CORNELIUS A LAPIDE.

COMMENTARII

IN SACRAM SCRIPTURAM.

R. P. C.

CORNELII A LAPIDE

E SOCIETATE JESU

S. SCRIPTURÆ OLIM LOVANII, POSTEA ROMÆ PROFESSORIS

COMMENTARII

IN SACRAM SCRIPTURAM.

EDITIO RECENS

ANTUERPIENSI, OMNIUM CASTIGATISSIMÆ, COLLATA.

TOMUS II

PARS I.

COMPLECTENS COMMENTARIA

IN JOSUE, JUDICUM, RUTH, IV LIBROS REGUM.

MELITAE,

APUD TONNA, BANCHI & SOC.

M.D.CCC.XLIII.

COMMENTARIA
IN JOSUE.

PROLOGUS ET ARGUMENTUM.

Jesus Nave, *ait S. Hieron. Epist. ad Paulinum*, typum Domini non tantum gestis, sed et nomine præfert: Jordanem transit, hostium regna subvertit, dividit terram victori populo, et per singulas urbes, viculos, montes, flumina, torrentes atque confinia (*Allegorice*) Ecclesiæ (*Anagogice*) cœlestisque Jerusalem spiritualia regna describit.

Ab Evangeliis (quibus toti novo Testamento coronidem imposui) redeo auspice Deo ad vetus Testamentum, ab antitypo ad typum, a Jesu inquam ad Josua, qui Mosi ejusque Deuteronomio (ubi Pentateuchum finivi) successit. Ubi ergo manum de tabula amovi, illic rursum admoveo, ac a Josue usque ad Psalmos veterem historiam, psalmosque pertexo, itaque pariter toti veteri Testamento duobus tomis (si Deus vitam viresque dederit) coronidam imponam. Olim ante 40. annos hæc ipsa Lovanii in publicis prælectionibus dictavi et docui. More meo solito brevis, imo solito brevior ero, ne tomi in S. Scripturam nimis excrescant, et quia libri hi sunt historici, qui planam, facilem et jucundam a Josue usque ad Davidem prisci ævi historiam enarrant, ideoque commentatione tanta non egent, quanta Prophetæ, Evangelia et Epistolæ. Sensui litterali moralem subjungam, quoties eum in S. Hieron. August. Origen. Theod. Rabano, Ruperto, cæterisque Patribus reperero litterali insistentem et accommodum.

Quæritur ergo primo: Cur liber hic inscribitur Josue? Resp. quia gesta Josue describit, quibus ille Chananæam bello subegit, illamque duodecim tribubus divisit ac Rempub. Israelis in eadem constituit, eamdemque tam in pace, quam in bello prudentissime gubernavit. Voluit enim Deus in Josue dare exemplar optimi Imperatoris, Ducis et Principis, multo excellentius quam Xenophon descripserit in Cyro, Plato in Repub. Arist. in Politicis: quod proinde merito omnes Christiani Principes sibi ob oculos ponere, ac jugiter intueri et imitari debeant. Adde Josua videri libri hujus auctorem, de quo mox plura.

Quæritur secundo an liber hic sit Canonicus S. Scr. Resp. non tantum esse Canonicum, sed proto (primo) canonicum, adeoque inter primos S. Scripturæ libros, de quorum auctoritate nemo umquam orthodoxus dubitavit, censeri. Porro Hebræi hunc librum in suo canone collocant inter Prophetas primum. Hebræi enim, teste S. Hieron. in Prologo Galeato (qui quasi galea S. Scripturæ præfigitur) S. Script. tripliciter partiuntur, illamque dividunt in *Thora*, id est, legem sive Pentateuchum Mosis, in *Nebiim*, id est, Prophetas; et *Ketubim*, id est, Hagiographa. Prophetas autem alios nuncupant priores, alios posteriores. Inter priores primum statuunt Josue; secundum, librum Judicum; tertium, Samuelis sive librum primum et secundum Regum; quartum, Regum nimirum librum tertium et quartum eorumdem. Posteriores recensent Isaiam, Jeremiam, Ezechielem, et duodecim Minores Prophetas: priores vero illos, licet historici sint, Prophetarum tamen ordine et nomine numerant, sive quia a Prophetis conscripti sunt, sive quia omnis ista illorum historia futura Messiæ tempora mutuo quodam vaticinio adumbrabat.

Quæritur tertio, quis sit libri Auctor? Resp. Theod. hic q. 13. Abulens. q. 5. et Andreas Masius, illum longa post mortem Josue ex antiquis diariis et annalibus (qui c. 10. 13. vocantur *liber Justorum*) ab aliquo spiritu Dei afflato sive Propheta fuisse collectum, puta ab Esdra, ut sentit Masius; a Samuele, ut Abulens. idque verisimilius esse patebit ex libri decursu, maxime c. 10. vers. 12. et 13. c. 19. 47. c. 11. 16. ac ex fine libri. Porro diaria hæc ab ipso Josue primitus fuisse conscripta censent Hebræi, qui ipsum Josue hujus sui libri faciunt Auctorem, idque satis significatur c. ult. vers. 26. *Scripsit*, inquit, *omnia verba hæc in volumine legis Domini*. Sicut enim Moses sua gesta scripsit in Pentateucho, sic et Josue Mosis discipulus et successor sua hic describit; perinde ac Julius Cæsar sua acta et bella in ipsis castris sigillatim conscripsit, indeque librum vocavit Commentarium de bello Gallico, etc. Diariis autem hisce a Josue vel ejus Amanuensi conscriptis, nonnulla in hoc libro addita sunt ab eorum collectore, quæ post mortem Josue contigerunt, uti sunt ea quæ c. 15. de Axa filia Caleb, et c. 19. 47. de filiis Dan narrantur, ipsa denique mors Josua cap. ult.

Porro quis, qualis et quantus fuerit Josue, patebit ex libri decursu. Audi Ecclesiasticum cap. 46. 1. ejus velut Heroum Herois elogia et magnalia recensentem: *Fortis in bello Jesus Nave, successor Moysi in Prophetis, qui fuit magnus secundum nomen suum, maximus in salutem electorum Dei, expugnare insurgentes hostes, ut consequeretur hæreditatem Israel. Quam gloriam adeptus est in tollendo manus suas, et jactando contra civitates rhompheas? Quis ante illum sic restitit? Nam hostes ipse Dominus perduxit. An non in iracundia ejus impeditus est sol, et una dies facta est quasi duo? Invocavit Altissimum potentem in oppugnando inimicos undique, et audivit illum magnus et sanctus Deus*

in saxis grandinis virtutis valde fortis. Impetum fecit contra gentem hostilem et in descensu perdidit contrarios: Ut cognoscant gentes potentiam ejus, quia contra Deum pugnare non est facile. Vide ibi dicta. Fuit ergo Josue Dux, Princeps et Imperator Israelis; fuit Propheta Deo familiaris, zelator legis cultusque divini; fuit victor et triumphator, qui, expulsis Chananæis, populum fidelem in terram promissam reduxit, ideoque expressus fuit typus Jesu Christi, qui suos fideles facit triumphare de carne, mundo et dæmone, itaque eos in terram viventium et in cœlis regnantium reducit. Hinc et Josue præter morem illius ævi fuisse cælibem et virginem, imo ante Eliam cæterosque omnes primum vexillum virginitatis erexisse docet S. Ignatius Epist. ad Philadelph. S. Hieron. lib. 1. contra Jovin. et S. Chrysost. serm. de Martyribus, quem audi: *Ab origine mundi innocens Abel occiditur, Henoch Deo placens transfertur, justus Noe invenitur, Abraham fidelis probatur, Moses mansuetus dignoscitur, Jesus castus, David lenis, Helias acceptus, Daniel sanctus, tres pueri victores redduntur.*

Denique Hebr. *Iehova*, et crasi *Iosua*, sive *Iesua*, Græce Ἰησοῦς, Latine *Jesus*, idem est quod *Salvator*. Hæc ergo omnia unum idemque sunt nomen, quo primum Josue noster, deinde ejus antitypus Jesus Christus appellatus est. De hoc nomine multa habet hic noster Serarius, ego quoque plura de eodem dixi Num. 13. v. 17. Matth. 1. 21. et Philipp. 2. 10. Narrat B. Greg. Turon. libr. de gloria Confess. cap. 40. Florentium patrem suum gravibus febribus et doloribus afflictum, cœlesti monitu nomen Jesu Nave bastulæ inscriptum capiti supposuisse, itaque illico omni morbo et dolore liberatum.

Porro ad hæc omnia Josue a Mose, jubente Deo electus, et impositione manuum ordinatus, auctoratus, et quasi consecratus est dux populi. Num. 27. v. 18. ac rursum ab eodem ad tam heroica opera animatus est. Deuter. 31. 7. *Confortare*, ait, *et esto robustus; tu enim introduces populum istum in terram*, etc. *Dominus ipse erit tecum.*

Quæritur quarto: Quæ sit libri hujus materia et argumentum? Resp. Argumentum est prosequi historiam Mosis, eamque pertexere usque ad finem vitæ Josue. Moses enim in Genesi conscribit historiam mundi, incipiens ab ejus creatione, illamque pertexit usque ad mortem Joseph Patriarchæ, ubi Genesim finit. Deinde in Exodo, Levit. Numer. et Deuter. prosequitur historiam Israelis a morte Josephi, ac præsertim gesta sua usque ad mortem. Josue vero hic, Mosi succedens, sua et Israelis post mortem Mosis heroica facta recenset, ac præcipue bella quibus Chananæam devicit, eamque inter Israelitas possidendam distribuit. In hoc ergo libro clarissimum divinæ providentiæ, et fidei in promissis servandis exemplum resplendet: utpote in quo liquet quod Deus, post promissionem Abrahæ de Chananæa possidenda datam anno 470. qui fuit annus a creatione mundi 2494. et ab egressu Hebræorum ex Ægypto 40. omnes duodecim tribus a Jacob, Isaac et Abraham progenitas, salvas in terram promissam ejusque possessionem induxerit. Hoc est quod dicitur Exodi 12. 40. *Habitatio autem filiorum Israel, qua manserunt in Ægypto fuit 430. annorum.* Adde nunc Numer. 40. annos peregrinationis in deserto, qui fluxerunt ab egressu ex Ægypto usque ad ingressum in terram Chanaan, habebis 470. annos jam dictos.

Itaque causa litteralis scribendi hujus libri fuit, ut creationis mundi historia a Mose cœpta, ut Ecclesiæ veteris continua propagatio ordine temporum non interrupto pertexeretur; utque divinæ providentiæ fides in promissis præstandis toti mundo testata fieret.

Moralis causa fuit, ut in Jesue daretur idea perfecti Principis, optime tam in bello quam in pace Rempublicam gubernantis. Cicero Pompeium laudans quatuor dotes in imperatore requirit, scilicet scientiam rei militaris, virtutem, auctoritatem et felicitatem. Hæ omnes in Josue mirifice elucent. Unde Tertull. l. 3. contra Marcion. c. 16. censet Josue esse Angelum illum ac ducem quem promisit Deus, Exodi 23. dicens: *Ecce ego mitto Angelum meum ante faciem tuam, qui te custodiat in via, et introducat in terram quam paravi tibi; intende illi et exaudi eum, ne inobaudieris eum: non enim celavit te, quoniam nomen meum super illum est. Angelum quidem eum dixit ob magnitudinem virtutum quas erat editurus, et ob officium Prophetæ nuntiantis scilicet divinam voluntatem; Jesum autem, ob nominis sui futuri Sacramentum.*

Allegorica, ut in Josue pingeretur Jesus Christus debellans peccatum et omnem inferorum potestatem. Unde de Josue ita canit Tertull. l. 3. contra Marcion. in carm. c. 3.

> Spiritus hunc sanctus socium sibi nomine junxit, etc.
> Nominis exemplum, Christi virtutis imago.

Vide nostrum Salianum, tomo 2. anno mundi 2600. ubi omnia Josue facta Christo adaptat.

Tropologica et anagogica, ut in eodem repræsentaretur, qua ratione fidelis quisque ceu miles septem non gentibus, sed vitiis capitalibus animæ debellatis, victor in terram viventium vincentibus promissam contendere debeat. Ita Origen. Theodor. Rupertus. Hac de causa Josue, uti fide sua Jordanem divisit siccavitque, ac solem stitit, sic innocentia sua Mosen superavit; Moses enim Deum offendit ad aquas Contradictionis, adeoque a terra promissa exclusus fuit, ut in eam Israelem induceret innocens Josue Num. c. 20. nil enim in Josue culpatum fuit, sed laudata omnia, ac præsertim ejus erga Deum fides, fiducia, obedientia, religio, charitas, zelus, fortitudo, integritas, justitia, politia, paupertas, etc. quibus ipse meruit in Sanctorum catalogum referri in Martyrol. Romano ad diem primum Septembris, quo hæc scribo. Denique audi S. Aug. lib. 18. civit. c. 11. *Moysi successit Jesus Nave; et in terra promissionis introductum populum collocavit ex auctoritate divina, debellatis gentibus, a quibus eadem loca tenebantur. Qui cum populum rexisset post mortem Moysi viginti et septem annos, etiam ipse defunctus est; Regnante apud Assyrios octavo decimo Amynta, apud Sicyonios sexto decimo Corace, apud Argivos decimo Danao, apud Athenienses quarto Ericthonio.*

Quinto quæritur quot annorum gesta complectatur hic liber? Resp. Omnes fere consentiunt Josue per septem annos gessisse bella ad subigendam Chananæam, quæ omnia hic describuntur. Inde secuta est pax, in qua quot annis superstes fuerit, et populum gubernarit Josue, non omnino constat. Variant enim

Interpretes et Chronologi. Rabbi Moses enim censat Josua mox post bella obiisse; alii Josue post bella, pacis annos dant decem vel undecim, ita ut universim præfuerit populo annos septemdecim, vel octodecim. Ita Genebrardus lib. 1. Chronol. Salianus, Torniellus, Adricomi. Arias et Lucidus: Josephus vero lib. 5. antiquitatum c. 1. in fine, Josue universim attribuit annos viginti quinque: Beda et Bellarminus 26. Hebræi autem, quos sequuntur Patres, ut Eusebius lib. 10. Præpar. Clemens Alex. l. 1. Strom. S. Aug. lib. 18. de civit. c. 11. Sulpitius l. 1. sacræ hist. Magalianus et Masius in cap. ult. Josue eidem dant annos viginti septem. Quare cum Josue mortuus sit anno ætatis 110. ut patet c. ult. v. 29. sequitur eum ducatum populi suscepisse, anno ætatis 83. Deme enim annos 27. duratus ejus ab annis 110. vitæ ejusdem, incides in annum initi ducatus 83. Quæ harum sententiarum sit verior indicabo cap. ultimo.

Porro Moses Genesim orditur a creatione Adæ et mundi; finit vero eam in morte Joseph, quæ contigit anno mundi 2310. a diluvio 633. ab Abraham 361. A morte vero Joseph usque ad exitum Hebræorum ex Ægypto, et ducatum Mosis fluxere anni 144. Moses autem præfuit populo 40. annis. Ergo Josue ei immediate succedens cœpit imperare anno a creatione mundi 2494. a diluvio anno 837. ab Abraham 545. a Repromissione 470. a morte Joseph 184. qui fuit ante nativitatem Christi annus 1436. Vide Chronotaxim quam præfixi Pentateucho.

INTERPRETES.

Scripsit in Josue Origenes homilias 26. qui more suo moralis est. Ad litteram scripsit Theodoretus, Procopius et S. Aug. quæstiones triginta. Extant tom. 4. post quæstiones in Genesim totumque Pentateuchum.

Posteriori sæculo scripsit Rupertus, Lyran. Hugo Cardinalis, Dion. Carth. Cajetanus, ac fuse et exacte Alphonsus Tostatus Episcopus Abulensis. Nostro sæculo docte ac pie scripsit Andreas Masius consiliarius Ducis Cliviæ, at linguarum apprime peritus; sed hoc habet quod subinde vulgatum Interpretem carpat, licet fare in rebus minutis. Habet etiam nonnulla minus sana vel sane sonantia, ut de cruce non adoranda, et de imaginibus in altari non collocandis, quæ caute leganda et intelligenda sunt. Notavit eo D. Joannes Molanus in limine operis posteriori editione. Masius excellit in Geographia, et locis singulis terræ sanctæ graphice describendis.

Masium secutus est Arias Montanus, qui in elegantia styli excellit. E nostris copiose commentatus est Cosmus Magalianus, docte et recondite Nicolaus Serarius, accurate Jacobus Bonfrerius.

CAPUT PRIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Primo, Deus apparet Josue, eumque corroborat ad invadendam Chananæam. Secundo, vers. 10. Josue jubet populum parari in tertium diem ut Jordanem transeat, ac Rubenitis et Gaditis præcipit, ut cæteras tribus armati præeant, uti se facturos promiserant.

1 Et factum est, post mortem Moysi servi Domini, ut loqueretur Dominus ad Josue filium Nun, ministrum Moysi, et diceret ei: 2. Moyses servus meus mortuus est; surge, et transi Jordanem istum tu, et omnis populus tecum, in terram quam ego dabo filiis Israel. 3. Omnem locum, quem calcaverit vestigium pedis vestri, vobis tradam, sicut locutus sum Moysi. 4. A deserto et Libano usque ad fluvium magnum Euphratem, omnis terra Hethæorum usque ad mare magnum contra solis occasum erit terminus vester. 5. Nullus poterit vobis resistere cunctis diebus vitæ tuæ: sicut fui cum Moyse, ita ero tecum; non dimittam, nec derelinquam te. 6. Confortare, et esto robustus; tu enim sorte divides populo huic terram, pro qua juravi patribus suis, ut traderem eam illis. 7. Confortare igitur, et esto robustus valde; ut custodias et facias omnem legem, quam præcepit tibi Moyses servus meus: ne declines ab ea ad dextram, vel ad sinistram, ut intelligas cuncta quæ agis. 8. Non recedat volumen legis hujus ab ore tuo; sed meditaberis in eo diebus ac noctibus, ut custodias et facias omnia quæ scripta sunt in eo: tunc diriges viam tuam, et intelliges eam. 9. Ecce præcipio tibi, confortare et esto robustus. Noli metuere, et noli timere; quoniam tecum est Dominus Deus tuus in omnibus ad quæcumque perrexeris. 10. Præcepitque Josue principibus populi, dicens: Transite per medium castrorum, et imperate populo, ac dicite: 11. Præparate vobis cibaria, quoniam post diem tertium transibitis Jordanem, et intrabitis ad possidendam terram quam Dominus Deus vester daturus est vobis. 12. Rubenitis quoque et Gaditis, et dimidiæ tribui Manasse ait: 13. Mementote sermonis quem præcepit vobis Moyses famulus Domini, dicens: Dominus

Deus vester dedit vobis requiem, et omnem terram. 14. Uxores vestræ, et filii, ac jumenta manebunt in terra quam tradidit vobis Moyses trans Jordanem: vos autem transite armati ante fratres vestros, omnes fortes manu, et pugnate pro eis, 15. donec det Dominus requiem fratribus vestris, sicut et vobis dedit, et possideant ipsi quoque terram quam Dominus Deus vester daturus est eis: et sic revertemini in terram possessionis vestræ, et habitabitis in ea, quam vobis dedit Moyses famulus Domini trans Jordanem contra solis ortum. 16. Responderuntque ad Josue, atque dixerunt: Omnia quæ præcepisti nobis, faciemus: et quocumque miseris, ibimus. 17. Sicut obedivimus in cunctis Moysi, ita obediemus et tibi: tantum sit Dominus Deus tuus tecum, sicut fuit cum Moyse. 18. Qui contradixerit ori tuo, et non obedierit cunctis sermonibus quos præceperis ei, moriatur. Tu tantum confortare, et viriliter age.

1. Et factum est, etc. ut loqueretur.] Hebr. *Et factum est et locutus est*, hoc est: *et locutus est.* Τὸ enim *factum est* redundat mero Hebræo. Unde Noster clare vertit: *Et factus est ut loqueretur*, τὸ et copulat hunc librum cum fine Deuteronomii; illius enim acta ordine prosequitur, licet alioqui Hebræis *vau* sive *et* sit initiale, tantumque notet libri exordium, ut dixi Ezech. 1. 1. ad illa: *Et factum est in trigesimo anno.*

Post mortem Moysi.] post expletos triginta dies luctus, quibus Hebræi planxerunt mortem Mosis, Deut. ult. 8. illis enim lugendum et quiescendum erat. Ita Abul. Serarius et Cajetanus, licet contrarium autumet Lyran. Salianus et Masius Talmudicos secuti, de quo c. 3. Quare cum Moses mortuus sit sub diem tertiam Februarii, ac deinde eum planxerint Hebræi per 30. dies, uti patet Deuter. ult. v. 1. et 8. ac statim post planctum Josue sumpserit imperium populi vice Mosis, auctoratus et roboratus hic a Deo, hinc sequitur hanc apparitionem et confortationem ei factam sub diem tertium mensis primi Nisan; cujus decima die Hebræi transierunt Jordanem, ut patet cap. 4. 19. ac 14. die celebrarunt Pascha, ut patet c. 5. 10.

Ut loqueretur Dominus.] Per Angelum vices Dei gerentem, sicut et per Angelum locutus erat Mosi, eique legem dederat in Sina, ut patet Galat. 3. v. 19. Angeli enim sunt administratorii Dei spiritus Hebr. 1. 14. Quocirca quoties in veteri Testamento Deus dicitur apparuisse vel locutus esse, non ipse per se, sed per Angelum id præstitit, uti in Pentateucho ostendi. Porro Angelus hic locutus est Josue, vel locutione spiritali objiciendo menti ejus notiones verborum horum, eo modo ac si Josue Deum ipsum præsentem loquentem audiisset, aut locutione corporali in assumpto corpore apparens et oretenus loquens ad Josue: utrumlibet enim est probabile. Josue ergo hic immediate a Deo per Angelum constituitur et auctoratur dux populi, ideoque ab eo per omnia eruditur, dirigitur, prosperatur victoriis, decoratur spoliis, et regnis locupletatur: cum cæteri Reges et Principes a Deo non immediate, sed mediante electione populi vel optimatum constituantur.

S. Hieron. in illud Apostoli: *Constitues per civitates presbyteros sicut et disposui tibi.* Ad Tit. 1. 5. *Moyses*, inquit, *amicus Dei potuit utique successores principatus filios suos facere, et posteris propriam relinquere dignitatem, sed extraneus de alia tribu eligitur Jesus, ut sciremus principatum in populos non sanguini deferendum esse, sed vitæ. At nunc cernimus plurimos hanc rem beneficium facere: ut non quærant eos, qui possunt Ecclesiæ plus prodesse, et in Ecclesia erigere columnas: sed quos vel ipsi amant, vel quorum sunt obsequiis deliniti; vel pro quibus majorum quispiam rogaverit: et ut deterius taceam, qui ut clerici fierent, muneribus impetrarunt.*

2. Surge.] id est, eia age. Est enim vox hortantis, excitantis et animantis, non autem jubentis, ut in pedes se erigat.

- Quam ego dabo.] Heb. *do*, q. d. *ita* certo dabo ac si jam darem, imo jam hoc ipso momento dare incipio.

3. Omnem locum quem calcaverit vestigium pedis vestri, vobis tradam (Hebr. נתתי *natatti*, id est dedi tradidi, hoc est jamjam certissime tradam) sicut locutus sum Moysi.] *Omnem locum*, id est totam Chananæam, in quam pergebant Hebræi, promisit Abrahæ, Moysi et Hebræis Genes. cap. 15. vers 18. Exodi 23. 31. Deut. cap. 11. vers. 9. et alibi sæpe. Nunc Deus promissa præstat, ac per Josue Hebræis eam possidendam tradit: quia summus illius mundique totius est Dominus: *Domini enim est terra et plenitudo ejus, orbis terrarum et universi qui habitant in eo.* Psal. 23. 1.

Tropol. Origen. hom. 1. Chananæa nostra est concupiscentia, puta motus superbiæ, iræ, libidinis, gulæ, impatientiæ, acediæ, avaritiæ: quos si generose pugnando calcaverimus, nobisque subjecerimus, eia dominabimur duce Josue, id est, per gratiam Jesu Christi.

Rupertus vero hic cap. 6. Omnis locus, ait, est omne cor, vel omnis conscientia, quam calcat pes Jesu, id est, quæ se calcandam subjicit pedibus Jesu instar Magdalenæ; hæc ergo est ipsius Jesu, hæc est Salvatoris et sempiternæ salvationis, ut eam Jesus, id est, Salvator et salus possideat. E contrario quos non calcavit vestigium pedis Jesu, id est, non sunt ei traditi et subditi, hi diabolo dati sunt, ac proinde non populus acquisitionis, sed perditionis filii sunt.

S. Bernardus autem subtiliter et pie serm. 15. in Ps. *Qui habitat: Sperate*, ait, *in Domino omnis congregatio populi; quemcunque enim locum calcaverit pes vester, vester erit: pes vester utique spes vestra est, et quantumcumque illa processerit, obtinebit; si tamen in Deum tota figatur, ut firma sit et non titubet.* Qui ergo sperat in Deum, omnia ab eo obtinebit; quia Deus id passim in Script. et Evangeliis promisit: quare cum ipse sit fidelissimus, promissa præstabit, cumque sit clementissimus et liberalissimus, non patietur vinci se spe nostra, sed eam superare satagit. Unde idem S. Bernardus ser. 3. de Annunt. *Sola*, ait, *spes*, *apud te* (Domine)

miserationis obtinet locum, nec olsum misericordiæ nisi in vase fiduciæ ponis.

Anagog. Origenes per omnem locum accipit cœlum, cœlique gloriam et felicitatem: *Lucifer*, ait, *sedem habebat in cœlis, postea vero quam factus est Angelus refuga, si eum cincere potero et subjicere pedibus meis, si meruero ut Dominus meus Jesus conterat Satanam sub pedibus meis, consequenter locum Luciferi accipere merebor in cœlis.*

Denique S. Franciscus: Calcare, ait, est contemnere; contemnit autem omnia, calcatque paupertas spiritus. Ipsa ergo est omnium Domina et mundi Regina, juxta illud: *Fideli totus mundus divitiarum est.* Ita refert Lucas Waddingus in dictis et scriptis S. Francisci. Avarus enim, ait S. Bernard. terrena esurit ut mendicus, pauper spiritu contemnit ut Dominus. Causam dat S. Cyprian. in orat. Domin. dicens: *Qui renuntiavit jam sæculo major est honoribus ejus et regno, et ideo qui se Deo et Christo dedicat, non terrena, sed cœlestia regna desiderat.* Et S. Chrysost. hom. 15. ad populum. *Sicut*, ait, *e summo montis vertice prospectantibus omnia pusilla, ac non solum homines et arbores, sed etiam urbes integræ et magni exercitus, formicarum instar super terram ire videntur; sic qui animo erecto in cœlestia quasi in sublimi commorantur, iis omnia humana, potentia, gloria, opes ita minuta et exigua apparent, ut ne digna quidem judicent, quibus hanc immortalis animi nobilitatem applicent.*

Talis igitur est aquila, quæ ut ait Job c. 39. 27. *In arduis ponit nidum suum, etc. Inde contemplatur escam, et de longe oculi ejus prospiciunt:* Nimirum, *mens fixa in cœlo mundi ludibria ridet.* Talem se fuisse fatetur S. Greg. cum religiosam vitam in monasterio ageret. Scribens enim ad Theoctistem sororem Imperatoris l. 1. epist. 5. *Nihil*, ait, *in hoc mundo appetens, nil pertimescens, videbar mihi in quodam rerum vertice stare, ita ut in me pene impletum crederem, quod pollicente Domino ex Propheta didicissem: sustollam te super altitudines terræ. Super enim altitudinem terræ sustollitur, qui et ipsa quæ alta et gloriosa præsentis videntur sæculi, per mentis despectum calcat.*

4. A DESERTO ET LIBANO USQUE AD FLUVIUM MAGNUM EUPHRATEM, OMNIS TERRA HETHÆORUM USQUE AD MARE MAGNUM CONTRA SOLIS OCCASUM, ERIT TERMINUS VESTER.] Circumscribit hic Deus terram promissam trans Jordanem a tribus mundi plagis, indeque ternos ei assignat terminos: ipsa enim Arabiam desertam habet ad Meridiem; Libanum et Euphratem ad Septemtrionem; mare magnum, id est, Mediterraneum ad Occidentem. Omittitur quartus Orientalis plagæ terminus, videlicet Jordanis, quia non longe ab eo consistebat Josue, indeque Deus terram hanc ipse ostendebat.

LIBANO.] Septuag. *Antilibano:* sed idem est mons, qui versus mare Mediterraneum velut laxiore valle dividitur, et apud Tripolim Libanus, apud Sidonem Antilibanus dicitur, ait Strabo l. 16. Græce Ἀντιλίβανος proprie idem est quod *mons Libano oppositus:* Antilibanus enim apud Sidonem ita curvatur, ut Libano opponi videatur. Unde S. Hier. in locis Hebr. Omnis regio, ait, quæ est supra Libanum ad Orientem, respiciens circa regionem Damasci, quæ cecidit in sorte tribus Manasse, Antilibanus appellatur.

Porro Libanus Hebr. dicitur a לבן *Laban*, id est *albus*, quod nive semper albeat in summitate: Item a לבנן *lebanon*, id est, *thus*, quod Libanus cedrorum, pinorum, cypressorum, aliarumque resinosarum et thuriferarum arborum ferax sit, ait Masius et Adrichom. Libanus enim est omnium Syriæ montium maximus, altissimus, fertilissimus, amœnissimus, pulcherrimus. Hinc patet cur Ecclesiasticus c. 39. 18. dixerit: *Quasi Libanus odorem suavitatis habete, florete flores quasi lilium, et date odorem, et frondete in gratiam*, id est, ad gratiam gratis et amœnis frondibus: *Et collaudate Dominum: et benedicite Dominum in operibus suis.* Item cur gloria Ecclesiæ decori vel odori Libani comparetur Isaiæ cap. 60. v. 13. *Gloria Libani*, ait, *ad te veniet, abies et pinus et buxus.* Et cap. 35. v. 2. *Gloria Libani data est ei, decor Carmeli et Saron.* Et Osee 14. 7. *Germinabit sicut lilium, erumpet radix ejus ut Libani, erit quasi oliva gloria ejus, et odor ejus ut Libani.* Et Cant. 4. 8. *Veni de Libano sponsa mea.*

OMNIS TERRA HETHÆORUM,] id est, Chananæorum. Est synecdoche. Ex una enim gente cæteras sex terram promissam incolentes intelligit, sicut alibi easdem vocat Amorrhæos, qui ex hisce septem gentibus una tantum gens erat. Sic Genes. 27. ult. Rebecca non vult ut Jacob filius suus accipiat uxorem de filiabus Heth, sive Hethæam, id est Chananæam, uti explicatur c. 28. v. 1. Ita Abulensis.

Porro Hethæi progeniti et appellati sunt ab Hethæo, filio Chanaan, filii Cham, filii Noe, Gen. 10. 15. et incoluerunt locum, qui ab ipsis dictus est Heth in regione Hebronis. Unde ab Hethæis hisce Abraham emit speluncam duplicem in Heth ad sepeliendam Saram. Gen. 22. 26. Erant autem Hethæi viri fortes, bellicosi et formidabiles, ut et nomen ipsorum indicat. Hethæi enim Hebr. dicuntur חתים *Chittim*, id est, conterentes et pavorem incutientes. Unde apud Hebræos erant gigantes terribiles dicti Enacim, incolæ Hebronis, Numer. 13. 34. Hethæus quoque erat Urias, miles fortissimus, quem David occidit gladio filiorum Ammon, ut uxore ejus potiretur, 2. Reg. 12. 9. Hethæos ergo hic præ cæteris gentibus Chananæis nuncupat, quia hi ob robur suum erant formidabiles Josue et Hebræis, q. d. Ne timeas Hethæos, licet giganteos et pugnacissimos; ego enim illos domabo, tibique subigam. Ita Masius.

USQUE AD MARE MAGNUM, etc. ERIT TERMINUS VESTER.] Nota: Hi fuere ampli et vasti limites Chananææ a Deo Hebræis promissi, sed eos omnes reipsa non obtinuere Hebræi, partim ob suam ignaviam; partim quia Deum suis sceleribus offenderunt, seque ejus promissis indignos reddiderunt, ut patebit Judic. c. 2. v. 20.

SICUT FUI CUM MOYSE, ITA ERO TECUM,] te adjuvans, pro te pugnans, Chananæos percellens, tibique subigens, ac dividens siccansque Jordanem, sicut Moses divisit siccavitque mare rubrum. Chald. vertit: *Sicut verbum meum fuit auxilio Mosi, sic erit verbum meum auxilio tibi.* Itaque passim ipse vertit, quando in Script. dicitur Deum mortalium rebus interesse, ad easve descendere, ut eis opituletur, idque facit ad insinuandam, ut videtur, generationem verbi a Patre æterno. Unde et Patres, ut S. Justin. dialog. contra Tryphon.

Tertull. lib. 2. contra Marcion. et alii quos in Genesi citavi, docent in Apparitionibus Dei, quæ narrantur in veteri Testamento, semper apparuisse Filium, non Patrem, nec Spiritum Sanctum, hoc est Angelum in illis apparentem gessisse personam Filii, ut significaret eum quandoque in terram descensurum, et carnem assumpturum ad salvandum homines.

Non dimittam, nec derelinquam te,] nisi tu vel tui me prius dereliquerint, uti dereliquit me Achan rapiens spolia a Jerichunte contra meum præceptum, ideoque vos dereliqui ad tempus, ac cædendos tradidi Chananæis incolentibus urbem Hai, c. 7. Porro quod Josue, hoc omnibus fidelibus, justisque Jesu Christi filiis promittitur. Unde Apostolus Hebr. 13. 5. *Sint mores*, ait, *sine avaritia, contenti præsentibus; ipse enim dixit: Non te deseram, neque derelinquam.* Hinc etiam S. Aug. et Conc. Trident. sess. 6. c. 11. docent hunc esse stimulum justis: *Ut magis se obligatos ad ambulandum in via justitiæ sentire debeant; Deus namque sua gratia semel justificatos* non deserit, nisi ab eis *prius deseratur*.

6. Tu enim armis subiges, et subjectam sorte divides populi huic terram,] ut sis typus Jesu Christi, qui cœlum aperuit, illudque electis suis distribuit.

Audi S. Chrysost. hom. 8. in Acta sub finem: *Educite*, ait, *in bellum centum myriades, et unum sanctum, scimus quia plura operetur. Exiit Jesus Nave in bellum, et solus omnia operatus est strenue, et ita alii nihil proficiunt: multitudo, quando voluntatem Domini non facit, nihil differt ab his qui non sunt.* Et post pauca: *Vellem*, inquit, *ut multitudine ornetur Ecclesia, sed multitudine probata; si autem hoc fieri nequit, saltem pauci illi probati sint; non videtis quod melius sit habere unum lapidem pretiosum, quam mille obolos.*

7. Confortare igitur et esto robustus valde.] Hebr. מאד *meod*, id est, nimis, hoc est, valde; oportet enim pro lege et Deo ultra naturæ vires conari, ut legem Dei supernaturalem impleamus; quod ergo nimis est naturæ, hoc satis est, gratiæ et charitati. Ingenti ergo et cœlesti robore opus est, ut concupiscentias, tentationes, omniaque legi Dei adversantia vincamus, itaque totam Dei legem exsequamur. Qua de causa ter hic repetit Deus τὸ *Confortare et esto robustus*, ut patet v. 6. 7. 9. ut indicet eum trino summoque robore sanctissimæ Trinitatis indigere.

Ut custodias mente, et facias opere, omnem legem quam præcepit tibi Moyses.] Intelligit legem generatim latam, datamque toti populo a Mose in Sina, quæ Deuteronomio cæterisque quatuor Pentateuchi libris continetur: non autem legem aliquam specialem Josue traditam, ut patet v. 8. Dicit tamen specialim: *Quam præcepit tibi*, ut sciat Josue legem commendatam a Deo, ac proinde illam sibi præ cæteris cordi et curæ esse debere, ut eam ipse primus servet, ac deinde ab aliis servandam curet, idque faciat non tam verbis et minis, quam vita et gestis, ut videlicet ipse dux populo animata et oculata sit lex, uti Cyrus ait apud Xenophontem.

Ne declines ab ea ad dexteram vel sinistram.] Primo, declinare ad dexteram, est addere aliquid legi; ad sinistram vero, est aliquid ab ea demere, aiunt Hebræi et Vatabl. Secundo, Serarius: declinare ad dexteram, inquit, est legem ob spes et commoda prævaricari: ad sinistram vero, ob metum et minas eamdem transgredi.

Verum dico esse Hebraismum, qui non aliud significat quam recta legis via incedendum esse, ut ab ea neutram in partem quis declinet, si ad cœlum pertingere velit, sicut viatores rectam regiamque viam tenent, ut ad terminum viæ perveniant, ne semitis vel diverticulis in speciem planioribus et brevioribus se ab ea abduci sinant, ne in avia abducantur, ac a termino aberrent, ut volentes tendere in Jerusalem, eant in Jericho. Sic enim peccatores volentes pergere in cœlum, a via legis aberrantes, in fine vitæ luveniunt se in gehenna et tartaro. Pro *ab ea* Heb. est, ממנו *mimmennu*, id est *ab eo*, quod scilicet lex præcepit: sed *mimmennu*, ponitur pro ממנה *mimmenna*, id est, *ab ea*, scilicet תורה *thora*, hoc est, lege. Est enallage generis.

Ut intelligas cuncta quæ agis.] Hebr. *Ut intelligas omnia in quibus incedis*, id est, omnia quæ agis. Actiones enim et opera Hebr. vocantur viæ, quia per illas quasi per vias tendimus ad felicitatem, cœlum et Deum: *Ut intelligas*, id est, ut prudenter agas; hoc enim est Hebr. השכיל *haskil;* sic sæpe in Proverbiis prudentia vocatur intellectus, scientia, doctrina, sapientia practica, scilicet quæ hominem ducit ad salutem, ideoque beat.

Hinc patet Josue a Deo electum in successorem Mosi, et ducem populi ob suam fidelitatem, probitatem et obedientiam, qua tum legi Dei, tum Mosi Domino suo obedierat. Unde sanctus Ephrem tract. de virtute c. 2. *Jesus*, inquit, *filius Nave perfecta sua obedientia tantum donum promeruit, ut Moysis successor fieret:* nimirum, qui bene suo superiori paret, rite aliis imperat, ideoque imperare meretur.

8. Non recedat volumen legis hujus (Deuteronomii et Pentateuchi, quæ dedi Mosi) ab ore tuo: sed meditaberis in eo diebus ac noctibus, ut custodias et facias omnia quæ scripta sunt in eo,] q. d. Legem Dei assidue animo oreque versato; Hebr. enim הגה *haga*, significat meditari ita sæpe et fervide, ut ex fervida meditatione verba legis quasi susurrando in ore nascantur et ebulliant, atque illa populum tibi subditum doceas. Hinc illud: *Os justi meditabitur* (id est, meditato vel ex meditatione) *loquitur sapientiam.* Innuit Principis esse populum docere legem Dei, uti fecit Moses in Deuteronomio, ac Jagello princeps Poloniæ, qui ore suo catechisando et concionando Polonos docuit fidem legemque Christi. Sane hæc pietas et hoc legis studium Josue ad tot tantasque victorias viam stravit, ut vere dixerit Rab. Simeon: *Exemplum legis fuit vexillum Josue.*

Diebus ac noctibus.] Scilicet per vices interpolatas, hoc est, frequenter, diligenter, assidue; continuo enim et semper meditari in lege Dei homini in hac vita est impossibile, utpote qui dormire, comedere, laborare debet. Quare nimis stricte R. Ismael rogatus a sororis suæ filio, num post Mosen evolutum liceret sibi Græcorum scripta legere, respondit licere, dummodo id non faceret die vel nocte. Omne enim diei et noctis tempus dandum esse legi, juxta hoc Dei præceptum.

Tunc diriges, Hebr. תצליח *tasliach*, id est, prosperabis, fortunabis, felicem facies viam tuam, id est, vitæ tuæ actiones; et intelliges eam.] Hebr. תשכיל *taskil*,

id est, prudenter dispones eam, sive intelligens et prudens eris, uti dixi v. 7. Nota hic junctam esse prudentiam cum prosperitate et felicitate, quasi matrem cum filia; prudentia enim actionis prosperat, sæpe in hac vita, et semper in futura; nam eas semper dirigit ad felicitatem æternam.

9. Noli timere, quoniam tecum est Dominus Deus tuus in omnibus ad quæcumque perrexeris.] Quia enim timeat, Deo comite, imo duce? Quare hoc singulis imitandum est, ut satagant in omnibus quæ agunt et destinant, Deum habere studii operisque sui ducem, ideoque ejus opem initio operis humili prece efflagitent, uti sæpe monui. *Si enim Deus pro nobis quis contra nos?* Roman. 8. Præclare S. Ambros. lib. 2. Offic. c. 1. *Vitam beatam efficiunt*, inquit, *tranquillitas conscientiæ et securitas innocentiæ.* Idem libr. 2. de Jacob et vita beata cap. 6. *Perfecta*, sit, *virtus habet mentis tranquillitatem et stabilitatem. Perfectorum est enim non facile mundanis moveri, non turbari metu; non exagitari suspicione, non terrore concuti, non dolore vexari, sed quasi in littore tutissimo, adversus insurgentes fluctus sæcularium procellarum mentem immobilem fida statione placidare.*

11. Præparate vobis cibaria,] non manna; hoc enim quotidie cadebat e cœlo, et quotidie colligendum erat, nec in alterum diem servari poterat; si enim servabatur putrescebat, Exodi 16. Sed pulmenta et carnes ex præda regnorum Og et Basan, v. g. oves et boves ibidem captos mactate, coquite, salite, et in vasa condite.

Nota: adhuc pluebat Hebræis manna e cœlo; nam manna defecit demum 15. die mensis, cum fruges novas Chananææ gustarunt et possederunt Hebræi, ut patet cap. 5. vers. 12. Hinc ergo patet Hebræos in deserto præter manna (quod multi gulosiores fastidiebant, præsertim cum per 38. annos assidue illud comedissent) aliis quoque cibis, ut carnibus, quibus deliciosa illa gens inhiabat, ut patet Numer. 11. 13. usos fuisse, quos manna velut pani quasi obsonium adhibebant. Id patet ex eo quod cibos hosce emerint a vicinis Idumæis et Moabitis. Audi Deum Deuter. 2. 6. *Cibos emetis ab eis pecunia, et comedetis.* Et vers. 27. Hebræi aiunt Sehon Regi petentes ab eo transitum: *Transibimus per terram tuam, publica gradiemur via,* etc. *Alimenta pretio vende nobis, ut vescamur.* Hinc et Deuter. 29. 6. non de carne, sed de pane dumtaxat et vino dicitur: *Panem non comedistis, vinum et siceram non bibistis.* Plentiores vero ex Hebræis, æque ac pauperiores in deserto ex solo manna vivebant, atque in eo gustabant carnes, pisces, ova, et quicquid gustare vellent, juxta illud Sapient. cap. 16. vers. 20. *Angelorum esca nutrivisti populum tuum, et paratum panem de cœlo præstitisti illis, sine labore, omne delectamentum in se habentem, et omnis saporis suavitatem.*

Quoniam post diem tertium transibitis Jordanem.] Quæritur quomodo hoc sit verum? nam cap. sequenti Josue misit exploratores in Jericho, qui præter tempus itus et reditus per triduum latuerunt in montanis, ut dicetur cap. sequenti v. 22. quibus ad Josue regressis, ejus jussu Hebræi moverunt castra ad Jordanem, ibique hæserunt tres alios dies, ut patet c. 3. 1. Unde ut minimum sex dies intercesserunt transitum Jordanis. Quomodo ergo dicitur: *post tertium diem?*

S. August. hic q. 1. putat Josue tempus tridui hic præstituisse non ex revelatione et certitudine divina, sed ex spe humana: sperabat enim eo tempore transitum fieri posse, si exploratores cito revertissent; sed eis tardantibus et non redeuntibus mutata fuisse Josue consilia.

Verum facilior et commodior responsio est, si dicamus hic esse hysteron proteron, missionemque exploratorum, adeoque totum caput secundum anteponendum esse huic præcepto Josue: voluit enim Script. promptam obedientiam et executionem Josue verbis jussuque Domini proxime subnectere; quomodo videlicet ipse mox totum populum ad transitum Jordanis a Domino præceptum et prædictum comparare se jusserit, ac deinde cap. secundo redit ad ea quæ præcesserunt, quibus scilicet Josue transitum hunc particulari ratione præmunivit. Igitur hi tres dies, de quibus hic fit mentio, iidem sunt cum illis cap. 3. v. 1. ubi dicitur Josue commoratus cum Hebræis apud Jordanem per tres dies, ac postero die transiisse Jordanem. Ita Abulensis. Et sane hæc sententia novo duci Josue majorem conciliat auctoritatem et gratiam apud suos populares, quæ multum imminuta fuissent, si in primo ductu eum falsum vel spe sua frustratum vidissent; ac melius respondet promissioni Dei hic v. 9. et cæteris.

Hic ergo fuit rei gestæ ordo: Josue peracto tricenario luctu mortis Mosis, die tertia mensis primi Nisan, id est Martii, excitatus roboratusque a Deo, capessit populi ducatum. Unde eodem die ex Setim, ubi degebat, mittit duos exploratores, qui explorent Jericho, quæ a Setim, teste Josepho, distabat sexaginta stadiis, id est septem milliaribus Italicis, quæ faciunt duas leucas Gallicas cum dimidia. Milliare faciunt mille passus: leuca est iter unius horæ. Exploratores in Jericho excepti a Rabab proditi, et quæsiti incolis a Rahab occulte dimissi latuerunt in montanis per triduum; quare reversi sunt ad Josue sub finem diei sextæ ejusdem mensis Nisan: quibus auditis Josue nocte proxime sequente movet castra ex Setim ad Jordanem, ubi tres dies commorans jubet populum parare cibaria, cæteraque ad transitum Jordanis; unde postera die qui fuit decimus Nisan, divisum a Deo Jordanem sicco pede cum Hebræis transit, ut patet toto cap. 3. et cap. 4. 19. sequenti vero undecimo Nisan, Josue populum circumcidit in Galgalis, cap. 5. v. 2. Mox 14. die ad vesperam ibidem celebrant Pascha cap. 5. vers. 10. cumque jam fruges terræ sufficerent alendo populo, deficit manna ningere, ibidem vers. 12. die 15. Nisan, Josue jussus a Deo circuit muros Jericho, per septem dies, ac tandem die septimo, qui fuit 22. Nisan; clangentibus tubis corruunt muri Jericho. Hebræi eam ingressi succendunt, statuuntque æternum anathema, salvant Rabab, quam Salmon filius Nahasson princeps tribus Juda sibi in uxorem adsciscit c. 6. v. 20. et seq.

Mystice, S. August. serm. 106. de Temp. *Quid est aliud*, ait, *dicere: Parate vobis cibum ad diem tertium, nisi Trinitatis suscipite Sacramentum? Post hæc Jordane transito, quasi Baptismi completo mysterio, populus Israel terram repromissionis ingreditur.*

Et Rupertus hic cap. 8. censet hæc allegor. impleta esse in Jesu Christo, quando die tertia resurgens Apostolis dixit: *Euntes, docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti*, q. d. *Ego die tertia resurrexi a mortuis, idcirco vos in morte mea terno mersione baptizate in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti, ut quomodo ego surrexi a mortuis per gloriam Patris, ita et vos in novitate vitæ ambuletis.*

Et intrabitis ad possidendam terram.] Hebr. לרשת *lareschet*, id est *hæreditandum*, velut avita prædia et hæreditatem suam, ut scilicet terram Chanaan a Deo vobis datam jure quasi hæreditario possideatis. Addit S. August. sermon. 105. de Temp. Deum reddidisse Hebræis Chananæam quasi jure debitam, eo quod illa, ut habet traditio, in divisione orbis obtigerit Sem filio Noe; sed ejus posteros ex illa expulerunt Chananæi. Unde Hebræi ex Sem prognati rursus eam hic repetunt, quasi sibi ex proavo suo debitam.

12. Rubenitis quoque et Gaditis, et dimidiæ tribui Manasse, ait:] Hæ tres tribus petierant a Mose portionem terræ cis Jordanem sitæ, illamque ab eo obtinuerunt ea lege, ut ipsi cum cæteris tribubus pergerent trans Jordanem, easque armati præirent ad debellandam Chananæam reliquam, ut eam inter se cæteræ tribus dividerent. Promiserunt id tres tribus Mosi; Josue ergo hic promissum ab eis reposcit. Vide dicta Num. 32.

13. Mementote.] Hebr. זכור *zachor*, id est *memento*, o trina tribus, vel *meminisse*, scilicet vos oportet. Est enallage, vel temporis vel numeri.

Et omnem terram.] Hanc scilicet cis Jordanem, in qua consistimus, quæ fuit Og et Sehon Regum Amorrhæorum, quam vobis Moses possidendam dedit.

14. Jumenta,] pecora et pecudes. Hæc enim vocant hebr. מקנה *mikne*, Septuag. κτῆνη, id est possessio, opes, substantia, quæ olim consistebat fere in pecoribus.

Transite armati ante fratres vestros.] *Ante*, id est coram aliis tribubus, ait Masius. Simplicius alii, *ante* scilicet ut cæteras tribus præcedatis, ut vertit Noster c. 4. v. 12. Sic enim eis animum addetis ad invadendam et possidendam terram trans Jordanem, sicut vos eam jam possidetis cis Jordanem.

Omnes fortes manu.] Licet enim Moses ab omnibus viris harum trium tribuum exegerit promissionem præcedendi cæteras tribus trans Jordanem; tamen permisit Josue successori suo libertatem evocandi ex eis quos vellet, et quotquot forent utiles, vel necessarii. Josue ergo ex eis fortiores duntaxat evocavit, quis cæteris non indigebat, sed cæteri relinquendi erant domi ad tutelam terræ cis Jordanem sitæ, ne a Chananæis aliisque vicinis invaderetur.

17. Sicut obedivimus in cunctis Moysi, ita obediemus et tibi.] Patres horum sæpe rebelles fuerant Mosi ideoque exclusi fuere terra promissa ac mortui in deserto; filii vero eorum obedientiores fuere Mosi, ideoque in terram hanc inducti sunt. Aut certe id dixerunt illi, qui in cunctis obedierant Mosi; si alii idem dixerint, qui subinde Mosi rebellarant, mentiuntur quidem, sed fatentur tamen se in cunctis Mosi obedire debuisse, ac simili modo sese deinceps obedituros Josue quasi novo duci spondent.

Tantum sit Dominus Deus tuus tecum sicut fuit cum Moyse.] Hæc vota sunt populi, fausta novo suo imperatori acclamantis, non vero conditiones imperii, q. d. Quod ad nos attinet, obediemus tibi in omnibus: cæterum optamus ut Deus, qui te Mosis successorem delegit, omnia tua secundet, sicut cum Mose eum fecisse scimus. Ita factum. Unde Josue Hebræis fuit quasi alter Moses.

Dux ergo et præses uni Deo nitatur, eique per orationem et pietatem, innocentiam, obedientiam, sit gratus et familiaris. Audi Leonem Imp. aurea suo duci hac de re præcepta dantem in Tacticis, in Epilogo: *Primum, quidquid dicturus facturusque es, a Deo principium habeat, nihilque sine illius commemoratione ac deprecatione agatur. Cur enim non principium rerum agendarum a Deo capiendum sit, cum Deus Pater noster, factor, et inspector dictorum factorumque omnium judex cogitationum omnium motionumque cordis, nullaque creatura abdita coram eo sit, sed omnia nudata et explicata ante oculos ejus sint, quemadmodum divinissimus Paulus loquitur? Itaque præter sententiam ejus nihil a nobis agendum est.*

Aliam deinde causam diviniorem subjicit: *Cognatio enim quædam nobis cum illo est, talisque affectus qualis ergo patrem esse debet: Nam illius munere in lucem aspectumque venimus, pro illo et vivere et mori debemus, benignitate illius alimur, in ipso vivimus, movemur et sumus, tantum illi obedimus, quantum subjecti præfecto, servi domino, magistratus regi: omnes illius sumus, qui omnium habet imperium, nobis per illum omnia subjecta sunt, tum animata, tum inanima, nos vero illum colimus: universa bestiarum natura a nobis gubernatur, nos vero ab illo pascimur principe pastorum, qui nostra causa nostram naturam induit.* Vide plura, quibus idem stabilit et inculcat, ac demum sua Tactica ita de Deo et cum Deo concludit: *Unde par est te, Imperator, supplici mente semper Deo preces adhibere, et in omnibus auctori salutis, pro iis quæ maxime salutaria sunt supplicare.*

CAPUT SECUNDUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Josue mittit exploratores in Jericho: illos excipit, abscondit, dirigitque Rahab: Jerichuntini rem odorati illos persequuntur: illi vers. 9. cum Rahab supplice pacti fidem silentii, ejus domui salutem promittunt, ejusque signum dant funiculum coccineum. Dimissi ergo ab ea per funem fugiunt, vers. 15. latentque in montibus tres dies, ac demum vers. 27. ad Josue redeunt, narrant pavorem Jerichuntinorum, ac spondent de eis victoriam.

1 Misit igitur Josue filius Nun de Setim duos viros exploratores in abscondito, et dixit
eis: Ite, et considerate Terram, urbemque Jericho. Qui pergentes ingressi sunt domum
mulieris meretricis, nomine Rahab, et quieverunt apud eam. 2. Nuntiatumque est regi
Jericho, et dictum: Ecce viri ingressi sunt huc per noctem de filiis Israel, ut explorarent Terram.
3. Misitque rex Jericho ad Rahab, dicens: Educ viros, qui venerunt ad te, et ingressi
sunt domum tuam; exploratores quippe sunt, et omnem Terram considerare venerunt. 4. Tollensque
mulier viros, abscondit, et ait: Fateor, venerunt ad me; sed nesciebam unde essent.
5. Cumque porta clauderetur in tenebris, et illi pariter exierunt, nescio quo abierunt; persequimini
cito, et comprehendetis eos. 6. Ipsa autem fecit ascendere viros in solarium domus
suæ, operuitque eos stipula lini, quæ ibi erat. 7. Hi autem qui missi fuerant, secuti sunt eos
per viam quæ ducit ad vadum Jordanis; illisque egressis statim porta clausa est. 8. Necdum
obdormierant qui latebant, et ecce mulier ascendit ad eos, et ait: 9. Novi quod Dominus tradiderit
vobis Terram; etenim irruit in nos terror vester, et elanguerunt omnes habitatores Terræ.
10. Audivimus quod siccaverit Dominus aquas maris Rubri ad vestrum introitum, quando egressi
estis ex Ægypto, et quæ feceritis duobus Amorrhæorum regibus, qui erant trans Jordanem,
Sehon et Og, quos interfecistis. 11. Et hæc audientes pertimuimus, et elanguit cor
nostrum, nec remansit in nobis spiritus ad introitum vestrum: Dominus enim Deus vester,
ipse est Deus in cœlo sursum, et in terra deorsum. 12. Nunc ergo jurate mihi per Dominum,
ut quomodo ego misericordiam feci vobiscum, ita et vos faciatis cum domo patris mei: detisque
mihi verum signum, 13. ut salvetis patrem meum et matrem, fratres ac sorores meas,
et omnia quæ illorum sunt, et eruatis animas nostras a morte. 14. Qui responderunt ei: Anima
nostra sit pro vobis in mortem, si tamen non prodideris nos. Cumque tradiderit nobis Dominus
terram, faciemus in te misericordiam et veritatem. 15. Demisit ergo eos per funem de fenestra:
domus enim ejus hærebat muro. 16. Dixitque ad eos: Ad montana conscendite, ne forte occurrant
vobis revertentes; ibique latitate tribus diebus, donec redeant, et sic ibitis per viam vestram.
17. Qui dixerunt ad eam: Innoxii erimus a juramento hoc, quo adjurasti nos. 18. Si ingredientibus
nobis Terram, signum fuerit funiculus iste coccineus, et ligaveris eum in fenestra, per quam
demisisti nos; et patrem tuum ac matrem, fratresque et omnem cognationem tuam, congregaveris
in domum tuam. 19. Qui ostium domus tuæ egressus fuerit, sanguis ipsius erit in caput
ejus, et nos erimus alieni. Cunctorum autem sanguis, qui tecum in domo fuerint, redundabit
in caput nostrum, si eos aliquis tetigerit. 20. Quod si nos prodere volueris, et sermonem istum
proferre in medium, erimus mundi ab hoc juramento, quo adjurasti nos. 21. Et illa respondit: Sicut
locuti estis, ita fiat, dimittensque eos ut pergerent, appendit funiculum coccineum in fenestra.
22. Illi vero ambulantes pervenerunt ad montana, et manserunt ibi tres dies, donec reverterentur
qui fuerant persecuti: quærentes enim per omnem viam, non repererunt eos. 23. Quibus urbem

ingressis, reversi sunt, et descenderunt exploratores de monte; et transmisso Jordane, venerunt ad Josue filium Nun, narraveruntque ei omnia quæ acciderant sibi. 24. Atque dixerunt: Tradidit Dominus omnem terram hanc in manus nostras, et timore prostrati sunt cuncti habitatores ejus.

1. Misit igitur Josue filius Nun (Septuag. *Nave*, sed corrupte: ex affinitate enim litteræ Græcæ ν cum π, pro νουν corruptum est ναυη) de Setim duos viros exploratores.] Hæc verba nectenda sunt v. 9. c. 1. ac ponenda ante vers. 10. Est enim hic hysteron proteron, ut ibi dixi; Josue enim, excitatus et corroboratus a Deo ad invadendam Chananæam, illico id fecit, misitque exploratores in Jericho Jordani vicinam, ad eam primo subigendam. Quare: *Misit igitur*, hoc est, *miserat igitur*, scilicet antequam juberet Hebræos parare se ad transitum Jordanis post tres dies cap. 1. versu 10. Ponitur enim præteritum perfectum pro plusquam perfecto.

Mystice S. August. serm. 106. de Temp. *Jesus*, ait, *duos exploratores mittit, quia verus Jesus daturus erat duo præcepta dilectionis. Quia et revera quid nobis aliud quos mittit verus Jesus nisi ut diligamus Deum, diligamus et proximum? Dixit ergo Jesus: Præparate vobis cibum, et estote parati ad diem tertium. Sicut enim tunc præparatis cibis die tertio ventum est ad Jordanem fluvium; ita et nunc in Ecclesia Catholica assumptis spiritualibus cibis fidei, spei et charitatis, pervenitur ad Trinitatis mysterium, et ad Baptismi Sacramentum.*

De Setim.] Setim erat in campestribus Moab juxta Jordanem et montem Nebo, ubi ante mensem mortuus erat Moses Deuter. 34. in Setim fornicatus est populus cum filiabus Moab et Madian, ibique Phinees Israelitam cum Madianitide fornicantem pugione confodit. Num. 25. Et hoc loco dictæ sunt arbores Setim, quarum ligna sunt omnium levissima, nitidissima et pulcherrima, et quæ putredinem non sentiunt: unde ex iis cunctæ tabulæ arcæ, tabernaculi et templi factæ sunt.

Duos.] Rabbini dicunt, vel potius fabulantur hos duos fuisse Phinees et Caleb; sed quis credat Phinees jam Pontificem a Deo designatum, et Caleb auctoritate et annis gravem, ad tantum periculum electos? Præsertim cum Septuaginta Romæ correcti eos vocent νεανισκους, id est, juvenes, et ita vocantur cap. 6. versu 23. in Hebræo.

In abscondito.] Hebr. חרש cheres, id est, tacite, occulte; ita Chald. tum ne eos incarcerarent et occiderent hostes Jerichuntini; tum ne id scirent sui Hebræi, qui uti ante 38. ob missos exploratores murmurarant; ita nunc rursum facile murmurare potuissent. Adde in rebus arduis, præsertim bellicis, summa expeditionis sæpe consistit in secreto arctissimo. Facile enim a civibus res secreta ad hostes emanat. Ita Cajet. Masius et Serarius.

Rabbini τὸ *cheres* interpretantur *mutum* vel *surdum* aut *figulum*, quasi jusserit Josue exploratoribus ut se simularent surdos et mutos, utpote linguæ Chananæorum ignaros, vel ut alii figulos, quodque ferrent vasa fictilia, quasi ea venditori in Jericho. Sed hæc sunt Rabbinorum commenta et fabulæ. Verisimilius dicerent eos simulasse se esse rusticos. Sic enim exploratores solent ut rustici, qui libere urbes ingrediuntur, incedere, ac machinationes suas simulatione rusticitatis obtegere. Nam radix חרש *choras* per *scin* significat non tantum tacere et obsurdescere, sed etiam arare et fabricare: חרש *cherse* vero per *sin* significat testa et vas fictile.

Considerate terram,] non totam Chananæam, sed Jordani vicinam, quam proxime transito Jordane invadere destino, an scilicet munita sit, an incolæ sint bellicosi, an animati et parati ad prælium nobiscum ineundum, etc. Sic Leo Imper. suo belli duci ita præscribit in Tacticis c. 13. n. 2. *Exploratoribus et speculatoribus sedulo hostium statum exquires, qui motus illorum quanta multitudo, qualis acies; itaque te adversum eos præparabis, ut ne subito ac de improviso invadare ab illis.* Et cap. 20. n. 178. *Si quid clam hostes facere volueris, vel castra movere, vel aliquid aliud gerere, nulli hoc consilium, nisi uni alicui ex præfectis credas: talibus enim temporibus permulti sunt, qui remunerandi cupiditate consilia tua hostibus prodituri sunt.* Eodemque c. n. 216. *Quoniam venator bonus lupos et vulpes artificio venatur, sic et tu hostium speculatores solertia capies. Si enim extra vallum tuum custodias locaveris, deinde jusseris ut unumquemque ignotum teneant, et interrogent, neque dimittant priusquam præfecti nomen et contubernii unde sit, et tesseram ejus contubernii commemoraverit, et eos qui hæc facere nequiverint exploraveris quinam sint facile speculatores illorum invenies.*

Solerter quoque Vegetius lib. 3. de re milit. c. ult. hunc exploratores deprehendendi modum suggerit: *Cum explorator hostium*, inquit, *latenter oberrat in castris, omnes per diem ad tentoria sua redire jubeantur, et statim deprehenditur explorator;* quia non habet tentorium.

Urbemque Jericho,] q. d. Præcipue et præ aliis locis lustrate urbem Jericho. Id jubet, quia Jericho in regione illa erat urbs primaria, Jordani vicinissima, et munitissima. Similes phrases sunt 3. Regum 11. 1. *Rex Salomon amavit mulieres alienigenas, et* (id est, sed præcipue) *filiam Pharaonis.* Ps. 17. 2. *Eripuit eum de manu hostium, et de manu Saul*, scilicet præcipui et acerrimi sui persecutoris. 2. Reg 2. 30. *Defuerunt de pueris David decem et novem viri, excepto Israele*, omnium primario. Marci 16. versu 7. *Dicite discipulis, et* (id est, præcipue) *Petro.*

Porro Jericho olim urbs fuit magna, populosa, unde et suum Regem habuit (ut patet v. sequenti) sita in regione campestri et pinguissima. Ibi balsamum, quod est liquor odoratissimus, præstantissimum provenit, nusquam alibi. Abundat rosetis, cannis mellis, palmetis, unde et civitas palmarum appellata est: ut videatur fuisse mundi paradisus. Distat, teste Josepho libr. 5. belli cap. 4. a Jordane sexaginta stadiis, hoc est, septem milliaribus Italicis cum dimidio, quæ leucas Gallicas unius horæ duas cum media efficiunt: distat a Jerusalem stadiis 150. hoc est milliaribus Italicis octodecim cum dimidio, quæ faciunt leucas Gallicas sex cum quadrante. In Jericho hospitatus est et habitavit Elisæus 4. Reg. 2. Ibidem Christus Zacchæum e Sycomoro vocavit, Lucæ 19.

Dicta est Jericho vel a ירח *iarach*, id est, Luna, quod Lunæ nascentis formam habeat planities, illa, quæ ambit Jerichuntem, ita Arias Montanus; vel a רוח *ravach*, id est dilatare, quod in latissimo sita sit campo; vel a ריח *reach*, id est, odor, quod suavissimum balsami, mellis, rosarum, etc. expiret odorem. Ita Josephus, Masius, Pagninus.

Symbolice, Jericho typus est mundi, qui instabilis est, et mutatur ut Luna; ac latissimus est, et odoratas delicias suis amatoribus exhibet, sed quæ illico instar odorum et vaporum evanescunt. Unde Jesus ex ea Zacchæum ad se advocavit, docens contemnere mundana, et ambire cœlestia utpote præstantissima, et in æternum duratura. Ita S. Gegorius, Rupertus et alii.

Qui pergentes (vel natatu, vel vado, ut innuitur v. 7. vel scapha Jordanem transmittentes) ingressi sunt domum mulieris meretricis nomine Rahab.] Pro *meretricis* Hebr. est זונה *zona*, quod et cauponariam sive tabernariam, ut vertit Chald. et Rabbini, et meretricem significat. Meretricem hic vertunt Septuag. et cum talem eam nuncupet S. Paulus Hebr. 11. 30. fieri potest ut Rahab et cauponaria et meretrix fuerit. Sæpe enim fœminæ marito carentes, quæ publicis hospitiis dant operam, fornicationis subeunt periculum, aut certe suspicionem: licet noster Serarius in Tobiæ 6. e. 1. q. 3. multis contendat illo ævo non fuisse in usu cauponas, nec hospitia publica. Quare certum est Rahab meretricem fuisse, incertum an fuerit cauponaria. Prudenti sane consilio, Deique ductu exploratores hi domum Rahab adierunt, ubi occultissime latitarent, utpote portæ vicinam, et muro urbis adhærentem. Erat ergo illa eis ad quiescendum et latendum, æque ac ad effugiendum, si res posceret opportunissima. Ita Arias, Vatabl. Masius et alii.

Nomine Rahab.] *Rahab* Hebr. idem est quod *dilatatio*, vel *se dilatavit*, uti fecit hæc, cum nupta Salmon, Davidis, Salomonis, Regum omnium, ipsiusque Christi effecta est mater, de quo paulo post plura. Porro Rahab hoc tempore fuisse inquit Torniellus 14. vel 15. annorum, æque ac ejus maritum Salmonem: nam sub annum ætatis centesimum genuerunt Boos proavum Davidis, ut patebit in fine libri Ruth; sed hoc difficile est creditu: unde illud examinabo cap. 6. 25. Nota S. Hieron. in c. 1. Matth. in genealogia Christi non nisi infidelitate, vel luxuria infames nominari fœminas, scilicet Ruth, Thamar et Rahab, ut qui, inquit, propter peccatores venerat, de peccatoribus nascens omnium peccata deleret. Ita quoque S. Ambr. Chrysost. Euthym. et alii.

Excepit Rahab exploratores Hebræorum, illuminata et impulsa a Deo, quasi divini consilii in Chananæa fideli populo subigenda procuratores. Intellexit enim Deum in hac re velle uti sua opera, ac proinde velle ut ipsa eos exciperent, absconderet et dirigeret: quare ipsa debuit parere Deo, et cives impios patriamque suam Dei populo tradere, et ut ita dicam prodere; sicut Abraham debuit Deo jubenti immolare suum Isaac.

3. Misitque Rex Jericho ad Rahab.] *Rex*, id est regulus, dux, princeps urbis Jericho. Tunc enim singulæ urbes suos habebant Reges, id est Rectores et Duces. Unde cap. 12. 9. triginta urbium triginta nominantur Reges, quos Josue devicit. Rex ergo hos duos peregrinos censuit esse Hebræos et exploratores: pavidis enim tempore belli omnes sunt suspecti; suspicionem auxit peregrina illorum vestis, lingua et mores.

4. Tollensque mulier viros abscondit.] Ex Hebræo clare cum Vatablo sic vertas: *Acceperat autem mulier duos illos viros, et abdiderat illum* (id est, unumquemque illorum seorsim, ait Arias); abdiderat autem illos Rahab, antequam regii nuntii eos quæsituri advenirent, cum audit mussitare vicinos, duos illos peregrinos ad se divertentes esse exploratores, aut alio indicio, vel certe probabili suspiciona conjecit, duorum horum ad se adventum Regi nuntiandum fore. Quare conjiciens delationem hanc, metuensque inquisitionem et scrutinium domus suæ, prudenter illud prævenit, et exploratores abscondit: ac forte regiis nuntiis ad scrutinium adventantibus, ipsa adhuc occultandis exploratoribus occupabatur; idque insinuat Noster, dum vertit: *Tollensque mulier viros abscondit.*

Porro Rabbini quod est in Hebræo: *Abdidit illum*, in singulari, sic explicant, quod Rahab unum duntaxat absconderit, scilicet Caleb; Phinees enim ei responderit: *Ego sum sacerdos; sacerdotes vero quippe Angelorum similes, si volunt, aspectabiles sunt; si nolunt, cerni nequeunt.* Itaque solum Caleb, non vero Phinees a Rahab fuisse absconditum arbitrantur; sed hæc Rabbinorum commenta solita sunt fabulonum istorum figmenta. Probabilius Philo, non ille celebris, sed Biblicarum antiquitatum scriptor, obscurus (Hebræus tamen), ait hos exploratores fuisse duos filios Caleb, scilicet Cenez et Seeniamian. Unde id habeat ignoro.

5. Nescio quo abierunt.] Mentitur vafra mulier. Calvinus hic ei id vitio tribuit, sed ita ut virtuti hospitalitatis admistum, ei non fuerit ad culpam imputatum. Sed hic est error in Deum blasphemus. Facit enim Deum quasi cæcum, qui sinat sibi obduci velarique oculos, ut vitium non videat; aut malorum Symmysten et socium, qui vitia non censeat esse vitia, neque ea vitio vertat. Fuit tamen mendacium hoc non perniciosum, sed officiosum, ideoque veniale, præsertim in fœmina rudi et pagana, quæ sibi persuadebat mendacium hoc casu esse licitum, imo honestum, utpote necessarium ad salvandos hospites. Nec id mirum, cum olim Plato, Origen. S. Hieron. Chrysostom. Theodoret. Theophil. Cassian. aliique plures tam Christiani, quam Gentiles, censuerunt mendacium subinde esse licitum, illoque utendum esse quasi helleboro, uti ostendi in mendacio obstetricum, Exodi cap. 1.

Porro Abulens. hic quæst. 30. censet Rahab a Deo motam fuisse ad peccatum veniale, scilicet ad mendacium hoc officiosum; Deus enim, inquit, potest movere hominem ad peccandum venialiter, propter magnum bonum, quod inde sequitur, et ne in majora peccata incidat. Simili modo, inquit, si quia alterum quærat ad mortem injustam, et alius simplici mendacio ejus vitam conservare possit, debet conservare et si mentiri recusaverit, alius injuste peribit.

Verum hæc sunt falsa et paradoxa. Deus enim nullius peccati potest esse auctor, cum sit summa

puritas, veritas et sanctitas. Rursum mentiri non licet, etiamsi inde totius mundi salus sequeretur. Non enim sunt facienda mala ut eveniant bona, ait Apost. nec mendacium necessarium est ad salvandam alterius vitam; potest enim quis in tali casu uti amphibologia; et si necessarium esset, non tamen mentiri liceret, quia mendacium intrinsece malum et peccatum est, quod nullo casu facere licet.

Dices: Hoc mendacium erat in exitium suæ gentis, quam prodebat Hebræis hostibus; ergo erat perniciosum. Resp. mendacium hoc fuisse quidem damnosum Chananæis et Jerichuntinis; tamen quia Rahab Dei instinctu certo sciebat, illos ob sua scelera a Deo esse proscriptos et exitio addictos, adeoque Hebræis cum suis possessionibus deditos, non debuit illa, nec potuit nisi improbe patrocinari causæ injustæ Jerichuntinorum, et causæ, belloque justo et pio Hebræorum adversari, ac Deo ipsi reluctari. Quin vero ut Deo obediret, cordata admodum fide et pietate, mortis discrimine fortissime et sanctissime se objecit, ut ab eo merito eam laudet Apostolus Hebr. 11. 31. et operibus hisce justificatam esse asserat S. Jacobus c. 2. 25. Quare ipsa illuminata tactaque a Deo, a libidine sua per pœnitentiam et castitatis propositum ad Deum sese convertit, factaque est Hebræa et sancta; adeoque hoc generoso hospitalitatis actu, quo Hebræis ingressum in Chananæam patefecit, se nobilitavit, Hebræosque sibi adeo devinxit, ut ob hanc ejus beneficentiam Salmon princeps tribus Juda eam in conjugem acceperit, ex eaque prognati sunt omnes Principes et Reges Juda, ac tandem Christus ipse, ut patet Matth. 1. ubi ipsa nominatur, et præ aliis fœminis ponitur in Genealogia Christi; quia videlicet fuit alienigena et meretrix, et quia de populo Dei optime merita. Licet enim esset alienigena, tamen jam converse ad Judaismum duci potuit in uxorem a Judæo Principe. Talium enim connubia non vetantur Deuteronom. cap. 7. vers. 3. sed alienigenarum dumtaxat persistentium in idololatria, ut patet ibidem vers. 4.

Hebræi tradunt, Rahab hac fide et pietate promeruisse, ut octo Prophetæ et Sacerdotes ex ejus stirpe procrearentur, scilicet Jeremias, Helcias, Suraias, Masaias, Baruch filius Nerie, Hanameel, Sellum, Ezechiel et Huldam. Fuit Hanameel filius Sellum patruelis Jeremiæ. Rursum iidem numerant novem fœmines gentiles, quæ maritis Hebræis nubentes, vel Hebræis adhærentes, ab iis conversæ fidelem magnamque sobolem procrearunt, scilicet Agar Ægyptiam uxorem Abrahæ, Asenetb uxorem Josepb, Sephoram Madianitidem uxorem Mosis, Sephoram et Phuam obstetrices, quæ infantes Hebræorum a cæde Pharaonis servarunt, Exodi 1. 15. Pharaonis filiam, Rahab, Ruth et Jabel. Porro S. August. lib. contra mendacium c. 15. *Quod scriptum est*, inquit, *Deum benefecisse cum Hebræis obstetricibus, et cum Rahab Jerichuntina meretrice, non ideo factum est, quia mentitæ sunt; sed quia in homines Dei misericordes fuerunt. Non est itaque in eis remunerata fallacia, sed benevolentia: benignitas mentis, non iniquitas mentientis.*

6. In solarium.] Hebr. גג *gag*, id est tectum, ut vertit Chald. et Septuag. quod in Judæa erat planum, ut in eo ambulare, cubare, sedere liceret. Vide dicta Deut. 22. 8. Dictum solarium quia soli expositum. Tropol. Orig. hom. 3. in Josue: *Hos*, inquit, *susceptos suos in superioribus collocat; atque in editis et excelsis fidei constituit sacramentis. Nemo enim qui a Jesu mittitur, invenitur deorsum et humi jacens, sed in superioribus permanet.*

Operuitque eos stipula lini.] Hebr. *in linis ligni*, sed Hebræi lina ligni vocant lina lignea, sive quæ lignescunt, puta lina, quæ integra canna constant, quod Latine Latinus Interpres clare expressit, vertens *stipula lini*. Nam ligni nomen Hebræi tribuunt etiam plantis, ut junco, byssopo, lino, quæ calamo suo sensim durescunt, et ligneseunt, ut patet 3. Reg. cap. 4. vers. 33. Temere ergo Masius hic carpit nostrum Interpretem. Illi enim favent Chald. et Josephus, qui vertunt *lini fasciculos*. Et Pagnin. vertens *culmos lini*, et Tigur. vertens, *cauliculos lini*. Hic versus explicat versum 4.

9. Novi quod Dominus tradiderit vobis terram.] *Tradiderit*, id est tradere decreverit, assignarit, donarit, ac reipsa mox traditurus sit. Noverat hoc Rahab partim ex miraculis et portentis, quæ Deus pro Hebræis pugnans operatus erat: partim ex Dei ipsius instinctu et revelatione.

Quæres, qua lingua Rahab cum Hebræis exploratoribus collocuta sit? Resp. sua, id est Chananæa. Hanc enim calluisse videntur exploratores; imo hæc ipsa Hebraicæ erat affinis et vicina, ut patet ex nominibus quibus Chananæi suas urbes et homines vocitarunt, qualia sunt Salem, Sichem, Joricho, Cariathbarbo, Betbleem, Melchisedec, Adonisedec, Rahab, Abimelech, etc. Hæc enim Hebræa sunt. Pluribus id probat Serarius, hic q. 25.

Elanguerunt.] Hebr. נמוגים *namoggum*, id est, instar ceræ *liquefacti sunt*, dissoluti et tabefacti sunt: pavor enim ingens liquat, enervat et dissolvit omne robur, omnesque animæ et corporis vires. Chald. *fracti sunt*. Vatabl. *Consternati sunt metu vestri*, hoc est panico terrore acti quasi colliquescunt. Septuag. vers. 11. vertunt ἐξέστημεν, id est obstupuimus, extatici facti sumus, extra nos rapti defecimus, emoti sumus e mente nostra. Pavor enim facit inopes consilii, emotæ mentis, et quasi amentes.

10. Quos interfecistis.] Hebr. החרמתם *hecheranthem*, id est anathema fecistis, anathematizastis, id est velut anathema, id est hostiam Deo et justitiæ vindictæque divinæ consecratam, immolastis et occidistis. Vide dicta Levit. 27. 28.

11. Dominus enim Deus vester ipse est Deus in cœlo sursum, et in terra deorsum.] q. d. Deus vester solus est Deus verus, qui cœlum et terram æternis regit imperiis, et ubivis locorum operatur ea quæ voluerit. Hebr. enim est *Elohim*, quæ vox significat Deum qua gubernatorem rerum omnium. Sensus est, q. d. Cum Deus verus pro vobis pugnet, nec Chananæi, nec quis alius illi vobisque obsistere poterit, aut vos possessione terræ hujus arcere, uti sat arguit illis injectus a Deo pavor, qui eos alioqui fortissimos, imbelles et enerves reddidit. Chald. vertit: *Et quod Dominus Deus vester sit Deus, cujus divinitas est in cœlo supra, et dominatur super terram subter*. Hoc est quod ait Moses Deuter. 33. 26. *Ascensor cœli auxiliator tuus. Magnificentia ejus discurrunt nubes, habitaculum*

ejus sursum, et subter brachia sempiterna; ejiciet a facie tua inimicum, dicetque: Conterere; ubi plura hac de re dixi. Rahab ergo partim ex miraculis et prodigiis, partim ex Dei illustratione, cognovit idola Chananæorum esse deos falsos fictosque, solum autem Deum Hebræorum esse Deum verum (Hebr. enim est *Jehova*), ideoque in eum credidit, speravit, dilexit, ac pœnitens peccatorum suorum veniam ab eo flagitavit; itaque justificata est, uti docet Apostolus Hebr. cap. 11. 31. et Jacob. c. 2. 25.

14. Anima nostra sit pro vobis in mortem,] hoc est pereat anima nostra, id est, peremus nos, Deus nos perdat, vel terra nobis dehiscat, si vobis Hebræi nocuerint. Jurant enim, uti petierat Rahab, juramento exsecratorio, ut patet versu 17. Sciebant enim id Josue et Hebræos ratum habituros, imo illi pro tanto hospitalitatis, qua aditus in terram promissam pandebatur, officio, gratias acturos, ac majora beneficia illi relaturos. Sciebant pariter legem Dei jubentis omnes Chananæos occidi, non intelligi de ea quæ tam amice Hebræos exceperat, eisque viam in Chananæam ad tot victorias aperuerat. Hoc enim eis epiikia dictabat; Chald. vertit: *Animæ nostræ traditæ sunt pro animabus vestris.* Clare Vatabl. *Animas nostras pro vobis morti devovemus præstituros nos beneficium et fidem tibi;* quod sic explicat, q. d. *Servabimus vos etiam, si nobis sit moriendum.* Sed prior explicatio est germanior.

Faciemus in te misericordiam et veritatem, | *veritatem*, id est æquitatem et fidelitatem, ut vertit Vatab. officium scilicet officio reddendo, et fidem salutis quam tibi dedimus reipsa præstando. Est enim veritas justitiæ, uti est loquelæ, ut bonum quod vere promisimus vere præstemus, de qua ait Joannes in Evang. c. 8. *Ille* (diabolus) *in veritate*, id est, in fide et obedientia Deo promissa *non stetit*. Et in epist. 3. *In veritate ambulas.* Et alibi: *Dominus aspicit veritatem.* Et: *Universæ viæ Domini misericordia et veritas.*

15. Demisit ergo eos per funem de fenestra.] Sicut Paulus Damasci e fenestra demissus est in sporta, cujus hi exploratores fuere typus et figura, Actor. 9. 25.

Domus enim ejus hærebat muro.] Septuag. *Quoniam domus illius erat in muro, et in muro ipsa habitabat.* Quod Romæ quoque et alibi fit, ubi summus est pax: nam tempore belli id periculosum est; per domos enim muro hærentes exploratores, hostesque ipsi secure in urbem ingredi et egredi possunt.

16. Ad montana conscendite,] quasi ad avia et semota. Mystice Origen. Apostolis, ait, jussit Christus cœlestia prædicare, quasi dicat: Nolite per valles incedere, humilia et dejecta refugite, excelsa et sublimia docete.

17. Innoxii erimus a juramento hoc quo adjurasti (ita jurare fecisti, sive ad quod nos adegisti. Ita Pagnin. et Vatabl.) nos.

18. Si ingredientibus nobis terram, signum fuerit funiculus iste coccineus.] Ita legunt Hebræa, Chald. Septuag. et Romana sine negatione; Complut. tamen et alii legunt cum negatione: *Signum non fuerit.* Sensus ergo est, q. d. Innoxios nos præstabimus, fidemque nostram liberabimus ab hoc juramento, quo juravimus te tuosque servare, si funiculum istum alligaveris ad fenestram, ut ex eo quasi signo domum tuam omnes Hebræi a cæteris internoscant, sciantque illam esse quam servaturos nos juravimus. Ita Vatablus.

Verum quia Hebr. נקיים *nekiim*, id est, innoxii, potius significat immunes, et obligatione juramenti solutos, sive ut vulgo dicunt deobligatos, ut patet vers. 19. et 20. hinc ex Hebræo hic videtur esse sensus, q. d. juramento nostro liberi solutique erimus, si duo quæ jure exigimus non servaveris. Exigimus enim primo, ut funiculum istum nobis pro signo des, tuam esse domum; secundo, ut tuos cognatos omnes in tuam domum congreges, atque sciamus esse tuos non alienos; si hæc duo non servaveris, juramento nostro nos soluti erimus: sin servaveris, eo obligatos nos censebimus, illudque sancte servabimus. Unde Complut. aliique, ut dixi, per negationem legunt: *Innoxii erimus etc. si signum non fuerit funiculus iste.*

Funiculus (Hebr. funis) coccineus:] *Iste* scilicet qui hic se oculis nostris offert. Alii: *Iste*, scilicet quo nos per murum demisisti, ut idem funis crassior quo exploratores e manu Chananæorum liberat, Rahab quoque eorum liberatricem de manu Hebræorum liberaret. Exploratores dant signum funis, quod petierat Rahab vers. 12. quodque antequam e muro dimitterentur dare debuissent, sed id eis ob periculum turbatis animis tum non occurrebat, cum omnes ad periculi fugam per securam e fenestra demissionem toti intenderent.

Coccineus.] Dei providentia id factum, ut per eum, utpote rubeum, Christi sanguis repræsentaretur. Unde S. Ambros. lib. 5. de fide c. 5. censet Rahab hoc coccineo fune significare voluisse passionem Christi, cujus fide et meritis liberabatur a morte animæ et corporis. Audi eum l. 5. de fide cap. 4. sub finem: *Vidit hoc meretrix, et quæ in excidio civitatis remedia desperaret salutis, quia fides vicerat, signa fidei atque vexilla Dominicæ Passionis attollens, coccum in fenestra ligavit, ut species cruoris mystici, quæ foret mundum redemptura, cernaret. Ita foris Jesu nomen fuit præliantibus ad victoriam, intus species Dominicæ Passionis periclitantibus ad salutem. Unde quia intellexit Rahab cœleste mysterium dicit Dominus in Psalmo: Memor ero Rahab et Babylonis scientibus me.*

Sic et S. August. in Psalmo 86. *Memor ero*, inquit, *Rahab. Quæ est ista? Meretrix illa in Hiericho, meretrix quæ suscepit nuntios, et alia via ejecit, quæ præsumpsit in promissione, quæ timuit Deum cui dictum est ut per fenestram mitteret coccum, id est, ut in fronte haberet signum sanguinis Christi. Salvata est ibi, et Ecclesiam gentium significavit. Unde Dominus superbientibus Pharisæis dixit: Amen dico vobis, publicani et meretrices præcedunt eos in regno cœlorum. Præcedunt, quia vim faciunt. Impellunt cedendo, et creditur fidei, nec obsistere potest quisquam; quia qui vim faciunt, diripiunt illud.* Sic et S. Hier. ep. 2. ad Nepotian. multis docet coccinum esse symbolum sanguinis Christi, æque ac charitatis ignitæ, qua ardebat Rahab. Et Orig. hic hom. 4. sanguis Christi est signum redemptionis, inquit in domo Rahab, id est, in Ecclesia.

Et omnem cognationem tuam,] puta non solum parentes, sed avunculos, materteras, patrueles, imo et affines, scilicet cognatorum uxores et cognatarum maritos; hi enim per uxores et maritos pertinebant ad

Rahab, ejusque censebantur cognati. Negat hoc Abul. quæst. 55. eo quod vers. 13. Rahab solos fratres suos et sorores petierit liberari. Sed immerito, nam nomine fratrum et sororum nepotes et cognati apud Hebr. intelliguntur; quos enim ibi fratres vocavit, hic cognatos vocat.

19. Sanguis ipsius erit in caput ejus.] *Sanguis*, id est, culpa sanguinis sui offusi in ipsummet recidet. q. d. ipse sua culpa peribit, non nostra, quia pacta non servavit.

20. Mundi,] id est liberi, et juramenti obligatione soluti.

21. Dimittensque,] puta valedicens eis, v. g. dicendo: *Ite in pace*, vel *Pax vobiscum;* jam enim funiculo eos per murum dimiserat: hic ergo dimissis valedicit.

22. Pervenerunt ad montana, et manserunt ibi tres dies,] non integros, sed dimidiatos vel inchoatos. Nam die tertio mensis Nisan, sive Martii, missi a Josue lustrarunt Jericho, et hospitati sunt apud Rahab; sed eum illico eorum adventus nuntiatus esset regi, illeque eos inquiri juberet, Rahab, eadem nocte eos per murum demisit: Demissi et dimissi latuerunt in montanis ad tres dies, scilicet die quarta, quinta et sexta Nisan, sed inchoata; nam die sexto ad vesperam redierunt ad Josue. Quare non videtur verum, quod scribit Josephus, eos post ingressum suum in Jericho, sequentem diem totum insumpsisse in exploranda Jericho, sic enim proditi et capti fuissent, et satis ex Rahab intellexerunt metum statumque urbis, ut tanta lustratione non esset opus, præsertim in tanto periculo, omnium oculis in eos intentis. Nam ob viciniam Hebræorum omnes Jerichuntini erant consternati, et quasi exanimati, ut ait Rahab: quare urbem suam clauserunt et arctissime custodierunt, singulos ingredientes exacte inspiciendo et examinando, ac nominatim peregrinos, eorumque nomina ad Regem deferendo, uti fieri solet singulis diebus ad vesperam in urbibus, quæ vicinum hostem metuunt. Si quis nolit hisce temporis angustiis arctari, malitque tres dies integros latebrarum accipere, dicat exploratores a Josue fuisse missos, venisseque in Jericho non tertio die Nisan, post expletos 30. dies luctus ob mortem Mosis; sed ante eos expletos die primo Nisan, ita ut secundo die Jerichuntem explorarint, tertio die recedierint, latuerintque in montibus tres integros dies, ac die sexto reversi sint ad Josue. Ita ex Lyrano et Masio Salianus.

24. Et timore prostrati.] Hebr. *Timore liquefacti*. Vide dicta vers. 9.

Allegorice S. August. Origen. Rupertus: Rahab, inquiunt, repræsentat Ecclesiam Gentium; primo, quia sicut ipsa, ait Rupert. c. 10. prius erat prostibulum dæmoniorum et lupanar idolorum, sed ex infideli et incesta per receptionem exploratorum Hebræorum facta est fidelis et casta; sic gentes idololatræ et impuræ, per receptionem Apostolorum, factæ sunt Christianæ et sanctæ; secundo, sicut Rahab per funiculum coccineum, sic Ecclesia per sanguinem Christi salvata est; tertio, Rahab servavit omnes cognatos, itaque, ut videtur, omnes ad fidem et cultum veri Dei Hebræorum adduxit; unde et Rahab Hebr. idem est quod dilatatio: sic Ecclesia per omnes gentes se dilatavit; quarto, extra domum Rahab omnes occisi sunt: sic extra Ecclesiam omnes pereunt, nullique salus conceditur; quinto, Rahab justificata est per fidem et hospitalitatem, sic et Ecclesia per fidem et charitatem.

Tropol. Rahab est omnis peccatrix et pœnitens instar Magdalenæ, quæ per Josue et exploratores, id est per Jesum et viros Apostolicos, ex luxuriosa, fit casta et sancta, ideoque ab excidio gehennæ servatur, imo et alios servat, dum eisdem pœnitentiam et puritatem suo verbo et exemplo persuadet.

CAPUT TERTIUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Jordanem miraculose divisum, duce arca foederis præeunte, sicco pede transeunt Hebræi.

1 Igitur Josue de nocte consurgens movit castra; egredientesque de Setim, venerunt ad Jordanem ipse et omnes filii Israel, et morati sunt ibi tres dies. 2. Quibus evolutis, transierunt præcones per castrorum medium, 3. et clamare cœperunt: Quando videritis arcam fœderis Domini Dei vestri, et sacerdotes stirpis Leviticæ portantes eam; vos quoque consurgite, et sequimini præcedentes: 4. sitque inter vos et arcam spatium cubitorum duum millium, ut procul videre possitis, et nosse per quam viam ingrediamini; quia prius non ambulastis per eam; et cavete ne appropinquetis ad arcam. 5. Dixitque Josue ad populum: Sanctificamini; cras enim faciet Dominus inter vos mirabilia. 6. Et ait ad sacerdotes: Tollite arcam fœderis, et præcedite populum. Qui jussa complentes, tulerunt, et ambulaverunt ante eos. 7. Dixitque Dominus ad Josue: Hodie incipiam exaltare te coram omni Israel, ut sciant, quod sicut cum Moyse fui, ita et tecum sim. 8. Tu autem præcipe sacerdotibus, qui portant arcam fœderis, et dic eis: Cum ingressi fueritis partem aquæ Jordanis, state in ea. 9. Dixitque Josue ad filios Israel: Accedite huc, et audite verbum Domini

Dei vestri. 10. Et rursum: In hoc, inquit, scietis quod Dominus Deus vivens in medio vestri est, et disperdet in conspectu vestro Chananæum et Hethæum, Hevæum et Pherezæum, Gergezæum quoque et Jebusæum, et Amorrhæum. 11. Ecce arca fœderis Domini omnis terræ antecedet vos per Jordanem. 12. Parate duodecim viros de tribubus Israel, singulos per singulas tribus. 13. Et cum posuerint vestigia pedum suorum, sacerdotes qui portant arcam Domini Dei universæ terræ, in aquis Jordanis, aquæ quæ inferiores sunt, decurrent atque deficient: quæ autem desuper veniunt, in una mole consistent. 14. Igitur egressus est populus de tabernaculis suis, ut transiret Jordanem; et sacerdotes, qui portabant arcam fœderis, pergebant ante eum. 15. Ingressisque eis Jordanem, et pedibus eorum in parte aquæ tinctis (Jordanis autem ripas alvei sui tempore messis impleverat), 16. steterunt aquæ descendentes in loco uno, et adinstar montis intumescentes apparebant procul ab urbe, quæ vocatur Adom usque ad locum Sarthan; quæ autem inferiores erant, in Mare solitudinis (quod nunc vocatur mortuum) descenderunt, usquequo omnino deficerent. 17. Populus autem incedebat contra Jericho; et sacerdotes, qui portabant arcam fœderis Domini, stabant super siccam humum in medio Jordanis accincti, omnisque populus per arentem alveum transibat.

1. Igitur Josue de nocte consurgens movit castra] scilicet finiente, puta in crepusculo matutino. Hebr. enim est: *Manicavit mane.* Ita Septuag. vel ut Chald. *in aurora.* Ita Noster quoque accipit noctem cap. 6. versu 12. Non enim nox obscura, sed aurora lucifera apta est movendis castris et expeditionibus bellicis. Discat hic princeps et belli dux non stertere in multam lucem, sed ante solem in aurora surgere, juxta illud Homeri:

Ου δει παννυχιον ευδειν βουληφορον ανδρα.
Non decet noctem totam dormire virum consiliarium

Hebræi censent hanc noctem sive auroram fuisse nona die Nisan, sive Martii. Asserunt enim Mosen mortuum fuisse die septima Februarii, et die septima Martii sequentis, nempe sub finem triginta dierum luctus, Dominum allocutum Josue, et eodem die promulgationem factam populo de parandis cibis; quinta vero die ejusdem mensis missos fuisse exploratores, et octavo die ipsos reversos; nona autem die filios Israel profectos a Setim venisse ad ripam Jordanis, ac decima die Jordanem transisse.

Verum aptior est ordo, si dicamus Mosen mortuum sub diem tertiam Februarii, inde post 30. dies luctus, sub diem tertiam Martii Deum excitasse Josue ad Chananæam invadendam. Quare Josue eodem die misisse exploratores, qui post triduum, die sexto Martii, ad vesperam redeuntes ad Josue, illum animarunt ad Chananæos perculsos aggrediendum. Josue ergo postero mane diei septimæ castra movit ad Jordanem, ac per præconem edixit ut omnes pararent se ad transitum Jordanis, post tres dies futurum. Pararunt se ergo per dies tres, scilicet septimum, octavum et nonum, ac decimo die Jordanem transierunt, uti dixi cap. 1. vers. 11.

Et morati sunt ibi tres dies] jam dictos parantes se ad transitum. Hæc verba non sunt in Hebr. Septuag. et Chald. hoc versu, sed sequenti, ex quo noster Interpres ea huc transtulit claritatis causa.

2. Quibus evolutis,] id est, ad finem tendentibus, puta sub vesperam diei nonæ.

3. Quando videritis arcam fœderis,] in qua Deus residebat super propitiatorium et Cherubim, indeque dabat oracula Exodi 25. 10. Deus ergo hic in arca residens præibat castra, et Jordanem divisit, ac populum sicco pede per eum traduxit.

Et sacerdotes stirpis Leviticæ (ex Levi Patriarcha prognatos) portantes eam.] Licet enim in peregrinatione per desertum arcam portarent Levitæ, puta Caathitæ, uti jusserat Deus Num. 4. 15. tamen in re gravi et miraculosa portabant eam sacerdotes, uti hic ad findendum Jordanem, et cap. 6. ad prosternendos muros Jericho, et ad inferendum eam cum majestate in magnificum Salomonis templum recens ab eo ædificatum, 3. Regum 8. Perperam ergo Sigonius lib. 5. de Repub. Hebr. cap. 4. per sacerdotes stirpis Leviticæ hic intelligit Levitas. Minus recte quoque Chald. vertit *Sacerdotes et Levitas.*

Vos quoque consurgite et sequimini præcedentes.] Hebr. Chald. Septuag. *ibitis post eam*, scilicet arcam, sed arca portabatur a sacerdotibus; eos ergo sequendo sequebantur pariter arcam.

4. Sitque inter vos et arcam spatium cubitorum duum millium,] seu pedum trium millium, qui efficiunt quinque stadia, hoc est medium milliare Italicum, et insuper 125. passus, quod est iter Sabbati, ait Josephus lib. 20. Antiq. cap. 6. stadium enim est octava pars milliaris: milliare autem faciunt mille passus; quare quinque stadia continent 625. passus.

Quæres: Cur tantum interstitium inter arcam et populum præcepit Deus? Resp. primo, religionis et reverentiæ causa; arca enim Deum repræsentabat; imo eum quasi gestabat, qui iter in terram promissam Hebræis pandebat, ac quasi dux præibat; secundo, ut omnes commodius arcam, et miraculum divisi per eam Jordanis eminus cum admiratione, exultatione, et gratiarum actione Deum glorificantes conspicerent, quomodo scilicet a sacerdotalibus pedibus aquæ diffugerent, exaresceret alveus, medias per undas via sterneretur, ait Serarius; atque ut ait S. Aug. quæst. 3. ne si tam grande populi agmen post arcam proximum pergeret, non eam omnes præeuntem viderent, neque nossent qua sequerentur. Utramque hanc causam assignat Josue, dum statim subdit: *Ut procul videre possitis, et nosse per quam viam ingrediamini*, etc. *Et cavete ne appropinquetis ad arcam.* Ex hoc autem præcepto facteque intelligendum relinquitur, quod

columna illa nubis, quæ movendis castris solebat signum daro, illaque motu suo præire, iterque ostendere, jam evanuerat, nec amplius apparebat: alioqui enim ipsa more suo castra hic præivisset, non arca. Ita S. August. Abulens. Hugo, Lyran. Cajetan. Arias, Dion. et alii. Mystice in Josue, id est Jesu Christi ducatu nulla est nubes, nulla caligo umbratica, sed aperta veritas, quam attulit arca fœderis, id est, lex nova.

Alias causas addit Masius, nimirum quod alveus Jordanis esset duorum millium cubitorum, ut arca alveum hunc in adversa ripa egrederetur, cum Judæi eumdem in citima ripa ingrederentur. Verum Geographi terræ sanctæ asserunt Jordanem circiter triginta cubitos dumtaxat in latitudine continere.

Rursum, ut significaretur duo millia annorum effluxura ab hoc Jordanis transitu usque ad nativitatem Christi; sed errat in computu: nam fluxere tantum anni 1456. ut patet ex Tabula Chronographica, quam Genesi præfixi.

Porro R. Salomon censet hic duas fuisse arcas; scilicet arcam fœderis, et arcam continentem ossa Joseph, eo quod Hebr. sit ביניו *benau* plurale; sed errat, tum quia in Hebræo legendum est alio puncto בינו *beno* in singulari, id est, *inter eam*, scilicet arcam, uti legit Noster, Septuag. et Chald. tum quia etiamsi legas *benau*, illud quidem est affixum nominis pluralis, sed significans rem singularem; alioqui enim dicendum fuisset ביניהן *benehen*, id est, *intrr eas*, scilicet arcas, uti norunt Hebræi. Mystice arca significat humanitatem Christi a cujus præstantia et perfectione nos peccatores longissime distamus.

5. Dixitque Josue ad populum: Sanctificamini,] lotione vestium et secubitu, q. d. lavando vestes, et abstinendo ab uxoribus mundate vos, et religioso comparate ad trajectionem Jordanis tam admirabilem et divinam. Hæc enim sanctificatio, sive lustratio corporalis fuit rudis illius sæculi priscique populi, quæ typus fuit lustrationis spiritualis per contritionem et pœnitentiam a Christo inducendæ. Hinc eadem lustratio præcepta fuit Hebræis, cum eis Deus daturus esset legem in Sina, Exodi 19. 10. et cum prostraturus esset muros Jericho hic c. 7. 13. et cum David a Samuele in Regem deligendus foret, 1. Regum 16. 5. et alibi. Interius vero *sanctificamini*, excitando firmam fidem, et spem obtinendi a Deo ea quæ ipse promiserat. Unde subdit: *Cras enim Dominus faciet mirabilia.*

Disce hic continentiam et castitatem vocari sanctitatem, quia ipsa purificat animam, et corpus. Hinc Apostolus ait 1. Thess. 4. 4. *Ut abstineatis vos a fornicatione, ut sciat unusquisque vas suum possidere in sanctificatione.* Et 1. Corinth. 7. ait de Virgine: *Ut sit sancta corpore et spiritu.*

Cras enim faciet Dominus mirabilia,] scilicet Jordanem dividet, siccabit, sistet, attollet, ut vos traducat. Loquitur Josue æque ac Moses instinctu et jussu Dei, non ut princeps, sed ut Propheta, ac ut talis a Deo auctoratus imperat sacerdotibus res sacras vers. seq. ut scilicet arcam tali ritu transferant, quod ut merus princeps licite facere non potuisset. Nam, ut docet S. Ambros. epist 13. ad Marcellinam sororem, Imperatori cura murorum, Episcopo cura sacrorum a Deo commissa est. Sed audi eum generose Valentiniano Imperatori, Ecclesiam pro Arianis petenti intonantem: *Noli te gravare, Imperator, ut putrs te in ea quæ divina sunt imperiale aliquod jus habere. Noli te extollere, sed si vis diutius imperare, esto Deo subditus. Scriptum est: Quæ Dri Deo, quæ Cæsaris Cæsari. Ad Imperatorem palatia pertinent, ad sacerdotem Ecclesiæ. Publirornm tibi mœnium jus rommissum est, non sacrorum.*

8. Cum ingressi fueritis partem aquæ Jordanis, state in ea.] Pro *partem* hebr. est קצה *katse*, id est finem, extremitatem, per quam Masius intelligit ulteriorem ripam, q. d. Cum transgressi fueritis Jordanem, consistite in ejus extremitate juxta adversam ripam, donec populus transeat, et seniores lapides e Jordane tollant, ponantque in monumentum hujus transitus: unde et Pagnin. vertit: *Cum veneritis ad finem aquæ Iarden, in Iarden stabitis.*

Serarius vero accipit citeriorem (hanc enim significat קץ *kets*, versu 12.) ripam, q. d. Cum primum attigeritis aquas Jordanis, ibi subsistite, donec diviso Jordane sensim defluat aqua, ac relinquat alveum siccum, per quem transeatis ad adversam ripam, ut dicitur v. 13.

Ego inter utrumque medius incedo, ac cum Serario citeriorem quidem ripam accipio; verum ita ut non in ea, sed in medio Jordanis subsistere sacerdotes jubeantur. Nam non ripa, sed medio Jordanis constitisse sacerdotes diserte asseritur vers. ult. et cap. 4. vers. 10. Hebr. enim *katse* proprie significat sectionem et partem a toto præcisam; hæc enim jam est totius finis et extremitas, atque hac de causa Noster et Septuag. semper hic *katsa* vertunt *partem:* nam radix קצה *katsa* significat præcidere, abscindere, detruncare, extrema succidere. Sensus ergo est, q. d. cum veneritis ad *katse*, id est, ad sectionem Jordanis, ubi scilicet Jordanis sectus jam finitur, atque utrimque sua extremitate jam secta terminatur, ingredimini hanc ejus sectionem, sive partem jam sectam, atque in medio ejus subsistite, tum ut populus fidenter transeat, videns arcam et sacerdotes in medio Jordane jam fisso siccoque intrepidos consistere, nec motuat aquarum post arcæ transitum in alveum suum reditum et revolutionem; tum ut ibidem lapides 12. erigantur, et alii 12. tollantur erigendi in Galgalis, ad monumentum perpetuum miraculosi hujus transitus. Unde hebr. ad verbum est: *Cum veneritis ad sectionem Jordanis, in Jordane* (medio) *subsistite.* Rationem dat nost r Serarius: Congruum erat, inquit, ut arca eo loco subsisteret, ubi maximum erat periculum, ut tanto fidentius totus populus pertransiret. Si enim arca in alterutra ripa substitisset, vereri potuissent timidiores, ne salva arca, ipsi in medio alveo aquis in suum locum redeuntibus obruerentur.

Hic igitur rei gestæ fuit ordo: Sacerdotes cum arca præcesserunt agmen populi per duo cubitorum millia versus Jordanem, cumque ipsi ad eum pervenissent, aquasque pedibus tangerent, illico aquæ quasi arcam, vel potius Deum in arca residentem venerantes fugerunt; Angelus enim eas illico dissecuit, alveumque siccavit: per eum ergo perrexere sacerdotes usque ad medium alvei jam siccati, ibique constiterunt, donec totus populus transiret, et lapides jam dicti tollerentur, et in monumentum erigerentur: populus enim per alveum tuto secureque transibat, non dubi-

tans se fore sb aquis immunem, ubi ab iisdem immunes esse videbat sacerdotes et arcam.

Divisio ergo Jordanis facta per Josue, partim similis fuit divisioni maris rubri factæ per Mosen Exodi 14. 22. ut ibi ostendi, partim dissimilis et major: nam primo, illa facta est per virgam Mosi super mare extensam, hæc vero per arcam Deum vehentem, quæ proinde nobilior erat virga Mosis; secundo, ibi Angelus divisit mare sub initium noctis; sed ventus ab eodem inductus, illius jam divisi alveum tota nocte flando siccavit, ut sub auroram illud sicco pede transirent Hebræi: hic vero Angelus dividens Jordanem, illico eumdem siccavit, præsertim quia is exiguus erat et arenosus; tertio, ibi aquæ maris ab Angelo divisæ, in montes quasi erectæ constiterunt immotæ; quia mare ipsum non fluit, sed in eodem loco immotum consistit: hic vero Jordanis fluens assidue aquas in Jordanem divisum defluebat; quare Angelus illas colligere, et in montes altiores erigere debebat, ne alveum jam siccatum invaderent et obruerent.

State in ea,] intrepidi, quia Deum in arca præsentem habetis protectorem, ut hac animositate reliquum populum animetis, et corroboretis ad transitum: state ergo, quia vobiscum stat Deus.

10. In hoc scietis quod Dominus Deus vivens/Hebr. אל חי el choi, id est, fortis vivens.] In medio vestri est.] Qui scilicet vivus, agilis, vegetus, omnia vivificans, vegetans et roborans, divina sua industria, providentia et omnipotentia vos per Jordanem transvehet, traducetque illæsos, salvos et incolumes.

13. Et cum posuerint vestigia pedum suorum sacerdotes, qui portant arcam Domini Dei universæ terræ in aquis Jordanis, aquæ quæ inferiores sunt decurrent, atque deficient. (hebr. יכרתון iiccaretun, id est, exscindentur, hoc esset ita defluent et deficient, ac si funditus excisæ essent) Quæ autem desuper veniunt, (de novo affluunt) in una mole consistent.] Hebr. In uno acervo stabunt, hoc est in unum acervum, et quasi montem sensim ex novæ semper aquæ affluxu crescentem, et intumescentem, attollentur. Hinc patet sacerdotum pedibus quasi repulsas Jordanis aquas sese dissecuisse, ut iis aditum panderent. Sacerdotibus autem hæc vis data fuit a Deo, propter arcam quam portabant: arca enim erat scabellum pedum Dei sedentis super Cherubim et propitiatorium, quod erat quasi operculum arcæ, super illam instar sedis et throni expansum, ita ut arca subjecta esset quasi scabellum pedum ejus, juxta illud: Adorate scabellum pedum ejus; id est, adorate et veneramini arcam, Psalm. 97. vers. 5. Vide dicta Exodi 25. 10. ubi dixi arcam allegorice significasse humanitatem Christi, propitiatorium vero ejus divinitatem; symbolice vero arcam repræsentare B. Virginem et Sanctos. Hi enim sunt quasi arca Deum in se continens, ac proinde ab eis fugiunt aquæ tum deliciarum, tum tribulationum hujus mundi.

15. Jordanis autem ripas alvei sui tempore messis impleverat.] Hebr. Tempore novarum frugum. Erat enim tunc dies decimus mensis primi Nisan, qui partim Martio, partim Aprili respondet, quo in Palæstina, utpote regione calida maturescunt segetes aliquæ, præsertim hordeaceæ, adeoque tempus messis ibidem a Nisan incipere patet Levit. 23. 10. Exodi 13. 4. Deut. 16. 1. Josue 5. 11.

Ripas suas impleverat.] Septuag. Jordanis autem implebatur secundum totam ripam suam. Verum quia hebr. על al, et secundum et supra significat; hinc secundo vertas: Et Jordanis implebatur, id est, exundabat super omnes ripas suas, uti vertit Masius et Vatabl. et ita vertit Noster 1. Paral. 12. 15. q. d. Jordanis tunc erat maximus, nec poterat capi alveo suo. Solet enim Jordanis tempore messis exundare, sive quod ea singularis fluminis istius sit natura, sive quod ut communis habet opinio, e montibus Jordani vicinis nives per æstum solis liquatæ copiosam in eum aquam effundant. Ita Abulens. Masius, Arias. Idem accidere Tigri æque ac Nilo docet Eccles. cap. 24. 35.

Tempus hoc exundationis Jordanis elegit Deus huic trajectui Hebræorum, ut tanto singularius esset beneficium, quanto admirabilius erat miraculum.

16. Steterunt aquæ descendentes in loco uno.] Hebr. In acervo uno. Chald. in utre uno. Septuag. πῆγμα ἕν, id est, concretio vel congelatio una. (Aquæ enim stabant quasi conglaciatæ instar montis crystallini) et instar montis intumescentes apparebant procul ab urbe quæ vocatur Adom,) ita hebr. Septuag. Rom. Male ergo Complut. et alii legunt Edem usque Sarthan,] id est, ab Adom, (quæ usque ad Sarthan, scilicet pertingit et fines suos extendit,) usque ad Bethabara, ubi Hebræi Jordanem transibant. Nam Hebr. est ab Adom vel in Adom (hebr. enim quædam legunt באדום beadom, id est, in Adom, quædam מאדום meadom, id est, ab Adom) urbe quæ est a latere vel ad latus Sarthan. Sic et Septuag. in Regiis et Compl. Unde mirum est in Roman. pro Sarthan legi Cariathiarim, id est, urbs sylvarum; nisi dicas ita dictam quoque fuisse Sarthan ob vicinas sylvas. Sensus ergo est, q. d. Aquæ Jordanis arcæ Dei præsentia repulsæ, cum continuo novæ affluerent, adeo intumuerunt et quasi in montem excreverunt, ut mons ille in altum sublatus a loco trajectus, qui inde dictus est Bethabara, id est, domus transitus, remote et procul apparuerit illorum locorum incolis usque ad urbem Adom ignobilem, sive usque ad locum Sarthan tam celebrem (Sarthan enim est ad latus urbis Adom) hoc est usque ad lacum Genesareth, sive mare Galilææ, quod et Tiberiadis dicitur, ut fuse probat hic Masius ex 3. Regum 4. 12. ubi Sarthan dicitur opposita esse Jezrahel, quæ vicina erat civitati Bethsan, sive Scytopoli: mare autem Galilææ terminabat Scytopolim.

Apparuit ergo hic aquarum mons ex Bethabara usque ad Sarthan et mare Galilææ, quod est spatium viginti leucarum sive horarum.

Imo ex Hebræo videtur hic esse sensus, quod aquæ hæ Jordanis intumescentes non tantum apparuerunt, sed et continua serie intumuerint a Bethabara usque ad Sarthan, q. d. Aquæ Jordanis arcæ Dei aspectu repulsæ, cum assiduo novæ affluerent, et hæ rursum mox ab Angelo, retrorsum repellerentur, ipsa hac repulsa refluxerunt, atque hoc refluxu suo tam longo tractu intumuerunt, quantus est a Bethabara usque ad Sarthan, puta per viginti leucas, sive quantus fere est a mari mortuo, hoc est a lacu Asphaltite (juxta illum enim est Bethabara) usque ad mare Tiberiadis.

Unde Hebr. et Chald. habent: *Steterunt aquæ usque ad Sarthan;* ita Masius. Nimirum Deus omnium opifex, qui terminum ponit aquis, easdem quovis muro adamantino fortius hic retinebat.

Minus recto Adrichom. hic fingit aliud Sarthan juxta Bethabara, in quo scilicet Hebræi Jordanem trajecerunt, indeque mons illi aquarum Jordanis visus intumuerit usque ad Adom.

Symbol. Rupertus censet hic repræsentari spatium temporis, quo Hebræi possessuri erant terram promissam; scilicet a trajectu Jordanis sub Josue in Bethabara, usque ad Adom et Sarthan, id est usque ad Titum et Romanos, qui eos ob occisum Jesum Christum mactarunt, afflixerunt, expulerunt: *Adom* enim Hebr. idem est quod *rubra; Sarthan* vero idem, quod *tribulatio eorum.*

Tropol. Fidelis a transitu Jordanis, id est a baptismo, debet intumescere, id est crescere in patientia et virtute usque ad *Adom*, id est effusionem sanguinis et martyrium, ac *Sarthan*, id est arctationem et tribulationem extremam. Cum ergo tribularis, o Christiano, animos sume ac dilata; nondum enim usque ad Adom, id est usque ad sanguinem restitisti, ut fecit Christus et Martyres. Cogita quanta passi sint S. Laurentius, S. Vincentius, S. Euphemia, S. Febronia cæterique, Martyres, et parum tibi videbitur quicquid pateris.

Quæ autem inferiores erant, in mare solitudinis (in lacum Asphaltitem, in quem conversa fuit Sodoma et Pentapolis post cœlesto incendium) quod nunc vocatur mortuum (eo quod nullum animal vivum alat, sed omnia viventia in illud illata illico moriantur) descenderunt.] Jordanis enim recte labitur in hoc mare, eoque absorbetur et quasi evanescit.

17. Populus autem incedebat contra Jericho,] (male nonnulli legunt *contra Jordanem:* nam *contra Jericho* habent Hebr. Chald. Sep. et Romana). Hic locus, in quo Hebræi sicco pede transierunt Jordanem a Deo divisum, Hebr. dictus est *Bethabara*, id est *domus*, hoc est locus *transitus*, ubi S. Joannes Baptista baptizabat, ibique Christus ab eo baptizatus est Joannis 1. 28. (vide ibi dicta) nimirum ut quo loco Baptismus primum isto Hebræorum trajectu fuerat adumbratus, eodem quoque primum perficeretur a Joanne. Transitum enim Jordanis Baptismum præfigurasse docet S. Aug. serm. 106. de Temp. sicut enim Josue Hebræos per Jordanem traduxit in terram promissam; sic Jesus suos fideles per baptismum traducit in cœlum. Hinc at S. Hieronymus in locis Hebr. litt. B. *Bethabara*, inquit, *ubi Joannes in pœnitentiam baptizabat: unde et usque hodie plurimi de fratribus, hoc est de numero credentium ibi renasci cupientes, vitali gurgite baptizantur*, uti S. Basilius ex Cappadocia profectus est ad Jordanem, in eoque baptizatus.

Porro Arias, pag. 265. censet *Bethabara* eumdem esse locum cum *Bethbera* (de quo Judic. 7. 24.) id est domus frumenti vel comestionis, id est locus fertilis ob aquarum Jordanis viciniam et irrigationem; unde juxta illum Hebræi fruges terræ comederunt cessante manna. Josue 5. vers. 11. et 12.

Et sacerdotes, qui portabant arcam fœderis Domini, stabant super siccam humum in medio Jordanis accincti,] donec totus populus secure et sine metu transiret, ut ostenderetur populo miraculum hoc transitus fieri virtute Dei, qui Dominus et princeps erat fœderis (tabularum duarum Decalogi) arca contenti, cujus fœderis compos populus, non tantum pervio, sed et sicco omnino uteretur Jordanis alveo. Hoc est quod canit Psaltes Psalm. 114. vers. 7. *Quid est tibi mare quod fugisti, et tu Jordanis quia conversus es retrorsum? A facie Domini* (super arcam residentis) *mota est terra, a facie Dei Jacob.*

Moral. Orig. hom. 4. *Sacerdotum ministerio*, ait, *deducitur populus ad terram repromissionis. Et quis hodie in sacerdotibus tantus ac talis est, qui in illo ordine mereatur adscribi? Si enim sit aliquis talis, cedent ei flumina Jordanis, et ipsa elementa verebuntur; pars aquarum fluminis retrorsum resiliet; pars vero in mare salsum rapido cursu effugiet.* Et inferius: *Beati qui appropinquant arcæ, id est Deo; sed memento quod scriptum est: Qui approximant mihi, approximant igni pios illuminanti, impios adurenti.*

Accincti.] Hebr. הכן *hachen*, id est *firmando*, scilicet se in eodem vestigio, hoc est firmiter, pedo fixo Chald. *fixi.* Aut *recte*, et sic uti cœperant. Ita Arias. Tigur. *de industria.* Septuag. Aquila et Symmach. *parate*, ad transeundum, Masius: *parando*, scilicet populum transitum: Licet enim *hachen*, sit verbum infinitivi Hiphil, tamen apud Hebræos hæc verba sæpe capiuntur pro adverbiis, ut patet Osee 5. vers. 2. et c. 9. 9. Jonæ 4. 4. Isaiæ 31. 6. in Hebræo.

Omnisque populus per arentem alveum transibat.] Hebr. *Et omnis Israel transibat per aridum, usque dum absolvisset omnis populus transire Jordanem.* Sic et Septuag. Chald. Vatablus, Masius et alii.

CAPUT QUARTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

JUBET JOSUE DUODECIM LAPIDES ERIGI, TUM INTRA, TUM EXTRA JORDANEM, AD PERPETUAM TRANSITUS HEBRÆORUM MEMORIAM.

1 QUIBUS transgressis, dixit Dominus ad Josue: 2. Elige duodecim viros singulos per singulas tribus; 3. et præcipe eis ut tollant de medio Jordanis alveo, ubi steterunt pedes sacerdotum, duodecim durissimos lapides, quos ponetis in loco castrorum, ubi fixeritis hac nocte tentoria. 4. Vocavitque Josue duodecim viros, quos elegerat de filiis Israel, singulos de singulis tribubus. 5. Et ait ad eos: Ite ante arcam Domini Dei vestri ad Jordanis medium, et portate inde singuli singulos lapides in humeris vestris, juxta numerum filiorum Israel, 6. ut sit signum inter vos: et quando interrogaverint vos filii vestri cras, dicentes: Quid sibi volunt isti lapides? 7. Respondebitis eis: Defecerunt aquæ Jordanis ante arcam fœderis Domini, cum transiret eum; idcirco positi sunt lapides isti in monumentum filiorum Israel usque in æternum 8. Fecerunt ergo filii Israel sicut præcepit eis Josue, portantes de medio Jordanis alveo duodecim lapides, ut Dominus eis imperarat, juxta numerum filiorum Israel usque ad locum in quo castrametati sunt, ibique posuerunt eos. 9. Alios quoque duodecim lapides posuit Josue in medio Jordanis alveo, ubi steterunt sacerdotes, qui portabant arcam fœderis; et sunt ibi usque in præsentem diem. 10. Sacerdotes autem, qui portabant arcam, stabant in Jordanis medio, donec omnia complerentur, quæ Josue, ut loqueretur ad populum, præceperat Dominus, et dixerat ei Moyses. Festinavitque populus et transiit. 11. Cumque transissent omnes, transivit et arca Domini, sacerdotesque pergebant ante populum. 12. Filii quoque Ruben, et Gad, et dimidia tribus Manasse, armati præcedebant filios Israel, sicut eis præceperat Moyses: 13. et quadraginta pugnatorum millia per turmas, et cuneos incedebant per plana atque campestria urbis Jericho. 14. In die illo magnificavit Dominus Josue coram omni Israel, ut timerent eum, sicut timuerant Moysen, dum adviveret. 15. Dixitque ad eum: 16. Præcipe sacerdotibus, qui portant arcam fœderis, ut ascendant de Jordane. 17. Qui præcepit eis, dicens: Ascendite de Jordane. 18. Cumque ascendissent portantes arcam fœderis Domini, et siccam humum calcare cœpissent, reversæ sunt aquæ in alveum suum, et fluebant sicut ante consueverant. 19. Populus autem ascendit de Jordane, decimo die mensis primi, et castrametati sunt in Galgalis contra Orientalem plagam urbis Jericho. 20. Duodecim quoque lapides, quos de Jordanis alveo sumpserant, posuit Josue in Galgalis, 21. et dixit ad filios Israel: Quando interrogaverint filii vestri cras patres suos, et dixerint eis: Quid sibi volunt lapides isti? 22. Docebitis eos, atque dicetis: Per arentem alveum transivit Israel Jordanem istum, 23. siccante Domino Deo vestro aquas ejus in conspectu vestro, donec transiretis; 24. sicut fecerat prius in mari rubro, quod siccavit donec transiremus; 25. ut discant omnes terrarum populi fortissimam Domini manum, ut et vos timeatis Dominum Deum vestrum omni tempore.

3. PRÆCIPE EIS UT TOLLANT DE MEDIO JORDANIS ALVEO, UBI STETERUNT PEDES SACERDOTUM,] non præcise ex loco pedum, sed ex loco vicino. Nam vers. 4. dicitur: *Ite ante arcam*, etc. *et portate inde singuli singulos lapides*, nimirum duodecim, ut significent duodecim tribus Israel juxta eos Jordanem siccum transisse. Hebr. addunt הָכֵן *hachen*, id est *firmando*, sive stato fixoque pede, ut dixi cap. 3. vers. ult. Septuag. τὸ *hachen* referunt ad lapides. Unde vertunt *parietes*, scilicet *durissimos*, qui durent ad multa sæcula, ut Noster transtulit.

QUOS PONETIS IN LOCO CASTRORUM,] in Galgalis, ut patet vers. 19. et 20.

UT SIT SIGNUM,] et trophæum victi a vobis vinctique quasi Jordanis, indeque totius Chananææ, quod scilicet 12. tribus Deo duce flumen hoc, indeque totam terram promissam miraculose superarint; secundo, ut hoc sit signum easdem tribus a Deo conscriptas esse cives et incolas, adeoque hæredes ejusdem terræ; tertiam causam dat v. 25. *Ut discant omnes terrarum populi fortissimam Dei manum*. Quartam ibidem: *Ut et vos timeatis Dominum Deum vestrum omni tempore*, ac

posteros vestros doceatis Deum timere, amare et colere, qui tanto prodigio vos in hanc terram induxit, et inductos conservabit, quamdiu in ejus fide et cultu perstiteritis: quando autem ab eo defeceritis, ab ea expellet, uti illos expulit per Babylonios, ac deinde per Titum et Romanos. Disce hic quam rigide Deus exigat beneficiorum suorum memoriam, et gratos iis præmiet, ingratos iis privet et puniat.

Cras, id est, deinceps futuris sæculis. Hebræi enim per *cras* significant tempus futurum, sicut per heri et nudiustertius præteritum. Est synecdoche et catachresis.

9. Alios quoque duodecim lapides posuit Josue in medio Jordanis alveo.] Hinc patet hos lapides non fuisse positos in ulteriori ripa Jordanis, ut contendit Masius, sed in medio Jordane. Ita enim constanter vertit Noster et Septuag. Positi autem sunt iisdem de causis quibus priores extra Jordanem in Galgalis, ut scilicet Dei gloria et rei gestæ veritas omnibus sæculis testata fieret, ac lapides hi ferientes assidue oculos Hebræorum, mentibus eorum Dei beneficentiam, omnipotentiam, timorem et reverentiam jugiter repræsentarent. Positi autem videntur Dei, si non jussu, ut priores in Galgalis, certe instinctu, licet id Script. non exprimat. Poterant vero lapides isti esse monumentum, ac conspici utrique ab iis qui in ripa consisterent, præsertim decrescentibus aquis; quia erant lapides grandes, et Jordanis aquæ purissimæ maximeque perspicuæ esse perhibentur, ait Abulensis et Ariss. Denique non videntur lapides hi præcise in medio Jordanis collocati: ibi enim ægre videri potuissent, sed versus ripam, ubi conspici poterant. Nam τὸ *in medio* idem est quod sub medium, versus medium, non longe a medio.

Hos lapides designasse videtur S. Joannes Baptista dicens Matth. 3. 9. *Potens est Deus de lapidibus istis suscitare filios Abrahæ.* Joannes enim baptizabat in Bethabara, ubi Jordanem tansierant Hebræi. Erant enim hi lapides figura gentium, ignorantia Dei et errorum fluctibus obrutarum; sed tandem de imo vitiorum et tenebrarum alveo ad Ecclesiam, et filiorum Dei gloriam, a Joanne et Christo per baptismum suscitandarum. Ita Rupertus, Abulens. Magalianes hic ac Remigius, Anselm. et alii in cap. 3. Matth. et Pineda in Job 1. vers. 1. n. 38.

Denique Cajetanus opinatur hos 12. lapides in unum acervum fuisse congestos. Verisimilius Abulens. Serarius et Magalianes censent seorsim singulos fuisse erectos, ut innuit hic Script. idque ad repræsentandum 12. tribus Israel, quæ per Jordanis alveum sicco pede transierant.

Porro jussit Deus statui hoc monumentum divisi Jordanis, quia fuit opus admirabile et divinum. Celebrant historici Euphratis divisionem, quam primo fecit Semiramis; secundo, Cyrus; tertio, Alexander Magnus. Cyrus enim Babylonem expugnavit, Euphraten qui eam interluit in fossas plurimas derivando, ac per siccum Euphratis alveum in urbem milites immittendo, teste Herodoto lib. 1. et Xenophonte lib. 7. At quot mensibus in his fossis effodiendis laboratum est? quantis impendiis? a quot hominum millibus? Josue vero Jordanem, inferendo dumtaxat in eum arcam fœderis, illico divisit, siccavitque, ac per eum tricies centena millia hominum, cum tot millenis gregibus ovium, boum, asinorum, camelorum, equorum, curruum, etc., paucis horis traduxit, ac eodem die cum omnibus perrexit in Galgala, qui locus distat a Jordane quinquaginta stadiis, teste Josepho lib. 5. Antiq. cap. 1. hoc ex sex milliaribus Italicis, id est, sex millibus passuum, et insuper, 250. passibus.

Simili modo Elias pallio suo percutiens Jordanem eum divisit, ac per divisum sicco pede transiit: idem fecit Eliseus 4. Reg. 28 et 14. Vide hic quanti Deus faciat suos fideles et sanctos, utpote qui in eorum gratiam flumina secet, et elementa cætera commutet. Simili modo sub finem mundi Angelus siccabit Euphratem, ut reges per eum transeant. Apoc. 16. 12.

Allegorice, transitum Jordanis apposite Orig. Rupert. et Theod. ac S. Greg. hom. 26. in Evang. applicant Sacramento Baptismi et Pœnitentiæ ac morti cujusque fidelis, de quo plura in fine capitis. Hinc et 12. lapides in Jordane positos 12. Patriarchas repræsentasse, alios vero in Galgalis locatos figuram gessisse 12. Apostolorum asserit Rupertus. Sic et S. August. serm. 106. de Temp. qui et causam addit: *Post mortem enim Moysis, sepultis Patriarchis Apostoli surrexerunt; sic et in Psalmo legimus. Pro Patribus, inquit, tuis nati sunt tibi filii, constitues eos principes super omnem terram; sic sepultis Patriarchis Apostoli nascuntur, quomodo sepulto seniore populo, junior populus, Jesu duce in terram repromissionis inducitur.*

Quin et Tertul. lib. 4. contra Marc. cap. 13. *Deprehendo*, inquit, 12. *lapides ob Jesu de Jordane electos et in arcam testamenti conditos. Totidem enim Apostoli portendebantur, proinde ut fontes et amnes, rigaturi aridum retro et desertum o notitia orbem nationum, sicut et per Isaiam: Ponam in terra inaquosa flumina. Proinde ut gemmæ illuminaturi sacram Ecclesiæ vestem quam induit Christus pontifex patris. Proinde ut et lapides solidi fide, quos de lavacro Jordanis Jesus verus elegit et in sacrarium testamenti sui recepit.* Ubi adverte Tertul. lapsum videri memoria, cum ait 12. hos lapides conditos in arcam testamenti: nil enim tale habet hic Josue, imo hoc erat impossibile; arca enim parva tot tantosque lapides capere non poterat. Forte Tertul. per *in arcam* intellexit *ante arcam*, vel *coram arca*, licet hoc non sat respondeat ejus antitypo de Apostolis, dum typum explicans subdit: per 12. lapides in arca significatum esse 12. Apostolos in sacrarium Ecclesiæ a Christo fore recipiendos.

10. Sacerdotes autem qui portabant arcam stabant in Jordanis medio, donec omnia complerentur quæ Josue, ut loqueretur ad populum, præceperat Dominus, et dixerat ei Moyses. Festinavitque populus et transiit.] *Quæ Josue, ut loqueretur ad populum, præceperat Dominus*, scilicet ut tollerent 12. lapides, eosque secum deferrent de Galgala, in perpetuum transitus monumentum, utque secure transirent per Jordanem in terram promissam, memores se Deum habere in arca præsentem et ductorem. Videtur ergo Josue Moysis imitatione et jussu, intra alveum Jordanis juxta arcam et sacerdotes consistens, transeunti et circumfuso populo beneficii illius memoriam inculcasse, legisque et præceptorum Dei summam repetiisse, ac eorum custodiam acri exhortatione commendasse. Josue enim quasi ducem præcessisse

populum cum arca patet Deut. 3. vers. penult. ubi id ei Deus per Mosen præcepit, ac mox cap. 4. vers. 1. et seq. mandata sua populo inculcat. Idem ergo hic videtur fecisse Josue. Ita Arias et alii. Est autem hoc versu anacephalæosis sive recapitulatio jam dictorum, sternens viam sequenti narrationi.

FESTINAVITQUE POPULUS ET TRANSIIT,] tum quia omnes eodem die paucis horis transire debebant Jordanem, et pergere in Galgala, ipsamque Chananæam. Erat autem populi turba copiosa et quasi innumera, tum quia infirma erat eorum fides, et pro se quisque verebatur ne horribilem illum aquarum Jordanis montem a dextris exstantem, et in aere quasi pendulum non sat cito effugeret. Festinabat ergo quilibet et alius alium prævertere conabatur.

11. CUMQUE TRANSISSENT OMNES, TRANSIVIT ET ARCA DOMINI, SACERDOTESQUE PRÆGREDIEBANT ANTE POPULUM.] Hæc fuit rei gestæ series et ordo. Sacerdotes cum arca præcesserunt populum per bis mille cubitos, primique ingressi Jordanem, deinde in medio ejus constiterunt, ac populus juxta arcam transiit, interim Josue eum exhortante ad Dei cultum et obedientiam stetit arca, donec totus populus cum omnibus armentis et impedimentis transiret, ut eis fiduciam transeundi daret. Cumque omnis populus transisset, arca quoque reliquum Jordanis transiit, ac rursum tota Hebræorum agmina præivit per bis mille cubitos usque ad Galgala, ubi figenda erant castra, ut esset itineris dux, populi propugnatrix, et hostium terror. Ita Abulensis, Serarius et Salianus. Arcam sequebantur tribus Ruben, Gad, et dimidia Manasse; deinde cæteræ novem tribus. Arca ergo quæ prima transitum Jordanis cœperat, eoque fisso iter siccum patefecerat, ultima absolvit, rursumque populum præcedens illi se ducem præbuit, illi antelata velut solium regis Dei vectaque humeris sacerdotum, quorum officium est exemplo suo aliis anteire. Audi Leonem Imp. in Tacticis duci belli in itineribus præcepta dantem c. 9. n. 12. *Sin admodum lubrica et difficilia loca fuerint, teipsum oportet primum eo transire, deinde ibi consistere et commorari, donec omnes sine offensione transierint.* Et n. 13. *Hoc enim patrem nostrum Regem Basilium fecisse cognovimus, quando contra Germanicam Syriæ civitatem copias duxerat, et Paradisum fluvium anticiparat, qui lampadibus in medio constitutis, ipse sua ipsius præsentia atque ope universum exercitum facile et sine offensione traduxit, qui sæpe manum illis afflictis porrexerat et quosdam ex periculis eripuit.*

13. ET QUADRAGINTA PUGNATORUM MILLIA,] τὸ et significat, *id est*, q. d. Ex Rubenitis, Gaditis et Manassensibus 40. millia præcesserunt castra Hebræorum in Chanaan. Unde Hebr. et Chald. carent τὸ *et*; sic enim habent: *Circiter 40. millia transierunt ante Dominum* (id est, ante arcam, vel potius coram arca consistente in medio Jordanis; Chald. *ante populum Domini*) *ad bellum versus campo Jericho.* Sic alibi quoque accipi τὸ *et* ostendi Levit. 6. 1.

15. DIXITQUE AD EUM,] scilicet Deus ad Josue. Ex Hebræo clarius vertas cum Masio: *Dixerat enim*, vel *dixerat autem ad eum.* Est enim hic repetitio sive enarratio clarior versus undecimi qui præcessit, ut quomodo in suum alveum revolutus sit Jordanis, apte recenseat, scilicet cum ultima arca, quæ suspenderat, suspensumque detinuerat Jordanem, donec populus transiret, Jordanem transiit, illico aquæ quasi officio suo circa arcam venerandam perfunctæ, in alveum suum redierunt.

18. ET FLUEBANT SICUT ANTE CONSUEVERANT.] Hebr. addunt *per omnes ripas suas*, hoc est alveo pleno, imo exundante. Vide dicta cap. 3. 15. Fluxit autem Jordanis uti prius, quia Deus molem illam aquarum in alto suspensam sensim demisit, ut per alveum suum deflueret suo cursu in mare mortuum, sive in lacum Asphaltitem. Nam si Deus totam aquarum molem simul laxasset, illa omnia longe lateque obruisset, quin et castra Hebræorum saltem ultima mersisset.

19. POPULUS AUTEM ASCENDIT DE JORDANE DECIMO DIE MENSIS PRIMI.] Hinc patet Hebræos integros 40. annos peregrinatos fuisse in deserto, ac finiente anno quadragesimo transiisse Jordanem, et ingressos esse terram promissam, detractis quinque diebus. Exierunt enim ex Ægypto 15. die mensis primi, quo Pascha celebrarant, et agnum Paschalem immolarant; ingressi vero sunt terram promissam decimo die ejusdem mensis, eo quod ibidem circumcidi deberent ad celebrandum Pascha 15. die. Porro fallitur Torniellus, qui in Annal. scribit Hebræos transisse Jordanem nona die mensis primi, ac in ripa Jordanis pernoctasse, mox sequenti mane diei decimæ perrexisse in Galgala. Nam ascendere de Jordane hic idem est quod transire Jordanem, et pergere in Galgala. Utrumque ergo factum est eadem die decima, non nona mensis primi. Porro fuit hic annus a creatione mundi 2494. a diluvio 837. ab Abraham 543. quo Hebræi transmisso Jordane ingressi sunt Chananæam, uti dixi in fine proœmii, juxta chronotaxim quam Genesi præfixi.

CASTRAMETATI SUNT IN GALGALIS,] id est, in loco, qui postea dictus est Galgala. Est prolepsis sive anticipatio; necdum enim huic loco auditum erat nomen Galgal, sed paulo post cap. 5.

Porro in Galgalis ob loci opportunitatem diutissime manserunt Hebræorum castra, ibique depositi fixique sunt 12. lapides sublati e Jordane. Hinc patet lapides hos non fuisse positos in arca, uti ait Tertul. lib. 4. contra Marcion. cap. 12.

Minus recte quoque R. Levi censet eos juxta arcam collocatos, cum eaque transferri solites: depositi enim fixique sunt in Galgalis, ibique perpetuo manserunt, ut patet ex hoc versu, et ex versu 3. imo S. Hieron. in epitaphio Paulæ, asserit lapides hos a S. Paula visos in Galgalis. Quare falsum quoque videtur quod ait Josephus, ex lapidibus hisce erectum fuisse altare in eoque Josua sacrificasse.

23. SICCANTE DOMINO DEO VESTRO AQUAS,] eas scilicet dividendo et suspendendo, ut siccus vobis ad transeundum maneret alveus: vel siccavit aquas Jordanis, id est, siccavit Jordanem ipsum, alveumque Jordanis. Nam aquæ proprie non fuerunt siccatæ, sed pars defluxit, pars altera in altum erecta fuit suspensaque.

25. UT ET VOS TIMEATIS DOMINUM,] id est, Deum quasi Dominum vestrum rerumque omnium agnoscatis, ametis, veneremini, omnique reverentia et studio colatis. Hoc enim est σέβησθε, ut vertunt Septuag. Recte enim advertit Masius timoris nomine omnem religionem et cultum, piumque affectum erga Deum significari in veteri Testamento. Erat enim lex illa

vetus timoris, sicut nova est amoris; nimirum ut ille ait: *Primus in orbe Deos fecit timor.* Sic Levit. 18. 14. dicitur: *Non maledices surdo, sed timebis Dominum Deum tuum*, id est, obedies Deo præcipienti ne maledicas surdo. Deut. 6. 13. *Dominum Deum tuum timebis, et illi soli servies*, illum amando, reverendo, colendo, laudando, gratias agendo, etc., Deut. 10. 12. *Et nunc, Israel, quid Dominus Deus tuus petit a te, nisi ut timeas Dominum Deum tuum? ut timeas*, id est, ut illum ames et colas 1. Reg. 12. 14. *Si timueritis Dominum et servieritis ei.* Timet ergo Deum, qui Illi debitam servitutem, id est, latriam, obedientiam, cultumque omnem exhibet. Tobiæ 4. ult. *Multo bona habebis, si timueris*, id est, colueris *Deum*, Psalm. 2. 11. *Servite Domino in timore, et exultate ei cum tremore*, Psalm. 33. 10. *Timete Dominum omnes sancti ejus*, timore non servili, sed filiali, sicut filii timent offendere parentes, ne eis displiceant, scilicet ex amore, non ex timore: *Quoniam non est inopia timentibus eum*, Psalm. 118. 38. *Statue servo tuo eloquium tuum in timore tuo*, ibidem versu 120. *Confige timore tuo carnes meas, a judiciis enim tuis timui.*

Allegorice, sicut transitus prior Hebræorum, que duce Mose transierunt mare rubrum, repræsentat Baptismum, in quo sanguine Christi candidamur a peccatis antea commissis, sic transitus posterior Hebræorum, quo duce Josue transierunt Jordanem, figurat pœnitentiam ejusque Sacramentum, quo abluimus peccata post Baptismum admissa. Primò, Jordanis est fluvius populi fidelis, qui ad radices Libani oritur, crescitque ex confluxu duorum fluviorum, scilicet Jor et Dan (unde Jordanis est dictus) indeque per amœnissimos campos labitur, ac tandem efficit lacum Genesareth, sive mare Galilææ, ex quo rursum egrediens fertur in mare mortuum, eoque absorbetur: quare Jordanis Judæam et Judæos disterminabat ab Arabibus, Moabitis, cæterisque Gentibus. Sic Baptismus suscipitur ab infideli, eumque facit fidelem; pœnitentia vero suscipitur a fideli, eumque perficit facitque sanctum; secundo, sicut Hebræi, post transitum Jordanis, celebrarunt Pascha; sic post pœnitentiam sumitur Eucharistia, in qua Christum quasi Agnum Paschalem manducamus; tertio, sicut per Jordanem Hebræi ingressi sunt terram premissam, sic per pœnitentiam ingredimur vitam sanctam, quæ nos ducit in cœlum; quarto, *Jordanis*, Heb. idem est quod *fluvius judicii*: talis est pœnitentia, in qua pœnitens est accusator sui, et sacerdos judex, juxta illud Pauli; *Si nosmetipsos dijudicaremus, non utique judicaremur; dum judicamur autem, a Domino corripimur, ut non cum hoc mundo damnemur*, 1. Corinth. 11. 31. quinto, per Jordanem ibatur in desertum, uti per eum in eremum ivit Joannes Baptista pœnitentiæ dux et præco, ac Christus postquam baptizatus fuit a Joanne, ivit in desertum, ibique jejunavit 40. diebus, orationi et contemplationi vacans. Sic S. Maria Ægyptiaca transito Jordane ivit in solitudinem; ibique in summa abstinentia, sanctitate et oratione vixit per 47. annus. Hinc ibidem frequentia magna exstitit Monasteriorum, sanctorumque Monachorum, Ascetarum et Anachoretarum, quorum duces et primipili fuere Elias, Eliseus, et filii Prophetarum; sexto, sicut Jordanis hic a Deo actus intumuit, et conversus est retrorsum, sic pœnitens vitam commutat ut qui prius terrena ambiebat, jam ambiat cœlestia (uti explicat S. August. illud Ps. 113. *Jordanis conversus est retrorsum*) quæ reipsa, si perseveret, consequetur, ac tum dicet cum Jacob: *In baculo meo transivi Jordanem istum, et nunc cum duabus turmis regredior*, Genes. 32. 10. septimo, Naaman leprosus lavans septies in Jordane lepram abluit, 4. Reg. 5. sic peccator per pœnitentiam expurgat lepram peccati. Rursum hic adapta septem mirabilia Jordanis, quæ recensui Num. 34. 12.

Denique Jordanis fluvius nos tacitè admonet omnia vitæ hujus, tam prospera quam adversa, fluere, et illico præterfluere: quare illa humiliter, hæc fortiter esse superanda, ut utraque generose calcantes in cœlum contendamus, ac mentem in beata æternitate figamus; alioqui enim si fluxum Jordanis, id est, hujus mundi sequamur, illa nos secum vehet in mare mortuum, ubi fuit Sodoma, id est, in Tartara. Rursum, sicut Hebræi transito Jordano cum Chananæis assidue bella gesserunt, donec iis expulsis terram possederunt; sic et nos post pœnitentiam et mutationem vitæ assidue cum septem vitiis capitalibus confligamus oportet, donec quietem terræ, id est, animæ nostræ hic in terris, ac tandem in cœlis obtineamus.

Quocirca Orig. hic hom. 5. Transire Jordanem, inquit, est omnia implere, quæ mandantur in Evangelio, ut omnibus terrenis nudati ad terram viventium in cœlis tendamus, ac præsertim servemus illa quæ octo beatitudinibus continentur, scilicet: *Beati pauperes spiritu, beati mites, beati qui lugent*, etc. Hinc S. Gregor. lib. 33. Moral. c. 6. explicans illud Job. 4. *Et habet fiduciam quod influat Jordanis in os ejus*, illud attribuit sanctis, quos diabolus devorare conatur: *Jordanis*, ait, *Hebræo vocabulo descensio eorum dicitur. Et sunt nonnulli qui viam veritatis appetentes, semetipsos abjiciunt, atque a vitæ veteris elatione descendunt: cumque æterna cupiunt, valde se ab hoc mundo alienos reddunt; dum non solum aliena non appetunt, sed etiam aliena derelinquunt; et non solum in eo gloriam non quærunt, sed hanc cum se obtulerit etiam contemnunt.* Claudat agmen S. Bernard. qui serm. ad milites templi cap. 9. ait: *Quid in fluminibus isto* (Jordane) *eminentius, quod ipsa Trinitas sibi quadam evidenti præsentia dedicavit. Pater auditus, visus Spiritus Sanctus, Filius est baptizatus*, Matth. 3.

CAPUT QUINTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Circumciduntur Hebræi in Galgalis. Mox v. 10. celebrant Phase; deficit manna, cum fruges terræ comederunt. Denique v. 13. Angelus armatus apparens Josue eum animat, jubetque ut solvat calceos, eo quod in terra sancta consistat.

1 Postquam ergo audierunt omnes Reges Amorrhæorum, qui habitabant trans Jordanem ad Occidentalem plagam, et cuncti Reges Chanaan, qui propinqua possidebant magni maris loca, quod siccasset Dominus fluenta Jordanis coram filiis Israel donec transirent, dissolutum est cor eorum, et non remansit in eis spiritus, timentium introitum filiorum Israel. 2. Eo tempore ait Dominus ad Josue: Fac tibi cultros lapideos, et circumcide secundo filios Israel. 3. Fecit quod jusserat Dominus, et circumcidit filios Israel in colle præputiorum. 4. Hæc autem causa est secundæ circumcisionis: Omnis populus, qui egressus est de Ægypto generis masculini, universi bellatores viri, mortui sunt in deserto per longissimos viæ circuitus, 5. qui omnes circumcisi erant. Populus autem qui natus est in deserto, 6. per quadraginta annos itineris latissimæ solitudinis, incircumcisus fuit; donec consumerentur qui non audierant vocem Domini, et quibus ante juraverat ut non ostenderet eis Terram lacte et melle manantem. 7. Horum filii in locum successerunt patrum, et circumcisi sunt a Josue: quia sicut nati fuerant, in præputio erant, nec eos in via aliquis circumciderat. 8. Postquam autem omnes circumcisi sunt, manserunt in eodem castrorum loco, donec sanarentur. 9. Dixitque Dominus ad Josue: Hodie abstuli opprobrium Ægypti a vobis. Vocatumque est nomen loci illius Galgala, usque in præsentem diem. 10. Manseruntque filii Israel in Galgalis, et fecerunt Phase, quarta decima die mensis ad vesperum, in campestribus Jericho; 11. et comederunt de frugibus Terræ die altero, azymos panes, et polentam ejusdem anni. 12. Defecitque manna, postquam comederunt de frugibus Terræ, nec usi sunt ultra cibo illo filii Israel: sed comederunt de frugibus præsentis anni Terræ Chanaan. 13. Cum autem esset Josue in agro urbis Jericho, levavit oculos, et vidit virum stantem contra se, evaginatum tenentem gladium, perrexitque ad eum, et ait: Noster es, an adversariorum? 14. Qui respondit: Nequaquam; sed sum princeps exercitus Domini, et nunc venio. 15. Cecidit Josue pronus in terram, et adorans ait: Quid Dominus meus loquitur ad servum suum? 16. Solve, inquit, calceamentum tuum de pedibus tuis: locus enim, in quo stas, sanctus est. Fecitque Josue ut sibi fuerat imperatum.

1. Reges Amorrhæorum, etc., et reges Chanaan.] Septuag. *et Reges Phœniciæ.* Sub his duobus populis omnes septem gentes habitantes in terra promissa intelliguntur per synecdochen, scilicet Hevæi, Jebusæi, Hethæi, Pherezæi et Gergezæi. Deuter. 7. 1. Porro Amorrhæi vocabantur, qui versus Jordanem habitant; Chananæi, qui versus mare Mediterraneum, quos Septuag. hic vocant Phœnices, alibi passim vocantur Palæstini sive Philistini: imo subinde non solum Philistiei, uti sunt Gazæi, Azotii, Accaronitæ, sed et omnes Judæi, et Idumæi vocantur Phœnices, uti ex Dionys. Afro, et Strabone lib. 16. docet Masius. Hinc mulier quæ a Matthæo cap. 15. 22. vocatur Chananæa, a Marco vocatur Syrophœnissa. Et sane Tyrum et Sidonem, quæ erant Phœniciæ metropoles, olim ad Chananæam, sive ad terram Judæis a Deo promissam pertinuisse omnes consentiunt, etsi Hebræi ob suam ignaviam numquam iis potiti sint. Pulchre et fuse ipsum confirmat hic Masius et Arias, et Pererius in Exodum, pag. 186. in fine.

Dissolutum est cor eorum, et non remansit in eis spiritus.] Est hyperbole, q. d. Ita Chananæi et cæteri, ob Hebræorum per Jordanem sicco pede transitum animo sunt perculsi, ac si vita et spiritus eos exanimes defecisset. Sept. *Liquefactæ sunt mentes eorum, et consternati sunt, et non erat in eis prudentia ulla,* suggerens consilium conveniens ad resistendum Hebræis.

Porro, cor vocata est ea pars animi, in qua fortitudo et constantia est posita; spiritus vero illa animi vis, qua sapimus, et quid agendum sit despicimus et deliberamus: nam corde liquescente et fatiscente, scilicet cum per metum labascit fortitudo, perturbari simul ac fatiscere sapiendi facultatem necessum est.

2. Eo tempore ait Dominus ad Josue: Fac tibi cultros lapideos, et circumcide secundo filios Israel.] *Lapideos,* Septuag. *petrinos;* Masius, *saxeos.*

Hebr. est צורים *tsurim*, quod Chald. Cajetan. Arias, Pagnin. et Vatablus vertunt *acutos*. Alii *cote exacutos*. Melius Noster, Septuag. S. August. Theod. Orig. Rupert. Masius et alii vortunt *lapideos*. Hebr. enim צור *tsur* passim petram, lapidem et saxum significat. Unde et *tsor* (indeque *Tor* et *Tyrus*) dicta est urbs illa potens Phœniciæ, eo quod in rupe maris esset ædificata, ideoque inexpugnabilis. Sic et Sephora, uxor Mosis, cultro lapideo filios circumcidit, Exodi 4. Et multi censent Christum circumcisum fuisse cultro petrino.

Quæres, cur Josue jusserit Hebræos circumcidi cultro petrino? Resp. Litteralis causa fuit, quam dat Theodor. quod eo loci petrarum erat copia, ferri vero et chalybis inopia. Versabantur enim Hebræi circa Arabiam, quæ a copia petrarum dicta est Petræa, ubi petras exacuunt instar ferri ex eisque cultros faciunt acutissimos. Sic et alibi olim ferrum erat rarum, ideoque earum magnique pretii. Unde Lycurgus apud Spartanos monetam cudi jussit ex ferro, ut ejus gravitate et pondere furta arceret, teste Plutarc. in ejus vita. Et Catullus Atyn castratum scribit silice:

Devolvit, *ait*, ipse acuto sibi pondera silice.

Quin et Græcos olim silice calamos acuisse scribit Julianus, lib. 6. Epig. *lapidem*, ait, *qui obtusam acuit genum calami*.

Allegor. causa fuit, ut hi cultri petrini essent typus et figura Christi, qui spiritualis est petra, et spirituali circumcisione non carnem a præputio, sed mentem a vitiis circumcidit, et corpus a morbis et morte circumcidet in collo præputiorum, id est, in resurrectione mortuorum, ait Rupert. hic c. 16. sic et Theod. quæst. 3. Origen. Procopius et alii.

Porro S. Aug. serm. 141. de Temp. S. Bern. serm. 1. de Circumc. et Magister sent. in 4. agens de circumcisione, censent circumcisionem debuisse fieri cultro lapideo, eo quod idipsum hic jubeat Deus: sed hoc præceptum soli Josue datum est, non cæteris. Unde Genes. 17. 10. ubi circumcisionis institutio et præceptum a Deo sancitur, nulla lapidei cultri fit mentio. Quocirca etiamnum Judæi se suosque circumcidunt cultro ferreo, non lapideo. Ita Abulensis, Hugo Victor. S. Thomas, Lyran. et diserte S. Justinus (qui fuit Judæus puta Samaritanus) dial. contra Tryphonem: *Prima, ait, illa vestra circumcisio olim fiebat ferro, et etiamnum fit, ideoque permanet in vobis cordis duritia; at nostra, quæ est secunda, fit per acutos lapides, puta per Christum et Apostolos, qui vitia cordis circumcidunt.*

CIRCUMCIDE SECUNDO FILIOS ISRAEL.] Cur secundo? Au semel circumcisi recrescente, vel attracto præputio (quod olim fecit Symmachus S. Script. Interpres, et alii a Judæis ad Samaritas transfugientes, uti ostendi 1. Corinth. 7. v. 18.) secundo illud circumcidere jubentur? Minime gentium.

Primo ergo Theod. quæst. 3. et Masius putant hanc circumcisionem dici secundam, respectu primæ, quæ facta est ab Abraham, qui jussu Dei primus se cum tota familia circumcidit, Gen. 17. Verum respectu Abrahæ hæc non secunda, sed plusquam decima, imo centesima erat circumcisio; nam post Abraham per 400. annos usque ad Mosen omnes ejus posteri fuere circumcisi.

Secundo, Vatablus secundam dici censet respectu primæ, quæ facta est a Mose qui populum ex Ægypto eductum in Sina circumcidit. Sed de hac Mosis circumcisione nec Script. nec Philo, nec Josephus, nec alius quis meminit.

Tertio R. David Kimchi et Cajet. τὸ *secundo* interpretantur vicissim, sive per vices, q. d. Non simul omnes circumcide, ne circumcisi omnes langueant, sintque invalidi ad resistendum Chananæis, sed duabus vicibus eos circumcido, ut dum hi circumciduntur, alii adhuc incircumcisi sint validi ad pugnandum cum Chananæis. Verum hoc remotum et alienum est.

Dico ergo cum S. August. hic quæst. 6. et Abulensi non juberi hic eumdem hominem secundo circumcidi, sed eumdem populum, qui primo in parentibus suis circumcisus fuerat in Ægypto, idque nutu et hortatu Mosis, uti sentit Tertul. lib. contra Judæos, R. Levi et alii. Idem vero populus secundo jubetur circumcidi in filiis, qui incircumcisi manserant per 40. annos, quibus peregrinati fuerant in deserto; hi ergo intermissam tot annis circumcisionem resumpserunt in Chanaan. Hunc genuinum esse sensum patet ex iis quæ sequuntur, præsertim v. 3. 5. et 6. Idem enim hic fuit populus qui a Mose eductus ex Ægypto, et a Josue inductus fuit in terram promissam; qui primo fuit circumcisus in Ægypto tempore Mosis, imo omnes necdum circumcisi, fuere circumcisi paulo ante exitum ex Ægypto. In exitu enim celebrarunt Phase, et comederunt Agnum Paschalem; hunc enim nemo comedere poterat nisi circumcisus, Exodi 12. Cessavit deinde populi circumcisio ob peregrinationem in deserto per 40. annos: finita vero hac peregrinatione, cum jam Israel ingressus esset in Chanaan, omnes eousque incircumcisi fuere a Josue circumcisi, ideoquo vocatur hæc secunda populi circumcisio. Ita Masius, Lyran. Pererius, Serarius et alii.

Tropol. Noster Jacobus Alvarez tract. de mortificatione. Prima, ait, circumcisio in Ægypto facta externam mortificationem designat; secunda vero in transitu Jordanis effecta internam mortificationem significat, quæ merito fit in colle præputiorum; quoniam qui interiora mortificare audet, jam collem, id est, aliquem gradum perfectionis ascendit. Harum prima exterior, si sola accipiatur, nulla habita ratione secundæ, nou multi momenti est, quippe quæ animum incircumcisum ac vitiis subjectum relinquit.

3. CIRCUMCIDIT EOS IN COLLE PRÆPUTIORUM,] id est, in loco et colle ita dicto a circumcisione præputiorum ibidem facta a Josue, sicut idem eadem causa dictus est Galgala v. 9.

5. QUI OMNES CIRCUMCISI ERANT.] Hinc verisimiliter a contrario nonnulli colligunt, aliorum, qui circumcisi non erant, neque murmurando rebelles Deo fuerant, neminem in deserto mortuum esse; idque insinuat Psaltes Psalm. 105. v. 37. et Moses Deut. 29. 5.

6. POPULUS AUTEM QUI NATUS EST IN DESERTO PER QUADRAGINTA ANNOS ITINERIS LATISSIMÆ SOLITUDINIS INCIRCUMCISUS FUIT.] Quæritur qua de causa in deserto omissa fuit circumcisio, cum a Deo esset præcepta? Genes. 17.

Primo, Thalmudici Tract. de jure Leviri, et ex eis R. David hic asserunt per 40. annos, quibus Hebræi peregrinati sunt in deserto, non spirasse Aquilonem

sive Boream ventum nubibus inimicum, idque ne columnam nubis ducem itineris dissiparet. Atque hac de causa Hebræos abstinuisse a circumcisione, eo quod illum ventum sibi putent observandum, quod plagis medeatur. Verum hæc sunt fabulonum istorum commenta, imo meræ nugæ et nœniæ.

Secundo, Theodor. hic quæst. 2. S. Hieron. l. 1. in Epist. ad Galat. Damasc. l. 4. de fide c. 27. et alii hanc dant causam, quod in deserto populus Israel per se et loci natura sat distinctus, et separatus erat a cæteris gentibus, ideoque non opus erat eum circumcidi. Circumcisio enim ea de causa fuit instituta, ut per eam Israel distingueretur a cæteris. Hæc ratio congrua est, sed insufficiens. Nam et in Judæa divisi erant Judæi a cæteris gentibus, et tamen debebant circumcidi ob alios fines potiores, scilicet ob præceptum Dei, atque ut hac ratione nomen darent Synagogæ, fierentque filii Abrahæ et populus Dei, sicut nunc fit per baptismum.

Tertio, S. Agust. hic quæst. 6. censet omissam fuisse circumcisionem per populi inobedientiam, quare illum eam omittendo peccasse; verum hoc peccatum in populo suo redarguisset Moses et Script. quod tamen nusquam facit.

Quarto, Gabriel Vasquez in 3. p. disp. 164. c. 2. suspicatur filios hosce mansisse in deserto incircumcisos ob culpam et murmur parentum; ob hoc enim Deum ipsos parentes punivisse morte, eorum vero filios incircumcisione. Idem hic suspicatur Masius et Perer. in c. 17. Gen. Sed nil tale innuit Script. imo contrarium insinuat, scilicet Deum patribus rebellibus rejectos surrogasse filios, cum iisque novum fœdus (cujus symbolum erat circumcisio) pepigisse, eosque induxisse in terram promissam a qua parentes ob rebellionem excluserat.

Dico ergo: Vera omissæ in deserto circumcisionis causa fuit, quod Hebræi ab ea excusarentur per assiduam peregrinationem: quia in eo nullam stabilem certamque habebant quietem; sed quoties movebatur columna nubis viæ dux, toties eam sequi et castra movere debebant Hebræi. Hoc autem facere nequivissent, si eo die, vel paulo ante fuissent circumcisi. Circumcisio enim grave vulnus infligebat corpori acremque dolorem; ut neo pugnare nec ambulare posset, ut patet in Sichimitis, idcirco a Simeone et Levi cæsis ad vindicandum Dinæ stuprum, Genes. cap. 34. Quare ob crebrum incertumque motum castrorum Hebræi fuere excusati a circumcisione, ne per eam in vitæ periculum incurrerent. Ita Abulensis, Lyran. Masius, Serarius et S. Thomas 3. p. q. 70. art. 4.

In Chanaan vero, ubi figenda erat sedes, circumcisi fuere, mox in ipso ejus ingressu, puta in Galgalis; idque primo, quia lax erat conditio fœderis inter Deum et Abrabam ejusque posteros initi de danda eis Chananæa: legis autem inchoatio et quasi janua erat circumcisio, uti Christianismi est Baptismus: per circumcisionem ergo eos capessere terram promissam par erat; secundo, quia paulo post, scilicet 14. die mensis ad vesperam jussu Dei comedendus erat Agnus Paschalis v. 10. hunc autem nemini comedere fas erat; nisi prius circumciso, itaque in familiam Abrahæ et Synagogam Israelis cooptato; tertio, quia in ipso limine Chananææ, Resp. Hebræorum tum civilis, tum sacra statim instituenda erat, ac consequenter omnes leges Dei etiam cæremoniales (inter quas prima erat circumcisio) et judiciales ab Hebræis erant observandæ. Unde statim celebrarunt Phase, ut sancte et religiose auspicarentur possessionem terræ promissæ. Decimo ergo die mensis primi Nisan transiere Jordanem et castra fixerunt in Galgalis, ac sequenti die undecimo ibidem circumcisi ob plagam vulneris quievere tres dies, atque quarto demum die, qui fuit 14. Nisan, ad vesperam celebravere Pascha.

Moraliter discant hic fundatores et gubernatores Rerumpubl. suum regimen ordiri a Deo, ejusque lege et cultu, uti orditur hic Josue; Deus enim propitiatus illud secundabit. Discat et quisque fidelis sua officia et actiones incboare cum Deo et a Deo, juxta illud: *A Deo incipe.*

Porro mendose hic et Num. 14. 33. Septuag. pro 40. annis peregrinationis deserti habent 42. annos. Constat enim præcise tantum fuisse 40.

Rursum mendose habent μαδβαρειτιδι pro quo per metathesin litteræ δ cum β legendum μαδβαρειτιδι, quod nomen ex Hebr. מדבר *midbar*, id est desertum mutuati ad Græcum idiotismum inflexerunt. Eremum ergo madbaritidem vocant eremum Hebræorum, sive quam Hebræi vocitarunt suum *midbar*, id est, desertum.

Denique potuit hæc populi circumcisio uno die, scilicet undecimo Nisan peragi; quia circumcidere poterat quivis circumcisus etiamsi non esset sacerdos vel Levita, sed laicus; unus autem poterat per diem multos circumcidere. Circumcisi autem tunc erant, et superstites vivebant, qui circumcisi egressi fuerant ex Ægypto, cum necdum attigissent annum vigesimum: qui enim eum attigerant, hi omnes ob murmur mortui sunt in deserto. Rursum qui primi die undecimo hic circumcidebantur, hi mox alios plures circumcidere poterant.

Ut ostenderet eis terram lacte et melle manantem.] Corrige cum Roman. Hebr. et Septuag. *Ut non ostenderet.* Juraverat enim Deus se omnes murmuratores occisurum in deserto. Numer. 13.

9. Hodie abstuli opprobrium Ægypti a vobis, quia hodie a vita et moribus incircumcisorum per circumcisionem ingentem, Synagogam, legem et religionem meam sanctam transtuli. Idcirco vocatum est nomen loci illius Galgala,] id est, *amotio*, scilicet præputii, et consequenter opprobrii Ægyptiorum: גלל *galal* enim significat volvere, devolvere, removere, auferre: a *galal* geminata prima syllaba fit *gigal* et *galgala*. Unde hic locus dictus est *Gigal, Galgal, Galgala*, a S. Hier. *Golgal*, quæ olim fuit civitas inclyta in recto itinere a Jordane in Jericho: a Jordane distans stadiis quinquaginta, a Jericho decem: in Galgalis Saul a Samuele unctus est in primum Regem, 1. Regum 7. 10. Ibidem fixi sunt 12. lapides, testes transitus Hebræorum per Jordanem divisum. In Galgala quoque versatus fuit Eliseus Propheta, 4. Reg. 4. 38. Rursum S. Hieron. Beda et Lyran. *Galgala* vertunt, *rotam, revolutionem, circulationem*. Unde a *galal* et *gilgal* formatum est *gulgolet*, et Chald. *gulgota*, indeque *Golgotha*, id est, Calvaria sive cranium, its dictum, a convolutione, quia rotundum. Hinc mons Calvariæ, ita

dictus a craniis reorum ibi plexorum in quo crucifixus est Christus. Quare Josephus *Golgala*, interpretans *libertatem*, consulere voluit pudori Hebræorum more suo, ac Vespasiani et Romanorum auribus blandiri, si non adulari.

Trop. Orig. hom. 5. *Si* inquit, *post remissionem* (quasi circumcisionem) *peccatorum, ultra non pecces, vere ablatum est a te opprobrium Ægypti. Si vero iterum peccaveris, iterum in te vetero revolvuntur opprobria, idque eo magis, quo multo majoris criminis est filium Dei conculcare, et sanguinem testamenti pollutum ducere, quam legem Moysi negligere.* Ægyptii enim tempore Josue erant incircumcisi, gentiles, idolis et vitiis addicti. Postea tamen circumcisionem acceptarunt, ut docet Jerem. c. 9. v. ult. Vide ibi dicta. Illam eos acceptasse nonnulli autumant tempore Salomonis, cum is duxit uxorem filiam Pharaonis Regis Ægypti, 3. Reg. 10.

Rursum, noster Alvarez tract. de mortificatione, opprobrium accipit active, quo scilicet Ægyptii Hebræis ex Ægypto exeuntibus improperabant illos ire ad famem et mortem, q. d. Certe vidistis quia siccato Jordane in hanc regionem transivistis, et terram vobis promissam occupastis, et in ea tamquam in terra vobis pacifica circumcisi estis, et per tres dies sine ullo timore donec sanaremini, quievistis: non ergo ad mortem eduxi vos ex Ægypto, ut vestri oppressores dicebaut, sed ut liberi et securi viveretis. Ita et a nobis spiritalem circumcisionem, id est, mortificationem colentibus, mundi opprobrium auferetur; quia mundani videbunt nos per abnegationem nullo modo vitam perdidisse, sed vitam carnalem et Deo invisam, pro vita spiritali et Deo grata commutasse.

10. Et fecerunt Phase quarta decima die mensis (primi Nisan) ad vesperum,] ob causas datas v. 6. fuit hoc tertium Pascha Hebræorum; primum enim celebrarunt pridie quam egrederentur ex Ægypto, Exodi 12. secundum anno sequenti, post acceptam legem, et erectum Tabernaculum in Sina, Num. 9. 2. tertium hic. Alleg. Josue hic novum primumque in terra sancta Pascha celebrans, repræsentat Jesum Christum novum Pascha, id est, Eucharistiam in ultima cœna instituentem.

11. Et comederunt de frugibus (de frumento) terræ die altero azymos panes, et polentam ejusdem anni,] *de frugibus*, sive horuis et præteriti anni, ut vult R. David. et Vatabl. eoque alludit vox Hebr. עבור *obur*, a rad. *abar*, id est, transivit, præteriit; sive potius novis præsentis anni, uti exprimunt Sept. Porre Hebr. *abur*, et Chald. *ibburra*, quaslibet fruges significat anni tam præsentis, quam præteriti. Ita Masius.

Die altero.] Heb. *crastino Paschæ*, id est, postridie primæ diei azymorum, puta secundo die azymorum, sive die 16. mensis Nisan; illo enim primum Deo offerre debebant manipulum spicarum, antequam vescerentur frugibus præsentis anni, juxta legem Levit. 23. 14.

R. David vero per crastinum Paschæ accipit primum diem azymorum, sive 15. Nisan. Pridie enim illius, puta 14. ad vesperam comederunt Agnum Paschalem. Ipse enim ut dixi fruges accipit hornas, id est, anni præteriti, quibus vesci licebat ante oblatum manipulum spicarum die secundo azymorum: hic enim offerebatur quasi primitiæ novarum frugum anni præsentis, non præteriti.

Polentam.] Hebr. קלוי *kalui*, id est, tostas fruges. Vide Levit. 2. 14.

12. Defecit manna,] scilicet pluere vel ningere e cœlo. Deus enim qui Hebræis ob alimenti inopiam manna fuerat largitus, oblata alterius cibi copia manna subtraxit, perinde ut aves afferunt cibum pullis in nido dum teneri sunt, at cum crescendo validiores facti, sibi sufficere possunt, eos sibi relinquunt, ut sibi annonam parent. Deus enim uti non deest in necessariis, sic nec redundat in superfluis.

Illustre exemplum est apud Theodor. in Philetheo c. 10. Theodosius Abbas, inquit, instar Mosis orans, et virga petram percutiens, ex ea fontem aquæ perennis elicuit, qui monasterium a se in loco arido ædificatum irrigaret. Hic fons exstructo postea in monasterio lavacro exaruit, sed eo destructo rursus fluere cœpit, quasi necessitati succurrens et cum ea cessante cessans.

Tropol. qui voluptates terræ ambiunt et gustant, privantur cœlestibus: Deus enim spiritum orationis et contemplationis in deserto manentibus tribuit, carnis nimirum voluptates et sæculi ambitionem, relinquentibus, et ab illis qui corde in sæculum redeunt abscondit. Hi paulatim ex spiritualibus carnales fiunt, et hujus mannæ suavitatem gustare desinunt; illi vero quotidie magis puri et spirituales evadunt: gustate enim spiritu desipit omnis caro. Et vice versa, cui sapit caro, huic desipit spiritus. Audi S. Bern. Ep. 3. ad Fulconem. *Quomodo ignis et aqua simul esse non possunt; sic spirituales et carnales deliciæ in eodem se non patiuntur. Ubi crapulam ructantis inter pocula senserit Christus: vina sua dulciora super mel et favum menti propinare non dignatur. Ubi curiosa ciborum diversitas, ubi divitis supellectilis discolor varietas oculos pariter pascit et ventrem, cœlestis panis jejunam deserit mentem.* Idem serm. 6. de Ascens. *Errat omnino*, inquit, *si quis cœlestem illam dulcedinem huic cineri, divinum illud balsamum huic veneno, charismata illa spiritus misceri posse hujusmodi illecebris arbitretur.* Audi et S. Hier. ep. 34. ad Julianum: *Difficile, imo impossibile est ut præsentibus quis et futuris fruatur bonis, ut hic ventrem et ibi mentem expleat, ut de deliciis transeat ad delicias, ut in utroque sæculo primus sit, ut in cœlo et terra appareat gloriosus.*

Anagog. Rupert. hic c. 17. manna, ait, terrestre, id est Eucharistia, deficiet cum fruges solidas cœli nobis exhibebit Christus. Ibi enim ipse seipso, quasi pane vitæ nos pascet, et quasi vino divino inebriabit, juxta illud: *Inebriabuntur ab ubertate domus tuæ, et torrente voluptatis tuæ potabis eos.* Ps. 35. 9.

Audi Rupert. *Pascimur mente legendo vel audiendo verbum Dei, pascimur et ore manducando de mensa Domini panem vitæ æternæ, et bibendo calicem salutis perpetuæ. At ubi venerimus ad illam terram viventium, in illam beatam Sion, ubi in sua specie videbitur Deus deorum, neque verbo doctrinæ indigebimus, neque in istis speciebus panis et vini, sed in proprio substantia videndo panem Angelorum manducabimus. Igitur postquam comederunt terræ fruges, defecit manna; quia videlicet postquam venerit quod perfectum est, evacuabitur quod ex parte est.*

Allegorice manna defecit, id est, bona legis veteris defecerunt, cum Jesus eis substituit Eucharistiam, qui vere est panis Angelorum, et manna cœlorum. Ita

13. Cum autem esset Josue in agro urbis Jericho.] Hebr. *Cum esset in Jericho*, id est, in ditione vel agro urbis Jericho, nisi malis propositionem *in* pro *apud* per enallagem Hebræis usitatam sumi. Simile est c. 10. v. 10.

Sive ergo ex Galgalis Josue castra moverit in agrum Jericho, sive castris manentibus in Galgalis (Galgala enim a Jericho tantum decem stadiis, id est vix media leuca distabant) Josue dux pervigil de Jerichunte primo obvia excidenda sollicitus, deque excidii ejus ratione et modo consilia animo versans, Deumque orans, in agrum Jerichuntis exierit, aut etiam locum oppugnandæ urbi opportunum speculatum iverit; ibidem hæc ei objecta est visio, quæ illi ad rem peragendam animos adderet: ita dum magna sanctaque animo machinamur; Deus se consiliis nostris insinuat, viresque et modos ea exsequendi demonstrat.

Vidit virum stantem contra se.] Hebr. בנגדו *be-negdo*, id est, coram se, e regione et ex adverso sui. Erat hic Angelus specie גביר *gebir*, id est, viri. Unde nonnulli eum Gabrielem fuisse putant.

Evaginatum tenentem gladium,] instar præliantis; ideoque galea quoque, thorace et baltheo accinctus, uti opinatur Serarius. Solet Deus vel Angelus congruam personæ et rei, de qua agitur, et ob quam apparet, formam, speciemque et habitum assumere. Strictus ergo fulminansque gladius in viri fortis manu, Dei potentiam et vindictam repræsentat Josue quasi militi ducique suo assistere, eique præsentem et paratam esse ad bellum tam cruentum contra Jerichuntem conficiendum. Ita Rupertus. Sic Christus apparuit Magdalenæ in horto ut hortulanus, duobus discipulis peregrinantibus ut peregrinus, Stephano stanti certantique stans, Actor. 7. 55.

Perrexitque ad eum,] Septuag. *Aggressus est eum.* Nota hic intrepidos Josue animos, quibus solus solo armato occurrit, iisque verbis salutat, quæ plane aut duellum aut amicitiam decernant.

Et ait ei: Noster es, an adversariorum?] Putant aliqui Josue putasse virum hunc esse hominem, non Angelum, eique dixisse: Ex nostrisne es, an ex Chananæis? Unde Angelus subjicit:

14. Nequaquam.] Non sum vester vel ex vestris castris egressus, neque ex adversariorum, sed sum Angelus Dei. Ita Abulensis, Serarius et alii. Ex adverso videtur Josue ex tam augusta viri forma cognovisse, vel certe suspicatus esse, eum esse Angelum tutelarem vel Hebræorum, vel Chananæorum, ideoque rogasse: *Noster es, an adversariorum?* Ita Origen. hic hom. 4. qui ait Josue dubitasse an bonus an malus esset hic Angelus. Sic et S. Gregor. Arias Montanus et alii. Favet Chald. qui vertit: *Opitulatum nobis venisti, an hostibus nostris?*

Porro a Josue Angelum quidem cognitum fuisse, et an ipse custos esset amicorum, an hostium, internoscere voluisse, Jobius. Monachus apud Photium in sua Bibliotheca cum multis aliis, in hunc fere modum scribit. Multa enim Josue docebant neque aliquem esse hunc ex hostili acie; ac neque ex proprio exercitu, ut quod subito astitisset, quod nemo adversariorum auderet vel per medias hostium copias transire, vel in conspectum Imperatoris venire; quin et quod tanta usus audacia, nihil omnino hostile fecisset; alioqui nec sapientissimi Imperatoris erat ignorare, qualis contribulium esset habitus atque apparatus, qualis item alienigenarum. Verum noverat quidem Josue visum illud, unum intelligentium spirituum esse; sed hoc cognoscere avebat, utrum quod apparuisset ex hostibus esset, an de illo exercitu qui protegebat Israel.

Tropol. Simili modo cum instinctibus et impulsibus animæ agendum, rogandumque: *Nostri estis, an adversariorum?* ut si ab Angelo bono immittantur, admittantur; si a malo, repellantur.

Hinc et S. Greg. l. 33. Moral. c. 22. ait Josue timuisse hic illusionem diaboli: ipse enim *Satanas transfigurat se in Angelum lucis.* 2. Cor. 11. *Hanc transfigurationem*, inquit, *Josue timuit, quando videns Angelum, cujus esset partis inquisivit dicens: Noster es, an adversariorum? ut videlicet si adversæ virtutis esset, eo ipso quo se suspectum cognosceret, ab illusione resiliret.*

Idem habet B. Petrus Damiani lib. 2. Epist. 7. quæ ordine est 28.

Moral. S. Antonius apud S. Athanasium ex hoc dicto factoque Josue, docebat nos idem facere debere in quovis timore, tentatione, horrore, præsertim cum spectra vel phantasmata nos percellunt, ut audacter ea invadamus, rogemusque qui sint, et unde veniant? Hac enim audacia metum omnem et dolos diaboli discutiemus. Audi S. Antonium: *Cum aliqua se vobis obtulerit visio, audacter requirite, quis sit ille, et unde venerit, ac sine mora si sanctorum fuerit revelatio, angelica consolatione timor vertetur in gaudium. Si vero diaboli fuerit tentatio, fidelis animæ percunctationibus evanescit: quia maximum est securitatis indicium interrogare quisnam est et unde? Sic et Nave filius auxiliatorem suum interrogando cognovit: nec Danielem percunctantem latere potuit inimicus.*

14. Qui respondit: Nequaquam (sum adversariorum) sed sum princeps exercitus Domini,] tam cœlestis (q. d. sum princeps omnium Angelorum) quam terrestris, puta fidelis populi sive Israelitarum, hoc est: Ego sum Michael, qui præsum Ecclesiæ tam angelicæ in cœlis triumphanti, quam vestræ hic in Chananæa militanti. Ita Theod. Lyran. Abulens. qui addit hunc Angelum fuisse eumdem cum illo, qui castra Hebræorum in columna nubis quasi dux viæ præibat, et alii passim. Nam Michael, Daniel 10. vocatur Princeps gentis Judæorum, et confligit cum Angelo Persarum, ut Judæos fideles e captivitate Babylonica liberet. Vide ibi dicta. Audi nostrum Franciscum Suarez tract. de Angelis lib. 6. c. 19. n. 22. *Hinc nonnulli putant illum Angelum fuisse Michaelem, qui princeps populi Israel dicitur, Daniel 10. Abulensis vero q. 71. credit fuisse Gabrielem, qui etiam curam habebat populi Judaici, ut ex Daniele cap. 8. 9. et 10. constat: fortasse Michael habebat superiorem curam, et Gabriel propriam totius exercitus bellatorum. In quo sensu etiam probatur inde dari Angelos custodes exercituum, præsertim fidelium, et qui causam Dei agunt. Quod etiam confirmari potest ex illo Psalm. 33. Immittit Angelus Domini in circuitu timentium eum, et eripiet eos. Quo etiam testimonio ad hoc Patres communiter utuntur.* Hucusque Suarez.

Michael ergo fuit olim præses synagogæ Judæorum:

sicut nunc est præses Ecclesiæ Christianorum, ac ut talis ab ea invocatur, ut eam contra dæmones, contra infideles, et quoslibet impios tueatur et propugnet. Sic quælibet regna et provinciæ suum habent Angelum præsidem, æque ac singuli exercitus fidelium, uti habuit Judas Machabæus Angelum equitem in veste candida hastam auream vibrantem, qui castra præibat, 2. Machab. 11. 8. et Ezechias rex, cujus Angelus occidit una nocte 185. millia Assyriorum. Hoc est quod canit Psaltes Ps. 33. 8. *Immittet* (Hebr. חונה *chone*, id est, castra metabitur) *Angelus Domini in circuitu timentium eum*. Quare dux et milites in præliis assidue suum hunc Angelum invocent, orentque cum Juda Machabæo: *Dominator cælorum, mitte Angelum tuum bonum ante nos, in timore et tremore magnitudinis brachii tui, ut metuant qui cum blasphemia veniunt adversus sanctum populum tuum*, 2. Machab. 15. 23. Ad hoc Deo militant Virtutes, Potestates, Principatus et Dominationes. Sic Angelus in columna nubis præivit castra Hebræorum in deserto per 40. annos, eisque plurimas victorias contra Amalec, Og, Sehon, etc. dedit.

Et nunc venio,] ut singulari mea præsentia, licet invisibili vobis assistam, ac pro vobis muros Jerichuntis prosternam; itaque vos in urbem inducam, indeque cæteros Chananæos debellem, ac eorum civitates et arces vobis tradam.

15. Et adorans,] non latria ut Deum, sed dulia ut Angelum præsidem. Adoratio enim, sive ut Hebr. השתחוה *histachave*, id est, incurvari, et incurvatio in Script. non soli Deo datur, sed Angelis quoque et hominibus, quomodo Japones, Sinæ, aliique Orientales se incurvantes, et fronte humum ferientes suos Reges adorant, id est venerantur. Et hoc significat Græcum προσκυνεῖν.

Moral. notanda hic prompta et demissa animi Josue religio, et devotio erga Angelum.

16. Solve calceamentum.] q. d. Memineris te coram Deo, cujus vices ego gero, quemque ut legatus repræsento, stare, iisque quæ vides, et deinceps audies voluntatem consiliumque summi numinis tibi declarari, cui proinde reverentiam exhibere par est depositione calceorum; locus enim hic Dei per me apparentis præsentia sanctus sacerque est. Idem jussit dixitque Angelus Mosi in rubo ardente apparens, ac forte idem fuit utrobique. Vide dicta Exodi 3. 5. Porro plura hic Angelus dixit Josue de modo expugnandi Jerichuntem, quæ audiemus cap. sequenti v. 2.

Disce hic qua religione et reverentia in templis versandum sit, ut non fabulis, sed orationi vaces, quamque Deus non tantum interiorem, sed et exteriorem cultum cæremoniamque requirat. Unde pro *locus in quo stas sanctus est*, Hebr. est *sanctitas est*, id est, sanctissimus est ob Dei præsentiam.

CAPUT SEXTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Josue, arcæ per septem dies circumductu, Jerichuntem ruentibus muris expugnat, statuitque anathema, et delet funditus, solam Rahab cum suis servat, ac ejus reædificatori Dei maledictionem imprecatur.

1 Jericho autem clausa erat atque munita, timore filiorum Israel, et nullus egredi audebat aut ingredi. 2. Dixitque Dominus ad Josue: Ecce dedi in manu tua Jericho, et regem ejus, omnesque fortes viros. 3. Circuite urbem cuncti bellatores semel per diem: sic facietis sex diebus. 4. Septimo autem die sacerdotes tollant septem buccinas, quarum usus est in jubilæo, et præcedant arcam fœderis: septiesque circuibitis civitatem, et sacerdotes clangent buccinis. 5. Cumque insonuerit vox tubæ longior atque concisior, et in auribus vestris increpuerit, conclamabit omnis populus vociferatione maxima, et muri funditus corruent civitatis, ingredienturque singuli per locum contra quem steterint. 6. Vocavit ergo Josue filius Nun sacerdotes, et dixit ad eos: Tollite arcam fœderis; et septem alii sacerdotes tollant septem jubilæorum buccinas, et incedant ante arcam Domini. 7. Ad populum quoque ait: Ite, et circuite civitatem, armati, præcedentes arcam Domini. 8. Cumque Josue verba finisset, et septem sacerdotes septem buccinis clangerent ante arcam fœderis Domini, 9. omnisque præcederet armatus exercitus, reliquum vulgus arcam sequebatur, ac buccinis omnia concrepabant. 10. Præceperat autem Josue populo, dicens: Non clamabitis, nec audietur vox vestra, neque ullus sermo ex ore vestro egredietur; donec veniat dies in quo dicam vobis: Clamate et vociferamini. 11. Circuivit ergo arca Domini civitatem semel per diem, et reversa in castra, mansit ibi. 12. Igitur Josue de nocte consurgente, tulerunt sacerdotes arcam Domini, 13. et septem ex eis septem buccinas, quarum in jubilæo usus est: præcedebantque arcam Domini ambulantes atque clangentes, et armatus populus ibat ante eos; vulgus autem

reliquum sequebatur arcam et buccinis personabal. 14. Circuieruntque civitatem secundo die semel, et reversi sunt in castra. Sic fecerunt sex diebus. 15. Die autem septimo, diluculo consurgentes, circuierunt urbem, sicut dispositum erat, septies. 16. Cumque septimo circuitu clangerent buccinis sacerdotes, dixit Josue ad omnem Israel: Vociferamini; tradidit enim vobis Dominus civitatem: 17. sitque civitas hæc anathema, et omnia quæ in ea sunt, Domino; sola Rahab meretrix vivat, cum universis qui cum ea in domo suut: abscondit enim nuntios quos direximus. 18. Vos autem cavete ne de his, quæ præcepta sunt, quippiam contingatis, et sitis prævaricationis rei, et omnia castra Israel sub peccato sint atque turbentur. 19. Quidquid autem auri et argenti fuerit et vasorum æneorum ac ferri, Domino consecretur, repositum in thesauris ejus. 20. Igitur omni populo vociferante, et clangentibus tubis, postquam in aures multitudinis vox sonitusque increpuit, muri illico corruerunt, et ascendit unusquisque per locum, qui contra se erat; ceperuntque civitatem, 21. et interfecerunt omnia quæ erant in ea, a viro usque ad mulierem, ab infante usque ad senem. Boves quoque et oves et asinos in ore gladii percusserunt. 22. Duobus autem viris, qui exploratores missi fuerant, dixit Josue: Ingredimini domum mulieris meretricis, et producite eam, et omnia quæ illius sunt, sicut illi juramento firmastis. 23. Ingressique juvenes, eduxerunt Rahab, et parentes ejus, fratres quoque, et cunctam supellectilem ac cognationem illius, et extra castra Israel manere fecerunt. 24. Urbem autem, et omnia quæ erant in ea, succenderunt, absque auro et argento, et vasis æneis, ac ferro: quæ in ærarium Domini consecrarunt. 25. Rahab vero meretricem, et domum patris ejus, et omnia quæ habebat, fecit Josue vivere, et habitaverunt in medio Israel usque in præsentem diem; eo quod abscondcrit nuntios, quos miserat ut explorarent Jericho. In tempore illo, imprecatus est Josue, dicens: 26. Maledictus vir coram Domino, qui suscitaverit et ædificaverit civitatem Jericho. In primogenito suo fundamenta illius jaciat, et in novissimo liberorum ponat portas ejus. Fuit ergo Dominus cum Josue, et nomen ejus vulgatum est in omni terra.

1, Jericho autem erat clausa et munita.] Heb. סוגרת ומסגרת *sogeret umisgeret*, quod Masius, Vatabl. Pagnin. vertunt: *Jericho erat claudens se et clausa*, id est, diligentissime erat clausa, plane obserata et occlusa. Unde Noster et Septuag. id explicantes vertunt: *Jericho erat clausa et munita*. Et clare Chaldæus: *Erat autem Jericho occlusa foribus ferreis, et munita vectibus æneis ante filios Israel. Non erat qui exiret ex ea, neque qui intraret in eam. Non erat qui exiret ex ea ad pugnandum, neque qui intraret in eam ad pacificandum.*

Hic versus inseritur quasi per parenthesin, ut melius intelligantur mira illa, quæ deinceps Angelus præcipit Duci Josue ad urbis tam munitæ expugnationem. Unde Pagninus versum hunc collocat ultimum capitis præcedentis.

2. Dixitque Dominus ad Josue: Ecce dedi in manu tua Jericho.] *Dominus*, id est, Angelus legatus Dei, ejusque personam repræsentans. Unde Hebr. vocatur JEHOVA, quod est nomen Deo proprium. Deus enim per angelum loquitur, sicut Rex loquitur per legatum. Sic Angelus vice Dei promulgans ejus legem in Sina vocatur JEHOVA, Exodi 19. 20. Pergit enim hic loqui Angelus, qui in fine capitis præcedentis Josue jusserat, ut se excalcearet, et excalceatus audiret jussa Dei; hic ergo illa pandit et promit, docetque modum quo Deus velit expugnari Jerichuntem, scilicet non fragore armorum, sed clangore tubarum.

3. Circuite urbem (ita remote ab ea, ut sitis extra teli jactum, ne quis ex ea illud in vos jaciat) cuncti bellatores semel per diem: sic facietis sex diebus.] Hebr. addunt: *Et sacerdotes tollant buccinas quarum usus est in jubilæo, et præcedant arcam fœderis;* quæ Noster rejecit in versum sequentem. Unde liquet primis quoque sex diebus sacerdotes clanxisse buccinis, sed semel dumtaxat per dies singulos, septimo autem die septies.

4. Septimo autem die sacerdotes tollant septem buccinas quarum usus est in jubilæo,] scilicet in anno quinquagesimo, qui totus erat festus et lætus. Erant hæ buccinæ ex cornu, non arietum, ut habet Chald. sed boum, ut ex sancto Hieron. et aliis ostendi Levit. 25. v. 10.

Septies que circuibitis civitatem, et sacerdotes clangent buccinis,] scilicet septies; cum cæteris sex diebus semel tantum circuirent, ideoque semel tantum clangerent, ut dixi v. 1. itaque reipsa factum esse patet ex ipsa præcepti hujus executione, quæ narratur versu 13. Ita Abulensis.

Sed cur jubet Deus Sacerdotes clangere buccinis jubilæi, iisque expugnari Jerichuntem? Resp. ut significaretur tempus instare, quo terra sancta a Chananæis, tamquam iniquis et injustis possessoribus, ad Deum quasi communem verumque Dominum et Principem vindicata, aliis iisque justis et fidelibus traderetur colonis, puta Hebræis Abrahæ posteris, quibus a Deo erat addicta. In jubilæo enim prædia et possessiones venditæ, vel quovis modo alienatæ, ad primos redibant heros et dominos, Levit. 25. Judæi autem in patre suo Sem, filio Noe, possederant Palæstinam, sed posteri ejus ex illa a Chananæis fuere expulsi. Jure ergo hic quasi in jubilæo eorum posteros, scilicet Hebræos, quasi primos pristinosque heros in illam reduxit Deus; ideoque buccinis jubilæi eos clangore jussit.

Aliam causam dat Procopius: *Cur*, inquit, *tubis corneis ac jubilæis classicum canere jussit? Eo quod animalibus cornigeris cornua murorum vice sunt:*

adeoque nobis loco cornu Dominus esse debet, juxta illud: Protector meus cornu salutis meæ. Psalm. cap. 17. 3.

Tertiam causam dat S. Ambr. in c. 10. Lucæ v. 30. dicens: *Religionis insignia arma sunt sacerdotis*, q. d. Sacerdotum arma sunt non galeæ capitis, sed buccinæ jubilæi; quia his suam religionem et sacerdotium testantur, quo prostrevere Jerichuntem.

Porro hæc cæremonia pompaque per septem dies circumeundi Jerichuntem et buccinis clangendi, speciem habebat obsidionis et oppugnationis sed umbratilem, videlicet, ut Hebræorum fides exerceretur, et a timore excitaretur clangore tubarum, ac ut manifestissime pateret non humana arte, sed Dei unius voluntate et potentia urbem superari. Ita Abulensis, Arias, Masius et alii.

Hoc est quod ait Apostolus Hebr. 11. v. 30. *Fide muri Jericho corruerunt circuitu septem dierum. Fide*, qua scilicet Josue et Hebræi crediderunt Deo idipsum promittenti, ideoque ei obedierunt urbem circumeundo et clangendo.

Hic autem fuit ordo totius pompæ. Hebræi bellatores armati præibant circumeuntes urbem quasi se ostentantes urbi ad eam invadendam: illam mox sequebatur arca fœderis cum sacerdotibus bajulis et duce Josue. Claudebat agmen vulgus imbelle. Arca ergo erat in medio, et anterius armatis, posterius cætero populo cingebatur, ne a Jerichuntinis erumpentibus intercipi posset. Unde arca hic non præcessit, nec ab armatis distabat duobus millibus passuum, uti factum erat in transitu Jordanis; sed eos immediate sequebatur. Primis sex diebus semel circuiere urbem clangendo; septimo vero die septies, ac tum ultimo circuitu, et clangore ac clamore horrisono totius populi corruerunt muri Jerichuntis, atque Hebræi eam cingentes suo quisque loco ingressi illam vastarunt et concremarunt, feceruntque anathema.

Huc pertinet præceptum Leonis Imp. datum ab eo suis ducibus et militibus in Tacticis c. 20. n. 188. *Quando*, inquit, *in acie, sole contra lucente cum hostibus conflicturus es, priusquam prœlium committatur, jube milites sursum arma, nudos gladios, ferrea scuta et illustria, et hastarum cuspides tollere: hæc enim si admodum fulgeant, in aliquam perturbationem hostes conjicient. Quando vero jam manus conserturus es magno cum clamore vocis et armorum contra hostes contendant, itaque prœlium cum hostibus incant.*

Moral. discant hic Duces et Præsides suos subditos semper laboro aliquo occupare, ne marcescant otio. Unde Leo Imp. ducibus suis ita præcipit in Tacticis c. 20. n. 17. *Si exercitum tuum ad labores assuefacias, paratos et obedientes eos tibi semper habebis et aciem servantes, et corpore robustos. Otium enim languida et infirma facit corpora, timidas effœminatasque mentes reddit: exercitatio autem et labores corpora strenua ac robusta, mentes viriles atque alacres facit. Ante tempus igitur omnia ad res agendas idonea præparentur, ut necessariis temporibus omnia in promptu sint.*

Anagog. *Jericho*, id est, *Luna*, typus est mundi mutabilis et perpetuo sese mutantis, qui in die judicii canente tuba Archangeli evertetur, et igne conflagrationis comburetur. Ita Orig. hic hom. 7.

Tropol. sicut tunc clangentibus buccinis muri Jerichuntis corruerunt, ita nunc in lege nova, personante prædicatione Apostolorum et successorum, cadit mundi superbia cum suis turribus et vitiis. Unde S. Chrysost. hom. 21. in epist. ad Ephes. Israelitæ, ait, Jerichuntem everterunt, choreas agentium et cantantium more potius, quam bellatorum. Audi Origen. *In adventu* Jesu (Josue) inquit, *muri Jericho subversi sunt, in adventu Domini mei* Jesu *mundus vincitur: si tubam prædicationis ejus audis et sequeris, tibi destructus est mundus.* Subditque Jesum destruxisse mundi muros, id est, firmamenta; scilicet idolorum cultum, divinationem dæmonum, commenta augurum, aruspicum et magorum, ac oratorum eloquentiam, et Philosophorum sapientiam, rationes et argumenta. Clanxit autem Christus tubis quatuor Evangeliorum, ac Epistolarum S. Petri, Pauli, Jacobi, Joannis et Judæ.

Audi S. Augustinum serm. 106. de Temp. *Sicut tunc canentibus tubis muri illi ceciderunt, ita et nunc oportet ut civitas mundi, id est, superbia cum suis turribus, avaritia scilicet, invidia atque luxuria, simul cum populis, id est, omnibus concupiscentiis malis, assidua sacerdotum prædicatione destruatur atque dispereat. Non ergo oportet ut sacerdotes in Ecclesia taceant, sed audiant Dominum, dicentem: Clama, ne cesses, quasi tuba exalta vocem tuam, et annuntia populo meo scelera eorum*, Isaiæ 58. Et post nonnulla: *Tuba itaque peccatoribus necessaria est, quæ non solum aures eorum penetret, sed et cor concutiat, nec delectet cantu, sed castiget auditu, et strenuos quosque hortetur in bonis, et remissos terreat pro delictis. Nam sicut in prœlio tuba formidolosi militis mentem dejicit, et animum fortis accendit: ita et sacerdotalis tuba mentem peccatoris humiliat, animos viri sancti corroborat, nec parcit voci, ut parcat saluti, et uno eodemque sono isti adhortationem dat, quemadmodum sit fortior ad vincendum illi terrorem incutit, quemadmodum sit tardior ad peccandum.* Causam inferius subjicit: *Nam sacerdotales illius temporis tubas quid aliud præfigurasse credimus, quam hujus temporis sacerdotum prædicationes, per quas non cessant peccatoribus terribili sono austerum judicium nuntiare, tristem gehennæ interitum prædicare et quodam comminationis strepitu aures delinquentium verberare? Sicut enim tunc tubarum clangor destructis cæmentorum muris ad populi interiora pervenit; ita nunc prædicatio sacerdotum destructis pravis cogitationibus ad animæ nuda pertransit. Et sicut sacræ vocis sonus contumacem populum destruxit et captivavit, ita et nunc sacerdotalis prædicatio populum peccatorem subjugat.*

Sed cur septenario circuitu et clangore ruit Jericho? Resp. quia septenarius in Script. sacer est ob festam septimæ diei sive sabbatum, atque significat universitatem, quia sex diebus Deus creavit mundum, et septimo quievit. Hinc septem hic fuere buccinæ, septem sacerdotes, septem clangores, septem dies circuitus, et clangoris. Vide dicta Levit. 23. 24. et Num. 10. 3. Audi S. Aug. loco citato: *Septenario numero nunc per sacerdotes Dei non tam una civitas destruitur, quam totius mundi iniquitas dissipatur. Nam sicut in singularis urbis nuncupatione universi mundi habitus figuratur; ita septem dierum circulo totius mundi spatia distinguuntur, per quæ sacerdotalium prædicationum tubæ ipsi sæculo excidium annuntiant,*

et judicium comminantur, sicut scriptum est: Quoniam mundus peribit, et omnia quæ in mundo sunt. Qui autem facit voluntatem Dei, monet in æternum, sicut et Christus in æternum manet. Mysticam septenarii circuitus significationem et causam assignabo vers. 15.

Denique S. Chrysostom. hom. 5. de pœnitentia et Procopius hic notant septem dierum circuitum præcepisse Deum, ut Jerichuntinos perciperet, et ad pœnitentiam peccatorum induceret. Hoc enim spatium pœnitendi ex sua clementia iis dedisse, ut excidium evaderent, sicut tres dies dedit Ninivitis prædicante Jona cap. 4. qui et per eam excidium evaserunt.

5. Cumque insonuerit vox tubæ longior atque concisior.] Hebr. *Cum trahent in cornu jubilæi.* Masius: *Cum cornu jubili inflabunt sono productiore,* ideoque concisiore, ut recte addit Noster, tum quia trahere vocem est vocem concidere et frangere. Sic enim dum terram trahis, eam serrando incidis; tum quia dici halitus hominis tubam inflare nequit, quin inflationem hanc retrahat, infringat et incidat, ut respiret, et halitum spiritumque ad inflandum resumat.

7. Armati præcedentes arcam Domini.] Sanctus Chrysost. in Ps. 43. quærit: Si muri erant casuri, cur armis induuntur? Ac respondet, ut facilius Hebræi crederent urbem a se expugnandam; armantur ergo quasi revera bellaturi. Planius dicas velle Deum ut nos sibi in miraculis cooperemur, ac faciamus id quod est ex parte nostra; tunc enim faciet Deus id quod suum est. Deus enim ab otiosis abest, negotiosis adest, et tonans juvat conantem. q. d. Armato vos, o Hebræi, et cum armis circuite urbem; tunc ego vobis adero, ac muros prosternam, ut armati urbem ingredientes, armis vestris cives omnes mactetis, et civitatem evertatis.

Porro Josue hic accurate servat præcepta militaria, quæ assignat Vegetius l. 3. de re militari cap. ult. dicens: *Exercitus labore proficit, otio consenescit. Numquam ad certamen publicum producas militem, nisi cum eum videris sperare victoriam. Subita conterrent hostem, usitata vilescunt. Nulla consilio meliora, quam illa quæ ignoraverit adversarius antequam facias. Quid facturus, tracta cum paucissimis et fidelissimis, vel potius ipse tecum.*

8. Buccinis clangerent.] Harum ergo clangore, sine balistis, sine arietibus, corruere muri Jericho.

Disce hic tropologice quam infirma, exilis et vana sit Jericho, id est mundi gloria, utpote quæ solis tubarum flatibus ruit et evanescit. Audi S. Gregor. 20. Moral. 24. *Præsentis vitæ gloria quasi in alto cernitur, sed nulla stabilitate solidatur.* Audi et S. Chrysostom. hom. 1. in Epist. 1. ad Corinth. *Non videtis pueros, quando ludentes struxerint aciem et ordinarint milites; et eos præcedunt lictores, et præcones, et puer incedit in medio, loco Imperatoris, quam sint ea quæ fiunt puerilio? tales sunt res humanæ, iisque viliores et abjectiores, ut quæ sint hodie, cras non sint.*

Reliquum vulgus arcam sequebatur.] Hebr. est מְאַסֵּף *meossoph*, proprie idem est quod *congregans* sive *colligens*, scilicet præeuntem turbam, hoc est *claudens agmen*, ut vertit Masius, Vatabl. Pagninus et alii. Septuag. *extremum agmen*, scilicet senum, famulorum, proselytorum, puerorum, fœminarum, reliquique imbellis vulgi, quod arcam sequebatur. Prima enim acie præibant bellatores, in media erant sacerdotes cum arca et buccinis, in ultima erat reliquum hoc vulgus. Porro Chald. vertit: *Et tribus stirpis Dan ibat post arcam.* Quin et Masius vertens: *Claudentes agmen*, per hos intelligit Danitas, Aseritas et Nephthalianos; hæ enim tres tribus solebant claudere agmen castrorum in deserto. Verum in deserto arca erat in medio castrorum et duodecim tribuum; nam sex tribus antecedebant arcam, scilicet Juda, Issachar, Zabulon, Ruben, Simeon et Gad; sex vero sequebantur arcam, scilicet Ephraim, Manasse, Benjamin, Dan, Aser et Nephthali, ut patet Num. 10. v. 13. 21. et sequent. Hic vero omnium tribuum bellatorum armati præibant arcam, ut patet hoc versu; vulgus vero imbelle sequebatur arcam. Quare minus recte Cajetan. censet tribum Ruben, Gad et dimidiam Manasse præcessisse arcam, reliquas vero novem tribus post arcam incessisse.

Ac buccinis omnia concrepabant.] Hinc collige non solum sacerdotes, sed et reliquum populum buccinas suas inflasse; sed hæ diversæ erant a buccinis sacerdotum, quæ erant jubilæi: populi vero erant vulgares et populares. Voluit enim Deus populum non esse otiosum, sed Deo et sacerdotibus in clangendo consentire et cooperari, ut horrisono omnium clangore Jerichuntini percellerentur. Negat id Masius, Lyranus et alii; sed clare id significat Noster, et Sept. hic et clarius v. 13. ubi dicitur: *Vulgus autem reliquum sequebatur, et buccinis personabat;* quæ verba ita manifesta sunt, ut sine violentia ad sacerdotes torqueri nequeant. Quod ergo v. seq. Josue populo imperat silentium, fuit hoc vocis et clamoris, non buccinarum et clangoris. Ait enim:

10. Non clamabitis, nec audietur vox vestra, nec ullus sermo ex ore vestro egredietur.] Ecce hic nulla clangoris et buccinarum fit mentio, aut vetatio. Causam dat Procopius et Chrys. hom. 5. de Pœnitentia. Jussit, inquit, vulgus in cauda consequi, ut doceret neminem Dei aciem deserere debere, verum pro virili adversis copiis resistere, sive in eadem stent acie, sive decertantes sequantur.

Donec veniat dies (septimus) in quo dicam vobis: Clamate et vociferamini.] Hebr. et Sept. *Clamate et tunc clamabitis;* Masius: *Ululate et ululabitis;* quod Noster significantius eodem sensu vertit: *Clamate et vociferamini*, quasi communi omnium voce vos invicem cohortantes ad prælium, ac quasi communibus animis armisque Jerichuntem invasuri. Hebr. est הָרִיעוּ *tariu;* quod Noster et alii in Psalmis vertunt: *Jubilate.* Unde Vatabl. hic vertit: *Vociferamini, tum jubilum edite,* hoc est triumphum canite, quasi certi de victoria et urbis expugnatione. Et Orig. hic hom. 7. vertit: *Jubilate: Beatus populus,* inquit, *qui scit jubilationem. Quare vociferatio populi concors et unanimis jubilatio quædam fuit, et victoriæ acclamatio per modum hymni aut gratiarum actionis ut merito dici beatus hic populus valeat, quippe qui sciat jubilare.* Et inferius: Si jubilationis consensum de teipso exigas, id est, si cogitationum et sensuum tuorum populus concordem semper et consonam proferat vocem, ut in verbis et factis verax sis et constans, ac spiritus carni dominetur, jubilationis emitte vocem; quia tibi victus est mundus. Hæc

Origenes fusius, sed ego brevitatis studio plura ejus verba in pauca contraxi.

11. Circuivit ergo arca.] Hebr. סב׳ *jasseb* in Hiphil, id est, *circumduxit*. Sed Hiphil sæpe pro Cal sumitur; unde omnes hic vertunt. *circuivit*.

12. Igitur Josue de nocte consurgente.] Hebr. בבקר *habboker*, id est, in aurora, mane, sive in crepusculo matutino cum diesceret, quando finitur nox, et incipit lux cum die.

15. Die autem septimo.] Tradunt Hebræi ex Thalmud Babylonico tract. de sabbato c. 1. septimum hunc diem fuisse sabbatum, eoque muros Jericho corruisse (ad religionem cultumque sabbati populo persuadendum) septima urbis circuitione septimoque clangore; ita ut primus dies circuitus fuerit Dominicus. Sic et Lyran. Serarius et alii. Hinc Marcion blasphemabat Deum veteris Testamenti fuisse sibi contrarium, utpote qui sabbati quietem Judæis præcepisset, et tamen hic illos in sabbato urbem circuire juberet. Sed respondet Tertull. l. 2. contra Marcionem c. 21. Deum in sabbato prohibuisse, opera humana dumtaxat, non divina, seu quæ Dei jussu fiunt, quale hic erat circuire urbem; Deus enim erat Dominus sabbati, nec tantum in eo dispensare, sed et illud abolere poterat, uti prius illud instituerat. Judæis ergo fixit legem sabbati Deus, non sibi ipsi; quia ipse semper etiam sabbato operatur in cœlo et in terra omnia, quæcumque generantur et fiunt.

Porro Josephus scribit primum diem circuitus Jerichuntis fuisse diem Paschatis, sive 15. Nisan. *Seder, Olam rabba*, id est, Chron. Hebr. magnum, et Serarius censent fuisse primum diem post octavam Paschæ, qui erat 22. Nisan. Verum nihil hic certo statui potest, cum Script. nil de eo tradat.

Mystice Ambrosiaster (nam S. Ambrosium non esse auctorem patet, ex eo quod meminit Longobardorum Italiam invadentium, quæ invasio diu post mortem S. Ambrosii contigit) in c. 1. Apoc. hos septem Jerichuntis circuitus, ad septem Ecclesiæ et justorum sæcula refert: *Jericho namque*, inquit, *omne corpus reproborum, quod est civitas diaboli, significat: per filios vero Israel electi significantur: per sacerdotes prædicatores; per tubas doctrina prædicationis; per populum vero, qui eos sequebatur omnes justi designantur, qui eorum doctrinam sequebantur, et actus imitabantur; per arcam autem quam ferebant, Christus intelligitur, qui in sanctis cordibus eorum habitans portabatur.*

Et Paulo inferius: *Prima igitur circuitio ad eos justos qui ante diluvium fuerunt, pertinet, qui et filii Dei dicti sunt; civitatem igitur Jericho tamdiu circuierunt, quamdiu a societate reproborum se sequestraverunt.*

Secundæ diei circuitus ad eos qui post diluvium usque ad Moysen fuerunt, pertinet: Qui et ipsi civitatem Jericho circuinierunt, quia ab iniquitatibus reproborum se separaverunt.

Tertius vero circuitus ad eos, qui sub lege fuerunt, pertinet, qui quanta sollicitudine a societate iniquorum se secernere deberent, ipsa lex manifestat. Prophetæ vero ad quos quartus circuitus pertinet, in tantum peccata principum hominumque impiorum spreverunt atque reprehenderunt: ut pro hoc quidam eorum lapidati, quidam interfecti, quidam vero in occisione gladii mortui sunt, Apostoli vero et hi, qui ex Judæis crediderunt, ad quos quintus circuitus pertinet, quanto studio se ab infidelium Judæorum consilio atque operibus segregaverint, Lucas in Actibus Apostolorum narrat. Gentes ero ad quas sextus circuitus pertinet, quanto ardore se a societate impiorum disjunxerint, martyres requisiti dicant. Septimus vero circuitus ad eos, qui temporibus Antichristi futuri sunt, pertinet; sed et illi quomodo Antichristi ministrorumque ejus refutabunt perfidiam, hic liber manifestat. Septimo ergo die circumeuntibus sacerdotibus cum arca Jericho, atque vociferantibus, muri Jericho ceciderunt, omnisque populus cum rege suo interfectus est; quia prædicantibus in fine mundi prædicatoribus veritatis finemque mundi annuntiantibus, subito finis mundi adveniet, omnisque civitas diaboli destruetur, atque eum ipso capite suo diabolo perpetua morte damnabitur.

16. Dixit Josue ad omnem Israel: Vociferamini.] Vox Josue non poterat audiri a toto populo, utpote qui constabat tribus hominum millionibus. *Dixit* ergo id iis qui sibi vicini erant, et hi idem dixeruot proximis, et hi sequentibus, et ita deinceps usque ad ultimos. Aut certe *dixit*, id est, per præcones edixit, uti solet fieri in castris. Aut denique *dixit*, duodecim principibus duodecim tribuum, quisque ex eis idem dixit singulis capitibus familiarum in sua tribu, et hi vicissim singulis patribus, et hi omnibus suis filiis et famulis.

17. Sitque civitas hæc anathema.] חרם *cherem*, id est, res Deo soli devota, et in ejus honorem (ut de sceleratis qui eum læserunt, justa sumatur vindicta, itaque per eam divinæ justitiæ hoc piaculum litetur, quo honos Dei ablatus quasi restituatur) morti et excidio, vel reali, vel civili addicta. Tam enim *cherem* et anathemata sunt quæ Deo in perpetuum dicantur, et ad profanos usus redire nequeant, uti hic erat aurum, argentum, æs, ferrum, etc. quam quæ Deo in holocaustum adolentur, aut per ferrum ignemque abolentur. Vide dicta Levit. 27. v. 28. et Num. 21. vers. 2. et 3.

Quod vero præter legem Deuteron. 20. versu 16. qua solum jubetur ne ulli Chananæorum parcant, sed omnes occidant, hic insuper jubetur ipsa urbs Jericho concremari, quod in aliis Chananæorum urbibus deinceps a Josue expugnatis factum non legimus, causæ fuerunt tres. Prima, quod Deus Jerichuntem primam hostium urbem, sibi quasi primitias Chananææ deposceret: primitiæ autem integræ Deo persolvi debebant. Ita Joseph Theod. q. 6. et Hebræi. Secunda, quod solius Dei vi hic parta esset victoria et Jericho expugnata, cum in cæteris urbibus subigendis Hebræi acriter decertarint, et eas insultu militari superarint. Tertia, quod Deus voluerit exemplum severæ vindictæ cæteris Chananææ urbibus in prima Jerichunte statuere, eisque terrorem incutere, et simul ad pœnitentiam sceleratissimæ vitæ provocare.

Porro hæc Josue gessisse Dei instinctu, vel Angeli monitu, licet Script. non exprimat, par est credere ex dictis c. 1. et c. 5. in fine, et c. 6. v. 2. Sic Romani urbes hostiles diris et anathemati certa verborum formula devovebant. Livius l. 8. narrat Decium consulem in bello contra Latinos se una cum hostibus anathemati devovisse, hac prece: *Jane, Jupiter, Marspiter, Quirine, Bellona, Lares, vos precor uti populo Romano vim victoriamque prosperetis; hostesque*

populi Romani terrore, morteque afficiatis; sicut verbis nuncupavi, ita pro Republica populoque Romano legiones auxilioque hostium mecum diis Manibus tellurique devoveo.

18. Vos AUTEM CAVETE NE DE HIS QUÆ PRÆCEPTA SUNT QUIPPIAM CONTINGATIS, ET SITIS PRÆVARICATIONIS REI.] Hebr. *Tantum servate eos ob anathemate, ne forte anathematizetis* (anathematia culpam et pœnam vobis imponatis) *et capiatis de anathemate* (clarius vertit Masius: *Ne forte anathematizetis*, id est, *copiotis de anathemate*; τὸ enim et est ἐξηγητικὸν, id est, explicativum, idemque valet quod, *id est*,) *et ponotis castra Israel in anathema*, ut propter anathema per sacrilegium Deo sublatum, castra ipsa fiant anathema, id est, excidio a Deo per justam vindictam addicantur; quod Noster vertit: *Et omnia castra Israel sub peccato sint atque turbentur*; ne scilicet unus qui aliquid ex Jericho suffurabitur, peccati et anathematis sui contagio et communione, omnia castra involvat et contaminet peccato, æque ac pœna peccati furtique sui. Castra enim censebantur esse unum corpus politicum, sive unus populus; quare quæ unus ex eis peccasset, Deus occulto judicio in omnes vindicare, omnesque anathemati, id est, excidio subjicere decreverat. Sensus est, q. d. cavete ne ex Jerichunte anathemati addicta quidquam suffuremini, ne sitis causa anathematis et perditionis non tantum vestræ, sed et totorum castrorum Israel. Similis phrasis est. c. seq. v. 1. et 11. Matth. 26. 8. Joan. 12. 4. Deut. 21. 8. Hac quoque de causa toties in Script. ingeminatur: *Auferte malum de medio vestri*, de quo plura c. seq.

Porro pro תחרימו *tacharimu*, id est, *anathematizetis*, Septuag. vertunt ἐνθυμηθέντες, id est, in animum inducentes, *cogitantes*, quasi pro ר legentes affine puta ד pro *tacharimu*, legerint תחמדו *tachmodu*, id est, desideretis, concupiscatis, ait Masius, aut certe ut Serarius, Sept. nove acceperunt τὸ ἐνθυμηθέντες pro ἐν θυμῷ θέντες, id est, in ira ponentes, scilicet iræ et vindictæ Dei subjicientes, eamque in vos occersentes: θυμὸς enim non tantum animum, sed et iram significat.

19. QUIDQUID AUTEM AURI ET ARGENTI FUERIT, ET VASORUM ÆNEORUM AC FERRI DOMINO CONSECRETUR.] Hebr. *Sanctitas est ipsi Domino*, id est, quasi res sancta et sacra Deo consecretur; unde ut talis sit *repositum in thesauro ejus*. Chald. *In thesaurum domus sacrarii Domini inferatur*, puta in Tabernaculum, quod erat quasi templum mobile Hebræorum, ad ejus usum et ornatum. Jericho enim facta erat *cherem*, id est, anathema: tota ergo Deo soli cedere debebat, scilicet urbs per incendium, aurum vero, argentum et æs (sub quibus stannum, chalybem, plumbum cæteraque metalla, quorum rarior erat usus in Tabernaculo, intellige) per oblationem in Tabernaculo: nil vero ex ea in privatos vel profanos usus converti poterat.

Tropol. Procopius: Viros Dei, inquit, non divitiarum, non gloriæ, non potentiæ, non sapientiæ sæcularis cupidos esse decet. Est autem aurum divitiarum figura seu imago: argentum gloriam repræsentat, æs sapientiæ loquacitatem, ferrum robur et potentiam. Deus simul cum Achan propinquos ipsius perdidit, quod facinoris ipsius conscii fuissent. Ipse quidem pœnas dat; populus autem ad pietatem redditur instructior, cautione sacrilegii tamquam rei pestiferæ eis subeunte.

20. IGITUR OMNI POPULO VOCIFERANTE ET CLANGENTIBUS TUBIS.] Hebr. est: *Et clamavit populus, et clamaverunt tubis.* Prius sacerdotes clanxerunt tubis, deinde populus hoc clangore excitatus clamorem suum clangori junxit. Unde Vatabl. vertit: *Conclamavit igitur populus, postquam clanxerunt cornibus.* Sic et Masius. Ac clare Septuag. in edit Rom. *Et clanxerunt tubis Sacerdotes; ut vero audivit populus tubas, jubilavit universus populus jubilatione magna.* Hebr. enim תריעו *toriu*, quod Noster vertit: *Clamaverunt, vociferati sunt.* Sept. vertunt ἠλάλαξε, id est, jubilavit; ἀλαλάζω enim est jubilo, vociferor, clamo, ululo. Vide dicta v. 10. ubi adverte ἀλαλάζειν duo significare: primo, clamorem edere militarem ad congrediendum, qualem edunt milites ante pugnam instructa acie conflicturi, ut animos iramque in hostes exacuant. Unde Masius vertit: *Ululate*; secundo, jubilare, sive exultare et canere triumphum parta jam victoria; quamquam Vatra asserat jubilare proprie significare querelam, sive quiritatinnem rusticorum aliorum opem implorantium. Utrumque huic loco congruit. Nam Hebræi clamabant ante pugnam, quasi invasuri Jerichuntem; et simul jubilabant, quasi ex Dei promissione certi de victoria et ejus excidio. Porro Leo Imp. in Tacticis c. 20. n. 204. de clamore militum ita sancit: *Ut robur exercitui inseras, præcipe ut si hostes cum clamore contra tuos veniant, tui statim cum silentio et taciturnitate præcedant: sin illi silentes ac taciti ambulaverint, tum clamore ac stridore armorum tui illos invadant.*

MURI CORRUERUNT.] Hebr. *Ceciderunt mœnia subter se.* Chald. *Labebatur murus urbis, et absorptus est subter se.* Audi Cajet. *Dicendo sub ea, manifestat quod vel in fossam circumcirca, vel majori miraculo sub terram casurus erat murus, ut Israelitæ non impedirentur a ruinis muri, sed liberum haberent ingressum circumcirca in civitatem.* Sept. *Cecidit murus circumquaque*, impellentibus scilicet ad hoc signum sonumque murum Angelis, vel Deo concursum suum muro standi ad standum subtrahente. Sicut enim sole subtrahente radios suos lux evanescit, sic Deo subtrahente concursum suum res corruit et evanescit. Porro potest Deus subtrahere concursum suum rei ad consistendum erectæ, itaque facere ut res erecta non consistat, sed corruat, et non subtrahere ad existendum, sed rem in sua existentia conservare. Ita fecit hic: subtrahendo enim concursum erectioni muri fecit eum labi et ruere; conservando vero eumdem existentiæ muri, fecit ut lapides muri ruentis in suo esse permanerent, et non abirent in nihilum, utique in nihilum abituri, si Deus ab existentia eorum concursum suum subduxisset. Præter hunc Dei concursum necessarius fuit alius, quo Deus concurrit cum muri casu, ut scilicet is ex alto in terram caderet et rueret.

Omnis enim res sicut in sui creatione, sic et in sui conservatione intime pendet a Deo; conservatio enim est quasi continua creatio. Sic Christi vox dejecit armatam cohortem in monte Oliveti, et Paulum in campo Damasci: vox Domini confregit cedros Libani, vox Petri dejecit Ananiam et Saphiram, et Britannos hæreticos jussu Sancti Germani decantatum Alleluia, ut Beda testatur

lib. 1. histor. cap. 20. Et Albigenses illud ex Hymno: *Hostem repellas longius* ut narrat historia Simonis Montisfortii.

Quin et Robertus Franciæ Rex psallens cum sacerdotibus, urbis Avellonis quam obsidebat muros dejecit, suisque in eam aditum patefecit, uti narrat Lipsius in exemp. polit. c. 2.

21. Et interfecerunt omnia quæ in ea erant.] Hebr. החרימו *hacherimu*, id est, anathematizarunt, perdiderunt, exciderunt. Jericho enim erat *cherem*, id est anathema et excidio addicta.

Mystice Lyran. *Jericho*, ait, *significat civitatem culpæ quam fecit amor sui usque ad contemptum Dei. Hæc civitas triplici muro clauditur, muro scilicet carnalis concupiscentiæ, temporalis affluentiæ, et mundialis excellentiæ.* Et paulo post: *Triplex hic murus subvertitur sonitu sanctæ prædicationis, clamore devotæ orationis, circuitu propriæ discussionis; qui circuitus debet fieri septem vicibus, id est, perfecte, quia perfectio numero septenario designatur. Qui enim convertitur de culpa ad gratiam, debet diligenter et perfecte discutere propriam conscientiam. Quidquid autem in hac civitate reperitur saluti contrarium, debet interimi. Quod autem ibi invenitur auri philosophicæ sapientiæ, argenti eloquentiæ, vasorum æneorum, id est, naturalis industriæ, quæ valet ad multa, sicut et vasa ferri, id est, corporalis et temporalis potentiæ, debet Domino consecrari, id est, de cætero bonis actibus applicari. Rahab cum suis propter opus pietatis salvatur, quia secundum dictum Salvatoris:* Matth. 5. *Beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur.*

22. Producite eam (Rahab) et omnia quæ illius sunt.] Heb. הוציאו *hotsiu*, id est, *educite* illam, scilicet extra domum suam. Hæc enim tota urbe conflagrante pariter conflagravit. Tota enim Jericho erat anathemati et incendio addicta. Aliqui tamen ex v. 25. censent domum Rahab ab incendio communi servatam, ac Rahab eductam extra castra, de quo v. seq. Notet hic dux belli fidem hosti datam a suis servare, sicut Josue servavit fidem datam Rahab ab exploratoribus. Unde S. Ambr. in c. 10 Lucæ v. 30. *Iste*, (Josue) ait, *sollicitus magis fidem servare, quam vincere, meretricis prius mandat salutem quam excidium civitatis.*

Porro perperam Masius, Rahab hanc censet esse diversam a Rahab, quæ ponitur in genealogia Christi Matth. 1. eodem inclinat ibidem Theoph. Nam S. Hieron. et alii passim docent esse eamdem.

23. Ingressique juvenes.] Hebr. *juvenes exploratores.* Unde patet eos fuisse non senes, sed juvenes, utpote ad tale facinus aptissimos. Perperam ergo Rabbini censent exploratores hos fuisse Caleb et Phinees qui (aiunt ipsi) licet ætate essent senes, robore tamen et vigore erant juvenes.

Extra castra Israel,] quia illa sancta erant per circumcisionem, per publicum Dei veri cultum, per arcam fœderis, per Josue, sacerdotes, etc. Rahab vero erat e gente infideli et impia, ac necdum publico Judaismo nomen dederat: cognati quoque ejus et affines erant adhuc infideles et idololatræ; sed paulo post a Josue et Hebræis ad fidem cultumque unius Dei, et ad judaismum fuere conversi; ideoque inter castra Israelis admissi. Ita Abulensis, Masius, Salianus, et alii.

25. Et domum patris ejus.] Per *domum*, non materialem, sed familiam intellige, puta fratres, cognatos et affines Rahab. Unde R. Simeon: Rahab, ait, sua fide tantam apud Deum consecuta est gratiam, ut etiamsi ducentos homines cognatos sibi conjunctos habuisset, atque illi cum ducentis alienis prosapiis affinitatem contraxissent, omnes illius gratia salvati fuissent.

Porro nupsit postea Rahab Salmon Principi tribus Juda, si non ut primaria, certe ut secundaria uxor; erat enim polygamia tunc licita. Tornielius et Salmeron putant Rahab nupsisse Salmon anno ætatis suæ 14. Hebræi quinquagesimo; verisimilius Salianus censet Rahab fuisse 25. vel 20. annorum (fuerat enim meretrix) Salmonem vero fere 40. annorum extitisse.

Fecit Josue vivere,] id est, sanam et incolumem cum omnibus suis præstitit, in vita conservavit; hoc enim significat Hebr. החיה *hechsie*. Minus recte ergo Hebræi exponunt; alimenta ad vitam necessaria ei suppeditavit, licet et hoc fecisse Josue non sit dubium.

Imprecatus est Josue, dicens: Maledictus vir etc. qui ædificaverit Jericho.] Dira hæc imprecatio Josue facta est Dei instinctu, ut par est credere, idque eo fine, ut æternum in ruderibus Jerichuntis exstaret monumentum divinæ potentiæ, et vindictæ in impios ejus cives; ac benignitatis, veritatis et fidelitatis in pios Israelitas, quod omnibus sæculis terrorem incuteret, omnesque ad Dei timorem et cultum provocaret. Ita Masius, Arias et cæteri.

In primogenito suo.] Masius: *In primogenitum suum jaciet ipsius fundamentum, et in minimum suum collocet illius valvas;* quasi lapides jaciendo in fundamentum Jerichuntis, eosdem jaceret in suos, iisque eos lapidaret et occideret. Sensus est, q. d. ait Masius: Quisquis umquam per futura sæcula ausus fuerit instaurare Jerichuntem a Deo statutam anathema, hic cum prima urbis fundamenta jecerit, maximum natu ex filiis suis amittat, deinde inter ædificandum cæteros omnes ex ordine; postremo autem minimum omnium, cum jam opere absoluto ad januarum locationem devenerit. Ita Rupert. hic cap. 16. qui et culpæ congruam hanc fuisse pœnam ostendit, dicens: *Ut ambiendo conditoris nomen, totum cum effectu perderet genitoris honorem*, q. d. Justum est ut conditor vetitæ urbis desinat esse genitor sobolis. Ita has diras reipsa incurrit inobediens Hiel, qui Jerichuntem reædificans filios amisit, ut patet 3. Reg. 16. 34. ubi dicitur: *In diebus ejus ædificavit Hiel de Bethel Jericho; in Abiram primitivo suo fundavit eam, et in Segub novissimo suo posuit portas ejus: juxta verbum Domini, quod locutus fuerat in manu Josue filii Nun.*

Trop. Destruit Jericho, qui abrenuntiat Satanæ, et mundi pompis; reædificat vero, qui vertitur ad vitia; hic amittit primogenitum in fundatione, et novissimum in portarum positione; quia et fundamenta fidei, a quibus bona virtutum ædificia inchoantur, et claustra bonæ actionis perdit. Ita Beda, et ex eo Angelomus, et Eucherius in 3. Reg. 16. 34.

CAPUT SEPTIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Achan furatur ex spoliis Jerichuntis, ideo cæduntur Hebræi ab Haiensibus; mox versu 7. orante Josue Deus furtum Achan sortitione detegit, ideoque ipse furtum confessus, v. 20. cum suis igne consumitur.

1 Filii autem Israel prævaricati sunt mandatum, et usurparunt de anathemate. Nam Achan
filius Charmi, filiis Zabdi, filii Zare de tribu Juda, tulit aliquid de anathemate, iratusque
est Dominus contra filios Israel. 2. Cumque mitteret Josue de Jericho viros contra Hai, quæ
est juxta Bethaven, ad Orientalem plagam oppidi Bethel, dixit eis: Ascendite, et explorate Ter-
ram. Qui præcepta complentes exploraverunt Hai. 3. Et reversi dixerunt ei: Non ascendat omnis
populus, sed duo vel tria millia virorum pergant et deleant civitatem; quare omnis populus frustra
vexabitur contra hostes paucissimos? 4. Ascenderunt ergo tria millia pugnatorum. Qui statim terga
vertentes, 5. percussi sunt a viris urbis Hai, et corruerunt ex eis triginta sex homines, persecuti-
que sunt eos adversarii de porta usque ad Sabarim, et ceciderunt per prona fugientes: pertimuitque
cor populi, et instar aquæ liquefactum est. 6. Josue vero scidit vestimenta sua et pronus cecidit
in terram coram arca Domini usque ad vesperam, tam ipse quam omnes senes Israel: miserunt-
que pulverem super capita sua, 7. et dixit Josue: Heu, Domine Deus, quid voluisti traducere
populum istum Jordanem fluvium, ut traderes nos in manus Amorrhæi, et perderes? utinam, ut
cœpimus, mansissemus trans Jordanem! 8. Mi Domine Deus, quid dicam, videns Israelem hostibus
suis terga vertentem? 9. Audient Chananæi, et omnes habitatores Terræ, et pariter conglobati
circumdabunt nos, atque delebunt nomen nostrum de terra; et quid facies magno nomini tuo?
10. Dixitque Dominus ad Josue: Surge, cur jaces pronus in terra? 11. Peccavit Israel, et præva-
ricatus est pactum meum: tuleruntque de anathemate, et furati sunt atque mentiti, et absconde-
runt inter vasa sua. 12. Nec poterit Israel stare ante hostes suos, eosque fugiet: quia pollutus est
anathemate, non ero ultra vobiscum, donec conteratis eum qui hujus sceleris reus est. 13. Surge,
sanctifica populum, et dic eis: Sanctificamini in crastinum; hæc enim dicit Dominus Deus Israel:
Anathema in medio tui est Israel; non poteris stare coram hostibus tuis, donec deleatur ex te qui
hoc contaminatus est scelere. 14. Accedetisque mane singuli per tribus vestras, et quamcumque
tribum sors invenerit, accedet per cognationes suas, et cognatio per domos, domusque per viros.
15. Et quicumque ille in hoc facinore fuerit deprehensus, comburetur igni cum omni substantia
sua: quoniam prævaricatus est pactum Domini, et fecit nefas in Israel. 16. Surgens itaque Josue
mane, applicuit Israel per tribus suas, et inventa est tribus Juda. 17. Quæ cum juxta familias suas
esset oblata, inventa est familia Zare. Illam quoque per domos offerens, reperit Zabdi: 18. cujus
domum in singulos dividens viros, invenit Achan filium Charmi, filii Zabdi, filii Zare de tribu Juda.
19. Et ait Josue ad Achan: Fili mi, da gloriam Domino Deo Israel, et confitere, atque indica
mihi quid feceris, ne abscondas. 20. Responditque Achan Josue, et dixit ei: Vere ego peccavi
Domino Deo Israel, et sic, et sic feci. 21. Vidi enim inter spolia pallium coccineum valde bonum,
et ducentos siclos argenti, regulamque auream quinquaginta siclorum: et concupiscens abstuli, et
abscondi in terra contra medium tabernaculi mei, argentumque fossa humo operui. 22. Misit ergo
Josue ministros: qui currentes ad tabernaculum illius, repererunt cuncta abscondita in eodem loco,
et argentum simul. 23. Auferentesque de tentorio tulerunt ea ad Josue, et ad omnes filios Israel,
projeceruntque ante Dominum. 24. Tollens itaque Josue Achan filium Zare, argentumque et pal-
lium, et auream regulam, filios quoque et filias ejus, boves et asinos, et oves, ipsumque taberna-
culum, et cunctam supellectilem (et omnis Israel cum eo) duxerunt eos ad vallem Achor, 25. ubi
dixit Josue: Quia turbasti nos, exturbet te Dominus in die hac. Lapidavitque eum omnis Israel;

et cuncta quæ illius erant, igne consumpta sunt. 26. Congregaveruntque super eum acervum magnum lapidum, qui permanet usque in præsentem diem. Et aversus est furor Domini ab eis. Vocatumque est nomen loci illius: Vallis Achor, usque hodie.

1. Filii autem Israel prævaricati sunt mandatum, et usurpaverunt de anathemate,] id est, de spoliis Jerichuntis, quæ anathemati, id est, exitio et incendio a Deo erat addicta. Nota: Unus Achan id fecerat; illius tamen unius peccatum per synecdochen toti societati et corpori, puta populo Israel, cujus ipse pars erat, tribuitur, ut ostendatur primo quam Deo res exosa et invisa sit peccatum, utpote quod ab uno admissum tam multos iræ et vindictæ Dei subjecerit. Secundo, quantum valeat bona vel mala societas, utpote in qua sit ut communis vitæ et conditionis, sic et vitiorum virtutumque et actionum omnium communio. Tertio, quam præsides et superiores debeant singulis in congregatione sua, cui præsunt invigilare, ne unius peccatum in totam congregationem redundet, imo suo contagio proserpat. Sicut enim ovis ovi affricat suam scabiem, sic vicinus vicino affricat suum scelus. Ita Orig. hic hom. 17. Audi S. Chrys. hom. 1. in verba Isaiæ: Vidi Dominum: *Lues quædam*, inquit, *est peccatum, per ultionem evulgetur ac traducatur apud omnes, ne corrumpat omnes, ut ubi cognoverint quantas minas una peperit transgressio, fugiant ultionem; de multis alioqui sumendam æternam vindictam.* Quarto, quam singuli de locis suis ex charitate debeant esse solliciti; utpote quorum virtus vel vitium non solum in ipsos, sed et in totam congregationem a Deo præmietur vel vindicetur. Quocirca S. Matthias Apost. teste Clem. Alex. l. 3. Strom. dicere solebat: *Si electo vicinus peccavit, peccavit electus. Nam si ita se gessisset, ut jubet verbum vel ratio, ejus vitam ita vicinus esse reveritus, ut non peccasset.* Hinc toties ingeminat Script. *Auferte malum de medio vestri.*

Nam Achan, etc. tulit aliquid de anathemate.] Septuag. *Achan*, vocant *Achar*, et ita ab omnibus vocatur 1. Paral. 2. 7. *Achan* ergo fuit *Achar*, id est, turbator, quia suo furto turbavit tota castra Israel, ut ab Haiensibus hostibus cæderentur. Unde 1. Paral. 2. 7. causa cur vocetur *Achar*, additur: dum dicitur, *Qui turbavit Israel.* Radix enim עכר *Achar* significat turbare. Unde locus supplicii Achar vocatus est vallis *Achor*, id est, vallis turbationis, ut patet v. ult. Porro hæc Achan tentatio fuit humana; difficile est enim militem victorem a spoliis hostium cohiberi; unde idem sæpe victoriam quam peperit perdit. Audi S. Ambrosium lib. 1. Offic. c. 39. *Frequenter pulsis hostibus, inclinata in fugam adversariorum acie, dum exuviis cæsorum capitur præliator, inter ipsos quos straverat, miserandus occubuit, et triumphis suis allectæ legiones dum spoliis occupantur, hostem in se revocarunt qui fugerat.* Quoties id vidimus in Christianis Turcas sternentibus?

Filii Zabdi.] 1. Paral. 2. 7. vocatur filius Zamri. Avus ergo Achan fuit binomius, tamque Zabdi quam Zamri vocabatur. Hæc ergo fuit ejus genealogia: Judas genuit Phares et Zare de Thamar, Zare genuit Zabdi, Zabdi genuit Charmi, Charmi genuit hunc Achan, qui proinde fuit quartus a Juda; a Juda autem usque ad furtum Achan, fuere anni ut minimum 260. quare quisque eorum generare debuit anno ut minimum 65. nam quater 65. faciunt 260. sed hoc illa ætate erat frequens.

2. Cumque mitteret Josue viros contra Hai.] Urbem hanc ex S. Hieron. Josepho et aliis ita describit Adrichom. in descript. terræ sanctæ: *Hai quæ et Chai, et Josepho Ada et Aina, Hieronymo Agai et Ai, civitas quondam pulcherrima, et in montanis, ut ait Breidemb. capta a Josue succenso, Rege suspenso et cæso populo. In Isaia Aiath appellatur, ut notat Benedictus, per quam Sennacherib Rex transit oppugnaturus Jerusalem, Isaiæ 10. fit ejusdem mentio.* Jerem. 49. 1. Esdr. c. 2. 2. Esdr. c. 7. *Ejus Hieronymi tempore vix parvæ ruinæ residebant, et locus tantummodo monstrabatur. Est ad Occidentalem plagam Bethelis, non multum ab ea distans.*

Quæ est juxta Bethaven, ad Orientalem plagam oppidi Bethel.] Hinc patet Bethaven distinctum fuisse locum a Bethel. Ipsa tamen Bethel, id est, domus Dei, dicta est quoque Bethaven ab Osee cap. 4. et seq. id est, domus idoli et iniquitatis, ob collocatos in ea a Jeroboam vitulos aureos, quos quasi idola Israel adoravit.

5. Et occiderunt ex eis triginta sex homines.] Ecce unius Achan furtum punit Deus cæde 36. hominum, et fuga trium millium, qui quoniam, ait Procopius, deteriores forte aliis fuerunt, opportune suorum delictorum luerunt supplicium.

Persecutique sunt eos adversarii de porta (urbis Hai) usque ad Sabarim.] Masius censet hunc locum dictum fuisse Sabarim ab hac strage et contritione Hebræorum: שבר *scabar* enim significat frangere, confringere, conterere. Porro Septuag. et Chald. pro *Sabarim* aliis punctis legentes השבירום *hisbirum* vertunt: *usque dum contriverunt eos.* Cajetan. *Saburim* interpretatur *saxa fracta*, quod locus esset saxosus, confragosus et præruptus.

Pertimuitque cor populi.] Hebr. *Liquefiebat cor populi, et evadebat in aquam*, fiebat fluidum, solutum, trepidans et languidum instar aquæ.

6. Josue vero scidit vestimenta sua,] ex publico calamitatis sensu et dolore, quem ipse velut Dux præ omnibus, imo pro omnibus acerrimum sentiebat.

Porro scissio vestium erat cæremonia olim usitata in luctu, vel in rei et sceleris alicujus atrocitate. Sic Jacob ob filium Joseph amissum scidit vestes suas, Genes. 37. 34. Idem fecit Caiphas ob speciem blasphemiæ, ut ipse putabat. Matth. 26. 65.

Miseruntque pulverem super capita sua.] Hoc alterum est signum luctus, humilitatis et pœnitentiæ, datum primitus Adæ post lapsum: *Memento quia pulvis es, et in pulverem reverteris*, Genes. 3. 19. Sic Job c. ult. v. 6. *Ago pœnitentiam, ait, in favilla et cinere.* Et David. *Quia cinerem tamquam panem manducabam.* Psal. 36. Et Daniel c. 9. 2. cœpit Deum *deprecari in jejuniis, sacco et cinere.* Sic Rex Ninive prædicante Jona cap. 3. 6. pœnitens *indutus est sacco, et sedit in*

cinere Judith quoquo cap. 9. 1. itura ad Holophernem, *induens se cilicio posuit cinerem super caput suum* Idem fecit Esther itura ad Assuerum c. 14. 2. et Mardochæus c. 4. v. 1. Hinc multi Sanctorum, ut S. Martinus, S. Carolus Borromæus, S. Franciscus morientes, cilicio et cinoro asporsi animam Deo reddiderunt. Idem etiamnum faciunt multi fideles et roligiosi.

7. Et dixit Josue: Heu, Domine Deus.] Josuo, quia dux populi, ejus cladem in se suscipit, pro ooquo plangit coram Domino, ut voniam obtineat, et toti populo salutem victoriamquo impetret. Idem faciat Princeps et Prælatus in publica calamitato: hæc onim a publica persona et Principe deprecanda et amolienda est.

Utinam, ut cœpimus, mansissemus trans Jordanem] videlicet in Galaad comorantes, puta in regnis Regum Og et Basan. Sic enim evasissemus cladem hanc, quam transito Jordane apud urbem Hai accepimus.

8. Mi Domine.] Hebr. בי אדני *bi Adonai*, id est, *in me Domine*, scilicet respice, ut benignis misericordiæ oculis me totumquo populum intuearis, nobisque reconcilieris. Est placida et fidens Dei compellatio, quam Noster optime vertit: *Mi Domine.*

9. Delebunt nomen nostrum de terra, et quid facies magno nomini tuo?] q. d. Parvi momenti est nostrum (qui viles homunciones et peccatores sumus) nomen oxilo deleri do torra, sed ee deleto delebitur quoque do terra nomen tuum, Domine, quod magnum est. Nos onim fere soli illud novimus et colimus. Ratio est, quia tu promisisti te terram hanc nobis daturum: jam autem eum permittis nos ab ejus incolis cædi, dicent gentes te promissa tua præstare non potuisse, itaque adiment tibi nomen et titulum Omnipotentis; vel certo noluisse, itaque tibi tollent nomen sancti et fidelis in promissis. Rursus cum nomen tuum magnum (JEHOVA) cæteris Gentibus non indicaris, illudque soli Mosi et Israelitis revelaris, ut ab illis solis adoretur si Israelem perdis, quis nomen tuum celebrabit et colet? si nobis juste irasceris ob scelera nostra, nosque vis castigare, consule saltem gloriæ tuæ et sanctificationi nominis tui, ut nos non perdas, sed more tuo protegas, ac in Chananææ possessionem uti pollicitus es inducas, ut omnes gentes nomen tuum glorificent, teque omnipotentem, fidelem et benignum erga tuos fideles agnoscant, timeant et venerentur. Efficax est hæc oratio, quæ Deum quasi stringit et cogit ad miserendum, ne nomen ejus sanctum a gentibus rideatur et blasphemetur.

10. Surge, cur jaces pronus in terra?] Prostraverat ergo totum se Josue pronum in terra, ut summe coram Deo se humiliaret, summamque ei reverentiam æque ac pœnitentiam exhiberet. Jacens enim pronus quasi dorsum suum Deo ad verbera offerebat. q. d. En ego pro populo reum me tibi offero: quod ille peccavit, ego exolvam. Amove ergo ab eo flagella tua, illaque in dorsum meum converte et reciproca quantum lubet. Unde Deus exoratus: *Surge*, ait, *quid jaces?* quasi dicat: Surge, noli te diutius affligere, scio quid velis, faciamque ut scias quid facto sit opus, ad cladem a tuis acceptam resarciendam: ego enim cor tuum contritum et humiliatum despicere nequeo, sed benigne aspicere a mea pietate quasi cogor.

11. Peccavit Israel,] unus ex Israel, scilicet Achan, qui noxam dedecusque suum toti Israeli afflavit.

Mentiti sunt.] Mentitus est Achan; professus est enim se servaturum pactum meum legemque et sententiam anathematis in Jerichuntem a me fulminatam: porro non verbo, sed facto mentitus est, anathemata mea sibi suffurans et rapiens.

13. Surge, sanctifica populum,] id est, jube ut populus se sanctificet, hoc est, lustret et purificet lotione vestium præsertim et secubitu, ut scilicet lavet vestes, et ab uxoribus abstineat; itaque excitetur ad luctum et pœnitentiam. Vide dicta cap. 3. vers. 5. et Exodi c. 19. v. 10. ut hac lustratione comparetur ad anathema hoc occultum deprehendendum et vindicandum, itaque mihi reconcilietur.

Anathema in medio tui est Israel,] quasi dicat: O Israel! tu officii tui pactique es proditor, utpote qui anathemata mea fureris, habeasque et abscondas in medio tui. Quare *non poteris stare coram hostibus tuis, donec deleatur ex te qui hoc contaminatus est scelere.* Audiant hoc Principes et Prælati, ut anathemata, hoc est sacrilegia et scelera auferant e populo, si Deum placare, publicasque bellorum, famis et pestis clades ab eo immissas avertere satagunt. Audiant Leonem Imp. suo duci de die belli mandantem in Tacticis c. 14. n. 1. *Hoc ante omnia præcipiendum est, ut purus ac sanctus exercitus tuus sit, et pridie vesperi preces efficaces ac diuturnæ adhibeantur, omnesque Deo consecrentur, verbis factisque persuadeantur se Deum adjutorem habere, atque hoc modo ad bellum puros, sinceros alacresque procedere.*

14. Accedetisque mane singuli per tribus vestras, et quamcumque tribum sors invenerit, accedet (illa tribus inventa rea) per cognationes suas, et cognatio per domos, domusque per viros.] Primum ergo jacta fuit sors per 12. tribus, ac inventa est rea tribus Juda. Secundo, jacta fuit per omnes cognationes descendentes a Juda, et inventa est cognatio Zare. Tertio, jacta fuit per omnes domos et familias primogenitas a Zare, et inventa fuit domus sive familia Zabdi. Quarto, jacta fuit sors inter omnes qui erant e familia Zabdi, et deprehensus est Achan reus anathematis, sive furti et sacrilegii, ut patet v. 16. et seq.

Quem sors invenerit,] id est, qui sorte data vel jacta fuerit deprehensus. Hebr. est *quem ceperit Dominus;* quod primo Hebræi explicant de Arca fœderis. Talmudici enim affirmant omnes Israelitas juxta Arcam transire jussos; et reliquis impune ac libere abeuntibus, solum criminis reum veluti injecta manu ab Arca ita retentum, ut ne pedem quidem ulterius movere potuerit. Ac si ante sanctitatem illius arcæ clarissime radiantem, occultari non posset illius furti ac sacrilegii turpitudo: et quod de Deo cecinit David: *Non habitabit juxta te malignus, neque permanebunt injusti ante oculos tuos,* Ps. 5. v. 6. hoc ipsum de arca dici possit, quæ nomini apud se maligno patrocinetur.

Secundo, R. Salomon censet Achan fuisse deprehensum per Rationale Pontificis, in quo erant duodecim gemmæ, inscriptæ duodecim nominibus duodecim tribuum Israel; putat enim omnes tribus transisse juxta Rationale, et cum transiret tribus Juda, gemmam smaragdi (ut dixi Exodi 28. 17.) in qua scriptum erat nomen Judæ, offuscatam fuisse, suaque fuscedine

et nigredine tribum Juds ream esse denotasse; sed deinceps quæ eognotio, et quæ demus, quæ persona in tribu Juda rea foret, per sortes fuisse exploratum. Verum tunc dici solet Deum consultum per Ephod, vel per *Urim* et *Tummim* respondisse, quod hic non dicitur.

Tertio, vere Achan deprehensus fuit per sortem, quæ hoc vel simili modo peracta est, ut chartulis singulis singula nomina eorum, qui erant in dome Zabdi inscriberentur, illaque in urnam imponerentur, ut cujus chartula primo educeretur, ille haberetur reus, ac deinde Jesue educens chartulam primam, invenit in ea nomen Achan, qui proinde reus est habitus. Probatur id prime, quia Noster diserte ait eum sorte fuisse deprehensum. Secunde, idem asserit Jesephus, R. Levi Ben. Gerson, et Interpretes.

Tertie, quia capi a Demino, est capi a sorte imperata et directa a Domine, ut patet 1. Reg. 10. 20. ubi Saul sorte electus est in Regem. Ibidem c. 14. v. 42. sorte deprehensus est Jonathas violasse juramentum Patris de jejunio: atque utroque loco Hebr. est idem verbum quod hic, scilicet נלכד *nilcad*, id est, *captus est*, Jonathas et Saul. Sane utrobique Hebræa expendenti, et cum hoc loco conferenti liquet idem utrobique dici. Ergo eum ibi capi a Domino sit capi a sorte, ut vertit Nester, Septuaginta et alii, idem hic queque de serte accipiendum est. Nam *sortes mittuntur in sinum, sed a Domino temperantur*. Prov. 16. ult. Denique eo tempore communis usus erat sertium, et per illas rem conficere erat facillimum et expeditissimum. Hinc Jonas cap. 1. captus est sorte, S. Mathias in Apostolum electus est per sertem, Acter. 1.

Nota ex Dive Thoma 2. 2. q. 95. a. 8. triplicem esse sertem. Prima est divisoria, qua res aliqua, v. g. hæreditas inter hæredes serte dividitur: sic milites inter se diviserunt vestes Christi per sertem, Joan. 19. 24. Secunda sors est consultoria, cum per illam in dubiis, quid faciendum sit deciditur, v. g. utri subvenias, si uterque æque indigeat, et uterque tibi æque sit preximus, nec utrique subvenire valeas. Tertia sors est divinatoria, qua quæritur veritas rei arcanæ vel futuræ. Duæ primæ sertes licitæ sunt, ut decet S. August. l. 2. de doct. Christ. c. 28. et Ep. 180. ad Honoratum. Tertia sors, scilicet divinatoria, illicita est et superstitiosa, nisi Dee palam jubente, vel interius instigante mittatur, uti hic factum; tumque nen tantum est licita, sed et certa ac divina: Deus enim jubens vel instigans ad sortem, hec ipse premittit se sertem Vide directurum, ut in eum vere cadat qui quæritur. dicta Jonæ 1. et Act. 1. in sorte Jone et Mathiæ, et Prov. 16.

16. Surgens itaque Josue mane applicuit Israel per tribus suas.] *Applicuit*, id est, admovit serti, sive sortes eis dedit, idque coram Demino, id est, coram arca fœderis; quia Dei jussu fiebat hæc sortitio, et quia a Deo exapectabatur promissa sortis directio in eum, qui sacrilegii occulti cemmissi vere erat reus.

19. Et ait Josue ad Achan: Fili mi, da gloriam Domino Deo Israel,] q. d. Da veritatis sive veracitatis honorem primæ et æternæ veritati, id est, judicio divino sorte hac ostenso, confitende scilicet rectum verumque esse hoc Dei de te judicium, teque vere esse sontem, nocentem, et reum sacrilegii, ut tam nobis tetique Israeli, quam tibi tuæque saluti æternæ per pœnitentiam et confessionem consulas et presis: confitere ergo veritatem, quæ Deum minime latet; ac mihi Dei vices gerenti, teque juridice interroganti et constringenti indica quid feceris: sic enim si veritatem verumque tuum sacrilegium quod latet confitendo manifestaris, Deum glorificabis. Ostendes enim Deum vere te per sortem reum designasse, et ab eo facile veniam culpæ et pœnæ æternæ impetrabis. Ostendes pariter Deum vere esse justum et sanctum, ideoque sacrilegiorum et scelerum vindicem, æque ac fidelem in premissis, quæ omnia cedent in magnam Dei gloriam, facientque ut omnes eum metuant et revereantur. Confessio erge rei glorificat Deum quem offendit. Audi S. Bern. ep. 113. ad Virginem Sophiam: *Ama*, inquit, *confessionem, si affectas decorem. Confessioni jungitur decor, jungitur pulchritudo. Confessionem et decorem induisti*, Psal 103. 2. *Revera ubi confessio, ibi pulchritudo, ibi decor. Si peccata sunt, in confessione lavantur: si bona opera, confessione commendantur. Bonum animæ ornamentum confessio, quæ et peccatorem purgat et justum reddit purgatiorem. Absque confessione justus judicatur ingratus, et peccator mortuus reputatur. Confessio igitur, peccatoris est vita, justi gloria.* Audi et S. Aug. in Psal. 94. *Quare maxime pertinet ad laudem Dei, quando confiteris peccata tua? Quia tanto plus laudatur medicus, quanto plus desperatur ægrotus. Confitere itaque peccata tua; tanto enim major est laus ignoscentis, quanto major exaggeratio est peccata confitentis.*

20. Vere ego peccavi Domino: in Dominum, ejus mandatum de cavendo anathemate violando, et sic, et sic feci,] enarrando ea quæ ex Jericho suffuratus erat ut sequitur. Videtur erge Achan pœnituisse, ac per pœnitentiam et satisfactionem lapidationis evasisse pœnam æternam, et ad salutem pervenisse: incendio enim corporali et temporali redemit æternum animæ incendium in gehenna, instar Ananiæ et Saphiræ. Acter 5. Noluit enim se occultare, et incendium hoc effugere, sed ad illud animose se obtulit. Quare licet eum damnatum asserat Caesianus et Concil. Aquisgran. sub Pipino; salvatum tamen eum censent Rabbini, Cajet. Masius, Serarius, Magalianes et Abul. qu. 55. quem audi: *Non videtur*, inquit, *quod iste fuerit æternaliter damnatus, quia pro peccato suo condignam pœnam hic tulit; non ergo videbatur quod post mortem puniendus foret, potissime quia videtur de peccato suo doluisse Achan, et illud confessus est humiliter dicens: Vere ego peccavi Domino Deo Israel.*

Dubitat tamen S. Aug. cujus verba citabo v. 25.

Moral. disce hic quanta sit vis pœnitentiæ, de qua Tertul. l. de Pœnit. cap. 9. *Tantum*, ait, *relevat confessio delictum, quantum dissimulatio exaggerat. Confessio enim satisfactionis consilium est, dissimulatio contumaciæ. Satisfactio confessione disponitur, confessione pœnitentia nascitur, pœnitentia Deus mitigatur. Itaque exomologesis prosternendi et humilificandi hominis disciplina est conversationem injungens misericordiæ illicem.*

S. Ambros. in Psal 37. *Plurimum*, ait, *suffragatur reo verecunda confessio, et pœnam quam evitare non possumus, pudore sublevamur.*

S. August. in Psal. 66. *Ut nobis peccatorum vulnera numquam deesse possunt, sic et confessionis medicamenta deesse non debent. Non enim ideo vult Deus ut confiteamur peccata nostra, quod ea ipse scire non possit; sed quia diabolus hoc desiderat, ut inveniat quod nobis ante*

tribunal Judicis æterni objiciat. Ideo vult ut magis defendere, quam accusare peccata nostra velimus. E contrario autem Deus noster, quia misericors est, vult ut ea confiteamur in hoc sæculo, ne pro illis confundamur in futuro. Si enim nos confitemur, ille parcit; si nos agnoscimus, ille ignoscit.

S. Chrys. serm. de Pœnit. et Conf. *In externis*, ait, *judiciis post confessionem confusio et pœna: in divino virtus, justitia, merces et absolutio; idcirco Psaltes suspirans istud ipsum, ne quis veritus pœnam post confessionem, neget peccata: Confitemini, ait, Domino quoniam bonus, quoniam in sæculum misericordia ejus. Et Propheta: Dic tu prior iniquitates tuas ut justificeris. Ps. 117.*

Orig. hom. 2. in Psal. 37. *Sicut hi*, inquit, *qui habent intus inclusam escam indigestam, aut copiam humoris vel phlegmatis stomacho graviter et moleste imminentem, si vomuerint relevantur: ita etiam hi qui peccaverunt, si quidem occultant et retinent intra se peccatum, intrinsecus urgentur, et propemodum suffocantur a phlegmate vel humore peccati: si autem ipse sui accusator fiat, dum accusat semetipsum et confitetur, simul evomit et delictum, atque omnem morbi digerit causam.* Sic Serapion confessione expiavit non tantum furtum suum, sed et furandi cupiditatem, uti narrat Cassian. collat. 2. c. 11.

21. Vidi enim inter spolia pallium coccineum.] Hebr. *Pallium Senaar*, id est Babylonium. Babylon enim erat in terra Senaar, Genes. 10. 2. Ita Chald. Masius, Cajetanus, Vatablus et alii: Noster et nonnulli Hebræi coccineum vel purpureum vertunt. Nam Persarum, finitimarumque gentium luxum eo se ostentare solere vel ex eo constat, quod captis ab Alexandro Magno Susis, illic inventa fuerint 10. millia pondo, sive talenta purpuræ Hermionicæ, teste Plutarcho in Alexandro. Josephus vocat chlamidem regiam, totam auro contextam. Vestis enim regum erat purpura.

Regulamque auream quinquaginta siclorum.] Hebr. *Linguam auream* 50. *siclorum*, hoc est laminam auream, in linguæ formam fusam, vel extensam, quæ ponderabat et valebat ducentos aureos. Siclus enim aureus appendebat quatuor drachmas Atticas, hoc est quatuor aureos, sive dimidiam unciam auri; sicut siclus argenteus appendebat quatuor drachmas argenti, sive quatuor Julios Romanos, vel quatuor regales Hispanicos. Quare siclus aureus valebat duodecim siclos argenteos ut colligitur 1. Paralip. 21. 25. collato cum 2. Reg. ult. 24. Nam aurum argenti esse duodecuplum, sive unam unciam auri valere 12. uncias argenti docet Plato in Hipparcho. Ergo tota sacrilegii Achan materia quadringentorum aureorum non excedebat pretium, et tamen tantam Deo offensionem et iram, tantamque publicis rebus calamitatem attulit.

Porro quod noster Vilalpando in Apparatu, part. 2. l. 2. disp. 4. c. 23. opinatur, et multis contendit regulam sive laminam hanc fuisse gladium idoli cujusdam, v. g. Martis: ideoque Deum tam acriter punivisse Achan eum suffurantem, conjectura est levibus et incertis subnixa indiciis.

Moral. disce hic quam cupida, avidaque et effrænis sit avaritia, adeoque quam Josue facilius fuerit sistere solem et lunam, quam cohibere avaritiam. Audi sanctum Ambrosium l. 2. Offic. cap. 26. *Jesus Nave*, inquit, *qui potuit solem sistere ne procederet, avaritiam hominum non potuit sistere ne serperet. Ad vocem ejus sol stetit, avaritia non stetit. Sole itaque stante confecit Jesus triumphum; avaritia procedente pene amisit victoriam.*

Contra medium tabernaculi mei.] Hebr. *In medio tabernaculi mei.*

23. Projeceruntque ante Dominum,] id est ante arcam et tabernaculum, quod erat quasi domus et solium Dei inter Hebræos habitantis. Ibi ergo projecerunt hæc sacrilegia, ut Domino redderentur, quæ Achan sacrilege abstulerat, sibique vendicarat.

24. Ad vallem Achor,] quæ scilicet paulo post dicta est *Achor*, id est turbationis, eo quod Achan turbator Israelis ibi e vita exturbatus sit, ut patet v. ult.

25. Quia turbasti nos, exturbet (Hebr. *exturbabit*) te Dominus,] e castris Israel, æque ac e vita, hoc est te reum plectat, lapidet et comburat. Loquitur Josue ut Judex sententiam in Achan reum et confessum pronuntians, non ut exitum imprecans. Unde videtur limitare eam ad mortem præsentis vitæ, ut vitet æternam in gehenna.

Lapidavitque eum omnis Israel.] Quæres: Quomodo Hebræi lapidarunt sacrilegum Achan, cum eum Deus v. 15. jusserit igne comburi velut anathema? S. August. hic quæst. 9. per ignem intelligit lapidationem, quod per illam velut ignem expiaretur omnis sacrilegii culpa. *Duæ*, inquit, *causæ mihi occurrunt, propter quarum alteram Josue non combussit hunc Achan. Aut enim vere pœnituit, et ita dignus non erat igne gehennæ, idcirco nec igne voluit eum Jesus comburere; aut non pœnituit vere, et ita fuit æterno igne torquendus. Ideo illam pœnam ignis reservavit Josue Domino, et ipse aliam pœnam, scilicet lapidationem inflixit.*

Verum facilior et planior responsio est Achan et lapidatum fuisse et combustum. Dum enim rogus ille jussu Dei struitur, incenditur, conscenditur, populus sceleri et scelesto indignans, ac placandi numinis avidus, ut Achan quasi catharma et communem Israelis perniciem a se propelleret, a lapidibus manus continere non potuit, quin eum ut sacrilegum, et anathemati addictum lapidaret: lapidatum deinde igni tradiderunt (licet noster Serarius censeat Achan prius vivum combustum, deinde cineres ejus lapidibus obrutos fuisse.) Unde sequitur:

Et cuncta quæ illius erant igne consumpta sunt.] *Cuncta*, scilicet boves, oves, asini, tabernaculum, supellex, quin et filii et filiæ, hos omnes enim nominavit vers. 24. Unde patet cum Achan filios quoque et filias; adde et uxorem (licet id neget Abulensis) hæc enim cum marito censetur una esse caro, unaque persona (sic enim factum est uxoribus Core, Dathan et Abiron. Num. 16. 27.) fuisse combustos. Achan enim erat Israelis anathema, quod totum cum omnibus suis perimendum erat. Ita Abulensis hic quæst. 68. licet ipse eos non igne, sed lapidibus obrutos putet.

Dices: Quo jure, peccante patre, cum eo plectuntur filii et filiæ? Nam Deus Ezech. 18. sanxit: *Filius non portabit iniquitatem patris.* Resp. verisimile est filios et filias Achan grandiores furto paterno consensisse et cooperatos esse, abscondendo res ab eo furto sublatas ex cupiditate et avaritia. Ita Procopius. Si qui

ejus filii et filiæ parvuli fuerunt et infantes, adeoque furto immunes et innocentes; hi tamen juste quoque a Deo cum patre nocente occidi jussi sunt, quia Deus est absolutus vitæ necisque omnium, etiam innocentum Dominus, atque ob culpam saltem originalem, mortis reatu et debito quandocumque et quomodocumque (id est, quocumque mortis genere) Deus volet, solvendo, omnes etiam infantes illi obstringuntur; sic igitur hic quoque Deus filios Achan paterni criminis non conscios pari cum patre pœna damnavit, ut eo gravior esset patris pœna, quo ipse ob suam culpam videbat infantes quoque suos secum plecti; ac ut tali supplicio, talique anathemate omnia castra metu Dei percellerentur, ne quis deinceps tale quid attentare auderet. Vide Deuter. 13. 15. ubi jubetur urbs tota perimi, statuique anathema, ex qua egressi sunt idololatræ dicentes et docentes: *Serviamus diis alienis*. Sic Num. 31. 17. jubet Deus omnes Madianitas masculos, etiam parvulos interfici, eo quod ipsi Hebræos impulerint ad cultum Beelphegor. Sic 2. Reg. 21. Nepotes Saulis ob ejus scelus vivi fuere crucifixi.

Porro notat Abulens. qu. 31. Deum nusquam jubere filios occidi ob culpam parentum post eorum necem, sed ipsis adhuc viventibus, ut scilicet parentes viventes filiorum cædem sentiant et doleant, itaque in filiis puniantur. *Solum*, inquit Abulens. *puniuntur peccata patrum in filios, eis viventibus; post mortem autem patrum quidquid accidat filiis, jam non est pro peccatis patrum, sed pro suis; quia pater non posset puniri in filiis post mortem, cum pœnam illorum non agnoscat, cum nesciat an nobiles, an ignobiles sint, ut dicitur* Job 14. de mortuo: *sive nobiles fuerint filii ejus, sive ignobiles non intelliget.*

Moraliter; disce hic quam grave et tetrum sit peccatum, quamque Dei oculos offendat, utpote quod morte etiam innocentum expiandum fuit, ac morte ignis: verisimile est enim eos omnes non prius strangulatos, sed vivos fuisse combustos.

Audi S. Augustinum hic q. 8. alia hic Dei judicia expendentem, et tres hujus supplicii causas assignantem. Prima est: *Non enim aliud, quantum attinet ad universi mundi administrationem, contingit mortalibus, cum moriuntur quandoque morituri; et tamen apud eos qui talia metuunt disciplina sancitur, ut non se solum quisque curet in populo, sed invicem sibi adhibeant diligentiam, et tamquam unius corporis, et unius hominis, alia pro aliis sint membra sollicita.* Et nonnullis interjectis secundam causam assignat: *Simul etiam ostenditur quanta connexa sit in populi societate ipsa universitas, ut non in seipsis singuli, sed etiam tamquam partes in toto existimentur; per unius igitur peccatum, mortemque paucorum admonitus est populus universus, tamquam in corpore universo quærere quod amissum est.* Tertiam denique subjicit: *Simul etiam significatum est quantum mali fieret, si universa illa congregatio peccasset, quando ne unus quidem ita potuit judicari, ut ab eo possent cæteri esse securi.* Subdit deinde August. id Josue, vel alteri homini judici non licere, sed soli Deo. *Qui potens est etiam post mortem, quod homo non potest, liberare vel perdere;* sed tamen Deum post mortem neminem perdere ob patris, sed solum ob propriam ejus culpam.

Moral. disce hic, quam acriter Deus vindicare soleat sacrilegia. Sic Heliodorus templi pecuniam auferre satagens ab Angelis flagellatus, vix precibus Oniæ Pontificis mortem evasit. 2. Mach. 3. 26. Lege horrendam Antiochi Epiphanis sacrilegi mortem 2. Machab. 9. versu 5. et sequentibus.

Leo Constantini Copronymi filius, religiosus quidem Imperator et pius ab initio; verum ubi coronam Ecclesiæ a Mauritio donatam gestasset, carbunculi morbo percussus, ardenti febre tandem exstinctus est, teste Zonara tom. 3. et Glyca 4. part. Annal.

Petrus Arragonum Rex Tarraconensem, Ecclesiam invadens, a S. Thecla ejus protectrice sibi apparente alapa percussus sensim extabuit, ac moriens facti pœnitens jussit Tarraconæ Episcopum in pristinas possessiones restitui. Ita habet vita S. Theclæ, et S. Hieron. Serult. l. 10. Annal. c. 39.

Princeps Capuanus direptor bonorum Ecclesiæ cœnobii montis Cassini, anno Domini 1078, cæcitate percussus fuit, uti narrat Leo Ostien. l. 3. hist. montis Cassini c. 45.

Julianus avunculus Juliani Imper. Apostatæ, cum suis Quæstoribus Felice et Elpidio inauditis morbis lethalibus ictus, ob direptum magnum Antiochiæ templum miserrime interiit, uti narrat Niceph. libr. 10. cap. 29.

Magis horrendum est quod ex B. Petro Damiani narrat Baron. tom. 11. ad annum Christi 1055. Comitem quemdam Germaniæ ob occupata et distracta bona Ecclesiastica, ad inferos cum hæredibus damnatum, ibi crepitantibus flammis exuri.

Porro ejusdem anathematis et sacrilegii rei sunt Religiosi, qui contra votum paupertatis bona monasterio communia surripiunt, et sibi appropriant: Religioso enim proprium habere non licet, talesque ut anathemata exterminandi sunt. Sic S. Petrus Ananiam et Sapphiram, quod contra votum partem pretii ex agro vendito sibi retinuissent, morte punivit. Actor. 5. Narrat S. Hieron. Epist. 22. ad Eustoch. Monachum quemdam morientem reliquisse centum solidos, quos texendo lino acquisierat, quos Macarius, Pambo et Isidorus, cæterique seniores decreverunt infodiendos esse cum eodem dicentes: *Pecunia tua tecum sit in perditionem.* Unde tantus, inquit, cunctos per totam Ægyptum terror invasit, ut unum solidum dimisisse sit criminis. S. Gregor. l. 4. dial. c. 55. narrat se, cum Abbas esset, Copiosum monachum, qui tres aureos occultaverat, morientem a nemine visitari, sed ab omnibus vitari jussisse, ac mortuum in sterquilinio sepeliri, eique ab omnibus acclamari: *Pecunia tua sit tecum in perditionem.* Auctor sermonum ad fratres in eremo apud sanctum Augustinum tom. 10. sermon. 5. jussit Januarium monachum, cum centum et undecim siclis, quos in cella absconderat, sepeliri, omnesque flendo ei intonare: *Pecunia tecum sit in perditionem.* Plura vide apud nostrum Jacobum Alvarez tract. de paupertate l. 5. p. 1. cap. 5.

26. Congregaverunt super eum acervum magnum lapidum.] Alia est hæc lapidatio ab illa, de qua v. 25. illa enim facta est vivo Achan, hæc mortuo: ut scilicet per eam acervus lapidum erigeretur, in perpetuum lapidationis prioris et vindicati sacrilegii monumentum.

CAPUT OCTAVUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Josue, metum fugamque simulans, Haienses ex urbe Hai ad se insequendum elicit; quibus egressis, a tergo latentes in insidiis, in urbem civibus vacuam immittit. Quare in Haienses egressos conversus, eos trucidat, urbemque concremat, ac spolia inter suos dividit. Secundo vers. 30. foedus populi cum Deo instaurat, ac benedictiones legis observatoribus promissas, et maledictiones ejus transgressoribus comminatas in montibus Garizim et Hebal proclamari jubet, juxta jussa Mosis, Deuteron. 27.

1 Dixit autem Dominus ad Josue: Ne timeas, neque formides; tolle tecum omnem multitudinem pugnatorum, et consurgens ascende in oppidum Hai, ecce tradidi in manu tua regem ejus, et populum, urbemque et terram. 2. Faciesque urbi Hai, et regi ejus, sicut fecisti Jericho, et Regi illius; prædam vero, et omnia animantia diripietis vobis: pone insidias urbi post eam. 3. Surrexitque Josue, et omnis exercitus bellatorum cum eo, ut ascenderent in Hai; et electa triginta millia virorum fortium misit nocte, 4. præcepitque eis, dicens: Ponite insidias post civitatem; nec longius recedatis; et eritis omnes parati. 5. Ego autem, et reliqua multitudo quæ mecum est, accedemus ex adverso contra urbem. Cumque exierint contra nos, sicut ante fecimus, fugiemus et terga vertemus; 6. donec persequentes ab urbe longius protrahantur: putabunt enim nos fugere sicut prius. 7. Nobis ergo fugientibus et illis persequentibus, consurgetis de insidiis, et vastabitis civitatem: tradetque eam Dominus Deus vester in manus vestras. 8. Cumque ceperitis, succendite eam, et sic omnia facietis ut jussi. 9. Dimisitque eos, et perrexerunt ad locum insidiarum, sederuntque inter Bethel et Hai, ad Occidentalem plagam urbis Hai: Josue autem nocte illa in medio mansit populi, 10. surgensque diluculo recensuit socios, et ascendit cum senioribus in fronte exercitus, vallatus auxilio pugnatorum. 11. Cumque venissent et ascendissent ex adverso civitatis, steterunt ad Septemtrionalem urbis plagam, inter quam et eos erat vallis media. 12. Quinque autem millia viros elegerat, et posuerat in insidiis inter Bethel et Hai, ex Occidentali parte ejusdem civitatis: 13. omnis vero reliquus exercitus ad Aquilonem aciem dirigebat, ita ut novissimi illius multitudinis Occidentalem plagam urbis attingerent. Abiit ergo Josue nocte illa, et stetit in vallis medio. 14. Quod cum vidisset Rex Hai, festinavit mane, et egressus est cum omni exercitu civitatis, direxitque aciem contra desertum, ignorans quod post tergum laterent insidiæ. 15. Josue vero et omnis Israel cesserunt loco, simulantes metum, et fugientes per solitudinis viam. 16. At illi vociferantes pariter et se mutuo cohortantes, persecuti sunt eos. Cumque recessissent a civitate, 17. et ne unus quidem in urbe Hai et Bethel remansisset qui non persequeretur Israel (sicut eruperant aperta oppida relinquentes,) 18. dixit Dominus ad Josue: Leva clypeum, qui in manu tua est contra urbem Hai, quoniam tibi tradam eam. 19. Cumque elevasset clypeum ex adverso civitatis, insidiæ quæ latebant, surrexerunt confestim; et pergentes ad civitatem, ceperunt, et succenderunt eam. 20. Viri autem civitatis, qui persequebantur Josue, respicientes et videntes fumum urbis ad cœlum usque conscendere, non potuerunt ultra huc illucque diffugere: præsertim cum hi qui simulaverant fugam, et tendebant ad solitudinem, contra persequentes fortissime restitissent. 21. Vidensque Josue et omnis Israel quod capta esset civitas, et fumus urbis ascenderet, reversus percussit viros Hai. 22. Siquidem et illi qui ceperant et succenderant civitatem, egressi ex urbe contra suos, medios hostium ferire cœperunt. Cum ergo ex utraque parte adversarii cæderentur, ita ut nullus de tanta multitudine salvaretur. 23. Regem quoque urbis Hai apprehenderunt viventem, et obtulerunt Josue. 24. Igitur omnibus interfectis, qui Israelem ad deserta tendentem fuerant persecuti et in eodem loco gladio corruentibus reversi filii Israel percusserunt civitatem.

25. Erant autem qui in eodem die conciderant a viro usque ad mulierem, duodecim millia hominum, omnes urbis Hai. 26. Josue vero non contraxit manum, quam in sublime porrexerat, tenens clypeum donec interficerentur omnes habitatores Hai. 27. Jumenta autem et prædam civitatis diviserunt sibi filii Israel, sicut præceperat Dominus Josue. 28. Qui succendit urbem, et fecit eam tumulum sempiternum. 29. Regem quoque ejus suspendit in patibulo usque ad vesperam et solis occasum. Præcepitque Josue, et deposuerunt cadaver ejus de cruce; projeceruntque in ipso introitu civitatis, congesto super eum magno acervo lapidum, qui permanet usque in præsentem diem. 30. Tunc ædificavit Josue altare Domino Deo Israel, in monte Hebal. 31. Sicut præceperat Moyses famulus Domini filiis Israel, et scriptum est in volumine legis Moysi: altare vero de lapidibus impolitis, quos ferrum non tetigit; et obtulit super eo holocausta Domino, immolavitque pacificas victimas. 32. Et scripsit super lapides Deuteronomium legis Moysi, quod ille digesserat coram filiis Israel. 33. Omnis autem populus, et majores natu, ducesque ac judices stabant ex utraque parte arcæ, in conspectu sacerdotum qui portabant arcam fœderis Domini, ut advena ita et indigena. Media pars eorum juxta montem Garizim, et media juxta montem Hebal, sicut præceperat Moyses famulus Domini. Et primum quidem benedixit populo Israel. 34. Post hæc legit omnia verba benedictionis et maledictionis, et cuncta quæ scripta erant in legis volumine. 35. Nihil ex his quæ Moyses jusserat, reliquit intactum, sed universa replicavit coram omni multitudine Israel, mulieribus ac parvulis et advenis, qui inter eos morabantur.

1. Tolle tecum omnem multitudinem pugnatorum,] ut totis viribus adoriaris Hai, et inde reliquas Chananææ urbes, utque Hebræis priore suorum clade consternatis animos addas, ne putent se ob paucitatem fuisse cæsos, ac denique ut omnes prædæ et spoliorum Haiensium participes efficias.

2. Faciesque urbi Hai et Regi ejus, sicut fecisti Jericho et Regi illius,] ut omnes domos urbis comburas, et cives omnes occidas una cum Rege, uti fecisti in Jericho.

3. Et electa triginta millia virorum fortium misit nocte.]

4. Præcepitque eis dicens: Pone insidias post civitatem.] Dices: versu 12. dicitur Josue posuisse in insidiis quinque millia virorum dumtaxat, quomodo ergo hic insidiis dantur triginta millia? Resp. cum Abulensi insidias hasce universim fuisse triginta millium, uti hic dicitur, sed ex iis deputata fuisse quinque millia dumtaxat quæ Haiensibus urbem egressis ad Hebræos persequendum, urbem a tergo ingrederentur, eamque succenderent: reliqua vero 25. millia ad hoc destinata fuisse, ut se cum Josue contra Haienses aperto jam marte pugnante lateraliter conjungerent, et ut insidiis quinque millium urbem invasuris, si illo detegerentur, aut invaderentur, essent auxilio; unde iis præcepit dicens:

Nec longius recedatis, et eritis omnes parati.] Ad insidias quinque millium, si invadantur, defendendum, vel si id non fiat, ad mecum contra Haienses pugnandum. Denique ut Haienses undique cingatis, et fugientes excipiatis et occidatis, ne quis effugiat.

5. Cumque exierint contra nos, sicut ante fecimus (revera fugiendo) fugiemus et terga vertemus] fugam simulando.

6. Donec persequentes ab urbe longius protrahantur.] Fuga ergo hæc materialis erat dumtaxat, non formalis, uti fuerat prior ob stragem ab Haiensibus editam. *Fugiemus* ergo, hoc est, ut sequitur *terga vertemus*, et retrorsum curremus, quasi territi, et cædi metuentes uti prius. Quare erat hic simulatio fugæ potius quam fuga. Estque hoc stratagema familiare militibus in præliis. Simulant enim fugam, ut hostem ex urbe extrahant, ac extractum cingant et cædant.

Quærit hic S. August. an hæc simulatio sit licita? Videtur enim esse mendacium, quod semper est turpe et illicitum: sicut enim mendacium fit verbis, sic et factis, ac tum dicitur simulatio, quæ non est aliud quam mendacium in actionibus vitæ; scilicet cum quis per has intendit aliud significare quam interius in animo sentit, uti faciunt hypocritæ, qui simulant sanctitatem, ut alios decipiant, eorumque gratiam sibi concilient. Resp. esse licitam, quia ut recte notat Cajetan. mendacium non tam facile committitur factis, quam verbis: verba enim proprie instituta sunt ad significandum mentis conceptus, non facta; unde verba determinatam et præcisam habent significationem, quæ si mentis conceptui adversetur, est mendacium; facta autem latam et indeterminatam, imo dubiam et ambiguam sæpe habent significationem. Quare etiamsi videantur mentis conceptui adversari, revera tamen non adversantur, ac proinde non continent mendacium, v. g. Si Josue hic verbis dixisset Haiensibus: Nos metu vestri fugimus, quia timemus a vobis cædi, mentitus fuisset. Jam autem hoc non dixit verbis, sed factis hoc visus est dicere, sed revera non dixit. Fugit enim, hoc est retrocessit, non ut significaret se metuere Haienses, ideoque fugere, sed ut eos ex urbe eliceret ad se insequendum ac insequentes cingeret et mactaret. Hoc enim vere intendebat, non aliud, et hoc vero significabat, hæc materialis ejus fuga, id est retrocessio: non ergo mentiebatur, quia quod facto significabat, hoc corde intendebat. Sciebat tamen Haienses aliter suam hanc fugam interpretaturos, scilicet se fugere metu cædis, itaque decipiendos, sed hanc eorum deceptionem ipse facto suo non significavit, nec formaliter intendit, sed tantum fieri permisit ob suum commodum, ut scilicet eos ex se deceptos ipse

caperet et occideret. Idem quotidie fit in prœliis: unde communis militum hominumque est sensus in hujusmodi stratagematibus bellicis nil esse vitiosum, nullumque mendacium, sed ingeniosam industriam ad hostes superandum, parandamque victoriam. Quare talis fuga communi militum æstimatione non censetur esse fuga, sed simulatio fugæ atque simulationem facto ipso præ se ferre et significare, non autem veram fugam. Nullum ergo in fuga hac est mendacium, quia ipsa ex communi hominum usu et æstimatione non fugam, sed simulationem fugæ dumtaxat indicat et significat. Simulatam enim fugam aliter significare nequeunt milites, quam simulate fugiendo, quod dum faciunt, significant id quod in corde intendunt, ac proinde non mentiuntur, licet hostes putantes eos vere fugere, fallantur et decipiantur; sed id fit non ex significatione militum, sed ex auspicione et imprudenti temerarioque judicio hostium; cujus culpam et pœnam ipsi sibi imputent, non aliis. Celebre est Platonis dictum: *Hostes industria magis et arte vinci, quam viribus*, quorum alterum ducis est, alterum militum.

Audi Leonem Imper. in Tacticis c. 20. n. 185. *Insidiæ omnes vehementiores habent impetus, quam cæteræ incursiones; eæ tamen quæ a tergo fiunt, longe vehementissimæ. Nam hujusmodi insidias aliquando si comparaveris, longe meliores efficacioresque videbis esse iis quæ a latere fiunt.* Et n. 8. *Alia*, inquit, *inimicis dicito, alia ipse facito. Res graves atque secretas cum multis ne communicæs, sed paucis iisque fidelioribus amicis tuis. Ita enim hostes decipere sæpe necessarium esse diximus.* Et n. 53. *Ad omnes vitæ partes, præterquam in bello, incallidum te esse præcipimus, ibi autem et in iis in te imperatoris consiliis dolus adjuvat, ubi hostes se decepturus es.* Juxta illud:

Dolus, an virtus quis in hoste requirat?

Ratio est, quod hic nulla injustitia intervenit, nec fides data hosti frangitur, sed solertia et prudentia militari res geritur, qua fit ut et hostibus belli consilia occultentur, ac victoria certior securiorque sit, et minori militum jactura comparetur. Quocirca Xenophon in Hipparcho: *Nihil*, ait, *in bello utilius dolis.* Antigonus rogatus quomodo essent hostes aggrediendi, dixit: *Aut dolo, aut vi; aut operte, aut insidiis.* Lysander ait: *Si in prœliis leonina pellis sufficere non possit, induendo certe vulpina est.* Ammianus l. 17. refert ex Rege Sapore, *Esse quosdam qui prosperos belli eventus, seu viribus, seu insidiis contigissent, maxime laudabant.* Agesilaus apud Plutarch. *Hostes*, dicebat, *in bello fallere, non justum solummodo valdeque gloriosum, sed etiam suave et lucrosum esse.* Prasidas insignis dux, apud Thucydidem lib. 5. asserebat: *Illa belli furta pulcherrimam laudem habere, per quæ hostes maxime decipiuntur, et amici plurimum juvantur.* Generosior tamen est pugna et victoria, si aperto marte confligatur et hostis superetur. Unde cum Alexandro Magno dux quidam suaderet ut noctis occasione contra Darium uteretur: *Absit*, ait, *meum non est suffuratas quærere victorias.* In eadem sententia erat Virgilianus ille Turnus, Æneid. 9. ibi detestatus veteres Græcorum insidias, et apertas Latinorum pugnas Trojanis comminatus, sic inculcat:

> Tenebras et inertia furta
> Palladii cæsis, summæ custodibus arcis,
> Ne timeant: nec equi cæca condemur in alvo.
> Luce palam certum est ignis circumdare muros.

Antiochus, illustrem victoriam de Galatis per insidias consecutus, illacrymavit dicens, ut habet Alciatus, Embl. 123.

> Ut superasse juvat, sic superasse pudet.
> Nemo, *inquit*, mentis alto clanculum velit occidere
> hostem.

9. JOSUE MANSIT IN MEDIO POPULI.] Rex ergo sit in medio regni, quasi centrum in circulo, ut omnia circumcirca æque circumlustret, curet, dirigat, administret, sicut cor est in medio hominis, et sol in medio mundi. Vide Julium Frontonem libris quatuor quos scripsit de stratagematibus; ac lib. 2. cap. 5. multa insidiarum exempla recenset. Accipe pauca a multis. Tomiris Scytharum Regina Cyrum Persarum ducem æque marte certantem, simulato metu elicuit ad notas militi suo angustias, atque ibi repente converso agmine natura loci adjuta devicit.

Ægyptii conflicturi acie in eis campis, quibus junctæ paludes erant, alga eas contexerunt, commisseque prælio fugam simulantes, hostes in insidias se vocaverunt, qui rapidius vecti per ignota loca, limo inhæserunt, circumventique sunt.

Maharbal vinum infecit mandragora, quæ soporem infert; nocte deinde intempesta, relictis intra castra quibusdam sarcinis, et omni vino infecto, fugam simulavit: cumque barbari occupatis castris in gaudium effusi medicatum avide merum hausissent, et in modum defunctorum strati jacerent, reversus cepit eos ac trucidavit.

Hannibal cum sciret sua et Romanorum castra in eis locis esse, quæ lignis deficiebantur; ex industria in regione deserta plurimos armentorum greges intra vallum reliquit: qua velut præda Romani potiti, in summis lignationis angustiis insalubribus se cibis oneraruut? Hannibal, reducto nocte exercitu, securos eos et semicruda graves carne majorem in modum vexavit.

Alexander Macedo, cum hostis in saltu aditiore castra communisset, seducta parte copiarum, præcepit his, quos relinquebat, ut ex more ignes excitarent, speciemque præberent totius exercitus: ipse per avias regiones circumducta manu, hostem superiore aggressus loco depulit.

Japyges P. Licinio Proconsuli pages quoque sub specie deditionis obtulerunt, qui recepti, et in postrema acie collocati terga Romanorum ceciderunt.

Scipio Africanus cum adversa haberet bina hostium castra, Syphacis et Carthaginensium, statuit Syphacis ubi multa alimenta erant, aggredi nocte, ignemque injicere, ut ex ea re Numidas quidem ex suis castris trepidantes cæderet. Pœnos autem, quos certum erat ad succurrendum sociis procursuros, insidiis dispositis exciperet. Utrumque ex sententia cessit. Hæc omnia hisce Josuanis insidiis sunt persimilia, ac ducum magnorum stratagemata.

10. RECENSUIT SOCIOS,] tum ut ex eis ordinaret aciem per centurias militum contra Haienses pugnaturas; tum ut ex inito numero postea constaret, num quis in pugna futura occubuisset, et quot illi forent; tum denique ut paucas militum turmas præmitteret, majorem vero partem exercitus longiuscule subsequi juberet, ne ab Haiensibus conspici posset. Si enim Haienses totum exercitum Hebræorum, qui erat sexcentorum millium, vidissent, consternati fuissent, nec ausi urbe egredi: jam autem videntes paucitatem eorum, qui præmittebantur, ausi fuere eos invadere, uti fecerant prius.

12. QUINQUE AUTEM MILLIA VIROS ELEGERAT, ET POSUERAT IN INSIDIIS INTER BETHEL ET HAI.] En ordine et fine, quo dixi versu 3. scilicet ad urbem civibus egressis vacuatam invadendam et occupandam. Pro *Bethel* perperam Septuag. habent *Bethaven*. *Bethel* enim legendum cum Hebr. Chald. et Roman. æque ac versu 9.

13. OMNIS VERO RELIQUUS EXERCITUS AD AQUILONEM (urbis Hai) ACIEM DIRIGEBAT, ITA UT NOVISSIMI ILLIUS MULTITUDINIS OCCIDENTALEM PLAGAM URBIS ATTINGERENT.] Pro *novissimi*. Hebr. est עקבי *ichebe*, quod Chald. Masius, Pagninus et Vatabl. vertunt *insidias*. Radix enim עקב *ekeb*, significat calcaneum; inde עקב *okab*. est supplantare, insidiari, decipere: unde *Jacob* idem est quod *supplantator*. Verum Noster, Septuag. Arias et alii melius vertunt *extremi*, vel *novissimi*: Hebr. enim עקב *ekeb*, quia significat calcaneum, quæ extrema hominis est pars, hinc significat rei extremum et novissimum. Sensus ergo est, q. d. Josue direxit aciem exercitus sui ad Aquilonarem urbis Hai partem, ita tamen ut ultimum agmen, sive novissimi ad Occidentalem urbis partem, ubi latebant insidiæ, se dilatarent, ut scilicet insidiis se jungere, et si opus esset auxilium ferre possent. Eodem ergo redit sensus, sive vertas insidias, sive vertas novissimos; insidiæ enim erant ad Occidentem, ibi pariter erant novissimi eo se dilatantes.

ABIIT ERGO JOSUE NOCTE ILLA (cum toto reliquo exercitu) ET STETIT IN VALLIS MEDIO.] Videtur hic versus pugnare cum vers. 9. ubi dicitur: *Josue autem nocte illa mansit in medio populi*. Sed resp. non pugnare. Est enim hic anacephalæosis, sive recapitulatio. Hic ergo fuit rei gestæ ordo: Josue noctu, præmissis insidiis, eas cum toto populo eadem (non sequenti, ut vult Masius) nocte subsecutus est ad dimidium vallis, quæ media erat inter ipsum et urbem Hai; sed ita ut major exercitus sui pars non ita foret conspicua, ac vel valle, vel fossis, curribus aut sylvis tegeretur, ne Haienses tantam multitudinem cernentes terrerentur, nec urbe egredi auderent. Mansit ergo Josue nocte illa in medio populi sive castrorum, sed sub finem noctis, puta summo mane paucis secum delectis sociis versus urbem contendit, ut Haienses foras pelliceret. Quod ergo hic ait, *Nocte illa*, intellige finiente, hoc est in aurora, sive summo mane in crepusculo. Haienses igitur videntes eum cum paucis, illico in eum ex urbe eruperunt, ac a multitudine Hebræorum sensim se aperiente circumventi, omnes ad unum cæsi sunt.

Discat hic dux belli a Josue esse vigil et matutinus, atque audiat Leonem Imp. in Tacticis cap. 2. num. 4. *Sobrium autem et vigilantem esse decet, ut in maximo acierum apparatu animo quasi excubet. Nocte enim quando animus maxime requiescit Imperatoris, sæpe sententia versanda mutatur, sæpe cogitanda confirmatur.*

14. CONTRA DESERTUM,] id est contra aciem Josue, quæ veniebat ab Aquilonari urbis parte, ubi pariter erat desertum, vel, ut alii vertunt, locus campestris: utrumque enim significat Hebr. ערבה *oraba*. Hebr. addunt למועד *lammoed*, id est ad tempus constitutum, scilicet illa hora, quæ eruptioni a Rege erat indicta.

15. JOSUE VERO ET OMNIS ISRAEL CESSERUNT LOCO SIMULANTES METUM,] id est fugam ex metu, quasi fingerent metuentes cædi ab Haiensibus, uti prius ab eis cæsi fuerant. Hebr. est ינגעו *innageu*, id est, *percussi sunt*, hoc est simularunt se percuti, vel ita se gesserunt ac si percuterentur et fugarentur. Sic enim Hebræi sua verba sæpe per videri vel apparere exponunt.

16. AT ILLI VOCIFERANTES PARITER, ET SE MUTUO EXHORTANTES PERSECUTI SUNT EOS.] Fideliter Interpres reddit sensum, etsi non verbum verbo. Ad verbum enim Hebr. est: *Et evocati vel exciti sunt omnis populus in civitate, persequendo eos*, q. d. Haienses urbe egressi, videntes Hebræos fugere, suo clamore exciverunt omnes qui in urbe manserunt, ad persequendum eos, ita ut nullus in urbe remaneret.

17. ET NE UNUS QUIDEM IN URBE HAI ET BETHEL REMANSISSET.] Vide hic temeritatem et stoliditatem Haiensium, ortam ex præfidentia prioris victoriæ. Debuerant enim ad urbis tutelam aliquos relinquere, ac portas ejus claudere, ne per insidias Hebræi illam occuparent; sed excæcati a Deo volente eos tradere Hebræis, neutrum fecerunt.

18. DIXIT DOMINUS AD JOSUE: LEVA CLYPEUM QUI IN MANU TUA EST CONTRA URBEM HAI.] Pro *clypeum*, Hebr. est כידון *kidon*, quod Josephus quoque Symmach. et Theodor. vertunt *clypeum*. Septuag. vero, Chald. et recentiores vertunt *loricam*, vel *telum*, aut *hastam*, aut *vexillum*. Verisimile est Josue clypeum hasta in altum sustulisse, ut ab insidiis a tergo urbis a se dispositis conspici posset: illudque eis signum a Josue fuisse datum (licet Script. id non exprimat) quo admonerentur, urbem civibus egressis vacuam a tergo invadere.

Erat secundo hæc clypei a Josue elevatio, signum præsentis opis, virtutis et ultionis divinæ, sicut et elevatio manuum Mosis contra Amalec, dum Josue cum eo pugnaret; unde et altare a se in victoriam erectum vocavit: *Dominus exaltatio mea*, vel *Dominus vexillum meum*, Exodi 17. 12. et sequenti. Vide ibi dicta. Hinc clypeum eousque in altum elevatum tenuit Josue, quousque omnes Haienses cæderentur, ut dicitur versu 26.

Porro S. Hieron. (si tamen ipse est auctor) quæst. in libros Regum, asserit locum hunc in quo clypeum extulit Josue, esse aream illam, in qua arcam nutantem tangens tenensque Oza a Deo percussus occubuit, 2. Reg. 6. Unde 1. Paral. 13. 9. vocatur area *Chidon*.

Allegor. Origen. Josue, sive Jesus protendit manus versus Hai, id est mundum a dæmone vastatum ac vastationi (hanc enim significat Hebr. Hai) et excidio ob scelera a Deo addictum, quando JESUS CHRISTUS manus suas cruci affixit, et affixas tenuit, donec omnis contra dæmonem et mundum victoria consummaretur.

Audi S. August. serm. 93. de Temp. extensionem manuum Mosis contra Amalec (quod multo magis Josuanæ hic elevationi bastæ competit) extensioni manuum CHRISTI in cruce contra diabolum allegorice adaptantem: *Advertite fratres: Moyses manus quidem levat, non tamen extendit. Cui ergo servabatur ut manus extenderet, nisi Domino nostro* JESU CHRISTO, *qui extentus in cruce universum orbem complexurus, brachia pietatis expandit? Moses ergo levavit manus; et licet non expandit, tamen ista elevatione mysterium crucis ostendit. Videte, fratres, jam tunc per sacramentum crucis superatas esse adversarias gentes: Et nos, fratres dilectissimi, si adjuvante Domino manus erigimus, diabolum superamus. In manibus opera debemus accipere: si ergo talia sunt opera tua, ut illa possis in altum in conspectu Domini levare, potes etiam et tu in teipso adversarios tuos extinguere. Quis bene manus levat, nisi qui per eleemosynam jugiter in cœlo thesaurizat?*

Porro apte clypeus in hasta repræsentat crucem CHRISTI, quia crux nobis est clypeus et hasta: ipsa enim omnia arma tam defensiva quam offensiva subministrat. Ipsa enim est clypeus nobis ad repellendum omnes tentationes carnis et dæmonis. Ipsa est hasta ad carnem configendam et domandam.

19. SUCCENDERUNT EAM,] ignem injicientes in aliquas Haiensium domos, ut fumum excitarent, quo signum darent Josue et Hebræis a se captam jam esse urbem. Nam postea Josue rursum totam urbem jussit cremari, versu 28.

20. VIDENTES FUMUM URBIS AD CŒLUM USQUE CONSCENDERE.] *Ad cœlum*, id est, altissime. Est hyperbole. Sic Poeta ait:

It clamor cœlo.

Et:

Aurea fœmineus perstringit sidera clamor.

NON POTUERUNT ULTRA HUC ILLUCQUE DIFFUGERE.] Habebant enim a tergo urbem suam Hai jam ab hoste incensam, a sinistra alteram insidiarum triginta millium partem, a fronte vero et a dextera totum reliquum Israelitarum exercitum, qui ab ortu ad meridiem se distendentes fugam paulo ante simularant; jam vero conversi eos invadentes undique cingebant, quod fuit consilium Josue, ut nemo hostium evaderet.

Hebr. habent: *Non erant eis ad fugiendum*, ידים *iadaim*, id est *manus*, id est *locus*; ita Masius et Pagnin. vel *facultas*. Ita Chald. et Vatabl. Utrumque enim significat *iadaim*, scilicet et locum, et vires sive facultatem.

27. PRÆDAM CIVITATIS DIVISERUNT SIBI FILII ISRAEL.] In Jericho præda omnia fuit combusta, quia Deus eam statuerat anathema ad terrorem cæterarum urbium. In Hai vero Deus prædam dedit Hebræis, ut eos pauperes ditaret, et animaret ad secutura prælia.

28. QUI SUCCENDIT URBEM, ET FECIT EAM TUMULUM SEMPITERNUM.] Hebr. *Excussit Josue Hai, redegitque eam in acervum perpetuum, et in desolationem usque ad diem hanc*; Chald. *Fecit eam cumulum desolatum in perpetuum ad vastitatem.* Pro *sempiternum*. Hebr. est עולם *olam*, quæ vox sæpe non æternum nec perpetuum significat, sed longum tempus, quod tamen insigni quapiam rerum conversione interrumpatur. Sic Hai hic juxta nomen suum a Josue vastata et vasta, rursum post mille annos ædificata et habitata fuit tempore Esdræ et Nehemiæ cap. 11. v. 31. quando videlicet nova post captivitatem Babylonicam videbatur esse ætas, novumque sæculum.

In Hai ergo impletum fuit illud Isaiæ 24. 10. *Attrita est civitas vanitatis, deserta est omnis lætitia, translatum est gaudium terræ.* Vide ibi dicta.

29. REGEM QUOQUE EJUS SUSPENDIT IN PATIBULO.] Septuaginta: *In ligno gemino.* In cruce enim et patibulo duo sint ligna oportet, unum erectum, alterum transversum, sive instar crucis, sive instar litteræ Græcæ Γ aut Hebrææ ד, quod Origenes hic homil. 8. Allegorice de CHRISTI cruce interpretatur. CHRISTI crux, ait, gemina fuit, hoc est gemina et duplici ratione constat: quia visibiliter in cruce crucifixus est CHRISTUS, invisibiliter vero ipse diabolus, juxta illud Coloss. 2. *Chirographum quod erat nobis contrarium, tulit illud de medio affigens cruci suæ, exuens principatus et potestates traduxit, libere eas triumphans in ligno crucis.* Sic enim habet Græcus. Pro quo Latini habent *in semetipso*. Crux ergo fuit trophæum diaboli, in qua ipse crucifixus est et triumphatus. Hinc ajebat Paulus: *Mihi absit gloriari nisi in cruce Domini nostri* JESU CHRISTI, *per quam mihi mundus crucifixus est, et ego mundo.* Galat. 6. Nos enim mundo crucifigimur tunc, cum veniens princeps mundi in nobis non invenit quicquam; et nobis mundus crucifigitur, cum peccati concupiscentias non recipimus. Huc usque Origenes.

Porro Josephus more suo hæc omnia narrat ad pompam, ut gratiora sint auribus Vespasiani et Romanorum, utque apud eos famæ et honori gentis suæ, puta Judæorum consulat. Unde plura habet S. Script. dissona imo contraria, ut quod ait Hebræos cepisse et servasse parvulos, fœminas et servos urbis Hai, cum diserte Script. cap. 8. versu 25. asserat omnes ejus incolas a viro ad mulierem fuisse occisos.

30. TUNC ÆDIFICAVIT JOSUE ALTARE DOMINO DEO ISRAEL IN MONTE HEBAL.] *Tunc*, scilicet sub illud tempus, quo devicta Jericho et Hai secure poterat Josue cum Hebræis pergere in Sichem, ad montes Garizim et Hebal, ut cum jam terra a Deo promissa potirentur, confirmarent fœdus olim cum Mose initum cum Deo in monte Sina, idque in eodem loco, in quo Patriarcha Abraham, cum primum relicta Chaldæa terra sua, vocante Deo Chananæam esset ingressus, altare Deo erexerat, Genes. 12. 7. Vide dicta Levit. 11. 30 Porro hos montes Garizim et Hebal sitos esse juxta Sichem, non juxta Jericho, ut vult Euseb. sive Hieron. in locis Hebræis, diserte docet Joseph. lib. 4. Antiq. cap. ult. S. Hier. in Epitaph. S. Paulæ, Adrichom. et alii.

33. ET PRIMUM BENEDIXIT.] Clare Noster sejungit ac dividit, quæ in Hebræo commiscentur hoc modo: *Sicut præcepit Dominus Mosi ad benedicendum populum Israel.* Subaudi; sic fecit Josua juxta formam benedicendi a Deo præscriptam Numer. 6.

34. POST HÆC LEGIT,] hoc est, legi jussit a Levitis. Ita enim præceperat Deus per Mosen, Deut. 27. ubi totum hunc ritum benedicendi et maledicendi explicui; quare hic ea non repetam.

CAPUT NONUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Gabaonitæ, simulantes se exteros et remotos, pacem a Josue et Hebræis dolose impetrant. Quare incaute eis jurantes Hebræi, dolo licet cognito, parcunt; sed ob fraudem lignationi et aquationi eos addicunt.

1 Quibus auditis, cuncti Reges trans Jordanem, qui versabantur in montanis et campestribus, in maritimis ac littore magni maris, hi quoque qui habitabant juxta Libanum, Hethæus, et Amorrhæus, Chananæus, Pherezæus, et Hevæus, et Jebusæus, 2. congregati sunt pariter, ut pugnarent contra Josue et Israel uno animo eademque sententia. 3. At hi qui habitabant in Gabaon, audientes cuncta quæ fecerat Josue, Jericho et Hai, 4. et callide cogitantes, tulerunt sibi cibaria, saccos veteres asinis imponentes, et utres vinarios scissos atque consutos, 5. calceamentaque perantiqua quæ ad indicium vetustatis pittaciis consuta erant, induti veteribus vestimentis: panes quoque, quos portabant ob viaticum, duri erant, et in frusta comminuti; 6. perrexeruntque ad Josue, qui tunc morabatur in castris Galgalæ, et dixerunt ei, atque simul omni Israeli: De terra longinqua venimus, pacem vobiscum facere cupientes. Responderuntque viri Israel ad eos, atque dixerunt: 7. Ne forte in terra, quæ nobis sorte debetur, habitetis, et non possimus fœdus inire vobiscum. 8. At illi ad Josue: Servi, inquiunt, tui sumus. Quibus Josue ait: Quinam estis vos? et unde venistis? 9. Responderunt: De terra longinqua valde venerunt servi tui in nomine Domini Dei tui. Audivimus enim famam potentiæ ejus, cuncta quæ fecit in Ægypto, 10. et duobus Regibus Amorrhæorum qui fuerunt trans Jordanem, Sehon Regi Hesebon, et Og Regi Basan, qui erat in Astaroth: 11. dixeruntque nobis seniores, et omnes habitatores terræ nostræ: Tollite in manibus cibaria ob longissimam viam, et occurrite eis, et dicite: Servi vestri sumus, fœdus inite nobiscum. 12. En panes, quando egressi sumus de domibus nostris, ut veniremus ad vos, calidos sumpsimus, nunc sicci facti sunt, et vetustate nimia comminuti; 13. utres vini novos implevimus, nunc rupti sunt et soluti, vestes et calceamenta quibus induimur, et quæ habemus in pedibus, ob longitudinem longioris viæ trita sunt, et pene consumpta. 14. Susceperunt igitur de cibariis eorum, et os Domini non interrogaverunt. 15. Fecitque Josue cum eis pacem, et inito fœdere pollicitus est quod non occiderentur: principes quoque multitudinis juraverunt eis. 16. Post dies autem tres initi fœderis, audierunt quod in vicino habitarent, et inter eos futuri essent. 17. Moveruntque castra filii Israel, et venerunt in civitates eorum die tertio, quarum hæc vocabula sunt, Gabaon, et Caphira, et Beroth, et Cariathiarim. 18. Et non percusserunt eos, eo quod jurassent eis principes multitudinis in nomine Domini Dei Israel. Murmuravit itaque omne vulgus contra principes. 19. Qui responderunt eis: Juravimus illis in nomine Domini Dei Israel, et idcirco non possumus eos contingere. 20. Sed hoc faciemus eis: Reserventur quidem ut vivant, ne contra nos ira Domini concitetur, si pejeraverimus; 21. sed sic vivant, ut in usus universæ multitudinis ligna cædant, aquasque comportent. Quibus hæc loquentibus, 22. vocavit Gabaonitas Josue, et dixit eis: Cur nos decipere fraude voluistis, ut diceretis: Procul valde habitamus a vobis, cum in medio nostri sitis? 23. Itaque sub maledictione eritis, et non deficiet de stirpe vestra ligna cædens, aquasque comportans in domum Dei mei. 24. Qui responderunt: Nuntiatum est nobis servis tuis, quod promisisset Dominus Deus tuus Moysi servo suo, ut traderet vobis omnem terram, et disperderet cunctos habitatores ejus. Timuimus igitur valde, et providimus animabus nostris, vestro terrore compulsi, et hoc consilium inivimus. 25. Nunc autem in manu tua sumus: quod tibi bonum et rectum videtur, fac nobis. 26. Fecit ergo Josue ut dixerat, et liberavit eos de manu filiorum Israel, ut non occiderentur. 27. Decrevitque in illo die eos esse in ministerio cuncti populi, et altaris Domini, cædentes ligna, et aquas comportantes, usque in præsens tempus, in loco quem Dominus elegisset.

1. Quibus auditis.] Refer ad stragem ab Hebræis editam in Jericho et Hai, non ad fœdus in Hebal cum Deo initum, quod proxime præcessit: illud enim obiter tantum inseritur; nam posterius contigit post expugnatas urbes intermedias, ut secure omnes pergere possent in Sichem et Hebal, uti jam dixi.

Littore magni maris.] puta maris Mediterranei, quod erat magnum respectu maris Galilææ et maris Mortui, quorum utrumque est in Judæa. Porro juxta mare Mediterraneum habitabant Tyrii, Sidonii, aliique Phœnices, qui gente et genere erant Chananæi, item Philistini, qui Chananæis expulsis eorum urbes occuparant. Quare hi omnes (eorumque regiones) traditi erant Hebræis, etsi ipsi sua ignavia eas re ipsa non occuparint.

3. At hi qui habitabant in Gabaon.] Gabaon urbs erat magna et potens habebatque incolas robustissimos, ut dicitur cap. 10. 2. distabat a Jerusalem itinere duarum circiter horarum versus Occidentem, sita erat in tribu Benjamin in monte; unde dicta Gabaon, id est mons vel collis. Audi Adrich. in descript. terræ sanctæ, pag. 17. *Gabaon metropolis olim et regia urbs Hevæorum, qui orti ab Hevæo filio Chanaan, distat ab Jerusalem stadiis plus minus quinquaginta, in monte Silo sita, ut auctor est Broc. Unde et ibi dicitur fuisse excelsum maximum. Habuit sub se civitates Caphira, Beroth et Cariathiarim: post vero attributa est filiis Aaron Levitis. Nunc vero, ait Hier. ostenditur villa eodem nomine in quarto milliario Bethelis contra Orientalem plagam, juxta Rama et Remmon, ubi Salomon obtulit victimas. Hujus incolæ Gabaonitæ induti vestibus tritis, et vetustatem præ se ferentibus in dolo supplices ad Josue venerunt in Galgala, et callide fœdus inierunt: deprehensa fraude in aquarios et lignarios templi perpetuo mancipati sunt, dicti Nathinæi id est dati vel donati ad serviendum templo: quos cum Saul postea delere voluisset, ob hoc tota terra tribus annis fame afflicta est. Hic Salomon in tabernaculo Moysi (erat quippe hic tabernaculum,* 1. Paral. 16. 21. et 2. Paral. 1) *immolatis super altare æneum mille hostiis, sapientiam a Deo petiit et obtinuit,* 3. Reg. 3. 9.

4. Et callide cogitantes.] Hebr. *Fecerunt etiam ipsi in calliditate*, vel astutia astutaque prudentia; videlicet callide et prudenter cogitantes quomodo sibi prospicerent, uti faciebant alii Amorrhæi, sed hi belli inibant consilia, unde victi cæsique sunt; at Gabaonitæ prudentiores, simulatione remotioris habitationis vitam ab Hebræis petierunt, et impetrarunt. Videbant enim se, licet bellicosos et fortissimos, Deo pro Hebræis pugnante, resistere non posse. Quare hac in re non peccarunt, sed pie et prudenter egerunt. Videbant enim se excidium evadere non posse, nisi per hanc simulationem supplices fierent Hebræis, in qua licet mendacia nonnulla miscuerint, tamen bona fide putarunt in articulo tantæ necessitatis licitum esse mentiri, quod olim putavit Plato, Cassianus, aliique viri sapientes.

Tulerunt sibi cibaria.] Sic quoque vertit Chald. quin et Septuag. si apud eos, uti ex Syro vult Masius, legatur ἐπεσιτίσαντο, non autem ἐπεστήσαντο, id est *instituerunt*, uti legunt Complut. sic et Hebræa, si pro ר legatur affine ד scilicet יצטידו *iitstaiadu*, pro יצטירו *iitstaiaru*. Radix enim צידה *tseda* significat victum vel annonam. Masius vero, Cajet. cæterique recentiores quia per ר legunt *hitsaiaru*, hinc vertunt *legatos egerunt*, vel *legatos se simularunt*; ציר *tsir* enim significat legatum, inde in Hitpael הצטיר *hitsaier* significat legatum agere vel simulare. Ita Marinus in Lexico.

Saccos (cibariis, aliisque rebus ad iter necessariis plenos) veteres asinis imponentes.] Ita legendum cum Hebr. Chald. Rom. et cæteris. Irrepsit ergo mendum in Septuaginta, qui pro ὄνων, id est asinis, habent ὤμων, id est humeris.

5. Quæ ad indicium vetustatis pittaciis consuta erant.]. *Pittaciis*, id est variis frustis resarta. Hebr. enim טלאו *talu* significat varium vellus diversis particulis consutum, quod sanctus Franciscus dicere solebat, vestes et calceos rappeciatos paupertatis esse indices, ideoque eos suis asseclis commendabat. Hinc Masius vertit: *Quorum sola frustis suppacta erant.*

Panes quoque, etc. duri erant, et in frusta comminuti.] Hebr. vocantur panes נקדים *nickudim*, id est *punctorum*, scilicet qui præ ariditate in frusta et micas, ceu puncta comminuerentur, aut comminui facile possunt. Unde Arias vertit, *panes punctatos;* Vatabl. *mucidos;* Sept. *situ obsitos et corrosos;* Masius, *mucore maculosos:* mucidus enim habet mucoris maculas quasi puncta; Chald. *crustulas;* alii *adustos*, a rad. יקד *iacad*, id est urere.

6. Perrexeruntque ad Josue, qui tunc morabatur in castris Galgalæ.] Verisimile est enim Josue post eversam Jerichuntem et Hai, rediisse ad prima castra in Galgalis, adeoque in Galgalis fixisse et munivisse castra contra incursus Chananæorum. Galgala enim erat juxta Jordanem, trans quem morabantur in urbibus munitis tribus Gad, Ruben et dimidia Manasse, quas ad se evocare, vel ad eorum urbes se recipere poterat, si a Chananæis premeretur. Quare ex Galgalis processit ad expugnationem Jerichuntis, Hai et cæterarum urbium, relictis impedimentis et imbelli turba in Galgalis, utpote loco et natura et arte munitissimo, præsertim ob vicinam Jordanis, atque expugnatis eversisque urbibus redibat ad castra in Galgalis, ibique manebat donec Dei monitu in alias expeditiones evocaretur, ut colligitur ex cap. 10. 7. et v. 43. 14. 6.

Audi Leonem Imper. de loco castrorum præcepta suis ducibus dantem in Tacticis, sive de ordinanda acie cap. 11. n. 1. *Aplicta igitur sive fossatum* (nam aplictum proprie fossatum totius exercitus est) *valide quantum potes munies. Si in locis spatiosis, laxisque commode castra ponere potueris, ita facias: sin minus non negligenter, sed sedulo, firmiter et dense castra pones; illa autem loca imprimis fugies, quæ aliquid prope celsius ac eminentius habent, ne illud inimici noctu et confertim anticipantes, multa mala vobis ex eo loco inferant.* Et cap. 20. n. 27. *Castra munire semper tutum est et amicitiæ pacisque tempore. Si prope hostes fueris, fossatum circumducito vel ex lapidibus, vel ex lateribus circumvallatum, et ita castra tua in toto ponas. Si enim aliquid adversum contingat, minus imperatorium erit dicere aliquando: Non putaram.* Idem præceptum dat Vegetius, Ælianus, Cyllenius, Lipsius, Valtrinus et alii, qui de re militari scripserunt. Subjungit Leo non expedire ut castra diu eodem loco consistant, ob

sordes et immunditias, quæ a singulis quotidie in loco arcto egeruntur, ideoque, aerem inficiunt, ac morbos et pestem generant, uti in Italia et alibi experti sumus, at in dies experimur per adventum exterorum pestem invehentium.

De terra longinqua venimus.] Mentiuntur, sed id sibi licitum putant ad salvandam suam suorumque vitam, et licet mendacium hoc mox ab Hebræis deprehendendum scirent, tamen ob religionem juramenti quod extorserunt sibi parcendum sperabant.

7. Ne forte in terra quæ nobis sorte debetur habitetis.] Hebr. tantum est: *Forte in medio mei* (id est, terræ meæ, mihi scilicet a Deo promissæ, et inter nos sorte dividendæ) *tu habitas*. Tangunt rei punctum et veritatem, q. d. Si terra vestra nobis a Deo promissa est, nolumus eam a vobis occupari et nobis adimi. Unde Deus vetuerat Hebræis ne cum incolis Chananææ fœdus inirent, sed omnes mactarent. Deuter. 7. 2. Exodi 34. 12. et alibi.

8. At illi ad Josue: Servi, inquiunt, tui sumus.] Dicunt hoc non tantum per aulicismum, uti aulici dicere solent sibi invicem: Servus tuus sum; sed vere et sincere. Sciebant enim sibi ab Hebræis parcitum non iri, nisi eis se subjicerent et servos efficerent. Cupiebant ergo servitute vitam redimere. Unde et Josue mortem naturalem eis in civilem, id est in servitutem convertit. Ita Serarius et alii. Id magis patebit ex eorum dictis v. 9. et sequentibus.

9. Responderunt.] Heb. *Et dixerunt filii Israel*, id est, quisque Israelita *ad Hevæum* (Gabaonitæ ergo erant Hevæi) *forsitan in medio mei tu sedes* (habitas) *et quomodo feriam tecum fœdus?* Hoc enim vetuerat Deus, Deut. 7. 2.

De terra longinqua valde venerunt servi tui in nomine Domini Dei tui.] Hebr. *Ad nomen Domini Dei tui*, hoc est exciti fama potentiæ et prodigiorum Dei tui, quibus ipse in deserto Og et Sehon Reges, vestros hostes percussit. Tacent excidium Jerichuntis et Hai, quia illud novum et recens erat, nec poterat ad longinquos (quales se fingunt) tam cito pervolare. Vide hic eorum astutiam, artemque fallendi. Unde nonnulli censent a Gabaon et Gabaonitæ derivatum Italicum *gabare* et *gabatore*, id est, decipere et deceptor. Hinc patet Gabaonitas metu potentis Dei vindictæ in hostes Hebræorum exercitæ perculsos, ejus majestatem, potentiam et divinitatem agnovisse, ac in eum ut solum Deum verum credidisse, vel ut in eum credant eumque colant promptos et paratos se offerre: ideoque Deus eos præ cæteris Chananæis in sua idololatria obstinatis servavit, ac Josue et Hebræos impulit ut eis parcerent, proselytos facerent, et suæ Ecclesiæ unirent. Ajunt ergo: *Venimus in nomine Domini* Hebr. *Ad nomen Domini*, q. d. Venimus excitati per nomen et famam gestorum admirandorum Dei tui, ut vobiscum in eamdem societatem conjungamur. Ita S. August. Lyran. Cajet. Arias. Alibi venire in nomine Domini est venire Dei ope, potentia et virtute, ut Psal. 117. *Benedictus qui venit in nomine Domini*. Et Joan. 17. *Pater sancte, serva eos in nomine tuo*, id est virtute tua. *Cum essem cum eis, ego servabam eos in nomine tuo*, id est, virtute a te mihi data, sed *ambulare in nomine Domini*, est eum colere, invocare, at in eum sperare, ac rem quampiam aggredi.

14. Susceperunt igitur de cibariis eorum.] Non ut ex eis ederent; habebant enim recentes ex frugibus terræ panes; sed vel in symbolum amicitiæ et fœderis, ut volunt Lyran. Arias, Vatabl. et Cajet. cibos enim accipere, et prægustatos ab aliis degustare, antiquum et vulgatissimum fuit mutuæ communicationis, fidei, amicitiæ, hospitalitatis symbolum apud omnes olim nationes, et hodie quoque ab Orientalibus, æque ac ab Hibernis observatur; vel ut Masius explorandi causa, ut nimirum explorarent an vera dicerent; an scilicet vere panes essent vetustate aridi et mucidi, ut ipsi asserebant. Opponit enim hoc ei quod sequitur:

Et os Domini non interrogaverunt.] q. d. Veracitatem legatorum ac longinquitatem explorarunt suis oculis et manibus, non autem consulendo Dominum per Pontificem Rationali, in quo erant Urim et Tummim, induto. Vide dicta Exodi 28. 30. ideoque erraruut et decepti fuere. Fuit ergo hic aliquod Hebræorum peccatum: Primo, inconsiderationis, quod cum Deum haberent præsentem, dirigentem et respondentem, eum in re tam gravi non consuluerint; secundo temeritatis et præcipitationis, quod tam cito cum peregrinis et incognitis, imo de mendacio suspectis fœdus inierint, illudque juramento firmarint, nec prius rem tantam magis examinarint, an quis dolus in ea lateret, uti vere latebat; sed Deus id permisit, lumenque suum eis subduxit, ut Gabaonitas jam se agnoscentes et metuentes tam in vita, quam in sui agnitione metuque et cultu servaret et promoveret. Quocirca Leo Imp. suo belli Duci ita præcipit in Tacticis cap. 20. n. 9. *Tarde ac circumspecte deliberare, et ea quæ deliberata constitutaque sunt aliqua cunctatione aut formidine non rejicere, necessarium cum primis est: timor enim non solum tuta res non est, sed etiam rebus bonis inventis adversissima est.*

Moraliter disce hic in rebus dubiis et arduis Deum consulere, ejusque lumen implorare, ac viros doctos et religiosos, præsertim Confessarios ac Superiores, qui locum Dei tenent adire et audire. Si sapis, ergo nil magnum inchoato, nisi prius Deo consulto at propitiato. Ita Judas Machabæus semper ante prælium legitur Deum invocasse, ideoque ejus ope tot tantasque victorias obtinuisse excepto ultimo prælio, in quo non legitur orasse, ideoque licet fortiter pugnans occubuit.

15. Fecitque Josue cum eis pacem, et inito fœdere pollicitus est quod non occiderentur.] Hebr. *Ad vivificandum eos*, id est quod vitam eis conservaret nec eos occideret. Hic enim erat finis pacis et fœderis a Gabaonitis expetiti. Audi S. Ambrosium lib. 3. de officiis. *Josue*, inquit, quia adhuc erat ignarus locorum, atque incolarum inscius, non cognovit fraudes eorum; neque Dominum interrogavit, sed cito credidit. Adeo sancta erat illis temporibus fides ut fallere aliquos posse non videretur, quis hoc reprehendat in sanctis, qui cæteros de suo affectu æstimant? Et quia ipsis amica est veritas; mentiri neminem putant, fallere quid sit ignorant. Libenter credunt quod ipsi sunt, nec possunt suspectum habere quod non sunt.

Quæres, an Josue licite potuerit fœdus inire cum Gabaonitis, eisque vitam dare, cum Deus vetuisset Hebræis fœdus cum Chananæis (quales erant Gabaonitæ) inire, jussissetque eos omnes occidi? Exodi 23. 32. Resp. licite potuisse Josue fœdus cum eis inire

positis duabus conditionibus. Prior erat, ut Gabaonitæ suas urbes, agros et ditiones cederent Hebræis: ipsis enim a Deo datæ erant; ac proinde eis se ut servos subjicerent. Posterior, ut fierent proselyti, ac relictis idolis suis, fidem cultumque veri Dei susciperent, itaque in unam cum Hebræis Ecclesiam ac Rempubl. transirent. Causa enim cur Deus eos jusserat occidi, erat quod ipsi essent idololatræ et scelerati, ac periculum erat ne Hebræos ad sua idola et scelera pertraherent. Hanc enim causam dat Deus Exodi 23. 32. et 33. et Deut. 7. v. 4. Hoc autem periculo cessante permittebat Deus ut eis parceretur et vita condonaretur; utrumque autem præstitere Gabaonitæ: nam et servos se obtulere Hebræis, et eorum Deum agnovere, paratosque se obtulere ad ejus religionem capessendam; ergo Josue eis parcere poterat. Id ita esse patet primo, quia simili modo Hebræi dedere fidem Rahab Chananææ, quod ipsam omnesque ejus cognatos et affines servarent, ac fidem datam præstiterunt; quia scilicet Rahab cum suis se subjecerat Hebræis, ac parata erat fidem et religionem eorum capessere. Cur non simili modo poterat Josue vitam condonare Gabaonitis?

Secundo, quia Josue de facto pepercit Gabaonitis, postquam dolo eorum detecto cognovit eos esse Chananæos, voluitque fidem eis datam et juratam servari. Hoc autem facere non potuisset, si hoc fœdus fuisset illicitum et a Deo vetitum. Nulla enim promissio, etiam jurata rata est et valida, quæ Deo Deique legi et jussui adversatur. Nemo enim potest se obligare aut promittere se legem Dei violaturum, vel contra eam facturum.

Tertio, quia Deus severe punivit posteros Saul, eosque jussit crucifigi, 2. Reg. 21. 1. et seq. eo quod Saul Gabaonitas contra fidem a Josue datam occidisset. Voluit ergo Deus fidem eis datam esse ratam, ac sancte servari.

Quarto, quia Deus Deuter. 20. 10. jubet Hebræis ut hostibus offerant pacem, ac si eam acceptent cum eis fœdus ineant. Sub his autem etiam Chananæos comprehendi censent Interpretes. Nam quod Deus ibidem vers. 15. et 18. differentiam facit inter Chananæos prope, et alias gentes longinque habitantes, in eo tantum facere videtur, quod velit Chananæos omnes omnino occidi, ne Hebræos ad idola sua pertrahant, in cæteris autem gentibus velit parci mulieribus et infantibus. Magis idipsum patebit ex dicendis v. 19.

17. Gabaon et Caphira, et Beroth, et Cariathiarim.] Videntur illis Chananæorum urbibus nomina indicta variis de causis, petitis a loci situ, natura et ingenio, item a commodis et incommodis, quæ illis certæ res vicinæ afferebant. Sic *Gabaon* Chananæum vocabulum *culmen* significat, quia urbs hæc sita erat in monte; *Caphira* significat *leunculum*, quia fortes instar leonum habebat incolas; *Beroth* significat *puteos*, qui ibi erant excellentes et copiosi: *Cariathiarim* idem est quod *urbs sylvarum*, ob earum ibidem copiam. Ita Arias. Proprie Gabaon idem est quod collis iniquitatis et doloris, ait S. Hier. in nomin. Hebr. quia Gabaon ante Josue erat urbs scelerata, idemque doloribus plena, donec eam servavit et salvavit Jesus.

19. Juravimus illis in nomine (per nomen) Domini Dei Israel, et idcirco non possumus eos contingere.] Quæritur an juramentum hoc Principum datum Gabaonitis de vita eis servanda, illos obligavit ad fidem quam eis dederant præstandam? Obligasse negant Abulensis, Masius, Arias, Magalianes, Serarius et S. Aug. hic quæst. 13.

Ratio est prima, quia hoc fœdus et juramentum fraude et dolo Gabaonitarum fuit extortum. Secundo quia in eo intervenit error personæ: putabant enim Josue et Principes se non cum vicinis Chananæis, sed extraneis et remotis, puta Arabibus vel Syris, quales se mentiebantur Gabaonitæ, fœdus inire et jurare, iisque tantum se obligare intendebant. Juramentum enim, ut docet Sylvester, Lessius et cæteri, sequitur naturam sui actus vel contractus, atque intelligi debet, secundum conditiones et restrictiones, quæ in tali actu vel contractu intelliguntur. Hic autem intelligitur illa conditio: *Si non estis Chananæi*. Quare cum Gabaonitæ essent Chananæi, Hebræi intendebant quod cum illis nollent pacisci, nec fœdus inire, ac consequenter illo juramento se non obligare. Tertio, quia ipsum factum erat contra legem Dei, jubentem omnes omnino Chananæos deleri. Num. 33. 52. Deut. 20. 16. Putarunt tamen Principes se hoc juramento obligari: ex quo errore colligas quanta ea ætate fuerit nominis divini reverentia et religio: permisitque Deus quem consulere neglexerant eos errare ut inde Gabaonitarum salutem eliceret, in eosque suam clementiam ostenderet. Fuerunt tamen obligati Israelitæ renovata pactione, quia fraudem paulo post cognoscentes, prius pactum fidemque eis datam ratam habuerunt, ad hoc Deo eos impellente; nam Deo placuisse ut illis pacem ultro petentibus parceretur, fidesque data servaretur, connivendo in lege mortis contra Chananæos lata, patet ex eo quod fœdus hoc a Saule violatum gravissime Deus sit ultus 2. Reg. 21. 1. Hæc sententia est probabilis.

Probabilior tamen est contraria, scilicet hoc fœdus et juramentum obligasse Josue ac Hebræos ad fidem et vitam Gabaonitis datam præstandam, uti censent Lyran. Hugo, Dionys. Cajet. S. Ambr. lib. 3. Offic. c. 10. Gratianus 22. q. 4. cap. finali, ac fuse solideque Suarez lib. 2. de juramento cap. 18. qui citat S. Thomam, Bonav. Richard. Ratio est prima, quia Deus permiserat, imo quasi jusserat parci Chananæis si ipsi pacem peterent, ac suas urbes cederent Hebræis, eorumque religionem capesserent, uti ostendi vers. 15. Omnia autem hæc præstitere Gabaonitæ. Ergo poterat, imo ex charitate debebat eis parci, fœdusque cum eis iniri. Idipsum satis significat Script. cap. 11. vers. 19. ubi ait: *Non fuit civitas, quæ se traderet filiis Israel, præter Hevæum qui habitabat in Gabaon; omnes enim bellando cepit. Domini enim sententia fuerat ut indurarentur corda eorum, et pugnarent contra Israel, et caderent, et non mererentur ullam clementiam ac perirent, sicut præceperat Dominus Moysi.* q. d. ideo jussit Deus deleri Chananæos, quia ipsi obstinate restiterunt Hebræis; quia vero id non fecere Gabaonitæ qui erant Hevæi, sed pacem petierunt, idcirco illam eis dari voluit Deus.

Secunda, quia dolus hic Gabaonitarum non erat circa substantiam rei, aut circa id quod juramentum requirebat ut esset validum, sed circa accidens duntaxat, scilicet circa proximitatem vel longinquitatem

habitationis eorum; ergo non vitiabat, nec irritabat juramentum, nec fœdus juratum. Fuisset circa substantiam, si ipsi voluissent suas urbes suamque idololatriam retinere, itaque fœdus inire cum Hebræis; hoc enim erat a Deo vetitum, ideoque Hebræi nullo ad hoc juramento se obligare poterant: jam autem cum offerant sua prædia Hebræis, et eorum religionem cupiant amplecti, substantiam fœderis a Deo permissi, imo jussi præstant: nec dolus illam violat aut elidit. Quare non fuit hic error personæ, sed alicujus accidentis personæ. Volebant enim Hebræi cum præsentibus Gabaonitis contrahere fœdus; sed errabant in accidente, putantes eos remote, non propinque habitare, quod fœdus non vitiat: sicut si quis contrahat matrimonium cum fœmina præsente, valide contrahit; esto erret, putetque eam esse Italam, cum sit Germana.

Dices: Josue non intendebat contrahere cum Gabaonitis, nisi hac conditione, quod non essent Chananæi. Resp. adde vel non manerent Chananæi, si scilicet vellent persistere in hostilitate, infidelitate et impietate Chananæorum. Jam autem Gabaonitæ hæc tria a se abdicarunt, cupieruntque ie amicitiam, religionem et pietatem Hebræorum transire. Quare jam non Chananæi; sed potius Hebræi et proselyti censendi sunt, cum qualibus Josue optabat fœdus inire.

Tertia, quia dolus hic non erat noxius, sed commodus Hebræis. Quid enim profuisset eis cædes et mors Gabaonitarum, nisi ad opinionem et infamiam crudelitatis barbaræ, quod petentes pacem mactassent, apud omnes gentes conciliandam? Vita autem eorum multum Hebræis profuit, quia eis usi sunt quasi servi ad lignationem et aquationem. Ergo dolus hic non vitiabat fœdus, nec faciebat Hebræos involuntarios; nam paulo post cognito dolo voluntario fœdus initum approbarunt.

Quarta, Gabaonitæ supplices petebant vitam dumtaxat, offerentes se ad omnem servitutem; quis nisi barbarus id eis negasset, eosque trucidasset? Sane id non fecit Tamerlanes, nec Amurathes, nec Ottomannus, nec quis alius quantumlibet crudelis et tyrannus.

Quinta, Josue potuisset et debuisset, ac proinde voluisset eis parcere, si ipsi sine dolo fatendo se Chananæos se ipsi subjecissent, et in servos addixissent. Hæc enim erat mens Dei, uti jam ostendi. Ergo cum ipsi idem nunc faciant, eis parcere debuit, esto dolus aliquis interveniat: unde et de facto dolo cognito eis pepercit.

Sexta, id diserte ipsi hic fatentur et asserunt: *Juravimus*, inquiunt, *illis in nomine Domini Dei Israel* (cujos fidem et cultum ipsi agnoscunt et suscipere cupiunt:) *Et idcirco non possumus eos contingere.* Et mox: *Ne contra nos ira Dei concitetur, si pejeraverimus.* Nota τό *juravimus*, scilicet in præterito; loquuntur ergo de juramento non post dolum agnitum renovato, sed primitus ante doli cognitionem præstito, eoque se obligari asserunt. Idem patet ex violatione hujus juramenti, quam Deus ultus est crucifixione posterorum Saulis, 2. Reg. 21. Hinc patet responsio ad argumenta contrariæ sententiæ. Denique verisimile est Eleazarum Pontificem cognito dolo Deum consuluisse. (Hoc enim jusserat Deus Num. 27. 21.) Quid in re tam gravi et perplexa facto foret opus, aut certe Josue Deum orasse, et ab eo audisse ut Gabaonitis parceret, eorumque tam corpora quam animas per veræ religionis professionem servaret.

Dices: Chananæi erant homines sceleratissimi et corruptissimi, ideoque Deus omnes deleri jusserat, ne sua vitia affricarent Hebræis. Ergo licet Gabaonitæ metu mortis promitterent morum et vitiorum emendationem, tamen eis Hebræi credere non debebant, sed metuere ne paulo post in pristina scelera relaberentur, ideoque illos omnes delere, uti jusserat Deus. Resp. communiter id verum erat, at non in Gabaonitis, qui tam serio se in servos ad omnia paratos et ad veri Dei cultum offerebant. Adde eorum mentem et constantiam fuisse probandam, eisque adhibendos fuisse religionis magistros, æque ac inspectores et custodes, qui si deprehenderent eos ad sua idola relabi, ad Josue idipsum referrent, cujus erat eos castigare et exterminare, uti jam fit Maranis et Judæis ad Christum conversis; nec dubium Josue idipsum præstitisse. Verum eventus docuit Gabaonitas in fide et Judaismo fuisse constantes, ideoque Deus eorum cædem in Saulis posteris adeo graviter vindicavit. Rebellionis hic non erat periculum, quia Gabaonitæ erant pauci, exarmati, et inter Hebræos distributi, ut inter se coire, et contra eos conspirare non possent.

Disce hic quam sancte fides, præsertim jurata, sit servanda hosti, etiam impio et infideli, quales erant Gabaonitæ. Idem diserte docet sancitque Leo Imp. in Tacticis, sive de acie ordinanda. Fide enim sublata evertitur omnis hominum contractus et societas, quæ fidei quasi basi innititur, ut homines jam non homines, sed leones, tygrides et feræ esse videantur.

21. Sed sic vivant, ut in usus universæ multitudinis ligna cædant, aquasque comportent.] Principes hic Gabaonitas vita donant, sed servitute damnant, idque juste; tum quia vitam dumtaxat, eis promiserant et jurarant; tum quia Gabaonitæ dolum fecerant, et fraude juramentum extorserant; tum quia ipsi erant Chananæi, quos Deus volebat occidi, et si quibus ob deditionem parceretur, eos servituti addici. Mitis ergo fuit hæc eorum pœna, quæ tandem facta est honorata sors et conditio serviendi templo, uti patebit versu ultimo.

Quibus hæc loquentibus vocavit Gabaonitas Josue,] ut Principum sententiam approbans, eamdem quasi summus Princeps et Judex promulgaret Gabaonitis. Recte quoad sensum vertit Interpres, quod in Hebræo sic ad verbum sonat: *Cum locuti essent de illis Principes, vocavit eos Josue*, etc. Hebr. enim כאשר *caascer*, non tantum *sicut*, sed et *cum*, vel *quando* significat.

23. Itaque sub maledictione eritis,] puta sub servitute et onere lignandi et aquandi. Servitus enim onerosa est species quædam maledictionis, id est, maleficientiæ et castigationis.

27. Decrevitque in illo die eos esse in ministerio cuncti populi, et altaris Domini.] Duplex ergo fuit onus et officium Gabaonitarum: Prius, comportare ligna et aquam totis Hebræorum castris. Unde a Josepho lib. 11. Antiq. cap. 4 et 5. vocantur δημόσιοι, id est, publici servi.

Posterius, eadem comportare tabernaculo, et postea templo, cui fere soli addicti fuere post divisionem castrorum et tribuum, terræque promissæ possessionem, præsertim tempore Salomonis, idque ex præscripto et distributione exactiore officiorum templi facta a Davide, quem verisimile est eos vocasse Nathinæos, quorum crebra est mentio Esdræ cap. 2. 43. et 50. cap. 8. 20. Nehem. 3. 26. et 31. 1. Paral. 9. 2. Nam Gabaonitas hos esse Nathinæos non tantum recentiores docent, ut Lyr. Masius, R. Salomon, Sigonius de Repub. Hebræorum lib. 5. cap. 7. Ribera lib. 3. de Templo cap. 4. Vilalpando in Apparatu part. 1. lib. 2. cap. 7. sed et S. Hieron. (si tamen ipse est auctor) in Tradition. Hebr. in lib. 1. Paral. *Nathinæi*, inquit, *id est, donati* (a rad. נתן *nathan*, id est, dedit) *sunt Gabaonitæ, eo quod ad serviendum dati sint ad templum Domini*, donati, scilicet primum a Josue hic; unde Hebr. est יתנם *ittenem*, id est, *dedit eos*, (unde Nathinæi nomen) *Tabernaculo;* deinde a Davide, donati inquam, ut subservirent Sacerdotibus et Levitis, non proxime tamquam Subdiaconi Diaconis, ut vult Sigon. sed remote, ut laici, et exteri personis sacris ex Levi oriundis, idque indicat Script. Esdræ cap. 8. 20. et 1. Paral. 9. 2. Unde et valde verisimile est Gabaonitas sacris Judaicis fuisse initiatos, ac per Circumcisionem in Judaismum transisse, uti bene probat Abulens. Atque hac de causa Josephus eos vocat sacros servos, id est, servos sacri templi: *Nathinæus*, ergo Hebr. idem est quod *Deodatus*. Sic apud Carthusianos et alios Religiosos fratres laici vocantur donati vel oblati, scilicet ordini et Deo. Hi ergo Nathinæis priscis sunt similes, ac recte Nathinæl vocari queunt.

Dices: Salomon in templo fabricavit mare æneum aquis refertum, item aquæductus plures, quibus aqua influeret in templum. Erat insuper probatica Piscina juxta templum ad abluendas victimas Deo sacrificandas. Hebræi quoque ligna offerebant templo, et ad illud convehebant: ergo ad neutrum munus opus erat Nathinæis. Resp. negando conseq. Nam Salomon tot aquæ ductibus alleviavit quidem onus Nathinæorum, non tamen omnino sustulit. Nam ex aquæductibus Nathinæi aquam deportare debebant, non tantum ad altare, sed etiam ad omnes sacerdotum culinas altari vicinas. Idem dico de lignis. Insuper sacerdotes Nathinæis utebantur ad quoslibet templi usus, uti nos utimur sacristanis eorumque ministris. Templum enim erat vastissimum instar urbis, ac quotidie plurimæ, et subinde millenæ (uti fecit Salomon) in eo oves, vituli, et boves sacrificabantur, ad quorum ablutionem, coctionem et cremationem ingens vis aquarum requirebatur. Quare sicut Sacerdotes et Levitæ per vices serviebant templo, tumque habitabant in templo, sic et Nathinæi; alioqui verisimile est eos sparsim habitasse in urbibus sacerdotibus assignatis, eisque serviisse. Denique Salomon in fabricando templo inter alios operarios usus fuit Nathinæis, uti docet Vilalpando et alii.

In loco quem Dominus elegisset,] ad collocandum in eo Tabernaculum cum arca fœderis, Cherubim et Propitiatorio, et consequenter ad sui venerationem, cultum, sacrificia et adorationem. Hic locus primo fuit in Galgalis, deinde in Silo, tertio in Nobe, quarto in Gabaa, denique in templo, cum illud Salomon extruxit. Porro arca mansit in Galgalis toto septennio, quo Josue Chananæos debellavit; arca enim erat in castris, castra autem erant in Galgalis, ut patet cap. 10. vers. ult. Bellis septennalibus finitis, octavo anno ducatus sui, Josue transtulit arcam e Galgalis in Silo, ut patebit c. 18. versu 1.

CAPUT DECIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Quinque Reges Chananæi oppugnant Gabaonitas quasi transfugas; sed eis Josue succurrit, hostes fugat, qui lapidibus e coelo pluentibus conteruntur. Mox versu 12. Josue sistit Solem et Lunam, donec hostes eos omnes profligeret. Deinde v. 22. quinque Reges in spelunca latentes pedibus calcari et suspendi jubet. Denique v. 28. plures urbes expugnat, quo facto revertitur ad castra in Galgalis.

1 Quæ cum audisset Adonisedec Rex Jerusalem, quod scilicet cepisset Josue Hai, et subvertisset eam (sicut enim fecerat Jericho et Regi ejus, sic fecit Hai et Regi illius) et quod transfugissent Gabaonitæ ad Israel, et essent fœderati eorum, 2. timuit valde. Urbs enim magna erat Gabaon, et una civitatum regalium, et major oppido Hai, omnesque bellatores ejus fortissimi. 3. Misit ergo Adonisedec rex Jerusalem ad Oham regem Hebron, et ad Pharam regem Jerimoth, ad Japhia quoque regem Lachis, et ad Dabir regem Eglon, dicens: 4. Ad me ascendite, et ferte præsidium, ut expugnemus Gabaon, quare transfugerit ad Josue, et ad filios Israel. 5. Congregati igitur ascenderunt quinque Reges Amorrhæorum, Rex Jerusalem, Rex Hebron, Rex Jerimoth, Rex Lachis, Rex Eglon, simul cum exercitibus suis, et castrametati sunt circa Gabaon, oppugnantes eam. 6. Habitatores autem Gabaon urbis obsessæ miserunt ad Josue, qui tunc morabatur

in castris apud Galgalam, et dixerunt ei: Ne retrahas manus tuas ab auxilio servorum tuorum; ascende cito, et libera nos, ferque præsidium: convenerunt enim adversum nos omnes Reges Amorrhæorum, qui habitant in montanis. 7. Ascenditque Josue de Galgalis, et omnis exercitus bellatorum cum eo, viri fortissimi. 8. Dixitque Dominus ad Josue: Ne timeas eos; in manus enim tuas tradidi illos: nullus ex eis tibi resistere poterit. 9. Irruit itaque Josue super eos repente, tota nocte ascendens de Galgalis. 10. Et conturbavit eos Dominus a facie Israel: contrivitque plaga magna in Gabaon, ac persecutus est eos per viam ascensus Beth horon, et percussit usque Azeca et Maceda. 11. Cumque fugerent filios Israel, et essent in descensu Beth horon, Dominus misit super eos lapides magnos de cœlo usque ad Azeca; et mortui sunt multo plures lapidibus grandinis, quam quos gladio percusserant filii Israel. 12. Tunc locutus est Josue Domino, in die qua tradidit Amorrhæum in conspectu filiorum Israel, dixitque coram eis: Sol contra Gabaon ne movearis, et Luna contra vallem Aialon. 13. Steteruntque Sol et Luna, donec ulcisceretur se gens de inimicis suis. Nonne scriptum est hoc in libro justorum? Stetit itaque Sol in medio cœli, et non festinavit occumbere spatio unius diei. 14. Non fuit antea nec postea tam longa dies, obediente Domino voci hominis, et pugnante pro Israel. 15. Reversusque est Josue cum omni Israel in castra Galgalæ. 16. Fugerant enim quinque Reges, et se absconderant in spelunca urbis Maceda. 17. Nuntiatumque est Josue, quod inventi essent quinque Reges, latentes in spelunca urbis Maceda. 18. Qui præcepit sociis, et ait: Volvite saxa ingentia ad os speluncæ, et ponite viros industrios, qui clausos custodiant; 19. vos autem nolite stare, sed persequimini hostes, et extremos quosque fugientium cædite: nec dimittatis eos urbium suarum intrare præsidia, quos tradidit Dominus Deus in manus vestras. 20. Cæsis ergo adversariis plaga magna, et usque ad internecionem pene consumptis, hi qui Israel effugere potuerunt, ingressi sunt civitates munitas. 21. Reversusque est omnis exercitus ad Josue in Maceda, ubi tunc erant castra, sani et integro numero: nullusque contra filios Israel mutire ausus est. 22. Præcepitque Josue dicens: Aperite os speluncæ, et producite ad me quinque Reges qui in ea latitant. 23. Feceruntque ministri ut sibi fuerat imperatum; et eduxerunt ad eum quinque Reges de spelunca, Regem Jerusalem, Regem Hebron, Regem Jerimoth, Regem Lachis, Regem Eglon. 24. Cumque educti essent ad eum, vocavit omnes viros Israel, et ait ad principes exercitus qui secum erant: Ite, et ponite pedes super colla Regum istorum. Qui cum perrexissent, et subjectorum colla pedibus calcarent, 25. rursum ait ad eos: Nolite timere, nec paveatis, confortamini et estote robusti; sic enim faciet Dominus cunctis hostibus vestris, adversum quos dimicatis. 26. Percussitque Josue, et interfecit eos, atque suspendit super quinque stipites, fueruntque suspensi usque ad vesperum. 27. Cumque occumberet sol, præcepit sociis ut deponerent eos de patibulis. Qui depositos projecerunt in speluncam, in qua latuerant, et posuerunt super os ejus saxa ingentia, quæ permanent usque in præsens. 28. Eodem quoque die Macedam cepit Josue, et percussit eam in ore gladii, regemque illius interfecit, et omnes habitatores ejus: non dimisit in ea saltem parvas reliquias. Fecitque regi Maceda, sicut fecerat regi Jericho. 29. Transivit autem cum omni Israel de Maceda in Lebna, et pugnabat contra eam: 30. quam tradidit Dominus cum Rege suo in manus Israel; percusseruntque urbem in ore gladii, et omnes habitatores ejus non dimiserunt in ea ullas reliquias. Feceruntque regi Lebna, sicut fecerant Regi Jericho. 31. De Lebna, transivit in Lachis cum omni Israel: et exercitu per gyrum disposito oppugnabat eam. 32. Tradiditque Dominus Lachis in manus Israel, et cepit eam die altero, atque percussit in ore gladii, omnemque animam quæ fuerat in ea, sicut fecerat Lebna. 33. Eo tempore ascendit Horam rex Gazer, ut auxiliaretur Lachis: quem percussit Josue cum omni populo ejus usque ad internecionem. 34. Transivitque de Lachis in Eglon, et circumdedit, 35. atque expugnavit eam eadem die: percussitque in ore gladii omnes animas quæ erant in ea, juxta omnia quæ fecerat Lachis. 36. Ascendit quoque cum omni Israel de Eglon in Hebron, et pugnavit contra eam: 37. cepit eam, et percussit in ore gladii Regem quoque ejus, et omnia oppida regionis illius, universasque animas quæ in ea fuerant commoratæ: non reliquit in ea ullas reliquias; sicut fecerat Eglon, sic fecit et Hebron, cuncta quæ in ea reperit consumens gladio. 38. Inde reversus in Dabir, 39. cepit eam atque vastavit: Regem quoque ejus atque omnia

per circuitum oppida percussit in ore gladii: non dimisit in ea ullas reliquias; sicut fecerat Hebron et Lebna et regibus earum, sic fecit Dabir et regi illius. 40. Percussit itaque Josue omnem terram montanam et meridianam atque campestrem, et Asedoth, cum regibus suis, non dimisit in ea ullas reliquias, sed omne quod spirare poterat, interfecit, sicut præceperat ei Dominus Deus Israel, 41. a Cadesbarne usque Gazam. Omnem terram Gosen usque Gabaon, 42. universosque reges, et regiones eorum, uno impetu cepit atque vastavit: Dominus enim Deus Israel pugnavit pro eo, 43. reversusque est cum omni Israel ad locum castrorum in Galgala.

1. QUÆ CUM AUDISSET ADONISEDEC REX JERUSALEM,] quæ a Gabaon tantum distabat duabus leucis sive horis, ideoque ejus rex invasit Gabaonitas, quod ad Hebræos transissent, quodque sibi vicini panderent Hebræis iter ad suam Jerusalem expugnandam. Videtur Adonisedec hoc nomen assumpsisse a Melchisedec, qui in eadem ante 400. annos regnarat, eamque justis suis legibus, moribus, et exemplis fecerat aedem צדק *tsedec*, id est, justitiæ, ut scilicet in ea vigeret justitia, Dei cultus, veraque religio. Audi Masium: Vocabantur priscis illis temporibus omnes reges Jerosolymæ (ut autumant Judæi) vel Melchisedec, vel Adonisedec, quorum illud regem justitiæ, hoc dominum justitiæ significat. Unde conjicitur urbem illam primum *tsedec*, id est, justitiam (quam in ea plantarat primus justus sanctusque ejus rex Melchisedec) fuisse nominatam; postea vero *salem*, id est, pacem, quod in ea securo et pacifico habitaretur (nam nomen Jebus, quod aliquando illi a vulgo attributum est 1. Paralip. 11. 4. incolarum non urbis proprium erat) ac deinde Jerusalem, idque factum est sive a Davide, ut innuit Josephus lib. 7. Antiq. cap. 3. sive ab aliquo alio, per conjunctionem sive combinationem duarum vocum. Nam cum Abraham eodem loco sacrificaturus filium suum, loco nomen dedisset ארני יראה *Adonai iire*, id est, videbit vel providebit Dominus sibi victimam, ex illo *iire*, id est, providebit, et vetustiore nomine *salem*, conflatum est nomen *Jerusalem*, id est, providebit, aut videbit pacem, sive visio pacis. Hæc Masius. Vide dicta Genes. 22. 14. Falluntur ergo Josephus lib. 7. belli cap. 18. et Hegesippus lib. 3. cap. 9. dicentes Melchisedec urbis conditorem posuisse hoc nomen Jerusalem, eo quod ipse ad vetus nomen *salem* addiderit, τὸ ἱερὸν, id est *sacrum*, propter ædificatum ibidem a se templum, quasi Jerusalem idem sit quod ἱερὸν, id est, sacrum templum urbis *salem*. Alii cum Euseb. lib. 9. Præpar. cap. 4. Salomoni id tribuunt, quasi Jerusalem idem sit quod ἱερὸν, id est, sacrum templum Salomonis. Verum nec Melchisedec, nec Salomon Græce locutus est, sed Hebraice.

Errat pariter Stephanus Byzantius lib. de urbibus, asserens a Solymis montibus Solymos dici et salem, quæ postea dicta est Ælia ab Ælio Adriano Imper. ejus restauratore.

A vero quoque alienum videtur quod scribit noster Christoph. a Castro in cap. 4. Baruch. sub finem, Jerusalem dictam a Jebusæis incolis, q. d. *Jerusalem*, id est, *timete* urbem nostram *salem*, ut vel ipso urbis nomine vicinis civitatibus terrorem incuterent. Alienum pariter videtur quod indicat S. Hieron. de locis Hebr. litt. 1. Jerusalem dictum a *Jebus* filio Chanaan et pronepote Noe, ac *salem* (Jebusæi enim incoluere Jerusalem) commutata scilicet littera S. in R. euphoniæ causa, quasi Jerusalem idem sit quod Jebussalem.

Divinitus autem hæc nomina urbi data sunt, propter œconomiæ passionis, crucis et mortis mysterium in ea peragendum, in quo mysterio justitia, pax, et felicitas totius orbis posita fuit, juxta illud Thren. 2. *Hæccine est urbs perfecti decoris gaudium universæ terræ?* Et illud Psalm 73. *Deus autem rex noster ante sæcula, operatus est salutem in medio terræ.* Et illud Isaiæ 2. *De Sion exibit lex, et verbum Domini de Jerusalem.* Et Apoc. 21. 2. *Vidi sanctam civitatem Jerusalem novam descendentem de cœlo, a Deo paratam, sicut sponsam ornatam viro suo.* Vide Tobiam cap. 13. 11. et seq. in elogiis Jerusalem exultantem. Audi Adrichom. in descript. Jerusalem: *Jerusalem civitas Dei electa, sancta et gloriosa, fundata in montibus sanctis, loci eminentia, cœli solique felicitate cunctas mundi urbes superans, in totius orbis et Judææ medio, ceu centrum et umbilicus terræ sita est; et tamquam regia inter omnes accolas, velut caput in corpore eminet, splendidisque ædificiis sicut sol præ cæteris lucet. Tantaque gloria illustratur, ut singulari quodam privilegio unicus olim electus a Deo locus: ac non tantum fidelis cujusque animæ, verum etiam militantis Christi in terris ecclesiæ denique et beatæ illius in cœlo triumphantis exstiterit figura. Urbs perfecti decoris, gaudium et exultatio universæ terræ. Hæc circa annum a mundo creato* 2023. *tempore Abrahami, a Melchisedec rege condita, Hebraice Salem, Græce vero Solyma vocata est; atque ab eo* 50. *annis possessa videtur. Quam deinde Jebusæi a Jebusæo filio Chanaan prognati occupaverunt; a quibus Jebus et Jebusæum aliquando dicta est; quo tempore ejus regem Josue occidit. Tenuerunt autem eam Jebusæi annos octingentos et viginti quatuor, tantumque urbis fidebant firmitati, ut Davide rege ipsam oppugnaturo per contemptum cæcos, claudos et mutilos in mœnibus collocarint, dictitantes hos ad arcendum hostem sufficere.* Hucusque Adrichom.

Denique S. Hier. epist. 17. ad Marcellam, invitans eam ut Roma migret Jerusalem: *In tribus nominibus*, ait, *Trinitatis demonstrat fidem: Jebus, Salem, et Jerusalem appellatur. Primum nomen calcata, secundum pax, tertium visio pacis. Paulatim quippe pervenimus ad fidem, et post conculcationem ad pacis visionem erigimur ex quo Salomon, id est, pacificus in ea natus est, et factus est in pace locus ejus. Et in figura Christi sub etymologia urbis Dominus dominantium et Rex regum nomen accepit.*

2. URBS ENIM MAGNA ERAT GABAON ET UNA CIVITATUM REGALIUM.] Hebr. *Sicut una civitatum Regni*, q. d. Gabaon erat una ex præcipuis regni Chananæorum civitatibus. Sept. *Una præcipuarum civitatum Regum.* Masius: *Quanta ulla urbium regni.* Chald. *Regnorum.*

4. QUARE TRANSFUGERIT,] impune scilicet *ad Josue*,

q. d. Quare permittemus impunitum hoc Gabaonitarum a nobis ad Hebræos transfugium? q. d. Puniamus hanc eorum a nobis apostasiam, et exscindamus eos, ne quis audeat eos imitari, et ad Hebræos transfugere, *quia pacem fecit cum Josue.*

9. IRRUIT ITAQUE JOSUE SUPER EOS REPENTE TOTA NOCTE ASCENDENS DE GALGALIS,] q. d. Josue tota nocte proficiscens de Galgalis, summo mane pervenit ad Gabaon, ac subito et ex improviso in castra hostium eam obsidentium irruit, itaque eos somno sopitos, turbatos pavidosque oppressit. Nota hic novum stratagema Josue, quo celeritate et matutina irruptione hostium castra turbavit et superavit. Prudenter enim, ait Themistocles magnus Græcorum in præliis dux, *Amicos patientia, hostes celeritate superandos esse.* Et Julius Cæsar: *Veni, vidi, vici*, quod imitatus Carolus V. pientius dixit: *Veni vidi, vicit Christus.* Celer et pervigil fuit Hannibal, æque ac Vespasianus Imp. Vide dicta Apoc. 3. vers. 3. Sic Troja a Græcis capta est, qui ut ait Virgil. Æneid. 2.

Invadunt urbem somno vinoque sepultam.

Noctu ergo summe contra hostes tam corporis quam animæ excubandum est. Noctu enim dæmones perambulant ut turpia, scelesta et infanda conciteut. Quare contra eos sub noctem, ut opem Dei et angelorum imploremus, recitamus Psalm. 90. *Qui habitat in adjutorio Altissimi, in protectione Dei cœli commorabitur*, etc. *Non timebis a timore nocturno*, etc. *A negotio perambulante in tenebris.* Chald. *Non timebis a timore dæmonum, qui ambulant in nocte, a morte in tenebris ambulante.*

10. IN GABAON,] in agro Gabaon; obsidebant enim Gabaon. Vide simile cap. 5. 3.

PERSECUTUS EST EOS,] scilicet Israel Amorrhæos, vel Deus per Israelem quasi militem suum. Hebræi enim sæpe subticent verbi suppositum, illudque ex circumstantiis, quasi obvium lectori intelligendum supplendumque relinquunt.

11. DOMINUS MISIT SUPER EOS LAPIDES MAGNOS DE CŒLO.] Lapides grandinis intellige. Addit Josephus lib 5. Antiq. cap. 2. tonitrua et fulmina; quare non solum lapidosa et inusitatæ magnitudinis grandine, sed etiam tonitru et fulminibus terribilem fuisse hanc tempestatem, æque ac fuerat illa Ægyptiaca, Exodi 9. 23. Similia fulminum auxilia a Deo fuisse immissa legioni Christianæ (quæ inde fulminatrix est appellata) sub Marco Aurelio Imperat. narrat Euseb. lib. 5. Hist. cap. 5. ac Theodosio Imper. contra Eugenium præHanti narrat Claudianus, dum ita canit:

O nimium dilecte Deo, cui fundit ab antris,
Æolus armatas hyemes, cui militat æther,
Et conjurati veniunt ad classica venti.

Sic ad Samuelis preces Deus Philisthæos per tonitrua perculit, et Hebræis percutiendos objecit, 1. Reg. 7. 10.

12. TUNC LOCUTUS EST JOSUE DOMINO.] Chald. *Tunc Josue laudavit Dominum*, et laudando eum rogavit fiducia plenus, ut sisteret solem, donec plenam de hostibus cæsis obtineret victoriam; qua prece ad Deum præmissa, Josue fidens omnino divinæ virtuti opique, imperavit soli quietem et solstitium. Ecclesiast. cap. 46. 4. docet Josue id fecisse ex zelo et justa ira contra hostes populi Dei, utique impellente eum Spiritu Sancto. Vide hic quam potens sit fides magna in Deum; sed hanc nobis suggerat et inspiret Deus oportet, uti eam inspiravit Josue; alioqui enim temerarius fuisset imperando soli stationem. Hoc est quod Christus promisit Matth. cap. 21. vers. 22. dicens: *Omnia quæcumque petieritis in oratione credentes, accipietis.* Quantum ergo credis et speras, tantum a Deo accipies. Quis ergo non summa speret a Deo, ut summa accipiat?

SOL CONTRA GABAON NE MOVEARIS, ET LUNA CONTRA VALLEM AIALON.] Hebr. est: *Sol, tace.* Quod R. Salomon intelligit de Pythagorico cœlorum concentu, q. d. Sol, ne canas uti soles, sed tace et audi vocem jussumque meum, ac siste gradum. Verum hoc ridiculum est et futile: *Sol, tace*, ergo idem est quod *Sol, quiesce*, ne movearis. Septuag. *Sol apud Gabaon stato et Luna apud vallem Ælonis.* Sensus ergo est, q. d. Tibi, o Sol, in virtute Dei omnipotentis jubeo, imperoque ut non movearis, sed immotus fixusque ex adverso urbium Gabaon et Aialon consistas, ut lucem nobis præbeas, donec hostes nostros persequamur, omnesque ad internecionem deleamus. Nam urbs Aialon vicina erat urbi Gabaon, et inter eas vallis erat media, in qua prælium hoc gerebatur. Unde apparet illo die fuisse circa novilunium, lunamque soli fuisse conjunctam. Quod vero lunam nominet Josue, facit hoc, non quasi id necessarium esset ad præbendum suis lumen (hoc enim aliunde præstabat solus Sol,) sed quia poetica copia ludit in Sole et Luna, sicut in Gabaon et Aialon: hic enim versus æque ac duo sequentes sunt Hebraici rythmi, deprompti ut videtur ex libro Justorum. Unde apparet eos non esse compositos a Josue, sed hic inseri ex lib. Justorum, sive Esdraa restaurator librorum sacrorum, sive quis alius eos hic inseruerit; nisi quis dicat librum Justorum hic vocari annales publicos, in quibus quolibet anno vel ævo justorum præsertim Heroum illustria facta scribebantur, quasi eos citet hic Josue.

Secundo, nominat Lunam, ut innuat non tantum Solem, sed et Lunam, omnesque cœlorum orbes jussos fuisse gradum sistere: Sole enim et Luna, quæ astra sunt nobilissima, ac diei et nocti præsunt, omnia reliqua cœlestia astra et corpora significant; alioqui enim statio Lunæ ad lumen et ad victoriam hic non requirebatur; significat ergo Deum tunc omnes cœlorum orbes cohibuisse, ne videlicet constitutus ab eo a mundi creatione perpetuus inter orbes hos ordo, tenor et consensus unius aut duorum inæquabili progressione perturbaretur, uti fuse docet Abulensis et Masius, ac Conimbricenses in lib. 2. de cœlo qu. 2. art. 3. in fine. Simile accidit Isaiæ cap. 38. 8. ubi Isaias ad preces Ezechiæ Regis solem decem gradibus retrocedere jussit.

Hec ergo Josuano die non fuit tempus, cujus mensura est motus primi mobilis (hic enim motus illo die cessabat) sed fuit duratio quæ rem quamvis existentem et perdurantem naturaliter comitatur, et cujus mensura poterat esse duratio primi mobilis, etiam dum ipsum quiescit. Atque hæc duratio mensurari poterat per horologia non solaria, sed arenaria vel

ferrea, quæ suis temporibus librata stato tempore decurrunt, singulasque horas suo indice vel sono pulsuque indicant. Simili modo cessante motu Solis et Lunæ, cessavit reciprocatio sive fluxus et refluxus maris; hic enim a motu Lunæ causatur. Ita Conimbr.

13. Nunne scriptum est hoc in libro justorum?] Fuit hic liber quasi sanctorum Catalogus, in quo præclara virorum fide et religione illustrium facta erant descripta. Quis et qualis fuerit nescitur; nam plane intercidit. Ita Theod. et alii. Vide Sixtum Senensem in Catalogo sacrorum librorum, varias de hoc libro virorum sententias referentem.

Stetit itaque Sol in medio coeli,] id est, in ipso cœlo magno et vasto: est Hebraismus frequens; vel in hemisphærio nostro, quod dimidium est respectu alterius hemisphærii, quod respicit Antipodes.

Et non festinavit occumbere spatio unius diei.] Hinc videtur quod Josue imperarit stationem Soli sub vesperam, cum is occumberet, ideoque vereretur Josue ne hostes per tenebras imminentes effugerent. Justinus Martyr dialog. contra Tryphonem opinatur diem hunc Josuanum fuisse 36. horarum. Nam præter duodecim horas naturales, addit illi 24. horas supernaturales, quibus Solem stetisse putat; nam dicitur hic Sol stetisse spatio unius diei, quod ipse de die naturali viginti quatuor horarum accipit. Verius id accipias de die artificiali; hæc enim sola locem præbet, idque innuit Ecclesiasticus cap. 46. 5. dicens: *Una dies facta est quasi duo*, q. d. Dies quæ solet esse duodecim vel 14. horarum, facta est 24. vel 28. horarum. Stetit ergo hic Sol per 12. vel potius 14. horas. Hæc enim pugna contigit sub solstitium æstivum, quando in Judæa dies est 14. horarum.

Plura de hac statione Solis litteralia et mystica dixi Ecclesiastici 46. 5. quibus adde Tropol. In Luna cognitionem intellectus, quæ in hac vita semper minus clara est, et in Sole ardorem affectus considera. Hæc interdum in uno summo bono intuendo et diligendo absque varietate subsistunt, donec ulciscatur se homo de inimicis suis. Nihil enim ita imperfectiones nostras domat et absumit, ac donum istud perfectissimæ contemplationis, qua homo beneficio Domini novit angelicos spiritus æmulari.

Physice et bellico Leo Imper. in Tacticis in Epilogo num. 51. *In acie instruenda*, ait, *solem a tergo et ventum habeas, et in hostium oculis utrumque collocabis.* Idem dicas de pulvere, ut eum a tergo, et a fronte hostium colloces, ut in eorum oculos involet, eosque excæcet, ut præliari nequeant; nimirum pulvis sequitur ventum.

Anagog. Rupertus in hac statione Solis, ait, est figura judicii extremi; quando enim Christus judicaturus advoniet, tunc stante Sole longua erit dies donec ulciscatur se de inimicis suis: *Juxta est*, ait Sophon. cap. 1. *dies Domini magnus, dies iræ, dies tribulationis et angustiæ, dies calamitatis, et miseriæ.* Imo post diem judicii cessabit omnis cœlorum motus, ac sol, luna et stellæ consistent eodem loco in æternum, uti docent Theologi.

Allegorice Josue hic typus fuit Jesu Christi: *Sicut enim pugnante Propheta* (Josue) *sol stetit, ita dum Salvator noster mortis sua mortem dissolveret, sol meridie continuit radios suos, et tenebris replevit terram*, ait Theodor. quæst. 15.

Denique Hebræi, ob impetratam hanc a Josue Solis stationem, sepulcro ejus insculpserunt solem ad perennem tanti miraculi memoriam, quod ipse fuisset Solis stator, ac instar Solis nocte et die fuisset pervigil; nam *vigili stant bella magistro*, de qua re rursum dicam cap. ult. 30.

14. Non fuit antea nec postea tam longa dies.] Nam dies Ezechiæ ab Isaia prolongatus fuit dumtaxat 15. horarum. Decem enim horis diei Isaias adjecit quinque; hic vero Josuanus dies fuit 28. horarum. Nam 14. horis diei Josue adjecit alias horas 14. Vide dicta Eccl. 45. 5. et Isaiæ 38. 8.

Obediente Domino voci hominis, et pugnante pro Israel.] Portentum est quod Deus obediat homini, sicut Deus obedivit Josue petenti ut sisteret Solem, quia Josue in omnibus obediebat Deo. Vis ut Deus te audiat? audi tu Deum, eique obedi; sic faciet tibi obedire omnia a se creata, tibique quasi omnipotentiam suam communicabit. Scriptum est enim: *Voluntatem timentium se faciet.* Ita S. Dominicus dicebat se a Deo impetraro quicquid ab eo postularet. Idem etiamnum experiuntur viri sancti: *Ex quo intelligitur Deum servorum suorum precibus obedire, et ad eorum necessitatem creaturas suas opportune gubernare*, ait Auct. de mirabil. S. Scr. apud S. Aug. t. 3. l. 2. c. 4.

Miratur S. Bernard. Deum natum ex Virgine illi quasi filium obedivisse; at magis mirum Deum obedire Josue. Christus enim matri obedivit, non qua Deus, sed qua homo et filius: hic vero Deus ut Deus obedivit Josue. O prodigium, o stupor, o dignatio numquam in cœlis vel terris audita, quod Creator creaturæ, Deus homini obedit! Exclamat S. Bern. Erubesce, cinis, Deus se humiliat, et tu te exaltas. Erubesce, pulvis, Deus obedit homini, et tu nec homini, nec Deo obedis?

Sanctus ergo Josue imperat cœlis, ac quasi rex illis leges figit, atque Solem et Lunam in medio cursu sola voce et imperio, tamquam habenis mirabiliter detinet et frænat. Sic sancti imperant vitæ et morti, cœlo et inferno, dum mortuos suscitant, et animas gehennæ addictas convertendo in cœlum transferunt. Cui enim Creator obedit, illi et Angeli, et dæmones, et homines omnesque creaturæ obediant oportet. Vide hic quanta sit vis orationis, quæ Deum nobis facit obedire. Unde Jacob in oratione luctans cum Deo, illumque volentem vincens vocatus est *Israel*, id est, *dominans Deo*. Genes. 32. 28. Orans ergo Deum fit Israel, Deoque prævalet. Vide dicta Jacob 5. v. 16. et seq. Unde Chald. hic vertit: *Ut exaudiretur coram Deo oratio hominis, quia per verbum suum pugnabat Dominus pro Israele.* Sic et Masius, Pagnin. Ariss et Vatabl. Audiatur. S. Hier. in cap. 28. Isaiæ: *Fiducia habitantis in se Dei, locutus est Jesus: Stet Sol.* S. Ambrosius lib. 1. Offic. cap. 40. *Jesus Nave cum adversum Gabaonitas surgeret prælium, et vereretur ne nox impediret victoriam, magnitudine mentis et fidei clamavit: Stet Sol; et stetit, dum hæc victoria consummaretur.* D. Bern. apud ejus vitæ auctorem lib. 2. cap. 7. cum adversus Leoninos schismaticos constanter agendum ardenterque precandum suaderet: *Josue, ait, pugnat et ut ad consummationem victoriæ dies sufficiat protelata,*

Soli ut stet non tam orat quam imperat, et meretur fides tam Solis obedientiam, quam de hoste prostrata victoriam.

15. Reversusque est Josue cum omni Israel in castra (in locum pro castris munitum) Galgalæ.] *Reversus est*, scilicet confecto prorsus bello, quo Deus miraculose pugnabat pro Israel e Solem sistendo, donec omnes hostes cæderentur, uti præ essit. Hic ergo versus per Anticipationem hic ponitur, et quasi per parenthesin interjicitur; nam proprio loco collocandus esset in versu ultimo capitis. Ita Masius: aut planius et magis connexe cum versu sequenti, q. d. *Reversus est*, hoc est, reverti incipiebat Josue, quia fugerant quinque reges hostium duces, et videbantur effugisse; abscanderant enim sese in spelunca Maceda: quad cum audisset Josue, reflexit iter, ac speluncam custodiri jussit, donec sui cæteros eorum asseclas persequerentur et cæderent, uti sequitur. Unde Vatablus vertit: *Et Josue adornabat reditum.*

16. Fugerant enim,] juxta sensum jam datum, Masius et alii vertunt: *Fugerant autem*, ut hic versu nectatur cum v. 13. et v. 14. per parenthesin inseratur.

19. Persequimini hostes.] Audi quid de hostes fugientes insequendo sanciat Leo Imper. in Tacticis c. 20. num. 202. *Victoria tibi a Deo concessa, ne statim turbulente et confuse illos insequaris, sed inter insequendum ne conversi te rursus adoriantur providebis: nam effusa et intemperans insectatio opportunos ad offensionem facit eos, qui insequuntur.*

Et Vegetius lib. 3. cap. ult. *Qui dispersis suis*, inquit, *inconsulte insequitur, quam acceperat, adversario vult dare victoriam.* Unde Josue hic jubet, ut totus Hebræorum cuneus hostes persequatur.

21. In Maceda ubi tunc erant castra.] Jusserat enim Josue suos custodire quinque reges absconditos in Maceda, ibique castra figere, donec pars una exercitus fugientes persequeretur et cæderet; quæ hoc peracto ad cæteros in Maceda rediit. Castra ergo hic vocantur potior et munitior exercitus portio. Et Maceda deinde cæsis quinque regibus, rediere ad pristina plenaque castra sita in Galgalis, ut patet versu ultimo.

Nullusque contra filios Israel mutire ausus est.] Hebr. *Nemo contra filios Israel acuit linguam suam*: Masius: *Nec canis acuisset linguam suam in quemquam filiorum Israel*, q. d. Israel nil passus est mali, fuitque omnibus circumcirca gentibus formidabilis; quasi e nemo ausus fuit ipsum allatrare, ne canis quidem, animal alioqui cumprimis irritabile, sed dentibus, non lingua metuendum; canes enim multum lingua latrantes vix dentibus mordent. Est proverbium.

24. Ponite pedes super colla regum istorum.] Non fuit hæc insolentis animi, aut victoria elati. Josue enim optime callebat illud Aristidis tom. 2. Orat. 2. de pace: *Usus victoriæ honestus, non minorem quam victoria laudem affert.* Jussit ergo suis colla regum calcare; primo, ut suis fiduciam, et animos ad cæteras Chananæorum reges debellandos adderet, ostenderetque Deum implere promissa per Mosen, Deuter. 33. ult. ubi dicitur: *Negabunt te inimici tui, et tu eorum colla calcabis.*

Secundo, ut meritas de impiissimis tyrannis sumeret pœnas.

Tertio, ut suos longius ab infandis eorum sceleribus et communione cum scelestis Chananæis abdicaret, utpote quos tam Dei vindicta, quam Josue sententia calcari, necari, necatosque in crucem agi ostentarique viderent. Allegor. *Fuit hæc non crudelitas, sed humanitas*, ait Origen. homil. 11. *Christi sacramentum designans, quod Dominus Jesus adumbratum prius a filio Nave per singulas civitates, nunc in veritate per singulas animas credentium complet: ut quæ possidebantur a pessimis regibus, secundum principem mundi hujus, expulsis iis et peremptis, fucere eas dignetur habitaculum fidei et Sancti Spiritus templum.*

Symbol. S. Hier. lib. 1. contra Jovin. per quinque reges accipit quinque sensus, qui in homine regnant, sed a Jesu pugnante superantur. *Significatur*, inquit, *quod antequam Dominus populum suum educeret de Ægypto, et circumcideret eum, visus, odoratus, gustus, auditus tactusque regnaverint, et his quasi principibus fuerint universa subjecta, quos Jesus ad speluncam corporis confugientes et ad tenebrosum locum, id est, ipsum ingredientes corpus interfecit, ut per id occiderentur, per quod ante regnabant.*

31. De Lebna transivit in Lachis.] Vide ut Josue sapienter utatur victoria, ac regibus cæsis urbes omnes consternatas capiat, et instar fulminis pervadat. Peccavit ea in re Hannibal; si enim cæsis Romanis ad lacum Thrasimenum Romam perrexisset, eam cepisset. Unde de eo dictum: *Vincere scit Hannibal, sed victoria uti nescit.*

37. Cepit eam.] Josue ergo cepit Hebron, sed pervolando. Unde nonnulli gigantes eam rursum occuparunt quos in eadem postea delevit Caleb, ut patet c. 15. 14. de quo c. seq. v. 21.

Et percussit in ore gladii,] id est, in acie gladii; quod Galli dicunt: *au fil de l'épée*. Hac phrasi significatur omnes gladio fuisse trucidatos; quod enim homini est *os*, hoc gladio est acies. Sicut enim homo cibum quem ore contingit, devorat; sic gladius quicquid acie sua ferit, consumit.

Regem quoque ejus,] scilicet jam ante percusserat gladio, ac percussum suspenderat in patibulo, uti dixit vers. 26. Repetit enim regis cædem, quia recenset stragem communem urbi ejus Hebron illatam, cum rex cæsus sit non in Hebron, sed in Maceda.

40. Percussit, etc. Asedoth.] Ita legendum cum Roman. non *Aseoth*. Sic et Septuag. Hebræum nomen ut proprium regionis retinuerunt, tam hic quam cap. 12. 8. et cap. 13. 20. sed et Euseb. in locis Hebr. asserit, *Asedoth* esse nomen proprium urbis. Masius tamen et alii hoc nomen accipiunt non ut proprium, sed ut appellativum, vertuntque *effusiones*, sive loca devia et convalles; ubi scilicet montes cullesve in valles camposque se porrigunt et effundunt. Noster Deut. 4. 27. vertit *radices montis*, ac Numer. 21. 15. vertit *scopulos;* qui in flumine se protendunt et effundunt.

Omne quod spirare poterat interfecit.] Hebr. *omnem animam*, id est, omnem hominem, qui spiritu et halitu vitaque fruebatur, *interfecit:* nam pecora non esse cæsa, sed in prædam abacta patet cap. sequenti 14. Nusquam enim Deus jussit pecora occidi, nisi in Jericho cap. 6. 21. quia ipsa statuta fuit anathema. Ita Abulens. quæst. 98.

41. A Cadesbarne usque Gazam.] Vide hic fortitudinem, felicitatem, celeritatem, victorias Josue,

quibus quasi fulmen transvolando omnia stravit et subegit, licet munitissima, qoalis erat Gaza urbs Philistinorum fortissima, adeo ut Alexander Magnus spatio bimestri eam oppugnarit, antequam caperet, teste Diodoro lib. 17. Hinc et a robore nomen accepit. Gaza enim Heb. עזה *Azza*, vel Gaza (nam litteram *Ain* sæpe pronuntiant ut *g.* sic עמרה pronuntiant *Gomorrha*, עמר *gomor*, etc.) Hoc tamen nomen alia de causa eidem urbi confirmatum est postea a Cambyse filio Cyri, quam recenset Pomponius Mela lib. 1. cap. 11. *In Palæstina*, ait, *est ingens et munita admodum Gaza. Sic Persæ ærarium vocant. Et inde nomen est, quod cum Cambyses armis Ægyptum peteret, huc belli opes et pecuniam intulerat*, ut illa in Gaza, utpote munitissima, esset totissima. Hinc et paulo post Josue transitum, gigantes receperunt Gazam, eamque munitiorem effecerunt, uti narratur capite sequent. versu 22.

CAPUT UNDECIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

JOSUE PRÆLIO SUPERAT JABIN REGEM ASOR PRÆPOTENTEM CUM REGIBUS SIBI FOEDERATIS, AC CHANANÆAM PENE TOTAM SUBJUGAT; ITAQUE A PRÆLIIS CESSAT. HUC USQUE AUDIVIMUS BELLUM AUSTRALE JOSUE, NUNC AUDIEMUS AQUILONARE; IPSE ENIM SUBACTA CHANANÆA AUSTRALI, ARMA JAM VERTIT AD AQUILONAREM.

1 QUÆ cum audisset Jabin rex Asor, misit ad Jobab regem Madon, et ad regem Semeron, atque ad regem Achsaph: 2. ad reges quoque Aquilonis, qui habitabant in montanis et in planitie contra meridiem Ceneroth, in campestribus quoque et in regionibus Dor juxta mare; 3. Chananæum quoque ab Oriente et Occidente, et Amorrhæum atque Hethæum, ac Pherezæum et Jebusæum in montanis: Hevæum quoque qui habitabat ad radices Hermon in terra Maspha. 4. Egressique sunt omnes cum turmis suis, populus multus nimis sicut arena quæ est in littore maris, equi quoque et currus immensæ multitudinis: 5. conveneruntque omnes reges isti in unum ad Aquas Merom, ut pugnarent contra Israel. 6. Dixitque Dominus ad Josue: Ne timeas eos; cras enim hac eadem hora ego tradam omnes istos vulnerandos in conspectu Israel: equos eorum subnervabis, et currus igne combures. 7. Venitque Josue et omnis exercitus cum eo, adversus illos ad Aquas Merom subito, et irruerunt super eos, 8. tradiditque illos Dominus in manus Israel. Qui percusserunt eos, et persecuti sunt usque ad Sidonem magnam, et Aquas Maserephoth, campumque Masphe, qui est ad Orientalem illius partem. Ita percussit omnes, ut nullas dimitteret ex eis reliquias: 9. fecitque sicut præceperat ei Dominus, equos eorum subnervavit, currusque combussit igni. 10. Reversusque statim cepit Asor, et regem ejus percussit gladio: Asor enim antiquitus inter omnia regna hæc principatum tenebat. 11. Percussitque omnes animas, quæ ibidem morabantur; non dimisit in ea ullas reliquias, sed usque ad internecionem universa vastavit, ipsamque urbem peremit incendio. 12. Et omnes per circuitum civitates regesque earum cepit, percussit atque delevit, sicut præceperat ei Moyses famulus Domini. 13. Absque urbibus, quæ erant in collibus et in tumulis sitæ, cæteras succendit Israel; unam tantum Asor munitissimam flamma consumpsit. 14. Omnemque prædam istarum urbium ac jumenta diviserunt sibi filii Israel cunctis hominibus interfectis. 15. Sicut præceperat Dominus Moysi servo suo, ita præcepit Moyses Josue, et ille universa complevit: non præteriit de universis mandatis, nec unum quidem verbum quod jusserat Dominus Moysi. 16. Cepit itaque Josue omnem terram montanam, et meridianam, terramque Gosen, et planitiem, et Occidentalem plagam montemque Israel, et campestria ejus; 17. et partem montis quæ ascendit Seir usque Baalgad, per planitiem Libani subter montem Hermon: omnes reges eorum cepit, percussit, et occidit. 18. Multo tempore pugnavit Josue contra reges istos. 19. Non fuit civitas quæ se traderet filiis Israel, præter Hevæum, qui habitabat in Gabaon: omnes enim bellando cepit. 20. Domini enim sententia fuerat, ut indurarentur corda eorum, et pugnarent contra Israel et caderent, et non mererentur ullam clementiam, ac perirent, sicut præceperat Dominus Moysi. 21. In illo tempore venit Josue, et interfecit Enacim de montanis, Hebron, et Dabir, et Anab, et de omni monte Juda et Israel, urbesque eorum delevit. 22. Non reliquit ullum de stirpe Enacim, in terra filiorum Israel, absque civitatibus Gaza, et Geth, et

Azoto, in quibus solis relicti sunt. 23. Cepit ergo Josue omnem Terram, sicut locutus est Dominus ad Moysen, et tradidit eam in possessionem filiis Israel secundum partes et tribus suas: quievitque terra a præliis.

1. Jabin rex Asor.] Asor erat totius Chananææ metropolis, inter omnia ejus regna tenens principatum: cessit tribui Nephthali, distat a Cæsarea Philippi sex milliaribus, a mari Mediterraneo novem. Ita ex Josepho et aliis Adrichom.

2. Contra meridiem Ceneroth,] hoc est ad meridiem stagni Genesareth, quod alio nomine mare Tiberiadis sive Galilææ dicitur.

4. Populus multus nimis, sicut arena quæ est in littore maris,] id est magna et innumerabilis hominum multitudo. Est enim hyperbole in Script. usitata, pertinens ad amplificandam victoriam, ac simul terræ promissæ fœcunditatem (utpote quæ tantam multitudinem alere potuerit) commendandam. Josephus l. 5. Antiq. c. 2. asserit fuisse trecenta millia peditum, decem equitum et duo millia curruum.

6. Vulnerandos.] Alii vertunt *occidendos:* utrumque significat Hebr. חללים *chalalim*, et utrumque hic factum; jusserat enim Deus omnes Chananæos occidi.

Equos eorum subnervabis,] hoc est equis nervos vel suffragines aut crura incides, ut videlicet inutiles reddantur, ne posthac illis utaris in bello, et fiduciam ponas in eis me neglecto. Hac enim de causa equorum copia a Deo fuit improbata et vetita Hebræis Deut. 17. 16. Psal. 147. 10. Psal 20. 8. Vide dicta Exodi 13. v. 13. Eadem de causa jussit et currus comburi: reliqua vero præda camelorum, asinorum, boum, ovium, etc. Hebræis frui permisit. Ita Abul. Masius, Arias, Vatabl. Vide dicta Exodi 13. 13.

Tropol. Origen. cum dæmone pugnantes, inquit, arma ei eripiamus necesse est: equum ergo enervamus, cum lascivum corpus jejunio frangimus: corpus enim est quasi equus lasciviens, cui animus quasi eques insidet et præsidet, ut illud domet, et flagello disciplinæ quasi auriga moderetur et regat.

8. Usque ad Sidonem magnam,] non quod alia fuerit Sidon minor, sed quod Sidon vicina Tyro cognomen habuerit *magna*. Sidon enim artificum industria, navium nautarumque copia et maxima portus commoditate ab omnibus celebrata fuit. Dicta est Sidon a Sidone filio Chanaan conditore, ut vult Josephus 1. Antiq. c. 6. et S. Hieron. in quæst. in Gen. vel ut Justinus histor. lib. 18. Strabo l. 12. et alii a piscium copia. Phœnices enim piscem vocant *said* (quod Hebr. significat venari) unde et hodie Sidon vulgo a Turcis et Syris vocatur *said*, vel *saida*. Est autem hæc urbs in Phœnicia, adeoque videtur olim fuisse Metropolis Phœniciæ. Unde Isaiæ 23. 12. Tyrus illa mercibus opibusque et viribus inclyta vocatur filia Sidonis. Sita est in littore maris Mediterranei sub Antilibano. Ita Masius.

Et aquas Maserephoth.] Hebr. *Et* משרפות *misrephot aquarum*, hoc est, *Et ustrinas aquarum*, ut vertit Masius, vel ut alii *adustiones vel incendia aquarum.* Tigur. *Calefactiones aquarum:* per quas Vatabl. et R. David intelligunt aquas calidas, quales sunt Aquisgrani ad balnea. Alii salinas intelligunt, quod scilicet ibidem aqua ex mari per canales deducta, Solis radiis excocta, et quasi exusta in salem durabatur. Ita Chald. Lyran. R. Salomon, Adrichom, et alii. Tertio, Masius fornaces vitrarias intelligit: arenam enim vi ignis excoctam et liquatam, ex qua conflatur vitrum; hic vocari aquam: omne enim liquidum subinde aqua vocatur.

10. Asor enim antiquitus inter omnia regna hæc principatum tenebat.] Hinc liquet Asor fuisse Metropolim Chananææ, ut dixi v. 1. ideoque Jabin regem Asor hos omnes reges et urbes Chananææ, quæ hic nominantur, non tantum habuisse fœderatas, sed etiam sibi quasi Principi subditas.

11. Non dimisit reliquias.] Nonnullos tamen fuga vel tum, vel antea evasisse, qui paulo post mortem Josue vires receperint, urbesque restaurarint, ac novos reges sibi crearint, qui Hebræos vexarunt et afflixerunt, patet Judic. 4. 2. ubi post 130. annos Jabin rex Asor dicitur per viginti annos dominatus Hebræis. Unde verisimile est Jabin fuisse commune nomen regum Asor, uti regum Ægypti commune nomen fuit Pharao, deinde Ptolemæus: ac regum Syriæ nomen erat Antiochus. Ita Masius. Simile accidit in Madianitis, qui excisi a Mose. Num 31. rursum succreverunt, ac iterum bella moverunt Israelitis. Unde a Gedeone prostrati sunt Judic. 6. Sic et Hebronitæ a Josue succisi, rursum vires, urbemque Hebron receperunt, ac a Caleb devicti sunt, ut patet v. 21. conferendo cum Judic. 1. v. 10.

Porro Procopius l. 4. de bello Wandalorum, et ex eo Evagrius l. 4. hist. c. 18. asserunt multos Chananæorum cernentes se Josue non posse resistere, ex Chananæa profugisse in Ægyptum, Libyam et Africam, ibique novas ædificasse urbes, nonnullos quoque in Germaniam, aliasque Europæ provincias pervenisse tradunt Rabbini, ac imprimis Aben Ezra, et ex iis Genebr. in Chron.

13. Absque urbibus quæ erant in collibus et in tumulis sitæ, cæteras succendit Israel.] Hebr. *Tantum urbes quæ erant in tumulis suis non succendit.* Unde recte infert noster Interpres, asseritque cæteras urbes quæ non erant in collibus, a Josue fuisse succensas. Dicuntur vero urbes in tumulis sitæ, quæ eminentiore sunt loco, vel in collibus, ideoque loci natura munitæ. Unde Theod. Chald. et Vatabl. vertunt: *Urbes fortes;* Masius: *Aggeribus munitas.* Sensus est, q. d. Josue urbes non munitas succendit, eo quod timeret ne illæ se abeunte rursum a Chananæis hostibus occuparentur, cum ipse pauciores haberet milites, quam ut omnes urbes quas capiebat valido præsidio firmare posset: urbes vero in collibus munitas non succendit, utpote quas facile parvo præsidio tenere et tutari poterat, excepta tamen urbe Asor, quæ caput erat et metropolis aliarum; hanc enim exussit: quia si illa mansisset integra, fuisset continua belli materia, Chananæis ad regiam hanc urbem repetendam, et sibi vindicandam perpetuo intentis et excubantibus. Ita Abulensis.

16. Montemque Israel.] Quæres, quis sit hic mons.

Masius et Arias censent montem hic vocari loca montosa circa Samariam. Mons enim Samariæ dictus est mons Israelis, postquam decem tribus facientes schisma a Juda et Roboam Rege, nomen Israelis sibi appropriarunt, regnique sui caput fecerunt Samariam, eo Regem sibi crearunt Jeroboam. Hinc colligit Masius hunc librum non a Josue, sed diu post eum ex Diariis a Josue relictis fuisse conscriptum.

Alii per montem Israelis accipiunt montem Sion, in quo ædificatum fuit templum, ut illo ob templum antonomastice vocetur mons Israelis. Alii accipiunt montem Bethel, ubi Jacob, qui alio nomine dictus est Israel, vidit scalam e terra in cœlum porrectam, Deumque scalæ innixum, ac ab eo promissionem Chananææ a posteris suis possidendæ accepit. Genes. cap. 28. vers. 12. Alii cum Cajet. et Saliano intelligunt montem Garizim, vel similem juxta Sichem, situm in agro, quem Jacob ibidem emerat. Genes. cap. 33. vers. 19.

17. Et partem montis quæ ascendit Seir,] id est, in Idumæam. Recte vertit noster Interpres, si in Hebræo moderna puncta a Rabbinis substituta commutes, ac loco הֶחָלָק hechalach, legas hachelec, id est, istam partem. Aquila quoque Chald. et Vatablus vertunt *montem divisionis*, id est, divisum et dividentem, quia Chananæam dividit et disterminat ab Idumæa. Recentiores cum Symmacho et Masio vertunt λεῖον, id est, levem, politum, glabrum, id est, nudum et arboribus vacuum. Septuag. retinuerunt nomen Hebræum quasi proprium.

18. Multo tempore pugnavit Josue contra Reges istos.] Joseph. lib. 5. Antiq. c. 2. asserit Josue quinquennio subegisse Chananæam. Verius est eum id fecisse septennio, saltem incboatn. Id enim diserte tradunt Chronologi Hebræorum in Seder Olam, ac Theod. Abul. Masius, Serarius, Tornieilus et alii, idque satis colligitur ex annis Caleb. cap. 14. 7. ut ibi ostendam.

19. Non fuit civitas quæ se non traderet.] Corrigo cum Roman. *Quæ se traderet.* Hebr. enim est, *quæ pacem faceret*, vel offerret, aut oblatam acceptaret. Tradunt enim Rabbini, quos sequitur Masius, Josue obtulisse pacem singulis urbibus Chananææ, sed omnes pacem abnuisse, quod nollent conditionem pacis scilicet subjectionem et servitutem Hebræorum subire. Alii tamen negant Josue obtulisse ois pacem, eo quod Deus vellet omnes occidi. Locus enim Deuter. 20. 10. ubi jubetur ut pax offeratur urbibus hostilibus, ambiguus est et dubius, an ad exteros dumtaxat, an vero etiam ad Chananæos pertineat.

20. Domini enim sententia fuerat, ut indurarentur corda eorum.] Hebr. *A Domino erat ut indurarent cor suum.* Ita Masius. Ipsi ergo Chananæi se indurabant ut nollent cum Hebræis pacisci, non vero, ut ait Calvinus hic, ipse Deus qui veniam Chananæis negari jusserat, eos in cæcum furorem impulit, ne locum darent misericordiæ. Id tamen Domini sententia et judicio factum est, ob nefaria eorum scelera, factum inquam, non activo et impulsive, sed permissive et objective; illa nimirum providentia, quam circa peccata, sanctissima Dei majestas habet: quæ qualis et quanta sit explicui Exodi 7. 3.

Hinc elicitur, quod si Chananæi pacem a Josue et Hebræis petiissent, ac pœnitentes in unius veri Dei castum cultum cum Hebræis transire voluissent, Deum decretum suum de illis occidendis revocaturum fuisse, aut potius declaraturum illud non comprehendere Chananæos pœnitentes, sed tantum impœnitentes, et in sua impietate obduratos. Ita Abulens. Masius et alii.

21. Interfecit Enacim,] id est, gigantes posteros Enac gigantis.

Quæritur, quomodo Josue gigantes, eorumque urbes Hebron, Dabir et Anab deleverit, cum post mortem Josue id fecerit Caleb et Othoniel? ut dicitur c. 14. 12. et Judic. 1. v. 10. 11. et 12. Abulensis qu. 85. respondet esse hic Anticipationem, tribuique hic Josue illa quæ ipse incboavit, sed posteri ejus perfecerunt. Melius respondet Masius utrumque contigisse: gigantes enim a Josue partim cæsos, partim pulsos esse ex Hebron, Dabir et Anab, cum ipse illas urbes victor percurreret, pulsos vero ac profugos, qui scilicet Josue manus evaserunt, fugisse, et sese recepisse in Gazam, Geth et Azotum, quæ erant urbes Philistinorum. Unde post mortem Josue viribus resumptis, majorum suorum sedes, scilicet Hebron, Dabir et Anab recuperarunt, rursumque occuparunt, donec tandem a Caleb et Othoniolo funditus fuere deleti. Id insinuat versus sequens.

Porro *Enacim*, Hebr. idem est quod *Torquati*, torque ornati. Sic Manlius apud Romanos cognominatus est Torquatus, quod Gallo in prælio torquem ademisset. Porro torques aurei militibus ob rem strenue gestam donari ab Imperatoribus solebant: unde torquati dicti, qui duorum generum erant, simplares duplaresque. Vegetius l. 2. Torquati, inquit, duplares, torquati simplares erant quibus torques aureus solidus virtutis præmium fuit: quem qui meruisset, propter laudem interdum duas consequebatur annonas, duplares duas, simplares unam. Torquati tamen hodie vocitari debent equites, qui vulgo cochleati dicuntur, quos Rex noster gestamine suo regioque insignivit, quique ordinem regium gestare dicuntur. Ita Budæus. Sic tradunt Rabbini gigantes hosce bellipotentes, vasta sua corpora torquibus impiesse et ornasse. Enacim enim erant Colossæi gigantes et monstra hominum.

23. Cœpit ergo Josue omnem terram.] Chananææ. *Omnem*, id est, potiorem et quasi omnem; pauca enim intacta reliquit; vel *omnem*, scilicet quam bello tentavit, quam adire et expugnare voluit; nullam enim adiit, quam non expugnarit, uti Deus illi promiserat c. 1. 3. Aliquas tamen in Chananæa urbes non adiit, intactasque reliquit æque ac Gazam, Geth, Azotum, et cæteras urbes Philistinorum, perinde ac Tyrum, Sidonem, cæterasque Phœniciæ urbes, quæ tamen ambitu terræ a Deo Hebræis promissæ continebantur. Cur id fecerit causas afferam Judic. 2. 21.

Secundum partes et tribus,] *et* significat *id est*, q. d. secundum partes, id est, secundum tribus. Hebraice *juxta partitiones eorum, ad tribus eorum*, id est, prout Hebræi per suas tribus erant divisi et dispertiti.

Quievitque terra,] id est, habitatores terræ a Josue vel occisi vel suppressi subactique, nullum Israeli bellum moverunt. Ita Arias, Vatabl. et alii.

CAPUT DUODECIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Numerantur 31. Reges a Josue in Chananæa cæsi.
Vide hic ut Josue Regum omnium fuerit terror, imo judex et vindex.

1 Hi sunt reges, quos percusserunt filii Israel, et possederunt terram eorum trans Jordanem ad solis ortum, a torrente Arnon usque ad montem Hermon, et omnem Orientalem plagam, quæ respicit solitudinem. 2. Sehon rex Amorrhæorum, qui habitavit in Hesebon, dominatus est ab Aroër, quæ sita est super ripam torrentis Arnon, et mediæ partis in valle, dimidiæque Galaad, usque ad torrentem Jaboc, qui est terminus filiorum Ammon, 3. et a solitudine usque ad mare Ceneroth contra Orientem, et usque ad mare deserti, quod est mare salsissimum, ad Orientalem plagam per viam quæ ducit Betsimoth: et ab Australi parte, quæ subjacet Asedoth, Phasga. 4. Terminus Og regis Basan, de reliquis Raphaim, qui habitavit in Astaroth, et in Edrai, et dominatus est in monte Hermon, et in Salecha, atque in universa Basan, usque ad terminos. 5. Gessuri, et Machati, et dimidiæ partis Galaad: terminos Sehon regis Hesebon. 6. Moyses famulus Domini, et filii Israel percusserunt eos, tradiditque terram eorum Moyses in possessionem Rubenitis, et Gaditis, et dimidiæ tribui Manasse. 7. Hi sunt reges terræ, quos percussit Josue, et filii Israel, trans Jordanem ad Occidentalem plagam, a Baalgad in campo Libani, usque ad montem, cujus pars ascendit in Seir: tradiditque eam Josue in possessionem tribubus Israel, singulis partes suas, 8. tam in montanis quam in planis atque campestribus. In Asedoth, et in solitudine, ac in meridie Hethæus fuit et Amorrhæus, Chananæus et Pherezæus, Hevæus et Jebusæus. 9. Rex Jericho unus, rex Hai, quæ est ex latere Bethel, unus, 10. rex Jerusalem unus, rex Hebron unus, 11. rex Jerimoth unus, rex Lachis unus, 12. rex Eglon unus, rex Gazer unus, 13. rex Dabir unus, rex Gader unus, 14. rex Herma unus, rex Hered unus, 15. rex Lebna unus, rex Odullam unus, 16. rex Maceda unus, rex Bethel unus, 17. rex Taphua unus, rex Opher unus, 18. rex Aphec unus, rex Saron unus, 19. rex Madon unus, rex Asor unus, 20. rex Semeron unus, rex Achsaph unus, 21. rex Thenac unus, rex Mageddo unus, 22. rex Cades unus, rex Jachanan Carmeli unus, 23. rex Dor, et provinciæ Dor unus, rex Gentium Galgal unus, 24. rex Thersa unus: omnes reges triginta unus.

2. Dominatus est, etc., mediæ partis in valle.] Hebr. *Dominatus est in medio vallis.* Ita et Sept. quasi dicat: Dominatus est per dimidiam vallem, quæ dividitur fluvio Arnon, ita ut medietas fluvii et vallis adjacentis esset Sehon regis Amorrhæorum, altera vero dimidia pars esset Moabitarum. Vide Deut. c. 3. vers. 16.

4. Raphaim.] Ita vocabantur gigantes prognati ex Rapha, sicut Enakim prognati ex Enac. Vide dicta Genes. 14. 5.

Qui habitavit in Astaroth.] Ita dicta est hæc urbs et regia Og regis Basan, ab Astarte idolo Dianæ sive Junonis, hoc est lunæ quæ ibi colebatur; unde et cognominabatur *carnaim*, id est, duorum cornuum, quia luna dum nascitur bicornis est. Vide dicta Genes. 14. 5. sic et *Baalgad*, ait Arias, ex numine Fortunæ, quæ ibi colebatur, nomen accepit: *Gad* enim est fortuna, ut dixi Genes. 30. 11. *Baal est Deus.*

9. Rex Jericho unus.] *Rex*, id est, regulus, sive princeps. Singulæ enim urbes cum suis municipiis suos habebant reges, id est, rectores et principes, ut patet ex seq. olim enim singularum urbium domini vocabantur reges, teste Arist. l. 3. Polit. Straboue l. 16. et Plinio lib. 6. c. 9. Hinc collige quanta fuerit illius ævi simplicitas, cum reges suis contenti urbibus alias non ambirent, sed cum eis contra communes hostes, v. g. Hebræos conspirarent. Jam autem non raro videmus tantam esse hominum ambitionem, ut ei satiandæ totus mundus non sufficiat. Unde de Alexandro Magno cecinit Poeta:

> Unus Pellæo juveni non sufficit orbis,
> Sarcophago contentus erit.

Quid miseri mortales terram ambitis? quid agros agris, urbes urbibus, regna regnis adjicere satagitis? quid tota vita vosmetipsos in fundorum dilatatione excruciatis, cras morituri? Deo judici vindicique ambitionis, injustitiæ et tyrannidis exactam rationem reddituri? in tumulo terræ octopedali sepeliendi? in gehenna per omnem æternitatem arsuri? Hoc est terræ punctum, quod inter mortales ferro et igni dividitur. O quam angusti sunt mortalium termini! O

quam angusti cæcique mortalium animi! itane terræ punctum vastissimis, pulcherrimis, opulentissimis cœlorum orbibus regnisque antefertis?

23. Rex Gentium Galgal unus] Hebr. ad *Galgal* additur articulus *Lamed*. q. d. *Rex Gentium Galgala*, vel in Galgala *unus*. Certum est Galgal hic non esse Galgala, ubi Josue transito Jordane fixit castra: ibi enim nulla erat civitas, nullus rex. Quare verisimiliter Masius et alii censent Galgal esse Galilæam. Hæc enim Hebr. dicitur גליל *Galil*. *Galgal* autem idem est quod *Galil*, geminata dumtaxat littera *Gimel*, quod frequens est Hebræis. Unde Septuag. in editione Romana *Galgal* vertunt *Galilæam*, nec usquam aliam invenimus *Galgal* quam Galilæam. Hæc vocatur *Gentium*, tum quia vicinos habebat Tyrios, Sidonios, aliosque Gentiles; tum quia in ea habitabant, et permistæ erant variæ Chananæorum aliorumque populorum Gentes, inquit Abulensis, tum quia ad illam ob maris emporia et mercimonia magnus erat aliarum gentium concursus, ait Masius. Accessit postea quarta causa, quod Salomon Hiram regi Tyri Gentili, ob præstitam in fabrica templi operam, in Galilæa dederit viginti urbes, ut notat S. Hieron. Verum hæc donatio Galilææ primitus non indidit cognomen *Gentium*, sed jam inditum roboravit et confirmavit. De Galilæa plura dicam c. seq. v. 2.

24. Omnes Reges triginta unus.] Notat S. Hieron. epist. ad Dardanum, terram Hebræis a Deo promissam datamque in longitudine a Dan usque ad Bersabee continere tantum 160. millia passuum, sive 160. milliaria Italica; latitudinem vero, quam a Joppe ad Jordanem metimur, complecti sexaginta passuum millia: ergo angustior erat Italia, imo et Belgio. Quare tot in terra tam angusta dominari regulos, totque alios in ea superesse populos, de quibus cap. sequenti, arguit admirabilem olim fuisse soli illius ubertatem, meritoque vocari terram lacte et melle manantem.

CAPUT DECIMUM TERTIUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Jubet Deus Josue ut reliquis novem tribubus Chananæam trans Jordanem, tam bello subactam quam subigendam distribuat, sicut Moses distribuerat eamdem cis Jordanem sitam tribus tribubus, scilicet Ruben, Gad et dimidiæ Manasse. Unde v. 15. recenset et repetit sortem et terminos a Mose datos tribui Ruben, ac v. 24. datos tribui Gad, et v. 29. datos tribui Manasse.

1 Josue senex provectæque ætatis erat, et dixit Dominus ad eum: Senuisti, et longævus es,
terraque latissima derelicta est. 2. Quæ necdum sorte divisa est, omnis videlicet Galilæa,
Philisthiim et universa Gessuri. 3. A fluvio turbido, qui irrigat Ægyptum, usque ad ter-
minos Accaron contra Aquilonem: terra Chanaan quæ in quinque regulos Philisthiim dividitur,
Gazeos et Azotios, Ascalonitas, Gethæos, et Accaronitas. 4. Ad meridiem vero sunt Hevæi, omnis
terra Chanaan, et Maara Sidoniorum, usque Apheca et terminos Amorrhæi, ejusque confinia.
5. Libani quoque regio contra Orientem, a Baalgad sub monte Hermon, donec ingrediaris E-
math. 6. Omnium qui habitant in monte, a Libano usque ad aquas Maserephoth, universique Si-
donii. Ego sum qui delebo eos a facie filiorum Israel. Veniat ergo in partem hæreditatis Israel,
sicut præcepi tibi. 7. Et nunc divide terram in possessionem novem tribubus, et dimidiæ tribui
Manasse, 8. cum qua Ruben et Gad possederunt terram quam tradidit eis Moyses famulus Do-
mini, trans fluenta Jordanis ad Orientalem plagam. 9. Ab Aroër quæ sita est in ripa torrentis
Arnon, et in vallis medio, universaque campestria Medaba, usque Dibon, 10. et cunctas civitates
Sehon, regis Amorrhæi, qui regnavit in Hesebon, usque ad terminos filiorum Ammon, 11. et Ga-
laad, ac terminum Gessuri et Machati, et omnem montem Hermon, et universam Basan, usque
ad Salecha, 12. omne regnum Og in Basan, qui regnavit in Astaroth et Edrai, ipse fuit de re-
liquiis Raphaim: percussitque eos Moyses, atque delevit. 13. Nolueruntque disperdere filii Israel
Gessuri et Machati; et habitaverunt in medio Israel usque in præsentem diem. 14. Tribui autem
Levi non dedit possessionem: sed sacrificia et victimæ Domini Dei Israel, ipsa est ejus hære-
ditas, sicut locutus est illi. 15. Dedit ergo Moyses possessionem tribui filiorum Ruben juxta co-
gnationes suas. 16. Fuitque terminus eorum ab Aroër, quæ sita est in ripa torrentis Arnon, et in
valle ejusdem torrentis media: universam planitiem, quæ ducit Medaba, 17. et Hesebon cunctosque
viculos earum quæ sunt in campestribus; Dibon quoque, et Bamothbaal, et oppidum Baalmeon,

18. et Jassa, et Cedimoth, et Mephaath, 19. et Carlathaim, et Sabama, et Sarathasar in monte convallis. 20. Bethphogor et Asedoth, Phasga et Bethiesmoth, 21. et omnes urbes campestres, universaque regna Sehon regis Amorrhæl, qui regnavit in Hesebon, quem percussit Moyses cum principibus Madian: Hevæum, et Recem, et Sur, et Hur, et Rebe duces Sehon habitatores Terræ. 22. Et Balaam filium Beor ariolum occiderunt filii Israel gladio cum cæteris interfectis. 23. Factusque est terminus filiorum Ruben Jordanis fluvius. Hæc est possessio Rubenitarum per cognationes suas urbium et viculorum. 24. Deditque Moyses tribui Gad et filiis ejus per cognationes suas possessionem, cujus hæc divisio est: 25. Terminus Jaser, et omnes civitates Galaad, et dimidiam partem terræ filiorum Ammon, usque ad Aroër, quæ est contra Rabba, 26. et ab Hesebon usque Ramoth, Masphe et Bethonim; et a Manaim usque ad terminos Dabir, 27. et in valle quoque Betharam, et Bethnemra, et Socoth, et Saphon reliquam partem regni Sehon regis Hesebon: hujus quoque finis, Jordanis est, usque ad extremam partem maris Cenereth trans Jordanem ad Orientalem plagam; 28. hæc est possessio filiorum Gad per familias suas, civitates et villæ earum. 29. Dedit et dimidiæ tribui Manasse, filiisque ejus juxta cognationes suas possessionem, 30. cujus hoc principium est: a Manaim universam Basan, et cuncta regna Og regis Basan, omnesque vicos Jair, qui sunt in Basan, sexaginta oppida, 31. et dimidiam partem Galaad, et Astaroth, et Edrai, urbes regni Og in Basan: filiis Machir, filii Manasse, dimidiæ parti filiorum Machir juxta cognationes suas. 32. Hanc possessionem divisit Moyses in campestribus Moab trans Jordanem contra Jericho ad Orientalem plagam. 33. Tribui autem Levi non dedit possessionem; quoniam Dominus Deus Israel ipse est possessio ejus, ut locutus est illi.

1. Quæ necdum sorte divisa est.] Hebr. *Superest terra ad possidendum eam*, videlicet per sortis jaciendæ divisionem a te, o Josue faciendam, ut Noster clare exprimit, idque sive ea jam a te occupata sit, ut Galilæa, sive occupanda restet, ut terra Philistina.

2. Omnis videlicet Galilæa.] Chald. Septuag. Recentiores Hebr. nomen גלילות *Geliloth*, accipiunt non ut proprium, sed ut appellativum, vertuntque *limites* vel *littora Philistinorum* (simile dixi Joelis 3. 4.) indeque Galilææ nomen est inditum, ait Masius, vel propter sinuosos littorum et riparum recessus, vel quia fluctus illic ventis aut æstu reciprocantur volutatimque ludunt (גלל *galal* enim significat volvere, revolvere convolvere) vel denique a congestis convolutisque ibidem passim arenarum tumulis. Duplex enim est Galilæa, et utrique mari adjacet, ideoque in Hebr. est nomen plurale גלילות *Gelilote*, q. d. *Galilææ*. Galilæa enim alia est inferior circa Tiberiadem et stagnum Genesareth, quam occuparunt tribus Zabulon et Issachar: alia est superior circa Capharnaum, Tyrum et Ptolemaida, quam occuparunt tribus Aser et Nephthali: hæc enim dicta est Gentium, quod a Gentilibus circumquaque viciuis frequentaretur; ut dixi c. 13. utraque opima erat et fertilis, fontibus aquæ perennis, ac torrentibus irrigua, totaque frumenti, vini, olei, et cunctorum fructuum ferax, ideoque universa erat habitata exculta: hinc in ea erat magna civitatum et vicorum multitudo, ac incolæ plurimi, illique fortes et pugnaces. Josephus dux Galilæorum contra Romanos, in vita sua narrat, in Galilæa fuisse 204. urbes et vicos, quorum minimus continebat quindecim hominum millia.

Denique Galilæam nobilitavit, tum Josue, tum potius ejus antitypus Jesus-Christus. Hic enim ipse conceptus et educatus est: hic ut plurimum habitavit et versatus est; hic Evangelicæ prædicationis semen primum spargere cœpit, ac promulgandi Evangelii gratia, una cum Apostolis qui plerique Galilæi erant, Galilæam totam bis circumivit, singulasque ejus civitates et vicos peragravit, docens ubique in Synagogis ejiciens dæmonia, et curans omnem morbum et omnem languorem in populo. Atque ob hanc educationem et conversationem suam, quam in Galilæa duxit, Christus Galilæus vocatus fuit. Præter quam rationem Apostoli, quod plerique hic nati essent, etiam Galilæi appellati fuere. Quapropter et Imperatori Juliano Apostatæ, ut Eusebius et alii sæpe memorant, solemne erat ut Christum Galilæum, et tum a Christo, tum ab Apostolis Christianos omnes Galilæos nominaret. Ita Adrich. in descript. Galilææ.

Tropol. Galilæus princeps est, et cum Josue Galilæam subjugat, qui carnem domans passionesque fortiter subjugans; regnorumque et regum statuumque circulationes, revolutiones, mutationes, procellas et turbines despicit et quasi pede calcat. Galilæa enim Hebr. idem est quod tornatilis, volubilis, ait Pagninus in nomin. Hebr. Hoc est quod orat Ecclesia Dominica quarta post Pascha: *Ut inter mundanas varietates ibi nostra fixa sint corda, ubi vera sunt gaudia.* Nam ut ait Paulus: *Nostra conversatio in cœlis est.* Philip. 3. 20. ideoque non sumus *hospites et advenæ, sed cives sanctorum et domestici Dei, superædificati super fundamentum Apostolorum et Prophetarum ipso summo angulari lapide Christo Jesu.* Ephes. 2. 19.

3. A fluvio turbido.] Is est Nilus; hic enim Hebr. vocatur שיחור *sichor*, id est, turbidus, quia aqua ejus limo quem vehit est turbida et nigra. Unde et a Græcis μέλας, id est, niger cognominatur. Hinc et Ægyptus μελάμβωλος, id est, *nigrigleba* dicitur, ideoque pinguis et fertilis. Quapropter *Nilus* dicitur νεα ἰλύς, id est *novus limus*. Unde Mantuanus.

Limifer Ægyptum toto semel irrigat anno,

Videlicet in æstate, dum sol est in Cancro, tunc

enim Nilus exundans agros Ægypti oblimat, impinguat et fœcundat. Audi Tibullum:

Fertilis æstiva Nilus abundat aqua.

Ita Lyran. Vatabl. Arias et S. Hier. ep. ad Dardan. Vide dicta Jerem. 2. 18.

Dices: Terra promissa non extendebatur usque ad Ægyptum, nec ejus terminus meridionalis erat Nilus, sed rivus quidam Nili, sive torrens de eremo veniens, qui inter Rinocoluram et Pelusium urbem Ægypti in mare ingreditur. Unde alibi in Script. vocatur torrens Ægypti, alibi torrens deserti. Resp. ita est, uti recte ostendit Ribera, Amos 6. num. 43. Hic tamen Nilus ponitur quasi limes et terminus terræ promissæ; tum quia torrens ille deserti, qui terræ est limes, est rivus Nili. Unde multi per Nilum hic accipiunt rivum istum Nili, qui torrens deserti dicitur: tum quia inter torrentem hunc usque ad Rinocoluram et Pelusium est desertum, terraque inutilis et inhabitata, quæ proinde non computatur, nec illius habetur ratio; quare recte dicitur Nilus, juxta quem terra est culta et fertilis, esse terminus terræ promissæ. Porro Rinocoluram versus meridiem esse terminum Judææ docet Plinius libr. 5. cap. 13. et Strabo l. 16. et S. Aug. l. 16. de civit. 24. Dicta est urbs hæc Rinocolura a naribus reorum amputatis (ῥὶν enim est nasus) quod scilicet, ut ait Strabo, homines malefici præcisis ob scelera naribus a rege quodam Æthiopum, qui in Ægyptum venerat, in ea collocati sint, quasi in exilio ad terrorem cæterorum. Hodie Pharamicam dici nonnulli asserunt.

Porro Nilus sua exundatione ita fœcundat Ægyptum, ut pluvia non egeat, sitque omnium regionum fertilissima. Audi Ciceronem l. 2. de natura Deorum. *Irrigat Ægyptum Nilus, et cum tota æstate obrutam oppletamque tenuit; tum recedit mollitosque et oblimatos agros ad serendum relinquit.* Augetur enim Nilus certis diebus mirum in modum, et per totam spatiatus Ægyptum, fœcundissimus innatat. Unde unica spes Ægyptiis in Nilo, ait Seneca l. 4. Natur. quæst. c. 2. Audi Claudianum qui Epigram. 61. de Nilo ita canit.

Ægyptus sine nube ferax, imbresque serenos
Sola tenet, secura poli, non indiga venti,
Gaudet aquis quas ipsa vehit Niloque redundat.

Quocirca Pharao superbiens æstimabat se non tam Regem, quam Deum Ægypti, ideoque audivit a Deo: *Ecce ego ad te, Pharao Rex Ægypti draco magne, qui cubas in medio fluminum tuorum et dicis: Meus est fluvius, et ego feci memetipsum; et ponam frænum in maxillis tuis*, etc., Ezech. 29. 3.

Meminit ergo Nili hic Script. ut indicet Judæam illi vicinam, illoque limitatam, ejus fertilitatem participare, ut sit terra fœcunda, lacte et melle manans.

Terra Chanaan, quæ in quinque regulos, Philisthiim dividitur, Gazæos et Azotios, Ascalonitas, Gethæos et Accaronitas.] Pro *terra Chanaan*, Hebr. est *Chananæo censebitur*. Chald. *Chananæorum terræ annumerari debet*, q. d. Licet Philistini nunc has quinque Palæstinæ urbes et satrapias occupent, illæ tamen sunt Chananæorum, qui ibi primi habitarunt, indeque sedibus suis pulsi sunt a Philistinis, sive a Caphtorim, id est, Cappadocibus. Deut. 2. 23. ideoque urbes hæ limitibus Chananææ Hebræis a Deo promissæ continentur: quamquam Hebræi sua segnitie, sceleribus et culpa illas, uti et plures alias, numquam vel certe exiguo tempore sub Davide et Salomone occuparint. Ita S. Hieron. ad Dardanum.

Quinque regulos.] Hebr. *Quinque Sarnim.* Est vox Palæstina significans Satrapas, Præfectos, Principes: consentit cum Hebr. רזנים *rozenim*, per metathesin litteræ *r* cum *s*. Chald. vertit *turnaia* (Chald. enim litteram *z* in *t* commutant) unde tyranni nomen, quo olim censebantur reges, deductum videtur, ait Arias: nam ut ait Justinus l. 1. Hist. *Quæque civitas et gens Rerumpublicarum imperium ab initio penes reges* (quasi rectores) *habebat quos ad hujusmodi fastigium majestatis non ambitio popularis, sed spectata inter bonos moderatio provehebat, qui et tyranni ob fortitudinem vocabantur.* Unde Virg. 7. Æneid.

Pars mihi pacis erit dextram tetigisse tyranni.

Qui ergo Hebr. *rozenim*, Palæstine *sarnim*, hi Persice *Satrapæ*, id est Præfecti (unde Satrapia est regio sive præfectura) Chald. *turnaia* dicebantur. Quinque igitur erant Philistinorum urbes, quarum quælibet suam habebat satrapiam sive præfecturam, suumque satrapam sive præfectum quasi regulum, nimirum Gaza, Azotus, Ascalon, Geth et Accaron, quæ perpetua cum Hebræis gessere bella.

4. Ad meridiem vero sunt Hevæi, omnis terra Chanaan,] id est, Phœnicia, ait Masius. Vide dicta c. 5. initio.

Et Maara Sidoniorum.] Recentiores τὸ *Maara* accipiunt non ut nomen proprium, sed ut appellativum, vertuntque cum Masio, *usque ad prata* vel campos *Sidoniorum*. Hinc et ex v. 6. clare patet Sidonem, æque ac Tyrum, terminis Chananææ comprehensam fuisse, ac ad terram Judæis promissam pertinuisse, etsi Judæi sua segnitie numquam eam occuparint. Melius Noster τὸ *Maara* retinuit ut nomen proprium. *Maara* enim Hebr. speluncam significat, uti vertit hic Chald. Pagnin. et alii, quæ apud Sidonem extat, estque municipium admirabile et inexpugnabile, quod postea *Cavea Syrea* dictum est, quod post Christum anno 1167. præsidiarii milites Christiani pecunia corrupti Saracenis tradiderunt, ait Tyrius l. 16. Belli sacri c. 11. et ex eo Adrichom.

5. Ejusque confinia.] Hebr. והארץ הגבלי *vehaarets haggibli*, quod recentiores cum Masio et Vatablo accipiunt ut nomen proprium, vertuntque: *Et terra Gebalenorum*, id est, Bybliorum. Byblus enim urbs est in Phœnicia non procul a Sidone. Unde Sept. vertunt: *Et omnem terram Gabli*. Verum Noster propter articulum aliis punctis legit *haggebuli*, id est, terminalis terra, puta terræ fines sive confinia. Articulus enim apud Hebræos crebrius apponi solet nominibus communibus quam propriis: quamquam utraque versio eodem redeat. Byblus enim erat confinis Sidoni, uti dixi.

Donec ingrediaris Emath.] Duplex, ait S. Hieron. in c. 6. Amos sub initium, erat Emath, scilicet major quæ postea ab Antiocho dicta est Antiochia; et minor quæ Epiphania est appellata: utraque est in Syria. Posterior in Script. ponitur terminus terræ sanctæ

Judæis promissæ versus Syriam, sed exclusive; unde additur, *ad introitum Emath.* Judæa enim pertingebat fore usque ad Epiphaniam.

7. Et nunc divide terram in possessionem novem tribubus, et dimidiæ tribui Manasse.] Nam alteri parti dimidiæ tribus Manasse, æque ac duabus cæteris tribubus Ruben et Gad, Moses jam dedit suam sortem et partem Chananææ cis Jordanem. Restant ergo novem tribus cum dimidia tribu Manasse, quibus tu, o Josue, Chananæam trans Jordanem sitam dividas. Unde sequitur:

8. Cum qua Ruben et Gad possederunt terram quam tradidit eis Moyses.] *Cum qua*, scilicet dimidia tribu Manasse, non illa, quæ cum novem tribubus trans Jordanem suas sedes te sortiento accipiet, sed altera, quæ juncta est Rubenitis et Gaditis cis Jordanem. Sunt enim verba hæc non Dei, sed auctoris libri historiam suam prosequentis. Hic enim finiuntur verba Dei jubentis, novem tribubus cum dimidia Manasse a Josue distribui Chananæam trans Jordanem, atque incipiunt verba auctoris historice narrantis, quomodo Moses alteri parti tribus Manasse, una cum Rubenitis et Gaditis suas terræ portiones cis Jordanem jam ante distribuerit, ut simili modo de cæteris tribubus a Josue distributis narret; unde pro *cum qua*, Hebr. est עמו *immo*, id est, ut Vatabl. exponit, *cum alia dimidia tribu Manasse*, q. d. Tu, o Josue, divide terram trans-Jordaninam novem tribubus et dimidiæ tribui Manasse, quia Moses alteri dimidiæ tribui Manasse et duabus reliquis tribubus (omnes enim tribus numero sunt duodecim) scilicet Ruben et Gad jam divisit terram cis-Jordaninam; sic fiet ut omnes duodecim tribus suam in Chananæa partem sortemque occupent. Hebræi enim confuse loquuntur multaque simul convolvunt, quæ lectori ex circumstantiis, vel alibi dictis, aut aliunde notis evolvenda, secernenda et distinguenda relinquunt. Porro sortes hæ a Mose distributæ Gaditis, Rubenitis et Manassensibus recensentur Num. 32. versu 32. hic vero eadem repetuntur et minutius explicantur.

13. Nolueruntque disperdere filii Israel Gessuri.] Non quasi Moses, cum suis a Deo jussus eos disperdere, id facere renuerit, cum ipse Deo fuerit obedientissimus; sed quod ad collocandas primum in cis-Jordanina regione duas tribus cum dimidia, satis tunc agrorum oppidorumque erat ac cum toto exercitu trajiciendum erat in terram promissam trans Jordanem ad eam expugnandam. Hac de causa duæ illæ gentes Chananææ, scilicet Gessuri et Machati, relictæ fuere posteris expugnandæ.

21. Et omnes urbes campestres, universaque regna Sehon,] q. d. Hæ campestres et montanæ urbes universæ pertinebant ad regna Sehon; non ergo vult dicere quod soli Rubenitæ universa regna Sehon occuparint.

Quem percussit Moyses cum principibus Madian: Hevæum, et Recem, et Sur, et Hur, et Rebe duces Sehon habitatores terræ.] Moses primo percussit Sehon regem Amorrhæorum Numer. 21. 21. deinde percussit quinque hos Principes, Hevæum, Recem, Sur, Hur, et Rebe in bello Madianitico, Num. 31. Erant enim ipsi Madianitæ; hic tamen dicuntur duces Sehon, eo quod ejus fuerint vectigales vel stipendiarii, ideoque illi suppetias tulerint contra Hebræos, sed ipso cæso redierunt in Madian, ubi paulo post ipsi quoque a Mose occisi sunt.

25. Dimidiam partem terræ filiorum Ammon.] Videtur hoc pugnare cum Deuter. 2. versu 19. ubi dicitur: *Non dabo tibi de terra filiorum Ammon.* Resp. cum Abulensi Sehon regem bellicosum Ammonitis partem ditionis Sur bello ademisse, quam profligato Sehon cum aliis ejus urbibus, jure belli sibi vendicarunt Israelitæ, ideoque Judic. 11. 13. Rex Ammonitarum expostulavit cum Jephte, volens eam sibi restitui, sed immerito; Deus enim concesserat dederatque Hebræis omnia regna quæ parebant Amorrhæis, inter quæ erant et hæc. Nam illo loco Deuter. tantum excipit illa loca, quibus tunc dominabantur Ammonitæ; hæc enim eis vult relinqui. Tantum enim vetat Hebræis ne Ammonitas invadant, et cum eis bello decertent, idque in gratiam Lot eorum parentis, virique justi, qui erat nepos Abrahæ Hebræorum Patriarchæ. Hanc ergo Ammonitarum regionem Sehon subegerat cujus ditionem dimidia ex parte possederunt Gaditæ, alteram vero dimidiam tenuerunt Rubenitæ.

Quæ est contra Rabba,] id est, quæ est e regione sive opposita civitati Rabbæ, quæ postea a Philadelpho dicta est Philadelphia.

30. Et cuncta regna Og regis Basan,] quæ fuere tria, Argob, Basan, et pars Galaad. Sæpius tamen Og vocatur Rex Basan, et sub Basan cætera duo intelliguntur. Vide Deuter. 3. versu 13. et sequentibus.

31. Et dimidiam partem Galaad,] scilicet dedit Moses Manassensibus; nam alteram dimidiam dedit Gaditis. Porro τὸ *et* est ἐξηγητικὸν, sive explicativum; explicat enim quæ fuerint regna Og regis Basan, atque inter ea fuisse potiorà dimidiam partem Galaad, Astaroth et Edrai.

Dimidiæ parti filiorum Machir.] Solus Machir filius Manasse fuit patri superstes; quare idem est tribus Machir, quod tribus Manasse: Machir enim, utpote solus filius, ex asse fuit hæres patris sui Manasse. Machiro tamen additus fuit Jair ejus ex filia nepos, cum alioqui Jair ob patrem esset de tribu Juda: unde posteri Jair in Galaad cum posteris Machir habitarunt. 1. Paral. 2. v. 21. et sequentibus.

CAPUT DECIMUM QUARTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Præparatur divisio Chananææ per sortes in duodecim tribus; unde ei quædam præmittit, nimirum debere tribum Levi ab ea excipi, ac tribum Joseph in duas dividi, scilicet in Ephraim et Manasse, atque Calebo extra sortem dandam esse illam terræ portionem, quam ipsi ob merita olim Deus per Mosen assignabat.

1 Hoc est quod possederunt filii Israel in terra Chanaan, quam dederunt eis Eleazar sacerdos
et Josue filius Nun, et principes familiarum per tribus Israel. 2. Sorte omnia dividentes,
sicut præceperat Dominus in manu Moysi, novem tribubus, et dimidiæ tribui. 3. Duabus
enim tribubus, et dimidiæ dederat Moyses trans Jordanem possessionem: absque Levitis, qui nihil
terræ acceperunt inter fratres suos; 4. sed in eorum successerunt locum filii Joseph in duas di-
visi tribus, Manasse et Ephraim: nec acceperunt Levitæ aliam in terra partem, nisi urbes ad
habitandum, et suburbana earum ad alenda jumenta et pecora sua. 5. Sicut præceperat Dominus
Moysi, ita fecerunt filii Israel, et diviserunt terram. 6. Accesserunt itaque filii Juda ad Josue in
Galgala, locutusque est ad eum Caleb, filius Jephone Cenezæus: Nosti quid locutus sit Dominus
ad Moysen hominem Dei de me et te in Cadesbarne. 7. Quadraginta annorum eram, quando misit
me Moyses famulus Domini de Cadesbarne, ut considerarem terram, nuntiavique ei quod mihi
verum videbatur. 8. Fratres autem mei, qui ascenderant mecum, dissolverunt cor populi; et nihi-
lominus ego secutus sum Dominum Deum meum. 9. Juravitque Moyses in die illo, dicens: Terra,
quam calcavit pes tuus, erit possessio tua, et filiorum tuorum in æternum; quia secutus es Domi-
num Deum meum. 10. Concessit ergo Dominus vitam mihi, sicut pollicitus est usque in præsentem
diem. Quadraginta et quinque anni sunt, ex quo locutus est Dominus verbum istud ad Moysen,
quando ambulabat Israel per solitudinem: hodie octoginta quinque annorum sum, 11. sic valens,
ut eo valebam tempore quando ad explorandum missus sum; illius in me temporis fortitudo usque
hodie perseverat tam ad bellandum quam ad gradiendum. 12. Da ergo mihi montem istum, quem
pollicitus est Dominus, te quoque audiente, in quo Enacim sunt, et urbes magnæ atque munitæ:
si forte sit Dominus mecum, et potuero delere eos, sicut promisit mihi. 13. Benedixitque ei Josue,
et tradidit ei Hebron in possessionem. 14. Atque ex eo fuit Hebron Caleb filio Jephone Cenezæo
usque in præsentem diem: quia secutus est Dominum Deum Israel. 15. Nomen Hebron ante vo-
cabatur Cariath-Arbe: Adam maximus ibi inter Enacim situs est, et terra cessavit a prælis.

1. Quam dederunt eis Eleazar sacerdos (summus scilicet Pontifex) et Josue filius Nun, et principes familiarum (id est, tribuum) per tribus Israel,] q. d. Et duodecim principes juxta duodecim tribus Israel: quæque enim tribus suum habebat principem. Hebr. *Capita Patrum* (id est, principes) *tribuum filiorum Israel.* Igitur tres hic ponuntur divisionis et sortitionis præsides et executores, scilicet primus Eleazar Pontifex, secundus Josue populi princeps, tertium ordinem faciunt duodecim principes tribuum, quorum quisque suam tribum repræsentabat, ejusque curam gerebat, ne quæ eis injuria aut sortis imminutio fieret, ut principibus tribuum contentis, omnes tribus contentæ sortitioni acquiescerent.

Porro præponitur hic Eleazar Josue, quia dignior: dignior enim est Pontifex Principe et Rege. Negat id Abulensis, censetque Josue digniorem fuisse Eleazaro; sed contrarium ostendi ex ipsis Script. verbis Num. 27. 21.

3. Absque Levitis, qui nihil terræ acceperunt inter fratres suos,] quia Levitarum portio erat Dominus, id est, oblationes; oblationes enim et victimarum Deo immolatarum pars cedebat Levitis.

4. Sed in eorum successerunt locum filii Joseph in duas divisi tribus, Manasse et Ephraim.] Carpit hic Masius vulgatum Interpretem, quod Hebræo nonnulla adjungat. Nam in Hebr. tantum est: *Quia filii Joseph fuerunt duæ tribus Manasse et Ephraim.* Verum Resp. Nostrum id clarius interpretari vertendo: *Sed in eorum locum successerunt filii Joseph*, q. d. quia seclusa tribu Levi tantum restabant undecim tribus Chananæam divisuræ, hac de causa tribus Joseph divisa est in duas, ut numerum duodenarium tribuum Israel expleret, itaque acciperet duas terræ promissæ portiones, unam pro tribu Joseph, alteram pro tribu Levi, quam scilicet illa acceptura fuisset, si inter duodecim fuisset computata: jam autem ea exclusa, successit illi altera pars tribus Joseph,

ac duodecimam tribum constituit, itaque duodecimam partem terræ promissæ obtinuit. Volebat enim Deus duodecim tribubus distribui Chananæam, ideoque eam in duodecim portiones dividi, atque hac ratione tribus Joseph successit quoque tribui Ruben in jure primogenituræ, quod erat ut primogenitus (qualis erat Ruben) duplicem portionem hæreditatis paternæ obtineret, cæteri vero fratres simplicem. Hoc jure excidit Ruben propter incestum cum Bala noverca sua commissum, ideoque illud datum est casto Joseph. Unde ipse per duos filios suos, scilicet Ephraim et Manasse, duas tribus constituit, et duplicem sortem terræ sanctæ adeptus est.

6. AD JOSUE IN GALGALA.] Ibi enim erant castra et stativa Josue et Hebræorum, quare ibidem hæc omnia gesta sunt, factaque hæc prima divisio Chananææ in quinque tribus: nam posterior divisio in septem reliquas tribus facta est in Silo c. 18. v. 1.

LOCUTUSQUE EST AD EUM CALEB FILIUS JEPHONE CENEZÆUS.] Caleb hic exploraverat terram sanctam, missus a Mose cum Josue et cæteris decem exploratoribus, hisque illam calumniantibus et murmur populi excitantibus, Caleb cum Josue restitit, murmurque repressit, terram promissam laudando, eamque Dei ope facilem expugnatu ostendendo. Quare Deus illi in præmium jussit dari extra sortem, Hebronem ejusque confinia. Num. c. 13. et 14. quæ proinde ipse hic a Josue sibi assignari deposcit. Quocirca alius est hic Caleb a Caleb, qui fuit atavus Beseleel, et filius immediatus Esron filii Phares, filii Juda, de quo 1. Paral. 2. 18. uti contra R. Salomonem probavi Exodi 31. 1. Esto hic quoque Caleb descendat de Juda et forte a Phares et Esron, sed mediantibus avis et abavis. *Caleb* hebr. idem est, quod canis, idque apposite, quia ipse ut canis allatravit exploratores terræ sanctæ detrahentes, murmurque populi repressit. Rursum *Caleb* idem est quod quasi cor, quia ipse corde generoso et magnanimo tuitus est causam fidemque Dei contra cæteros exploratores et populum murmurantem.

FILIUS JEPHONE.] Nonnulli *Jephone* accipiunt non ut proprium, sed ut appellativum significans oculatum, sagacem: פנה *pane* quod significat aspicere, inspicere, perspicere. Verum certum est Jephone esse nomen proprium patris Caleb, cujus tamen etymon uni datum apprime convenit Calebo, utpote oculatissimo et prudentissimo.

CENEZÆUS.] Cur Caleb vocatur Cenezæus? Numerantur Cenezæi inter cæteros Chananææ populos Gen. 15. v. 19. Sed certum est Caleb inde non vocari Cenezæum: fuit enim ipse gente et genere Hebræus, non Chananæus. Rursum fuit alius Cenez ab Esau progenitus (unde teste sancto Hieron. in locis Hebr. Idumæi nonnulli dicti sunt Cenezæi) de quo Genes. 36. 15. et 42. sed certum pariter est nec ab eo Caleb dici Cenezæum: constat enim eum fuisse Judæum, non Idumæum, atque a Jacob, non ab Esau progenitum.

Dico ergo Caleb vocari Cenezæum ab avo vel proavo, qui fuit Cenez, fuitque vir eximius, ideoque nomen suum posteris communicavit, ut ab eo vocarentur Cenezæi; id ita esse colligimus ex eo quod nomen hoc Cenez frequens et celebre fuerit in familia Caleb; nam et frater Calebi, qui fuit pater Othonielis judicis, vocatus est Cenez: nepos quoque Calebi ex filio nuncupatus est Cenez, ut patet cap. seq. v. 13. Judic. 1. 13. 1. Paral. 4. 13. et 15. idque ex avo vel proavo suo viro illustri, qui dictus erat Cenez ut videtur. Quare non est verisimile Cenez hunc fuisse vitricum vel patruum Calebi, uti nonnulli volunt. Cenez ergo genuit Jephone, Jephone genuit Caleb, inde Caleb dictus est Cenezæus. Unde Cenezæus, Hebr. idem est quod *possessio mea iste*, vel *nidus meus iste*, ait Pagnin. in nomin. Hebr. q. d. Caleb fuit vero nepos et hæres avi sui Cenez viri illustris, ac cum possessione et hæreditate simul ejus virtutes heroicas possedit et hæreditavit: quare vere fuit, dicique potuit Cenezæus, æque ac Israelita et filius Abrahæ.

9. TERRA QUAM CALCAVIT PES TUUS ERIT POSSESSIO TUA.] Quæ fuerit hæc terra non explicuit Moses Num. 14. v. 24. sed hinc liquet fuisse Hebronem quam adiit Caleb, dum terram cum aliis exploratoribus lustraret, cum illi eam adire non auderent ob metum gigantum eam incolentium.

10. QUADRAGINTA ET QUINQUE ANNI SUNT, EX QUO LOCUTUS EST DOMINUS VERBUM ISTUD AD MOSEN, QUANDO AMBULABAT ISRAEL PER SOLITUDINEM; HODIE OCTOGINTA QUINQUE ANNORUM SUNT.] Hic locus magnam lucem affert toti huic libro. Caleb enim hisce verbis totam istius temporis Chronologiam complectitur, ex quo certo colligitur bellasse Josue cum Chananæis per sex annos, iisque subactis anno septimo divisisse eorum terram per duodecim tribus Israel. Hæc ergo est Periocha et Synopsis gestorum Josue.

Josue anno sui ducatus suæque gubernationis primo, die decima mensis primi, traduxit populum Israel per Jordanem, cedentibus aquis, in terram Chanaan, ut audivimus c. 3 et 4. Pascha vero celebravit in Galgalis die 14. mensis primi in planitie Hiericbuntis; sequenti die populus comedit de frumento terræ, quo facto, mox postero die manna desiit, ut dictum est c. 5. Hinc patet Josue et Hebræos mox ab obitu Mosis anno scilicet ineunte 41. ab exitu ex Ægypto ingressos esse Chananæam, et eversa Jericho cum cæteris gentibus bellum gessisse, idque per sex annos. Septimo enim anno omnibus subactis, divisit Josue Chananæam Hebræis. Id ita esse patet ex collatione historiæ recensitæ hoc cap. cum iis quæ narrantur Num. 13. et Deut. 2. Nam cum Josue inchoaret hanc divisionem, Caleb ait ei hoc versu, se cum inter alios ad explorandam terram Chanaan de Cades Barne Num. 13. emitteretur, fuisse 40. annorum, et ab eo tempore ad præsens fluxisse 45. annos, seque jam 85. esse annorum. Certum est autem eum cum aliis exploratoribus fuisse missum anno secundo ab exitu ex Ægypto Num. 10. et 13. et Deut. 14. a quo anno usque ad annum 40. ab exitu ex Ægypto, quo mortuus est Moses, et Josue dux constitutus fluxerunt anni 38. jam computa ab anno 38. ad 45. habebis septem annos, quibus sex prioribus bello domitis et cæsis Chananæis, septimo eorum terram diviserunt, cum scilicet jam Caleb esset 85. annorum. Divisio ergo hæc terræ facta est anno 47. ab exitu ex Ægypto, qui fuit ducatus Josue septimus, saltem inchoatus. Ita Theod. hic q. 16. Abul. in c. 13. q. 3. et in c. 22. q. 2. ubi refutat Josephum quinquennio, et Lyranum sexennio tempus belli definientem. Sic et Masius, Magalianes et alii hic. Denique hæc est communis Hebræorum sententia.

11. Sic valens.] Deus Calebi servavit in senecta robur pristinum, tum in præmium suæ fidelitatis, ut terra promissa, pro qua contra murmuratores steterat, vigens valensque potiretur et frueretur; tum ut testis esset oculatus omnium quæ gesta erant a Mose in deserto, eaque narraret junioribus Hebræis: omnes enim murmuratores a Deo morte puniti fuere in deserto; eorum ergo filii juvenes, qui non murmuraverant, ingressi sunt terram promissam. His igitur Caleb, senex testatus est et prædicavit mira, quæ Deus Patribus præstiterat in deserto. Sic mox post Christum longævi fuere S. Joannes, S. Simeon, S. Dyonisius Areopagita, S. Polycarpus, aliique plures, ut posteris essent oculati vel auriti testes gestorum Christi. Similis fuit Paulus Concordiensis, cujus validam senectam, ita describit S. Hieron. Epist. 21. ad eumdem: *Ecce*, inquit, *centenus ætatis circulus volvitur, et tu semper præcepta Domini custodiens, futuræ beatitudinem vitæ per præsentia exempla meditaris. Oculi lumine vigent, pedes imprimunt certa vestigia, auditus penetrabilis, dentes candidi, vox sonora, corpus solidum et succi plenum, cani cum rubore discrepant, vires cum ætate dissentiunt: non memoriæ tenacitatem, ut in plerisque cernimus, antiquior senecta dissolvit; non callidi acumen ingenii frigidus sanguis obtundit; non contractam rugis faciem arata frons asperat; non denique tremula manus per curvos ceræ tramites errantem stylum ducit: futuræ nobis resurrectionis virorem in te Dominus ostendit, ut peccati sciamus esse, quod cæteri adhuc viventes præmoriuntur in carne; justitiæ, quod tu adolescentiam in aliena ætate mentiris.*

Tam ad bellandum.] cum gigantibus in Hebrone, mihi a Deo data degentibus, ut eos expellam et Hebronem expugnem mihique vendicem. Unde sequitur:

12. Da ergo mihi montem istum, quem pollicitus est Dominus te quoque audiente, in quo Enacim sunt.] *Montem istum*, in quo sita est Hebron, Dabir et Anab urbes: has enim Deus promisit Calebo Num. 14. 24. Licet enim Script. eas ibi nominatim non exprimat; tamen Moses viva voce idipsum declaravit, ut patet ex hoc loco, scilicet terram eo loco a Deo promissam Calebo, esse montana Hebron. Causa cur Deus hæc præ aliis assignarit Calebo fuit prima, invicta et excelsa virtus ac fortitudo Calebi, qua paulo ante dixi se jam 85. annorum tam esse validum animo et corpore, quam cum esset 40. annorum. Secunda, quia montana Hebronis ab Enacim, id est gigantibus insidebantur, quos cæteri Hebræi mire formidabant, nec ausi fuissent eos aggredi, uti aggressus est Caleb. Tertia, quia ante annos 40. Caleb ingressus fuerat hæc montana, eaque cum gigantibus lustrarat, populoque dixerat illa facile per Deum posse expugnari, cum cæteri exploratores meticulosi id negarent, populumque metu gigantum ab ingressu in terram promissam absterrerent. Voluit ergo Deus ostendere verum esse quod dixerat Caleb, ac per eum gigantes debellare. Ita Deo duce fortissimos quosque et quæque ardua superamus, si Deo nixi rem fidenter et animose aggrediamur. Deus enim opem quam promisit præstat, et incipientes adjuvat, roborat, promovet, ut rem alias difficilem facile expediant. Sic David carneam illam turrim, ut ait Chrys. puta Goliath lapillo prostravit, quia Deo confisus magno animo cum eo duellum iniit. S. Antonius, teste S. Athanas. vidit quandoque diabolum specie gigantis caput inter nubila attollere et condere, sed ejus fraudem agnoscens: Frustra, inquit, me tentare conaris ista mole corporis. Age, si quid habes in me potestatis et virium, exere: *Dominus illuminatio mea, et salus mea, quem timebo? Dominus protector vitæ meæ, a quo trepidabo?* Quo dicto larva illa gigantea evanuit. Tales difficultatum larvas singulis objicit dæmon; sed si Deo nixi eas spernamus, ac contra eas conemur, in fumum ibunt.

In quo Enacim sunt,] puta gigantes prognati ab Enac gigante: licet enim gigantes hos Hebrone expulerit Josue cap. 11. 12. tamen hinc liquet nonnullos cladem istam evasisse, ac profugisse ad Philistinos, indeque reparatis viribus rediisse Hebronem, eamque quasi avorum sedem insedisse, ideoque Calebum rursus eos expulisse.

Si forte.] Non quod Caleb dubitet de promissis Dei, sed quod modeste de se sentiat, vereaturque ne Dei opem sibi promissam sua culpa vel socordia avertat.

13. Benedixitque ei Josue,] q. d. Josue prospera omnia apprecatus est Calebo et præsertim felicem expugnationis montanarum urbium, quas insidebant gigantes, exitum, q. d. Deus te fortunet, Deus tibi benedicat, Deus gigantes tibi subjiciat. Ita Abulens. Aliter Arias et Vatabl. Benedixit, inquiunt, id est collaudavit animos et virtutem Calebi. Masius vero *concessit* (Calebo) *ea quæ audiebat.*

14. Quia secutus est Dominum Deum Israel.] Hebr. *Quia complevit post Dominum Deum Israel*, id est, quia plene secutus est Deum, sicut eumdem olim secutus fuerat Israel, sive Jacob Pater et Patriarcha suus. Septuag. *Eo quod ipse secutus esset mandatum Dei Israelis.* Iidem vero v. 8. vertunt: *Ego vero adhæsi Domino Deo meo.* Sensus est, q. d. Caleb non solum privatim pie sancteque vixit, sed Dei etiam gloriam ac proximorum, puta Hebræorum prosperitatem et salutem quibus fieri poterat modis, ad ultimum usque vitæ actum sedulo et constanter procuravit et omnino munere illo, cui eum Deus præfecerat, graviter, attente et constanter perfunctus est. Ita Masius.

15. Nomen Hebron ante vocabatur Cariath-Arbe: Adam maximus ibi inter Enacim situs est.] Ostendit Enacim, id est, gigantes fuisse in Hebron, uti dixit vers. 12. ex eo quod Hebron olim sit dicta Cariath, id est civitas, *Arbe* gigantis.

Nota primo: Hæc civitas dicta est Hebron; nam de ea dicitur Numer. 13. 23. *Hebron septem annis ante Tanim urbem Ægypti condita est.* Deinde Hebron occupata fuit ab Arbe gigante cum suis posteris, indeque cognominata est *Cariath*, id est civitas *Arbe*, qui fuit *Adam* id est, homo *maximus inter Enacim*, qui antonomastice cognominatus est *Adam*, qui homo erat maximus inter gigantes, ac in Hebron sibi sedem sepulcrumque delegerat. Unde ex Hebræo sic proprie clareque vertas: *Hebron antea vocata est Cariath-Arbe; is homo maximus fuerat inter Enacim.* Ita Chaldæus, Masius, Cajetan. Vatabl. Arias, Paguin. et alii. Hunc genuinum hujus loci esse sensum, patet ex Hebræo, et ex eo quod hic Arbe fuerit pater Enac, ut dicitur cap. 15. 13. et cap. 12. v. 11. Ab Enac autem

prognati sunt Enacim gigantes. Hinc Arbe hic vocatur maximus, tum vastitate corporis, tum principatu et imperio, tum rerum gestarum gloria, tum dignitate, ut qui fuerit pater, imo Patriarcha Enacim, a quo scilicet omnis hæc gigantum soboles est proseminata, ideoque nomen ejus inditum fuit Hebroni, in qua gigantes hi habitavere. Idem liquet ex Septuag. qui vertunt: *Nomen Hebronis olim urbs Arbe* (perperam nonnulli legunt Argob) *Metropolis ipsorum Enacim ista.*

Aliter hæc interpretatur S. Hieron. in c. 27. Matth. et quæst. in Paralipom. ac Hebræi in Berescit Rabba, id est, in Genesi majori, atque eos secuti Lyran. Hugo, Dionys. Carthus. Abul. videlicet, q. d. Hebron prius vocata est *Cariath-Arbe*, id est, *civitas quatuor*, scilicet virorum illustrium, quia in ea sepulti sunt quatuor Patriarchæ, nimirum Adam, Abraham, Isaac et Jacob cum uxoribus suis. De tribus ultimis patet ex Genesi 47. 30. et alibi, de Adamo patet ex hoc loco. Idcirco enim S. Hieron. hic nomen Adam protoplasto proprium retinuisse videtur, ut indicaret eum in Hebron esse sepultum, ideuque expressit τὸ *situs*, id est sepultus est quod in Hebræo non extat, sed subintelligi potest. Porro S. Hieron. licet in hanc sententiam videatur pronior, tamen enim non plane pleneque astruit. Audi eum in Epitaph. S. Paulæ: *Ascendit Hebron, hæc est Cariath-Arbe, id est oppidum virorum quatuor Abraham, Isaac, Jacob et Adam magni, quem ibi conditum juxta librum Jesu Nave Hebræi autumant; licet plerique Caleb quartum putent, cujus ex latere memoria monstratur.* S. Hieronym. sequuntur Isidorus, Rupertus, Marianus, Scotus et alii jam citati. Favet nomen *Hebron*, quod Hebraice significat societatem, conjunctionem copulationem, nimirum in ea sepulturæ societatem acceperunt quatuor summi Patriarchæ.

Porro quod Joannes Lucidus l. 1. de Emendat. temp. cap. 4. censeat Adamum fuisse gigantem, ex eo quod hic vocatur *Adam maximus inter Enacim*, improbabile est; sic enim fuisset homo monstrosus a Deo conditus, ac naturæ monstrum. Dicitur ergo *maximus inter Enacim* non proceritate, sed dignitate; quia fuit primus humo creatus a Deo, et parens cæterorum omnium, item dotatus magna scientia, sapientia, gratia, positusque in paradiso. Illud autem *inter Enacim*, tantum significat eum in Hebrono inter Enacim esse sepultum. Rursum S. Hieron. suam sententiam accepit ab Hebræis, qui in Berescit Rabba scribunt ideo nomen *Arba*, quod significat quatuor, illi urbi esse impositum; quia priscis sæculis quatuor, illic viri habitaverunt, Aner, Escol, Mamre et Abram; iidem illic sint circumcisi, quatuor item matronæ celeberrimæ ibidem sepultæ fuerunt, Heva, Sara, Rebecca et Lia: et quatuor Patriarchæ Adam, Abraham, Isaac et Jacob: et quod ex eo loco Abraam quatuor Reges insecutus percusserit. Verum ut plurima quæ sunt in illis Commentariis fictitia esse constat, sic hæc parum firma et probabilia esse debent.

Audi nunc Abulensem: Iste est verior et communior sensus, quem omnes fere Catholici tenent. Nam Adam vixisse perhibetur apud urbem Hebron, et ibi finivisse dies suos, ibique sepultus est cum Eva conjuge: ibi quoque eum a Deo formatum esse perhibent. Nam extra paradisum eum plasmatum constat. Eva autem formata est in paradiso ex costa Adæ, Genes. 2. sic quoque testantur Gentes, quæ nunc habitant apud urbem Hebron, quæ ab incolis Vallis lacrymarum dicitur, eo quod Adam, ibi Abelem a Caino occisum luxerit centum annis. Hæc Abulensis. Eadem tradunt Saligniacus, Bredenbachius, Borchardus et ex iis Adrichom. in descript. tribus Juda, num. 7. 90. 91. 100. et 145. Hinc et David rex inauguratus est, et regnavit in Hebron, quasi in avita patrum et avorum urbe 2. Regum 2. 3. Ibi quoque fuit domus Zachariæ, in qua natus et educatus est S. Joannes Baptista. Hinc et Masius in c. 15. 13. asserit vicinas Hebroni urbes fuisse nuncupatas *Dabir*, id est, sacrum penetrale, et quasi oraculum; ac *Cariath-sepher*, id est, civitas litterarum, quod in illa quasi in archivo servarentur monumenta Patrum antiquorum.

Verum hæc omnia accepta videntur ex S. Hier. cujus auctoritatem posteri Latini vulgo secuti sunt. Nam cæteri antiquiores et doctiores asserunt Adamum habitasse in Judæa ac Jerosolymis, ibique mortuum et sepultum esse, non in Hebron, sed in Golgotha, sive monte Calvariæ, ubi crucifixus est Christus, imo a Calvaria Adæ nomen accepisse montem Calvariæ. Ita Origen. hom. 35. in Matth. S. Ephiphan. hæresi 46. quæ est Tatianorum, S. Athanas. tract. de Passione Domini, S. Cyprian. serm. de Resurrectione, S. Ambr. lib. 5. epist. 19. et in Lucæ c. 23. Theoph. et Euthym. in cap. 27. Matth. quin et ipse S. Hieron. epist. 17. ad Marcell. S. Cyrillus, Moses-Ber Cepha lib. de Paradiso, S. Germanus Patriarcha Constant. Anastasius Sinaita lib. 6. Hexam. et alii quos citant et sequuntur Suarez 3. p. quæst. 46. art. 10. et Sixtus Senen. lib. 6. Biblioth. Annotat. 132. Hos priscos sequuntur recentiores: scilicet Baronius, Pererius, Torniellus, Fevardus, qui ait hanc esse constantem Ecclesiæ sententiam, Salianus et alii.

Conantur nonnulli utramque sententiam conciliare dicendo Adamum primo fuisse sepultum in Hebron, deinde in Golgotha. Ita Honor. Augustodun. in Chron. Vilalpandus in Appar. lib. 1. cap. 9. Delrio, et favet Serarius, idque ob traditionem incolarum Terræ sanctæ, quam recenset Borchardus, Adrichom. et alii. Genebrard. vero libr. 1. Chronol. ait Adamum juxta Hebræos sepultum in Hebron, juxta Patres vero in Golgotha. Utut est, mihi certum est id de Hebron hoc loco non significari. Nam *Adam* hic non est nomen proprium, sed appellativum, significans hominem; nec protoplastum, sed Arbe gigantem denotat. Sic 2. Reg. 7. 19. dicitur: *Ista est lex Adam* (id est hominis) *Domine Deus.* Et Osee 11. 4. *In funiculis Adam traham eos. Adam*, id est, hominis, quibus scilicet trahi solent homines, et sæpe alibi, præsertim in Hebræo. *Adam* enim dicitur ab אדמה *Adama*, quæ vox significat terram rubram, sicut *homo* ab *humo*, Genes. 2. Explicat enim quis fuerit *Arbe*, scilicet Adam id est, homo *maximus*, tum mole corporis, tum potentia, dignitate et auctoritate. Unde videtur quod *Arbe* idem sit quod רב *rab*, id est, magnus, potens, princeps, a radice רבה *raba*, id est, multus, id est magnus fuit, ut Aleph in Arbe non sit radicale, sed Heermauticum, sive formativum nominis; nisi malis

Arbe proprie accipere, ut significet quatuor, et quartum vel quadratum, quasi Arbe hic fuerit quartus primorum gigantum et principum, aut unus ipse quatuor aliis par et æquipollens exstiterit.

Porro Deus propter Caleb, cui dedit Hebronem, ita in sortitione tribuum sortes direxit, ut sors tribus Juda caderet juxta Hebronem, ne Caleb eam possidens a sua tribu Judæ divelleretur. Denique Calebi sepulcrum juxta Hebronem assignat S. Hieron. Adrichom. et alii.

Et terra cessavit a præliis.] Clausula hæc more Hebræo referenda est ad antecedentia, non proxime, sed remote scilicet ad bella a Josue confecta, de quibus actum est superioribus capitibus, q. d. bellis confectis, suppressisque Chananæis, cum sorte dividenda esset eorum terra duodecim tribubus Israel, cumque suam in ea sortem a Josue petiisset et impetrasset Caleb, terra ista quievit a præliis, utpote victoribus Hebræis jam subdita.

CAPUT DECIMUM QUINTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Josue per sortes dividit Chananæam duodecim tribubus. Igitur hoc cap. primo, narrantur regiones quæ sorte obtigere tribui Judæ. Deinde v. 13. quomodo Caleb armis obtinuerit Hebronem locaque vicina. Tertio, vers. 21. numerantur civitates quæ in hac sortitione tribui Judæ obvenerunt.

Porro sors tribus Judæ major fuit sortibus aliarum tribuum, tum quia tribus Juda erat major et numerosior cæteris omnibus, ut patet num. 2. 3. et seq. tum quia Caleb extra sortem in tribu Juda jussu Dei obtinuit confinia Hebronis.

1 Igitur sors filiorum Judæ per cognationes suas ista fuit: A termino Edom, desertum Sin contra Meridiem, et usque ad extremam partem Australis plagæ. 2. Initium ejus a summitate maris salsissimi, et a lingua ejus, quæ respicit Meridiem. 3. Egrediturque contra Ascensum Scorpionis, et pertransit in Sina: ascenditque in Cadesbarne, et pervenit in Esron, ascendens ad Adar, et circuiens Carcaa, 4. atque inde pertransiens in Asemona, et perveniens ad torrentem Ægypti; eruntque termini ejus mare magnum. Hic erit finis Meridianæ plagæ. 5. Ab Oriente vero erit initium, mare salsissimum usque ad extrema Jordanis: et ea quæ respiciunt ad Aquilonem, a lingua maris usque ad eumdem Jordanis fluvium. 6. Ascenditque terminus in Beth-Hagla, et transit ab Aquilone in Beth-Araba: ascendens ad lapidem Boën filii Ruben: 7. et tendens usque ad terminos Debera de valle Achor, contra Aquilonem respiciens Galgala, quæ est ex adverso Ascensionis Adommim, ab Australi parte torrentis; transitque aquas, quæ vocantur Fons solis: et erunt exitus ejus ad fontem Rogel. 8. Ascenditque per convallem filii Ennom ex latere Jebusæi ad Meridiem, hæc est Jerusalem: et inde se erigens ad verticem montis, qui est contra Geennom ad Occidentem in summitate vallis Raphaim contra Aquilonem, 9. pertransitque a vertice montis usque ad fontem aquæ Nephthoa: et pervenit usque ad vicos montis Ephron; inclinaturque in Baala, quæ est Cariathiarim, id est, urbs silvarum. 10. Et circuit de Baala contra Occidentem, usque ad montem Seir: transitque juxta latus montis Jarim ad Aquilonem in Cheslon; et descendit in Bethsames, transitque in Thamna, 11. et pervenit contra Aquilonem partis Accaron ex latere: inclinaturque Sechrona, et transit montem Baala; pervenitque in Jebneel, et magni maris contra Occidentem fine concluditur. 12. Hi sunt termini filiorum Juda per circuitum in cognationibus suis. 13. Caleb vero filio Jephone dedit partem in medio filiorum Juda, sicut præceperat ei Dominus: Cariath-Arbe-patris Enac, ipsa est Hebron. 14. Delevitque ex ea Caleb tres filios Enac, Sesai et Ahimam et Tholmai de stirpe Enac. 15. Atque inde conscendens venit ad habitatores Dabir, quæ prius vocabatur Cariath Sepher, id est, civitas litterarum. 16. Dixitque Caleb: Qui percusserit Cariath Sepher, et ceperit eam, dabo ei Axam filiam meam uxorem. 17. Cepitque eam Othoniel filius Cenez frater Caleb junior: deditque ei Axam filiam suam uxorem. 18. Quæ, cum pergerent simul, suasa est a viro suo ut peteret a patre suo agrum, suspiravitque ut sedebat in asino. Cui Caleb:

Quid habes, inquit? 19. At illa respondit: Da mihi benedictionem: Terram australem et arentem dedisti mihi, jungo et irriguam. Dedit itaque ei Caleb irriguum superius et inferius. 20. Hæc est possessio tribus filiorum Juda per cognationes suas. 21. Erantque civitates ab extremis partibus filiorum Juda juxta terminos Edom a Meridie: Cabseel et Eder et Jagur, 22. et Cyna et Dimona et Adada, 23. et Cades et Asor et Jethnam, 24. Ziph et Telem et Baloth, 25. Asor nova et Carioth, Hesron, hæc est Asor, 26. Amam, Sama et Molada, 27. et Asergadda et Hassemon et Bethphelet, 28. et Hasersual et Bersabee et Baziothia, 29. et Baala et Jim et Esem, 30. et Eltholad et Cesil et Harma, 31. et Siceleg et Medemena et Sensenna, 32. Lebaoth et Selim et Aen et Remon: omnes civitates viginti novem, et villæ earum. 33. In campestribus vero: Estaol et Sarea et Asena, 34. et Zanoe et Ænganaim et Taphua et Enaim, 35. et Jerimoth et Adullam, Socho et Azeca, 36. et Saraim et Adithaim et Gedera et Gederothaim: urbes quatuordecim, et villæ earum. 37. Sanan et Hadassa et Magdalgad, 38. Delean et Masepha et Jecthel, 39. Lachis et Bascath et Eglon, 40. Chebbon et Leheman et Cethlis, 41. et Gideroth et Bethdagon et Naama et Maceda: civitates sedecim, et villæ earum. 42. Labana et Ether et Asan, 43. Jephtha et Esna et Nesib, 44. et Ceila et Achzib et Maresa: civitates novem et villæ earum. 45. Accaron cum vicis et villulis suis. 46. Ab Accaron usque ad mare: omnia quæ vergunt ad Azotum et viculos ejus. 47. Azotus cum vicis et villulis suis. Gaza cum vicis et villulis suis, usque ad torrentem Ægypti, et mare magnum terminus ejus. 48. Et in monte: Samir et Jether et Socoth. 49. Et Danna et Cariathsenna, hæc est Dabir: 50. Anab et Istemo et Anim, 51. Gosen et Olon et Gilo: civitates undecim et villæ earum. 52. Arab et Ruma et Esaan, 53. et Janum et Beththaphua et Apheca, 54. Athmatha, et Cariatharbe, hæc est Hebron, et Sior: civitates novem et villæ earum. 55. Maon et Carmel et Ziph et Jota, 56. Jezrael et Jucadam et Zanoe, 57. Accain, Gabaa, et Thamna: civitates decem, et villæ earum. 58. Halhul, et Bessur, et Gedor. 59. Mareth et Bethanoth, et Eltecon: civitates sex et villæ earum. 60. Cariathbaal, hæc est Cariathiarim urbs silvarum, et Arebba: civitates duæ et villæ earum. 61. In deserto Betharaba, Meddin, et Sachacha, 62. et Nebsan, et civitates salis, et Engaddi: civitates sex, et villæ earum. 63. Jebusæum autem habitatorem Jerusalem non potuerunt filii Juda delere: habitavitque Jebusæus cum filiis Juda in Jerusalem usque in præsentem diem.

1. Igitur sors filiorum Judæ per cognationes (familias) suas ista fuit.

Quæres, quis fuerit modus harum sortium, et quali sortitione Chananæa per 12. tribus earumque familias sit divisa. Primo, Arias Montanus censet, sortitionem hanc factam per Urim et Tummim, et quæ erant in Rationali Pontificis: Pontificis enim illis amicti, Deumque consulentis animo, inquit, atque oculis a Deo imago objiciebatur ejus rei de qua responsum quærebatur. Exodi 28. v. 30. Verum hoc erat oraculum, non sors, quare non sortitione, ut ait Scrip. sed prophetia et responso Dei facta fuisset hæc divisio.

Secundo, Andreas Masius opinatur, Chananæam in duodecim æquales partes fuisse descriptam, et schedulis ex urna casu eductis, similive sortiendi modo cuique tribui suam terræ portionem, alteri cuivis tribui æqualem obtigisse. Verum hoc recte refellit Abulens. quæst. 5. in cap. 18. qui cum Lyrano inæquales fuisse putat regionis portiones. Et merito: nam tribus valde erant inæquales: aliquæ enim erant numerosissimæ, uti tribus Juda erat dupla ad tribum Manasse et Benjamin, ut patet Num. 2. Quare iniquum fuisset tribum Dan æquari tribui Juda in portione possessionis.

Tertio, Abulensis censet, lustratores et descriptores Chananææ illam in duodecim partes inæquales divisisse, ac cuique tribui suam partem majorem vel minorem pro sui amplitudine vel exiguitate assignasse: divisa deinde ad sortes, ac divisionem sorte jam ab cis factam confirmasse et approbasse. Verum hoc non satis congruit cum Script. quæ hic et Num. 26. 55. et 56. ac Num. 33. 54. diserte jubet sorte dividi terram, ut quod sortitione cuique obtigerit, hoc illi cedat, ac quisque illud capiat, quod sorte ei ceciderit. Unde liquet, quod sors primo divisionem hanc peregerit, non vero descriptorum partitio.

Quarto, Josephus lib. 5. Antiq. cap. 2. tradit, sorte educta esse ex urna nomina singularum tribuum, ac illam, quæ primo educta fuit, primam optione elegisse sibi illam Chananææ partem, quam præ aliis optabat. Simili modo et optione illam quæ secundo loco educta fuit partem Chananææ sibi delegisse, ac deinde illam quæ tertio loco educta fuit, et ita de cæteria. Verum hæc mutila et manca est sortitio, scilicet solarum tribuum, non autem regionum; nec tam sortitio est, quam optio et electio: Scriptura autem dicit terram ipsam sorte fuisse dividendam, ac reipsa divisam, atque cuique tribuendam portionem prout sors ceciderit, non quam optio cujusque elegerit.

Quinto, verisimilius Rabbini lib. de Pactis seu contract. p. 1. c. 3. tradunt, duas fuisse sortium urnas, ac in unam conjecta fuisse nomina duodecim tribuum sortientium, in alteram vero nomina descriptarum regionum, ac deinde Eleazarum Pontificem urnam coram omnibus quassasse, sursumque et deorsum agitasse, deinde ex una extraxisse nomen tribus sorte casuque occurrentis, ex altera vero nomen regionis

primo in manum incidentis, atque hanc ragionem tribui isti sortitione hac attribuisse.

Dicn ergo, probabilius videri totam Chananæam descriptam fuisse in duodecim partes, non tam magnitudine quam æstimatione, puta bonitate et fertilitate (hujus enim maximam habitam fuisse rationem in æstimatione harum sortium, tradit Josephus) æquales illasque rursum in alias minores fuisse subdivisas, ut satis colligitur, ex oppidorum per singulas regiones descriptione hoc cap. v. 31. 41. 44. 57. 62. deinde descriptores hosce dispexisse magnitudinem vel parvitatem singularum tribuum, earumque inter se proportionem iniisse, quædam quarta parte, quædam media, quædam tertia, etc. aliis tribubus erant majores, quædam minores, quædam æquales, ac proinde minores ex duodecim Chananææ portionibus jam distributis vel quartam portionis unius partem, vel dimidiam, vel tertiam dumtaxat pro sue parvitate sibi deposcebant. Aliæ vero majores pro sui amplitudine præter unam integramque duodecimam Chananææ portionem, insuper aliam quartam alterius portionis partem, vel dimidiam, vel tertiam sibi adjungi, suo jure postulabant: quod enim uni minori demebatur, hoc alteri majori accedebat, et vice versa. Hoc facto, chartulas nominum duodecim tribuum in unam urnam, duodecim vero portionum regionis cum suis subdivisionibus, jam dictis in alteram urnam conjecerunt, tumque primo ex urna una eduxerunt nomen tribus, ae ex altera nomen portionis terræ primo occurrentis, illamque tribui ednetæ assignarunt; sed proportione Geometrica, juxta cujuslibet tribus magnitudinem vel exiguitatem; ita scilicet ut juxta eam educerent chartulas regionis, quæ ad integram, vel dimidiam, vel sesquialteram, aut aliam portionia proportionem cuique tribui debitam continerent, v. g. Si ponamus tribum Juda fuisse duplam ad cæteras, dicendum est per sortes datam illi fuisse duplam terræ portionem, sed vicinam et contiguam, ut tota tribus simul in eadem regione habitaret, nec una pars ab alia seorsim habitando divelleretur. Rursum simili sorte portio tribus cujusque subdivisa fuit in singulas ejus familias. Hunc fuisse sortis et sortitionis modum indicat Script. Num. cap. 26. et cap. 37. et hic c. 18. et 19. ubi pariter clare significatur illam tribum, cujus nomen primo ex urna sorte educebatur, primam ex altera urna regionis et portionis sibi cessuræ sortem eduxisse, ac deinde illam quæ secundo, tertio, quarto, etc. educebatur, quamque scilicet ordine sortis et vicis suæ. Unde c. 19. v. 1. dicitur: *Et egressa est sors secunda filiorum Simeon.* Et v. 10. *Cecidit que sors tertia filiorum Zabulon.* Et v. 17. *Issachar egressa est sors quarta.* Et v. 24. *Ceciditque sors quinta tribus filiorum Aser*, etc.

Porro videntur descriptores regionum Chananææ in prima ejus descriptione errorem commisisse, in designatione portionis quæ Judæ obvenit, aut certe in magnitudine et proportione tribus Juda præ cæteris tribubus æstimanda: nam nimis magnam tribui Juda partem obvenisse liquet, ex eo quod hæc tribus aliquam suæ regionis partem postea cesserit tribui Simeonis, ut patet cap. 19. v. 1. imo et tribui Dan, ut patet de Saraa et Estaol, quæ hoc cap. v. 33. Judæ assignantur, cum tamen c. 19. 41. tribui Dan attribuantur, indeque ortus sit Samson, qui fuit Danita. Atque hac de causa scilicet de errore commisso subdubitans Josue, ut eum corrigeret c. 18. misit novos descriptores, qui secundo et certius septem tribubus in indivisa adhuc terra, vel si ea justo sit minor otiam in terra jam divisa septem sortes describant.

Denique adverte: Plures in Chananæa fuere urbes idem habentes nomen, ut non mirum sit idem nomen urbis diversis tribubus adscribi. Sic una fuit Bethlehem Judæ, in qua natus est Christus, altera Bethlehem data Zabulonitis c. 19. 15. Sic una Samaria attributa fuit tribui Ephraim, quæ postea Sebaste dicta est, fuitque metropolis regum Israel, altera data tribui Zabulon c. 19. 15. Sic Betboron alia fuit in tribu Ephraim, dicta superior c. 16. 5. alia inferior in tribu Benjamin c. 18. 3.

2. Initium ejus a summitate maris salsissimi,] id est, ab extremitate maris Mortui sive lacus Asphaltitis, in quem conversa est Sodoma et Pentapolis.

Et a lingua ejus.] Lingua maris mortui, ait Masius, est sinus maris, quo scilicet ejus pars angustior in continentam excurrit in speciem linguæ, ubi videlicet hoc mare desinit juxta Idumæam. Graphice hoc repræsentat Adrichom. in suis tabulis Geographicis terræ sanctæ. Sic Isaiæ 11. lingua maris Ægypti vocatur pars sinus Arabici, quæ linguæ figura Ægyptum alluit.

4. Mare magnum,] id est Mediterraneum, quod magnum est respectu maris Galilææ et maris Mortui. Alioqui absolute mare magnum est Oceanus.

6. Ascenditque terminus in Beth Hagla.] Beth Hagla nunc, qui olim dicebatur Area Athad, locus est trans Jordanem, ubi Joseph et filii Israel planxerunt Jacob patrem suum, quando eum tulerunt de Ægypto. Unde etiam *Bethagla*, hoc est *locus gyri* dictus est, eo quod ibi more plangentium circumierunt in funere Jacob. Ita S. Hieron. in locis Hebr. Borchardus, Adrichom. et alii. Hagla enim Hebr. circulum et gyrum significat. Vide dicta Genes. 50. 10.

7. Respiciens Galgala, quæ est ex adverso Ascensionis Adommim.] Alia est hæc, ut videtur Galgala a Galgala juxta Jordanem, ubi Josue sua habuit castra. Nam hæc longe distabant ab Adommim; Galgala hujus versus cap. 18. v. 18. in Hebr. vocantur גללת *Geliloth*, ubi S. Hier. vertit *tumulos.* Masius opinatur Galgala hujus versus esse eadem cum Galgalis, in quibus erant idola tempore Aod Judicis, Judic. 3. 19. Porro *Adommim* locus erat in via Jerichuntis infestus latronibus. Unde dictus est *Adommim*, id est, *rubedines*, ob crebram sanguinis effusionem, quæ ibi fiebat; huncque locum notat Christus in Parabola Samaritani, cum ait: *Homo quidam descendebat ab Jerusalem in Jericho, et incidit in latrones.* Lucæ 10. 30.

Ab australi parte torrentis,] non Carith ut vult quidam, sed Cedron, qui per vallem Josaphat juxta Jerusalem fluit, et tandem labitur in mare Mortuum. Ita Adrichom.

Et erunt exitus ejus ad fontem Rogel,] q. d. Idemque exit et terminatur *ad fontem Rogel*, id est, ad fontem Fullonis: qui Hebr. dicitur *rogel* a רגל *regel*, id est, pes, eo quod Fullo pedibus suis calcans pannos abluat. Erat hic fons juxta Jerusalem, hortosque regios irrigabat, juxta quem Isaias, Achaz regi Christum ex Virgine nasciturum prædixit. Isaiæ 7. 36.

8. ASCENDITQUE PER CONVALLEM FILII ENNOM,] puta per Gehennom: גיא *ge* enim vallem significat. Porro Gehennom, ait Adrichom. quæ et Benhennom, id est, vallis filiorum Ennom, locus erat in suburbanis Jerusalem, contra Orientem sub monte offensionis, juxta piscinam Fullonis, ut Tempe amœnissimus, fontibus Siloe, ac fluxu torrentis Cedron irriguus, viridariis et hortis consitus totusque nemorosus ac deliciis plenus.

In hac valle parentes immolabant et cremabant suos infantes idolo Moloch, et ne ejulatus eorum audirentur, pulsabant תוף *toph*, id est, tympanum. Unde locus dictus est *Tophet*. Fuit hoc præludium et viva species inferni, qui inde dictus est gehenna. Vide dicta Levit. 18. 21.

HÆC EST JERUSALEM.] Dices: Quomodo Jerusalem hic numeratur in sorte tribus Juda, cum alibi dicatur esse in tribu Benjamin? Resp. Abulens. c. 18. in fine, Jerusalem proprie pertinuisse ad sortem Benjamin, ut patet c. 18. ult. et Judic. 1. vers. 21. fuisse tamen tribui Judæ confinem, ut hoc loco significatur; unde factum est sequentibus annis, ut conniventibus Benjamitis, vel etiam eis invitantibus Judæi ex Juda oriundi Jebusæos validissimus, Jerusalem occupantes, ex ea expulerint, urbemque jure belli sibi vindicarint, ac caput regni effecerint. Sicut David urbem Siceleg, quæ hic Simeonitis annumeratur, Philistinis extorsit suæque tribui Juda adjunxit 1. Reg. 27. 6. Sic et Josephus Jerusalem Benjamitis attribuit lib. 5. Antiq. c. 1. et 2. Hinc et Moses Deuteron. 33. 12. prædicit in sorte Benjamin, id est, in Jerusalem ædificandum fore templum, in quo Deus habitet. Aliqua tamen Jerusalem pars pertinuit ad tribum Juda, ut patebit ex verbis proxime sequentibus.

ET INDE SE ERIGENS AD VERTICEM MONTIS (Sion sive Moria, in quo Salomon ædificavit templum) QUI EST CONTRA GEHENNOM AD AQUILONEM IN SUMMITATE VALLIS RAPHAIM (id est, gigantum, qui a Rapha oriundi dicti sunt Raphaim,) CONTRA AQUILONEM.] Sensus est, q. d. Sors tribus Judæ Aquilonaris, postquam a valle Ennom pertigit ad sedes Jebusæi, in radice montis Moria sese attollit, indeque protenditur usque ad verticem montis ejusdem, qui mons est e regione vallis Eunom, eamque habet ad Orientem; idem deinde mons flectitur ad occidentem Jerosolymæ, ibique desinit in extremitate vallis Raphaim, quæ respicit Aquilonem. Hinc patet aliquam partem urbis Jerusalem pertinuisse ad tribum Juda, aliam et potiorem ad tribum Benjamin. Unde Esdræ 11. 4. tam filii Juda quam Benjamin dicuntur habitasse in Jerusalem; nimirum, ut hic dicitur, funiculus Juda durabat per verticem montis Moria ad latus Jebusæi, qui arcem occupabat, ita ut eum relinqueret ad Austrum: quare Australior pars modica montis Moria ad Juda pertinebat, ita ut reliquam montis partem Borealem, in qua ædificatum est templum, reliquamque urbem inferiorem Benjamitis relinqueret. Consentiunt enim Hebræi et Christiani templum fuisse in sorte tribus Benjamin, non Juda.

11. ET PERVENIT CONTRA AQUILONEM PARTIS ACCARON.] Hinc et magis ex vers. 45. 46. et 47. patet Accaron et cæteras quatuor Satrapias Philistinorum, puta, Azotum, Ascalonem, Geth et Gazam primitus pertinuisse ad tribum Juda, postea tamen partem eorum cessisse tribui Dan, ut patet cap. 19. 43. quæ enim ibi Acron vocatur est Accaron, ut manifestum est in Hebræo; licet enim eam deinde expugnarint bellatores tribus Judic. 1. tamen id fecerunt non quod Accaron ad se pertineret, sed quod ejus incolæ sibi essent infesti, utpote vicini. Denique Philistini omnes hasce quinque Satrapias tandem occuparunt, et perpetua cum Judæis bella gesserunt.

13. CALEB VERO FILIO JEPHONE DEDIT (Josue) etc. CARIATH ARBE PATRIS ENAC,] id est, civitatem Arbe, qui fuit pater Enaci gigantis, ex quo prognati sunt Enacim gigantes. *Ipsa est Hebron.*

15. ATQUE INDE CONSCENDENS VENIT AD HABITATORES DABIR, QUÆ PRIUS VOCABATUR CARIATH SEPHER, ID EST CIVITAS LITTERARUM.] Videtur ergo hæc fuisse Academia Chananæorum, in qua litterati litteras librosque quoslibet docebant. Porro hæc urbs tria habuit nomina; nam, primo, dicta est דביר *Dabir*, quasi oraculum sapientiæ; aut a דבר *dabar* id est, loqui, quod in ea eloquentia recteque loquendi ars doceretur; secundo, dicta est *Cariath Sepher*, id est, civitas litterarum; tertio, eadem, ut patet ex vers. 49. dicta est *Cariath Senna*, id est, urbs acuminis, in qua scilicet acute de rebus singulis disserebatur: שנן *Scanan* enim (littera *Samech* in vicinam *Schin* commutata) est acuere. Unde *Sceniua* apud Chald. significat *acumen ingenii*, et *Scinan* acute disserere. Hinc Septuag. ibidem vertunt: *Civitas litterarum*. Hæc ergo fuit antiquissima et prima orbis academia, quam in Script. legimus. Vide hic antiquitatem Academiarum. Hæc enim Academia erat celebris et vetus tempore Josue, qui Christum præcessit annis 1456. Vide Middendorpium lib. de Academiarum origine. Ita Lyrau. Abulens. Serarius, Arias et alii hic, ac Driedo libr. 4. de Dogmat. variis pag. 238. Sic Metropolis Hispaniæ olim Mantua nuncupata, a Mauris occupata Africane vocata est *Madrid*, id est, *mater scientiæ*, quod Mauri in ea Scholas et Academiam suam erexerint, uti ex Hispan. archivis refert Serarius in cap. 1. Judic. vers. 12. Talis quoque posteriore ævo fuit Thecua; unde sapiens illa mulier Thecuitis vocat eam matrem in Israel, ideoque rogat Davidem ut ei parcat. 2. Reg. 14. 2. Talis quoque fuit urbs Theman apud Idumæos, ex qua prodiit Eliphaz Themanites amicus Job. Unde Themanitici Sophi et Sapientes celebrantur, Baruch. 3. 23. Tales quoque fuere Athenæ in Græcia, Memphis et Heliopolis in Ægypto. Masius ex Chald. *Cariath Sepher* vertit urbem archiorum, sive tabulariorum, quod in ea esset Archivium, quod scilicet in ea multa vetustatis monumenta post orbia diluvium reposita fuerint. Arias vocat *Bibliothecam publicam.*

CEPITQUE EAM OTHONIEL FILIUS CENEZ FRATER CALEB JUNIOR.] *Frater*, id est, cognatus, puta fratris filius, sive nepos Calebi: nam Caleb non fuit filius Cenez, sed Jephone, ac proinde non potuit esse frater germanus Othonielis, qui fuit filius Cenez. Cenez ergo fuit frater Calebi, et pater Othonielis. Unde Septuag. Vatican. et Romana habent ἀδελφοῦ (Regia tamen habent ἀδελφός), id est *fratris*. Chald. quoque et Vatabl. vertunt in genitivo: *Filius Cenez fratris Caleb*, sive filius Cenez, qui fuit frater Caleb junior. Hebræi enim sæpe subticent pronomina relativa et verbum

est. Itaque hic videtur genuinus sensus: filius Cenez. Qui (Cenez) fuit frater Caleb junior.

Masius tamen et alii censent Caleb vere fuisse fratrem germanum Othonielis, sed uterinum dumtaxat, quod uterque eamdem habuerit matrem, ex qua Jephone genuerit Caleb: Cenez vero genuerit Othonielem. Puterat autem licite Othoniel, licet patruus ducere neptem suam ex fratre, puta Axam; quia Levit. 17. versu 9. vetatur dumtaxat conjugium amitæ cum nepote, non autem neptis cum patruo. Hæc sententia est probabilis, valdeque conformis versioni vulgatæ.

Porro Deus rem hanc totam direxit, quia destinabat Othonielem successurem Josue in principatu. Dedit ergo ei animos et vires, ut Cariath Sepher a viris fortissimis et giganteis insessam expugnaret, ut eximiæ suæ virtutis et fortitudinis specimen daret, ob quam mereretur fieri princeps, et auctoritatem Principe dignam apud populum nancisceretur; ideoque Caleb ei filiam suam Axam uxorem promisit, utpote conscius ejus virtutis, et præscius non alium quam ipsum rem tantam attentaturum.

18. Quæ, cum pergerent simul,] q. d. Cum Axa quasi sponsa deduceretur in domum Othonielis sponsi sui. Moris enim tunc erat (uti etiamnum est multis in locis) ut sponsæ nuptæ ex parentum domo ad ædes mariti magna cognatorum turba comitante deducerentur, quæ si longius abessent, asinis vel mulis, vel equis, vel camelis (uti Rebecca Genes. 24. 64.) pro regionis consuetudine, honoris causa vehebantur. Atque adeo, ait Arias, apud montanos illos viros qui rupi nostræ in Aracenæ agro (in Hispania) vicina colunt, novam nuptam ad templi usque limen asello vehi honestum putatur.

Porro Rabbini hoc dant etymon Axæ. Axa, inquiunt Hebr. idem est quod ira vel irascens, eo quod Axa adeo esset pulchra, ut quicumque intueretur eam irasceretur uxori, eo quod præ Axa videretur esse deformis. Hæc illi carnales et crassi. Longe melius Pagninus et alii: Axa, inquiunt, idem est quod eleganter calceata, adornata, et composito gradu incedens, Isaiæ 3. 16. juxta illud Cant. 7. 1. *Quam pulchri sunt gressus tui in calceamentis, filia Principis!* vide ibi dicta. Tolle tropolog. est anima modesta, quieta, composita, et passionibus suis domitans.

Suasa est a viro suo.] Hebr. contrarie habent: *Impulit ipsa eum*, scilicet Axa virum suum; sed resp. Axam impulisse maritum, ut vel ipse peteret a patre suo Caleb terram irriguam, vel sibi permitteret eamdem ab eo petere, ac suaderet quid in ea re foret melius; maritum autem annuendo respondisse et suasisse ut ipsa peteret. Suasu ergo mariti ipsa illam petiit, ut sagaciter et breviter vertit noster Interpres; idque innuunt Sept. dum vertunt: *Consuluitque cum eo, petam a Patre meo agrum.*

Suspiravitque.] Hebr. ותצנח *tisnaeh*, quod Masius, Vatab. Pagn. et passim Hebraisantes vertunt: *Dimisit se*, vel *defixit se in terram;* nam et Noster Judic. 4. 21. vertit *defixit;* Sept. et alii *infixit*.

Verum Nostro consentiunt Septuag. qui hic vertunt ἐβόησεν, id est *clamavit*, et Judic. 1. 14. ἐγόγγυσεν, id est *murmuravit;* sive quia tam Noster quam Septuag. pro ותצנח *tisnach*, legerunt *teenach*, id est ingemuit, suspiravit; nam א et צ sunt litteræ vicinæ: sive quia צנח *tsanach*, subinde pro affini אנח *anach* capi solebant, quod nos jam scire non possumus eo quod verbum *tsanach* nusquam alibi reperiatur. Et sane suspirasse Axam, ac suspirio permovisse patrem ad concedendum ea quæ postulabat, valde est verisimile. Hic enim est fœminarum mos, hæc earum est ars.

19. At illa respondit: Da mihi benedictionem.] Acute et apposite ait Arias: prudens sagaxque puella usa est voce Hebr. ברכה *berecha*, quæ et benedictionem, et faustitatem, et bonas preces, et singulare beneficium, privilegium, fertilitatem, atque etiam aquæ copiam significat. Omnia enim hæc unica voce *berecha* postulabat Axa.

Alleg. Rupertus in lib. Judic. cap. 2. *Othoniel*, ait, *est Christus, Salvator noster et judex, qui Cariath Sepher, id est, civitatem litterarum percussit, quæ prius Dabir, id est, loquens sive loquela vocabatur, quando manifestata veritate Evangelii loquacem Scribarum et Pharisæorum Synagogam in littera legis gloriantem redarguit*, etc. Et paulo inferius: *Proposito sibi præmio ut acciperet Axam conjugem, id est, novam de gentibus Ecclesiam; cujus pater per fidem factus est Caleph, quod interpretatur quasi cor, scilicet Deus qui nobis factus est quasi cor, dicendo: Convertimini ad me, et ego convertar ad vos. Hinc ipse qui factus est ei vir Salvator mundi, suasit ut peteret a patre suo agrum. Docuit enim Ecclesiam suam orare, et petere a Deo Patre regnum cœlorum. Quæ cum suspirasset sedens in asino, dixit ei Caleph: Quid habes? Axa sedens asino suspirat, quando conversa ad Christum Ecclesia, prima jam gratia, id est, peccatorum remissione percepta secundam gratiam, id est Sancti Spiritus illustratione regni cœlestis desiderium postulat.*

Terram australem et arentem dedisti mihi, junge et irriguam.] Licet enim Auster in Europa sit pluvius et fœcundus, ideoque terra Australis sit fœcunda: Judæis tamen Auster, utpote a vasta Arabiæ solitudine spirans, est calidus, urens et siccus, ideoque humorem terræ exsugens, eam facit aridam et sterilem; ventus vero Occidentalis, utpote e mari veniens, Judæis est pluvius et fœcundus, ut patet 3. Reg. 18. 44. Amos 5. 8. Luc. 12. 54.

Dedit itaque ei Caleb irriguum superius et inferius. Hebr. גלות מים *gulloth maim*, id est, ait Masius, vortices aquarum, sive scatebras vel scaturigines quibus quasi terræ venis ebullientes aquæ volutatim (גלל *galal* enim significat volvere, convolvere) protrudi videntur, easque duplices, scilicet superiores quibus clivosa; et inferiores, quibus planiora loca et campi irrigari, itaque fœcundari possint. Cum scatebris: fundos quoque earum accipe, uti mox dicam. Ita quoque Theodor. quæst. 2. in lib. Judic. et Procopius, qui addit Symmachum vertisse *possessionem in superioribus, et possessionem in inferioribus*. Per quæ Tropol. ait Procop. innuit facultatem cœlestis ac sublimis cogitationis, æque ac humiliationis; quare possessio superior est oratio et meditatio; inferior, humiliatio et mortificatio.

Planius et pressius S. Gregor. (quem sequitur Rupert.) lib. 3. Dial. cap. 24. et lib. 6. Registri Epist. 23. ad Theoctisten, docet duplicem hic notari compunctionem: *Axa*, inquit, *super asinum sedet, cum irratio-*

nabilibus carnis suæ motibus anima præsidet. Quæ suspirans a patre terram irriguam petit: quia a Creatore nostro cum magno gemitu quærenda est lacrymarum gratia. Sunt namque nonnulli qui jam in dono perceperunt libere pro justitia loqui, oppressos tueri, indigentibus possessa tribuere, ardorem fidei habere, sed adhuc gratiam lacrymarum non habent. Hi nimirum terram Australem et arentem habent; sed adhuc irrigua indigent, quia in bonis operibus positi, in quibus magni atque ferventes sunt, oportet nimis ut timore supplicii aut amore regni cœlestis mala etiam quæ antea perpetraverunt deplorent. Quocirca mox subjungit: *Sed quia, ut dixi, duo sunt compunctionis genera, dedit ei pater suus irriguum superius et irriguum inferius. Irriguum quippe superius accipit anima, cum sese in lacrymis cœlestis regni desiderio affligit; irriguum vero inferius accipit, cum inferni supplicia flendo pertimescit. Et quidem prius inferius, ac post irriguum superius datur. Sed quia compunctio amoris dignitate præeminet, necesse fuit ut prius irriguum superius, et post irriguum inferius commemorari debuisset.* Unde paulo ante dixit: *Sicque fit ut perfecta compunctio formidinis tradat animum compunctioni dilectionis.* Audi S. Aug. l. Medit. c. 36. *Da mihi,* inquit, *evidens signum amoris tui: irriguum lacrymarum fontem, jugiter emanantem, ut ipsæ quoque lacrimæ tuum in me testentur amorem; ipsæ prodant, ipsæ loquantur quantum te diligit anima mea, dum præ nimia dulcedine amoris tui nequit se a lacrymis continere.*

Irriguum.] Perperam in Septuag. legitur γυθρωσιν, id est, *redemptionem*, uti legunt Theodor. S. August. Procop. pro λουθρωσιν, id est, *ablutionem*, Irrigationem, ut vertit Theodotion. Cajet. per Irriguum superius accipit fontes in montibus erumpentes, per inferius puteos. Alii per Irriguum superius accipiunt agrum pluviis irriguum, sive qui pluviis rigari solet; per inferius, fontes. Alii melius intelligunt agros et fundos montanos, et declives fontibus aquisque irriguos; poterant enim filiæ fundorum esse hæredes, si nuberent viro suæ tribus et familiæ; tunc enim non transferebantur ad aliam tribum et familiam, quod tantum vetatur num. 36. 6.

32. Omnes civitates viginti novem.] Sunt 37. si singula nomina numeres; sed inter eas vici quidam celebriores commemorati sunt, ut proprie urbes fuerint 29. dumtaxat. Ita Masius.

62. Et civitas salis.] Ita dicta, eo quod vicina sit mari Mortuo sive salso; aut quod juxta eam uxor Lot respiciens retro versa sit in statuam salis, aut quod in ea essent salinæ, in quibus aquæ e vicino mari Mortuo sive salso calore solis decoquebantur, ex iisque fiebat sal. Nonnulli suspicantur hanc esse Segor, in quam fugit Lot, Genes. 19. 23. Adrichom. tamen et alii illam a Segor distinguunt, et propriam per se civitatem salis constituunt.

63. Jebusæum autem habitatorem Jerusalem non potuerunt filii Juda delere.] Ob suam socordiam et peccata, quibus irritatus Deus opem suam eis subtraxit, ut dicitur Judic. c. 2. versu 20.

Quin et Davidis tempore Jebusæos habitasse inter Israelitas, adeoque Davidem eis eripuisse arcem Sion, nec tamen eos omnino eliminasse, sed subjugasse dumtaxat, ac Jebusæos ut in jus ditionemque, sic et in sacra, religionemque Israelitarum transisse colligitur ex 2. Reg. 42. 22. ubi David ab Areuna Jebusæo emit aream in qua Deo immolaret. Ita Masius. Est prolepsis. Nam hæc post felicia Josue tempora sub Judicibus contigerunt: igitur Josue cepit Jerusalem, ejusque regem Adonisedec cum aliis quatuor regibus occidit, ut audivimus cap. 10. arcem tamen Jerusalem non cepit, sed eam tenuere Jebusæi: inde factum ut iidem post obitum Josue sensim urbem totam rursum occuparint, uti occuparunt Hebron et Dabir a Josue ante expugnatas; hinc necesse fuit ut filii Juda Jerosolymam expugnarent, quod fecerunt post mortem Josue, ut audiemus Judic. 1. Perperam ergo R. David ait non licuisse Judæis expugnare Jerusalem, eo quod eam tenerent Jebusæi oriundi ex Abimelech, cum quo Abraham fœdus inierat Genes. 21. sed id fecisse Davidem, cum fœdus hoc longinquitate temporis esset exstinctum. Hæc enim mera sunt figmenta.

Tropol. Jebusæus Hebr. idem est quod calcator (בוס bus enim significat calcare) hic significat nostram concupiscentiam, ejusque motus, qui Judæum, id est rationem et mentem fidei et pietatis erga Deum professorem, quotidie exagitant, vexant, proculcant, nec viribus nostris expelli possunt, sed Davide opus est, is est Christus ex Davidis sanguine ortus; sed neque hic illos prorsus exterminat, sed subigit, ut assidue cum eis luctando, eosque supprimendo, perpetuum habeamus bellandi et vincendi exercitium.

CAPUT DECIMUM SEXTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Describuntur fines limitesque regionis, quæ sorte tribui Ephraim obvenit.

1 Cecidit quoque sors filiorum Joseph, ab Jordane contra Jericho et aquas ejus ab Oriente: solitudo quæ ascendit de Jericho ad montem Bethel; 2. et egreditur de Bethel Luza, transitque terminum Archi, Atharoth; 3. et descendit ad Occidentem juxta terminum Jephleti, usque ad terminos Beth horon inferioris, et Gazer: finiunturque regionis ejus mari magno; 4. possederuntque filii Joseph Manasse et Ephraim. 5. Et factus est terminus filiorum Ephraim per cognationes suas; et possessio eorum contra Orientem Atharoth addar usque Beth horon superiorem. 6. Egrediunturque confinia in mare; Machmethath vero Aquilonem respicit, et circuit terminos contra Orientem in Thanathselo: et pertransit ab Oriente Janoe, 7. descenditque de Janoe in Atharoth et Naaratha: et pervenit in Jericho, egrediturque ad Jordanem. 8. De Taphua pertransit contra mare in Vallem arundineti, suntque egressus ejus in mare salsissimum. Hæc est possessio tribus filiorum Ephraim per familias suas. 9. Urbesque separatæ sunt filiis Ephraim in medio possessionis filiorum Manasse, et villæ earum. 10. Et non interfecerunt filii Ephraim Chananæum, qui habitabat in Gazer: habitavitque Chananæus in medio Ephraim usque in diem hanc tributarius.

1. Cecidit quoque sors filiorum Joseph (scilicet Ephraim et Manasse, qui, ut audivimus, cap. 14. vers. 4. duas tribus constituerunt. Jam dimidia tribus Manasse portionem regionis suæ a Mose acceperat eis Jordanem; restabat ergo altera dimidia cum tota tribu Ephrahim, quæ hic a Josue trans Jordanem partem suam sorte accipiunt, sed ita ut sors Manasse vicina esset et contigua sorti Ephraim. Hoc capite ergo describitur sors Ephraim, sequenti vero cap. sors dimidiæ tribus Manasse; utrique deinde lateralis et contigua erat sors tribus Benjamin. Graphice singularum tribuum sortes, urbes, montes et fluvios describunt S. Hieron. et Euseb. in locis Hebr. Masius hic, et Arias in Apparatu Biblior. Regior. libro Caleb, atque eadem in tabulis Geographicis oculatim spectanda exhibet Adrichom. etsi nonnulla in eis desiderentur. Eas adeat lector; spinosum enim esset et operosum, ac lectori tædiosum parumque utile, si ea hic commentando persequerer.

8. In Vallem arundineti.] Masius et alii: *In torrentem arundinis.* Valles enim, per quas labuntur torrentes et aquæ, fertiles sunt arundinum; hæ enim nascuntur in locis paludosis et humectis.

Suntque egressus ejus in mare salsissimum,] id est, in mare quod natura sua est salsum. Hebr. *mare salis*, quod Noster vertere solet *mare salsissimum*. Significat mare Mortuum, sive lacum Asphaltitem, ut patet cap. 18. 19. Num. 34. 3. et alibi. Verum hic illud accipi nequit: ab eo enim longe abest tribus Ephraim; quare hic accipi debet mare Mediterraneum. Unde Serarius opinatur τό *salsissimum* hic irrepsisse; nam eo caret Hebr. Chald. et Græca, illudque Noster ommittit cap. seq. vers. 9. ubi mare (scilicet Mediterraneum) assignat terminum tribus Manasse, quæ contermina erat tribui Ephraim.

9. Urbesque separatæ sunt filiis Ephraim in medio possessionis filiorum Manasse, et villæ earum,] q. d. Cum sors urbium quæ ceciderat tribui Ephraim, non sufficeret tantæ multitudini Ephraimitarum, adjunctæ sunt eis aliquæ urbes ex tribu Manasse, quæ tribui Ephraim erat cognata et contermina.

10. Habitavitque Chananæus in medio Ephraim usque in diem hanc tributarius.] Factum hoc ex ignavia Ephraimitarum; jusserat enim Deus Chananæos exterminari, nec fœdus cum eis iniri etiam sub pacto tributi.

Tropol. S. Greg. lib. 4. Moral. cap. 22. *Quid Chananæus*, inquit, *gentilis videlicet populus nisi vitium significat? et sæpe magnis virtutibus terram repromissionis ingredimur, quia spe intima de æternitate roboramur; sed dum inter acta sublimia, vitia quædam parva retinemus, quasi Chananæum vivere in terra nostra concedimus. Qui tamen nobis tributarius efficitur, quia hoc ipsum vitium, quod subigere non possumus, ad usum nostræ utilitatis humiliter retorquemus, ut eo de se mens et in summis vilia sentiat, quo suis viribus etiam parva quæ appetit non expugnat.*

CAPUT DECIMUM SEPTIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Describuntur fines dimidiæ tribus Manasse cis Jordanem, et alterius dimidiæ trans Jordanem v. 5. quæ pariter reliquit in sua sorte nonnullos Chananæos, eosque fecit sibi tributarios. Denique, v. 14. conquerentibus filiis Joseph de habitatione angusta, Josue respondit ut armis sibi spatia laxent, ejiciendo Chananæos ex montibus.

1 Cecidit autem sors tribui Manasse: (ipse enim est primogenitus Joseph) Machir primogenito Manasse patri Galaad, qui fuit vir pugnator, habuitque possessionem Galaad et Basan: 2. et reliquis filiorum Manasse juxta familias suas, filiis Abiezer, et filiis Helec, et filiis Esriel, et filiis Sechem, et filiis Hepher, et filiis Semida. Isti sunt filii Manasse filii Joseph, mares, per cognationes suas. 3. Salphaad vero filio Hepher filii Galaad filii Machir filii Manasse, non erant filii, sed solæ filiæ quarum ista sunt nomina: Maala et Noa et Hegla et Melcha et Thersa. 4. Veneruntque in conspectu Eleazari sacerdotis, et Josue filii Nun, et principum, dicentes: Dominus præcepit per manum Moysi, ut daretur nobis possessio in medio fratrum nostrorum. Deditque eis juxta imperium Domini possessionem in medio fratrum patris earum. 5. Et ceciderunt funiculi Manasse, decem, absque terra Galaad et Basan trans Jordanem. 6. Filiæ enim Manasse possederunt hæreditatem in medio filiorum ejus. Terra autem Galaad cecidit in sortem filiorum Manasse qui reliqui erant. 7. Fuitque terminus Manasse ab Aser, Machmethath quæ respicit Sichem: et egreditur ad dexteram juxta habitatores fontis Taphuæ. 8. Etenim in sorte Manasse ceciderat terra Taphuæ, quæ est juxta terminos Manasse filiorum Ephraim. 9. Descenditque terminus Vallis arundineti in Meridiem torrentis civitatum Ephraim, quæ in medio sunt urbium Manasse; terminus Manasse ab Aquilone torrentis, et exitus ejus pergit ad mare: 10. ita ut possessio Ephraim sit ab Austro, et ab Aquilone Manasse, et utramque claudat mare, et conjungantur sibi in tribu Aser ab Aquilone, et in tribu Issachar ab Oriente. 11. Fuitque hæreditas Manasse in Issachar et in Aser, Bethsan et viculi ejus, et Jeblaam cum viculis suis, et habitatores Dor cum oppidis suis, habitatores quoque Endor cum viculis suis: similiterque habitatores Thenac cum viculis suis, et habitatores Mageddo cum viculis suis, et tertia pars urbis Nophet. 12. Nec potuerunt filii Manasse has civitates subvertere, sed cœpit Chananæus habitare in terra sua. 13. Postquam autem convaluerunt filii Israel, subjecerunt Chananæos, et fecerunt sibi tributarios, nec interfecerunt eos. 14. Locutique sunt filii Joseph ad Josue, et dixerunt: Quare dedisti mihi possessionem sortis et funiculi unius, cum sim tantæ multitudinis, et benedixerit mihi Dominus? 15. Ad quos Josue ait: Si populus multus es, ascende in silvam, et succide tibi spatia in terra Pherezæi et Raphaim: quia angusta est tibi possessio montis Ephraim. 16. Cui responderunt filii Joseph: Non poterimus ad montana conscendere, cum ferreis curribus utantur Chananæi, qui habitant in terra campestri, in qua sitæ sunt Bethsan, cum viculis suis, et Jezrael mediam possidens vallem. 17. Dixitque Josue ad domum Joseph, Ephraim et Manasse: Populus multus es, et magnæ fortitudinis, non habebis sortem unam; 18. sed transibis ad montem, et succides tibi, atque purgabis ad habitandum spatia: et poteris ultra procedere, cum subverteris Chananæum quem dicis ferreos habere currus, et esse fortissimum.

1. Ipsa enim est primogenitus Joseph.] Dat causam cur tribus Manasse fuerit una e tribubus quæ Chananæam sorte diviserunt, nimirum quia licet Manasse non esset filius Jacobi Patriarchæ, sed nepos, tamen quia filius erat Josephi, Jacob eum sibi in filium adoptarat, et pari jure cum cæteris filiis suis immediate Chananæam dividere et hæreditare jusserat. Gen. 48.

Machir primogenito (imo unigenito) Manasse.] Hic enim non alium reliquit filium quam Machir, qui fuit pater Galaad. *Qui* (Galaad) *fuit vir pugnator*, non in Chananæa, sed in Ægypto sub Pharaone in bellis Ephraimitarum, qui cæsi narrantur 1. Paral. 7. 21. Galaad enim natus est in Ægypto vivente adhuc Josepho avo; quare Pharaoni in bellis servire potuit ante

cœptam ejus in Hebræos persecutionem. Exodi 1. Videtur Galaad mortuus in Ægypto, vel certe in deserto; nam in egressu Mosis et Hebræorum ex Ægypto, ipse si adhuc vixit, fuit 140. annorum; in ingressu vero Hebræorum in Chanaan fuisset 180. annorum, quæ ætas nulli illo ævo contigit.

4. DOMINUS PRÆCEPIT,] Numer. 27. Vide ibi dicta.

5. ET CECIDERUNT FUNICULI MANASSE DECEM, ABSQUE TERRA GALAAD ET BASAN TRANS JORDANEM.] *Funiculi*, id est, portiones, sive sortes hæreditariæ; olim enim funiculis dimetiebantur limites et hæreditates, sicut jam metiuntur virgis vel baculis mensoriis, esto hæc tantæ terræ dimensio non sit facta funiculis (hoc enim nimis longum et operosum fuisset) sed oculari inspectione et spatii æstimatione. Est ergo catachresis.

Porro tribus Manasse divisa fuit in duas partes. Dimidia enim tribus obtinuit Galaad et Basan cis Jordanem, altera dimidia obtinuit suas sortes trans Jordanem, easque decem, quia decem familiis Manasse dandæ erant decem sortes, nimirum quinque filiis, scilicet Abiezer, Helec, Esrel, Sichem et Semida, v. 2. et quinque filiabus Salphaad, scilicet Maala, Noa, Hegla, Melcha et Thersa; nam sextus filius Hepher nullos genuit filios nisi Salphaad, qui hasce quinque filias dumtaxat post se reliquit, sibique substituit, v. 3.

8. ETENIM IN SORTE MANASSE CECIDERAT TERRA TAPHUÆ, QUÆ (terra Taphuæ) EST JUXTA TERMINOS MANASSE, estque FILIORUM EPHRAIM.] Unde ex Hebræo sic clare vertas: *Ipsius manasse fuit terra Taphuæ, Taphua vero in termino Manasse fuit filiorum Ephraim.* Sensus est, q. d. Terra vicina urbi Taphuæ fuit filiorum Ephraim; unde versu sequenti dicitur civitates aliquas Ephraim (uti erat Taphus) fuisse in medio urbium Manasse. Idem dixit cap. 6. versu 9. Causa erat quod tribus Ephraim esset copiosior et numerosior, quam in regione, quæ sorte sibi obtigerat, tota commode habitare posset; quare termines ejus nimis arctos laxare oportuit, ut aliquas in sorte Manasse urbes occuparet et incoleret, relictis tamen agris vicinis ipsi tribui Manasse, eo quod agri, qui tribui Ephraim obtigerant, adeo fertiles essent, ut toti tribui alendæ sufficerent. Ita Masius et alii.

11. FUITQUE HÆREDITAS MANASSE IN ISSACHAR ET IN ASER.] *In*, id est, juxta, vel in confinio et quasi complexu tribuum Issachar et Aser, quemodo Hebr. dicitur urna aurea habens manna, et virga Aaron fuisse in arca, id est, juxta arcam; nam in arca erant dumtaxat tabulæ legis. Hebr. 9. 4. Vide ibi dicta.

Bethsan, quæ postea dicta est Scythopolis, id est, Scytharum civitas quod a Scythis habitata sit, uti indicat S. August. quæst. 8. in lib. Judic. Josephus lib. 5. Antiq. cap. 1. Herodotus lib. 1. et alii.

14. LOCUTIQUE SUNT FILII JOSEPH (puta Manassenses et Ephraimitæ) AD JOSUE ET DIXERUNT: QUARE DEDISTI MIHI POSSESSIONEM SORTIS ET FUNICULI UNIUS, CUM SIM TANTÆ MULTITUDINIS ET BENEDIXERIT MIHI DOMINUS?] q. d. Cur nobis qui facimus duas tribus, scilicet Ephraim et Manasse, tam angustos dedisti limites, ut unius funiculi, id est unius sortis et tribus esse videantur, quia vix uni soli tribui sufficiunt; cum tamen Deo nobis benedicente in magnam multitudinem excreverimus? Dicunt hoc, non quod regiones eis sorte assignatæ utrique tribui non sufficerent, sed quod pleræque possiderentur a Chananæis, quos ipsi expellere se posse diffidebant, eo quod arces et urbes in montibus et rupibus occuparent situ et arte munitas. Sperabant ipsi se a Josue, utpote suo contribuli (erat enim Josue ex tribu Ephraim,) obtenturos ut ex aliis tribubus regiones aliquas pacificas sibi assignarentur. Sed stetit Josue, fortis, noluitque aliis tribubus quidquam adimere, quod suæ tribueret. Nihil ergo dedit carni et sanguini, sed totum justitiæ, justamque distributionem jam factam confirmavit. Unde ait:

15. SI POPULUS MULTUS ES, ASCENDE IN SILVAM, ET SUCCIDE TIBI SPATIA IN TERRA PHEREZÆI ET RAPHAIM,] q. d. Si abundas hominibus, et quæris laxiera ad habitandum spatia; noli ea postulare in aliis tribubus cum illorum injuris, sed spatia tibi assignata in terra Pherezæi et Raphaim, iis expulsis, et instar silvæ excisis, occupa, excole, ædifica. Est metaphora; terram enim a Chananæis occupatam vocat silvam, eo quod sicut silva exscindi debet, ut locus arari possit; sic exscindendi erant Pherezæi, ut eorum terram occuparent Josephitæ.

16. NON POTERIMUS AD MONTANA CONSCENDERE, CUM FERREIS CURRIBUS UTANTUR CHANANÆI.] Erant hi falcati currus, qui falcibus et gladiis armati in hostes immissi, homines et obvia quæque secabant, et quasi demetebant. Talibus usus est Darius Rex Persarum pugnans contra Alexandrum Magnum. Audi Curtium lib. 4. *Ipse ante se falcatos currus habebat, quos signo dato universos in hostem effudit. Ruebant laxatis habenis aurigæ, quo plures nondum satis proviso impetu obtererent. Alios ergo hastæ multum ultra temonem eminentes, alios ab utroque latere dimissæ falces laceravere.*

Xenophon lib. 6. Cyropediæ, Cyrum horum currnum facit inventorem; sed hinc liquet, tempore Josue, qui Cyrum nongentis annis antecessit, talibus curribus usos fuisse Chananæos. Porro terror iste curruum mox evanuit; nam iis opposuere milites longis hastis densatos, qui equorum ventres suffoderent, itaque iis occisis vel cæsis currus eorum inutiles redderent. Adievenit hoc Alexander Magnus, teste Curtio lib. 4. et Diodoro Siculo lib. 17. *Psdites*, inquit, *omnis phalangis commonuit, quando propius impulsi fuissent currus, ut clypsos conjungerent, sarissisque eos vehementer pulsarent ac strepitu consternatos equos quadrigas retrorsum rapturos, quod ita accidit.*

17. DIXITQUE JOSUE] Josue, nil Manassensium replica motus, stat firmus, nec aliud eis responsum dat, quam id quod jam dedit, scilicet ut armis sibi spatia laxent.

CAPUT DECIMUM OCTAVUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Sortitio tribuum coepta in Galgalis, sed intermissa, jussu Josue restituitur in Silo. Mittit ergo ipse mensores, qui reliquam Chananæam adhuc indivisam exactius dimetiantur, et in septem regiones pro septem reliquis tribubus partiantur. Quocirca tribus Benjamin prima unam ex septem sorte occupat, v. 11. cujus deinde urbes et limites describuntur.

1 Congregatique sunt omnes filii Israel in Silo, ibique fixerunt tabernaculum testimonii, et fuit eis Terra subjecta. 2. Remanserant autem filiorum Israel septem tribus, quæ necdum acceperant possessiones suas. 3. Ad quos Josue ait: Usquequo marcetis ignavia, et non intratis ad possidendam Terram, quam Dominus Deus patrum vestrorum dedit vobis? 4. Eligite de singulis tribubus ternos viros, ut mittam eos, et pergant atque circumeant Terram et describant eam juxta numerum uniuscujusque multitudinis; referantque ad me quod descripserint. 5. Dividite vobis Terram in septem partes: Judas sit in terminis suis ab Australi plaga, et domus Joseph ab Aquilone. 6. Mediam inter hos terram in septem partes describite; et huc venietis ad me, ut coram Domino Deo vestro mittam vobis hic sortem: 7. quia non est inter vos pars Levitarum, sed sacerdotium Domini est eorum hæreditas. Gad autem et Ruben, et dimidia tribus Manasse, jam acceperant possessiones suas trans Jordanem ad Orientalem plagam; quas dedit eis Moyses famulus Domini. 8. Cumque surrexissent viri, ut pergerent ad describendam Terram, præcepit eis Josue, dicens: Circuite Terram, et describite eam, ac revertimini ad me; ut hic coram Domino, in Silo, mittam vobis sortem. 9. Itaque perrexerunt, et lustrantes eam, in septem partes diviserunt, scribentes in volumine. Reversique sunt ad Josue in castra Silo. 10. Qui misit sortes coram Domino in Silo, divisitque Terram filiis Israel in septem partes. 11. Et ascendit sors prima filiorum Benjamin per familias suas, ut possiderent Terram inter filios Juda et filios Joseph. 12. Fuitque terminus eorum contrà Aquilonem a Jordane: pergens juxta latus Jericho Septemtrionalis plagæ, et inde contra Occidentem ad montana conscendens, et perveniens ad solitudinem Bethaven; 13. atque pertransiens juxta Luzam ad Meridiem, ipsa est Bethel: descenditque in Atharoth addar, in montem qui est ad Meridiem Beth horon inferioris; 14. et inclinatur circuiens contra mare ad Meridiem montis, qui respicit Beth horon contra Africum: suntque exitus ejus in Cariath baal, quæ vocatur et Cariathiarim, urbem filiorum Juda. Hæc est plaga contra mare, ad Occidentem. 15. A Meridie autem ex parte Cariathiarim egreditur terminus contra mare, et pervenit usque ad fontem aquarum Nephtoa. 16. Descenditque in partem montis, qui respicit Vallem filiorum Ennom: et est contra Septemtrionalem plagam in extrema parte Vallis Raphaim. Descenditque in Geennom (id est, Vallem Ennom) juxta latus Jebusæi ad Austrum; et pervenit ad Fontem Rogel, 17. transiens ad Aquilonem, et egrediens ad Ensemes, id est, Fontem Solis: 18. et pertransit usque ad tumulos, qui sunt e regione Ascensus Adommim; descenditque ad Abenboen, id est, lapidem Boen filii Ruben, et pertransit ex latere Aquilonis ad campestria; descenditque in planitiem. 19. et prætergreditur contra Aquilonem Beth hagla; suntque exitus ejus contra linguam maris salsissimi ab Aquilone in fine Jordanis ad Australem plagam: 20. qui est terminus illius ab Oriente. Hæc est possessio filiorum Benjamin per terminos suos in circuitu, et familias suas. 21. Fueruntque civitates ejus, Jericho et Beth hagla et Vallis Casis, 22. Beth Araba et Samaraim et Bethel. 23. Et Avim et Aphara et Ophera, 24. Villa Emona et Ophni et Gabee: civitates duodecim, et villæ earum. 25. Gabaon et Rama et Beroth, 26. Mesphe et Caphara et Amosa, 27. et Recem, Jarephel et Tharela, 28. et Sela, Eleph, et Jebus, quæ est Jerusalem, Gabaath et Cariath: civitates quatuordecim, et villæ earum. Hæc est possessio filiorum Benjamin juxta familias suas.

1. Congregati sunt omnes filii Israel in Silo, (Silo est mons altissimus, et civitas in monte) ibique fixerunt tabernaculum testimonii,] in qee scilicèt erat testimonium, id est, tabulæ legis cum Arca et Cherubim. Hinc patet Arcam et cum Arca castra Hebræorum e Galgalis fuisse translata in Silo, quæ erat in tribu Ephraim, ex qua erat Dux Jesue. Par enim erat ut Arca esset in tribu Ducis, ac Ducem populus sequeretur, præsertim quia Silo erat juxta Jerusalem (ab ea enim distabat duabus leucis sive horis dumtaxat) in qua Deus sibi sedem templumque statuere decreverat. Mansit Arca in Silo 350. annis et amplius, puta a Josue usque ad Samuelem. 1. Reg. 14. 3. Rabbini putant hanc Arcæ e Galgalis translationem factam anno 14. Ducatus Josue, indeque computant annos Jubilæes, quos ipsi numerant 17. puta 850. annos, quibus Hebræos terram promissam occupasse ipsi asserunt; sed hallucinantur in multis. Verius Terniellus et alii censent hanc Arcæ translationem factam post septem annorum bella, puta anno octavo Ducatus Josue.

Tunc enim Josue Chananæam a se debellatam pacifice possedit, eamque inter 12. tribus distribuit; quare tunc singuli domes incolere vineasque et agros excolere cœperunt. Tunc ergo pariter leges et cæremoniæ a Deo præscriptæ per Mosen in praxin inductæ sunt, ac consequenter ritus anni septimi, pariter et quinquagesimi, sive Jubilæi.

Igitur annus octavus Josue (nen primus, quo ingressus Chananæam expugnavit Jerichuntem, uti nonnulli volunt) fuit exordium horum annorum: ab illo enim numerari cœperunt anni tam Sabbatici, quam Jubilæi, juxta legem a Deo sancitam Levit. 25. 2. et seq. uti ibidem ostendi.

2. Remanserant autem filiorum Israel septem tribus, quæ necdum acceperant possessiones suas.] Id factum est, partim ex torpore et ignavia septem tribuum, hanc enim eis objicit Josue versu sequenti; partim quod eis oborta fuerit suspicio priorem terræ sanctæ dimensionem non satis æque esse factam, in eaque a mensoribus commissum esse errorem; nam ut is emendetur, Josue denuo mittit novos descriptores, qui septem tribubus exactius restantem terram dimetiantur, et in septem regiones distribuant.

3. Ad quos Josue ait: Usquequo marcetis ignavia?] Solet labore fessos corripere sopor et torpor; sic hic Israelitas bello septennali fatigatos invasit ignavia ad mittendum Geometras, qui Chananæam reliquam in septem partes æque septem tribubus partirentur. Non ergo significat hic Josue multum temporis, scilicet septem annos inter priorem et posteriorem hanc Chananææ divisionem intercessisse, ut volunt Rabbini, et eos secuti Masius et Magalianes: tantam enim moram et ignaviam noc tulisset Josue, nec Hebræi. Quis enim eos tam numerosos (erant enim plusquam decies centena millia hominum in septem hisce tribubus) aluisset, nisi ipsi singuli terram, quæ sortitione sibi evenerat, arassent, seminassent, aoluissent? Tantum ergo urget eos, ut illico missis agrimensoribus terram dividant, ut divisa septem tribubus sortitione distribuatur; ipse cæteris tribubus, quæ jam suas sortes possidebant, litem moveant, aut eorum limites invadant et deprædentur. Otium enim est causa indigentiæ, indigentia est causa furti et rapinæ.

4. Describant eam juxta numerum uniuscujusque multitudinis,] id est, juxta numerum tribuum, ut scilicet pro septem tribubus terram describant et dividant in totidem portiones sive regiones, sed ita ut numerosiori tribui major vel fortior terræ portio assignari queat. Ita se explicat versu sequenti: jaciebantur enim sortes pro quantitate tribus, ut si illa esset magna, regio sorte dilatari; si parva, regio sorte arctari posset.

6. Mediam inter hos terram in septem partes distribuite:] τὸ *mediam inter hos* non est in Hebræo, Chald. et Septuag. nam etiam ultra sortem tribuum Ephraim et Manasse, sors septem tribuum extendebatur usque ad Libanum. Unde aliqui suspicantur hic esse mendum, et corrigendum sic, *reliquam inter vos.* Et sane τὸ *mediam* exponendum est *reliquam.* Reliqua enim terræ pars erat media, vel inter Judæos et Josephitas, et inter Josephitas et Libanum, vel inter Judæos, et Idumæos. Hi enim erant limites terræ Hebræis promissæ, a Deo statuti.

7. Sed sacerdotium Domini est eorum hæreditas.] *Sacerdotium*, id est, Sacerdotalis proventus, puta oblatienes, victimæ, primitiæ, vota, quæ Sacerdotibus ex lege dari debebant, erant quasi hæreditas Levitarum; inde enim vivebant, quia non habebant portienem terræ, uti cæteræ tribus.

9. Reversique sunt ad Josue in castra Silo,] Josephus ait eos septem mensibus occupatos fuisse in hac terræ descriptione, ac septimo mense ad Josua in Siluntem reversos.

14. Et inclinatur.] Hebr. תאר *taar*, id est delineatur, figuratur cum aliqua inclinatione et flexu. Unde Masius vertit, *gyrabat;* Tigur. *reflectit.*

16. Descenditque in partem montis, qui respicit Vallem filiorum Ennom.] *Montis*, scilicet Moria, ut dixi cap. 15. 8.

18. Et pertransit usque ad Tumulos.] Hebr. *Usque ad Geliloth*, quod Noster vertit *Tumulos.* Τὸ *Tumulos* ergo hic est nomen proprium urbis, vel loci ita dicti ab acervis vel tumulis arenarum vel lapidum, etc. Vide dicta supra cap. decimoquinto, versu septimo.

21. Vallis Casis.] Hebr. קציץ *kasis*, quæ vox significat exscisionem vel finem. Est nomen proprium vallis et urbis in ea sitæ, quod illa divisa et quasi discissa foret. Unde Masius vertit, *vallis abrupta*, vel *planities discissa.* Alii vertunt, *vallis incisionis*, quod in ea balsamum non ferro, sed acuto vitro, osse vel lapide incideretur; si ferro enim incidatur, frutex emoritur, ait Plinius lib. 12. 25. et Josephus libro decimo quarto Antiq. cap. 7. Erat enim vallis hæc non procul a Jerichunta, quæ sola ferebat balsamum, ut docet Josephus ibidem.

CAPUT DECIMUM NONUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Sorte datur v. 1. tribui Simeon sua Chananææ portio, ac tribui Zabulon, v. 10. mox Issachar, v. 17. deinde Aser, v. 24. ac Nephthali, v. 31. et Dan, v. 40. Denique, v. 49. ipsi Josue datur Thamnath Sare quam petierat.

1 Et egressa est sors secundâ filiorum Simeon per cognationes suas, fuitque hæreditas, 2. eorum in medio possessionis filiorum Juda: Bethsabee et Sabee et Molada, 3. et Hasersual, Bala et Asem, 4. et Eltholad, Bethul et Harma, 5. et Siceleg et Bethmarchaboth et Hasersusa, 6. et Bethlebaoth et Sarohen: civitates tredecim, et villæ earum. 7. Ain et Remmon et Athar et Asan: civitates quatuor, et villæ earum; 8. omnes viculi per circuitum urbium istarum usque ad Balaath Beer Ramath contra Australem plagam. Hæc est hæreditas filiorum Simeon juxta cognationes suas. 9. In possessione et funiculo filiorum Juda: quia major erat, et idcirco filii Simeon possederunt in medio hæreditatis eorum. 10. Ceciditque sors tertia filiorum Zabulon per cognationes suas: et factus est terminus possessionis eorum usque Sarid. 11. Ascenditque de Mari et Merala, et pervenit in Debbaseth, usque ad torrentem qui est contra Jeconam. 12. Et revertitur de Sared contra Orientem in fines Ceseleththabor; et egreditur ad Dabareth, ascenditque contra Japhie, 13. et inde pertransit usque ad Orientalem plagam Gethhepher et Thacasin: et egreditur in Remmon, Amthar et Noa. 14. Et circuit ad Aquilonem Hanathon: suntque egressus ejus Vallis Jephtahel, 15. et Careth et Naalol et Semeron et Jedala et Bethlehem: civitates duodecim, et villæ earum. 16. Hæc est hæreditas tribus filiorum Zabulon per cognationes suas, urbes et viculi earum. 17. Issachar egressa est sors quarta per cognationes suas. 18. Fuitque ejus hæreditas, Jezrael et Casaloth et Sunem, 19. et Hapharaim et Seon, et Anaharath, 20. et Rabboth et Cesion, Abes, 21. et Rameth, et Engannim, et Enhadda, et Bethpheses. 22. Et pervenit terminus ejus usque Thabor et Sebesima et Bethsames; eruntque exitus ejus Jordanis: civitates sedecim, et villæ earum. 23. Hæc est possessio filiorum Issachar per cognationes suas, urbes et viculi earum. 24. Ceciditque sors quinta tribui filiorum Aser per cognationes suas: 25. fuitque terminus eorum Halcath et Chali et Beten et Axaph, 26. et Elmelech et Amaad et Messal; et pervenit usque ad Carmelum maris et Sihor et Labanath. 27. Ac revertitur contra Orientem Bethdagon: et pertransit usque Zabulon et vallem Jephthael contra Aquilonem in Bethemec et Nehiel. Egrediturque ad lævam Cabul, 28. et Abran et Hobob et Hamon et Cana, usque ad Sidonem magnam. 29. Revertiturque in Horma usque ad civitatem munitissimam Tyrum, et usque Hosa; eruntque exitus ejus in mare de funiculo Achziba, 30. et Amma et Aphec et Rohob: civitates viginti duæ, et villæ earum. 31. Hæc est possessio filiorum Aser per cognationes suas, urbesque et viculi earum. 32. Filiorum Nephthali sexta sors cecidit per familias suas; 33. et cœpit terminus de Heleph et Elon in Saananim, et Adami, quæ est Neceb, et Jebnael usque Lecum: et egressus eorum usque ad Jordanem, 34. revertiturque terminus contra Occidentem Azanothabor, atque inde ingreditur in Hucuca, et pertransit in Zabulon contra Meridiem, et in Aser contra Occidentem, et in Juda ad Jordanem contra ortum solis: 35. civitates munitissimæ, Assedim, Ser, et Emath, et Reccath, et Cenereth, 36. et Edema, et Arama, Asor, 37. et Cedes et Edrai, et Enhasor, 38. et Jeron et Magdalel, Horem et Bethanath, et Bethsames: civitates decem et novem, et villæ earum. 39. Hæc est possessio tribus filiorum Nephthali per cognationes suas, urbes et viculi earum. 40. Tribui filiorum Dan per familias suas egressa est sors septima: 41. et fuit terminus possessionis ejus Sara et Esthaol, et Hirsemes, id est, civitas Solis. 42. Selebin et Aialon et Jethela, 43. Elon et Themna et Acron, 44. Elthece, Gebbethon et Balaath, 45. et Jud, et Bane, et Barach, et Gethremmon: 46. et Mejarcon et Arecon, cum termino qui respicit Joppen, 47. et ipso fine concluditur. Ascenderuntque filii Dan, et pugnaverunt contra Lesem, ceperuntque eam, et percusserunt eam in ore gladii, et possederunt, et habitaverunt in ea, vocantes nomen ejus Lesem Dan, ex nomine Dan patris sui. 48. Hæc est possessio tribus filiorum Dan per cogna-

tiones suas, urbes et viculi exrum. 49. Cumque complesset sorte dividere Terram singulis per tribus snas, dederunt filii Israel possessionem Josue filio Nun in medio sui, 50. juxta præceptum Domini, urbem quam postulavit, Thamnath Saraa in monte Ephraim: et ædificavit civitatem, habitavitque in ea. 51. Hæ sunt possessiones, quas sorte diviserunt Eleazar sacerdos et Josue filius Nun, et principes familiarum ac tribuum filiorum Israel, in Silo coram Domino ad ostium tabernaculi testimonii, partitique sunt Terram.

1. Fuitque hæreditas eorum (Simeonitarum) in medio possessionis filiorum Juda.] R. Salomon asscrit Simeonitas in sortitione 12. tribuum fuisse prætcritos, eo quod Jacob maledicens Simeoni dixerit de eo et Levi: *Dividam eos in Jacob, et dispergam eos in Israel*, Gen. 49. 7. quare Simeonitas fuisse exortes hæreditatis, sed reliquas tribus jecisse sortem, quænam illos in se reciperet; ac sortem cecidisse super tribum Juda: hanc ergo eos intra se recepisse: sed ægre et coacte, ideoque eos a se expulisse sub Davide. Idque colligit ex 1. Paral. 4. 31. Verum hæc sunt mera commenta, imo errorea Sanctæ Script. repugnantes, quæ hic expresse asserit, Simeonitis æque ac aliis tribubus sorte portionem suam in Chananæa obtigisse. Quod ergo hic dicuntur ipsi sortem recepisse in medio filiorum Juda, sic accipe, quod sors eorum contermina fuerit sorti tribus Juda, illique immissa; quodque tribus Juda, cum nimis laxa haberet terrarum spatia, quam ut omnia excolere, et contra feras tueri posset, partem eorum cesserit tribui Simeonis. Hæc enim cæteris tribubus erat minor, minusque numerosa. Nam in ultimo censu in ea dumtaxat numerati sunt 22200. Porro oraculum Jacob non favet R. Salomoni, sed aliud intendit, uti ostendi Genes. 49. 7. Ita Masius et alii.

11. Ad torrentem qui est contra Jeconam.] Verisimiliter Masius opinatur torrentem hunc esse juxta limites Sidoniorum, quem Pagida vel Belum Historici nominant, qui arenam vehit, ex qua optima conflantur vitra, teste Plinio l. 5. cap. 19. et lib. 36. cap. 26. Josepho lib. 2. Belli cap. 9. Tacito lib. 5. Strabo. lib. 16. et Guiliel. Tyrio lib. decimo tertio Belli sacri, cap. 3.

13. Amthar.] Sic et Septuag. vocem Hebr. המתאר *hammetoar*, ut nomen proprium urbis accipiunt. Symmach. vero accipit ut nomen appellativum, et epithetum *Remnon*; unde vertit: *Remnon inclytom*. Chal. Masius, Vatab. Pagnin. Arias, R. David et Rabbi Salomon vertunt: *Quæ gyratur vel circumflectitur in Noa*.

26. Et pervenit usque ad Carmelum maris.] Additur τὸ *maris*, quia duo erant montes Carmeli in terra Sancta, unus in tribu Aser adjacens mari Mediterraneo, alter in tribu Juda, cujus incola fuit Nabal maritus Abigail.

27. Beth Dagon,] id est, domus Dagon, quia scilicet in hac urbe colebatur Dagon forma piscis, vel potius Sirenis. Unde Serar. in Judic. cap. 16. q. 23. opinatur Dagon fuisse Venerem, de quo plura 1. Reg. 5. cap. 2.

35. Cenereth.] Ab hac urbe nomen accepit lacus Genesareth, sive mare Galilææ illi adjacens. Masius et Arias censent Cenereth esse illam, quæ postea in gratiam Tiberii Cæsaris dicta est Tiberias. Alii volunt esse Capharnaum.

47. Ascenderuntque filii Dan, et pugnaverunt contra Lesem.] Id post mortem Josue factum, ut fuse narratur Judic. 18. 1. et sequent. Hinc patet hunc librum non esse scriptum a Josue; vel potius ab eo qui illum digessit et edidit, multa illi fuisse inserta et addita, ut sunt illa cap. 15. vers. 14. et ult. et c. 17. vers. 12. et 13. etc.

49. Dederunt filii Israel possessionem Josue.] Nota hic et mirare modestiam Ducis Josue; nam qui primo omnibus aliis sortes divisit, suam ultimus accepit. Rursum ipse noluit sortem sibi jaci uti aliis, sed datam a populo suscepit. Nimirum Josue fuit typus Jesu Christi, qui cum primus esset omnium, imo α et ω, pro nobis factus est virorum novissimus. Isaiæ 53. 3.

50. Juxta præceptum Domini.] Hoc præceptum Num. 14. 24. non exprimitur, sed hic suppletur. Hinc ergo liquet Deum præcepisse ut Josue daretur illa portio terræ, quam ipse optaret. Si enim Deus ibidem jussit dari Calebo Hebronem, cur non et socio ejus Josue, qui Calebum superavit, fuitque dux et princeps populi? idque satis insinuat Caleb, cum hic c. 14. v. 6. ait ad Josue: *Nosti quid locutus sit Dominus ad Mosen hominem Dei de me et te in Cadesbarne*.

Urbem quam postulavit: Thamnath Saraa in monte Ephraim.] Petit Josue hanc urbem, tum ut inter contribules suos in tribu sua Ephraim habitaret, tum modestiæ causa. Nam urbs hæc Thamnath cognominata est *Saraa*, ab aritudine et inutilitate loci: *Thamnath Saraa* enim Hebr. idem est quod *figura diffluens* vel *inutilis*; vel ut alii, *imago superfluitatis* aut *fætoris*, vel ut Pagn. *numerabis residuum*; quasi Josue occuparit id quod aliis omnibus erat residuum et inutile: sicut S. Ludovicus, S. Hedwygis, S. Elisabeth humilitatis et devotionis studio, sæpe comedebant reliquias mensæ pauperum quos alebant. Elegit ergo Josue ultimus omnium urbem deteriorem et incultam, inter montana et aspera loca sitam ducibusque ac magistratibus insigne continentiæ et paupertatis exemplum reliquit, fecitque illud monitum Ecclesiastici cap. 32. 1. *Rectorem te posuerunt? noli extolli; esto unus in illis quasi unus ex ipsis. Curam illorum habe, et sic confide, et omni cura tua explicita* (id est finita) *recumbe*. Sane S. Hier. in Epitaph. sanctæ Paulæ scribit ipsam, cum Josue monumentum viseret, demiratam fuisse quod ipse possessionum omnium distributor sibi montosa et saxosa loca delegisset. Atque hac in re Josue fuit typus Jesu Christi, qui cum dives esset, et Rex gloriæ, pro nobis minor et pauperior fieri voluit, ut nos sua paupertate ditaret, et sua vilitate exaltaret. Ita Origen. Homil. 24. Theodor. quæst. 17. Masius, Arias et alii.

Notent et imitentur hoc Josue exemplum Principes, Principumque consiliarii, Præfecti et Præsides,

uti nostro ævo fecit Thomas Morus Angliæ Cancellarius, qui a prima ætate magnia in Republica muneribus perfunctus, cum familiam baberet amplam, tamen tota vita annuum censum non auxit ultra septuaginta aureos, uti narrat Stapleton. In ejus vita c. 3. et 8.

Et ædificavit civitatem,] id est, jam ædificatam instauravit, auxit, ornavit.

51. Partitique sunt terram,] id est, partiri desierunt, partitionem finierunt. Hebr. enim est: *Et finierunt a dividenda terra.* Septuag. pro ויכלו *vaieccalu*, id est, *et finierunt*, aliis punctis, per metathesin legentes וילכו *vaielechu*, vertunt: *Et abierunt a dividenda terra*, ad eam incolendam et excolendam. Omnia ergo eodem redeunt.

CAPUT VIGESIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Josue designat sex urbes refugii, tres cis, et tres ultra Jordanem.

1 Et locutus est Dominus ad Josue dicens: Loquere filiis Israel et dic eis: 2. Separate urbes
fugitivorum, de quibus locutus sum ad vos per manus Moysi; 3. ut confugiat ad eas qui-
cumque animam percusserit nescius: et possit evadere iram proximi qui ultor est sanguinis:
4. Cum ad unam harum confugerit civitatum, stabit ante portam civitatis, et loquetur senioribus
urbis illius ea quæ se comprobent innocentem: sicque suscipient eum, et dabunt ei locum ad ha-
bitandum. 5. Cumque ultor sanguinis eum fuerit persecutus, non tradent in manus ejus: quia igno-
rans percussit proximum ejus, nec ante biduum triduumve ejus probatur inimicus; 6. et habitabit
in civitate illa, donec stet ante judicium causam reddens facti sui, et moriatur sacerdos magnus,
qui fuerit in illo tempore; tunc revertetur homicida, et ingredietur civitatem et domum suam de
qua fugerat. 7. Decreveruntque Cedes in Galilæa montis Nephthali, et Sichem in monte Ephraim,
et Cariatharbe, ipsa est Hebron, in monte Juda. 8. Et trans Jordanem contra Orientalem plagam
Jericho, statuerunt Bosor, quæ sita est in campestri solitudine, de tribu Ruben, et Ramoth in Ga-
laad de tribu Gad, et Gaulon in Basan de tribu Manasse. 9. Hæ civitates constitutæ sunt cunctis
filiis Israel, et advenis qui habitabant inter eos; ut fugeret ad eas qui animam nescius percussisset,
et non moreretur in manu proximi effusum sanguinem vindicare cupientis, donec staret ante po-
pulum expositurus causam suam.

2. Separate urbes fugitivorum.] Hebr. *urbes refugii*, ad quas scilicet confugiat, qui involuntarie et fortuito aliquem occidit, ut jussit Dominus Numer. 35. et seq. ubi fuse hæc explicui.

6. Donec stet ante judicium, causam reddens facti sui.] Ut si probet suam innocentiam, scilicet se casu et inscium occidisse, reducatur ad civitatem refugii, ibique maneat, donec Pontifex moriatur; sin autem pateat eum voluntarie et studio occidisse, occidatur et ipse.

CAPUT VIGESIMUM PRIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Assignantur Levitis triginta octo civitates in variis tribubus ad habitandum.

1 Accesseruntque principes familiarum Levi ad Eleazarum sacerdotem, et Josue filium Nun,
et ad duces cognationum per singulas tribus filiorum Israel. 2. Locutique sunt ad eos in
Silo terræ Chanaan, atque dixerunt: Dominus præcepit per manum Moysi, ut darentur
nobis urbes ad habitandum, et suburbana earum ad alenda jumenta. 3. Dederuntque filii Israel
de possessionibus suis juxta imperium Domini, civitates et suburbana earum. 4. Egressaque est
sors in familiam Caath filiorum Aaron sacerdotis, de tribubus Juda, et Simeon, et Benjamin, civi-
tates tredecim. 5. Et reliquis filiorum Caath, id est, Levitis qui superfuerant, de tribubus Ephraim,

et Dan, et dimidia tribu Manasse, civitates decem. 6. Porro filiis Gerson egressa est sors, ut acciperent de tribubus Issachar, et Aser et Nephthali, dimidiaque tribu Manasse in Basan, civitates numero tredecim. 7. Et filiis Merari per cognationes suas, de tribubus Ruben et Gad et Zabulon, urbes duodecim. 8. Dederuntque filii Israel Levitis civitates et suburbana earum, sicut præcepit Dominus per manum Moysi, singulis sorte tribuentes. 9. De tribubus filiorum Juda et Simeon dedit Josue civitates: quarum ista sunt nomina, 10. filiis Aaron per familias Caath Levitici generis (prima enim sors illa egressa est). 11. Cariatharbe patris Enac, quæ vocatur Hebron, in monte Juda, et suburbana ejus per circuitum. 12. Agros vero et villas ejus dederat Caleb filio Jephone ad possidendum. 13. Dedit ergo filiis Aaron sacerdotis Hebron confugii civitatem, ac suburbana ejus, et Lobnam cum suburbanis suis; 14. et Jether, et Esthemo, 15. et Holon, et Dabir, 16. et Ain, et Jeta, et Bethsames, cum suburbanis suis: civitates novem de tribubus, ut dictum est, duabus. 17. De tribu autem filiorum Benjamin, Gabaon, et Gabae, 18. et Anathoth et Almon, cum suburbanis suis, civitates quatuor. 19. Omnes simul civitates filiorum Aaron sacerdotis tredecim, cum suburbanis suis. 20. Reliquis vero per familias filiorum Caath Levitici generis, hæc est data possessio. 21. De tribu Ephraim urbes confugii, Sichem cum suburbanis suis in monte Ephraim, et Gaser, 22. et Cibsaim et Beth-horon, cum suburbanis suis, civitates quatuor. 23. De tribu quoque Dan, Eltheco et Gabathon, 24. et Aialon et Gethremmon, cum suburbanis suis, civitates quatuor. 25. Porro de dimidia tribu Manasse, Thanach et Gethremmon, cum suburbanis suis, civitates duæ. 26. Omnes civitates decem, et suburbana earum, datæ sunt filiis Caath inferioris gradus. 27. Filiis quoque Gerson Levitici generis dedit de dimidia tribu Manasse confugii civitates, Gaulon in Basan et Bosram, cum suburbanis suis, civitates duas. 28. Porro de tribu Issachar, Cesion et Dabereth, 29. et Jaramoth, et Engannim, cum suburbanis suis, civitates quatuor. 30. De tribu autem Aser, Masal et Abdon, 31. et Helcate et Rohob, cum suburbanis suis, civitates quatuor. 32. De tribu quoque Nephthali civitates confugii, Cedes in Galilæa, et Hammoth Dor et Carthan, cum suburbanis suis, civitates tres. 33. Omnes urbes familiarum Gerson, tredecim cum suburbanis suis. 34. Filiis autem Merari Levitis inferioris gradus per familias suas data est de tribu Zabulon, Jecnam et Cartha, 35. et Damna et Naalol, civitates quatuor cum suburbanis suis. 36. De tribu Ruben ultra Jordanem contra Jericho civitates refugii, Bosor in solitudine, Misor et Jaser et Jethson et Mephaath, civitates quatuor cum suburbanis suis. 37. De tribu Gad civitates confugii, Ramoth in Galaad, et Manaim et Hesebon et Jaser, civitates quatuor cum suburbanis suis. 38. Omnes urbes filiorum Merari per familias et cognationes suas, duodecim. 39. Itaque civitates universæ Levitarum in medio possessionis filiorum Israel fuerunt quadraginta octo, 40. cum suburbanis suis, singulæ per familias distributæ. 41. Deditque Dominus Deus Israeli omnem Terram quam traditurum se patribus eorum juraverat: et possederunt illam, atque habitaverunt in ea. 42. Dataque est ab eo pax in omnes per circuitum nationes: nullusque eis hostium resistere ausus est, sed cuncti in eorum ditionem redacti sunt. 43. Ne unum quidem verbum, quod illis præstiturum se esse promiserat, irritum fuit, sed rebus expleta sunt omnia.

1. ACCESSERUNTQUE PRINCIPES FAMILIARUM LEVI.] Nota Jacob Patriarcham morientem Gen. 49. 7. filio suo Levi, ejusque posteris Levitis in castigationem cædis Sichimitarum irrogasse pœnam dispersionis inter fratres suos: sed Deus, qui dives est in temperanda vindicta et in clementia, pœnam hanc ob merita posterorum in laudem et gloriam convertit, voluitque ut Levitarum ac sacerdotum cœtus et collegia per omnes tribus spargerentur, ut omnes ex sacerdotio tam dignitatem quam utilitatem sanæ doctrinæ legisque divinæ cognoscendæ acciperent. Erant enim hæc collegia quasi seminaria religionis et pietatis, ex quibus civitates vicinæ cœlestis disciplinæ semina, sanctiorisque vitæ exempla petere possent. Sic pollicetur Deus Osee 2. 23. quod per universam terram seminabit *Jezrael*, id est, *semen Dei*, scilicet sacerdotes quasi Apostolos et viros Apostolicos. Sic B. Basil. teste S. Greg. Nazianz. orat. 20. monasteria construxit juxta urbes, ut utrorumque incolæ commoda sua inter se communicarent, uti faciunt terra et mare, terræ idcirco immixtum; ut scilicet monasteria ab urbibus alerentur, urbes vero a monasteriis, quasi gymnasiis pietatis sanctiorem vitam addiscerent. Hac de causa passim in Germania, aliisque in locis juxta urbes celebriores ædificata sunt monasteria antiquissima, imo urbibus ipsis antiquiora, ac quæ urbibus ipsis occasionem et initium dederunt, ut recte advertit Thomas Bozius in signis Ecclesiæ.

Quocirca S. Chrys. hom. 59. ad populum, eum hortatur ut crebro monasteria et monachos invisat. *Sunt*

enim, inquit, *omnia ibi illecebris vacua, et ab omni interpellatione et inquietudine libera: insuper sunt portus tranquillissimi, quos qui inhabitant, veluti ignes sunt, qui cum e loco editiori emicent, lucem eminus exhibent adventantibus, cumque in portu resederint, cæteros ad suam alliciunt tranquillitatem; neque eos qui se intuentur pati naufragium sinunt, vel in tenebris esse qui ad se oculos intenderint. Adi igitur viros tales, utere eorum contubernio, accede, inquam, sanctos, tange pedes; multo enim honestius est illorum pedes amplexari, quam aliorum caput. Dic enim mihi, si quidam statuarum pedes apprehendunt, quoniam regis tantum imaginem habent, tu eum tenueris, qui in scipso Christum habet, non salvus eris? Sancti igitur sunt pedes tales, vel si vilissimi fuerint.*

3. Dederuntque filii Israel.] Nota: Hæc urbium distributio, a duodecim tribubus facta Levitis, contigit paulo post sortitionem et divisionem terræ, antequam singulæ tribus sortis suæ possessionem adirent; idque ne primi possessores suis sedibus a Levitis exturbarentur. Reliqua dixi Num. 35. 1. et seq.

Porro plures urbes datæ Levitis hic numerantur, quam cæteris tribubus, idque tum ad honorem sacerdotii, ut sacerdotes et Levitæ de domibus non solliciti totos se darent Dei cultui, ait Philo lib. de sacerd. honor. tum quia cæteræ tribus præter urbes habebant multos pagos et vicos; Levitæ autem non, sed tantum suburbana ad mille passus. Ita Abulensis. Denique Levitis per totam Judæam sparsis sacerdotibus obtigerunt urbes Jerosolymæ et templo futuro vicinæ, ut illud, æque ac illius cives et principes, facilius adire possent, ac cum tribu Juda conjugia contrahere, quia has duas tribus voluit Deus permisceri, *eo quod Christus, qui ex tribu Juda nasci debebat, non rex solum futurus erat, sed et Pontifex*, ait Theodor.

11. Cariath-Arbe patris Enac.] Hoc est, urbs Arbe gigantis, qui fuit pater Enac, a quo prognati sunt Enacim gigantes.

21. Urbes confugii Sichem.] Hebr. Chald. et multa Latina manuscripta cum Abulen. legunt *urbem* in singulari. Nam una dumtaxat fuit hic civitas refugii, scilicet Sichem; cæteræ vero, scilicet Gazer, Cibsaim et Bethoron, cessere Levitis ad habitandum dumtaxat, non homicidis ad confugiendum. Idem est v. 29. 31. 35. 36. omnibus enim hisce versibus pro *civitates refugii*, Hebr. Chald. et manuscripta cum Abulensi legunt in singulari *civitatem refugii*, ob causam jam dictam. Vide Franc. Lucam hic Annot. 36.

36. De tribu Ruben, etc.] Totus hic versus in Hebræo jam deest: Noster videtur eum ex Septuag. transtulisse. Vide Franciscum Lucam Annot. 37. Olim videtur exstitisse in Hebræo; nam nonnulli Codices Hebraici eum habent, æque ac Chaldæus, qui pro *Jaser* et *Jethson* legunt *Jassa* et *Cademoth*. Ita quoque legit Noster 1. Paral. 6. 78. et 79. quare videntur hæ urbes duo habuisse nomina.

41. Deditque Dominus Deus Israel omnem terram quam traditurum se patribus eorum juraverat, et possederunt illam, atque habitaverunt in ea.] Dicens: Videtur hoc repugnare iis quæ dicta sunt hic versu 4. et quæ dicentur Judic. 1. ubi asseritur Hebræos multis in locis non potuisse exterminare Jebusæos et Chananæos: quare multa adhuc ab Hebræis necdum possessa, sed possidenda supererant. Resp. primo Deum dedisse Hebræis omnem Chananæam: quoad jus et dominium, quod ipsi in eam totam habebant, unde et eam vel eis per sortes distribuit. Rursum quoad ejus possessionem, sed cum limitatione, quam ipse expressit Exodi 23. 19. dicens; *Non ejiciam eos a facie tua anno uno, ne terra in solitudinem redigatur, et crescant contra te bestiæ; paulatim expellam eos de conspectu tuo, donec augearis et possideas terram.* Hoc enim commodius et utilius erat Hebræis. Dedit ergo Deus omnem terram a se promissam, non totam simul et semel, sed sensim et pedetentim, expellendo ex ea Chananæos, ne illa jaceret inculta feræque eam occuparent, donec Hebræi eam totam incolere et excolere possent. Hæc enim est conditio, quam promissioni suæ addiderat; quæ conditio non onerosa, sed commoda erat Hebræis. Ita Abulensis, Masius et alii. Similem phrasim audivimus cap. 11. vers. ult.

Subtilius respondet S. August. quæst. 21. totam terram promissam Hebræis a Deo esse datam: quia etiam illæ portiones quas ipsi non possederunt datæ sunt eis ad quamdam exercitationis utilitatem, ut scilicet discerent cum hostibus confligere.

CAPUT VIGESIMUM SECUNDUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Josue Rubenitas, Gaditas, et dimidiam tribum Manasse ad sedes suas cis Jordanem benedicendo remittit. Illi altare ibidem ædificant: unde cæteræ tribus concitantur ad bellum, sed missis legatis excusationem eorum accipiunt, quod scilicet altare ædificarint, non ad sacrificium, sed ad monumentum societatis.

1 Eodem tempore vocavit Josue Rubenitas, et Gaditas, et dimidiam tribum Manasse. 2. Dixit-
que ad eos: Fecistis omnia quæ præcepit vobis Moyses famulus Domini; mihi quoque in
omnibus obedistis, 3. nec reliquistis fratres vestros longo tempore usque in præsentem
diem, custodientes imperium Domini Dei vestri. 4. Quia igitur dedit Dominus Deus vester fratri-
bus vestris quietem et pacem, sicut pollicitus est; revertimini, et ite in tabernacula vestra, et in
terram possessionis quam tradidit vobis Moyses famulus Domini trans Jordanem: 5. ita dumtaxat,
ut custodiatis attente, et opere compleatis mandatum et legem quam præcepit vobis Moyses fa-
mulus Domini, ut diligatis Dominum Deum vestrum, et ambuletis in omnibus viis ejus, et obser-
vetis mandata illius, adhæreatisque ei, ac serviatis in omni corde et in omni anima vestra. 6. Be-
nedixitque eis Josue, et dimisit eos. Qui reversi sunt in tabernacula sua. 7. Dimidiæ autem tribui
Manasse possessionem Moyses dederat in Basan: et idcirco mediæ quæ superfuit, dedit Josue sor-
tem inter cæteros fratres suos trans Jordanem ad occidentalem plagam. Cumque dimitteret eos in
tabernacula sua, et benedixisset eis, 8. Dixit ad eos: In multa substantia atque divitiis revertimini
ad sedes vestras, cum argento et auro, ære ac ferro et veste multiplici: dividite prædam hostium
cum fratribus vestris. 9. Reversique sunt, et abierunt filii Ruben et filii Gad, et dimidia tribus
Manasse a filiis Israel de Silo quæ sita est in Chanaan, ut intrarent Galaad terram possessionis
suæ, quam obtinuerant juxta imperium Domini in manu Moysi. 10 Cumque venissent ad tumulos
Jordanis in terram Chanaan, ædificaverunt juxta Jordanem altare infinitæ magnitudinis. 11. Quod
cum audissent filii Israel, et ad eos certi nuntii detulisset, ædificasse filios Ruben et Gad, et di-
midiæ tribus Manasse altare in terra Chanaan, super Jordanis tumulos, contra filios Israel: 12. Con-
venerunt omnes in Silo, ut ascenderent, et dimicarent contra eos. 13. Et interim miserunt ad
illos in terram Galaad Phinees filium Eleazari sacerdotis, 14. Et decem principes cum eo, singulos
de singulis tribubus. 15. Qui venerunt ad filios Ruben et Gad, et dimidiæ tribus Manasse, in ter-
ram Galaad, dixeruntque ad eos: 16. Hæc mandat omnis populus Domini: Quæ est ista transgressio?
Cur reliquistis Dominum Deum Israel, ædificantes altare sacrilegum, et a cultu illius recedentes.
17. An parum vobis est quod peccastis in Beelphegor, et usque in præsentem diem macula hujus
sceleris in nobis permanet? multique de populo corruerunt. 18. Et vos hodie reliquistis Dominum,
et cras in universum Israel ira ejus desæviet. 19. Quod si putatis immundam esse terram possessio-
nis vestræ, transite ad terram in qua tabernaculum Domini est; et habitate inter nos: tantum ut a
Domino et a nostro consortio non recedatis, ædificato altari præter altare Domini Dei nostri.
20. Nonne Achan filius Zare præteriit mandatum Domini, et super omnem populum Israel ira ejus in-
cubuit? Et ille erat unus homo, atque utinam solus periisset in scelere suo! 21. Responderuntque filii
Ruben et Gad, et dimidia tribus Manasse, principibus legationis Israel: 22. Fortissimus Deus Domi-
nus, fortissimus Deus Dominus, ipse novit, et Israel simul intelliget; si prævaricationis animo hoc
altare construximus, non custodiat nos, sed puniat nos in præsenti; 23. et si ea mente fecimus, ut
holocausta, et sacrificium, et pacificas victimas super eo imponeremus, ipse quærat et judicet.
24. Et non ea magis cogitatione atque tractatu, ut diceremus: Cras dicent filii vestri filiis nostris: Quid
vobis et Domino Deo Israel? 25. Terminum posuit Dominus inter nos et vos, o filii Ruben, et filii
Gad, Jordanem fluvium: et idcirco partem non habetis in Domino. Et per hanc occasionem avertent

filii vestri filios nostros a timore Domini. Putavimus itaque melius, 26. et diximus: Exstruamus nobis altare, non in holocausta, neque ad victimas offerendas, 27. sed in testimonium inter nos et vos, et sobolem nostram vestramque progeniem, ut serviamus Domino, et juris nostri sit offerre, et holocausta, et victimas, et pacificas hostias; et nequaquam dicant cras filii vestri filiis nostris: Non est vobis pars in Domino. 28. Quod si voluerint dicere, respondebunt eis: Ecce altare Domini, quod fecerunt patres nostri, non in holocausta, neque in sacrificium, sed in testimonium nostrum ac vestrum. 29. Absit a nobis hoc scelus, ut recedamus a Domino, et ejus vestigia relinquamus, exstructo altari ad holocausta, et sacrificia, et victimas offerendas, præter altare Domini Dei nostri, quod extructum est ante tabernaculum ejus. 30. Quibus auditis, Phinees sacerdos, et principes legationis Israel, qui erant cum eo, placati sunt: et verba filiorum Ruben, et Gad, et dimidiæ tribus Manasse, libentissime susceperunt. 31. Dixitque Phinees filius Eleazari sacerdos ad eos: Nunc scimus quod nobiscum sit Dominus, quoniam alieni estis a prævaricatione hac, et liberastis filios Israel de manu Domini. 32. Reversusque est cum principibus a filiis Ruben et Gad, de terra Galaad, finium Chanaan, ad filios Israel, et retulit eis. 33. Placuitque sermo cunctis audientibus. Et laudaverunt Deum filii Israel, et nequaquam ultra dixerunt, ut ascenderent contra eos atque pugnarent et delerent terram possessionis eorum. 34. Vocaveruntque filii Ruben, et filii Gad, altare quod exstruxerant, Testimonium nostrum, quod Dominus ipse sit Deus.

3. NEC DERELIQUISTIS FRATRES VESTROS LONGO TEMPORE.] Hebræi in Seder Olam dicunt fuisse duo septennia, sive 14. annos; septem enim annis pugnatum esse ante primam sortitionem, ut colligitur cap. 14. 10. ac totidem exactos a prima sortitione usque ad secundam, qua completa est divisio terræ promissæ cap. 15. et seq. Hebræos sequitur Masius, Magalianes et alii. Sed verius est unum dumtaxat fuisse septennium, quo scilicet bellatum est: hæ enim tres tribus non nisi ad bellandum venerant; bellis ergo septennio confectis domum redierunt, uti dixi c. 18. 1. et seq.

Magnam sane fidem, obedientiam et patientiam hæ tres tribus præstiterunt, dum per septem annos a domo, liberis, uxoribus abfuerunt, ut fratribus bellando præirent, eosque in Chananæa trans Jordanem collocarent.

4. IN TABERNACULA VESTRA,] in domos vestras: militum enim domus castrenses sunt tabernacula. Hi autem fuerant, erantque milites.

6. BENEDIXITQUE EIS JOSUE,] hoc est, bona et fausta eis apprecatus est.

8. IN (id est cum) MULTA SUBSTANTIA ATQUE DIVITIIS REVERTIMINI.] Est imperativus, non indicativus, ut patet ex Hebræo שובו *scubu*, pro quo Septuag. alii puncto legentes שבו *scabu*, vertunt, *reversi sunt*.

DIVIDITE PRÆDAM HOSTIUM CUM FRATRIBUS VESTRIS.] Non consulit, sed præcipit, ait Abulens. Serarius et Masius. *Dividite*, scilicet in duas partes æquales, ut dimidium prædæ cedat vobis qui ad pugnam exiistis, dimidium vero fratribus vestris, qui in Galaadite ad sarcinas manserunt, illasque tutati sunt: sed in hoc dimidio plus cessit iis, qui ad pugnam exierunt, quam iis qui in Galaadite remanserunt; nam pauci erant qui exierant, multi qui remanserant. Exierant enim dumtaxat quadraginta millia, manserant ad octoginta millia. Secutus est Josue exemplum et mandatum Mosis, qui Num. 31. jussit spolia Madianitarum ex æquo dividi inter pugnantes et restantes ad sarcinas. Unde idipsum postea secutus David lege perpetua firmavit, sanxitque: *Æqua pars enim descendentis ad prælium et remanentis ad sarcinas, et similiter divident*. 1. Reg. 30. 24.

DE SILO, QUÆ SITA EST IN CHANAAN, UT INTRAARENT GALAAD TERRAM POSSESSIONIS SUÆ.] Chanaan hic significat terram trans Jordanem sitam usque ad mare Mediterraneum, quam occuparunt novem tribus: Galaad vero terram cis Jordanem, quam possederunt tres tribus, scilicet Ruben, Gad, et dimidia Manasse, quæ proinde jam confectis bellis ex Silo et Chanaan revertuntur ad sedes suas in Galaad. Alias tota terra duodecim tribuum alibi sæpe vocatur Chanaan.

10. CUMQUE VENISSENT AD TUMULOS JORDANIS IN TERRAM CHANAAN,] Id est, cum venissent ad fines Chanaan, puta ad tumulos Jordanis, ubi scilicet Jordanis arenarum cumulis et tumulis coarcetur, ne alveum suum egrediens exundet. Unde Josephus l. 5. Antiq. vertit, *ripam Jordanis*: Symmachus, *limites*; Masius, *aggeres Jordanis*. Septuag. Hebr. vocem *Galiloth* retinuerunt, quasi nomen proprium loci. Hinc ergo patet, tres tribus hoc altare erexisse non in Galaadite, sed in Chanaan, hoc est, in ripa citeriore Jordanis, quæ pertinebat ad Chanaan, non vero in ripa ulteriore, quæ spectabat ad Galaaditem. Ratio erat, quia hoc altari testari volebant jus suum pristinum, quod habebant in Chanaan, præsertim ad sacrificandum in altari templi cæteris novem tribubus communi.

ALTARE INFINITÆ MAGNITUDINIS,] hoc est, vastissimum et maximum. Est hyperbole.

CONTRA FILIOS ISRAEL.] Non quasi contra novem tribus habentes suum altare in Silo, novum sibi altare in ripa Jordanis erecturi: hoc enim erat lege vetitum, ideoque schismatis initium, uti interpretabantur novem tribus: sed *contra*, id est, e regione ex opposito; ita scilicet ut altare hoc medium esset inter Galaaditas et Chananæos, sive inter tres tribus et cæteras novem, ac has illis sociaret, et in religione jureque sacrificandi connecteret.

12. UT DIMICARENT CONTRA EOS,] quasi apostatas

schismaticos, qui scilicet a lege et tabernaculo; altarique Mosaico desciscerent, et novam sibi legem cum novo altari conderent. Vide hic zelum Phinees et novem tribuum in propugnanda avita lege et fide, ne diversa religio in unam suam Synagogam et Rempublicam irreperet, itaque in universum populum, omnesque tribus id permittentes ira Dei desæviret. Omnes enim duodecim tribus faciebant unam Rempubl. unamque Ecclesiam; quare potior pars, scilicet novem tribus, tenebantur curare ut reliquæ tres in eadem permanerent, nec schisma facerent, novamque Ecclesiam sibi conderent.

17. An parum vobis est quod peccastis in Beelphegor?] Idolum hoc adorantes, et fornicantes cum filiabus Moab, Num. 25.

Et usque in præsentem diem macula hujus sceleris in nobis permanet,] macula tum infamiæ, tum culpæ; erant enim multi qui eam pœnitentia necdum deleverant; imo fornicationem istam adhuc desiderabant: tum pœnæ; Deus enim adhuc tam enormis idololatriæ et fornicationis pœnas ab Hebræis exigebat.

18. Et cras in universum Israel ira ejus desæviet.] *Cras*, id est, mox. Deus enim tam enorme et publicum sacrilegium indignans, illico acerrime vindicabit, tam in vos velut ejus auctores, quam in nos velut ejus permissores.

19. Quod si putatis immundam esse terram,] ob idola et scelera priorum incolarum, quæ per sacrificia vobis expiare non liceat, uti licet nobis qui altare Dei habemus in Silo. Septuag. pro *immunda* habent μικρα, id, est, *parva;* sed legendum μιαρα, id est, *immunda. Habitate inter nos*, partem terræ nostræ vobis cedemus, nostro dispendio vobis locum in terra nostra dabimus, nosque coarctabimus ut vos a scelere avocemus, et in avita fide servemus. Vide hic veram charitatem.

20. Atque utinam.] Legit Interpres לוא *lu*, id est *utinam:* jam alio puncto legunt *lo*, id est, *non;* unde vertunt: *Et ipse unus homo non mortuus est in scelere suo* (sicque legunt Septuag. in Complut. etsi in Roman. desit τὸ *non*) sed cum eo plures alii, qui ob scelus ejus cæsi sunt ab Haiensibus, cap. 7.

22. Fortissimus Deus Dominus, etc., ipse novit.] Contestantur Deum se innocenti pioque animo altare erexisse; unde dant ei tria nomina huic loco congrua, eaque repetunt; primum est אל *el*, id est, fortis; secundum אלוהים *Elohim*, id est Deus omnium gubernator, judex et vindex. Tertium, *Iehova*, id est, ὁ ὤν, id est, *qui est*, sive *ipsum ens*. Sed quia Hebræi ex reverentia pro *Iehova*, quod est nomen Dei proprium, legunt *Adonai*, hinc Noster eos secutus vertit, *Dominus*. Contestantur ergo tria præcipua Dei attributa, scilicet potentiam, justitiam et majestatem, q. d. Contestamur Deum, Deique fortissimi robur et omnipotentiam, ut ipsi illam in nos exerceat, si idipsum machinati sumus. Contestamur tertio Dei essentiam et majestatem immensam, a qua omne nostrum esse ceu radius a sole pendet, ut illud a nobis adimat, nosque annihilet, si ab eo, sine quo esse non possumus, separare nos voluimus. Ex hisce verbis Hebræi prisci opinati sunt Phinees esse Eliam; eosque sequitur B. Petrus Damiani, epist. 12. vel ut alii dividunt 11. c. 2. ad Nicolaum II. Pont. quem audi: *Elias interpretatur Dominus Deus, quod ex hac occasione ei impositum creditur; quia cum legatus a populo ad Ruben et Gad, qui novum altare construxerant, mitteretur hoc ab eis responsum excusationis accepit: Fortissimus Deus Dominus ipse novit; si prævaricationis animo hoc altare construximus. Inde ergo Phinees vocatus est Elias, ut illorum responsum ejus videatur esse vocabulum.*

Quare censet ipse quod Phinees, utpote Elias, adhuc vivat, et victurus sit usque ad finem mundi, quando prædicans contra Antichristum ab eo occidetur, et martyr occumbet. Verum hanc sententiam ut paradoxam confutavi Numer. 25. v. 13.

23. Et sacrificium.] Hebr. מנחה *mincha*, id est, sacrificium farris et farinæ, de quo Levit. 2. unde distinguitur hic ab holocaustis et victimis pacificis, quæ carnea erant, non farrea.

Ipse quærat et judicet,] q. d. Ipse ut judex inquirat, et si nos reos sacrilegii invenerit, *judicet*, id est, damnet, puniat et vindicet.

24. Atque tractatu.] Hebr. דאגה *deaga*, id est, cura, sollicitudine, quæ animum multa versare, secumque et cum sociis tractare et volvere cogit.

Cras dicent filii vestri filiis nostris, etc. partem non habetis in Domino,] id est, vos non estis populus Domini particularis, ut ipsius peculiaris cultus participes, ac promissionum Abrahæ et Jacobo patribus nostris de Messia, deque cura populi Israelitici a Deo factarum hæredes sitis, quia Jordane a nobis divisi estis: quare ad vos non pertinet Deus noster, nec noster Deus est vester Deus: abite ergo ad vestros gentium Deos. Sic 2. Reg. 20. 8. ajunt decem tribus ab Roboam: *Non est nobis pars in Isai*, q. d. Nolumus tecum participare, qui es filius Isai sive Jesse, ex eo per Davidem et Salomonem progenitus, nolumus te tam crudelem nobis dominari, nolumus tibi esse subjecti. Sic et Christus ait Joan. 13. 8. *Si non lavero te, non habebis partem mecum.* Sensus est, q. d. Nolumus desciscere a Domino, nec a vobis; altare autem a nobis fabricatum non ereximus ad proprium altaris usum, scilicet ad sacrificandum in eo, quale solum in lege vetitum est a Domino, sed tantum ad æternum avitæ religionis et professionis nostræ monumentum, utque omnibus testatum maneat nos ad cultum, altare et sacrificia, quæ trans Jordanem in Silo et Jerusalem apud vos peragentur, pertinere, ac jus habere cum reliquis novem tribubus trans Jordanem, victimas nostras Deo in templo vestro offerendi. Esto ergo Jordanis nos a vobis dividat, religio tamen, Ecclesia et Respublica non dividet, sed vobis socii et contribules in omnibus erimus, uti hactenus fuimus. Ita Abulensis, Masius et alii.

Nota hic modestiam, æque ac zelum trium tribuum, quo plane sedarunt novem tribuum animos contra se ira accensos.

Zelus ergo religionis impulit eos ad ædificandum hoc altare potius quam aliud quodvis monumentum; quia altari hoc in Chanaan finibus erecto testabantur se velle colere Deum, quem colebant cæteræ tribus habitantes in Chanaan, adeoque se cum illis conspirare in unam eamdemque religionem; hæc enim maxime consistit in sacrificio quod fit in altari. Quare altare est symbolum sacrificii, æque ac fidei et religionis. Ita Abul.

27. Sed in testimonium inter nos et vos,] quod

scilicet nos jus habeamus in altari vestro sacrificandi, et vos non habeatis jus nos impediendi.

31. ET LIBERASTIS FILIOS ISRAEL DE MANU DOMINI,] abstinendo a schismate et nova religione, ob quam Deus universum Israel acriter castigasset.

32. DE TERRA GALAAD FINIUM CHANAAN.] Ita legunt Romana, q. d. De terra Galaad, quæ est in finibus Chanaan, sive quæ finit et terminat Chananæam, inquit Hugo et Abulensis. Verum Biblia Complut. Regia, aliaque legunt sic: *De terra Galaad in terram Chanaan.* Sic enim habent Hebræa. Chald. et Septuaginta, quæ lectio planum clarumque exhibet sensum.

34. VOCAVERUNTQUE FILII RUBEN ET FILII GAD ALTARE QUOD EXSTRUXERANT, TESTIMONIUM NOSTRUM QUOD IPSE SIT DEUS.] Sept. Rom. asserunt ipsum Josue hoc nomen imposuisse altari. Sed Latina, Hebr. et Chald. asserunt Rubenitas et Gaditas id fecisse. Quare videtur in Septuag. irrepsisse mendum, nisi dicas Josue nomen hoc a Rubenitis altari impositum confirmasse, eique suum calculum addidisse. Nomen ergo altaris erat hoc: *Testimonium nostrum quod ipse sit Deus*, q. d. Ereximus hoc altare, ut testemur Deum verum Israelis tam esse nostrum quam cæterarum novem tribuum Deum, ideoque nos nullo modo ab eo velle recedere, et alium Deum invocare, sed illi firmiter adhærere, illum solum colere, et ab eo promissa Abrahæ et posteris ejus bona sperare: testamur igitur hoc altari illum æque esse Deum nostrum ac vestrum, o novem tribus: nos enim sumus filii Abrahæ, et Israel sive Jacob, æque ac vos. Quare Deus ipsorum tam est Deus noster quam vester, ac promissa ejus ipsis facta tam ad nos quam ad vos pertinent. Quocirca altare hoc vocamus isto nomine: *Testimonium nostrum quod ipse sit Deus.* Sic cum Josue debellasset Amalec, *ædificavit Moses altare, et vocavit nomen ejus, Dominus exaltatio mea, dicens: Quia manus solii Domini et bellum Domini erit contra Amalec a generatione in generationem.* Exodi 17. 15.

Simili modo Jacob altare Deo erexit in titulum, Genes. 28. 18. Unde colligit Bellarminus, tractatu de Imaginibus, Vasquez libro de Adoratione; et Serariis hic recte et sancte imagines, titulos, statuas fabricari, quæ Dei, Christi, et Sanctorum memoriam nobis renovent, ac eorum beneficia refricent, itaque devotionem et pietatem exacuant.

CAPUT VIGESIMUM TERTIUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

JOSUE HORTATUR ISRAELITAS AD DEI VERI CULTUM, ET AD LEGIS EJUS CUSTODIAM, UTQUE GENTILIUM SOCIETATEM ET CONNUBIA VITENT: ID SI FECERINT, PROMITTIT EIS OMNEM DEI BENEDICTIONEM; SI NON FECERINT, SED AD CHANANÆORUM IDOLA ET VITIA DEFLEXERINT, COMMINATUR EIS DEI MALEDICTIONEM, OMNEQUE MALUM.

1 EVOLUTO autem multo tempore, postquam pacem dederat Dominus Israeli, subjectis in gyro nationibus universis, et Josue jam longævo, et persenilis ætatis; 2. vocavit Josue omnem Israelem, majoresque natu, et principes ac duces, et magistros, dixitque ad eos: Ego senui, et progressioris ætatis sum; 3. vosque cernitis omnia quæ fecerit Dominus Deus vester cunctis per circuitum nationibus, quomodo pro vobis ipse pugnaverit; 4. et nunc quia vobis sorte divisit omnem Terram, ab Orientali parte Jordanis usque ad mare magnum, multæque adhuc supersunt nationes: 5. Dominus Deus vester disperdet eas et auferet a facie vestra, et possidebitis Terram, sicut vobis pollicitus est. 6. Tantum confortamini, et estote solliciti, ut custodiatis cuncta quæ scripta sunt in volumine legis Moysi; et non declinetis ab eis neque ad dextram, neque ad sinistram: 7. ne postquam intraveritis ad Gentes, quæ inter vos futuræ sunt, juretis in nomine deorum earum, et serviatis eis, et adoretis illos; 8. sed adhæreatis Domino Deo vestro: quod fecistis usque in diem hanc. 9. Et tunc auferet Dominus Deus in conspectu vestro gentes magnas et robustissimas, et nullus vobis resistere poterit. 10. Unus e vobis persequetur hostium mille viros: quia Dominus Deus vester pro vobis ipse pugnabit, sicut pollicitus est. 11. Hoc tantum diligentissime præcavete, ut diligatis Dominum Deum vestrum. 12. Quod si volueritis gentium harum, quæ inter vos habitant, erroribus adhærere, et cum eis miscere connubia, atque amicitias copulare; 13. jam nunc scitote quod Dominus Deus vester non eas deleat ante faciem vestram, sed sint vobis in foveam ac laqueum, et offendiculum ex latere vestro, et sudes in oculis vestris, donec vos auferat atque disperdat de Terra hac optima, quam tradidit vobis. 14. En ego hodie ingredior viam universæ terræ; et toto animo cognoscetis, quod de omnibus verbis, quæ se Dominus præstiturum vobis esse pollicitus est, unum non prætcrierit incassum. 15. Sicut ergo implevit opere quod promisit, et prospera cuncta venerunt:

sic adducet super vos quidquid malorum comminatus est, donec vos auferat atque disperdat de Terra hac optima, quam tradidit vobis, 16. eo quod prætererieritis pactum Domini Dei vestri, quod pepigit vobiscum, et servieritis diis alienis et adoraveritis eos: cito atque velociter consurget in vos furor Domini, et auferemini ab hac Terra optima, quam tradidit vobis.

1. Vocavit Josue omnem Israelem,] Principes scilicet et primores omnium tribuum, ac cæteros qui commode venire poterant. Vocavit autem eos in Thamnath Sare, ait Serarius, aut potius in Silo, ut censet Masius; in Silo enim erat tabernaculum cum arca, in qua residebat Deus.

7. Ne, etc. juretis in nomine deorum earum.] Per oramentum hic et alibi Scriptura intelligit cæterum Dei cultum; quem enim quisque colit Deum, per hunc et jurat, idque crebro: multi enim proni sunt ad jurandum per nomen Dei sui. Hebr. præmittunt: *Et nomen deorum eorum non commemoretis;* quod etiamnum Judæi religiosiores tam stricte observant, ut numquam idola vel deos, Jovem, Venerem, Martem, etc. nominare audeant. Audiant et imitentur hoc Christiani, in quorum ore crebro sonat Hercules, Jupiter, Venus, etc. sentiant hoc esse piaculum.

13. Sed sint vobis in foveam.] Legit S. Hieron. פחת *pachat*, id est, foveam; jam legunt פח *pach*, id est, laqueum; sic enim habent Hebr. *Erunt vobis in laqueum, offendiculum et flagellum ex latere vestro, et spinæ in oculis vestris.* Quæ omnia non tantum de scandalo pœnæ et vindictæ divinæ, sed et culpæ accipi possunt. Laqueis enim, ait Masius, et retibus societatis cum impiis, præsertim idololatris, ac illecebris blandæ voluptatis peccati primo impeditur cultus Dei; secundo, ubi illa semel devinctus est animus, facile ad omne flagitium ab ea velut flagro impellitur: mox vero usque eo obcæcatur, ut veritatis splendorem deinde intueri amplius nequeat.

14. En ego hodie ingredior viam universæ terræ,] id est universorum mortalium in terra degentium. Est metonymia; quod alibi per synecdochen dicitur: *Ingredior viam universæ carnis,* id est, viam mortis; ad eam enim tendit omnis homo, q. d. En propero ad mortem, en sensim emorior, mors mibi imminet; spiritus enim et vita me destituunt. Pro *ingredior* Septuaginta vertunt ἀποτρέχω, id est, percurro, excurro; vita enim nostra continuus est ad mortem cursus, præsertim in senio et ætate ultima.

Et toto animo cognoscetis,] id est, plene et plane cognoscetis vel q. d. toto animo advertite et recognoscite.

CAPUT VIGESIMUM QUARTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Josue in Sichem ardenti concione populum ad Dei timorem exstimulat; mox, v. 25. eumdem novo foedere Deo abstringit, ac tandem v. 29. moritur, et sepelitur in Thamnathsare.

**1 Congregavitque Josue omnes tribus Israel in Sichem, et vocavit majores natu, ac principes,
et judices, et magistros: steteruntque in conspectu Domini; 2. et ad populum sic locutus est:
Hæc dicit Dominus Deus Israel: Trans fluvium habitaverunt patres vestri ab initio,
Thare pater Abraham et Nachor; servieruntque diis alienis. 3. Tuli ergo patrem vestrum
Abraham de Mesopotamiæ finibus: et adduxi eum in terram Chanaan, multiplicavique semen
ejus; 4. et dedi ei Isaac: illique rursum dedi Jacob et Esau. E quibus, Esau dedi montem
Seir ad possidendum: Jacob vero, et filii ejus descenderunt in Ægyptum, 5. Misique Moysen et Aaron
et percussi Ægyptum multis signis atque portentis. 6. Eduxique vos et patres vestros de Ægypto,
et venistis ad mare: persecutique sunt Ægyptii patres vestros cum curribus et equitatu, usque ad
mare Rubrum. 7. Clamaverunt autem ad Dominum filii Israel: qui posuit tenebras inter vos et Ægyptios, et adduxit super eos mare, et operuit eos. Viderunt oculi vestri cuncta quæ in Ægypto fecerim, et habitastis in solitudine multo tempore: 8. et introduxi vos in terram Amorrhæi, qui habitabat trans Jordanem. Cumque pugnarent contra vos, tradidi eos in manus vestras, et possedistis
terram eorum, atque interfecistis eos. 9. Surrexit autem Balac filius Sephor rex Moab, et pugnavit
contra Israelem. Misitque et vocavit Balaam filium Beor, ut malediceret vobis, 10. et ego nolui audire eum; sed e contrario per illum benedixi vobis, et liberavi vos de manu ejus. 11. Transistisque
Jordanem, et venistis ad Jericho. Pugnaveruntque contra vos viri civitatis ejus, Amorrhæus, et**

Pherezæus, et Chananæus, et Hethæus, et Gergezæus, et Hevæus, et Jebusæus: et tradidi illos in manus vestras. 12. Misique ante vos crabrones; et ejeci eos de locis suis, duos reges Amorrhæorum, non in gladio nec in arcu tuo. 13. Dedique vobis Terram, in qua non laborastis, et urbes quas non ædificastis, ut habitaretis in eis; vineas et oliveta, quæ non plantastis. 14. Nunc ergo timete Dominum, et servite ei perfecto corde atque verissimo: et auferte deos, quibus servierunt patres vestri in Mesopotamia et in Ægypto, ac servite Domino. 15. Sin autem malum vobis videtur ut Domino serviatis, optio vobis datur: eligite hodie quod placet cui servire potissimum debeatis, utrum diis quibus servierunt patres vestri in Mesopotamia, an diis Amorrhæorum, in quorum Terra habitatis; ego autem et domus mea serviemus Domino. 16. Responditque populus, et ait: Absit a nobis ut relinquamus Dominum, et serviamus diis alienis. 17. Dominus Deus noster ipse eduxit nos, et patres nostros, de terra Ægypti, de domo servitutis: fecitque videntibus nobis signa ingentia, et custodivit nos in omni via per quam ambulavimus, et in cunctis populis per quos transivimus. 18. Et ejecit universas gentes, Amorrhæum habitatorem Terræ quam nos intravimus. Serviemus igitur Domino quia ipse est Deus noster. 19. Dixitque Josue ad populum: Non poteritis servire Domino; Deus enim sanctus, et fortis æmulator est, nec ignoscet sceleribus vestris atque peccatis. 20. Si dimiseritis Dominum, et servieritis diis alienis, convertet se, et affliget vos, atque subvertet postquam vobis præstiterit bona. 21. Dixitque populus ad Josue: Nequaquam ita, ut loqueris, erit; sed Domino serviemus. 22. Et Josue ad populum: Testes, inquit, vos estis, quia ipsi elegeritis vobis Dominum ut serviatis ei. Responderuntque: Testes. 23. Nunc ergo, ait, auferte deos alienos de medio vestri, et inclinate corda vestra ad Dominum Deum Israel. 24. Dixitque populus ad Josue: Domino Deo nostro serviemus, et obedientes erimus præceptis ejus. 25. Percussit ergo Josue in die illo fœdus, et proposuit populo præcepta atque judicia in Sichem. 26. Scripsit quoque omnia verba hæc in volumine legis Domini: et tulit lapidem pergrandem, posuitque eum subter quercum, quæ erat in Sanctuario Domini; 27. et dixit ad omnem populum: En lapis iste erit vobis in testimonium, quod audierit omnia verba Domini quæ locutus est vobis; ne forte postea negare velitis, et mentiri Domino Deo vestro. 28. Dimisitque populum, singulos in possessionem suam. 29. Et post hæc mortuus est Josue filius Nun servus Domini, centum et decem annorum: 30. sepelieruntque eum in finibus possessionis suæ in Thamnathsare, quæ est sita in monte Ephraim, a Septemtrionali parte montis Gaas. 31. Servivitque Israel Domino cunctis diebus Josue, et seniorum qui longo vixerunt tempore post Josue, et qui noverunt omnia opera Domini quæ fecerat in Israel. 32. Ossa quoque Joseph, quæ tulerant filii Israel de Ægypto, sepelierunt in Sichem, in parte agri, quem emerat Jacob a filiis Hemor patris Sichem, centum novellis ovibus, et fuit in possessionem filiorum Joseph. 33. Eleazar quoque filius Aaron mortuus est, et sepelierunt eum in Gabaath Phinees filii ejus, quæ data est ei in monte Ephraim.

1. In Sichem.] Ita Hebr. Chald. Roman. Dices: Septuag. habent *in Silo;* ibi enim erat Sanctuarium, puta tabernaculum repræsentans Deum, coram quo Josue fœdus hoc iniit. Resp. Serar. hæc contigisse in Silo, sed Silo fuisse in agro Sichem. Verum Sichem decem milliaribus distabat a Silo, teste S. Hier. in locis Hebr. Dico ergo in LXX. legendum esse *in Sichem*, uti legunt LXX. in Bibliis Compl. et Regiis.

Causa, cur Josue in Sichem potius quam in Silo hac concione fœdus renovaverit, fuit, quod Deus per Mosen jusserat in Sichem ad Garizim et Hebal montes sanciri hoc fœdus, repetique primum fœdus initum in Sina, Exodi 19. idque Josue exsecutus erat c. 8. 30. Ibidem ergo hoc fœdus jam renovat, ut prius fœdus ibidem, æque ac in Sina initum populo in memoriam revocet, ad illudque eum prorsus astringat. In Sichem enim Abraham Chananæam ingrediens primum Deo sacrificium obtulit, Gen. 12. v. 6. et 7. In Sichem quoque Joseph cæterique Patriarchæ ejus fratres sepulti sunt, ut patet hic v. 32. et Actor. 7. 16. Voluit ergo Josue eodem loco, paulo ante mortem, legis et fœderis cum Deo repetitione suis Israelitis ultimum valedicere: qua in re imitatus est suum magistrum Mosen, qui idem fecerat toto Deuter. maxima c. 32. Idque in Sichem, ut ibi Abraham hæres Chananææ a Deo institutus est, Genes. 12. ibi posteri ejus, hæreditate ejus adita, in Dei legem solemniter jurarent, ibique æternum religionis et juramenti sui haberent monumentum, de quo plura v. 26.

In conspectu Domini,] id est, coram Arca quæ erat quasi scabellum Dei sedentis supra alas Cherubim in Propitiatorio. Arcam enim Josue ex Silo transferri fecit in Sichem, ut coram eo fœdus hoc sanciret, ut patebit v. 23.

2. Trans fluvium (Euphratem in Mesopotamia) habitaverunt patres vestri ab initio, Thare pater

Abraham et Nachor (frater Abrahæ), servieruntque diis alienis,] scilicet Thare et Nachor: hi enim coluerunt idola, non vero Abraham, qui semper exstitit verus unius Dei cultor, uti ex S. Aug. Abulens. Pererio et aliis ostendi Genes. 11. 31.

4. Esau dedi montem Seir,] puta Idumæam.

6. Et venistis ad mare.] Rubrum, sive ad Sinum Arabicum, qui Arabiam ab Ægypto dividit.

9. Surrexit autem Balac filius Sephor rex Moab, et pugnavit contra Israelem.] *Pugnavit*, non effectu et armis utpote qui se videns Hebræis inferiorem et imparem, bello abstinuit; sed affectu, conatu, et consiliis, magicisque artibus Hebræis exitium per Balaam ariolum intentando. Nam Balaam, rogante Balac, maledicere volebat Hebræis, quæ maledictio si eventum suum sortita fuisset, Balac eos invasisset et delevisset; sed videns Deum maledictiones Balaam in benedictiones convertere, exterritus Hebræos aggredi non est ausus. Vide Num. 22. 11. Paulo aliter S. August. *Pugna*, ait, *fuit armata defensio*.

Vide hic ut Hebræorum verba sæpe significent actum non perfectum, sed inchoatum, imo affectum et conatum dumtaxat, non effectum. Sic v. 11. dicuntur Jerichuntini pugnasse, id est, parasse se ad pugnam contra Hebræos. Sic Amos 9. 3. dicitur: *Si se celaverint ab oculis meis*, id est, si se celare tentarint: nam reipsa nemo ab oculis Dei lucidissimis se abscondere potest. Psal. 33. 4. *Magnificate Dominum mecum*. Luc. 1. 47. *Magnificat anima mea Dominum*, id est, magnificare gestit et optat; nam revera Deum magnificare vel exaltare non possumus.

12. Misique ante vos crabrones et ejeci eos de locis suis, duos (Septuag. Romana habent δώδεκα, id est, duodecim, sed Complut. et Regia habent δύο, id est, duos, puta Sehon et Og) reges Amorrhæorum, non in gladio, nec in arcu tuo,] id est, non viribus et virtute gladii et arcus tui, sed crabronum a me præmissorum. Crabrones enim ita attriverunt Amorrhæos, ut eos sequentes Hebræi facile ipsos suis gladiis trucidarint, et sagittis confixerint. Vide dicta Exodi 23. 28. et Sapient. 12. 8.

15. Optio vobis datur: eligite hodie quod placet, cui servire potissimum debeatis,] q. d. In vestro arbitrio est eligere Deum verum, vel deos falsos gentium; sed si hos eligatis, certa acrisque vos excipiet Dei ultio et vindicta; sin autem Deum eligatis, omnibus bonis ipse vos cumulabit. Quare non veram optionem eligendi Deum vel deos hic Josue concedit Hebræis, qui cap. præced. eos adegit ad verum unius Dei cultum; sed artificio rhetorico utitur, ac tot commoda affert cultus veri Dei, tot incommoda vero cultus idolorum, ut non nisi amens sit, qui neglecto Deo vero, deos falsos sibi colendos eligat.

19. Non poteritis servire Domino.] Aggravat difficultatem serviendi Deo, ut magis Hebræos incitet ad ei serviendum, q. d. Deus vult solus coli, sibique serviri exacte et constanter ex toto corde; vos autem propensi estis in idola ac vitia, estisque animo vario et inconstanti; quare non poteritis ei servire, nisi novos, magnosque et constantes animos induatis ad idola vitiaque respuendum, ac ad Deum toto corde sancte amandum, jugiterque colendum: illos ergo induite. Id patet ex ratione quam subdit:

Deus enim sanctus.] Hebraice כי אלהים קדשים הוא *ki elohim kedoscim hu*, id est, *quia Dii sancti ipse*. Τὸ *sancti* est numeri pluralis. Utitur autem plurali adjectivo, tum ad innuendam personarum in Deo et S. Trinitate pluralitatem, ut multi volunt; tum quia nomen Dei *elohim*, apud Hebræos est plurale; tum quia numerus pluralis hoc loco ad comparationem cum multis diis gentium est opportunior; quasi dicas: Dii gentium sunt impuri et scelerati, at nostri sunt puri et sancti (amat enim Deus noster, puta Pater, Filius, et Spiritus Sanctus sanctitatem, odit scelera) tum denique ad omnigenam et absolutissimam Dei sanctitatem significandam. Sanctitas enim Dei omnem sanctitatem omnium Angelorum et hominum complectitur, et in immensum transcendit. Vide Riberam, Michææ 5. num. 37.

23. Auferte deos alienos de medio vestri.] S. August. q. 24. putat nulla tunc fuisse idola inter Hebræos, idque colligit ex v. 31. ubi dicitur: *Servivitque Israel Domino;* quare per deos alienos sive idola S. August. accipit cogitationes a Deo Deique majestate alienas, puta vana phantasmata, quæ quis sibi de Deo fingit, cum Deum alium esse imaginatur, quam revera sit. Sic tropol. idolum avari est aurum, superbi honor, gulosi deliciæ, luxuriosi Venus. Verum Josue omnino videtur loqui de idolis proprie dictis, sive quæ tum in populo fuerint, sive quæ paulo post posteri erecturi erant; nam ad posteros quoque sua hæc verba dirigit Josue. Denique licet tempore Josue nullum publicum fuerit idolum, quod significatur v. 31. verbis jam citatis, tamen privatim Hebræos idola coluisse etiam in deserto, patet Amos 5. 26. et Actor. 7. 43. Vide ibi dicta. Ita Masius, Serarius, et alii.

25. Percussit ergo Josue in die illo fœdus.] Fœdus hoc erat, quod populus promitteret se unum Deum culturum ejusque leges a Mose latas servaturum, uti audivimus v. 21. Josue vero vicissim ex parte Dei promitteret populo, quod Dominus ipsi foret Deus, id est, protector, provisor, promotor, eumque in terra promissa conservaret, aleret, exaltaret.

Porro ritum sanciendi fœderis recensui Genes. 15. v. 17. et 18. Exodi 24. v. 6. et seq. Sanciebatur enim fœdus per victimas fœderales, quæ tunc cædebantur et immolabantur, indeque dicebantur icere vel percutere fœdus; quia percutiebant victimam, tacite imprecantes similem percussionem illi qui fœdus violaret. Unde illud:

Stabant, et cæsa firmabant fœdera porca.

Quare omnino videntur in hoc fœdere victimæ illæ fuisse immolatæ; erat enim hoc solemne fœdus, quo Josue moriturus populum universum Deo astrinxit.

Et proposuit populo præcepta atque judicia.] Id est, curavit per sacerdotes legi ea Deuteronomio præcepta Dei tam moralia et cæremonialia, quam judicialia, ut eorum memoriam populo refricaret et inculcaret.

26. Scripsit quoque omnia verba hæc in volumine legis Domini,] q. d. Ad perpetuam memoriam Josue scripsit ritum et rationem hujus fœderis verbis conceptis utrimque sanciti, in libro Deuteronomii, puta ad calcem libri; hunc enim librum Moses jusserat

in latere arcæ collocari. Deuter. c. 31. v. 24. et 26. eo quod hic liber contineat omnia Dei præcepta, quæ sunt conditio fœderis inter Deum et populum per Mosen initi, et per Josue hic renovati.

Et tulit lapidem pergrandem.] ut eum erigeret in signum et perenne monumentum fœderis initi, quod Hebræos jugiter moneret, eorumque oculos verberaret, ut sancte hoc fœdus colerent, et præcepta Dei observarent.

Posuitque eum subter quercum, quæ erat in sanctuario Domini,] quæ erat in atrio Tabernaculi, quod cum arca Josue ex Silo in Sichem per Sacerdotes et Levitas transferri curaverat, ut coram eo, quasi coram Deo in eo residente, fœdus hoc sanciretur. Hebræi, quos sequitur Masius, putant hanc ilicem sive quercum esse eamdem cum illa, sub qua Jacob defodit idola, Genes. 35. 4. imo eamdem esse cum ea, juxta quam Deus primo apparuit Abrahæ, eique terram istam promisit, Genes. 12. 6. ut ubi Abraham hæres terræ a Deo fuerat institutus, ibi Hebræi jam terram possidentes, fœdus cum Deo renovarent, ideoque locum hunc hic vocari sacrarium, sive sanctuarium Domini; quia scilicet in eo Abraham primus Deo arcam sacraverat, in quo Jacob et alii postea Deum invocaverunt.

Dices: Quercus illa non poterat tamdiu vivere et esse superstes; nam ab Abraham usque ad Josue fluxere anni 545. quercus autem communiter tantum trecentos annos vivunt; primis enim centum annis crescunt in justam altitudinem et crassitiem; secundis centum annis in ea et robore suo se firmant et durant; tertiis centum annis sensim deficiunt et emoriuntur. Resp. Hoc communiter verum est, sed tamen nonnullæ quercus sunt annosiores, et diutius vivunt; lignum enim habent durissimum, unde et robora appellantur. Adde, quercum hanc fuisse quercetum, ut vertit Chald. quod semper durat, dum una quercus emoriens per glandes in terram decidentes sese proseminat, ut ex iis alia quercus enascatur, et ex hac alia et alia, ita ut semper perennent.

Septuag. pro *quercum* vertunt *terebinthum*; quia Heb. vox אלה *alla*, vel אלון *elon*, quamvis arborem glandiferam significat. Unde sanctus August. per eam accipit crucem Christi, per quam novum Testamentum et fœdus sancitum est. Audi eum hic quæst. ult. *Jam vero quod sub terebintho statutus est lapis, hoc significat quod virga ad petram ut aqua proflueret, quia neque hic sine ligno statutus est lapis. Ideo autem subter, quia non fuisset in cruce exaltatus, nisi humilitate subjectus: vel quod illo tempore quo illud agebat Jesus Nave, adhuc obumbrandum mysterium fuit. Terebinthi enim lignum medicinalem lacrymam exudat, quæ arbor a Septuag. Interpretibus hoc loco posita est, quamvis secundum alios Interpretes quercus legatur.*

Dices: Deus jussit Deut. 16. 21. dicens: *Non plantabis lucum e omnem arborem juxta altare;* quomodo ergo hæc quercus fuit in tabernaculo juxta altare? Resp. vetat Deus plantari arborem, non autem erigi tabernaculum et arcam juxta arborem jam ante plantatam. Adde vetari arborem, id est, arbores quæ faciunt lucum, sive silvam more Gentilium. Unde Hebr. et Septuag. habent: *Non facies ex omni arbore,* id est, ex omni arborum genere.

27. En lapis iste erit vobis in testimonium, quod audierit omnia verba Domini quæ locutus est vobis.] *Audierit.* Ita legendum cum Hebr. Septuag. et Roman. Male ergo quidam scioli scripserunt *audieritis.* Est prosopopœia; tribuitur enim lapidi insensibili, quasi testi propter inscriptionem, auditus ad nervum orationis: revera autem non aliud significatur quam lapidem, coram quo hæc acta sunt, esse testem et memoriale fœderis initi. Sensus ergo est, q. d. Si lapis sensum haberet, fœdus hoc audisset et testari posset; nunc cum sensum non habeat, testis erit inanimis, q. d. Si vos non audieritis verba Dei, hic lapis erit testis mutus, vos hæc pacta audisse et violasse. Unde Chald. vertit: *Ecce lapis iste erit nobis ut duæ tabulæ lapidis fœderis; nam eum fecimus ad testimonium; nam verba quæ scripta sunt super ipsum, ex oculo omnium verborum Domini, quæ locutus est nobiscum, et erit vobis in memoriale.* Hinc patet lapidi inscripta sive incisa fuisse verba vel signa hujus fœderis.

Simili modo ad pathos, ut Judæos duros et insensibiles confundat, pungat et extimulet Moses Deut. 32. 1. invocat cœlum et terram, ut ipsa, licet insensibilia, sentiant et audiant verba Dei, quæ populus sensu et ratione præditus audire non vult. *Audite cœli,* inquit, *quæ loquor, audiat terra verba oris mei.* Et Isaias c. 1. 2. *Audite, cœli, et auribus percipe, terra, quoniam Dominus locutus est. Filios enutrivi et exaltavi, ipsi autem spreverunt me.* Et Jerem. c. 2. 12. *Obstupescite, cœli, super hoc et portæ ejus desolamini vehementer, dicit Dominus: duo enim mala fecit populus meus; Me dereliquerunt fontem aquæ vivæ, etc.*

29. Et post hæc mortuus est Josue filius Nun, servus Domini, centum et decem annorum.] Quoto anno principatus sui mortuus sit Josue incertum est; variant enim Chronologi. Serarius hic duodecim eorum sententias recenset, e quibus duæ sunt probabiliores et probatiores, pluresque habent Auctores. Prior dat Josue ducatui 17. vel 18. annos, posterior 27. et utraque conciliari potest, si quis dicat Josue præcise præfuisse annis 18. dumtaxat, illoque anno mortuum, sed librum Josue extendi ad gesta post mortem ipsius, scilicet hic vers. 31. narrare quod Israel multis annis servierit Domino, quamdiu scilicet vixit Eleazar, et seniores qui viderant opera et prodigia Dei pugnantis pro Israele, ac tandem mortuum esse Eleazarum, quod forte contigit sub annum 27. ab inchoato principatu Josue: quamquam hi anni seniorum post mortem Josue excurrentes contineantur in annis Othonielis, qui successit, Josue, ut patebit Judic. c. 1. et seq.

Centum et decem annorum.] Hinc patet Chronologia gestorum Josue. Si enim ponamus eum præfuisse populo 18. annis, hæc erit annorum series. Moses mortuus est ab exitu Hebræorum ex Ægypto anno 40. qui fuit mundi 2494. Eodem anno Mosi successit Josue, populumque deduxit in terram promissam, ac deinde septem annis bellando Chananæam subjugavit; vixit post hæc adhuc undecim annos, scilicet ad annum 18. sui ducatus. Mortuus est ergo ab exitu Hebræorum ex Ægypto anno 58. mundi 2512. post mortem Joseph (cui fuit ætate par: nam et Joseph vixit 110. annos) 184.

Hinc sequitur Josue natum esse anno mundi 2402. qui fuit post mortem Joseph 92. quare Mose fuit ju-

nior 27. annis. Nam in exitu Hebræorum ex Ægypto Moses erat 80. annorum, Josue vero 53. Calebo vero Josue fuit senior 15. annis; nam Caleb post septennium belli, quo subacta est Chananæa, erat 85. annorum, ut ipse ait cap. 14. 10. tunc autem Josue erat centum annorum.

Nota tres partes totidemque status annorum vitæque Josue. Ipse enim in Ægypto natus, ibidem vixit annos 53. deinde in deserto annos 40. ubi anno secundo debellavit Amalec, Exodi 17. 10. item Og, Sehon, cæterosque hostes Israelis. Denique terram promissam ingrediens subjugansque, in ea vixit annos 17. vel 18. Primos egit in servitute, secundos in peregrinatione, tertios in principatu, e quibus priores septem in bellis, ultimos decem in pace et ordinanda Republica exegit, in quo diem obiit anno ætatis 110. qui fuit ante Christi natalem annus 1448.

30. Sepelieruntque eum in finibus possessionis suæ in Thamnath sare.] Hebr. *in Thamnath sarach*, sed ultimum *cheth*, quia asperæ pronuntiationis, Septuag. et Noster solent omittere; unde pro *Noach* vertunt *Noe*, pro *Corach Core*, pro *Terach Thare*.

Jam Hebræi in Seder Olam tradunt, *Thamnath serach*, per metathesin poni pro *Thamnat cheres*, id est, תמונת חרס *temuna cheres*, id est, *imago*, vel *statua solis*, eo quod illam Israelitæ collocarint super sepulchrum Josue, ad conservandam memoriam illius prodigii, quo solem stiterat. Idem asserunt R. Salomon, Masius, Arias, Cajet. Magalianes, Serar. Adrich. et alii.

Unde et Judic. 2. 8. *Thamnat esrach*, in Hebr. Septuag. et Latinis nonnullis vocatur *Thamnat chares*, id est, imago solis. Plin. l. 34. c. 7. præ omnibus colossis celebrat colossum solis. *Ante omnes*, ait, *in admiratione fuit solis colossus Rhodi, quem fecerat Chares Lyndius, Lysippi supradicti discipulus. Septuaginta cubitorum altitudinis fuit. Hoc simulacrum post quinquagesimum sextum annum terræ motu prostratum, sed jacens quoque miraculo est. Pauci pollicem ejus amplectuntur. Majores sunt digiti quam pleræque statuæ. Vasti specus hiant de fractis membris. Spectantur intus magnæ molis saxa, quorum pondere stabiliverat constituens. Duodecim annis tradunt effectum CCC. talentis, quæ contulerant ex apparatu regis Demetrii, relicto more regio.*

Sed hic colossus nihil est, si compraretur cum statione solis et colosso hoc Josuano.

Addunt Septuag. in edit. Romana: *Illic posuerunt cum eo in monumento, in quo sepelierunt eum, gladiolos saxeos, quibus circumciderat filios Israel in Galgalis Jesus, cum educeret eos ex Ægypto, sicut mandarat Dominus; et illic sunt usque ad hodiernam diem.* Quam narrationem expendens Cyrillus Alexandrinus lib. 4. in Joannem cap. 5. *Non absque causa*, inquit, *cultri cum illo eodem in loco positi sunt; verum ut nos discamus circumcisionis spiritualis gratiam (quæ bonorum cœlestium nobis est pronuba) Salvatoris morti esse affixam.*

Addit Greg. Turon. l. 1. Mirac. sive de gloria Martyrum, cap. 28. duo alia mira, imo miracula Josue. *Primo sunt*, ait, *ad Levidam civitatem aquæ calidæ, in quibus Jesus Nave lavare solitus, ubi similiter leprosi mundantur. Est autem ab Hiericho 12. millibus. Secundo prope Hiericho habentur arbores quæ lanas gignunt. Exhibent enim poma in modum cucurbitarum, testas in circuitu habentia duras, intrinsecus autem plena sunt lanæ. Et de his enim ferunt ipsi Jesu Nave solere fieri indumenta. Sed et hodie tales exhibent lanas: ex quibus nos a quibusdam delatas vidimus, et admirati sumus vel candorem vel subtilitatem earum.*

. A Septentrionali parte montis Gaas.] S. Hier. Masius, Adrichom. et alii asserunt montem Gaas esse partem vel appendicem montis Ephraim. Hinc et Hebræi in Seder Olam tradunt Josue defunctum esse 26. Nisan, quæ quasi coincidit cum die 25. Martii, qua Jesus Christus ejus antitypus in cruce pro mundi salute mortem obiit: quamquam in Romano Martyrologio Jesus Sanctis adscriptus legatur die prima Septembris.

Tradunt Hebræi in Seder Olam, et in Midras Ruth, magnum, cum sepeliretur Josue in monte Ephraim, extitisse terræ motum, ex eoque montem vocatum *Gaas*, id est, commotionis ac tremoris: געש *gaas* enim commoveri et tremere significat. Ridet hoc Masius ut fabulam, sed ut historiam defendit Serarius, aitque hac in re Josue fuisse typum Jesu Christi, in cujus morte *terra mota est, et petræ scissæ*, Matth. 27. 51.

Porro Hebræos mortem Josue æque ac Mosis planxisse solemni pompa non est dubium; nulla tamen hic planctus fit mentio, quod ad mysterium referunt Patres, scilicet eo significari, in veteri lege sub Mose plangendos fuisse defunctos, eo quod in infernum ad limbum patrum descenderent; in nova vero lege in morte fidelium esse gaudendum, quod Jesus moriendo eis cœlum reserarit, ut ipsi eo conscendant, quo ipse primus introivit, viamque præivit.

Denique liberorum Josue nulla fit mentio, quia ipse fuit cælebs et virgo, ut ex S. Ignatio, Chrysost. et aliis dixi in proœmio. Audi S. Hier. lib. 1. contra Jovin. *Jesus*, ait, *sepelitur in Thamnat Sare, id est in perfectissimo principatu, sive in numero oprimenti novi, ut virginum significaret greges Salvatoris auxilio coopertos: in monte Ephraim, hoc est, in monte frugifero; ob Aquilone montis Gaas qui interpretatur commotio. Mons enim Sion, latera Aquilonis, civitas Regis magni, quæ opposita semper invidiæ est, per singulas tentationes dicit: Mei vero pene moti sunt pedes.* Et inferius: *Quamborem et Moyses moriens plangitur a populo Israel, Jesus autem quasi victuras non plangitur. Nuptiæ enim finiuntur in morte, virginitas post mortem incipit coronari.*

Porro mira et lepida narrant Rabbini in libro suo *Juchasin*, de bello quod Josue gesserit cum 45. regibus Armeniæ, Persidis et Mediæ, quæ hic ad longum recenset Serarius, ac deinde ut fabulosa confutat. q. 13. pag. 474.

31. Servivitque Israel Domino cunctis diebus Josue,] quia scilicet Josue eum verbo et exemplo in Dei cultu et pietate continebat. Audi Tullium lib. 1. epist. ad Lentulum: *Sunt hæc apud Platonem nostrum scripta divinitus: Quales in Repub. principes essent, tales reliquos solere esse cives.*

Et senibus, qui longo vixerunt tempore post Josue.] Seniores hi erant Eleazar Pontifex, Caleb, cæterique qui tempore exploratorum terræ sanctæ necdum annum vigesimum ætatis attigerant, nec murmurarant; cæteri enim omnes ob murmur in deserto mortui sunt, nec Chananæam viderunt, Num. 13. et 14.

32. Ossa quoque Joseph, quæ tulerant filii Israel de Ægypto, sepelierunt in Sichem.] Id enim

jusserat Joseph, ut non in Ægypto inter infideles et impios, sed in Chanaan inter fideles et pios, cum avis et abavis suis Patriarchis sepeliretur; præsertim quia sciebat Christum in Chanaan nasciturum, passurum, resurrecturum, ac se cum eo et per eum resurrecturum sperabat, quod et contigisse est verisimile. Fuit et alia causa, ut scilicet Joseph animaret Hebræos ad exitum ex Ægypto, et ad ingressum in terram a Deo promissam. Vide dicta Genes. 23. in fine, et Genes. 50. 23. et Exodi 13. 19. ubi Moses votis ultimis Joseph satisfaciens, ejus ossa egrediens ex Ægypto secum extulit.

Simili modo Noe ossa Adami in arcam religiose suscepit, et post diluvium illa inter tres filios suos distribuit, ac Sem, quem cæteris duobus anteferebat, dedit Adæ cranium, cum eoque Judæam, uti narrat Jacobus Orro Haita, sive Edessenus qui fuit magister S. Ephrem, et ex eo Masius, qui ejus librum in Latinum transtulit. Tanta in priscis fuit cura honorque sepulcri, ob fidem quam habebant de animæ immortalitate, et ob spem resurrectionis ex meritis Christi in Chanaan victuri et morituri.

In parte agri quem emerat.] Vide dicta Genes. 33. 19.

Et fuit in possessionem filiorum Joseph,] id est cessit Ephraimitis, qui ex Ephraim filio Joseph prognati sunt. Vide dicta Genes. 48. 22.

33. Eleazar quoque filius Aaron mortuus est, et sepelierunt eum in Gabaat Phinees filii ejus, quæ data est ei in monte Ephraim,] An Gabaa primitus sit data Eleazaro, ut vult Masius et Abulens. an vero ejus filio Phinees, ut vult Vatablus, et insinuat S. Hieron. in Epitaph. sanctæ Paulæ, incertum est. Certum est *Gabaa* cognominatam esse *Phinees*, sive quod is diutissime in ea habitarit, sive alia de causa. Porro, Eleazar Pontifex dirigebat Josue, pro eoque Deum in rebus ambiguis consulebat, ut jusserat Deus per Mosen Num. 27. 21. unde *Eleazar* Hebr. idem est quod Dei *auxilium;* hoc enim ipse exhibuit Principi Josue, totisque castris Hebræorum. Successit Eleazaro patri in Pontificatu Phinees, filius magni vir zeli, ut patet Num. 25. 11.

In monte Ephraim.] Hinc patet Gabaa fuisse in tribu Ephraim; mirum ergo est quod sanctus Hier. vel potius Euseb. in locis Hebr. eam ponat in tribu Benjamin; licet enim pleræque urbes Levitis assignatæ c. 21. essent in tribu Juda vel Benjamin; tamen Gabaa extra ordinem data est Eleazaro et Phinees, tum ob eorum merita, tum ut Eleazar Pontifex vicinus esset Principi Josue in sua tribu Ephraim habitanti, ac eum consiliis omnique ope adjuvaret et dirigeret.

Denique Septuag. in editione Romana nonnulla addunt, quæ etiam agnoscit Theodor. et Syrus (unde colligas Syrum ex Græco Septuaginta translatum esse non ex Hebræo, uti alias monui) teste Masio. Ea sunt hæc: *In illa die sumentes filii Israel arcam Dei, circumdederunt in seipsis* (Syrus, *in Israele*) *et Phinees functus est sacerdotio pro Eleazaro patre suo quoadusque mortuus est, et defossus in Gabaa, quæ ipsius. Filii autem Israel abierunt unusquisque ad locum suum, et ad suam civitatem. Et coluerunt filii Israel Astarten et Astaroth, et deos gentium, quæ in circuitu ipsorum. Et tradidit eos Dominus in manus Eglon regis Moab, et dominatus est eorum annos decem et octo.*

Verum hæc huc transcripta videntur ex libro Judicum ubi ea audiemus. Unde et Syrus ait, hæc notari obelisco, quasi addititia. Nam in Hebr. Chald. Latino, Septuag. Complut. et Regio desunt hoc loco.

COMMENTARIA
IN
LIBRUM JUDICUM.

ARGUMENTUM.

Dicitur hic Liber Judicum, populi Israel, qui scilicet eum a Philisthinis, Moabitis, Ammonitis Madianitis, etc. afflictum, et servitute oppressum, ab eorum injuriis vindicarent, et in libertatem assererent. Deus enim ob idololatriam aliaque scelera populum his gentibus castigandum tradebat, ut is ad cor et ad Deum rediret: quod dum faceret, submittebat eis Judicem qui eos a tyrannide et tyrannis opprimentibus liberaret. Unde c. 3. 9. dicitur: *Suscitavit salvatorem eis; et liberavit eos, Othoniel videlicet.* Quocirca judicare in hoc libro, uti et alibi sæpe, significat punire, defendere, vindicare. Hebraice hic liber dicitur שופטים *sophetim*, id est, Judices. Inde magistratus summus apud Pœnos nomen accepit, qui *Suffetes* dicitur, ut ait Livius lib. 8. Decade 3. Pœnos enim et Phœnices multas ab Hebræis voces accepisse, docet S. August. lib. contra Epist. Petilian. cap. 104. Fuit vero inter Judices et Reges differentia, quam assignat Lactant. lib. 4. de Sapientia cap. 10. *Primo,* ait, *non dominio regum subjecti fuerunt Judæi, sed populo ac legi civiles Judices præsederunt. Non tamen in annum constituti sunt, sicut Romani consules, sed perpetua jurisdictione subnixi.*

Horum ergo populi Judicum, id est, vindicum gesta liber hic prosequitur, idque hoc fine, ut pateat Dei liberalitas in fideles et pios, ac ejusdem vindicta in infideles et impios. Unde notat Procopius ex hoc libro clare perspici, quod e vera fide ac religione retenta, diligenterque culta, omnis Rerum publicarum salus et amplitudo pendeat: contra vero quemadmodum ex ea deserta et neglecta fœdum earumdem sequatur exitium, ruina et dedecus. D. August. lib. 16. de Civit. cap. 43. *Temporibus,* ait, *Judicum sicut se habebant peccata populi, et misericordia Dei, alternaverunt prospera et adversa bellorum.* Et l. 18. c. 13. *Post mortem Jesu Nave populus Dei judices habuit, quibus temporibus alternaverunt apud eos et humilitates laborum pro eorum peccatis, et prosperitates consolationum propter miserationem Dei.* S. Cælestinus Epist. ad Theod. Imper. *Major,* ait, *vobis fidei causa esse debet, quam regni, ampliusque pro pace Ecclesiarum clementia vestra debet esse sollicita, quam pro securitate omnium terrarum. Subsequuntur enim omnia prospera, si primitus quæ Deo sunt chariora serventur.*

Quæres primo: Quænam Judicum horum fuerunt officia? Resp. Primum fuit populum e servitute liberare, uti jam dixi. Secundum, bello præesse; erant enim hi Judices quasi belli Duces et Imperatores. Unde Josephus eos vocat στρατηγους, id est, Imperatores, et υποστρατηγους, id est, subimperatores, sub Deo videlicet summo populi bellique Duce. Tertium, proprie judicare, id est jus populo dicere, eorumque lites justa sententia dirimere, uti fecit Samuel et Heli. Unde nonnulli Judices, ut Thola, Abesan, Ahialon, Abdon, nulla leguntur gessisse bella, sed tantum populo præfuisse et jus dixisse. Hinc licet ipsi non haberent absolutum jus necis et vitæ, reos tamen juxta legem morti adjudicabant et plectebant.

Quæres secundo: Quale fuit horum Judicum regimen? Scitum est, triplex esse Reipubl. regimen, scilicet Democraticum cum δημος, id est, populus seipsum regit, in quo pluralitas vocum prævalet, remque dubiam definit, uti fit apud Helvetios; Aristocraticum, in quo αριστοι, id est, optimates imperant, uti erant olim Romæ Consules et Senatores, ac etiamnum sunt Venetiis, Genuæ, et alii in locis; Monarchicum, in quo μονος, id est, unus solus imperat, uti Monarchæ in regnis suis sunt Reges et Principes absoluti, ac Cæsares.

Dico ergo, Judices hos habuisse regimen non Democraticum, nec Aristocraticum, sed Monarchicum. Unus enim solus Judex suo tempore præerat populo; Monarchiam ergo obtinebat, at non regiam regum: nam nec novas leges condere, nec tributa populo imponere poterat, uti possunt reges, nec diademate et sceptro utebatur, nec satellitio regio utebatur, nec ungebatur, uti unguntur reges, nec hæreditario jure succedebat, ut faciunt filii regum, sed electione Dei vel populi creabatur. Electus tamen per omnem vitam manebat Judex, id est princeps; quare non erat dominus, sed conservator dumtaxat et custor Reipubl. Ita Abulens. Erat ergo potestas Judicum valde limitata et restricta. Fuit igitur hic magistratus apud Hebræos similis magistratui Dictatorum apud Romanos; in eo tamen dissimilis, quod hic temporaneus esset, ille vero perpetuus. Porro monarchia hæc Judicum mixta erat Aristocratiæ. Nam Judices in rebus difficilioribus supremi Consilii, quod Sanhedrim dicebatur, sententiam exquirere, ejusque decretis stare debebant, in cæteris vero legem Dei sequi, ac juxta eam populum gubernare: unde non tam ipsi, quam Deus Deique lex populum regebat. Hoc est quod Deus dixit Samueli Judici: *Non te abjecerunt, sed me, ne regnem super eos,* 1. Reg. 8. Judicibus similes erant αρχοντες apud Athenienses, et nunc sunt Duces apud Venetos.

Quæres tertio: Quot fuerunt Judices, quot annis

regnarunt? Resp. fuisse quindecim, ac imperasse per annos 356. si Samueli demus annos 18. duntaxat, juxta chronologiam quam Pentateucho præfixi; sin cum Saliano et aliis Samueli des annos 22. fient anni Judicum 360. Primus enim Judex fuit Othoniel, qui imperavit annis 40. secundus Aod annis 80. tertius Samgar per paucos menses; quartus Barac cum Debbora annis 40. quintus Gedeon pariter 40. sextus Abimelech annos tres; septimus Thola annis 23. octavus Jair annis 22. nonus Jephte annis sex; decimus Abesan annis 7. undecimus Abialon annis 10. duodecimus Abdon annis 8. decimus tertius Samson annis 20. decimus quartus Heli annis 40. decimus quintus Samuel annis 22. Ultimus ergo Judex fuit Samuel; nam post eum populus petiit regem, ac Dei jussu Samuel Saulem eis regem creavit. Hoc tamen libro duorum ultimorum, scilicet Heli et Samuelis acta non narrantur, sed in libro primo Regum, eo quod filii Heli petendi regis et regni occasionem sua improbitate populo dederint, ac Samuel reipsa regem ei dederit. Quare restant tredecim priores quorum gesta hoc libro narrantur. Complectitur ergo hic liber Chronologiam gestorum ipsorum per 298. annos, scilicet ab anno mundi 2512. quo mortuus est Josue; et mox successit ei Othoniel Judicum primus, usque ad annum mundi 2810. quo mortuus est Samson cui successit Heli et Samuel, quorum duorum gesta non hoc libro, sed in primo Regum recensentur.

Quæres quarto, an omnes hi Judices fuerint Sancti? Resp. fuisse, excepto Abimelech, qui non fuit Judex, sed tyrannus: ipse enim principatum vi invasit, occisis fratribus omnibus qui erant filii Gedeonis. Judex enim constituebatur a Deo; quod si id non fieret, populus sibi eligebat et creabat Judicem: modo ex una, modo ex alia tribu. Porro Judices hos esse Sanctos patet ex S. Paulo, qui eos ut Sanctos celebrat Hebr. 11. *Deficiet me tempus*, ait, *enarrantem de Gedeon, Barac, Samson, Jephte, David, Samuel et Prophetis, qui per fidem vicerunt regna, operati sunt justitiam, adepti sunt repromissiones, obturaverunt ora leonum, extinxerunt impetum ignis, effugerunt aciem gladii, convaluerunt de infirmitate, fortes facti sunt in bello, castra verterunt exterorum.* Et Ecclesiasticus c. 46. v. 13. *Et Judices*, inquit, *singuli suo nomine, quorum non est corruptum cor: qui non aversi sunt a Domino, ut sit memoria eorum in benedictione, et ossa eorum pullulent de loco suo, et nomen eorum permaneat in æternum, permanens ad filios illorum virorum sanctorum gloria.*

Quæres quinto: Quis hunc librum conscripsit? Resp. id incertum est. Verisimile est Esdram, vel Prophetam aliquem posteriorem, aut potius Samuelem, eum ex antiquis diariis et annalibus, quæ Judex quisque aut alius ejus tempore conscribebat, collegisse, et in hunc librum scribendo redegisse; ita Theod. hic q. 1. Idem dico de libro Ruth, et simile dixi de libro Josue.

Denique auctores, qui in librum Judicum commentaria scripserunt, sunt hi: Origenes S. August. Theod. Procopius, Isidor. Hugo de S. Vict. Lyran. Hugo Card. Dion. Carth. Abul. Cajet. Joannes Ferus, Arias Montanus, et e nostra Societate Nicolaus Serarius et Cosmas Magaliaues, et Jacobus Bonfrerius.

CANONES

LIBRO JUDICUM PROPRII.

Primus. Crebro hic numerantur variis temporibus varii servitutis et oppressionis Hebræorum anni, quibus scilicet ipsi ab Egloo, Jabin, Madianitis, Philisthinis, aliisque regibus et gentibus vexati et oppressi fuere. Verum omnes hi anni non seorsim in Chronologia ponendi computandi sunt, sed intra tempora et annos proxime præcedentium vel sequentium Judicum includuntur. Id ita esse ostendam c. 4. v. 3.

Secundus. S. Script. annorum numerum consignans subinde intelligit eorum terminum, non quod integre in tali loco vel actione exacti sint, sed quod actio ibidem sit terminata. Sic Exodi 12. 40. dicitur: *Habitatio filiorum Israel in Ægypto fuit 430. annorum*, id est, 430. anno terminata est, ait S. August. lib. 16. de Civit. c. 24. in Ægypto enim habitarunt tantum 215. annos. Sic Judith c. ult. 28. dicitur permansisse in domo viri sui 105. annos, id est, usque ad annum vitæ suæ 105. nam puellares annos egit in domo parentum, non viri. Sic Judic. 14. 17. dicitur Dalila septem dies convivii flevisse, id est, usque ad septimam diem; nam flere cœpit post tertium convivii idm.

Tertius. Resp. Hebræorum (ut et multæ aliæ) post singulos 400. annos mutavit suum statum et formam ex Aristocratia in Monarchiam vel Democratiam; hæc enim est periodus multarum Rerumpubl. Id liquet ex tabula Chronol. quam Pentateucho præfixi.

Quartus. In hoc libro nonnulla narrantur, quæ a Judicibus non sunt gesta, sed tempore Judicum contigerunt. Quocirca duæ sunt libri hujus partes. Priore gesta Judicum narrantur, additis initio eorumdem præambulis. Id fit a cap. 1. usque ad cap. 16. inclusive: posteriore recensentur historiæ quædam, quæ sub Judice quopiam, qui non nominatur, evenerunt. Id fit a cap. 16. ad finem libri. Nam cap. 17. et 18. narratur historia Michæ et idoli collocati in Dan; tribus vero ultimis capitibus recensetur historia uxoris Levitæ, ob cujus violationem tota tribus Benjamin pene ad internecionem cæsa est.

Quintus. Omnes hi Judices fuere typi et figura Christi. Sicut enim ipsi fuere salvatores Israelis, sic Jesus Christus est Salvator mundi, de quo plura 3. 9.

Sextus. Spiritus Domini dicitur induisse Gedeonem et irruisse in Samsonem, quoties aliquid ardui aggressurus erat: qua phrasi significatur primo spiritum Dei illum prævenisse, et ad tantum opus impulisse: secundo significatur copia et abundantia spiritus et fortitudinis illi indita, qua rem omnem supra vires naturæ facile et feliciter confecit.

SEPTIMUS. Sunt in hoc libro nonnulla insignia symbola et hieroglyphica, uti est ros in vellere Gedeonis c. 6. et stratagema militum Gedeonis lagenas emplodentium facibus emicantibus, quo perculsi et prostrati fuere Madianitæ c. 7. et septem cincinni Samsonis c. 16. Item Apologi, uti est ille arborum in regem sibi Rhamnum eligentium c. 9. 8.
Item Ænigmata, quale est illud Samsonis de leone habente favum mellis: *De comedente exivit cibus, et de forti egressa est dulcedo*, c. 14. v. 14.

CAPUT PRIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

POST JOSUE, TRIBUS JUDA PRIMA BELLUM INIT, ET RELIQUAS CHANANÆORUM URBES EXPUGNAT. SECUNDO, V. 12. CALEB OTHONIELI OB CAPTAM CARIATH SEPHER UXOREM DAT AXAM FILIAM SUAM, EIQUE POSTULANTI DAT IRRIGUUM SUPERIUS ET INFERIUS. TERTIO, V. 21. ET SEQQ. CÆTERÆ TRIBUS NON EXTERMINANT CHANANÆOS, UT JUSSERAT DEUS; SED EOS FACIUNT TRIBUTARIOS, IDEOQUE AB EIS AFFLICTÆ FUERE.

1 POST mortem Josue consuluerunt filii Israel Dominum, dicentes: Quis ascendet ante nos contra Chananæum, et erit dux belli? 2. Dixitque Dominus: Judas ascendet; ecce tradidi terram in manus ejus. 3. Et ait Judas Simeoni fratri suo: Ascende mecum in sortem meam, et pugna contra Chananæum, ut et ego pergam tecum in sortem tuam. Et abiit cum eo Simeon. 4. Ascenditque Judas et tradidit Dominus Chananæum ac Pherezæum in manus eorum; et percusserunt in Bezec decem millia virorum. 5. Inveneruntque Adonibezec in Bezec, et pugnaverunt contra eum, ac percusserunt Chananæum et Pherezæum. 6. Fugit autem Adonibezec, quem persecuti comprehenderunt, cæsis summitatibus manuum ejus ac pedum. 7. Dixitque Adonibezec: Septuaginta reges, amputatis manuum ac pedum summitatibus, colligebant sub mensa mea ciborum reliquias: sicut feci, ita reddidit mihi Deus. Adduxeruntque eum in Jerusalem, et ibi mortuus est. 8. Oppugnantes ergo filii Juda Jerusalem, ceperunt eam, et percusserunt in ore gladii, tradentes cunctam incendio civitatem. 9. Et postea descendentes pugnaverunt contra Chananæum, qui habitabat in montanis, et ad Meridiem, et in campestribus. 10. Pergensque Judas contra Chananæum, qui habitabat in Hebron (cujus nomen fuit antiquitus Cariath Arbe) percussit Sesai, et Ahiman, et Tholmai: 11. atque inde profectus abiit ad habitatores Dabir, cujus nomen vetus erat Cariath Sepher, id est, civitas litterarum. 12. Dixitque Caleb: Qui percusserit Cariath Sepher, et vastaverit eam, dabo ei Axan filiam meam uxorem. 13. Cumque cepisset eam Othoniel filius Cenez frater Caleb minor, dedit ei Axan filiam suam conjugem. 14. Quam pergentem in itinere monuit vir suus ut peteret a patre suo agrum. Quæ cum suspirasset sedens in asino, dixit ei Caleb: Quid habes? 15. At illa respondit: Da mihi benedictionem, quia terram arentem dedisti mihi; da et irriguam aquis: dedit ergo ei Caleb irriguum superius et irriguum inferius. 16. Filii autem Cinæi cognati Moysi, ascenderunt de civitate palmarum, cum filiis Juda, in desertum sortis ejus, quod est ad Meridiem Arad, et habitaverunt cum eo. 17. Abiit autem Judas cum Simeone fratre suo, et percusserunt simul Chananæum, qui habitabat in Sephaath, et interfecerunt eum. Vocatumque est nomen urbis Horma, id est, anathema. 18. Cepitque Judas Gazan cum finibus suis, et Ascalonem, atque Accaron cum terminis suis. 19. Fuitque Dominus cum Juda, et montana possedit: nec potuit delere habitatores vallis, quia falcatis curribus abundabant. 20. Dederuntque Caleb Hebron, sicut dixerat Moyses, qui delevit ex ea tres filios Enac. 21. Jebusæum autem habitatorem Jerusalem non deleverunt filii Benjamin; habitavitque Jebusæus cum filiis Benjamin in Jerusalem, usque in præsentem diem. 22. Domus quoque Joseph ascendit in Bethel, fuitque Dominus cum eis. 23. Nam cum obsiderent urbem, quæ prius Luza vocabatur, 24. viderunt hominem egredientem de civitate, dixeruntque ad eum: Ostende nobis introitum civitatis, et faciemus tecum misericordiam. 25. Qui cum ostendisset eis, percusserunt urbem in ore gladii: hominem autem illum, et omnem cognationem ejus

dimiserunt. 26. Qui dimissus, abiit in terram Hetthim, et ædificavit ibi civitatem, vocavitque eam Luzam: quæ ita appellatur usque in præsentem diem. 27. Manasses quoque non delevit Bethsan, et Thanac cum viculis suis, et habitatores Dor, et Jeblaam, et Mageddo cum viculis suis, cœpitque Chananæus habitare cum eis. 28. Postquam autem confortatus est Israel, fecit eos tributarios, et delere noluit. 29. Ephraim etiam non interfecit Chananæum, qui habitabat in Gazer, sed habitavit cum eo. 30. Zabulon non delevit habitatores Cetron, et Naalol: sed habitavit Chananæus in medio ejus, factusque est ei tributarius. 31. Aser quoque non delevit habitatores Accho, et Sidonis, Ahalab, et Achazib, et Helba, et Aphec, et Rohob; 32. habitavitque in medio Chananæi habitatoris illius terræ, nec interfecit eum. 33. Nepthali quoque non delevit habitatores Bethsames, et Bethanath: et habitavit inter Chananæum habitatorem terræ, fueruntque ei Bethsamithæ et Bethanitæ tributarii. 34. Arctavitque Amorrhæus filios Dan in monte, nec dedit eis locum ut ad planiora descenderent: 35. habitavitque in monte Hares, quod interpretatur testaceo, in Ajalon et Salebim. Et aggravata est manus domus Joseph, factusque est ei tributarius. 36. Fuit autem terminus Amorrhæi ab Ascensu Scorpionis, petra, et superiora loca.

1. Post mortem Josue consuluerunt filii Israel Dominum, etc. quis erit Dux belli?] q. d. Cum mortuo Josue Duce nostro nullum habeamus, qui ei in ducatu succedat, sed principes tribuum et concilium Sanhedrim Rempublicam administrent, jamque tribus omnes succreverint, ut sufficiant reliquam Chananæam expugnare, incolere et excolere, quod antea eis ob paucitatem non licuit, juxta decretum Domini Exodi 23. 29. quis nobis erit dux belli, hoc est, quæ tribus prima bellum a Josue contra Chananæos cœptum prosequetur, ut eos qui in sorte sua reliqui sunt expugnet, ac cæteris tribubus exemplum, et initium det Chananæos in sorte sua residuos exterminandi? Patet ex Hebræo. Non enim quærunt ducem, qui toti exercitui omnibusque tribubus præsit, sed qui partiale bellum inchoet in sua tribu cujus victoria, fama et gloria cæteros Chananæos consternet, ut cæteræ tribus singulæ partiali bello Chananæos in terra et sorte sua adhuc residentes, similiter adorientes facilius superent et extrudant.

2. Consuluerunt.] Dei oraculum et responsum per Pontificem, sive Eleazarum, sive, si is mortuus erat, per Phinees, ut ait Joseph. lib. 5. cap. 1. filium et successorem ejus, Rationali ac *Urim* et *Tummim* indutum, uti jusserat Deus Num. 27. 21. Id factum est in Silo, ibi enim adhuc residebat Tabernaculum cum arca. Ita Josephus, qui et addit, post Josue Israelem caruisse principe per octodecim annos, post quos ob invasionem Regis Mesopotamiæ, Deus principem designavit Othonielem. Tunc ergo Majores, scilicet Principes tribuum, et concilium Sanhedrim gubernabat Rempubl. Idem tradunt Hebræi in Seder Olam. Hi tamen 18. anni interregni in annis 40. Othonielis includuntur, ut ostendam c. 4. 9. Ita Salianus et alii.

Tropol. Discant hic Principes cæterique, nec bellum, nec quid aliud arduum aggredi, nisi prius consulto Deo, uti fecere David, Josaphat, Judas Machabæus, ac imprimis Moses et Josue, uti dixi Josue cap. 2. 2. et 9. a Deo enim pendet victoria, felixque rei cujuslibet progressus et exitus.

2. Dixitque Dominus: Judas ascendet.] *Judas* hic est nomen proprium non viri et ducis, uti nonnulli autumant, sed tribus, q. d. Tribus Juda incipiet præliari. Ipsa enim erat omnium fortissima, generosissima, nobilissima et famosissima, ac in castris Israel primam tenebat aciem: unde Jacob ei promiserat sceptrum et regnum, Gen. 49. 10. idque quia ex ea nasciturus erat Christus Dux, Rex, triumphator et debellator dæmonum, peccatorum, mortis et inferni. Porro tribus Juda sibi ducem belli creavit Caleb, ut videtur, cujus nota erat fortitudo, prudentia virtus, auctoritas.

3. Et ait Judas Simeoni fratri suo,] id est Judæi dixere Simeonitis, sive, tribus Juda dixit tribui Simeonis. Vocantur autem hic fratres, peculiari ratione, quia scilicet tribus Simeon intra tribum et sinum Juda sortem acceperat, Josue 19. v. 1. alioqui omnes duodecim tribus erant fratres, quia prognatæ ex duodecim Patriarchis filiis Jacob, qui inter se erant fratres.

5. Adonibezec.] Alius est hic ab Adonisedec: hic enim erat rex Jerusalem, ille rex Bezec urbis in tribu Juda: hic cæsus a Josue, ille a Judæis; hic Hebr. significat dominum justitiæ, ille dominum fulguris; בזק *bezec* enim est fulgur, coruscatio. Apposite ergo Adonibezec instar fulguris omnes præcellebat suo robore et sævitia, adeoque 70. regibus summitates manuum et pedum truncarat. Sic Poeta ait de utroque Scipione:

Duo fulmina belli Scipiadas.

Sic Jacobus et Joannes a Christo vocantur *Boanerges*, id est, filii tonitrui puta fulmina; hæc enim ex tonitru, quasi filii ex patre, nascendo prosiliunt.

6. Cæsis summitatibus manuum ejus ac pedum.] Pro *summitatibus* Hebr. est בהונות *behonoth*, id est, *pollicibus*, ut vertunt Chald. Lyran. Vatabl. Pagn. Cajet. et Noster, Exodi 29. 20. et alibi passim. Noster et Septuag. hic vertunt *summitates*, quod pollices in manu summi et potissimi sint. Unde pollex dictus a pollendo, *quod inter cæteros digitos virtute polleat*, ait Isidor. Hinc et Græco ἀντίχειρ, dicitur, quod oppositus cæteris manus digitis, illis quasi æquipolleat. Judæi ergo pollices manuum pedumque amputarunt Adonibezec, justo Dei judicio et instinctu, ad pœnam talionis ejus superbiæ et crudelitati reddendam; ipse enim 70. regibus pollices amputarat.

Porro in hoc supplicio præter dolorem duo inerant

ait Serarius. Primum, ut qui mutilati sic erant, neque arma deinceps tractare possent, neque pedibus effugere, quemadmodum ostendit in Augusto cap. 24. Svetonius, dum refert: *Equitem Romanum duobus adolescentibus, causa detrectati sacramenti, pollices amputasse.* Cicero lib. 3. Offic. dum ait Athenienses Æginetis pollices præcidisse: *Ut classe,* inquit Valerius Maximus lib. 9. cap. 2. *potens populus in certamen maritimarum virium secum descendere nequiret,* atque, ut adjicit lib. 2. historiæ variæ Ælianus, *ne hastam ferre posset.*

Secundum: ut iis ignaviæ quædam velut exprobratio esset, quod manu ignavi, pedibus vero fugaces exstitissent. Unde poltroni apud Italos, Gallos, et Belgas vocantur homines viles, desides, ignavi, quasi pollice trunci sive truncati. Audi Pierium Hierogl. 36. cap. 10. *Id potius referemus, robur validasque vires per pollicem significari, si surrigatur quatuor reliquis ad volam appressis. Nam ea de causa* ἀντίχειρ *a Græcis dicitur quod pari cum reliqua tota manu robore contendat, alteriusque manus vice fungatur, ut Galenus interpretatur. Apud Latinos autem, quod præcipue polleat, nomen habet; is enim dominatur in manu, nec in sinistra cessat, quamvis ea tota sit ignavia, neque minus quam tota manus semper in officio est. Quin et veteres hunc præstare aliis intelligentes. Hallum eum appellabant, quod in reliquorum dorsa unus omnium insiliret: aspirationem enim* b *loco* s *litteræ positam ab antiquis invenias, et vice versa* s *pro* b. *Sed simplicius est hallum ab* ἄλλω, *vel* ἄλλομαι, *deducere, id enim salire est. Hominem bello inutilem ostendere qui volunt, manum abscissa pollice faciunt: digitus enim hic summotus hominem actionibus et præsertim bello inutilem reddit. Eaque de causa legas graviter animadversum in nonnullos, qui bellum detrectandi causa, sponte sibi pollices amputassent, ut a Senatu in C. Voctienum, vel ut alibi loquitur Votienum.* Hos prisci murcos vocabant, ait Ammian. libr. 15. Itali poltronos. Sic Marcus Eremita (non Evangelista, ut quidam falso putant) pollicem sibi amputavit, ne cogeretur fieri Sacerdos, uti legimus in vitis Patrum.

Notant Thalmudici in Sutha cap. 10. quinque viros qui in illa re qua excellebant, plexi punitique sunt; scilicet primus, Samson in suo robore; secundus, Saul in collo altiori; tertius, Absalon in capillo; quartus, Sedecias rex in oculis; quintus, Asa rex in pedibus. Sic dives epulo orsit in lingua, quæ arserat gula.

Simili modo fœdifragis, et falsariis, qui litteras Regias aut monetam manibus suis vitiant, manus præciduntur. Unde Tertull. lib. 5. contra Marcion. *De manibus,* ait, *hæretici præcidendis, non miror si syllabas subtrahat, cum paginas totas subducit.* S. Valerianus serm. de bono disciplinæ, cum ait: *Nemo cum sanam dexteram videt, falsitatis reo, debita jure supplicia judicet fuisse concessa.* In militia desertores eadem abscissione mulctati. Nam de Anidio Cassio Vulcatius Gallicanus: *Multis,* ait, *desertoribus manus excidit; aliis crura incidit ac poplites: dicens majus exemplum esse viventis miserabiliter criminosi, quam occisi.* Et postea ex Æmilio Parthenianо: *Manus multis amputavit.*

7. Septuaginta Reges (reguli, id est principes; quæque enim urbs suum habebat Regem, ut vidimus Josue cap. 12. v. 9. et seq.) amputatis manuum ac pedum summitatibus colligebant sub mensa mea ciborum reliquias.] Scilicet pollices eis amputarat, ne rebellare vel effugere possent: ex fastu vero eis quasi canibus ciborum reliquias sub mensa projiciebat, ideoque ei pœnam talionis irrogarunt Hebræi. Sic Valerianus Imp. dum Christiano sacro conculcat, a Sapore Persa comprehensus, et quoties in equum ascenderet conculcatus fuit, teste Eusebio l. 7. Hist. cap. 9. Idem contigit Bajazeto Turcarum Imp. qui Tamerlani sella canisque fuit. Cum enim eum jam captum interrogaret Tamerlanes: Si in tuam potestatem venissem, quomodo tu in meam veniati, quid fecisses mihi? Ille: Fecissem, inquit, caveam ferream et in ea te posuissem. Tu adversus teipsum sententiam pronuntiasti, inquit Tamerlanes. Itaque illi accidit quod ipse fecisset, et in cavea fuit ad diem usque mortis.

Alexander Imperator, teste Lampridio, quemdam impostorem fumo ex stipulis ustulari jussit, præcone clamante: *Fumo punitur qui vendidit fumum.*

Sicut feci, ita reddidit mihi Deus.] Hoc est quod soncitur Sap. 11. 7. *Per quæ peccat quis, per hæc etiam torquetur.* Eo pertinet illa Christi sententia Matth. 26. 52. *Omnes qui acceperint gladium gladio peribunt.* Et Apoc. 13. 10. *Qui in captivitatem duxerit, in captivitatem vadet: qui in gladio occiderit, aportet eum gladio occidi.* Et Genes. 9. *Quicumque effuderit humanum sanguinem, fundetur sanguis illius, etc.* Et Abacuc 2. 8. alloquitur Deus regem Babylonis. *Quia,* inquit, *spoliasti gentes multas, spoliabunt te omnes qui reliqui fuerint de populis Israel.* Denique lex talionis exstat Exodi 21. 24. *Oculum pro oculo, dentem pro dente, manum pro manu, pedem pro pede, etc.* Sic Constantino Imper. ab Irene matre oculi eruti sunt eadem die, quo ipse ante quinquennium Nicephorum patruum quosi imperium affectantem excæcaverat, uti narrat Zonaras tom. 3. qui et simile addit de Leontio Imper. Ipsum scilicet naso fuisse truncatum et imperio depulsum ob Absimaro, eo quod ipse Justinianum Rhinotmetum truncato naso imperio exuisset.

Porro videtur Adonibezec hac pœna humiliatus in se reversus animum mentemque mutasse; nam et priorem suam crudelitatem confessus est, et Dei æquitatem prædicavit. Agnovit ergo pœnitens justam Dei in se vindictam, ideoque vocat eum Elohim, id est, justum judicem et vindicem, eumque unum et solum, non plures, unde et ductus fuit in Jerusalem, id est, in agrum suburbanum Jerusalem, ait Josephus, ideoque in ipsam urbem Jerusalem, postquam eam expugnarunt Judæi, ait Hugo Victor. ibique mortuus: idque apto symbolo, quasi a peccatis ad pœnitentiam, ob impletate ad veri Dei cultum, ex idololatriæ cæcitate ad fidei pacisque visionem, a fastu ad demissionem, a blasphemia ad Dei laudem traductus fuerit, ideoque Hebræi ei vitam condonarunt, ait Magalianes. Quare Adonibezec, id est, dominus fulguris æquo fulgoreæ factus est Adonisedec, id est dominus justitiæ, justæque patientiæ et pœnitentiæ.

Symbolice dæmon, ait Serarius, est vere Adonibezec, seu fulguris dominus: primo, quia de eo Salvator Luc. 10. 18. *Videbam,* ait, *Satanam sicut fulgur de cœlo cadentem.* Secundo, quia fulgur recte superbiam vanamque gloriam significat, quæ claritatis ali-

quantulum spargit, sed ita ut subito pertranseat, momento evanescat sæpeque fulminum et gravissimarum tempestatum initium sit. Est vero *Satan rex super universos filios superbiæ*. Job 41. 25. Iste Adonibezec reges capit, et quidem 70. id est, quam plurimos. Ii vero sunt qui aliis potentia, dignitate, sucluritate, doctrina præstant,

8. OPPUGNANTES ERGO FILII JUDA JERUSALEM, CEPERUNT EAM] Prius Jerusalem capta fuerat a Josue cap. 10. 1. qui et regem ejus Adonisedec occiderat; sed postea Jebusæi arcem Sion tenentes urbem recuperarunt. Unde hic rursum eam expugnavere Judæi, excepta arce Sion, quam diu post primus Jebusæis extorsit David, 2. Reg. 5. 7.

Porrò Jerusalem proprie pertinebat ad tribum Benjamin; hic tamen dicitur expugnata a tribu Juda, quia hæc in urbe partem habebant, et quia Benjaminitæ viribus suis diffidentes eam expugnandam tradiderunt Judæis, uti dixi Josue cap. 10.

TRADENTES CUNCTAM INCENDIO CIVITATEM,] eo quod a Josue et Judæis subacta eis rebellasset, et quia Deus incendio volebat ab idololatria et sceleribus purgari urbem, totamque renovari, in qua templum et Reipubl. æque ac Ecclesiæ caput collocare statuerat. Sic jussit incendi Jericho, Hai, aliasque nonnullas Chananæorum urbes.

10. CARIATHARBE.] Hæc et sequentia usque ad v. 16. audivimus Josue 14. 12. et cap. 15. 13. et seq. ubi ea explicui.

16. FILII AUTEM CINÆI COGNATI MOYSI, ASCENDERUNT DE CIVITATE PALMARUM, CUM FILIIS JUDA IN DESERTUM SORTIS EJUS, QUOD EST AD MERIDIEM ARAD, ET HABITAVERUNT CUM EO.] *Filii Cinæi*, id est, filii Hobab, qui erat filius Jethro soceri Mosis: Moses enim Sephoram filiam Jethro duxerat uxorem; inde Hobab Sephoræ frater (alio nomine dictus Cin et Cinæus, ait Hugo Victor. et Serar.) ejusque posteri Cinæi, cognati, id est, affines Mosis, Mosi quasi cognato adhæserunt, factique proselyti secuti sunt castra Hebræorum per desertum, et cum eis ingressi sunt in terram promissam. Ad hoc enim eos invitarat Moses, promittens eis id quod in ea erat optimum. Num. 10. 32. Quocirca Cinæis data est ab Hebræis civitas palmarum, id est, Jericho, palmis et palmetis, æque ac balsamo omniumque rerum copia abundans, non quasi Jericho a Josue solo æquata tam cito reædificata fuerit, sed quod civitas hic æque ac cap. 3. capiatur pro area civitatis et agro civitati vicino.

Sed cur Cinæi, relicta Jerichunte adeo amœna et fertili, inde migrarunt in sterile desertum Juda? Rabbini causam dant ut jungerent se tribui Juda et Othonieli principi, ac ab eo legem discerent; sed hæc discenda potius erat a Phinees Pontifice et Levitis. Quare verisimilius credit Serarius, et ex eo Salianus, eos divinitus solitudinis desiderio monasticæ vitæ atque anachoreticæ rudia quædam fundamenta jecisse, quæ deinde in Rechabitis aliquo modo propagata sit Jerem. 35. ubi inter alia sine domo in tabernaculis dicuntur habitasse, quod de Haber Cinæo cap. 4. Judicum etiam dicitur; Cinæi ergo fuere viri pii et religiosi, unde eorum posteri fuere Rechabitæ, adeo laudati a Jeremia cap. 35. ac deinde Esseni, primi fere monastices professores tantopere celebrati a Philone, Josepho, Eusebio et S. Hieronymo, uti docui Num. 10. 29. Hi ergo delicias carnis in Jerichunte, quasi mentis spiritusque rigorem et vigorem enervantes aspernati, paupertatis amantes loca deserta et solitaria captarunt, ubi liberius et commodius contemplationi, virtutum exercitio et rebus divinis vacarent. Hinc Cinæi Hebr. קִינִים *kinim* sunt *lamentantes*, scilicet ab hoc exilio ad cœlum suspirantes. Unde Threni Jeremiæ Hebr. vocantur *kinoth*. Præluserunt ergo ipsi Eliæ, Elisæo et filiis Prophetarum, qui ante Christum, Anachoretis et Monachis, qui post Christum iisdem in locis vitam solitariam vel monasticam egerunt, versantes cum Deo et Angelis, velut Angeli terrestres et homines cœlestes.

18. CEPITQUE JUDAS (tribus Juda) GAZAM CUM FINIBUS SUIS, ET ASCALONEM ATQUE ACCARON.) Sic quoque habent Hebr. et Sept. Complut. habent *Azotum*. Quare mirum est in Septuag. Romæ emendatis contrarie legi. *Et non possedit Judas Gazam, neque Ascalonem, neque Accaron.* Pejus Josephus lib. 5. Antiq. ait Judæos cepisse Ascalonem et Azotum, non vero Gazam et Accaron, eo quod hæ duæ in planitie sitæ curribus bellicis pollerent; contrarium enim hic asserit Script. Quare Judæi hic urbes has et satrapias Philisthinorum ceperunt, sed mox Philisthini eas recuperarunt, et perpetua cum Judæis bella gesserunt, ut audiemus cap. 3. Porro Accaron pertinebat ad tribum Dan; Judas tamen hic illam expugnavit conniventibus Danitis, eo quod sortis suæ contermina esset ac infesta, ut nisi eam caperet, quiete in sua sorte habitare non posset.

19. QUIA FALCATIS CURRIBUS ABUNDABANT,] qui scilicet falcibus armati obvios et obvia quæque demetebant, ut dixi Josue 17. 16. Sic quoque habent Septuag. Complut. Unde mirum in Roman. legi *quia Rachab obstitit eis;* itaque legit Theodor. qui sic explicat, q. d. Hobab filius Jethro, alio nomine dictus Rechab, persuasit Judæis ne vallis hujus mari adjacentis incolas bello appeterent, eo quod timeret Judæos, si maritima possiderent, per commercium navale cum gentibus ab eis perversum iri. Nimirum legit ipse pro רכב *recheb*, id est, currus, alio puncto *Rechab*, quasi nomen proprium viri. Porro non peccarunt Judæi sic Chananæos hos permittendo, quia eos ita videbant armatos, ut eos debellare se posse diffiderent; cæteræ vero tribus peccarunt, quod, cum Chananæos debellassent, eos non occiderent, ut jusserat Dominus, sed tributarios facerent

21. JEBUSÆUM AUTEM HABITATOREM JERUSALEM NON DELEVERUNT FILII BENJAMIN, HABITAVITQUE JEBUSÆUS CUM FILIIS BENJAMIN IN JERUSALEM,] q. d. Benjaminitæ cum Judæis sociis et ducibus suis urbem Jerusalem ceperunt quidem et incenderunt, ut dictum est v. 8. excepta arce Sion, quam tenuerunt Jebusæi usque ad Davidem, 2. Reg. 5. sed Jebusæi ex arce descendentes, urbem quoque una cum Benjaminitis, ipsis permittentibus, sopito jam bello incolere cœperunt.

Tropol. S. Bern. serm. 58. in Cant. *Quantumlibet*, inquit, *in hoc corpore manens profeceris, erras si vitia putas emortua, et non magis suppressa. Velis nolis, intra fines tuos habitat Jebusæus, subjugari potest, sed non exterminari.* Mox remedium suggerit: *Unum*,

inquit, *in tanto discrimine consilium est, observare diligenter, et mox ut renascentium capita apparebunt, prompta severitate succidere. Non potest virtus cum vitiis pariter crescere; ergo ut illa vigeat, ista crescere non sinantur. Tolle superflua, et salubria surgunt; utilitati accedit, quidquid cupiditati demis. Demus operam putationi. Putetur cupiditas, ut virtus roboretur. Nobis fratres, putationis semper est tempus, sicut semper est opus.*

22. Domus quoque Joseph (puta tribus Ephraim, qui fuit filius Joseph) ascendit in Bethel.] Putat Adrichom. duas fuisse Bethel; unam in tribu Ephraim, alteram in tribu Benjamin, uti dicitur Josue 18. v. 13. et 22. Melius Masius et alii censent unam eamdemque esse Bethel, eo quod illa quæ hic vers. 23. prius vocata dicitur Luza, Luza quoque appellata dicatur Josue 18. 13. Fuit sita in confinio tribus Ephraim et Benjamin, ideoque nunc uni nunc altori tribuitur. Adde: videntur fuisse hæc duo loca vicina, scilicet Luza urbs, quæ postea Bethel, vel Bethel Luza dicta est a visione scalæ quam ibidem habuit Jacob, et locus ipse visionis Jacob, quæ nomen dedit Luzæ urbi vicinæ; hic enim locus erat in tribu Benjamin, urbs vero ipsa erat in tribu Ephraim. Hæc ergo est Bethel, ubi Jacob vidit Deum scalæ innixum; adeoque Jeroboam postea in ea vitulum aureum quasi idolum collocavit. Unde Bethel, id est, domus Dei dicta est Bethaven, id est, domus idoli. Vide dicta Gen. 28. 19.

24. Videruntque hominem egredientem de civitate, dixeruntque ad eum: Ostende nobis introitum civitatis.] Rabbini tradunt Luzam non habuisse portam; sed introitum quendam occultum; fuisse enim ipsam instar nucis undique clausam: לוז *luz* enim Hebr. nucem significat; sed hæ sunt fabularum næniæ: dicta est enim Luza, quod *aux*, id est, nucibus et amygdalis abundaret, ait S. Hieron. Per *introitum* hic ergo non portam, sed aditum in urbem facilem, ob muros humiliores vel dirutos, intellige.

Et faciemus tecum misericordiam,] id est, vitam tibi condonabimus. Poterant id licite facere Hebræi: etsi enim Deus jussisset Chananæos omnes occidi, tamen ob tantum beneficium patefacti introitus in urbem parcere ei poterant, uti pepercerunt Rahab excipienti exploratores, Josue c. 2. Adde Hebræos non permisisse ut hic proditor urbis in ea remaneret; hoc enim dumtaxat voluerat Deus, ne Chananæi inficerent Hebræos suis idolis et vitiis.

Qui cum ostendisset eis, percusserunt urbem in ore (in acie) gladii.] Peccavit hic proditor ostendendo Hebræis aditum in urbem, quia patriam suam eis prodidit; hoc enim est contra pietatem; licet enim patriam impiam et noxiam in bello injusto propugnare non liceat, tamen eam hosti prodere pietas vetat, sicut patrem meum juste a magistratu jussum armis defendere nequeo, sed tradere et prodere non possum sine insigni nota impietatis. Minuit tamen proditionis crimen hic metus mortis illi ab Hebræis intentatæ. Quocirca Aurelianus Imperat. audiens eum qui sibi locum capiendæ Thyanæ urbis indicarat, ea capta cum aliis incolis cæsum esse, lætatus est, dixitque: *Ego enim proditorem amare non potui, et libenter tuli quod eum milites occiderent; neque enim mihi fidem servare potuisset, qui patriæ non pepercit.* Ita Vopiscus in Aureliano.

26. Abiit in terram Hetthim,] id est, in Cyprum, ait Procop. Cyprus enim Hebr. dicitur Cethim, Isaiæ 23. 1. Verum tunc Cethim scribitur per *Caph;* hic autem scribitur per *Cheth,* quare alius est locus Hetthim a Cethim; quis autem ille sit ignoratur.

27. Manasses quoque non delevit Bethsan.] Septuag. addunt, *quæ est Scytharum urbs;* unde et Scythopolis dicta est.

34. Arctavitque Amorrhæus filios Dan in monte; nec dedit eis locum, ut ad planiora descenderent.] Danitæ præ aliis tribubus ab Amorrhæis fuere arctati, ut sortis suæ montes steriles dumtaxat occuparent, non vero valles frugiferas: qua de causa alias terras quæsiere sunt coacti, uti audiemus capite decimo octavo.

35. Habitavitque (non Dan, sed Amorrhæus, ut patet ex Hebr. et Septuag.) in monte Hares, quod interpretatur testaceo, in Aialon et Salebim.] q. d. Amorrhæus Danitis non tantum ademit urbes vallium, sed et tres in monte sitas, scilicet Hares, Aialon et Salebim.

Testaceo: Sic legendum non *testatio*, ut legunt nonnulli; nam *Hares*, hebr. est *testa*: mons ergo hic vocatus est testaceus, vel quod in eo vasa testacea a figulis formarentur, vel quod illorum ruptorum fragmenta ibidem projicerentur, uti Romæ factum videmus in monte ad portam S. Pauli, qui inde mons testaceus nominatur. Septuag. vertunt, *In monte Hares, ubi ursæ et vulpes*, scilicet abundant; quare pro Aialon nonnulli legisse videntur דבים *dubbim*, id est, ursi, et pro *sahalbim* sive *salebim* legisse שועלים *scualim*, id est, vulpes. Licet enim ursi majores et plures sint in regionibus frigidis et Septemtrionalibus, tamen reperiuntur quoque in calidis et Meridionalibus, ut in Judæa: nam ibi David occidit ursum, 1. Reg. 17. 34. et Elisæus per duos ursos occidit 42. pueros sibi illudentes in Bethel, 4. Reg. 2. 24. Forte Samson, qui fuit Danita, ex hoc loco tribus suæ, scilicet ex *Salebim* vulpibus abundante, trecentas suas vulpes collegit, ad quarum caudas alligans faces, Philisthinorum segetes succendit, ut audiemus c. 15. 4.

Et aggravata est manus domus Joseph, factusque est ei tributarius.] q. d. Ephraimitæ posteri Joseph, vicini Danitis, gravitor oppresserunt Amorrhæos in sorte tribus Dan habitantes, eosque jure belli quasi a se subactos sibi fecerunt tributarios. Igitur omnes fere tribus peccarunt in hoc, quod Chananæos a se subjugatos non occiderint, uti jusserat Dominus; sed fecerint sibi vectigales, uti patebit initio cap. sequent.

36. Ab ascensu Scorpionis.] Septuag. et alii *super acrabbim*, id est, super locum scorpionum. Est nomen loci ita dicti, quod *acrabbim*, id est, scorpionibus abundaret, ait Lyran. Abulens. Dionys. Arias et alii. Ab hoc *acrabbim*, id est, loco scorpionum, dicta est Acrabatena urbs, et Acrabatenæ regio, quæ fuit una ex undecim Judææ toparchiis, eratque terminus Samariæ, et confinium Amorrhæorum. Vide de ea S. Hier. in locis hebr. Josephum lib. 2. belli cap. 11. Adrichom. et alios Chorographos Terræ sanctæ.

Petra.] Est nomen urbis in petra sitæ, in confinio Judææ et Amalec. Alia fuit Petra in Arabia; quæ inde petræa est cognominata.

CAPUT SECUNDUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Arguuntur Hebræi ab Angelo, quod idola colant. Inde, v. 11. recensetur causa institutionis Judicum, scilicet quod Hebræi post mortem Josue coluerint idola, ideoque Deus eos tradiderit Idumæis aliisque hostibus; unde ipsi poenitentes ad Deum redierint, ejusque opem implorarint: qui proinde misit eis Judices, ut ipsi Hebræos a servitute et tyrannide gentium liberarent.

1 Ascenditque Angelus Domini de Galgalis ad locum Flentium, et ait: Eduxi vos de Ægypto, et introduxi in terram pro qua juravi patribus vestris: et pollicitus sum ut non facerem irritum pactum meum vobiscum in sempiternum: 2. Ita dumtaxat ut non feriretis fœdus cum habitatoribus terræ hujus, sed aras eorum subverteretis; et noluistis audire vocem meam: cur hoc fecistis? 3. Quam ob rem nolui delere eos a facie vestra, ut habeatis hostes, et dii eorum sint vobis in ruinam. 4. Cumque loqueretur Angelus Domini hæc verba ad omnes filios Israel, elevaverunt ipsi vocem suam, et fleverunt. 5. Et vocatum est nomen loci illius: locus Flentium, sive Lacrymarum; immolaveruntque ibi hostias Domino. 6. Dimisit ergo Josue populum, et abierunt filii Israel unusquisque in possessionem suam, ut obtinerent eam: 7. servieruntque Domino cunctis diebus ejus, et seniorum qui longo post eum vixerunt tempore, et noverant omnia opera Domini quæ fecerat cum Israel. 8. Mortuus est autem Josue filius Nun, famulus Domini, centum et decem annorum, 9. et sepelierunt eum in finibus possessionis suæ in Thamnathsare in monte Ephraim, a Septemtrionali plaga montis Gaas. 10. Omnisque illa generatio congregata est ad patres suos, et surrexerunt alii, qui non noverant Dominum, et opera quæ fecerat cum Israel. 11. Feceruntque filii Israel malum in conspectu Domini, et servierunt Baalim. 12. Ac dimiserunt Dominum Deum patrum suorum, qui eduxerat eos de terra Ægypti: et secuti sunt deos alienos, deosque populorum, qui habitabant in circuitu eorum, et adoraverunt eos; et ad iracundiam concitaverunt Dominum, 13. dimittentes eum, et servientes Baal et Astaroth. 14. Iratusque Dominus contra Israel, tradidit eos in manus diripientium: qui ceperunt eos, et vendiderunt hostibus, qui habitabant per gyrum, nec potuerunt resistere adversariis suis; 15. sed quocumque pergere voluissent, manus Domini super eos erat, sicut locutus est, et juravit eis: et vehementer afflicti sunt. 16. Suscitavitque Dominus judices, qui liberarent eos de vastantium manibus; sed nec eos audire voluerunt, 17. fornicantes cum diis alienis, et adorantes eos. Cito deseruerunt viam, per quam ingressi fuerant patres eorum: et audientes mandata Domini, omnia fecere contraria. 18. Cumque Dominus judices suscitaret, in diebus eorum flectebatur misericordia, et audiebat afflictorum gemitus, et liberabat eos de cæde vastantium. 19. Postquam autem mortuus esset judex, revertebantur, et multo faciebant pejora quam fecerant patres eorum, sequentes deos alienos, servientes eis, et adorantes illos. Non dimiserunt adinventiones suas, et viam durissimam, per quam ambulare consueverunt. 20. Iratusque est furor Domini in Israel, et ait: Quia irritum fecit gens ista pactum meum, quod pepigeram cum patribus eorum, et vocem meam audire contempsit; 21. et ego non delebo gentes quas dimisit Josue, et mortuus est: 22. ut in ipsis experiar Israel, utrum custodiant viam Domini, et ambulent in ea, sicut custodierunt patres eorum, an non. 23. Dimisit ergo Dominus omnes nationes has, et cito subvertere noluit, nec tradidit in manus Josue.

1. Ascenditque Angelus Domini de Galgalis ad locum Flentium.] Primo ergo Angelus hic apparuit in Galgalis, ut ex loco Hebræos memores redderet professionis et obedientiæ Deo præstandæ, a se susceptæ et promissæ. In Galgalis enim se sacro Circumcisionis ritu initiaverant, et professi erant se legem Dei a Mose latam servaturos, sicut nos in Baptismo profitemur legem Christi. Ex Galgalis vero transtulit se Angelus ad locum, qui postea vers. 5. ab eventu dictus est Flentium, quo Israelitæ, hostium

et miseriarum suarum sensu pressi, suam calamitatem deplorantes convenisse videntur, vel communi consilio, ut ibi de remedio inter se consultarent, vel potius monitu Angeli, qui apparens in Galgalis videtur monuisse Hebræos, ut ad locum Flentium se conferrent: habere enim se quod eis ibidem diceret, quodque calamitatis remedium suggereret.

Porro Rabbini censent hunc Angelum fuisse Phinees Pontificem; sed certum est fuisse proprie dictum Angelum: probabile est fuisse sanctum Michaelem, tum quia ipse erat præsens et tutor Synagogæ, uti jam est Ecclesiæ, tum quia idem apparuit Josue c. 5. v. 13. initio gubernationis suæ docens et dirigens eum. Unde videtur idem hic apparuisse, modumque suggessisse Hebræis impetrandi a Deo judices, qui eos a servitute liberarent. Quocirca hic Angelus loquitur in persona Dei, sicut legatus loquitur in persona sui Regis, ac populus putabat eum esse Deum, non Angelum. Ait enim: *Eduxi vos de Egypto*, etc. Denique apparuit hic Angelus, atque hæc Hebræis dixit, non vivente adhuc Josue, ut volunt Abul. et Torniellus; nam vivente Josue Hebræi coluerunt Deum verum, sed post ejus mortem, cum nova progenies succrescens, ac cum vicinis gentibus, præsertim Tyriis et Sydoniis, conversans, ab iis utpote divitibus didicit colere eorum idola, Baalam et Astaroth. Ita Procopius, Cajetanus, Serarius, et favet S. Augustinus.

2. Ita dumtaxat, ut non feriatis foedus cum habitatoribus terræ,] ne ipsi vos ad sua idola et scelera conversando pellicerent. Vetuit ergo Deus hæc fœdera: quare illa Hebræis fuere illicita; at non statim irrita; Hebræi enim ineuntes fœdus cum Chananæis, licet illicite, post contractum tamen de eo initum tenebantur illud servare, præsertim si juramento id confirmassent: tum quia hoc exigit jus naturæ et gentium, alioqui enim tolleretur omne commercium, omnisque hominum societas, si fœdera et pacta violare liceret; tum quia; hoc exigebat reverentia nominis divini in juramento invocati, ne pejerare viderentur si illud violarent, tum denique quia Chananæi nesciebant Deum vetuisse, multo minus irritasse hæc cum eis fœdera: quare valde scandalizati fuissent, si Hebræi ea violassent, ac tam ipsos quam Deum et religionem eorum blasphemassent. Postquam tamen eis palam constitit Deum hæc fœdera vetuisse, scandalizari non potuerunt, si Hebræi Deo obedientes illa rescinderent. Unde Esdras l. 1. c. 9. irritavit et separavit matrimonia Hebræorum cum gentibus contra legem Dei contracta. Etsi enim vera erant, rataque, tamen in ea lege erant solubilia per libellum repudii a Deo eis concessum, si justa subesset causa, ut hic erat disparitas cultus, et periculum perversionis ab infideli, quod subibat conjux fidelis.

3. Quamobrem nolui (et etiamnum nolo, itaque statuo et decerno) delere eos a facie vestra, ut habeatis hostes) qui vos puniant, affligant, et ad Deum redire compellant) et dii eorum sint vobis in ruinam.] Tò *ut* in hac posteriore parte consecutive accipiendum est, non causaliter. Nec enim Deus sanctissimus poterat intendere hanc Hebræorum ruinam lapsumque in idololatriam, sed tantum permittere ad puniendum præcedentia eorum peccata, q. d. Permisi vos a gentibus, quas contra meum jussum tolerastis, deduci ad colendos eorum deos, ut deinde vos castigarem et exterminarem: ruinam enim in culpam permittit Deus ob ruinam in pœnam: hac enim culpam castigare intendit. Non enim permittit Deus malum culpæ, nisi hoc fine, ut ex eo eliciat bonum, vel miserendi, vel si nolint uti misericordia, puniendi, puta ostendendi suam clementiam in condonando vel justitiam et vindictam in castigando, ut docet sanctus Augustinus, sanctus Thomas cæterique Theologi.

4. Ad omnes filios Israel,] ad totum coetum Israelitarum, sive ad omnes qui convenerant.

5. Et vocatum est nomen loci illius: locus Flentium sive lacrymarum.] Septuag. κλαυθμῶν. id est, *locus Plangentium*, ab eventu jam dicto, quia ut dixi v. 4. filii Israel audita comminatione Dei per Angelum *levaverunt voces suas et fleverunt*.

Quæres: Quis, et ubi fuit hic locus Flentium sive κλαυθμῶν? Resp. Adrichom. fuisse juxta Galgala, inde enim ascenderat Angelus. Alii putant fuisse Silo, ibi enim erat Arca; unde eo confluebat populus ad sacrificandum, quod et hic fecit. Hinc sequitur: *Immolaveruntque ibi hostias Domino*. Verum dico, locum Flentium fuisse in tribu Juda, juxta Jerusalem a parte Occidentali, in sylva, sita ultra vallem Raphaim, quæ a tergo habebat Philisthinos. Id ita esse liquet ex eo, quod David in hac eadem sylva latuerit, cum Philisthæos in valle Raphaim, ad motum cacuminum arborum sylvæ, aggressus cæcidit 2. Reg. 5. 24. Hunc enim locum fuisse *in sylvis, quæ loca Flentium appellata sunt*, diserte ait Josephus lib. 7. Antiq. 4. et clare Sept. 2. Reg. 5. v. 23. *Accedes*, inquiunt, *ad eos prope Clauthmona*, id est, locum Flentium, *et erit cum audieris vocem collisionis a sylva Clauthmonis, tunc descendes ad eos.*

Nimirum voluit Deus hunc locum Flentium esse exemplum perpetuum Hebræis, ad agendam pœnitentiam in fletu et lacrymis, quoties ipsi ex lege quotannis Jerosolymam ad templum oraturi et sacrificaturi pergerent.

Tropol. κλαυθμῶν, sive locus Flentium est terra et vita hæc hominum, a Deo ob Adæ peccatum exulantium. Adam enim, et nos in eo, e paradiso ejecti sumus in hanc vallem lacrymarum, ut pœnitentia peccatum omne expiemus, ideoque damnati sumus ad mille labores, dolores, ipsamque mortem. Genes. 3. et Psalm. 83. 6.

Rursum locus Flentium est pœnitentia et compunctio, ad quem concionator instar Angeli hujus populum excitare debet, *ut moveat planctum, non plausum*, ait S. Bernard. nam ut idem ait serm. 39. in Cant. *Lacrymæ pœnitentium vinum sunt Angelorum, quod in illis vitæ odor, super gratiæ sit, indulgentiæ gustus, reconciliationis jucunditas, sanitas redeuntis innocentiæ, serenatæ suavitas conscientiæ.* Vide Climachum Gradu 5. de pœnitentia, ubi miram priscorum compunctionem et lacrymas recenset in loco Flentium, quem carcerem vocabant. B. Antiochus hom. 107. *Roruleniæ*, ait, *adspergines lacrymarum, ut dulcor mellis sunt cordi, aut suave fragrans thymiama apud Deum.* Sanct. Chrysost. homil. 6. in Matth. *Sicut*, inquit, *post vehementes imbres mundus aer ac purus efficitur; ita etiam*

lacrymarum pluvias serenitas mentis sequitur atque tranquillitas, omnisque illa de peccatorum tenebris effusa caligo dissolvitur. Et sicut ex aqua et spiritu, sic rursus ex lacrymis et confessione purgamur.

Immolaveruntque ibi hostias Domino.] Licet enim proprius immolandi locus esset in Templo, et ante Templum in Tabernaculo, quod tunc erat in Silo; tamen graves ob causas Judæi subinde alibi immolabant, uti fecit Samuel in Bethlehem, 1. Reg. 16. v. 4. et 5. ac David in area Areuna Jebusæi, 2. Reg. 24. 25. Nam eo ipso quod ibi apparebat Angelus, et populum ad Deum propitiandum hortabatur, videbatur locum sanctum indicare, simulque potestatem ibi sacrificia offerendi facere. Addunt correcti Septuaginta ascendisse Angelum istum etiam ad Bethel et domum Israel: quo significatur eum varias Israelitarum urbes pervolasse, et incolas Siluntem coegisse; vel per Bethel et domum Israel intelligendi Bethelitæ et Israelitæ, qui eo loci convenerant. Ita Serarius.

6. Dimisit ergo Josue populum.] Est hic hysteron proteron: repetit enim ex fine præcedentis libri Josue, gesta ejus quædam, ut inde commode et ordinate ad Judicum, qui ei successere, institutionem et originem transeat. Hic enim liber connexus est libro Josue, et historia Judicum pendet ex historia Josue, quasi a sui principio. Altius ergo a primo sui exordio, puta a Josue, accersit hic Judicum primordia.

9. In Thamnath sare,] Hebr. et Septuag. *In Thamnath cheres*, id est, in imagine solis, quæ sepulcro Josue insculpta est, eo quod ipse stiterit solem, ideoque urbs, ejus *Thamnat sare* per metathesin dicta est *Thamnat cheres*. Vide dicta Josue 24. 30.

11. Et servierunt Baalim,] id est, idolis, sive diis Gentium; nam per *Baalim* significantur omnes dii masculi, sicut per *Astaroth* omnes deæ fœminæ. Porro *Baal* in singulari hebr. significat Dominum: unde antonomastice Deum suum vocarunt *Baal*, id est, Dominum absolute. Primus autem Baal fuit Nemrod, quem coluere Assyrii: Nemrod autem fuit Baal, sive Belus pater Nini mariti Semiramidis. Idem ergo sunt Baal, Bal, Beel, Bel, Belus, etc. Ab Assyriis idolum et cultus Beli transiit ad Babylonios, ut patet Danielis capite 14. v. 2. a Babyloniis ad Sidonios et Phœnices: inde omnia idola et dii Gentium, nomine dilatato, dicti sunt Baal, Bel, Baalim. Unde a Deorum, vel a locorum et eventuum varietate dicti Beelphegor, id est, Priapus; Beelzebub, id est, Deus musca; Beelsephon, id est, Deus Aquilonis, vel Deus absconditus, puta Mercurius. Baal, Gad, id est, Deus fortuna, Baal scemes, id est Deus sol, etc. Vide dicta Genes. 10. 10. Inde a Baal composita sunt nomina Punica (hæc enim lingua affinis est Hebrææ) Hannibal, id est, Castrorum Dominus; Asdrubal, id est, villarum vel atriorum Dominus, Mutbumbal, id est, mortis Dominus, Adherbal, Maharbal, Ithobal, Jerobaal, etc. Ita S. August. hic quæst. 16.

13. Servientes Baal et Astaroth.] *Astaroth*. Quæres primo cujus linguæ sit hæc vox, undeque dicta? Suidas in Astarte censet esse vocem Græcam, dictam ab astro: *Ab astro*, inquit, *cognomen fecerunt; ipsi enim esse luciferum fabulantur*. Et Phavorinus in Astarte: *Astarte*, ait, *astri simulacrum; ipsum astrum Lucifer*, quod Venerem nuncupant. Sic et Etymologicûs, qui et causam addit: Præses enim astrorum est Dea hæc. Unde nonnulli censent Astartem esse Asteriam Deam filiam Phœbi et Cei, quam Perses in uxorem duxit, de qua Hesiodus in Theogonia.

Verum errant: Astaroth enim est vox Syra, non Græca significans oves, præsertim fœminas, cum mammis turgent, et agnos suos lactant, ita dictæ ab עתר *athar*, id est, multiplicare, quod sint fœcundæ, et in Syria multos per annum pariunt agnos; atque ab עשר *ascar*, id est, ditare, quod caseo, lana, lacte, fœtu heros suos ditent; unde veterum opes erant in ovibus, non in auro et argento.

Quocirca multi censent Astartem esse *Venerem* cognomento πολύμαστον id est, *multimammeam*, vel potius μεγαλόμαστον, id est, *magnimammeam*, quod magnas haberet mammas, quod symbolum erat fœcunditatis, qualis est in ovibus fœminis. Inde ergo hæc Dea ab ovibus effecta est a Tyriis et a Sydoniis, ut ab ea ovium fœcunditatem impetrarent, itaque ditarentur et bearentur. Hebr. enim עשר *oscar* tam beare quam ditare significat, quia dives a mundo æstimatur beatus. Unde Cicero lib. 3. de Natura Deorum: *Quarta*, inquit, *Venus Syria, Tyroque concepta, quæ Astarte vocatur, quam Adonidi nupsisse traditum est*. Sic et Herodot. l. 1. Diodor. l. 2. c. 2. Theodor. lib. 1. Reg. 4. 14. ibique Procopius, Aquila et Scholiastes græcus capite septimo. Audi et S. Hieron. in vita S. Hilarionis: *Cum infinito agmine monachorum pervenit Elusam eo forte die, quo anniversaria solemnitas omnem oppidi populum in templum Veneris congregaverat. Colunt autem illam ob Luciferum, cujus cultui Saracenorum natio dedita est*. Scribit Epiphan. hæresi 55. matrem Melchisedech dictam Astaroth sive Asteriam. Quid, si hæc a posteris culta fuerit ut Dea, indeque Deæ dictæ sint Astaroth?

Porro *Astaroth* est numeri pluralis, tum ad emphasim, et honoris causa, ut hanc Deam plurium, imo omnium rerum dominam esse significarent, quod rebus omnibus homines ditare possit, indeque Deus Hebraice vocatur Adonai, et Adonim, Elohim in plurali; tum quia Astartes nomen ad quaslibet Deas fœminas translatum est. Erat enim Astarte Babyloniorum, quam S. Epiphan. hæresi decima nona, Dianam vocat: alia Cartaginensium, quam S. August. hic quæst. decima sexta, asserit fuisse Junonem; alia Edessenorum, quam Lucianus ait fuisse Lunam. Hæc enim fœtus piscium, avium, ovium, dum plena est, multiplicat, itaque homines ditat. Primitus enim prisci gentiles ignorantes Deum verum adorabant Solem et Lunam, a quibus omnia in terra fertilitas manat; unde eos Romani vocabant Jovem et Junonem; Ægyptii Osyridem et Isidem; Syri Baalim et Astaroth. Quia enim ipsi videbant in terra fœcunditatem provenire præsertim a Sole et Luna, per calorem et pluviam, quibus terram humectant et fœcundant; hinc eos ut Deos coluere: hæc enim sunt duo primaria astra in terram influentia. Accessit et tertium, scilicet stella Veneris sive Luciferi, quæ post Lunam cæteris stellis clarius emicat. Unde veteres dixere Venerem esse Lunam minorem, Lunam vero esse Venerem majorem. Quocirca Herodianus libro 5. Astartem

vocat Ἀστροάρχην, *Astroarchen*, id est, astrorum primatem et principem. Et Philo Bibliensis: Astarte, ait, imposuit proprio capiti regni insigne tauri caput, ut corniculatam Lunam significaret. Hinc et *Astaroth*, urbs in qua Astarte colebatur, cognominatur קרנים *carnaim*, id est, *bicornis*, ob duo Lunæ cornua; quare nonnulli suspicantur hanc esse illam urbem, quam Plinius libro quinto, capite vigesimo, *Carne* nominat. Alludit quoque hoc nomen *Carnaim* ad cornua arietum et ovium, ut significetur cornuti gregis copia, ait Marinus in Lexico. Hebr. enim קרן *keren*, id est, *cornu* æque ac שק *sac*, id est, *saccus*, in plurimas gentium linguas manavit.

Porro *Astaroth* proprie quidem significat oves, ut dixi: si tamen per diæresim legas עש תורת *as toroth*, significat *tineam legum*, ait Pagnin. quia idola et idololatria instar tineæ consumunt omnes hominis facultates, leges, virtutes, opes et vires. Diabolus enim ita sui cultores ludificat, ut eis temporalia promittat, æterna adimat, sed temporalia modica quibus eos lactavit auferat. Ipse enim est tyrannus, ac sicut Deum odit pessime, sic et Dei creaturas, præsertim homines ut non nisi eorum damnum, noxam, exitium tam corporis quam animæ sitiat.

Tropolog. *Astaroth* cuique est sua concupiscentia; nam ut ait Origen. hom. 2. *Unusquisque quod præ cæteris colit, quod super omnia miratur et diligit, hoc si Deus est.* Sic guloso *Deus venter est*, ait Paulus Philip. 3. 19. et Virgil. 9. Æneid.

Sua cuique Deus sit dira cupido.

Et alter:

Ambitiosus honos, et opes, et blanda voluptas.
Hæc tria pro trino numine mundus habet.

14. Et vendidit eos hostibus.] Hebr. et Septuag. *Et vendidit*, scilicet Deus, q. d. Deus Israelitas quasi idololatras vendidit, id est, tradidit hostibus, ut eos vexarent, spoliarent, in servitutem redigerent, occiderent. Noster pro וימכרם *vaiimkerem*, id est, *vendidit eos*, legit *vaiimkerum*, id est, *vendiderunt eos*.

15. Manus Domini super eos erat.] *Manus*, scilicet vindex, vindicans et flagellans, q. d. Vindicta Dei ubique eos insequebatur, exagitabat et male mulctabat.

19. Viam durissimam,] quia erant inobedientes et duræ cervicis: via ergo durissima erat eorum impia et obstinata, colendi idola, aliaque scelera patrandi, consuetudo.

22. Ut in ipsis experiar Israel.] Ut scilicet per experientiam ostendam et palam faciam an Israelitæ me colant, meamque legem custodiant, an vero Chananæorum idola. Nam Deus ipse, utpote cui omnia sunt præsentia, quique omnia, etiam futura una mentis cernit in ictu, non eget experientia; quia ipso omnia præscit et prænoscit antequam fiant. Porro hæc Dei experientia consistebat in permissione occasionis et tentationis, quæ hic Hebræis objiciebatur. Nam Judæi simul viventes cum Chananæis vicinis, cum eisque conversantes, ab eis sollicitabantur, ut secum sua idola colerent. Ita Abulen. Secundo, *ut experiar*, hoc est, ut omnibus notum fiat, Israelitas me colere, quando subtrahentes se a communione et vita Chananæorum, me opitulante eos superabunt; et vice versa quod me non colant, quando eis adhærentes, ab eis superabuntur et dire affligentur. Ita Lyran. et Dion. Tertio et germanius, *ut experiar* Hebr. נסות *nassot*, id est, *ut tentem eos*, hoc est ut eos stimulem, pungam, affligam, atque hoc stimulo et afflictione probem et experiar (hoc est ita me geram ac si vellem experiri et per experientiam ignoti alicujus cognitionem exquirere. Est catachresis: Deus enim omnia novit ab æterno, sed experiri dicitur anthropopathos, cum rem occultam probando vel tentando manifestam facit) *utrum ipsi custodiant*, hoc est, utrum ipsi custodire velint *viam* (legem) *Domini*: hactenus enim custodierunt viam, id est, legem Baalim, id est, idolorum quæ coluerunt, uti paulo ante dixit. Τὸ *custodiant* ergo significat actum non perfectum vel proficientem, sed inchoantem, ac mutata mente destinatum, et incipientem, q. d. Israelitæ hactenus me relicto coluerunt idola; permittam ergo eos a Chananæis affligi, ut experiar, an per hanc afflictionem ad cor redeant, et ad me meique cultum revertantur, itaque incipiant custodire meas leges a Mose sancitas. Quod si fecerint, ego eos a Chananæorum tyrannide et oppressione liberabo: si non fecerint, permittam eos gravius ab illis affligi, contundi et opprimi. Porro multi inter Israelitas erant sani in fide, nec deflexerant ad colendum Baal, sed persistebant in avita patrum religione, veroque unius Dei cultu: hos Deus per Chananæos probare et experiri voluit, *utrum custodiant*, id est custodire pergant *viam* (id est legem) *Domini*: utrum scilicet minis et plagis Chananæorum territi, vel prosperitate, opibus et commodis eorumdem allecti a Deo vero ad eorum idola desciscerent, cum eisque commercia et connubia contraherent; an vero constanter hæc omnia contemnerent, solique Deo suo fideliter firmiterque adhærerent: quod si facerent, a jugo Chananæorum eos liberarem; sin autem, eos illo durius premi permitterem; sicque eos erudirem, doceremque mihi servire, non idolis. Unde Noster Hebr. *nassot*, mox capite sequenti versu 1. vertit, *ut erudiret in eis Israelem*, per Chananæos enim Judæi experti sunt, quam Deus flagellet apostatas a Deo ad idola descicentes, quamque liberet et tueatur, prosperetque eos qui in sui cultu firmiter persistunt, aut ab idolorum cultu pœnitentes ad Deum redeunt.

Huic sensui apte insistit tropologia, quam affert S. Gregor. lib. 3. Dialog. cap. 14. in fine: *Dominus*, inquit, *Chananæos diutius reservavit, ut in eis experiretur Israel; quia nonnumquam, ut dictum est, eis etiam quibus magna dona tribuit, parva quædam reprehensibilia relinquit: ut semper habeant contra quod bellum gerant et devictis magnis hostibus mentem non erigant, quando eos adhuc adversarii etiam minimi fatigant. Fit itaque ut miro modo una eademque mens et virtute polleat, et ex infirmitate lassescat, quatenus et ex parte constructa sit, et ex parte conspiciat esse destructam: ut per bonum quod quærit et habere non valet, illud servet humiliter quod habet.* Hinc et S. Bernard. *Jebusæus*, inquit, *velis nolis in terra tuo habitat* (scilicet concupiscentia in carne) *subjugari potest, exterminari non potest.*

Permisit ergo Deus Chananæos nonnullos, noluit-

que omnes a Josue exscindi a Chananæa variis de causis. Primo, ut ipsi Hebræorum apostasiam et idololatriam sua oppressione castigarent. Secundo, ut Deus experiretur an hac afflictione ad se redirent, imo eos redire quasi compelleret. Erant enim Chananæi quasi stimuli pungentes Hebræos, cogentesque ad Deum colendum, ejusque opem implorandam, ut hostium oppressione ipsos liberaret. Tertio, quia non sufficiebant Hebræi ad omnem terram Chananæorum incolendam et excolendam. Chananæis ergo ejus partem permisit ut ipsi eam colerent, ne a lupis et feris illa occuparetur cum damno et noxa Hebræorum. Hanc rationem dat Deus Exodi 23. 29. *Non ejiciam*, inquit, *eos a facie tua anno uno, ne terra in solitudinem redigatur, et crescant contra te bestiæ.* Quartam causam dat cap. sequenti v. 2. *Ut postea discerent filii eorum certare cum hostibus et habere consuetudinem prœliandi*, ut scilicet vitarent otium, quod ignaviæ omnisque malitiæ est causa, utque bellis assuescerent, quæ crebra habituri erant cum vicinis gentibus, uti habuit David.

Simili de causa olim cum ventilaretur Romæ in Senatu, an delenda esset Carthago jam quasi subacta, ac Cato suaderet urgeretque delendam, utpote Romanis tam periculosam et infestam, Scipio Nasica suasit et persuasit non esse delendam ob belli et bellandi exercitium, ut scilicet Carthago esset cos juventutis Romanæ, qua Romani discerent bella gerere, militiæ assuescerent, corda et corpora ad frigoris, æstus, famis, omnisque incommodi tolerantiam obdurarent, idque recte et sapienter; nam deleta Carthagine virtus Romanorum otio, inertia et luxu elanguit et defluxit. Unde Juvenalis Satyra sexta causam cur prisci Romani fuerint casti, sobrii, vigiles, hanc dat:

> Proximus urbi
> Hannibal et stantes collina in rupe mariti.
> Nunc patimur longæ pacis mala, sævior armis
> Luxuria incubuit, totumque ulciscitur orbem.

Hinc et Spartani non permiserunt suo regi delere urbem hostilem, dicentes: *Noli abolere cotem juventutis nostræ.*

Hinc vicissim Lycurgus, teste Plutarcho in ejus Vita, sanxit ne Lacedæmones cum iisdem hostibus diu sæpeque bellarent; ne videlicet docerent eos arma tractare, itaque sua militari arte et industria tandem Lacedæmones superarent et subjugarent. Idem principium et militare et politicum habet et observat Turca. Quocirca Agesilao Spartæ regi assidue cum Thebanis bella gerenti, et in pugna quadam vulnerato salse dixit Antalcidas: *Pulchram a Thebanis mercedem reportas, quos invitos et nescientes pugnare docuisti.* Nam numquam bellicosiores fuere Thebani, quam dum a Spartanis sive Lacedæmoniis bello crebro fuere impetiti.

Tropol. causam dat Abbas Daniel apud Cassianum coll. 4. c. 6. dicens: *Quam utique pugnam non invidens Deus quieti Israelis, nec male eidem consulens, sed sciens esse utilissimam, reservavit, ut dum gentium semper istarum impugnatione deprimeretur, numquam se sentiret auxilio Domini non egere, et ob id semper in ejus meditatione et invocatione persistens, nec inertia solveretur, nec bellandi usum et exercitia virtutis amitteret. Frequenter enim quos superare non potuerunt adversa, securitas et prosperitas dejecerunt.*

CAPUT TERTIUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

HEBRÆI OB CONJUGIA CUM CHANANÆIS INITA, INDEQUE SECUTUM IDOLORUM CULTUM, TYRANNORUM SERVITUTE PRESSI, POENITENTES INVOCANT DOMINUM, QUI EOS LIBERAT PRIMO A CHUSAN REGE MESOPOTAMIÆ PER OTHONIELEM, QUI PROINDE FUIT PRIMUS EORUM JUDEX ET PRINCEPS; SECUNDO, V. 12. AB EGLON REGE MOAB PER AOD, QUI FUIT SECUNDUS JUDEX; TERTIO, V. 31 A PHILISTHINIS PER SAMGAR, QUI FUIT TERTIUS JUDEX.

1 HÆ sunt gentes quas Dominus dereliquit, ut erudiret in eis Israelem, et omnes qui non
noverant bella Chananæorum: 2. ut postea discerent filii eorum certare cum hostibus, et
habere consuetudinem prœliandi: 3. quinque satrapas Philisthinorum, omnemque Chananæum,
et Sidonium, atque Hevæum, qui habitabat in monte Libano, de monte Baal Hermon usque ad
introitum Emath. 4. Dimisitque eos, ut in ipsis experiretur Israelem, utrum audiret mandata Do-
mini quæ præceperat patribus eorum per manum Moysis, an non. 5. Itaque filii Israel habita-
verunt in medio Chananæi, et Hethæi, et Amorrhæi, et Pherezæi, et Hevæi, et Jebusæi: 6. et du-
xerunt uxores filias eorum, ipsique filias suas filiis eorum tradiderunt, et servierunt diis eorum.
7. Feceruntque malum in conspectu Domini, et obliti sunt Dei sui, servientes Baalim et Astaroth.
8. Iratusque contra Israel Dominus, tradidit eos in manus Chusan Rasathaim regis Mesopotamiæ
servieruntque ei octo annis. 9. Et clamaverunt ad Dominum, qui suscitavit eis salvatorem, et li-
beravit eos, Othoniel videlicet filium Cenez, fratrem Caleb minorem: 10. fuitque in eo Spiritus

Domini, et judicavit Israel. Egressusque est ad pugnam, et tradidit Dominus in manus ejus Chusan Rasathaim, regem Syriæ, et oppressit eum. 11. Quievitque terra quadraginta annis, et mortuus est Othoniel filius Cenez. 12. Addiderunt autem filii Israel facere malum in conspectu Domini, qui confortavit adversum eos Eglon regem Moab: quia fecerunt malum in conspectu ejus. 13. Et copulavit ei filios Ammon, et Amalec: abiitque et percussit Israel, atque possedit urbem Palmarum. 14. Servieruntque filii Israel Eglon regi Moab decem et octo annis: 15. et postea clamaverunt ad Dominum, qui suscitavit eis salvatorem vocabulo Aod, filium Gera, filii Jemini, qui utraque manu pro dextera utebatur. Miseruntque filii Israel per illum munera Eglon regi Moab. 16. Qui fecit sibi gladium ancipitem, habentem in medio capulum longitudinis palmæ manus, et accinctus est eo subter sagum in dextro femore. 17. Obtulitque munera Eglon regi Moab. Erat autem Eglon crassus nimis. 18. Cumque obtulisset ei munera, prosecutus est socios, qui cum eo venerant. 19. Et reversus de Galgalis, ubi erant idola, dixit ad Regem: Verbum secretum habeo ad te, o Rex. Et ille imperavit silentium: egressisque omnibus qui circa eum erant. 20. ingressus est Aod ad eum; sedebat autem in æstivo cœnaculo solus, dixitque: Verbum Dei habeo ad te. Qui statim surrexit de throno. 21. Extenditque Aod sinistram manum, et tulit sicam de dextero femore suo, infixitque eam in ventre ejus, 22. tam valide, ut capulus sequeretur ferrum in vulnere, ac pinguissimo adipe stringeretur. Nec eduxit gladium, sed ita ut percusserat, reliquit in corpore: statimque per secreta naturæ alvi stercora proruperunt. 23. Aod autem clausis diligentissime ostiis cœnaculi, et obfirmatis sera, 24. per posticum egressus est. Servique regis ingressi viderunt clausas fores cœnaculi, atque dixerunt: Forsitan purgat alvum in æstivo cubiculo. 25. Expectantesque diu donec erubescerent, et videntes quod nullus aperiret, tulerunt clavem: et aperientes invenerunt dominum suum in terra jacentem mortuum. 26. Aod autem, dum illi turbarentur, effugit et pertransiit locum idolorum, unde reversus fuerat. Venitque in Seirath: 27. et statim insonuit buccina in monte Ephraim: descenderuntque cum eo filii Israel, ipso in fronte gradiente. 28. Qui dixit ad eos: Sequimini me; tradidit enim Dominus inimicos nostros Moabitas in manus nostras. Descenderuntque post eum, et occupaverunt vada Jordanis quæ transmittunt in Moab: et non dimiserunt transire quemquam; 29. sed percusserunt Moabitas in tempore illo, circiter decem millia, omnes robustos et fortes viros. Nullus eorum evadere potuit. 30. Humiliatusque est Moab in die illo sub manu Israel, et quievit terra octoginta annis. 31. Post hunc fuit Samgar filius Anath, qui percussit de Philisthiim sexcentos viros vomere; et ipse quoque defendit Israel.

1. Ut erudiret.] Ut scilicet doceret eos tractare arma, modumque pugnandi cum hostibus per assiduum cum Chananæis bellandi exercitium. Rursum, ut doceret colere Deum, non idola; ob hæc enim traditi sunt Chananæis, a quibus eos Deus liberavit, Hebr. est נסות *nassot*, id est, *ut tentaret*, de quo dixi cap. præcedenti vers. 22. ubi Noster vertit: *Ut experiar*. Porro addit: *Ut erudiret Israelem, et omnes qui non noverant bella Chananæorum*. Ubi τὸ *et* est exegeticum, significans id est, q. d. Voluit Deus per Chananæos erudire Israelem, hoc est omnes juniores Israelitas, qui non noverant bella, quæ patres eorum Duce Josue gesserant contra Chananæos, itaque bellorum erant inexperti: quare ut per experientiam discerent pugnare cum hostibus, idcirco Deus reliquit Chananæos, quasi antagonistas, cum quibus assidue bellarent. Unde explicans subdit:

2. Ut postea discerent filii eorum certare cum hostibus, et habere consuetudinem præliandi.] Juxta sensum jam datum, qui clarus est et obvius, quem proinde tradunt Latini plerique, licet Rabbini aliter explicent, q. d. Ut discerent juniores Israelitæ bellorum inexperti quid sit præliari cum Chananæis; quam scilicet noxia sint bella, utpote per quæ suis opibus, libertate, et sæpe vita ab eis spoliabantur; ideoque caverent peccata, ob quæ Deus hæc cum eis bella permittebat. Scilicet dulce bellum inexpertis, expertis autem amarum. Sic Adam, comedendum pomum vetitum, per experientiam didicit bonum et malum, quam scilicet bonum sit obedire Deo, et quam malum non obedire, utpote per quod mortem et tot ærumnas ipse cum omnibus posteris incurrit.

3. Quinque Satrapas Philisthinorum,] id est, quinque Præfectos sive Principes Philisthinorum. Erant enim quinque urbes eorum, scilicet Ascalon, Accaron, Azotus, Geth et Gaza, quæ cum suis vicis et pagis singulas constituebant satrapias sive præfecturas, quibus totidem præerant satrapæ sive præfecti. Repete ex v. 1. τὸ *Dominus dereliquit*, etc, *quinque satrapas Philisthinorum omnemque Chananæum*. Josue plurimos Chananæos deleverat. Hic ergo per Chananæum accipe Phœnices; hi enim ex Chanaan oriundi sæpe etiam a profanis scriptoribus vocantur Chananæi, uti dixi in Josue, et Prov. 31. 24. Unde et mulier Chananæa, Matth. 15. 22. a Marco vocatur Syrophœnissa, quia oriunda ex Phœnicia, puta ex finibus Tyri et Sidonis. Phœnices enim numquam ab Hebræis fuere subacti, multo minus exacti, etsi eorum regio

comprehenderetur terminis terræ promissæ. Unde explicans subdit. *Et Sidonium*. Sidon enim erat caput Phœniciæ: hæc autem urbs nomen accepit a Sidone filio Chanaan, Gen. 10. 15.

7. Servientes Baalim et Astaroth.] Ita legit Noster in Hebr. Alii cum Septuag. legunt אשרות *ascaroth*, id est, *lucis*. Luci erant sylvæ diis dicatæ, in quibus erexerant aras ad iis sacrificandum. Serviebant ergo *lucis*, id est; idolis quæ colebant in lucis. Est metonymia.

8. Tradidit. (Hebr. ימכרם *iimcherem*, id est, vendidit eos. *Vendidit*, id est, tradidit, perinde ac si eos ipsis vendidisset. Est catachresis, significans plenam traditionem; talis enim est rei venditæ) eos in manus Chusan Rasathaim regis Mesopotamiæ, servieruntque ei octo annis.] Hæc prima Hebræorum fuit servitus, primaque idololatriæ eorum in Terra sancta castigatio, qua traditi sunt regi Mesopotamiæ. Ita dicitur regio, quæ in medio duorum ποταμῶν, id est, fluminum, scilicet Tigris et Euphratis, sita est, iisque ambitur et circumdatur. Unde hebr. vocatur ארם נהרים *Arom naharaim*, id est, Syria duorum fluminum sive duobus fluminibus jam dictis intercepta; erat enim multiplex Syria.

Porro *Chusan Rasathaim* hebr. idem est quod *Æthiops* (Chusim enim sunt Æthiopes, ita dicti a Chus filio Cham, Gen. 10.) *duarum impietatum*, ait Pagnin. qualis erat hic tyrannus, quia Hebræos tyrannide opprimebat, et quia eos ad suos deos colendos alliciebat.

Talis Tropol. est diabolus, ait Origen. cui Deus vexandos tradit homines, dum contra eum superbiunt, ut eos humiliet, affligat et conterat, donec resipiscant, et sub Deo se humilient. Talis quoque est Turca, et quilibet hostis, ait Serarius. Dupliciter vero improbus est qui nec Deum timet, nec homines veretur, qui et in animam et in corpus suum peccat; qui juxta superbus est et libidinosus, qui susque deque fert mortales et veniales culpas. Duplici nos malo afficit, qui animum religione, corpus libertate solitisque commodis spoliat: qui spiritalia et temporalia eripit, qui a timore Dei nos abducit, et vitiis non servire facit, qui et in præsentis sæculi ærumnas, et in æterna futuri sæculi supplicia nos conjicit.

Audi Anastasium Nicænum post qu. 92. p. 268. *Quomodo*, ait, *civitates nutriunt lictores, ut homicidas et sepulcrorum effossores, et qui alia hujusmodi scelera admittunt, per eos puniant, non laudantes quidem, sed valde etiam odio habentes eorum instituta, ferentes tamen propter usum eorum ministerii: ita etiam mundi administrator concedit ut sint tyranni tamquam quidam lictores, ut per eos pœnas sumat de impiis et sceleratis. Postea autem eos quoque exactissimo tradit supplicio, quoniam non tamquam Deo ministrantes, sed suæ improbitati servientes, gravia illa et intoleranda fecerunt. Sic Israelem, cum peccasset, Assyriorum tradidit crudelitati; postquam autem isti ne agnoverunt quidem fructum supplicii, vel potius scopum et institutum, tunc eorum quoque fracta potentia coegit eos servire aliis ut docent etiam Prophetæ. A quibus Plato, ut arbitror, suffuratus occasionem, dicit eos qui sunt incurabiles castigare ad aliorum utilitatem.*

9. Et clamaverunt ad Dominum, qui suscitavit eis salvatorem, et liberavit eos Othoniel vindicat.] Advertendum, ait S. August. qu. 18. *Salvatorem etiam dici hominem, per quem Deus salvos faciat*. Simile est 4. Reg. 13. 5. *Dedit*, ait, *Dominus Salvatorem Israeli*. Et 2. Esdræ 9. 27. Sic Plato l. 5. de Republ. Principes vocari vult *Reipubl. Salvatores*.

Fuere ergo Judices Israelis salvatores, ideoque figuræ et typi Jesu Christi Salvatoris mundi. Unde Hieron. ad Paulinum ep. 103. *In judicum libro*, ait, *quot principes populi, tot figuræ sunt*. Judices salvarunt populum in corpore, Jesus sanat fideles in anima; Judices profligarunt tyrannos, Jesus dæmones mundum opprimentes. Quocirca nomen Jesus formidabile est dæmonibus, adeo ut eo audito diffugiant. Audi sanctum Chrysostomum hom. 8. in ep. ad Rom. *Sunt nobis incantationes spirituales, ipsum nomen Domini Jesu Christi: tum ipsius crucis potentia. Hujusmodi incantatio non solum draconem de speluncis abigit, atque ita in ignem conjicit, sed et vulneribus quoque medetur. Hoc tamen et dæmonibus terribile est, et perturbationibus et ægritudinibus salutare. Hoc igitur armemur ipsi: hoc tamquam muro nos muniamus*. Et Orig. l. 1. contra Celsum: *Tanto*, ait, *vis nomini Jesu inest contra dæmones, ut nonnumquam a nobis nominatum sit efficax. Quod docens Jesus dicebat: Multi mihi dicent in die illa: In nomine tuo dæmonia ejecimus*. Et Theod. in ep. ad Philemonem: *Sufficit*, ait, *nobis nominis mentio ad efficiendum ut revereatur vel maxime adversarius*, etc. Mirum sed multis comprobatum exemplis, quod Thyreus noster ait in libro de Dæmoniacis c. 42. n. 22. *Sagis*, ait, *et iis qui se diabolo devoverunt mandari et serio præcipi scimus, ut si quando nocturnos conventus habent, prorsus a nomine Jesu abstineant; quamquam Jesum abjuraverint. Scimus subito et diabolum et præsentem turbam disparuisse, si quando collegarum alicui etiam præter intentionem nomen Jesu excidisset*, etc.

Tropol. Salvatores Jesum Salvatorem imitantes sunt ii, qui animas in viam salutis dirigere satagunt. Audi Rupertum: *Si ergo illos dixit Salvatores*, nempe Scriptura, *per quos Deus temporaliter liberavit Israel: quanto magis recte illi dicuntur salvatores, quorum labor salvatori nostro Deo ad nostram æternam salutem cooperatus est*, etc.

Idcirco S. Ignatius fundator Societatis nostræ noluit nos vocari Ignatianos, sed Societatis Jesu, ut hoc nomine nos extimularet ad strenue procurandam animarum salutem. Valentinianus Imper. teste Vopisco laudavit Probum (qui et postea Imperator exstitit), quod esset *vir sui nominis*, scilicet bonus et probus. Simus et nos viri nominis nostri, ut quasi socii Jesu salvare omnes contendamus. Militi adolescentulo, qui Alexander vocabatur, dicebat magnus Alexander in Tyri expugnatione: *Animose, o commilito, fac facinus nomine quod geris dignum*, etc. Huc spectat quod de Diadumeno puero narratur, cum et imperio et Antonini nomine donaretur: *Ego*, inquit, *elaborabo ne desim nomini Antoninorum. Scio enim me Pii, me Marci, me Veri suscepisse nomen, quibus satisfacere perdifficile est*.

Præclare S. August. tract. 5. in Epist. 1. sancti Joannis: *Quomodo*, inquit, *te glorioris esse Christianum? nomen habes, et facto non habes. Si autem nomen secutum fuerit opus, dicat te quisque paganum, tu factis te ostende Christianum: nam si factis non ostendis*

te Christianum, quid prodest nomen, ubi res non invenitur?

Denique audi sanctum Hieron. in Abdiam sub finem: *Ipsa*, inquit, *Petra Petro donavit ut petra sit. Pastor quoque bonus Apostolis pastorum largitus est nomina, et quodcumque dicitur de se, servis tribuit ut dicantur. Sic ipse Salvator Apostolos suos mundi esse voluit salvatores.*

FRATREM CALEB.] Vide dicta Josue 15. 17. Porro Philo Biblicus asserit Josue morienti in principatu successisse Cenez, eumque præfuisse Israeli 57. annis et multa miraque ejus gesta dictaque enarrat. Post Cenez vero præfuisse Israeli Zebul per 25. annos, post hunc Debboram et Barac. Verum hæc repugnant S. Script. quæ post Josue primum Judicem assignat Othoniel, secundum Aed, tertium Samgar, quartum Barac. Quare Philo iste non Biblicus est, sed errorum et nugarum Bibulus.

10. FUITQUE IN EO SPIRITUS DOMINI, ET JUDICAVIT (id est, vindicavit et ab oppressione Chusan Rasathaim liberavit) ISRAEL.] *Spiritus Domini*, id est, fortitudo, prudentia et maxime impetus ad bellandum, ardorque et zelus ad vindicandum suos populares in libertatem, a Deo Othonieli aspiratus et inspiratus. Omnia enim virtus et qualitas, sive naturalis sive supernaturalis, omnisque gratia, tam gratum faciens, quam gratis data, uti est fortitudo bellica in Script. vocatur spiritus, ut recte advertit Abul. Sic peritia fabricandi tabernaculum, a Deo indita Beseleeli, vocatur spiritus. Exodi 31. 3. Vide ibi dicta. Unde sequitur: *Et judicavit Israel*, tum moribus et legibus bellicis Israelitas instruendo, tum potius sumende de hostibus Mesopotamis vindictam, eosque supprimendo. Simili phrasi dicitur spiritus Domini indulsse Gedeonem, id est, eum incitasse et direxisse ad bellum Madianiticum. Sic sæpe dicitur spiritus irruisse in Samson cap. 14. 6. et seq. quotiescumque eum impulit ad heroica fortitudinis opera generose aggrediendum. Sic spiritus Domini dicitur insiliisse in Saul, eum eum incitavit ad liberandum Hebræos a tyrannide Naas regis Ammon, 1. Reg. 11. 6.

11. QUIEVITQUE TERRA QUADRAGINTA ANNIS ET MORTUUS EST OTHONIEL.] *Quadraginta annis*, id est, usque ad annum quadragesimum, quo officio Judæis perfunctus et defunctus est Othoniel, primus Israelis post Josue Princeps. Hebræi enim sæpe numeros cardinales pro ordinalibus sumunt, uti ostendi Canone 1. et 2. ac Exodi 12. 40. Adde terram Israel quievisse (id est, cessasse a præliis, uti explicatur Josue 14. 15.) per 40. annos, quia videlicet sub Othoniele pauca fuerunt bella: nam initio Hebræi a Chusan fuere suppressi; deinde post victoriam de eo ab Othoniele habitam ita erecti et elevati, ut hostes eorum omnino quiescerent, nec eos invadere auderent. Ita Ribera l. 1. de Templo c. 1.

Porro Othonielis 40. in imperio annos ita probabiliter conjectando distribuit noster Salianus, ut primis 17. ejus annis, quibus adhuc post Josue vixere seniores Israel Deo vero servierit, inde deflexerit ad colendum Baalim et Astaroth per annos circiter quinque: quocirca traditus Regi Mesopotamiæ ei servierit per annos octo, scilicet ad annum trigesimum Othonielis, qui ultimis decem vitæ suæ annis eum debellavit, pacemque et quietem Israeli reddidit. Unde apposite *Othoniel* Hebr. significat *tempus Dei*, vel *tempus meum Deus*, ait Pagnin. fuitque typus Christi Salvatoris, ait Rupert. qui tempore a Deo præfixo in mundum per incarnationem descendit, ut eum a Chusan, id est, Æthiope, puta diabolo oppressum liberaret et redimeret.

12. QUI CONFORTAVIT ADVERSUM EOS EGLON REGEM MOAB.] Dices: Ergone Deus excitavit Eglon ad bellum injustum contra Hebræos, ut tyrannice eos opprimeret, ac consequenter ad peccatum et tyrannidem? Resp. Deus dicitur excitasse Eglon, Nabuchodonosor, Cyrum, Alexand. etc. ad bellandum contra Judæos, aliasque gentes, quia ipsorum scelera per illos castigare destinabat. Fecit autem idipsum primo augendo Eglon, Cyro, etc. vires et animos, consilium et dexteritatem præliandi, item socios fœderatos, arma, milites, quibus confortati invaserunt Judæos vel alias gentes. Secundo, ex adverso infirmando vires, milites, arma Hebræorum, eisque animum eripiendo, ac terrorem et pavorem immittendo. Ita S. August. de gratia et lib. arbitr. cap. 20. idque probat ex illo Josue c. 7. 12. *Non poterit Israel stare ante hostes suos, eosque fugiet.* Tertio, immittendo Eglon Regi cogitationem quod terra Israel fertilis foret et dives, æque ac inermis et a Deo deserta, Deumque velle gravia eorum scelera punire. Quarto, omnia belli impedimenta submovendo, dandoque ei prosperos præliorum successus et victorias, quibus omnibus bene vel male uti poterat Eglon. Sunt enim hæc bona adiaphora sive indifferentia, quibus quis bene vel male uti potest pro suo arbitrio; prævidebat tamen Deus Eglon Regem ex mala sua voluntate, et imperii ambitu dominandique cupidine iis male usurum, bellumque imperandi libidine Hebræis injuste illaturum et prosecuturum, quod ipse permittere decrevit, ut per eum Hebræos peccantes castigaret. Vide dicta Exodi c. 7. v. 3. et c. 11. 2.

Ulterius non poterat Deus directe Eglon Regem incitare ad bellum Hebræis inferendum, nisi justam belli causam haberet Rex, quæ nulla hic liquet; vel nisi ipse Regi suam indicaret voluntatem, scilicet velle se punire scelera Hebræorum, ac ad hoc Rege uti quasi administro et castigatore, quod Nabuchodonosori Deum indicasse opinatur Abulensis ex illo Isaiæ 5. 26. *Elevabit signum in nationibus procul, et sibilabit ad eum de finibus terræ:* cui Dei voluntati et instinctui si Eglon se conformasset, utique bellum justum auctoritate divina contra Hebræos gessisset: fuisset enim quasi lictor, carnifex, et executor vindictæ et justæ sententiæ a Deo contra Hebræos latæ. Verum quia tyrannorum animi magis ad opes, gloriam, dominatum, quam ad Dei voluntatem attendunt, hinc bella eorum plerumque sunt injusta; nec Deus eis suam voluntatem revelat, ut eis tribuat potestatem fideles invadendi, sed eorum superbia et tyrannide utitur, permittendo illam ad fidelium castigationem.

13. ET COPULAVIT (scilicet Deus vindex, ut patet ex Hebr. et Septuag.) EI FILIOS AMMON.]

POSSEDIT URBEM PALMARUM,] puta Jericho: hæc enim erat fertilissima et opulentissima, eratque juxta Jordanem, ut ex Moab sita trans Jordanem, facilis in Jericho esset transitus; utque occupato Jordane separa-

ret tros tribus trans Jordanam sitas a cæteris novem cis Jordanem sitis, ne sibi mutuo opem ferre possent.

14. Servierunt que filii Israel Eglon regi Moab decem et octo annis.] Nota: In hoc libro sæpius recensentur plures oppressionis ot servitutis Hebræorum anni; sed hi omnes intra præcedentium vel sequentium Judicum annos includuntur. Negat id Melchior Canus lib. 1. de locis ad 12. argum. sed constanter uno ore affirmant Hebræi, Græci, Latini, ac nominatim Eusebius, S. August. Orosius, Isidor. Beda in Chron. Lyran. Abulens. Dionys. Adrichom. Genebrard. Salianus, Torniellus, Ribera lib. 1. de Temple cap. 1. et alii passim; idque satis colligitur ex cap. 15. v. ult. ubi Samson dicitur judicasse Israel viginti annis in diebus Philisthiim, quibus scilicet Philisthini oppresserunt Hebræos per 40. annos, uti dictum est cap. 13. 1. Ergo eodem tempore quo Hebræi a Deo traditi sunt Philisthinis, saltem posterioribus annis Samson fuit excitatus a Deo, ut eos ab illis liberaret, uti cap. 13. vers. 2. et seq. narratur. Quare ex 40. illis annis, viginti posteriores continentur intra viginti annos Samsonis; viginti autem priores inter annos Judicum, qui Samsonem præcesserunt.

Secundo, idipsum liquet ex 3. Reg. 6. v. 1. ubi ab ingressu Hebræorum ex Ægypto usque ad annum quartum Salomonis, quo ipse cœpit fabricare templum, numerantur præcise anni 480. ergo servitutis anni non sunt computandi. Si enim illos computes, invenies centum et undecim plures, puta 591. non 480. et licet id concedat Melchior Canus, ac noster Serarius eodem incliuet, quasi 480. illi anni tantum sint anni quibus præfuerunt Judices, non quibus oppressi a tyrannis Hebræi eis servierunt; hos enim fuisse 591. tamen hoc directe adversatur Script. quæ totum tempus ab exitu ex Ægypto usque ad annum quartum Salomonis numerans, præcise consignat annos 480. Audi ejus verba: *Factum est ergo quadringentesimo et octogesimo anno egressionis filiorum Israel de terra Ægypti*, in anno *quarto, mense Zib (ipse est mensis secundus) regni Salomonis super Israel, ædificari cœpit domus Domino.* Sic enim uniformiter habent Hebr. Chald. Græca et Latina. Quare errat Josephus, vel certo mendum est in Josepho, dum ipso numerat annos 592.

Porro hos 480. annos licet varii vario numerent, verisimillimus tamen est computus Ariæ Montani in Daniele, quem fere sequuntur Adrichom. Salianus, Turniellus et alii: nimirum Hebræi ab egressu ex Ægypto tendentes in Chanaan peregrinati sunt in deserto annis 40.

Inde a Jesue usque ad Othonielem primum Judicem fluxere anni 17.

Othonieli Script. hic assignat annos 40.

Aod qui successit Othonieli hic v. 30. attribuit annos 80.

Samgar qui Aod secutus est omnes dant pauculos menses, idque v. 31. sat indicatur.

Barac et Debboræ cap. 5. ult. memorantur anni 40.

Gedeonis pariter c. 8. v. 28. recensentur anni 40.

Abimelech Gedeonis filio c. 9. v. 22. dantur anni 3.

Tholæ cap. 10. v. 2. dantur anni 23.

Jair cap. 10. v. 3. anni 22.

Jephte cap. 12. v. 7. anni 6.

Abesan cap. 12. v. 9. anni 7.

Ahialon cap. 12. v. 11. anni 10.

Abdon cap. 12. v. 14. anni 8.

Samson cap. 15. ult. anni 20.

Heli 1. Reg. 4. 18. anni 40.

Samueli et Sauli Actor. 13. v. 21. tribuuntur anni 40.

Davidi 3. Reg. 2. 11. anni 40.

Salomoni 4.

Adde omnes hos annos, et invenies præcise numerum prædictum 480. annorum.

Porro de omnibus his res certa est, excepto Jesue, cui nonnulli dant annos non 17. sed 27. et Samsone, cujus annos viginti aliqui includunt in 40. annis Heli, sed perperam: constat enim Samsonem fuisse Judicem (dicitur enim cap. 15. 20. judicasse Israel) distinctum ab Heli qui ei successit; quare cum Script. Samsoni assignat annos 20. cap. 15. ult. et cap. 16. ult. hi utique eo seorsim ab Heli dandi sunt. Ex hoc computu collige Jesue dandos esse annos 17. non 27.

Quæres: Quotnam sunt servitutis Hebræorum anni hoc libro recensiti, sive quoties, quando, et quamdiu Hebræi servierunt aliis gentibus? Resp. servivisse annis centum et undecim, ut patet ex enumeratione quam subjungo. Hebræi servierunt Chusan Regi Mesopotamiæ, ut patet cap. 3. 8. annis 8.

Eglon regi Moab, ut patet c. 3. 14. annis 18.

Jabin regi Chanaan, ut patet c. 4. 3. annis 20.

Madianitis, ut patet c. 6. 1. annis 7.

Philisthæis et Ammonitis ut patet c. 10. 18. annis 18.

Rursum Philisthæis, ut patet c. 13. 1. annis 40.

Adde hos omnes annos, invenies annos servitutis centum et undecim, qui in Chronologia non sunt computandi; quia in annis Judicum includuntur, uti dixi.

15. Et postea clamaverunt ad Dominum.] Vide hic quam afflictio sit utilis: docet enim, imo cogit Deum prope invocare, ideoque Deus illam immittit, ut compellat nos per creaturas vagantes ad se redire. Rursum tribulationes et flagella, sicut bonis et rectis corde sunt consolationes et materia cœlestium præmiorum, sic malis sunt primitiæ gehennalium tormentorum, ait B. Petrus Damiani l. 8. epist. 6. qui proinde addit: *Dum ergo verberibus cingeris, dum castigaris, non mentem desperatio deprimat, non querela murmurationis erumpat, non tristitiæ mæror absorbeat*, non *impatientem pusillanimitas reddat, sed semper serenitas in vultu, hilaritas in mente, gratiarum actio resultet in ore.* Quia sicut signum est amoris et prædestinationis divinæ, si peccatorem castiget, quod scilicet velit eum salvare: sic vice versa signum iræ et reprobationis divinæ est, quod eum impune agere sinat; quia scilicet vult eum perdere et cruciare in gehenna, ut ostendi Proverb. 3. v. 11. et seq.

Qui suscitavit eis Salvatorem vocabulo Aod.] Fuit hic secundus Israelis Judex; primus enim fuit Othoniel. *Aod* hebr. idem est quod *gloriabor* vel *gloriosus* הוד *hod* enim est *gloria*: talis fuit Aod, quia Eglon, id est, de vitulo (hunc enim hebr. significat *Eglon*) hoc est de vitulante et petulante Rege, magna cum gloria triumphavit.

Filii Jemini.] Hugo Victor. per Jemini accipit Benjamin. Melius alii accipiunt virum illustrem oriundum ex Benjamin: nam et Semei, qui maledixit

Davidi, fuit filius Jemini de tribu Benjamin æque ac Saul, ut patet 1. Reg. 16. 5. et cap. 19. 18. et lib. 3. Reg. 3. 8.

Qui utraque manu pro dextera utebatur.] Quem proinde Septuag. tam hic quam c. 20. 16. vocant ἀμφοτεροδέξιον, id est, ambidextrum. Hebr. enim est אטר יד ימיני itter iad iemine, quod Vatabl. Arias, Pagnin. Cajet. et alii Hebraizantes vertunt, clausum sive captum manu dextra, qui scilicet manum dexteram habebat mancam vel contractam et impotentem, ideoque sinistra pro dextra utebatur, qualem Latini vocant scævam, id est, sinistram (σκαιὰ enim est sinistra). Unde Mutius ille Romanus, qui dexteram coram Porsena rege Hetruriæ animose exussit: ideoque deinceps sinistra usus est pro dextera, cognominatus est Scævola, id est, sinister, quem Itali appellant *Mancino*, Franci *gaucher*, Flandri, *slincks*.

Verum S. Hieron. et Septuag. tam hic quam c. 20. 16. constanter vertunt *ambidextrum*, quibus utique magis credendum est. Ambidexter ergo dicitur clausus, id est, septus; conclusus, et cinctus manu dextra quia utraque manu utens pro dextra, undique ab utroque latere, dextra quasi propugnatrice cingitur et protegitur. Unde S. Hier. illud Psal. 68. 16. *Neque urgeat super me puteus os suum*, vertit: *Non coronet super me puteus os suum*; os enim putei rotundi dum operculo circulari tegitur, eo quasi coronatur, ut Hebr. אטר atar, per *aleph* affine sit et cognatum cum עטר *atar*, per *ain*, id est *coronavit*; Chald. vero, et ex eo Marinus contrarie vertunt: *Non aperiat super me puteus os suum* ut scilicet me absorbeat. Sic hoc loco juxta illos *apertus dextera* dicitur, qui dexteram ex utroque latere habet apertam et expeditam ad pugnam, sive quia tam sinistra quam dextera operatur et præliatur. Unde Syrus vertit, *theri jemino*, id est, *quia duas habet dexteras*; Josephus vero, *manu sinistra melior et ab ea omnem virtutem habens*. Sæpe enim ambidextri, qui sinistra pollent, minus pollent dextera. Porro magna commoditas æque ac laus, præsertim militi, est, esse ambidextrum: utraque enim manu pugnat in hostem, qui una dumtaxat præliatur. Unde ab Homero Iliade 2. laudatur Asteropæus, quod esset ambidexter; signum enim est magnæ virilitatis et fortitudinis. Nam, ut ait Galenus in Aphoris. 7. Hippocratis, *viri quidem ambabus manibus ut dexteris utentes sæpe visi sunt, fœmina vero hactenus nulla*. Et Plinius lib. 7. cap. 17. *Observatum est*, inquit, *viros dextra parte* (ob calorem cordis et jecoris) *majores, quibusdam æquas utraque, aliquibus læva manu præcipuas, nec id unquam in fœminis*. Unde documentum fuit Platonis, quod recitat Arist. lib. 2. Polit. in fine, in Politica viros debere studere ut ambidextri evadant, quo aptiores reddantur bello. Id fit assuetudine: si quis enim sinistram exerceat, aptabit eam quasi dexteram. Vidi Romæ Patrem Societatis nostræ, qui sinistra assueverat scribere, idque tam commode quam dextra. Hinc est illud Hipponactis apud Galenum: *Ambidexter sum, nec aberro percutiens*, sicut sæpe aberrant qui sola dextra feriunt. Unde optimi milites utraque manu digladiantur, et in orbem præliantur.

Tropol. vir sanctus est ambidexter: novit enim uti tam adversis quam prosperis, tam desolatione quam consolatione, tam tentatione et humiliatione, quam honore et exaltatione, ac suum commodum, uti fecit Job, David, et Paulus dicens: *Per arma justitiæ a dextris et a sinistris*, 1. Cor. 6. Vide Cassian. coll. 6. v. 10. ubi post multa hac de re dicta ita concludit: *Erimus igitur ambidextri, quando nos quoque rerum præsentium copia vel inopia non mutarit, et nec illa nos ad voluptatis noxiæ remissionem impulerit, nec ista ad desperationem attraxerit et querelam, sed similiter Deo grates in utroque referentes, parem fructum de secundis adversisque capiemus, qualem se ille verus ambidexter doctor gentium fuisse testatur, dicens: Ego enim didici in quibus sum sufficiens esse, scio et humiliari, scio et abundare: ubique et in omnibus institutus sum, et saturari et esurire, et abundare et penuriam pati, omnia possum in eo qui me confortat.*

16 Qui fecit sibi gladium ancipitem,] Hebr. *habentem duo ora*, id est, duas acies, quem Septuag. vocant δίστομον, id est, utrimque acutum, ut utrimque secare queat. Qualis hic fuerit jam dicam.

Habentem in medio capulum.] Nil de hoc capulo habent Hebr. Chald. et Septuag. nec tamen id finxit aut temere addidit S. Hieron. sed, ut advertit Abulens. solerter, vidit hoc includi in τὸ *ancipitem*, sive *duorum orum*, hoc est acierum. Habuit enim hic gladius sive pugio duas acies sive mucrones, ut utrimque Regem quomodocumque situm ferire posset; volebat enim eum ferire non aperte et cæsim, sed occulte et punctim, ut ictum declinare non posset. Quare necesse fuit ut gladius hic haberet capulum in medio, quo utrimque, si opus esset, sua acie et mucrone Regem pungere et transfigere valeret.

Aliter Serarius: Fuit, ait, gladius iste latior, et in latitudinis hujus medio fuit capulus, scilicet in longitudinis extremo, uti alias esse consuevit: sed si erat latior, ergo ad cædendum erat, hic autem fuit ad pungendum: erat ergo strictior, et acutus instar cuspidis et pugionis. Unde Noster v. 21. vocat *sicam*, a qua dicti sicarii. Fuit ergo hæc nova species et forma gladii, id est, gladioli sive pugionis, ideoque forte Aod ipse fuit faber, eumque sibi fabricavit. Sic Marius romanus dux fuit faber, unde cum ex insidiis interimeretur, dixit interemptori: *Hic est gladius quem ipse fecisti*, uti narrat Trebellius Pollio libro de triginta tyrannis cap. 7.

Longitudinis palmæ.] Refert hoc non ad *capulum*, sed ad *gladium*, ut patet ex Hebr. Chald. et Septuag. Per palmam accipe palmum sive spithamam, ut vertunt Septuag. alioqui palma proprie est mensura exigua quatuor digitorum transversim positorum, palmus vero sive spithama est spatium quod distenta manu inter pollicem et ultimum digitum interjacet, continetque duodecim digitos transversos. Hebr. est גומד *gomed*, quod passim Hebraizantes vertunt cubitum. Unde *gammadim*, id est, cubitales vocantur pygmæi, Ezech. 27. 11. Cubitus est sesquipes, continet viginti quatuor digitos, sive duas spithamas: quare hic cubitus minor debet intelligi, qui æquatur spithamæ, continetque duodecim digitos. Ita Serarius. Sed sicut olim digiti erant majores modernis, sic et spithamæ: nisi quis dicat palmum hic non simplicem, sed duplicem accipi; hic enim æquatur cubito, et solent gladioli sive pugiones esse cubitales, alioqui cultri sunt potius quam gladii.

Et accinctus est eo subter sagum (sota est hæc militum vestis) in dextro femore,] tum ut gladium sive gladiolum et machinationem cædis occultaret: gladio enim solemus ad sinistrum femur accingi, non ad dexterum; tum ut eum facilius educeret manu sinistra, qua percussurus erat Regem incautum.

17. Erat autem Eglon crassus nimis,] instar vituli; *Eglon*, enim Hebr. vitulum significat. Dicit hoc, ut eum ex multa adipe suo oppressum et suffocatum significet, ut explicat v. 22. Septuag. vertunt ἀστεῖος, id est, festivus, quia pingues solent esse festivi, bilares et joviales. Forte pro ἀστεῖος, Septuag. verterunt παχύς, id est, pinguis, obesus, vel βαρύς id est ponderosus, gravis. Vide hic ut gulosis obsit sua gula; quia enim occidit gulosum et obesum Eglon. Obesus enim oec se ab ictu surripere, nec eum inhibere potest, ictusque suo adipe suffocatur: macilentus vero sua gracilitate et agilitate ictum declinare vel infringere potest, ac læsus faciie curatur. Porro, ut ait S. Hieronymus epist. 2. ad Nepotian. *Pulchre dicitur apud Græcos et nescio an apud nos æque resonet: Pinguis venter non gignit mentem tenuem.* Ilis ait Amos Propheta cap. 4. 1. *Audite verbum hoc, vaccæ pingues, quæ estis in monte Samariæ, quæ calumniam facitis egenis, et confringitis pauperes; quæ dicitis dominis vestris: Afferte, et bibemus.* De his Moses Deut. 32. v. 15. *Incrassatus est dilectus et recalcitravit: incrassatus, impinguatus, dilatatus dereliquit Deum factorem suum, et recessit a Deo salutari suo.*

19. Et reversus de Galgalis, ubi erant idola.] Aod post oblata Eglon regi munera, ut facinus tegeret, ab eo et aula regia discessit cum sociis, eosque comitatus est usque ad Galgala, inde solus reversus est ad Regem; idque tum ut solus subiret discrimen vitæ sociosque ab illo eximeret; tum ut secretior esset cædes, et minus suspicioni obnoxia; quod non fuisset, si statim oblatis muneribus eam attentasset, ait Abulens. Unde legati Cæsaris et Regum ad Turcam, dum ei munera offerunt, a Bassis honoris specie ducuntur, itaque brachiis constringuntur, ut gladium ferrumve stringere, Turcamque ferire nequeant: adeo tyrannis est formidolosa, et omnia tuta timet.

De Galgalis ubi erant idola.] Masius, ut dixi in libro Josue, opinatur alia hæc esse Galgala a Galgalis in quibus circumcisi sunt filii Israel, Josue 5. eo quod ibi non essent idula. Dici tamen potest illa a Moabitis ibi posita fuisse, tum ut Galgala et Circumcisionem Judæorum profanarent, tum ut ipsi ibi deos suas invocarent ad Terram promissam sibi subigendam; in ejus enim ingressu crant Galgala: tum ut Judæos initiari suis sacris idololatricis cogerent eo loci, ubi olim patres eorum initiati fuerant sacris Judaicis.

Verbum secretum habeo ad te, o Rex.] Fingit se habere oraculum a Deo sive diis acceptum in Galgala ad Regem perferendum, vel certe secretum aliquod in itinere a se cognitum, quod Regi indicandum foret; mentitur ergo, sed olim tali casu et necessitate mentiri licitum esse censebant non tantum plebei, sed et Philosophi ac Theologi, uti jam sæpe monui. S. Aug. tamen Aod excusat a mendacio, quod per verbum intellexerit factum phrasi Hebræa, q. d. Habeo quod tibi dicam, hoc est faciam, scilicet ut te occidam; hoc enim mihi suggerit jubetque Deus. Ita loquitur, ut Rex ex Galgalis idolorum suorum sibi ad Aod oraculum afferri putet, itaque consurgat, accedatque ad reverentiam verbo Dei exhibendam, ut stans stantem et vicinum silentissime transfigat.

Hinc Anast. Nicæous q. 71. in S. Script. docet licere subinde uti artificiose simulatione, non tamen mendacio, atque id probat Sanctorum exemplis. *Primum,* inquit, *exemplum sit Moyses; quoniam jussu Dei apud Regem præ se tulit, quod viam trium dierum abducturus esset populum ad Deum colendum.* Exodi 3. 18. et Exodi 5. 3. *quamquam ejus esset propositum omnino Israeliticum populum liberare, et traducere ex Ægypto in Judæam. Tale est et quod fecit, qui ad ungendum Davidem in Regem missus est a Deo præ se ferre quod esset sacrificaturus, ne Saul cognosceret, quod Regem pro se constituit, et ne periculum veniret Samueli.* 1. Regum 16. 1. Et paulo post aliis exemplis commemoratis; *Jam vero,* inquit, *ad sumendum justam de inimicis ultionem sæpe doli sunt probati; cujusmodi fuit Aod, qui interfecit Eglon; et Jahel, quæ occidit Sisaram; et Judith, quæ interemit Holofernem. Propter hos ergo dolos non sunt sancti appellandi mendaces, sed sapientes quidem ad bonum; sinceri autem ad malum.* Nec aliud vult S. Thom. 2. 2. q. 40. art. 1. dicens omnem dissimulationem esse peccatum; quia loquitur de illa simulatione, quæ ex intentione ipsius dissimulantis falsum significat, non autem de illa quæ ex acceptione audientium tantum ad falsum significandum detorquetur.

Et ille imperavit silentium,] non famulis aulicis, sed ipsi Aod. Hebr. enim est, *tace*, q. d. Tace secretum quod habes, ne illud aulici audiant, sed exspecta donec omnes astantes emittam itaque solus illud a te excipiam. Ita Interpretes. Abulensis tamen per silentium accipit secessum stipatorum.

20. Verbum Dei habeo ad te,] quia scilicet jubet mihi Deus ut te Israelis oppressorem occidam. Ita S. August. Dicit hoc ut rex e throno surgat, quasi reverenter excepturus Dei oraculum et mandatum, itaque facilius et occultius eum lethaliter ferire et occidere possit, ut dixi. Itaque factum, nam Egloo *statim surrexit de throno*, ut reverentiam exhiberet Deo, ejusque legato Aod, sicut nos assurgimus Evangelio, dum legitur. Sic Balaam ait Balac Regi: *Sta, Balac, et ausculta.* Num. 23. 22. Sic *viator*, ait Plinius lib. 18. c. 11. *Cincinnato nudo et aranti* dixit: *Vela corpus ut proferam Senatus populique Romani mandata.* Porro Deus castigavit Valentinianum Imperatorem, quod Arrianæ uxoris improbitate ac suasu S. Martino non assurrexisset venienti. *Regiam enim sellam operuit ignis, ipsumque Regem ea parte corporis, qua sedebat, afflavit incendium. Ita,* inquit Sulpitius Dialog. 2 c. 6. *solio suo superbus excutitur et Martino invitus assurgit: multumque complexus, quem spernere ante decreverat, virtutem sensisse divinam emendatior fatebatur.*

21. Infixitque eam in ventre ejus;] punctim ergo eum feriit, non cæsim, ut dixi. Fecit hoc Aod Dei instinctu, eoque hostem potius interemit, quam populi rectorem tyrannum, ait S. Thom. lib. 1. de regim. Principum, cap. 6.

Eusebius in Chron. tradit, tempore Aod Troem condidisse Trojam, regnasse Athenis Erichthonium, in Creta Minoem, in Lycia Rhadamanthum, apud Argos

Pelopem, Thebis Cadmum, ejusque nepotem Bacchum in India. Quare tunc fuit Deorum ætas; tunc enim floruere duodecim viri et fœminæ illustres, ideoque inter Deos relatæ, quas Cicero Tuscul. 1. ex Ennio his versibus comprehendit:

Juno, Vesta, Minerva, Ceres, Diana, Venus, Mars,
Mercurius, Jupiter, Neptunus, Vulcanus, Apollo.

Tunc quoque floruit *Xamolxis* Gothorum in Scythia Legislator et Deus: Elysa Sibylla Lybica, ex Jove et Lamia Neptuni filia. Danaus quinquaginta suarum filiarum opera totidem Ægypti fratris filios interfecit, solo Lynceo, qui post eum regnavit, evadente: Crassus Argivorum rex, sub quo sacerdotio primum functus est Calipias Pyrantis primi filius. Apud eosdem Hypermestra, Danai filia, sacerdotio fungitur.

22. Stercora prorupERUNT.] Naturale enim est, ut dum violenter mors infertur, ex angore anima fugiente venter sulvatur, et sordes per alvum vel vesicam egerantur, ut patet in iis qui suspenduntur.

24. Per posticum egressus est.] Perperam Lyranus legit, *per porticum:* Septuag. vertunt, *ordinotos;* S. August. quæst. 23. *milites observantes,* qui scilicet excubare solent ante Regis cubiculum. Chald. vertit, *exedram,* quales esse solent in Anticamera Regum et Principum, quo conveniunt aulici cæteri Regem adituri, exspectantes donec a Rege evocentur. Verum sequentia plane indicant Aod, non per Auticameram, ibi enim ab omnibus visus, notatus et captus fuisset, sed per posticum lateuter fuisse egressum.

28. Occupaverunt vada Jordanis quæ transmittunt in Moab,] ut scilicet præsidium Regis Moab, quod erat cis Jordanem in Jericho, trucidarent, ne per Jordanem in Moab effugere posset.

30. Et quievit terra octoginta annis,] id est, usque ad octogesimum annum a morte Othonielis, quo mortuus est Aod ejus successor. Quare in his 80. annis includuntur 18. anni, quibus Hebræi subacti servierunt Moabitis. Quis enim credat Aod 80. annis præfuisse Israeli, totidemque annis nullum in Israele fuisse bellum? Vide dicta v. 11.

31. Post hunc fuit Samgar.] Hic ordine tertius fuit Judex, sed modici temporis, et paucorum mensium. Hinc *Samgar* hebr. idem est quod *peregrinatus est,* ait Orig. vel *admiratio peregrinantis,* ait Pagnin. Unde in eo liquet quod verum sit illud Eccl. 10. 11. *Omnis potentatus vita brevis.* Sic de Maria Imp. ait Trebellius: *Una die factus est Imperator, alia die visus est imperare, tertia die interemptus est,* nimirum: *Rex hodie est, et cras morietur,* ait Eccl. ibidem vers. 12. Idem Marius Viconsul sex pomeridianis horis consulatum suffectum tenuit; unde a Cicerone tali aspersus est joco: *Consulem habuimus tam severum, tamque censorium, ut in ejus magistratu nemo pranderit, nemo cœnaverit, nemo dormierit.* Ita Trebellius lib. de 30. Tyranuis cap. 7.

Qui percussit (per se solus, ait Abulensis, non per socios, ut vult Lyran.) de Philisthiim sexcentos viros vomere.] Sic et Septuag. Origenes et S. August. vertunt, *vomere;* Chald. vero, Pagnin. Vatablus et Rabbini vertunt, *stimulo boum.* Vomer est ferrum sive cuspis aratri, quo terra finditur et proscinditur, quodque liras facit, et utrimque terram subruendo quasi vomit, indeque dicitur vomer vel vomis. Videtur ergo Samgar fuisse agricola, et irruentibus Philisthæis ab aratro arrepto vomere subito prosiliisse ad pugnam, uti etiamnum faciunt Hungari irruentibus Turcis, et olim fecerunt Hispani ingruentibus Mauris: in cujus rei signum etiamnum rustici Hispani, dum arant, gladiati incedunt, quasi parati ad resistendum hosti repente invadenti. Sic Samson maxilla asini occidit mille Philisthæos cap. 15. v. 16. nimirum in re subitanea, obvia quæque arripiuntur, cum furor arma ministrat, juxta illud Claudiani:

Pro telo geritur quidquid suggesserit ira.

Simili modo ab aratro ad Dictaturam vocati fuere prisci Romanorum Heroes, ut Camillus, Curius, Cincinnatus, Fabricius, etc. qui Romam a Gallis, Samnitibus, aliisque hostibus liberarunt. *Fortissimi,* ait Plinius l. 18. cap. 5. *viri et milites strenuissimi ex agricolis gignuntur, minimeque male cogitantes. Agricola,* inquit Maximus Tyrius orat 24. *continua labore exercetur, sub dio degit, amicus soli, domesticus nivibus, compactis membris discalceatus; manu promptus, pervigil, pedibus pernix, ad ferendum robustus: quem si pugnare oporteat, militem videas exercitatum in laboribus veris, quales expertus est Darius in Marathania pugna.*

Hinc vetus proverbium: *Inflige plagam ab aratro,* sive *impinge vomerem,* dici solitum, cum quis jubet strenue pugnare, licet sine arte. Cujus originem recenset Pausan. lib. Eliæ 2. Glaucus, inquit, quidam Caristius, cum terram aratro proscindenti vomer forte fortuna excidisset ab aratro, sublatum aptavit manu vice mallei. Quod ubi conspexisset pater Demylus, juvenem produxit in Olympia ad pugilum certamen. Verum ubi jam artis imperitus plagis afflictus pene deficeret, pater acclamavit: *Impinge vomerem,* admonens ut sic peteret hostem, sicut vomere solebat vulnerare terram. Hac voce rediit animus juveni, vicitque. Idem postea his vicit Pythia, octies Nemenia, item octies Isthmia: nimirum validi et duri sunt rusticorum ictus; olim enim non sclopetis, sed lacertis certabatur.

Tropol. Glossa: Vomer, inquit, est confessio; quia sicut vomere aperitur, scinditurque terra, ut semen recipiat et fructificet; sic confessione rescinditur terra cordis nostri, ut semen verbi et gratiæ Dei recipiat, per illudque fructus bonorum operum producat. Hac ergo percutiuntur Philisthæi, id est, cadentes, id est, peccata et vitia, quæ nos cadere faciunt in profundum inferni. Origenes per vomerem accipit simplicem monitionem, quæ etiam convertit animas. Vomer quoque significat vim verbi Dei in anima, quo eradicantur spinæ vitiorum, et cordis duritia mollitur. Ita S. Hier. in Isaiæ cap. 2. Vomer tertio designat linguam prædicantium, Isaiæ 2. 4. Vomeres ergo Dei sunt prædicatores virique zelosi, qui agrum Domini operibus charitatis verboque et exemplo scindunt et arant, quique, ut ait Tertull. mox citandus, sunt bonæ frugis operarii. Vomer denique significat affectum geminæ charitatis, vel sensum et animum probum. Ita Tertull. lib. 4. contra Marc. cap. 1. Item studium pacis, modestiæ, concordiæ. Vomere enim terra

aratur tempore pacis, non belli. Ita Tertull. lib. 3. contra Marc. cap. 21.

Alleg. Samgar fuit typus Christi, qui vomere Evangelicæ prædicationis percussit Philisthæos, id est dæmones, idololatras et impios, dum idololatriam et impietatem ex mentibus hominum sustulit.

CAPUT QUARTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Debbora et Barac Sisaram Ducem Jabin Regis profligant in monte Thabor. Sisara fugit, ac dormiens clavo per tempora adacto a Jahel occiditur. Quartus ergo Israelis Judex fuit Barac, cujus gesta hic recensentur.

1 Addideruntque filii Israel facere malum in conspectu Domini post mortem Aod, 2. et tradidit illos Dominus in manus Jabin regis Chanaan, qui regnavit in Asor: habuitque ducem exercitus sui nomine Sisaram, ipse autem habitabat in Haroseth gentium. 3. Clamaveruntque filii Israel ad Dominum: nongentos enim habebat falcatos currus, et per viginti annos vehementer oppresserat eos. 4. Erat autem Debbora prophetis uxor Lapidoth, quæ judicabat populum in illo tempore. 5. Et sedebat sub palma, quæ nomine illius vocabatur, inter Rama et Bethel in monte Ephraim, ascendebantque ad eam filii Israel in omne judicium. 6. Quæ misit et vocavit Barac filium Abinoem de Cedes Nephthali, dixitque ad eum: Præcepit tibi Dominus Deus Israel, vade, et duc exercitum in montem Thabor, tollesque tecum decem millia pugnatorum de filiis Nephthali, et de filiis Zabulon; 7. ego autem adducam ad te in loco torrentis Cison, Sisaram principem exercitus Jabin, et currus ejus, atque omnem multitudinem, et tradam eos in manu tua. 8. Dixitque ad eam Barac: Si venis mecum, vadam; si nolueris venire mecum, non pergam. 9. Quæ dixit ad eum: Ibo quidem tecum, sed in hac vice victoria non reputabitur tibi, quia in manu mulieris tradetur Sisara. Surrexit itaque Debbora, et perrexit cum Barac in Cedes. 10. Qui, accitis Zabulon et Nephthali, ascendit cum decem millibus pugnatorum, habens Debboram in comitatu suo. 11. Haber autem Cinæus recesserat quondam a cæteris Cinæis fratribus suis filiis Hobab, cognati Moysi: et tetenderat tabernacula usque ad vallem, quæ vocatur Sennim, et erat juxta Cedes. 12. Nuntiatumque est Sisaræ quod ascendisset Barac filius Abinoem in montem Thabor: 13. et congregavit nongentos falcatos currus, et omnem exercitum de Haroseth gentium ad torrentem Cison. 14. Dixitque Debbora ad Barac: Surge, hæc est enim dies in qua tradidit Dominus Sisaram in manus tuas; en ipse ductor est tuus. Descendit itaque Barac de monte Thabor, et decem millia pugnatorum cum eo. 15. Perterruitque Dominus Sisaram, et omnes currus ejus, universamque multitudinem in ore gladii ad conspectum Barac; in tantum, ut Sisara de curru desiliens, pedibus fugeret, 16. et Barac persequeretur fugientes currus, et exercitum, usque ad Haroseth gentium, et omnis hostium multitudo usque ad internecionem caderet. 17. Sisara autem fugiens pervenit ad tentorium Jahel uxoris Haber Cinæi. Erat enim pax inter Jabin regem Azor, et domum Haber Cinæi. 18. Egressa igitur Jahel in occursum Sisaræ, dixit ad eum: Intra ad me, domine mi; intra, ne timeas. Qui ingressus tabernaculum ejus, et opertus ab ea pallio, 19. dixit ad eam; Da mihi, obsecro, paululum aquæ; quia sitio valde. Quæ aperuit utrem lactis, et dedit ei bibere, et operuit illum. 20. Dixitque Sisara ad eam: Sta ante ostium tabernaculi; et cum venerit aliquis interrogans te, et dicens: Numquid hic est aliquis? Respondebis: Nullus est. 21. Tulit itaque Jahel uxor Haber clavum tabernaculi, assumens pariter et malleum: et ingressa abscondite et cum silentio, posuit supra tempus capitis ejus clavum, percussumque malleo defixit in cerebrum usque ad terram, qui soporem morti consocians defecit, et mortuus est. 22. Et ecce Barac sequens Sisaram veniebat; egressaque Jahel in occursum ejus, dixit ei: Veni, et ostendam tibi virum quem quæris. Qui cum intrasset ad eam, vidit Sisaram jacentem mortuum et clavum infixum in tempore ejus. 23. Humiliavit ergo Deus in die illo Jabin regem Chanaan coram filiis Israel, 24. qui crescebant quotidie et forti manu opprimebant Jabin regem Chanaan, donec delerent eum.

2. Jabin regis Chanaan qui regnavit in Asor.] Josue cap. 12. vers. 11. et seq. cepit et succendit Asor, sed mox Chananæi eam restaurarunt, adeoque in ea regnavit Jabin.

Habuitque ducem exercitus sui nomine Sisaram.] Josephus l. 5. Antiq. 6. eum vocat Susares et Sisares. *Susares* Heb. idem est quod *equum videns.* סוס *Sus* enim est *equus, Sisares* est *lineam videns*. Græce enim, σχ est *linea*. Alcinius l. 6. c. 15. asserit Sisaram fuisse gigantem, ac regem, id est, regulum sive principem.

Tropol. Origen. hom. 4. Sisara, inquit, interpretatur Visio equi; iste est enim animalis, non spiritualis, qui non videt nisi ea quæ animalis sunt: ipse est ejus visio, ipse ejus intuitus, donec animæ Deum invocanti suscitetur Debbora, ut secundum prophetiæ gratiam gubernetur, discatque sapere non ea quæ carnis, sed quæ spiritus sunt,

Ipse (Sisara potius quam Jabin) autem habitabat in Haroseth gentium,] ubi scilicet erat concursus et confluxus gentium, tum illarum quæ a Josue sedibus suis pulsæ fuerant, ait Arias; tum aliarum quarumlibet, ait Serarius, חרשת *Haroseth*, Hebr. fabricam vel sylvam (uti vertit Noster, 1. Reg. 23. 15. et 2. Par. 27. 4.) significat. Unde Adrich. eam censet a sylva vicina ita dictam, eamque collocat ad Samochonitem lacum, qui valde sylvosus et amœnus erat. Alii verisimilius ita dictam censent a fabris et fabrefactione (חרש *charos* enim fabricare significat) quod in ea fabricati fuerint nongenti currus falcati Sisaræ illeque in ea suum habuerit armamentarium. Unde Chald. vertit: *in munitione arcium gentium.*

3. Nongentos enim habebat falcatos curros,] de quibus dixi Josue 17. 16.

4. Erat autem Debbora prophetis uxor Lapidoth quæ judicabat populum in illo tempore.] Debbora Hebr. idem est quod *apis;* quia ipsa ut apis erat casta, industria, operosa, divina. Sic de S. Cæcilia canit Ecclesia; *Cæcilia famula tua, Domine, tibi quasi apis argumentosa deservit.* Fudit enim mella piorum sermonum, quibus Valerianum sponsum, Tiburtium, Maximum, aliosque 400. infideles ad Christum convertit. Porro apis symbolum est sapientiæ, ut ostendi Prov. 24. v. 14. et seq.

Audi S. Hier. ep. 10. ad Furiam: *Nobis ad hoc nominabitur quod Prophetissa fuerit, et in ordine judicum supputetur. Et quia dicere poterat: Quam dulcia gutturi meo eloquia tua! super mel et favum ori meo; apis nomen accepit, Scripturarum floribus pasta, Spiritus Sancti odore perfusa, et dulces ambrosiæ succos prophetali ore componens.*

Porro Debbora fuit apis suis mellea, sed hostibus aculeata et fulminea; quia per Barac quasi fulmen in eos insiliens occidit. Sic S. Jacobus Episc. Nisibis, Persas Nisibin obsidentes oratione sua, immissis a Deo apibus fugavit et perdidit, ut refert Theodor. in Philotheo: apes enim irritatæ in furorem aguntur, et instar fulminis in hostes involant; suis ergo bombis quasi tonant, alis vero et aculeis fulminant. Ita hic Debbora fulmineos belli ardores indidit Barac, quibus ipse fulminaret in Sisaram, nimirum: *Accendit faculas æmula solis apis.*

Prophetis.] *Præstat hoc*, ait Orig. hom. 5. *consolationem mulierum sexui, ut non desperent prophetiæ gratiæ capaces se fieri posse; sed intelligant et credant quod meretur hanc gratiam puritas mentis, non diversitas sexus.* Sic prophetiæ spiritum habuit Helda uxor Sellum, 4. Reg. 22. 24. Maria soror Mosis, Exodi. 15. Elizabeth uxor Zachariæ et mater S. Joannis Baptistæ, Lucæ 1. Anna filia Phanuel, Lucæ 2. S. Brigida S. Hildegardis, S. Machtildis et plures aliæ. *Existimo* ait q. 11. Theod. *Debboram in contumeliam virorum prophetiæ donum adeptam esse. Nam cum ex viris nullus inveniretur dignus, qui Spiritum Sanctum promereretur, hæc donum sanctissimi Spiritus est consecuta. In probris,* inquit Cicero lib. 1. Offic. *maxime in promptu est, si quid tale dici potest:*

Vos etenim juvenes animum geritis mulierem,
Illaque virgo viri.

Uxor Lapidoth.] Hoc erat nomen mariti Debboræ. Rabbini et Arias vertunt, *mulier Lychnaria*, quæ scilicet concinnabat elychnia tabernaculi. לפידת *Lapidoth* enim et לפידים *lappidim*, Hebr. significat lampades, faces, tædas: indeque deducta est Græca et Latina vox lampas, ait Arias, qui vertit, *mulier lampadarum*, sive *splendorum*, eo quod Debbora divinis illuminaretur splendoribus et oraculis. Alii putant Lapidoth fuisse ipsum *Barac* Judicem. Verius Serar. et alii censent Lapidoth fuisse maritum Debboræ, eumque alium a Barac: si enim idem fuisset, hoc non tacuisset hic Script.

Porro S. Ambr. lib. de Viduis censet Debboram fuisse viduam: *Vidua*, ait, *populos regit, vidua ducit exercitum, vidua duces eligit, vidua bella ipsa disponit, mandat triumphos.* Negat hoc S. Hier. Ep. 10. quia hic vocatur uxor. Utrumque conciliant Abulens. Arias et Serar. dicendo Debboram eo tempore quo gratiam prophetiæ accepit separasse se a thoro mariti, sicque fuisse uxorem quoad vinculum conjugii, viduam vero quoad continentiam et thori separationem.

Quæ judicabat populum.] Jus dicebat populo. Quæres an ergo Debbora fuerit judex, et princeps populi. Affirmat S. Ambros. et S. Hier. locis jam citatis. Melius Abulens. Ariss. Genebr. Cajetan. Serarius et Rabbini censent eam abusive vocari judicem, proprie tamen non fuisse; nec enim id permisisset Jabin et Sisara dominantes Hebræis. Judicavit ergo, id est, jus dixit Debbora, ait Serarius, litesque nonnullas composuit absque jurisdictione ulla, sed ex prophetia tantum, et auctoritate quam hæc illi pariebat, sicut Deioces Initio, antequam Rex fieret, ex sola sapientia; et auctoritate hinc subsecuta, Judicem apud Medos egit, ut narrat libro primo Herodotus: et sicuti de occultis dubiisque rebus iis qui eum consulerent respondebat Samuel 1. Reg. 9. Et sic quod Scriptura, quod Patres dicunt eam judicasse, rexisse, populumque gubernasse, intelligendum. *Judicabat*, inquit S. August. l. 18. Civitatis c. 15. *Apud Hebræos fœmina Debbora; sed per illam Dei spiritus id agebat, nam et Prophetissa erat.* Judex ergo tunc jussu Dei per Debboram factus est Barac, non vero ipsa Debbora.

5. Et sedebat (habitabat) sub palma, quæ nomine illius vocabatur] Palma Debboræ. Apposite, quia ipsa palmam victoriæ de Sisara suis oraculis plectebat Barac et Hebræis; et quia *justus ut palma florebit*, ait Orig.

Inter Rama et Bethel.] *Rama*, ait Origenes homil. 5. *interpretatur excelsa, Bethel, domus Dei. Vide te i-*

quibus locis residere dicitur prophetia, inter excelsa et domum Dei. Nihil enim humile, nihil dejectum, nihil vile erga prophetiæ sedem reperiri potest. Prophetia, quæ nunc in Debbora describitur, inter excelsa et domum Dei dicitur habitare; non enim nos docet quæ super terram sunt quærere, sed quæ in cælis sunt et in excelsis, ubi Christus est in dextera Dei sedens. Illuc nos prophetia hortatur ascendere, illuc discipulos molitur traducere.

IN OMNE JUDICIUM,] ad omnes lites Debboræ sententia et judicio decidendas et terminandas.

6. QUÆ MISIT ET VOCAVIT BARAC FILIUM ABINOEM] S. Ambr. libr. de Viduis opinatur, Barac fuisse filium Debboræ; בר *bar* enim filium significat, quia Debbora c. 5. v. 7. vocatur mater in Israel. Genebr. censet Barac fuisse patrem, Rabbini nonnulli fuisse maritum Debboræ. Sed plane hic innuit Script. eum fuisse externum, non consanguineum Debboræ. Nam Debbora fuit ex tribu Ephraim, Barac vero ex tribu Nephthali, ut patet v. 5. et 6. Barac Hebr. significat fulmen, quia ipse instar fulminis insiliens, cœlesti vi prostravit Sisaram ejusque castra validissima, ut patebit vers. 15. juxta illud de utraque Scipione Asiano et Africano dictum: *Duo fulmina belli Scipiadæ.*

Pater Barac fuit *Abinoem*, qui Hebr. idem est quod *pater pulchritudinis*, aut *pater pulcher*, amœnus, gloriosus. Audi Rupertum cap. 4. *Barac idem qui et Lapidoth* (quod jam refutavi) *vir Debboræ prophetes fuisse traditur. Interpretatur autem Lapidoth fulgur. Barac quoque fulmen. Fulgur idcirco, quia antequam ulcisceretur Israel de Chananæis, quasi fulgur splendebat in populo meritis scilicet et prærogativis operum. Postquam vero ultus est Israel de Chananæis, fulmen, id est percutiens vocatus est.*

DUC EXERCITUM IN MONTEM THABOR.] Thabor mons est altissimus et amœnissimus, in quo transfiguratus est Christus, cujus Barac, id est, fulgur fuit typus: visa enim est tunc Christi facies fulgurea, et vestis ejus fulgens. Græce ἐξαστράπτων, id est effulgurans, ait Lucas 9. 29. Hinc *Thabor* Heb. idem est quod *puritas*, vel *electio*, vel *lumen veniens*, sive *adventus luminis.*

8. DIXITQUE AD EAM BARAC: SI VENIS MECUM, VADAM; SI NOLUERIS VENIRE MECUM, NON PERGAM.] Candem addunt Sept. qui ex se addunt, uti legimus apud S. August. q. 26. *Nescio diem in qua prosperat Dominus Angelum suum mecum.* Apud S. Ambros. lib. de Viduis: *Non novi diem, in qua dirigit Dominus Angelum suum mecum.* Quod explicat S. August. q. d. *Nescio an Dominus faciet mecum prospera per Angelum.* Nescio an Dominus Angelorum mecum die tali fortunet, seu, an per eum mihi affuturus cœptumque fortunaturus sit.

Fuit Barac initio, audiens sibi a Deo tantum tamque arduum munus debellandi Sisaram imponi, tardus in credendo et obediendo; unde Debboram comitem poposcit; mox tamen resumens animos, et a Debbora confortatus, magna fide et spe rem aggressus est, et feliciter confecit; unde ejus fidem celebrat Apost. Hebr. 11. 32.

9. QUÆ DIXIT AD EUM: IBO QUIDEM TECUM; SED IN HAC VICE VICTORIA NON REPUTABITUR TIBI, QUIA IN MANU MULIERIS (Debboræ, vel potius Jabel, ut patet v. 21.) TRADETUR SISARA.] Hebr. *Eundo ibo tecum: verumtamen non erit gloria tua in via, seu ob viam qua graderis. In manu enim fœminæ vendet Dominus Sisarom,* pro victoria enim Heb. est תפארתך *tiphartheca*, id est decus, laus, gloria tua. Sept. vertunt προτερημα, id est *præstantiam sive primas*, q. d. quia non statim credidisti, nec obedisti Deo, sed instar fœminæ trepidasti, hinc gloriam victoriæ futuræ transferet a te Deus, facietque ut non tu, sed Jabel fœmina occidat Sisaram. Vide quam cito et fortiter sibi obediri velit Deus, in rebus etiam arduis et naturam superantibus. Audi S. Ambros. lib. de Viduis: Debbora ducem Barac *quasi mater erudiit, quasi judex proposuit, quasi fortis instituit, quasi Prophetes victoriæ certa transmisit. Denique in mulieris manu summam fuisse victoriæ docet Barac filius, dicens: Nisi tu veneris mecum, non ibo, quia non novi diem, in quia dirigit Dominus Angelum suum mecum. Quanta ergo fœminæ istius virtus, cui dux dicit exercitus: Nisi tu veneris, non ibo?*

14. EN IPSE DUCTOR EST TUUS.] Chald. *Nonne, Angelus Domini exiens ad prosperandum ante te?* Sept. *Nonne Dominus ibit ante te?* Sic Angelus præcessit Judam Machabæum, eumque fecit victorem.

15. PERTERRUITQUE (Heb. המם *hamam*, idest conturbavit, contrivit, perdidit) DOMINUS SISARAM, ET OMNES CURRUS EJUS UNIVERSAMQUE MULTITUDINEM.] Josephus et ex eo Abul. asserit fuisse trecenta millia peditum et decem millia equitum; Sisaram enim omnes Regis non tantum subditos, sed et socios amicosque ad hoc prælium coegisse et conflasse. Favet Chald. qui c. 5. 8. numerat 250. millia militum Sisaræ, præter nongentos currus falcatos. Addit Josephus partem eorum telis gladiisque Israeliticis cæsam, partem a suamet ipsorum equitatu et peditatu terrore panico in eum a Deo immisso protritam, partem a Deo procellis, tonitribus et fulminibus sideratam, ita interiisse, ut ne unus quidem cladi superfuerit, ut habent Hebræa v. 16. Hoc est quod dicitur cap. seq. vers. 20. *De cælo dimicatum est contra eos; stellæ manentes in ordine et cursu suo adversus Sisaram pugnaverunt.* Addit Josephus, Barac ducentem exercitum ad Asor urbem Jabin Regis, ipsum Regem obvium factum interfecisse, ipsamque urbem solo æquasse.

Simili modo Deus Pharaonem procellis, tonitribus et fulminibus perculit et sideravit in mari Rubro, Exodi 14. 24. et Chananæos, Josue 10. 10. et Philisthæos sub Samuele, 1. Reg. 7. 10. hi enim sunt currus, hæc arma quibus impios ferit, uti docet Psaltes Psal. 17. 14. *Et intonuit de cælo Dominus*, et Psalm. 143. 6. *Fulgura*, inquit, *coruscationem, et dissipabis eos: emitte sagittas tuas, et conturbabis eos* Sic exercitu Marci Aurelii Imperatoris ab hostibus circumsessa, Christiani milites oratione sua a Deo impetrarunt pluviam, fulgura et tonitrua cum grandinibus, quibus hostea perculsi in fugam versi sunt. Unde legio illa dicta est κεραυνοβόλος, id est fulminatrix, teste Tertull. Apolog. c. 5. et Eusebio lib. 5. histor. c. 5. Idem accidit Theodosio Imperatori contra Eugenium tyrannum pugnanti, quod pulchre hisce versibus describit Claudianus in Panegyr. de tertio consulatu Honorii:

Te propter gelidis Aquilo de monte procellis
Obruit adversas acies, revolutaque tela
Vertit in auctores, et turbine reppulit hastas.
O nimium dilecte Deo, cui fundit ab antris

Æolus armatas hiemes cui militat æther,
Et conjurati veniunt ad classica venti.

Idem recitat et celebrat S. Aug. l. 5. de Civit. c. 26.

16. Omnis hostium multitudo usque ad internecionem cadebat.] Hebr. *Ut ne unus quidem superesset*. Rara ergo, et novo miraculo prodigiosa fuit hæc victoria, Philo Biblicus asserit e castris Sisaræ cæsa esse 997. millia, quod vix videtur credibile.

17. Sisara autem fugiens pervenit ad tentorium Jahel uxoris Haber Cinæi. Erat enim pax inter Jabin regem Azor et domum Haber Cinæi.] *Erat enim pax*, vel coacta, metu videlicet potentissimi tyranni Jabin vicini, ut vult Abulensis quæst. 24. unde non obstante hac pace, Jahel juste occidit Sisaram, velut hostem Reipublicæ. Vel certe erat pax non pacto certo inita, nec juramento confirmata; sed quia Jabin Rex, vexans Hebræos, sinebat Cinæos intactos in pace vivere, eo quod ipsi a bellis rebusque politicis abstinerent, sibique et Deo vacantes vacarent orationi et contemplationi: quare Jabin Regi fuere in veneratione, amore et honore. Fecit id Deus ut Hebræi discerent quantum valeat pietas, cum viderent Cinæos pios pace frui, adeoque apud tyrannum auctoritate pollere, se vero ob idololatriam assidue ab eo vexari et affligi.

Dices: Si pax erat inter Haber et Jabin, ergo Jahel occidens Sisaram ducem Jabin violavit pacem, fuitque fœdifraga. Resp. Arias pacem inter viros sanciri, quare ea non comprehendi fœminas. Solidius alii respondent pacem hanc vel fuisse coactam, vel liberam, ut utrique parti pro suo commodo liberum esset eam violare. Adde, etiamsi fuisset pacta et jurata, potuisse tamen a Jahel violari, tum quia Deus per Debboram v. 6. jusserat id fieri, bellumque contra Sisaram a Barac et Hebræis capessi. Cinæi autem, qualis erat Jahel, esto non essent Hebræi sanguine, erant tamen affinitate; quia Jethro filiam suam dederat uxorem Mosi. Quocirca Jahel cum aliis Cinæis in Hebræorum coloniam, hæreditatem et Remp. ac ut verisimile est, fidem et religionem transierat, uti dixi Num. 10. 29. Poterat ergo, imo debebat ipsa quasi membrum Reipublicæ Hebræorum Sisaram, velut communem et publicum eorum hostem, imo jam actu invasorem populi sui, prodere aut perdere. Quisque enim tenetur patriam et Remp. defendere, ejusque invasorem publicum, talemque vel a Deo vel a Republica proclamatum et proscriptum arcere et tollere, vel aperto marte si potest, vel occulta arte, dolo et stratagemate, uti fecit Jahel simulans amicitiam cum Sisara, eique pallium et lac porrigens. Denique non est dubium quin Jahel fœmina arcano Dei instinctu ad tantum facinus audendum actu et impulsa sit, ut populum suum tyrannide Sisaræ oppressum liberaret. Ita Abulens. Arias, et alii, quin et Josephus.

18. Ne timeas,] q. d. Nulli hic sunt armati, nulli hostes, quorum gladios extimescas. Non mentitur, quia hoc erat verum.

Opertus ab ea pallio,] veste longiore, vel stragulo, ut eum absconderet, ne si quis Hebræorum domum ingrederetur, eum inveniret et occideret. Fecit astute id Jahel ut suspicionem fraudis, quam ipsa machinabatur, Sisaræ adimeret, utque facilius cum sub stragulo jacentem occideret.

19. Quæ aperuit utrem lactis, et dedit ei bibere.] Jahel Sisaræ poscenti aquam præbuit lac, tum urbanitatis causa, tum ut Sisara facilius obdormiret, itaque secreto et secure ab ea necari posset; lac enim, si a sitibundo large bibatur, vapores et fumos excitat, qui ad caput ascendentes illi gravedinem somnumque conciliant, ut videre est in infantibus, qui lac sugentes vel comedentes crebro dormiunt, atque idcirco biliosis et febre laborantibus lac a medicis negari solet, uti docet Hippocrates, et ex eo Arias et Abul. quin et Orig. Hom. 8. Unde Josephus ait: *Cum Sisara lac avidius ingurgitasset, in somnum solutus est*. Hinc et cap. 5. 25. Jahel benedicitur, *quia aquam petenti lac dedit*. Forte etiam ipsa lacti miscuit opium, mandragoram, vel aliam herbam succumve soporiferum, uti olim et hoc etiam sæculo factum scimus ab iis, qui hostem somno vinoque vel lacte sepultum perdere destinabat.

21. Tulit itaque Jahel uxor Haber clavum tabernaculi,] unum scilicet e paxillis ferreis, quibus in terra tabernaculum funibus extentum figitur, eumque malleo per tempora et cerebrum Sisaræ adegit, itaque dormientem occidit: in temporibus enim et cerebro est vitalitas sensus et motus; quare illa si vulnerentur et transfigantur, statim homo deficit et emoritur. Vere S. Ambr. l. de Viduis: *Debbora, ait, prælii prophetavit eventum, Barac justus produxit exercitum, Jahel cepit triumphum.*

Dices: Cur Jahel manu sua occidit Sisaram, et non exspectavit Barac, ut eum illi traderet? Resp. quia periculum erat in mora, ne scilicet Sisara, si viveret experrectus fugeret et effugeret, rursumque bellum renovaret. Prudenter ergo occasionem, cædis arripuit, ne illa elapsa frustra eam requireret. *Sæpe in bello parvis momentis magni*, ait Cæsar l. 1. Belli civil. *casus intercedunt. Itaque armatus intentusque sis*, inquit l. 22. Livius, *ut neque tuæ occasioni desis, neque suam hosti des.*

Qui soporem morti consocians defecit et mortuus est.] Septuag. *Et ipse stupefactus* (Basileens. Codex. habet *palpitavit*) *obtenebratus et mortuus est*. Philo; vel potius Pseudophilo, quem aliqui putant Joannem Annium Viterbiensem, in Tradition. Biblicis addit: *Et cum moreretur, dixit Sisara ad Jahel: Ecce dolor accepit me, Jahel, et morior tamquam mulier. Et dixit ad eum Jahel: Vade gloriare apud patrem tuum in inferis, et dicito, quoniam in cideris in manus mulieris.* Sed hæc ad verisimilitudinem dicta effictaque, potius quam a priscis historicis accepta videntur, imo repugnant Hebræo et versioni vulgatæ quæ ait: *Soporem morti consocians*; dormiens ergo Sisara in sopore suo mortuus est.

Alleg. Debbora et Jahel repræsentant Dei Ecclesiam, et Tropolog. animam sanctam, fortem et pro Deo zelantem, Barac Synagogam, Sisara diabolum, lac orationem, qua diabolus quasi consopitur et enervatur. Audi S. Ambros. lib. de Viduis post medium: *Et ideo Sisaræ sitis lactis poculo restinguitur, quia oratione superatur. Quod enim nobis salutare ad escam hoc adversariæ potestati lethale ad infirmitatem. Arma Ecclesiæ fides, arma Ecclesiæ oratio est, quæ adversarium vincit. Ergo secundum historiam ad provocandos animos fœminarum, fœmina judicavit, fœmina disposuit,*

fœmina prophetavit, fœmina triumphavit, et prœliaribus intermixta copiis, imperio viros docuit militare fœmineo. Secundum mysterium vero, fidei militia, Ecclesiæ victoria est. Nan ergo habetis quod per naturam vos excusetis fœminæ. Non habetis viduæ quod ad infirmitatem sexus, aut ad amissionem subsidii maritalis mobilitatem vestram referre possitis. Satis unicuique præsidii est, si virtus animi non desit. Et S. August. l. 12. contra Faustum c. 33. *Quæ*, inquit, *est illa mulier plena fiduciæ, hostis tempora ligno transfigens, nisi fides Ecclesiæ cruce Christi regna diaboli perimens?*

Audi et Origenem Hom. 5. *Jahel interpretatur ascensio* (a rad. עלה *ala*, id est ascendit, aliiqui *Jahel* Hebr. idem est quod *damula* aut *cervus*, ait Pagn.) *quia revera non est alia ascensio qua ascendutur ad cœlum, nisi per Ecclesiam multifarmis sapientiæ Dei. Ipsa est ergo, quæ dum a carparolibus ad spiritualia, et a terrenis ascendit ad cœlestia, interfecit Sisaram, qui carnalium vitiorum, et animalis vel stolidi hominis tenet figuram; quia Sisara interpretatur visio equi, de quo ait Psal. 31. 9. Nolite fieri sicut equus et mulus quibus non est intellectus. Palo* (paxillo sive clavo ferreo) *ergo eum interfecit, id est, ligni crucis acumine et virtute eum prosternit, idque in maxilla, quia illud os quod de carnalibus loquebatur, ligna crucis confoditur et terebratur.* Crux enim docet carnis mortificationem æque ac linguæ.

Denique Jahel fuit typus B. Virginis; de ipsa enim dicitur Cant. 8. 5. *Quæ est ista quæ ascendit de deserto deliciis affluens, innixa super dilectum suum?* Ipsa est damula gratiosa, imo omni gratia plena, ipsa est quæ contrivit caput serpentis, hoc est diaboli, Gen. 3. Audi S. Bern. serm. 2. *Super missus est: Cui hæc servata victoria, nisi Mariæ? ipsa procul dubio caput contrivit venenatum, quæ omnimodam maligni suggestionem tam de carnis illecebra, quam de mentis superbia deduxit ad nihilum.* Et post pauca: *Hanc requirebat Salomon, cum vehementer admirans dicebat. Mulierem fortem quis inveniet? et ita videbatur congruere, ut qui vicerat per fœminam, vinceretur per ipsam.*

CAPUT QUINTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Debbora cum Barac de prostrato Sisara canit epinicium.

Canticum hoc non tantum poeticum, sed et propheticum spiritum redolet; quare a Debbora prophetissa compositum videtur, quæ deinde cum Barac illud publice cecinit. Ita Abulens. Dion. Arias, Cajet. Serarius, Salianus et alii.

Quinque ejus sunt partes: Prima, v. 3. laudat Deum velut primum tantæ victoriæ auctorem; secunda, v. 9. laudat Nephthalitas, Zabulonitas, Issacharitas et alios, omnesque creaturas, quæ Deo victori cooperatæ sunt; tertia, v. 17. culpat Galaaditas, Danitas et cæteros, qui a bello hoc metu Sisaræ se subduxerunt; quarta, v. 24. benedicit Jahel, quæ Sisaram occidit; quinta, v. 28. poetice repræsentat ululatum matris Sisaræ.

1 Cecineruntque Debbora et Barac filius Abinoem in illo die, dicentes: 2. Qui sponte obtulistis de Israel animas vestras ad periculum, benedicite Domino. 3. Audite, Reges, auribus percipite, Principes: Ego sum, ego sum quæ Domino canam, psallam Domino Deo Israel. 4. Domine, cum exires de Seir, et transires per regiones Edom, terra mota est, cœlique ac nubes distillaverunt aquis. 5. Montes fluxerunt a facie Domini, et Sinai a facie Domini Dei Israel. 6. In diebus Samgar filii Anath, in diebus Jahel, quieverunt semitæ: et qui ingrediebantur per eas ambulaverunt per calles devios. 7. Cessaverunt fortes in Israel, et quieverunt, donec surgeret Debbora, surgeret mater in Israel. 8. Nova bella elegit Dominus, et portas hostium ipse subvertit: clypeus et hasta, si apparuerint in quadraginta millibus Israel. 9. Cor meum diligit principes Israel: qui propria voluntate obtulistis vos discrimini, benedicite Domino. 10. Qui ascenditis super nitentes asinos, et sedetis in judicio, et ambulatis in via, loquimini. 11. Ubi collisi sunt currus, et hostium suffocatus est exercitus, ibi narrantur justitiæ Domini et clementia in fortes Israel: tunc descendit populus Domini ad portas, et obtinuit principatum. 12. Surge, surge, Debbora, surge, surge, et loquere canticum: surge, Barac, et apprehende captivos tuos filii Abinoem. 13. Salvatæ sunt reliquiæ populi, Dominus in fortibus dimicavit. 14. Ex Ephraim delevit eos in Amalec, et post eum ex Benjamin in populos tuos, o Amalec: de Machir principes descenderunt, et de Zabulon qui exercitum ducerent ad bellandum. 15. Duces Issachar fuere cum Debbora, et Barac vestigia sunt secuti, qui quasi in præceps ac barathrum se discrimini dedit: diviso contra se Ruben,

magnanimorum reperta est contentio. 16. Quare habitas inter duos terminos, ut audias sibilos gregum? diviso contra se Ruben, magnanimorum reperta est contentio. 17. Galaad trans Jordanem quiescebat, et Dan vacabat navibus: Aser habitabat in littore maris et in portubus morabatur. 18. Zabulon vero et Nephthali obtulerunt animas suas morti in regione Merome. 19. Venerunt reges et pugnaverunt, pugnaverunt reges Chanaan in Thanac juxta aquas Mageddo, et tamen nihil tulere prædantes. 20. De cœlo dimicatum est contra eos: stellæ, manentes in ordine et cursu suo, adversus Sisaram pugnaverunt. 21. Torrens Cison traxit cadavera eorum, torrens Cadumim, torrens Cison: conculca, anima mea, robustos. 22. Ungulæ equorum ceciderunt, fugientes impetu, et per præceps ruentibus fortissimis hostium. 23. Maledicite terræ Meroz, dixit Angelus Domini; maledicite habitatoribus ejus, qui non venerunt ad auxilium Domini, in adjutorium fortissimorum ejus. 24. Benedicta inter mulieres Jahel uxor Haber Cinæi, et benedicatur in tabernaculo suo. 25. Aquam petenti lac dedit, et in phiala principum obtulit butyrum. 26. Sinistram manum misit ad clavum et dexteram ad fabrorum malleos, percussitque Sisaram quærens in capite vulneri locum, et tempus valide perforans. 27. Inter pedes ejus ruit: defecit, et mortuus est: volvebatur ante pedes ejus, et jacebat exanimis et miserabilis. 28. Per fenestram respiciens, ululabat mater ejus, et de cœnaculo loquebatur: Cur moratur regredi currus ejus? quare tardaverunt pedes quadrigarum illius? 29. Una sapientior cæteris uxoribus ejus, hæc socrui verba respondit: 30. Forsitan nunc dividit spolia, et pulcherrima fœminarum eligitur ei; vestes diversorum colorum Sisaræ traduntur in prædam, et supellex varia ad ornanda colla congeritur. 31. Sic pereant omnes inimici tui, Domine; qui autem diligunt te, sicut sol in ortu suo splendet, ita rutilent. 32. Quievitque Terra per quadraginta annos.

1. QUI SPONTE OBTULISTIS DE ISRAEL ANIMAS VESTRAS AD PERICULUM (eundo ad prælium formidolosum contra Sisaram potentissimum) BENEDICITE DOMINO,] qui nobis illustrem hanc de Sisara dedit victoriam, Hebr. est בפרע פרעות biphraa perahot, quod primo Pagn. Cajet. Arias et alii vertunt: *Dum ulciscitur ultiones in Israel, dum sponte se offert populus, benedicite Domino.* Ita Complut. Verum Romani Codices Septuag. habent: *Revelata est revelatio in Israel dum sponte offerret se populus, benedicite Dominum.*

Chaldæus more suo paraphrastice: *Quando rebellarunt domus Israel, venerunt super eos gentes, et expulerunt eos de urbibus suis: et quando redierunt ad faciendum legem, fortificati sunt super eas: ita super ultione fractus est Zizzara, et super signum et liberationem, quæ facta est Israeli*, etc.

Gennine tamen sic ex Hebræo vertas: *In liberando libertates in Israel, in spontanee offerendo se populum*, hoc est, qui liberastis et plene libertati restituistis Israel, spontanee vos offerendo certamini cum Sisara, *Benedicite Dominum*, qui vos de eo triumphare fecit. Hebr. enim פרע *para* significat nudare, solvere, liberare.

3. AUDITE REGES,] mirabilia hæc Dei prælia, ut eum agnoscatis, timeatis et colatis.

Tropol. Origen. hom. 6. *Exulta, popule Dei, audiens tuæ nobilitatis insignia. Tu vocaris ad audiendum verbum Dei, et non ut plebs, sed ut rex vocaris. Tibi enim dictum est: Genus regale et sacerdotale, populus in acquisitionem. Ideo quia vos reges estis, merito Rex noster Christus Dominus Rex dicitur regum, et Dominus dominantium.* Modum deinde quo rex fias docet: *Regem te omnium esse facit, si regnet Christus in te. Rex namque a regendo dictus est. Si ergo et in te animus regnat et corpus obtemperat, si concupiscentias carnis sub jugum imperii tui mittas, si vitiorum gentes sobrietatis tuæ frænis arctioribus premas, merito rex diceris, qui te recte regere noveris. Cum ergo talis fueris effectus, digne ut rex ad audienda divina verba vocaberis.*

4. DOMINE, CUM EXIRES DE SEIR, ET TRANSIRES PER REGIONES EDOM, TERRA MOTA EST, CŒLIQUE AC NUBES DISTILLAVERUNT AQUIS.] Seir idem est quod Edom, puta Esau, qui habitans in Idumæa illi nomen suum indidit.

5. MONTES FLUXERUNT A FACIE DOMINI, ET SINAI A FACIE DOMINI DEI ISRAEL.] *Et Sinai.* Τὸ *et* significat, *id est*, tantum enim in Sina legimus visa fulgetra, tonitrua, pluvias, terræ motus. Vide dicta Exodi 19. 18. Unde et poetica elegantia montes fluxisse dicuntur, quia mons Sina fumans, et quasi tremens ex reverentia et metu Dei ibidem legem dantis, Mosi et Hebræis videbatur quasi fugere, solvi et colliquescere. Est catachresis: eadem phrasis est Psal. 67. 8. quæ ex hoc loco sumpta est.

Alludit ad Num. 10. 35. ubi Moses, cum movenda essent castra, orabat Dominum supra arcam in propitiatorio residentem: *Surge, Domine, et dissipentur inimici tui;* et Deuter. 32. 2. *Dominus de Sina venit, et de Seir ortus est nobis.* Vide ibi dicta.

Sensus ergo est, q. d. Quando nobiscum, o Domine, cum arca, super eam quasi solium tuum præsidens, perambulabas in deserto, cui adjacet Seir sive Edom, hoc est Idumæa, ac præsertim in monte Sina, tunc ibidem tuam Mosi et Hebræis patribus nostris præsentiam, potentiam, providentiam et magnificentiam ostendisti per procellas, tonitrua, terræ motus et fulmina, quibus Idumæos, aliasque gentes vicinas ita perculisti, ut non auderent nobis resistere, eo quod cernerent te pro nobis pugnasse contra Pharaonem in mari Rubro, ac in dies pro nobis pugnare et nos protegere. Refricat Debbora pristina Dei beneficia et

portenta Israeli per Mosen exhibita, ut ostendat Deum illa nunc in hac victoria portentosa renovasse, ideoque continuare suam erga Israelem curam et beneficentiam; quare dignum esse ut ipse a se et a cæteris Israelitis omni ævo laudetur et glorificetur; ita Lyran. Serarius, et alii. Abulens. tamen. quæst. 2. hæc proprie ut sonant accipit, censetque illa ita prorsus ut hic dicitur contigisse, licet in Pentateucho non sint scripta. Vide dicta Num. 21. v. 14.

6. In diebus Samgar filii Anath, in diebus Jahel quieverunt semitæ: et qui ingrediebantur per eas ambulaverunt per calles devios] q. d. Ante hoc bellum cum Sisara feliciter confectum, omnia itinera erant ab hostibus inessa et infesta, ideoque per obliquas invias et occultas semitas proficisci oportebat, ne quis in eorum manus incideret. Licet enim Samgar dicatur fuisse Judex, tamen exiguo is fuit tempore, et liberationem Israelis tantum orsus est, sed eam perfecerunt Debbora et Barac hoc prælio et victoria. Unde et tempus quo præfuit Samgar sub annis Barac complectitur hic v. ult.

Sed cur Jahel jungitur cum Samgar? Suspicantur aliqui Jahelem fuisse uxorem Samgar, qui idem sit cum Haber: unde eo mortuo Jahelem fuisse viduam, et præfuisse toti domui. Samgar enim videtur fuisse Cinæus, qualis erat Jahel. Unde *Samgar* Hebr. idem est quod *advena illic*, quales erant Cinæi.

Verum hoc plane incertum est. Unde certius dicas Jahelem hic induci, eo quod primaria inter Cinæos erat fœmina, ad quam proinde Cinæi confluerent, sed difficulter et occulte ob vias ab hostibus insessas, ut dixi. Significat ergo Jahelem non potuisse vias securas facere, et mala populi avertere, donec Debbora Prophetissa instinctu Dei Barac et Hebræos, ac consequenter Jahelem ad bellum hoc, et ad occidendum Sisaram excitavit. Ita Hebræi, Serar. et alii.

7. Cessaverunt fortes.] Recentiores vertunt, *cessaverunt villæ*, scilicet rusticorum, ob grassationem hostium desertæ.

Donec surgeret Debbora, surgeret mater in Israel.] Hinc S. Ambros. lib. de Viduis censet Debboram fuisse matrem Barac judicis. *Quem*, inquit, *quasi mater erudiit, quasi judex præposuit, quasi fortis instituit, quasi prophetes victoriæ serta transmisit.*

Verum dico Debboram hic vocari matrem Israelis ob charitatem maternam, qua quasi mater populum tamquam prophetissa curabat, dirigebat, tutabatur et liberabat, uti mater solet facere filio.

8. Nova bella elegit Dominus.] Τὸ *bella* non est in Hebræo. Unde Septuag. Theodor. August. Cajet. et alii vertunt: *Novos deos elegit Israel*, ideoque a Deo traditus fuit Sisaræ. Hebr. enim *Elohim* tam Deum quam Deos significat; est enim plurale. Verum hic non est locus commemorandi deos, ubi Deo vero canitur epinicium. Quare melius et aptius Noster, subaudiens *bella* vertit: *Nova bella elegit Dominus*; quia scilicet ipse per Hebræos paucos et inermes, ut sequitur, plurimas et armatissimas profligavit Sisaræ copias, et quia de cœlo pro eis pugnavit, ut dicitur v. 20. Denique quia non per viros, sed per imbelles fœminas Debboram et Jahelem bellum hoc confecit.

Alleg. Debbora fuit typus B. Mariæ Virginis. Primo, quia *Debbora* Hebr. idem est quod *apis*, ita dicta a דבר *dabar*, id est, *verbum*, *sermo*, eo quod apis continue susurrum quasi sermonem edat, ait Marius in Lexico, q. d. *Apis* est *debora*, id, est *eloquens*. Sic B. Virgo edidit nobis Verbum divinum, dum illud in visceribus suis carne humana corporavit peperitque. Rursum ipsa est Debbora, quia edidit illud Canticum sanctissimum, sonantissimum, suavissimum: *Magnificat anima mea Dominum*, etc. cui Debbora hoc suo Cantico præluxit. Ad hæc ipsa quasi prophetissa assidue eructabat Dei verba et oracula. Hinc licet Hebræi moderni vocent eam Doboram per simplex b. Septuag. tamen et S. Hieron. vocant eam Debboram per duplex b. Dicitur ergo ipsa non Debora (ut quidam volunt) sed Debbora, quasi *debbera*, id est, loquens et eructans continuo magnalia Dei, quod præ illa fecit B. Virgo.

Insuper *apis* dicitur *Debora* a דברה *dibra*, id est consuetudo, series, ordo, eo quod ipsa suos favos ordine pulcherrimo, mira arte et industria componat. Quid ordinatius B. Virgine, de qua ait Sapiens Prov. 8. 23. *Ab æterno ordinata sum?* Unde tota ejus vita fuit speculum ordinatissimæ virtutis, charitatis, omnisque perfectionis, adeoque ipsa, ut ait S. Ambr. fuit *norma probitatis, forma virtutis.*

Secundo, apis est castissima, manensque virgo generat suas apiculas. Sic B. Maria est Virgo virginum, quæ proinde non hominem, sed Deum generare meruit. Id de ape tradit Aristot. l. 9. Histor. anim. c. 4. et S. Ambros. lib. 1. de Virgin. *Digna*, ait, *Virginitas quæ apibus comparetur; sic laboriosa, sic pudica, sic continens. Rore pascitur, nescit concubitus, mella componit.*

Tertio, apis est sedula et operaria, conficitque duas res præstantissimas, ceram qua ad lumina in Ecclesia ad Deum colendum utimur, et mel quod est suavissimum et sanissimum. Unde *Debbora*, id est, apis alludit ad דבש *debas*, id est, *mel*, quod producit. Quocirca Proverb. c. 6. 6. et seq. *Vade ad formicam o piger*, etc. Septuag. addunt: *Vade ad apim, et disce quomodo operaria est, operationem quoque quam venerabilem facit.* Vide ibi dicta. Sic B. Virgo operatur assidue opera religionis, pietatis, charitatis; unde ab Ecclesia vocatur et invocatur *mater misericordiæ, mater pulchræ dilectionis, vita, spes, et dulcedo nostra.* Nam, ut ait S. Bern. nullus quantumvis miser vel sceleratus, ad eam confugit, qui non dulcissima ejus misericordiæ viscera experiatur.

Quarto, Debbora fuit prophetissa. Sic et beata Virgo Prophetarum est regina. Rursum Debbora peperit victoriam de Sisara: B. Virgo de diabolo. Unde Isaias c. 8. 3. *Accessi*, ait, *ad prophetissam* (B. Virginem) *et concepit et peperit filium. Et dixit Dominus ad me: Voca nomen ejus, accelera, spolia detrahe, festina prædari.*

Quinto, Debbora jussit Barac ire in montem Thabor, id est, puritatis, ibique confligendo prostravit Sisaræ copias; sic B. Virgo genuit Christum, qui quasi Barac, id est, fulmen in eodem monte Thabor transfiguratus devicit impietatem et impuritatem, hominesque docuit non carnales et spurcas, sed puras et cœlestes voluptates ambire.

Sexto, Barac noluit ire ad conflictum nisi comite, imo duce Debbora. Unde S. Alcimus lib. 6. cap. 15. ait ipsam castra prævisse; sic enim de ea canit:

Et memori nunc mente tenes, ut Debbora quondam
Duceret instructas post fortia classica turmas,
Et mulier sumpto præcederet agmina signo,
Mirantes hortata viros: quos ipsa ferocem
Exemplo, verboque monens accendit in hostem.
Quas postquam ducens Princeps animosa catervas
Impulit, accendens vegetata furoribus arma,
Barbaricæ cecidere manus.

Sic B. Virgo quasi Virginum, Apostolorum, Martyrum, Sanctorumque omnium antesignana omnes præit, verboque et exemplo hortatur ad generose cum carne, mundo et dæmone certandum. Quare illa longe præstantior est *Victorina*, sive *Victoria*, quæ olim mater castrorum dicebatur, ut ait Trebellius Pollio lib. de 30. Tyrannis. Hæc sunt nova bella quæ elegit Dominus.

Septimo, Debbora fuit missa ad laudandum legis Doctores, uti ex Chaldæo audiemus v. 9. Sic B. Virgo est patrona, imo doctrix Apostolorum et Doctorum omnium.

Portas hostium ipse subvertit.] *Portas*, id est, omne robur, hoc enim solet esse in portis. Hebr. est אז לחם שערים *az lacham scearim*, id est, *tunc comedit* vel *devoravit portas*. Sept. vertunt: *Tunc pugnaverunt civitates Principum*, quia *lacham* significat devorare et pugnare; sicut enim os devorat panem, sic gladius devorat hominem. Rursum Sept. τὸ *scearim* acceperunt, ut τὸ *sce* sit relativum significans, *qui*, deinde, *arim* significet urbes, q. d. *pugnarunt qui erant urbium*, scilicet Principes. Porro S. Aug. q. 30. et Theodor. ex alia versione Sept. legunt: *Elegerunt deos novos ut panem hordeaceum*, id est, deteriorem; hordeum enim deterius est tritico: sic Dii novi deteriores sunt Deo vero; quia *lachem* quoque est nomen significans panem, et si pro *scearim* aliis punctis legas *seorim*, significat hordeum. Unde *lachem seorim* significat *panem hordei* sive hordeaceum.

Clypeus et hasta si apparuerint in quadraginta millibus Israel.] *Si*, id est, *non*, q. d. Non erant in 40 millibus, id est, in universo (numerus enim certus ponitur pro incerto) exercitu Israel clypei et hastæ, sed fundis, fustibus, vomeribus (ut Samgar) ligonibus armati cæterique inermes Israelitæ, hostes armatissimos Deo duce profligarunt. Nimirum Chananæi æque ac Philisthæi astute eripuerant Hebræis arma, imo curabant ut non esset faber ferrarius in Israel qui ea fabricare posset, ut patet 1. Reg. 13. 19. Porro Septuag. hic uti et in seq. variant et sunt corrupti; habent enim contrarium deiondo τὸ *si*, sed illud restituerunt Romani in correct. Septuag.

9. Cor meum diligit principes (Hebr. חוקקי *chokeke*, id est, Principes, Legislatores, Doctores, Scribas) Israel, quia eum regunt docentque legem Dei, præsertim eos qui, ut sequitur, propria voluntate obtulistis vos discrimini, ideoque jam triumphantes benedicite Domino.] Disce hic pro Deo nullum detrectare periculum, cum ipse ad illud vocat: nam ut ait S. Leo, *juste instat præcepto, qui prævenit auxilio;* tunc enim Deus tacite spondet felicem exitum et victoriam, si periculum ultro et generose capessamus. Porro Chald. more suo paraphrastice hæc accipit de Doctoribus et Scribis: *Dixit*, ait, *Debbora in prophetia: Ego missa sum ad laudandum Scribas Israel, qui quando fuit tribulatio illa, non cessarunt ab interpretanda lege, et sic pulchrum illis, quod sedentes in domo congregationis in capite aperto, et docentes populum verba legis, et benedicentes et confitentes populum.*

10. Qui ascenditis super nitentes asinos, et sedetis in judicio, et ambulatis in via, loquimini.] Est periphrasis virorum honoratorum, et magistratuum et judicum. Hi enim apud Judæos vehebantur asinis vice equorum, ut patet c. 10. 4. tum quia Deus eis vetuerat copiam equorum, tum quia asini ibidem sunt fortes, eximii et *nitentes*, Hebr. צחרות *tsechorot*, σπιλαμπούσων, id est *fulgentes*. Sensus est, q. d. Vos, o primores et judices, æque ac plebei, qui per vias Israelis olim periculosas, nunc securas inceditis, loquimini magnalia Dei, quæ ipse nobis exhibuit in hoc prælio.

Tropol. Origen. Ascendit super asinam, qui corporis sui motus et desideria fræno rationis moderatur, ut veniant sub jugum verbi Dei tuncque asina, id est, caro refulgere dicitur, cum castitatis et pudicitiæ splendore fuerit decorata.

11. Ubi collisi sunt currus, nongenti falcati Sisaræ, et hostium suffocatus est exercitus, in torrente Cison. Clare vertit interpres Hebræa, quæ obscura sunt, et ad verbum sic habent: *A voce sagittantium inter haurientes aquas*, cum scilicet Sisariani sagittarii præcipitati in aquas Cison eas hauserunt, et ab eis hausti suffocatique sunt. Ita Arias, Cajetan. Vatablus et alii: ibi narrentur justitiæ, id est, justa vindicta, quam Deus sumpsit de tyranno Sisara, et clementia in fortes Israel.] Quibus victoriam de eo dedit.

Tunc descendit populus Domini ad portas, et obtinuit principatum,] quasi dicas: Quando occisus est Sisara, Israel obtinuit portas et urbes hostium.

12. Surge.] Hebr. עורי *uri*, id est expergiscere, evigila, Barac, et apprehende captivos quos in prælio cepisti, eosque et eorum spolia diripe, et inter commilitones distribue. Tu, inquam, o Barac.

Fili Abinoem,] *Abinoem*, Hebr. idem est quod *pater decoris* vel *pulchritudinis*, aut *pater meus pulchritudo vel decor*, aut *pater meus delectatio vel jucunditas. Noam* enim est decor, pulchritudo, delectatio, jucunditas. Hujus ergo filius fuit victor et triumphator Barac.

13. Salvatæ sunt reliquiæ populi, Dominus in fortibus (cum fortibus, vel per fortes Israelitas) dimicavit.] Hebr. nervosius ad verbum sic habent: *Tunc dominabitur reliquus, vel residuus illustribus populi, Dominus dominabitur mihi in fortibus.*

14. Ex Ephraim delevit eos in Amalec, et post eum ex Benjamin in populos tuos, o Amalec.] Hebr. *De Ephraim radix eorum in Amalec post te Benjamin in populis tuis.* Sed Noster melius pro שרשם *schorescham*, id est, *radix eorum*, quæ nullum hic habet sensum, alio puncto legit *sceresccm*, id est, *eradicavit* sive *delevit eos*. Nam et Sept. vertunt ἐξερρίζωσεν, id est, *eradicavit*. Rursum Noster subaudit τὸ o *Amalech*, ex eo quod præcessit, ac pro אחריך *acharecha*, id est, *post te*, legit אחריו *acharau*, id est, *post eum*.

Sensus hic est difficilis et obscurus ob historiæ

tum peractæ ignorantiam, ac ob phrasis et styli poetici involutam obscuritatem. Primo, communiter exponunt de bello, quo Josue prostravit Amalec, Exodi 17. q. d. Josue qui erat ex tribu Ephraim prostravit Amalecitas, et futuro tempore surget alius dux ex tribu Benjamin, puta Saul, qui amplius populos tuos affliget, o Amalec. Vide historiam 1. Reg. 15. Ita Chald. Rabbini, Hugo de S. Victore, Abulens. Lyran Dionys. Cajet. Arias, Vatabl. et alii. Verum quid Josue facit ad Barac, et Amalec ad Sisaram, de quo hic epinicium canitur?

Secundo ergo magis apposite, q. d. Barac cum suis fugientes Sisaræ copias ex monte Thabor, persecutus est usque ad tribum Ephraim, et ei vicinam Benjamin; quare id videntes Ephraimitæ, et post eos Benjaminitæ, junxerunt se Barac, et Sisarianos cum eo persecuti sunt usque ad ultimos Judææ fines, imo usque ad Amalec illis contiguum, itaque plane omnes ceciderunt et deleverunt, ut nemo superesset.

Tertio et plane, q. d. Amalecitæ quasi veteres Judæorum hostes, audientes Sisaram tantis copiis Judæos invadere, decreverunt ei mittere suppetias; quod intelligentes Ephraimitæ, et Benjaminitæ eis vicini, eos invaserunt et trucidarunt. Hoc exigere videtur τὸ *in Amalec*, et τὸ *in populos tuos*, o *Amalec*.

Porro Septuaginta hic variant: Complut. enim et Regii Codices habent: *Ex Ephraim ulti sunt eos in valle* (pro *Amalec* enim videntur legisse עמק *emec* id est valle) *frater tuus* (pro אחריך *acharecha*, id est, *post te*, legerunt אחיך *achicha*, id est, *frater tuus*) *Benjamin in populis tuis*. Verum codices Romæ emendati habent ut Vulgatus: *Ex Ephraim eradicavit eos in Amalec, post te Benjamin in populis tuis.*

De Machir principes descenderunt.] Machir fuit filius unicus Manasse. Sensus ergo est, q. d. Manassensium priores cum suis popularibus vicini monti Thabor, audientes in eo a sociis confligi contra Sisaram, accurrerunt, eisque opem tulerunt. Laudat enim hic Manassenses, Zabulonitas et Issacharianos, quod Nephthalitis opem contra Sisaram animose tulerint, cum id Rubenitæ, Galaaditæ et Gaditæ sibi metuentes facere detrectarent, quos proinde carpit et perstringit.

Septuag. pro *principes* vertunt *perscrutantes*, quod Procopius sic explicat, q. d. Manassenses fugientes Sisarianos, seseque in speluncis et cavernis abscondentes perscrutati sunt, eosque extraxerunt et mactarunt.

Et de Zabulon (repete *principes descenderunt*) qui exercitum ducerent ad bellandum] cum Barac contra Sisaram. Septuag. vertunt: *Et de Zabulon potentes in sceptro scribæ;* Hebr. *trahentes in virga* vel *sceptro*, per quos significantur magistratus, primores et principes. Alii intelligunt Scribas et Doctores, quasi tantus fuerit fervor concurrentium ad bellum, ut etiam Doctores suos calamos et stylos scriptorios in arma et gladios commutarint, et ad prælium descenderint.

15. Duces Issachar fuere cum Debbora, et Barac vestigia sunt secuti.] Laudantur Issachariani; quod cum Barac et Debbora alesm prælii tam ardui et formidolosi generose subierint.

Qui (Barac) quasi in præceps ac barathrum se discrimini dedit.] Videbatur enim cum paucis et inermibus ruere in innumeras et armatissimas Sisaræ copias, quasi in certum exitium, sed Deus ejus fidem et fortitudinem remuneratus, exitium vertit in triumphum. Hebr. *In vallem missus cum fortibus suis*. Sept. *in valle misit pedites suos*, q. d. Barac dans se suosque prælii periculo, se cum eis videbatur præcipitare in vallem, et profundam exitii sepulcrique fossam.

Diviso contra se Ruben, magnanimorum repertà est contentio.] Hebraice: *In divisionibus Ruben magnorum* vel *magnæ cogitationes cordis;* Vatablus, *discrepationes cordis*. Videtur laudari Ruben, ait Serarius, quod gregum bonorumque suorum omissa cura bello interfuerit. Verum alii passim censent vituperari hic Rubenitas, quod studiis propriis et commodis vacantes inter se divisi fuerint; nec consentientes in illo bello, sed inter ovium suarum balatus et caulas desidere maluerint: vel quod belli eventum exspectarint, ut, si vinceret Sisara, ei dicerent: Tui sumus; sin vinceret Barac, ei se jungerent, ait Chald. Sensus ergo est, q. d. Cum Rubenitæ inter se disceptant, an bello Barac socios se jungere velint, an vero domi se continere, ac proinde nullas Baraco suppetias mittunt: magnanimi illi milites, qui se Barac ad discrimen socios obtulerunt, id videntes mirati sunt, ac inter se disceptarunt, dixeruntque: Cur Rubenitæ domi se continent? cur nobis auxiliares copias non mittunt? cur periculum commune, quod nos subimus, ipsi detrectant? Id magis patebit ex versu sequenti, q. d. Rubenitæ ob suam desidiam facti sunt fabula et probrum Nephthalitis militibus et victoribus.

16. Quare habitas inter duos terminos, ut audias sibilos gregum?] q. d. Cur, o Ruben, habitas et desides in terra tua, quæ sita est inter duos terminos, id est, inter Moab et Chanaan cis Jordanem? vel potius, ut Chald. Quare o Ruben, tam mecum quam cum Sisara pacem habere voluisti, ac ut vulgo dicitur, cur inter duas aquas natas, ut audias sibilos gregum, q. d. Mavis greges tuos pascere, eorumque balatus et pastorum sibilos audire, quam buccinæ meæ sonitum: mavis quietem prædii, quam laborem et discrimen prælii. Culpat ergo eorum inertiam, timorem et pusillanimitatem, quod maluerint vacare rusticationi quam præliationi.

Diviso contra se Ruben, magnanimorum repertà est contentio.] Jam explicata v. 15. repetitur hoc hemistichium velut carmen intercalare, ad elegantiam mutata una dumtaxat littera; nam vers. 15. habetur חקקי לב *chicke leb*, id est, cogitationes, vel disceptationes cordis; hic vero dicitur חקרי לב *chiere leb*, id est investigationes vel perscrutationes cordis. Sed eodem redit sensus.

17. Galaad trans Jordanem quiescebat, et Dan vacabat navibus, Aser habitabat in littore maris.] Taxantur Galaaditæ, Danitæ et Aseritæ, quod sua privata commoda sectantes in terra sua desidere maluerint, in easque quiete vacare agriculturæ, navigationi et mercimoniis, quam commune belli periculum pro patria contra Sisaram subire; ignavia enim hæc erat non ferenda.

18. Zabulon vero et Nephthali obtulerunt animas (vitas) suas morti, mortis periculo in regione Merome,] quæ adjacet monti Thabor, ubi commissum est prælium contra Sisaram. Ita Adrichom. Septuag. appellative accipiunt τὸ *Merome*, vertuntque

super altitudines agri; quia scilicet in alta lataque planitie montis Thabor gestum est hoc bellum.

19. VENERUNT REGES (reguli et principes confœderati Sisaræ et Jabin regi Asor) ET PUGNAVERUNT: PUGNAVERUNT REGES CHANAAN IN THANACH JUXTA AQUAS MAGEDDO.] Hæc enim loca vicina sunt Thabor, sive loco prælii.

20. DE COELO DIMICATUM EST CONTRA EOS: STELLÆ MANENTES IN ORDINE ET CURSU SUO ADVERSUS SISARAM PUGNAVERUNT.] Rupertus, Glossa, Vatablus et alii per stellas accipiunt Angelos quasi hæc poetice dicantur, nilque aliud significent, quam quod Deo et Angelis pro Hebræis pugnante etiam stellæ Deo obedientes et lucentes cum eo et pro eo pugnasse videantur. Sic et Franciscus Valesius sacræ Philos. cap. 31. per stellas accipit Angelos, quorum cursus dicitur assidua illa et continens operatio, qua homines custodiunt et gubernant. Sic Apocal. 12. 4. dicitur draco cauda sua traxisse tertiam partem stellarum, id est, Angelorum, et misisse eas in terram. Planius accipias ipsas stellas, sed a suis Angelis motas, impulsas et directas. Sensus est, q. d. Stellæ e cœlis pro Hebræis contra Sisarianos pugnaverunt, ejaculando in eos grandinem, ventos, procellas, fulgetra, tonitrua, ignes, et stellas cadentes, quæ eos perculerunt et interemerunt, uti contigit Josue contra Chananæos pugnanti, c. 10. 11. Angeli enim per stellas in nubes per se congregatas et rite dispositas more suo influentes, causarunt procellas et fulmina, quæ Angeli ita direxerunt, ut non in Hebræos, sed in Sisarianos ferrentur. Philo Biblicus ait Deum, orante Debbora, præcepisse astris: *Descendite, astra, et incendite inimicos meos, ut sciant virtutem meam. Et descenderunt astra, et expugnaverunt castra eorum.* Et anterius: *Cum*, ait, *Debboro et Borac iverunt ad præliandum cum hostibus, Deus conturbavit motum stellarum suarum, et dixit ad eas: Festinate et ite, et conturbate brachia hostium, et conterite virtutem cordis eorum quoniam veni ut dominetur populus meus: et profecta sunt astra sicut præceptum erat eis, et incenderunt inimicos eorum.* Intellige astra non descendisse de cœlo motu locali, sed virtute et efficientia sua, quia scilicet a cœlis ignes et fulgura vibrarunt in Sisarianos.

Pulchre hic alludit nomen Ducis. Barac enim Hebr. fulgur significat: fulmineo ergo Barac Deus fulminans subministrabat sua fulmina. Sic Mars a Poetis dicitur fulminare, et Ptolomæus vocatus est Ceraunus, id est fulmineus. Consentit Josephus, l. 5. c. 6. *Commissa*, ait, *pugna vehemens imber mixtus grandine supervenit, quem ventus in adversos Chananæorum vultus inferens, et prospectum adimens, inutiles eorum jaculatores et funditores reddidit, atque etiam scutati manibus rigentibus præ frigore gladio vix retinebant.*

Sic de Clodoveo multa reperies similia apud Gregorium Turonicum, lib. 2. histor. Franc. c. 30. Honorii exercitum divino miraculo victoriam incredibilem de Gothis retulisse scribit S. Augustinus, lib. 5. de Civitate Dei, c. 23. Ariulphum docem S. Sabinus martyr prope Spoletum suo clypeo munivit, et in bello protexit, ait Paulus Diaconus, lib. 4. cap. 17. Robertus Monachus, l. 6. et 7. de bello sacro refert sæpe S. Georgium, Mauritium, et Demetrium visos sub nostris castris militasse. S. Georgius Aragonensibus in bello Ostensi maximum Agarenorum exercitum prostravit, ut narrat Carbonellus, lib. 1. et in bello Valentino sæpe nostris auxilium tulit. S. Jacobus Apostolus Hispaniarum patronus Ramiro Regi Legionis, prope victo atque prostrato ejus exercitu, in colle, qui Clavijus nominatur, Hispanice *Clavijo*, apparuit, et victoriam pollicitus est, quam postero die a Mauris obtinuit, ut constat ex Regio privilegio ejusdem Ramiri 9. Kal. Junii, Era 972. et refert Callixtus II. lib. de Miraculis D. Jacobi, et Vincentius Bellovacensis, lib. 27. Speculi historialis, cap. 31. Plura vide apud Thomam Bozium, tom. 2. de signis Ecclesiæ, lib. 17. Signo 79.

STELLÆ MANENTES IN ORDINE ET CURSU SUO, ADVERSUS SISARAM PUGNAVERUNT,] q. d. Stellæ, quæ imperante Josue cum sole et luna steterunt immotæ, ut ad exitum Israelitarum victoria perduceretur, nunc juverunt Barac cursu non intermisso.

At quomodo pugnaverunt contra Sisaram? Respondet Rabbi Salomon stellas de cœlo incanduisse, lutumque itinerum ita calefecisse, ut ungulæ equorum Sisaræ nimio calore deciderent solutæ, quo ille incommodo affectus pugnare haud potuit.

Secundo, Rabbi David Kimchi ait, stellas ita calefecisse milites Sisaræ, ut cum refrigerari vellent in torrente Cison, in eo perierint; quod significari putat illis verbis: *Torrens Cison traxit cadavera eorum.*

Tertio, Abul. putat stellas manentes in ordine suo propterea dici contra Sisaram pugnare, quia forte sidera videbantur inflammata cadere super Sisaræ exercitum, cometis nimirum et fulguribus in eum jactatis. Sic enim et currus turbati in prærupta ferebantur, et militibus de cœlo tactis mors Chananæorum oculis oberrabat. Hebræis nullo interim læsis detrimento.

Quarto, plene et germane, q. d. *Stellæ manentes in ordine suo*, Hebr. *in semitis suis;* Vatablus, *e stationibus suis*, hoc est ordinata acie incedentes pugnaverunt contra Sisaram; quia in eum ejusque castra jaculatæ sunt ventos, procellas, fulgetra, quibus ea afflarunt et prostrarunt. Τὸ ergo *manentes in ordine et cursu suo*, significat primo stellas ordinate more suo incessisse, uti incedit acies militum. Nam in Scripturo stellæ vocantur militia sive acies Dei: in acie autem maxime spectatur ordo militum; hic enim, si servatur, vincit; si turbetur, vincitur. Secundo, stellæ non cominus, sed eminus e cœlo pugnasse contra Sisaram. Tertio, Angelos qui ordinem et cursum stellarum moderantur, per eas contra Sisaram certasse. Quarto, solem et stellas hic non constitisse, uti constiterunt sub Josue Soli stationem imperante, c. 10. 12. sed motum suum ordinarium continuasse, itaque produxisse procellas et fulmina, eaque in Sisarianos vibrasse. Ita Lyranus, Cajetanus et alii. Quinto, stellas e suis stationibus in cœlo facile perdidisse Sisarianos in terra; quia ex alto facile est perdere hostem infra in valle consistentem. Facilius enim fortius et certius tela ex alto in imum, quam ex imo in altum jaciuntur. Unde duces præliaturi solent captare locum excelsum, illudque est omen et causa victoriæ; tum quia hostis ex imo in eum magno nisu scandere debet, itaque vires exhaurit, antequam cum antagonistis suis, qui quieti integris sunt viribus, confligat; tum quia efficacius

tela ex monte in vallem, quam ex valle in montem vibrantur; tum denique quia ox alto omoes hostium acies, vires, machinationes, etc. conspiciuntur, ut eis occurratur. Addunt Rabbini in Seder Olam: *Omnia quæ in cœlis, et quæ in terris sunt, pugnasse contra Sisarom* pro Barac et Hebræis.

21. Torrens Cison traxit cadavera eorum.] Pro *traxit* Hebr. est גרף *garaph*, id est, *volvit, devolvit, convolvit, volutavit.* Septuag. *ejecit*, Chald. *fregit.* Vatablus, *scopavit*, id est instar scopæ everrit. Torrens Cison fluit ad radices montis Thabor, ubi contritus est Sisara; quare milites ejus fugientes per torrentem Cison, en per Dei providentiam aquis redundante et tumido hausti mersique suot; quare torrens devolvit eorum cadavera. Unde Josephus ait Deum tunc ingentem immisisse imbrem, quo utique auctus valde intumuit torrens Cisoo. Festive R. Eliezer, c. 42. narrat voluisse Deum, ut in mari Rubro submersi Ægyptii sepelirentur; sed deprecatam boc terram quod qui ab aquis interempti essent, ab aquis etiam absorberi deberent; Deum vero dixisse: *O terra, hac vice suspice istos; alia vice eos qui super te interfecti fuerint projiciam in mare. Dicitur enim: Torrens Cison traxit cadavera eorum.* Ethopœia est Rabbioica, qua significatur omnes res etiam inanimas Deo ad nutum morem gerere, omnesqua ab illo suaviter et ipsarum naturis convenienter gubernari. Ita Serarius.

Torrens Cadumim, Torrens Cison.] Torrens Cadumim idem est cum torrente Cison, ut habet Chald. *Ipse*, inquit, *est torrens Cison;* sed cur dictus est *Cadumim?* Primo, Septuag. in Codice Romano pro *torrens Cadumim*, vertunt: *Torrens antiquitatum:* קדם *kedem* enim significat antiquum, priscum, primum, quod Marinus simpliciter explicat, q. d. Cison est torrens antiquus; licet enim sit torrens, tamen ab antiquo fluit, nec fluere cessat, ut alii torrentes sæpe siccantur in æstate, et fluere desinunt. Sublimius Chald. sic explicat: *Fluvius in quo facta sunt signa et fortitudines Israeli ab antiquo;* R. Ralbag vero: Dicitur Cison, inquit, Cadumim, id est, antiquus, quod in eo renovatum sit antiquum prodigium maris Rubri; quia sicut Deus illo mersit Pharaonem, sic in Cison mersit copiss Sisaræ. Sic et Rupertus, qui censet Cadumim esse mare Rubrum, itaque vocari ob antiquum mersi in eo Pharaonis prodigium.

Optime Arias et Vatablus sic explicant, q. d. ab antiquo, ab olim, ab initio torrens Cison a Deo factus et ordinatus est ad hoc, ut in eo pugnante Barac mergereotur Sisariani.

Secundo, Serarius torrentem *Cadumim* vertit *torrentem Orientalium: kedem* enim Orientem quoque significat. Torrens enim Cison labitur partim versus mare Mediterraneum, quod est ad Occidentem, partim in mare Galilææ, quod est ad Orientem: quare *Cadumim* bic notare partem hanc Orientalem torrentis, qua mersi fuere Chananæi.

Tertio, alii *Cadumim*, quod est participium passivum, proprie vertunt *præventorum, præoccupatorum;* ubi scilicet Sisariani ex inopinato aquis præventi et suffocati. קדם *kadem* enim significat prævenire, præoccupare. Omnes hæ expositiones probabiles sunt conjecturæ; nil enim certi bic statui potest. Unde S. Hieronymus in locis Hebraicis: *Cadomi*, ait, *torrens, juxta quem Debbora bellum gessit.* Addit Adrichom. rivulum quemdam procedentem ex torrente Cison vocari *Cadumim*, sed an ab urbe quapiam ita dictus sit, an aliunde non explicat.

Alleg. B. Petrus Damianus, serm. 40. qui est de S. Cassiano martyre, totum boc prælium applicans Ecclesiæ, per torrentem Cison accipit Baptismum. *Nam cum Catechumenus*, inquit, *lavacro sacri fontis immergitur, tamquam Sisara cum suo exercitu, sic nequissimus spiritus cum his quæ sibi militant vitiis omnibus necesset est perimatur.*

Porro bujus victoriæ, utpote illustris et cœlestis, subinde fit mentio in Scriptura, ut Psal. 82. 10. *Fac illis sicut Madian et Sisaræ, sicut Jabin in torrente Cison*, id est, perde nostros hostes, sicut perdidisti Madianitas per Gedeonem, ac copias Sisaræ Ducis et Jabin regis in torreote Cison. Nec enim ipse Sisara periit in Cison, utpote occisus a Jahel, multo minus eo periit Jabin rex, qui prælio non interfuit. Rursum, Elias sacerdotes Baal jussit occidi ad torrentem Cison, 3. Reg. 18. 40. idque apposite, ut scilicet ubi Sisariani gentiles mersi fuerant, ibi et Baalitæ idololatræ mergerentur. Hinc *Cison* Hebr. idem est quod duritia, vel induratus, vel stipula; torrens enim bic eos quasi stipulos dure abripuit, eo quod ipsi in suo scelere et idololatria esseot obdurati.

Conculca, anima mea, robustos.] Poetice hoc ait Debbora, q. d. gaude, exulta, triumpha, o anima mea, quia Deus Sisarianos quantumlibet armatos et robustos cecidit, tibique calcandos subjecit.

Aliqui vertuot: *Calcabas, anima mea, fortiter*, q. d. Torrentem qui mersit Sisorianos, tu o Debbora, forti siccoque pede calcasti, sicut mare Rubrum quod hausit Pharaonem se dividens, siccum dedit alveum et transitum Hebræis. Favent Septuag. at Romani qui habent: *Conculcavit eum* (torrentem Cison) *anima mea potens.* Ita Serarius. Quod si verum est, novum est et prodigiosum miraculum. Verum Complut. Regii et alii pro *eum* habent *eos*, scilicet milites Sisoræ. Unde et Chald. vertit: *Ibi conculcavit anima mea occisos eorum in robore.*

Alio prorsus abit Cajetan. qui vertit: *Anima mea*, id est, populi mei, *diriget fortitudinem*, hoc est in Deo fortitudinem suam locabit.

22. Ungulæ equorum ceciderunt fugientibus impetu, et per præceps ruentibus fortissimis hostium] Soleot enim ungulæ in vehementi cursu, ex collisione ad saxa, equis ex pedibus excidere. Significatur ergo hac phrasi ingens bostium pavor, indeque impetus in fuga, Septuaginta, Roman. vertunt: *Quando impediti sunt calcanei equi, festinatione festinaverunt.* Complut. vero et Regii habent: *Tunc obscissa sunt crura equorum hinnitibus potentium illius.*

Fortes ejus.] Aquila, inquit Procopius, hebraice מדהרות *midaroth, exposuit Decus irruentium, hoc est ungulæ equorum in acie agillimorum inutiles factæ sunt.* Chald. *Tunc eductæ sunt ungulæ equorum a fremitu.*

23. Maledicite terræ Meroz dixit angelus Domini.] Quæ sit terra *Meroz* ignoratur. Probabiliter Pagninus in Nom. Hebr. opinatur *Meroz* esse *Merom*, tum quia litteræ pene sunt eædem, tum quia Josue c. 11. 7. ante annos 120. ibi cecidit Jabin regem Azor, antecessorem hujus Jabin, cujus Dux Sisara cæsus

fuit a Barac. Porro *Merom*, inquit Adrichom. ex S. Hieronymo, lacus est triginta stadijs latus et sexaginta longus, qui inter Cæsaream Philippi et mare Galilææ quasi in medio situs est, quem Jordanis fluvius medius perfluit. Qui quidem lacus tempore resolutionis nivium a Libano monte defluentium valde accrescit ac dilatatur, ac æstivo tempore ex majori parte exsiccatur. Quo fit, ut diversi generis herbæ, arbusta at arbores in silvam eo loci accrescant, quæ leonibus, ursis, pardis, aliisque feris maxime abundat, ac Regibus Principibusque viris gratam et jucundam præbet venationem.

Maledicuntur ergo hic præ cæteris accolæ lacus Merom, quod suppetias non tulerint Nephthalitis contra Sisaram, sed potius occulte faverint Sisaræ, ideoque pro terra *Merom*, id est, excelsa, hic vocatur *Meroz*, id est, secretum, quod secreta contra Hebræos cum Sisara consilia agitarint; alioqui enim ob negatas suppetias dumtaxat non eis malediceret Angelus, cum easdem negarint Rubenitæ, Danitæ, Aseritæ, v. 16. 17. quibus tamen idcirco non maledicit: Quocirca maledicit terræ *Merom*, ut fiat terra *Meroz*, id est, macilenta et sterilis (רש *ras* enim maciem significat) utque hoc ipsa voce innuat pro *Merom*, id est, celsitudo vocat eam *Meroz*, id est, maciem et sterilitatem, quam hac maledictione ei induxit, sicut David eamdem imprecatus est montibus Gelboe, ob cæsum in iis Saulem et Jonatham, 2. Reg. 1. 21. Unde Septuag. hic vertunt: *Maledictus omnis inhabitans eam.*

Dixit angelus Domini.] Quæros: Quis hic Angelus? Primo, Chald. censet esse Barac, qui dicatur Angelus, quod a Deo sit missus ad parandam Israeli de Sisara victoriam. Secundo, Procopius censet esse Pontificem. Sacerdos enim, præsertim summus, Angelus Domini exercituum est, ut ait Malach. c. 2. Tertio, Cajetanus censet esse Debboram. Quarto, plane et genuine Abulensis censet fuisse verum Angelum, scilicet Michaelem, qui bello huic præfuit tamquam Israelis princeps ac protector: Daniel. 10. Sic et Rupertus. Arias vero censet fuisse Angelum, qui hoc Canticum Debboræ suggessit et dictavit: sed hunc verisimile est fuisse eumdem qui bello præfuit, puta S. Michaelem.

Quia non venerunt in auxilium Domini.] Per suos fideles Hebræos pugnantis contra impios Chananæos. Unde explicans subdit: *In adjutorium fortissimorum ejus*, militum Hebræorum. Septuaginta in Codice Regio habent: *Quia non venerunt in auxilium, Dominus auxiliator noster, Dominus in pugnatoribus potens.*

24. Benedicta inter mulieres Jahel.] Hebraice מנשים *minnascim*, id est, ex *mulieribus* vel *præ mulieribus Jahel*. Hinc Gabriel Archangelus sumpsit suam salutationem, qua B. Virginem salutavit Lucæ 1. dicens: *Ave, gratia plena, Dominus tecum, benedicta tu in mulieribus.* Jahel enim fuit typus B. Virginis, uti dixi c. 4. 28.

25. Aquam petenti (Sisaræ) lac dedit ad eum somno consopiendum, ut dormientem occideret, et in phiala principum, hoc est in phiala præclara et præstanti, ex quali bibere solent principes, uti erat Sisara, obtulit butyrum,] hoc est lac pingue et spissum: ex hac enim lactis pinguedine agitata coagulatur et fit butyrum. Nec enim Jahel butyrum, sed lac dedit sitienti, potumque petenti Sisaræ. Est catachresis.

26. Sinistram manum misit ad clavum,] Quasi ad instrumentum in tabernaculo suo obvium. Videtur hic clavus fuisse ferreus; hic enim acutior est faciliusque incutitur et penetrat usque ad terram. Aliqui tamen censent clavum fuisse ligneum, ut fuerit typus crucis Christi, quæ fuit ex ligno. Verum aptius clavus hic fuit typus, imo idea clavorum ferreorum, quibus Christus fixus in cruce in eadem confixit Sisaram, id est, diabolum, omnes ei vires adimendo, ut superius dixi ex Origene. Audi Rupertum hic, c. 7. *Clavus tabernaculi ipsum est stigma passionis Christi. Clavum tulit, quæ jussa mortificare membra sua super terram crucem suam bajulavit, crucifigens carnem suam cum vitiis et concupiscentiis. Hoc tunc valide fit, quando non pro vanitate humanæ laudis, sed pro gloria assumitur Dei afflictio carnis; non, inquam, in ambitione auræ popularis, sed in timore Domini. Idcirco Psalmista postulat: Confige timore tuo carnes meas Psal. 118.*

27. Volvebatur ante pedes ejus,] Non capite, utpote quod Jahel clavo jam terræ affixerat, sed motitando et agitando pedes et latera, cum expiraret Sisara. Ita Abulensis.

28. Ululabat mater ejus,] Sisaræ. Vatablus: *ejulabat*, scilicet quod Sisara filius more suo ad se triumphans et spoliis onustus non reverteretur. Unde ex hac ejus mora et tarditate suspicans quid sinistri ei contigisse, auguransque ejus cædem (hanc enim ei mens pavida præsagiebat) lamentabatur. Poetice hic inducitur matris lamentum, uti fit in tragœdia, ut tragicus Sisaræ interitus melius repræsentetur.

29. Una sapientior cæteris uxoribus ejus (scilicet Sisaræ) hæc socrui (matri Sisaræ ejulanti quod Sisara non rediret) verba respondit,] ut ejus dolorem leniret, et suspicionem sinistram in opinionem meliorem converteret, quod scilicet spolia hostium ampla diriperet, ideoque redire tardaret.

31. Sic pereant omnes inimici tui, Domine,] Uti periit Sisara impius cum omnibus suis, licet plurimis et fortissimis.

Qui autem diligunt te, sicut sol in ortu suo splendet, ita rutilent.] Sol oriens spargit jubar suum aureum, splendoremque suum pulcherrimum et gratissimum, qui sensim usque ad meridiem crescit, et pulchrior fit ac robustior. Sic pariter Israelitæ cæterique diligentes te, o Domine, omni decore, gratia robore, lætitia, viribus, prosperitate, victoria, felicitate et triumpho resplendeant, iisque semper te benedicente increscant et proficiant, ut nemo eis ausit vel possit resistere, donec iisdem donis plane impleantur et abundent, quod fiet in cœlo cum videbunt Deum deorum in Sion, ac ejus gloriam, omneque bonum participabunt, juxta illud Proverb. 4. *Justorum semita quasi lux splendens procedit, et crescit usque ad perfectam diem.* Vide ibi dicta.

Pro *in ortu suo*, Hebr. est בגבורתו *bigburatho* id est, *in virilitate sua*, hoc est *in fortitudine sua*. Ita Chald. *Misericordiæ*, inquit, *ejus* (Dei) *splendescent, sicut exire solet sol in fortitudine sua.* Septuag. ἐν δυναστείᾳ αὐτοῦ, id est *in potentatu suo*, cum scilicet sol claro mane exoriens apparet auricomus, ac fortiter suos splendoris radios longe lateque totis quasi viribus ejaculatur, iisque omnes tenebras dispellit, omniaque suis fulgoribus superat et collustrat, ut nil ei

obsistere valeat. Hoc est quod ait Malachias, cap. 4. 2. *Orietur vobis timentibus nomen meum sol justitiæ.* Et sapient. 3. 7. *Fulgebunt justi sicut sol.* Et Eccles. c. 27. 12. *Homo sanctus in sapientia manet sicut sol.* Vide quæ illis locis annotavi, æque ac Isaiæ 45. 1. ad illa: *Hæc dicit Dominus Christo meo Cyro.* Cyrus enim Persice idem est quod sol.

32. QUIEVITQUE TERRA PER QUADRAGINTA ANNOS,] Sub his 40. annis continentur viginti anni quibus Jabin oppressit Hebræos, c. 4. 3. Vide dicta c. 3. v. 11. et 30. Minus ergo recte Josephus: *Postquam,* inquit, *solo tenus urbem Asor æquasset* (Barac) *ducem Israelitarum agit ad annos 40.*

Addit Philo Biblicus in Antiquit. Debboram morientem convocasse populum, eique hæc ultima dedisse monita: *Ecce ego moneo vos tamquam mulier Dei, et illumino vos tamquam ex fœmineo genere, et obaudite mihi quasi matri vestræ, et intendite verbis meis tamquam morituri et ipsi. Ecce ego proficiscor mori viam totius carnis, quo venietis et vos? tantum cor vestrum dirigite ad Deum Dominum vestrum in tempore vitæ vestræ, quoniam post mortem vestram in his in quibus vivitis, pœnitere non poteritis. Nunc ergo, filii mei, vos obaudite voci meæ, donec habetis tempus vitæ et legis lumen, dirigite vias vestras. Et dum loqueretur Debbora verba hæc, levaverunt omnes populi vocem unanimiter et plorantes dixerunt: Ecce nunc, mater, moreris, et relinquens filios tuos, cui commendas eos? Ora itaque pro nobis, et post recessum tuum erit anima tua memor nostri in sempiternum.*

CAPUT SEXTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

HEBRÆOS RURSUS IDOLOLATRANTES OPPRIMUNT MADIANITÆ; QUARE POENITENTES DEUM INVOCANT, QUI LIBERATOREM EIS PER ANGELUM DESIGNAT GEDEONEM. UNDE ANGELUS, V. 18. DEO SACRIFICAT. MOX GEDEON, V. 25. JUSSU DEI ARAM BAAL SUBVERTIT, IDEOQUE JEROBAAL, ID EST, ULTOR BAAL VOCATUR: INDE, V. 34. CLASSICO MILITES CONVOCAT, AC SIGNUM VICTORIÆ A DEO PETENS ACCIPIT ROREM IN SOLO VELLERE, ET MOX SICCITATEM IN SOLO VELLERE. QUINTUS ERGO ISRAELIS JUDEX FUIT GEDEON, CUJUS ACTA HIC ENARRANTUR.

1 FECERUNT autem filii Israel malum in conspectu Domini, qui tradidit illos in manu Madian
septem annis, 2. et oppressi sunt valde ab eis. Feceruntque sibi antra et speluncas in mon-
tibus, et munitissima ad repugnandum loca. 3. Cumque sevisset Israel, ascendebat Madian
et Amalec, cæterique Orientalium nationum: 4. et apud eos figentes tentoria, sicut erant in herbis,
cuncta vastabant usque ad introitum Gazæ: nihilque omnino ad vitam pertinens relinquebant in
Israel, non oves, non boves, non asinos. 5. Ipsi enim et universi greges eorum veniebant cum ta-
bernaculis suis, et instar locustarum universa complebant, innumera multitudo, hominum, et ca-
melorum, quidquid tetigerant devastantes. 6. Humiliatusque est Israel valde in conspectu Madian.
7. Et clamavit ad Dominum postulans auxilium contra Madianitas. 8. Qui misit ad eos virum
prophetam, et locutus est: Hæc dicit Dominus Deus Israel: Ego vos feci conscendere de Ægypto,
et eduxi vos de domo servitutis, 9. et liberavi de manu Ægyptiorum, et omnium inimicorum, qui
affligebant vos, ejecique eos ad introitum vestrum, et tradidi vobis terram eorum, 10. et dixi: Ego
Dominus Deus vester, ne timeatis deos Amorrhæorum, in quorum terra habitatis. Et noluistis au-
dire vocem meam. 11. Venit autem Angelus Domini, et sedit sub quercu quæ erat in Ephra, et
pertinebat ad Joas patrem familiæ Ezri. Cumque Gedeon filius ejus excuteret atque purgaret fru-
menta in torculari, ut fugeret Madian, 12. apparuit ei Angelus Domini, et ait: Dominus tecum,
virorum fortissime. 13. Dixitque ei Gedeon: Obsecro, mi domine, si Dominus nobiscum est, cur
apprehenderunt nos hæc omnia? ubi sunt mirabilia ejus, quæ narraverunt patres nostri, atque di-
xerunt: De Ægypto eduxit nos Dominus? Nunc autem dereliquit nos Dominus, et tradidit in manu
Madian. 14. Respexitque ad eum Dominus, et ait: Vade in hac fortitudine tua, et liberabis Israel
de manu Madian; scito quod miserim te. 15. Qui respondens ait: Obsecro, mi domine, in quo li-
berabo Israel; ecce familia mea infima est in Manasse, et ego minimus in domo patris mei. 16. Di-
xitque ei Dominus: Ego ero tecum, et percuties Madian quasi unum virum. 17. Et ille: Si inveni,
inquit, gratiam coram te, da mihi signum quod tu sis qui loqueris ad me. 18. Nec recedas hinc
donec revertar ad te, portans sacrificium, et offerens tibi. Qui respondit: Ego præstolabor adven-

tum tuum. 19. Ingressusque est itaque Gedeon et coxit hædum, et de farinæ modio azymos panes: carnesque ponens in canistro, et jus carnium mittens in ollam, tulit omnia sub quercu, et obtulit ei. 20. Cui dixit Angelus Domini: Tolle carnes et azymos panes, et pone supra petram illam, et jus desuper funde. Cumque fecisset ita, 21. extendit Angelus Domini summitatem virgæ, quam tenebat in manu, et tetigit carnes et panes azymos, ascenditque ignis de petra, et carnes azymosque panes consumpsit: Angelus autem Domini evanuit ex oculis ejus. 22. Vidensque Gedeon quod esset Angelus Domini, ait: Heu, mi Domine Deus, quia vidi Angelum Domini facie ad faciem. 23. Dixitque ei Dominus: Pax tecum; ne timeas, non morieris. 24. Ædificavit ergo ibi Gedeon altare Domino, vocavitque illud, Domini pax, usque in præsentem diem. Cumque adhuc esset in Ephra, quæ est familiæ Ezri, 25. nocte illa dixit Dominus ad eum: Tolle taurum patris tui, et alterum taurum annorum septem, destruesque aram Baal, quæ est patris tui: et nemus quod circa aram est succide: 26. et ædificabis altare Domino Deo tuo in summitate petræ hujus, super quam ante sacrificium posuisti: tollesque taurum secundum, et offeres holocaustum super struem lignorum quæ de nemore succideris. 27. Assumptis ergo Gedeon decem viris de servis suis, fecit sicut præceperat ei Dominus. Timens autem domum patris sui, et homines illius civitatis, per diem noluit id facere, sed omnia nocte complevit. 28. Cumque surrexissent viri oppidi ejus mane, viderunt destructam aram Baal, lucumque succisum, et taurum alterum impositum super altare, quod tunc ædificatum erat. 29. Dixeruntque ad invicem: Quis hoc fecit? Cumque perquirerent auctorem facti, dictum est: Gedeon filius Joas fecit hæc omnia. 30. Et dixerunt ad Joas: Produc filium tuum huc, ut moriatur; quia destruxit aram Baal, et succidit nemus. 31. Quibus ille respondit: Numquid ultores estis Baal, ut pugnetis pro eo? qui adversarius est ejus moriatur, antequam lux crastina veniat: Si Deus est, vindicet se de eo, qui suffodit aram ejus. 32. Ex illo die vocatus est Gedeon, Jerobaal, eo quod dixisset Joas: Ulciscatur se de eo Baal, qui suffodit aram ejus. 33. Igitur omnis Madian, et Amalec, et Orientales populi congregati sunt simul: et transeuntes Jordanem, castrametati sunt in valle Jezrael. 34. Spiritus autem Domini induit Gedeon, qui clangens buccina convocavit domum Abiezer, ut sequeretur se. 35. Misitque nuntios in universum Manassen, qui et ipse secutus est eum: et alios nuntios in Aser et Zabulon et Nephthali, qui occurrerunt ei. 36. Dixitque Gedeon ad Deum: Si salvum facis per manum meam Israel, sicut locutus es, 37. ponam hoc vellus lanæ in area: si ros in solo vellere fuerit, et in omni terra siccitas, sciam quod per manum meam, sicut locutus es, liberabis Israel. 38. Factumque est ita. Et de nocte consurgens, expresso vellere, concham rore implevit. 39. Dixitque rursus ad Deum: Ne irascatur furor tuus contra me, si adhuc semel tentavero, signum quærens in vellere. Oro ut solum vellus siccum sit, et omnis terra rore madens. 40. Fecitque Deus nocte illa ut postulaverat; et fuit siccitas in solo vellere, et ros in omni terra.

1. Fecerunt autem filii Israel malum in conspectu Domini,] id est, fecerunt idola et idololatriam. Hæc enim antonomastice dicitur malum, quia summum scelus, idque in conspectu Domini, quia Deo videnti et indignanti opponit alium Deum, eumque creatum, et sæpe factum fictumque ex lapide, auro, argento vel ære, quæ summa Dei injuria, vilipensio et offensio.

Qui iratus, justeque tantum scelus, tantamque sui injuriam vindicans) tradidit illos in manu Madian septem annis.] Madian fuit filius Abrahæ ex Cethura Gen. 25. 2. a quo ejus posteri dicti sunt Madianitæ, et regio eorum Madian. Duplex autem fuit regio Madian, una juxta mare rubrum ad Orientem, in quam fugit Moses pavitque oves Jethro, ejusque filiam Sephoram uxorem duxit, Exodi 2. Altera vicina Moabitis juxta Arnon et Areopolim, cujus incolæ masculi omnes occisi et excisi sunt a Mose, Num. 31. 7. eo quod Hebræos provocassent ad fornicationem et cultum Beelphegor Num. 25. Verum plures tunc hanc cladem metuentes, jam ante ad vicinas gentes profugerunt, qui postea in Madian redierunt: alii quoque vicini, in Madian incolis hac cæde vacuatam, ingressi illam occuparunt, qui pariter dicti sunt Madianitæ. Hi ergo Judæam invaserunt, et a Gedeone cæsi sunt. Porro Madian abundat camelis, ovibus et capris, Philo Biblicus asserit Israelitas traditos Madianitis sub Gedeone, eo quod incitati a quodam Madianita mago, cui nomen Aod, consuluissent Deos Madianitarum.

Madian.] Hebr. *Midian* idem est quod litigium, jurgium, contentio, ait Pagninus, quia licet Madianitæ fratres essent Hebræorum, æque ac Ismaelitæ sive Saraceni, atque Idumæi posteri Esau, utpote ex eodem patre Abraham et Jacob respective prognati, tamen eorum perpetui fuere hostes. Rursum, *Madian* Hebr. *Midian* idem est quod *Middin*, id est, ex judicio, ait Pagninus, quia justo Dei judicio, invaserunt Hebræos ad castigandum eorum scelera. Origenes

vero *Madian* interpretatur *extra judicium;* quia Madianitæ injuste, quantum est ex parte ipsorum, licet juste ex parte Dei, expilarunt Hebræos; hi enim nullam eis injuriam intulerant. Unde

Tropol. Madianitæ sunt Turcæ, Hæretici, Tyranni, cæterique impii, qui pias injuste affligunt, sed Deo id permittente vel ad peccatorum castigationem, vel ad patientiæ probationem.

3. CUMQUE SEVISSET (seminasset triticum, hordeum, avenam, pisa, fabas, etc.) ISRAEL, ASCENDEBAT MADIAN ET AMALEC (id est, *populus lingens* hebr.) CÆTERIQUE ORIENTALIUM NATIONUM.] Hebr. *filii Orientis*, ex Abraham et Cethura progeniti habitantes ad Orientem, qui proinde vocantur filii Orientis. Genes. c. 25. 6. Tales quoque dici possunt Ismaelitæ, Moabitæ, Ammonitæ, etc.

4. ET APUD EOS (filios Israel) FIGENTES TENTORIA, SICUT ERANT IN HERBIS CUNCTA VASTABANT,] pascentes in eis suos camelos, boves, oves, nec permittentes ut sata in grana et messem crescerent et maturescerent, quare omne frumentum omnemque annonam succidebant; ut Israelitæ fame perirent.

Tropologice, Madianita est dæmon, ejusque asseclæ, qui bona virtutis semina vel a Deo, vel a concionatore aliove simili mentibus hominum immissa disturbant, suffocant et auferunt, ne in opus bonum adolescant.

5. INSTAR LOCUSTARUM.] Hæ enim innumera sua copia, æque ac edendi rodendique aviditate omnia germina radicitus succidunt et depascuntur, ut nihil frugis succrescere et nasci queat. Unde grandis hæc fuit plaga octava Ægypti Exodi 10. 13.

6. HUMILIATUSQUE EST ISRAEL.] Hebr. *attenuatus est;* Septuag. *depauperatus et ad mendicitatem redactus.*

7. ET (id est idcirco, quia scilicet fames cogebat) CLAMAVIT AD DOMINUM.] Nimirum fames docet homines Dei oblitos illius recordari; imo ad eum clamare ut eam levet. Sic sæpe Superiores, qui subditos habent rebelles, adimendo eis cibum, humiliant et ad obedientiam officiumque reducunt. Qui enim alium pascit, jus in eum acquirit jubendi quæ velit. Homines enim sunt animales, et instar animalium esca ducuntur. Venter enim latrans quidvis subit, ut se satiet.

8. QUI MISIT AD EOS VIRUM PROPHETAM.] S. Aug. suspicatur fuisse Angelum illum, qui mox v. 11. apparuit Gedeoni. Verum alii passim censent fuisse hominem prophetiæ spiritu a Deo dotatum, missumque ad Hebræos more cæterorum prophetarum. Quisnam hic fuerit ignoratur, quia Script. eum non nominat. Rabbini divinant fuisse Phinees Pontificem, sed temere; ille enim jam pridem erat vita functus. Si enim hoc tempore vixisset, fuisset ducentorum annorum, quæ ætas illo ævo erat insolens et insueta. Porro Deus volens exaudire clamorem Hebræorum, eosque a Madianitis liberare per Gedeonem, præmisit hunc prophetam, qui eorum ingratitudinem, idola et scelera acriter perstringeret, ut ad cor redirent, ac deinceps soli Deo servirent. Deum imitetur Prælatus, qui subditis offensas condonare statuit, ut prius aceto correctionis eos perfundat et compungat, ne ad vomitum redeant.

10. NE TIMEATIS DEOS AMORRHÆORUM,] id est, ne colatis eos, ne eos revereamini. Timor enim in Script. omnem cultum Dei significat, tum quia *primus in orbe Deos fecit timor;* tum quia Deus maxime colitur metu et reverentia, juxta illud: *Si Dominus ego sum, ubi est timor meus?* Malach. c. 1. 6. Dominus enim a servo poscit timorem, ab eoque timeri et coli vult.

11. VENIT AUTEM ANGELUS DOMINI, ET SEDIT SUB QUERCU QUÆ ERAT IN EPHRA,] urbe ita dicta, quæ fuit patria Gedeonis, ad quem hic Angelus mittebatur. Alia est ergo Ephra ab Ephrata; hæc enim erat in tribu Manasse, ex qua erat Gedeon, ut patet versu 15. Rursum Ephrata Hebr. scribitur per *Aleph:* Ephra vero per *Ain*. Ad hæc *Ephrata* Hebr. idem est quod *incrementum: Ephra* vero idem quod *pulverulenta*, vel *damula*, vel *cerva*. Porro Angelus hic sedit sub quercu apposite, quasi Gedeoni robur ad bellandum contra Madian additurus. Quercus enim robusta symbolum est roboris. Unde eum salutans ait: *Dominus tecum, virorum fortissime.* Sic Debbora sedebat sub palma, quia suis oraculis texebat palmam victoriæ Barac et Hebræis contra Sisaram.

ET PERTINEBAT (quercus sub qua degebat Angelus) AD JOAS PATREM FAMILIÆ EZRI,] ex qua erat Gedeon. Joas enim erat pater, id est, princeps, sive primus et caput familiæ Ezri, ex qua prognatus est Gedeon. Tales alibi vocantur principes domorum, id est familiarum. Hebr. est אבי עזרי *abi ezri*, quod Vatabl. et alii ut nomen proprium accipiunt, vertuntque *ad Joas oriundum ex Abiezri:* fuit enim familia *Abiezri* celebris, ut patet versu 34. Porro *Abiezri* Hebr. idem est quod *pater auxilii;* ex hoc ortus est Gedeon, qui destinabatur a Deo in auxilium Israelis, ad liberandum eum a Madianitis.

CUMQUE GEDEON FILIUS EJUS (Joas) EXCUTERET ATQUE PURGARET FRUMENTA IN TORCULARI, UT FUGERET MADIAN.] *Excuteret*, scilicet flagello, uti Belgæ et alii flagellando segetes excutiunt grana ex aristis. Alioqui in Palæstina (uti etiamnum fit in Italia) boves triturabant segetes eas ungulis calcando, itaque grana excutiendo; unde illud: *Non alligabis os bovi trituranti*, Deut. 25. 4. Sed et Gedeon hic flagello trituravit, quia secreto et festinanter id fecit, ne a Madianitis appropinquantibus comprehenderetur; eademque de causa id fecit in torculari, ubi uvæ solent exprimi, ex eisque vinum elici; torcular enim hoc erat in loco plano, et forte in horreo, ut vult Vatablus, ubi solent segetes flagellari et triturari.

Tropol. S. Greg. 3. Mor. 17. *Quid est*, ait, *frumentum virga cædere, nisi rectitudine judicii a vitiorum paleis virtutum grana separare? sed hæc agentibus Angelus apparet: quia tanto magis Dominus interiora denuntiat, quanto se studiosius homines ab exterioribus purgant.*

Allegor. S. August. serm. 108. de Tempor. *Torcular*, inquit, *ubi messem terebat, propter assiduas tribulationes Ecclesiæ typum gessit. Messis quæ cædebatur Christianum populum significavit, quem adveniens Christus virga disciplinæ vel baculo crucis suæ a paleis, id est, a peccatis omnibus separavit. Nam et Angelus ille qui venit ad eum, et ipse in typum Domini Salvatoris accipitur. Arborem sub qua stetit, et virgam quam tenuit crucem significasse manifestum est. Petra illa super quam Gedeon obtulit holocaustum, Christus erat. Sic enim ait Apostolus: Petra autem erat Christus. Hædus ille qui oblatus est, humanum genus peccatis*

obnoxium designavit. Quod Angelus virga suâ tetigit patram et exiit ignis, et consumpsit hædum illum; crux tetigit Christum, et de petra quæ erat Christus, ignis exiit charitatis, qui humani generis peccata consumpsit. De ipso enim verus Gedeon Christus in Evangelio dixit: Ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur ?

Et S. Ambr. procem. lib. 1 de Spiritu Sancto: *Non otiose*, ait, *vellus non in campo posuit, vel in prato, sed in area, ubi messis est tritici (messis enim multa, operarii autem pauci) eo quod per fidem Domini futura esset messis fæcunda virtutum.*

12. Et ait (Angelus) Dominus tecum, (sit) virorum fortissime. Hebr. גבור החיל *gibbor hechail*, id est *fortis robore vel strenuitate*. Sept. *Potens fortitudine*, Chald. *Vir virtutis;* Vatabl. *Vir fortissime: Gibbor* enim significat virum fortem, potentem, robustum, quales erant gigantes: *chail* vero significat robur, industriam, strenuitatem, vires. Unde Serarius suspicatur pro *virorum* legendum *virium*, sed nil cogit hoc dicere : nam τὸ *virorum* respondet Heb. *gibbor*; *gibbor* autem et fortem et virum significat; viri enim sunt fortes. Unde *Gabriel* dictus est quasi *fortis Dei*, vel *vir Dei*. Adde: qui viribus est fortissimus, hic virorum est fortissimus.

Porro Gedeon fuit fortis non tantum corpore, sed magis animo, qui tantum bellum generose aggressus est. Rursum fuit fortis non solum naturali, sed et supernaturali, quam Deus hic illi indebat, et deinceps illi inditurus erat ad opus tam arduum capessendum, fortitudine. Cum enim Deus cuipiam nomen aliquod attribuit, simul et rem dotemque nomine significatam illi indit. Sic cum B. Virgo salutata est a Gabriele Dei legato, *gratia plena*, tunc simul Deus novam gratiæ copiam et plenitudinem illi indidit: Salutatio enim Dei (et sanctorum ejus, ut S. Pauli, ait Chrysost.) est efficax, ac Dei dicere est facere. Sic Deus Simoni nomen commutans, eumque vocans *Kepha* (Cephas) id est, *Petrum*, petrinam fortitudinem qua foret Ecclesiæ basis, illi indidit. Idem dicendum de Joanne et Jacobo, cum eos vocavit Boanerges, id est, filios tonitrui, et de Abram, cum eum vocavit Abraham, id est, patrem multarum gentium, etc.

Dicitur ergo Gedeon virorum fortissimus, ait Serarius, quia corporis viribus excellebat, animique robore præstabat. Secundo, quia ob Dei præsentiam et opem multo magis deinceps iisdem corporis animique viribus valiturus, magnaque ad populi sui salutem gesturus erat, eaque ipsi tam corporis quam animi, tam præsens quam futura ideo proponebatur fortitudo, ut magna cum fiducia et alacritate ad Israelitici populi vindicias aggrederetur, neque sese nimium despiceret, imparemque oneri et operi huic duceret. Sic enim et lucta mirabili ac diuturna confirmatus est Jacob, dum in præferocis ac perirati Esau conspectum venire deberet. Genes. 32.

Porro Septuag. vertunt in nominativo δυνατος τη ισχει, ut habent Complut. id est, *potens vi*, vel ισχυρος των δυναμεων, id est, *fortis virtutum*, ut habent Roman. Unde S. August. hic quæst. 32. censet hoc esse epithetum non Gedeonis, sed Dei, q. d. Dominus tecum est, o Gedeon, Dominus inquam, qui est fortis virtutum. Verum melius Noster, Chald. et alii vertunt in vocativo, ut Gedeon ab Angelo salutetur, voceturque virorum fortissimus. Nam causam hujus tituli dat Angelus versu 14. cum ait: *Vade in hac fortitudine tua, et liberabis Israel de manu Madian.*

14. Respexitque ad eum Dominus,] puta Angelus legatus Domini, ejusque personam repræsentans. *Respexit* oculis benignis, sed acribus, Gedeonem timidum erigens ad fiduciam eique suam opem blando vultu nutuque promittens, ideoque eum exstimulans ad capessendum munus Judicis et Ducis contra Madianitas, quod ipse illi offerebat. Recte τὸ *respexit* respondet τὸ *obsecro*. Hebr. בי *bi*, id est, *in me*, scilicet obsecro ut respicias, hoc est mihi meisque sis propitius, quod dixerat Gedeon versu præced. respiciendo ergo in eum Angelus, petitioni et votis ejus satisfecit.

Vade in hac fortitudine tua.] Hebr. בכחך *becochacha*, id est, in robore quod tibi olim indidi, et nunc adauxi, ac deinceps magis augebo et amplificabo. Unde Abulens. sic exponit: *Vade in fortitudine tua*, hoc est, *in fortitudine adjutorii, quod tibi jam promisi*. Audi Theod. quæst. 12. *Memor erat Gedeon mirabilium Dei, firmamque de Deo tenebat opinionem*, etc. *Et meruit ut audiret ab Angelo: proficiscere* in *robore fidei hujus et vinces.*

16. Ego ero tecum, et percuties Madian quasi unum virum,] q. d. Ne timeas, o Gedeon, tot millia Madianitarum; ego enim te ita roborabo, adeoque eis potentiorem efficiam, ut omnes tam facile cædas, perinde ac si omnes essent unus dumtaxat vir, sive quam facile cæditur unus vir, tam facile tu mea ope cædes tota castra Madian. Sic enim unus Angelus pro Ezechia pugnans cecidit una nocte in castris Sennacherib 185. millia Assyriorum, 4. Reg. 19. 35. Tam potens est Deus, imo unus Dei Angelus.

17. Da mihi signum quod tu sis, qui loqueris ad me.] Non peccavit Gedeon petendo signum quia nesciebat an is qui secum loquebatur esset homo propheta, an Angelus Dei vel diaboli. Satanas enim se transfigurat in Angelum lucis. Ita Abul. Ait ergo: *Da mihi signum quod tu sis*, scilicet talis, qui divinam opem victoriamque tam admirabilem de Madian pollicenti fidem habere possim et debeam. Videbat Gedeon Angelum instar juvenis pulcherrimi, vultu, habitu et moribus elegantissimum, ac mirum ex ejus præsentia et alloquio sentiebat consolationem, alacritatem et lætitiam : sed necdum certo quis esset, et unde veniret ei constabat. Idipsum ergo signo petit sibi declarari et confirmari. Porro signum hoc poscenti Gedeoni dedit Angelus versu 21. cum virga tangens panem et carnes, illico ex eis ignem elicuit, quo illa Deo in sacrificium obtulit, eoque facto disparuit. Licet aliqui putent Gedeonem pro signo postulasse id quod proxime subjicit: *Ne recedas hinc donec revertar ad te;* quibus favent Septuag. sed planius, dicemus duo petiisse Gedeonem, primo, signum jam dictum; secundo, ne Angelus abiret antequam munus aliquod ei honoris ergo attulisset.

18. Ne recedas hinc donec revertar ad te, portans sacrificium et offerens tibi.] Quæres an vere Gedeon hic obtulerit sacrificium ? Affirmat S. August. quæst. 31. Voluit, inquit Gedeon coram Angelo sacrificium offerre, velut adjuvandus præsentia ejus sanctitatis. Sic et Theod. q. 12. et Abulens. q. 16. Probant primo, quia id diserte asserit Noster

dicens: *Portans sacrificium offerensque tibi*; secundo, quia Septuag. vertunt ἐξοίσω θυσίαν, καὶ θύσω ἐνώπιόν σου, id est, *Feram sacrificium, et sacrificabo coram te:* sic et Vatablus; tertio, quia hoc signum petiit Gedeon ab Angelo, ut ipse se a Deo missum ostenderet per ignem a se miraculose productum, quo panem et carnes a Gedeone allatos cremaret et sacrificaret; qua ratione Elias se verum Dei esse Prophetam contra sacerdotes Baal demonstravit, ignem e cœlo eliciendo, qui bovem suum inflammaret, et quasi holocaustum Deo adoleret, 3. Reg. 18. Et Manue pater Samsonis jubente Angelo cap. 13. 16. holocaustum obtulit. Non ergo Gedeon, qui sacerdos non erat, obtulit sacrificium, sed materiam sacrificii detulit Angelo sine igne, ut is igne miraculoso illud consumeret, itaque sacrificaret, atque hoc signo ostenderet se a Deo cui sacrificabat esse missum. Unde pro eo quod Noster vertit: *Offerens tibi*, Hebr. est *dimittam* vel *deponam coram te*, ut scilicet tu ea inflammes, et per ignem cœlestem Deo in sacrificium offeras et consumas. Coxit vero Gedeon carnes sacrificii; quia simul volebat prandium ferre vel Angelo in corpore humano apparenti quasi homini, vel Prophetæ (nesciebat enim an esset Propheta, an Angelus, sed de eo dubitabat, at alterutrum esse suspicabatur) ut pars illi in cibum cederet, si esset Propheta, pars vero altera in sacrificium Dei. Angelus vero ut ostenderet se esse Angelum, nec cibo vesci, utque evidentius esset miraculum, omnia etiam jus ipsum Deo concremavit, at concremando sacrificavit. Nec enim Angelus legibus sacrificiorum in Levitico latis, quæ non permittunt carnem coctam sacrificari, tenebatur. Ita Abulens. Hæc sententia est probabilis, illique favent Sept. qui signum hoc Gedeonis in hoc sacrificio Angeli constituere videntur.

Verum contrarium est verius, scilicet Gedeonem panem et carnes attulisse Angelo, non ad sacrificium, sed ad prandium; ut videlicet Angelus specie humana apparens quasi homo ea comederet; nesciebat enim Gedeon esse Angelum, sed dubitabat an homo esset, an Angelus.

Prob. primo, quia nullus hic erat sacerdos qui sacrificeret. Gedeon enim non erat ex tribu sacerdotali puta ex Levi, sed ex Manasse. Angeli etiam non solent sacrificare. Et Gedeon nesciebat eum qui apparebat esse Angelum.

Secundo, quia hœdus ex lege non poterat sacrificari, nisi pro peccato Principis. Levit. 4. 2.

Tertio, Gedeon coxit panes et carnes: ergo ad prandium. Nam ad sacrificium debebant afferri carnes crudæ, imo animal vivum, quod a sacerdote mactabatur, coquebatur, et comburebatur in honorem Dei.

Quarto, extra tabernaculum sacrificare non licebat: ergo nec in area Gedeonis.

Quinto, quia Angelus hic apparebat specie viatoris ideoque virgam sive scipionem viatorium manu gestabat, jamque quasi de via fessus, et umbram quietemque captans sedebat sub quercu. Voluit ergo Gedeon hospitale officium ei exhibere voluisse, ac panes et carnes ad eum refocillandum attulisse. Sic enim fecit Abraham Angelis quasi peregrinis de via ad se divertentibus prandium parando, Gen. 18. et Manue c. 14. 15.

Sexto, quia pro *sacrificium*, Hebr. est מנחה *mincha*, id est, munus vel donum, ut vertit Chald. Sic Aod obtulit Regi *mincha*, id est, munus cap. 3. 15. Fateor *mincha*, speciatim quoque significare munus, quod ex farre vel pane Deo offertur; puta sacrificium farreum, Levit. 2. Verum *mincha* numquam significat sacrificium carneum; carnes autem hic attulit Gedeon.

Ad primum ergo respondeo: Pro *sacrificium*, Hebr. est *mincha*, id est, donum. Noster tamen vertit *sacrificium*, quia Angelus paulo post donum Gedeonis noluit sibi usurpare, sed illud convertit in sacrificium, quod Deo obtulit: et quia epulæ per catachresin sæpe vocantur θυσίαι, id est, sacrificium et victimæ, ut patet Prov. 9. 2. 1. Reg. 25. in Sept. Matth. 22. 4. θυσία enim dicitur a θύω, id est, occido; unde *tuer* Gallicum. Idem dico ad secundum. Addo pro θύσω, id est, *occidam*, in Septuag. legendum θήσω per η, id est, *ponam;* ita enim legit S. August. quæst. 35. Ad tertium patet responsio ex jam dictis. Adde nescisse Gedeonem an is qui apparebat esset sacerdos, qui posset sacrificare. Denique Gedeonem non cogitasse de sacrificio patet, ex eo quod non erexit altare, non attulit ligna et ignem, quibus hostia cremeretur; unde nullam Angelo sacrificii fecit mentionem; multo minus præscivit Angelum virga sua ignem eliciturum, quo carnes ab eo allatæ sacrificarentur. Ita Theod. Procop. Cajet. Arias, Serar. Audi Procopium: *Sacrificium id dicit, quod ad epulum destinatum erat. Victima enim non coquebatur juxta legem. Cæterum sub quercu ponit Abrahamum imitatus, ac ratus hunc fercula absumpturum.*

19. Azymos panes,) non quod esset tempus Paschale, quo Judæis non nisi azymo vesci licebat, sed quod Gedeon festinaret, metueretque ne Angelus ob moram abiret; quare cum non haberet tempus farinam fermentandi, ex ea infermentata azymos panes festinanter coxit.

20. Pone supra petram illam] Petram ergo illam Angelus statuit pro altari, in quo omnia hæc Deo per ignem sacrificare destinabat. Petra hæc erat typus Christi. 1. Cor. 10. 4. qui simul est altare, sacerdos et victima, quam Deo in Eucharistia offerimus. Aliud signum enarrat Philo Biblicus, scilicet Angelum jussisse Gedeoni, ut aquam super petram affunderet, ac Gedeonem ab angelo petiisse hoc signum, dixisseque: *Fiat medium sanguis et medium ignis. Et effudit Gedeon aquam super petram, et factum est, cum effudisset, ut fieret media pars flamma, media autem pars sanguis, et commixta sunt utraque, id est, ignis et sanguis, et non extinxit ignem sanguis, nec sanguinem ignis exussit.* Addit Philo per Gedeonem cæsa esse centum et viginti Madianitarum millia, et cæteros fugisse. Verum hic Philo est suspectæ fidei.

21. Extendit summitatem virgæ, etc. Et tetigit carnes et panes azymos, ascenditque ignis de petra, et carnes azymosque panes consumpsit.) Ecce hoc est signum quod Gedeoni poscenti Angelus exhibuit, quot primo ostendit se esse Angelum a Deo missum; secundo, se non vesci cibo: tertio, se hæc omnia a Gedeone allata, sibique oblata Deo per ignem sacrificare. Ignem autem produxit ex valida collisione petræ per virgam cuspide ferrea, ut videtur armatam; sicut silicem collidendo ad ferrum, ex eo elicimus ignem, aut alio simili modo applicando activa passivis, eo modo quo ex secretis naturæ causis scie-

bat producendum ignem. Angelus ergo bic sacerdotis *officia* functus est: Gedeon vero ministri. Ita Theodor. Abul. Lyran. Dion. et alii.

Mystice, caro bœdi est culpa, jus sunt illecebræ cupidatum. Quad ergo Angelus extendit virgam, et tetigit petram, de qua exivit ignis, ostendit quod caro Christi repleta spiritu cœlesti igneque divino, peccata omnia bominum exureret. Ita S. Ambr. procem. lib. 1. de Spiritu Sancto, quem audi: *Jam tunc igitur in mysterio declaratum est; quia Dominus Jesus in carne sua totius mundi peccata crucifixus aboleret, nec solum delicta factorum, sed etiam cupiditates animarum: caro enim hædi ad culpam facti refertur, jus ad illecebras cupiditatum, sicut scriptum est; quia concupivit populus cupiditatem pessimam, et dixerunt: Quis nos cibabit carne? Quod igitur extendit Angelus virgam et tetigit petram, de qua ignis exivit, ostendit quod caro Domini spiritu repleta divino peccata omnia humanæ conditionis exureret. Unde et Dominus ait: Ignem veni mittere in terram.*

Eadem ad verbum exstant in S. Aug. serm. 108. de Temp. Quare ex alterutro in alterum transcripta sunt. Audi et S. Greg. 3. mor. 17. *Angelus accidi hædum præcipit, id est, omnem appetitum carnis nostræ immolari, carnesque supra petram poni, et jus carnium desuper fundi. Quem alium signat petra, nisi eum de quo per Paulum dicitur: Petra autem erat Christus? carnes ergo super petram ponimus, cum carpus nostrum in Christi imitatione cruciamus. Jus etiam carnium desuper fundit, qui in conversatione Christi ipsas etiam a se carnales delectationes exinanit. Quasi enim jus ex carne liquidum in petram funditur, quando mens a cogitationum carnalium fluxu vacuatur. Quæ tamen mox Angelus virga tangit, quia intentionem nostram nequaquam potestas divini adjutorii deserit. De petra autem ignis exit, et jus carnesque consumit, quia afflatus a redemptore spiritus tanta cor nostrum flamma compunctionis concremat, ut omne quod in eo illicitum est et operis et cogitationis exurat.*

Angelus autem Domini evanuit ex oculis ejus.] Ascendens in cœlum, ait Cajet. unde veuerat. Unde Chald. vertit: *Ascendit e regione oculorum ejus.* Inde quoque agnovit Gedeon hunc esse Angelum Dei. Unde sequitur:

22. Vidensque Gedeon quod esset Angelus Domini, ait: Heu, mi Domine Deus (moriendum mibi est) quia vidi Angelum Domini facie ad faciem.]

23. Dixitque ei Dominus (Angelus legatus Dei) Pax tecum, ne timeas, non morieris.] Ex boc Gedeonis dicto, et ex illo Manue cap. 13. 22. *Moriemur quia vidimus Deum*, liquet communem vulgi opinionem tunc fuisse moriturum eum, qui Deum vel Angelum vidisset. Unde Judæi banc colligunt regulam: *Quicumque manifeste Angelum viderit, hunc statim consequetur mors.* Orta videtur ista opinio ex co quod Angeli sint subtilissimi spiritus ac familiares Deo; quare cum hominibus appareut, videntur eos velle a carne ad spiritum secum traducere ad Deum, ac subinde citare eos ad judicem Deum. Adde quod Angeli subinde morituris apparent, ut eos ad aliam vitam traducant. Unde Jacab viso Angelo admirans se non mori ait: *Vidi Dominum facie ad faciem, et salva facta est anima mea.* Gen. 32. 30. Tanta enim est Angelorum lux, gloria, majestas, ut hominem exanimare videatur. Aucta est hæc apinio ex illo Dei ad Mosen oraculo. Exodi 32. 20. *Non videbit me homo et vivet,* ait S. August. hic q. 54. Item ex aliquarum punitione, qui ob scelera ab Angelis occisi sunt, uti ab eis cæsi sunt primogeniti Ægyptiorum. Exodi 12. et Sodamitæ, Genes. 19. Her et Onan, Gen. 36. Sic etiamnum de spiritibus, eorumque apparitionibus multi multa imaginantur et narrant, quæ vana et fabulosa sunt.

Verum bunc eorum timorem vanum fuisse liquet ex visionibus Angelorum factis Abrahæ, Jacab, Masi Josue, Gedeoni, et aliis. Hi enim viderunt Angelos, nec tamen mortui sunt. Unde Angelus hic ait Gedeoni: *Ne timeas, non morieris.* Etsi enim hic Angelus jam evanuisset ex oculis Gedeonis, tamen banc vocem formavit in aere vicino auribus Gedeonis, ut ipsi metum martis adimeret, ait Abulensis.

24. Edificavit ergo ibi Gedeon altare Domino, vocavitque illud: Domini pax.] Eo quod Angelus ei dixerat: *Pax tecum, ne timeas, non morieris.* Erexit ergo hoc altare non ad sacrificandum; boc enim vetitum erat erigi extra Tabernaculum sive templum, Levit. 17. 4. sed in monumentum incolumitatis et pacis sibi ab Angelo viso præstitæ, salutisque et liberationis Israelis a Madianitis ab eodem sibi promissæ. Unde vacavit illud: *Domini pax.* Simile altare ædificarunt Rubenitæ, Jasue 22. v. 10. Ita Abulens. nisi malis cum Cajet. Lyrano, Aria, et Serario, hoc altare idem esse cum ea quod jussu Dei ædificavit Gedeon vers. 26. idque pariter est probabile.

Dixit Dominus ad eum: Tolle taurum patris tui, et alterum taurum annorum septem, Destruesque Aram Baal, etc.] Chald. *Taurum qui pinguefactus sit annos septem.* Unde Arias et Rabbini, quin et Theodor. putant bunc taurum vel a civitate, vel a patre Gedeonis Deo dicatum fuisse in sacrificium ab initio persecutionis Madianitarum, ut ea cessante Deo in sacrificium offerretur, ideoque tot annis quot duraral persecutio fuisse saginatum, ac pluribus saginandum fuisse, si persecutio diutius durasset.

26. Et ædificabis altare Domino Deo tuo in summitate petræ hujus, super quam ante sacrificium (victimam panum et carnium) posuisti: tollesque taurum secundum, et offeres holocaustum.] Unde Arias putat utrumque taurum fuisse immolatum et sub secundo priorem intelligi. Fieri tamen potest, ait Serarius, ut e duobus unus hic tantum luce oriente, ut Abulensi videtur q. 40. vel alia qaapiam de causa immolari potuerit, et hic prius immolatus sit, quia septennis pinguissimus, servitutique finiendæ accommodatissimus, ideoque vel altero jam cremato penitus, vel adhuc postea cremando, hunc solum aræ superpositum, et adhuc ardentam invenerunt Ephræi, v. 28.

Hic ergo Gedeonem, licet non ex tribu sacerdotali scilicet Levi, sed ex Manasse Deus creavit sacerdotem, jussitque ei sacrificare sibi, ut esset typus Christi, qui fuit sacerdas.

Alleg. S. Ambr. procemio in lib. 1. de Spiritu: *S. Gedeon*, ait, *occidit vitulum a patre suo idolis deputatum, et ipse septennem alium vitulum immolavit Deo. Quo facto manifestissime revelavit, post adventum Domini omnia gentilitatis abolenda sacrificia, solumque sacrificium Deo Dominicæ Passionis pro redemptione populi deferendum. Etenim vitulus ille erat in typ*

Christus, in quo septem spiritualium plenitudo virtutum, sicut Isaias dixit, habitabat. Hunc vitulum et Abraham obtulit, quando diem Domini vidit, et gavisus est. Hic est qui nunc in hædi typo, nunc in ovis, nunc in vituli offerebatur. Hædi, quod sacrificium pro delictis sit: ovis, quod voluntario hostia; vituli, quod immaculato sit victima. Prævidit ergo mysterium S. Gedeon. Eadem habet Aug. serm. 108. de Temp. sed phrasis magis redolet stylum S. Ambrosii.

31. NUMQUID ULTORES ESTIS BAAL, UT PUGNETIS PRO EO? QUI ADVERSARIUS EST EJUS, MORIATUR ANTEQUAM LUX CRASTINA VENIAT. SI DEUS EST, VINDICET SE DE EO QUI SUFFODIT ARAM EJUS.] Significantius habent Hebr. *Num vos litigabitis pro Baal? num vos eum servabitis?* Apparenti argumento Joas pater liberat filium Gedeonem, aræ Baal eversorem a morte, q. d. Si Baal Deus est, sentit utique hanc injuriam in succisione aræ suæ sibi irrogatam; quare si ipse Deus est omnipotens et impietatis vindex, servet se suumque cultum, ac vindicet se de eo qui evertit aram ejus ante crastinum diem, ut omnibus appareat eum esse Deum, ab omnibus timendum colendumque.

32. EX ILLO DIE VOCATUS EST GEDEON JEROBAAL, EO QUOD DIXISSET JOAS: ULCISCATUR SE DE EO BAAL, QUI SUFFODIT ARAM EJUS.] *Gedeon*, Hebr. idem est quod *succisor iniquitatis et idoli*, item *succisor doloris;* hic enim comitatur iniquitatem, sicut lictor reum. Idem dictus est *Jerobaal*, quasi ירוב בעל *iarub baal*, id est, litigans, contendens, certans cum Baal. Unde pro *ulciscatur se de eo.* Hebr. est. ירב בו *iareb bo*, id est, litiget cum eo, item illi intendat, contendat, et certet cum eo, ac si potentior est, ulciscatur se de eo, eumque castiget et puniat, q. d. Ut quid vos litigatis cum Gedeone filio meo, eo quod everterit aram Baal? litiget ipse Baal, si Deus est, cum eo. Si enim Deus est, potens est et justus, ut injuriam hanc suam puniat; quare non eget vobis actoribus et litigatoribus. Est argumentum in speciem probabile, et ad hominem. Cives enim et incolæ Ephra cultores Baal, hanc de suo Baal opinionem et sensum habebant; sed revera ipsum in se est imbecillum et invalidum. Simili enim modo liceret dicere Hæreticis iconoclastis: Si Deus et sancti ægre ferunt imaginum suarum confractionem, vindicet se de nobis nosque castiget. At hoc dicere non licet, nec sufficit ad facti excusationem; tum quia Deus ultionem suæ injuriæ sæpe in hac vita dissimulat, differtque in alteram vitam, ut sit acrior et æterna; tum quia constituit Reges et Magistratus, qui injurias sibi illatas judicent; et vindicent quare illi ex officio idipsum facere obligantur.

Porro pro *Jerobaal*, per crasin Gedeon vocatus est *Arbel*, ut patet Osea 10. 14. Vide ibi dicta.

Tropol. Vis esse Gedeon, id est, succisor iniquitatis? Succide ex corde tuo et proximorum omnes cupiditates noxias; hæc enim sunt idola et aræ Baal, quæ quisque sibi in mente pingit et fingit, quæ si succidat, facile Madianitas, id est, dæmones superabit.

Aliter nomen Gedeon (nescio a qua radice Hebræa) interpretatur explicatque S. Greg. 30. Mor. 17. *Gedeon*, ait, *interpretatur circumiens in utero. Dominus enim noster per majestatis potentiam omnia complectitur; et tamen per dispensationis gratiam intro uterum Virginis humilitatem sumens venit. Quis est ergo circumiens in utero, nisi omnipotens Deus sua dispensatione nos redimens, divinitate cuncta complectens, et humanitatem intro uterum sumens? In quo utero et incarnatus est, et clausus non est, quia et intra uterum fuit per infirmitatis substantiam, et extra mundum per potentiam majestatis. Madian vero interpretatur de judicio. Ut enim hostes ejus repellendi destruendique essent, non de vitio repellentis, sed de judicio juste judicantis fuit.*

34. SPIRITUS AUTEM DOMINI INDUIT GEDEON.] Septuag. *Et Spiritus Domini fortificavit Gedeonem.* Chald. *Et Spiritus fortitudinis ab ante Dominum vestivit Gedeon*, q. d. Gedeon a Deo plenitudinem, et abundantiam spiritus et fortitudinis accepit, ad instruendum prælium contra Madianitas innumeros. Hoc enim significat verbum *induo*, ut patet Job 7. 5. *Induta est caro mea putredine*, hoc est, plena est putredine, et tota quasi putida et putrida. Et. c. 8. 22. *Qui oderunt te, induentur* (idest, replebuntur) *confusione.* Psal. 34. 26. *Induantur* (repleantur) *confusione et reverentia qui magna loquuntur super me*, Psalm. 108. *Induit maledictionem sicut vestimentum*, quo undique ambitur et cingitur: *Fiat ei sicut vestimentum quo operitur, et sicut zona qua semper præcingitur. Induantur qui detrahunt mihi pudore, et operiantur sicut diploide confusione sua*, 1. Cor. 15. oportet *corruptibile hoc induere incorruptionem.* Ephes. 6. *Induite* Jesum Christum, ut ejus spiritu pleni, undique eo quasi ambiamini, ipsumque intuentibus repræsentetis, ut qui vos viderit et audierit, ipsum Christum in vobis se videre et audire existimet.

36. DIXITQUE GEDEON AD DEUM: SI SALVUM FACIS ISRAEL PER MANUM MEAM SICUT LOCUTUS ES,]

37. PONAM HOC VELLUS LANÆ IN AREA: SI ROS IN SOLO VELLERE FUERIT, ET IN OMNI TERRA SICCITAS, SCIAM QUOD PER MANUM MEAM, SICUT LOCUTUS ES, LIBERABIS ISRAEL.] Gedeon jam certa habuerat indicia Angelum Dei sibi apparuisse, per ignem miraculose ab eo e petra elicitum, Deumque velle ut ipse prælium contra Madian capesseret; cur ergo de novo petiit ejus rei signum, puta rorem in vellere? S. Thom. 2. 2. q. 97. a. 2. ad 3. Abulensis hic, et nonnulli alii censent Gedeonem peccasse infidelitate, vel mortali, vel saltem veniali, eo quod dubitarit de promissis Dei, ac ab eo ex debilitate fidei novum signum petierit.

Mitius meliusque Origen. hom. 8. S. Ambr. loco citato, Isidorus, Lyran. Cajet. Arias, Serarius et alii asserunt eum non peccasse, quia Apostolus Hebr. 11. Gedeonem inter sanctos veteris Testamenti annumerat, eumque a fide eximia collaudat; et quia Deus hic tam facile petitioni utrique Gedeonis obsecutus est.

Videtur ergo Gedeon ex magna in Deum fiducia, animoque lætitia gestiente (jam enim spiritus Domini eum induerat) ad Dei gloriam hæc duo signa petiisse, non tam ad suam, quam ad suorum commilitonum, quos ad se et prælium hocce suum jussu Dei convocabat, fidem et spem erigendam; ut scilicet ipsos sensim ad se confluentes his signis divinis confirmaret, et in certam victoriæ spem accenderet; unde et coacto jam exercitu signum hoc petiit. Ita Cajet. Salianus et Suarez. Rursum videtur Gedeon a Deo motus et instinctus hæc signa petiisse, ad mysterii, quod iis de Christo figurabatur, significationem, de quo mox plura.

Simili de causa Moses petiit a Deo signum missionis suæ ad Pharaonem, Exodi 3. et Ezechias sanationis suæ e morbo. Isaiæ 38. 22. Ita Suarez tom. 1. de Relig. l. 1. de irreligiositate cap. 2. et Lessius lib. 2. de virtut. Card. cap. 45. dub. 1. Tertiam excusationem Gedeonis affert Suarez, eamque præ cæteris probat, ipse æque ac Serarius, quod scilicet Gedeon petierit hoc signum, ut omnem dubitationis motum etiam involuntarium ex animo tolleret: licet enim ipse firmiter crederet Deo promitteoti victoriam, tameo sentiebat in re tam ardua aliquos dubitationis motus et diffidentiæ tentationes, quas ut eximeret, fidemque omnino solidaret at augeret petiit hoc signum. Quartam affert Dionys. Carthus. quod scilicet crederet quidem Deo promittenti victoriam, sed metueret ne promissio hæc esset conditionata, si scilicet Hebræi toto corde Deo servirent, non absoluta: quare petiit hoc signum, quo Deus declaret promissionem hanc esse absolutam; petiit ergo Gedeon geminum signum, sive unum idemque inversum. Prius enim petiit, ut ros solum esset in vellere ovis, in reliqua vero terra esset siccitas; posterius vero petiit ut solum vellus esset siccum, reliqua vero terra esset rorulenta et humida.

Sed cur hoc signum potius quam aliud quodvis postulavit Gedeon? Ad litteram Arias censet, quod ipse per vellus indicarit suam vilitatem et abjectionem, ac ineptitudinem ad bellum hoc conficiendum; unde petierit rorem, id est, gratiam, misericordiam, spiritum et fortitudinem a Deo sibi ad hoc infundi. Heb. enim גזה *gizza*, id est, *vellus* alludit ad גז *gazaz* (litera enim *zain* continet *de*, ideoque continet *daleth*, quæ est in nomine *Gedeon*) id est, detondere, succidere, excidere: q.d. Ego, o Domine, sum quasi vellus ovis detonsum, et omni robore viribusque succisum; tu ergo rore tuæ gratiæ et fortitudinis illud imple, ut illo roboratus tantum prælium capessere audeam, illudque feliciter conficiam.

E contrario in posteriore signo Arias opinatur, rorem in terra fuisse sudoris, et anxietatis symbolum, quasi Gedeon per hoc edoceri voluerit, an sine labore magno magnaque suorum cæde, ingens futura esset Madianitarum hostium strages et excidium, quasi sic orarit: Esto, o Domine, velleri, id est, mihi siccitas, quies et amplitudo. (Hoc enim Heb. חורב *choreb*, id est, *siccitas*, per metathesin in symbolis usitatam alludit, ut *choreb* sit רוחב *rocheb*, id est, dilatans et dilatatio) terræ autem omni hostili reliquæ, puta Madianitis, esto sollicitudo, anxietas, pavor, commotio, dejectio. Et huc alludit Hebr. טל *tal*, id est, ros, quod alludit ad טיל *til* et טלל *talal*, id est, *projicere, dejicere.* Arias ergo censet Gedeonem per vellus intellexisse se ac suos, per terram circumjacentem Madianitas, et in priori signo per rorem victoriam: in posteriori vero sudorem, lacrymas et calamitatem portendi.

Verum durum videtur eumdem rorem hic duo contraria significare, scilicet victoriam et calamitatem. Quare congruentius tum ad sensum litteralem, tum mysticum, dicemus rorem utrobique idem significare, nimirum Dei gratiam et misericordiam, opem, victoriam; ut scilicet Gedeon in priori signo velleri, id est, sibi petierit rorem divinæ opis et fortitudinis ad Madianitas superandos, cum reliqua Judæa esset illius expers, sicca, afflicta et sterilis; in posteriori petierit eumdem rorem fortitudinis sibi in priori signo postulatum, etiam cæteris Judæis suis popularibus, præsertim suis commilitonibus infundi, ut ipsi se socios Gedeoni ad pugnam cum Madianitis tam arduam animose offerrent.

Porro in vellere hoc signum petiit, primo quia vellus hoc velut ovium Pastor habebat obvium et ad manum; secundo, quia vellus aptum erat symbolum hujus victoriæ. Vellus enim est lana ab ovibus evulsa et detonsa. Olim enim lanam ab ovibus vellebant, cui vulsioni postea successit detonsio. Hæc ergo, ut ait Varro lib. 2. de re rustica cap. 11: *Vellera alii vellumina appellant, ex quorum vocabulo animadvertit licet, prius lanæ vulsuram quam tonsuram inventam. Qui etiam nunc vellunt, ante triduo habent jejunas quod languidæ minus radices lanæ retinent.* Idem lib. 4. de lingua Latina: *Veliæ*, ait, *unde essent plures accipi causas, in queis quod ibi pastores Palatini ex ovibus ante tonsuram inventam vellere lanam sint soliti; ex quo vellera dicuntur.* Varroni consentit Isidor. lib. 19. Originum cap. 27. *Lana*, inquit, *a laniendo, id est, vellendo dicta. Hinc et vellus dictum, quod prius lanæ vellerentur, non tonderentur.*

Velleris symbolo ergo tacite innuit Gedeon, Madianitas totondisse omnia sata et germina Judææ, sicut vellus hoc detonsum erat ab ove, ac proinde petere se ut vicissim ipse simili modo Dei ope detondeat, et ab Israele abradat Madianitas. Hinc nomen *Gedeon* Hebr. significat succisorem, excisorem, detonsorem, ac alludit ad גזה *gizza*, id est, vellus ab ove detonsum.

Quæres secundo, quid mystice significet ros in vellere, et mox in terra?

Resp. Alleg. ros in vellere est Christus in Virgine. Ros enim significat Verbi in Virginem illapsum et incarnationem instar roris fore secretum, tranquillum, castum, suavem, spiritalem, fœcundum, sine virginitatis corruptione, et sine partus dolore. Vellus enim est tam uterus Virginis, quam humanitas Christi Virginis utero concepta, in quam divinitas se ut ros cœlestis insinuavit. Unde S. Amb. S. Ephrem, S. Sophron. Proclus et alii, B. Virginem vocant et invocant: *Vellus Gedeonis.* Audi S. Ambr. serm. 9. *Maria*, ait, *recte velleri comparatur, quæ ita concepit Dominum, ut toto eum corpore hauriret, nec ejus discissuram corporis pateretur, sed esset mollis ad obsequium, solida ad sanctimoniam.* Et S. Hier. in epitaphio Paulæ. *Pastores nocte vigilantes audire meruerunt: Gloria in excelsis Deo, et super terram pax hominibus bonæ voluntatis, dumque servant oves, invenerunt Agnum Dei puro et mundissimo vellere, quod in ariditate totius terræ cœlesti rore compluium est.* Hinc S. Bern. serm. 2. super Missus est: *Quid*, ait, *Gedeonis vellus significat, quod utique de carne tonsum, sed sine vulnere carnis in area ponitur et nunc quidem lana, nunc vero area rore perfunditur, nisi carnem assumptam de carne Virginis absque detrimento virginitatis? cui utique distillantibus cœlis tota se infudit plenitudo divinitatis; adeo ut ex hac plenitudine omnes accepimus, qui vere sine illa non aliud quam terra arida sumus: huic quoque Gedeonico facto propheticum dictum pulchre satis convenire videtur, ubi legitur: Descendet sicut pluvia in vellus.*

Idem serm. in Nativitate Mariæ: *Intuere o homo,*

consilium Dei, agnosce consilium sapientiæ, consilium pietatis. Cœlesti rore aream rigaturus, totum vellus prius infudit; redempturus humanum genus, pretium universum contulit in Mariam. Ecclesia denique in ipsa primarum Circumcisionis vesperarum Antiphona secunda, ita canit: *Quando natus es ineffabiliter ex Virgine, tunc impletæ sunt Scripturæ: sicut pluvia in vellus descendisti, ut salvum faceres genus humanum.*

Denique B. Petrus Chrysol. serm. 3. de Annunt. *Cœlestis imber,* ait, *Virgineum in vellus placido se fudit illapsu, et tota divinitatis unda bibulo se nostræ carnis celavit in vellere; donec per patibulum crucis expressum terris omnibus in pluviam salutis se effunderet,* etc.

Plura hac de re dixi Isaiæ 45. 8. ad illa: *Rorate, cœli desuper,* ubi novem analogias roris et Christi recensui.

Porro prius signum impletum est in Conceptione Virginis; tunc enim ipsa sola rorem cœlestem, id est Verbum divinum utero suo concepit, reliqua terra, id est, fœminis cæteris manentibus siccis, et hujus roris expertibus; posterius in ejusdem partu, tunc enim pariens Christum rorem hunc in terram effudit, ipsaque mansit quasi vacua et quasi sicca.

Mystice. Ros fidei et gratiæ Dei primo depluit in vellus Gedeonis, id est, in Judæos Gedeonis contribules usque ad Christum: at eo prædicante hic ros apud Judæos ob eorum incredulitatem in Christum exaruit, et derivatus est ad reliquam terram, id est, ad omnes gentes, quæ fidem et gratiam Christi avide susceperunt. Ita Orig. Theod. Procop. Ruper. hic et S. August. serm. 108. de Temp. S. Ambr. lib. de Viduis et procem. lib. 1. de Spiritu Sancto ac Chrysost. in Psalm. 71. ad illa: *Descendet sicut pluvia in vellus, et sicut stillicidia stillantia super terram.* Significatur ergo hic electio Gentium, et reprobatio Judæorum, qui prius rore divinæ legis et electionis irrigati fuerant: *Inde est quod nunc fidei rore totus orbis humescit,* ait S. Ambr. Audi S. Hieron. ad Paulinum: *Postquam siccato vellere universus orbis cœlesti rore perfusus est, et multi de Oriente et Occidente venientes recubuerunt in sinu Abrahæ, desiit esse notus tantum in Judæa Deus et in Israel magnum nomen ejus, sed in omnem terram exivit sonus Apostolorum, et in fines orbis terræ verba eorum.* Uberius D. August. lib. de unitate Ecclesiæ cap. 5. *Non video,* ait, *quid hic aliud figuratum et prænuntiatum sit, nisi ut aream intelligamus orbem terrarum, locum velleris populum Israel. Erat autem apud illum populum hoc munus in vellere, id est, in velamine, et quasi in nube secreti, quia nondum fuerat revelatum. Nunc autem videmus orbem terrarum jam revelato rore saginari per Evangelium Domini nostri, quod tunc in illo tegmine figurabatur; illam vero gentem amisso sacerdotio quod habebat, quia in scripturis non intelligit Christum, tamquam in sicco vellere remansisse.*

Symbol. S. Ambr. l. de Viduis post initium, per vellus accipiens humanitatem Christi, quæ rorem vitæ divinæ in Incarnatione excepit: *Vellus hoc,* ait, *in morte desiccatum expresso sanguine ceu rore, codem per gratiam suam totum mundum irrigavit.* Idem procem. libro 1. de Spiritu Sancto. *Venit,* ergo inquit, *jam Dominus, venit et pluvia. Venit Dominus stillicidia secum cœlestia deferens, et ideo jam nos bibimus, qui ante sitiebamus, et divinum illum spiritum haustu interiore potamus. Hoc ergo prævidit S. Gedeon, quia verum et spiritualem rorem etiam gentes nationesque erant fidei perceptione bibituræ, et ideo diligentius exploravit.*

Et S. Iren. l. 3. c. 19. *Quapropter,* ait, *necessarius est nobis ros Dei, ut non comburamur* (igne tentationis et concupiscentiæ) *neque infructuosi efficiamur.* Rorem hunc verbi divini specialiter excipimus per conciones, lectiones, orationes, inspirationes Dei, realiter vero per Eucharistiam, in qua ipsam carnem Christi agni immaculati manducamus, nobisque unimus, eaque quasi vellere purissimo vestimur, inde rorem omnem gratiæ cœlestis exugimus, ac præsertim ejus humilitatem et mansuetudinem (cujus symbolum est vellus laneum et molle) induimus.

Tropol. P. Berthonius, et ex eo Serarius: *Ecclesiastici,* ait, *qui more velleris Domino sunt conjuncti, et esse debent molles, humiles, et benigni, solebant esse rore divinæ gratiæ præ cæteris madefacti, area vero, id est, populi sæculares, respectu eorum erant indevoti, aridi et duri, sed vere hodie videmus contrarium; area magis est rorida quam vellus, sæculares devotiores sunt quam regulares, laici quam clerici, subditi quam Prælati, ut compertum est.*

Mimetice, velleris ab humore circumfuso defensi miraculum renovatum fuit in S. Bernardo, qui scribens primam Epistolam ad Robertum Nepotem sub dio, cum circumcirca plueret, chartam tamen non madefecit, ait Baron. tom. 12. anno Christi 1125.

Nuper Superior cujusdam prisci at numerosi Ordinis, suos ad primævum virtutis fervorem exhortans, argute sic orsus est: *Primitus in nobis vigebat conscientia; ex conscientia decurtata secuta est scientia, inde utraque præcisa, mera facti sumus entia, hoc est stipites et lapides. Redeundum ergo nobis est ad pristinam conscientiam, ut eam primo patrum nostrorum spiritu et sanctitate repleamus.* Vitium hoc est commune rerum creatarum, ut sensim degenerent, arescant, deficiant, et senescentes in suum nihilum ex quo venerunt redeant: quare viri Ecclesiastici et religiosi crebro se renoveut oportet, ut primævum vocationis suæ spiritum fugientem revocent, conservent et adaugeant, uti eos facere conspicimus. Sane hoc sæculo, quo Lutherus quasi novus Madianita, imo Madianitarum Dux Ecclesiam Dei, sua hæresi, crapula et luxuria deformavit, atque quasi *Zeb,* id est, lupus oves agnosque Christi diripuit et laniavit. Deus quoque illi S. Ignatium de Loyola fundatorem Societatis Jesu, quasi novum Gedeonem opposuit, per gratiam Christi magno omnium gaudio cernimus, omnes Ecclesiæ Ordines magno studio sese reformare, et ad primævum instituti sui vigorem, rigoremque ingentibus animi passibus contendere. Deo sit laus et gloria. Pergamus omnes strenue hac via qua cœpimus, ut quisque suæ religionis vellus exarescens rore divinæ sapientiæ et gratiæ imbuere satagat, ut vitam Angelorum, ad quam vocati sumus, æmulemur, simusque homines cœlestes et Angeli terrestres; ut nimirum ardeamus amore cum Seraphim; divinorum scientia fulgeamus cum Cherubim: spirituales facti omnia judicemus cum Thronis: nobis ipsis dominemur cum Dominationibus: fortiter resistamus inordinatis motibus nostris, malignorumque spirituum suggestionibus cum Virtutibus: regnum

animæ in justitia et pace gubernemus cum Potestatibus; subditis nostris debite provideamus cum Principatibus; magna, si habemus, proximis nostris communicemus cum Archangelis; minora subsidia indigentibus impertiamur cum Angelis.

Secundo idem roris vellerisque miraculum quasi renovatum fuit in S. Arnulpho Metensi Episcopo, a quo omnis familiæ Pipini et Caroli Magni prosapia, æque ac nobilitas et sanctitas, quasi a fonte derivata descendit. Hic enim anno Christi 485. peccatorum veniam a Deo poscens, annulum projecit in Mosellam dicens: *Tunc me putabo culparum nexibus absolutum, quando istum quem projicio recepero annulum,* ac post aliquod tempus annulum hunc in pisce sibi a piscatore allato inveniens, peccata sibi remissa cognovit, Deoque gratias egit. Ita narrat Paulus Diaconus in ejus vita, idque ex Caroli Magni ore se accepisse profitetur, additque: *Nec dissimiliter pater hic venerabilis cum Gedeone illo signum a Domino poposcit, ille etenim indicium per vellus in area positum capere voluit, utrum in bello victoriam de inimicis habere potuisset: iste annulum in profundissimum fluminis gurgitem projiciens, experiri cupit utrum de inimicis jam victoriam cepisset. Fortes quidem erant quos ille devicerat, sed hi quos iste superaverat fortiores.*

Denique ex hoc Gedeonis vellere orta est historia vel fabula Argonautarum, qui sexaginta annis post Gedeonem sub Abesan Judice floruisse dicuntur ab Eusebio, Geneb. et aliis in Chron. Hi enim fuere 54. Heroes, qui in navi dicta Argo navigarunt in Colchum, ut vellus aureum anferrent; quorum duces et primores fuere Jason, Castor, Pollux, Hercules, Orpheus, de quibus Virgil. Eclog. 4.

Alter erit tum Tiphys, et altera quæ vehat Argo
Delectos Heroas.

Vide Diodorum l. 5. c. 3. et Hyginium Fab. 14.

Rursum ad utrumque hoc vellus, scilicet Gedeonis et Jasonis respiciens Philippus cognomento *Bonus* Burgundiæ Dux, Caroli Audacis pater, anno Domini 1430. die tertia Idus Januarii instituit ordinem celeberrimum equitum aurei velleris, constantem heroibus nobilissimis ac fortissimis, qui collapsam Christianæ fidei dignitatem erigerent, ac Baalis aras, id est, Turcicas Mosqueas, ait Serarius, atque hæreticorum conventicula quasi novi Gedeones dejicerent et succiderent. Ita Pontus Heuterus l. 4. Burgund. Guilielmus Mennens. l. 1. de Aureo vellere c. 1. et 2. Hadrianus Barlandus, Alvarus Gometicus, Jacobus Meyerus, et alii qui res Belgicas et Burguodicas scripserunt.

38. Expresso vellere concham rore implevit,] ut certo sciret vellus esse rorulentum, imo rore turgidum; hoc enim signum sibi a Deo dari petierat. Mystice, quomodo mens nostra debeat esse concha, primo seipsam implens rore et aqua gratiæ et virtutis, antequam illam in alios derivet, non canalis, qui omnem aquam quam recipit emittit, nihil sibi retinens, pulchre docet S. Bernard. serm. 18. in Cant. *Disce,* inquit, *et tu non nisi de pleno effundere, nec Deo largior esse velis. Concha imitatur fontem: non manat ille in rivum; nec in lacum extenditur, donec suis satietur aquis,* etc. *Imple prius, et sic curato effundere. Benigna prudensque charitas affluere solet, non effluere.* Unde S. Ambros. proœm. lib. 1. de Spiritu Sancto. *Aqua,* inquit, *est ros gratiæ cœlestis. Veniat igitur, Domine Jesu, hæc aqua in meam animam, in meam carnem, ut hujus humore pluviæ nostrarum convalles mentium, atque intimi cordis arva viridescant. Veniant in me stillicidia tua, gratiam immortalitatemque rorantia. Dilue gressus mentis meæ, ne iterum peccem. Ablue animi mei calcaneum, ut possim abolere maledictum, ne morsum serpentis interiore pede sentiam, sed sicut ipse jussisti sequentibus te, ut serpentes et scorpiones illæso possim calcare vestigio.*

CAPUT SEPTIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Gedeon jussu Dei e triginta duo millibus militum formidolosos dimittit ad viginti duo millia, mox eos qui prono ore biberant aquam fluminis: quare solos trecentos sibi reservat. Secundo, v. 9. descendens in castra Madian, audit Madianitæ somnium de pane subvertente castra Madian, illumque panem esse gladium Gedeonis. Unde certam victoriæ spem concipit. Tertio, v. 16. cum trecentis irruit in Madianitas innumeros, ac clangens tubis, lagenarum complosione, et inde lampadibus effulgurantibus, Madianitas percellit, ut ipsi mutua se cæde trucident.

1 Igitur Jerobaal qui et Gedeon, de nocte consurgens, et omnis populus cum eo, venit ad fontem qui vocatur Harad; erant autem castra Madian in valle ad Septemtrionalem plagam collis excelsi. 2. Dixitque Dominus ad Gedeon: Multus tecum est populus, nec tradetur Madian in manus ejus, ne glorietur contra me Israel, et dicat: Meis viribus liberatus sum. 3. Loquere ad populum, et cunctis audientibus prædica: Qui formidolosus et timidus est, revertatur. Recesseruntque de monte Galaad, et reversi sunt de populo viginti duo millia virorum, et tantum decem millia remanserunt. 4. Dixitque Dominus ad Gedeon: adhuc populus multus est, duc eos ad aquas,

et ibi probabo illos: et de quo dixero tibi ut tecum vadat, ipse pergat: quem ire prohibuero, revertatur. 5. Cumque descendisset populus ad aquas, dixit Dominus ad Gedeon: Qui lingua lambuerint aquas, sicut solent canes lambere, separabis eos seorsum; qui autem curvatis genibus biberint, in altera parte erunt. 6. Fuit itaque numerus eorum qui manu ad os projiciente lambuerant aquas, trecenti viri: omnis autem reliqua multitudo flexo poplite biberat. 7. Et ait Dominus ad Gedeon: In trecentis viris qui lambuerunt aquas, liberabo vos, et tradam in manu tua Madian; omnis autem reliqua multitudo revertatur in locum suum. 8. Sumptis itaque pro numero cibariis et tubis, omnem reliquam multitudinem abire præcepit ad tabernacula sua: et ipse cum trecentis viris se certamini dedit. Castra autem Madian erant subter in valle. 9. Eadem nocte dixit Dominus ad eum: Surge et descende in castra, quia tradidi eos in manu tua; 10. sin autem solus ire formidas, descendat tecum Phara puer tuus. 11. Et cum audieris quid loquantur, tunc confortabuntur manus tuæ, et securior ad hostium castra descendes. Descendit ergo ipse et Phara puer ejus in partem castrorum, ubi erant armatorum vigiliæ. 12. Madian autem et Amalec, et omnes Orientales populi, fusi jacebant in valle, ut locustarum multitudo: cameli quoque innumerabiles erant, sicut arena quæ jacet in littore maris. 13. Cumque venisset Gedeon, narrabat aliquis somnium proximo suo; et in hunc modum referebat quod viderat: Vidi somnium, et videbatur mihi quasi subcinericius panis ex hordeo volvi, et in castra Madian descendere; cumque pervenisset ad tabernaculum, percussit illud, atque subvertit, et terræ funditus coæquavit. 14. Respondit is cui loquebatur: Non est hoc aliud, nisi gladius Gedeonis filii Joas viri Israelitæ; tradidit enim Dominus in manus ejus Madian, et omnia castra ejus. 15. Cumque audisset Gedeon somnium et interpretationem ejus, adoravit; et reversus est ad castra Israel, et ait: Surgite; tradidit enim Dominus in manus nostras castra Madian. 16. Divisitque trecentos viros in tres partes, et dedit tubas in manibus eorum, lagenasque vacuas ac lampades in medio lagenarum. 17. Et dixit ad eos: Quod me facere videritis, hoc facite; ingrediar partem castrorum, et quod fecero sectamini. 18. Quando personuerit tuba in manu mea, vos quoque per castrorum circuitum clangite et conclamate, Domino et Gedeoni. 19. Ingressusque est Gedeon, et trecenti viri qui erant cum eo, in partem castrorum, incipientibus vigiliis noctis mediæ, et custodibus suscitatis, cœperunt buccinis clangere, et complodere inter se lagenas. 20. Cumque per gyrum castrorum in tribus personarent locis, et hydrias confregissent, tenuerunt sinistris manibus lampades, et dextris sonantes tubas, clamaveruntque: Gladius Domini et Gedeonis; 21. stantes singuli in loco suo per circuitum castrorum hostilium. Omnia itaque castra turbata sunt, et vociferantes, ululantesque fugerunt: 22. et nihilominus insistebant trecenti viri buccinis personantes. Immisitque Dominus gladium in omnibus castris, et mutua se cæde truncabant, 23. fugientes usque ad Bethsetta, et crepidinem Abelmehula in Tebbath. Conclamantes autem viri Israel de Nephthali, et Aser, et omni Manasse persequebantur Madian. 24. Misitque Gedeon nuntios in omnem montem Ephraim, dicens: Descendite in occursum Madian, et occupate aquas usque ad Bethbera atque Jordanem. Clamavitque omnis Ephraim, et præoccupavit aquas atque Jordanem usque Bethbera. 25. Apprehensosque duos viros Madian, Oreb, et Zeb, interfecit Oreb in Petra Oreb, Zeb vero in Torculari Zeb. Et persecuti sunt Madian, capita Oreb et Zeb portantes ad Gedeon trans fluenta Jordanis.

1. Ad fontem qui vocatur Harad.] *Harad*, Hebr. significat timorem, ut discamus quod *initium sapientiæ sit timor Domini*. Nam *beatus homo qui semper est pavidus*. Prov. 28. v. 14. Fons hic typus est Baptismi et pœnitentiæ, quam milites prælio præmittere debent, uti fecere jussu Constantini Imp. pugnaturi contra Maxentium, qui idcirco de eo victoriam retulere, uti narrat Theodor. lib. 3. c. 3.

2. Ne glorietur contra me Israel et dicat: Meis viribus liberatus sum.] *Ne opus cœlestis dexteræ, virtuti assignetur humanæ*, etc. *Ut sibi de patrato divinitus belli opere paucitas usurpare nihil posset*, ait Salvian. lib. 7. de Providentia, q. d. Volo ut trecentos tantum, eosque inermes ad prælium hoc adhibeas, ut omnibus constet victoriam non militum, sed meis viribus esse partam. Hac de causa Deus elegit infirma mundi, ut confundat fortia, 1. Corinth. 1. scilicet viles et indoctos piscatores, ut per eos quasi Apostolos orbem converteret; horum enim typus fuere hi Gedeonis milites.

3. Qui formidolosus et timidus est revertatur.] ne aliis militibus hanc suam formidinem affricet, idque juxta legem Deut. 20. 8. Sic Christus timidos a sua militia rejicit, dicens: *Qui non accipit Crucem suam et sequitur me, non est me dignus*. Matth. c. 10. v. 38.

Dicat ergo animosus Christi miles: *Dominus illuminatio mea et salus mea, quem timebo? Dominus protector vitæ meæ, a quo trepidabo?* Psalm. 26.

Recesseruntque de monte Galaad.] Alius est hic mons Galaad a Galaad, in quo Jacob cum Laban fœdus iniit, Genes. 31. 48. qui erat trans Jordanem: hic enim erat cis Jordanem, ibi enim castra sua habebat Gedeon. Serarius putat montem Gelboe hic vocari montem Galaad. Favet Adrichom.

5. Qui lingua lambuerint aquas, sicut solent canes lambere (ut manu aquam ex flumine haustam in os injiciant, uti explicat versu sequenti, sicut canes lingua lambentes aquam in os injiciunt, non autem os aquæ applicant ut aquam sugant, sicut faciunt equi et boves) separabis eos seorsum, ut eos in militiam et expeditionem tuam contra Madian cooptes, qui autem curvatis genibus biberint, in altera parte erunt,] ut eos a castris tuis domum ableges. Josephus putat a Gedeone hic electos eos qui erant ignavi, fortes vero rejectos. Audi eum: *Ut ergo sciant rem totam pendere a Dei auxilio, jussit ut circa meridiem, cum æstus fervet maxime, exercitum ducat ad fluvium, et quotquot procumbentes biberent, eos viros fortes crederet; quotquot autem trepide et tumultuarie potum sumerent, sic existimaret eos metu hostium hoc facere, et cum his jussit hostem invadere.* Unde Abulensis colligit lambentes aquas, tamquam timidiores, ignavos et contemptibiles fuisse a Gedeone et Deo electos, ut major Dei virtus in hac victoria eluceret. Sic et Theodor. q. 15. et S. August. quæst. 37.

Verisimilius Lyranus, Arias, Serarius et alii censent electos qui lambuerant aquas præ illis, qui curvato genu biberant, quasi temperantiores, tolerantiores sitis, et expeditiores, utpote qui toti ad certamen imminens intenti, obiter et cursim more canum aquam lambendo sitim restinguerent, ideoque ad prælium aptiores. Nam primo, hi stantes bibebant, cæteri vero genuflexi vel proni in terram. Secundo, hi aquam modicam ad os manu injiciebant; cæteri vero ore flumen sorbebant, ut totum ventrem implerent, quod magnæ gulæ erat indicium.

Tropol. qui ad res terrenas et corporeas flecti nescit, qui vitiis non indulget, neque ob peccati sitim sternitur pronus, ille probabilis, ille electus est. Hoc tandem desiderium nos a possessione Dei, boni in infinitum melioris excludit. Egregie namque Prosper ait: *Qui vult Deum possidere, renuntiet mundo, ut sit illi Deus beata possessio. Nec renuntiat mundo is quem terrenæ possessionis adhuc delectat ambitio; quia quamdiu sua non relinquit, mundo cujus bona retinet, servit. Et utique non potest mundo servire simul et Deo: ac sic propterea voluit Deus cultores suos omnibus renuntiare, propter quæ diligitur mundus, ut exclusa cupiditate mundi, divina in eis charitas possit augeri vel perfici.* Huc usque Prosper l. 2. de vita contemplativa c. 16. Rursum S. Gregor. 30. Moral. 33. *Aquis*, inquit, *doctrina sapientiæ, stante autem genu recta operatio designatur. Qui ergo dum aquas bibunt genuflexisse perhibentur, a bellorum certamine prohibiti recesserunt: quia cum illis Christus contra hostes fidei pergit ad prælium, qui cum doctrinæ fluenta hauriunt, rectitudinem operum non inflectunt.*

6. Fuit itaque numerus eorum, qui manu ad os projicientes lambuerant aquas, trecenti viri.] Ecce hic explicat quid sit lambere aquas more canum, scilicet manu aquam in os injicere, sicut canis injicit lingua. Nam alioqui stantes non poterant lingua aquam contingere, uti faciunt lambendo canes: in eo ergo erant canibus, qui manus non habent, sed lingua pro manu utuntur dissimiles: *Manu*, ait S. August. q. 27. *Aquam raptam in os projiciebant, et hoc erat simile bibentibus canibus, qui non ore apposito, sicut boves, aquam ducunt, aquam bibunt, sed lingua in os rapiunt, sicut etiam isti intelliguntur fecisse, sed cum manu in os aquam projicerent, quam lingua exciperent.*

Nimirum ait Origenes hom. 9. *Ille probabilis, ille electus est qui, posteaquam ad aquas baptismi ventum est, flecti ad necessitates terrenas et corporeas nescit, qui vitiis non indulget, neque ob peccati sitim sternitur pronus.* Addit deinde Origen. *Sed et quod dicit eos manu vel lingua aquam lambere non absque sacramenti quadam significantia hoc mihi videtur scriptum, scilicet quod et manu et lingua operari debent milites Christi, hoc est opere et verbo; quia qui docet et facit, hic magnus vocabitur in regno cœlorum. Quod autem etiam similitudinem canis lambentis Script. posuit, videtur mihi istud animal hoc in loco propterea nominatum, quod super omnia cætera animalia amorem dicitur proprii domini servare, nec tempore nec injuriis obliterari in eo fertur affectus.*

10. Descendat tecum Phara puer tuus,] id est, famulus tuus. Puer hic animosus Gedeonis metum dispellens fuit typus Christi, ait Leo Castrius in Isaiæ c. 10. *Phara* enim idem est quod *frugifer*, vel *ramificatus*, et exaltatus in arbore crucis; hac enim Christus martyribus fidelibusque metum ademit.

Mystice S. Gregor. 30. Mor. c. 33. Trecenti repræsentant mysterium S. Trinitatis, ait, additque: *Iste trecentenorum numerus in Tau littera continetur, quæ crucis speciem tenet. Cui si super transversam lineam, id quod in cruce eminet adderetur, non jam crucis species, sed ipsa crux esset. Quia ergo iste trecentorum numerus in Tau littera continetur, et per Tau litteram sicut diximus, species crucis ostenditur, non immerito in his trecentis Gedeonem sequentibus illi designati sunt, quibus dictum est,* Lucæ 9. *Si quis vult post me venire abneget semetipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me. Qui sequentes Dominum, tanto verius crucem tollunt, quanto acrius et se edomant, et erga proximos suos charitatis compassione cruciantur. Unde et per Ezechielem* (c. 9.) *Prophetam dicitur; Signa Tau super frontes virorum gementium et dolentium.* Sic et S. Aug. serm. 108. de Temp.

13. Vidi somnium, et videbatur mihi quasi subcinericius panis ex hordeo, volvi et in castra Madian descendere.] Pro *subcinericius*, Hebr. est צליל *tselil*, quod R. David et similes vertunt *strepitum*, vel *tinnitum edens*, a צלל *tsalal*, id est, strepere, tinnire. Melius Noster, Septuag. Chald. et alii vertunt tostum vel assatum sub cinere, hoc est subcinericium a rad. צלה *tsala*, id est, assavit, torruit: sic ab הגה *haga*, id est, meditari, loqui, fit הגיון *higgaion*, id est, meditatio.

Congrue Deus in somnio hoc Madianitæ militi primario immisso, per panem hunc hordeaceum et subcinericium significabat Gedeonem in speciem abjec-

tum et contemptibilem, qui tumultuarie et subito, quasi ex cinere hunc exercitum exiguum trecentarum militum collegerat. Ita S. Aug. q. 37. Lyran. Abul. Arias et alii, idque allusione pulchra. Hebræi enim bellum vocant מלחמה *milchama*, id est, comestionem, sive devorationem hominum, ducto nomine a לחם *lechem*, id est, pànis. Unde ad hoc apposite dicitur, Num. 14. 9. *Sicut panes devorare eos possumus*. Significat ergo hæc visio Gedeonem et Hebræos, qui hactenus fuerant panis Madianitarum, utpote ab eis devorati, uti devoratur panis, deinceps fore gladios percussores et occisores Madianitarum se devorantium.

Conjectavit igitur optime Madianita hic ex ambigua nominis significatione; nam לחם *lechem* et panem et bellum significat. Ex hac ergo conjunctione et affinitate, non naturæ (quæ enim est affinitas panis ad gladium?) sed significationis, conjecit per panem significari gladium et bellum, quod a Gedeone jam imminente Madianitarum castris imminebat. Ita Arias et noster Gaspar Sanchez in Isaiæ c. 14. n. 29. Apposite Gedeoni in area grana ad panem excutienti, et panes Angelo liberaliter offerenti, in præmium hospitalitatis Deus panem dedit omen et signum victoriæ, ut ostenderet quam efficax sit beneficentia et hospitalitas, utpote quæ panes vertat in gladios, quibus hostes quoslibet prosternat.

Allegor. hic panis fuit typus Eucharistiæ, quæ Madianitas, id est dæmones, cæterosque hostes quasi gladius ferit et dejicit; hic enim est panis, qui de cœlo descendit, et castra hostium subvertit, sicut panis hic videbatur ex alto descendere in castra Madian, quasi a Deo in illa demissus ut eadem disturbaret.

Cumque pervenisset ad tabernaculum, percussit illud.] *Tabernaculum* intellige principis, sive ducis, indeque cæterorum militum. Tabernaculum ergo id est, tabernacula, quæ in medio castrorum esse solent, ut sint tutiora ab hoste. Unde mox versu sequenti tabernaculum hoc interpretatur omnia castra Madian. Ita Cajet. Arias et alii.

14. Respondit is cui loquebatur,] puta commilito, sive socius Madianitæ, qui somnium quod viderat sibi narrarat: *Non est hoc aliud nisi gladius Gedeonis*, ob analogias jam recensitas. Dixit hoc utique instinctus a Deo; unde subdit: *Tradidit enim Dominus in manus ejus Madian et omnia castra ejus*. Ita Abulensis.

15. Cumque audisset Gedeon somnium (linguam enim Madianiticam intelligebat, sive quia illa vicina erat Hebrææ, sive quod a Madianitis Judæam jam per septennium occupantibus eam didicisset) adoravit] Deum, quod sibi hoc omen divinum victoriæ prænuntium præbuisset.

16. Divisitque trecentos viros in tres partes (quasi in tres acies, ut ternis turmis Madianitas cingeret) et dedit tubas in manibus eorum, lagenasque vacuas, ac lampades in medio lagenarum.] *Vox lampades*, Hebr. לפדים *lappadim*, in genere significat lucentem flammam, in quacumque re vel materia illa sit. Chald. vertit *beguraca*, id est, *incensa* vel *ignita*. Unde non est verisimile lampades has fuisse nostrates vulgares, quæ oleo ardent et aluntur; hæ enim inclusæ lagenis iis complosis fuissent exstinctæ, sed ut ait Arias, lignei erant torres ex pino, cupresso, cedro aut simili oleaginosa et pingui arbore; qui ignem accipere fovere, ac diutius servare possent, vento obluctante excitandum augendumque potius quam exstinguendum; præsertim si insuper pice, cera, oleo, bitumine, etc. obliti unctique fuerint. Itaque omnia hic ad terrorem comparata perculerunt Madianitas, quia inopinata et nocturna, scilicet multitudo trecentarum tubarum clangentium ad prælium; fragor lagenarum, quarum quisque suam commilitonis lagenæ allidebat, indeque subito emicantes vicinæ circumquaque lampadum, id est, torrium sive titionum flammæ, hostem insequentes. Simili stratagemate Hannibal a Q. Fabio Max. ad Casilinium obsessus, eum elusit et evasit: nam duobus boum millibus ad cornua singulorum faces accensas alligavit, itaque eos stimulando impulit in montes a Romanis insessos, *ac metus ipse relucentis flammæ ex capite*, ait Livius Decade 3. l. 2. *calorque jam ad vivum ad imaque cornuum adveniens, velut stimulatos furore agebat boves, quo repente discursu haud secus quam sylvis montibusque accensis omnia circumvirgulta ardere, capitumque inquietatio excitans flammam hominum passim discurrentium speciem præbebat. Qui ad transitus saltus insidendos locati erant: ubi in summis montibus ac super se quosdam ignes conspexerunt, circumventos se esse rati præsidio excessere: qua ingens emicabat flamma velut tutissimum iter petentes summa montium juga, tum in quosdam boves palantes a suis gregibus inciderunt: et prima cum procul cernerent, veluti flammas spirantium miraculo attoniti constiterunt, deinde ut humana apparuit fraus, tum vero insidias rati esse cum multo maximoque strepitu concitant se in fugam, levique armaturæ hostium incurrere.*

Huic similia sunt quæ recenset Julius Frontinus l. 2. de stratagem. cap. 4. *Hispani*, inquit, *contra Halmicarem boves vehiculis adjunctos in prima fronte constituerunt, vehiculaque tædæ et sebi et sulphuris plena signo pugnæ dato incenderunt, actis deinde in hostem bobus consternatam aciem perruperunt.*

Phalisci et Tarquinienses compluribus suorum in habitu sacerdotum subornatis faces et angues furiali habitu præferentibus aciem Romanorum turbaverunt. Idem Veienses et Fidenates facibus arreptis fecerunt.

Atheas, rex Scytharum, cum adversus ampliorem Triballorum exercitum confligeret, jussit a fœminis et pueris omnique imbelli turba greges asinorum ac boum ad postremam hostium aciem admoveri, et erectas hastas præferre: famam deinde diffudit, tamquam auxilia sibi ab ulterioribus Scythis adventarent, qua asseveratione avertit hostem.

Idem l. 3. c. 8. *Cyrus*, ait, *rex Persarum, incluso Sardibus Crœso, qua præruptus mons nullum aditum præstabat, ad mœnia malos exæquantes, altitudinem jugi subrexit: quibus simulacra hominum armata Persici habitus imposuerat, noctuque eos monti admovit. Tum prima luce ex altera parte muros aggressus est; ubi orto sole simulacra illa armatorum referentia habitum refulserunt; Oppidani captam urbem a tergo credentes, et ab hac in fugam dilapsi, victoriam hostibus concesserunt.*

Idem l. 3. c. 5. *Alexander Maceda*, inquit, *cum hostis in saltu editiore castra communiisset, seducta parte copiarum, præcepit his quos relinquebat, ut ex more*

ignes excitarent, speciemque præberent totius exercitus: ipse per avias regiones circumducta manu hostem superiore aggressus loco depulit.

Allegar. Procop. et S. August. serm. 108. de Temp. Milites Gedeonis, inquit, sunt discipuli Christi, qui miraculorum faces præ se tulerunt et prædicationis tubam, quibus Madian, id est, gentilismum et idolorum cultum prostravere.

Tropol. Rupert. Lagenæ, ait, sunt fragilia et quasi testea martyrum corpora, quibus per mortem fractis cœperunt coruscare miracula, per quæ in fugam acti sunt persecutores, et conversi ad Christum infideles. Sic fere et sanctus Ambros. lib. 1. de Spiritu Sancto c. 16. ac fuse S. Gregor. 30. Moral. c. 33. quem audi: *Designotur in tubis clamor prædicantium; in lampadibus claritas miraculorum; in lagenis fragilitas corporum. Tales quippe secum dux noster ad prædicationis prælium duxit, qui despecta salute corporum hostes suos moriendo prosternerent, eorumque gladios non armis, non gladiis, sed patientia superarent. Armati enim venerunt sub duce suo ad prælium martyres nostri; sed tubis, sed lagenis, sed lampadibus. Qui sonuerunt tubis, dum prædicant; confregerunt lagenas, dum solvenda in passione sua corpora hostilibus gladiis supponunt; resplenduerunt lampadibus, dum post solutionem corporum, miraculis coruscarunt. Moxque hostes in fugam conversi sunt: quia dum mortuorum martyrum corpora miraculis coruscare conspiciunt, luce veritatis fracti, quod impugnaverunt, crediderunt.*

Idipsum clarius explicat, dum subdit: *Cecinerunt ergo tubis, ut logenæ frangerentur: lagenæ fractæ sunt, ut lampades apparerent; apparuerunt lampades, ut hostes in fugam verterentur, id est, prædicaverunt martyres, donec eorum corpora in morte solverentur; corpora eorum in morte soluta sunt, ut miraculis coruscarent; coruscaverunt miraculis, ut hostes suos ex divina luce prosternerent; quatenus nequaquam Deo erecti resisterent, sed eum subditi formidarent.* Eadem ad verbum habet, et ex S. Gregor. transcripsit Beda.

Rursum Origen. hic hom. 9. sub finem: *Vide*, ait, *quia electi milites Dei cum lampadibus pugnant. Sic enim eos Christus armaverat, dicens: Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ vestræ ardentes. Et iterum: Sic fulgeat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona, et glorificent Patrem vestrum qui in cœlis est. Talibus ergo lampadibus accensis pugnare decet milites Christi, luce operum refulgentes et splendore gestorum. Quæ sunt autem buccinæ corneæ in quibus tuba canunt? Qui de cœlestibus loquitur, qui de spiritualibus disserit, qui mysteria regni cœlorum revelat, ille buccina concinit, ille de tuba loquitur, qui de magnis et maximis loquitur, qui scientiam Christi humanis auribus pandit. Sed cur et cornea dicitur buccina? Quia ut de sancto dicitur, Cornu ejus exaltabitur in gloria. Unde et uniuscujusque buccina dicitur cornea, in eo quod multiplicem scientiam Christi, et crucis ejus, quæ in cornu designatur, disserit sacramenta. Cum hac ergo buccina militantes, et cum hac pugnantes vincimus alienigenas, et hostes in fugam vertimus, etiamsi fuerit multitudo eorum sicut locustæ. Locustis enim comparata est dæmonum multitudo, quibus neque in cœlo neque in terris est sedes. Præcedat ergo et nos hoc bella operum lux, scientiæ virtus, divini verbi prædicatio.*

17. Quod me facere videritis, hoc facite,] nimirum hæc sex ait Serarius: *Primo, me tuba clangente, clangitote et vos: secundo, me clamante, Domino et Gedeoni, clamatote et vos; tertio, me lagenam meam frangente, frangitote et vos vestras; quarto, me læva manu lampadem tenente, tenetote et vos; quinto, me manu dextera tubam tenente, eamque porro inflante, tenetote similiter et inflatote etiam vos; sexto, me meo in loco stante, state et vos in vestro singuli.*

Tropol. discat hic prælatus subditos præire exemplo, eoque illos magis docere, quam Verbo. Exempla enim fortiora sunt verbis, magisque persuadent. Pudet enim militem cessare, ubi imperatorem laborare et certare videt. Ita fecit Christus, de quo Lucas Act. 1. 1. *Cœpit Jesus facere* primo et secundo *docere: Discite*, ait ipse, *a me, quia mitis sum et humilis corde.* Matth. *a.* 11. v. 29. Unde S. Ephrem epist. ad Joan. Monachum: *Recte*, inquit, *agis exemplum bonorum operum teipsum præbens, et potissimum fratribus, qui tecum habitant, secundum eum qui habet: A me videbitis et sic facietis.*

Moraliter igitur disce hic ducem militibus, patrem filiis, Superiorem inferioribus ad ardua præcedere debere, primumque manum rei difficili admovere, si illam cito recteque confectam velit. Ita fecit Cato, qui apud Lucanum lib. 9. sui exemplo milites ad omne discrimen impellit, dicens:

Ingrediar, primusque gradus in pulvere ponam,
Me calor æthereus feriat, mihi plena veneno
Occurrat serpens, fatoque pericula vestra
Prætentate meo. Sitiat quicumque bibentem
Viderit, aut umbras nemorum quicumque petentem
Æstuet: aut equitem peditum præcedere turmas
Deficiat, si quo fuerit discrimine notum
Dux aut miles eam, etc.

18. Conclamate Domino et Gedeoni,] scilicet sit hoc prælium et victoria. Unde v. 20 dicitur eos conclamasse: *Gladius Domini et Gedeonis*, scilicet hic est qui vos, o Madianitæ, persequitur, cædit et sternit. Unde Chald. *Gladius a facie Domini procedit, et victoria per Gedeonis manus est*, quem vos, o Madianitæ velut antagonistam formidatis, ac per somnium de vobis triumphaturum jam cognovistis. q. d. Deus est, Deus inquam est, qui Madianitas ulciscitur, suum in eos gladium vibrat, ipsos neci dat; Gedeon vero hac in re illius minister est, ab illo ultorem accipit gladium, suisque ipsum in hostes defigit manibus. Audi S. August. q. 40. *Hoc significat quod gladius id erat operaturus, quod Domino placeret et Gedeoni.*

Hinc laudandi Poloni et Hungari, qui instar Gedeonis prælium adoriuntur inclamato nomine Jesu, et Hispani nomine S. Jacobi, ideoque sæpe victoriam de hostibus reportant.

19. Incipientibus vigiliis noctis mediæ et custodibus suscitavis, cœperunt buccinis clangere.] Nox ipsa et tot tubarum clangor perculit Madianitas, ut putarent maximum Israelitarum exercitum in se irruere, cui se posse resistere diffiderent. Unde in fugam versi se invicem protrivere et confecere. Hoc stratagema imitantur callidi belli duces; cum enim paucos habent milites, multas tubas inflari curant, ut ex iis hostes suspicentur, maximas contra se venire

copias, itaque de fuga cogitent. Sic fecit Pompeius contra Mithridatem pugnaturus. Audi Dionem l. 36. *Primum*, ait, *tubicines omnes ex composito simul bellicum cecinerunt, tum milites et reliqua omnis turba conclamarunt: et illi quidem hastas aut pila ad scuta concutiebant; isti* (calones et lixæ) *lapides etiam ad ærea vasa.* Simile fecit Fredegundis, regina Franciæ, pro Clothario filiolo suo pugnans; nam jussu Landerici Ducis, milites ejus singuli præcisis arborum ramis septi, et tintinnabula pulsantes intempesta nocte hostes perterrefecerunt, et in fugam compulerunt, uti narrat Aimoinus l. 3. c. 81.

Et complodere inter se lagenas,] ut partim fragore hujus complosionis, partim coruscatione tot tædarum sive titionum inde emicantium et effulgurantium, Madianitæ consternerentur. Simili stratagemate Octavium Cæsarem, postea Augustum, Salonas obsidentem fugarunt Salonitani, uti narrat Dio l. 42. *Mulieres*, ait, *demissis capillis, vestitu nigro indutæ, acceptis facibus, denique quam maxime terribili habitu compositæ media nocte ad castra oppugnantium accesserunt: metuque exanimatis excubitoribus* (*quippe dæmonum speciem illis exhibebant*) *omnibus simul locis castrorum ignem injecerunt, eas subsecuti viri multos eo tumultu excitatos, multos etiam dormientes occiderunt: ita et castra et stationem navium, quam Octavius tenebat, confestim occupavere.*

Tropol. Auctor. homil. de Virgin. apud sanctum Bernardum: *Exierunt*, ait, *cum lampadibus lumbos habentes præcinctos, et lucernas in manibus ardentes, ut et castitatis cingulum astringatur in corpore, et ad utilitatem proximi et gloriam patris lux exempli clareat in operatione. Sic Gedeon in lagunculis lampades occultans, sed in hora certaminis fractis vasculis demonstrans, repentina luce hostes terruit et vertit in fugam; terrentur enim principes tenebrarum visa luce bonorum operum, quia stare ante lucem tenebræ non possunt.* Et Isaias Abbas orat. 17. *Qui corporis*, ait, *timet infirmitatem, ad id quod secundum naturam est non perveniet; qui supplex ad Deum confugit, in eo quietem inveniet: ni Gedeon hydrias confregisset, non aspexisset lampadum splendorem. Itidem homo, nisi corpus contempserit, divinitatis lumen non intuebitur. Etenim Jahel uxor Aber Cinei, nisi tulisset clavum Tabernaculi, Sisaræ superbiam non oppressisset. Si mens igitur se confirmaverit, decreveritque charitatem sequi, omnia carnis vitia superabit.*

20. Tenuerunt sinistris manibus lampades, et dextris sonantes tubas,] ut firmius tenerent, ideoque majori vi sonoque eas inflarent; major enim vis est in dextera. Mysticam significationem et causam dat S. Gregor. 30. Moral. c. 34. *Pro dextero*, inquit, *habere dicimur quidquid pro magno pensamus; pro sinistro vero quod pro nihilo ducimus. Bene ergo illic scriptum est, quod in dextera tubas, lagenas autem in sinistra tenuerunt; quia Christi martyres pro magno habent prædicationis gratiam, corporum vero utilitatem pro minimo. Quisquis enim plus facit utilitatem corporis, quam gratiam prædicationis, in sinistra tubam atque in dextera lagenam tenet. Si enim priori loco gratia prædicationis attenditur, et posteriori utilitas corporis, certum est quia in dextris tubæ, et sinistris lagenæ teneantur.*

21. Stantes singuli in loco suo per circuitum castrorum hostilium.] *Stantes*, ut scilicet stando fingerent se transitum dare copiis suis maximis Madianitas invadentibus, quasi quælibet tuba, et quilibet tubicen suam duxisset armatorum cohortem; quælibet enim turma equitum suum habet tubicinem: erat enim nox cum nihil videtur, ideoque multa quæ non sunt, videri videntur, præsertim pavidis et consternatis.

Omnia itaque castra turbata sunt,] non tam ob linguarum diversitatem, ut vult Josephus, quam quod in castris suis putarent esse Israelitas, seque mutuo non agnoscerent, et divina quadam cæcitate ac rabie per obvios omnes grassarentur. Sic tropol. Hæretici, qui sunt nostri Madianitæ, contra se invicem digladiantur, seseque conficiunt. Vide S. Hier. in Ezech. *Hæreticorum compugnatio*, inquit, *nostra victoria est.* Et S. Hilar. l. 7. de Trinitate: *Bellum Hæreticorum*, ait, *pax est Ecclesiæ.*

22. Immisitque Dominus gladium in omnibus castris, et mutua se cæde truncabant:] nimirum immisit Deus in Madianitas terrorem et cæcitatem, ut putantes Hebræos in mediis castris stragem edere, præ pavore, præ somni impotentia præ mœrore et ira quisque sibi vicinum hostem esse existimans gladio feriret, quique fugiebant sequentes se pariterque fugientes, crederent esse Israelitas hostes insecutoresque suos; quare dum eos putant ferire et cædere, ceciderunt se mutuo, eo quod Israelitæ continuo clangore tubarum et fulgore lampadarum, sive titionum ardentium eos insequerentur. Hoc meruit fides et spes excelsa Gedeonis, qua Deo obediens cum trecentis militibus, qui ludicris armis lagenarum et lampadarum armabantur, animose invasit innumeros Madianitas armatissimos, ideoque eos prostravit, et ut ait Sidonius Appollin. in Panegyr.

Solo venit victoria cantu.

Simili modo perculit et percussit Deus hostes Josaphat regis Israel. 2. Paral. 20. Ex Gentilibus Gedeonem imitatus est Leonidas, qui cum trecentis Lacedæmoniis animose ad Thermopylas objecit se Xerxi ejusque copiis innumeris, easque cecidit et fugavit, qui proinde ab omnibus Historiis celebratur.

In his omnibus Gedeon fuit typus Christi, uti per sedecim analogias ostendi Isaiæ 9. v. 4. ad illa prædicta de Christo: *Sceptrum exactoris ejus superasti sicut in die Madian.*

Denique exercitus Madian erat ut minimum 135. millium, e quibus hic cæsa sunt 120. millia, reliqua 15. millia fugientia persecutus Gedeon cecidit trans Jordanem, ut audiemus c. seq. v. 10. Atque hæc omnia perfecit cum trecentis dumtaxat militibus; sed per stratagemata Deo pro eo pugnante et hostes percellente. Vere Judas Machabæus alter Gedeon: *Non in multitudine exercitus*, ait, *victoria belli, sed de cælo fortitudo est.* 1. Machab. 3. 19.

CAPUT OCTAVUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Gedeon Ephraimitas jurgantes, quod ad bellum vocati non essent, leni responso placat. Secundo, v. 10. cædit reliquias Madian. Inde, v. 15. cives Soccoth et Phanuel, eo quod superbe panes sibi negassent conterit. Tertio, v. 21. Principes Madian trucidat. Quarto, v. 22. regnum sibi ab Hebræis oblatum recusat. Quinto, v. 27. ex manubiis hostium fabricat Ephod, quod ejus posteris fuit in ruinam idololatriæ et excidii. Denique, v. 30. ejus filii, mors, et sepulturæ locus recensetur, ac eo mortuo relapsus Hebræorum ad cultum Baal.

1 Dixeruntque ad eum viri Ephraim: Quid est hoc quod facere voluisti, ut nos non vocares cum ad pugnam pergeres contra Madian? jurgantes fortiter, et prope vim inferentes. 2. Quibus ille respondit: Quid enim tale facere potui, quale vos fecistis? nonne melior est racemus Ephraim vindemiis Abiezer? 3. In manus vestras Dominus tradidit principes Madian, Oreb et Zeb: quid tale facere potui, quale vos fecistis? quod cum locutus esset, requievit spiritus eorum, quo tumebant contra eum. 4. Cumque venisset Gedeon ad Jordanem, transivit eum cum trecentis viris qui secum erant: et præ lassitudine, fugientes persequi non poterant. 5. Dixitque ad viros Soccoth: Date, obsecro, panes populo qui mecum est, quia valde defecerunt, ut possimus persequi Zebee et Salmana reges Madian. 6. Responderunt principes Soccoth: Forsitan palmæ manum Zebee et Salmana in manu tua sunt, et idcirco postulas ut demus exercitui tuo panes. 7. Quibus ille ait: Cum ergo tradiderit Dominus Zebee et Salmana in manus meas, conteram carnes vestras cum spinis tribulisque deserti. 8. Et inde conscendens, venit in Phanuel; locutusque est ad viros loci illius similia. Cui et illi responderunt, sicut responderant viri Soccoth. 9. Dixit itaque et eis: Cum reversus fuero victor in pace, destruam turrim hanc. 10. Zebee autem et Salmana requiescebant cum omni exercitu suo. Quindecim enim millia viri remanserant ex omnibus turmis Orientalium populorum, cæsis centum viginti millibus bellatorum educentium gladium. 11. Ascendensque Gedeon per viam eorum qui in tabernaculis morabantur, ad Orientalem partem Nobe et Jegbaa, percussit castra hostium, qui securi erant, et nihil adversi suspicabantur. 12. Fugeruntque Zebee et Salmana, quos persequens Gedeon comprehendit, turbato omni exercitu eorum. 13. Revertensque de bello ante solis ortum, 14. apprehendit puerum de viris Soccoth: interrogavitque eum nomina principum et seniorum Soccoth, et descripsit septuaginta septem viros. 15. Venitque ad Soccoth, et dixit eis: En Zebee et Salmana super quibus exprobrastis mihi, dicentes: Forsitan manus Zebee et Salmana in manibus tuis sunt, et idcirco postulas ut demus viris, qui lassi sunt et defecerunt, panes. 16. Tulit ergo seniores civitatis et spinas deserti ac tribulos, et contrivit cum eis, atque comminuit viros Soccoth. 17. Turrim quoque Phanuel subvertit, occisis habitatoribus civitatis. 18. Dixitque ad Zebee et Salmana: Quales fuerunt viri quos occidistis in Thabor? Qui responderunt: Similes tui, et unus ex eis quasi filius regis. 19. Quibus ille respondit: Fratres mei fuerunt, filii matris meæ, vivit Dominus, quia si servassetis eos, non vos occiderem. 20. Dixitque Jether primogenito suo: Surge, et interfice eos. Qui non eduxit gladium; timebat enim, quia adhuc puer erat. 21. Dixeruntque Zebee et Salmana: Tu surge, et irrue in nos; quia juxta ætatem robur est hominis. Surrexit Gedeon, et interfecit Zebee et Salmana; et tulit ornamenta ac bullas, quibus colla regalium camelorum decorari solent. 22. Dixeruntque omnes viri Israel ad Gedeon: Dominare nostri tu, et filius tuus, et filius filii tui; quia liberasti nos de manu Madian. 23. Quibus ille ait: Non dominabor vestri, nec dominabitur in vos filius meus, sed dominabitur vobis Dominus. 24. Dixitque ad eos: Unam petitionem postulo a vobis; date mihi inaures ex præda vestra. Inaures enim aureas Ismaelitæ habere consueverant.

25. Qui responderunt: Libentissime dabimus. Expandentesque super terram pallium, projecerunt in eo inaures de præda, 26. et fuit pondus postulatarum inaurium, mille septingenti auri sicli, absque ornamentis, et monilibus, et veste purpurea, quibus reges Madian uti soliti erant, et præter torques aureas camelorum. 27. Fecitque ex eo Gedeon Ephod, et posuit illud in civitate sua Ephra. Fornicatusque est omnis Israel in eo, et factum est Gedeoni et omni domui ejus in ruinam. 28. Humiliatus est autem Madian coram filiis Israel, nec potuerunt ultra cervices elevare: sed quievit terra per quadraginta annos, quibus Gedeon præfuit. 29. Abiit itaque Jeroboal filius Joas, et habitavit in domo suo; 30. habuitque septuaginta filios qui egressi sunt de femore ejus, eo quod plures haberet uxores. 31. Concubina autem illius, quam habebat in Sichem, genuit ei filium nomine Abimelech. 32. Mortuusque est Gedeon filius Joas, in senectute bona et sepultus est in sepulchro Joas patris sui in Ephra de familia Ezri. 33. Postquam autem mortuus est Gedeon, aversi sunt filii Israel, et fornicati sunt cum Baalim. Percusseruntque cum Baal fœdus, ut esset eis in Deum: 34. nec recordati sunt Domini Dei sui, qui eruit eos de manibus inimicorum suorum omnium per circuitum. 35. Nec fecerunt misericordiam cum domo Jerobaal Gedeon, juxta omnia bona quæ fecerat Israeli.

1. DIXERUNT AD EUM VIRI EPHRAIM etc. JURGANTES FORTITER.] Erant enim Ephraimitæ arrogantes, ut patet Isaiæ 11. 13. ob numerosam et potentem suam tribum, quodque illa a Jacob prælata esset tribui Manasse, ex qua erat Gedeon. Jurgantur ergo contra eum, quod ipsos ad bellum non vocarit, præsertim quia Ephraimitæ arctiori cognationis vinculo conjuncti erant Manassensibus, quam cæteris tribubus, eo quod Ephraim et Manasse patres harum tribuum fuissent immediati filii Joseph, qui frater erat Judæ, Ruben, Gad, etc. e quibus prognatæ sunt cæteræ undecim tribus. Joseph enim unus e duodecim Patriarchis, non unam, ut cæteri ejus fratres, sed duas tribus constituit.

2. QUIBUS ILLE RESPONDIT: QUID ENIM TALE FACERE POTUI QUALE VOS FECISTIS?] qui fugientes Madianitas ad Jordanem cecidistis plurimos et quasi innumeros, eorumque principes Oreb et Zeb, uti dictum est cap. præcedenti v. 24. Sapienter id dixit Gedeon, ut jurgium modesto placidoque responso sopiret, juxta illud: *Responsio mollis frangit iram*, Prov. 15. 1.

Docet ergo hic Gedeon, superbiam et litem adversarii nulla re magis placari, quam si te sub eo humilies, eumque laudes et tibi præferas. Qui hoc facit sapiens est et magnanimus. Vere enim Philemon in Ecdicazomeno: *Nihil*, ait, *neque jucundius, neque docto viro dignius est, quam posse convicientem ferre.* Et Ovidius lib. 3. Tristium:

> Quo quisque est major, magis est placabilis ira,
> Et faciles motus mens generosa capit.

Quocirca Josephus lib. 5. cap. 8. *Plus*, ait, *profuit hæc mansueta Gedeonis responsio, quam Madianitica victoria.*

NONNE MELIOR EST RACEMUS EPHRAIM VINDEMIIS ABIEZER?] Est proverbium idem significans, q. d. ut explicat Chald. Infirmissimi tribus Ephraim præstantiores sunt robustissimis familiæ meæ Abiezer. Aut melius, q. d. paucæ personæ cæsæ ab Ephraimitis, scilicet Oreb et Zeb Principes Madian, pluris æstimandæ sunt, quam omnes Madianitæ, quos nos Manassenses cecidimus. Tertio et optime, Gedeon metaphorice suam victoriam vocat vindemiam, reliquias vero victoriæ racemationem, qua uvæ post vindemiam reliquæ colliguntur, q. d. Mea victoria fuit quasi vindemia colligens uvas ex vinea plena: sic enim ego cecidi et turbavi omnia castra Madian; vestra vero persecutio, qua turbatos a me fugientes insecuti estis et cecidistis, fuit quasi racematio post vindemiam, id est, victoriam; sed hæc vestra racematio pluris est mea victoria; tum quia cecidistis ipsos principes Madian, tum quia plurimos gregarios trucidastis. Ita Arias, Abulensis et alii.

Posset quoque nervose ex Hebræo sic verti: *Pueriles conatus Ephraim majores sunt forti irruptione Abiezer*, hoc est mea. Hebr. enim עוללות *Oleloth* significat pueriles cogitationes, conatus, opera, ab *Oleb* id est puer. Porro Gedeon ortus erat ex familia Abiezer, qui erat pronepos Manasse.

4. CUMQUE VENISSET GEDEON AD JORDANEM, TRANSIVIT EUM CUM TRECENTIS VIRIS.] Est hysterologia: jam ante enim Gedeon transierat Jordanem; ibi enim delata sunt ad eum capita Oreb et Zeb, ut dictum est v. ult. c. præcedenti. Hic tamen ejus transitum per Jordanem enarrat, ut recenseat ubi, et qua ratione persecutus sit fugientes, eosque ceciderit, nimirum trans Jordanem.

5. DIXITQUE AD VIROS SOCCOTH.] Locus sive urbs ita dicta, quod ibi Jacob veniens e Mesopotamia fixisset tabernacula. Hæc enim Hebr. significat *Soccoth*. Gen. 33. 17. Hinc patet Gedeonem transivisse Jordanem juxta mare Galilææ, eo loci ubi Jordanis a mari illo emergit, ideoque est major, quam sit anterius ubi in mare hoc primum influit; ibi enim ad egressum Jordanis ex mari sita est Soccoth in tribu Gad.

6. FORSITAN PALMÆ MANUUM ZEBEE ET SALMANA IN MANU TUA SUNT, ET IDCIRCO POSTULAS UT DEMUS EXERCITUI TUO PANES.] *Palmæ*, id est, volæ manuum, hoc est manus ipsæ. Est sarcasmus, q. d. Videris, o Gedeon, imperiose nobis loqui, quasi jam victor de Zebee et Salmana evaseris, eosque manibus post terga revinctis captivos ante te abducas; at nondum illos vicisti, ut audeas a nobis panes petere. Nimirum frustra præsumis te cum trecentis duntaxat, quindecim millia, quæ ipsi secum ducunt, cæsurum. Vide hic ut opera heroica subeant calumniam et invidiam ab iis,

qui illa laudare et promovere deberent. Hanc enim subit hic Gedeon a Gaditis, sicut paulo ante subivit ab Ephraimitis. Fuit hæc barbara Gaditarum inhumanitas, qua Gedeoni Judici, principi et liberatori suo, pro se contra Madianitas pugnanti, adeoque postulanti non carnes, sed panes denegarunt; unde ipse eam acriter castigavit.

7. Conteram (דשתי dasti, id est, trituroba) carnes vestras cum spinis tribulisque.] Pro *tribulis* Heb. est ברקנים *barkanim*, quod significat spinas sive tribulos acerrimos, qui ut fulgur, oculos penetrant ac lædunt, ita illi corpus: ברק *barac* enim significat fulgur. Rursus *barkanim* per metathesin alludit ad עקרבים *ocrabbim?* id est scorpiones. Ita sunt dictæ spinæ magnæ et acutæ, quæ martyrum carnes discerpebant et laniabant instar scorpionum, animalium venenatorum. Audi Isidorum lib. 6. Etym. cap. ult. *Virgæ sunt extremitates frondium arborumque: si lenis, virga est, si autem nodoso vel aculeato, Scorpio rectissimo nomine vocatur, quia arcuato vulnere in corpus infligitur.*

His ergo tribulis sive scorpionibus percutiebant reos usque ad necem, ideoque subinde eos humi sternebant, ibique flagellando quasi triturabant, sicut trituratur frumentum. Aliqui hanc triturationem censent factam, quod ferrata carpenta (his quoque triturabant, et grana excutiebant) super eos induxerint, uti fecit David Ammonitis 2. Reg. 12. v. ult. sed nulla carpentorum horum fit hic mentio. Dicitur enim dumtaxat quod tribulis eos triturarit, sicut flagellis triticum triturant Belgæ.

8. Venit in Phanuel.] Locus juxta Soccoth, ita dictus a Jacob, eo quod ibi luctans cum Angelo dixisset: *Vidi Dominum facie ad faciem, et salva facta est anima mea.* Gen. 32. 30. *Phanuel* enim Hebr. idem est quod *facies fortis*, hoc est *Dei*.

9. Destruam turrim hanc,] quam Phanuelitæ ædificarant, ut ad eam confugerent ingruente hoste, putantes in ea se fore tutos, ideoque superbo Gedeoni respondentes, negabant ei panem pro alimonia exercitus. Addit Abulensis quæst. 11. Phanuelitas Gedeoni mortem minitanti respondisse se ipsius minas nihili facere, sibi adversus illas turrim istam stare, tum Gedeonem subjunxisse se non ipsos tantum, sed et turrim excisurum.

10. Zebee autem et Salmana (Duces Madian) requiescebant cum omni exercitu trans Jordanem,] ideoque Gedeonem, a quo cis Jordanem cæsi erant, non formidantes, sed securi, ideoque securos et imparatos ex inopinato adortus Gedeon cecidit. Addunt Septuag. Hebr. et Chald. eos requievisse in *Carcar*, de quo ita scribit S. Hieron. in locis hebr. *Carcar, ubi erant filii* (τὸ *filii* irrepsisse videtur, ideoque delendum) *Zebee et Salmana, et est usque hodie castellum cognomento Carcaria, unius diei itinere a Petra distans.* Petra est civitas Arabiæ, a qua cognominata est Arabia Petræa in Moabitica regione, cui confinis erat tribus Ruben.

Quindecim enim millia viri remanserant, qui effugerant stragem Madianitarum editam a Gedeone cap. præcedenti, cæsis centum viginti millibus bellatorum.] Hinc patet castra Madian habuisse 135. millia bellatorum, præter calones, lixas, famulos, cæteramque imbellem turbam, e quibus a Gedeone et sociis cæsa fuere 120. millia, quindecim vero millia effugerunt, quæ hic ab eodem trucidata sunt. Perperam Josephus pro *quindecim* habet *octodecim millia*.

11. Ascendensque Gedeon per viam eorum, qui in tabernaculis morabantur,] hoc est Arabum, qui exinde Scenitæ vocantur: nam σκηνη est tabernaculum, ita dictum ab Hebr. שכן *sochon*, id est, habitavit: quia Arabes hi non habent domos fixas; sed vagantes ex una regione quam depasti sunt, transeunt cum suis tabernaculis in aliam vicinam, illamque similiter depascuntur; abundant enim camelis, equis et vaccis. Unde et Nomades (νεμειν enim est pascere) appellantur, de quibus Plinius lib. 6. cap. 28. et Strabo lib. 16. Unde Gedeon non recta via, sed a tergo per Arabes hosce Scenitas invasit castra Zebee et Salmana, ut eos nil tale cogitantes in improviso invaderet et opprimeret, qua in re se rei bellicæ et strategematum, egregie peritum ostendit.

13. Ante solis ortum.] Hebr. ad verbum est: *Ab ascensu solis*, ut vertit Pagn. in Lexico, hoc est *ante ascensum* (id est, ortum) *solis*, ut vertit Vatabl. quare minus recte Lyran. Arias, Cajet. et alii vertunt: *desuper existente sole*, quasi jam ortus fuerit sol, ut vult Arias, aut quasi fuerit meridies, quo completur ascensus solis, uti putat Cajet. aut quasi fuerit vespera ante occasum solis, ut conjicit R. David. et Lyran. Licet enim Daniel. 6. 20. *Ascensio solis* vocetur *occasus solis*; tamen hæc est phrasis Chaldaica, qua linguæ scriptus est liber Danielis. Nam Hebræa, Græca et Latinæ phrasi ascensus solis significat ortum solis, quo scilicet sol ascendit super horizontem, ait Vatabl. Nota hic rursum stratagema Gedeonis, quo nocte ante ortum solis hostes somno vinoque sepultos adoritur et trucidat,

16. Contrivit.] Hebr. est יודע *iodo*, id est, *scire fecit*, scilicet per flagella et verbera, hoc est castigavit, punivit. Sic magister discipulo petulanti minans virgas ait: Hisce docebo te, id est, castigabo te. quamquam Serarius putet pro *ioda* legendum ידוש *iadus*, id est, trituravit. Sic enim legitur v. 9.

18. Dixitque (Gedeon) ad Zebee et Salmana: Quales fuerunt viri quos occidisti in Thabor.] Audierat Gedeon fratres suos uterinos ex eadem matre natos, imminentibus Madianitis de more fugisse in montem Thabor; audierat pariter ibidem nonnullos cæsos esse a Madianitis; suspicatus est ergo cæsos esse suos fratres: et vera fuit ejus suspicio, ut patet v. 9.

Qui responderunt: Similes tui; fratres enim non raro fratribus, æque ac parentibus assimilantur. Et unus ex eis quasi filius regis.] Sensus planus est et clarus, scilicet unum ex eis insigniorem habuisse vultum eximium et regium. Nonnulli tamen sic explicant: *unus*, id est, quilibet *ex eis* erat forma tam eleganti, ut videretur esse filius regis. Unde Septuag. in Codice Romano habent. *Sicut tu, sic illi, in similitudinem filii regis.* Complut. et Regii: *Sicut tu, sic illi similis tu similis illis, qualis species filiorum regum.*

22. Dominare nostri tu, et filius tuus, et filius filii tui, quia liberasti nos de manu Madian.] Erat Gedeon jam populi judex et princeps a Deo constitutus: non ergo Israelitæ hic eum Judicem creare volunt, sed plenum imperium, hoc est regnum illi offerunt, illudque hæreditarium usque ad secundam

generationem. Hoc enim significat τὸ *dominare*, scilicet mero et pleno jure quasi Rex. Judex enim illo ævo populo Israel dominari non poterat, sed juxta leges cum judicare et regere debebat. Rex enim est absolutus omnium dominus, ideoque quasi Deus terrestris; unde et multi reges voluerunt haberi colique ut Dii, ut Caligula, et Domitianus, quem proinde Martialis sive adulando sive corripiendo vocat Dominum Deumque: *Edictum*, inquit, *Domini Deique nostri*. Porro Augustus Cæsar audiens natum regem Messiam, puta Christum, noluit vocari Dominus.

23. Quibus ille ait: Non dominabor vestri, etc. Sed dominabitur vobis Dominus.] Modeste titulum domini, regisque jus recusat Gedeon, illudque in Deum transcribit, qui proprie erat Israelitarum rex et dominus, ideoque postea ægre tulit eos a Samuele petere regem: instantibus tamen dedit Saulem; quia Rex videbatur decerpere aliquid tum nomini, tum juri Dei in suum populum, poteratque impune leges et jussa Dei violare, imo novos Deos inducere, uti fecit Jeroboam, Manasses, Salomon, aliique reges Israelis.

26. Mille septingenti auri sicli,] qui faciunt 6800. coronatos Francicos, sive libras auri fere 70. Siclus enim est semuncia. Quare non est verisimile totum hoc aurum expensum fuisse in solum Ephod. Quis enim Pontifex, imo quis homo ferret Ephod, sive vestem ponderantem 70. libras? Quare pars hujus auri in alia ornamenta fuit expensa. Simili modo dicitur David 1. Paralipom. cap. 20. 2. fecisse sibi diadema ex corona imposita Idolo Melchom, quod ponderabat talentum auri, 2. Reg. cap. 12. vers. 30. Quia scilicet partem coronæ aptavit in diadema, non vero totam. Quis enim talentum auri capite suo gestare posset?

27. Fecitque ex eo Gedeon Ephod,] id est, superhumerale. Exodi cap. 28. vers. 6. Quæritur quale hoc fuit Ephod, et an Gedeon illud faciendo peccarit?

Primo, Procopius et alii apud Abulens. censent Ephod hoc fuisse idolum, unde pro *posuit* Hebr. est יצג *iatseb*, id est, *statuit*, sicut solent statui idolorum statuæ. Hinc et Israel *fornicatus est*, id est, idololatravit in eo: *Hinc quoque factum est Gedeoni et omni domui ejus in ruinam*. Verum quis credat virum sanctum, imo Deo familiarem, et ab eo dilectum et electum, qualis fuit Gedeon, post tantam victoriam a Deo acceptam, a Deo ad idola deflexisse, et idololatriæ fuisse auctorem, sicut fuit Jeroboam primus rex Israel conflando vitulos aureos, eosque quasi Deos colendos statuendo in Dan et Bethel?

Secundo, Arias censet hoc Ephod, utpote aureum diversum fuisse ab Ephod Pontificis facto ex cocco, purpura, hysso et hyacintho, Exodi 28. 6. ac factum a Gedeone hoc fine dumtaxat, ut esset perpetuum victoriæ tam admirabilis monumentum. Unde Cajet. censet Ephod hoc fuisse loricam ex auro ductilem, ut esset signum militiæ, pugnæ et victoriæ. Lorica enim humeros et pectus tegit munitque, æque ac Ephod sive superhumerale. Huic sententiæ satis favent Hebræa, quæ habent: *Et fecit illud in Ephod, et statuit illud in Ephra:* quæ verba innuunt ex auro spoliorum factum esse hoc Ephod, ideoque fuisse quasi loricam auream, quam proinde posteri quasi idolum coluerunt. Hæc expositio valde est accommoda.

Tertio, Lyranus per Ephod proprie accipit Ephod Pontificale, et sub eo intelligit cæteras vestes sacerdotales, quasi Gedeon illas fecerit, ut ipse iis sacrificaret domi suæ, ideoque *peccarit mortaliter*, sed de eo ante mortem pœnituerit. Verum nec hic, nec alibi quidquam legimus de hac ejus pœnitentia.

Quarto, verisimilius S. Aug. q. 41. Theodor. q. 16. Dionys. Serarius et alii censent Gedeonem fecisse Ephod Pontificale, cæterasque Pontificis vestes; hæ enim sub Ephod quasi veste primaria intelliguntur, ait S. August. tam hic quam c. 17. 5. et c. 18. 14. et 18. Unde Osee 3. 4. Sept. *Ephod* vertunt τὴν ἱερατείαν id est, sacerdotium omneque instrumentum sacerdotale. Sic ergo per Ephod hic accipe omnem supellectilem ad sacrificium necessariam. Hoc igitur Ephod fecit Gedeon primo, ad perenne victoriæ monumentum: hanc enim consecutus erat per sacrificium, in altari a se jussu Dei erecto oblatum. Unde et postquam recusasset regnum sibi ab Hebræis oblatum, illudque in Deum resignasset, fecit hoc Ephod, ut se profiteretur religiosum esse Dei ministrum, ejusque jussa æque ac curam populi se in humeros suos excipere, ut ea eorumque infirmitates humeris suis portet, ac mediator ac sequester sit inter Deum et populum. Hoc enim repræsentabat Ephod sive superhumerale. Hinc et ex spoliis hostium efficit hoc Ephod. Unde Hebr. est: *Fecitque illud* (scilicet totum hoc spoliorum ex auro donum) *in Ephod*, id est, ex eo ejusque pretio confecit Ephod.

Secundo, fecit hoc Ephod Pontificale splendidum auroque fulgens, quia in eo erant Rationale Urim et Tummim, per quæ Deus a Pontifice consultus dabat oracula principi et reipub. Exodi 28. non ut ipse Gedeon eo uteretur, sed ut Pontifex, qui non longe a sua urbe Ephra habitabat in Silo, ubi erat tabernaculum cum arca, ab eo in Ephra evocatus, hoc Ephod indutus pro se consuleret Dominum, sicut eum consulebat David per Abiathar Pontificem; Gedeon enim erat Judex populi, ac in rebus dubiis ac perplexis sæpe occurrentibus responso et oraculo Dei indigebat.

Tertio, videtur Gedeon Ephod hoc fecisse, ut Pontifex eo indutus pro se et populo sacrificaret in altari, a se jussu Dei erecto in Ephra cap. 6. v. 26. Ad quid enim altare, nisi ut in eo sacrificetur? Addit Serarius, Gedeonem ipsum per se in eo sacrificasse. Cum enim ipse jussu Dei in eo immolasset taurum capite 6. versu 26. existimasse videtur quod Deus secum dispensasset, ut licet non esset sacerdos ex tribu Levi, tamen quasi præter ordinem auctoratus a Deo in eo sacrificaret. Idcirco enim videtur Deus jussisse illi ut hoc altare erigeret. Altare enim essentialiter respicit sacrificium; nam ut ait Aristot. 1. de cœlo capite 4. *Frustra est calceus, cujus non est usus.*

Igitur non peccavit Gedeon faciendo hoc Ephod. Probatur primo, quia dicitur hic quievisse in senectute bona. Secundo, quia a S. Paulo Hebr. 11. collocatur in Catalogo Sanctorum et heroum veteris Testamenti, qui fide eximia et operibus fidei heroicis excelluerunt. Tertio, quia vivente Gedeone ejus ductu

Israel servivit Deo; post mortem vero ejus deflexit ad Baalim, ut dicitur v. 33.

Favet S. August. q. 41. dum ait: *Deus illud factum Gedeonis patienter tulit, ut pax in terra perseveraret, quia licet factum erat quod prohibuerat: non tamen longe recessum ab eo, qui tale aliquid in Tabernaculo in suum honorem fieri jusserat;* imo non prohibuerat Deus uspiam fieri tale Ephod, uti nec tale Tabernaculum simili illi Mosaico, ut recte advertit Serarius. Nam tale Tabernaculum fecit Salomon 2. Paral. 1. v. 4. et 5.

Peccarunt tamen posteri Gedeonis, qui memoria miraculosæ victoriæ tamquam per splendidum hoc Ephod adeptæ, impulsi divinos ei honores detulerunt. Unde sequitur:

Fornicatusque est omnis Israel in eo.] Hebraice אחריו *acharau*, id est, *post eum*, scilicet post mortem Gedeonis. Ita Septuag. Chald. et alii. Noster tamen τὸ *post eum* refert ad Ephod, quod in illo et cum illo Israel fornicatus sit mystice, id est, idololatriam commiserit, illud ut idolum et Deum adorando, vel certe illo ad cultum Baalim abutendo, scilicet quod sacerdos Baal illi sacrificaret, hoc Ephod indutus et ornatus. Gaudet enim dæmon, si Deo res suas surripiat, ac illa quibus colitur Deus ad sui cultum traducat.

Et factum est Gedeoni et domui ejus in ruinam.] Hebr. למוקש *lemokes*, id est, in laqueum, tum culpæ idololatriæ, tum pœnæ ejusdem: ob illam enim culpam tota posteritas Gedeonis excisa est, ut audiemus c. sequenti. Atque pœnam hanc subiit etiam Gedeon ipse, qui incaute Ephod hoc, quod posteris in idola adeo proclivibus futurum erat occasio idololatriæ, fabricavit. Gedeon enim ob hoc perdidit omnem suam posteritatem. Culpam vero idololatriæ commisit non ipse Gedeon, sed ejus posteri. Id non prævidit Gedeon; unde a culpa saltem mortali excusandus est, venialis enim imprudentia et inadvertentia in eo admitti potest. Unde hoc sensu cum dicitur: *Gedeoni et domui ejus*, τὸ *et* accipiendum est expositive per exegesin, ut significet *id est*, q. d. *Gedeoni*, hoc est, domui sive posteritati ejus: hæc enim, Ephod hoc adoravit, æque ac Israelitæ adorarunt serpentem æneum a Mose erectum. Numer. 21. qui proinde ab Ezechia rege confractus est. 4. Reg. c. 18. 4.

Moraliter hic discant Principes quam periculosum et exitiale sit immiscere se rebus sacris. Ecce ibi Gedeon, faciens Ephod bona licet mente, perdidit omnem suam progeniem. Sic Ozias rex, volens thus adolere Deo, lepra percussus est, 2. Paralip. 26. 17. Idem tentantes Core, Dathan et Abiron vivi a terra absorpti sunt, Num. 16.

28. Quievit terra per quadraginta annos,] id est, usque ad annum 40. Gedeonis; unde sub his 40. annis complectitur Script. septem annos, quibus Israel servivit Madianitis, ut dixi cap. 3.

29. Abiit itaque Jerobaal,] id est, litigator et excisor Baal, falsi Dei, puta Gedeon.

30. Habuitque septuaginta filios,] præcise incluso quoque Abimelech, de quo v. sequenti, inquit Serarius, licet alii 70. filios accipiant quos habuit ex uxoribus, excluso quem habuit ex concubina, ita ut cum Abimelech habuerit 71. filios.

Porro hi filii mortuo Gedeone videntur coluisse idola, ac præsertim Ephod a Gedeone fabricatum, ideoque Deo vindice occisi et excisi. Hoc enim est quod jam dixit: *Et factum est domui* (id est familiæ, puta filiis) *ejus in ruinam.* Disce hic quam vana sit in filiis parentum spes et gloria: nemo enim ex tot filiis Patri Gedeoni in principatu successit, imo omnes mox interempti sunt, nimirum *Heroum filii noxæ*. Sic *Artaxerxi*, ait Justinus lib. 10. *Regi Persarum ex pellicibus centum quindecim filii fuere, sed tres tantum ex justo matrimonio suscepti, Darius, Ariarates et Ochus, qui omnes inglorii periere.*

31. Concubina autem illius,] nomine *Druma*, ait Josephus libr. 5. cap. 9. Concubina erat secundaria uxor, quæ erat quasi ancilla, ac proinde ejus filius non succedebat cum filiis uxorum in hæreditatem patris. Quare Abimelech non fuit nothus sive spurius, uti eum vocat Josephus, sed legitimus Gedeonis filius.

In Sichem.] Id dicit ut indicet occasionem, qua Abimelech affectavit regnum; quia scilicet a suis civibus Sichimitis ad illud fuit provectus.

Genuit et filium nomine Abimelech.] *Abimelech* Hebr. idem est quod *pater rex*, vel *pater regis*, vel *pater regius*. Indidit hoc ei nomen mater ad dignitatem sibi et filio suo conciliandam, utpote quod esset filius Gedeonis, qui erat judex et quasi rex Israelis: forte etiam hoc nomen voluit esse omen regni, quod scilicet ipse aliquando regnaret, ut ipsa optabat. Sic Agrippina, consulens divinos an Nero filius suus esset futurus rex et imperator, audiensque fore, sed eum matrem suam occisurum; regni filii sui avida respondit: *Occidat dum imperet*, ac vere ab eo occisa temerarii sui voti meritas dedit pœnas.

Audi quid de Regilliano lib. de Tyrannis scribat Trebellius: *Mirabile fortasse videatur, si quæ origo imperii ejus fuerit, declaretur. Militari enim joco regna promeruit. Nam cum milites cum eo quidam cœnarent, adstitit Valerianus Tribunus, qui diceret: Regilliani nomen unde credimus dictum? Alius continuo: credimus quod a regno. Tum is qui aderat scholasticus, cœpit quasi grammaticaliter declinare et dicere: Rex, regis, regi, regillianus. Milites, ut est hominum genus pronum ad ea quæ cogitant, dixerunt: Ergo potest Rex esse. Item alius: Ergo potest nos regere. Item alius: Deus tibi regis nomen imposuit. Quid multa? His dictis cum alia die mane processisset, a principibus Imperator est salutatus. Ita quod aliis vel audacia vel judicium detulit, huic jocularis astutia.*

32. Mortuusque est Gedeon filius Joas in senectute bona.] *Bona*, id est, primo, provecta, grandi, annosa. Secundo, *bona*, id est, quieta et tranquilla. Tertio, *bona*, id est, gloriosa, quam omnes venerarentur, colerent et suspicerent. Quarto, *bona* bonitate virtutis ex bona conscientia, probitate et sanctitate: hæc enim cæterarum bonitatum omnium est fons et origo. Vidit hoc quoque Cicero, qui lib. de Senect. *Aptissima*, inquit, *omnino sunt arma senectutis artes exercitationesque virtutum, quæ in omni ætate cultæ, cum diu multumque vixeris, mirificos afferunt fructus, non solum numquam deserunt, ne extremo quidem tempore ætatis (quamquam id quidem maximum est.) Verum*

etiam quia conscientia bene actæ vitæ, multorumque benefactorum recordatio jucundissima est.

Sic in senectute bona mortuus est Abraham, Genes. 25. 8. David. 1. Paral. 29. 28. Tobias cap. 14. 15. Nam *senectus non annis, sed moribus veneranda, superioris vitæ portus debet esse, non vitæ superioris naufragium,* ait S. Ambros. lib. de Jacob et vita beata c. 10. Idem lib. 2. de Abel cap. 1. *Cogitationes nostræ,* inquit, *bonorum operum processibus explicentur, ut nihil imperfectum finis noster inveniat, nihil inexplicatum terminus vitæ nostræ offendat, nihil tamquam incude positum usus nostri operis derelinquat.* Et paulo post: *Partus noster fides sit, nutrimenta nostra præcepta doctrinæ sint. His quædam cordis nostri imbuatur infantia, instituatur pueritia, juvenculescat adolescentia, senecta canescat. Ætas enim senectutis vita est immaculata. Itaque ea demum bona est animæ senectus, quam nulla perfidiæ inquinamenta maculaverint.*

Idem libr. 1. Hexam. cap. 8. *Sed senectus,* inquit, *ipsa in bonis moribus dulcior, in consiliis utilior, ad constantiam subeundæ mortis paratior, ad reprimendas libidines firmior. Infirmitas quoque corporis sobrietas mentis est. Unde ait Apostolus: Cum infirmor, tunc potens sum. Itaque non in virtutibus, sed in infirmitatibus gloriabatur. Responsum quoque divinum refulsit oraculo salutari; quia virtus in infirmitate consummatur.*

33. Postquam autem mortuus est Gedeon, aversi sunt filii Israel, a Deo Deique cultu, et fornicati sunt cum Baalim (idolis, Diis gentium) percusseruntque cum Baal foedus, ut esset eis in Deum.] Hebr. *Præfecerunt sibi Baalem fœdere in Deum,* id est, fœdus inierunt cum Baal, ut esset eis in Deum: Chald. *Posuerunt sibi fœdere ad errorem.* Septuag. *Posuerunt sibi Baal berith in fœdus, ut esset eis ipse in Deum.* Sic quoque legit S. Aug. Unde ex Hebr. et Septuag. liquet Hebræos pro Deo coluisse *Baal berith,* id est, *Baalem fœderis,* quem scilicet quasi præsidem fœderum, hoc fœdere sibi quasi Deum confœderarunt: ברית *berith* enim est fœdus.

35. Nec fecerunt misericordiam cum domo Jerobaal (qui proprio nomine dictus) Gedeon,] quia permiserunt ejus domum, id est filios omnes occidi a tyranno Abimelech, imo in occidendo juverunt, ut patebit cap. sequenti. *Misericordia,* Hebr. חסד *chesed* significat omnem virtutem, quæ in proximum se exserit, scilicet beneficentiam, pietatem, gratitudinem, justitiam, fidelitatem, etc. Israelitæ ergo Deo infideles, in Gedeonem, quoque fuere infideles, malefici, impii, ingrati, injusti, ut patebit ex c. 9.

CAPUT NONUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Abimelech filius Gedeonis, cæsis 70. fratribus, imperium Israelis per Sichimitas cognatos suos invadit et obtinet. Quare Joatham ejus frater v. 8. et seq. per Apologum rhamni ipsi æque ac Sichimitis exitium intentat et prænuntiat, quod deinde rei eventus comprobavit, uti narratur v. 23. et seq. per spiritum dissensionis, quem Deus inter utrosque immisit. Abimelech ergo fuit sextus Israelis non tam judex quam tyrannus.

1 Abiit autem Abimelech filius Jerobaal in Sichem ad fratres matris suæ, et locutus est ad eos, et ad omnem cognationem domus patris matrisque suæ, dicens:
2. Loquimini ad omnes viros Sichem: quid vobis est melius ut dominentur vestri septuaginta viri omnes filii Jerobaal, an ut dominetur unus vir, simulque considerate quod os vestrum et caro vestra sum.
3. Locutique sunt fratres matris ejus de eo ad omnes viros Sichem universos sermones istos, et inclinaverunt cor eorum post Abimelech, dicentes: Frater noster est.
4. Dederuntque illi septuaginta pondera argenti de fano Baalberith. Qui conduxit sibi ex eo viros inopes et vagos, secutique sunt eum:
5. Et venit in domum patris sui in Ephra, et occidit fratres suos filios Jerobaal septuaginta viros, super lapidem unum: remansitque Joatham filius Jerobaal minimus, et absconditus est.
6. Congregati sunt autem omnes viri Sichem, et universæ familiæ urbis Mello: abieruntque et constituerunt regem Abimelech, juxta quercum quæ stabat in Sichem.
7. Quod cum nuntiatum esset Joatham, ivit, et stetit in vertice montis Garizim; elevataque voce clamavit, et dixit: Audite me, viri Sichem, ita audiat vos Deus.
8. Ierunt ligna, ut ungerent super se regem; dixeruntque olivæ: Impera nobis.
9. Quæ respondit: Numquid possum deserere pinguedinem meam, qua et dii utuntur et homines, et venire ut inter ligna promovear?
10. Dixeruntque ligna ad arborem ficum: Veni et super nos regnum accipe.
11. Quæ respondit eis: Numquid possum deserere dulcedinem

meam, fructusque suavissimos: et ire ut inter cætera ligna promovear? 12. Locutaque sunt ligna ad vitem: Veni, et impera nobis. 13. Quæ respondit eis: Numquid possum deserere vinum meum, quod lætificat Deum et homines, et inter ligna cætera promoveri? 14. Dixeruntque omnia ligna ad rhamnum: Veni et impera super nos. 15. Quæ respondit eis: Si vere me regem vobis constituitis, venite, et sub umbra mea requiescite; si autem non vultis, egrediatur ignis de rhamno, et devoret cedros Libani. 16. Nunc igitur, si recte et absque peccato constituistis super vos regem Abimelech, et bene egistis cum Jerobaal, et cum domo ejus, et reddidistis vicem beneficiis ejus, qui pugnavit pro vobis, 17. et animam suam dedit periculis, ut erueret vos de manu Madian, 18. qui nunc surrexistis contra domum patris mei, et interfecistis filios ejus septuaginta viros super unum lapidem, et constituistis regem Abimelech filium ancillæ ejus super habitatores Sichem, eo quod frater vester sit: 19. Si ergo recte et absque vitio egistis cum Jerobaal, et domo ejus, hodie lætamini in Abimelech, et ille lætetur in vobis. 20. Sin autem perverse egrediatur ignis ex eo, et consumat habitatores Sichem, et oppidum Mello; egrediaturque ignis de viris Sichem, et de oppido Mello, et devoret Abimelech. 21. Quæ cum dixisset, fugit, et abiit in Bera; habitavitque ibi ob metum Abimelech fratris sui. 22. Regnavit itaque Abimelech super Israel tribus annis. 23. Misitque Dominus spiritum pessimum inter Abimelech et habitatores Sichem, qui cœperunt eum detestari, 24. et scelus interfectionis septuaginta filiorum Jerobaal, et effusionem sanguinis eorum conferre in Abimelech fratrem suum, et in cæteros Sichimorum principes, qui eum adjuverunt. 25. Posueruntque insidias adversum eum in summitate montium; et dum illius præstolabantur adventum, exercebant latrocinia, agentes prædas de prætereuntibus, nuntiatumque est Abimelech. 26. Venit autem Gaal filius Obed cum fratribus suis, et transivit in Sichimam. Ad cujus adventum erecti habitatores Sichem, 27. egressi sunt in agros, vastantes vineas, uvasque calcantes; et factis cantantium choris egressi sunt fanum Dei sui, et inter epulas et pocula maledicebant Abimelech, 28. clamante Gaal filio Obed: Quis est Abimelech, et quæ est Sichem, ut serviamus ei? numquid non est filius Jerobaal, et constituit principem Zebul servum suum super viros Emor patris Sichem? Cur ergo serviemus ei? 29. Utinam daret aliquis populum istum sub manu mea, ut auferrem de medio Abimelech. Dictumque est Abimelech: Congrega exercitus multitudinem, et veni. 30. Zebul enim princeps civitatis, auditis sermonibus Gaal filii Obed, iratus est valde, 31. et misit clam ad Abimelech nuntios, dicens: Ecce, Gaal filius Obed venit in Sichimam cum fratribus suis, et oppugnat adversum te civitatem. 32. Surge itaque nocte cum populo qui tecum est, et latita in agro, 33. et primo mane oriente sole, irrue super civitatem, illo autem egrediente adversum te cum populo suo, fac ei quod potueris. 34. Surrexit itaque Abimelech cum omni exercitu suo nocte, et tetendit insidias juxta Sichimam in quatuor locis. 35. Egressusque est Gaal filius Obed, et stetit in introitu portæ civitatis. Surrexit autem Abimelech, et omnis exercitus cum eo de insidiarum loco. 36. Cumque vidisset populum Gaal, dixit ad Zebul: Ecce de montibus multitudo descendit. Cui ille respondit: Umbras montium vides quasi capita hominum, et hoc errore deciperis. 37. Rursumque Gaal ait: Ecce populus de umbilico terræ descendit, et unus cuneus venit per viam quæ respicit quercum. 38. Cui dixit Zebul: Ubi est nunc os tuum quo loquebaris? Quis est Abimelech ut serviamus ei? Nonne hic populus est quem despiciebas? Egredere et pugna contra eum. 39. Abiit ergo Gaal, spectante Sichimorum populo, et pugnavit contra Abimelech, 40. qui persecutus est eum fugientem, et in urbem compulit: cecideruntque ex parte ejus plurimi, usque ad portam civitatis. 41. Et Abimelech sedit in Ruma: Zebul autem, Gaal et socios ejus expulit de urbe, nec in ea passus est commorari. 42. Sequenti ergo die egressus est populus in campum. Quod cum nuntiatum esset Abimelech, 43. tulit exercitum suum, et divisit in tres turmas, tendens insidias in agris. Vidensque quod egrederetur populus de civitate, surrexit, et ruit in eos 44. cum cuneo suo, oppugnans et obsidens civitatem: duæ autem turmæ palantes per campum adversarios persequebantur. 45. Porro Abimelech omni die illo oppugnabat urbem, quam cepit, interfectis habitatoribus ejus ipsaque destructa, ita ut sal in ea dispergeret. 46. Quod cum audissent qui habitabant in turre Sichimorum, ingressi sunt fanum Dei sui Berith, ubi fœdus cum eo pepigerant et ex eo locus nomen acceperat, qui erat munitus valde. 47. Abimelech quoque audiens viros turris Sichimo-

rum pariter conglobatos, 48. ascendit in montem Selmon cum omni populo suo; et arrepta securi, præcidit arboris ramum, impositumque ferens humero, dixit ad socios: Quod me videtis facere, cito facite. 49. Igitur certatim ramos de arboribus præcidentes, sequebantur ducem. Qui circumdantes præsidium, succenderunt: atque ita factum est ut fumo et igne mille homines necarentur, viri pariter et mulieres habitatorum turris Sichem. 50. Abimelech autem, inde proficiscens venit ad oppidum Thebes, quod circumdans obsidebat exercitu. 51. Erat autem turris excelsa in media civitate, ad quam confugerant simul viri ac mulieres, et omnes principes civitatis, clausa firmissime janua, et super turris tectum stantes per propugnacula. 52. Accedensque Abimelech juxta turrim, pugnabat fortiter: et appropinquans ostio, ignem supponere nitebatur. 53. Et ecce una mulier fragmen molæ desuper jaciens, illisit capiti Abimelech, et confregit cerebrum ejus. 54. Qui vocavit cito armigerum suum, et ait ad eum: Evagina gladium tuum, et percute me; ne forte dicatur quod a femina interfectus sim. Qui jussa perficiens interfecit eum. 55. Illoque mortuo, omnes qui cum eo erant de Israel, reversi sunt in sedes suas: 56. et reddidit Deus malum quod fecerat Abimelech contra patrem suum, interfectis septuaginta fratribus suis. 57. Sichimitis quoque, quod operati erant, retributum est, et venit super eos maledictio Joatham filii Jerobaal.

2. Quid vobis est melius ut dominentur vestri septuaginta viri omnes filii Jerobaal.] Fingit tyrannus omnes 70. fratres suos ambire regnum, ac fore inter eos de regno continuam concertationem, ut sibi uni illud attribuant. Nam filii Judicum parentibus in Principatu non succedebant, sed uno moriente alius ex alia familia et tribu a Deo vel populo eligebatur. Et esto aliquis filiorum hic Gedeoni successisset, is fuisset unicus, videlicet primogenitus, non 70. Unde patet Abimelech hæc confingere et mentiri ut sibi uni regnum deferatur.

4. Dederuntque illi septuaginta pondo argenti de fano Baalberith,] ut iis milites conscriberet per quos regnum Israelis invaderet, et occuparet. Hebr. non habent τὸ *pondo*, sed tantum 70. *argenti*, scilicet siclos, inquiunt Vatabl. Arias et alii. Verum 70. sicli argenti sunt 70. floreni Brabantici, quorum quisque continet quatuor Julios Romanos sive quatuor regales Hispanicos, quibus vix unum alterumve militem conscribere potuisset. Quare Arias ex Rabbinis asserit nomine argenteorum in Pentateucho intelligi siclum, in Prophetis (qualis apud Hebr. est hic liber Judicum) libras, in Hagiographis talenta. Hoc etsi ubique non sit verum, huic tamen loco congruere potest. Nam libra argenti continet 24. siclos sive florenos Brabanticos: quare 70. libræ argenti faciunt 1680. siclos sive florenos Brabanticos, hoc est coronatos Francicos 560. quibus illo ævo plures conscribi poterant milites, saltem ad inchoandum bellum. Alii minas intelligunt, mina autem continebat 60. siclos. Ezech. 42. 12. quare 70. minæ continent 4200. siclos. Alii talenta subaudiunt; talentum autem Hebræum continebat tria millia siclorum, hoc est uncias 1500. Atticum vero siclos 1500. hoc est uncias 750. quare 70. talenta ingentem faciunt argenti vim. Noster vertit *pondo*, quæ vox proprie libram significat, licet pondo subinde idem sit quod pondus sive sicli, sive unciæ seu alterius rei, quæ pondere mensuratur.

De fano Baalberith,] hoc est, *Baal*, qui præerat *berith*; id est fœderi, quale jam Sichimitæ cum Abimelech inierant. Sic enim Romani, teste Dion. Halicarnasseo lib. 4. colebant Deum Pistium et Fidium, quasi fidei et fœderum tutorem et vindicem, ac Jovem fulmen manu continentem: quod scilicet in eos, qui fidem et fœdus violarent, torqueret; et Jovem lapidem: uam fœdus ineuntes illud sanciebant mactando porcum, dicendo: *Si fidem fallam, Jupiter me feriat, sicut ego lapide porcum hunc ferium et immolabo.* Ita Livius lib. 1. Vide quomodo tyranni Sichimitæ tyrannicum suum imperium ordiantur a scelere et sacrilegio. Expilant enim ærarium Dei sui, ut illud tyranno suo tribuant. Mox sacrilegio addunt parricidium. Unde sequitur:

Qui conduxit ex eo sibi viros inopes et vagos.] Hebr. *vacuos et leves*. Arias: *Perditos et vagos*. Pagnin. *Cerebro vacuos et instabiles*. Lyran. *Cerebrosos*. Chald. *Vacuos et libertinos*. Septuag. *Vacuos et stolidos*.

5. Et occidit fratres suos filios Jerobaal (Gedeonis) septuaginta viros, supra lapidem unum.] Erant præcise tantum 69. nam Joatham septuagesimus effugerat, imo tantum 68. si Abimelechum inter 70. filios Gedeonis annumeres. Sed Script. more suo rotundum perfectumque numerum assignat, etiamsi illi aliquid desit vel supersit; computat enim per denarios, centenarios et millenarios. Ita Serarius et alii.

Supra lapidem unum.] Arias censet lapidem hunc fuisse altare, ab Abimelech tyranno dicatum idolo suo Baalberith, erectumque eodem loco, quo ante Gedeon pater ejus aram Baal destruxerat c. 6. ideoque dictus est Jerobaal, quasi ipse ulcisci voluerit injuriam a patre factam Deo Baal, ideoque ad sarciendam hanc injuriam illi eodem loco occiderit, et quasi immolarit 70. Gedeonis filios et fratres suos. Hinc et Sichimitæ pro restituto eis suo Baal, videntur in singula cæsorum fratrum capita numerasse ei pondu argenti, scilicet 70. pondo pro 70. filiis Gedeonis ab eo cæsis.

Simili barbarie et parricidio Phraartes Herodis Parthorum regis ex pellice filius, ut regnaret, patrem senem et 30. fratres occidit, teste Justino l. 42. qui et l. 10. narrat Ochum Persarum regem 30. fratres interemisse; sic Amurathes, Selimus, Bajazetes et alii Turcarum Imper. fratres suos occidunt, ne ab eis imperio priventur. Patrum memoria ad Carolum Quintum confugit Muleasses Rex Tunetanus a proprio filio

nomine Amida regno pulsus, et ferro candenti exoculatus, idque justo Dei judicio, eo quod ipse Muleasses prius 18. fratres partim mactasset, partim exoculasset. Ecce quo agit homines cæca te furens dominandi libido.

Hinc patet Abimelech non fuisse vere Israelis Judicem et principem, utpote nec a Deo, nec a populo, sed a paucis Sichimitis civibus suis electum et vi intrusum, sed tyrannum. Unde nec tribus Juda, nec cæteræ eum acceptasse leguntur. Hinc et ipse fere in Sichem dumtaxat regnavit, ut patet ex v. 6. et seq.

6. CONSTITUERUNT (Sichimitæ) regem ABIMELECH JUXTA QUERCUM QUÆ STABAT IN SICHEM.] Andreas Masius in Josue cap. ult. v. 26. et Serarius hic opinantur et probabiliter conjectant hanc quercum esse *Elam more*, ubi Abraham veniens ex Chaldæa in Chanaan primum altare Deo erexit, Gen. 12. 6. et sub qua Jacob idola domus suæ defodit, Gen. 35. 4. indeque vocari hic *ela mutsab*, id est, *quercum statam*, ubi scilicet Patriarchæ stato more solebant Deum invocare. Quercus ergo hæc annosa fuit.

Religione patrum multos servata per annos.

Scilicet quingentorum annorum: tot enim fluxerunt ab Abraham usque ad Abimelech. Verum, ut dixi Josue ultim. 26. hæc res incerta est, et communem quercum (quæ communiter ad trecentos annos vivunt) ætatem superat.

Porro vocatur hæc quercus מצב *mutsab*, id est stationis, ut vertunt Septuag. quod ad eamdem convenire solerent Sichimitæ, ibique stationes et conventus suos agere.

URBIS MELLO.] Hæc urbs Mello diversa est a voragine Mello quæ erat inter Sion et Jerusalem. Hæc enim erat urbs sita juxta Sichem, eique subjecta quasi ejus colonia vel municipium.

7. QUOD CUM NUNTIATUM ESSET JOATHAM (qui erat minimus Gedeonis filius, et cædem fratrum effugerat) IVIT ET STETIT IN VERTICE MONTIS GARIZIM (qui imminet urbi Sichem) ELEVATAQUE VOCE CLAMAVIT ET DIXIT: AUDITE ME VIRI SICHEM, ITA AUDIAT VOS DEUS,] q. d. Adjuro vos, o Sichimitæ, per Deum, ut me audiatis. Aut, q. d. audite me recta justaque loquentem, ut et Deus vos exaudiat. Ex adverso Cajet. Hæc verba, inquit, sunt imprecatio ultionis divinæ in impios Sichimitas, q. d. Opto et imprecor vobis ut ad vestram iniquitatem attendat, eamque audiat et videat, et puniat ac vindicet Deus justus judex, et scelerum vindex.

8. IERUNT LIGNA UT UNGERENT SUPER SE REGEM, DIXERUNTQUE OLIVÆ: IMPERA NOBIS, etc.] Hic est primus elegantissimus, et cæterorum omnium antiquissimus, apologus. Gedeon enim et Joatham multis sæculis antecesserunt Phædrum, Anienum, Æsopum aliosque fabularum et apologorum scriptores. De apologorum origine elegantia, usu, etc., multa dixi in Ecclesiastico.

Porro ut apologum hunc totum paucis explicem et oculis subjiciam, notandum est primo illum hic induci a Joatham, ut ostendat Sichimitis, quam inique et impie egerint tyrannum Abimelech in regem extollendo, cæsis 70. ejus fratribus, ipsosque dignos esse, ut qui parricidam, quia cognatum, sibi ducem constituerint, ipsum pariter parricidam sentiant. Unde diras illis non tantum imprecatur, sed et ex solita Dei in tales vindicta denuntiat.

Nota secundo in apologis, parabolis et similitudinibus quædam ad decorem et elegantiam apologi vel parabolæ adjici, quæ rei per ipsum significatæ adaptare non est necesse, imo subinde est impossibile. Quare hic non est necesse, quæ de oliva, ficu et vite iterantur, sigillatim applicare: pleraque tamen applicari possunt.

Nota tertio arborem hic esse hominem, sed inversam (arbor enim habet radices deorsum, ramos sursum: homo vero radices sensus et motus habet in capite sursum, pedes vero quasi ramos deorsum) ac consilii rationisque capacem. Oliva, ficus et vitis quæ recusant oblatum sibi ab arboribus regnum, sunt Othoniel, Debbora et Gedeon, ait Lyran. qui priores fuere Judices, iique optimi, quia invite et coacti quasi a Deo principatum capessiverunt. Audi Lyran. Dicunt Hebræi quod per olivam significatur Othoniel, qui fuit de tribu Juda, ut dictum fuit supra cap. 1. Tribus autem Juda vocatur oliva Jerem. 11. 16. *Olivam uberem, pulchram, fructiferam, speciosam vocavit Dominus nomen tuum.* Per ficum, quæ habet fructum dulcem, intelligitur Debbora: quæ in Hebræo scribitur Debbora, et interpretatur apis quæ facit mel dulce, et sicut ficus fructum dulcem, ita quod proprietas hujus arboris respondet interpretationi nominis. Per vitem vero intelligitur Gedeon, qui erat de filiis Joseph, eo quod Joseph vocatus est filius accrescens Genes. 49. vitis autem ramus crescit notabiliter in una æstate. Hucusque Lyranus.

Rursum aptius idem Lyran. per olivam, inquit, de qua exprimitur oleum; et ficum, quæ habet dulcem fructum; et vitem, quæ facit fructum plurimum, intelliguntur alii filii Gedeonis, qui erant pingues in divitiis, dulces in mansuetudine, et multiplicati in prole. Per rhamnum autem, quæ est arbor vilis, intelligitur Abimelech, qui erat de ignobili matre, qui regnavit aliis occisis.

Plenius et universalius: Oliva, ficus et vitis denotant homines qualibet ratione ad imperandum idoneos et aptos; et Arias quidem per olivam sapientes per ficum divites, per vitem lenes modestosque accipit; rhamnum vero (qui licet adeo inter arbores non excellat, ut ne arbor vel lignum quidem sit, sed frutex, sed spinæ tantum exiles, acutæ et pungentes, statim tamen imperium inter lignos oblatum capessit) significare imperio ineptos et tyrannos.

Rursum aptius per ficum accipias viros mites, blandos, suaves; per vitem, ferventes, acres et efficaces in agendo: hi enim apti sunt ad regendum: imitantur enim Dei sapientiam omnia gubernantem, quæ *attingit a fine usque ad finem fortiter, et disponit omnia suaviter*. Sap. 8. 1. Rege ergo suaviter, sed fortiter, et sapienter reges. Oliva notat viros misericordes et bonitate pingues, ac charitate quasi adipatos. Charitas enim uti est regina virtutum, sic est hominum. Qui ergo charitate sunt copiosa, optime regunt. Objurga, puni, castiga; sed ostende te id facere non ex odio, sed ex amore, et placebis iis quos objurgas et castigas. Unde Christus Petrum præfecturus Eccle-

siæ: *Simon Joannis*, inquit, *diligis me plus his?* eoque respondente: *Domine, tu scis quia amo te*, subjecit: *Pasce oves meas*. Joan. 21. v. 15. qui igitur regit, sit ficus per suavitatem, sit vitis et vinum per fortitudinem, si oliva et oleum per compassionem et charitatem.

Nota quarto, quod oliva, ficus et vitis uno ore consone respondent, non convenire sibi ut deserant pinguedinem, dulcedinem et vinum suum, quibus tribus et homines in epulis, et dii in sacrificiis delectantur, ut in reges promoveantur, hoc tantum significare quod personæ privatæ sibi suæque perfectioni et commodis vacare possint: at publicæ quæ aliis præsunt, ita publicis rebus et curis distineantur; si quidem ut par est rebus non potiri, sed consulere velint, ut sibi suisque vix vacare liceat; quod qui amet, imperio abstineat. Rursum reges et principes debere omnem suam pinguedinem, dulcedinem et lætitiam transfundere in subditos, ac se quasi depauperare, ut eos ditent, si vere reges boni et evergetæ, hoc est benefici esse velint. Causam aliam dat Arias: *Nulla*, inquit, *ex omni plantarum genere avaritiæ studium aptius refert quam ficus; cujus ad exugendum undique humorem et frequentissimæ radices, et nonnullæ adeo longe deprehenduntur, ut ad puteos et fontes ac paludes longo intervallo distantes pertineant, adeo etiam sagaces, ut intra domos loca quærere, subire atque obtinere didicerint, in quibus lagena, hydriæ, cæteraque aquaria vasa statuuntur, ibique soleant diutius hærere.* Non aliter et reges avari alienas opes ardentes sitiunt, ad easque corripiendas in mille manus et brachia dilatantur, in publicas et privatas ædes se insinuant, loculos, crumenas, thesauros, quidquid abditum et repositum est teutant, palpant, adoriuntur. Verum hæc causa hoc loco impertinens est.

Quod vero rhamnus insolenter respondet: *Sub umbra mea requiescite*, tantumdem est ac si dicat tyrannus: Sub meam protectionem, quæ nulla, vel non nisi aculeata, pungens, affligens et periculosa est (quia si semel ignem concipit, ille totum pervadet, omniaque vicina comburet) concedite, totosque vos mihi regendos tradite. Rhamnus enim exilis est; unde vix umbram jacit quæ protegat, ac sub se delitescentes pungit et stimulat: sin autem, *egrediatur ignis de rhamno et comburat cedros Libani*. Sensus est, q. d. Tyrannus in suos etiam nobilissimos, si qua in re ei adversentur litemque moveant, exitium per suos lictores et milites immittet, quo tamen ipse quoque afflictur et intereat, uti in plerisque tyrannis contigisse narrant Historiæ. Utcumque ergo res cadat, a tyranno nulla utilitas, maxima vero pernicies exspectanda est. Æquum ergo et in promptu est ut et ipsum vobis, o Sichimitæ, eveniat, utpote qui non viros aptos imperium detrectantes. sed Abimelech tyrannum illud ambientem elegistis; ut idem inquam, eodem modo vobiscum et cum rege vestro Abimelech sacrilego et parricida agatur, utque discordia, lis et bellum inter vos concitetur, quo utrique pereatis. Ita fere Arias.

Allegoriam habet Beda in quæst. hic: Ligna sylvæ, ait, sunt homines; his merito noluit imperare oliva, ficus et vitis, quia minime id merebantur: oliva enim gratiam Spiritus Sancti, et unctionem pacis significat; ficus sacræ legis habet imaginem; unde Paterfamilias in vinea plantat ficum, id est, legem: vitis significat Christum, ut ait Christus Joan. 15. 1. rhamnus notat Antichristum, qui omni asperitate et feritate humanum genus vastabit; sed exibit ignis de rhamno, id est, iniquitas de Antichristo, et omnes qui in eo confidunt pariter devorabit.

Rursum Sanct. Hieronym. in cap. 2. Aggæi per ligna accipit homines impios, per olivam, ficum et vitem tres personas S. Trinitatis, per rhamnum vero diabolum.

Symbol. S. Methodius tract. de Castitate apud Photium in Bibliotheca p. 345. per ficum accipit legem status innocentiæ in paradiso: ibi enim ficum comedit Adam quæ nos omnes perdidit; per vitem accipit legem naturæ sub Noe: hic enim invenit vitem et vinum: per olivam, legem Mosis et Prophetarum; hi enim ungebantur oleo: per rhamnum, legem Christi; hæc enim pungit instar rhamni, quia ipsa est lex mortificationis, castitatis et crucis (unde et spinas, quibus coronatus est Christus, fuisse e rhamno censet Gretserus, Bellonius et alii primæ notæ tract. de cruce) quæ sola potuit vulnera nostræ concupiscentiæ sanare, ac iis qui sanari nolunt, eo quod ad crucem nolint accedere, minatur ignem æternum. Unde sanctus Methodius ibidem censet Eliam fugientem Jezabelem quievisse *sub rhamno*, pro quo nos habemus *sub junipero*, 3. Reg. 19. v. 4. Sic ergo hunc apologum symbolice explicat, q. d. postquam ficus, id est, lex naturæ in paradiso, et vitis, id est, lex naturæ data Noo post diluvium et olea, id est lex Mosis fœtentia humanæ naturæ vulnera curare non potuissent, *misit quarto Deus rhamnum*, id est, crucem *et castitatem, quæ illis imperaret, quæque voluptatibus superatis, etiam in reliquum tempus illis interminata est, quod nisi sibi parerent omnes, et sincere ad se accederent, futurum ut omnes flammis gehennæ absumerentur.* Hæc ingeniose dicta sunt, sed minus huic loco apposite ad litteram. Rhamnus enim hic notat tyrannum Abimelech, ac proinde apte repræsentare nequit Christum, Christique crucem et castitatem, sed potius Antichristum. Noster tamen Gretserus lib. 1. de Cruce c. 12. censet ideo dici hic delatum fuisse regnum Israelis rhamno, ut significaretur Christum regem Judæorum coronandum rhamno, sub quo fideles placide conquiescunt, ibique quietem inter medias spinas inveniunt: *Hoc diadema ex rhamno*, inquit Clemens Alex. *inimicum iis qui insidiantur, eos prohibet; iis autem qui in Ecclesia simul versantur amicum, eos circumsepit et munit. Hæc corona est flos eorum qui crediderunt in eum, qui fuit glorificatus: cruentat autem et castigat eos qui non crediderunt. Nam juxta votum rhamni, ignis e rhamno, hoc est Christo coronato egreditur, qui omnes cedros Libani consumit, et tunc maxime consumet cum audient illud: Ite in ignem æternum.* De spinis coronæ Domini hæc refert Gregor. Turonensis: *Ferunt ipsas coronæ sentes quasi virides apparere, quæ tamen si videantur aruisse foliis, quotidie tamen revivescere virtute divina.* Hucusque Gretserus.

Tropol. Glossa: Per olivam, ficum, vitem, significantur tria genera hominum dignitatem regiminis refugientium. Primi sunt devoti, quærentes in oratione et divino obsequio occupari, a quibus retrahit

cura regiminis, quæ causat distractionem mentis; et isti significantur per olivam. Ps. 15. 10. *Ego autem sicut oliva fructifera in domo Dei.* Secundi sunt homines in sacra Scriptura studiosi, de qua dicitur Eccles. 24. 27. *Spiritus meus super mel dulcis, et hæreditas mea super mel et favum.* Et ideo in ea studiosi refugiunt per curam regiminis, a dulcedine ejus separati, et isti signantur per arborem ficum, quæ respondit: *Numquid possum deserere dulcedinem meam,* etc. Tertii sunt homines vere humiles, qui non reputant se dignos promotione ad regimen aliorum, propter quod hæc refugiunt quantum possunt, et isti signantur per vitem; quæ licet non possit se sustinere, sed ab alio fulcitur, tamen ex ea fructus optimus producitur; sic vere humiles per alium regi et sustentari quærit, et fructum optimum facit dicens: *Numquid possum deserere vinum meum, quod lætificat Deum et homines, et inter cætera ligna,* etc. Humilitatis enim fructus est valde placens Deo et hominibus: propter quod beata Virgo Maria propter humilitatem ad concipiendum Dei filium fuit electa, sicut ipsa dicit Lucæ 1. 48. *Respexit humilitatem ancillæ suæ,* etc. Hucusque Glossa.

Rursum S. Clemens lib. 8. Const. Apost. c. 46. apologum rhamni Episcopis, qui a spiritualibus ad sæcularia curanda animum deflectunt, accomodat. Audi eum: *Ierunt ligna ut ungerent super se regem,* etc. *Hactenus parabola, quæ in Episcopos plane convenit: hi enim sunt qui relicto verbo Dei dulci, vitali et illuminante, ad spineta litium sive rerum sæcularium, ut in earum judiciis regnent se transferri patiuntur, ex arbore fici, oleæ et vitis facti arbores rhamni, id est infrugiferæ et spinosæ: sive potius dicendum est, in arborem fici, oleæ et vitis rhamnum inserentes: non intelligentes cum utrumque facere volunt alterum eorum, quod præcipuum est, plane deserere, sicut sancti Apostoli docuerunt, cum ajunt in Actis Apostolorum: Non est æquum nos relinquere verbum Dei et ministrare mensis.*

9. Quæ (oliva) respondit: Numquid possum deserere pinguedinem meam, qua et dii utuntur et homines?] Oleum enim hominibus est cibus, medicina, lux; Deo vero quotidie accendebatur in septem lampadibus Candelabri, Exodi 25. Insuper oleum erat libamen in sacrificio mincha, sive farinæ et farris, Levit. 2. Oleo quoque ungebantur Sacerdotes, Pontifices et vasa Tabernaculi.

10. Ficum.] Ficus non floret, nec ulla se speciosa ornamentorum luxurie ostentat, sed fructum edit dulcissimum. Unde repræsentat eos qui pauca dicunt, sed multa magnaque faciunt, juxta illud Pythagoræ: *Magna noli promittere, sed facere.*

13. Numquid possum deserere vinum meum, quod Deum lætificat et homines?] Quod scilicet est res optima, ait Valesius S. Phil. cap. 27. Nam Deus Genes. 1. creans omnia vidit bona, sed quædam optima, uti est vinum, quod ipsum et homines lætificat: quo enim res quæque in se est melior, eo illius intuitu magis delectatur Deus: vinum ergo quod est optimum, mire lætificat tam Deum, quam homines. Hoc verius est in vino consecrato Eucharistiæ quod Joatham ignorabat, qui forte etiam putabat Deum esse corporeum, ac vere delectari vino, uti Gentiles putabant deos vesci nectare et ambrosia. Vinum enim Deum lætificat; quia vinum erat libamen quod cum hostia libabatur, id est effundebatur Deo ad cornu altaris. Sacrificium enim erat quasi convivium, quo cum hominibus epulabatur Deus. Unde in eo erat farina loco panis, carnes loco epularum, sal pro condimento, vinum vice potus, oleum pro unctione. Porro vinum, ait Valesius, lætificat, quia citissime abit in vitales spiritus, ac satis cito in sanguinem calidum; quæ enim cito nutriunt, præstant alacritatem refectione illa facili spirituum, ac revocant ab exolutione et deliquio, itaque exhilarant; robur vero ad sustinendos labores non ita præstant, quia facile dissipantur. Quare vinum facit hominem oblivisci dolorum et molestiarum, ut curas omnes deponat. Vide dicta Eccles. 31. ad illa, *Vinum in jucunditatem creatum est, et non in ebrietatem.* Jucunditatem enim hanç parit cita, ut dixi, spirituum vitalium refectio, quorum penuria quia laborant melancholici, hinc tristes sunt. Rursum vinum calefacit, laxat, funditque cor, ideoque lætificat: lætitia enim est cordis laxatio et diffusio, quam facit calor; tristitia vero ejusdem contractio et torpor, quam causat frigus. Quare indicibilem sympathiam vinum habet cum corde.

Porro in Apologo hoc regni arborum proponi poterat palma, cedrus, laurus, quercus, cypressus, etc. Sed maluit Joatham proponere olivam, ficum et vitem, quia hæc magis sunt in hominum usu: ac apud plures gentes, ut Syros, Indos, Italos sunt communia, atque fructus fuerunt omnibus communes, obvios et utilissimos.

14. Ad rhamnum.] *Rhamnus,* ait sanctus Hier. in Aggæi cap. 2. *Spinosus frutex, et arbuscula sentibus uncinisque contexta, quæ teneat quidquid attigerit et retentum vulneret, et vulneratorum sanguine delectetur.* Isidorus lib. 17. Origenes c. 7. *Rhamnus,* inquit, *genus est rubi, quam vulgo senticem ursinam appellant; asperum nimis et spinosum.*

Egrediatur ignis de rhamno.] Rhamnus enim facile concipit ignem, ait Abulensis. Non ex agitatione, collisione et attritu ramorum, uti fit in silice alliso ad ferrum; sed ex stipula similive materia illi subjecta, quæ facile ardente sole, aut aliquo accendente ignem concipiens eòdem rhamnum succendit.

Ignis hic notat discordiam: hæc enim exardescens inter tyrannum et subditos utrosque flagranti bello quasi incendio consumit. Sic Valens, Imperator Arianus, a Gothis quos Arianos fecerat, concrematus est: *Justo quippe Dei judicio,* inquit libr. 2. Epistola 3. Petrus Damianus, *ab eisdem consumptus est flamma vindictæ, quos ipse percusserat igne perfidiæ. Sic enim juxta Scripturæ sententiam: Egressus est ignis de rhamno, et devoravit cedrum Libani.*

Allegoriam deinde subjungens Damianus, asserit Gedeonem esse typum Christi Salvatoris: *Per plurimas ejus uxores diversas debere nationes intelligi, quæ sibi cohæsere per fidem: per septuaginta filios, totidem linguarum populos: per concubinam synagogam: per Abimelech, Antichristum qui synagogæ filius erit. Unde et in Apocalypsi his qui credituri sunt dicitur: Qui dicunt se Judæos esse, et non sunt, sed sunt synagoga Satanæ. Et sicut ille peremit septuaginta fratres, sic*

iste persecuturus est omnes quæ sibi non consentient nationes.

Idem deinde tropologiam subnectens ait: *Quid per Joatham, qui interpretatur consummatus sive perfectus nisi sanctum et doctum quempiam prædicatorem debemus accipere? Hic in montem Garizim ascendit et voce magna clamavit. Prius ascendit, et postmodum clamavit. Ante consurgit in montem, et sic elevat vocem, quia nisi Doctor virtutum prius culmen ascendat, inaniter clamat.* Pergit Damianus cætera enodando, cujus verba fusa in pauca contraham: *Per Garizim sancta designatur Ecclesia, quæ est virtutum omnium schola, et cælestium segetum ubertate fœcunda. Per olivam significantur ii, qui Spiritus Sancti pinguedine delibuti, evangelizando pacem reconciliant homines Creatori. Per ficus qui sanctæ legis eruditione sunt sufficienter instructi. Per vitem, qui triumphum Dominicæ Passionis prædicare non cessant, itaque per doctrinæ suæ botros arentia corda nostra vino beati cruoris inebriant. Cum igitur oliva, ficus ac vitis, hoc est spirituales viri lignis præesse sylvestribus, id est terrenis hominibus atque carnalibus nullatenus acquiescant, offert se rhamnus, et ab eis consumendus, et eosdem vel pravæ conversationis exemplo vel erronei dogmatis incendio consumpturus. Rhamnus enim spinis crebrescentibus horret, per quem scilicet quilibet perversus innuitur, qui si peccatorum tamquam veprium asperitate densatur.* Ex quibus tandem concludit: *Lignis itaque petentibus regem, id est pravis quibusque carnaliter eligentibus præsulem; rhamnus accedit in medium, quilibet videlicet reprobus, qui et ignem damnationis in se ex eorum pravitatibus augeat, et eos perverse vivendi vel docendi reciproca combustione consumat.*

20. Egrediatur ignis ex eo, et consumat habitatores Sichem.] *Ignis*, scilicet iræ, vindictæ et furoris egrediatur ex Abimelech, et consumat Sichimitas. Est hæc proprie exsecratio et imprecatio, qua Joatham impiis Sichimitis imprecatur diras, puta justam Dei vindictam et exitium, illaque fuit efficax: nam revera excisi sunt. Sic efficax fuit maledictio Josue c. 6. 26. qua ipse diras imprecatus est ei qui reædificaret Jericho. Et Elisæi, qua maledixit pueris sibi per ludibrium inclamantibus: *Calve Calve:* nam mox ab ursis lacerati fuere, 4. Reg. 2. 24. Deus enim ulciscitur impiorum in pios injurias, eorumque gemitus, preces et imprecationes exaudit.

Egrediatur ignis de viris Sichem, etc. et devoret Abimelech.] Ita factum est, ut patet v. 57. licet enim mulier, quæ tegula occidit Abimelech, non fuerit ex Sichem, sed ex Thebes; tamen Thebes erat in finibus Sichem, ait sanctus Hieronymus, in locis Hebr. Adde Sichimitas fuisse occasionem cur a muliere occisus sit Abimelech. Denique Thebes videtur fuisse Sichimorum colonia æque ac Mello.

21. Et abiit in Bera,] Audi S. Hier. in locis Hebr. Distat vicus Bera ab Eleutheropoli octo millibus ad Aquilonem. Eleutheropolis urbs erat tunc celebris in tribu Juda non longe dissita a Jerusalem.

23. Misitque Dominus spiritum pessimum inter Abimelech et habitatores (Hebr. בעלי *baale*, id est viros vel dominos et principes) Sichem.] *Spiritum*, odii scilicet et discordiæ, qua se mutuo exitio confecerunt. Fecit hoc Deus non tantum permissive, sed et positive, objiciendo eis occasionem discordiæ, nimirum injiciendo scrupulum Sichimitis de parricidiis Abimelech, quorum ipsi causa fuerant, quodque ipsi hominem, tam impium et fratricidam sibi regem creassent: inde enim eum detestari cœperunt; quod sentiens Abimelech vicissim eos detestatus est; atque hic fuit fons belli mutui, quo utrique se confecerunt. Ita Abul. Licet enim Deus positive nequeat esse causa peccati, v. g. odii et discordiæ, sed ad illud se habeat permissive dumtaxat; tamen potest positive aliquid indifferens facere bono fine ex quo præscit multa peccata secutura. Scrupuli ergo jam dicti Deus positive fuit causa; peccatum vero et odium inde secutum permisit dumtaxat. Secundo, sanctus Augustinus quæst. 44. Cajet. et Arias per spiritum hunc pessimum accipiunt diabolum: huic enim volenti turbare eorum pacem et bellum concitare, Deus non tantum permisit id facere, sed et positive eum quasi tortorem immisit, ad ipsos tam impios divexandum et castigandum, ut sui sceleris et parricidii, ob quod castigabantur, recordarentur et pœnitentiam agerent: turbare ergo pacem impiorum pios unanimi vi opprimentium, ob finem jam dictum, est virtus, non vitium: in diabolo vero est vitium, quia ipse malo fine id facit, ut scilicet odia, cædes, aliaque peccata suscitet. Sic Deus spiritum exitii immisit in impium Achab ad eum in bello occidendum, 3. Reg. ult. Hinc Poetæ dicunt Jovem id facere per Alecto cæterasque furias; de qua ita canit Virgil. 7. Æneid.

> Luctificam Alecto dirarum ab sede sororum
> Infernique ciet tenebris, cui tristia bella,
> Iræque, insidiæque, et crimina noxia cordi.

Et mox:

> Disjice compositam pacem, sere crimina belli;
> Arma velit, poscatque simul rapiatque juventus.

Denique juste hæc omnia direxit Deus ad castigandum parricidia Abimelech, et idololatriam Sichimitarum.

Sapienter S. August. lib. 22. de Civitate c. 1. *Multa quidem*, inquit, *fiunt a malis contra voluntatem Dei: sed tantæ est ille sapientiæ tantæque virtutis, ut in eos exitus sive fines, quos bonos et justos ipse præscivit, tendant omnia quæ voluntati ejus videntur adversa.* Et Enchirid. cap. 100. *Non sineret bonus fieri male, nisi Omnipotens etiam de malo facere posset bene.*

Nota hunc locum pro pœna vermis conscientiæ, qua castigavit hic Sichimitas, et castigat in æternum improbos in gehenna, qui sane magnum eis est tormentum. Torquet enim eos acerrime hæc cogitatio: Tu tua culpa et stultitia te conjecisti in has pœnas, tu facillime poteras culpam et tormenta hæc vitare. Cur tam demens fuisti ut ob modicam voluptatem in æterna hæc incendia te conjiceres? o stoliditas! o malitia! o cupiditas, quo me duxisti! o irrevocabilis error meus:

> Manet, æternumque manebit
> Supplicium sceleris spretæque injuria legis.

Qui cœperunt eum detestari.] Sic et Septuag. Hebræa vero habent יבגדו *iibgedu*, id est *prævaricati sunt, rebellarunt.* Chald. *mentiti sunt.*

24. Et scelus interfectionis septuaginta filiorum

JEROBAAL, etc. CONFERRE IN ABIMELECH.] Hebr. Septuag. et Chald. hæc recensent ut ad Deum pertinentia; sic enim habent: *Et immisit spiritum malum inter Abimelech et habitatores Sichem, qui rebellarunt ei, ut veniret injuria 70. filiorum Jerobaal, et sanguis eorum, ut poneret super Abimelech fratrem illorum, qui occiderat eos, et super Dominos Sichem, qui fortificaverunt manus ejus ut necaret fratres suos.* Noster tamen Interpres hæc tribuit Sichimitis, non Deo, quia solerter et profunde vidit Deum hunc discordiæ spiritum immisisse in Sichimitas, per immissam a se conscientiam et remorsum parricidii, cujus auctorem faciebant ipsum Abimelech, ideoque eum ut parricidam et patriæ perditorem aversabantur ac contra eum bellum parabant. Nulla enim alia hic odii causa probabilis afferri potest.

26. VENIT AUTEM GAAL.] Fuit hic Gaal hostis et æmulus Abimelech, qui eo velut vili et indiguo dejecto, ambiebat fieri princeps Sichimitarum, ut colligitur ex v. 28.

27. VASTANTES VINEAS,] uvas colligendo, et in torculari exprimendo. Vineæ hæ erant principum Sichem, qui Abimelech in regem evexerant: forte etiam erant vineæ ipsius Abimelech. Ita Abulensis.

INGRESSI SUNT FANUM DEI SUI,] puta Baalberith vers. 4.

28. CLAMANTE GAAL FILIO OBED: QUIS EST ABIMELECH ET QUÆ EST SICHEM, UT SERVIAMUS EI? NUMQUID NON EST FILIUS JEROBAAL, ET CONSTITUIT PRINCIPEM ZEBUL SERVUM SUUM SUPER VIROS EMUR PATRIS SICHEM? CUR ERGO SERVIEMUS EI?

Quatuor rationibus Gaal concitat Sichimitas ad rebellandum regi Abimelech a se electo. Prima est: *Quis est Abimelech?* q. d. Abimelech est vilissimus Sichimitarum, utpote filius concubinæ, parricida, tyrannus. Ergo indignum est pati, ut ipse Sichimitis et Israeli dominetur. Secunda: *Quæ est Sichem?* quasi dicat: Sichem est nobilis, antiqua, potens divesque civitas, in qua sunt multi sapientes et præstantes viri digni imperio. Quis ergo ferat infamem Abimelech illis dominari? Tertia: *Numquid non est filius Jerobaal*, id est Gedeonis, qui vestrum deum Baal profanavit, ejusque aram evertit? q. d. Gedeon vestrum deum Baal evertit, Abimelech autem est filius Gedeonis. Quid ergo a filio hoc exspectandum, nisi similia paternæ audaciæ exempla, ut Baalem et numina vestra pessumdet? Quarta: *Et constituit principem Zebul servum suum super viros Emur patris Sichem.* Quasi dicat: Abimelech super Sichimitas Principem et vicarium suum constituit Zebul, ignobilem et exosum servum: indignum ergo est ut ei pareamus. Quis enim patiatur vilem servum liberis et nobilibus capitibus dominari? Sichimitas appellat *viros Emur patris Sichem*, eo quod cives essent urbis Sichem, in qua ante 500. annos regnarat celebris ille in Genesi princeps Emur, pater Sichem, qui nomen suum dedit urbi, Genes. 33. et 34. Unde Sichimæ antiquitas et dignitas æstimari potest, ut non ferendum sit Zebul vile mancipium illam regere et gubernare. Hisce rationibus Gaal persuasit Sichimitis, ut rebellare pergant regi Abimelech, eumque regno expellant, ac ad illud ipse se eis ducem obtulit, unde subdit:

UTINAM DARET ALIQUIS POPULUM ISTUM SUB MANU MEA, UT AUFERREM DE MEDIO ABIMELECH!] ut ego ipse pro eo regnarem.

Porro Septuag. Zebul vocant *Episcopum*, id est superintendentem et præsidem Sichem. Sic Cicero vocat se Episcopum, id est, Præsidem Campaniæ.

Denique Hebræa ex aliis punctis, quæ substituerunt Masoretæ, jam aliter habent; nimirum sic: *Numquid filius Jerobaal et Zebul præpositus ejus? Servite viris Emur patris Sichem; et cur serviemus ei nos?* Quæ verba obscura sunt, et vix apertum habent sensum. Quare interpunctio et versio S. Hieron. uti planior, ita est et verior, præsertim quia ei consentiunt Septuag.

31. ET OPPUGNAT ADVERSUM TE CIVITATEM.] *Oppugnat*, id est obsidet, occupat, opprimit cives et civitatem. Erat enim Gaal in ipsa civitate Sichem sollicitans cives ad rebellandum Abimelech, ac in ea contra ipsum se armans et fortificans: Hebr. est צרים *tsarim*, id est, ut Chald. *arctat*; Septuag. *obsidet*; Vatabl. *occupat*.

37. RURSUMQUE GAAL AIT: ECCE POPULUS DE UMBILICO TERRÆ DESCENDIT.] *De umbilico*, id est, de summitate montium, ut dixit vers. præced. Sicut enim umbilicus in homine exstat, sic montes eminent in terra. Ita Abulens. Arias, Vatabl. Rursum sicut umbilicus est quasi centrum sive medium in homine, ut si circini pedem unum figas in umbilico quasi in centro, indeque alterum pedem per extensas hominis manus æque ac pedes circumagas, perfectum circulum circa hominem sis descripturus: sic pariter montes sunt quasi in medio terræ circumcirca adjacentis et aspectabilis, ut homo in monte quasi in centro consistens, circumcirca terram subjacentem in orbem quasi oculis aspicere et circumlustrare possit. Sic Jerusalem Ezech. 38. v. 12. vocatur umbilicus terræ, quia ipsa erat medium et quasi centrum terræ tunc habitatæ et cognitæ. Sic Plinius 3. 12. lacum Reatinum appellat umbilicum Italiæ; Livius Ætolorum regionem vocat umbilicum Græciæ; Cicero Act. 6. in Verrem Ennensem sylvam nuncupat umbilicum Siciliæ.

ET UNUS CUNEUS VENIT PER VIAM QUÆ RESPICIT QUERCUM.] Hebr. additur, *quercum* מעננים *meonenim*, id est, *præstigiatorum;* Septuag. *aspicientium;* Vatab. *augurum*. Chald. et Pagnin. nomen Hebr. *Meonenim* ut proprium retinent. Certa ergo hic quercus designatur ex voce *Meonenim* tunc nota, nunc ignota.

42. SEQUENTI ERGO DIE EGRESSUS EST POPULUS IN CAMPUM.] Non ad reliquum vindemiæ peragendum, ut volunt Josephus et Procopius, sed ad pugnandum contra Abimelech. Unde sequitur:

43. QUOD CUM NUNTIATUM ESSET ABIMELECH, TULIT EXERCITUM SUUM ET DIVISIT IN TRES TURMAS;] nimirum unam turmam sibi ascivit, eaque civitatem Sichem civibus in campum egressis vacuam oppugnavit et cepit; duabus vero cæteris jussit prosequi Sichimitas urbe egressos, omnesque mactare, atque hac ratione universos cives cum civitate disperdidit. Ita Abulensis et Arias.

45. IPSAQUE DESTRUCTA UT SAL IN EA DISPERGERET] non tam ut urbem desiccaret redderetque sterilem: sal enim quia igneum omnia germina erodit, adurit et siccat Psalm. 106. vers. 33. et 34. Deut. 29. v. 22. et 23. Jerem. 17. 6. Sophon. 2. 9. Sic Vesuvius mons juxta Neapolim nuper eructans cineres, omnes

circumcirca agros siccavit, sed ad tempus dumtaxat; cineres enim sunt salsi. Verum hoc in agris fieri subinde solet ab hostibus, non in urbe, utpote quæ non colitur, nec seritur, sed incolitur et habitatur. Fecit id ergo Abimelech ad significandam summam suam in Sichem iram et indignationem. Putat Abulensis veterem illum morem fuisse puniendi urbes per aspersum in iis sal, in crimine læsæ majestatis.

Addit Abulens. Abimelech juste sic Sichimitas punivisse, eo quod ipsi sponte eum in regem susceperant, et paulo post gravissimas ei injurias intulerant. Sic enim juste punit rex subditos sibi rebellantes. Verum Abimelech non fuit legitimus rex, sed tyrannus et invasor regni: nec enim Deus, nec cæteræ tribus eum regem crearant, sed pauci Sichimitæ, qui non habebant potestatem et jus creandi regem totius Israelis.

46. In turre Sichimorum.] Verisimiliter Serarius et alii censent turrim hanc esse oppidum Mello, quod cum Sichimitis rebellarat regi Abimelech. Hoc dicitur turris, quia in eo erat arx excelsa et munita instar turris. Dicitur *Sichimorum*, quia erat eorum colonia. Mellonitæ enim audita clade Sichimorum, male sibi conscii eamdem sibi metuentes, confugerunt ad hanc turrim, ut in ea contra Abimelech se tutarentur.

Dei sui Berith.] Decurtate, nam integre vocabatur *Baalberith*, ut patet versu 4.

48. Ascendit in montem Selmon.] Sichimæ et Mello vicinum, de quo Psalm. 67. 15.

50. Thebes.] Urbs erat in Judæa, *in finibus Neapoleos pergentibus Scythopolin, quasi in decimo tertio ejus lapide, quam oppugnans Abimelech fragmine molæ ictus interiit*, ait S. Hieron. in locis Hebr. Euseb. Adrichom. et alii. Quare alia hæc est ab urbe Thebes in Ægypto, ex qua oriundi fuere milites et martyres Thebæi, quorum dux fuit S. Mauritius; alia quoque fuit Thebe in Græcia a qua dicti fuere Thebani, quorum dux fuit Epaminondas. Porro Thebes hæc Judææ alia est a Thesba, ex qua oriundus Elias Propheta cognominatus est Thesbites, uti contra Lyran. docent S. Hieron. Euseb. Adrichom. Borchard. et alii. Porro *Thebes* Hebr. idem est quod *ovalis*, vel *cœnosus*, ait Pagnin. idque hic est appositum; ibi enim Abimelech capite, quod ovalis est figuræ, confracto, in cœnum et terram prolapsus occubuit.

53. Fragmen molæ,] fragmen lapidis molaris.

54. Ne forte dicatur quod a femina interfectus sim.] Ita Abimelech, qui tota vita gloriam regni quæsierat, juste ingloria morte punitus est, occisus a fœmina. Juste lapide percussus interiit, qui super lapidem 70. fratres occiderat. Sic tegula a muliere dejecta misere Argis periit Pyrrhus rex Epirotarum, teste Plutarc. Et orbis terror, flagellum Dei Attila Hunnorum rex a fœmina percussus cultro est, ait Marcellinus. Et Hermannus Saxonum rex arcem unam mutato habitu oppugnans, saxo a fœmina dejecto interemptus est, teste Aventino l. 5. Quocirca Gentilis ille apud Virgil. Æneid. 10. ita cadentem solatur:

> Hoc tamen infelix miseram solabere mortem;
> Æneæ magni dextra cadis.

Moral. Theod. q. 16. *Ex his*, ait, *quæ contigerunt Abimelech et Sichimitis, discimus improbam consensionem interitum afferre utentibus ea, et tandem in dissensionem desinere; siquidem qui liberos Gedeonis interfecerant, mutuis plagis perierunt.*

Denique in Abimelech verum fuit illud: *Ingressus est ut vulpes, regnavit ut leo, mortuus est ut canis*, non baculo, sed lapide a fœmina percussus.

CAPUT DECIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Septimus judex Thola eligitur: octavus Jair v. 3. Mox v. 6. Hebræi ad sua idola redeuntes castigantur a Deo per Philisthæos et Ammonitas octodecim annis. Unde v. 10. serio poenitentes Deum invocant, qui eos increpans tandem v. 16. eorum miseretur:

1 Post Abimelech surrexit dux in Israel Thola filius Phua patrui Abimelech, vir de Issachar, qui habitavit in Samir montis Ephraim: 2. et judicavit Israelem viginti et tribus annis, mortuusque est, ac sepultus in Samir. 3. Huic successit Jar Galaadites, qui judicavit Israelem per viginti et duos annos, 4. habens triginta filios sedentes super triginta pullos asinarum, et principes triginta civitatum, quæ ex nomine ejus sunt appellatæ Havoth Jair, id est, oppida Jair, usque in præsentem diem, in terra Galaad. 5. Mortuusque est Jair ac sepultus in loco cui est vocabulum Camon. 6. Filii autem Israel, peccatis veteribus jungentes nova, fecerunt malum in conspectu Domini, et servierunt idolis Baalim et Astaroth, et diis Syriæ ac Sidonis et Moab et filiorum Ammon et Philisthiim: dimiseruntque Dominum, et non coluerunt eum. 7. Contra quos Dominus iratus, tradidit eos in manus Philisthiim et filiorum Ammon. 8. Afflictique sunt, et vehementer oppressi per annos decem et octo, omnes qui habitabant trans Jordanem in terra Amorrhæi, qui est in Galaad.

**9. In tantum, ut filii Ammon, Jordane transmisso, vastarent Judam et Benjamin et Ephraim: affli-
ctusque est Israel nimis. 10. Et clamantes ad Dominum, dixerunt: Peccavimus tibi, quia dereliqui-
mus Dominum Deum nostrum, et servivimus Baalim. 11. Quibus locutus est Dominus: Numquid
non Ægyptii et Amorrhæi, filiique Ammon et Philisthiim, 12. Sidonii quoque et Amalech et Cha-
naan oppresserunt vos, et clamastis ad me, et erui vos de manu eorum? 13. Et tamen reliquistis
me, et coluistis deos alienos; idcirco non addam ut ultra vos liberem: 14. Ite, et invocate deos quos
elegistis; ipsi vos liberent in tempore angustiæ. 15. Dixeruntque filii Israel ad Dominum: Peccavimus,
redde tu nobis quidquid tibi placet; tantum nunc libera nos. 16. Quæ dicentes, omnia de finibus suis
alienorum deorum idola projecerunt, et servierunt Domino Deo, qui doluit super miseriis eorum.
17. Itaque filii Ammon conclamantes in Galaad fixere tentoria: contra quos congregati filii Israel,
in Maspha castrametati sunt. 18. Dixeruntque principes Galaad singuli ad proximos suos: Qui pri-
mus ex nobis contra filios Ammon cœperit dimicare, erit dux populi Galaad.**

1. Post Abimelech surrexit dux in Israel Thola filius Phua patrui Abimelech.] Erat ergo Thola consobrinus Abimelech, utpote filius Phua, qui erat frater Gedeonis patris Abimelech. Videtur Thola electione populi creatus Judex, nam Dei hic nulla fit mentio. Ita Abulens. Sic a populo Judices electi fuere Jephte, Abesan, Ahialon et Abdon. cap. 12. 8. *Surrexit* ergo electus a populo ad corrigendum scandalum, et abolendum tyrannidem Abimelech, ne qui deinceps illam imitaretur, et simile quid attentaret. Unde Hebr. et Septuag. addunt, *surrexit ad salvandum Israel*, scilicet ut liberaret Rempubl. a tyrannide et idololatria Baal berith inducta ab Abimelech, atque eam ab hostibus vicinis, si more suo Israelem invaderent, defenderet; et forte reipsa defendit, etiamsi Script. factum non commemoret. Erant enim Judices Israelis salvatores, ut dictum est cap. 2. 16. et cap. 3. 9.

Pro *patrui Abimelech* Hebr. est בן דודו *ben dodo*, id est, filius patrui ejus, scilicet Abimelech, supple: erat Thola novus hic Judex. Sic et Septuag. quin et Chald. nisi quod hic vertat in genitivo: *Filii patrui ejus;* quasi non Thola, sed pater ejus Phua fuerit filius patrui Abimelech. Rabbini vero, et ex iis Pagnio. Arias, Vatabl. Cajet. τὸ *dodo* retinent ut nomen proprium, vertuntque: *Thola filius Phua, filii Dodo;* quasi Dodo fuerit pater Phua, et avus Thola Judicis. Sed magis credendum S. Hieronymo, Septuag. et Chald. qui *Dodo* vertunt *patrui ejus.* Nimirum Hebræi ob merita Gedeonis voluerunt ex ejus prosapia creare Judicem, qui ei succederet; cumque filii Gedeonis omnes ab Abimelech essent occisi, acceperunt filium fratris ejus scilicet Thola, eumque crearunt Judicem.

Vir de Issachar.] Dices: Gedeon fuit de tribu Manasse, quomodo ergo frater ejus Phua, ejusque filius Thola fuit de tribu Issachar? Resp. S. August. et alii Gedeonem et Phua fuisse fratres uterinos dumtaxat, ita ut mater eorum nupserit primo Joas Manassensi, ex eoque genuerit Gedeonem, deinde nupserit alteri viro e tribu Issachar, ex eoque genuerit Phua patrem Thola. Poterant enim fœminæ extra tribum suam viris alterius tribus nubere, quando illæ habebant fratres, qui patrum suorum erant hæredes, eorumque hæreditatem in tribu eorum servabant, ne illa ad virum alterius tribus per fœminam (si deficiente prole mascula ipsa foret hæres) illi nubentem transiret. Numer. ult.

Qui habitavit in Samir (urbe) montis Ephraim.] Licet ergo esset ex tribu Issachar, tamen habitavit in tribu Ephraim, ut habitans quasi in medio magis numerosarum tribuum, eas velut Judex facilius regeret. Regem enim decet esse in centro regni, ut facile ab omnibus regni partibus adiri et conveniri possit.

Alleg. *Thola* Hebr. idem est quod *vermiculus* vel *coccineus.* Unde typus fuit Christi, qui ait: *Ego sum vermis et non homo.* Psalm. 21. 7. Idem sanguine æque ac charitate fuit coccineus, quia sanguine suo pro nobis purpuratus, et charitate ignea flagrans fuit filius *Phua*, id est Anguli, quia ipse est lapis angularis Ecclesiæ. Sedes ejus fuit *Samir*, id est custodia, fæx, sentes, adamas. Magna enim nobis in tot periculis et insidiis opus custodia, magna fæcis nostræ cognitione atque contemptu, magna carnis animique compunctione, magna denique constantia et adamantino robore.

3. Huic successit Jair Galaadites,] ac proinde e tribu Manasse; hæc enim habitabat trans Jordanem in Galaadite juxta montem Galaad; unde et eppida, quibus filii ejus 30. præfuerunt, erant in tribu Manasse. Fuit hic octavus Judex Israelis.

Jair Hebr. idem est quod *illuminans*, quia Israelem sua justitia, virtute et religione illustravit. Omnes Judices ad hoc a Deo dati sunt Israeli, ut eum in vera Dei fide et cultu continerent, ideoque omnes sancti fuere, atque ut tales laudantur ab Ecclesiastico cap. 46. 13. et ab Apostolo Hebr. 11. 32. Hinc Jair typus fuit Christi, qui quasi lux mundi *illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum.* Joan. 1. 9.

Tropol. Prælatus et fidelis quisque sit *Jair*, id est, illustrator aliorum, juxta illud Christi: *Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona, et glorificent Patrem vestrum qui in cœlis est.* Matth. 5. 16.

4. Habens triginta filios sedentes. (Hebr. *equitantes;* Septuag. *conscendentes;* Josephus, *equitandi peritissimos*) super triginta pullos asinarum.] Cajet. vult pullos hos fuisse equulos, non asinos; quia, inquit, hoc affertur hic ad ostendendam principum horum gloriam; gloria autem est equitare super equum, non asinum; sed errat Cajet. Hebr. עירים *aiarim* pullos asini, non equi, significat hic et alibi, teste S. Hieron. Septuag. Pagnino et aliis passim. Sic et Lyran. Arias, Vatabl. et Abulens. qui per pullos asini accipiunt mulos, qui ex asino et equa gignuntur; nobiles enim mulis vehuntur. Simplicius accipias mores

asines, quia hos significat Hebr. *aiarim*, atque hi in Palæstina vegetiores et fortieres sunt nostris; unde ibi asinis pro equis utehantur, præsertim quia Deus Hebræis vetuerat usum et copiam equnrum, uti ostendi in Pentateucho Deuter. cap. 17. vers. 16. ad illa: *Non multiplicabit sibi equos.* Huc facit etymon asini, de quo S. Isidor. libr. 12. Etymol. *Asinus*, inquit, *et asellus a sedendo dictus quasi assedus; sed hoc nomen, quod magis equis conveniebat, ideo hoc animal sumpsit, quia priusquam equos caperent homines huic præsidere cœperunt. Animal quippe tardum et nulla ratione renitens, statim ut voluit sibi homo substravit.*

Et principes triginta civitatum.] In Hebr. est pulchra paranomasia in voce *aiarim*, quæ et pullos et civitates significat. Similis est in Græco Πώλους et Πόλεις.

Quæ ex nomine ejus sunt appellatæ Haveth Jair, id est oppida Jair.] Jam pridem hæ triginta civitates, et insuper aliæ triginta, boc est sexaginta, ab alio antiquiore Jair nuncupatæ erant civitates Jair, ut patet Num. 32. 41. hic tamen illud nomen eis confirmatum est, et quasi de novo inditum ob novam rationem; quia scilicet 30. his urbibus præerant 30. principes filii Jair Judicis; cæterarum vero 30. hic non fit mentio, quia illæ ad hos 30. Principes non spectabant.

8. Oppressi per annes decem et octo.] Hi 18. anni comprehendi nequeunt annis Judicis sequentis, puta Jephte, hic enim tantum sex annis præfuit. Quocirca Serarius vult eos omnine addendos in Chronologia annis cæterorum Judicum. Verum c. 3. ostendi id fieri non posse. Quare hi 18. anni comprehendi debent annis præcedentis Judicis, scilicet Jair, qui præfuit 22. annis. Licet enim Jair omni studio contenderet Israelitas continere in cultu unius veri Dei; tamen ipsi partim ex innata malitia et proclivitate ad idola, partim ex commercio et connubiis vicinarum Gentium idololatrarum, partim ex continua 23. annorum pace sub Thola Judice opibus epulisque abundantes et lascivientes deflexerunt ad. idola et vitia Gentium, quare Deus justus perfidiæ vindex statim illos castigavit, immittendo in eos Philisthæos et Ammonitas, qui eos spoliarent et opprimerent, idque per 18. annos, donec ipsi tot flagellis fracti, serie idolis abjectis pœnitentes ad Deum redirent, qui proinde hac pœnitentia reconciliatus liberavit eos per Jephte, ut patet ex sequenti. Hoc est quod prædixit Script. cap. 2. 16. *Suscitavitque Dominus Judices, qui liberarent eos de vastantium manibus; sed nec eos audire voluerunt, fornicantes cum Diis alienis.*

12. Et Chanaan.] Sic quoque vertunt Septuag. Hebr. מעון *maon*, quod alii retinent quasi nomen proprium loci. Vide S. Hier. in locis Hebr. *Maon*, ait, *regio Moabitarum juxta Jeremiam* cap. 48. 23. juxta Septuag. Marinus in Lexico et alii putant Maon idem esse cum Bethmaon ol Baalmaen, quæ erat urbs Moabitarum juxta torrentem Arnon in tribu Ruben. Hinc incolæ Maon 1. Paral. 4. 41. et 2. Paral. 26. 7. vocantur *Meonenim*, ubi Septuag. vertunt *Minæos*. Unde et Septuag. Job cap. 2. vers. 11. Sophar amicum Job constituunt regem *Minæorum*. S. Hieron. vero 2. Paral. c. 26. 7. vertit *Ammonitas*. Unde videtur ipse *Meonenim* per metathesin accepisse pro *Ammonim*, id est Ammonitis. Priore vero loco 1. Paral. 4. 41. vertit *habitatore*, hoc enim significat τὸ *meonenim*. Ut ut est, certum est hos fuisse Chananæos. Sic enim vertunt Septuag. et Nestor, qui commune Chananæorum nomen eis appropriant, quasi ipsi ille ævo præ cæteris vocati sint Chanaan et Chananæi.

14. Ite et invocate Deos quos elegistis.] Est sarcasmus similis illi Deuter. 32. *Ubi sunt Dii eorum, in quibus habebant fiduciam?* etc. *Surgant et opitulentur vobis, et in necessitate vos protegant.*

16. Idola projecerunt.] Ecce hoc est signum serii doloris et pœnitentiæ, idola et vitia sua abjicere: ideoque mox Deus eorum misertus est.

Qui doluit super miseriis eorum.] Hebr. קצר *Katsar;* id est *angustata est anima ejus in labore Israelis.* Septuag. ὠλιγώθη, id est, *imminuta* vel *contracta est.* Dicitur hoc anthropopathos: nec enim angustia cadit in Deum, sed figurate significat magnum in Deo commiserationis affectum. Sic Deus ait Jerem. c. 18. 7. *Repente loquar adversus gentem et adversum regnum, ut eradicem et destruam et disperdam illud. Si pœnitentiam egerit gens illa a malo suo, quod locutus sum adversus eam: agam et ego pœnitentiam super malo quod cogitavi ut facerem ei. Et subito loquar de gente et de regno, ut ædificem et plantem illud.* Videatur S. Chrysost. hom. 5. ad populum, et 25. in Genes. ac 65. in Matth.

17. Itaque filii Ammon conclamantes, id est, suos ad bellum convocantes, in Galaad fixere tentoria.] Nam regio Ammon vicina est Galaad et Galaaditis, puta Manassensibus, qui proinde primi eis irruentibus se opposuere.

Contra quos congregati filii Israel in Maspha castrametati sunt.] Duplex est Maspha, una in tribu Gad, altera in tribu Manasse, quæ hic intelligitur; tum quia Ammonitæ tribum Manasse sibi vicinam invaserant; tum quia eis quasi dux appositus fuit Jephte, qui erat ex Manasse, ut audiemus c. sequenti. Porro *Maspha* Hebr. idem est quod *specula*, quia erat loco alto, ex quo Ammonitarum aliorumque vicinorum hostium adventum speculabantur, ut contra eum sibi prospicerent.

18. Qui primus ex nobis contra filios Ammon cœperit dimicare, erit dux populi Galaad,] ita tum quidem tumultuarie consilio decreverunt, sed non satis recte. Unde paulo post sanius consilium eis in mentem venit de accersendo Jephte viro bellicoso, ut audiemus cap. sequenti. Ita Abulensis.

CAPUT UNDECIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

JEPHTE JUDEX NONUS ISRAELIS A POPULO CONSTITUITUR, QUI PRIMUM RATIONE AGIT CUM REGE AMMON, UT AB INVASIONE ISRAELIS CESSET, SED FRUSTRA: QUARE V. 29. IRRUENTE IN EUM SPIRITU DEI, ISRAELITAS AD BELLUM CONVOCAT, FACITQUE VOTUM, UT SI IPSE VICTOR REDEAT, EUM QUI PRIMUS SIBI E DOMO SUA OCCURSURUS SIT, DEO IMMOLET; VICTORI REDEUNTI OCCURRIT FILIA: QUARE ILLAM QUASI VOTI REUS DEO SACRIFICAT.

1 FUIT illo tempore Jephte Galaadites vir fortissimus atque pugnator, filius mulieris meretricis,
qui natus est de Galaad. 2. Habuit autem Galaad uxorem de qua suscepit filios. qui, post-
quam creverant, ejecerunt Jephte, dicentes: Hæres in domo patris nostri esse non poteris,
quia de altera matre natus es. 3. Quos ille fugiens atque devitans, habitavit in terra Tob: congrega-
tique sunt ad eum viri inopes, et latrocinantes, et quasi principem sequebantur. 4. In illis diebus
pugnabant filii Ammon contra Israel. 5. Quibus acriter instantibus, perrexerunt majores natu de
Galaad, ut tollerent in auxilium sui Jephte de terra Tob. 6. Dixeruntque ad eum: Veni et esto prin-
ceps noster, et pugna contra filios Ammon. 7. Quibus ille respondit: Nonne vos estis, qui odistis me,
et ejecistis de domo patris mei, et nunc venistis ad me necessitate compulsi? 8. Dixeruntque princi-
pes Galaad ad Jephte: Ob hanc igitur causam nunc ad te venimus, ut proficiscaris nobiscum et pu-
gnes contra filios Ammon, sisque dux omnium qui habitant in Galaad. 9. Jephte quoque dixit eis:
Si vere venistis ad me, ut pugnem pro vobis contra filios Ammon, tradideritque eos Dominus in ma-
nus meas, ego ero vester princeps? 10. Qui responderunt ei: Dominus, qui hæc audit, ipse me-
diator ac testis est, quod nostra promissa faciemus. 11. Abiit itaque Jephte cum principibus Galaad,
fecitque eum omnis populus principem sui. Locutusque est Jephte omnes sermones suos coram Do-
mino in Maspha. 12. Et misit nuntios ad regem filiorum Ammon, qui ex persona sua dicerent: Quid
mihi et tibi est, quia venisti contra me, ut vastares terram meam? 13. Quibus ille respondit: Quia
tulit Israel terram meam, quando ascendit de Ægypto, a finibus Arnon usque Jaboc atque Jordanem;
nunc ergo cum pace redde mihi eam. 14. Per quos rursum mandavit Jephte, et imperavit eis ut di-
cerent regi Ammon. 15. Hæc dicit Jephte: Non tulit Israel terram Moab, nec terram filiorum Am-
mon; 16. sed quando de Ægypto conscenderunt, ambulavit per solitudinem usque ad mare Rubrum
et venit in Cades. 17. Misitque nuntios ad regem Edom, dicens: Dimitte me ut transeam per terram
tuam. Qui noluit acquiescere precibus ejus. Misit quoque ad regem Moab, qui et ipse transitum præ-
bere contempsit. Mansit itaque in Cades, 18. et circuivit ex latere terram Edom et terram Moab:
venitque contra Orientalem plagam terræ Moab, et castrametatus est trans Arnon; nec voluit intrare
terminos Moab: Arnon quippe confinium est terræ Moab. 19. Misit itaque Israel nuntios ad Sehon
regem Amorrhæorum, qui habitabat in Hesebon, et dixerunt ei: Dimitte ut transeam per terram
tuam usque ad fluvium. 20. Qui et ipse Israel verba despiciens non dimisit eum transire per termi-
nos suos: sed infinita multitudine congregata, egressus est contra eum in Jasa, et fortiter resistebat.
21. Tradiditque eum Dominus in manus Israel cum omni exercitu suo, qui percussit eum, et posse-
dit omnem terram Amorrhæi habitatoris regionis illius, 22. et universos fines ejus, de Arnon usque
Jaboc, et de solitudine usque ad Jordanem. 23. Dominus ergo Deus Israel subvertit Amorrhæum, pu-
gnante contra illum populo suo Israel, et tu nunc vis possidere terram ejus? 24. Nonne ea quæ pos-
sidet Chamos deus tuus, tibi jure debentur? Quæ autem Dominus Deus noster victor obtinuit, in
nostram cedent possessionem; 25. nisi forte melior es Balac filio Sephor rege Moab: aut docere potes
quod jurgatus sit contra Israel, et pugnaverit contra eum, 26. quando habitavit in Hesebon, et vi-
culis ejus, et in Aroer, et villis illius, vel in cunctis civitatibus juxta Jordanem, per trecentos annos.
Quare tanto tempore nihil super hac repetitione tentastis? 27. Igitur non ego pecco in te, sed tu

contra me male agis, indicens mihi bella non justa. Judicet Dominus arbiter hujus diei inter Israel, et inter filios Ammon. 28. Noluitque acquiescere rex filiorum Ammon verbis Jephte, quæ per nuntios mandaverat. 29. Factus est ergo super Jephte Spiritus Domini, et circuiens Galaad, et Manasse, Maspha quoque Galaad, et inde transiens ad filios Ammon, 30. votum vovit Domino, dicens: Si tradideris filios Ammon in manus meas, 31. quicumque primus fuerit egressus de foribus domus meæ, mihique occurrerit revertenti cum pace a filiis Ammon, eum holocaustum offeram Domino. 32. Transivitque Jephte ad filios Ammon, ut pugnaret contra eos, quos tradidit Dominus in manus ejus. 33. Percussitque, ab Aroer usque dum venias in Mennith, viginti civitates, et usque ad Abel, quæ est vineis consita, plaga magna nimis; humiliatique sunt filii Ammon a filiis Israel. 34. Revertente autem Jephte in Maspha domum suam, occurrit ei unigenita filia sua cum tympanis et choris. 35. Qua visa, scidit vestimenta sua, et ait: Heu me, filia mea, decepisti me, et ipsa decepta es; aperui enim os meum ad Dominum, et aliud facere non potero. 36. Cui illa respondit: Pater mi, si aperuisti os tuum ad Dominum, fac mihi quodcumque pollicitus es, concessa tibi ultione atque victoria de hostibus tuis. 37. Dixitque ad patrem: Hoc solum mihi præsta quod deprecor: Dimitte me ut duobus mensibus circumeam montes, et plangam virginitatem meam cum sodalibus meis. 38. Cui ille respondit: Vade. Et dimisit eam duobus mensibus. Cumque abiisset cum sociis ac sodalibus suis flebat virginitatem suam in montibus. 39. Expletisque duobus mensibus, reversa est ad patrem suum et fecit ei sicut voverat, quæ ignorabat virum. Exinde mos increbuit in Israel, et consuetudo servata est, 40. ut post anni circulum conveniant in unum filiæ Israel, et plangant filiam Jephte Galaaditæ diebus quatuor.

1. Fuit illo tempore Jephte Galaadites (ideoque ex tribu Manasse, non Gad, ut vult Cajet. Manassenses enim passim vocantur Galaaditæ, non Gaditæ, etsi et ipsi partem regionis Galaad occuparent) vir fortissimus.] Hebr. גבור חיל *gibbor choil*, id est, *vir virtutis, vel roboris, vel strenuitatis.*

Filius mulieris meretricis,] non publice expositæ, sed concubinæ privatæ. Hebr. est זונה *zona*, quæ vox et meretricem, ut vertunt Septuaginta et Noster et tabernariam, ut vertit hic Chald. significat. Fuit ergo Jephte spurius, quales nunc legibus arcentur a principatu, æque ac a sacerdotio, ob infamiam et mores subinde minus honestos, eo quod neglectim educentur. Verum Jephte hæc omnia abolevit sua fortitudine et virtute, quare Deo dispensante in lege Deut. 23. 2. quæ sancit ne mamzer, id est spurius admittatur in Ecclesiam Dei ad jura populi Israel, Jephte admissus factus est dux populi. Similia spuriorum ad principatus evectorum exempla recenset Plutarc. Athenæus et Serarius hic.

Qui natus est de Galaad.] Pater ergo Jephte vocabatur Galaad. Ita Septuag. idque patet ex v. sequenti.

2. Ejecerunt Jephte dicentes: Hæres in domo patris nostri esse non poteris, quia de altera matre natus es,] id est, quæ esset alterius tribus, scilicet diversæ a sua, inquit Matthæus Galenus Cancellarius Duacensis, scribens in c. 11. ad Hebr. Nemo enim, inquit ipse, poterat uxorem non suæ tribus honeste ducere: si quis tamen illectus forma id tentasset, mulier zona vocabatur. Unde Septuag. eam vocant ἑταίραν, id est amicam; defuncto autem marito hæc sine dote et hæreditate ad propriam tribum redibat; filius tamen si quis natus fuisset in patris tribu sortiebatur hæreditatem, quod modo fratres Jephte negabant, ut ipse iis exprobrat vers. 7. non ausurus hiscere, si scorto natus fuisset. Ita Galenus. Verum falsum est quod Israelitides fœminæ sine nota et infamia non possent nubere in alia tribu. Nam principes Juda sæpe ducebant filias Sacerdotum ex tribu Levi, idque sibi honori ducebant, uti Aaron duxit Elizabeth filiam Aminadab, principis tribus Juda. Exodi 6. 23. Et Zacharias duxit Elizabeth cognatam B. Virginis, quæ erat ex tribu Juda. Lucæ 1.

Porro *mulier altera* hic non intelligitur ea quæ sit alterius tribus, sed quæ sit alia a legitima uxore, id est, quæ sit meretrix et concubina, quam Septuag. honeste vocant ἑταίραν, uti nos vocamus amicam: vel quæ sit uxor alterius viri, ideoque adultera, qualem matrem Jephte fuisse insinuat Josephus.

Ejecerunt,] injuste, spurio enim a patre et domo jure communi debentur alimenta, non tamen hæreditas, uti docet Sylvester et alii Doctores Casuum.

3. Habitavit in terra Tob,] quæ sita erat in terra Galaad, ait Josephus et Adrichom. Serarius putat esse Tubin, de quo 1. Machab. 6. 13. Porro *Tob* significat bonum; sane terra hæc Jephte fuit bona eminenter, id est optima, quia benigne fugientem excepit et aluit.

Congregatique sunt ad eum viri inopes et latrocinantes.] Τὸ *latrocinantes* non est in Hebræo, Græco et Chald. quare videtur ex margine in textum irrepsisse, intrusum ab aliquo volente explicare τὸ *inopes;* inopes enim milites sæpe rapinis et latrociniis vivunt. Porro rapinæ hæ justæ sunt, si rapiantur ab hoste bello justo; injustæ, si ab amicis vel hostibus in bello injusto. Quare latrones, hi quibus præfuit Jephte, fuere milites et prædones qui forte antea injuste rapiebant aliena; sed postquam Jephte secuti sunt, non nisi justas, puta ab Ammonitis et Philisthæis prædas egerant, uti fecere illi qui Davidem a Saule profugum secuti sunt, 1. Regum 22. 2.

Latro enim priscis idem erat quod miles, qui dictus est latro quasi latero, quod lateri Ducis adhæreret, eumque stiparat; vel a latendo, quod latenter et ex insidiis ad prædandum irrueret. Ita Varro, Festus, Nonius, Marcellus et alii.

8. Sisque dux omnium qui habitant in Galaad.] Sed post victoriam de Ammonitis cæteræ quoque tribus Jephte in ducem suum acceptarunt.

11. Locutusque est Jephte omnes sermones suos coram Domino in Maspha.] *Coram*, id est publice, pro concione et audiente populo, in cujus medio censebatur esse Deus, ait Vatabl. secundo, *coram Domino*, id est, invocando Deum in testem pacti, quod cum legatis de Ducatu inibat. Ita Abulensis; tertio, *coram Domino*, id est, coram Pontifice, Ephod et rationali, in quo erant Urim et Tummim, induto: hic enim repræsentabat Deum, eumque consulens pro principe oracula accipiebat; quarto, *coram Domino*, id est, coram altari, quod ibi ut videtur arexerunt, ut sancte hoc fœdus sancirent. Porro sermones quos ibi locutus est Jephte, fuit promissio, quia promittebat legatis se fideliter et strenue bellum populi administraturum, ac vicissim illi promittebant se constanter ejus quasi Ducis sui imperium et jussa secuturos. Atque ad hoc invocavit Deum, tum in testem, tum in auxilium, ut imperium hocce suum et bellum secundaret, uti fecit Josue, Judas Machabæus, Constantinus, Theodosius, aliique Duces, qui proinde Dei ope victoriam adepti de hostibus triumpharunt.

13. Quia tulit Israel terram meam, quando ascendit de Ægypto, a finibus Arnon usque Jaboc atque Jordanem.] Casus hic est: Sebon rex bello occupavit urbes aliquas Moab et Ammon; Moses vero et Hebræi Sebon regem occiderunt, omniaque quæ ejus erant occuparunt. Queritur ergo nunc rex Ammon de injuria sibi facta, terramque suam a Sebon occupatam ab Hebræis, qui Sebonì illam bello extorserunt, repetit et reposcit.

Tulit, scilicet injuste per vim et bellum injustum, terram meam;] hanc enim injuste invasit et occupavit Sebon rex Amorrhæorum; vos vero, o Hebræi, Sebon invadentes, et occidentes omnia quæ ipse tam juste quam injuste occupabat, vobis usurpastis, excluso me, qui eram primus et justus hæres, cui proinde ea reddere debebatis, non vero ea vobis vindicare. Historia narratur Numer. 21. 25. et seq. et licet ibi tantum terræ Moabitarum a Sebon subactæ, ac eo occiso a Judæis occupatæ, fiat mentio; tamen Ammonitidis quoque partem tunc fuisse ab eis occupatam liquet ex hoc loco. Aut certe dicendum eum Lyrano, Cajet. Dionys. et aliis eumdem fuisse olim, vel tunc regem Moabitarum et Ammonitarum: Moabitæ enim Ammonitis erant conjuncti, utpote a duobus fratribus Moab et Ammon a Lot progeniti. Genes. 19. Rex ergo Ammon agit pro Moabitis, vel ut subditis, vel ut sociis et fœderatis, qui jus suum per eum ab Hebræis repetunt.

15. Non tulit Israel terram Moab, nec terram filiorum Ammon,] quam scilicet actu tunc possidebant Moabitæ et Ammonitæ; vetuerat enim Deus Hebræis, ne eos quasi sibi ex Lot et Abrabam cognatos invaderent. Numer. 21. et Deuter. 2. et 3. illam vero Moabitidis et Ammonitidis partem quam bello sive justo sive injusto (res enim hæc incerta est et dubia) occupavit Sebon rex Amorrhæorum, Hebræi eo prostrato jussu Dei occuparunt, ut in sequenti narrat Jephte; quia illa jam non erat Moabitarum, sed Sebonis regis hostis Hebræorum, quam ab eo recipere et bello repetere nequiverant Moabitæ; quare illam ut Sebonis, non ut Moabitarum, jure belli, annuente Deo occuparunt Hebræi. Est hæc prima ratio, qua Jephte probat regem Ammonitarum falso queri de terra sua ab Hebræis sub Mose occupata, ideoque injuste eum Ammonitas in Judæam immisisse ad eam opprimendam. Verum hæc ratio sola non sufficiebat, nec satisfaciebat regi Ammon, hinc alias subjungit Jephte, quibus eam corroborat.

24. Nonne ea quæ possidet Chamos Deus tuus tibi jure debentur? quæ autem Dominus Deus noster victor obtinuit, in nostram cedent possessionem.] Est hæc secunda ratio, q. d. Tu occupas regiones illas, quas deus tuus Chamos tibi dedit; ergo pari jure nos occupamus terram Sebon regis (in qua erant aliquæ urbes ab eo Moabitis et Ammonitis ereptæ) quam pro nobis pugnans victor Deus nobis dedit. Hæc ratio Jephte non quaquaversum est solida. Deus enim Turcis aliisque tyrannis dat victorias, et regiones Christianorum subjugat; et tamen Turcæ et Tyranni injuste eas invadunt et detinent ex ambitione at cupidine dominandi. Impia enim est Alberici Geotilis l. 1. de jure belli c. 22. sententia juste a Turca possideri omnia quæ ipse Christianis eripuit, eo quod ipse ex voluntate Dei volentis castigare Christianos id faciat: Neque verum erat Chamos dedisse terram illam Moabitis.

Erat tamen hæc ratio apposite ad hominem, q. d. tu, o rex Ammon, edicito a quo et quo jure obtineas omnes tuas regiones et urbes. Sane nihil splendidius dixeris dederisque, quam Dei tui Chamos voluntatem et voluntariam donationem. At ego similiter assero Deum nostrum terram illam, quam repetis, nobis per victoriam suam nobis concessam donasse; Deus autem est omnium regnorum Dominus, qui proinde transfert regna degente una in aliam prout ei libuerit.

Verus autem titulus juris Hebræorum ad occupandas hasce regiones erat, quod ipsi e Dei mandato invaserant regna Sebon et Og regum Amorrhæorum, eodemdue mandato occupabant et possidebant omnia, quæ eis fuerant subjecta, ut patet Numer. 21. et Deuter. 2. Hunc titulum insinuat, sed expresse non allegat Jephte; quia illum Gentili regi Ammon vix probare potuisset. Ita Abulensis.

25. Nisi forte melior es Balac filio Sephor rege Moab,] q. d. Cum Hebræi cæso Sebon occuparunt ejus ditiones, tunc Balac erat rex Moab, isque sapiens et potens. Atqui hic tunc ne verbulo quidem ditiones hasce ab Hebræis repetiit. Ergo nec tu, qui illo trecentis fere annis posterior es, illas repetere debes aut potes. Est hæc ratio tertia. Sequitur quarta.

26. Per trecentos annos,] q. d. Trecentis annis occupavimus has regiones, quas nunc postliminio repetis. Ergo longissima temporis præscriptione eas occupamus, præsertim cum per tot annos nullus illas a nobis repetierit.

Quare tanto tempore nihil super hac repetitione tentastis?] sed siluistis, ac silentio vestro vos contentos significastis, et ut eas possideremus tacite consensistis? Nota hic a Mose ad Jephte præcise non flu-

xisse trecentos annos, sed 266. dumtaxat; sed Jephte more vulgi annos adauxit ad magis roborandam præscriptionem, atque usus est numeris rotundis et perfectis, scilicet centenariis, q. d. Jam agitur tertius annorum centenarius, agitur tertium præscriptionis et possessionis sæculum: ergo frustra laboras ut nos ea tam sero deturbes. Porro Melchior Canus et Serarius, qui annos oppressionis Hebræorum ab annis Judicum separant et separatim numerant, computant a Mose ad Jephte annos 340. ut minimum. Abulensis opinatur illo ævo præscriptionem per longum tempus, etiam cum mala fide, jure gentium valuisse, et rem tamdiu possessam confirmasse possidenti: alioqui enim, inquit, replicasset rex Ammon hanc Hebræorum possessionem initam fuisse cum mala fide ideoque præscriptionis tempus hic non valere. Verum hoc ei probandum fuisset. In dubio enim melior est conditio possidentis. Et actori si possessorem e sua possessione deturbare velit, incumbit malæ fidei probatio. Quisque enim præsumitur esse bonus et bonæ fidei possessor, nisi contrarium probetur.

Sic nuper Solymanus, Turcarum Imperator, post annos mille omnia sibi jura reddi volebat, quæ olim Magni Constantini fuissent, teste Jovio, lib. 30. Hoc est Turcicum.

Porro simili modo quo Jephte, responderunt olim Lacedæmonii apud Isocratem in Arcbid. *Hanc colimus terram ob Herculis posteritati datam, Delphico oraculo confirmatam, et incolis ejus bello superatis. Non vos latet possessiones sive privatas sive publicas præscriptione longi temporis confirmari. Messanam tenuimus amplius 400. annos.*

27. Judicet Dominus arbiter hujus diei,] id est, hujus litis, quam hoc die agimus. Sic dies pro judicio sumitur, 1. Corinth. 4. 3. et Jerem. 17. 16. est metonymia.

29. Factus est ergo super Jephte Spiritus Domini,] hoc est, immisit Deus Jephte Spiritum fortitudinis, ardoris, et zeli ad capessendum bellum contra iniquum regem Ammon; eoque impulsus convocavit ad illud incolas Galaad, et tribus Manasse, et *Maspha Galaad*, id est, Maspha, quæ est in extremis terminis Galaad versus montes Libanum et Hermon; hisce enim maxime et proxime imminebant vicini hostes Ammonitæ.

30. Votum vovit Domino dicens: Si tradideris filios Ammon in manus meas, quicumque primus fuerit egressus de foribus domus meæ, mihique occurrerit revertenti cum pace a filiis Ammon, eum holocaustum offeram Domino.] Huic simile est quod scribit Aldrovandus in Asino: Alexandro Macedoni, inquit, cum reddita sors esset, eum qui primus occurrisset interimeret; ubi quemdam præ se agentem asellum vidit, arripi hominem confestim ex oraculo imperavisse tradunt. At enim jamjam jugulandum intellecta mortis ratione proclamavisse anteambulonem suum, non se peti ex responso, quando is obviam occurrisset prior, puta asinum suum.

Quæres primo: quam victimam hic voverit Jephte? Primo aliqui censent eum vovisse primum hominem sibi e domo sua occursurum Deo immolare. Ita S. Aug.

Secundo, Rabbini et Abulensis putant eum vovisse pecus immolabile primo occurrens, sive is hos esset, sive vitulus, sive hircus, sive aries, Deo sacrificare; sed postea Jephte de mente et materia hac voti sui dubitasse, quia verba ejus erant generalia: quare primo occurrente filia censuisse se ad illam immolandam obligari.

Tertio et optime, intendit Jephte primum vivens, sive primum animal e domo sua sibi occursurum Deo mactare. Unde ex Hebræo verti potest in genere neutro: *quodcumque*, scilicet animal primo mihi e domo obvium immolabo. Ita Chaldæus, Vatablus, Pagninus et alii. Id patet ex eventu: nam cum prima ei e domo occurreret filia, putavit se voto ad illam immolandam obligari et cogi.

Quæres secundo an hoc votum fuerit licitum, an illicitum: Primo, multi censent illud fuisse impium, stultum et parricidale. Ita sanctus Ambrosius, I. Offic. c. ult. S. August. q. 49. Tertull. lib. 3. contra Marcion. Nazianz. orat. de Machabæis, Theod. et Procop. hic Chrysost. hom. de Jephte. Et S. Thomas citans S. Hieron. 2. 2. q. 88. art. 2. *In vovendo*, ait, *fuit stultus, quia discretionem non habuit, et in reddendo impius.* Impium enim est filiam occidere, impium est Deo homines immolare, et humano sanguine litare. Unde S. Hieronymus, lib. 1. contra Jovin. ante medium: *Reprehenditur pater voti temerarii, etc. Si enim canis, inquiunt, si asinus occurrisset, quid faceret?* Lege enim vetitum erat offerre canem vel asinum. Pergit S. Hieron. *Ex quo volunt* (Hebræi) *Dei dispensatione esse factum, ut qui improspecte voverat, errorem votorum in filiæ morte sentiret*, ut temeritas voventis castigaretur, ait S. August. quæst. 49.

Si dicas Jephte laudari ab Apostolo, Hebr. 11. respondet Abulensis eum laudari ex merito fidei; quod scilicet ipse confidens Deo exposuit se periculo mortis in prælio pugnans contra tam potentes Ammonitas, non autem a voto; satis autem constat quod Jephte, et quilibet virorum illorum, quos in illo suo fidei Catalogo posuit Apostolus, graviter peccarit, ait Abulensis. Unde et Gentiles vituperarunt et damnarunt eos qui homines Saturno immolarunt. Quis Creonti, ait Serarius, vitio non dat, quod Menœcum filium Thebis Ericbtheo, quod Praxitheam filiam Atheais immolarit? Nonne suum regem expulerunt Idomeneum Cretenses, quod a Trojano bello reversus, nostri hujus Jephte instar, Deorum aris obvium filium ex voto imponere voluerit? De Agamemnonis Iphigenia quam Poetæ multa? et in Sussoria Seneca: Nonne et hoc nomine infames olim Scythæ, Tauri, Pontici et Afri? de quibus in Scorpiaco Tertull. in Octavio Minucius, in Protreptico Clemens et Euripides.

Quocirca Procopius ait victoriam hanc a Deo concessam fuisse Jephte non ob votum, sed ut injurias Israeli ab Ammonitis factas esse, manifestum fieret.

Secundo, alii ex adverso censent hoc votum Jephte fuisse pium et sanctum, eo quod factum sit ex impulsu Spiritus Sancti. Ita S. Anselmus, et Ambrosiaster in cap. 11. ad Hebræos, Serarius et Salianus hic, ac favet hic S. Augustinus et S. Hieronymus, Epistola ad Julianum, ubi ait Jephte obtulisse virginem filiam, et idcirco in enumeratione Sanctorum ab Apostolo collocari.

Probant primo, quia hic dicitur irruisse in eum Spiritus Dei, quod licet ad pugnam referri debeat,

tamen ad votum quoque, quod pugnæ et victoriæ fuit medium, imo principium, referendum videtur.

Secundo, quia Ecclesiasticus, c. 46. et Apostolus Hebr. 11. Jephte ponit in Catalogo Sanctorum, quare non videtur peccasse hic; aut certe si peccavit, mox pœnituit.

Tertio, quia Deus per votum hoc videtur ei concessisse tantam victoriam. Ergo illud ratum gratumque babuit.

Quarto, quia filia ejus offerens se immolandam ad satisfaciendum voto patris, a Patribus mire laudatur et Isaaco comparatur.

Quinto, quia immolatio hæc filiæ fuit typus immolationis Filii Dei in cruce, ut docent Patres: nullus enim illius expressior fuit typus et figura, quam hæc filia immolata a patre pro salute Israelis. Videtur ergo Deus voluisse hunc typum dare, qui præluderet, et præsignificaret immolationem Christi.

Tertia sententia est media et verisimilior, scilicet votum hoc quidem in se fuisse illicitum et impium, eo quod per hoc hominem, imo filiam Deo mactarit, quod omni jure naturæ, divino et humano est vetitum. Jephte tamen excusari vel a toto, vel a parte per ignorantiam et religionis zelum, quod simplici, candido et pio animo putaret se hoc voto obligari ad filiam immolandam, eo quod ipsa prima sibi occurrisset. Erat enim rude hoc sæculum, et casuum conscientiæ ignarum. Ac Jephte erat homo militaris; milites autem putant se suis juramentis et votis, etiamsi perperam factis, obligari ex religione et veneratione, quam Deo debent. Ita S. Hieron. in c. 7. Jerem. sub finem excusat Jephte per ignorantiam invincibilem, quod intentio offerentis esset bona, etiamsi oblatio mala, eo quod illo ævo rudi non esset propheta, imo nec summus sacerdos, ait Abulensis hic 48. qui sciret hunc casum resolvere. Audi Serarium: Extenuatur Jephte factum primo, quia cum Dei veri cultus tam sæpe et tam diu collapsus esset, ea jam apud Israelitas obtinuerat opinio e Gentilium erroribus petita, Deo istiusmodi sacrificium gratum esse. Secundo, exemplum Abrahami aspiciebat, sicque illum recte imitari putabat, et fortasse, ut indicat D. Augustinus, sperabat, si sacrificium Deo gratum non esset, impeditum iri instar illius Abrahami, Genes. 22. Tertio, magna etiam in eo fidei laus fuit, quod ut idem notat Augustinus, quantumvis molestum sibi esset, maluerit votum reddere, quam suo ipsius dolori obsequi. Quarto, credebat, inquit idem Augustinus, bonæ virginis animam bene recipi, seu in cœlum evolare, quæ non seipsam voverat immolandam, sed voto et voluntati non restiterat patris, et Dei secuta fuerat judicium. Quinto, boni communis publicæque salutis erat peramans; ideoque verebatur ne, si votum non expleret, indignaretur Dominus, ac se populumque totum calamitate afficeret aliqua. Sexto, valde ipsum movebat, quod tam nobilem de tam ferocibus ac superbis hostibus, statim post votum adeptus esset victoriam, ut certo sibi persuaderet suum Deo baud displicuisse votum, ideoque ipsi a se jam satisfaciendum.

Hinc Jephte a nullo propheta vel Pontifice legitur reprehensus, sed ab Apostolo et Ecclesiastico laudatus. Cur ergo nos eum damnemus?

Porro S. Justinus, quæst. 99. ad Orthodoxos, ait diabolum fecisse ut filia cum cythara gratulans patri victoriam prima occurreret, hoc fine, ut Jephte filiæ unicæ amantissimus votum violaret. Jephte vero tentationem hanc vicisse, ac filiam votam immolasse ad testandam suam erga Deum pietatem, ideoque eum Catalogo Sanctorum esse adscriptum.

Quocirca Patres in hac immolatione filiæ Jephte magna agnoscunt mysteria.

Nam primo S. Agust. q. 49. ait per illam significatum fuisse humano sanguine litandum esse Deo Patri.

Secundo, S. Chrysostomus Hom. de Jephte tom. 1. ait hic adumbratum fuisse, quod Christus filiam suam, id est, Ecclesiam quasi virginem Deo esset oblaturus in holocaustum, præsertim per immolationem martyrum tempore persecutionis. Audi S. Chrysostomum: *Jephte existimo esse Dominum nostrum Jesum Christum victorem mundi, qui obtulit filiam suam unicam ipsam Ecclesiam tempore persecutionis malis Pontificibus, non agnorum, sed luporum, dicente ipso: Ecce ego mitto vos sicut oves in medio luporum. Obtulit ergo Ecclesiam per immolationem martyrum tempore persecutionis, et victima unico oblato est Deo, ut sacrificium acceptabile esset Patri ex lucris Unigeniti. Offert unicus unam, sponsus sponsam, pater filiam. Quid enim inveniri potest fortius integritate et virginitate Ecclesiæ, quæ concipit in corruptione, creat in integritate? Virgo est isto quæ virum non novit.*

Anagogice, S. Augustinus: Significabatur, inquit, nos per immolationem mortis transituros ad beatam immortalitatem, uti transiit filia Jephte.

Tropologice, innuebatur quemque suam filiam, id est, animam debere Deo offerre per mortificationem cupiditatum et passionum, *occidendam in malis, vivificandam in bonis*, ait S. Chrys. et S. Augustinus.

35. Filia mea decepisti me et ipsa decepta es.] *Decepisti*, quia cum tu unica mihi sis proles et hæres sperabam ex te posteritatem; at jam omnem ejus spem mihi tuo occursu sustulisti. *Decepisti* ergo *me*, quia meam spem fefellisti. *Decepta es*, quia putabas mihi lætitiam, tibi gloriam mihi victori occurrendo afferre, at jam mihi tristitiam, tibi mortem peperisti. Hebr. est: *Incurvando incurvasti me*, vel *humiliando humiliasti me, et tu fuisti inter turbantes me.* Est pulchra allusio per metathesin inter כרע coro, id est, humiliare, et עכר *achar*, id est, turbare, q. d. Turbasti me quia me mesque spes humiliasti et prostravisti. Septuaginta et Romana: *Perturbatione perturbasti me, et tu fuisti in perturbatione mea.* Videntur Septuaginta utroque modo legisse עכר *achar*, id est, turbare; Complut. vero et Regii habent: *Implevisti me, et scandalum facta es in oculis meis.* S. Ambrosius, lib. 1. Offic. c. 12. legit: *Heu! meo filia, impedisti mihi, in stimulum dolorum facta es mihi.* Idem. lib. de Virginitate *Heu! mea filia, perdidisti me.*

Aperui enim os meum ad Dominum, vovendo me eum qui primo occurrere illi immolaturum, et aliud facere non potero.] q. d. votum jam editum retractare nequeo, quare ex illo te, utpote primo occurrentem, Deo immolare debeo. Hinc patet Jephte non intendisse vovere solum animal immolabile, sed et hominem, imo filiam, si primo occurreret. Sic enim ipsi illud hic interpretatur. Nemo autem melior est mentis

et voti sui interpres, quam ipse vovens. Hinc et apte vocatur *Jephte*, id est aperiens, scilicet os ad vovendum, aperiens, inquam, nimis ample et improvide.

36. CUI ILLA RESPONDIT: PATER MI, SI APERUISTI OS TUUM AD DOMINUM (id est si vovisti me immolare Deo) FAC MIHI QUODCUMQUE POLLICITUS ES, CONCESSA TIBI ULTIONE ATQUE VICTORIA DE HOSTIBUS TUIS.] Vide et admirare in hac filia animos, obedientiam, religionem et amorem patriæ, quibus se morti et immolationi generose et alacriter offert. Potuisset enim ipsa patri replicare: Ego non vovi me Deo immolare, nec tu, o pater, es vitæ meæ dominus, ut me in vitam devovere et mactare possis. Nolo ergo adolescentula et illiberis mori, volo florem juventutis meæ læta peragere: volo stirpem meam et tuam propagare. Quare votum tuum irrito et dissolvo; atque ita se morte, patrem voto et mœrore liberasset. Sed noluit ut suam erga Deum religionem, erga patrem obedientiam, erga Ramp. charitatem testaretur. Fecit ergo seipsam victimam, imo holocaustum Deo pro patre et patria. Timebat enim, ne si ipsa mortem recusaret, pœna violati voti in patrem et patriam recideret, ac victoria accepta in cladem converteretur. Audi S. Ambrosium: *Quod in spectatis et eruditis viris plenum miraculi est, hoc in virgine multo magnificentius, multoque illustrius deprehenditur.* Et paulo post: *Nec fletus*, inquit, *æqualium movit puellam, nec dolor inflexit, nec gemitus retardavit, nec dies præteriit, nec fefellit hora. Rediit ad patrem quasi ad votum rediret et voluntate propria cunctantem impulit, fecitque arbitratu spontaneo, ut quod erat impietatis fortuitum, fieret pietatis sacrificium.*

Porro Deus id fieri permisit, ait Serarius, gravibus de causis. Prima est, ut mortis quam Christus Dominus causa nostra, non voluntate tantum ac desiderio, sed effectu etiam ac reipsa perlaturus erat, figura esset clarissima. Deinde, ut splendesceret magis Jephte fides, et summa erga Deum religio; a qua eum neque rei tam caræ amissio, neque posteritatis amor, neque præsentis futurique temporis tam acerbum vulnus deducere potuissent. Tertio, ut similiter eximia tenerrimæ virgunculæ fides, erga Deum religio, erga patrem patriamque totam pietas et præcellens animi magnitudo, velut speculum, in quod orbis terrarum totus posset intueri, publice statueretur. Quarto, ut intelligeretur mundus universus quam accurate, diligenter et inviolate, quæcumque vel consilio bono, vel divino monitu ac instinctu vota essent, Deo reddi deberent, etiam si mille gravissimæ occurrerent difficultates.

37. DIMITTE ME UT DUOBUS MENSIBUS CIRCUMEAM MONTES, ET PLANGAM VIRGINITATEM MEAM CUM SODALIBUS MEIS,] quod scilicet virgo sine prole et hærede moriar; hoc enim illo ævo erat triste ac dedecorosum, jam autem per Christum virginitas summæ laudi et gloriæ ducitur, quasi cœlestis conversatio et imitatio vitæ Angelicæ.

Flevit ergo hæc filia virginitatem suam, id est, ætatem suam virginalem nuptiis opportunam, sed sterilitate ex voto patris damnatam. Hujusmodi denicales feriæ (ita a nece appellatæ) fuere quoque apud Romanos, inquit Arias.

Formulam planctus, sive threnum filiæ Jephte Philo Biblicus asserit hunc fuisse: *Audite, montes, threnum meum, et intendite, colles, lacrymas oculorum meorum, et testes estote petræ in planctu animæ meæ. Ecce quomodo accusor, sed non in vano recipiatur anima mea. Proficiscantur verba mea in cœlis, et scribantur lacrymæ meæ ante conspectum firmamenti, ut pater non expugnet filiam quam devovit sacrificare, ut princeps illius unigenitam audiat in sacrificio promissam. Ego autem non sum saturata thalamo meo, nec repleta sum coronis nuptiorum mearum.* Et post nonnulla: *Inclinate, arbores, ramos vestros, et plangite juventutem meam; venite, feræ sylvarum, et conculcate supra virginitatem meam, quoniam abscissi sunt anni mei, et tempus vitæ meæ in tenebris inveteravit,* etc. Hæc ipse more suo.

Porro Jephte imitati sunt Gentiles. Ita enim Erichtens bellum contra Eumolphum gerens, doctus victorem se fore, si filiam victimæ loco immolasset, re cum uxore communicata, filiam hostiæ in morem mactavit. Ita Plutarchus in Parallelis. Idem ibidem sub finem: *Pestilentia*, inquit, *Lacedæmonem urgente, divinitus significatum est cessaturam luem, si pro more generosam immolarent virginem. Helena autem cum esset aliquando sorte ducta, et ornata produceretur, aquila devolans gladium abripuit, et in armentum deferens buculæ imposuit, quo factum est ut cæde virginis abstineretur.* Idem prorsus contigit Valeriæ Lupercæ, quæ aræ destinata, cum aquila gladium rapuisset, et buculæ cuidam injecisset. Valeria, bucula mactata, rem sacram fecit, inquit Plutarchus.

Quæritur: Cur cupit circumire montes in hoc suo planctu? Causas tres dat Ariss. Prima est, *ut clamor et lamentatio in sublimi loco edita longius ac latius ad circumvicinorum aures pertingeret. Namque hæc est vocis natura et vis.* Jeremiæ 31. *Vox in Rama audita est, ploratus atque ululatus multus.* Altera, *ut longius montium prospectus monumentum rei tam incolis, quam hospitibus et viatoribus frequentius repræsentaret.* Tertia, *ut a solitariis a se visis et peragratis locis pluribus, unum aliquem ubi intra claustri parietes inclusa vitam perageret solitariam, optaret;* sed hanc causam superius confutavi et mox plenius confutabo.

Causa litteralis et proxima fuit, quod tota illa regio montosa sit. Habitabat enim in Maspha, id est, in alta montis specula, ex qua in subjectos montes descenditur, ut habent Hebræa.

39. ET FECIT EI SICUT VOVERAT.] Rabbini, et ex eis Lyranus, Pagninus, Vatablus tradunt Scribas et Sapientes Hebræorum, intellecto hoc Jephte voto, consultos respondisse, posse mortem filiæ naturalem a patre voto promissam commutari in mortem civilem, videlicet in vitam religiosam et castam; itaque factum esse; quare filiam hanc non fuisse occisam a patre, sed fecisse se Nazaræam, id est, religiosam, et quasi monialem. Sicut S. Bernardus occurrens reis a Prætore ob delicta suspendendis, eos liberavit, monachosque effecit dicens: Vos brevi morte vultis eos occidere, ego longa morte mortificationis assidue in monasterio eos consumam et perimam.

Verum hæc sententia falsa est, et plane repugnat huic versui: *Fecit ei*, inquit, *sicut voverat.* Atqui voverat eam Deo non tantum mactare, sed et in holocaustum offerre, id est, jugulatam totam cremare et comburere in honorem Dei (hoc enim exigebat

holocaustum) ergo revera eam jugulavit et cremavit. Hic est communis Patrum sensus, ut Theodori, sancti Augustini, Bedæ, Procopii, Ruperti, Abulensis, Hugonis Victoris, Dionysii, Serarii, Saliani, Tornielli hic, et sancti Ambrosii, libr. 1. Offic. cap. ultimo, Tertulliani, libr. 3. contra Marcionem, cap. 4. S. Hieronymi, epist. 34. ad Julianum, S. Chrysostomi, Hom. de Jephte, Origenis, tom. 9. in Joannem, Nazianzeni, Orat. de Machabæis, Divi Thomæ, 2. 2. quæst. 88. art. 2. ad 2. Suarez, Lessii, Azor. et aliorum passim.

Denique Philo ait nomen hujus filiæ fuisse Seilam. utique æterna memoria dignum.

40. Et plangant filiam Jephte.] Hebr. לתנות *letannot*, quod Septuag. vertunt: *ad plorandum;* Chald. *ad lamentandum* filiam Jephte; alii, *ad enarrandum;* alii, *ad donandum*, scilicet laudem filiæ Jephte. Porro Rabbini, Pagninus et Vatablus vertunt: *ad alloquendum vel consolandum filiam Jephte*, quod ex voto patris debeat manere innupta. Putant enim ipsi mortem naturalem in civilem, sive in cœlibatum fuisse commutatam. Unde quatuor diebus in anno patebat ad eam accessus, ait Vatablus, ut eam alloquerentur et solarentur, sicut ad moniales in claustro reclusas subinde in anno patet aditus: verum hoc jam refutavi.

Denique S. Augustinus, quæst. 49. et ex eo Hugo Victor ostendit Jephte per omnia fuisse typum Christi. Nam primo, inquit, *Jephte*, Hebr. idem est quod *janua* quæ aperitur. Et sic Christus ait: *Ego sum ostium*, Joannis 10. per quod patet aditus ad cœlum: *Ipse enim aperit, et nemo claudit.* Apoc. 3. 7.

Secundo, fratres Jephte domo ejecerunt quasi filium fornicariæ: sic Christum e Synagoga sua ejecerunt Scribæ quasi violatorem legis, nec legitimum Synagogæ filium.

Tertio, Jephte exulans habitavit in terra Tob, id est, bonitatis, hoc est optima: sic Christus, a Judæis vita expulsus, ivit ad vitam beatam in cœlum.

Quarto, ad Jephte colligebantur inopes et latrones: sic ad Christum meretrices et publicani, ac inter eos latro in Cruce, atque mystici prædones, qui sua pœnitentia et virtute vim faciunt cœlo, rapiuntque regnum cœlorum.

Quinto, Galaaditæ requisierunt exulem Jephte ut eis esset dux belli contra Ammonitas: sic Gentiles requisierunt Christum a Judæis spretum, ut a peccati et diaboli jugo liberarentur. Hucusque S. Augustinus.

Sexto, Jephte ante prælium votum vovit Domino: sic Christus ante passionis et mortis duellum oravit in horto, seque hostiam Deo devovit dicens: *Non mea voluntas, sed tua fiat.*

Septimo, Jephte immolavit filiam suam; Christus carnem et humanitatem suam.

Octavo, Israelitæ planxerunt quotannis mortem filiæ Jephte. Sic Christiani quotannis in hebdomada sancta plangunt mortem Christi, eique threnos Jeremiæ lamentando decantant; tum quoque Ecclesia quasi virgo plangit suorum fidelium peccata. Audi S. Augustinum, quæst. 49. *Per sex mundi ætates, tamquam per 60. dies flevit sancta Virgo Ecclesia virgindlia sua, quia licet virginalia, tamen fuerunt peccata deflenda, propter quæ universa ipsa virgo toto orbe diffusa quotidie dicit: dimitte nobis debita nostra. Eosdem autem sexaginta dies duos menses maluit appellare, quantum existimo, propter duos homines, unum per quem mors, alterum per quem resurrectio mortuorum, propter quos etiam duo testamenta dicuntur.*

CAPUT DUODECIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Jephte Ephrathæos ob rebellionem et convicium cædit. Mox v. 7. sexto anno sui principatus moritur, eique succedit decimus Judex Abesan, ac post eum undecimus Ahialon, quo vita functo suffectus est duodecimus Abdon.

1 Ecce autem in Ephraim orta est seditio. Nam transeuntes contra aquilonem, dixerunt ad Jephte: Quare vadens ad pugnam contra filios Ammon, vocare nos noluisti, ut pergeremus tecum? Igitur incendemus domum tuam. 2. Quibus ille respondit: Disceptatio erat mihi et populo meo contra filios Ammon vehemens; vocavique vos, ut præberetis mihi auxilium et facere noluistis. 3. Quod cernens posui animam meam in manibus meis, transivique ad filios Ammon, et tradidit eos Dominus in manus meas. Quid commerui, ut adversum me consurgatis in prælium? 4. Vocatis itaque ad se cunctis viris Galaad, pugnabat contra Ephraim; percusseruntque viri Galaad Ephraim, quia dixerat: Fugitivus est Galaad de Ephraim, et habitat in medio Ephraim et Manasse. 5. Occupaveruntque Galaaditæ vada Jordanis, per quæ Ephraim reversurus erat. Cumque venisset ad ea de Ephraim numero fugiens, atque dixisset: Obsecro ut me transire permittatis; dicebant ei Galaaditæ: Numquid Ephrathæus es? quo dicente: Non sum, 6. interrogabant eum: Dic ergo Scibboleth, quod interpretatur Spica. Qui respondebat: Sibboleth, eadem littera spicam exprimere non valens. Statimque apprehensum jugulabant in ipso Jordanis transitu. Et ceciderunt in illo tempore

de Ephraim quadraginta duo millia. 7. Judicavit itaque Jephte Galaadites Israel sex annis, et mortuus est, ac sepultus in civitate sua Galaad. 8. Post hunc judicavit Israel Abesan de Bethlehem; 9. qui habuit triginta filios, et totidem filias, quas emittens foras, maritis dedit, et ejusdem numeri filiis suis accepit uxores, introducens in domum suam. Qui septem annis judicavit Israel, 10. mortuusque est, ac sepultus in Bethlehem. 11. Cui successit Ahialon Zabulonites, et judicavit Israel decem annis; 12. mortuusque est, ac sepultus in Zabulon. 13. Post hunc judicavit Israel Abdon, filius Illel, Pharathonites, 14. qui habuit quadraginta filios, et triginta ex eis nepotes, ascendentes super septuaginta pullos asinarum, et judicavit Israel octo annis; 15. mortuusque est, ac sepultus in Pharathon terræ Ephraim in monte Amalec.

1. Ecce autem in Ephraim orta est seditio,] similis illi, qua iidem eadem de causa murmurarunt contra Gedeonem, c. 8. v. 1. Erant enim Ephraimitæ sive Ephrathæi homines arrogantes, ac se Manassensibus (qualis erat Jephte) superbe præferebant, uti dixi c. 8. v. 1.

Nam transeuntes (Jordanem) contra Aquilonem dixerunt ad Jephte.] Ephraimitæ cum dimidia tribu Manasse habitabant cis Jordanem: hic ergo transeunt Jordanem ad alteram dimidiam tribum Manasse habitantem versus Aquilonem, puta versus montem Libanum et Hermon, ut cum Jephte ibidem in Maspha habitante expostulent, quod ipsos ad belli societatem non vocarit.

Igitur incendemus domum tuam,] ac te in ea. Hebr. enim et Septuaginta addunt *tecum* vel *super te.*

3. Posui animam meam in manibus meis,] hoc est, exposui vitam meam periculo et discrimini in pugna ancipiti contra Ammonitas, q. d. Ego vobis ad belli aleam vocatis, sed periculum detrectantibus, illud solus pro vobis subivi, illudque a vobis et toto Israele victor depuli. Mihi ergo non obstrepere, sed gratias agere debetis. Sic Job ait, c. 13. 14. *Animam meam porto in manibus meis.* Et David: *Anima mea in manibus meis semper*, Psal. 118. 109. *Et posui animam meam in manu mea*, 1. Reg. 28. 21. Qui enim aurum, oleum, vinum similemve rem pretiosam non recondit ut servet, sed in manu portat, certo periculo, ne illa ei eripiatur, vel in terram cadat et dilabatur, eamdem exponit.

4. Fugitivus est Galaad de Ephraim; et habitat in medio Ephraim et Manasse.] Hæc est vis et significatio hujus convicii, q. d. Tu o Jephte, æque ac tui Manassenses trans Jordanem in Galaadite habitantes es homo ignobilis et vilis, quia quasi spurius e domo patris ejectus fugisti in Galaad æque ac tui Manassenses exclusi a communi habitatione tribus Ephraim et dimidiæ tribus Manasse, commorantium cis Jordanem cum cæteris omnibus tribubus Israel: quare ab iis videmini quasi expulsi et rejecti tamquam fugitivi, in extremitatem et angulum istum Galaaditis trans Jordanem retrusi, velut indigni qui cum cæteris tribubus in terra cis Jordanem promissa habitetis. q. d. Vos estis meri miserique Galaaditæ; vos estis quisquiliæ Israelis? vos estis fæx Ephraim et Manasse cis Jordanem habitantis: quare esto jactetis vos in medio duarum harum nobilissimarum tribuum habitare et ad eas pertinere, eo quod juxta eas habitetis, tamen revera estis earum rejectamentum, quia non inter eas, sed quasi fugitivi ab eis expulsi habitatis in Galaad semota, quasi in extremo terræ promissæ termino, talesque ab Ephraimitis et cæteris Manassensibus cis Jordanem habemini et æstimamini. Secundo proprie: *Fugitivus est Galaad de Ephraim*, q. d. Nos Ephraimitas subito et inopinato invadentes vastantesque Galaaditem, fugerunt e pagis ad suas urbes Galaaditæ. Fugitivi ergo sunt, nec nobis resistere valent vel audent. Ita ipsi superbe. Verum mox vires suas colligentes Galaaditæ ostenderunt se non esse fugitivos, sed ipsos Ephraimitas ceciderunt, et fugere compulerunt. Vide hic petulantiam et damna linguæ intemperantis. Ob hoc enim verbum et convicium cæsa sunt ex Ephraim a Jephte 42. millia versu 6.

5. Numquid Ephrathæus es?] Hoc est, oriundus ex tribu Ephraim, quæ nobis hanc litem et pugnam movit.

6. Dic ergo Scibboleth, etc. qui respondebat Sibboleth.] Galaaditæ fugientes Ephrathæos hostes persecuti, cum illi se Ephrathæos negarent, ne ab eis occiderentur veritatem explorant per pronuntiationem vocis *Scibboleth.* Ephrathæi enim *Scibboleth* aspirate pronuntiare nequibant sed pro ea leniter et quasi blæse sibilando dicebant *Sibboleth;* nimirum non valentes pronutiare litteram *schin*, sed pro ea dicentes *sin*, indeque agnoscebantur esse Ephrathæi et hostes, ideoque jugulabantur. Simili prorsus modo in pronuntiatione ejusdem aspirationis, Flandri explorant an quis Gallus sit necne: Pronuntia, inquiunt, *acht en tachentich* (id est 88.) Galli enim, aspiratione *ch* efferre non valentes, dicunt leniter *act en tactentic*, indeque Galli esse dignoscuntur.

Quod interpretatur spica.] Potest quoque *Scibboleth* verti *fluminis fluxus, alveus* vel *inundatio*, uti vertunt Pagninus, Vatablus et alii, idque apposite ad locum. Fiebat enim hoc examen Ephrathæorum ad vada fluxumque Jordanis, quasi inde e re præsenti hoc nomen præ aliis, velut nationis et gentis indicium tesseramque acceperint.

Septuag. vertunt: *Dicite jam spica tesseram*, id est pronuntiate tesseram, scilicet vocem *Scibboleth* id est *spica.* Milites enim habent suam tesseram noctu, ex qua cognoscant an quis amicus sit an hostis; amici enim illam norunt, hostes eamdem ignorant.

7. Sepultus in civitate sua Galaad,] hoc est, in Maspha, quæ erat civitas Galaaditis regionis, patet ex Hebræo; in eo enim Galaad est genitivi casus. Ita Serarius et alii.

8. Abesan de Bethlehem.] Maldonatus in cap. 2. Matth. 1. accipit Bethlehem, quæ erat in tribu Zabulon; ideoque censet Abesan fuisse Zabulonitam;

sed alii passim accipiunt Bethlehem, quæ est in tribu Juda, asseruntque ex ea oriundum fuisse Abesan. Porro Rabbini conjectant Abesan esse Booz maritum Ruth; sed non probant esto temporum series fere consentiat.

11. Cui successit Ahialon.] Septnag. *Aelom*. Mirum est hunc omitti ab Eusebio in Chronico. Tempore Ahialon eversa a Græcis est Troja, occisus Priamus, Æneas fugit in Latium, ibique regnavit; cum ante eum ibidem regnassent Janus, Saturnus, Picus, Faunus, Latinus annis 150. Æneæ successit Ascanius, et post eum alii, a quibus tandem prognati Romulus et Remus Romam condidere sub tempora Achaz Regis Juda. Tunc etiam contigere errores Ulyssis, gesta Pyladis et Orestis, cæterorumque Trojanorum et Græcorum principum, qui post Trojæ excidium floruere, vel floruisse a Poetis finguntur. Ita Eusebius, Bellarminus, Salianus, Torniellus et alii in Chron.

13. Abdon filius Illel Pharathonites.] Hinc patet Abdon fuisse e tribu Ephraim; in hac enim erat Pharathon, ut patet vers. 15. et ex Josepho, lib. 13. Antiq. qui et addit sepulturam ejus fuisse splendidam.

15. In monte Amalec.] Mons hic, ait Abulensis, nominatus fuit Amalec, sive a viro, cujus nomen proprium erat Amalec, cujus hic mons fuerit, ut vult Dion. sive quod olim ad Amalecitas pertinuerit.

CAPUT DECIMUM TERTIUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Nova Hebræorum idololatria nova Philisthinorum oppressione a Deo castigatur. Quare Angelus matri et patri Manue prænuntiat ortum Samsonis, qui eos liberet, jubetque eum fieri Nazaræum. Mox Manue v. 14. immolat hoedum, in cujus flamma Angelus in coelum redit. Denique v. 24. nascitur Samson, et Spiritu Dei imbuitur, fitque decimus tertius Israelis judex et vindex.

1 Rursumque filii Israel fecerunt malum in conspectu Domini, qui tradidit eos in manus Philisthinorum quadraginta annis. 2. Erat autem quidam vir de Saraa, et de stirpe Dan, nomine Manue, habens uxorem sterilem. 3. Cui apparuit Angelus Domini et dixit ad eam: Sterilis es et absque liberis; sed concipies et paries filium: 4. cave ergo ne bibas vinum ac siceram, nec immundum quidquam comedas; 5. quia concipies et paries filium, cujus non tanget caput novacula; erit enim nazaræus Dei ab infantia sua, et ex matris utero, et ipse incipiet liberare Israel de manu Philisthinorum. 6. Quæ cum venisset ad maritum suum, dixit ei: Vir Dei venit ad me, habens vultum angelicum, terribilis nimis. Quem cum interrogassem quis esset, et unde venisset, et quo nomine vocaretur, noluit mihi dicere; 7. sed hoc respondit: Ecce concipies et paries filium; cave ne vinum bibas, nec siceram, et ne aliquo vescaris immundo; erit enim puer nazaræus Dei ab infantia sua, ex utero matris suæ usque ad diem mortis suæ. 8. Oravit itaque Manue Dominum, et ait: Obsecro, Domine, ut vir Dei, quem misisti, veniat iterum et doceat nos quid debeamus facere de puero qui nasciturus est. 9. Exaudivitque Dominus deprecantem Manue, et apparuit rursum Angelus Dei uxori ejus sedenti in agro; Manue autem maritus ejus non erat cum ea. Quæ cum vidisset Angelum, 10. festinavit et cucurrit ad virum suum; nuntiavitque ei dicens: Ecce apparuit mihi vir quem ante videram. 11. Qui surrexit, et secutus est uxorem suam; veniensque ad virum, dixit ei: Tu es qui locutus es mulieri? Et ille respondit: Ego sum. 12. Cui Manue: Quando, inquit, sermo tuus fuerit expletus, quid vis ut faciat puer? aut a quo se observare debebit? 13. Dixitque Angelus Domini ad Manue: Ab omnibus quæ locutus sum uxori tuæ, abstineat se; 14. et quidquid ex vinea nascitur, non comedat; vinum et siceram non bibat, nullo vescatur immundo; et quod ei præcepi, impleat, atque custodiat. 15. Dixitque Manue ad Angelum Domini: Obsecro te ut acquiescas precibus meis, et faciamus tibi hœdum de capris. 16. Cui respondit Angelus: Si me cogis, non comedam panes tuos; si autem vis holocaustum facere, offer illud Domino. Et nesciebat Manue quod Angelus Domini esset. 17. Dixitque ad eum: Quod est tibi nomen, ut si sermo tuus fuerit expletus honoremus te? 18. Cui ille respondit: Cur quæris nomen meum quod est mirabile? 19. Tulit itaque Manue hœdum de capris, et libamenta, et posuit super petram, offerens Domino, qui facit mirabilia; ipse autem et uxor ejus intuebantur. 20. Cumque ascenderet flamma altaris

in cœlum, Angelus Domini pariter in flamma ascendit. Quod cum vidissent Manue et uxor ejus, proni ceciderunt in terram, 21. et ultra eis non apparuit Angelus Domini. Statimque intellexit Manue Angelum Domini esse, 22. et dixit ad uxorem suam: Morte moriemur, quia vidimus Deum. 23. Cui respondit mulier: Si Dominus nos vellet occidere, de manibus nostris holocaustum et libamenta non suscepisset, nec ostendisset nobis hæc omnia, neque ea quæ sunt ventura dixisset. 24. Peperit itaque filium, et vocavit nomen ejus Samson. Crevitque puer, et benedixit ei Dominus. 25. Cœpitque Spiritus Domini esse cum eo in castris Dan inter Saraa et Esthaol.

1. TRADIDIT EOS IN MANUS PHILISTHINORUM QUADRAGINTA ANNIS.] Hos quadraginta ut et cæteros servitutis Hebræorum annos, sb aoois Judicum separant Melchior Csnus et Serarius. Verum in illis istos includi ostendi cap. 3. idem liquet ex hoc cap. et sequenti, ubi narratur quod tempore Samsonis Judicis Philisthæi oppresserint Hebræos. Ergo cum annis Samsonis concurrunt, in iisque includuntur anni oppressionis Hebræorum. Licet enim Samson in vita sæpius Philisthæos ceciderit; non tamen eorum jugum ab Hebræis prorsus abstulit nisi in morte, cum principes eorum se cum ruina domus occidit et sepelivit. Unde Angelus signanter de eo hic ait v. 5. *Incipiet liberare Israel de manu Philisthinorum.* Et rursum cap. 15. 20. de eo dicitur: *Judicavitque Israel in diebus Philisthiim* (quibus scilicet Philisthini dominabantur Israeli) *viginti annis.*

Ex dictis liquet hos 40. annos cœpisse viginti annis antequam Samson esset Judex, ac durasse per 20. annos, quibus Samson fuit Judex, atque finiri in ejus morte. Moriens enim secum oppressit omnes Philisthinorum principes cum tribus Philisthinorum millibus: quare tunc plane vires eorum infregit, ac jugum eorum ab Israele abstulit. Cœperunt ergo hi 40. servitutis anni anno sexto Abesen: ac sequenti anno septimo ejusdem natus est Samson; nam post cœptam, imo propter cœptam servitutem natum esse Samsonem liquet ex verbis Angeli, v. 5. *Ipse incipiet liberare Israel de manu Philisthinorum.* Ergo Samson factus est Judex anno decimo nono servitutis, ac viginti annis fuit Judex: quare mortuus est anno ætatis 39. qui servitutis Hebræorum fuit quadragesimus et ultimus. Ita Salianus, Torniellus et alii, licet Serarius Samsoni det annos vitæ dumtaxat 34. vel. 35. scilicet totidem quot vixit Christus, cujus ipse erat figura et typus.

Quare minus vere Eusebius in Chron. Lyran. Abul. et Genebr. hos 40. annos ita numerant, ut cœperint cum principatu Samsonis, ac toto ejus tempora durarint per 20. annos, atque deinde per alios viginti annos durarint sub Heli Pontifice et Judice, qui Samsoni successit. Nam, ut dixi, hi quadraginta anni cœperunt ante nativitatem Samsonis. Ideo enim ipse natus est ut servitutem hanc excuteret. Adde annos vitæ ejus 19. exactos antequam ipse fieret Judex, et 20. quibus fuit Judex, habebis annos 40. servitutis, quos quærimus.

2. DE STIRPE DAN.] Hæc enim tribus contermina erat Philisthæis invasoribus, ideoque prima eorum rapinas sentiebat: quare ex ea e Deo electus fuit Judex et vindex Samson: fuit ergo ipse Danita. Unde de eo vaticinans Jacob, Genes. 49. 17. ait: *Fiat Dan coluber in via, cerastes in semita mordens ungulas equi, ut cadat ascensor ejus retro.* Vide ibi dicta.

MANUE.] Hic fuit pater Samsonis Judicis, ad hoc a Deo electus ob suam et uxoris virtutem, religionem et pietatem; unde meruit cum Angelo colloqui, atque ex sterili uxore hunc filium Israelis liberatorem virtute divina procreare. Sic alii Prophetæ virique magni nati sunt ex parentibus sterilibus, ut Isaac, Joseph, Samuel, Joannes Baptista, etc. ut ostenderetur eos a Deo datos mundo ad ipsius salutem; ac essent typus Christi ex Virgine nascituri: quare hi non tam parentum quam Dei fuere proles et filii. Hinc *Manue* Hebr. מנוח *Manoach,* idem est quod *Noach,* sive *Noe,* id est, requies: sicut enim Noe requiem dedit mundo ab universali cataclysmo sive diluvio, juxta illud Genes. c. 6. 29. *Iste consolabitur nos ab operibus et laboribus manuum nostrorum in terra, cui maledixit Dominus.* Sic Manue per Samsonem filium consolatus est Israelem, dans ei quietem a vexatione Philisthinorum. Ex nomine ergo videtur Manue fuisse vir quietus, placidus, bonus et benignus. Audi Josephum l. 5. c. 10. *Manoches quidam vir inter Danitas optimus, et patriæ suæ sine controversia princeps, uxorem habuit eximia pulchritudine suspiciendam supra omnes ejus ætatis fœminas: ex quo cum nihil liberorum susciperet, ægre ferens orbitatem in suburbanum suum, quod erat in campo magno, cum uxore ventitans, crebris precibus sollicitabat Deum ut daret sibi liberos.* Falsum ergo est, quod idem subdit, Manue fuisse uxoris suæ valde zelotypum.

Et S. Ambr. ep. 70. *Pater,* ait, illi (Samsoni) *erat de tribu Dan, timens Deum, haud ignobili genitus loco, præstans cæteris. Mater vero sterilis, sed virtutibus animi haud infœcunda, quæ propriæ hospitio mentis recipere meruit visionem Angeli* R. Abraham in l. tuchasin ait nomen matris fuisse *Hatseli Cophunith,* eamque prognatam ex tribu Juda.

4. CAVE ERGO NE BIBAS VINUM AC SICERAM,] id est, omne quod inebriare potest. Causam subdit:

5. QUIA CONCIPIES ET PARIES FILIUM, CUJUS NON TANGET CAPUT NOVACULA; ERIT ENIM NAZARÆUS (id est, separatus et consecratus) DEI AB INFANTIA SUA ET EX MATRIS UTERO, ET IPSE INCIPIET LIBERARE ISRAEL.] q. d. Deus destinat Samsonem filium ex te nasciturum liberatorem Israelis, ideoque vult jubetque eum esse nazaræum, id est, sibi dicatum ab utero per omnem vitam: quare pariter jubet tibi, quæ es mater ejus futura, ut vino et sicera abstineas quamdiu eum utero gestabis, et jam natum lactabis; ne scilicet ipsum alas et lactes, inficiasque vino et sicera a te hausto, cum velit ipsum esse nazaræum, qui iis omnino abstinere debet. Vide dicta Num. 6. Samson ergo fuit nazaræus per omnem vitam, mater vero ejus non fuit nazaræa; sed tantum vino et sicera abstinere debuit toto tempore conceptionis et lactationis ejus, ne nazaræatum

ejus infringeret. *Samuel et Samson*, inquit S. Hier. lib. 2. contra Jovin. *vinum et siceram non bibunt. Erant enim filii repromissionis, et per abstinentiam jejuniumque concepti*. S. Basil. hom. de jejunio: *Quid fortissimum Samsonem inexpugnabilem reddidit? Nonne jejunium, per quod in matris utero conceptus est? Jejunium concepit, jejunium nutrivit; jejunium fortem effecit: Quod sane Angelus matri præcepit, monens, quæcumque ex vite procederent, ne attingeret, non vinum, non siceram biberet.*

Cujus non tanget caput novacula.] Dices: id non videtur verum; nam Dalila totondit capillos Samsonis mariti sui. Respondeo: Hoc fecit Samsoni dormienti et invito fraudulenter et hostiliter, ut eum capillis æque ac viribus spoliatum proderet et traderet Philisthæis: hic autem jubet Angelus, ut nec Samson, nec parentes tondeant vel radant caput Samsonis, eo quod Deus velit eum esse nazaræum, cujus consecratio et sanctitas consistebat in coma integra et intonsa. Mandatum ergo hoc est rei faciendæ, non oraculum rei futuræ. Causa fuit quod prolixi capilli signum sint pulchritudinis, majestatis, venerationis, terroris, austeritatis, consecrationis, uti hic in Samsone liquet.

Erit enim nazaræus Dei ab infantia sua, et ex matris utero.] Hinc nonnulli putant Samsonem fuisse sanctificatum in utero. Nazaræus enim idem est quod separatus et consecratus Deo. Sed perperam. Nam jubetur Samson esse nazaræus ab utero, ita ut in utero non sugat succum ex vino et sicera a matre haustum, ac proinde ut mater iis abstineat, ut hac ratione Deo dicetur quasi nazaræus legis veteris, non autem sanctificatur in utero. Fuit ergo Samson nazaræus, hoc est primo separatus a cæteris Judæis. Secundo, coronatus coma sua. Tertio, consecratus Deo; unde fuit typus Christi et Religiosorum novi testamenti, uti fuse ostendit Hieron. Platus lib. 2. de bono status religiosi c. 19. Trepol. discant hic parentes filios quos a Deo acceperunt ipsi reddere: *Fidens*, ait ad Lætam S. Hieron. *loquor accepturam te filios, quæ primum fœtum Domino reddidisti. Ista sunt primogenita, quæ offeruntur in lege. Sic natus est Samuel; sic ortus Samson est; sic Joannes Baptista ad introitum Mariæ exultavit et lusit.*

Et (id est *quia*) ipse incipiet liberare Israel de manu Philisthinorum.] Ideo volo eum esse nazaræum, id est mihi dicatum; quia per eum quasi meum volo liberare Israel a servitute Philisthinorum. Hinc disce abstinentiam a vino et sicera facere, homines non tantum sanctos, sed et sanos et robustos, uti fecit Samsonem; hic enim robur suum hausit a nazaræatu, cujus præcipua lex erat abstinere vino, et alere comam. Quocirca Samson fuit typus Christi, de quo scriptum est? *Quoniam nazaræus vocabitur*. Unde et Christi ortus ab Angelo Gabriele fuit prænuntiatus, sicut et ortus Samsonis. Nota τὸ *incipiet*, quia plene et perfecte Samson in vita non liberavit Israelitas, sed tantum incboate. Nam non uno prælio Philisthæos plane prostravit, uti fecere alii judices, sed pluribus minutis cladibus eos cecidit et debilitavit, donec in morte Principes eorum secum ruina domus oppressit; tunc enim plene videtur eos enervasse, sed ita ut paulo post, resumptis viribus, rursus sub Samuele Hebræos afflixerint.

6. Vir Dei venit ad me.] Nesciebat esse Angelum sed putabat esse Prophetam. Porro sicut Angelus hic primo apparuit matri Samsonis, deinde patri; sic Gabriel Archangelus primo apparuit B. Virgini, nuntians ei Verbi Incarnationem, utpote quæ virgo paritura erat, deinde Josepho ejus conjugi.

Quem cum interrogassem.] Chald. et Recentiores contrarie vertunt: *Non interrogavi eum*, quia legunt לא *lo* per *Aleph*, id est *non*. Noster autem melius cum Septuag. legit לו *lo* per *vau*, idque notatur in margine, quod Hebræi vocant *Keri uketib*, id est *lectio et scriptio*, scilicet differens et diversa. Nam matrem interrogasse Angelum de nomine patet ex eo quod subdit: *Noluit mihi dicere.*

15. Faciamus tibi hœdum de capris,] progenitum id est hœdum caprinum tenerum et juvenculum. Τὸ, *faciamus* est ambiguum: significat enim et cibos epulasque parare, et sacris operari, sive hostiam Deo cædere et incendere. Quare Manue per τὸ *faciamus* explorare volebat, quis esset qui secum loquebatur, homone an Deus, vel Angelus *Dei*. Si enim permitteret sibi sacrificium offerri, certum erat ipsum esse Deum; sin id abnueret, et cibum tantum sibi apponi cuperet, certum erat eum esse hominem. Unde Angelus utrumque recusans respondit: *Si me cogis*, invitando et urgendo, *non comedam panes tuos;* quia sum Angelus, qui cibo non visibili, sed invisibili vescor, ut ajebat Raphael Tobiæ 12. 19. *Si autem vis holocaustum facere, offer illud Deo*, non mihi, qui Dei sum Angelus.

18. Cur quæris nomen meum quod est mirabile?] Hebr. פלאי *peli*, quod et *mirabile* significat, et *arcanum*, ut vertit Chald.

Nonnulli putant nomen Angeli hujus fuisse *pele*, id est admirabilis. Verum falluntur: Angelus enim recusat nomen suum edicere, eo quod sit admirabile et dictu ineffabile. Ita Noster, Sept. et alii.

Porro S. Aug. hic quæst. 52. 53. 54. opinatur Angelum hunc dictum *pele*, hoc est admirabilem esse Christum. Hic enim est *magni consilii Angelus*, ut vertunt Sept. Isaiæ 9. v. 6. ideoque *admirabilis*, ut ait ibidem Isaias: hinc in flamma cum victimæ sacrificii ascendit in cœlum, quia significabat Christum hominem factum non accepturum sacrificium, sed ipsummet fore victimam et sacrificium. Verum certum est Angelum hunc proprie fuisse Angelum, typice autem repræsentasse Christum. Unde et in *pele* additur *Iod*, diciturque *peli*, ut significetur Christi nomen fore *Jesus*, cujus prima littera est *iod*, ait Leo Castrius in Isaiæ c. 9.

Quæres: Cur Angelus hic ait suum nomen esse *pele*, id est admirabile? Resp. primo; quia Angeli, cum sint puri spiritus, non habent nomina vocalia et corporalia, sed mentalia et spiritualia, quæ homini sunt incognita et nova, ideoque admirabilia. Loquuntur enim Angeli sibi invicem, et se mutuo compellant appellantque per signa spiritualia, puta per conceptus mentis, quos ei cui loqui volunt ostendunt et patefaciunt. Quare Angeli, dum apparent et nomina assumunt, ut vocentur Michael, Gabriel, Raphael, non ea assumunt quasi ea sint ipsis propria, quibus in cœlo vocentur et compellentur, sed ut per ea innotescant hominibus, eisque suggerant nomen, quo ab eis vocari et invocari possint. Hinc *Raphael* vocatur quasi

medicus Dei, quia Tobiam curavit a cæcitate; *Gabriel* quasi fortitudo Dei, quia pro populo Dei fortiter pugnavit. Daniel. 10.

Secundo, nomen Angeli est admirabile significatione; quia significat Angeli naturam ac dotes, præsertim gratiæ et gloriæ, quæ hominum captum superant, ideoque eis sunt admirabilia.

Tertio, nomen Angeli hujus fuit admirabile efficacitate; quia ipse efficax fuit in operando magna, stupenda et admirabilia: unde explicans subdit, *qui facit mirabilia*. Angelus enim hic mira vi et quasi miraculo ex petra elicuit ignem, quo hœdus Manue Deo sacrificaretur. Rursum mira nuntiavit de Samsone ex sterili matre nasciture, quodque ipso futurus esset nazaræus, ideoque judex et vindex Israelis; ipse quoque admirandam istam fortitudinem procuravit Samsoni ad patrandum opera heroica, quæ mox audiemus. Denique ipse in flamma illæsus ascendit in cœlum, et corpore suo in elementa (e quibus illud compegerat et assumpserat) resoluto evanuit, quæ omnia Manue et uxori ejus erant admiranda. Quarto nomen Angeli fuit admirabile repræsentatione. Angelus enim hic primo repræsentabat Deum, cujus erat nuntius; sicut legatus repræsentat personam sui Principis a quo mittitur. Deus autem, Deique nomen est admirabile, utpote significans admirabilem ejus Deitatem, virtutem, potentiam et gloriam, juxta illud Psalm. 8. 1. *Domine Dominus noster, quam admirabile est nomen tuum in universa terra!* Mirabilis enim est, omnemque Angelorum et hominum intellectum superat Dei essentia, majestas, sapientia, bonitas, operatio, cæteraque ejus attributa, utpote immensa et infinita.

Secundo, Angelus hic repræsentat Christum, cujus admirabilis fuit incarnatio, nativitas, vita, sanctitas, doctrina, opera, miracula, mors, resurrectio, ascensio, missio Spiritus Sancti, qui proinde admiranda per Apostolos operatus est, adeoque totum mundum ad se convertit, ac in dies per fideles suos similia operatur. Quare qui magna et mira ad Dei gloriam animo destinat, invocet Angelum *Pele*, invocet Christum, cujus nomen est *admirabilis*, ut per se operetur magna et mirabilia. Ita S. Aug. vide dicta Isaiæ 9.6. Hinc et B. Virgo Christi genitrix vocatur et invocatur a fidelibus *Mater admirabilis*, hicque titulus ipsi est gratissimus, ut ipsamet cuidam viro sancto revelavit: quia ipsa fuit mater et virgo, mater Dei et hominis, mater Creatoris, adeoque mater sui Patris, quia genuit eum a quo genita est, etc. Quæ omnia sunt stupenda et admirabilia.

Porro David Chytræus opinatur quod a *Pele* dicta sit *Pallas* dea sapientiæ apud Gentiles. *A Peli*, inquit, *Græcorum Palladem Deam sapientiæ et doctrinæ, ex cerebro Jovis natam, nomen accepisse magis consentaneum est, quam a* πάλλειν *seu vibranda hasta. Non enim dubium est doctrinam Ecclesiæ de filio Dei, æterna sapientia, ex Jehovæ mente ab æterna genita, et caput Gorgonis seu draconis diaboli a se contritum ostentante, Coloss. 2. ab Ethnicis depravatam, et in Palladis idolum conversam esse.* Verum hæc nova Novatoris sunt commenta, si non figmenta; esto enim res in se non sit absona, nomen tamen dissonat: *a Peli* enim dicenda fuisset *Pelia*, non Pallas.

Denique probabiliter opinatur Serarius hunc Angelum Pele, id est admirabilem, fuisse S. Michaelem (hic enim olim erat Protector Synagogæ Hebræorum cui præfuit Samson, sicut nunc est Ecclesiæ Christianorum) qui cum superbo Lucifero confligens, Dei majestatem et nomen admirans, humiliter dixit מי כ אל *mi ca el*, id est, *quis sicut Deus?* ideoque eum cœlo deturbans ejus locum occupavit, sua humilitate factus omnium Angelorum princeps, sicut Lucifer sua superbia factus est dæmonum caput, et imus in inferno, nec tantum Angelorum, sed et hominum. Audi Serarium docentem Michaelis nomen et invocationem mire valere contra omnes tentationes. Age, inquit, proponatur tibi flagitium quodlibet, statimque animo succurrat, Deum illud vetare: Numquid tu illud admittes? Nonne te ab eo statim hæc abducet cogitatio: *Quis sicut Deus?* Titillet te voluptas et illecebra quælibet. At *Quis sicut Deus?* Torreat te potens ac formidabilis quispiam. At *quis sicut Deus?* Tibi parentes, propinqui, et sodales cordi sint. At *quis sicut Deus?* in omnibus denique peccatorum occasionibus, invitamentis ac lenociniis prodest semper plurimum Michaelis nomen, id est *Dei* prohibentis, benignitate tanta nos prosequentis, præmia æterna promittentis, gehennam perpetuam minitantis, omnia semper et ubique intuentis, omnium ab omnibus rationem reposcentis, comparatio cum fructu et delectatione, quæ inanis et fallax e peccato quæritur; et cum quolibet aut dæmone aut homine nos ad ambitionem, superbiam, iracundiam, vindictam, ebrietatem, aliudve quodcumque scelus aut flagitium hortante ac pollicente.

19. Tulit itaque Manue hœdum de capris,] id est hœdum tenerum, adhuc lactentem et sugentem ubera capræ matris suæ (hoc enim significat τὸ *de capris*) eumque mactavit, excoriavit, coxit, et ad Angelum attulit, ut is si Propheta esset inde comederet; sin esset Angelus, Deo offerret, ut ipse dixerat v. 16.

Et libamenta.] Hebr. מינחה *Mincha* (quod alludit ad nomen *Manoach*, id est Manue: omnes enim utrobique litteræ sunt eædem: Manue enim hic obtulit Deo *Mincha*) id est vinum, oleum, panem vel farinam quæ homini in convivio, æque ac Deo in sacrificio libari, id est ad cornu altaris effundi vel cremari solebant.

Et posuit super petram offerens Deo qui facit mirabilia.] *Offerens*, non tam per se, quam per angelum. Angelus enim hic functus est officio sacerdotis et sacrificavit dum ignem e petra elicuit, quo hœdi caro Deo sacrificaretur et combureretur. Unde Vatablus et Rabbini pro *qui facit mirabilia*, vertunt *mirificabit facere* scilicet Angelus, hoc est fecit miraculum, quia ex petra elicuit ignem. Manue vero fuit quasi ejus minister et diaconus, dum hœdum mactavit, coxit, et cum libamentis in petra posuit, ut ab Angelo Deo cremarentur. Unde sequitur:

Ipse autem et uxor ejus intuebantur.] Similia prorsus fecit Angelus cum Gedeone, carnes ab eo allatas et petræ impositas miraculoso igne a se producto consumens, Deoque sacrificans, uti audivimus cap. 6. Deo enim dispensante non tantum Angelus, sed et Manue laicus ex tribu Dan, non Levi, sacrificare poterat, etiam extra Tabernaculum.

20. Cumque ascenderet flamma altaris (ab Angelo e petra, quæ erat hic loco altaris, tactu baculi

sive scipionis, quem manu gerebat, elicita ad comburendum holocaustum) IN COELUM, ANGELUS DOMINI PARITER IN FLAMMA ASCENDIT,] ut se non hominem Prophetam, sed Angelum esse ostenderet, ideoque a flamma illæsum in cœlum, e quo venerat, redire seque mystice repræsentare Christum, qui immolans se in ara crucis per flammam tum amoris, tum doloris, tertio die a morte surrecturus, et 40. die in cœlum gloriose erat ascensurus. Ita S. August. Rursum quod ipse in sacrificio Eucharistiæ per flammam charitatis jugiter incruente immolandus, et manducandus foret sub speciebus panis et vini, sed ita ut speciebus in stomacho consumptis, ipse vivus et illæsus evanescat, et in cœlum quasi ascendat. Unde S. Andreas Apostolus ad Ægeam Tyrannum: *Ego*, inquit, *omnipotenti Deo, qui unus et verus est, immolo quotidie non taurorum carnes, nec hircorum sanguinem, sed immaculatum Agnum in altari, cujus carnem postquam omnis populus credentium manducaverit, Agnus qui sacrificatus est, integer perseverat et vivus.*

22. MORTE MORIEMUR, QUIA VIDIMUS DEUM,] idest, Angelum Domini, ut præcessit. Angelus enim repræsentabat Dominum, sicut legatus repræsentat Principem, a quo mittitur; videbant ergo Deum in Angelo, vel certe Angelum esse Deum putabant, ait S. Aug. Hebr. enim *Elohim* et Angelum et Deum significat. Porro illo ævo communis hominum sensus et timor (licet inanis et vanus) erat, eum qui vidisset Deum vel Angelum illico moriturum, ob causas quas recensui c. 6. 22.

24. ET VOCAVIT NOMEN EJUS SAMSON.] *Vocavit* scilicet mater pariens, ut patet ex Hebræo, sed inspirata a Deo; nam Samsoni nomen hoc inditum fuisse a Deo docet S. Chrysost. hom. 18. in Joannem. *Samson* Hebr. idem est quod *Sol lætitiæ*, שמש *scemos*, id est, Sol, et ששון *Sason*, id est, gaudium, lætitia: vel potius *Samson*, id est, parvus sol, soliculus, solillus. Est enim nomen diminutivum a *Scemes*, id est sol, sicut ab איש *isch*, id est vir, diminutive dicitur אישון *iscon*, id est, virunculus, et a שבת *sabbat*, שבתון sabbathon, id est sabbatulum, hoc est, parvum sabbatum. Vocavit ergo filium *Samson*, id est soliculum, ut hoc nomine quasi omine qualis futurus esset indicaret, q. d. Israeli in tenebris luctus et mœroris ob servitutem et oppressionem Philisthinorum constituto Deus oriri fecit novum solem, puta Samsonem, qui sua virtute et fortitudine has tenebras dispellat, et nova nos libertatis, lætitiæ et felicitatis luce perfundat et recreet. Hinc Samson fuit typus Christi, qui est sol justitiæ, juxta illud Zachariæ: *Visitavit nos oriens ex alto, illuminare his qui in tenebris et in umbra mortis sedent.* Luc. 1. Et illud Malach. 4. 2. *Orietur vobis timentibus nomen meum sol justitiæ et sanitas in pennis ejus.* Et Isaias cap. 9. 2. ac ex en Matth. c. 4. *Populus qui sedebat in tenebris, vidit lucem magnam; et sedentibus in regione umbræ mortis lux orta est eis.* Ita S. Aug. Beda, Arias, Serarius, et alii. Porro Arias: Samson, ait, idem est quod sol diruens, vastans et populans, scilicet Philisthæos; שמם *scamam*, enim est diruere, populari. Denique Talmudici in Suta c. 1. asserunt Samsonem a Deo nominatum, illum siquidem Psalm. 83. v. 12. vocari *Scemes et Magen*, id est, *solem et scutum*. Nam liquet Samsonem etiam in generatione temporeque suo fuisse Israeli scutum.

Sic Cyrus fuit sol Persidis, uti ostendi Isaiæ 41. 1. Et S. Columbani matri visum est se parere solem, cum ex ea esset gravida.

Chaldaica vero *Samson* idem est quod *ministerium* vel *minister*, scilicet Dei, ad magna miraque opera patrandum: *scemes* enim est *ministrare*, ait Pagninus.

ET BENEDIXIT EI DOMINUS,] suis bonis et donis eum cumulando, ac præsertim heroica animi et corporis fortitudine eum donando, ut quotidie in ea cresceret ad Philisthæos profligandos.

25. COEPITQUE SPIRITUS DOMINI ESSE CUM EO IN CASTRIS DAN INTER SARAA ET ESTHAOL.] id est, in loco qui postea c. 18. v. 12. ab eventu vocatus est, *castra Dan*, situsque erat inter Saraa et Esthaol; nam Hebræi tunc non habebant castra, utpote oppressi e Philisthæis. Hebr. est: *Cœpit filius Dei* לפעמו *lepaamo*, id est, per vices eum agitare, excitare et impellere, scilicet ad ardua audenda et molienda. Unde deinceps quotiescumque narratur Samson aliquid eximium aggredi, præmittitur: *Spiritus Domini irruit in Samson.* Hinc notat S. Ambros. in illud Lucæ 1. 17. *Ipse præibit in spiritu et virtute Eliæ*, hæc duo, scilicet spiritum et virtutem sive fortitudinem semper esse conjuncta. Nam omnis fortitudo tam ad ardua agendum et aggrediendum, quam ad dura patiendum, est a spiritu, quem nobis aspirat Spiritus S. Ille ergo assidue nobis invocandus est. Sic Joannes Baptista dicitur habuisse spiritum et virtutem Eliæ; et Gabriel dixit B. Virgini: *Spiritus S. superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi*, Lucæ 1. et Christus Apostolis Act. 1. ait: *Accipietis virtutem Spiritus Sancti supervenientis in vos.* Ubi vides semper virtutem jungi et tribui Spiritui S. Quocirca Sept. hoc loco vertunt: *Cœpit cum eo spiritus proficisci*, eum comitari, et quasi pædagogus deducere, atque ad actus heroicos extimulare. Chald. *Mansit spiritus fortitudinis a Domino ad roborandum eum.* R. Radac. *Incepit prophetia illi venire vice prima.* Idem rursum sic: *Cœpit prophetiæ spiritus eum pulsare, et quasi tinnitum ei facere, quasi ante ipsum aliquod foret tintinnabulum.* Cajetan. *Cœpit eum spiritus agitare signo aliquo sensibili, quod tamen quale fuerit scriptum non est.* Arias: *Cœpit spiritus Domini impellere eum, ita scilicet ut feliciorum temporum fortasse memor, et præsentium pertæsus, animo divinitus excitato de Israeliticarum rerum correctione et restitutione, deque hostium damno et labefactione cogitare cœperit.*

Denique audi S. Ambr. epist. 24. ad Vigilium: *Cum diuturna injuria longæ subjectionis ita essent depressa Hebræorum pectora, ut nullus virili ingenio ad libertatem animos tollere auderet, ortus est illis Samson divino oracula prædestinatus, magnus vir, nec in pluribus numerandus, sed in paucis præstantissimus, et quod sine ulla controversia sit, viribus corporis omnium facile primus; eoque ingenti admirationi nobis spectandus a principio: non illa quæ temperantiæ et sobrietatis jam inde a pueritia vini abstemius præclara insignia dedit; nec illa quæ intonso capite nazaræus sacra diu servavit custodia; sed ab adolescentia, quæ in aliis ætas mollior, in hoc egregia atque supra humanum modum perfectæ virtutis stupenda facinora effecit, quibus divini oraculi mox aperuit fidem, quod non perfunctorie tanta eum anteisset gratia, ut descenderet*

Angelus, per quem ortus ejus præter spem parentibus onnuntiaretur, futuri regimen et præsidium suis. Nam gravibus jam diu Palæstinorum imperiis officiabantur. Et initio libri de Spiritu Sancto: *Samson divina promissione generatus spiritum comitantem habebat. Sic enim legimus: Quia benedixit eum Dominus, et cœpit Spiritus Domini comitari cum eo in castra.* Sic vero Aug. de Temp. serm. 107. *Ubi erat potentissimo illo fortitudo nisi in eo quod Scriptura dixit: Incedebat cum illo spiritus Domini. Ad Domini spiritum pertinebat illa fortitudo. In Samson vas erat. In spiritu plenitudo erat. Vas impleri et exinoniri potest.*

Porro Samson, ait Euseb. in Chronico, similia vel eadem fecit quæ Hercules, imo non alium fuisse Gentilium Herculem, quam Hebræorum Samsonem docet noster Gaspar Sanchez in Minores Prophetas pag. 805. ac fabulas de heroicis gestis Herculis ex Samsonis historia esse petitas de quo plura capite decimo sexto in fine.

Inter Saraa et Esthaol:] R. Ase in tract. Sutsb. cap. 1. asserit hos duos esse magnos montes, quos Samson evulserit, et manibus suis contriverit instar molæ; sed hæc ridicula sunt Rabbini figmenta: sunt enim hæ duæ urbes (non montes) terminales, quæ tribum Dan a tribu Juda disterminant, ut patet Josue 15. 33. 2 Esdræ 11. 29. ac inter eas natus et sepultus est Samson.

Porro *Saara*, Hebr. idem est quod *lepro. Esthaol* idem quod *postulatus* aut *ignis*, vel *uxor stultitiæ*, ait Pagnin. in nomin. Hebr.

CAPUT DECIMUM QUARTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Samson impulsu Dei postulat uxorem Philisthæam, ad quam vadens leonem ovium discerpit, in cujus ore post aliquot dies reperit examen apum et favum mellis. Inde v. 10. in nuptiali suo convivio, sodalibus proponit hoc ænigma: De comedente exivit cibus, et de forti egressa est dulcedo. Quod cum illi solvere nequirent, per uxorem a Samsone solutionem extorquent, eamque Samsoni edicunt. Quare ille triginta sindones triginta Ascalonitis occisis ereptas eis ex pacto persolvit, ac iratus domum redit.

1 Descendit ergo Samson in Thamnatha, vidensque ibi mulierem de filiabus Philisthiim, 2. ascendit, et nuntiavit patri suo et matri suæ, dicens: Vidi mulierem in Thamnatha de filiabus Philisthinorum: quam quæso ut mihi accipiatis uxorem. 3. Cui dixerunt pater et mater sua: Numquid non est mulier in filiabus fratrum tuorum et in omni populo meo, quia vis accipere uxorem de Philisthiim qui incircumcisi sunt? Dixitque Samson ad patrem suum: Hanc mihi accipe, quia placuit oculis meis. 4. Parentes autem ejus nesciebant quod res a Domino fieret, et quæreret occasionem contra Philisthiim eo enim tempore Philisthiim dominabantur Israeli. 5. Descendit itaque Samson cum patre suo et matre in Thamnatha. Cumque venissent ad vineas oppidi, apparuit catulus leonis sævus et rugiens, et occurrit ei. 6. Irruit autem Spiritus Domini in Samson et dilaceravit leonem quasi hœdum in frusta discerpens, nihil omnino habens in manu: et hoc patri et matri noluit indicare. 7. Descenditque, et locutus est mulieri quæ placuerat oculis ejus. 8. Et post aliquot dies revertens ut acciperet eam, declinavit ut videret cadaver leonis, et ecce examen apum in ore leonis erat ac favus mellis. 9. Quem cum sumpsisset in manibus, comedebat in via, veniensque ad patrem suum et matrem, dedit eis partem, qui et ipsi comederunt: nec tamen eis voluit indicare quod mel de corpore leonis assumpserat. 10. Descendit itaque pater ejus ad mulierem, et fecit filio suo Samson convivium: sic enim juvenes facere consueverant. 11. Cum ergo cives loci illius vidissent eum, dederunt ei sodales triginta ut essent cum eo. 12. Quibus locutus est Samson: Proponam vobis problema: quod si solveritis mihi intra septem dies convivii, dabo vobis triginta sindones et totidem tunicas: 13. Sin autem non potueritis solvere, vos dabitis mihi triginta sindones et ejusdem numeri tunicas. Qui responderunt ei: Propone problema, ut audiamus. 14. Dixitque eis: De comedente exivit cibus, et de forti egressa est dulcedo: nec potuerunt per tres dies propositionem solvere. 15. Cumque adesset dies septimus, dixerunt ad uxorem Samson: Blandire viro tuo, et suade ei, ut indicet tibi, quid significet problema: quod si facere nolueris, incendemus te, et domum patris tui: an idcirco vocastis nos ad nuptias ut spoliaretis? 16. Quæ fundebat apud Samson lacrymas, et

querebatur, dicens: Odisti me et non diligis: idcirco problema quod proposuisti filiis populi mei, non vis mihi exponere. At ille respondit: Patri meo et matri nolui dicere, et tibi indicare potero? 17. Septem igitur diebus convivii flebat ante eum: tandemque die septimo cum ei esset molesta exposuit. Quæ statim indicavit civibus suis. 18. Et illi dixerunt ei die septimo ante solis occubitum: Quid dulcius melle et quid fortius leone? Qui ait ad eos: Si non arassetis in vitula mea, non invenissetis propositionem meam. 19. Irruit itaque in eum spiritus Domini, descenditque Ascalonem, et percussit ibi triginta viros: quorum ablatas vestes dedit iis qui problema solverant. Iratusque nimis ascendit in domum patris sui: 20. Uxor autem ejus accepit maritum unum de amicis ejus et pronubis.

1. Descendit ergo Samson in Thamnata.] *Thamna*, inquit Adrichomius pag. 24. Thamnas, Thamnata et Thenina est in via inter Ptolemaidam et Gazam et eadem via progrediendo venitur in Accaron et Geth. Hic oves suas totondit Judas. Civitas Philisthæorum, juxta quam Samson discerpsit et laceravit leonem, atque inibi duxit uxorem ex Philisthæis, quam cœperunt Philisthæi, munita est postea hæc urbs a Bacchide.

Thamnata ergo erat oppidum in confinio trium tribuum, scilicet Juda, Dan et Ephraim versus mare Mediterraneum, inter Ptolemaidam et Gazam in finibus Diospoleos, ait S. Hieron. quod in sortem suam accepit tribus Juda. Josue 15. 17. sed Judæis eripueruot Philisthæi, ut patet ex hoc capite, idque diserte asserit Josephus: recuperarunt illud postea Judæi, ut patet 2. Paral. 29. 18. Judæis iterum illud extorserunt Philisthæi tempore Achaz Regis Juda, ut ibidem dicitur.

3. Hanc mihi accipe, quia placuit oculis meis,] non tantum quia pulchra, sed et quia occasio mihi erit invadendi Philisthæos, itaque ordiendi meum liberatoris Hebræorum officium ad quod me Deus destinat, ut patet ex seqq.

4. Quod res a Domino fieret.] Hinc patet Samsonem non peccasse, quod contra legem petiarit uxorem Philisthinam, quia id fecit Deo impellente, ac proinde in lege sua dispensante: alioqui matrimonia hæc cum infidelibus, æque ac cum hæreticis communiter sunt periculosa et noxia, uti fuse docet S. Ambr. ep. 24. idque suo malo expertus est Samson, qui hic, uti et in aliis, fuit typus Christi, qui Ecclesiam ex Gentibus sibi despondit repudiatis Judæis. Unde S. Ambr. epist. 70. juxta editionem veterem, quæ in editione Romana exstat l. 3. epist. 24. ad Vigilium, et lib. 1. de Abraham cap. ult. habet perinsignia axiomata hæc: *Primo in connubio religio quæritur. Secundo, non potest congruere charitas, si discrepat fides. Tertio sæpe illecebra mulieris decepit etiam fortiores maritos, et o religione fecit discedere.* Unde concludit: *Cave, Christiane, gentili aut Judæo filiam tuam tradere; cave gentilem, aut Judæam, aut alienigenam, hoc est, hæreticam, et omnem alienam a fide tua uxorem accersas tibi.*

Vide Apostolum 2. Cor. 6. 14. ubi multis hæc matrimonia cum infidelibus dissuadet. Unde S. Juliana Gentili diviti eam conjugem ambienti generose respondit: *Tuum matrimonium est societas cum inferis et sepulcrum positum in oculis.* Quocirca Ecclesia matrimonia disparis cultus irritavit, et nulla decrevit.

Et quærebat occasionem contra Philisthiim.] Samson enim faciebat hoc dilemma: Philisthæi vel mihi dabunt Philisthinam uxorem quam peto vel negabunt: si negent, arripiam occasionem invadendi eos, eo quod uxorem negando dedecore me afficiant. Si dent, debebunt mihi meisque Hebræis esse beniguiores, utpote jam eis affinitate conjunctos; quod si non præstent, erit mihi hæc occasio novæ litis; occasio, inquam, eos persequendi et damnis afficiendi. Ita S. Ambr. ep. 24. *Ignorantes*, ait, *parentes*, *quod in eo intentio vergeret ut Palæstinis aut negantibus infestior foret, aut acquiescentibus offectus inferendæ in subditos injuriæ demeretur cum ex conjunctione æqualitas por, et gratio consortii jure accresceret; aut si quid offensum esset, longius ultionis studia procederent quasi alienigenam declinandam arbitrabantur.*

Addit S. Ambr. Samsonem ineunte juventute duxisse uxorem, ut periculum fornicationis, quod juvenes ob fervorem ætatis subeunt, effugeret. *Talibus*, inquit, *commendatus insignibus ubi primum adolevit, conjugio intendit mentem, sive quod vagam ac familiarem adolescentulis abhorreret animo lubricæ libidinis consuetudinem; sive quia jam causa quærebatur, quemadmodum a cervicibus plebis suæ averteret Palæstinorum potentiam, duraque imperia.*

5. Apparuit catulus leonis sævus et rugiens.] Catuli enim leonis grandibus sunt sæviores; tum quia magis fament latrante stomacho; tum quia juventus facit eos petulantiores animosiores et ferociores. Ita Plinius lib. 8. c. 16. *Leoni, ait, præcipua generositas tunc cum colla armosque vestiunt jubæ. Id enim ætate contingit a leone conceptis.*

6. Irruit (Septuag. *insiluit*) autem spiritus Domini in Samson.] Eum animans et roborans ad invadendum et occidendum leonem. Unde sequitur: *Et dilaceravit leonem.* Audi S. Ambros. epist. 24. *Occurrit ei leo ferus de sylva, agresti libertate sævior. Comes nullus, telum in manibus haud quaquam suppeditabat: cedere pudor, et conscia virtus fiduciam dare. Tunc irruentem in se brachiis amplexus necat, et lacertorum nodo exanimatum præter oggerem supra sylvestria germina projecit, ac dereliquit. Locus erat lætus pabuli herboso gramine, vinetis consitus.*

Hinc patet robur et vires Samsonis non fuisse naturales, sed supernaturaliter illi a Deo inditas: unde et a capillis ejus, Deo ita ordinante, pendebant, uti audiemus cap. sequenti.

Tropologice, Leo est res ardua, ut gravis tentatio, quam instar Samsonis invocato Dei spiritu animose invadere et superare debemus: occide hunc terroris leonem occisus amplius te non vexabit; sicque fiet ut qui prius videbatur leo invincibilis, jam videatur formica debilis. Talia enim animosis est dæmon. Unde a Job, cap. 4. v. 10. et 11. juxta Septuag.

vocatur *myrmicoleon*, id est, formica leo; si enim eum timeas, sæviet ut leo; sin contemnas, erit debilior formica. Hinc Salomon ait Prov. c. 22. v. 13. *Dicit piger: Lea est foris; in medio platearum occidendus sum.* Ex adverso dicebat Alexandro Magno festive Craterus: *Macte, Alexander, pro regna cum leone pugna.* Idipsum quisque sibi cum dæmone pro regno cœlesti pugnanti, a Deo dici putet. Sæpe, ait Seneca, nos terrent non res ipsæ, sed rerum umbræ et phantasmata, scilicet nimis difficultatis apprehensio et ponderatio. Quare cæcis quasi oculis invadenda sunt ista imaginationis terriculamenta, uti facit leæna, de qua Plinius lib. 8. c. 16. *Cum pro catulis*, inquit, *fœta dimicat leæna; oculorum aciem traditur defigere in terram, ne venabula expavescat.*

Porro primus hic fuit fortitudinis Samsonis actus, quo cæteris majoribus prælusit, ac Philisthæis terrorem incussit: qui enim leonem animalium fortissimum laceraret, quem non laceraret? Tradit Plinius et alii leonis animos viresque infringi, si quis in oculos vultumque ejus pallium vestemve aliam injiciat. Ardor enim et vis ejus consistit in oculis, qui in velo obducantur, ipse se cæcum et captum putat, itaque se capi et feriri permittit; atque hoc modo nonnulli leones superarunt et mactarunt. At Samson nil tale hic fecit, sed leonem videntem et oculatissimum sine gladio vel fuste inermis aggressus, sola manu apprehensum laceravit, ut ostenderet se esse leonibus fortiorem, ac plusquam leonem irruiturum in Philisthæos.

Et hoc patri et matri noluit indicare,] tum modestiæ causa; tum quia Dei destinatione et instinctu, ex leone hoc occiso, et melle in ejus ore reperto facturus erat ænigma, quod propositurus erat Philisthæis, cujus solutionem illi facile iuvenissent, si leonem ab eo occisum, et favum in eo repertum inaudissent ab ejus parentibus. Docet hic Samson, quod qui secretum servare vult, illud nulli, nec amicissimo vel parenti indicet, dicatque cum Isaia c. 24. 16. *Secretum meum mihi.* Aristoteles interrogatus, *quid omnium esset difficillimum*, respondit: *Tacere quæ loqui non oportet.* Facilius enim ignitum carbonem ore continuerit quis, quam arcani quidpiam, ut olim dixit Socrates, quem in jocis imitatus l. 2. de Oratore Tullius. Magno igitur opere laudandum ac imitandum Samsonis in leonina cæde, mellificiique novi monstratione, silentium.

8. Et ecce examen apum in ore leonis erat ac favus mellis.] Chald. *In corpore.* Melius Noster in Septuag. et alii: *in ore.* Solent enim apes ore animalium sive vivorum sive mortuorum delectari; ita tamen ut aliquibus in ore sedentibus cæteræ corpori leonis insiderent, vel illud circumvolitarent. Hinc apes visæ sunt insidere ori Pindari et Platonis et S. Ambrosii, ut melleam eorum facundiam præsignificarent. Quin et ad Jovem puerum, qui postea factus est rex Cretæ ac post mortem Deus et deorum princeps, apes advolasse ejusque os melle implesse, itaque eum nutrivisse narrat, vel potius fabulatur Virgil. in fine Georg. Porro solent apes teste Plinio, Virgilio, Plutarcho, Columella et aliis, quos citat et sequitur Ulysses Aldrovandus tract. de apibus, e corpore boum mortuorum naturaliter nasci, ac rex apum ex ipso bovis capite, cæteræ ex reliquo corpore. Cur non et nasci possint ex cadavere leonis? Quamquam hic non dicuntur natæ ex leone, sed ori ejus insedisse nimirum circumvolitantes per flores campi, in quo erat cadaver leonis, os ejus ingressæ in eodem favum construxere in eoque mel suum de more condiderunt. Denique Deus per Angelum dirigens Samsonem effecit, ut apes ex cadavere leonis nascerentur, vel alibi natæ in os leonis involarent, ibique mellificarent ob gesta Samsonis, quæ exinde secuta sunt, et ob mysteria, quæ per hoc Deus repræsentare volebat, de quibus mox. Sic in Hippocratis medicorum principis (ut habet ejus vita) sepulcro iuventum est examen apum ad multum tempus mellificantium, item in capite Oncsili jam exinanito, teste Herodoto.

Allegor. Leo significabat Christum, ipse enim est Leo de tribu Juda. Gen. 49. et Apocal. 4. et 5. qui sua morte devicit mortem, peccatum, dæmonem et gehennam. Unde ex eo post mortem prodiit mel Eucharistiæ, et examen apum, id est, innumera fidelium et sanctorum copia. Ita S. August. cujus verba mox citabo.

Porro Abulens. et Lyranus has apes e leone natas censent fuisse sordidiores et viliores; quia leonis gravis est odor et halitus, quem apes mundæ fugiunt. Sicut in Sardinia mel est amarum, eo quod ibi apes pascantur absinthio, quod est amarum, teste Plinio l. 21. 13. Verum contrarium censet Serarius et alii, vivi enim leonis gravis est halitus, non mortui. Num vile famulo suo mel dedit Dominus? Num suis Samson parentibus, suæque, ut Josephus vult, sponsæ? in animalium generosissimo generosissimas quoque apes fuisse arbitror, et generosissimum a Deo Samsoni datum mel, quod non falso laudarit infra, versu 14.

12. Proponam vobis problema,] Hebr. חידה *chidda*, id est, ænigma; proprie enim fuit hoc ænigma, id est, obscura, arcana et involuta propositio.

14. De comedente exivit cibus, et de forti egressa est dulcedo.] Ecce hoc est problema, id est, ænigma a Samsone propositum Philisthæis juvenibus in convivio. Veterum enim mos erat ænigmata et gryphos similes convivis in convivio, promisso solvendi præmio, proponere, uti ostendi Ecclesiastici c. 32. v. 4. et 5. Idem patet ex Plutarcho et Athenæo de cœnis sapientium: *Non minus*, ait l. 7. Saturn. c. 1. Macrob. *quam dulcedo vini, hilarant verba convivium; et crateri liquoris ad lætitiam nati adhibenda non modo Nympharum, sed musarum quoque admistione, temperies.*

In Hebræo est pulchra paranomasia; sic enim habet: *De comedente exivit comestibile.* Sensus est, q. d. De leonis ore, qui alia animalia vorare solet, prodiit favus, qui est cibus suavissimus; ac de forti, id est, de eodem leone, qui animalium est fortissimus, egressa est dulcedo, id est, mel dulcissimum, nimirum leo a me occisus præbuit mihi mel, ut significetur actus heroicos meæ fortitudinis parituros mihi et cuilibet alteri mirificam voluptatem, gaudium, felicitatem et gloriam.

Allegor. S. Aug. ser. 107. de Temp. *De edente*, ait, *exivit cibus, et de forti est egressa dulcedo. Quid aliud significat quam Christum a mortuis resurgentem? De edente utique, id est de morte, quæ cuncta devorat atque consumit, exivit cibus ille qui dixit: Ego sum panis*

vitus, qui de cælo descendi, quem humana exacerbavit iniquitas, eique aceti et fellis amaritudinem propinavit, atque ab eo plebs gentium vitæ dulcedinem conversa suscepit, ac sic de mortui leonis ore, id est, de Christi morte, qui accubans dormivit ut leo, apum, id est Christianorum, processit examen.

Tropol. S. Ambr. l. 1. de Elia et jejunio c. 11 legens cum nonnullis codicibus Græcis (qui pro ἰσχυροῦ habent πικροῦ) *de tristi exiit dulce*, subdit, *sed et forte laboriosum est, exit enim dulcedo de tristitio vel labore* (unde et Hebr. עז az significat durum, acerbum); nam in tentationibus et laboribus superatis, quasi in leonibus interfectis, suavissimi consolationum, gaudiorum et præmiorum favi inveniuntur: quocirca *Christus favos post fella gustavit*, ait Tertull. Idem fecere Martyres, quorum expressum hic typum exhibet Samson. Sic Paulus gaudet se liberatum de ore leonis, id est Neronis, 2. Timoth. 4. 17. Nimirum *bonorum laborum gloriosus est fructus, et quæ non concidat radix sapientiæ*. Sapient. 3. 15. Hoc est *sugere mel de petra, oleumque de saxo durissimo*. Quocirca S. Ambr. loco jam citato docet amara esse præoptanda dulcibus, iisque dulcia esse temperanda, ac præsertim epulas jejunio: *Ipsa*, ait, *corpora dulcibus frequenter inflantur et melle jecur tenditur; idem tamen escæ amaritudine temperatur. Ideo non mediocris, sed laudata quæstio; De manducante exivit esca, et de forti dulcedo. Alii habent: Et de tristi dulce, Græci Codices maxime; sed et forte laboriosum est. Exit enim dulce de tristitio vel labore.*

Idem Ambr. lib. de Tobia cap. 15. hoc ænigma explicat de eleemosyna: *De manducante*, inquit, *exivit esca, et de forti exivit dulce. Græcus et de tristi habet. Sic invenimus. Tamen de forti hoc intelligitur, quia leo fortis est feritate: et qui ferus tristis. Et de vobis, qui pecuniam devorastis et avaritiam, exeat misericordia. Hæc est enim esca egenorum. Et de tristi exeat dulce, ut dimittatis ei qui non habet unde solvat.*

Porro inter leonem et apem multæ sunt analogiæ. Prima, in colore, qui utrique est fulvus, et in complexione, quæ utrique est ardens et cholerica. Secundo, in fortitudine; apis enim, licet parva, suo aculeo omnes fugat. Tertio, in generositate; apis enim generosa est, nec quid impurum patitur. Quarto, in industria, qua apis superat leonem; assidue enim laborat conficitque favos, et in iis mel ac ceram. Quinto, in pariendo; leo enim primo parit quinque catulos, deinde pauciores, ac tandem unum, inde nullum; sic et apis initio plures parit apiculas, deinde pauciores et minores, ac tandem nullas. Ita Aldrovandus in ape.

14. Nec potuerunt per tres dies propositionem solvere.]

15. Cumque adesset dies septimus.] Videntur hi Philisthæi sodales Samsonis prima die submisisse uxorem Samsonis, quæ ab eo ænigmatis solutionem exquireret, interim et ipsi cogitarunt, sperante se ejus solutionem inventuros; sed cum per tres dies cogitando illam non invenissent, rursum urserunt uxorem cum minis, ut a Samsone solutionem eliceret: quod cum Samson facere abnueret, taudem die septimo et ultimo totis viribus aggressi sunt uxorem, ut a Samsone rem expiscaretur; quod ui faceret, minabantur se eam cum domo combusturos. Fecit uxor suorum civium postulata per septem dies flens, ac tandem die septimo lacrymis et lamentis omnia miscens Samsonis animum expugnavit, uti dicitur v. 17.

An idcirco vocastis nos ad nuptias ut spoliaretis?] Sindonibus et tunicis nostris, quas Samson tollet, nisi ænigma ejus solverimus. Pro *ut spoliaretis*, Septuag. et Vatabl. vertunt: *ut pauperes faciatis*. Chald. *ut possideatis nos*, id est, ut nostras vestes aucupemini et occupetis.

17. Septem igitur diebus convivii flebat ante eum, tandemque die septimo, cum ei esset molesta, exposuit.] Hunc versum exposui v. 15. quibus adde alteram expositionem solidiorem, scilicet *septem diebus*, hoc est durantibus septem diebus in certamine hoc propositis, puta die septimo antequam is finiretur, flebat ante eum assidue: unde tandem victus Samson eodem die septimo ante solis occasum, ei rem totam exposuit. Non enim primis hujus septenarii diebus, sed ultimo et septimo urserunt eam Philisthæi cum minis incendii, ut solutionem ænigmatis a Samsone expiscaretur; nam ante diem septimum sperabaut ipsi se, cogitando, solutionem illius inventuros; et adveniente die septimo quo mulcta indicta solvenda erat, si ante vesperam ænigma non exponerent, desperantes de ejus solutione uxorem stimularunt, ut omni ratione et modo illam a Samsone extorqueret. Hoc est enim quod paulo ante dictum est v. 15. *Cumque adesset dies septimus, dixerunt ad uxorem*. etc. *Septem diebus* ergo *flebat*, id est, in fine septem dierum, sive die septimo et ultimo flebat. Cum enim spatium temporis nominatur, cujus nulla pars designatur, significatur ejus plenitudo sive complementum, uti dixi, in Cannnibus proœmii. Idipsum docet noster Gaspar Sanchez in Habacuc. pag. 1202. litt. B. et Vat. *Septem diebus*, inquit, *id est usque ad septimum diem; nam incœperat quarto die flere*. Vide hic quam insidiosæ sint lacrymæ mulieris. Vere Cato:

> Conjugis iratæ noli tu verba timere,
> Instruit insidias lacrymis, dum fœmina plorat.

Quæ statim indicavit civibus suis. Vide hic ut uxor prodat maritum Samsonem. Vere Menander: *Mulier*, ait, *etiam cum dicit optima et suavissima, formidanda est vel maxime*. Et Antiphanes: *Unum hoc se dicebat mulieri credere, fore ut mortua cum fuerit non reviviscat; in aliis omnibus, quamdiu vivit, ei nihil credere*. R. Jose celebris illius Antigoni discipulus in Pirke Avoth c. 1. *Ne*, inquit, *sermonis multum cum muliere habeas: ne quidem ut dixerunt Rabbini cum uxore propria, quanto minus cum aliena? Unde et dixerunt sapientes: Quotiescumque cum fœmina sermonis plus habet vir, sibi ipsi malum accersit, et a studio legis impeditur, tandemque in gehennam descendit.*

18. Quid dulcius melle, et quid fortius leone?] q. d. Ænigmatis tui: *De comedente exivit cibus, et de forti egressa est dulcedo*, hæc est solutio, quod tu in ore leonis voracis et fortis inveneris favum mellis: *Quid enim dulcius melle, et quid fortius leone?* S. Ambr. ep. 24. quæ in veteri editione est 70. ex Josepho addit Samsonem tum illico subjecisse: *Quid muliere perfidiosius?*

Alleg. hæc omnia Christo eleganter et multipliciter applicat S. Paulinus ep. 4. Primo, *Christus*, inquit, *ipse nobis leo est, in cujus mortui ore cibum mellis invenimus. Quid enim dulcius Dei verbo? Et quid fortius Dei*

dextera? Aut in cujus mortui ore favus, et opes nisi in cujus verbo salutis nostræ bonum et congregatio gentium.

Secunde: *Quarum* (Gentium) *potius figuram plerique in hoc leone posuerunt, quia populus gentium, qui credidit, corpus feritatis erat ante, nunc Christi est, in quo Apostoli velut apes a rore cœli et divinarum floribus gratiarum mella sapientiæ condiderunt, ac sic esca ab ore edentis exierit, quia prius efferæ a Deo nationes receptum Dei verbum fideli corde sumentes fructum salutis ediderint.*

Tertie: *Qui vero Christum magis in eodem sibi leone proponunt, Samsonem Judæorum figuram accipiunt, videlicet ut illum leonem quasi Christum Judæis occideret, id quoque assignantes mysticæ præparationi, quod eo potissimum tempore, quo conjugium petebat optatam potentis belluæ egerit cædem: quia videlicet non posset fimari conjugium, quod in Christo et Ecclesia pactum est, nisi occiso leone de tribu Juda. Idem enim Dominus et Leo ille qui vicit et catulus leonis est, sua sponte sopitus, et a semetipso resuscitatus, de quo scriptum est: Quis suscitabit eum? Voluntarie enim sacrificans pro nobis Patri hostiam sui corporis; idem summus in æternum sacerdos animam suam, sicut ipse testatur, eadem resumpsit potestate qua posuit.*

Quartu: *Hic leonis catulus, quia Filius Dei, et idem Leo, quia æqualis patri, quare ut mihi videtur, huic aptius est leoni. De edente exivit esca, et de potente dulcedo. A quo enim nisi a Salvatore nostro, cujus sermo vita est, et qui hanc nobis escam simul et ruminavit docens, et prompsit impertiens; et si placet aliter, ut de edente esca sic exeat, quia hic leo de tribu Juda pro nobis victor, ex ore nos adversi leonis eripiens, ideo venatur ut servet, capit ut absolvat, frangit ut solidet, mandit ut integret, hoc in nobis edens, quo corrumpimur. Quomobrem optemus hujus leonis præda fieri, ne simus præda leonis inimici; efficiamur esca Dei, ne simus esca serpentis: edat nos Christus, ne diabolus voret.*

Anagog. *Edente enim Christo in nobis absumitur, quo consumitur; Christus etenim vita est, et mortale hoc non poterimus deponere, nisi absorbeamur, quia mortem nostram devorat Christus.*

Tropol. *Cibus enim Christi esse non possumus, nisi faciamus voluntatem ejus, ut vicissim et ipse cibus nobis fiat, in quo semper vivimus, si ad ejus præcepta vivamus. Sic ergo de potente exit dulce, cum amaritudine malitiæ nostræ per ipsum in dulcedinem bonitatis commutata, dulcis a verbo ejus esca procedimus, qui nos edendo consumpsit peccato, reparavit ad vitam. Solus hic potens, dulciter potens, qui liberavit pauperem ab avaro potente, qui feritatem mei corporis per mysterium pietatis suæ in mortem sui corporis perimens, ibi cibum vitæ edit, ubi miseræ fames mortis arebat, qui mihi offensionem gratia, peccatum justitia, infirmitatem virtute, mortem vita, confusionem gloria, regno mutavit exilium, quia audiebamus: Terra es, et in terram ibis; nunc jam audimus: Conversatio vestra in cœlis est.*

Quid dulcius melle?] Resp. saccharum; sed saccharum illo ævo et pluribus sequentibus fuit incognitum. Unde in Scriptura nulla ejus fit mentio. Legi totam S. Script. et nusquam inveni vocem *saccharum;* imo primi qui sacchari mentionem faciunt fuere Dioscorides, Plinius et Galenus, qui tamen tantum cannarum sacchari meminerunt, modum vero illud per ignem liquandi, ac ad candorem, spissitudinem, et eximium dulcorem mire modo excoquendi non attingunt; ita ex Matthiolo et Cardano nostri Conimbr. in Meteora lib. 7. cap. 10. Audi Plinium lib. 12. cap. 8. *Saccharum et Arabia fert, sed laudatius India. Est autem mel in arundinibus collectum gummium modo candidum, dentibus fragile. Amplissimum nucis avellanæ magnitudine ad medicinæ tantum usum.* Hæc Plinius, nec plura habet de sacchare.

Mystice: *Quid dulcius melle?* Audi Sapientiam: *Spiritus meus super mel dulcis, et hæreditas mea super mel et favum.* Ecclesiast. 24. 27.

Quid fortius leone?] Audi Zerobabel: *Forte est vinum, fortior rex, fortiores sunt mulieres, super omnia autem vincit veritas.* 3. Esdræ 3. 10. Veritas ergo est fortior leone, adeoque rerum omnium fortissima. Tropologiam dedi v. 13. et 14. cui adde in leonum ore inveniri mel, cum in ore superborum, in quo prius erat puter arrogantiæ et blasphemiæ, postea pœnitentium et humilium invenitur dulcedo laudis et gratiæ Dei.

Qui ait ad eos: Si non arassetis in vitula mea, non invenissetis propositionem (ænigma) meam.] Nonnulli per arationem intelligunt fornicationem Philisthinorum cum uxore Samsonis, utpote pariter Philisthæa; τὸ enim *vitulam* notat eam fuisse petulantem, procacem et lascivam. Verum nulla hic fornicationis facta est mentio, sed potius minarum, quibus Philisthæi coegerunt illam a Samsone exquirere ænigmatis solutionem. Dico ergo: Hebr. חרש *charas* significat excogitare, vestigare, et insuper arare: itaque arare hic penitur pro vestigare, scrutari, rimari, quia sicut arando aperitur terra tecta, sic rimando aperitur et invenitur rei occultæ veritas. Sensus ergo est, q. d. nisi fraudulenter per uxorem meam perfidam exquisissetis solutionem mei ænigmatis, numquam illud vestro acumine invenissetis. Porro uxorem vocat vitulam ob juvenilem ejus levitatem, imprudentiam et inconstantiam, qua marito Samsoni hoc onus solvendi triginta sindones sua perfidia imposuit, ac suos Philisthæos licet nec consanguineos, nec affines illi antetulit. Decem mulierum formas, ait Serarius, depinxit olim Simonides. Alias enim dixit sues, alias vulpes, alias canes, quasdam vero terræ similes, quasdam mari, nonnullas cineri asinoque clitellario, mustellæ, jubato equo, simiæ, demum vero apibus etiam, hasque unas, sicuti et Phocilides, laudavit. Samson vero noster monstrat quasdam etiam esse vitulas, quæ lascivæ, loquaces, infidæ, jugique impatientes, ac Domino conjugato suo molestæ ac noxiæ.

Mystice S. Ambr. l. 2. de Spiritu Sancto in proœmio, docet per uxorem Samsonis, hoc est per Ecclesiam e Gentibus collectam, quærendam a Christo revelationem arcanorum Dei, fidei et salutis: *Quid dulcius melle, quid fortius leone? Ad quæ ille respondit: Si non domuissetis vitulam meam, non invenissetis quæstionem meam. O divinum mysterium! o evidens Sacramentum! Evasimus interemptorem, potentem vicimus. Ibi nunc cibus vitæ est, ubi erat ante miseræ fames mortis. In salutem pericula, in suavitatem amaritudo convertitur. Gratia ex offensione processit, potentia ex infirmitate, vita de morte. Sunt tamen qui e contrario putent fundari non potuisse conjugium, nisi occiso leone de*

tribu Juda. Et ideo in corpore ejus, hoc est, Ecclesia apes repertas, quæ condunt mella sapientiæ, quia post Domini Passionem magis Apostoli crediderunt. Hunc igitur leonem Samson, quasi Judæus occidit, et in eo mel in figura redimendæ hæreditatis invenit, ut reliquiæ salvæ fierent secundum electionem gratiæ.

19. IRRUIT ITAQUE IN EUM SPIRITUS DOMINI, impellens eum ad heroicam Ascalonitarum hostium Israelis stragem: DESCENDITQUE ASCALONEM; ET PERCUSSIT IBI TRIGINTA VIROS, QUORUM ABLATAS VESTES DEDIT IIS QUI PROBLEMA SOLVERANT,] Ita nimirum hostibus promissum hosticum præmium ex hostium eorumdem cæde et spoliis persolvit. Juste ergo hoc fecit Samson, tum quia justum erat Israeli cum Philisthæis bellum; tum quia ad hoc eum agebat irruens Spiritus Domini, qui pariter effecit, ut Thamnatenses Philisthæi et OEdipi, qui ænigma hoc solverant, vel nescirent Ascalonitas hos sibi coofœderatos a Samsone cæsos, vel si scirent, in eum insurgere, et sociorum necem ulcisci non auderent.

Dices: Numer. 6. vetitum erat ne nazaræi tangerent quid immundi, v. g. cadaver; quomodo ergo Samson, qui erat nazaræus, cadavera occisorum a se tetigit, ut eis tunicas adimeret? Resp. a peccato, æque ac ab immunditia legali excusat eum necessitas solvendi debitum paranymphis promissum. Adde Samsonem hæc omnia fecisse impulsu irruentis in se spiritus Dei, uti hic dicitur. Deus enim eum quasi magister dirigebat, ac proinde in lege eum eo dispensabat. Id patet ex eo quod Deus paraverit ei cibum favi et mellis in ore leonis mortui, ac potum in maxilla asini pariter mortui cap. 15. Quis autem non utatur escis et potibus sibi a Deo paratis?

IRATUSQUE NIMIS ASCENDIT IN DOMUM PATRIS SUI.] *Iratus*, tum uxori suæ, quæ secretam ænigmatis solutionem a Samsone acceptam revelaverat et prodiderat Philisthæis, ideoque causa fuerat cur ipse iisdem pendere deberet triginta tunicas et sindones, quæque magis amabat juvenes Philisthæos, quam sponsum suum Samsonem. Unde et ipsa a Samsone fecit divortium, alteri, scilicet Philisthæo cuidam e pronubis Samsonis nubens; indeque Samson novam malefaciendi Philisthæis sumpsit ansam.

IRATUS,] quoque paranymphis suis Philisthæis, qui fraude per uxorem Philisthæam ænigmatis solutionem, indeque præmium triginta sindonum a se extorserant. Iratus denique toti urbi Philisthinæ, quæ tam fraudulentos paranymphos sibi assignaverat.

20. UXOR AUTEM EJUS ACCEPIT MARITUM UNUM DE AMICIS EJUS ET PRONUBIS.] Septuag. eum vocant *nymphagogum*, alii *paranymphum*. Christus Matth. 9. vocat eos *amicos sponsi*; alibi vocantur *filii sponsi*, vel *filii nuptiarum*; qualis Christo fuit Joannes Baptista, dum ejus cum Ecclesia nuptias sua prædicatione honestavit, et quasi conciliavit.

CAPUT DECIMUM QUINTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

SAMSON, OB UXOREM SIBI ADEMPTAM ET ALTERI TRADITAM, PER 150. FACES AD CAUDAS TRECENTARUM VULPIUM ALLIGATAS SEGETES PHILISTHINORUM SUCCENDIT; QUARE PHILISTHÆI EJUS UXOREM CUM PATRE COMBURUNT. MOX, V. 8. SAMSON INGENTI PLAGA EOS PERCUTIT. QUARE IPSI CONFLATO EXERCITU SAMSONEM SIBI A JUDÆIS DEDI POSCUNT; HI ILLUM LIGATUM DEDUNT, SED ILLE RUPTIS FUNIBUS MILLE PHILISTHÆOS MAXILLA ASINI OCCIDIT, V. 15. DEINDE SITIENS ORANDO EX EADEM MAXILLA AQUAM ELICIT, SITIMQUE RESTINGUIT, V. 18.

1 POST aliquantulum autem temporis, cum dies triticeæ messis instarent, venit Samson, invisere volens uxorem suam, et attulit ei hœdum de capris. Cumque cubiculum ejus solito vellet intrare, prohibuit eum pater illius dicens: 2. Putavi quod odisses eam, et ideo tradidi illam amico tuo; sed habet sororem, quæ junior et pulchrior illa est, sit tibi pro ea uxor. 3. Cui Samson respondit: Ab hac die non erit culpa in me contra Philisthæos; faciam enim vobis mala. 4. Perrexitque et cepit trecentas vulpes, caudasque earum junxit ad caudas, et faces ligavit in medio; 5. quas igne succendens, dimisit, ut huc illucque discurrerent. Quæ statim perrexerunt in segetes Philisthinorum. Quibus succensis, et comportatæ jam fruges, et adhuc stantes in stipula, concrematæ sunt, in tantum, ut vineas quoque et oliveta flamma consumeret. 6. Dixeruntque Philisthiim: Quis fecit hanc rem? Quibus dictum est: Samson gener Thamnathæi; quia tulit uxorem ejus, et alteri tradidit, hæc operatus est. Ascenderuntque Philisthiim, et combusserunt tam mulierem quam patrem ejus. 7. Quibus ait Samson: Licet hæc feceritis, tamen adhuc ex vobis expetam ultionem, et tunc quiescam 8. Percussitque eos ingenti plaga, ita ut stupentes suram fœmori imponerent. Et descendens habitavit in spelunca petræ Etam. 9. Igitur ascendentes Philisthiim in terram

Juda, castrametati sunt in loco qui postea vocatus est Lechi, id est, maxilla, ubi eorum effusus est exercitus. 10. Dixeruntque ad eos de tribu Juda: Cur ascendistis adversum nos? Qui responderunt: Ut ligemus Samson venimus, et reddamus ei quæ in nos operatus est. 11. Descenderunt ergo tria millia virorum de Juda, ad specum silicis Etam, dixeruntque ad Samson: Nescis quod Philisthiim imperent nobis? quare hoc facere voluisti? Quibus ille ait: Sicut fecerunt mihi sic feci eis. 12. Ligare, inquiunt, te venimus, et tradere in manus Philisthinorum. Quibus Samson: Jurate, ait, et spondete mihi, quod non occidatis me. 13. Dixerunt: Non te occidemus, sed vinctum trademus. Ligaveruntque eum duobus novis funibus, et tulerunt eum de petra Etam. 14. Qui cum venisset ad locum Maxillæ, et Philisthiim vociferantes occurrissent ei, irruit Spiritus Domini in eum, et sicut solent ad odorem ignis lina consumi, ita vincula quibus ligatus erat dissipata sunt et soluta. 15. Inventamque maxillam, id est, mandibulam asini, quæ jacebat, arripiens, interfecit in ea mille viros. 16. Et ait: In maxilla asini, in mandibula pulli asinarum, delevi eos et percussi mille viros. 17. Cumque hæc verba canens complesset, projecit mandibulam de manu, et vocavit nomen loci illius, Ramathlechi, quod interpretatur elevatio maxillæ. 18. Sitiensque valde, clamavit ad Dominum, et ait: Tu dedisti in manu servi tui salutem hanc maximam atque victoriam; en siti morior, incidamque in manus incircumcisorum. 19. Aperuit itaque Dominus molarem dentem in maxilla asini, et egressæ sunt ex eo aquæ. Quibus haustis, refocillavit spiritum, et vires recepit. Idcirco appellatum est nomen loci illius, Fons invocantis de maxilla, usque in præsentem diem. 20. Judicavitque Israel in diebus Philisthiim viginti annis.

3. Ab hac die non erit culpa in me contra Philisthæos; faciam enim vobis mala,] q. d. ulciscar injuriam in uxoris meæ ablatione mihi illatam; quare vobis imputate clades a me inferendas, non mihi. Ego enim vobis injuriam non intuli, sed vos mihi intulistis. Vestra ergo est culpa, vestra erit et pœna. Porro Samson maxime intendebat ulcisci publicas injurias toti populo a Philisthæis illatas, sed iis tacitis suas privatas eis objicit, ne Philisthæi iras et arma in totum populum, sed in se solum convertant. Ipse enim omnes quasi ad duellum provocabat, quod erat opus heroicæ fortitudinis, æque ac prudentiæ et charitatis in suos populares et cives, ut eos a Philisthæorum vindicta faceret immunes.

4. Cœpit trecentas vulpes.] Hinc patet Samsonem æque callidum ac fortem fuisse, utpote qui vulpes adeo dolosas dolo superarit et ceperit. Tritum est illud: *Annoso vulpes non capitur laqueo;* sed norat ipse vulpinari cum vulpibus, fecitque quod Lysander ajebat: *Si leonis exuviæ* non *sufficiunt, vulpis pellem eis assue,* hoc est, quod robore conficere nequis, confice astutia. Et illud Pindari de Melisso Ode 4. *Ille animositate similis audaciæ graviter frementium leonum ad venandum cum labore; solertia autem est vulpes, quæ supina cohibet impetum aquilæ; oportet autem quodlibet faciendo labefactare adversarium.* Adde Deum, per Angelum secundantem actus Samsonis, has vulpes collegisse eo loco et modo, quo sciebat illas facile a Samsone capiendas, sicut animalia omnia adduxit ad Noe tempore diluvii, ut ipse ea eorumque stirpem servaret in arca, aut certe artem et rationem has vulpes capiendi Samsoni suggessisse. Porro Judæa, ac præsertim tribus Dan, abundat vulpibus, unde in tribu Dan erat locus *Solebim, in quo erant vulpes,* capite 1. 35. ut vertunt Sept. Hinc et illud Cant. 1. *Capite nobis vulpes parvulas quæ demoliuntur vineas.* Sic Julius Cæsar Romæ spectaculum dedit leonum 400. Probus imper. mille, item mille leopardorum, mille cervorum, mille aprorum, mille ibicum, mille struthionum: Heliogabalus collegit mille mustelas, totidem sorices, decem millia murium, decem millia pondo aranearum et muscarum. Teste Lampridio et Vopisco in eorum vitis, ac Plinio l. 8. 16. Quid mirum si Samson trecentas collegerit vulpes? Collegit autem eas, tum ne vineas civium suorum vastarent, tum ut segetes Philisthinorum succenderent. Ita civibus suis tantum profuit, quantum hostibus nocuit.

Caudasque earum junxit ad caudas.] Noluit Samson singulis vulpibus alligare faces, licet id opinetur Abulens. ne singulæ in antra sua se abderent, et faces exstinguerent, sed binis vulpium caudis singulas faces alligavit, ut dum una huc, altera illuc conatur faces effugere, in campos segetum plenos profugiant, illasque succendant. Rursum ut moram ad succendendum segetes omnes necessariam eis injiceret, dum una vulpe fugiente altera sistit, vel alio se proripere satagit.

Et faces ligavit in medio.] Pro *faces* Hebr. est לפידים *lappidim,* id est, torrens, tædas, titiones ex pino, cedro, cupresso aliaque pingui materia, quæ facile ignem concipiunt, diuque fovent et retinent. Hebr. est. *Convertit caudam ad caudam, et facem posuit in medio duorum caudarum.* Non ergo implexæ vel astrictæ a Samsone fuere vulpium caudæ; hoc enim difficile fuisset, et impedimento vulpium cursui, sed utriusque vulpis caudæ fortiter adnexo, quin et longius tracto fune Samson medium titionem vel facem alligavit, ut a binis fortius traheretur, minusque objectis stipulis vel impedimentis retineretur: sicubi vero implicaretur, acuto astutoque vulpium ingenio expediretur. Porro vulpes hæ ignem ad caudas se insequentem continuo fugientes (valde enim ignem horrent vulpes) ad segetes, ut in iis latitarent, putantes se ignem effugere posse, receperunt; illasque succensas a se rursum fugientes, in alias et alias segetes profugerunt, eisque pariter ignem immiserunt;

quocirca plurimas non tantum segetes, sed et vineas et oliveta succenderunt. Ingens ergo damnum hic Philisthæis intulit Samson.

Serarius opinatur ex hoc facto Samsonis orta esse vulpinalia Romæ. Romani enim quotannis Aprili mense, quando in Circo celebrabant Equiria, id est, ludos equestres, simul solebant vulpem ardenti tæda exurere, cujus ritus originem Ovidius l. 4. Fastor. refert ad rusticum quemdam, qui Carseolis vulpem, eo quod gallinas suas comedisset, exurere cœpit; sed vulpes ex rogo elapsa in vicinas segetes eas succendit. Verum hoc videtur esse fabula, vera autem est hæc vulpium historia a Samsone edita. Unde videntur Romani illam, ut et multa alia ab Hebræis accepisse. Omnium enim gentium ritus et superstitiones Roma in se transtulit.

Tropol. S. Ambr. in Psalm. 118. serm. 11. in fine, S. August. serm. 107. de Temp. hom. 4. in Cant. per vulpes accipiunt Hæreticos: primo, quia utrisque ingens inest dolus et ars fallendi. Hinc. S. Isidor. lib. 12. Etymol. c. 2. vulpi hoc dat etymon: *Vulpes*, inquit, *dicitur quasi volupes; est enim volubilis pedibus, et numquam rectis itineribus, sed tortuosis anfractibus currit fraudulentum animal, insidiisque decipiens. Nam dum non habuerit escam, fingit mortem; sicque descendentes quasi ad cadaver volucres rapit et devorat.*

Audi S. Ambr. loco jam citato: *Per hanc figuram* (vulpium) *significans quod improbi ac fraudulenti homines, et maxime hæretici liberam linguam habeant ad latrandum, sed exitus impeditos: aut religiosa principia, finem vero fraudis suæ incendio deputatum, ideoque et trecentas vulpes dimisit, eo quod perfidi crucis quidem se prædicatione commendare desiderant, sed mysterium ejus tenere non possunt, qui hac prædicatione composita et falsa atque simulata urere magis conantur fructus alienos: cum utique vera crux Domini non exurat aliena merita, sed fœcundet.* Idem in c. 9. 5. Lucæ: *Hæretici*, inquit, *fructus succendere conantur alienos. Ad præsens ore liberi, sed in futurum ignem jam vincti, cauda facibus significantes sui finis incendium.*

Secundo, vulpes hæ capitibus dissociantur, sed caudis sociantur; quia apud Hæreticos tot sunt sententiæ, quot capita; omnes tamen in fine conspirant ad fidem orthodoxam impugnandam.

Tertio, Hæretici instar vulpium Samsonis suis litibus, bellis, cædibus, incendiis omnia devastant.

Quarto, Philisthæis, id est, aliena dogmata sectantibus nocent, non fidelibus in fide constantibus.

Quinto, *Quid sibi volunt caudæ vulpium*, ait S. August. *nisi posteriora Hæreticorum, qui prima habent blanda, magna deceptoria opera*, quasi capita; *posteriora vero ligata, id est, damnata, et ignem in fine trahentia, ut eorum fructus et acta consumant, qui suis seductionibus acquiescunt.*

Sexto, vulpes cicurari nequit, nec ulla arte mores et dolosam indolem mutat; sic nec Hæretici. Unde nullus hæresiarcha (excepto Berengario, cujus dubia est salus) legitur ad fidem Orthodoxam rediisse. Vidi Lovanii vulpeculam recens natam, quæ juncta catulis felis cum iis lacte felis alebatur, sed ipsa illico catulos felis occidit: vidi aliam cum catulo canis grandiore educari, sed ita ut vulpes non caninos, sed canis vulpinos a socio vulpe mores indueret.

Septimo, vulpes cum vult imitatur latratum canis et ululatum lupi; sic Hæretici alios se simulant, et Orthodoxam vocem fidemque imitari se jactant.

Octavo, vulpes numquam rectis itineribus, sed tortuosis semper anfractibus currit. Sic apud Hæreticos omnia sunt prava, vafra, distorta, nec aliud nisi dolos, cædes, proditiones Catholicorum machinantur.

Nono, vulpes in spelæum una via intrat, alia exit, ait S. August. in Psalm. 80. sic Hæretici, dum una ratione premuntur, alia elabuntur. Rursum per blanditias irrepunt, at cum dominium assecuti sunt, feroces evadunt, exeuntque per rapinas, strages et funera civium.

Decimo, vulpes callida est, quia calida, indeque fœtens; sic Hæretici ardent invidia, ira et libidine, indeque putent.

Undecimo, vulpes ubi minxerit, illico terram efficit sterilem, ut germinare nequeat: sic ubi Hæretici suam hæresim effuderint, omnia virtutum germina exarescunt. Ipsi igitur

Astutam vafro gestant sub pectore vulpem.

Samson ergo capiens vulpes est doctor revincens Hæreticos, ac per eos hæresum libros et Synagogas comburens. Ita Origen. hom. 4. in Cant. et S. August. in Psal. 70.

5. Et comportatæ jam fruges, et adhuc stantes in stipula,] id est, segetes tam demessas et in acervum comportatas, quam non demessas et in agro adhuc stantes. Hebr. *Succendit ab acervo usque ad segetem*; Sept. *arserunt ab area usque ad spicas rectas.*

6. Et combusserunt tam mulierem quam patrem ejus,] eo quod secundis suis nuptiis occasionem dederit Samsoni succendendi suas segetes. Addit Josephus cognatos quoque ejus fuisse exustos. Ecce mulier hæc volens effugere cremationem a Philisthæis sibi comminatam, sua perfidia in eumdem ignem recurrit. Rursum disce hic adulteras (qualis erat hæc mulier) olim punitas morte, eaque ignis et incendii. Unde et Judas Thamar nurum suam ob adulterium jussit comburi. Genes. 38. 24. Vide ibi dicta. Audi S. Bonifacium, Epist. 19. ad Ethibaldum Merciorum regem: *Saxones adulteram cogunt per laqueum suspensam vitam finire, et super bustum illius incensæ et concrematæ corruptorem ejus suspendunt.*

8. Percussitque eos ingenti plaga (obvios quosque passim feriendo, sternendo et mactando) ita ut stupentes suram femori imponerent,] quod intensæ et anxiæ cogitationis signum est: tunc enim quasi stupentes solemus suram pedis unius alteri fœmori imponere. Ita Sanctus Augustinus et Hugo Victor. Hebr. *Percussit eos tibia super fæmur plaga magna.* Vatabl. *Percussit eos in crure una cum tibia;* hoc est percussit eos in cruribus simul et femoribus. Chaldæus: *Percussit equites cum peditibus.* Rabbi David. *Percussit eos circumagendo se super pedes*, id est, circumgyrando omnes circumcirca occidebat, ne a tergo lædi posset. Sic Lusitani pauci in India contra multos barbaros pugnantes, circumgyrando se, pugnant in orbem. Hebræi et Burgensis: *Percussit eos sura, id est, calcibus fæmora Philistinorum*, q. d. Non armis feriendo, sed calcibus calcitrando eorum fœmora illisit. Ita varii varie. Verum optime et plenissime

vertit· Noster juxta sensum quem dedi, cui consentiunt Septuag. qui vertunt: *Percussit eos tibiam super femur* (præ stupore.ponentes) *plagam magnam.*

Est hæc secunda hujus capitis plaga a Samsone Philisthæis inflicta, tertiam per maxillam irrogatam audiemus v. 15.

Habitavit in spelunca petræ Etam,] quæ sita erat in tribu Juda, habobatque vicinum torrentem, ait Adrichom. Innuit hic Script. præcedentem Samsonis pugnam in viciois Juda montibus contigisse, indeque victorem Samsonem ad speluncam Etam demigrasse, ubi propter locorum angustias, unus aliquis miles plurimis bellatoribus par esse posset, tantoque magis Samson, qui solus in medio campo pluribus centuriis præstabat. Neque tamen eo secessit metu, sed ut ait Dionys. quo ibi quietius vacaret Deo, quo impulsore ista patrabat. Et ne urbs, quam adiisset, ipsius causa periclitaretur; cum ille vellet suo se tantum periculo ac virtute tutari. Ita Salianus.

13. Ligaveruntque eum.] Potuisset Samson civibus suis resistere ac dicere: Ego vestri causa percussi Philisthæos, ut eorum vires infringam ne vobis dominentur, cur ergo me liberatorem vestrum eis traditis; sed noluit ut eos immunes et indemnes a Philisthæis redderet, qua in re illustre dedit exemplum justitiæ legalis, æque ac civicæ charitatis, quia ipse vitam suam pro publica civium et Reipubl. salute periculo mortis exposuit. Audi S. Ambrosium paraphrastice hunc locum et sensa Samsonis graphice describentem epist. 24. quæ in veteri edit. ep. 70. *Et quæ justitiæ forma est genus Abrahamidarum, ut circumscriptæ primo conjugis, deinde obductæ perniciosa mihi vindicta sit, et sine periculo domesticam injuriam non licuerit ulcisci? Tantumne inclinatis animos ad turpe vernularum obsequium, ut executores eos alienæ præbeatis insolentiæ, atque in eosmetipsos certatis manus? Si pereundum est, quia dolorem habui, liberum juvat perire manibus Palæstinorum. Tentato domus, sollicitata uxor. Si non licuit mihi vivere sine eorum fraude, saltem liceat mori sine meorum scelere. Retuli ego acceptam injuriam, non intuli. Vos æstimate an digna vicissitudo fuerit. Illi de domno fructuum queruntur; ego de conjugis amissione. Conferte manipulos messis et sociam thori. Dolorem meum ipsi probarunt, cujus injurias vindicaverunt. Videte quo eos ministerio dignos putant. A vobis eum morte affici volunt, quem ipsi ultione dignum, de iis qui me læserant, judicaverunt, et qui vindictæ præbuere ministerium. Sed si adeo subdita superbis collo geritis, tradite me hostium manibus, eos nolite occidere. Non mortem abnuo, sed vestrum fugio contagium. Verum si formidine ceditis, insolentibus alligate vinculis manus: inermes licet invenient sibi arma nodis soluta. Certe conditioni impositæ satis futurum arbitrati sunt, si vivemtem in potestatem daretis.*

Allegorice, Samson hic fuit typus Christi, qui a civibus suis Judæis ligatus et traditus est Pilato et Romanis, ut ab eis crucifigeretur. Ita sanctus Augustinus.

14. Et sicut solent ad odorem ignis lina consumi,] id est, facillime Samson rupit funes, perinde ac lina, quæ sicca, mox ut calorem ignis senserint, comburuntur. Metaphorice sensus caloris vocatur odor. Unde Septuag. *Sicut stuppa cum olfecerit ignem.* Perperam ergo nonnulli Codices pro *odorem* legunt *ardorem*, et pro *lina ligna.*

Inventamque maxillam, id est, mandibulam asini, quæ jacebat.] Hebr. maxillam טריה *teria*, id est, virentem, id est, humentem et tabo adhuc fluentem. Ita Chald.

Interfecit in ea mille viros.] Asini enim nti magna habent duraque capita, sic et maxillas, præsertim in Syria, ubi sunt grandiores et fortiores nostratibus; quamquam naturaliter vix fieri poterat ut una maxilla occideret mille viros; nam percutiendo tot viros maxillam sæpius confregisset; sed Dei virtus ei adfuit, quæ et maxillam in suo robore conservavit, ut tot ictibus allisa duris corporibus non romperetur, ac Samsoni vires dedit, ut per illam mille viros necaret. Hic impletum illud Psalm. 3. 8. *Percussisti omnes adversantes mihi sine causa,* ubi pro *sine causa.* Hebr. est לחי *lochi*, id est, *maxillo.*

Symbol. in maxilla asini Samson percussit mille Philisthæos. Homo enim carni, gulæ et luxuriæ deditus (uti erant Philisthæi) nihil est aliud quam bucca aut maxilla, ait Clemens Alex. l. 2. Pædag. c. 1. sub initium. Mala ergo sive maxilla asini percussit asinos, id est, Philisthæos asininos et carnales. Sicut ergo Hercules non telo, sed clava tot monstra cecidit, sic Samson maxillam vertit in clavam, eaque hostes prostravit.

Mystice S. Ambr. lib. 2. de Spiritu Sancto in Prooemio per maxillam accipit patientiam, quæ omnium est victrix: *Invictus Samson,* inquit, *atque ita insuperabilis, ut in maxilla asini viros mille percuteret; ita plenus gratiæ cœlestis, ut etiam aquam in maxilla asini sitiens reperiret; sive ad hoc miraculum conferas, sive ad miraculum certas, quod in populi foret humilitate gentilis et requies et triumphus, juxta quod scriptum est: Qui te percusserit in maxillam, præbe ei et alteram. Per hanc enim injuriarum patientiam, quam erudiunt sacramenta baptismatis et de quibusdam stimulis iracundiæ triumphamus, ut morte obita resurrectionis requiem consequamur.*

Hinc Cabalistæ tradont חמר *chamor*, id est, asinus, per anastrophen idem esse quod רחם *rechem*, id est, misericordia, qua Christus pro nobis pugnans dæmones, omnesque nostros hostos profligarit.

16. Et ait: In maxilla asini, in mandibula pulli asinarum delevi eos,] in Hebræo pulchra est paranomasia: בלחי חמור חמרתים *Bilchi chamor chamoratbaim*, quod Pagnin. Cajet. Vatabl. et Rabbini vertunt: *In maxilla asini acervum acervorum duorum percussi*, q. d. Duos acervos vel cumulos Philisthinorum cecidi. Ludit in voce *chamor*, id est, asini, quæ deducta est a *chomer*, id est, acervus sive mensura quæ corus dicitur continetque triginta modios; hæc enim erat asinarium onus, quod asinus in Palæstina bajulabat. Ita Vilalpando parte 2. de templo lib. 3. cap. 9.

Porro Josephus et S. Ambr. epist. 70. opinatur Samsonem hæc ex arrogantia dixisse, idooque sili a Deo afflictum. Audi S. Ambrosium: *Utinam quam fortis in hostem, tam moderatus in victoria fuisset! Verum quod facile usu venit, insolens rerum secundarum animus qui debuit eventum pugnæ divino favori et præsidio deferre; sibi arrogavit dicens: In maxilla asini delevi mille viros. Nec aram statuit Deo, nec hostiam immolavit, sed negligens sacrificii, assumptor gloriæ,*

ut triumphum suum perpetuo consecraret nomine, vocavit locum maxillæ interfectionem.

Verum melius Abulens. Serarius et alii censent Samsonem hoc cantico gratias Deo egisse, quod ejus ope solus per unam maxillam ceciderit exercitum Philisthinorum. Addunt Lyran. Abul. Cajet. et Arias (idque colligitur ex v. sequenti) Samsonem prolixius carmen hic Deo cecinisse: v. g. illud quod postea cecinit David Ps. 143: *Benedictus Dominus Deus meus qui docet manus meas ad prælium, et digitos meos ad bellum*, etc. ac post singulos versus iterasse: *In maxilla asini, in mandibula pulli asinarum delevi eos*, quasi carmen intercalare.

18. Sitiensque valde,] ex labore tum itineris, tum mactandi tot Philisthæos.

19. Aperuit itaque Dominus molarem dentem (Septuag. *lacum qui in maxilla*. Perperam Chald. *petrom quæ in maxilla*, nisi per petram accipias os dentis durum ut petram. Hebr. enim מכתש *machtes*, dentem molarem significat) in maxilla asini, et egressæ sunt ex eo aquæ,] S. Ambr. ep. 70. *Dei misericordia*, inquit, *cum projecisset ille maxillam, aperuit scissuram ejus, et fons erupit ex ea.* D. Hieron. in Epitaph. Paulæ: *Fontem de molari maxillæ dente produxit.* Prudentius in Enchiridio:

Ab ore leonis
Mella fluunt: maxilla asini fontem vomit ultro.
Stultitia exundat lymphis: dulcedine virtus.

Et S. Ephrem tom. 1. pag. 128. *Tantæ*, inquit, *erat Samson sanctimoniæ, ut etiam quandoque sitiente eo, et in inopia aquæ orante, ex arrepta mandibula asini emortua aquæ scaturirent.* Sanctus Chrysost. hom. 15. ex variis in Matthæum locis: *Sanctus erat Samson, atque in tantum sanctus, ut cum sitisset post laborem pugnæ, in loco sicco deprecatus in defectu animæ suæ Dominum, statim ex ipsa maxilla quam in manu tenebat, erumpente aqua, biberit, atque inde sitis æstum ex eodem mortui pecoris osse quo vicerat, refectus extinxerit.*

Nota quod ait Chrysost. *quam in manu tenebat*, hoc est manu tenuerat; nam jam ante eam in terram projecerat, ibique eo orante ex illa fons erupit. Porro erupit hic fons ex terra in maxillam, indeque scaturiit, ut majus appareret miraculum, idque congrue ad meritum Samsonis et præmium: quia enim ipse per mandibulam fortissime pugnans et cædens Philisthæos ingentem contraxit sitim; hinc Deus per eamdem maxillam sitis remedium præbuit, eliciens ex illa fontem aquæ perennem. Disce hic quam magnus Deus per res viles et parvas, uti per maxillam, magna operetur, quare nemo desperet se ejus ope magna facturum, dummodo ei strenue cooperetur.

Idcirco appellatum est nomen loci illius: Fons invocantis de maxilla,] τὸ *de maxilla* refert ad τὸ *fons*, non ad τὸ *invocantis*, ut patet ex Hebræo, q. d. Fons invocantis (Samsonis) qui est in *lechi*, hoc est in luco dicto *Ramath lechi*, id est, elevatio maxillæ, eo quod ibidem Samson orans ex maxilla fontem hunc elicuerit.

Usque in præsentem diem.] Fontem hunc perdurasse ad sua tempora tradit S. Hier. in Epit. Paulæ imo et Glycas part. 2. annalium diserte: *Hic fons*, ait, *in hodiernum usque diem in Eleutheropolis suburbio conspicitur, et fons maxillæ nuncupatur.* Unde Serarius fontem istum adhuc exstare, et aquas fundere opinatur. Nam Glycas, inquit, vix 500. annis nostrum sæculum antecessit, cum usque ad Joannem Comnenum Imperatoris Alexii filium suos protulerit annales. Nam quis ex eo tempore illum vel arefecisset æstus, vel obstruxisset lutum, vel dissipasset manus?

Tropol. S. Greg. lib. 13. Moral. c. 6. *Maxilla*, inquit, *Ecclesiæ sancti prædicatores sunt, sicut sub Judææ specie per Jeremiam dicitur: Plorans ploravit in nocte, et lacrymæ ejus in maxillis ejus; quia in adversitate Ecclesiæ illi amplius plangunt, qui vitam carnalium confringere prædicando noverunt. Per ipsos quippe sancta Ecclesia iniquos a vitiis conterit, et quasi glutiens in sua membra convertit. Unde ipsi quoque primo prædicatori, velut maxillæ Ecclesiæ dicitur: Occide et manduca. Hinc est etiam quod Samson maxillam asini tenuit, et hostes peremit; quia redemptor noster simplicitatem atque patientiam prædicantium suæ manu virtutis tenens, a vitiis suis carnales interfecit. Et maxilla in terram projecta postmodum aquas fudit, quia data morti prædicatorum corpora magna populis monstravere miracula.* Apposite in Martyrol. die 24. Febr. Baronius: *Babylas;* ait, *mortuus velut redivivus contra Gentiles pugnas aggressus est majores. Nam more Samsonis, ossibus pugnans in fugam vertit Philisthæos.*

20. Judicavitque Israel in diebus Philisthiim viginti annis,] quibus scilicet Philisthini opprimebant Hebræos. Hinc patet primo annos Samsonis concurrere cum 40. annis servitutis quibus Hebræi servierunt Philisthæis, ut dixi c. 13. 1. Patet secundo, Samsonem vere fuisse Judicem Israelis, quia *judicavit*, id est, vindicavit et liberavit eum a servitute Philisthinorum. Fuit tamen ipse dispar et dissimilis cæteris Judicibus, qui per exercitus pugnarunt; ipse enim solus contra exercitus prælialus est, eosque fudit et occidit. Patet tertio eum judicasse per 20. annos.

CAPUT DECIMUM SEXTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Samson Gazæ a Philisthæis circumsessus, ablatis urbis portis, egreditur; mox v. 4. amans Dalilam, ab ea urgentibus Philisthiinis varie tentatur, ut aperiat in quo sita sit sua fortitudo; cujus assidua importunitate victus, v. 17. indicat eam sitam in capillis; hos ergo ei dormienti abscindit Dalila, itaque eum Philisthæis prodit et tradidit. Hi eum vinciunt, exoculant, incarcerant, diesque festos et ludos agunt. Tandem, v. 26. Samson recrescentibus capillis et viribus, concutiens duas columnas domus ejus ruina Principes et tria millia Philisthinorum, secum obruit et sepelit, pluresque occidit moriens quam vivens.

1 Abiit quoque in Gazam, et vidit ibi mulierem meretricem, ingressusque est ad eam. 2. Quod cum audissent Philisthiim, et percrebuisset apud eos intrasse urbem Samson, circumdederunt eum, positis in porta civitatis custodibus, et ibi tota nocte cum silentio præstolantes, ut facto mane exeuntem occiderent. 3. Dormivit autem Samson usque ad medium noctis, et inde consurgens apprehendit ambas portæ fores cum postibus suis et sera, impositasque humeris suis portavit ad verticem montis, qui respicit Hebron. 4. Post hæc amavit mulierem quæ habitabat in valle Sorec, et vocabatur Dalila. 5. Veneruntque ad eam principes Philisthinorum, atque dixerunt: Decipe eum, et disce ab illo, in quo habeat tantam fortitudinem, et quo modo eum superare valeamus et vinctum affligere: quod si feceris, dabimus tibi singuli mille et centum argenteos. 6. Locuta est ergo Dalila ad Samson: Dic mihi, obsecro, in quo sit tua maxima fortitudo, et quid sit quo ligatus erumpere nequeas? 7. Cui respondit Samson: Si septem nerviceis funibus, necdum siccis et adhuc humentibus, ligatus fuero, infirmus ero, ut cæteri homines. 8. Attuleruntque ad eam satrapæ Philisthinorum septem funes, ut dixerat, quibus vinxit eum, 9. latentibus apud se insidiis, et in cubiculo finem rei expectantibus, clamavitque ad eum: Philisthiim super te Samson. Qui rupit vincula, quo modo si rumpat quis filum de stuppæ tortum putamine, cum odorem ignis acceperit; et non est cognitum in quo esset fortitudo ejus. 10. Dixitque ad eum Dalila: Ecce illusisti mihi, et falsum locutus es; saltem nunc indica mihi quo ligari debeas. 11. Cui ille respondit: Si ligatus fuero novis funibus, qui numquam fuerunt in opere, infirmus ero, et aliorum hominum similis. 12. Quibus rursum Dalila vinxit eum et clamavit: Philisthiim super te Samson, in cubiculo insidiis præparatis. Qui ita rupit vincula quasi fila telarum. 13. Dixitque Dalila rursum ad eum: Usquequo decipis me, et falsum loqueris? ostende quo vinciri debeas. Cui respondit Samson: Si septem crines capitis mei cum licio plexueris, et clavum his circumligatum terræ fixeris, infirmus ero. 14. Quod cum fecisset Dalila, dixit ad eum: Philisthiim super te Samson. Qui consurgens de somno extraxit clavum cum crinibus et licio. 15. Dixitque ad eum Dalila: Quomodo dicis quod amas me, cum animus tuus non sit mecum? Per tres vices mentitus es mihi et noluisti dicere in quo sit maxima fortitudo tua. 16. Cumque molesta esset ei, et per multos dies jugiter adhæreret, spatium ad quietem non tribuens, defecit anima ejus, et ad mortem usque lassata est. 17. Tunc aperiens veritatem rei, dixit ad eam: Ferrum numquam ascendit super caput meum, quia nazaræus, id est, consecratus Deo sum de utero matris meæ; si rasum fuerit caput meum, recedet a me fortitudo mea, et deficiam, eroque sicut cæteri homines. 18. Vidensque illa quod confessus ei esset omnem animum suum, misit ad principes Philisthinorum ac mandavit: Ascendite adhuc semel, quia nunc mihi aperuit cor suum. Qui ascenderunt, assumpta pecunia quam promiserant. 19. At illa dormire eum fecit super genua sua, et in sinu suo reclinare caput. Vocavitque tonsorem, et rasit septem crines ejus, et cœpit abigere eum, et a se repellere; statim enim ab eo fortitudo discessit, 20. dixitque: Philisthiim super te Samson. Qui de somno consurgens, dixit in animo suo: Egrediar

sicut ante feci, et excutiam, nesciens quod recessisset ab eo Dominus. 21. Quem cum apprehendissent Philisthiim, statim eruerunt oculos ejus, et duxerunt Gazam vinctum catenis, et clausum in carcere molere fecerunt. 22. Jamque capilli ejus renasci cœperant, 23. et principes Philisthinorum convenerunt in unum, ut immolarent hostias magnificas Dagon deo suo et epularentur, dicentes: Tradidit Deus noster inimicum nostrum Samson in manus nostras. 24. Quod etiam populus videns, laudabat Deum suum, eademque dicebat: Tradidit Deus noster adversarium nostrum in manus nostras, qui delevit terram nostram, et occidit plurimos. 25. Lætantesque per convivia, jam sumptis epulis, præceperunt ut vocaretur Samson, et ante eos luderet. Qui adductus de carcere ludebat ante eos, feceruntque eum stare inter duas columnas. 26. Qui dixit puero regenti gressus suos: Dimitte me, ut tangam columnas, quibus omnis imminet domus, et recliner super eas, et paululum requiescam. 27. Domus autem erat plena virorum ac mulierum, et erant ibi omnes Principes Philisthinorum, ac de tecto et solario circiter tria millia utriusque sexus spectantes ludentem Samson. 28. At ille, invocato Domine, ait: Domine Deus, memento mei, et redde mihi nunc fortitudinem pristinam, Deus meus, ut ulciscar me de hostibus meis, et pro amissione duorum luminum unam ultionem recipiam. 29. Et apprehendens ambas columnas quibus innitebatur domus, alteramque earum dextera, et alteram læva tenens, 30. ait: Moriatur anima mea cum Philisthiim, concussisque fortiter columnis, cecidit domus super omnes principes, et cæteram multitudinem quæ ibi erat: multoque plures interfecit moriens, quam ante vivus occiderat. 31. Descendentes autem fratres ejus et universa cognatio tulerunt corpus ejus, et sepelierunt inter Saraa et Esthaol in sepulcro patris sui Manue: Judicavitque Israel viginti annis.

1. Vidit ibi mulierem meretricem, ingressusque est ad eam,] non ut cum ea fornicaretur, sed alterius negotii vel mysterii causa, ait S. August. serm. 107. de Temp. Verum ingredi ad meretricem in Script. significat fornicari et meretricari. Quare fornicatus est hic Samson.

3. Impositasque (portas Gazæ) humeris suis portavit ad verticem montis.] Peccavit mortaliter Samson fornicando cum meretrice, et tamen retinuit suam fortitudinem supernaturalem, qua portas urbis impositas humeris tulit in montem; quia fortitudo hæc erat gratia gratis data, non gratum faciens, ac consistebat cum peccato mortali. Sita enim erat in ejus nazaræatu, id est, in coma intonsa, ac abstinentia a vino et sicera; fornicatio autem non tollebat ejus nazaræatum, ac consequenter nec ejus fortitudinem.

Allegor. Samson media nocte tollens portas Gazæ repræsentat Christum, post medism noctem e sepulcro resurgentem, ac lapidem sepulcri amoventem, insuper portas mortis et gehennæ auferentem, indeque Patriarchas et Prophetas Sanctosque omnes cum triumpho educentem. Ita S. August. serm. 107. de Temp. S. Hier. in cap. 1. ad Ephes. S. Greg. hom. 21. in Evang. quem audi: *Quem nisi Redemptorem Samson ille significat? Quid Gaza civitas nisi infernum designat? Qui per Philisthæos nisi Judæorum perfidia demonstratur? Qui cum mortuum Dominum viderent ejusque corpus in sepulcro jam positum, custodes illico deputaverunt, et eum qui auctor vitæ claruerat, in inferni claustris retentum, quasi Samsonem in Gaza se deprehendisse lætati sunt. Samson vero media nocte non solum exiit, sed etiam portas tulit; quia videlicet Redemptor noster ante lucem resurgens, non solum liber de inferno exiit, sed et ipsa etiam inferni claustra destruxit. Portas tulit, et montis verticem subiit; quia resurgendo claustra inferni abstulit, et ascendendo cælorum regna penetravit. Hanc ergo resurrectionis ejus gloriam, fratres charissimi, quæ et prius demonstrabatur ex signo, et post potuit ex facto, tota mente diligamus, pro ejus amore moriamur.*

Humeris suis,] R. Simeon Haccasid in Suta cap. 1. fol. 10. censet humeros Samsonis tam fuisse latos, ut unus ab altero distaret sexaginta cubitis; quare eum fuisse gigantem. Verum omnes refutant utrumque. Nec enim fortitudo Samsonis in gigantea corporis mole, sed in capillis sita erat.

4. Post hæc amavit mulierem, quæ habitabat in valle Sorec (ubi erant vites uvæ et vina præstantissima) et vocabatur Dalila.]

Quæres, an hæc fuerit Samsonis uxor, an concubina et meretrix? Uxorem fuisse censet S. Chrysost. hom. 17. ex variis in Matth. locis: *Hunc tantum*, inquit, *et talem virum et pulchritudine, et veritate, et sanctitate, uxor sua sicut inimicum decipiens, alligans Allophylis tradidit.* Et postea: *Subdola irrepsit in præcordia mariti.* Et S. Ephrem. serm. adversus improbas mulieres tom. 1. *Tantæ sanctitatis, pulchritudinis et fortitudinis virum propria mulier deturbavit, et velut hostem vinctum in alienigenarum manus tradidit, et cui neque leones, neque alienigenæ resistere quibant, hunc propria conjux dejecit.*

Idem sentit Abbas Joseph apud Cassian. Collat. 17. cap. 20. et Rabbini nonnulli, ac S. Prosper. lib. de promiss. cap. 22. et Pererius in cap. 31. Genes. disp. 1.

Verum alii passim opinantur Dalilam non fuisse uxorem Samsonis, sed concubinam; tum quia ipsa domi suæ Philisthæos Samsonem capturos abscondit inscio Samsone: si enim ipse ejus fuisset maritus, perviam habuisset totam domum, nec quis eo inscio

in ea celari potuisset; tum quia si fuisset maritus Dalilæ, duxisset eam in domum suam, non autem ad domum ejus divertisset; ac habuisset cognatos, famulos et ancillas, qui ei dolos Dalilæ, æque ac Philisthæos ab ea domi absconditos detexissent.

Unde Josephus Dalilam vocat meretricem, æque ac S. Ambr. ep. 70. S. Hieron. ep. 126. ad Evagrium, Abulens. q. 7. Serarius et alii, qui propter easdem rationes autumant Dalilam Philisthæam fuisse, non Judæam.

Hinc apposite Hebr. vocatur *Dalila*, id est, paupertas, tenuitas, infirmitas, exhaustio, ait Pagnin. in nom. Hebr. quia talis solet esse meretrix; et quia *debilitavit et infirmavit*, tum aliorum, tum *Samsonis* robur, ait Elias in Thibi, *car et opera*.

Vere Comicus in Truculento: *Nec omnis ætas*, inquit, *ad perdiscendum sat est amanti, dum id perdiscat quot pereat modis, quot ludificetur exemplis, quatque exarctur exorabulis. Ita disciplina in ædibus est lenoniis. Priusquam unum dederis, centum quæ poscat, parat.* Et vere ibidem Geta: *Meretricem*, inquit, *esse rear, mare ut est, quod des devorat, nec umquam abundat. Meretrix meum herum miserum sua blanditia intulit in pauperiem, privavit bonis, luce, honore atque amicis.*

Vide hic quam perniciosa sit mulier. Quid fortius Samsone? quid sanctius Davide? quid sapientius Salomone? Et tamen hos viros perdidit mulier, æque ac Eva Adamum omnesque ejus posteros. Vide S. Chrysostom. hom. 17. ex diversis in Matth. et S. Ephrem sermone contra improbas mulieres. Audi S. Hieronym. epist. 22. ad Eustoch. *Samson leone fortior et saxo durior, qui et unus et nudus mille persecutus est armatos, in Dalilæ mollescit amplexibus.* Et S. Ambros. Apolog. 2. David. cap. 3. *Samson*, inquit, *validus et fortis leonem suffocavit; sed amorem suum suffocare non potuit. Vincula solvit hostium; sed suarum non solvit nexus cupiditatum. Messes incendit alienas; et unius ipse mulieris accensus igniculo messem suæ virtutis amisit.*

Denique Dalila, prodens Samsonem per capillos, fuit typus Judæ prodentis Christum per osculum, uti docent Patres.

5. Dabimus tibi singuli mille et centum argenteos.] Argenteus, supple siclus, erat Florenus Brabanticus continens quatuor regales Hispanicos, sive quatuor Julios Romanos; mille ergo et centum argentei faciunt totidem Florenos Brabanticos. Multiplica hos per quinque (quinque enim erant Satrapiæ, et Satrapæ sive Principes Philisthinorum, scilicet Accaron, Ascalon, Azotus, Gaza, et Geth) habebis quinque millia et quingentos Florenos Brabanticos, quibus Dalila Samsonem vendidit.

7. Si septem nerviceis funibus.] hoc est, funibus confectis et contortis ex nervis boum, taurorum, vel aliorum animalium. Hebr. enim יתר iether et nervum et funem significat. Pagnin. hic vertit, *virgas;* Arias, *vimina;* Joseph. *palmites vitis.* Septuag. Chald. et alii, *funes.* Mentitur Samson, ut Dalilam deludat et a se ableget, ne secretum fortitudinis suæ ei revelet.

9. Qui rupit vincula, quomodo si rumpat quis filum de stuppæ tortum putamine,] hoc est de stuppæ quisquiliis, quæ putari et abjici solent, hoc est filum vilissimum et debilissimum; putamen enim est omne id quod non tantum a nucibus, sed ab aliis etiam rebus excutitur ac projicitur, ait Nonius. Abulensis et Lyran. pro putamine legunt *sputamine*, id est, sputo, puta filum sputaticium: nentes enim et nectentes funes solent crebro conspuere stuppam ut tanto facilius eam stringant et torqueant.

16. Defecit anima ejus, et ad mortem usque lassata est,] id est, in maximos angores animique angustias redactus est, ut fere mortem mallet quam contentissimam illam cum sua Dalila pugnam et importunitatem; ita multos vincit dæmon et caro continuatione et prolixitate tentationis, qui primo fortissime ei restiterant: sensim enim hac duratione animi cum viribus languescunt et enervantur, tandemque vinci se sinunt, cedunt et succumbunt, ni Dei auxilium assidue imploratum adsit, et constantiam humini tribuat.

17. Si rasum fuerit caput meum, recedet a me fortitudo mea.] Hinc patet fortitudinem hanc admirabilem, et vires naturæ superantem, fuisse qualitatem supernaturaliter Samsoni inditam, sed cum pacto: si videlicet ipse nazaræus esse perseveraret et comam non tonderet, sed jugiter aleret. Unde quia ipse sua culpa, indicando scilicet Dalilæ suæ hosti et proditrici causam fortitudinis suæ; comam furtiva detonsione perdidit, idcirco fortitudinem hanc subduxit illi Deus; non subducturus illam, si sine culpa, alopecia, aliove morbo aut incendio, aliove casu, aut vi illata illam perdidisset, ut recte advertit Abulensis et Auctor. de Mirabil. S. Script. apud S. August. lib. 2. cap. 6. *Mandati*, ait, *Dominici observatio donum fortitudinis conservabat.* Fuit ergo donum hoc qualitas non transiens, sed permanens quamdiu ipse nazaræus et coma coronatus permaneret; non quod coma hanc fortitudinem causaret, nec quod in capillis fortitudo hæc consisteret (sita enim erat in lacertis, nervis, totoque corpore, ac magis in animo) sed quod servata coma esset conditio et signum nazaræatus, pactique divini conservatio, ideoque causa moralis hujus fortitudinis ex Dei ordinatione. Quod ergo Samsone opus aliquod heroicum aggrediente dicitur: *Irruit in eum Spiritus Domini*, nun significat fortitudinem hanc in illo non fuisse permanentem, ac per singulos actus inditam; sed indicat novum Dei instinctum, novosque animos ad hoc illudve machinandum illi a Deo fuisse immissos. Spiritus enim notat inspirationem, instinctum, animos et impetum ad quippiam audendum. Ita Sanctus Paulinus epistola 4. ad Severum, et Sanctus Ambrosius lib. 2. de Spiritu Sancto in Proœmio, quem audi: *Non ita est, ut tantam vim corporalium capillorum putemus. Sunt quidem crines religionis et fidei; crines nazaræi in lege, perfecti in parsimonia, et abstinentia consecrati; quibus illa in typo Ecclesiæ, quæ Domini pedes oleo perfuderat, verbi cœlestis vestigia detergebat. Tunc enim et secundum carnem noverat Christum. Isti videlicet crines, de quibus dicitur capillatura tua ut greges caprarum; ex illo capite pullulantes, de quo dictum est: Caput viri Christus. Et alibi: Caput ejus aurum Cephas et crines ejus abietes nigræ.*

Causa ergo litteralis cur durante coma Samsoni duraret et fortitudo, fuit, quod durante coma permaneret ipse nazaræus, hoc est Deo consecratus. Nazaræi enim consecratio maxime consistebat in coma,

ut dixi Numer. 6. Deus enim Nazaræa tui Samsenis hoc furtitudinis donum quasi præminm assignabat.

Alleg. causa erat qned per comam nazaræi repræsentabat Christum Nazaræum et Nazarenum, a qno omnis fortitudo procedit; Christus enim est caput nostrum, et velamentum ac ornamentum capitis nostri. Unde S. Aug. ser. 107. de Temp. Fortitudinem, ait, non in pede, non in manu babebat, sed in coma, id est, velamento; at in velamento Christus babebat virtutem, quando umbræ legis veteris eum tegebant. Coma crgo Samson in velamento erat, quia in Christo aliud videbatur, aliud intelligebatur.

Tropol. causa erat quod capillus notat cogitationes et intentiones bomleis; sicut enim a capite sano germinant sani capilli, sic ex mente bona oriuntur bonæ cogitationes, a quibus omnium virtutum fortitudo germinat.

Symbolica causa fuit ut indicaret Deus boc esse donum suum, qua ratione enim vilis et exilis capillus, id est, capitis pilus, per se tantam fortitudinem causare potuisset? Rursum ut Deus moneret capillorum, id est, rerum minimarum nobis exactam curam esse habendam; a minimis enim pendent maxima. Minima erge a Deo, et ab eo obtinebis maxima; sin illa Deo, neges et dcs rebus terrenis, perdes maxima. Audi S. Ephrem in serm. ascetico de vita Religiosa: *O miraculum ingens, o obstupescendum! sicut namque leo animal generosissimum unico saltem capillo in terra vinctum tenetur, atque humiliatur, ita profecto et ista virtus (quæ leoni comparatur) terrena qualibet cura, veluti capillo* uno *colligatur, et in terra marcescit atque vilescit. Quamobrem sobrium ac vigilem, carissime, te præbe; et teipsum vincens, manusque admovens, capillum in te illum exiguum ac vilem abscinde; ut non in derisum venias, quemadmodum Samson ille fortissimus, qui in uno momento et ictu oculi, sola asini maxilla armatus mille viros occidit, et quasi unum capillum septenos validissimos funes amputavit; et seipsum a vinculis liberans, inimicos occidit, et Deo victoriam dedicavit: orationque ejus maxillam asini in fontem aquæ convertit; hic autem licet tantus ac talis esset, adeoque multa præclara præstitisset, semetipsum tamen per imprudentiam hostibus vinctum tradidit; humiliatusque valde est, postquam crines ei ablati sunt, terribilesque illas suas et admirabiles vires colligavit ac perdidit. Quare et tu tibi ipsi attende*, etc.

Hinc S. Ambros. l. 1. Offic. cap. 26. capillos Samsonis vocat *invicti crinis ornatum, prærogativam virtutis*. Et S. Paulinus ad Cytherium: *Samson*, ait, *vi capillorum potens, virtute crinitus sacra*. Et: *Ille recepit robur recretis crinibus*. S. Cbrysost. ex variis in Matt. locis bom. 17. capillos Samsonis appellat *arcanum virtutis suæ martyrium*, id est testimonium.

Quæres, an Samsonis fortitudo in solis capillis, an etiam in reliquis cæremoniis nazaræatus, ac præsertim in abstinentia a vino et sicera sita fuerit, ut si vinum biberet, fortitudinem amitteret, esto capillum intonsum servaret? Affirmat Abulensis S. Basil. et alii mox citandi, et ratio est, quia ob nazaræatum datum fuit ei hoc robur. Atqui nazaræatus tam consistebat in abstinentia vini et sicræ, quam in coma intonsa, ideoque Deus abstinentiam banc tam severe præceperat non tantum Samsoni, sed et matri cap. 13. 4. idque ut doceret nos sanitatem et robur non consistere in vino, sed esse donum Dei, qui statuit ut abstinentia sit mater tam roboris et sanitatis, quam sapientiæ et sanctitatis, ut patet in priscis Anachoretis. Negat Serarius et alii. Ratio est quod Samson hic solum capillorum meminerit, in iisque suam fortitudinem sitam asseverat. Porro scivit hoc Samson indicante hoc matre, vel revelante Angelo, vel inspirante Deo. Utraque sententia est probabilis, sed prior probabilior.

19. AT ILLA DORMIRE EUM FECIT SUPER GENUA SUA.] Putat noster Delrio lib. 3. Disquis. Magic. p. 1. q. 2. Dalilam papaver aliaque soporifera Samsoni in cibo vel potu dedisse, ut fortius dormiret, nec expergisceretur in detonsione capillorum, idque a similibus mulierculis factitatum docet ex Virgilio, Apuleio et Cæsario. Addunt alii propinasse ei vinum, quod in Sorec, ubi ipsa habitabat, erat præstantissimum; nam *sine Cerere et Baccho friget Venus*. Et: *In vino luxurio*, ait Apost. Ephes. 5. 18. *Et Venus in vinis, ignis in igne furit*. Unde et Josephus Samsonem vocat ebrium; idem insinuant S. Ambr. epist. 70. S. Basil. orat. 1. et 2. de Jejunio, et Tbeod. q. 50. in lib. 3. Reg. Quod si verum est, jure meritoque Samson permissus est a Deo incidere in somnum, in eoque perdere comam, et cum ea fortitudinem, quia contra legem nazaræatus vinum bibit, et contra legem temperantiæ plus æquo bibit. Negat tamen idipsum Abulens. quia Script. nullam vini vel temulentiæ facit mentionem, factura utique, si ipse per eam nazaræatum suum adeo a Deo commendatum infregisset. Sed audi S. Basil. bom. 1. de jejunio: *Quæ res fortissimum virum Samsonem inexpugnabilem reddidit? An non jejunium? Cum jejunio in utero matris conceptus est, cum jejunio educatus est, jejunio in virum adolevit, quod jejunium Angelus matri indixerat? Quidquid sequitur e vinea ne edat einumque et siceram ne bibat. Jejunium prophetas generat, potentibus addit robur. Jejunium legum latoribus subministrat sapientiam, bona animæ custodia, corpori tutus convictor, armatura fortiter belligerantibus, athletis exercitium*. Et hom. 2. exaggerat dicens: *Jejunium magnum illum Samsonem educavit, idque quamdiu viro adfuit, singulis conflictibus milleni hostes prostrati sunt, urbium portæ subruptæ sunt, leones robur manuum illius non sustinuerunt. At simul atque ebrietas ac scortatio corripuit hominem, captus est ab hostibus atque exoculatus, pro ludo expositus est pueris alienigenarum*. Ex quibus concludit S. Hieron. lib. 2. contra Jovin. *Quam pulchra res quæ placat Deum, leones mitigat, dæmones terret!*

ET RASIT SEPTEM CRINES EJUS,] hoc est septem cincinnos, quibus constabat, et in quos distincta erat Samsonis cæsaries, ne si tota sparsa diffiueret, oculos ejus totamque faciem velaret. Ita Abulens. Alii per septem crines accipiunt omnes crines. Septenarius enim est symbolum universitatis.

Allegor. Sicut Dalila totondit crines Samsonis, sic Judæi per noctem Passionis Christi, illudentes ei ejus capillos vulserunt, vel raserunt, juxta illud Isaiæ 50. 6. *Genas meas dedi vellentibus; faciem meam non averti ab increpantibus et conspuentibus in me*. Item, cum milites corona spinea comam ejus lacerarent.

Mystice S. Ephrem t. 1, serm. adversus improbas

mulieres: *Septem crines in capite gestabat Samson, qui septiforme lumen designabant gratiæ.* Et postea: *Mysterium fortitudinis ipsius inter dormiendum noctu per dolum deprædans mulier, illum jam nudum atque inermem circumvenit.* Et pluribus interjectis, hæc mulieri maiæ dat epitheta et malitiæ elogia: *Quid est mulier? Naufragium super terram, fons nequitiæ, thesaurus immunditiæ, et malitiæ, mortifera conversatio atque confabulatio, oculorum perniciea, animarum exitium, cordis spiculum, juvenum perditio, sceptrum inferni et concupiscentia præceps. Quid est mulier? Causa diaboli, requies serpentis, diaboli consolatio, dolor inconsolabilis, caminus succensus, eorum qui salvantur offensio, malitia incurabilis, diurna confabulatio, hospitium lascivorum et officina dæmonum. Quid est mulier? Amor flagitiosus, bestia impudens, incontinentissimus impetus, effrænatum os rerum arcanarum, triumphus tenebrarum, dux deliciorum, oblectamentorum magistra, insatiabilis concupiscentia, nequitiæ et æterni supplicii conciliatrix. Quid mulier? Prudentia terrena, vini socordia, concumbens incontinentia, excitata cura, vipera vestita, pugna voluntaria, quotidiana calamitas, procella domus, viri naufragium, immanis bellua, adulterorum diversorium, arma diaboli, sæpetita rabies, exornata mors, ut non immerito dictum sit a Sapiente: Brevis omnis malitia super malitiam mulieris.*

Et cœpit abigere eum et a se repellere; statim enim ab eo fortitudo discessit.] Tale est meretricum ingenium, ut virorum opes viresque exhauriant, mox inopes pauperesque repellant. En tibi ut tanta Samsonis virtus ab imbelli mullercula prosternitur, et prostrata illuditur.

Ex hoc facto Samsonis et Dalilæ orta est historia, vel potius fabula Gentilium de Nisi Megarorum regis, sub idem hoc tempus regnantis, coma adeo cœlesti, ut, quamdiu eam servaret, nec vinci, nec regno pelli posset; sed Scylla Nisi filia, amore Minois urbem obsidentis dementata, patri dormienti comam resecuit, itaque patrem et patriam hosti prodidit. Verum Minos Scyllam utpote tam infamem parricidam exhorruit, eamque pedibus colligatis in mare præcipitem dedit dicens:

> Dii te submoveant, o nostri infamia sæcli!
> Orbe suo, tellusque tibi pontusque negetur.

Ita ex Pausania, Servio, Apollidoro et aliis Martinus de Roa lib. 5. Singul. cap. 7. et Serarius q. 16. qui et addit: Alii, ut Ovidius, tradunt eam furiis correptam et agitatam seipsam in pelagus præcipitem dedisse, ac ob Minois imprecationem, in avem migrasse, qua quia Græcis κείρειν est tondere, suo sibi perpetuum dedecus ac infamiam nomine conflaret:

> Pluma fuit, plumis in avem mutata vocatur
> Ciris, et a tonso est hoc nomen adepta capillo.

Quibus omnibus quid significatur aliud, quam funestus facinorum omnium exitus, propudiosum scelerum dedecus, infamis libidinum merces? Et nostra quidem Ciris Dalila est, cujus et si extrema ignoramus, imo, et depensas ei a Satrapis pecunias videmus versu 18. nihil tamen dubitandum quin et diris conscientiæ agitata furiis suorum pœnas dederit flagitiorum.

21. Quem cum apprehendissent Philisthiim, statim eruerunt oculos ejus,] ut si fortitudo ipsi rediret, illam ei inutilem redderent, cum non videret quem feriret, itaque immunes et securi ab eo forent. Samson excæcatus a Philisthæis fuit typus Christi oculis velati in Passione a Judæis illi illudentibus, æque ac excæcationis Judæorum, quæ inde secuta est. Ita S. August. serm. 107. de Tempore.

Juste, congruaque pœna Samson privatur oculis, quia eis lascive aspexerat et concupierat Dalilam; quæ proinde justo Dei judicio ejus captivitatis et cæcitatis fuit causa. *Visu*, ait S. Hier. in cap. 28. Ezech. *quia male fuerant abusi, Samson et Sedecias privantur;* nimirum libido excæcat oculos tum corporis, quia spiritus visivos exhaurit; tum potius mentis. Fuit tamen hæc pœna ei salubris: nam per cæcitatem oculorum corporis, aperti sunt oculi mentis, ut ex pœna agnosceret culpam, de eaque pœniteret, pœnitensque Deum invocaret, itaque cum eo in gratiam rediens fortitudinem suam ab eo reciperet.

Tropol. audi S. Gregor. l. 7. Moral. cap. 13. *Plerumque, ait, prius oculus contemplationis amittitur, et post, per carnis desideria, hujus mundi laboribus animus subjugatur, prout testatur Samson ab Allophyla captus, qui postquam oculos perdidit ad molam deputatus est; quia nimirum maligni spiritus, postquam tentationum stimulis intus aciem contemplationis effodiunt, foras in circuitum laborum mittunt.* Et S. Brigitta lib. 4. c. 126. a tribus hostibus Episcopo cavendum monet: *Quorum secundus pungit oculos, ut est, ait, pulchritudo mundi et possessiones terræ; apparatus rerum et vestium; favores hominum et honores. Cum enim omnia ista appetuntur et offeruntur, sic excæcant oculos animæ et rationis, quod dulcius videatur stare cum Samsone ad molam curæ mundialis, quam cum sponsa Ecclesia ad dispensationem curæ Pastoralis.*

Audi et S. Paulinum Epist. 4. *Cæcitate Samsonis, quam corporeis tantum captus oculis, spiritales non amisit, illuminor ad intellectum bonum, ut exemplo illius sciam quos magis debeam oculos habere. Non enim invocasset ille vir Dominum in suæ virtutis auxilium, nisi mentis oculos habuisset incolumes, quibus lumen est Christus, in cujus lumine videbimus lumen.* Et postea: *Et mortem mihi Samsonis et cæcitatem volo, ut vivam et videam Deo. Nam forsitan ille, receptis propter futurum mysterium in coma viribus, recipere simul, ut amiserat, oculos ideo non desideravit; quia virtus illa cœlestis gratiæ internis sana luminibus corporeo non egebat obtutu.* Unde ex cæcitate hoc morale elicit documentum: *Hoc igitur exemplo et nos contentis ad Dominum sensibus, cornales oculos sæcularium rerum aversione cæcemus, quibus orbari propheta desiderabat, cum diceret: Averte oculos meos ne videant vanitatem. Et Dominus ipse oculis Judæorum cæcitatem præferens dicit: Si cæci essetis, peccatum non haberetis. Reminiscamur qua pernicie illis in Paradiso oculi sint aperti; quos tamdiu habuerunt illuminatos Deo, quamdiu clausos habuere peccato. Nam tum demum pubertatis ut ætatis suæ hauserunt pudorem, cum bonæ conscientiæ castitatem cujus lumine vestiebantur, prævaricationis crimine perdiderunt. Et ideo veri luminis damnum est ad usum tenebrarum uti luminibus, et oculos in terrena defixo cæcare cœlestibus. Illuminatur autem anima tali cæcitate, qua despicit mundum, ut conspiciat Deum.*

VINCTUM CATENIS ET CLAUSUM (Hebr. *ligarunt eum* נחשתים *nechustaim*, id est, *duobus æneis aut chalybeis vinculis*) IN CARCERE MOLERE FECERUNT.] *Molere*, id est molas trusatiles (quibus olim frumentum commolebant mancipia in pistrino) eum versare et circumagere coegerunt.

Tropol. S. Paulin. ep. 4. ad Severum: *Qui peccatum operatur, ait, de mola vitæ suæ hostile triticum molit, ut Zabulum* (id est, diabolum) *pascat, cui panis fit anima, quæ sibi fames est.*

Rabbini moderni et prisci, teste S. Hier. in c. 47. Isaiæ v. 1. pro molere accipiunt actum venereum, quasi ad eum coegerint Philisthini Samsonem, ut ex eo simile semen, id est, proles fortes elicerent, ut scilicet ipse eis gigneret novos Samsones, qui Hebræis talionem redderent, eosque opprimerent, sicut Samson oppresserat Philisthæos.

Verum apage hanc obscœnitatem: illa se pascant Rabbini obscœni, æque ac Gentiles, qui teste Apollodoro lib. 2. Biblioth. tradunt Thestium Regem filias suas quinquaginta Herculi dormienti supposuisse, *summa ope adnitens ut Herculis semine repletæ omnes sibi nepotes procrearent*. Idem tentarunt Saracenæ fœminæ apud Patrem Gasparem Barzeum, Armuzii Samsonem, sed frustra, uti refert noster Trigautius in ejus vita.

22. JAMQUE CAPILLI EJUS RENASCI CŒPERANT.] Verisimile est, ait Abulens. quod tunc Samson ad cor reversus, suæ fornicationis et imprudentiæ pœnitentiam egerit, ac rursum servaverit regulam vitamque nazaræorum, itaque se Deo reconciliarit ac crescentibus capillis paulatim donum fortitudinis recuperarit et a Deo receperit. Idem asserit Auctor de Mirab. S Script. apud S. Aug. l. 2. c. 6. Arias Serar. et alii. Hinc etiam colligitur Samsonem non diu fuisse detentum captivum; nam capilli rasi et illico recrescunt.

Tropol. S. Paulin. ep. 4. *Illam*, ait *speciem, quæ in illo Samsone vel recrinito vel moriente retexitur, et in omnem Christi famulum convenire arbitror; homo enim qui præventus fuerit in aliquo peccato, et salubriter pœnitendo ad instaurationem gratiæ quasi capillis renascentibus revertitur, ponens ut arcum æreum brachia sua, id est, fidem spei veræ et spem fidei non fictam, exercens idem ad prælium manus suas operibus pietatis, cujus exercitatio ad omnia utilis est; tum ut quibusdam bonæ conscientiæ et fidei firmæ lacertis valens audebit invadere, et poterit evertere inimicorum columnas: quæ quidem sunt columnæ hostilis domus quibus nititur, in qua velut nostri victor epulatur, illudens capiti, si membris nostris, ut armis suæ iniquitatis utetur.*

23. UT IMMOLARENT HOSTIAS MAGNIFICAS DAGON DEO SUO.] Quis et qualis fuerit Dagon dicam 1. Reg. 5. 2.

25. ET ANTE EOS LUDERET.] Saltando murum et motionem agendo. Ecce Philisthæi hic illudunt Samsoni quasi scurræ, uti Judæi Christo patienti, dicentes: *Prophetize, quis est qui te percussit?* Vide ad quam indigna deductus sit Samson Israelis Judex et princeps. Unde Abulensis ejus sortem miserans q. 35. exclamat: *O admiranda Samsonis calamitas! o Judaici populi gravissima infelicitas et opprobrium! fortissimus ille virorum, atque toti populo stupendus, ipsoque nomine terribilis Samson, qui leones sævissimos facili manus ictu domuerat, magnos hostilis exercitus cuneos fundens ineuditem omnibus sæculis stragem egeret, et quod mirabilius est tanta facilitate, ut facilius sibi agere quam nobis cogitare foret. O nimis plangende vir, imo virorum flos, qui omnes viribus superans sola prudentia caruisti et miserabilis muliercula pulchritudine tractus, et fallacibus lacrymis deceptus in extremam decidisti sortem, ita ut cunctorum quos legerim, miserior factus, turpiter ab hostibus utroque privatus lumine, in æternum totius populi Hebræorum opprobrium ad molam asinariam molere cogeris.*

Porro quomodo Samson fuerit typus Christi, audi docentem S. Aug. serm. 107. de Temp. *Samson Christum significabat. Verum mihi videor dicere, sed continuo occurrit cogitantibus: Et Christus vincitur blanditiis muliebribus? Et Christus quomodo dicitur ad meretricem intrare potuisse? Deinde et Christus capite nudatur, capillo raditur, virtute spoliatur, alligatur, excæcatur, illuditur. Evigila, fides, attende quid sit Christus, non solum quid fecerit, sed etiam quid passus est Christus. Quid fecit? Operatus est ut fortis; passus ut infirmus. In uno intelligo utrumque, video fortitudinem filii Dei; video infirmitatem filii hominis.* Et paucis interjectis: *Quædam fecit Samson ex persona capitis, quædam ex persona corporis, totum tamen ex persona Christi. In eo enim quod virtutes et mirabilia operatus est Samson, caput Ecclesiæ Christum significabat: in eo autem quod prudenter fecit, illorum qui in Ecclesia juste vivunt imaginem gessit. Ubi forte præventus est et incaute egit, eos qui in Ecclesia peccatores sunt figuravit.*

26. UT TANGAM COLUMNAS, QUIBUS OMNIS IMMINET DOMUS.] Samson hic typus fuit Christi manus extendentis ad duo crucis extrema, quibus collisit et oppressit dæmones, peccatum et gehennam. Sic ergo ipse suos interemptores interemptus oppressit, et illius passio facta est interfectio persequentium, ait S. August. serm. 107. de Tempore.

DOMUS.] Multi censent domum hanc fuisse sacram, sive templum Dagon. Nam, v. 23. dicuntur Philisthæi immolasse hostias deo suo Dagon, ibidemque epulati ob captum Samsonem; hostiæ autem immolabantur in domo sacra, puta in templo. Ita Suidas, Abulens. Dion. Serarius, Salianus et alii. Hinc Philo, lib. de plantat. Noe, docet olim convivari solitos in templo, ut cum Deo modeste et religiose convesci viderentur; additque: *Ex hoc more* natam ajunt vocem μεθύειν (id est, exhilarari, inebriari) *quasi* μετὰ τὸ θύειν (post sacrificium) *qui post sacra prisci demum indulgebant poculis*. Sic c. 9. 27. Sichimitæ in fano dei Berith inter epula et pocula maledicebant Abimelech; ibi ergo idolis suis immolabant, ibidemque idolothyta id est, idolis immolata comedebant, ut docet Apost. 1. Cor. 8. 10. Ibi quoque laudes Diis suis canebant, et deinde omni luxus et luxuriæ genere lasciviebant, uti fecere Hebræi adorantes vitulum aureum, Exodi 32. et 2. Machab. cap. 6. vers. 4. Daniel. cap. 5. 4. Idem testatur Virgil. Æneid.

Accedit quod domus privatæ non sint tam amplæ ut capiant tria millia spectantium, nec habeant aulas tam amplas, ubi Samson ludens a tribus millibus conspici potuisset: templa vero ad hoc capacia permulta sunt.

27. AC DE TECTO ET SOLARIO CIRCITER TRIA MILLIA] Tecta enim Palæstina erant plana, habebantque fenestras ita dispositas, ut per eas spectantes videre

posseni quidquid erat in infima domus parte, ut Samsonem hic saltantem. Ita Abulensis.

30. Moriatur anima mea cum Philisthiim.] Est synecdoche. Anima enim mori nequit, cum sit immortalis. Anima ergo quasi pars præcipua ponitur pro toto homine, q. d. Moriar ego. Aut certe anima mori dicitur non in se, sed in corpore, q. d. Moriatur anima corpori, ut illud deserat, nec amplius vivificet, q. d. moriar ego, dummodo moriantur Philisthæi. Opprimam ruina domus Philisthæos hostes Israelis, etsi ego eadem opprimendus sim. Morte mea emam mortem hostium et vitam civium.

Dices: Samson hic occidit seipsum, ergo fuit sui homicida; ergo peccavit mortaliter, cumque in hoc peccato obierit, est damnatus. Resp. S. August. hic et lib. 1. de Civit. cap. 21. Samsonem non peccasse, quia se occidit ex Dei instinctu: Spiritus, inquit, latenter hoc jusserat, qui per illum miracula faciebat, adeoque hic preces ejus exaudivit, et pristinam fortitudinem ad id faciendum restituit.

Resp. secundo: Non peccavit hic Samson, quia columnas domus concussit hoc fine, ut ejus ruina omnes principes Philisthinorum, plurimosque e populo opprimeret, itaque insignem hostibus suis cladem inferret. Licet enim ipse hic privatam tantum excæcationis suæ ultionem a Deo flagitet; tamen quia ipse publicus erat populi sui Judex vindexque, et quia Apostolus Heb. 11. eum a fide et fortitudine commendat, et quia Deus hic supernaturaliter eum ad hanc ruinam adjuvit; hinc omnino verisimile est ipsum omnem hanc ultionem retulisse ad Dei honorem et Reipub. suæ bonum, utque laudes Idolo Dagon a Philisthæis ob se captum attributas adimeret, et Deo vero restitueret.

Itaque Samson hic proprie et physice seipsum non occidit, uti fecisset si gladio se transfodisset, vel caput ad columnam allisisset; sed permisit tantum se communi cum hostibus ruina opprimi, sicut Eleazar videns elephantem regium illi se supposuit eumque occidit, ac ejus ruentis mole obrui se permisit, ut populum liberaret 1. Mach. 6. 46.

Nec etiam se occidit morali imputatione, quia directe intendebat Philisthæos occidere, se vero indirecte et permissive tantum eadem clade, quam evadere non poterat, involvere, quod sicut magnæ fortitudinis fuit, sic et magna pro præteritis culpis fuit pœna et satisfactio. *Non eligitur*, inquit Cajet. *in hujusmodi casibus mors propria in seipsa, sed per se eligitur mors hostium, et concomitans propria mors tolerando admittitur propter bonum ultionis. Sic Princeps exercitus, prostraturus hostes, mortem propriam concomitantem non respuit.* Sic et Lyran. et Franc. Victoria Relect. 10. de Homicid. in fine, Dom. Soto lib. 2. de Just. q. 9. art. 8. Lessius lib. 2. de Justit. cap. 9. dub. 6. n. 33. Quin et S. Ambr. epist. 70. ait Samsonem in morte seipsum vicisse: *Etsi incomparabilis*, inquit, *in hoc vita fuerit, tamen in morte seipsum vicit, et insuperabilem gessit animum, ut contemneret, et quasi pro nihilo haberet vitæ finem omnibus formidolosum. Virtutis igitur fuit quod victoriarum numero diem clausit, nec captivum exitum, sed triumphalem invenit. Denique non telis, sed cadaveribus hostium pressus humatus est proprio tectus triumpho.* Hæc Ambr. et S. Paulin. ad Cytherium: *Qui servus gloriante vixerat hoste, obruto victor cedit.* Denique Bachiarius epist. ad Januar. de recipiendis lapsis, Samsonem vocat martyrem, quod pro Dei religione et honore ultro occubuerit, sed abusive. Sic enim milites contra Hæreticos et Turcas pugnando occumbentes essent martyres, quod nemo dicet; martyr enim non pugnat, sed patitur.

Symbolice, disce hic quam vanæ sint vires, æque ac opes omnesque res mundi. En tibi lacertosus Samson viribus suis periit. Sic et Milo Crotoniates, qui pugno ferocem taurum occidebat, eumque humeris ferebat per milliare, suis viribus occubuit. Nam senex effectus per sylvas vadens, volens experiri pristinas vires, cum quercum diffringeret, partibus distractis vi sua rursus coeuntibus captus et collisus est. Sic pugnacissimi milites pugnando, peritissimi natatores natando occumbunt.

Denique multi censent ex historia Samsonis Gentiles mutuatos esse gesta fabulasque sui Herculis; cum revera alius non fuerit Hercules, quam Samson. Ita Philastrius l. de Hæres. cap. 8. *Pagani*, ait, *fortes viros ex Samsonis figura usurpantes, Hercules nuncuparunt.* D. Aug. l. 18. Civit. c. 19. *Hebræorum Judex Samson, cum mirabiliter fortis esset, putatus est Hercules.* Otho Frisingensis l. 1. c. 25. *Fortissimum Samsonem, ob incredibilem fortitudinem Herculem putabant.*

Pererius in Genes. cap. 49. prophetia 6. *Fuit talis revera Samson robore corporis ac fortitudine animi, qualem fuisse Herculem ambitioso mendacio finxerunt Græci.* Martinus de Roa lib. 5. Singularium cap. 7. *Herculis labores, vires et ærumnas ex Samsonis historia veteres depinxere.*

Probant primo, quia pleræque Gentilium fabulæ acceptæ sunt a S. Script. ut fabulæ Titanum ex historia gigantum; diluvium Deucalionis ex diluvio Noe: incendium Phäetontis ex incendio Sodomæ; campi hortique Elysii ex Paradiso terrestri, etc. uti docet Origen. l. 4. contra Celsum. S. Justin. Apolog. 1. Clemens Alex. 1. Strom. Tertul. in Apolog. Nazianz. orat. 20. S. Hier. in cap. 5. Amos, S. Aug. 2. doct. Christ. cap. 28.

Secundo, quia Hercules dicitur vixisse eodem sæculo quo Samson. Unde Euseb. Præfat. in Chron. *Mihi*, ait, *videntur Hercules et Samson non multum inter se distare tempore, siquidem ambo circa Trojæ captivitatem fuerunt.* Sic et S. August. lib. 18. de Civit. cap. 12. *His*, ait, *temporibus Hercules in Tyria olim Syria clarus habebatur.*

Tertio, quia Hercules celebris erat, et colebatur quasi heros et deus magnus a Tyriis et Palæstinis, teste Herodoto lib. 1. cap. 20. Cicerone lib. 3. de natura Deorum, Plinio lib. 37. cap. 5. et S. Aug. loco jam citato. Atqui ibidem, puta in Judæa, quæ Philisthinis Tyriisque contermina est, floruit Samson. Rursum Hercules non gladio, sed clava pugnabat, unde cum clava pingitur. Sic et Samson non ense, sed maxilla asini, quasi clava Philisthæos mactavit.

Quarto, quia Hercules Græce ἡρακλῆς fuit symbolum solis; Samson autem Hebr. idem est quod parvus sol, uti dixi cap. 13. 24. Audi Macrobium lib. 1. Satur. cap. 20. *Et revero Herculem solem esse vel ex nomine claret. Heracles enim quid aliud est nisi heros id est, aeris cleos, quæ porro alia aeris gloria est, nisi solis illuminatio, cujus recessu, profunditate occulitur*

tenebrorum? Præterea sacrorum administrationes apud Egyptios multiplici actu multiplicem Dei osserunt potestatem significantes Herculem hunc esse. Duodecim labores Herculis sunt duodecim signa Zodiaci, quæ sol quotannis percurrit et conficit.

Quinto, et maxime, quia gesta Herculis similia et quasi eadem sunt cum gestis Samsonis. Hercules enim leonem interfecit, unde et pingitur cum leonis exuviis, sic et Samson. Hercules ut se suosque liberaret, maximos subiit labores et agnues: sic et Samson. Audi Serarium q. 36. Herculis Nemæus leo, nonne Samsonis Thamnathæus leo est? Hydræ, Centauri, Stympbalides aves, aliaque id genus commentitia, nonne Ascalonitarum, Gazæorum, Philisthinorumque aliorum impetus innuunt, majoribusque omnia mendaciis cumulant? Quid duæ Herculis columnæ, nonne illæ duæ sunt, quas concussit, et per quas quemdam velut malorum Oceanum in Philisthæos immisit Samsou? Fœda item Herculis apud Omphalem servitus et effœminatio, de qua lib. 3. et 7. contra Celsum Origenes: cæteraque ejus vitæ impuritas, ac libido, nonne Samsonis in Gazæa meretrice ac Dalila petulantiam acerbamque servitutem clamat? Ejusdem vero Herculis post homicidia libidinesque pœnitentia; de qua idem Origenes lib. 3. contra eumdem Celsum, et Plinius lib. 35. c. 11. iteratæque per Thæstium et Eumolpbum expiationes, ac Eleusiniorum sacrorum initiationes, quid nisi Samsonis pœnitudinem, sacrique nazaræatus religionem ac renovationem indicant? Mors in Oeta monte ultro ac sponte suscepta, de voluntario etiam Samsonis interitu non omnino nihil significat.

Denique in Samsonis vita plane cernitur illud Herculeum:

Melior mihi dextera lingua est.

30. Multoque plures interfecit moriens, quam ante vivus occiderat.] Occidit enim moriens omnes principes Philisthinorum, et tria millia e populo. Minus vere ergo Philo Biblicus asserit eum moriendo oppressisse 40. millia hostium. Hoc est quod intendebat Samson, scilicet Philistbinis ingentem cladem inferre, per quam Hebræos ab eorum servitute liberaret, etiamsi sciret se eadem ruina opprimendum. Morte ergo sua peperit vitam et libertatem populi sui. Atque hac in re fuit typus Christi, qui plures occidit moriens quam vivens; quia morte sua enervavit vires dæmonum, peccati, mortis, gehennæ nosque ab eorum jugo liberavit. Nam ut ait S. Paulinus Epist. 4. *In Christi passione Zabuli* (id est, diaboli) *domus cecidit, et regnum mortis solutum est. Itaque mortem ipsam moriendo destruxit, solvens inimicitias in carne sua, et faciens utrumque unum, id est, hominem et Deum, quem in seipso connexuit Deus et homo Christus Jesus.*

Sic Judas Machabæus in ultima pugna cum paucis contra plurimos confligens, et occumbens, plures occidit moriens quam vivens. Ita noster Edmundus Campianus Angliæ Samson, qui primus e Societate Jesu pro Orthodoxa fide generose occubuit, plures convertit moriendo sua pietate, modestia, fortitudine, hilaritate, quam vivens prædicando, uti mihi narrarunt oculati testes, imo tunc ab eo conversi. Ita Martyres plures occiderunt, imo vivificarunt moriendo quam vivendo; quia plures converterunt sua patientia, constantia, alacritate in morte, quam viventes suis exhortationibus; unde in vitis Martyrum legimus jam centum, jam trecentos, jam mille, jam tria vel quinque millia fuisse ad Christum conversa: nimirum *sanguis martyrum semen est Christianorum*, ait Tertul. In Apologet.

Huic simile est quod narrant Græci de suo Achille. Achilles enim ab Apolline telis confixus et lethaliter sauciatus acrius invasit Trojanos, pluresque cecidit, alios in fugam egit, ita ut Trojani etiam ad ejus occisi cadaver, quasi adhuc spiraret cædes, non auderent accedere. Quin et moriens fugientes Trojanos compellans: *Heu meticulosi Trojani*, inquit, *ne mortui quidem meæ hastæ vos fuga subtrahere poteritis, sed morte pœnas luetis vestris furiis. Ut dixit, illi exhorruerunt, perinde ac ut in montibus hinnuli vocem rugientis leonis expavescunt formidolosi*, ait Q. Calaber. lib. 3. Paralipom.

Denique noster Salianus in Epitaphio Mausolæi Samsonis inter alia hæc ei dat elogia: *Samson heros mille prodigiis inclytus, imo totus ipse prodigium*, etc. *Columnas ingentes multorum millium sedem quossat et concutit, et cum universo Dagonis templo dejicit ac devolvit in præceps, et suis moriens oppressus trophæis, hostem ac servitutem populi sui eodem sepulcro concludit, in quo sol rutilans* (*Samson enim Hebr. idem est quod Sol*) *et orbitam suam nullo remorante decurrens, et cursum amisit et lucem. Anno mundi* CIↃ CIↃ IↃ CCC IC. *ætatis* XXXIX. *ante veri Samsonis ortum* CIↃ CLIV.

CAPUT DECIMUM SEPTIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Mater Michæ dat ducentos argenteos ad conficiendum idolum; quare Michas fecit Ephod et Theraphim, unumque e filiis sacerdotem creavit. Mox v. 7. Levitam peregrinantem in domum recipiens, eumdem sui idoli sacerdotem constituit.

1 Fuit eo tempore vir quidam de monte Ephraim nomine Michas, 2. qui dixit matri suæ: Mille et centum argenteos, quos separaveras tibi et super quibus me audiente juraveras, ecce ego habeo, et apud me sunt. Cui illa respondit: Benedictus filius meus Domino. 3. Reddidit ergo eos matri suæ quæ dixerat ei: Consecravi et vovi hoc argentum Domino, ut de manu mea suscipiat filius meus, et faciat sculptile atque conflatile, et nunc trado illud tibi. 4. Reddidit igitur eos matri suæ, quæ tulit ducentos argenteos, et dedit eos argentario, ut faceret ex eis sculptile atque conflatile, quod fuit in domo Michæ. 5. Qui ædiculam quoque in ea Deo separavit et fecit ephod, et theraphim, id est, vestem sacerdotalem, et idola; implevitque unius filiorum suorum manum, et factus est ei sacerdos. 6. In diebus illis non erat rex in Israel, sed unusquisque, quod sibi rectum videbatur, hoc faciebat. 7. Fuit quoque alter adolescens de Bethlehem Juda, ex cognatione ejus, eratque ipse Levites et habitabat ibi. 8. Egressusque de civitate Bethlehem, peregrinari voluit ubicumque sibi commodum reperisset. Cumque venisset in montem Ephraim, iter faciens, et declinasset parumper in domum Michæ, 9. interrogatus est ab eo unde venisset. Qui respondit: Levita sum de Bethlehem Juda, et vado ut habitem ubi potuero, et utile mihi esse perspexero. 10. Dixitque Michas: Mane apud me, et esto mihi parens ac sacerdos, daboque tibi per annos singulos decem, argenteos ac vestem duplicem, et quæ ad victum sunt necessaria. 11. Acquievit, et mansit apud hominem, fuitque illi quasi unus de filiis. 12. Implevitque Michas manum ejus, et habuit puerum sacerdotem apud se. 13. Nunc scio dicens, quod benefaciet mihi Deus habenti Levitici generis Sacerdotem.

Altera hæc est pars libri, in qua, post gesta Samsonis et Judicum, aliæ quædam historiæ, quæ sub idem tempus contigerunt, attexuntur; nimirum c. 17. scelesta in tribu Ephraim idololatria; c. 18. Danitarum expeditio, urbisque Lais expugnatio, ac lapsus in idololatriam; c. 19. tribus Benjamin stuprum; cap. 20. ejusdem excidium; cap. 21. ejusdem restauratio.

1. Fuit eo tempore vir quidam de monte Ephraim nomine Michas.] *Eo tempore,* quo videlicet gesta sunt quæ hoc libro Judicum continentur, quæ quia potissimum erant hujus libri argumentum, Auctor prius ordine enarrare voluit, et tam longam quinque sequentium capitum narrationem in finem libri rejicere. Ita Lyran. Abulens. Salianus, Carthus. et alii.

Quæres: Quando contigerunt ea quæ hisce capitibus seqq. recensentur? Resp. Serarius q. 14. contigisse paulo post mortem Samsonis, antequam Heli succederet, uti hic collocantur. Verum alii passim censent contigisse ante tempora Judicum, paulo post mortem Josue, vivente Caleb, et majoribus illi coævis, ut colligitur ex cap. 20. 27. ubi dicitur hæc contigisse vivente Phinees Pontifice, qui fuit filius Eleazari filii Aaron, ac pene coævus Josue. Et 18. 30. consecratus dicitur sacerdos Jonathan filius Gersam filii Mosis: et ex eo quod tunc ab Hebræis necdum expugnata esset Jerusalem, quæ tamen expugnata legitur Judic. 1. 8. ut patet cap. 19. 11. Ita Abulens. q. 1. et 16. Lyranus, Masius in Josue cap. 19. 47. Ribera in Osee cap. 10. et alii. Rabini vero hic inter se dissentiunt. Alii enim putant hæc accidisse sub Josue adhuc vivente, sed præ senio languente, nec idololatris obsistente: alii ut Raschi et Seder-Olam hæc collocant sub Othoniele; alii sub Aod secundo Judice: sed verius est hæc paulo ante Othonielem contigisse, nimirum paulo post mortem Calebi et Seniorum, qui Josue ult. v. 31. post Josue dicuntur multo vixisse tempore, puta quindecim, vel ut Salianus, 17. annis: hi enim, si vixissent, non permisissent idololatriam publicam in Israelem induci. Unde sub iis Israel ibidem dicitur serviisse Deo: iis autem mortuis subintroivit idololatria, cujus origo et ingressus hic describitur; ob quam Deus illico in Israelem misit Chusan regem Mesopotamiæ, qui eum affligeret. Unde Israel afflictus, pœnitens ab idolis ad Deum rediit. Deusque misit Othonielem primum Judicem, qui eum a servitute Chusan liberavit, uti dictum est cap 3. v. 8. Accedit quod Danitæ ideo quæsiverunt novas sedes in Lais cap. 18. quia ab Amorrhæis arctabantur in montibus,

cum tribus Juda duce Caleb, ac cæteræ tribus Chananæos suos debellassent, uti narratum est cap. 1. 34. Unde Josephus l. 5. Antiq. cap. 2. post mortem Josue et bella Calebi, ac pacem a cæteris tribubus cum Chananæis initam, statim subjunxit hanc Danitarum contra Lais expeditionem. Quare historia quinque sequentium capitum recto temporis ordine ponenda fuisset ante caput secundum, scilicet immediate ante vers. 35. capitis primi. Ita Salianus, et alii, qui urgent quoque illud quod hic dicitur, tunc non fuisse rex, id est, Judex et Princeps, ideoque quemlibet fecisse id quod ei libebat.

Objicit Abul. Hæc contigere ante Jerusalem ab Hebræis expugnatam, ut patet cap. 17. v. 11. Atqui Jerusalem expugnata est Caleb adhuc vivente, imo ab ipso Caleb, ut dixi cap. 1. 8. ergo hæc contigerunt ante mortem Caleb. Resp. Jerusalem a Caleb quidem expugnatam, sed paulo post rursum a Jebusæis fuisse receptam; uti et aliæ urbes a Josue expugnatæ rursum a Chananæis fuere occupatæ, æque ac Gaza, Accaron et Ascalon a Philisthæis, ut patet cap. 18. Aliam responsionem adjungam cap. 19. 11.

Hunc Micham videtur significare Sulpitius in Chron. cum post Samsonem ponit Judicem *Simmichar*, quasi ab Hebræo aliquo audiverit שמו מיכה *Semo Michah* id est *cujus nomen Michah*. Et huc Samsonis etiam apud Cedrenum successor trahi posset *Scamanes*, vel potius *Schamanes* vel *Schamades*. Nam שמם *Schamam* Heb. vastare ac desolare est, *Schamad* perdere ac evertere. Quis vero Israelitarum vastator, desolator, perditor eversorque major et perniciosior, quam qui a vera illius fide abstrahit, et ad idola pertrahit? Verum errat uterque; nam Michas non fuit Judex, sed potius hostis populi Dei; nec Samsoni alius successit quam Heli.

QUI (Michas) DIXIT MATRI SUÆ.] Fuit hæc mater vidua et vetula, utpote habens nepotem sacerdotem, ac cum filio suo Micha superstitiosa, et idolorum cultui addicta. Rabbini nonnulli asserunt, vel potius fingunt illam fuisse Dalilam, quæ mille et centum argenteos, quos pro proditione Samsonis a Philisthæis acceperat, ad idoli fabricam contulerit. Verum hæc longe ante Samsonem et Dalilam contigerunt, ut dixi.

2. MILLE ET CENTUM ARGENTEOS (scilicet siclos, id est, totidem florenos Brabanticos) QUOS SEPARAVERAS TIBI, ET SUPER QUIBUS ME AUDIENTE JURAVERAS, ECCE EGO HABEO ET APUD ME SUNT. CUI ILLA RESPONDIT: BENEDICTUS FILIUS MEUS DOMINO.] *Quos separaveras tibi*, id est, quos seposueras ad futuros casus, vel necessitates aut commoditates occursuras. Hebr. est: *Qui accepti erant tibi*; quod Vatabl. Pagnin. Arias, Cajet. et alii exponunt: *Qui tibi furto erant sublati*. Melius noster vertit: *Quos acceperas* ut seponeres, id est *quos separaveras tibi*.

JURAVERAS,] id est, jurando voveras te iis fabricaturam idolum. Secundo, *juraveras*, id est, diris devoveras eum, qui tibi mille et centum argenteos furto subduxerat. Tertio, et planius: *juraveras*, id est, adjuraveras me, ut si quid scirem de hisce argenteis quos perdideras, id tibi edicerem. Casus est hic. Mulier hæc seposuerat ad futuros usus mille et centum argenteos: invenit eos et accepit; imo, ut multi jam citati volunt, furto surripuit filius ejus Michas: mater non inveniens suos argenteos adjuravit filium, ut diceret, numquid de his argenteis sciret. Filius ingenue confessus est se eos invenisse, accepisse et habere. Unde mater ejus veracitatem collaudans ait:

BENEDICTUS FILIUS MEUS DOMINO.] Per *Dominum* intelligit Deum, non Israelis verum, sed falsum fictumque, cui mox paravit idolum, ut sequitur. Hic enim in ipsius sensu erat *Iehova*, ut habetur in Hebræo. Nomen enim *Iehova* datur non tantum Deo vero, sed et falso; quem scilicet idololatræ habent, coluntque ut suum Deum, ideoque nuncupant *Iehova* id est, Deum verum, ut patet ex multis Scripturæ locis. Nisi quis dicat mulierem hanc simul coluisse Deum verum Israelis, et idolum gentium, uti fecere Cuthæi sive Samaritæ, 3. Reg. 17. Aut in honorem Dei veri fabricasse suum idolum, quasi minorem deum; nimirum reipsa jungens Deum dæmoni, volensque per cultum dæmonis honorare Deum: qui crassus et blasphemus fuit error, sed prius quod dixi est verius. En tibi origo idololatriæ in Israele fuit mulier. Sic hæreses omnes a mulieribus vel cœperunt vel propagatæ sunt, uti ex S. Hier. ostendi 2. Tim. 3. v. 6.

3. CONSECRAVI ET VOVI HOC ARGENTUM DOMINO,] id est, vel Deo meo Baal, vel Astaroth, etc. ut illi ex argento hoc statuam sive idolum conflari vel sculpi curem. Sic Græci et Romani colebant Jovem, Martem, Venerem, Mercurium, Saturnum, illisque multa idola statuebant, in quibus eos adorabant et consulebant, uti ostendi Baruch. cap. 6.

ET FACIAT SCULPTILE ATQUE CONFLATILE.] Abul. putat sculptile idem esse quod conflatile. Melius alii hæc distinguunt, censentque ex hoc argento facta esse duo idola: unum arte fusoria conflatum; alterum sculpendo effigiatum, ideoque illud conflatile, hoc sculptile dictum; nam hæc duo distinguuntur c. 18. 18.

ET NUNC TRADO ILLUD TIBI.] *Trado*, id est mox tradam, ut patet ex Hebr. Mater ut filium ad reddendos 1100. argenteos, quos invenerat et abstulerat, alliciat adigatque, asserit se illos vovisse Domino, ita tamen ut ipsa sua manu eosdem tradat filio, qui idolum quod voverat, fieri curet: sed mater argenteis omnibus a filio receptis, ducentos tantum idolo fabricando impendit, reliquos omnes sibi servavit. Unde filius Michas e suis opibus Ephod, id est, vestes sacerdotales, aliaque idola sibi fieri curavit. Ita Arias.

5. ET FECIT EPHOD ET THERAPHIM,] id est, vestem sacerdotalem et idola. Nam per *Ephod*, id est, superhumerale cum Rationali, velut præcipuam vestem sacerdotalem, cæteræ omnes significantur. *Theraphim* vero erant idola. Unde Aquila vertit: μορφωματα, id est *Figuras*, vel figurationes: nam in his figuris vel figurationibus varia opera intellige opere sculptorio vel fusorio effigiata, sicut *opus Cherubim*. Hebr. vocatur *varium* varieque pictum. Ita S. Hieronym. Epist. ad Marcellam de Ephod et theraphim tom. 3. Porro Septuag. *Teraphim* nunc vertunt Εἰδωλα nunc κενοταφια, nunc τα γλυπτα, nunc δηλα, nunc αποφθεγγομενους, Chald. Genes. 31. vertit *Silmænaia*, hic *demain*, id est, *imagines et similitudines*. Erant ergo *theraphim* idola domestica, quæ domi colebant, et quasi oracula consulebant de rebus arcanis vel futuris, quos Romani Deos Penates et Lares vocabant. Audi quid de Alexandro Severo scribat Lampridius:

Si facultas esset, id est, si non eum uxore cubuisset, matutinis horis in Larario suo (in quo et divos Principes, sed optimos, electos, et animas sanctiores, in queis et Apollonium, et quantum scriptor suorum temporum dicit, Christum, Abraham et Orpheum, et hujusmodi Deos habebat, ac majorum effigies) rem divinam faciebat.

Adduut Arias, Cajet. Oleastec et Rabbini *theraphim* fuisse hominum imagioes ad hoc factas, ut superiorum virtutum sivo cœlorum influxum ceciperont, itaque futura pronuntiarent. Audi R. Eleazar: *Quare vocantur Hatteraphim? adducebat hominem primogenitum et mactabant, eique caput abscindebant, atque hoc sale et aromate condiebant, ac inscribebant super Laminam auream nomen cujusdam spiritus immundi. Supponebant porro nomen illud sub lingua ipsius, eumque reponebant in pariete, atque coram eo accendebant lucernas, et adorabant eum; ipse vero alloquebatur eos:* mussitando.

Citat hæc Elias in Tbisbi, et Lyrau. Verum hæc incerta sunt et locis Script. incongrua. Porro dicuntuc *Theraphim* quasi *Seraphim*. Cbaldæi enim Hebræam litteram *s* convertunt in *t*, aut ut R. Eleazar *theraphim* vocantur imagines probrosæ, turpes, putidæ, quales sunt idololatriæ; quia *theraph* Chaldæis significat *putrescere* et *probris afficere*. Undo *beth hatturpa* est *domus turpitudinis*: Indeque latinum *turpe* et *turpitudo*. Vide quæ de theraphim fuse dixi Osee 3. 4.

Porro Philo Biblicus asserit theraphim Michæ non unum, sed multa fuisse idola, per quæ pro variis varie ederentur oracula. Audi eum: *Fecit sibi effigies tres puerorum et vitulorum, et leonem, aquilam et draconem et columbam. Et factum est ut omnes qui seducebantur, venirent ad eum, et si quid voluissent pro uxore interrogare, per columbam interrogarent eum: si quis autem pro filiis, per effigies puerorum. Qui vero pro divitiis, per speciem aquilæ. Qui pro fortitudine, per leonis effigiem consulebant eum. Si autem pro pueris et pro puellis, per species vitulorum interrogabant: nam si pro longitudine dierum, per draconis effigiem interrogabant. Et erat iniquitas ejus multiformis, et irreligiositas ejus astuta.* Verum hæc incerta sunt; nam Philo hic, qui scripsit antiquitates Biblicas, est pseudophilo, multaque incerta et fabulosa continet.

IMPLEVITQUE UNIUS FILIORUM SUORUM MANUM, ET FACTUS EST EI SACERDOS,] q. d. Michas unum e filiis suis v. g. primogenitum (huic enim olim competebat, jus sacerdotii) consecravit Sacerdotem idoli a se fabricati. Implere enim manus alicujus, phrasi Hebræa significat consecrare eum sacerdotem: hoc enim fiebat implendo manus ejus tum donis et victimis, tum unctione olei, ut dixi Numer. 3. 3.

7. FUIT QUOQUE ALTER ADOLESCENS DE BETHLEHEM JUDA (est enim alia Bethlebem in tribu Zabulon) EX COGNATIONE EJUS (scilicet Juda, q. d. oriundus ex Juda) ERATQUE IPSE LEVITES.] Scilicet pater ejus erat ex tribu Levi, mater vero ex tribu Juda: poterant enim Hebræi, presertim Levitæ, ex alia tribu uxorem ducere. Porro Levites hic fuit Jonathan ex patre Gersam nepos Moysis, uti audiemus cap. 18. v. 30. Peccavit graviter tam Michas, quam Levites, quod passus sit se a profano Micha sacerdotem consecrari (Levitæ enim erant dumtaxat ministri Sacerdotum, uti sunt jam Diaconi) idque idoli: sed huc eum adduxit inopia, et spes alimoniæ ac honoris a Micha sibi promissi. Unde sequitur:

10. ESTO MIHI PARENS AC SACERDOS.] Sacerdos enim vocabatur *Pater*, ceverentiæ causa; ipse enim laicis erat quasi Pater spiritualis, id est, sacrorum et salutis eorum curator, instructor, director, præpositus: simili modo discipulis *Patres* sunt præceptores, civibus senatores, juvenibus senes, Reipub. Principes, Principibus consiliarii, religiosis superiores, pœnitentibus confessarii, populo prædicatores. Unde S. Aug. vel potius Gennadius l. de Ecclesiæ moribus cap. 31. *Hi*, inquit, *patres non solum sanctissimi moribus, sed etiam divina doctrina excellentissimi, omnibusque rebus excelsi, nulla superbia consulunt iis quos filios suos vocant, magna sua in jubendo auctoritate, magna illorum in obtemperando voluntate.*

Hinc disce quanta apud idololatras quoque fuerit sacerdotum reverentia. Audi quid de Tartacia focis et barbaris scribat Alexander Guaginus in sua Tactacia. *Sejid supremus sacerdos dicitur, qui apud Tartaros in tanta auctoritate et reverentia habetur, ut reges ei advenienti occurrant, stantesque equo insidenti manus porrigant, capiteque inclinato manum illius osculentur, idque ipsis regibus permissum est. Duces vero non manum, sed genua. Nobiles pedes deosculantur; plebeii autem vestes tantum aut equum manibus attingunt.*

VESTEM DUPLICEM.) Chald. et Septuag. *Par vestium.* Hebr. *ordinem vestium*, id est, duas vestes, quibus ex ordine uteretur, scilicet unam æstivam, alteram hybernam. Aut unam ferialem, alteram festam. Aut unam domesticam, alteram forensem. Ita Rabbini, Vatab. Pagnin. et alii.

12. ET HABUIT PUERUM SACERDOTEM;] scilicet Levitam illum, de quo v. 7. qui puer, id est, adolescens erat, sacerdotem constituit, et apud se detinuit. Patet ex Hebr.

13. NUNC SCIO, DICENS, QUOD BENEFACIET MIHI DEUS HABENTI LEVITICI GENERIS SACERDOTEM.] Imo maledicet tibi Deus: primo, eo quod idolum fabricaris; secundo, quod Levitam ad idololatriam tuo pretio illexeris; tertio, quod idololatriæ in Israele sis fons et origo, quæ per multa durabit sæcula; quarto, quod tu, cum sis laicus ex tribu Ephraim, ausus sis Levitam consecrare sacerdotem. En quot ibi sacrilegia!

Hinc tamen disco quanta olim fuerit opinio, et religio status Levitici et Ecclesiastici. Vide S. Chrysost. hom. 18. in Acta Apost. ubi suadet ut fideles domi sacerdotem alant: sic enim Deum benedicturum eis in bonis tam temporalibus quam spiritualibus.

Vere Tertul. lib. de Præscript. cap. 41. *Ordinationes*, ait, (Hæreticorum) *temerariæ, leves, inconstantes*, etc. *Apostatas nostros Hæretici collocant, ut gloria eos obligent quia veritate non possunt. Nusquam facilius proficitur quam in castris rebellium, ubi ipsum esse illic, promereri est.* Et S. Hieron. lib. 6. in cap. 16. Isaiæ: *falsa doctrina pro lucro cuncta facit.*

CAPUT DECIMUM OCTAVUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Danitæ idola Michæ surripiunt, et Jonathan sacerdotem abducunt, inde ex inopinato irruentes in urbem Lais, eam capiunt et succendunt; ibique sedes figunt, vocantes nomine suo Dan, atque in ea idola collocant.

In diebus illis non erat rex in Israel, et tribus Dan quærebat possessionem sibi, ut habitaret in ea; usque ad illum enim diem inter cæteras tribus sortem non acceperat. 2. Miserunt ergo filii Dan, stirpis et familiæ suæ quinque viros fortissimos de Saraa et Esthaol, ut explorarent terram, et diligenter inspicerent; dixeruntque eis: Ite, et considerate terram. Qui cum pergentes venissent in montem Ephraim, et intrassent domum Michæ, requieverunt ibi; 3. et agnoscentes vocem adolescentis Levitæ, utentesque illius diversorio dixerunt ad eum: Quis te huc adduxit? quid hic agis? quam ob causam huc venire voluisti? 4. Qui respondit eis: Hæc et hæc præstitit mihi Michas, et me mercede conduxit, ut sim ei sacerdos. 5. Rogaverunt autem eum ut consuleret Dominum, ut scire possent an prospero itinere pergerent, et res haberet effectum. 6. Qui respondit eis: Ite in pace, Dominus respicit viam vestram, et iter quo pergitis. 7. Euntes igitur quinque viri venerunt Lais, videruntque populum habitantem in ea absque ullo timore, juxta consuetudinem Sidoniorum, securum et quietum, nullo ei penitus resistente, magnarumque opum, et procul a Sidone atque a cunctis hominibus separatum, 8. reversique ad fratres suos in Saraa et Esthaol, et quid egissent sciscitantibus responderunt: 9. Surgite, ascendamus ad eos, vidimus enim terram valde opulentam et uberem, nolite negligere, nolite cessare. Eamus et possideamus eam, nullus erit labor. 10. Intrabimus ad securos, in regionem latissimam, tradetque nobis Dominus locum, in quo nullius rei est penuria, eorum quæ gignuntur in terra. 11. Profecti igitur sunt de cognatione Dan, id est, de Saraa et Esthaol sexcenti viri accincti armis bellicis. 12. Ascendentesque manserunt in Cariathiarim Judæ, qui locus, ex eo tempore, Castrorum Dan nomen accepit, et est post tergum Cariathiarim. 13. Inde transierunt in montem Ephraim. Cumque venissent ad domum Michæ, 14. dixerunt quinque viri, qui prius missi fuerant ad considerandam terram Lais, cæteris fratribus suis: Nostis quod in domibus istis sit ephod, et theraphim, et sculptile, atque conflatile; videte quid vobis placeat. 15. Et cum paululum declinassent, ingressi sunt domum adolescentis Levitæ qui erat in domo Michæ, salutaveruntque eum verbis pacificis. 16. Sexcenti autem viri, ita ut erant armati, stabant ante ostium. 17. At illi qui ingressi fuerant domum juvenis, sculptile et ephod, et theraphim, atque conflatile tollere nitebantur, et sacerdos stabat ante ostium, sexcentis viris fortissimis haud procul expectantibus. 18. Tulerunt igitur qui intraverant, sculptile, ephod, et idola, atque conflatile. Quibus dixit sacerdos: Quid facitis? 19. Cui responderunt: Tace, et pone digitum super os tuum, venique nobiscum, ut habeamus te patrem, ac sacerdotem. Quid tibi melius est, ut sis sacerdos in domo unius viri, an in una tribu et familia in Israel? 20. Quod cum audisset, acquievit sermonibus eorum, et tulit ephod, et idola, ac sculptile, et profectus est cum eis. 21. Qui cum pergerent, et ante se ire fecissent parvulos ac jumenta, et omne quod erat pretiosum, 22. et jam a domo Michæ essent procul, viri qui habitabant in ædibus Michæ conclamantes secuti sunt, 23. et post tergum clamare cœperunt. Qui cum respexissent, dixerunt ad Micham: Quid tibi vis? cur clamas? 24. Qui respondit: Deos meos, quos mihi feci, tulistis et sacerdotem, et omnia quæ habeo, et dicitis: Quid tibi est? 25. Dixeruntque ei filii Dan: Cave ne ultra loquaris ad nos, et veniant ad te viri animo concitati, et ipse cum omni domo tua pereas. 26. Et sic cœpto itinere perrexerunt. Videns autem Michas quod fortiores se essent, reversus est in domum suam. 27. Sexcenti autem viri tulerunt sacerdotem, et quæ supra diximus; veneruntque in Lais ad populum quiescentem atque securum, et percusserunt eos in ore gladii, urbemque incendio tradiderunt, nullo peni-

lus ferenle præsidium, 28. eo quod procul habitarent a Sidone, et cum nullo hominum haberent quidquam societatis ac negotii. Erat autem civitas sita in regione Rohob, quam rursum exstruentes habitaverunt in ea, 29. vocato nomine civitatis Dan, juxta vocabulum patris sui, quem genuerat Israel, quæ prius Lais dicebatur. 30. Posueruntque sibi sculptile, et Jonathan filium Gersam filii Moysi, ac filios ejus sacerdotes in tribu Dan, usque ad diem captivitatis suæ. 31. Mansitque apud eos idolum Michæ omni tempore, quo fuit domus Dei in Silo. In diebus illis non erat rex in Israel.

1. Tribus Dan quærebat possessionem sibi.] Tribus Dan æque ac cæteræ possessionem suam sorte acceperat a Josue cap. 19. v. 40. versus mare et Philisthiuos; sed his acriter resistentibus, et Amorrhæis alia ex parte eos coarctantibus, ut dictum est c. 1. 34. non potuerunt Danitæ totam sortem sibi a Josue attributam occupare: quare videntes se in ea nimis anguste habitare, novas sedes quæsierunt, ac coloniam duxerunt in Lais; hoc est quod hic dicitur: *Sortem non acceperat*, id est armis capere et occupare non potuerat.

6. Dominus respicit viam vestram.] *Dominum* vocat suum idolum, sive theraphim: hujus enim erat sacerdos; unde illud consulens hoc ab eo responsum accepit, vel certe accepisse se finxit.

7. Venerunt Lais,] quæ Josue 19. 49. (ubi per prolepsin sive anticipationem hæc historia narratur, cum posterius contigerit (vocatur *Lesem*, alibi *Laisa*, postea a Danitis vocata est *Dan*, factaque caput tribus Dan, et juncto utroque nomine *Lesem-Don*, deinde *Paneas* est dicta a Paneade fonte, qui eam alluit. Deuique a Philippo Tetrarcha in honorem Tiberii Cæsaris instaurata et ornata, appellata est *Cæsarea Philippi*, ubi Christus Petro se filium Dei confiteoti dixit: *Tu es Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam*. Matth. 16. Erat urbs hæc loco amœnissimo sita inter duos rivos Jor et Dan, ad radices fere montis Libani. Unde Jorohoam in ea, æque ac in Bethel posuit suos vitulos aureos. Erat enim ipsa terminus terræ Israel versus Septemtrionem, sicut Bersabee versus Austrum; unde dicitur *a Dan usque Bersabee*, id est per totum Israel. Hic oritur *Jordanis* fluvius, ita dictus, quod conflatur ex confluxu duorum rivorum, scilicet *Jor et Dan*, aut quasi ירד מדן *iored middan*, id est, *descendens ex Dan*. Ex hac urbe oriunda fuit mulier illa sanguinis fluxum patiens, quam Christus tactu fimbriæ sanavit. Matth. 9. 20. quæ ibidem proinde statuam Christo erexit, ad cujus basin herba quædam nascebatur, quæ sensim crescens ubi Christi fimbriam attigisset, quoslibet morbos curabat, teste Eusebio lib. 7. Histor. c. 14. Ita Christus urbem Dan, quæ tantorum monstrorum et multiplicis idololatriæ fuerat sedes, fidei quasi cathedram thronumque suum effecit.

Videruntque populum habitantem in ea absque ullo timore.] Tres hic dantur illecebræ et causæ, cur Danitæ Lais invaserint. Primo, quod cives in ea habitarent securi, ideoque inermes; secundo, quod essent opulenti: tertio, quod separati a cunctis hominibus, qui eis auxiliari potuissent.

Et procul a Sidone,] itinere scilicet unius diei, ait Josephus.

Tropol. disce hic quam periculosa sit nimia securitas: hæc enim allexit Hebræos ut perderent Lais. Rursum noctu maxime esse excubandum contra hostes. Hinc Græci noctu ceperunt Trojam. Audi Virgil. 2. Æneid.

Invadunt urbem somno vinoque sepultam.

Sic Cyrus Babylonios, eorumque regem Baltasarem noctu invasit et occidit, Daniel 5. 30. sic Abraham super hostes irruit nocte, eosque percussit, Genes. 14. 15. sic Nisus noctu cum Eurialo invadens castra hostium, ait apud Virgilium, Æneid. 9.

Euriale, audendum dextra: nunc ipsa vocat res.

Ita quondam et Romani apud Athenæum l. 5. noctem illunem observantes, ebrios Athenienses consopitosque invadunt et obtruncant. Ita denique et Gracchus apud Livium l. 23. silenti profectus agmine, castra campana ut in pervigilio neglecta, simul omnibus portis invadit, diripit et evertit.

12. Manserunt in (id est, juxta, ut patet ex sequentibus) Cariathiarim (id est, urbe sylvarum; erat enim lucus sylvosus) Judæ.] Erat ergo hæc urbs non in tribu Juda, sed in confinio tribus Dan et Benjamin. Minus recte ergo Adrichom. eam collocat in tribu Dan.

14. Theraphim, et (id est) sculptile atque conflatile.] *Therophim* enim erant idola sculpta, vel conflata ex auro, argento, vel ære. Adde *Therophim*, id est, idola non solum fuisse sculpta vel conflata, sed picta quoque, malleo deducta, ex argilla a figulo efficta, aliave arte et modo effigiata et efformata; q. d. erant in domo Michæ *Therophim*, id est, idola varia varie efficta, sed præsertim arte fusoria conflata, et sculptoria exsculpta: hoc enim videtur exigere versus 18. ubi dicitur: *Tulerunt sculptile, Ephod, et idola atque conflatile*. Et vers. 20. *idola ac sculptile*. Denique *theraphim* proprie erant idola, a quibus divinatio petebatur, ut dixi superius.

Videte quid vobis placeat,] super hac re scilicet, an idola hæc Michæ accipere, an ei salva relinquere velitis.

19. Pone digitum super os tuum,] q. d. *digito compesce labellum*, sile: symbolum enim silentii est digitus ori superpositus. Unde Harpocrates deus silentii pingebatur quasi puer nudus, imberbis, indicem digitum dextræ manus ori imponens, sinistra vero cornu copiæ gestans, mythra redimitus. Vide Pierium.

30. Posueruntque sibi sculptile, et Jonathan filium Gersam filii Moysi, ac filios ejus sacerdotes in tribu Dan.] *Filii Moysi*. Ita constanter legunt Latina Romana, et cætera. Sed Septuaginta, Chald. et Hebræa moderna legunt: *Filii Manasse*.

Verum germana lectio est: *filii Moysi*, itaque habent

velera Hebræa, ut notaruut Rabbini: Cajet. et Vatab. *Gersam* enim fuit filius Mosi, ut patet Exodi 2. vers. 22. Cæterum Hebræi olim ut consulerent bonori Mosi, ne infamia tam gravis a nepote Jouathan, utpote sacerdote idolorum, illi quasi avo inureretur, ad marginem *Moysi* posuerunt *Manasse*, littera ם iu vicinam נ conversa et mutatis punctis, itaque legere cœperunt: *Filii Manasse*, quasi significantes quod Jonathan, qui natura erat *filius*, id est, nepos Mosis, tanto et tam sancto patre, hoc est avo indignus, potius dicendus esset filius Manassis regis idololatræ: filius inquam non natura, sed imitatione, aut potius impietatis similitudine. Nam alioqui Jonathan bic aliquot sæculis præcessit Manassen: quæ lectio marginalis tandem in textum Hebræum irrepsit, sed ita ut notetur circulo et littera נ elevata et suspensa; nimirum ut alia vetus lectio quæ babet *Moysi*, vera et germana esse indicetur. Hinc patet hæc non diu post mortem Josue contigisse: nam idoli hujus sacerdos erat Jonathan nepos Mosi, qui tum erat adolescens. Ita Joseph. et alii citati c. 17. versu 1.

Vide hic quam *Heroum filii noxæ*, quamque a parentum virtute degenerent, fiantque perditissimi, ut merito parentibus optandum sit mori illiberes, quam tam infames post se liberos relinquere. En tibi Moses legislator, dux et propheta populi, fundator synagogæ et avitæ fidei, post se reliquit nepotem Jonathan, qui factus est idolorum sacerdos primus, et princeps cæterorum, qui eum in Israele deinde plurimi secuti sunt. En tibi tam sancti avi tam sacrilegus nepos. Sic Adam pius post se genuit parricidam Cain, Ezechias Manassen, Josias Joachim, Salomon Roboam, Abraham Ismaelem, Heli Ophni et Phinees; Samuel degeneres filios, ob quos populus petiit regem, quem Deus per Samuelem dedit Saulem.

Usque ad diem captivitatis suæ.] Hebr. *usque ad diem migrationis terræ*. Sic et Septuag. Quæres: Quænam fuit hæc Danitarum captivitas in qua finita fuit eorum idololatria? Sunt tres sententiæ: prima accipit captivitatem Assyriacam, qua decem tribus, inter quas una erat Dau, a Salmanasar abductæ sunt in Assyriam anno sexto Ezechiæ regis, 4. Reg. 17. 2. Ita Seder Olam et Raschi.

Secunda censet peculiarem hanc fuisse tribus Dan captivitatem, quam alibi Script. non narrat. Ita Cajetanus.

Tertia asserit fuisse eo tempore, quo arca Dei sub Heli Pontifice capta est, et Hebræi ingenti strage cæsi, et magna clade affecti fuere a Philisthæis (tunc enim multi ab eis bello capti in captivitatem fuere abducti), tam ex tribu Dan, quam ex cæteris tribubus. Ita Lyran. Abul. Vatab. Arias, Serarius, Geneb. in Chronol. Ribera in Osee cap. 10. Probatur primo, quia id significant verba sequentia, quibus ait: *Mansitque apud eos idolum Michæ omni tempore, quo fuit domus Dei in Silo*. Atqui hæc fuit in Silo usque ad Heli et Samuelem. Ubi nota Josue arcam cum tabernaculo collocasse in Silo, quia Silo erat in tribu Ephraim, ex qua erat et Josue, ut sic facilius iu sua præsens tribu Josue servaret purum Dei cultum. Addit Josephus l. 5. Antiq. c. 10. id factum ob loci pulchritudinem. Mansit in Silo arca a sexto anno Josue usque ad ultimum Heli per annos 350.

Secundo, quia idolum hoc non fuit in tribu Dan, usque ad Salmanasar. Quomodo enim publicam hanc idololatriam in regno suo permisisset David rex piissimus et potentissimus? quomodo Samuel? quomodo Josaphat, Asa, Ezechias?

Tertio, si in Dan fuisset idolum Michæ, Jeroboam ibidem non collocasset suos vitulos aureos quasi idola; suffecisset enim ipsi idolum Michæ ad populum a Jerusalem in Dan abstrahendum. Porro vituli aurei ipsius substituti fuere huic idolo Michæ, ut facilius a populo reciperentur, utpote qui jam pridem ibidem idolum Michæ, auctoritate Jonathan sacerdotis, qui erat nepos Mosi et posterorum ejus, roboratum colnisset.

Minus recte ergo Cajet. putat hic duo tempora vocari: unum, quo Jonathæ sacerdotis durarit posteritas, et hoc esse usque ad Daniticam captivitatem de qua dictum; alterum, quo steterit Michæ idolum, et hoc fuisse ad Philisthæam arcæ captivitatem, Helique mortem, uti jam dixi. Nam unum idemque tempus notari hic satis indicant ipsa verba textus, præsertim Hebraici, qui sic habet: *Et constituerunt sibi filii Dan sculptile et Jehonathanem filium Gersan, filii Mosis. Ipse* (Jehonathan) *et filii ejus fuerunt sacerdotes tribus Dan usque ad diem migrationis terræ*.

Idem ergo fuit terminus et finis Danitarum, ac sacerdotis et sacerdotii idololatrici, ac consequenter idololatriæ apud eosdem Danitas, nimirum clades Israelis, et captivitas arcæ sub Heli; tunc enim plurimi ex Danitis et cæteris tribubus a Philisthæis fuere in captivitatem abducti, ac inter alios idola bæc Michæ cum suo sacerdote, ut satis colligitur ex 1. Reg. 4. 10. et Psal. 77. vers. 61. ubi de bac strage agens ait: *Tradidit in captivitatem virtutem eorum, et pulchritudinem* (arcam) *eorum in manus inimici*.

31. In diebus illis non erat rex in Israel,] qui suo imperio et potentia idololatriam banc punire et evertere posset. Impune ergo illa grassata est, et duravit per tempora Judicum usque ad Heli; quia Judices non habebant tantam auctoritatem et imperium, quanta ad hoc malum tollendum requirebatur. Hinc videtur quod Samuel sanctissimus et zelotissimus propheta, creato rege Saule, omnibus modis apud eum egerit, ut ipse reliquias idololatriæ e domo Michæ ac toto Israele cum suis sacerdotibus tolleret; quod ipsum fecisse non est dubium, et satis significat Script. 1. Reg. 28. versu 9.

CAPUT DECIMUM NONUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Uxore Levitæ ab incolis urbis Gabaa, qui erant e tribu Benjamin, infanda libidine occisa, maritus Levita, cadavere uxoris in duodecim partes dissecto et ad duodecim tribus misso, omnes concitat ad tantum scelus vindicandum. Est hæc secunda appendix ad librum Judicum, in qua recensetur historia stupri et belli Benjaminitici, quæ contigit eodem tempore quo præcedens Michæ, paulo post mortem Josue et Seniorum illius ævi. Nam, ut dicitur cap. 20. 28. contigit tempore Phinees, qui patri Eleazaro (hic enim pro Josue consulebat Deum ex jussu Dei et Mosis Num. cap. 27. v. 21.) in Pontificatu successit sub idem tempus, quo Othoniel successit Josue. Videtur enim Eleazarus Josue coævus paulo post illum obiisse. Unde Josue cap. ult. v. ult. ejus mors statim post mortem Josue recensetur. Sicut ergo idololatria Michæ et Danitarum accidit sub Jonathan nepote Mosis, ut audivimus cap. 18. 30. sic hæc historia excidii tribus Benjamin accidit sub Phinees nepote Aaronis; Aaron autem fuit frater Mosis. Ita Rabbini, Josephus, Abulens. Lyran. Serar. et Geneb. in Coronol. Minus recte ergo Sulpitius et Arias censent hanc historiam contigisse tempore Heli Pontificis; Suidas sub Samsone, et Masius sub Aod secundo Judice, et alii sub Othoniele, qui fuit primus Judex.

1 Fuit quidam vir Levites habitans in latere montis Ephraim, qui accepit uxorem de Bethlehem
Juda; 2. quæ reliquit eum, et reversa est in domum patris sui in Bethlehem, mansitque
apud eum quatuor mensibus. 3. Secutusque est eam vir suus, volens reconciliari ei, atque
blandiri, et secum reducere, habens in comitatu puerum et duos asinos, quæ suscepit eum, et in-
troduxit in domum patris sui. Quod cum audisset socer ejus, eumque vidisset, occurrit ei lætus,
4. et amplexatus est hominem. Mansitque gener in domo soceri tribus diebus, comedens cum eo
et bibens familiariter. 5. Die autem quarto de nocte consurgens, proficisci voluit, quem tenuit so-
cer, et ait ad eum: Gusta prius paululum panis, et conforta stomachum, et sic proficisceris.
6. Sederuntque simul, ac comederunt et biberunt. Dixitque pater puellæ ad generum suum. Quæso
te ut hodie hic maneas, pariterque lætemur. 7. At ille consurgens, cœpit velle proficisci. Et nihilo-
minus obnixe eum socer tenuit, et apud se fecit manere. 8. Mane autem facto, parabat Levites
iter. Cui socer rursum: Oro te, inquit, ut paululum cibi capias, et assumptis viribus, donec incre-
scat dies, postea proficiscaris. Comederunt ergo simul. 9. Surrexitque adolescens, ut pergeret cum
uxore sua et puero. Cui rursum locutus est socer: Considera quod dies ad occasum declivior sit, et
propinquat ad vesperum; mane apud me etiam hodie, et duc lætum diem, et cras proficisceris, ut
vadas in domum tuam. 10. Noluit gener acquiescere sermonibus ejus; sed statim perrexit, et venit
contra Jebus, quæ altero nomine vocatur Jerusalem, ducens secum duos asinos onustos, et concubi-
nam. 11. Jamque erant juxta Jebus, et dies mutabatur in noctem, dixitque puer ad dominum suum:
Veni, obsecro, declinemus ad urbem Jebusæorum, et maneamus in ea. 12. Cui respondit Dominus:
Non ingrediar oppidum gentis alienæ, quæ non est de filiis Israel, sed transibo usque Gabaa; 13. et
cum illuc pervenero, manebimus in ea, aut certe in urbe Rama. 14. Transierunt ergo Jebus, et cœ-
ptum carpebant iter, occubuitque eis sol juxta Gabaa quæ est in tribu Benjamin; 15. diverterunt-
que ad eam, ut manerent ibi. Quo cum intrassent, sedebant in platea civitatis, et nullus eos reci-
pere voluit hospitio. 16. Et ecce apparuit homo senex revertens de agro et de opere suo vesperi,
qui et ipse de monte erat Ephraim, et peregrinus habitabat in Gabaa. Homines autem regionis il-
lius erant filii Jemini. 17. Elevatisque oculis, vidit senex sedentem hominem cum sarcinulis suis

in platea civitatis, et dixit ad eum: Unde venis, et quo vadis? 18. Qui respondit ei: Profecti sumus de Bethlehem Juda, et pergimus ad locum nostrum, qui est in latere montis Ephraim, unde ieramus in Bethlehem; et nunc vadimus ad domum Dei, nullusque sub tectum suum nos vult recipere, 19. habentes paleas et fœnum, in asinorum pabulum, et panem ac vinum in meos et ancillæ tuæ usus, et pueri qui mecum est; nulla re indigemus nisi hospitio. 20. Cui respondit senex: Pax tecum sit, et ego præbebo omnia quæ necessaria sunt; tantum, quæso, ne in platea maneas. 21. Introduxitque eum in domum suam, et pabulum asinis præbuit; ac postquam laverunt pedes suos, recepit eos in convivium. 22. Illis epulantibus, et post laborem itineris, cibo et potu reficientibus corpora, venerunt viri civitatis illius, filii Belial, (id est absque jugo) et circumdantes domum senis, fores pulsare cœperunt, clamantes ad dominum domus, atque dicentes: Educ virum, qui ingressus est domum tuam, ut abutamur eo. 23. Egressusque est ad eos senex, et ait: Nolite, fratres, nolite facere malum hoc, quia ingressus est homo hospitium meum, et cessate ab hac stultitia. 24. Habeo filiam virginem, et hic homo habet concubinam, educam eas ad vos, ut humilietis eas, et vestram libidinem compleatis; tantum, obsecro, ne scelus hoc contra naturam operemini in virum. 25. Nolebant acquiescere sermonibus illius. Quod cernens homo, eduxit ad eos concubinam suam, et eis tradidit illudendam; qua cum tota nocte abusi essent, dimiserunt eam mane. 26. At mulier, recedentibus tenebris, venit ad ostium domus, ubi manebat dominus suus, et ibi corruit. 27. Mane facto, surrexit homo, et aperuit ostium, ut cœptam expleret viam, et ecce concubina ejus jacebat ante ostium sparsis in limine manibus. 28. Cui ille, putans eam quiescere, loquebatur: Surge et ambulemus. Qua nihil respondente, intelligens quod erat mortua, tulit eam, et imposuit asino, reversusque est in domum suam. 29. Quam cum esset ingressus, arripuit gladium, et cadaver uxoris cum ossibus suis in duodecim partes ac frusta concidens, misit in omnes terminos Israel. 30. Quod cum vidissent singuli, conclamabant: Numquam res talis facta est in Israel, ex eo die quo ascenderunt patres nostri de Ægypto, usque in præsens tempus; ferte sententiam, et in commune decernite quid facto opus sit.

2. Quæ reliquit eum.] Noster Interpres תזנח *tiznach*, id est, *reliquit*, elongavit se, jam legunt תזנה *tizna* per ה, id est, *fornicata est*. Unde censent Rabbini eam a Levita dimissam fuisse ob adulterium. Verum hujus criminis nec Septuag. nec Chald. nec Josephus meminerunt. Septuag. vertunt: *Irata est ei*. Chald. *Contempsit eum*. Josephus ait eam discessisse a marito ob ejus zelotypiam. Verisimile est inter eos fuisse mores diversos, indeque simultates, lites et jurgia, qualia inter conjuges crebra sunt, ideoque uxorem a marito secessisse ad suos parentes. Id colligitur ex illo v. 3. *Secutusque est eam vir suus volens reconciliari ei*.

10. Et concubinam,] id est, uxorem secundariam.

12. Non ingrediar oppidum gentis alienæ,] puta Jerusalem, quæ tunc occupabatur a Jebusæis: licet enim illa expugnata sit a Caleb Judic. 1. 8. tamen postea eam recuperarunt Jebusæi. Aut potius Caleb urbem Jerusalem quidem expugnavit, sed non arcem Sion: hanc enim diu post expugnavit David. Quare Jebusæi tenentes arcem dominabantur urbi, in qua mixtim habitabant Judæi et Jebusæi, puta Benjamitæ, uti diserte dictum est 1. 21. et Josue 15. v. ult. Hac ergo de causa Levita hic noluit pernoctare in Jerusalem, ne cum Jebusæis idololatris versari cogeretur.

15. Et nullus eos recipere voluit hospitio.] *Mentior*, inquit Sanctus Ambros. lib. 5. Hexamer. cap. 16. *si non Sodomitis hæc fuit causa supplicii, inhospitalitas:* imo Ezechiel cap. 16. 49. *Hæc*, ait, *fuit, iniquitas Sodomæ, superbia, saturitas panis et abundantia, et otium et manum egena et pauperi non porrigebant*.

16. Filii Jemini,] id est, *filii Benjamin;* hic enim per aphæresin primæ syllabæ *ben* vocatur *Jemini*.

18. Vadimus ad domum Dei,] ad tabernaculum et arcam fœderis in Silo, devotionis gratia, ut ibidem invocato et adorato Deo, inde incolumes redeamus domum in montem Ephraim.

19. Habentes paleas et fœnum.] Hinc liquet tum in Judæa non fuisse publica hospitia, sed proficiscentes rerum annonam detulisse, ac apud amicum vel civem aliquem hospitium quæsivisse, uti etiamnum fit in Turcia, Tartaria, Scythia, etc.

22. Filii Belial, id est absque jugo,] scilicet homines effrænes, impii, scelesti. Vide quæ de Belial dixi 2. Corinth. 6. 15.

24. Habeo filiam virginem, et hic homo habet concubinam, educam eas ad vos.] Quæres, an peccarit hic vir offerendo libidini Gabaonitarum filiam suam, et maritus Levita educendo uxorem suam ad evadendam Sodomiam? Resp. licite eos potuisse volentibus inferre graviorem injuriam, offerre minorem ad redimendam graviorem. Minor autem injuria erat violari filiam vel uxorem, quam virum libidine nefanda, eumque hospitem, violando simul jus hospitii, quod tum temporis sanctissimum erat et inviolabile: sic volenti committere adulterium licet suadere fornicationem cum meretrice, ac volenti committere majus peccatum suadere minus. Hoc enim consilium prudens est et honestum, non enim suadetur hic mi-

nus malum absoluto, sed sub conditione hac; si vis plane committere majus peccatum, committe potius minus; quod est objectum hujus consilii prudens, et viro cordato dignum. Ita S. Chrysost. homil. 27. ad populum et homil. 43. in Genes. illi qui assuetus est jurare per Deum, suadet ut juret potius per caput suum. Et sanctus Augustinus l. 2. de Adulter. conjug. cap. 15. *Si facturus est*, ait, *quod non licet, jam faciat adulterium, et non homicidium*; id est; faciat minus peccatum, potius quam majus; idem docet S. Amb. l. 1. de Abraham cap. 6. S. Gregor. l. 32. Moral. cap. 20. ac diserte Cajet. hic Barth. Fumus in Summula Casuum, Verbo Tyrannus, D. Soto l. 6. de justitia quæst. 1. art. 5. Adrian. quodlibet 1. qu. 2. S. Thomas quæst. de Malo. Vide Navarrum c. 14. num. 40. in fino. Hoc in genero, jam in particulari.

Resp. secundo videri virum hunc peccasse contra pietatem. Hæc enim dictat patri, ut filiæ suæ pudori et bono consulat, potius quam hospitis externi, etiamsi gravior injuria ei inferenda sit; et contra justitiam, si ea invita et repugnante (uti fieri solet) violandam obtulit: et contra charitatem, si in filia erat periculum consensus in delectationem veneream. Ita Lyranus, Abulensis, Dionysius et Pererius in c. 19. Genes. vers. 5. ubi simile dixi de Lot efferente filias Sodomitis ad libidinandas hospites. Quod si periculum consensus non erat in filia, ipsaque sponte patri sese submiserat, aut ad tantum nefas evitandum etiam obtulerat, et hoc probrum sustinendum, nullum omnino fuit peccatum.

Denique animi perturbatio, incogitantia et inopia consilii culpam viri hujus valde imminuerunt.

Magis excusandus est Levita, qui ut propriam injuriam infandam evaderet, obtulit uxorem ad stuprum, si ipsa ad hanc sui oblationem (ad quam non obligabatur) consentit. Quisque enim potius a se prohibere debet injuriam, præsertim tam nefariam; quam ab alio, puta ab uxore. Charitas enim incipit a seipsa.

25. Quod cernens eduxit,] ut objecti præsentia et fœminæ pulcritudine illecti abstinerent a viro, nec ulterius quid peterent, uti reipsa factum est. Ita Abul. et forte incolæ Gabaa potebant virum simulate, ut fœmina quam appetebant, et cujus per forum transeuntis miram pulchritudinem viderant, eis efferretur, uti asserit Josephus.

Fuit hoc ingens scelus, quod pruindo tellus pene tribus excidio Deus vindicavit. Unde de eo dicitur Osee 9. 9. *Profunde peccaverunt, sicut in diebus Gabaa. Recordabitur* (Dominus) *iniquitatis eorum, et visitabit peccata eorum.*

29. In duodecim partes ac frusta concidens misit in omnes terminos Israel,] puta ad duodecim tribus, cuique tribui unam partem. Non peccavit hic maritus, quia non concidit uxorem ad dehonestationem corporis ipsius, sed potius ad honorem illi restituendum per vindictam tanti flagitii, quæ paulo post reipsa secuta est: nam hac concisione omnes excitavit ad ultionem. Ita Abulensis.

Hoc Levitæ factum exemplumque citat S. Athanas. epist. ad Orthodoxos; similique modo Arianorum nefanda scelera contra Catholicos, cummissa recensens, eosdem excitat, ut Arianos detestentur.

CAPUT VIGESIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Undecim tribus bellum inferentes Benjaminitis ad vindicandam nefandam eorum libidinem, secundo ab eis cæduntur, tertio tandem aggressu eosdem cædunt usque ad internecionem, sexcentis duntaxat fuga in solitudinem elapsis.

1 Egressi itaque sunt omnes filii Israel, et pariter congregati, quasi vir unus, de Dan usque Bersabee, et terra Galaad, ad Dominum in Maspha; 2. omnesque anguli populorum, et cunctæ tribus Israel in Ecclesiam populi Dei convenerunt, quadraginta millia peditum pugnatorum (3. Nec latuit filios Benjamin, quod ascendissent filii Israel in Maspha.) Interrogatusque Levita, maritus mulieris interfectæ, quomodo tantum scelus perpetratum esset, 4. respondit: Veni in Gabaa Benjamin cum uxore mea, illucque diverti; 5. et ecce homines civitatis illius circumdederunt nocte domum, in qua manebam, volentes me occidere, et uxorem meam incredibili furore libidinis vexantes, denique mortua est. 6. Quam arreptam, in frusta concidi, misique partes in omnes terminos possessionis vestræ; quia numquam tantum nefas, et tam grande piaculum factum est in Israel. 7. Adestis omnes filii Israel, decernite quid facere debeatis. 8. Stansque omnis populus, quasi unius hominis sermone respondit: Non recedemus in tabernacula nostra, nec suam quisquam intrabit domum: 9. sed hoc contra Gabaa in commune faciamus: 10. Decem viri eligantur e centum ex omnibus tribubus Israel, et centum de mille, et mille de decem millibus, ut comportent exercitui cibaria, et possimus pugnare contra Gabaa Benjamin, et reddere ei pro

accelere, quod mereiur. 11. Conveniique universus Israel ad civitatem, quasi homo unus, eadem mente, unoque consilio. 12. Et miserunt nuntios ad omnem tribum Benjamin, qui dicerent: Cur tantum nefas in vobis repertum est? 13. Tradite homines de Gabaa qui hoc flagitium perpetrarunt, ut moriantur, et auferatur malum de Israel. Qui noluerunt fratrum suorum filiorum Israel audire mandatum. 14. Sed ex cunctis urbibus quæ sortis suæ erant, convenerunt in Gabaa ut illis ferrent auxilium, et contra universum populum Israel dimicarent. 15. Inventique sunt viginti quinque millia de Benjamin educentium gladium, præter habitatores Gabaa. 16. Qui septingenti erant viri fortissimi, ita sinistra ut dextera præliantes: et sic fundis lapides ad certum jacientes, ut capillum quoque possent percutere, et nequaquam in alteram partem ictus lapidis deferretur. 17. Virorum quoque Israel, absque filiis Benjamin, inventa sunt quadringenta millia educentium gladios, et paratorum ad pugnam. 18. Qui surgentes venerunt in domum Dei, hoc est in Silo: consuluerunique Deum atque dixerunt: Quis erit in exercitu nostro princeps certaminis contra filios Benjamin? Quibus respondit Dominus: Juda sit dux vester. 19. Statimque filii Israel surgentes mane, castrametati sunt juxta Gabaa. 20. Et inde procedentes ad pugnam contra Benjamin, urbem oppugnare cœperunt. 21. Egressique filii Benjamin de Gabaa, occiderunt de filiis Israel die illo viginti duo millia virorum. 22. Rursum filii Israel et fortitudine et numero confidentes, in eodem loco, in quo prius certaverant, aciem direxerunt. 23. Ita tamen ut prius ascenderent et flerent coram Domino usque ad noctem, consulerentque eum, et dicerent: Debeo ultra procedere ad dimicandum contra filios Benjamin fratres meos, an non? Quibus ille respondit: Ascendite ad eos, et inite certamen. 24. Cumque filii Israel altera die contra filios Benjamin ad prælium processissent, 25. erupernnt filii Benjamin de portis Gabaa; et occurrentes eis tanta in illos cæde bacchati sunt, ut decem et octo millia virorum educentium gladium prosternerent. 26. Quamobrem omnes filii Israel venerunt in domum Dei, et sedentes flebant coram Domino; jejunaveruntque die illo usque ad vesperam, et obtulerunt ei holocausta, atque pacificas victimas, 27. et super statu suo interrogaverunt. Eo tempore ibi erat arca fœderis Dei, 28. et Phinees filius Eleazari filii Aaron præpositus domus. Consuluerunt igitur Dominum atque dixerunt: Exire ultra debemus ad pugnam contra filios Benjamin fratres nostros, an quiescere? Quibus ait Dominus: Ascendite, cras enim tradam eos in manus vestras. 29. Posueruntque filii Israel insidias per circuitum urbis Gabaa; 30. et tertia vice, sicut semel et bis, contra Benjamin exercitum produxerunt. 31. Sed et filii Benjamin audacter eruperunt de civitate, et fugientes adversarios longius persecuti sunt, ita ut vulnerarent ex eis sicut primo die et secundo, et cæderent per duas semitas vertentes terga, quarum una ferebatur in Bethel, et altera in Gabaa, atque prosternerent triginta circiter viros; 32. putaverunt enim solito eos more cædere. Qui fugam arte simulantes, inierunt consilium ut abstraherent eos de civitate, et quasi fugientes ad supradictas semitas perducerent. 33. Omnes itaque filii Israel surgentes de sedibus suis, tetenderunt aciem in loco, qui vocatur Baalthamar. Insidiæ quoque, quæ circa urbem erant, paulatim se aperire cœperunt, 34. et ab occidentali urbis parte procedere. Sed et alia decem millia virorum de universo Israel, habitatores urbis ad certamina provocabant. Ingravatumque est bellum contra filios Benjamin; et non intellexerunt quod ex omni parte illis instaret interitus. 35. Percussitque eos Dominus in conspectu filiorum Israel, et interfecerunt ex eis in illo die viginti quinque millia et centum viros, omnes bellatores et educentes gladium. 36. Filii autem Benjamin, cum se inferiores esse vidissent, cœperunt fugere. Quod cernentes filii Israel, dederunt eis ad fugiendum locum, ut ad præparatas insidias devenirent, quas juxta urbem posuerant. 37. Qui cum repente de latibulis surrexissent, et Benjamin terga cedentibus daret, ingressi sunt civitatem, et percusserunt eam in ore gladii. 38. Signum autem dederant filii Israel his quos in insidiis collocaverant, ut, postquam urbem cepissent, ignem accenderent; ut, ascendente in altum fumo, captam urbem demonstrarent. 39. Quod cum cernerent filii Israel in ipso certamine positi (putaverunt enim filii Benjamin eos fugere, et instantius persequebantur, cæsis de exercitu eorum triginta viris,) 40. et viderent quasi columnam fumi de civitate conscendere; Benjamin quoque aspiciens retro, cum captam cerneret civitatem, et flammas in sublime ferri; 41. qui prius simulaverant fugam, versa facie fortius resistebant. Quod cum vidissent filii Benjamin in fugam versi sunt, 42. et ad viam deserti ire cœperunt, illuc quoque eos adversariis per-

sequentibus; sed et hi qui urbem succenderant, occurrerunt eis. 43. Atque ita factum est ut ex utraque parte ab hostibus cæderentur, nec erat ulla requies morientium. Ceciderunt atque prostrati sunt ad Orientalem plagam urbis Gabaa. 44. Fuerunt autem qui in eodem loco interfecti sunt, decem et octo millia virorum, omnes robustissimi pugnatores. 45. Quod cum vidissent qui remanserant de Benjamin, fugerunt in solitudinem; et pergebant ad Petram, cujus vocabulum est Remmon. In illa quoque fuga palantes, et in diversa tendentes, occiderunt quinque millia virorum. Et cum ultra tenderent, persecuti sunt eos, et interfecerunt etiam alia duo millia. 46. Et sic factum est ut omnes qui ceciderant de Benjamin in diversis locis, essent viginti quinque millia, pugnatores ad bella promptissimi. 47. Remanserunt itaque de omni numero Benjamin, qui evadere, et fugere in solitudinem potuerunt, sexcenti viri, sederuntque in petra Remmon mensibus quatuor. 48. Regressi autem filii Israel, omnes reliquias civitatis a viris usque ad jumenta gladio percusserunt, cunctasque urbes et viculos Benjamin vorax flamma consumpsit.

1. Egressi itaque sunt omnes (id est, plurimi, omnes qui commode domo abesse egredique poterant) ad Dominum in Maspha.] Quatuor erant urbes in Judæa dictæ *Maspha*, id est, *speculo*, sit Abul. qui Galaaditicam hic intelligit. Melius alii accipiunt illam quæ erat in confinio tribus Judæ et Benjamin; hæc enim erat vicina Gabaæ quam punire volebant, æque ac urbi Silo, ubi erat taberonaculum fœderis cum arca, quod ex Maspha videri poterat. Erat enim Maspha in loco alto quasi specula, unde ibidem dicuntur *congregati ad Dominum*, eminus in Tabernaculo supra arcam residentem. Adde in tota Synagoga simul collecta ad causam piam, uti hic erat, Deus aderat, illique præerat. Unde ad eam convenientes dicebantur *congregati ad Dominum*. Hinc et alias sæpius Hebræi comitia celebrarunt in Maspha, ut patet 1. Reg. 7. 10. Jerem. 40. 1. Machab. 3. 47. ubi et causa additur cum dicitur: *Locus orationis erat in Maspha ante in Israel*, q. d. Esto in Silo esset tabernaculum cum arca; tamen in Maspha erat Synagoga, sive locus orationis, ideoque ad quasi ad Synagogam sive proseucham convenerunt Israelitæ. Unde Rabbini Synagogarum originem referunt ad Synagogam celebrem et principem, quæ erat in Maspha.

2. Omnesque anguli populorum,] hoc est omnes populi habitantes in suis locis, quasi angulis. Sic hodie vocantur *Contones*, id est, Anguli Helvetiorum. Rursum et potius *omnes anguli*, id est, omnes primores, præfecti et duces populorum, omnes Principes tribuum, ait noster Salazar in Proverb. c. 1. v. 21. n. 229. Hi enim populum in unione et officio continent, sicut anguli stringunt continentque totam domum. Hinc angulus pro principe sumitur, ut cum Christus dicitur *factus in caput anguli*, et esse *lapis angularis*, id est, columna, basis et princeps Ecclesiæ, Psal. 117. 22. Et Matth. 21. 42. et cum Isaias ait cap. 19. v. 5. *Deceperunt Ægyptum angulum* (id est principem) *populorum*. Et Zachar. cap. 10. versu 4. *Ex ipso angulus*, hoc est, ex Juda prodibit princeps, puta Judas Machabæus. Similia sunt Sophon. 3. 6. et 1. Reg. 14. 38.

12. Et miserunt nuntios ad omnem tribum Benjamin,] per universas urbes et cognationes Benjaminitarum.

15. Inventique sunt viginti quinque millia de Benjamin.] Hebr. et Chald. habent 26. *millia*, quibus consentit Lyran. et Abul. Sed Septuaginta æque ac Latina Romana constanter legunt 25. *millia*: atque his plane consentit numerus cæsorum et superstitum vers. 35. et 47. Denique facile חמשה *chamissa*, id est *quinque*, depravari potuit in ששה *sescisso*, id est *et sex*.

16. Qui (incolæ Gabaa) Septingenti erant viri fortissimi, ita sinistra ut dextra præliantes, et sic fundis lapides ad certum jacientes, ut capillum quoque possent percutere.] Est hyperbole, q. d. peritissimi erant fundæ, ut ea jacientes lapidem, certo scopum configerent. Ita Lyran. Abul. Cajet. Tales quoque erant incolæ Balearium insularum, qui a teneris exercebantur in jactu fundæ, adeo ut pueri jentare non possent, nisi jentaculum eminus positum funda dejecissent, teste Strabone. Audi quid de Commodo Imper. scribat Herodianus: *Cervos et damas, item cornigera alia præter tauros, currens pariter ipse atque insequens impetebat, ac præventa fuga certissimis ictibus prosternebat. Leones vero et pantheras, aliaque id genus nobilissima animalia, currens in orbem superne jaculis confodiebat, sic ut nec telum quisquam secundum, nec vulnus viderit nisi lethiferum. Nam ut primum se fero concitaverat, statim illam vel in fronte vel in corde sauciabat, nullo præterea usus scopo, neque ad aliam corporis partem telo destinato, sic ut pariter cum vulnere ipso conficeretur.* Plura tam peritorum sagittariorum exempla recensui Thren. 3. v. 12.

18. Judas sit dux vester.] *Judas*, id est, tribus Juda, ejusque princeps.

23. Fratres meos.] Hostes vocant fratres, ut ostendant, quod licet vitia sint punienda, natura tamen est diligenda, ait Lyran. Hinc hostis olim erat hospes; unde Italicum *oste*.

Quibus ille respondit: Ascendite ad eos et inite certamen.] Mira Dei ordinatio: jubet enim undecim tribus semel cæsas a Benjaminitis ad 22. millia vers. 21. iterum eos aggredi, et ab eis rursum cædi ad 18. millia vers. 25. et tamen illæ bellum justum piumque agebant.

Cur hoc? Prima causa fuit, ut præterita eorum peccata castigaret, ac nominatim quod permisissent idolum Michæ: item cultum Baalim et Astaroth. c. 2. et 3. Ita Hebræi, Lyran. et Abulensis.

Secunda innuitur v. 22. quod scilicet nimis in sua

fortitudine et numero confiderent: ut discerent Dei esse victoriam, eamque ab eo dari sæpe paucis et debilioribus contra plures et potentes.

Tertia, ut castra undecim tribuum, in quibus multi erant scelerati, a fæce expurgaret; itaque digna redderet, quibus victoriam largiretur: utque probaret et excitaret eorum fidem et obedientiam, quæ sane hic magna fuit; nam licet secundo cæsi, tertio tamen bellum Dei jussu instaurarunt, ideoque victores evaserunt. Audi sanctum Gregorium 14. Moral cap. 13. *Quid est quod in ultionem sceleris inflammatur Israel, et tamen prius ipse prosternitur: nisi quod prius ipsi purgandi sunt, per quos aliorum culpæ feriuntur: ut ipsi jam mundi per ultionem veniant, qui aliorum vitia corrigere festinant?* Confirmat exemplo adulteræ, cujus accusatoribus ait Christus Dominus: *Qui sine peccato est vestrum primus in illam lapidem mittat.* Joan. 8. 7. de quibus S. Gregor. *Ad aliena*, inquit, *punienda peccata ibant, et sua reliquerant. Revocantur itaque intus od conscientiam, ut prius propria corrigant, et tunc aliena reprehendant.*

Denique ut ostenderet se supremum esse necis et vitæ omnium Dominum; itaque omnes sacro sui metu et reverentia percelleret, uti et factum est. Vide Origen. homil. 14. in Numer. S. August. l. 5. de Civit. cap. 21 et 22. Salvian. lib. de Providentia S. Gregor. 21. Moral. c. 3. S. Ephram tom. 1. serm. de patientia.

Similibus de causis Deus permisit, in bello contra Pharaonem infidelem inito, occidi Josiam piissimum regem Juda; et Ladislaum regem Hungarorum ab Amoratbe Imper. Turcarum in clade Varnensi; ac sanctum Ludovicum regem Franciæ, volentem recuperare terram sanctam, a Soldano Ægypti capi, et in secunda expeditione peste mori, ut miram ejus patientiam acueret, eamque toti mundo ostenderet, et mox in cœlis coronaret, quam sane præ aliis heroicis ejus virtutibus ago admiror et veneror. Sic S. Bernard. ante sanctum Ludovicum, jussu Dei incitavit Christianos ad capessendam eamdem in terram sanctam expeditionem, quæ tamen malo cessit cæsis Christianis. Unde S. Bernard. a multis impostor audivit; sed ipse se tutatus est, ostenditque per miracula hanc fuisse Dei voluntatem, ut ipse citans hanc Israelitarum geminam cladem narrat l. 2. de Consid. ad Eugenium sub initium.

26. Jejunaveruntque die illo usque ad vesperam.] Ex hoc loco et ex 2. Regum c. 1. et 9. liquet Hebræos in jejunio solitos jejunare usque ad vesperam. Ex qua consuetudine fluxit superstitiosa observatio Saracenorum, Turcarum et Judæorum posteriorum, qui, cum jejunant, non ante cibum sumere solent, quam stellam Veneris sive Hesperum (hanc enim colunt Saraceni) conspexerint, ut de Judæis refert sanctus Hieron. l. 2. contra Jovin. et Tertul. lib. contra Psychicos sub finem. De Saracenis idem liquet ex c. 2. Alcorani.

Ad vesperam quoque olim jejunabant Christiani: unde in hujus rei memoriam etiamnum vesperæ in jejunio quadragesimæ ante prandium recitantur; quasi prandium, quod deinde sequitur, non tam prandium quam cœna sit.

37. Qui cum xapenta.] Intricatus est hic ordo et series historiæ, sed eum sic extrices et digeras cum Lyrano et Abul. Israelitæ se diviserunt in tres turmas sive partes, inæquales tamen: una fuit insidiarum, quæ positæ erant a tergo urbis Gabaa, ut Benjaminitis ad Israelitas insequendum egressis, urbem ipsam ingrederetur et succenderet. Altera turma erat decem millium, quæ Benjaminitas urbe elicuit, ut prior turma insidiarum jam dicta urbem intercipere posset, quæque eos ad tertiam turmam, sive aciem numerosissimam totius reliqui exercitus ad duas semitas consistentem, simulate fugiendo induxit, dum urbis captæ signum a prima turma per fumum daretur: quo facto converterunt se, et omnes turmæ sive acies Benjaminitas aggressæ sunt, ex eisque interemerunt 25. millia, et insuper centum viros.

48. A viris usque ad jumenta.] Hinc patet parvulos omnes fœminasque fuisse occisos, tam in Gabaa, quam in omnibus aliis urbibus et viculis Benjamin, idque clarius liquet in Hebræo. Fecerunt ergo tribum Benjamin, anathema, quale præcipitur faciendum in crimine publicæ idololatriæ, Deuter. 13. 15. Et quamquam hic legis illius et vindictæ metas modumque undecim tribus excesserint occidendo mulieres et parvulos innocentes; divina tamen providentia id permissum est ad puniendam Sodomiticam et effrænem Gabaanorum libidinem, simul et rebellionem audacem et temerariam unius tribus Benjamin contra cæteras undecim.

CAPUT VIGESIMUM PRIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

JURANT UNDECIM TRIBUS SE NON DATURAS BENJAMINITIS FILIAS SUAS IN UXORES; UNDE MOX DOLENTES DE TRIBUS ILLIUS INTERITU, SEXCENTIS VIRIS EX ILLA RELIQUIS UXORES DANT 400. VIRGINES EX CLADE JABES GALAAD RESERVATAS, ET DUCENTAS SILUNTINAS EX RAPTU.

1 JURAVERUNT quoque filii Israel in Maspha et dixerunt: Nullus nostrum dabit filiis Benjamin de filiabus suis uxorem. 2. Veneruntque omnes ad domum Dei in Silo, et in conspectu ejus sedentes usque ad vesperam, levaverunt vocem, et magno ululatu cœperunt flere, dicentes: 3. Quare, Domine Deus Israel, factum est hoc malum in populo tuo, ut hodie una tribus auferretur ex nobis? 4. Altera autem die diluculo consurgentes, exstruxerunt altare; obtuleruntque ibi holocausta et pacificas victimas, et dixerunt: 5. Quis non ascendit in exercitu Domini de universis tribubus Israel? Grandi enim juramento se constrinxerant, cum essent in Maspha, interfici eos qui defuissent. 6. Ductique pœnitentia filii Israel super fratre suo Benjamin, cœperunt, dicere: Ablata est tribus una de Israel, 7. unde uxores accipient? omnes enim in commune juravimus non daturos nos his filias nostras. 8. Idcirco dixerunt: Quis est de universis tribubus Israel, qui non ascendit ad Dominum in Maspha? Et ecce inventi sunt habitatores Jabes Galaad in illo exercitu non fuisse. (9. Eo quoque tempore cum essent in Silo, nullus ex eis ibi repertus est.) 10. Miserunt itaque decem millia viros robustissimos, et præceperunt eis: Ite, et percutite habitatores Jabes Galaad in ore gladii, tam uxores quam parvulos eorum: 11. Et hoc erit quod observare debebitis: Omne generis masculini, et mulieres quæ cognoverunt viros interficite; virgines autem reservate. 12. Inventæque sunt de Jabes Galaad quadringentæ virgines, quæ nescierunt viri thorum, et adduxerunt eas ad castra in Silo, in terram Chanaan. 13. Miseruntque nuntios ad filios Benjamin, qui erant in Petra Remmon; et præceperunt eis ut eos susciperent in pace. 14. Veneruntque filii Benjamin in illo tempore, et datæ sunt eis uxores de filiabus Jabes Galaad: alias autem non repererunt, quas simili modo traderent. 15. Universusque Israel valde doluit, et egit pœnitentiam super interfectione unius tribus ex Israel. 16. Dixeruntque majores natu: Quid faciemus reliquis qui non acceperunt uxores? omnes in Benjamin fœminæ conciderunt, 17. et magna nobis cura, ingentique studio providendum est, ne una tribus deleatur ex Israel. 18. Filias enim nostras eis dare non possumus, constricti juramento et maledictione qua diximus: Maledictus qui dederit de filiabus suis uxorem Benjamin. 19. Ceperuntque consilium atque dixerunt: Ecce solemnitas Domini est in Silo anniversaria, quæ sita est ad Septemtrionem urbis Bethel et ad Orientalem plagam viæ, quæ de Bethel tendit ad Sichima, et ad meridiem oppidi Lebona. 20. Præceperuntque filiis Benjamin, atque dixerunt: Ite, et latitate in vineis. 21. Cumque videritis filias Silo ad ducendos choros ex more procedere, exite repente de vineis, et rapite ex eis singuli uxores singulas, et pergite in terram Benjamin. 22. Cumque venerint patres earum, ac fratres, et adversum vos queri cœperint, atque jurgari, dicemus eis: Misereminí eorum; non enim rapuerunt eas jure bellantium atque victorum, sed rogantibus ut acciperent, non dedistis, et a vestra parte peccatum est. 23. Feceruntque filii Benjamin, ut sibi fuerat imperatum; et juxta numerum suum, rapuerunt sibi de his quæ ducebant choros, uxores singulas, abieruntque in possessionem suam, ædificantes urbes, et habitantes in eis. 24. Filii quoque Israel reversi sunt per tribus et familias in tabernacula sua. In diebus illis non erat rex in Israel; sed unusquisque, quod sibi rectum videbatur, hoc faciebat.

4. ALTARE.] Non peccarunt, quia in sanctuario altare hoc erexerunt. Jam autem Deut. cap. 16. v. 2. tantum vetatur ne extra sanctuarium hostias in altari immolent. Adde, illud præceptum latum esse a Deo ob periculum idololatriæ; hic autem nullum ejus erat periculum. Unde videtur hic in illa lege fuisse

dispensatum. Ita Abulensis. Cajetanus censet eos non aliud novum altare fabricasse, sed istud quod erat in tabernaculo restaurasse. Quarto et optime dicas hoc novum altare erectum ob necessitatem. Cum enim omnes tribus congregatæ essent, ac singulæ plures vellent Deo offerre hostias, unum altare Tabernaculi ad eas capiendas non sufficiebat. Quare necessum fuit aliud altare erigi, ut omnibus satisfieri posset. Hic autem casus necessitatis censebatur exceptus a lege illa communi unius altaris. Unde Salomon in simili necessitate aliud altare erexit, 3. Reg. 8. 64. Alias vero ad hoc opus fuit peculiari Dei instinctu at dispensatione, per quam Samueli in Rama, Galgala et Bethlehem sacrificare licuit, 2. Reg. c. 7. 11. et 16. Davidi in Area Ornan, 2. Reg. 24. Eliæ in monte Carmelo, 3. Reg. 18.

6. Ductique poenitentia,] non proprie dicta: nec enim peccarant occidendo Benjaminitas, sed *pænitentia*, id est, dolore, q. d. dolentes unam tribum Benjamin pene exstinctam in Israel; Deus enim volebat omnes duodecim tribus conservari, tum ad honorem Abrahæ, Isaac et Jacob Patriarcharum, tum ad robur et plenitudinem Synagogæ, æque ac Reipublicæ Israelis; tum ob mysteria numeri duodenarii, præsertim quia duodecim tribus, et Patriarchæ earum capita et principes fuere typus duodecim Apostolorum; tum denique quia ex Benjamin nasciturus erat Saul, quem Deus destinaverat primum regem Israelis, et S. Paulus Doctor Gentium, ac duodecim millia signati, qui tempore Antichristi convertentur, eique resistent, Apocal. 7. 8. In *Gabaa*, inquit S. Hieron. in Epitaphio Paulæ, *urbe ad solum diruta paululum substitit Paula recordata peccati ejus, et concubinæ in frusta divisæ, et tribus Benjamin sexcentos viros* propter *Paulum Apostolum reservatos, de quo prædixerat Jacob, Genes. 49. 27. Benjamin lupus rapax mane comedet prædam, et vespere dividet spolia.* De Paulo ergo recte hic dicas, id quod de Fabio Maximo cecinit Ovid. 1. de Ponto El. 2.

Qui nasci ut posses, quamvis cecidere trecenti:

(Fabii cæsi ab Hannibale)

Non omnes Fabios abstulit una dies.

10. Miserunt itaque decem millia.] Hebr. Chald. et Septuag. constanter habent, *duodecim millia*. Sic et Josephus, lib. 5. Antiq. c. 2. Unde nonnulli suspicantur hic esse mendum.

Et percutite habitatores Jabes Galaad,] juste, quia a communi undecim tribuum prælio et sceleris vindicta soli se subduxerunt: unde ab undecim tribubus, hoc est, a toto populo justam mortis sententiam acceperunt. Debebant enim ipsi in publica Reipublicæ causa, conventu et prælio comparare ut cæteri, ac Rempublicam adjuvare, et propugnare ut cæteri. Hoc enim justitia legalis et aurea exigit.

11. Virgines autem reservate.] Virgines enim magis amant primos sponsos, quam corruptæ. Virgines autem dignoscebant, non per explorationem matronarum, ut vult Abulensis, sed ex communi fama, quod numquam fuissent nuptæ. Vide dicta Numer. 13. Porro videntur hic undecim tribus ex zelo nimio modum justæ vindictæ excessisse, eo quod parvulos quoque et mulieres innocentes occidi jusserunt.

18. Filias enim nostras eis dare non possumus constricti juramento.] Juramentum hoc obligabat eo casu, quo Benjaminitis reliquis, de uxoribus, quæ essent Israelitides, alia ratione provideri potuisset, ut ipsi non cogerentur ducere gentiles et alienigenas, vel cogerentur manere cælibes cum interitu totius tribus. Tunc enim non obligabat hoc eorum juramentum, eo casu scilicet, quo una tribus perire debuisset, vel mulieres alienigenæ ex vicinis assumendæ fuissent, quod periculosum et lege vetitum erat; tum quia sicut votum, ita et juramentum factum de minori bono, quod majus bonum impediat, non obligat quatenus illud impedit; et jurans censetur tacite majus bonum excipere voluisse cum juraret; nam alioqui illicitum fuisset juramentum: quia promissio, licet juramento firmata, non censetur infringi, quando in melius commutatur; hic autem melius erat non perire unam tribum, quam non dare illi filias suas uxores. Vide Sylvestrum, verbo juramentum. Quocirca peccassent Israelitæ, si jurassent se in tali necessitate et periculo non daturos uxores Benjaminitis, ait Abulensis; putarent tamen ipsi, cum essent simplices et rudes, se hoc juramento teneri: unde rationes quærunt quibus et juramento et conservationi tribus caveatur; et quamvis Abulensis fucatas eas fuisse putet, et in fraudem juramenti; melius tamen Lyranus, Hugo, Cajetanus, Arias censent legitimas fuisse; et quoad Galaditas mulieres eis datas patet, quia Galaaditæ bello non interfuerant; (unde et merito excisi sunt: debuerant enim, ut recte Abulensis, vocati ad communem vindictam tanti sceleris venire) juramentum autem præsentes tantum, qui scilicet juraran, concernebat, non absentes.

19. Ecce solemnitas,] non nundinarum, ut vult Abulensis, sed festi alicujus. Videtur autem hoc festum fuisse Tabernaculorum, quod celebratur in Septembri; tunc enim collectis uvis, vites abundant foliis et pampinis, sub quibus hi virginum raptores latitare potuerunt, ut dicitur v. 20. Ita Arias, Serarius et alii.

21. Rapite ex eis singuli uxores.] Quæres an licite raptum hunc consulere potuerunt, et an Benjaminitæ, consilium hoc exsequendo, virgines Siluntinas rapere? Respondeo affirmative; unde dico nec majores natu, raptum hunc consulentes, fuisse perjuros; quia singuli tantum particulatim jurarant se eis proprias filias non daturos, non autem non daturos aliorum filias communi decreto. Similiter nec parentes filiarum fuisse perjuros, quia ipsi consilii raptus non erant conscii, nec dederunt filias suas; sed hæ illis abreptæ sunt, imo, ut textus innuit, parentes prius Benjaminitis petentibus illas negarant. Unde peccatum, sive inæqualitas ab eorum parte fuisse dicitur, quia scilicet eas petentibus jure suo Benjaminitis, in tali necessitate negarant ob jurisjurandi religionem.

Denique non fuit hic peccatum raptus, ut recte Lyranus, Cajetanus, Dionysius, Arias; quia is tantum misericordialis fuit non valde invitis filiabus, nec etiam parentibus, nisi ob perjurii periculum, quod hic nullum erat; et quia raptus hic factus est mandato illorum ad quos spectabat cura totius populi, et communis boni, quorum erat in tali necessitate et providere juramento, et determinare uxores, modumque

eas accipiendi salvo juramento; quas quivis eorum alioqui Benjaminitis dare debuisset, ne tribus illa interiret, vel tarde nimis succresceret.

Simili modo Romulus et Romani instituerunt ludos, et advenientes ad eos rapuerunt virgines Sabinas, ut eas haberent uxores. Id factum est post annos 700, tot enim Phinees, æque ac Othoniel, antecessit Romam et Romulum. Romanorum raptus contigit 14. Kalendarum Septembris, ait Plutarchus; Benjaminitarum vero eodem mense Septembris. Romani rapuerunt virgines 527. vel ut Halicarnassæus 689. Benjaminitæ vero 200. Benjaminitas ad raptum coegit necessitas, Romanos libertas, uti docet S. Augustinus, lib. 2. de Civitate c. 17. et lib. 3. cap. 13. Unde Romanorum raptus concivit bella et strages, Benjaminitarum vero pacem et lætitiam.

Hic finitur Historia duodecim Judicum Israelis, qui fuere typus duodecim Apostolorum, ac præfuere populo a Josue usque ad Heli, per annos 299. nimirum Othoniel annis 40. Aod 80. Barac 40. Gedeon 40. Abimelech 3. Thola 23. Jair 22. Jephte 6. Abesan 7. Ahialon 10. Abdon 8. Samson 20. De quibus ita scribit Rupertus, l. 4. de Victoria verbi, Dei, c. 6. *Erant unici et veri Salvatoris* (Jesu Christi) *vicarii. Salvatio per illos duplici modo, videlicet judicando, et præliando administrabatur: judicando quippe populum ab idolorum servitute prohibebant; præliando ipsi in fronte gradientes, de hostibus, quibus servierant fortiter vindicabant. Erant ergo in disciplina judices, in prælio duces, in utroque salvatores, Sacramenta victoriasque Salvatoris æterni, gestis præclaris et victoriis mysticis præfigurantes. Sicut enim speculum oppositum soli, similem reddit imaginem; ita et salvatorum et judicum illorum lucida fides, Salvatori et Judici æterno, cujus erant Vicarii, similem prætulit in gestis suis pulchritudinem.*

COMMENTARIA
IN
LIBRUM RUTH.

ARGUMENTUM.

Praetexitur hic genealogia Judæ Patriarchæ a Phares filio ejus usque ad Davidem, ex quo prognatus est Christus, hoc fine ut Christus (quem quasi scopum et finem tota Sacra Scriptura respicit) ostendatur natus ex Juda, uti promiserat, et prædixerat Jacob Judæ filio suo benedicens, Gen. 49. 10. Inducitur autem hic in hanc genealogiam Ruth Moabitis et Gentilis, sed mox facta fidelis et proselyta, quia miro casu vel potius Dei providentia in eam subintroivit æque ac Rahab Chananæa: *Ut ostenderet*, ait S. Hieron. *non dedignatum ex peccatoribus nasci, qui venerat ut omnium peccata deleret, utque gentium vocatio et electio Judæis exclusis a Christo, facienda, in Ruth gentili et avia Christi præsignificaretur.* Tropol. ut in Ruth idea et exemplar piæ, modestæ et sanctæ uxoris daretur. Symbolice, ut indicaretur nobilitatem generis dari a Deo, utpote qui Ruth gentilem, vilem et pauperem ascivit in familiam Abrahæ et Judæ, eamque fecit genitricem Davidis et posterorum, quin et ipsius Christi. Unde Ruth a Rabbinis et S. Chrysostomo, et B. Petro Damiani vocatur *Mater regni et regum.* Omnes enim reges Juda ab ea descenderunt.

Est hic liber appendix libri Judicum; unde et ab Hebræis illi annectitur: ejus enim historia contigit sub Judicibus, ut patet c. 1. v. 1. Estque præludium et quasi manuductio ad librum Regum; in eo enim gesta Davidis et cæterorum regum ex Ruth prognatorum describuntur. Quocirca recto ordine interjicitur hic liber inter librum Judicum et Regum. Porro hic liber ab omnibus tam Catholicis quam Hæreticis (excipio Manichæos, qui totum vetus Testamentum, ac consequenter et librum Ruth, velut a Deo malo profectum rejiciebant et blasphemabant, teste S. Augustino in libris contra Faustum) habitus fuit Canonicus S. Scripturæ, esto in nonnullis Arabicis, utpote manuscriptis dumtaxat, non exstet.

Auctor libri est incertus; a nonnullis enim censetur fuisse Ezechias rex, ab aliis Esdras; a pluribus vero Samuel, idque verisimilius videtur, tum quia Samuel, sub hoc tempus vixit, tum quia ipse librum primum Regum conscripsit, ad quem hic liber dirigitur.

Scripserunt in Ruth Rupertus, Abulensis, Lyranus, Hugo, Dionysius, Cajetanus, Serarius, ac Fevardentius, qui pulchra et plurima morum documenta ex hoc libro elicit.

CAPUT PRIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS

Elimelech Bethlehemites, urgente fame, cum uxore Noemi et duobus filiis peregrinatur in Moab: ibi omnibus defunctis, sola Noemi vidua cum Ruth nuru sua in Bethlehem revertitur.

1 In diebus unius judicis, quando judices præerant, facta est fames in terra. Abiitque homo de Bethlehem Juda, ut peregrinaretur in regione Moabitide cum uxore sua ac duobus liberis.
2. Ipse vocabatur Elimelech, et uxor ejus Noemi, et duo filii, alter Mahalon, et alter Chelion, Ephratæi de Bethlehem Juda. Ingressique regionem Moabitidem, morabantur ibi. 3. Et mortuus est Elimelech maritus Noemi, remansitque ipsa cum filiis. 4. Qui acceperunt uxores Moabitidas, quarum una vocabatur Orpha, altera vero Ruth. Manseruntque ibi decem annis; 5. et ambo mortui sunt, Mahalon videlicet et Chelion: remansitque mulier orbata duobus liberis ac marito. 6. Et surrexit, ut in patriam pergeret, cum utraque nuru sua de regione Moabitide: audierat enim quod respexisset Dominus populum suum, et dedisset eis escas. 7. Egressa est itaque de loco peregrinationis suæ, cum utraque nuru, et jam in via revertendi posita in terram Juda; 8. dixit ad

eas: Ite in domum matris vestræ, faciat vobiscum Dominus misericordiam, sicut fecistis cum mortuis et mecum. 9. Det vobis invenire requiem in domibus virorum quos sortituræ estis. Et osculata est eas. Quæ elevata voce flere cœperunt, 10. et dicere: Tecum pergemus ad populum tuum. 11. Quibus illa respondit: Revertimini, filiæ meæ, cur venitis mecum? num ultra habeo filios in utero meo, ut viros ex me sperare possitis? 12. Revertimini, filiæ meæ, et abite: jam enim senectute confecta sum, nec apta vinculo conjugali, etiamsi possem hac nocte concipere et parere filios, 13. si eos exspectare velitis, donec crescant, et annos pubertatis impleant, ante eritis vetulæ quam nubatis. Nolite, quæso, filiæ meæ: quia vestra angustia magis me premit, et egressa est manus Domini contra me. 14. Elevata igitur voce, rursum flere cœperunt: Orpha osculata est socrum, ac reversa est; Ruth adhæsit socrui suæ. 15. Cui dixit Noemi: En reversa est cognata tua ad populum suum, et ad deos suos, vade cum ea. 16. Quæ respondit: Ne adverseris mihi ut relinquam te et abeam: quocumque enim perrexeris, pergam; et ubi morata fueris, et ego pariter morabor. Populus tuus populus meus, et Deus tuus Deus meus. 17. Quæ te terra morientem susceperit, in ea moriar: ibique locum accipiam sepulturæ. Hæc mihi faciat Dominus, et addat, si non sola mors me et te separaverit. 18. Videns ergo Noemi quod obstinato animo Ruth decrevisset secum pergere, adversari noluit, nec ad suos ultra reditum persuadere. 19. Profectæque sunt simul, et venerunt in Bethlehem. Quibus urbem ingressis, velox apud cunctos fama percrebuit; dicebantque mulieres: Hæc est illa Noemi. 20. Quibus ait: Ne vocetis me Noemi (id est, pulchram); sed vocate me Mara (id est, amaram); quia amaritudine valde replevit me Omnipotens. 21. Egressa sum plena, et vacuam reduxit me Dominus. Cur ergo vocatis me Noemi, quam Dominus humiliavit, et afflixit Omnipotens? 22. Venit ergo Noemi cum Ruth Moabitide nuru sua, de terra peregrinationis suæ, ac reversa est in Bethlehem, quando primum hordea metebantur.

1. In diebus unius judicis.] Quæres: Quis fuit hic Judex, sub quo hæc fames et conjugium Ruth cum Booz contigit? Primo, Josephus, Zonaras, et Magister Historiæ Scholasticæ censent fuisse Heli Pontificem. Verum id dici nequit; nam Heli judicavit 40. annis, deinde Samuel et Saul annis totidem: his successit statim David, anno ætatis trigesimo. Jam David genitus fuit o Jesse, hic ab Obed, hic a Booz, quæ omnes generationes tam paucis annis, scilicet octoginta, quibus præfuere Heli, Saul et Samuel, fieri non potuere.

Secundo, Rabbini et Lyranus censent Judicem hunc fuisse Abesan, de quo Judic. 12. adeoque Abesan esse Booz. Litteræ enim utriusque nominis fere sunt eædem. Verum obstat ratio temporis; nam Abesan factus est Judex anno 272. a capta Jerichunte per Josue, c. 6. quando Salomon duxit Rahab, quæ exploratores Josue exceperat, ex eaque genuit Booz, qui fuit maritus Ruth; quare Booz, si est idem cum Abesan, fuit circiter 272. annorum, quod illo ævo erat insuetum et impossibile; tunc enim nemo tamdiu vixit.

Tertio, Seder Olam censet fuisse Aod secundum Judicem.

Quarto, Abulensis in c. 4. Ruth quæst. 90. censet fuisse Barac, sub cujus ultimis annis contigerit hæc fames. Accedit Tornielius, nisi quod hic sub annum vigesimum Barac eam accidisse arbitretur.

Quinto, valde apposite noster Salianus censet famem hanc contigisse sub Abimelech, filio Gedeonis; conjugium vero Booz cum Ruth, sub ejus successore Thola, de quo plura c. 4. 21.

Facta est fames in terra,] non universa, sed Israel, ut habet Chald. ad illam enim evitandam Elimelech concessit in Moab, eo quod ibi non esset fames. Verisimile est famem hanc ob peccata populi a Deo fuisse immissam: Deus enim solet publica scelera publica fame vel peste castigare. Talia autem fuere parricidia et idololatria ab Abimelech et Sichimitis commissa.

Fabulantur Rabbini stationem aliam solis, qualis fuit sub Josue, præivisse hanc famem, ejusque causam exstitisse, atque hanc stationem Elimelech utpote virum sanctum precibus a Deo impetrasse, ideoque ipsum esse, de quo dicitur 1. Paral. 4. 22. *Qui stare fecit solem.* Ubi fuse hac de re agam.

2. Ipse vocabatur Elimelech.] Perperam Josephus, Zonaras et Theodoretus eum vocant *Abimelech. Elimelech* Hebr. idem est quod *Deus meus rex*, vel *Dei mei rex*, aut *fortis mei rex*. Fuit hic vir primarius et dives, utpote ex familia Salmon Principis tribus Juda, ejusque filio Booz propinquus.

Ephratæi,] id est oriundi ex Bethlehem, quæ alio nomine dicebatur *Ephrata*. Sic et David dicitur filius viri *Ephratæi*, id est, Bethlehemitæ, 1. Reg. 12. 12.

Alibi vero *Ephratæus* vocatur is qui erat ex tribu Ephraim, ut Judic. 12. 5. et 1. Regum, I. v. 2. et 3.

Et uxor ejus Noemi.] *Noemi* Hebr. idem est quod, *pulchra, suavis, amœna*, qualis hæc fuit tam dictis quam factis. R. Simeon ait eam dictam *Noemi*, propter illud Psalm. 89. 17. *Sit splendor Domini Dei nostri super nos*; nam ibi pro *splendor* Hebr. est *noam*.

Rabbini tradunt hanc fuisse filiam fratris Salmonis, ideoque neptem Nabassonis, qui fuit princeps tribus Juda. Nahasson enim genuit Salmon ejusque fratrem, qui fuit pater Noemi. Porro heroicas Noemi virtutes has ex hoc libro colligit Serarius. Primo enim elucet hic ejus in vero Dei cultu, etiam cum in idololatrarum regionem extrusa esset, constantia. Secundo, zelus dum ad eumdem cultum nurum suam Ruth

addduxit. Tertio, prudentia, dum tam perite hujus exploravit animum et confirmavit. Quarto, in adversis asperisque rebus tolerantia, maxime in fame, inopia, et quodam veluti exilio. Quinto, patriæ amor, dum ad illam vetula jam et decrepita redire voluit. Sexto, sapientia in Ruth conservanda, dirigenda, et ad felicissimum tandem connubium provehenda, e quo salus mundi, terræ gaudium, cœlorum lætitia Christus Jesus prognatus est.

Et duo filii alter Mahalon et alter Chelion.] *Mahalon* Hebr. idem est quod *infirmitas* vel *chorus*: *Chelion* vero *defectus*, vel *deficientia*. Apposite, quia uterque præmature in Moab diem obiit. Rabbini tradunt hos duos esse eos qui 1. Paral. 4. in Hebræo vocantur *Joas* et *Saraph*, quod Noster vertit *securus* et *incendens*, quia desperantes de Israelis a fame liberatione, secure nimis et remisse in Moab, id est, terra idololatrarum degebant, ibique duxerunt uxores Moabitides; ideoque ajunt eos a Deo addictos exitio et incendio. Sed hæc eorum de more sunt commenta, aut potius figmenta.

4. Qui acceperunt uxores Moabitidas.] Rabbini, ut dixi, ajunt eos graviter hac in re peccasse. Nec est quod cogat eos a peccato excusare, ait Abulensis. Excusari tamen possunt partim necessitate, quod in Moab non invenirent fœminas Israelitides, quas ducerent; ac ipsis utpote juvenibus, in fervore ætatis, difficilis et periculosus esset cœlibatus. Rursum, quod Noemi eorum mater pia fœmina videtur eos ad hoc conjugium direxisse ex Dei instinctu, qui per Ruth destinabat nasci Davidem, et ex eo Christum. Addunt aliqui Orpham et Ruth fuisse ab idolis conversas ad Deum verum, quare licite potuisse duci a Mahalon et Chelion Hebræis, uti Salmon duxit Rahab Chananæam ad Judaismum conversam, Josue c. 2. licitum enim Hebræis erat Chananæas ducere, si illæ ad Judaismum converterentur.

Verum hæc responsio hic non habet locum; nam Orpha ad idola sua rediit, et Ruth tunc demum conversa est cum secuta Noemi, cum ea ex Moab migravit in Bethlehem, ut patet ex sequentibus.

Quarum una vocabatur Orpha.] Hanc Goliath gigantis, quem David prostravit, fuisse matrem asserunt Thalmudici, et Philo, seu potius Pseudophilo in Antiquit. Biblicis, ac Prudentius in Hamartigenia', dum ait eam præ Noemi sequela maluisse' *semiferi stirpem nutrice Goliæ*. Ratio eorum est quod mater Goliath vocetur *Rapha* vel *Harapha*, 1. Reg. 21. 19. et 22. ac 1. Paral. 20. v. 6 et 7. *Horopha* autem idem videtur quod *Orpha*. Verum errant; nam primo, Harapha erat Philisthæa, Orpha vero Moabitis. Secundo Harapha erat ex Goth urbe Palæstinæ Orpha vero ex urbe Petra. Tertio, Harapha fuit tempore Saulis et Davidis; Orpha vero longe anterius, scilicet tempore Ruth et Booz, qui fuit proavus Davidis. Quarto Orpha Heb. per ע *Ain*, Harapha vero per ה *He* scribitur. Porro *Orpha* Heb. idem est quod *cervicosa*, vel *ore nudata*. Unde R. Samuel in Sutha c. 8. ait matrem Goliath fuisse meretricem, ideoque dictam *Horpham*, quia eam omnes decervicabant, deprimebant, dedecore veluti scortum afficiebant: *Harapham* vero; quia eam omnes granorum ac triticorum, quæ 2. Reg. 20. et Prov. 27. et 21. *harpihoth* vocantur, instar contundebant.

Verum alia est Orpha hæc ab Harapha matre Goliath uti jam ostendi; imo non mater, sed pater Goliath, 1 Paral. 20 v. 6. et 7. vocatur *Rapha* vel *Harapha*; ab eo enim posteri Gigantes dicti sunt Raphaim, ut ibi dicitur v. 4. de quo plura 1. Reg. 21. v. 19. et 22.

Altera vero Ruth.] Thalmudici tradunt Ruth fuisse filiam Eglon regis Moab, quem occidit Aod, Judic. 3. ut sic Davidi suo prosapiam regiam ex Moab concilient, sed nugantur. Quomodo enim rex Moab filiam suam dedisset exteris pauperibus et pene fame pereuntibus?

Porro Ruth erat ex Moab, quæ est pars Arabiæ Petreæ, cujus metropolis erat urbs dicta *Petra*, eo quod in rupe esset sita (quam Bellonius, lib 2. c. 53. opinatur esse *Mecham*, ubi exstat sepulcrum Mahometis; sed errat) id patet ex illo Isaiæ 16. *Emitte agnum, Domine, Dominatorem terræ, de petra deserti ad montem filiæ Sion. Et intelligebatur de Messia qui futurus erat de filiis David; et ipse David futurus erat de stirpe Ruth, qui venturus erat de urbe Moab, quæ vocatur petra deserti*, ait Abul. hic q. 16. Vide dicta Isaiæ 16. 1.

Porro Ruth Hebr. idem est quod *irrigua* vel *ebria*, a radice רוה *rava*, id est, *irrigare*, aut potius *visio* vel *prophetia*, a radice ראה *raa*, id est, *vidit*; quasi *Ruth* idem sit quod *Rauth*. Aut *inspiratio*, ait auctor Imperfect. in Matth. c. 1. a radice רוח *ravach*, id est *spiravit*, inspiravit; quasi Ruth sit idem quod *Rachut*, quia sine Dei inspiratione nec dixisset, nec fecisset ea quæ dixit et fecit. Unde in ea, ait idem auctor, laudatur dilectio generis Israel, simplicitas, obedientia, fides. Cabalistæ ajunt *Ruth* per anastrophen esse *Tur*, id est, *turtur*; quia ipsa ut turtur gemendo maritum suum defunctum luxit. Thalmudici dicunt eam vocatam *Ruth*, eo quod ex ea prognatus sit David, quem Deus prævideral fore בשירות *beciroth*, id est, in canticis, psalmis et laudationibus.

Denique non videtur Ruth fuisse soror Orphæ nec consanguinea in gradu propinquo, sed per affinitatem cognata, ut dicam v. 15.

8. Ite in domum matris vestræ.] Hebr. et Sept. *Ite, redite, unaquæque in domum matris suæ*. Hinc liquet eas non fuisse sorores, nec eamdem habuisse matrem, sed diversam. Suadet Noemi nuribus suis Orphæ et Ruth reditum ad suos Moabitas, ut commodius apud suos vivant, utque ipsa earum cura exoneretur; ac ut ipsas adhuc infideles non deducat ad populum fidelem in Israel; hoc enim fuisset scandalum. Quare tacite (quod alias sæpe aperte fecerat) eas adhortatur, ut convertant se ad fidem et religionem Israelitarum, q. d. Si vultis mecum pergere in Israel, Israelitico in fide et cultu unius veri Dei vobis vivendum est. Si id facere non vultis, redite ad vestros Moabitas infideles.

Faciat vobiscum Dominus misericordiam, sicut fecistis cum mortuis et mecum;] mortuos enim maritos vestros (qui mei erant filii), dum viverent, coluistis ea observantia et amore, qua par est; mortuos vero decenter sepelistis, luxistis, memoria conservastis, celebrastis, et in eorum gratiam viduæ huc usque mecum permansistis, me alendo, fovendo, juvando. Unde Chald. vertit: *Faciet Dominus bonum vobiscum sicut id quod fecistis cum maritis vestris dormientibus: quod renuistis viros accipere post mortem eorum: et mecum, quod aluistis et sustentastis me.*

Multo magis fideles amicis defunctis exhibent misericordiam, cum pro animabus eorum orant et sacrificant, uti fecit S. Ambrosius Theodosio Imperatori, sicut ipse narrat Orat. de obitu ejus: *Dilexi*, ait, *et prosequor eum usque ad regionem vivorum, donec fletu et precibus inducam virum, quo sua merita vocant, in montem Domini sanctum, ubi perennis vita, ubi corruptelæ nulla contagio, nullus gemitus, nullus dolor, nulla consortia mortuorum, vera regio viventium, ubi mortale hoc induat immortalitatem, et corruptibile hoc induat incorruptionem. Magna requies, quæ votum impleat diligentis, magna promissio.*

11. NUM ULTRA HABEO FILIOS IN UTERO MEO, UT MARITOS EX ME SPERARE POSSITIS?] Hinc colligitur præter legem Deuter. 20. quæ jubet Judæis suscitari semen (id est, prolem) fratri sine liberis defuncto, idipsum in usu fuisse apud Gentiles. Unde Thamar Chananæa ante legem et Mosen, suscitavit semen filiis Judæ ipsique Judæ, Gen. 38. Cum enim fœmina in aliqua familia nupsisset, marito mortuo eidem familiæ adhærebat, ex eaque alium maritum exspectabat, nec transibat ad aliam; idque honestatis et affinitatis jam cum ea contractæ causa.

Porro Cajetanus et Serarius hinc colligunt suscitationem hanc seminis fratri defuncto, usitatam in fratribus quoque uterinis dumtaxat. Nam si Noemi vidua rursum alteri nupsisset, indeque natos filios dedisset maritos Orphæ et Ruth; illi mariti utique fratres tantum uterini fuissent Mahalon et Chelion, qui eorum priores fuerant mariti; quod intellige, si fratres illi uterini patres habuissent quidem diversos, sed ex eadem tamen tribu et familia; tunc enim uxor, marito suo sine prole defuncto, suscitabat semen ex ejus fratre vel consanguineo ejusdem familiæ; ad quod faciendum non videtur fuisse obligata, si posterior frater uterinus ex patre alterius tribus vel familiæ fuisset progenitus.

13. ANTE ERITIS VETULÆ QUAM NUBATIS.] Hebr. est תעגנה *teægena*, quod alii עג *og*, id est, *uri*, *ustulari* derivantes vertunt: *Num aduremini absque marito?* quasi Apostolus huc alludat, dum ait: *Melius est nubere quam uri*, 1. Corinth. 7. Germanius, Septuag. Chald. Vatablus, Pagn. Marinus et passim recentiores vertunt: *Num detinebimini* vel *retardabimini*, *ut maneatis viduæ donec ego novos vobis gignam?* q. d. Num vos obligabitis (hoc enim significat κατεχεσθαι, ut vertunt Septuag.) ad manendum in viduitate, donec ego novos filios procreem, qui vestri fiant mariti? Hebræa hic sunt obscura, sed ea plane et clare sic vertas: *Si dicerem: Est mihi spes; etiam fui hac nocte cum viro, et genui etiam filios: An propterea exspectaretis, quousque magni fierent? an propterea differretis, ut non essetis cum viro?* juxta hunc sensum explicandi sunt Septuag. pariter obscuri.

15. EN REVERSA EST;] quia Orpha minus amabat Noemi quam Ruth; hinc Ruth adhæsit Noemi, Orpha vero ab ea ad suos recessit.

COGNATA TUA.] Orpha fratria tua, quæ scilicet maritum habuit fratrem mariti tui; vos enim duæ nupsistis duobus fratribus, ac proinde per nuptias cum iis factas, estis cognatæ, hoc est, affines. Hoc enim significat Hebr. יבמה *iebama*.

AD POPULUM SUUM ET AD DEOS SUOS.] Non quasi Noemi hortetur nurum suam Ruth, ut instar Orphæ redeat ad deos Gentium, quos hactenus in terra Moab coluerat; illud enim suadere fuisset peccatum; sed volens eam consolari, hortatur ut redeat ad populum suum, ibique rursum nubat; permittit vero ut pergat deos suos colere (quod connexum erat, quodque ipsam facturam sciebat, si ad suos, qui erant idololatræ, rediret) idque facit ut sincerum et constantem Ruth nurus suæ animum exploret, qui necessarius erat ad religionem cum patria mutandam, constanterque retinendam, ne ipsa postea quereretur se Noemi socrus suæ artibus vel fraudibus impulsam transisse in alienam ac minus sibi gratam religionem. Ita Abulensis.

ET AD DEOS SUOS.] Hinc patet Orpham non fuisse ad Deum conversam, sed patriæ religioni et idolis ejusdem semper adhæsisse; Ruth vero, quia patriam cum Noemi mutavit, mutavit et religionem ac in Israelitarum coloniam et synagogam transiit. Disce hic quam noxium sit inter infideles hæreticos et impios degere; quam bonum vero inter fideles et pios: illi enim manent vel fiunt infideles, hæretici, impii; hi vero fideles, orthodoxi et pii, juxta illud Psal. 17. *Cum sancto sanctus eris, et cum perverso perverteris.* Sic Orpha, rediens ad suos infideles, mansit infidelis: Ruth vero, transiens ad fideles, facta est fidelis.

16. NE ADVERSERIS MIHI UT RELINQUAM TE,] Chald. *Ne me irrites, ne me cogas.* Hinc patet Ruth initiatam fuisse sacris Judaicis per baptismum, non qui esset sacramentum; sed qui esset ablutio corporis, sicut masculi initiabantur per circumcisionem. Audi Thalmudicos ritum hujus initiationis describentes: Qui proselitus esse vult, tria ei, siquidem mas sit, necessaria; ut nimirum circumcidatur, baptizetur, et in holocaustum offerat vel pecudem, vel par turturum aut columbarum; si fœmina vero fuerit, duo tantum posteriora faciat, baptizetur nimirum, et holocausti offerat victimam.

POPULUS TUUS POPULUS MEUS: DEUS TUUS, DEUS MEUS] Magnus fuit hic Ruth amor, observantia et fidelitas erga Noemi socrum suam, qua patriam cum extera regione et domesticam fidem cum peregrina Judæorum religione commutare constanter decrevit; quia videbat eam tam sapientem et probam, totque virtutibus et gratiis præditam, ut certo sibi persuaderet illam veram habere fidem et religionem, ac Deum ejus esse Deum verum. Unde hoc exemplum nuribus imitandum proponit Origenes, l. 1. in Job. dicens: *Beata Ruth tantum detulit socrui suæ veteranæ ut usque ad mortem non sit passa eam relinquere. Idcirco sane in Scriptura perpetuo magnificatur; apud Deum vero in infinita sæcula beatificatur. Judicabit nihilominus atque condemnabit in resurrectione omnes malignas et impias nurus, quæ soceris vel socribus suis contumeliam vel injuriam ingesserint: non reminiscentes, quod ipsi eis viros genuerint atque nutrierint; et pro substantia et pro victu illis laborem acquisierint.* Ex quibus hanc conclusionem elicit: *Si igitur diligis virum tuum, o mulier, dilige et eos qui genuerunt eum et nutrierunt sibi filium, tibi vero maritum. Noli separare filium a patre vel matre. Noli compellere filium patrem, aut matrem inhonorare, ne in condemnationem incidas apud Dominum Deum, in die terribilis inquisitionis atque ju-*

dicii. Sufficiat tibi o mulier, quia possidee cirum quem non nutristi, et eubstantiam tuam quam non acquisivisti: quia venis in domum quam non ædificasti, et eris domina atque potestatem hobene laborum olienorum, pro quibus tu nullatenue laboraeti. Noli ergo retribuere mala his qui tibi præparaverunt, atque euo labore acquisierunt omnia eive virum, sive eubstantium. O mulier, ne ascendat euper te maledictio a Domino Deo.

Rursum, S. Hieron. (vel quisquis est auctor, stylus enim dissonat, esto sit grandiloquus) tomo 9. tract. de vera Circumcisione, asserit Rutb hoc tam animoso pioque responso meruisse ut fieret mater, id est, avia Cbristi; unde exclamat: *O virtutem viris etiam præferendam! Abrahæ fidem incircumcisæ gentis mulier imitatur, quam virilis circumcisio dereliquit, et per aliena vestigia meritum justificationis ingreditur, a quibus majorum cæca hæreditas deviavit. Deos suos Moabita contemnit, cum tu, Israel, desideres olienos: illa in unum Deum, euorum jam oblita conjurat: et tu post multitudinem fornicaris idolorum; hinc eligitur a Domino, hinc fit Israelita mente, non genere: fide, non sanguine; virtute, non tribu: hinc usque adeo benedicitur, ut prophetarum tuorum mater vocetur et regum.*

Hæc mihi faciat Dominus et hæc addat,] scilicet immittat mihi morbum, paupertatem, persecutiones, et his pejora addat. Hæc enim in juramento hoc Hebræorum subintelliguntur; ipsi enim per euphemismum illa subticent boni ominis causa, ne scilicet illa quæ sibi imprecantur, revera eveniant. Tale erat juramentum Romanorum in fœdere, quod recenset Festus, l. 11. *Jovem,* inquit, *lapidem juraturi, silicem tenentes, his verbis utuntur: Si sciens fallo, tum me Diespiter salva urbe arceque bonis ejiciat, ut ego hunc lapidem. Et lapidem tunc manu excutiebant.*

Allegorice, Rutb hic typum gessit Ecclesiæ e Gentibus ad Cbristum transeuntis. Audi sanctum Cbrysostomum, hom. 5. in Matth. *Considera ea quæ in Ruth facta sunt, nostris quadrare. Hæc enim erat et alienigena, et in extremam delapsa pauperiem; sed videne eam Booz, nec ipsius paupertatem despexit, nec generis ignobilitatem abominatus est: sicut et Christus Ecclesiam suscipiens et alienigenam, et magnorum laborantem penuria bonorum, accepit eam consortem.* Subdit deinde modum: *Sed quemadmodum Ruth illa, nisi prius reliquisset parentes, nisi domum contempsisset, et gentem, et patriam atque cognatos, numquam toli fuisset juncta connubio: ita Ecclesia etiam non ante amabilis efficitur sponso, quam patrios mores ritusque reliquerit. Quod propheta quoque ad ipsam loquens ait Psal. 44. Obliviscere populum tuum et domum patris tui, et concupiscet rex decorem tuum. Hoc Ruth etiam fecit, et idcirco æque ac Ecclesia mater regum effecta est. Ipsius enim ex stirpe est David.*

Audi et S. Ambrosius, lib. 3. in Lucam post medium: *Quomodo introvit* (Rutb) *in Ecclesiam, nisi quia sancta et immaculata moribus supra legem facta est? si enim lex impiis et peccatoribus posita est: utique Ruth, quæ definitionem legis excessit, et intravit in Ecclesiam, et facta est Israelitis, et meruit inter majores dominici gregis computari, propter cognationem mentis electo, non corporis magnum nobis exemplum est; quia in illa nostrum omnium, qui collecti ex gentibus sumus, ingrediendi in Ecclesiam Domini figura præcessit. Hanc igitur aemulemur, ut, quia hæc moribus hanc prærogativam meruit adsciscendæ societatis suæ, sicut historia docet, nos quoque propter morum electionem in Ecclesiam Domini meritis suffragantibus adlegamur.*

20. Ne me vocetis Noemi (id est pulchram, item decoram, jucundam, suavem, hilarem); sed vocate me Mara (id est, amaram). quia amaritudine valde replevit me Omnipotens.] Privavit enim me marito et utroque filio, fecitque viduam et orbam. Idem dicere poterat B. Virgo, videns filium suum crucifixum et mortuum.

Tropol. cum ob dotes aliquas laudamur, defectus nosteos inspiciamus, itaque laudes in lamenta vertamus, uti Noemi exemplo fecit S. Gregor. lib. 2. epist. 64. cum a Narse laudatus fuisset: *Multa mihi,* inquit, *dulcissima charitas vestro per epistolas suas in bonæ operationis laudibus est locuta; ad quæ omnia breviter ego respondeo: Nolite me vocare Noemi, id est, pulchrum, sed vocate me Mara, id est, amarum, quia amaritudine plenus sum.* Et lib. 1. epist. 6. ad eumdem dolens se e quiete monasterii evectum ad curam Pontificalem: *Simiam,* inquit, *Leonem vocas. Quod eo modo vos agere conspicimus, quo nos scabiosos sæpe catulos, pardos vel tigres vocamus. Ego enim, bone vir, quasi filios perdidi: quia per terrenas curas recta opera amisi. Nolite ergo me vocare Noemi, id est, pulchrum; sed vocate me Mara, quia amaritudine plenus sum.*

Idem respondit S. Leandro, lib. 7. epist. 125. Idem fecit S. Digna virgo et martyr in Hispania anno Domini 853. sub Mahomad Saraceno, de qua ita scribit S. Eulogius illi coævus, et in eadem persecutione martyr. in Memor. SS. l. 3. c. 7. *Hæc puella cum pro summa humilitate atque obedientia inter convirginales ultimam se judicaret, essetque incomparabili apparatu obsecundatrix, numquam tamen appellari se dignam patiebatur, dicebatque cum lacrymis. Nolite me dignam vocare, sed magis indignam; quia cujus meriti sum, etiam nomine debeo insigniri.*

Pro *omnipotens* Hebr. est *Saddai*, quod et cornucopiam, sivu Deum omnibus bonis abundantem, mammosum, æque ac castigantem et vastantem significat: utrumque huic loco competit. q. d. Deus qui quasi *Saddi,* id est, *Mammosus,* olim me conjugio honorato et prolibus, opibusque cumularat; nunc quasi *Saddai,* id est, *vastans,* iisdem me spoliavit et vastavit. Idem tamen, ut spero, misertus mei, rursum ut prior. *Saddai,* benigne solabitur, ditabit et beabit. Ipse enim suos *mortificat et vivificat, deducit ad inferos et reducit.* Vide quæ de *Saddai* dixi, Genes. 17. 1.

22. Reversa est in Bethlehem, quando primum hordea metebantur,] scilicet in Paschate. Die enim secunda Paschatis Hebræi offerebant Deo primitias spicarum, ac deinde die tertia eas demetebant. Unde Chald. vertit: *Illæ* (Noemi et Rutb) *ascenderunt in Bethlehem in ipsis Paschæ ascensionibus,* seu cum adesset Paschalia dies, *et in illo die cæperunt filii Israel metere gomer seu manipulum, qui elevari, seu coram Domino offerri solebat, et erat ex hordeis.*

Simili modo Josue, reducens Hebræos ex Ægyptia servitute, ingressus est in terram promissam in Paschale, Josue c. 3.

CAPUT SECUNDUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Ruth in agro Booz spicas colligit, ac benigne a Booz excipitur et pascitur; domum reversa Noemi socrui suæ reliquias affert, ab eaque audit Booz sibi esse affinem.

1 Erat autem viro Elimelech consanguineus, homo potens et magnarum opum, nomine Booz. 2. Dixitque Ruth Moabitis ad socrum suam: Si jubes, vadam in agrum, et colligam spicas quæ fugerint manus metentium, ubicumque clementis in me patrisfamilias reperero gratiam. Cui illa respondit: Vade, filia mea. 3. Abiit itaque et colligebat spicas post terga metentium. Accidit autem ut ager ille haberet dominum nomine Booz, qui erat de cognatione Elimelech. 4. Et ecce ipse veniebat de Bethlehem, dixitque messoribus: Dominus vobiscum. Qui responderunt ei: Benedicat tibi Dominus 5. Dixitque Booz juveni qui messoribus præerat: Cujus est hæc puella? 6. Cui respondit: Hæc est Moabitis quæ venit cum Noemi de regione Moabitide, 7. et rogavit ut spicas colligeret remanentes, sequens messorum vestigia; et de mane usque nunc stat in agro, et ne ad momentum quidem domum reversa est. 8. Et ait Booz ad Ruth: audi, filia, ne vadas in alterum agrum ad colligendum, nec recedas ab hoc loco; sed jungere puellis meis; 9. et ubi messuerint, sequere. Mandavi enim pueris meis ut nemo molestus sit tibi; sed etiam si sitieris, vade ad sarcinulas, et bibe aquas de quibus et pueri bibunt. 10. Quæ cadens in faciem suam et adorans super terram, dixit ad eum: Unde mihi hoc, ut invenirem gratiam ante oculos tuos, et nosse me dignareris peregrinam mulierem? 11. Cui ille respondit: Nuntiata sunt mihi omnia quæ feceris socrui tuæ post mortem viri tui; et quod reliqueris parentes tuos, et terram in qua nata es, et veneris ad populum quem antea nesciebas. 12. Reddat tibi Dominus pro opere tuo et plenam mercedem recipias a Domino Deo Israel, ad quem venisti, et sub cujus confugisti alas. 13. Quæ ait: Inveni gratiam apud oculos tuos, Domine mi, qui consolatus es me, et locutus es ad cor ancillæ tuæ, quæ non sum similis unius puellarum tuarum. 14. Dixitque ad eam Booz: Quando hora vescendi fuerit, veni huc, et comede panem, et intinge buccellam tuam in aceto. Sedit itaque ad messorum latus, et congessit polentam sibi, comeditque et saturata est, et tulit reliquias. 15. Atque inde surrexit, ut spicas ex more colligeret. Præcepit autem Booz pueris suis, dicens: Etiamsi vobiscum metere voluerit ne prohibeatis eam; 16. et de vestris quoque manipulis projicite de industria, et remanere permittite, ut absque rubore colligat, et colligentem nemo corripiat. 17. Collegit ergo in agro usque ad vesperam: et quæ collegerat virga cædens et excutiens, invenit hordei quasi ephi mensuram, id est, tres modios. 18. Quos portans reversa est in civitatem, et ostendit socrui suæ; insuper protulit, et dedit ei de reliquiis cibi sui, quo saturata fuerat. 19. Dixitque ei socrus sua: Ubi hodie collegisti, et ubi fecisti opus? sit benedictus qui misertus est tui. Indicavitque ei apud quem fuisset operata; et nomen dixit viri, quod Booz vocaretur. 20. Cui respondit Noemi: Benedictus sit a Domino; quoniam eamdem gratiam quam præbuerat vivis, servavit et mortuis. Rursumque ait: Propinquus noster est homo. 21. Et Ruth: Hoc quoque, inquit, præcepit mihi, ut tamdiu messoribus ejus jungerer, donec omnes segetes meterentur. 22. Cui dixit socrus: Melius est, filia mea, ut cum puellis ejus exeas ad metendum, ne in alieno agro quispiam resistat tibi. 23. Juncta est itaque puellis Booz; et tamdiu cum eis messuit, donec hordea et triticum in horreis conderentur.

1. Homo potens et magnarum opum.] Hebr. איש גבור חיל *is gibbor chail*, id est, vir potens vel fortis robore. Ita Septuag. hoc est, robustus tam corpore, quam animo; aut vir potens opibus: has enim *chail* quoque significat, idque hic est aptius. Booz enim parabatur maritus ad conjugiam cum Ruth, in quo maxime spectari solent opes.

3. Colligebat spicas post terga metentium.]

uti faciunt pauperes et famelici, qui post segetem demessam et in acervos collectam, deciduas et reliquas spicas legendo faciunt spicilegium: quòd lege veteri non tantum licitum erat, sed et commendatum a Deo, imo messoribus jussum, ut de industria spicas aliquas pauperibus colligendas relinquerent. Levit. c. 19. 9. et c. 23. 22. Sic Antigonus succedens Alexandro Magno ajebat: *Alexander messuit, ego spicas lego.* Sic et nos post messem tot Patrum et Doctorum, facimus sapientiæ spicilegium.

NOMINE BOOZ.] Hebr. בעז *Booz*, ait Pagnin. in Nom. Hebr. idem est quod *in fortitudine;* vel *in eo fortitudo*, hoc est *fortis*. Talis hic fuit, ut patet v. 1. Hinc Auctor Imperfecti hom. 1. in Matth. *Booz* interpretatur, *prævalens*. Hinc et duæ columnæ in templo Salomonis vocabantur *Iachin et Booz*, 3. Reg. 7. 21. id est, *directio et fortitudo*, ut exponunt Sept. 2. Paral. 3. 17.

4. DIXITQUE BOOZ MESSORIBUS: DOMINUS VOBISCUM,] q. d. Dominus vobis adsit, cooperetur, benedicat, vosque roboret et prosperet. A Deo enim bonitas messis et cujuslibet rei expectanda et postulanda est. Hinc Varro lib. 1. de re rustica: *Quia Dii*, ait, *facientes adjuvant, prius invocari vult XII. Deos Consentes, non urbanos, sed agrestes, qui agricolarum duces sunt, Jovem, Tellurem, Solem, Lunam, Cererem, Liberum, Rodigum, Floram, Minervam, Venerem, Lympham ac bonum Eventum.*

Hic primum illa salutandi formula: *Dominus vobiscum*, invenitur, quam post Booz alii usurparunt, ut Propheta missus a Deo ad Asa regem Juda, dum victor cum exercitu reverteretur: *Dominus vobiscum*, inquit, *quia fuistis cum Domino*, 2. Paral. 15. et postea Gabriel salutans B. Virginem dicendo: *Dominus tecum*, ac tandem Ecclesia eamdem induxit in Missæ sacrificium et officium Ecclesiasticum: de quo vide Bellar. lib. 2. de Missa cap. 16. et Joannem Durantum de ritibus Ecclesiæ lib. 2. c. 16. et B. Petrum Damiani Opusc. 11. Unde lib. 4. Ration. c. de salute ad populum, Gullelmus Minatensis Episcopus: *Hujusmodi*, ait, *mutuæ salutationes notant, quod sacerdotis et populi unus debet esse affectus. Et est sensus; Tu pro nobis facturus es preces ad Dominum; et quia Dominus Deus illas tantum preces approbat et exaudit, quæ ex bono corde procedunt, oramus et nos similiter pro te, ut ille sine quo nullum est bonum, sit cum Spiritu tuo, ut qui tecum est in ore, sit et in corde et maneat.* Et pergit: *Potest etiam dici, quod in hac responsione populus se refert solum ad actionem immolationis, ad quam sacerdos procedit, in qua per spiritum totaliter elevatus et ab omni terrenitate prorsus obstractus esse debet.*

Et Isidor. Pelus. lib. 1. Ep. 22. *Illud autem quod a plebe respondetur: Et cum spiritu tuo, hanc habet sententiam: Pacem quidem nobis tribuisti, Domine, hoc est mutuam inter nos concordiam. Pacem autem nobis da, hoc est ejusmodi tecum conjunctionem, quæ nullo modo divelli possit, ut cum Spiritu tuo pacati, quem nobis in creationis initio indidisti, a tua charitate nequeamus divelli.*

Denique in Concil. Braccarensi can. vigesimo primo: *Placuit*, inquit, *ut non aliter Episcopi et aliter presbyteri populum, sed uno modo salutent dicentes: Dominus sit vobiscum, sicut in libro Ruth legitur.*

OEconomice Booz visitans agrum et messores docet heros, ut sua sæpe prædia et operarios visitent: *Sub hoc enim metu, cum familia villicus erit in officio*, ait Cato de re rustica, c. 2. Unde Plinius lib. 8. c. 6. *Majores*, ait, *fertilissimum in agro oculum domini esse dixerunt*. Et Aristot. lib. 1. OEconom. *Optimum agrorum stercus*, inquit, *sunt domini vestigia.*

QUI RESPONDERUNT EI: BENEDICAT TIBI DOMINUS.] Disce hic priscam piamque salutandi et resalutandi formulam. Herus enim prior comiter salutans operarios ait: *Dominus vobiscum;* illi aliis verbis, sed idem significantibus officiose eum resalutant: *Benedicat tibi Dominus*, hoc est, Dominus pariter tecum sit, tibique benefaciat, bonisque suis te cumulet et fortunet.

7. ET ROGAVIT (Ruth præfectum messorum) UT SPICAS COLLIGERET.] Ex lege spicæ hæ erant pauperum; quare Ruth eas legere poterat sine rogatu; maluit tamen rogare, ut messores sibi magis devinceret, et liberaliores faceret ad plures sibi spicas relinquendum.

10. ET ADORANS,] Id est, reverentiam, ei exhibens corporis demissione vel capitis curvatione.

12. AD QUEM VENISTI ET SUB CUJUS CONFUGISTI ALAS? *Alas*, id est, curam, protectionem, providentiam; sic enim pulli confugiunt sub alas gallinæ; ut ab ea ab injuriis aeris, æque ac a milvis rapacibus protegantur. Simili enim modo, *ad alas*, id est, protectionem Dei confugere debemus, ut ab ea a malis omnibus corporis et animi, ac a dæmonibus defendamur juxta illud Davidis: *Sub umbra alarum tuarum protege me.* Ps. 16. 8. Et: *Scapulis suis obumbrabit tibi, et sub pennis ejus sperabis.* Psal. 90. 4. Hinc et Christus ait Jerosolymæ: *Quoties volui congregare filios tuos, quemadmodum gallina congregat pullos suos sub alas, et noluisti?* Matt. 23. 37. Vide ibi dicta. Hinc Chald. hoc loco vertit: *Quia venisti ut proselyta fieres et teipsam absconderes* (vel separares) *sub umbra majestatis gloriæ ipsius.*

13. INVENI GRATIAM APUD OCULOS TUOS, DOMINE MI,] quod tam benigne me exceperis pavarisque. Hebr. et Septuag. habent in optativo: *Inveniam gratiam*, idque appositum est: optat enim petitque ut Booz gratiam sibi exhibitam continuare et prorogare pergat.

QUI (Hebr. et Sept. *quia*) CONSOLATUS ES ME, ET LOCUTUS ES AD COR ANCILLÆ TUÆ.] Idem, vel quasi idem sunt *consolari*, et *loqui ad cor*, scilicet loqui placentia, grata, jucunda, solari, blandiri.

QUÆ NON SUM SIMILIS UNIUS PUELLARUM (Hebr. שפחות *sephacoth*, id est, ancillarum) TUARUM.] Ecce mira humilitas Ruth, quæ se facit ancillis omnibus Booz inferiorem, et ancillarum ancillam, ideoque meruit fieri ejus uxor. Sic B. Virgo dicens: *Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum*, meruit fieri mater Dei. Hinc Ordo virginum, quæ vulgo Annuntiatæ vocantur, quem instituit B. Joanna, filia Ludovici XI. et uxor Ludovici XII. Regum Franciæ, illam quæ præest cæteris monialibus nuncupat *Matrem Ancillam*, æque ac S. Franciscus sui Ordinis superiores appellari voluit *Ministros*, ut impleant illud Christi: *Qui major est vestrum erit minister vester*, Matth. 23. 11.

14. INTINGE BUCCELLAM TUAM IN ACETO.] Nota hic frugalitatem illius ævi, qua operari non aliud habebant embamma vel obsonium quam acetum, quo

intingentes panem faciebant offam. Acetum enim in æstu laborantes refrigerat, nervos astringit, vires corroborat putredinem tollit. Unde etiamnum in Italia rustici panem aceto aqua diluto intinctum, quasi offam manducant. *Vini*, ait Plinius lib. 23. c. 1. *etiam vitium transit in remedia. Aceto summa vis est in refrigerando: non tamen minor in discutiendo.* Et postea: *Per se haustum fastidia discutit, singultus cohibet, sternutamenta olfactu.* Et Rascbi: *Acetum*, ait, *jucundum in æstu.*

Et congessit,] ipsa Ruth, dante et in sinum ejus congerente ipso Booz, ut habent Septuag. et Hebr. Quod enim ipse vel ejus Vicarius dabat affatim, hoc ipsa congerebat.

Polentam sibi.] *Polenta* Hebr. קלי *cali*, ἄλφιτον, est tostum far sive hordeum. Fiebat autem sic, ait Cato l. de re rustica c. 108: *Perfusum aqua hordeum siccabant nocte una, postero die fringebant, deinde molis frangebant servabantque in multos dies.* Audi Senecam epist. 111. *Disce parvo esse contentus, et illam vocem magnus atque animosus exclama: Habeamus aquam, habeamus polentam. Jovi ipsi de felicitate controversiam faciamus.* Idem ep. 18. *Non injucunda, ait, res est aqua et polenta, aut frustum hordeacei panis, sed summa voluptas est, posse capere etiam ex his voluptatem.*

Et tulit reliquias] cibi et polentæ domum ad Noemi socrum suam, ut eam pasceret v. 18. Vide quam officiosa sit Ruth, ideoque a Booz amata, evecta, et in conjugem ascita. Ita videmus eos qui officiosi sunt amari, evehique ad magna.

20. Quoniam eamdem gratiam, quam præbuerat vivis, servavit et mortuis,] q. d. Booz sicut benefecit Elimelech marito meo, ejusque filiis Mahalon et Chelion, quasi sibi consanguineis, dum viverent; ita nunc pergit benefacere iis mortuis, dum eorum uxoribus, quæ superstites sunt, scilicet, mihi Noemi, et tibi Ruth, beneficus est, nosque alit et pascit.

Propinquus noster est homo.] Additur in Hebræo: *e redemptoribus nostris ipse est*, seu a vindiribus id est, ex iis ad quos pertinet jus liberandi nos ab orbitate, redimendi facultates nostras, vindicandi nomen filiorum meorum maritique tui ab interitu et oblivione, semen iis ac posteritatem erigendo, ut habetur Levit. 25. 25.

Ubi nota: *propinquus* vocatur Hebr. גואל *goel*, id est, *redemptor*, tripliciter, scilicet agri, uxoris et hæreditatis, famæ et injuriæ. *Agri*, quia si a quopiam ager esset venditus alicui externo, propinquus venditoris habebat jus redimendi agrum, reddendo pretium ejus emptori, qui agrum emerat. *Uxoris*, quia si quis sine liberis esset defunctus, propinquus ejus habebat jus, imo debitum ducendi ejus uxorem, ut ei liberos suscitaret, sicque eam cum sua hæreditate quasi redimebat, sibique vindicabat. *Famæ et injuriæ*, quia si quis ab alio fuisset occisus ad propinquum occisi spectabat cædem ejus vindicare, et occisorem ad necem deposcere, eumque apud judices reum mortis peragere: ut hac ratione occiso quasi suum jus, id est, suam famam et innocentiam restitueret.

22. Melius est, etc. ut cum puellis ejus exeas ad metendum,] non ut tu metas, sed ut jungas te metentibus, ut spicas deciduas colligas, uti dictum est v. 15. et seq. Unde in Hebræo non est τὸ *ad metendum:* caret ergo fundamento expositio Abulensis, qui sic explicat, q. d. Noemi: suadeo tibi, o Ruth mea nurus dilecta, ut operam tuam impendas Booz, demetendo ejus segetes, idque gratis et sine pretio, ut hoc officio facilius eum tibi concilies, et viam ad matrimonium cum eo ineundum sternas.

CAPUT TERTIUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Ruth suasu Noemi matrimonium Booz jure affinitatis postulat; illa se eam ducturum promittit, ideoque hordeo onustam ad Noemi remittit.

1 Postquam autem reversa est ad socrum suam, audivit ab ea: Filia mea, quæram tibi requiem et providebo ut bene sit tibi. 2. Booz iste, cujus puellis in agro juncta es, propinquus noster est, et hac nocte aream hordei ventilat. 3. Lava igitur, et ungere, et induere cultioribus vestimentis, et descende in aream. Non te videat homo, donec esum potumque finierit. 4. Quando autem ierit ad dormiendum, nota locum in quo dormiat; veniesque et discooperies pallium, quo operitur a parte pedum, et projicies te, et ibi jacebis: ipse autem dicet tibi quid agere debeas. 5. Quæ respondit: Quidquid præceperis faciam. 6. Descenditque in aream, et fecit omnia quæ sibi imperaverat socrus. 7. Cumque comedisset Booz, et bibisset, et factus esset hilarior, issetque ad dormiendum juxta acervum manipulorum; venit abscondite, et discooperto pallio a pedibus ejus se projecit. 8. Et ecce, nocte jam media expavit homo et conturbatus est: viditque mulierem jacentem ad pedes suos, 9. et ait illi: Quæ es? illaque respondit: Ego sum Ruth ancilla tua; expande pallium tuum super famulam tuam, quia propinquus es. 10. Et ille: Benedicta, inquit, es a Domino, filia, et priorem misericordiam posteriore superasti; quia non es secuta juvenes, pauperes sive divites. 11. Noli ergo

metuere; sed quidqnid dixeris mihi, faciam tibi. Scit enim omnis popnlus qui habitat intra portas urbis meæ, mulierem te esse virtntis. 12. Nec abnuo me propinquum, sed est alius me propinquior. 13. Quiesce hac nocte; et facto mane, si te voluit propinquitatis jure retinere, bene res acta est: sin autem ille noluerit, ego te absque ulla dubitatione suscipiam, vivit Dominus. Dormi usque mane. 14. Dormivit itaque ad pedes ejns usque ad noctis abscessum. Surrexit itaque antequam homines se cognoscerent mutuo, et dixit Booz: Cave ne quis noverit quod huc veneris. 15. Et rursum: Expande, inquit, pallium tuum quo operiris, et tene utraque manu. Qua extendente, et tenente mensus est sex modios hordei, et posnit super eam. Quæ portans ingressa est civitatem, 16. et venit ad socrum suam. Quæ dixit ei: Qnid egisti, filia? Narravitque ei omnia quæ sibi fecisset homo. 17. Et ait: Ecce sex modios hordei dedit mihi, et ait: Nolo vacuam te reverti ad socrum tuam. 18. Dixitque Noemi: Exspecta filia donec videamus quem res exitum habeat. Neque enim cessabit homo, nisi compleverit quod locutus est.

1. Postquam autem reversa est (peracta messe) ad socrum suam] Noemi. Legit Interpres תשכב *tascab* id est, *reversa est:* jam aliis punctis legunt teseb, id est, *sedit*, commorata est.

Quæram tibi requiem,] id est, quæram tibi honestum et opulentum conjugium, in quo a paupertatis famisque laboribus, cæterisque libera, in mariti divitis et placidi cura et providentia conquiescas, vitamque agas quietam, hilarem et jucundam, nimirum, quæram tibi maritum divitem, æque ac benignum cum quo concorditer et hilariter vivas; nam cum maritis asperis et rixosis non est quies uxori. Porro Aben Ezra: *Non solent puellæ quiescere*, inquit, *donec nupserint*. Est enim conjugium *quasi juventutis portus*, ait Plutarch. ne per vagas libidines castitatis faciat naufragium.

3. Lavare et ungere,] oleo simplici, quasi pauper, sed honesta: tales enim tunc oleo ungebantur ad nitorem et lætitiam. Suadet Noemi nurui suæ Ruth ut ungatur oleo, non Nardino, aut simili bene olenti et illecebroso, sed naturali et simplici; nec ut stibio, cerussa, aliisque pigmentis et fucis faciem suam coleret et immutet, sed ut facie lota et nitida, et cultioribus vestibus induta compareat coram Booz; ut scilicet casta modeste eum invitet ad matrimonium sibi quasi debitum. Ornatus enim modestus vestium, et magis morum et virtutum, decet matronam honestam et castam, uti docet S. Petrus epist. 1. c. 3. v. 4. Porro quod de Cleopatra dixit Lucanus lib. 10.

Vultus adest verbis, facies formosa perorat.

in cæteris pariter verum est.

4. Et projicies te, et ibi jacebis,] non nuda; hoc enim inverecundum, et illecebrosum fuisset, sed cultioribus vestibus induta, ut dixit v. 3. Quare licet Lyran. et Dionys. imo S. Ambros. l. 3. de fide c. 5. hoc consilium Noemi et factum Ruth accusent, quasi parum honestum et illecebrosum, tamen utramque excusant Theodor. Auctor Imperfecti, Abulensis, Salianus et Serarius et alii; tum quia totus hic ornatus et apparatus erat honestus et modestus: tum quia eo non aliud petebatur quam matrimonium debitum; tum quia tam Booz quam Ruth erant grandævi, probatæ et castæ vitæ, ut eis de fornicatione non esset metuendum; tum quia hæc res dirigebatur a Noemi, quæ sapiens et pia erat matrona, ac magis a Deo, qui hoc conjugium contrahi volebat, ut ex eo nasceretur David, et ex eo Christus. Unde Auctor Imperfecti in cap. 1. Matth. ait, *Ruth* Hebr. idem esse quod *inspiratio*, eo quod inspirata a Deo hæc egerit: *Nisi*, ait, *inspiratio Dei fuisset in Ruth, non dixisset quæ dixit, nec fecisset quæ fecit*. Nam aliis fœminis et viris hoc factum Ruth non est imitandum quia periculosum, et ad fornicationem illiciens. Pergit Auctor Imperfecti: *Quid primum laudatur in ea? dilectio generis Israel? aut simplicitas? aut obedientia? aut fides? Dilectio quidem generis Israel, quia sic desiderabat filios suscipere ex semine Israel, et una fieri ex populo Dei. Si enim communicationem viri desiderasset quasi puella lasciva, aliquem juvenum potius appetisset. Quoniam autem non lasciviæ suæ, sed religioni satisfacere cupiens fuit, familiam potius sanctam elegit, quam juvenilem ætatem. Simplicitas autem, quia ultronea sub pallium ejus ingressa est; nec cogitavit ne forte sperneret eam, quasi vir justus lascivam puellam, aut ne deluderet eam, et quod gravius erat contemneret delusam sicut faciunt multi: sed obaudiens facta socrus suæ consiliis fidenter credidit, quod prosperaturus fuerat Deus actum ipsius, sciens conscientiam suam, quia non libido ad hoc eam compulerat, sed religio erat hortata.*

7. Et discooperto pallio, id est, stragulo lecti, a pedibus ejus se projecit,] scilicet vestitam, non ad latus Booz; sed transversim ad pedes ejus; hoc enim honestas exigebat.

8. Viditque mulierem.] Licet enim esset nox, tamen quia sub dio in area dormiebat, ac lucente luna vel stellis, facile videre poterat Ruth esse mulierem, non virum; etiamsi quænam esset ex facie dignoscere nequiret ob noctis caliginem.

9. Expande pallium tuum super famulam tuam, quia propinquus es,] hoc est, duc me uxorem, quia ad hoc quasi propinquus teneris, ut suscites semen marito meo sine liberis defuncto. Unde Chald. vertit: *Accedat, quæso, nomen tuum ancillæ tuæ, ut me uxorem ducas*, habeasque thori consortem. Addit Lyran. sponsum solitum extremitatem pallii sui super sponsam ponere, ut hoc gestu significaret se eam in suam potestatem et tutelam accipere. Accusant nonnulli, ut dixi, hoc dictum factumque Ruth, quasi quæ nimis periculose Booz castitatem tentarit, et suam exposuerit. Verum alii passim excusant, quod confisa castitati Booz et suæ, utpote per tot annos

probatæ, censeret nil esse periculi, uti revera ex eventu patuit nil fuisse.

Addit Abulensis Ruth petiisse hac phrasi concubitum Booz. Verum hoc non est verisimile; si tamen eum petiit, petiit ut actum conjugalem, non ut fornicarium. Tunc enim clandestina matrimonia non erant vetita: quare per consensum mutuum sive verbis expressum, sive copula carnali indicatum, contrahebatur matrimonium. Si ergo hoc petiit Ruth, nonnisi debitum conjugale petiit, ac per illud petiit ipsum conjugium; idque fecit, tum ut suæ, ac socrus suæ Noemi viduitati et paupertati per opes mariti divitis prospiceret: tum ut nomini et memoriæ mariti sui sine liberis defuncti, suscitando ei semen ex alio marito, consuleret; qui erat actus charitatis et amoris conjugalis: tum ut Dei legi per consuetudinem extensæ, jubenti marito suscitare semen, satisfaceret, ipsumque Booz ad eidem satisfaciendum impelleret: qui erat actus obedientiæ et religionis.

Alleg. S. Hieron. proœmio in Osee: *Salmon, ait, virum justum Booz de Rahab meretrice generavit, qui Ruth Moabitem pinna pallii sui operiens, et jacentem ad pedes ad caput evangelii transtulit.* Et l. 5. in Isaiæ c. 16. *O Moab in quam desæviturus est leo, et de quo ne reliquiæ quidem salvari poterunt, habeto solatium hoc: Egredietur de te agnus immaculatus, qui tollat peccata mundi, qui dominetur in orbe terrarum. De petra deserti, hoc est de Ruth, quæ mariti morte viduata, de Booz genuit Obed, et de Obed Jesse, et de Jesse David, et de David Christum.*

10. Et priorem misericordiam posteriore superasti.] Hebr. *Meliorem fecisti gratiam posteriorem priore.* Vatabl. *Præstantiorem fecisti pietatem tuam posteriorem priore,* q. d. Pia fuisti in virum tuum viventem, sed pientior nunc es in mortuum, dum allaboras ut illi sine liberis defuncto suscites semen per matrimonium cum illius propinquo. Audi B. Petrum Damiani lib. 8. epist 14. ad sorores: *Ruth socrui reverentiam dignam exhibuit, matronalem pudicitiam tenuit; defuncto viro fidem servavit: idolis deditam patriam parentesque deseruit, et ad cultum veri Dei sine ullo doctoris magisterio, nobilis proselyta transivit. Ecce igitur Judith prospera, quibus in eito fulciebatur objiciens; Ruth adverso quibus premebatur amplectens. Utroque scilicet mente una, licet diversa fortuna, uni Deo non immerito placuit; quia nec adversis ita succubuit, nec in prospero suimet obliviscens, sese illo dejecit. Sed illa tolerabat quibus abundabat, ista fruebatur qua patiebatur; utroque nimirum de mundanæ inconstantiæ alternitutibus asserens: sicut tenebræ ejus, ita et lumen ejus.*

11. Scit enim omnis populus, qui habitat intra portas urbis meæ.] Hebr. *Scit omnis porta populi mei,* quod Vatabl. et alii exponunt, q. d. Scit enim omnis Senatus populi mei. Judices enim et Senatus olim in portis sedebant et judicabant, ut a rusticis et exteris facile adiri et conveniri possent. Plonius Noster *portam populi* explicat per conversionem *populum portæ,* hoc est populum intra portas habitantem.

Mulierem te esse virtutis.] Hebr. חיל *chail,* hoc est, strenuitatis, fortitudinis. roboris, q. d. sciunt omnes te esse viraginem strenuam, sedulam, laboriosam. Unde Septuag. vertunt: *γυνην δυναμεως,* id est *mulierem potentem et ἀνδρείαν,* id est, *virilem.* Chald. *Apertum est ante omnes, qui sedent in porta magnæ Sanhedrim* (id est, Congregationis sive Concilii) *populi mei, te mulierem esse justam, et in te robur sive vim esse ad suscipiendam præceptorum Dei lucernam.*

12. Sed est alius me propinquior.] Sciebat utique hoc Noemi; sed norat ejus ingenium quod nollet pauperculam et extraneam Ruth uxorem accipere, uti eventus ostendit, ideoque non eum, sed Booz modestiorem et pientiorem ad matrimonium ejus honeste invitandum censuit. Ita Abulensis, Serarius et alii.

13. Bene res acta est.] טוב *tob,* id est, *bonum est,* Rabbini nonnulli τὸ *tob* accipiunt, quasi nomen proprium propinqui, quasi illo nuncupatus fuerit *Tob,* id est, *bonus,* sicut *Tobias* dictus est quasi *bonus Deo,* vel *bonitas Dei.* Unde Rasebi: *Salmon,* inquit, *Elimelech et Tob fratres fuerunt.* Verum Sept. Chald. Noster et alii τὸ *Tob* accipiunt ut nomen appellativum, vertuntque in genere neutro: *bonum est.*

Ego te absque ulla dubitatione suscipiam] in conjugem. Mirare hic insignem charitatem, æque ac castitatem Booz, utpote qui Ruth accubantem nec tangere voluerit, sed matrimonium præmiserit. Audi Auctorem Imperf. hom. 1. in Matth. *Quid in Booz prædicatur? humilitas, castitas et religio. Humilitas quidem et castitas, quia non contigit eam quasi lascivus puellam: nec abhorruit eam quasi castus lascivam: sed mox ut verbum ejus de lege proximitatis audivit, nihil horum omnium lasciviæ imputavit, sed universo religioni adscripsit. Nec despexit quasi dives pauperem, nec veritus est quasi maturus adolescentulam; sed paratior fide quam corpore mane processit ad portam et provocavit quemdam ex genere, quem jure propinquitatis æstimabat propinquiorem, obtinuit, prævaluit non tantum jure proximitatis, quantum Dei eligentis favore. Idcirco forte prævolens dictus est, Booz* enim Hebr. idem est quod *fortis.* Hinc Thalmudici Booz conferunt cum castissimo Joseph. Unde R. Eliezer c. 39. *Tres fuerunt,* ait, *qui coram Creatore suo concupiscentiam domuerunt.* Joseph, Booz et Phaltiel filius Lais, de quo 2. Reg. 3. 15. Audi et Abulensem: *Profecto,* inquit, *admirandum est, etiamsi ferreus aut adamantinus esset, et osso ejus ænea, et caro lapidea. Tulit tamen ista incitamenta venerabilis Booz, virtutis desiderio seipsum temperans.* Et inferius: *Sola ergo reverentia honestatis, et juris amor ipsum Booz tenuerunt, ne venereum expleret opus. Valde ergo laudabilis est vir ille, qui dato tali opportunitate, tantis Venereis flammis resistere potuit; ideo nec a nobis sub silentio prætereundus est, sed aliquali laude canendus. Jure ergo de talibus parentibus, Christus nasci voluit, quia tantæ virtutis extiterunt.*

Porro castitatem Booz multum adjuvit durities lecti et frigus; quod scilicet non in lecto plumeo, sed in area, sub dio in aere frigido cubaret, durities enim lecti et frigus valde infringunt ardorem concupiscentiæ; qua de causa Pharisæi, ut alibi dixi, cubantes, laminam plumbi renibus (in quibus origo est seminis) admovebant ad eos refrigerandos, itaque evitandas nocturnas in somnis pollutiones. Hinc quoque multi Religiosi incedunt nudipedes. Nudi enim frigidique pedes valde restinguunt calorem naturæ æstumque luxuriæ, uti experientia constat. Hinc denique

S. Antonius, S. Hilarion. et S. Macharius, cæterique, Anachoretæ non in lectis, sed humi dormiębant. S. Franciscus teste S. Bonav. in domum Cardinalis cujusdam invitatus, cum noctu in lecto molli decumberet; acres sensit dæmonum infestationes; quare mox ex ea profugit, dictitans: *mollibus dæmones ad tentandum allici, asperis vero deterreri et fugari.*

15. Mensus est sex modios hordei.] Poterat Ruth hos sex modios humeris portare. Nam siligo levior est tritico, hordeum siligine, et avena hordeo. Erat enim ipsa *mulier virtutis*, ut dixi v. 11. id est virilis, fortis et robusta.

Symbol. R. Salomon apud Lyran. per sex modios accipit sex dona Spiritus S. quia tot sunt in Hebræo Isaiæ 11. v. 1. et seq. Aben Ezra vero per sex modios accipit sex justos, qui ex Ruth progignendi erant, scilicet Davidem, Danielem, Ananiam, Misaelem, Azariam, et Messiam.

CAPUT QUARTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Booz coram Judicibus, propinquiore jure suo cedente, adit possessionem Elimelech defuncti, ejusque nurum Ruth accipit uxorem, ex qua gignit Obed patrem Jesse, cujus filius fuit David rex.

1 Ascendit ergo Booz ad portam, et sedit ibi. Cumque vidisset propinquum præterire, de quo prius sermo habitus est, dixit ad eum: Declina paulisper et sede hic, vocans eum nomine suo. Qui divertit, et sedit. 2. Tollens autem Booz decem viros de senioribus civitatis, dixit ad eos: Sedete hic. 3. Quibus sedentibus, locutus est ad propinquum: Partem agri fratris nostri Elimelech vendet Noemi, quæ reversa est de regione Moabitide; 4. quod audire te volui, et tibi dicere coram cunctis sedentibus, et majoribus natu de populo meo. Si vis possidere jure propinquitatis, eme, et posside; sin autem displicet tibi, hoc ipsum indica mihi, ut sciam quid facere debeam. Nullus enim est propinquus, excepto te, qui prior es; et me, qui secundus sum. At ille respondit: Ego agrum emam. 5. Cui dixit Booz: Quando emeris agrum de manu mulieris, Ruth quoque Moabitidem, quæ uxor defuncti fuit, debes accipere, ut suscites nomen propinqui tui in hæreditate sua. 6. Qui respondit: Cedo juri propinquitatis; neque enim posteritatem familiæ meæ delere debeo, tu meo utere privilegio, quo me libenter carere profiteor. 7. Hic autem erat mos antiquitus in Israel inter propinquos, ut si quando alter alteri suo juri cedebat ut esset firma concessio, solvebat homo calceamentum suum, et dabat proximo suo. Hoc erat testimonium cessionis in Israel. 8. Dixit ergo propinquo suo Booz: Tolle calceamentum tuum. Quod statim solvit de pede suo. 9. At ille majoribus natu, et universo populo: Testes vos, inquit, estis hodie, quod possederim omnia quæ fuerunt Elimelech et Chelion, et Mahalon, tradente Noemi; 10. et Ruth Moabitidem, uxorem Mahalon, in conjugium sumpserim, ut suscitem nomen defuncti in hæreditate sua, ne vocabulum ejus de familia sua ac fratribus et populo deleatur. Vos, inquam, hujus rei testes estis. 11. Respondit omnis populus qui erat in porta et majores natu: Nos testes sumus; faciat Dominus hanc mulierem quæ ingreditur domum tuam, sicut Rachel et Liam, quæ ædificaverunt domum Israel; ut sit exemplum virtutis in Ephrata, et habeat celebre nomen in Bethlehem. 12. Fiatque domus tua, sicut domus Phares quem Thamar peperit Judæ, de semine quod tibi dederit Dominus ex hac puella. 13. Tulit itaque Booz Ruth, et accepit uxorem; ingressusque est ad eam et dedit illi Dominus ut conciperet, et pareret filium. 14. Dixeruntque mulieres ad Noemi: Benedictus Dominus, qui non est passus ut deficeret successor familiæ tuæ, et vocaretur nomen ejus in Israel. 15. Et habeas qui consoletur animam tuam, et enutriat senectutem. De nuru enim tua natus est quæ te diligit; et multo tibi melior est quam si septem haberes filios. 16. Susceptumque Noemi puerum posuit in sinu suo, et nutricis ac gerulæ fungebatur officio. 17. Vicinæ autem mulieres congratulantes ei, et dicentes: Natus est filius Noemi; vocaverunt nomen ejus Obed: hic est pater Isai, patris David. 18. Hæ sunt generationes Phares: Phares genuit Esron; 19. Esron genuit Aram; Aram genuit Aminadab; 20. Aminadab genuit Nahasson; Nahasson genuit Salmon; 21. Salmon genuit Booz; Booz genuit Obed; 22. Obed genuit Isai; Isai genuit David.

1. Ascendit ergo Booz ad portam.] In porta enim sedebant judices coram quibus hæc causa cessionis juris propinquitatis legitimæ agenda erat.

Vocans eum nomine suo] Hebr. vocans פלני אלמני *Peloni almoni*, quod Cajet. vertit: *sede hic talis*, viduæ scilicet Ruth propinquus. Septuag. *declina huc obscondite*. Chald. *vir qui obsconditor est viæ suæ*, id est, qui videri non vult.

Verius est τὸ *peloni almoni*, ad verbum significare *talis singularis*; vel *certus quidam*, q. d. Tu talis et talis veni huc, et audi me; habeo enim negotium quod tecum tractem. Sic enim solemus advocare exteros, quorum nomina non scimus; vel si scimus ea nominare nolumus. Unde a τὸ *peloni* videtur derivatum Hispanicum *Fulano*, Græci vocant δεῖνα, Itali *un tale*, Galli *un quidam*.

Porro videtur Booz eum nomine suo compellasse, sed noluit Script. ejus nomen exprimere, eo quod indignus esset nominari: utpote qui nollet semen et nomen fratris sui defuncti suscitare. Ita Abulensis; justo enim nomen ejus æterna oblivione sepellitur, qui nomen fratris et propinqui sui eadem sepeliri permittit.

Denique אלמני *olmoni* derivatur a נאלם *neelam*, id est, obmutuit, quia cujus nomen reticetur, illud quasi mutum non auditur, et ut sic dicam, obmutescit; talis ergo dicitur *olmoni*: idem dicitur פלני *peloni*, a פלא *pele*, id est, occultum et mirabile, quia ea quæ occulta, miramur. Ita Serarius.

3. Partem agri fratris nostri Elimelech vendet Noemi] ejus vivi uxor, nunc vidua defuncta; *vendet*, inquam, tam pro se, quam pro nuru sua Ruth alenda: ambæ enim erant pauperes. Licet enim uxores non succederent apud Judæos in hæreditatem maritorum, aut aliorum propinquorum vel affinium defunctorum, tamen ex hoc loco colligitur illas hæreditatis maritorum usumfructum habuisse ad vitam, adeoque eamdem vendere potuisse, sed ita ut jus emendi proxime spectaret ad propinquos mariti defuncti, ad quos post mortem uxoris viduæ devolvenda erat hæreditas. Unde et qui e propinquis hæreditatem hanc, v. g. agrum emere volebat, debebat defuncti viduam relictam uxorem ducere, ut illi, cujus hæreditatem nactus erat, semen suscitaret. Porro verisimile est agrum hunc Elimelech, eo tempore quo ipse peregrinabatur in Moab, alicui elocatum fuisse, qui quotannis ex ejus fructibus annuum censum persolveret. Ita Abul. Lyran. Fevardentius et alii.

6. Cedo juri propinquitatis: neque enim posteritatem familiæ meæ delere (Hebr. *corrumpere*. Sic et Septuag.) debeo,] q. d. Est mihi uxor, sunt filii et filiæ: illos alere debeo, ut meam familiam et nomen propagem; quare nolo secundam uxorem Ruth mihi accersere, ne et illam cum filiis alere, itaque, meis, quos jam genui, alimoniam detrahere vel minuere debeam, atque filios, saltem primogenitum, ex Ruth procreandos non mihi, sed alteri gignam, ut scilicet ejus marito, qui propinquus meus fuit, semen et nomen suscitem. Unde Chald vertit: *Non possum mihi vindicare ob causam seu colorem hunc: quia uxor mihi est, ad quam assumere aliam mihi non facultas, ne forte oriatur in domo mea jurgium, et corrumpam hæreditatem meam. Vindico tibi possessionem meam, quia tibi uxor nulla, et ego non potero mihi vindicare.*

7. Solvebat homo calceamentum suum.] Erat hæc excalceatio, cæremonis politica; scilicet erat signum quod excalceans cederet jure suo, ac sicut calceum, sic et jus suum tradebat alteri propinquo ad emendum agrum sui propinqui defuncti, et ad ejus viduam ducendam in uxorem. Porro excalceatio hæc erat duplex: una in pœnam; si enim frater germanus nollet fratris sui sine liberis uxorem ducere, itaque ei suscitare semen, lex jubebat Deut. 25. 9. eum etiam invitum excalceari, et in faciem ejus conspui: quæ ingens erat pœna, contumelia et ignominia. Altera in signum cessionis juris: si enim quis non esset frater germanus defuncti, sed cognatus in secundo, tertio, vel quarto gradu, non tenebatur quidem ex lege Deut. 25. (hæc enim solos fratres germanos tangit) uxorem defuncti ducere ad suscitandum illi semen; tenebatur tamen ad id ipsum ex quadam honestate et consuetudine; si tamen id facere nollet, vel non posset, coram judicibus excalceabat se, calceumque suum alteri propinquo tradebat; ut hoc signo significaret se jus suum illi resignare, tam ad agrum defuncti emendum, quam ad viduam ejus accipiendam in uxorem.

Allegor. S. Ambr. lib. 3. de fide c. 5. *Designabatur*, inquit, *futurus ex Judæis, ex quibus Christus secundum carnem, qui proximi sui, hoc est populi mortui semen doctrinæ cœlestis semine suscitaret, cui calceomentum nuptiale Ecclesiæ copulandæ præscripta legis spiritalia deferebant. Non Moyses sponsus: illi enim dicitur Exodi 3. Solve calceamentum pedum tuorum, ut Domino suo cedat. Non Jesus Nave filius sponsus. Nam et ipsi dicitur Jos. 5. Solve calceamentum pedum tuorum, ne ex similitudine nominis sponsus crederetur. Non alius sponsus, sed solus Christus est sponsus, de quo dixit Joannes: Qui habet sponsam sponsus est. Illis igitur calceamentum solvitur, huic solvi non potest, sicut dixit Joannes: Non sum dignus solvere corrigiam calceamenti ejus. Solus ergo Christus est sponsus, cui illa veniens ex gentibus sponsa, ante inops atque jejuna, sed jam Christi messe dives innubat; quæ manipulos fœcundæ segetis, verbique reliquias gremio legat mentis interno, ut exhaustam illam viduam morte filii, atque inopem, defuncti populi matrem novis poscat alimentis, non relinquens destitutam viduam, et novos quærens. Solus ergo Christus sponsus est, qui nec Synogogæ ipsi manipulos suæ messis invidebat.*

Porro pro *calceamentum suum* Chald. vertit: נרתקה *narteke*, id est, *vaginam*, vel potius *chirothecam suam*. Fortæ utrumque fiebat, ut scilicet cedens suo jure et possessione exueret calceum, et simul chirothecam, eamque alteri traderet, significans hoc signo se jus suum illi resignare. Sic enim et nunc nonnullis in locis per chirothecam jus resignatur. Hoc enim signum resignationis appositum et quasi connaturale. Aut olim hæc resignatio fiebat per calceum, postea vero per chirothecam. Unde Judæi nunc suos contractus et resignationes faciunt per resignationem lintei, quam ipsi vocant *emptionem sudar*, id est sudarii, teste R. Elia. Fuse de his agit Abulensis et Serarius; Christiani vero hæreditatem domus adeunt per clavium acceptionem, agri vero per pedum positionem.

11. Quæ ædificaverunt domum Israel,] puta genuerunt filios posteros et nepotes Jacobi Patriarchæ qui alio nomine a Deo vocatus est *Israel*, id est, *Dominans*

Deo, eo quod luctans cum Angela Dei illi prævaluisset. Gen. 28. Rachel enim et Lia uxores Jacobo genuerunt 12. filios, a quibus tota *domus*, id est, stirps et familia Israelis propagata et mire multiplicata fuit. Unde Chald. addit: *in duodecim tribubus*, quia hi duodecim Jacobi filli fuere duodecim tribuum parentes, ideoque Patriarchæ.

13. Tulit itaque Booz Ruth et accepit uxorem.] Licite id fecit, quia ipsa jam erat proselyta et conversa ad judaismum. Nam lex illa Deut. 23. jubens ne Moabites ingrediatur in Ecclesiam Dei, viros tantum cancernit, non fœminas, uti docet Abulensis. Aliter respondet S. August. in Deut. q. 55. *Quæstio est*, inquit, *quomodo intraverit Ecclesiam Domini Ruth, quæ Moabitis fuerit, de qua etiam coro Domini originem ducit. Nisi forte istam mystice prophetaverit intraturam, quod ait usque ad decimam generationem. Computantur enim decem generationes ex Abraham, quando fuit et Lot, qui genuit Moabitas et Ammonitas Gen. 19. et 37.* Sunt autem istæ generationes: *Abraham, Isaac, Jacob, Judas, Phares, Efron, Aram, Aminadab, Naason, Salmon, cujus filius Booz.*

Hæc responsio est ingeniosa, sed non genuina. Nam in Deut. additur: *in æternum*. Moraliter audi Auctorem Imperfecti hom. 1. in Matth. *Ruth*, ait, *pro merito fidei suæ nupsit Booz, quia propriam gentem contempsit, et terram, et genus, et elegit Israel, et non despexit socrum, viduam simul et peregrinam, desiderio ducta generis ejus magis quam sui, Deos patrum suorum repulit, et Deum viventem elegit. Rursus Booz pro merito suæ fidei illam accepit in uxorem, ut ex conjugio toli sanctificato genus nasceretur regale. Nam Booz senior constitutus non sibi uxorem accepit, sed Deo: non propter passionem corporis sui, sed propter justitiam legis, ut suscitaret semen proximo suo; non magis amore quam religione ferventior: ætote senex, juvenis autem fide; et ideo forsan nominatus est in virtute, vel virtus in ipso præcalens. Quoniam qui secundum ætatem ad ineundum conjugium est in virtute, nominabilis et laudandus, quia est in virtute; sed qui extra ætatem conjugalem jam factus, accepit ex religione virtutem ad conjugium ineundum, sicut iste Booz, ille laudabilis et nominabilis est, quia existit in virtute: et illius talis viri virtus in ipso est.* D. Hier. ep. 25. *Vide*, ait, *quanti meriti sit desertæ præstitisse solatium. Ex ejus semine Christus oritur.*

16. Susceptumque Noemi puerum posuit in sinu suo, et nutricis ac gerulæ fungebatur officio.] docens puerum ambulare, loqui, colere Deum, parentibus obedire, legem Dei audire, turpia fugere, honesta sequi, beneficentiam in omnes exercere, nulli nocere, cœlum ambire, etc.; a pueritia enim pendet adolescentia, virilis ætas, totaque hominis vita. Quare puerorum recta institutio summi est momenti ad eorum salutem æque ac ad Reipubl. bonum. Quacirca S. Hieron. epist. ad Lætam de filiola ejus Paula, quæ neptis erat S. Paulæ, ita scribit: *Ipse, si Paulam miseris, et magistrum et nutricium spondeo; gestabo humeris, balbutientia senex verba formabo; multo gloriosior mundi philosopho, qui non regem Macedonum Babylonio periturum veneno, sed ancillam et sponsam Christi erudiam regnis cœlestibus offerendam.*

17. Vocaverunt nomen ejus Obed.] *Obed* Hebr. idem est quod serviens, sustentans, sublevans, ait Pagnin. Vocarunt ergo eum *Obed*, quasi aptantes et augurantes ut hic filius parentibus jam labore et ætate grandævis, obsequiis suis serviret, eorumque senectam solaretur et sustentaret. Unde versu 15. dicunt de eo: *Qui consoletur animam tuam et enutriat senectutem.* Ita Josephus, Serarius, et alii: sic apud Romanos vocatus est *Scipio*, eo quod ipse junior parenti seni et cæcutienti, instar scipionis, cui incedens incumberet, subserviret. *Obed* enim Hebr. idem est quod latine *scipio* sive sustentaculum. Unde mater Tobiæ 5. 23. filium suum vocat *baculum senectutis*. Porro Cornelius cognomento *Scipio*, a quo Scipianum gens patricia initium habuit, patrem luminibus carentem pro baculo gerebat, quem Grammatici *scipionem* appellant: hinc illi cognomen *Scipionis* inditum, quod deinde posteris ejus adhæsit, ait Macrab. l. 1. c. 4. Rursum: *Obed* Hebr. idem est quod *colens*, scilicet Deum, ut ex Chaldæo ait Fevardentius: fuit enim Obed pius tam in Deum, quam in parentes, æque ac Jesse ejus filius, a quibus David suxit suam virtutem et pietatem.

Dices: Filius hic potius vocandus erat *Maholon*, quia ei suscitabatur semen. Resp. Abulensis q. 85. *Oportuisset filium, qui e posteriori matrimonio primus nascebatur, defuncti nomine affici, siquidem qui defuncti uxorem duceret, verus ac proprius illius frater esset, non autem, si frater improprie, id est, cognatus tantum esset.*

Allegor. Booz repræsentat Christum; Ruth, Ecclesiam e gentibus convocatam. Lege Auctorem Imperfecti hom. 1. in Matth.

Moraliter vide Hugonem, Dion. Fevardentium, Serarium, ac præsertim Ludavicum de Puente in priore parte ducis sui spiritalis; ubi ex dictis factisque Ruth pulchra et singularia elicit morum documenta.

21. Salmon genuit Booz, Booz autem genuit Obed.] Arias in Apparatu Bibl. Reg. tract. de nominibus Hebraicis censet *Salmon* idem esse quod *Salomon*, sed fallitur: *Solmon*, enim scribitur per *sin*; *Salomon* vero per *schin*. Rursum *Salomon* Hebr. dicitur שלמה *Selomoh*, habetque ultimam litteram *He*; צלמון *Salmon* vera habet ultimam *Nun*. Denique *Salmon* Hebr. idem est quod *vestitus* aut *vestiens*; *Solomon* vero idem est quod *pacificus*. Ita Serarius.

22. Obed genuit Isai (qui est Jesse) Isai genuit David.] *Jesse* Heb. idem est quod *munus* vel *existens* aut *debitor*.

Nota: Salmon fuit maritus Rahab, quæ Jerichuntem prodidit Hebræis, Josue 2. a Rahab autem et Salmon, id est, ab ingressu Hebræorum in Chanaan usque ad annum quartum Salomonis fluxere anni 440. ut colligitur ex 3. Reg. 6. 2. ab annis enim 80. qui ibi numerantur demendi sunt 40. qui ab ingressu Hebræorum fluxere in peregrinatione per desertum, usque ad ingressum in Chanaan. Ergo his 440. annis tantum quinque fuere generationes. Salmon enim genuit Booz, Booz genuit Obed, Obed genuit Jesse, Jesse genuit David, David genuit Salomonem. Unde nonnulli censent singulos quatuor primos, scilicet Salmon, Booz, Obed et Jesse, genuisse anno ætatis centesimo, ut conflent 440. annos jam dictos. Ita Abulensis, Serarius, Dion. Cajet. hic Salmeron, Barradius et Maldon. in Matth. c. 1. Verum hoc violentum videtur, et ex necessitate confictum. Planius Lyran. R.

Salomon, Genebrardus, Catharinus, Jansen. et Salianus tres ponunt Booz, qui omnes unico hoc nomine Booz contineantur: sicut Matth. 1. nomine Jechoniæ continetur tam Jeakim pater, quam Jeachim filius, de quo mox plura. Sic ergo has generationum series distribuit Salianus tom. 2. anno debberæ et Barac 21. Salmon in ingressu Chananitidis, quando duxit Rahab in uxorem, quartum circiter et trigesimum agebat annum; ipsa vere fermo 25. Post alios ex ea susceptos liberos, genuit anno ætatis sexagesimo primum hujus nominis Booz; de summa ergo 440. annorum, qui numerantur ab ingressu in Chananæam, usque ad jacta templi fundamenta, tollendi erunt 26. anni. Booz autem primus ac secundus genuerunt 65. ætatis anno, tertius autem septuagesimo, Obed, item et Isai 70. quibus adda 70. annos vitæ Davidis, et quatuor de regno Salomonis, efficies omnino 440. annos.

Ex his autem probabiliter collectum vides primum Booz natum decimo Othonielis anno: secundum, 35. Aedi; tertium, 20. Baraei, duxisseque Rutham, ac genuisse Obed, septimo anno Tholæ; Isai autem natum primo Samsonis, et genuisse Davidem anno undecime Samuelis ineunte.

Si quis tamen malit dicere Salmon, Booz, Obed, et Jesse genuisse anno centesimo, potius quam duos Booz uni sacræ Script. adjungere audeat, dicat similia exstare illius, imo posterioris ævi exempla. S. Servatius enim Trajectensis Episcopus et patronus vixit 373. annos, teste Sigeberto in Chron. Celebratur in Historiis Joannes de temporibus qui vixit 300. annos. Maffeius l. 11. hist. Indicæ trecentos pariter annos cuidam Indo assignat. Verum hæc portenta sunt et quasi miracula, quæ in uno duntaxat contigerunt; hic autem oportet asserere longævitatem hanc contigisse quatuor hominibus sibi invicem continua generatione succedentibus, quod est inauditum; præsertim cum David eorum filius vitam homini sua ætate circumscribat 70. annis: *Dies annorum nostrorum*, inquit, *in ipsis septuaginta anni*. Psalm. 89. Porro sæpe in Script. generationes et nomina aliquorum generantium subticentur, ut Matth. 1. v. 8. ubi dicitur: *Joram autem genuit Oziam*. Joram enim genuit Ochoziam: Ochozias genuit Joas, Joas genuit Amasiam, Amasias genuit Oziam. Ibidem v. 11. *Josias autem genuit Jechoniam*, ubi Jechonias ponitur pro duobus, scilicet pro Jeakim sive Jeconia, et Jeachim sive Jechonia; scilicet Josias genuit Jeconiam, Jeconias autem genuit Jechoniam. Accedit ratio: nam hisce 440. annis, qui fluxere a Salmon ad Salomonem, in cæteris tribubus non quinque, sed longe plures fuere generationes.

Exemplum unum e multis clarum accipe 1. Paralip. 6. v. 33. Ab Heman qui fuit Cantor tempore Davidis, ascendendo ad Core qui vixit tempore Mosis, eique rebellans a terra absorptus fuit, Numer. 16. numerantur octodecim generationes. Sic enim ait: *Heman Cantor filius Johel, filii Samuel, filii Elcana, filii Jeroham, filii Eliel, filii Thohu, filii Suph, filii Elcana, filii Mahath, filii Amasai, filii Elcana, filii Johel, filii Azariæ, filii Sophoniæ, filii Thahat, filii Asir, filii Abiasoph, filii Core*. Numera τὸ *filii* decies octies repetitum, et videbis octodecim generationes hic recenseri.

Quare verisimile est hic pariter aliquas præteriri, et nonnullos filios intermedios quasi obscuriores omitti, nominari vero tantum illustriores, uti Naasson, quia ipse fuit princeps tribus Juda in ingressu terræ sanctæ, duxitque Rahab uxorem; Booz, quia ipse fuit maritus Ruth, cujus historia hic texitur; Obed, quia ex eis natus est Isai, qui fuit pater Davidis regis.

Denique Rabbini in Juchasin p. 10. tradunt Ruth cum nupsit Booz, fuisse annorum 40. ac deinde diu admodum vixisse: *Nam fuit*, inquiunt, *adhuc tempore Salomonis, et ad ejus latus una cum Bethsabea sedebat in throno regio*. Sic et filium ejus Obed ajunt vixisse 400. annos, sed hæc incredibilia, adeoque conficta videntur.

Tropol. S. Chrysost. hom. 1. in Matth. *Talis*, inquit, *Booz ex tali conjuge Ruth, qualem filium genuit? Obed, qui interpretatur subditus. Nunc autem qui divitias eligunt et non mores, pulchritudinem, et non fidem; et quod in meretricibus solet quæri, hoc in conjugibus optant, propterea non generant filios subditos vel sibi, vel Deo, sed contumaces et contra se et contra Deum, ut filii eorum non sint fructus justæ conjunctionis eorum, sed pœna condigna irreligiositatis ipsorum. Iste autem Obed qui subditus dicebatur, quid genuit? Jesse, id est, refrigerium; Jesse enim latino sermone refrigerium appellatur. Nam vere quicumque subditus est Deo et parentibus suis tales filios generat Deo præstante, a quibus refrigeratur, quoniam qui honorat patrem honorabitur a filiis suis; qui autem contumaces existunt aut in Deum, aut in parentes, generantes non refrigeria sibi generant, sed dolores; ut a filiis suis recipiant quod fecerunt in parentibus.*

Addit Chrysost. forte *Obed* sic appellatum quod ea nascente Hebræi Philisthæis essent *subditi*, a quibus liberati fuere per Samuelem, sub quo vixit Jesse filius Obed; ideoque eum vocatum esse *Jesse*, id est, *refrigerium*.

COMMENTARIA
IN
LIBRUM PRIMUM SAMUELIS,
SIVE
REGUM.

ARGUMENTUM.

Libri Regum recto temporum ordine proxime sequuntur librum Judicum, cujus appendix est liber Ruth. Post Judices enim in Israel regnarunt Reges, quorum gesta hic describuntur, ideoque libri Regum nuncupantur. Itaque liber Judicum desinit in Samsone, qui ante Heli ultimus fuit Judex, judicavitque annis 20. Judic. 16. ult. Samsoni proxime successit Heli Pontifex, qui quasi Judex præfuit Israeli 40. annis: Heli successit Samuel et Saul totidem annis. Samuel ergo absolute ultimus fuit Judex: nam sub eo populus petiit Regem, quem Samuel jussu Dei eidem primum dedit Saulem. Hic igitur mutavit statum Reip. ac Aristocratiam Judicum convertit in Monarchiam Regum. Heli autem licet Judicis gesta non in libro Judicum, sed in hoc libro Regum præmittuntur, quia sub ipso floruit Samuel propheta, qui principatum mutavit in regnum, de quo mox.

Hisce igitur quatuor Regum libris Spiritus Sanctus prosequitur historiam gentis Judaicæ, et Ecclesiæ sive Synagogæ veteris proxime a Judicum exitu, quorum ultimus fuit Samuel, cujus hic gesta præmittuntur; quia ab eo facta est mutatio regiminis aristocratici in monarchicum et regale. Unde Regum nomine hi libri inscribuntur. Nam in primo libro agitur de ortu, educatione et principatu Samuelis, ac de regno, actis et morte Saulis; in secundo agitur de regno Davidis, qui Sauli a Deo ob inobedientiam rejecto, a Samuele jussu Dei surrogatus est: quocirca hi duo primi Hebr. vocantur libri Samuelis, sive quia a Samuelis gestis incipiunt, sive quod gesta Saulis et Davidis, gesta Samuelis censeantur, eo quod Samuel eos reges constituit.

Porro hi duo primi libri complectuntur tempus quo Heli, Samuel, Saul et David præfuerunt Israeli, quod fuit 120 annorum. Nam, ut dixi, Heli præfuit annis 40. totidem Samuel et totidem denique David.

Duo vero posteriores libri, scilicet tertius et quartus Regum enarrant acta Salomonis, qui Davidi patri successit, ejusque filiorum et nepotum, qui in Juda a Salomone usque ad ultimum Sedeciam regnarunt; item gesta Jeroboam et posterorum ejus, qui schisma facientes a Roboam et Juda, in Israele, id est in decem tribubus regnarunt usque ad ultimum regem Osee, qui a Salmanasar captivus abductus est in Assyriam anno sexto Ezechiæ regis Juda. Igitur hi duo libri historiam omnem Regum tam Juda quam Israel a primo ad ultimum per annos 430. pertexunt. In qua ad litteram multa virtutum, multa etiam divinæ providentiæ, Deique juste infideles et impios punientis, et fideles piosque præmiantis exempla passim describuntur: multa quoque prophetice dicta intexuntur, quæ ad institutionem fidelium et mores dirigendos multum conferunt. Audi S. Greg. hic in Proœmio: *Historia Regum, quia eo Spiritu condita, quo et cætera Scripturæ sanctæ volumina cognoscuntur, non debet credi sic esse minor Sacramentis, quibus non est inferior titulo auctoritatis. Nam omnes scriptores ejus fuisse Prophetæ referuntur, qui cum historica narrant, spiritalia signant, exteriora loquuntur, et intima innuunt; terrena proponunt, ut cœlestia exsequantur*, etc. Et post nonnulla: *Suavis est historia Regum in superficie litteræ, altior in typis allegoriæ, moribus instruendis utilis, lucida in exemplis exhibendis.* Et D. August. lib. 17. Civit. cap. 1. *Ipsa Scriptura quæ per ordinem Reges eorumque facta et eventa dirigens, videtur tamquam historica diligentia rebus gestis occupata esse narrandis, si adjuvante Spiritu Dei considerata tractetur, vel magis vel certe non minus prænuntiandis futuris, quam præteritis enuntiandis invenietur intenta.*

Porro duo primi libri ab Hebræis vocantur libri Samuelis, imo ab eis æque ac Syris vocantur *Prophetia Samuelis;* duo vero posteriores soli ab eis vocantur *Libri regum* vel *regnorum*, quod in eis plurium regum tam Judam quam Israel regna, id est, regnationes modique regnandi recenseantur.

Ubi nota quantum differat historia sacra a profana: illa enim, cum spiritu divino conscripta sit, narrat res humanas ut a divina providentia gubernantur: hæc vero spiritu humano composita refert eas, ut hominum prudentia et industria proveniunt; itaque illa docet prudentiam divinam, qua meus pio cultu Deo adhæreat, ejusque ope et religione potissimum nitatur; hæc vero prudentiam humanam et minutas quasdam cautiunculas hominum industria inventas, quæ plerumque parum habent virium, et sæpe afferunt periculum. Quare nihil congruentius principum instructioni quam sacræ historiæ, præsertim lib. Regum explicatio. Inde enim clare intelligent fundamen-

tum regni et politiæ, totiusque prosperitatis in vera religione et justitia collocandum: extra hoc nihil Christiano principi fore firmum aut tranquillum. Profuit id plurimum Carolo V. Imper. cui adolescenti Adrianus (postea sextus ejus nominis Pontifex) institutor suasit lectitare libros Regum. Unde ille ea hausit gubernandi documenta et principia, quæ illum non solum Catholicum effecerunt, sed etiam in maximum et potentissimum principem successibus felicem evexerunt.

Pari modo refert Cicero ad Quintum fratrem, Scipionem Africanum assidue lectitasse pædiam Cyri, indeque tantum in bello æque ac pace Ducem et Principem evasisse. Lamprid. in Alex. Severo refert eum solitum legere Rempub. Platonis; Plutarc. in Alex. Magno scribit eum sæpe ad manum habuisse Homerum, ex cujus lectione sentiebat sibi addi animos ad heroica facinora, quando in eo tanta Achillem patrasse cernebat. Porro Religionem orthodoxam esse fundamentum imperii scribit, et inculcat Theodosio Imper. S. Cyrill. l. de recta fide sub initium. Denique S. Clemens l. primo Apost. Coust. c. 6. docet Christiano lectitandos esse libros Regum, inde enim veras priasquo historias petendas esse, non a libris Gentilium.

Allegor. et Tropol. S. Hier. epist. 103. ad Paulinum: *Samuel*, inquit, *in Heli mortuo et in occiso Saule veterem legem abolitam monstrat. Porro in Sadoch atque David, novi Sacerdotii novique imperii Sacramenta testatur. Melachim, id est, Regum tertius et quartus liber a Salomone usque ad Jechoniam; et ob Hieroboam filio Nabat usque ad Osee, qui ductus est in Assyrios, regnum Juda et regnum describit Israel. Si historiam respicias, verba simplicia sunt. Si in litteris sensum latentem inspexeris, Ecclesiæ paucitas, et hæreticorum contra Ecclesiam bella narrantur.*

Omnes enim reges Juda fuere typi Christi ex eis nascituri, qui est Rex regum et Dominus dominantium, ut ait hic S. Gregor. Unde S. Aug. lib. 22. contra Faustum c. 24. *Dico*, inquit, *illorum hominum non tantum linguam, sed etiam vitam fuisse propheticam, totumque illud regnum gentis Hebræorum magnum quemdam, quia et magni cujusdam, fuisse Prophetam.*

Primum Regum librum scripsit Samuel Propheta (unde duo primi libri ab Hebræis Samuelis vocantur) usque ad mortem suam, quæ recensetur lib. 1. c. 25. Ita censent S. Gregor. Theod. Procopius, Eucher. Hugo, Lyran. Abul. Cajet Vatabl. Serarius, et alii passim; mortem vero Samuelis et gesta post eam usque ad finem libri secundi scripsit David, ait S. Isidorus l. 6. Orig. cap. 2. aut potius Nathan et Gad prophetæ, qui Davidi erant a secretis et commentariis, ut scilicet ejus acta per singulos dies, quasi Diaria et Chronica sive Ephemerides conscriberent, uti diserte dicitur 1. Paralip. 29. in fine. Ita censet Bellar. et Sixtus Senensis lib. 1. licet Abul. hic et qu. 4. in c. 17. libri Judicum, eos ab Isaia vel Jeremia conscriptos putet, eo quod c. 27. v. 6. Siceleg. dicatur facta Regum Juda *usque ad diem hanc:* hoc enim non videtur dixisse David, sed aliquis eo posterior, ut Isaias vel Jeremias. Verum hæc particula libro jam composito addi potuit ab Isaia vel Jeremia, uti similia addita sunt in Pentateucho Mosis, Josue, Judicum et aliis libris.

Duos posteriores Regum libros usque ad Jerosolymæ excidium, ex priscis singulorum Regum Annalibus a Jeremia scriptos esse censet Procopius, Isidorus, R. Moses Kimchi, quos citat Sixtus Senensis l. 1. Item Abulen. Dion. et alii, idque confirmatur ex eo quod caput ultimum Jeremiæ idem sit cum capite ultimo libri quarti Regum. Isaias enim diu ante posteriorum regum tempora et captivitatem Babylonicam, quæ hic enarrantur, mortuus fuit: ea vero vidit Jeremias. Ubi nota: singuli reges suos habebant a commentariis, qui acta eorum, sive Diaria quotidie conscriberent; sic enim gesta Salomonis scripsit Abias Silonites et Addo propheta, ut dicitur. 2. Paralip. 9. quæ 3. Reg. 11. vocantur *liber verborum*, id est, factorum *dierum Salomonis*, ait Theodor. et Abul. Sic acta Roboam, filii Salomonis, æque ac Abiæ regis filii Roboam, scripsit idem Addo et Semeias propheta, ut dicitur 2. Paralip. 12. 15. etc. 13. 22. Sic Oziæ regis gesta scripsit Isaias ut ibidem dicitur cap. 26, 22. æque ac Ezechiæ, uti ibidem dicitur cap. 32. v. 32. unde putant nonnulli Isaiam gesta Regum scripsisse, vel ex Diariis collegisse a Salomone usque ad Manassem, a quo Isaias interfectus est; reliqua deinde usque ad captivitatem Babylonicam post Isaiam pertexuisse Jeremiam. Ita Sanchez. Favet quod quatuor capita Isaiæ, scilicet 36. 37. 38. 39. prorsus eadem sint cum 4. Regum cap. 18. 17. et 20. Addit Sanchez viros Ezechiæ qui collegerunt Proverbia Salomonis Proverb. 25. forte Diaria quoque collegisse. Vide Sixtum Senen. verbo *Ezechias*. Sic pariter Jehu filius Hanani scripsit verba dierum, id est, Diaria, sive Commentarios et Annales Josaphat regis, ut patet 2. Paralip. 20. 34. Hinc etiam a Sept. vocatur *liber Paralipomenon*, qui Heb. inscribitur *dibre haiamim*, id est, *verba*, hoc est gesta *dierum*, quasi dicat: hic liber continet ea quæ in libris Regum relicta et omissa sunt ex iis, quæ in priscis regum Diariis conscripta erant. Ergo hi Regum libri ex antiquis eorum Diariis collecti sunt, partim ab Isaia, cæterisque viris ab Ezechia ad hoc deputatis, partim a Jeremia, partim ab Esdra, uti sunt ea quæ post Jeremiam sub Cyro contigerunt.

Libris Regum attexuntur duo libri *Paralipomenon*, id est, *relictorum*, sive *residuorum*, et ut S. Hieron. epist. ad Domnionem, ait, *præteritorum;* quia hi supplent ea quæ in libris Regum de Regibus Juda (nam gesta Regum Israel vix tanguntur in libr. Paralipomenon) prætermissa sunt, unde eos hic intexam, ubi eadem narrant; peculiaria vero quæ addunt, in illis ipsis explicabo. Paralipomenon auctor non fuit Jeremias, quia capite ultimo narratur solutio captivitatis Babylonicæ, ante quam mortuus est Jeremias (nisi quis dicat hanc illis postea additam, uti mors Mosis addita fuit Deuteronomio) unde Hebræi, Lyran. Abul. et Joan. Driedo l. 1. de Script. Eccles. et Sixtus Senen. 1. Bibliot. probabiliter opinantur eos conscriptos ab Esdra; quia idem est finis Paralipomenon, et initium Esdræ, ut patet intuenti: et quia cum eadem historia narratur in l. Regum, Paralipomenon et Esdra, narratio Paralipomenon consentit cum Esdra, non cum lib. Regum. Rursum in fine Paralipomenon narrantur gesta Cyri, quæ narrare non potuit Jeremias, qui ante Cyrum, sed Esdras qui post Cyrum vixit.

Dices, 2. Paral. 5. 9. dicitur: *Fuit arca ibi* (in templo) *usque in præsentem diem.* Hoc autem de tempore Esdræ dici nequit: nam ante captivitatem Jeremias

arcam extulerat ei absconderat, ut patet 2. Machab. 2. v. 5. Resp. Abulensis τὸ usque in præsentem diem intelligi de diebus Nathan, Addo et Abiæ, qui primi Chronica et Diaria Paralip. conscripserunt, ex quibus Esdras ea descripsit et in ordinem redegit. Nam alioqui falsum esset quod in fine Paralip. de Cyro narratur. Constat enim diu ante Cyrum arcam ab Jeremia fuisse absconditam.

Porro *Paralipomenon liber*, ait S. Hier. ep. 130. ad Paulinum, id est, *instrumenti veteris epitome, tantus ac talis est, ut absque illo si quis scientiam Script. sibi voluerit arrogare, se ipsum irrideat*. Et Cassiod. l. de divin. lect. c. 2. *In Paralip.* ait, *libris duobus, a patribus magna prædicatur utilitas, qui veram gestorum notitiam breviter quidem, sed plenissime continere noscuntur.*

INTERPRETES.

Ad litteram scripsit quæstiones in Libros Regum et paralip. S. Hier. sed de iis merito dubitat Bellarm. et alii an sint S. Hier. quia S. Hier. lib. de Script. Eccles. testatur se scripsisse traditiones sive quæstiones Hebraicas in Genesim, loca Hebraica et nomina Hebraice, sed de traditionibus sive quæstionibus Hebraicis in libros Regum et in libros Paralip. nihil dicit; præterea in quæstionibus Hebraicis in Genesim adscribit idem S. Hieron. passim verba Hebraica; in quæstionibus autem in libros Regum et Paral. non nisi semel aut iterum id facit. Denique gravior videtur scriptio illa in Genesim, quam ista in Libros Regum et Paralipomenon; sed cujuscumque sit hoc opus, non magni refert. Quare quæstiones has esse S. Hieron. pernegat Serarius, sunt tamen antiqui auctoris; nam sæpe citantur ab Angelomo.

S. Augustinus scripsit librum ad Simplicianum, in quo quinque quæstiones ex libris Regum resolvit. Item in Canticum Annæ lib. 17. de Civit. c. 4. Adhæc in varios Regum locos sermones decem nimirum 196. 200. 201. 204. 206. 207. 210. 211. de tempore, et primum inter Homilias 50.

S. Eucherius ex monacho Lugdunensis Episcopus anno Domini 441. tempore Leonis primi Pont. et Theodosii junioris Imperatoris, scripsit in libros Regum; quem hisce elogiis ornat Claudianus Mamertus, Episcopus Viennensis illi coævus, lib. de statu animarum: *Eucherius viridis ævi, maturi animi, terræ despuens, cœli appetens, humilis spiritu, ardens merito, ingenio subtilissimus, scientia plenus, eloquio profluus, magnorum sui sæculi Pontificum longe maximus*, etc.

Verum, ut recte advertit Bellarm. de script. Eccl. in Eucherio. *Hi commentarii nequeunt esse Eucherii, eo quod auctor sæpe S. Gregor. citet, et ad finem expositionis libri primi Regum, lectorem invitet ad moralia S. Gregorii perlegenda, sanctus autem Gregorius plus centum annis fuerit Eucherio posterior. Fortasse qui hos libros Eucherio tribuerunt, ex eo permoti sunt, quod Gennadius testatur scripsisse Eucherium ad Salonium et Uranium de obscuris Sanctarum Scripturarum capitulis.*

Porro auctor horum commentariorum videtur fuisse Anglus, et vixisse paulo post tempora S. Gregorii. *Nam in tertio libro Commentariorum in libros Regum, c. 22. sic loquitur: Nostris*, ait, *nuper temporibus Sanctus Gregor. Papa Evangelicis roboratus eloquiis, Romanam rexit Ecclesiam et reverendissimi Patris Augustinus, Paulus et alii socii eorum jubente illo venerunt in Britanniam, etc. Atque ab hoc auctore multa iisdem pene verbis descripsit Beda in suis quæstionibus super Libros Regum*, ait Bellarm. loco citato. Unde Doctores Lovanienses et Sixtus Senensis suspicantur hos commentarios non esse Eucherii, sed Bedæ.

Venerabilis Beda, qui floruit anno Domini 730. scripsit quæstiones in Librum Regum, quæ incipiunt: *Post librum Judicum.*

Angelomus Gallus Monachus Ordin. D. Benedicti Congregationis Lexoviensis, vir in divinis Scripturis nobile sortitus ingenium, jussu Diogonis Episcopi Metensis, filii Caroli Magni Imp. collegit e Commentariis veterum Patrum opus in 4. Libros Regum. Claruit anno Domini 830. Porro Angelomus primo sensum litteralem, deinde allegoricum prosequitur, idque fere ex quæst. S. Hier. in Lib. Regum.

Posterioribus sæculis scripsere in hos Libros Lyran. Hugo, Dion. Abulensis fuse et exacte. Nuper Cajet. et Vatab. Novissime nostri Franciscus Mendoza, Gaspar Sanchez et Nicolaus Serarius.

Mysticum sensum horum librorum tradit Commentarius Eucherii jam citatus. S. August. nonnulla variis in locis tetigit, quæ collegit Germanus quidam in opere lucubrationum S. August. in Biblia, collegit etiam Godefridus Tilmannus Carthusianus Parisiensis in hos libros, æque ac in cæteros biblicos sensus mysticos ex variis auctoribus, sed fere ignotis, Sanctus Gregor. tropol. scripsit in sedecim capita lib. 1. Regum; Origenes homiliam unam in prima capita. Exstat V. Bedæ expositio allegorica in Samuelem prophetam, in quatuor libros distincta ad Accam. Nonnulla quoque ex his libris alleg. explicat S. Prosper lib. de promis. et prædict. Denique in Libros Regum et Paralipom. scripsit Procopius Gazæus, sed ejus comment. necdum vidi, et an impressi sint dubitat Bellarm. Noster Serarius hic testatur se eo manuscripto ex Biblioteca Marci Velseri usum fuisse.

CHRONOLOGIA REGUM SACRA ET PROFANA.

Post Mosen Josue præfuit Israeli 17. annis, deinde Judices usque ad Samsonem inclusive per annos 299. uti ostendi initio Josue et Judicum. Judicibus, puta ultimo Samsoni immediate successit Heli per annos 40. Mox Samuel et Saul per totidem annos, inde David per totidem annos, Davidi Salomon tot pariter annis. Quocirca a morte Mosis et ingressu Hebræorum in Chanaan usque ad Heli, a quo incipiunt Libri Regum, fluxere anni 316. Quare cum Moses mortuus sit anno mundi 2495. eodemque anno Hebræi duce Josue ingressi sint in terram promissam, sequitur Heli Israeli præesse cœpisse anno mundi 2811. Illo enim mortuus est Samson, eique successit Heli, qui fuit annus ante Christi nativitatem 1357. Post captam Trojam (a qua Gentiles omnes suas computant historias) 29. Hæc omnia juxta tabulam Chronologicam quam præfixi Pentateucho digessi. Porro S. Cyrillus Alexand. Græcorum doctissimus, lib. 1. contra Julianum hunc assignat synchronismum, sive combinationem historiæ sacræ cum profana: Troja, ait

expugnata est post Mosen anno 410. regnante apud Hebræos judice Esebon, apud Ægyptios Vaphre, apud Assyrios Teutamo, apud Græcos Agamemnone.

Quinto anno post captam Trojam apud Latinos regnavit Æneas, apud Hebræos Judex Samson.

Anno 65. post captam Trojam mortuus est Heli Pontifex, prophetat Samuel, regnat Saul.

Anno 165. post captam Trojam floruit Homerus et Hesiodus, apud Latinos Alba Sylvius.

Anno 268. post captam Trojam vixit Elias et Elisæus, regnante apud Hebræos Joram.

Anno 265. post captam Trojam Lycurgus leges dedit Spartanis, Latinis rex Procax Sylvius.

Anno 280. post captam Trojam prophetarunt Osee Amos, Isaias.

A capta ergo Troja usque ad primam Olympiadem anni 815.

Prima Olympiade nascitur Romulus et Remus, regnante apud Hebræos Joathan, in Israel Phacee.

Olymp. 35. fuit Thales Milesius, vixitque usque ad Olympiadem 58.

Olymp. 36. prophetant Jeremias et Sophonias.

Olymp. 46. Solon leges dedit Atheniensibus, abrogans Draconis legibus.

Olymp. 49. cum Judæi essent in Babylone, prophetant Daniel et Ezechiel.

Olymp. 50. floruerunt 7. Sapientes et Anaximander.

Olymp. 56. regnat Cyrus, prophetant Aggæus, Zacharias. Hæc omnia S. Cyrillus et plura.

Adverte in hoc S. Cyrilli computu Judicem Esebon esse Abesan. Hunc enim Sept. vocant Ebesan, pro quo Cyrilli codex corrupte habet Esebon, sub quo captam Trojam censent Cyrillus, licet Eusebius, Salianus et alii putent præcise captam Trojam anno ultimo Abialon Judicis, qui proxime successit Abesan, sed hoc in tanto numero et computu priscorum annorum exigua est differentia, ac concordari potest dicendo, Trojam a Græcis obsessam fuisse per decem annos: quare sub Abesan cœpisse obsideri, et hoc velle Cyrillum; sub Abialon vero fuisse expugnatam, et hoc velle Eusebium, Salianum et alios. Rursum Cyrillus a capta Troja usque ad Samsonem numerat annos quinque: quare pro Esebon in Cyrillo legendum videtur Abdon. Hic enim successit Judici Abialon præfuitque per octo annos Judic. 12. 8. et seq. Abdoni autem successit Samson. Hic enim fuit ordo: Abesan præfuit Israeli septem annis post hunc Abialon, annis decem; post hunc Abdon annis octo; post hunc Samson annos 20. Cyrillus suo Esebon sive Abdon tantum tribuit annos quinque. Hinc rursum asserit anno 65. post captam Trojam, mortuum esse Heli, eique successisse Samuelem, cum præcise id contigerit anno 69. post captam Trojam, ut patet ex dictis.

CAPUT PRIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS

Annæ sterili ex voto nascitur filius, vocaturque Samuel, qui ablactatus ab ea offertur et dedicatur Deo per manus Heli Pontificis.

Samuel enim hoc libro est quasi choragus, et Regni Regumque institutor; unde ipse expressus fuit typus Christi. Nam primo, sicut Samuel natus est ex Anna sterili, sic Christus ex B. Maria Virgine. Secundo, Anna nato Samuele cecinit Canticum Eucharisticum Deo, sic B. Virgo concepto Christo cecinit Magnificat. Tertio, Anna ex voto Samuelem obtulit Deo, sic B. Virgo eidem obtulit suum Jesum. Quarto, Annæ filius dictus est Samuel, id est, nomen ejus Deus; B. Mariæ Virginis vocatus est Emmanuel, id est, nobiscum Deus, Matth. 1. Quinto, Samuel fuit propheta magnus et sanctus; Christus fuit Prophetarum sanctissimus et maximus. Sexto, Samuel fuit judex et vindex Israelis contra Philisthæos; Christus fuit judex et vindex omnium fidelium et Sanctorum, profligans dæmones, mortem et gehennam cæterosque eorum hostes. Septimo, Samuel instituit regnum ac primum regem Saulem, deinde Davidem auctoravit et creavit; Christus instituit regnum sacerdotale et sacerdotium regale, omnesque Christianos creavit reges, ut scilicet dominentur suis cupiditatibus, itaque fiant cives, imo reges coeli, juxta illud 1. Petr. 2. 9. Vos autem genus electum, regale sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis, etc. Denique Samuel omnibus suis dictis et factis prælusit iis, quæ dicenda et facienda erant a Christo, æque ac cæteri Judices et Reges. Unde S. Hier. ep. 103. ad Paulinum: In Judicum libro, inquit, quot principes populi, tot figuræ sunt Jesu Christi. Quocirca Clemens Alex. lib. 1. Strom. Judices et Reges, qui post Mosen Israeli præfuerunt, prophetas nuncupat, non quod omnes ore prophetarint, sed quod factis et regia dignitate Christum in æternum regnaturum præfigurarint. Idem asserit S. Gregorius et S. Augustinus, quorum verba in Prooemio recitavi. Finis enim et scopus legis, ut ait S. Paulus, et Prophetarum totiusque sacræ Scripturæ, est Christus. Ipse enim est rex, salvator, redemptor mundi; ipse est honor, timor et amor noster; ipse salus nostra, ipse centrum cordis nostri, ipse portus, quies et saties nostrorum desideriorum; ipse vita, gloria, felicitas omneque bonum nostrum, ad quem proinde ut solem justitiæ omnes Reges, omnes Patriarchæ, omnes Prophetæ, omnes fideles et Sancti, seu stellulæ ab eo lumen gratiæ et gloriæ emendicantes respiciunt, ipsumque demissis ad pedes ejus coronis suis prostrati in terram reverenter adorant, Apoc. 4. et 5.

1 Fuit vir unus de Ramathaim Sophim de monte Ephraim, et nomen Elcana, filius Jeroham, filii
Eliu, filii Thoiu, filii Suph, Ephrathæus; 2. et habuit duas uxores, nomen uni Anna, et nomen
secundæ Phenenna. Fueruntque Phenennæ filii: Annæ autem non erant liberi. 3. Et ascen-
debat vir ille de civitate sua statutis diebus, ut adoraret et sacrificaret Domino exercituum in Silo.
Erant autem ibi duo filii Heli, Ophni et Phinees, sacerdotes Domini. 4. Venit ergo dies, et immolavit
Elcana, deditque Phenennæ uxori suæ, et cunctis filiis ejus, et filiabus partes; 5. Annæ autem dedit
partem unam tristis, quia Annam diligebat, Dominus autem concluserat vulvam ejus. 6. Affligebat quo-
que eam æmula ejus, et vehementer angebat, in tantum, ut exprobraret quod Dominus conclusisset vul-
vam ejus; 7. sicque faciebat per singulos annos, cum redeunte tempore ascenderent ad templum Do-
mini; et sic provocabat eam. Porro illa flebat, et non capiebat cibum. 8. Dixit ergo ei Elcana vir

suus: Anna, cur fles? et quare non comedis? et quam ob rem affligitur cor tuum? numquid non ego melior tibi sum quam decem filii? 9. Surrexit autem Anna, postquam comederat et biberat in Silo. Et Heli sacerdote sedente super sellam ante postes templi Domini, 10. cum esset Anna amaro animo oravit ad Dominum, flens largiter; 11. et votum vovit, dicens: Domine exercituum, si respiciens videris afflictionem famulæ tuæ, et recordatus mei fueris, nec oblitus ancillæ tuæ, dederisque servæ tuæ, sexum virilem, dabo eum Domino omnibus diebus vitæ ejus, et novacula non ascendet super caput ejus. 12. Factum est autem, cum illa multiplicaret preces coram Domino, ut Heli observaret os ejus. 13. Porro Anna loquebatur in corde suo, tantumque labia illius movebantur, et vox penitus non audiebatur. Æstimavit ergo eam Heli temulentam. 14. Dixitque ei: Usquequo ebria eris? digere paulisper vinum quo mades. 15. Respondens Anna: Nequaquam, inquit, Domine mi; nam mulier infelix nimis ego sum, vinumque et omne quod inebriare potest, non bibi, sed effudi animam meam in conspectu Domini. 16. Ne reputes ancillam tuam quasi unam de filiabus Belial; quia ex multitudine doloris et mœroris mei locuta sum usque in præsens. 17. Tunc Heli ait ei: Vade in pace, et Deus Israel det tibi petitionem tuam quam rogasti eum. 18. Et illa dixit: Utinam inveniat ancilla tua gratiam in oculis tuis! Et abiit mulier in viam suam, et comedit, vultusque illius non sunt amplius in diversa mutati. 19. Et surrexerunt mane, et adoraverunt coram Domino: Reversique sunt, et venerunt in domum suam Ramatha. Cognovit autem Elcana Annam uxorem suam, et recordatus est ejus Dominus. 20. Et factum est post circulum dierum, concepit Anna, et peperit filium, vocavitque nomen ejus Samuel, eo quod a Domino postulasset eum. 21. Ascendit autem vir ejus Elcana, et omnis domus ejus ut immolaret Domino hostiam solemnem, et votum suum. 22. Et Anna non ascendit; dixit enim viro suo: Non vadam, donec ablactetur infans, et ducam eum, ut appareat ante conspectum Domini, et maneat ibi jugiter. 23. Et ait ei Elcana vir suus: Fac quod bonum tibi videtur, et mane donec ablactes eum; precorque ut impleat Dominus verbum suum. Mansit ergo mulier, et lactavit filium suum, donec amoveret eum a lacte. 24. Et adduxit eum secum, postquam ablactaverat, in vitulis tribus, et tribus modiis farinæ, et amphora vini, et adduxit eum ad domum Domini in Silo. Puer autem erat adhuc infantulus; 25. et immolaverunt vitulum, et obtulerunt puerum Heli. 26. Et ait Anna: Obsecro, mi Domine, vivit anima tua, Domine. Ego sum illa mulier quæ stetit coram te hic orans Dominum. 27. Pro puero isto oravi, et dedit mihi Dominus petitionem meam quam postulavi eum; 28. idcirco et ego commodavi eum Domino, cunctis diebus quibus fuerit commodatus Domino. Et adoraverunt ibi Dominum. Et oravit Anna, et ait.

1. Fuit vir unus (singularis, egregius, eximius, quasi unus e multis) de Ramathaim Sophim.] Patria hæc Elcanæ et Samuelis dicta fuit *Rama*, id est, *excelsa*, quia in monte sita, et Ramula, et Ramatha et Ramathaim, id est, duæ Ramæ: est enim nomen duale, quia urbs hæc erat bipartita et bicollis, utpote in monte bicipiti sive bicolli sita. Ita Serarius, licet Sanchez putet Ramathaim in duali dici hanc urbem, eo quod vicina esset alteri Ramæ, quæ erat in tribu Benjamin, quasi duæ hæ urbes ob vicinitatem in unum corpus coaluisse videantur. Eadem addita littera A dicta est Arimathia, e qua oriundus fuit Joseph nobilis Decurio, qui sepelivit Christum, Matth. 27. uti asserunt S. Hier. in locis Hebr. Beda, Angelomus, Rabanus, Hugo, Dion. et alii.

Porro Ramatha sive Ramathaim cognominata est *Sophim*, id est, *speculantium*, quod in ea, utpote in alto monte sitæ essent urbis et regionis totius speculares turres, et in iis excubiæ speculatorum. Ita Vatabl. Cajet. Sanchez et alii. S. Hieron. (vel quisquis est auctor) in quæst. Lyran. et R. Salomon censent Rama fuisse oppidum speculatorum, id est, contemplativorum, quod in ea quasi Academia residerent Prophetæ, virique docti SS. Litterarum studio dediti. Unde Chald. vertit: *Fuit vir unus Ramathæus ex prophetarum discipulis.* Elias enim, Elisæus, eorumque discipuli degebant in Carmelo aliisque montibus, tum ut turbas fugerent, tum ut in solitudine Deo soli vacarent, tum ut e montibus melius cœlum suspicerent ad illudque anhelarent.

De monte Ephraim.] Tribus enim Ephraim habitabat in loco alto et montoso. Addit hoc, quia alia erat Rama in tribu Benjamin, alia in tribu Aser, alia in tribu Nephthalim; hæc vero sita erat in tribu Ephraim; imo Salignacus, Adrich. et alii numerant quinque urbes vel villas, quarum nomen erat Rama. Prima enim erat juxta Thecuam, in via Hebron. Secunda, in Nephthalim, proxima castro Sephet. Tertia, juxta Sephorim. Quarta, in Silo. Quinta, juxta Gabaa, quæ omnes vocantur Rama, id est, excelsa, quia in montibus sitæ.

Hinc S. Gregor. putat Samuelem, in Rama natum, fuisse prognatum a tribu Ephraim; sed certum est eum fuisse oriundum a tribu Levi, adeoque a Levi per Caath et Isaar, non vero per Amram et Aaron

fuisse progenitum, ideoque fuisse Levitam, non Sacerdotem, ut patet 1. Paralip. 6. 33.

Dices: Si Samuel erat ex tribu Levi, quomodo natus est in Rama, quæ erat tribus Ephraim? Resp. Causa est, quod tribus Levi in divisione Chananææ non acceperat sortem propriam, uti cæteræ tribus, sed per eas sparsa erat, adeoque in iis sua habebat oppida, inter quæ erat Rama. Cujus dispersionis causas quatuor dat Lyran. in c. 21. Josue: *Primam, ne cultus Dei ad unam tantum tribum pertinere videretur. Secundam, ne una tribus vel duæ de sustentatione Levitarum nimis gravarentur. Tertiam, quia apud omnes gentes illi qui intendunt cultui divino a toto populo sustentantur. Quartam, quia Levitæ tenebantur docere populum de his quæ ad cultum divinum pertinebant, facilius autem docerent per omnes tribus dispersi, quam in unam congregati.*

Has Lyrani rationes ibidem oppugnat Abul. quæst. 8. sed frustra. Hinc patet Samuelem æque ac Elcana fuisse Levitam, non Sacerdotem; quia ea Caath per Core, non per Aaron sacerdotem descendit; unde dicitur Psal. 98. 6. *Moses et Aaron in sacerdotibus ejus, et Samuel inter eos qui invocant nomen ejus.* Samuel tamen ex Dei dispensatione Sacerdotis officio functus est, et ut Sacerdos sacrificium Deo obtulit, ut audiemus in seq. ita Abul. et alii. Hinc et Heman et Asaph cantores fuere filii Joal, filii Samuel, filii Elcana, ut dicitur 1. Paralip. 6. 33. Cantores autem erant Levitæ, non Sacerdotes. Ea citato Paralip. loco pariter patet pium Samuelem ea impio Core, quem Mosi rebellantem terra dehiscens vivum absorpsit, Numer. 16. fuisse progenitum. Ita Deus ex spina rosam produxit.

Et nomen ejus Elcana.] *Elcana* Hebr. idem est quod *Dei fortis possessio.* Talis est vir fidelis et justus, qui per fidem, spem et charitatem in uno Deo recumbens fit *Elcana*, id est, Dei possessio, ut nec homines, nec dæmones, nec minas, nec tormenta, nec mortem quamlibet timere debeat.

Filius Jeroham,] ita legendum cum Roman. Hebr. Chald. Septuag. Perperam ergo in Bibliis Regiis pro *Jeroham* legitur *Jeroboam.*

Ephrathæus.] Cur Elcana vocatur Ephrathæus? Resp. primo Cajet. quia *Ephrathæus* Hebr. idem est quod *augustus, opulentus, magnificus;* talis autem erat Elcana. Verum hæc ratio est symbolica, non litteralis: nam ad litteram, *Ephrati*, id est Ephrathæus, est nomen Patronymicum, notans patrem vel patriam Elcanæ.

Secundo, S. Hier. in quæst. Hebr. Angelomus, Rupert. Hugo, Glossa, Dion. dicunt Elcana dici Ephrathæum, eo quod ab Ephrata uxore Caleb 1. Paralip. 2. 19. prognatus sit, ita ut Elcana et Samuel per patrem descendant ex Levi, per matrem vero ex Caleb et Juda, sicut versa vice Christus eorum antitypus, ac B. Virgo ejus mater per patrem descendunt a Juda, per matrem a Levi, ut tam regalem quam sacerdotalem habeant prosapiæ suæ dignitatem.

Verum obstat quod Script. non a matre, sed a patre soleat viris suum genus et nomen indere, indeque cognominare.

Tertio ergo, genuine S. Gregor. Beda, Lyran. Abul. Vatab. et alii censent Elcanam dici Ephrathæum, quia ea Rama quæ erat tribus Ephraim erat oriundus, non quod ea tribu Ephraim esset prognatus (fuit enim ipse ex tribu Levi, ut dixi, sed quod in ea habitaret. Ephrathæus ergo idem est quod Ephraimita, ut patet Judic. 12. 5. Sic Judæi Actor. 2. vocantur Medi, Persæ, Arabes, etc. quod ea parentibus non Medis, Persis, Arabibus, sed Judæis in Media, Persia, Arabia essent nati.

Symbol. *Ephrathæus* Hebr. idem est quod *frugifer.* Talis fuit Elcana, quia fructum nobilissimum, puta Samuelem prophetam celeberrimum produxit.

Et habuit duas uxores, nomen uni Anna, et nomen secundæ Phenenna.] Id fuit more illius ævi, quo polygamia Dei permissione erat licita et usitata, ad citius magisque multiplicandum semen Israel populi fidelis. Porro primaria uxor Elcanæ erat Anna, secundaria Phenenna: unde hæc ab eo ducta videtur non ea concupiscentia, sed eo quod Anna esset sterilis et illiberis, ut ex ea proles suscitaret: sicut Abraham duxit Agar ancillam Saræ primariæ uxoris, ipsa assentiente, imo rogante, ut cum ipsa esset sterilis, saltem ex Agar ancilla filios marito daret. Phenenna Hebr. idem est quod *Margarita*, *Anna* idem quod *gratia.* Apte; Phenenna enim Margaritis et liberis, Anna vero gratia Dei ornabatur. Sic et hodie nonnullæ fœminæ vocantur *Gratia:* Ita nuper Japonia illa virago, quæ cum omnibus filiis pro fide Christi constanter mortem oppetiit, vocabatur Gratia.

Allegor. *Phenenna* fœcunda significat Synagogam Judæorum, quæ olim fidelibus filiis abundabat. Anna sterilis significat Ecclesiam gentium, quæ olim sterilis erat, sed per Christum omnes gentes Deo peperit. Ita S. Greg. Rupert. Hugo, Beda, Lyran. et Dionysius.

Symbol. *Anna* significat vitam contemplativam Deo gratam; *Phenenna* vitam activam proximis utilem. Ita S. Gregor. Hugo, et Dion. utramque enim complecti debet Elcana, id est, vir eximius possidens Deum.

3. Et ascendebat vir ille de civitate sua, Ramatha, statutis diebus, Paschæ, Pentecostis et Tabernacolorum. Exodi 23. Deut. 26. v. 16. ut adoraret in Silo,] ubi erat arca, altare et Tabernaculum. Josue enim hæc collocavit in Silo, quia Silo erat tribus Ephraim, ex qua erat Josue: unde mansit arca in Silo toto tempore Josue et Judic. per annos trecentos et amplius, donec capta fuit a Philisthæis 1. Regum 5. Porro dicitur Elcana ascendisse in Silo; quia, licet Ramatha in qua habitabat sita esset in monte, tamen Silo eo erat altior, imo altissimus totius Judææ, ait Adrichom.

Adde in Script. ascendere vel descendere idem est quod venire.

Erant autem ibi duo filii Heli Ophni et Phinees.] Heli primus fuit Pontifex ex stirpe Ithamar. Aaron enim duos habuit filios, seniorem Eleazarum, juniorem Ithamar: quare Eleazar Aaroni, ut senior, in Pontificatu successit. Eleazaro successit filius Phinees, et ita consequenter usque ad Heli. Tunc enim posteri Phinees segniter administrabant Pontificatum, ideoque ille ea familia Eleazari translatus fuit ad familiam Ithamar, puta ad Heli, in eaque mansit per 120. annos, scilicet toto tempore Heli, Samuelis, Saulis et Davidis ad Salomonem, qui Abiatharo abnepoti Heli, eo quod conspirasset cum Adonia regni sui æmulo, Pontificatum ademit, illumque transtulit in

Sadoc, qui erat ex familia Eleazari. Rursum Heli successit Samsoni, ac post eum fuit Judex Israelis: quare utrumque gessit magistratum sive principatum, scilicet Ecclesiasticum et sæcularem. Gesta ejus fuere communia, et nil singulare continentia; unde a Script. æque ac gesta Abesan, Ahialon et Abdon Judicum c. 12. omittuntur.

Porro *Heli* Hebr. idem est quod *super me*, vel *ascensio mea*, vel *solium meum*. Apte, quia ipse nimis lenis et lentus permisit filios sibi dominari, et impune impieque vivere, ideoque ipse cum filiis ceu folium vento raptum, cito Pontificatu et vita privatus est. Unde *Ophni* Hebr. idem est quod *volans*, vel *avolans*, aut *tenebræ meæ*: *Phinees* idem est quod *os parcentis* vel *confidentis*.

4. Deditque Phenennæ uxori suæ et cunctis filiis ejus et filiabus partes.] Intellige non vestium, ut volunt Hebræi teste Angelomo, sed carnium Deo sacrificatarum. Ita Orig. Angel. Lyran. Abul. Vatabl. et alii: licet enim in holocausto tota victimæ caro cremaretur Deo, tamen in victima pacifica solus adeps cum renibus Deo adolebatur per ignem, reliqua caro cedebat offerenti, qui ex ea ante tabernaculum cum suis epulabatur, et ex ea quasi sacro epulo cuique suam dabat partem, ut patet Levit. 3. Deut. cap. 12. v. 27.

Nota hic et imitare religionem et pietatem Elcanæ, qui ter in anno cum uxoribus et filiis omnibus ex Ramatha pergebat in Silo (a quo distabat septem milliaribus) ibique hostias Deo immolabat, indeque religiose cum suis vescebatur. Addit Abul. q. 10. eum sæpius ventitasse, sed sine uxoribus, et alia de causa, scilicet ut quasi Levita per vices suas Levitarum ministerium obiret in tabernaculo.

5. Annæ autem dedit unam partem tristis.] Pro *tristis* Hebr. est אפים *appaim*, id est, *facies* vel *iras*. Unde Sept. vertunt *secundum faciem*. Chald. *partem electam*. R. David *honorabilem*, quæ scilicet speciosa erat, et pulchram habebat faciem, *id est*, speciem. R. Joseph vertit *partem irarum et tristitiæ*. Pagnin. *Partem cum ira vel furore*, eo quod, cum Annam diligeret, indignaretur plures ei partes se dare non posse: quod secutus Noster vertit *tristis*. Hebr. enim *appaim*, et faciem, et iram tristitiamque significat; utraque enim passio maxime in facie ostenditur et elucet, atque una alteri conjuncta et affinis est: tristis enim irascitur malo quod ipsum contristat; ac vicissim iratus tristatur de malo cui irascitur. Sic 2. Reg. 6. 8. pro eo quod Noster vertit, *contristatus est David*, Hebr. est *iratus est David*. Et hic v. 18. facies sumitur pro tristitia in Hebr.

Addit Pagnin. Dabat Elcana partem super faciem prostratus, precans pro sua uxore sterili, ut Deus eam fœcundaret et prole donaret, uti fecit Isaac pro Rebecca, Genes. 25. 21.

7. Porro illa flebat et non capiebat cibum.] Dicitur Anna comedisse, sed adeo parum, ut non comedisse videretur, ait Lyran. aut potius initio ex mœrore nil comedebat, postea tamen mariti hortatu aliquid gustavit. Ita S. Greg. l. 1. cap. 2. *Quæ afflicta*, inquit, *comedere noluit, a viro cohortata manducavit*. Addit Phil. lib. de ebrietate, Annam per omnem vitam vino et sicera abstinuisse, quasi nazaræam. Hæc continentia et patientia meruit fieri mater Samuelis, Prophetæ eximii. Nam Phenennæ æmulæ suæ se calumnianti et irridenti nil respondit, sed flebat. Unde S. Chrys. hom. 62. ad populum: *Tribulatio*, ait, *mater est Philosophiæ* (moralis, puta virtutis et patientiæ) *Anna suam habens æmulam contumelia eam persecuta non est*. Præclare S. Ambr. in Psalm. 33. 15. citans illud Thren. 3. 29. de Christo patiente: *Ponet in pulvere os suum, si forte sit spes*, pro eoque legens: *Dabit in sepulturam os suum: Ostendit*, inquit, *quamdam supra modum patientiæ taciturnitatem, ut tamquam sepeliat os proprium, ne loquatur; et velut quoddam aggere virtutum obstruat, ne vocem doloris emittat: tantum pondus afferens patientiæ, quam spes foveat; ut vocem ipsam velut busto quodam et tumulo sepeliat, ac includat, quam nulla extorquere, nulla excitare possit injuria.*

Idem Ambros. l. 2. de offic. c. 7. *Quantas*, inquit, *a populo illatas Moyses absorbebat contumelias? quam miti sermone post injurias appellabat? quomodo consolabatur in laboribus, delinibat oraculis, fovebat operibus? merito æstimatus est super homines, et ut vultui ejus non possent intendere.*

Appositam huic rei et loco similitudinem dat S. Chrys. hom. 11. in 1. ad Thess. *Non vides*, inquit, *in ædibus quando ex adverso et directe steterint duæ januæ, sitque ventus vehemens; si alteram clauseris, nihil potest ventus, sed magna pars ejus virium præciditur. Ita nunc quoque duæ sunt januæ, os tuum, et ejus qui te contumeliis afficit et conviciis. Si tuam clauseris, extinguis totum spiritum; sin autem aperueris, non potest cohiberi.*

Aliam appositam dat Tertull. lib. de patientia c. 8. *Omnis*, inquit, *injuria seu lingua, seu manu incussa cum patientiam offenderit, eodem exitu dispungetur, quo telum aliquod in petra constantissimæ duritiæ libratum et obtusum. Concidet enim ibidem irrita opera et infructuosa, et nonnumquam repercussum in eum qui emisit reciproco impetu sæviet, nempe idcirco quis te lædit, ut doleas: quia fructus lædentis in dolore læsi est: ergo cum fructum ejus everteris non dolendo ipse doleat necesse est amissione fructus sui.*

8. Numquid non ego melior tibi sum quam decem (id est, multi) filii.] Ego enim sum vir nobilis, opulentus, pacificus, tui amans, ut in me omnem consolationem, omneque bonum habeas, quod ex multis filiis sperare potes. Tradunt Heb. Phenennam genuisse decem filios, qui Elcanæ mensam circumdabant et ornabant, juxta illud: *Filii tui sicut novellæ olivarum in circuitu mensæ tuæ*. Psalm. 127. 3. Atque ad eos alludere hic Elcanam, ut soletur Annam sterilem ex aspectu tot filiorum Phenennæ gementem, suamque sterilitatem lugentem. Sed hoc incertum est: decem enim hic sumitur pro multis.

9. Surrexit autem Anna postquam comederat, etc.

10. Cum esset Anna amaro animo, oravit ad Dominum flens largiter, et totum vovit.] Tempus meridianum erat, ait S. Chrys. hom. de Anna, post prandium scilicet, quod omnes faciunt tempus recreationis, ipsa vero fecit orationis: quod imitantur Franciscani, aliique Religiosi, qui mox a prandio orant, et psallunt. Hinc et S. Hier. ep. 7. ad Lætam: *Sic*, ait, *comedat, ut statim a cibo possit legere, orare, psallere.*

Et S. Chrisost. hom. 24. in ep. ad Ephes. *Vis, ait, discere vigiliam animæ, vade ad Annam.* Et hom. 79. ad populum: *Anna, ait, orare non potuisset, nisi circa mensam jejunantibus fuisset similis, etc. Opus est itaque nos et mensam petentes et desistent s Deo gratias agere. Ad hoc enim paratus numquam in ebrietatem decidet aut insolentiam, numquam crapula disrumpetur, sed orationis expectationem pro fræno sensibus habens impositam, cum debita modestia ex omnibus appositis sumet, et multa quidem animam, multa vero benedictione corpus implebit. Mensa namque ab oratione sumens initium, et in orationem desinens, nunquam deficiet, sed fonte largius omnia nobis afferet bona.*

Rursum Anna *flens* orabat, intimi cordis compunctione et profusis lacrymis preces armabat, uti observat S. Gregorius et Origenes.

Tertio, *votum vovit*: talis sit nostra oratio; sic Deum expugnabit, et ab eo obtinebit quæcumque petit, ut obtinuit Anna. Porro votum hoc Annæ, erat se filium, si ei daretur, facturum nazaræum. id est, Religiosum illius ævi, qui scilicet comam non tonderet, et vinum, siceramque non biberet, idque per omnem vitam, uti de Samsone dictum est Judic. 13. 5. quique omnibus diebus vitæ Deo in tabernaculo ministraret, cum cæteri Levitæ per vices tantum, quæ tarde ob eorum multitudinem in orbem ibant et redibant, ministrarent. Erant enim Levitæ æque ac Sacerdotes in suas ἐφημερίας, id est, classes distributi.

Porro Anna, vovendo Samuelem facere nazaræum vovit eum non iturum ad funera patris et matris, et reliquas cæremonias nazaræorum observaturum, ait Abul. licet id neget Cajetan. qui putat eam vovisse nazaræatum Samuelis, quoad intonsum capillum et abstinentiam a vino et sicera dumtaxat. Idem dixi de Samsone Judic. 13. 5.

13. PORRO ANNA LOQUEBATUR IN CORDE SUO, TANTUMQUE LABIA ILLIUS MOVEBANTUR, ET VOX PENITUS NON AUDIEBATUR.] Nimirum orabat corde fervido, ita ut verba ex corde in os resultarent, sed adeo silenter et demisse, ut vox non audiretur. Unde S. Chrysost. hom. 79. orationis Annæ fervorem exaggerat, quod non fuerit resonans foris, sed attenta, quod ex mente temperanti et pene jejuna profecta, quod ante fores templi, quod contumeliam patienter tulerit, etc. Audi Cassian. coll. 9. c. 26. *Nonnumquam vero tanto silentio mens intra secretum profundæ taciturnitatis absconditur, ut omnem penitus sonum vocis stupor subitæ illuminationis includat, omnesque sensus attonitus spiritus vel contineat intrinsecus, vel emittat, ac desideria sua gemitibus inenarrabilibus effundat ad Deum. Interdum vero tanta compunctionis abundantia ac doloris suppletur, ut alias eam digerere nisi lacrymarum evaporatione non possit.*

Hinc S. Hier. ad S. Eustachium; *Esto*, inquit, *cicada noctium:* cicadæ enim noctu non ore quo carent, sed corde et pectore canunt, eodemque cibum capiunt. Nam ut ait Plinius l. 11. c. 26. *Unum hoc, ex his quæ vivunt, sine ore est. Pro eo quiddam aculeatum linguis simile, et hoc in pectore, quo rorem lambunt. Pectus ipsum fistulosum hoc canunt.*

Audi rursum Chrys. hom. 2. de Anna: *Illa*, inquit, *potissima est deprecatio cum ab intimis voces sursum feruntur, hoc præcipue mentis est exercitatæ, non intentione vocis, sed animi fervore precationem absolvere. Sic oravit ut Moses, cui cum nihil voce resonaret, Deus tamen, quid inquit, clamas ad me: Homines quidem externam hanc vocem tantum audiunt, at Deus et ante hanc intus inclamantes audit. Itaque fieri potest ut etiam qui non clamant audiantur, ut per forum ambulans oret accuratissime, ut in consessu amicorum aliorum quidvis aliud agens vehementi clamore invocet Deum.*

Audi denique S. Cyprianum lib. de Oratione Dominica: *Anna Ecclesiæ typum portans Dominum non clamosa petitione, sed tacite et modeste intra ipsas pectoris latebras precabatur. Loquebatur non voce, sed corde; quia sic Deum sciebat audire,* etc.

ÆSTIMAVIT ERGO HELI EAM TEMULENTAM,] puta ebriam. Ita Script. quia Anna ex ingenti mœrore afflictionis, æque ac fervore orationis labia ita motitabat, ut instar ebriæ os distorquere, nimiumque depravare videretur, ait S. Chrisost. hom. 79. ad populum. Animus enim mœrore et afflictione æstuans in gestus inconditos et indecoros, quales sunt ebriorum, erumpit. Heli vero nesciebat Annæ afflictionem, sed post prandium videns eam tales gestus edere, suspicatus est eam in prandio largius bibisse. Ad hæc Anna flebat: multi autem dum ebrii sunt flere solent, vel ex gaudio, vel ex recordatione suarum ærumnarum: vinum enim facile lacrymas ciet, ipsumque in vapores et lacrymas resolvitur.

14. DIXITQUE EI: USQUEQUO EBRIA ERIS?] Gravis fuit hæc objurgatio, præsertim quia a Pontifice profecta, ad quam leniendam Septuag. vertunt. *Dixit ei puer Heli.* Unde S. Chrysost. hom. 2. de Anna, et Philo lib. de ebrietate, censet Heli non per se, sed per servum hæc Annæ objecisse, tunc ne eam nimis pudefaceret, tum quod Pontificis dignitate indignum putaret cum fœmina ebria colloqui.

15. RESPONDENS ANNA: NEQUAQUAM, INQUIT, DOMINE MI,] temulenta vel ebria sum, uti tu putas, mihique audacter nimis objicis. Notat S. Chrysost. reverentiam, humilitatem et modestiam Annæ, quæ convicium ebrietatis, quod in fœmina est grave et pudendum, sibi ab Heli objectum patienter tulit, et simplici negatione refellit, ac Heli Dominum vocat, eique ut sacerdoti afflictionem suam pandit, ideoque ab eo benedici, et voti filiique compos fieri meruit. Audi S. Gregor. *Dominum sacerdotem vocans ebriam se esse abnegat, ut superiori ordini ex humilitate se subderet, et falsæ objectioni cum veritate contrairet.*

SED EFFUDI ANIMAM MEAM IN CONSPECTU DOMINI,] animam, id est, animæ meæ angustias, mœrores, afflictiones, item desideria, vota et spes concipiendi prolem; hæc enim omnia, et consequenter totum quasi cor, totamque animam suam Anna orando Deo repræsentabat, et instar aquæ sincere et candide effundebat, nihil sibi reservans, nil latens vel occultum tenens, sed omnia pandens et in sinum Dei effundens. Unde S. Chrys. hom. de fide Annæ: *Nequaquam, ait, aberraverit, qui hanc mulierem pueri simul et matrem et patrem appellarit; quamquam enim et vir addiderat semen, hujus tamen deprecatio vim efficaciamque semini præbuit, effecitque ut Samuel auspicatoribus exordiis nasceretur.*

Nonnulli apud Abulens. sic exponunt: effudi animam, id est, bilem et iram animæ meæ in conspectu Domini, repræsentans ei motus iræ, quos conceperam

contra Phenennam me subsannantem, eorumque remedium et solatium ab eo postulans, ut effusa tota coram Deo cordis mei ira, cor hoc felle liberarem, ne quid in eo remaneret, quod in Pheneunam æmulam meam per os et verba iracunda effunderem. Atque hoc præsens iræ et indignationis remedium esse, ut scilicet quis eam totam coram Deo per orationem effundat, docet Abulensis et alii.

16. Ne reputes ancillam tuam quasi unam de filiabus Belial,] puta ebriam, sceleratam et impiam. Vide quæ de Belial dixi 2. Corinth. 6. Nata, inquit S. Hieron. in quæst. quod omnes qui ebrietatem sectantur filii Belial vocantur. Ita S. Hieron. et ex eo Angelomus.

17. Tunc Heli ait ei: Vade in pace, et Deus Israel det tibi petitionem tuam.] Ecce, fructus reverentiæ et humilitatis est Pontificis benedictio et fausta precatio, quæ Annam voti compotem fœcundamque effecit: *Mulier*, ait S. Chrysost. *ex accusatore fecit patronum, nacta est intercessorem quem habuerat objurgatorem.* Notat Theod. conjugibus ambiendam esse sacerdotis benedictionem, ut prolem suscipiant probam et sanctam, uti contigit hic Annæ; Samuel enim non tam Annæ, quam Dei filius. Annæ ab eo per benedictionem Heli datus censeri debet.

18. Et illa ait: Utinam inveniat ancilla tua gratiam in oculis tuis!] Primo S. Chrysost. sic exponit: Utinam ex rei eventu discas me non ex ebrietate, sed afflictione et devotione orasse! secundo et melius quasi dicat: Inveniam apud te hanc gratiam ut pro me orare velis, ut Deus hac afflictione me liberet, soletur, et matrem officiat. Ita Hebr. Vatabl. Cajet. et alii: nam invenire gratiam Hebræis idem est quod placere, gratum esse.

Vultusque illius non sunt amplius in diversa mutati.] Hebr. *Et non fuerunt ei amplius facies*, scilicet variæ et diversæ, ut nunc mœsta, nunc læta appareret, sed eadem semper facie, gravi, modesta, serena lætaque apparuit. Aliqui vertunt: *Et non fuit ei amplius facies*, scilicet mœsta; vel *facies*, id est, tristitia faciei; quia scilicet per orationem se totam Deo resignans, ab eo donata fuit animi serenitate et confidentia, ut in Deo, Deique providentia et voluntate conquiesceret. Deus enim tunc certam illi indidit fiduciam, quod oratio ejus esset ab eo exaudita, quodque filium conciperet. Unde spei plena, ait R. Joseph et ex eo Serarius, abiit primo in suum Silontinum hospitium; postero deinde die Ramathaim, cibumque jam lætabunda sumpsit, nec tristi dejectoque vultu amplius fuit, sed æquali et constanti: *Vides*, inquit, Chrysost. *mulieris fidem? priusque acciperet quod postularet, perinde confisa est quasi jam accepisset; in causa erat, quod oraret mulier cum fervore*, etc.

Porro vultus serenus et constans, animi sereni et constantis est index, ab eo enim promanat; nam ut ait Ambr. lib. 1. Offic. cap. 18. *Habitus mentis in corporis statu cernitur; vox quædam est animi corporis motus.* Et l. de Helia c. 10. *Vultus*, ait, *quidam cogitationis arbiter, et tacitus cordis interpres. Facies index plerumque est conscientiæ et tacitus sermo mentis.*

Utrumque autem est fructus orationis. Audi S. Chrysost. in Psalm. 129. loquentem de oratione: *Qui*, inquit, *ita precatur, etiam antequam consequatur, quod postulat, ex oratione magna bona percipit omnes animi perturbationes reprimens, iram sedans, invidiam expellens, cupiditatem extinguens, rerum ad vitam pertinentium amorem diminuens et exsiccans, animum in magnam tranquillitatem redigens, in ipsum deinde cœlum ascendens.*

Symbolice Rupert. et S. Gregor. l. 33. mor. 21. Anna non mutavit vultum, quia oculos mentis semel per orationem in Deo defixos ab eo deinceps non avertit, sed constanter in eo tenuit, et in oratione perstitit, ut semper Deum haberet in mente.

19. Et surrexerunt mane, et adoraverunt coram Deo,] id est coram arca, Deum, super arcam in propitiatorio residentem adoraverunt. Tropolog. disce hic mane Deum invocare, antequam itineri, vel operi te accingas, ut Deus illud secundet et prosperet: *Egredientes de hospitio*, ait S. Hier. epist. 22. *armet oratio, regredientibus de platea oratio occurret antequam sessio.* Exaudita igitur est Anna, et magno miraculo natus ei filius. Tertull. lib. de jejunio cap. 7. *Anna impetrat facile a Deo inanem cibo ventrem implere, et quidem propheta.* Vide quæ de mane orando dixi, Deuter. 6. 7.

20. Vocavitque nomen ejus Samuel, eo quod a Deo postulasset eum.] Hinc patet *Samuel* Hebr. idem esse quod *Saul meel*, id est *postulatus a Deo*. Ita Josephus, Euseb. Serarius et alii: postulatus, inquam, et postulatione matris impetratus; Hebræi enim in compositione nominum non servant ordinem Grammaticæ, sed quasdam litteras trajiciunt vel abjiciunt; vocatus est ergo Samuel hoc fine, ut quoties puer hoc suum nomen audiret, recordaretur se a Deo per miraculum matri vaveuti donatum, ideoque se totum quod esset et viveret, debere Deo quasi peculiarem Dei filium, ac proinde totum se ei traderet, imo redderet, ac Nazaræatus onera, quæ mater voverat, libens capesseret; hujus enim voti reddebatur memor, dum a matre compellaretur *Samuel Samuel.*

Secundo, nonnulli apud Abulensem censent *Samuel* idem esse quod *Ismael*, ut *Samuel* dicatur quasi *Scamael*, id est, exaudivit Deus Annæ matris orationem.

Tertio, S. Gregor. et Angelomus: *Samuel*, inquiunt, idem est quod *scemo el*, id est, *nomen ejus Deus*, ut *Samuel* sit fere idem, quod *Emmanuel*, id est *nobiscum Deus*. Huc alludit nomen *Samuel*, licet hæc non sit ratio et etymon nominis. Sicut Moses a Deo constitutus fuit Deus Pharaonis, Exodi 7. 1. Sic et Samuel Saulis et Israelis.

Quarto, Franc. Georg. tom. 1. Problem. 442. *Samuel*, ait, idem quod *scamo el*, id est, *posuit eum Deus*. Accedit Philo, qui l. *Quod Deus*, etc. et lib. de ebrietate: *Samuel*, ait, idem est quod τεταγμένος Θεῷ, id est *positus vel ordinatus Deo*, quia scilicet. Deus eum creavit, ut sibi esset dicatus et consecratus. Aliud Samuelis etymon postea addidit mater, de quo versu ultimo.

Prima ratio maxime est propria et genuina, quam proinde sequuntur Joseph. Theodor. Procopius et alii passim. Sic *Theodorus* et inverse *Dorotheus*, græce idem est quod Θεοῦ δῶρον, id est: *Dei donum*; unde Theodoretus scribit in Philotheo cap. 13. sibi hoc nomen esse impositum, eo quod mater precibus Macedonii Anachoretæ eum a Deo impetrasset. *Theodoretus* ergo

græce idem est quod latine *A Deo datus*, quo nomine S. Augustinus filium suum nuncupavit, vel *Deodatus*, quo nomine appellatus est Philippus II. rex Franciæ, eo quod pater Ludovicus jam senior, desperata pene generatione, eum precibus a Deo impetrasset. Sic Demaratus dictus est filius Aristonis regis Spartæ, eo quod omnis populus supplicasset, ut Aristoni regi optimo filius similis nasceretur, teste Herodoto lib. 6. *Demaratus* enim dicitur quasi δήμου ἀρὰ id est, populi imprecatio, devotio, votum.

21. Ascendit autem vir ejus Elcana, et omnis domus (familia) ejus, ut immolaret Domino hostiam solemnem (quam in tribus anni solemnitatibus, puta Paschæ, Pentecostes et Tabernaculorum offerre solebat; unde Hebr. est *hostiam dierum*, id est, annuam) et votum suum.] Hinc patet quod vovente Anna uxore votum, etiam Elcana vir ejus votum proprium Deo pro Annæ fœcunditate et Samuelo nascituro nuncuparit, quod nunc eo obtento et nato persolvere velit. Nam mater repugnante patre non potest filium vovere Deo, quia filius magis pendet a patre quam a matre, et maritus est caput uxoris totiusque familiæ. Ita docet Abul. hic q. 22. et Sylvester verbo Relig. 1. q. 13. Sic S. Greg. Nazianz. in carm. de vita sua, asserit se per votum natum, et a Deo datum matri, adeoque ei gravidæ objectam fuisse physionomiam et nomen filii nascituri, ideoque se jam natum illico a matre fuisse Deo oblatum. Sic S. Nicolaus Tolentinus natus est per votum parentum, nuncupatum S. Nicolao Myrensi Episcopo, ab eoque Nicolai nomen accepit. Sic S. Franciscus Assisias parentibus voventibus obtinuit filium S. Franciscum de Paula, fundatorem Ordinis Minimorum, aliisque plures similes.

22. Non vadam donec ablactetur infans.] Dices: Anna hic videtur non servasse legem purificationis puerperæ, implendam 40. die a partu Levit. 12. quando parentes primogenitum offerebant Deo et redimebant quinque siclis, Exodi 13.

Respondet Abulens. 27. et seq. Levitas (qualis erat Anna et Elcana) hac lege non fuisse obligatos, eo quod ipsi jam Deo erant dicati et consecrati, ac quod in ipsorum utilitatem sacrificia illa purificationis cederent; unde primogenitos suos non redimebant quinque siclis, nec hostias cæteris præscriptas offerebant.

23. Precorque ut impleat Dominus verbum suum.] Hinc videtur quod præcesserit aliqua revelatio de Samuele, quæ hic non sit expressa, uti dixi de voto Elcanæ. Solet enim Scriptura multa tacere, quæ postea suggerit et supplet. Ita Cajet. R. Nehemias asserit vocem in Silo auditam: *Puer nascetur nomine Samuel, qui liberabit Israel de manibus Philisthiim:* quare omnes matres tunc filios suos vocasse Samueles; cum autem Anna filium suum quoque nominasset Samuelem, dixisse Elcanam: *Impleat Dominus votum suum*, scilicet ut per Samuelem meum liberet Israel a Philisthinis. Verum hæc fabellam olent Rabbinicam, uti fuse hic ostendit Abulens. Nec enim Anna filium vocavit Samuelem, ex vocis oraculo, sed quia illum per votum et lacrymas postularat, et impetrarat a Deo.

Lactavit filium suum.] S. Chrysost. hom. de Samuele: *Ex eo tempore*, ait, *aspiciebat puerum non tantum ut mater, sed ut rem Deo consecratam, eumque reverebatur. Si enim qui phialas poculaque aurea Deo dicaturi sunt, posteaquam eo jam confecto acceperint, domique reposuerint, nequaquam ea quasi profana vasa intuentur, sed tamquam Deo sacra, nec audent ea temere citraque causam attingere quemadmodum alia: multo magis hæc mulier*, etc. Præsertim quia Samuel erat typus Christi, imo a nonnullis patribus nuncupatur *Novus Israelis Moses.* Porro matres debere filios non nutricum, sed suo lacte lactare, exemplo Saræ et Annæ docent S. Ambr. l. 1. de Abraham c. 7. S. Chrys. hom. 1. in Ps. 20. Clemens. Alexand. l. 1. Pædag. c. 4. sic enim pueri fiunt validiores, matribus similiores, earumque dotes et virtutes sugendo imbibunt.

24. Et adduxit eum,] jam recens, a lacte amotum quod apud Hebræos fiebat anno ætatis tertio, ut colligitur 2. Mach. 7. 27. Ita S. Greg. Chrysost. Procop. Theodor. Abulens. Cajetan. Hugo, Dion. Porro tempus triennii aptum esse lactandis pueris docet Galenus, et ex eo Francisc. Valesius sacræ phil. cap. 83.

Tunc igitur Samuel infantulus, ut vocatur versu 24. fuit Deo in templo oblatus. Perperam ergo Lyran. anno ætatis decimo, alii septimo, alii duodecimo Samuelem Deo oblatum censent. Sic B. Virgo trimula fuit Deo in templo præsentata, uti docent Patres, quos citat noster Canisius lib. 1. Mariai. cap. 12. et Christ. a Castro in histor. Deiparæ cap. 3. Audi S. Chrysost. hom de Samuele: *A mamma*, inquit, *divulsus*. Et inferius: *Prima statim pueritia a mamma matris venit ad mammam spiritualem.* Et S. Hieron. in Ruth: *Quid tam pium quam sanctæ matri sanctum filium custodire? Anna Samuelem non sibi, sed tabernaculo genuit.* S. August. in Psalm. 98. *Natus Samuel fuit apud matrem tempore lactis, mox ut eum ablactavit, dedit in templum, ut ibi cresceret, ibi roboraretur in Spiritu, ibi Deo serviret.*

Hinc S. Gregor. Nazianz. Orat. 40. exemplo Annæ docet matres debere suos filios ab infantia Deo consecrare. Audi S. Hier. ep. 7. ad Lætam de instit. filiæ: *Samuel nutritur in templo, Joannes in solitudine præparatur, ille sacro crine venerabilis est, vinum et siceram non bibit; adhuc parvulus cum Domino sermocinatur. Hic fugit urbes; zona pellicea cingitur, locustis alitur, ac melle sylvestri, et in typum pænitentiæ prædicandæ tortuosissimi animalis vestitur exuviis. Sic erudienda est anima quæ futura est templum Dei. Nihil aliud discat audire, nihil loqui, nisi quod ad timorem Dei pertinet. Turpia verba non intelligat, cantica mundi ignoret, adhuc tenera lingua psalmis dulcibus imbuatur* Et pluribus interjectis: *Nutriatur in Monasterio, sit inter Virginum choros: jurare non discat, mentiri sacrilegium putet; nesciat sæculum, vivat angelice, sit in carne sine carne: omne hominum genus sui simile putet.*

Sic S. Maurus, S. Placidus, aliique Senatorum et Principum filii a parentibus traditi sunt S. Benedicto, ut ab eo in pietate et timore Dei educarentur. In Monasterio S. Pachomii (ut habet ejus vita) alebantur pueri adeo simplices, ut ne quidem suam dexteram vel sinistram nossent. S. Thomas Aquinas educatus fuit a Monachis in monte Cassino, sic et plurimi alii principum filii.

Denique S. Paulinus epist. 10. Melaniam comparat Annæ. Eidem Dorotheus aptius comparat S. Annam

matrem Beatæ Virginis, quæ non Samuelem, sed Christum ipsum genuit.

Et adduxit eum, *etc.* in vitulis tribus.] Ita Hebr. Chald. et alii. Mirum ergo Sept. vertisse in singulari: *In vitulo trimo sive trienni.* Jam in, id est, cum vitulis tribus, quos scilicet cum Samuele suo offerret Deo.

Et tribus modiis farinæ.] Hebr. *in Epha farinæ*, id est, tribus in modiis farinæ. Epha enim erat decima pars gomer sive cori, qui triginta modios continebat. Erat ergo Epha magnus modius, tres minores modios continens. Id responsum sit Auctori Quæst. in lib. Regum. apud S. Hieron. et Angelomo, qui putant hunc locum esse corruptum, leguntque: *Et uno modio:* causam hujus oblationis dat B. Petrus Damiani lib. 6. epist. 37. quæ in ordine omnium est 105. *Samuel*, inquit, *puerulus tamquam tener agniculus cum tribus farinæ modiis et omphora vini mensæ Domini, ut ita loquar apponitur, dum Heli sacerdoti et templo Dei a parentibus dedicatur.*

Puer autem erat adhuc infantulus.] Hebr. *Et puer erat adhuc puer*, id est, erat parvulus infantulus, scilicet triennis.

25. Et obtulerunt puerum Heli,] ut juxta votum suum eum quasi a sua domo abdicantes dedicarent Deo, ut ei jugiter serviret in tabernaculo. Audi S. Chrysost. hom. 1. de Anna dubitantem an Annæ, an Samuelis virtutem magis mirari debeat: *Cum soleant*, inquit, *indignari pueri, quoties a lacte depelluntur ; nec ipse puer ægre tulit a matre divulsus, sed ad Dominum respexit, qui matrem creaverat; nec ipsa mater doluit a puero sejuncta, propterea quod naturalem affectum vicit interveniens gratia, et uterque se alteri convivere existimabat.*

Idipsum deinde apposita similitudine illustrat: *Sicut*, ait, *eodem in loco fixa vitis in longum producit palmites, et uva multo intervallo pendens cum radice habet commercium. Itidem et in hac accidit fœmina, quæ in urbe manens usque ad templum extendit suum palmitem, atque illic uvam suspendit maturam: nec intervallum illud ullum attulit impedimentum: cum charitas quæ secundum Deum est, puerum matri copularet.*

Addit Chrysost. 3. Annam se ipsam quoque cum Samuele Deo obtulisse: ubi enim erat Samuel ibi erat et Anna; Samuel enim secum viscera trahebat materna : *Dum talia*, inquit, *loquitur, se ipsam quoque dedicavit cum puero, quasi solido quodam naturæ affectu se ipsam templo alligans. Etenim si ubi est thesaurus hominis, illic est et cor ejus: multo magis ubi puer mulieris, ibi et mens illius erit.*

Denique urget hoc Annæ exemplum S. Chrysost. lib. 3. contra vituper. vitæ Monasticæ, docetque debere parentes permittere, ut filii sui in cœlesti ministerio famulentur, non in templum eos introducentes, ut Anna Samuelem; sed in ipsum cœlum cum Angelis divino ministerio dedicandos, religiosos enim una cum Angelis Deo ministrare; ex quo etiam illud sequatur, ut multo magis ad parentum suorum gloriam ac felicitatem conferant, quam si in sæculo permanserint.

26. Vivit anima tua,] id est, juro per animam et vitam tuam : vel tam verum est quod loquor quam verum te vivere, vel me vitam tuam optare.

28. Idcirco et ego commodavi (minus recte S. Greg. legit *commendavi*,) eum Domino cunctis diebus quibus fuerit commodatus (erit) Domino.] *Commodavi*, id est, *tradidi*, ut vertit Chald. donavi, ut eum mihi Deus donavit, quasi dicat : Deus mihi eum dedit; quare ego illum Deo reddo et dedico, ut perpetim ministret illi in tabernaculo; Hebr. enim *scaal*, in Hiphil *hischil*, significat non tantum rogare et postulare, sed et rogatum postulatumque commodare, dare, donare per catachresim; verba enim Hebræorum actionem nunc incboatam, nunc perfectam significant, præsertim in Hiphil. *Scaal* ergo significat et postulare, et postulationem exaudire, sive rem postulatam dare et donare. Unde *Samuel* hic in Hebr. vocatur quasi *Saul leel*, id est, datus vel commodatus traditusque Deo. *Saul* quoque dictus est primus rex Israelis, quasi datus a Deo, vel postulatus a populo et vocatus a Deo. Unde a *Saule* qui erat ex tribu Benjamin, dictus est Saulus Paulus Apost. ex eadem tribu Benjamin oriundus; hinc ipse, initio epistolæ hunc sibi dat titulum: *Paulus vocatus Apostolus* etc.

In Hebr. est pulchra paronomasia. Ait enim Anna: *Ego scealti*, id est, postulavi Samuelem a Deo et impetravi; idcirco ego vicissim *hiscilti*, id est, commodavi et tradidi eum Deo, ut sit *Saul*, id est commodatus, datus et dicatus Deo per omnem vitam. Alludit enim ad nomen Samuel, illique aliud dat etymon, quasi dicat : *Samuel* meus initio dictus est quasi *Saul meel*, id est, postulatus a Deo: jam vero dicitur *Samuel*, quasi *Saul leel*, id est, donatus et oblatus, imo redditus Domino: *Cunctis diebus quibus fuerit commodatus* (supple erit) *Domino*, quasi quamdiu fuerit superstes, erit commodatus, datus, dicatusque Deo, ut is ipse eo utatur ad libitum. Unde Septuag. vertunt χρῆσιν κυρίου, id est, *usum Domini*, quasi dicat: Tradidi eum Domino utendum ad quemlibet ejus usum. Vatabl. *Ego quoque mancipavi eum Domino cunctis diebus, quibus ipse mancipatus erit Domino*, quasi dicat : Ego eum dedi Domino, ut per omnem vitam sit mancipatus et addictus Domino. Audi S. Chrysost. hom. 2. de Anna : *Vide quam sit modesta:* ne putes, inquit, *magnam rem aut admirandam facere quod infantem dedico; non ego hujus benefacti sum auctor, sed persolvo debitum ; depositum accepi, et hoc ei restituo qui dedit.*

Idem homil. 21. in epist. ad Ephes : *Quoniam*, inquit, *primitias* (filiorum, scilicet Samuelem) *obtulit, alvus ejus facta est fœcunda, et alios etiam fratres illi acquisivit.* Imitentur hoc parentes, ut filios ad Religionem aspirantes non avocent, sed potius incitent ; sic enim a Deo et filiis et opibus ditabuntur. Audi et S. Ambr. Exhort. ad Virgines, laudantem Julianam nobilissimam Romæ matronam, eo quod filium unicum Deo dicasset exemplo Annæ nostræ : *Tu*, inquit, *fili, impetratus meus et votivus meus, agnosce a quo donatus sis mihi; ille tua ora plasmavit; ille tua membra distinxit, ille mea orata suscepit, cujus templo, cujus obsequio te antequam nascereris, sacravi. Non parentibus, non tibi, sed Deo natus es, cujus antequam de vulva matris exires, esse cœpisti. Et omnes quidem illius sumus ; sed tamen tu specialiter promissus Domino, redderis, ego quasi Anna promisi ut omnibus vitæ tuæ diebus ac noctibus a conspectu Domini non recedas. Tu exequere.* Concludit D. Ambros: *Egregia*, ait, *fœmina, quæ sibi nihil reliquit, totum quod habuit Deo obtulit; cujus vita,*

institutio disciplinæ est, et quædam formula castitatis, bono proposito et meliore magisterio.

Audi et S. Bern. epist. 110. parentes allaquentem: *Si filium vestrum Deus facit et suum, quid vos perditis? aut ipse quid perdit? fit de divite ditior, de nobili generosior, clarior de illustri; et quod his omnibus majus est, sanctus de peccatore; sed vos non perditis eum: quin potius multos per eum acquiritis vobis filios; quotquot sumus in Claravalle, ipsum in fratrem, vos in parentes recipimus.*

Cunctis diebus.] Lyran. censet Samuelem in templo ministrasse Deo usque ad annum ætatis quinquagesimum dumtaxat; illo enim Levitæ quasi emeriti libertate donabantur, nec amplius in tabernaculo servire tenebantur, ut patet Num. 8. 25. Verum id repugnat huic loco; unde alii passim censent eum in templo serviisse Deo per omnem vitam. Ita Philo lib. de Somniis in fine, S. August. in Psalm. 98. S. Hier. in c. 44. Ezech. B. Petrus Damiani lib. 5. Epist. 9. Chrys. hom. 4. in Acta, quem audi: *Considera Samuelem, qui post quadraginta annos cum populi rem administrasset, tamen adhuc nutriebatur in templo.*

Hinc Patres docent summam curam parentibus adhibendam esse in educatione puerorum, ipsosque pueros a teneris se virtuti Deoque dicare debere. Audi inter alios S. Chrys. in Psalm. 14. quærentem cur is et alii inscribantur *in finem* ac respondentem: *Quoniam*, inquit, *docet de justitia ac reliquis virtutibus: qui autem de his docet, non debet in finem vitæ suadere hæc, sed ab initio et ab ipsis incunabulis.* Et paulo post: *Si*, inquit, *nullus vestrum vult possidere servum senem, quanto magis Deus vult adolescentiam, et tamquam intactam virginem eam sibi jungit; ut ejus vitæ primitias ambiat, ne quis cum juventutem peccato exhauserit, languidam et enervatam senectutem virtuti reservet, et vitæ fæcem temperet sapientia.*

Et Clemens Alexandr. lib. 1. Pædag. c. 5. *Quemadmodum*, inquit, *patres et matres lubentius vident equorum quidem pullos, boum vitulos, leonum catulos, cervorum hinnulos, hominis puellum; ita et universorum Pater eos recipit, diligit ac defendit.*

Plura in hanc rem congerit hic noster Meodoza. Denique quod dixit Plato, eos qui arte aliqua vel scientia eximii evadere volunt, a puero eam exercere debere, id verius est in studio virtutis et sanctitatis. Unde Sancti eximii a puero sanctitati se dederunt, ut Samuel, S. Joannes Baptista, S. Nicolaus et alii.

Porro votum hoc matris non arctabat Samuelem, quin grandior factus libere posset e templo discedere, locumque alium et statum vitæ deligere, uti docet Lessius tract. de Voto, dub. 10. Voluit tamen Samuel matris votum servare, et ratum facere per omnem vitam.

Et oravit,] gratias Deo agendo, et Canticum sequens cap. 2. canendo; pars enim prima orationis debet esse Dei laus et gratiarum actio, ut docet Paulus. Hinc laus subinde sumitur pro oratione, ut Thren. 2. 19. *Consurge, lauda in nocte.* Et Jeremiæ 7. *Tu ergo noli orare pro populo hoc, neque assumas pro eo laudem.*

CAPUT SECUNDUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Anna ob natum Samuelem exultans Deo hymnum concinit, simulque prophetat de Christo. Mox, v. 12. narrantur peccata filiorum Heli. Inde, v. 18. Samuelis ministerium, et Annæ ab Heli benedictæ partus quinque prolium. Denique, v. 22. Heli corripit filios, sed nimis leniter: unde, v. 27. a Deo reprehenditur per Prophetam, qui idcirco obventuras, et tam suas, quam filiorum et posterorum clades denuntiat.

1 Exultavit cor meum in Domino, et exaltatum est cor meum in Deo meo; dilatatum est os meum super inimicos meos; quia lætata sum in salutari tuo. 2. Non est sanctus, ut est Dominus, neque enim est alius extra te, et non est fortis sicut Deus noster. 3. Nolite multiplicare loqui sublimia, gloriantes; recedant vetera de ore vestro, quia Deus scientiarum Dominus est, et ipsi præparantur cogitationes. 4. Arcus fortium superatus est, et infirmi accincti sunt robore. 5. Repleti prius: pro panibus se locaverunt; et famelici saturati sunt, donec sterilis peperit plurimos et quæ multos habebat filios infirmata est. 6. Dominus mortificat et vivificat, deducit ad inferos et reducit. 7. Dominus pauperem facit et ditat, humiliat et sublevat. 8. Suscitat de pulvere egenum, et de stercore elevat pauperem: ut sedeat cum principibus, et solium gloriæ teneat. Domini enim sunt cardines terræ, et posuit super eos orbem. 9. Pedes sanctorum suorum servabit, et impii in tenebris conticescent, quia non in fortitudine sua roborabitur vir. 10. Dominum formidabunt adversarii ejus, et super ipsos in cœlis tonabit: Dominus judicabit fines terræ, et dabit imperium regi suo, et sublimabit cornu Christi sui. 11. Et abiit Elcana Ramatha in domum suam:

puer autem erat minister in conspectu Domini ante faciem Heli sacerdotis. 12. Porro filii Heli, filii Belial, nescientes Dominum, 13. neque officium sacerdotum ad populum; sed quicumque immolasset victimam, veniebat puer sacerdotis, dum coquerentur carnes, et habebat fuscinulam tridentem in manu sua; 14. et mittebat eam in lebetem, vel in caldariam, aut in ollam, sive in cacabum: et omne quod levabat fuscinula, tollebat sacerdos sibi, sic faciebant universo Israeli venientium in Silo. 15. Etiam antequam adolerent adipem, veniebat puer sacerdotis, et dicebat immolanti: Da mihi carnem, ut coquam sacerdoti; non enim accipiam a te carnem coctam, sed crudam. 16. Dicebatque illi immolans: Incendatur primum juxta morem hodie adeps, et tolle tibi quantumcumque desiderat anima tua. Qui respondens ajebat ei: Nequaquam; nunc enim dabis, alioquin tollam vi. 17. Erat ergo peccatum puerorum grande nimis coram Domino; quia retrahebant homines a sacrificio Domini: 18. Samuel autem ministrabat ante faciem Domini, puer, accinctus ephod lineo. 19. Et tunicam parvam faciebat ei mater sua, quam afferebat statutis diebus, ascendens cum viro suo, ut immolaret hostiam solemnem. 20. Et benedixit Heli Elcanæ et uxori ejus; dixitque ei: Reddat tibi Dominus semen de muliere hac, pro fœnore quod commodasti Domino. Et abierunt in locum suum. 21. Visitavit ergo Dominus Annam, et concepit, et peperit tres filios et duas filias; et magnificatus est puer Samuel apud Dominum. 22. Heli autem erat senex valde, et audivit omnia quæ faciebant filii sui universo Israeli; et quomodo dormiebant cum mulieribus quæ observabant ad ostium tabernaculi; 23. et dixit eis: Quare facitis res hujusmodi quas ego audio, res pessimas ab omni populo? 24. Nolite filii mei; non enim est bona fama, quam ego audio ut transgredi faciatis populum Domini. 25. Si peccaverit vir in virum, placari ei potest Deus; si autem in Dominum peccaverit vir, quis orabit pro eo? Et non audierunt vocem patris sui, quia voluit Dominus occidere eos. 26. Puer autem Samuel proficiebat, atque crescebat, et placebat tam Domino quam hominibus. 27. Venit autem vir Dei ad Heli, et ait ad eum: Hæc dicit Dominus: Numquid non aperte revelatus sum domui patris tui, cum essent in Ægypto in domo Pharaonis? 28. Et elegi eum ex omnibus tribubus Israel mihi in sacerdotem, ut ascenderet ad altare meum, et adoleret mihi incensum, et portare ephod coram me; et dedi domui patris tui omnia de sacrificiis filiorum Israel. 29. Quare calce abjecistis victimam meam, et munera mea quæ præcepi ut offerrentur in templo; et magis honorasti filios tuos quam me, ut comederetis primitias omnis sacrificii Israel populi mei. 30. Propterea ait Dominus Deus Israel: Loquens locutus sum, ut domus tua et domus patris tui ministraret in conspectu meo usque in sempiternum. Nunc autem dicit Dominus: Absit hoc a me; sed quicumque glorificaverit me, glorificabo eum: qui autem contemnunt me, erunt ignobiles. 31. Ecce dies veniunt, et præcidam brachium tuum, et brachium domus patris tui, ut non sit senex in domo tua. 32. Et videbis æmulum tuum in templo, in universis prosperis Israel; et non erit senex in domo tua omnibus diebus. 33. Verumtamen non auferam penitus virum ex te ab altari meo; sed ut deficiant oculi tui, et tabescat anima tua: et pars magna domus tuæ morietur, cum ad virilem ætatem venerit. 34. Hoc autem erit tibi signum quod venturum est duobus filiis tuis, Ophni et Phinees; in die uno morientur ambo. 35. Et suscitabo mihi sacerdotem fidelem, qui juxta cor meum et animam meam faciet, et ædificabo domum fidelem, et ambulabit coram Christo meo cunctis diebus. 36. Futurum est autem, ut quicumque remanserit in domo tua, veniat ut oretur pro eo et offerat nummum argenteum, et tortam panis, dicatque: 37. Dimitte me, obsecro, ad unam partem sacerdotalem, ut comedam buccellam panis.

1. Exultavit cor meum in Domino.] Est hoc Annæ canticum, vel ut S. Augustinus vocat, *hymnus*, quo de præteritis et præsentibus beneficiis gratias agit, ac de futuris in Christo prophetat vers. 5. et 10. Partim ergo est canticum Eucharisticum, partim prophetia, ait, Theodoret. Procopius, Abulensis, licet Sanct. Augustinus 11. Civit. 4. velit totum esse prophetiam de Christo et Ecclesia, quod in sensu Allegorico verum est. Anna enim, inquit Theodoret. et Procopius, quia prophetam concepit, prophetiæ quoque gratiam participavit, sicut et Elizabeth et B. Virgo.

Unde canticum Zachariæ ob natum Joannem Baptistam, et canticum B. Virginis ob conceptum Christum, *Magnificat anima mea Dominum*, etc. huic Annæ cantico persimilia sunt, ac subinde ad verbum cum eo consonant, ut patet ea inter se conferenti.

Audi quid de Cantico scribat S. Bern. serm. 1. in Cant. *Non est strepitus oris, sed jubilus cordis; non sonus labiorum, sed motus gaudiorum; voluntatum,*

non vocum consonantia, non auditur foris, nec enim in publico personat; sed sola quæ cantat audit, et cui cantatur, id est, sponsus et sponsa.

Ex dictis constat canticum hoc inspiratum fuisse Annæ a Spiritu Sancto, esseque partem Sanctæ Scripturæ.

Et exaltatum est cornu meum in Deo meo.] *Cornu*, id est, fortitudo et gloria mea; utriusque enim symbolum est cornu; boves enim, cervi et rhinocerotes in cornibus habent suum robur, decus et gloriam: hinc et coronæ regiæ earumque radii cornua vocantur, ut ostendit Pier. Hierog. 7. Samuel enim coronam regiam dedit Sauli et Davidi. Sensus est, quasi dicat: Deus me imbecillam et abjectam, imo ob sterilitatem infamem et conviciis Phenennæ expositam fecit robustam et gloriosam, per miraculum me fœcundando, dandoque filium Samuelem, qui erit robur et gloria tam mea quam totius Israelis. Ita Abulens. Vatabl. et alii. Unde S. Hieron. in Quæst. per cornu accipit filium Samuelem, qui ex Anna prodierat, sicut cornu prodit ex capite rhinocerotis. Sicut enim rhinoceros suo cornu ventilat et configit feras, imo elephantes, sic Samuel ventilavit et dissipavit Philisthæos hostes Israelis. Unde S. Gregorius: *Quia ergo*, inquit, *exaltatione, cornu in Deo sustollitur, Deum suum singulariter fatetur; quia summa illa infusio divinæ dulcedinis exaltatam mentem et sui susceptibilem, et valde familiarem facit.*

Dilatatum est os meum super inimicos meos;] quasi dicat: Nunc habeo quod ore meo respondeam Phenennæ, ejusque filiis et cognati, qui mei sunt æmuli, mihique sterilitatem exprobrant; ostentans enim meum Samuelem eis silentium imponam.

Quia lætata sum in salutari tuo.] Hebr. *in salute tua*, qua me salvasti et liberasti a malo et probro sterilitatis. Ita Chal. Vatab. Jansen. Cajet. Mystice *in Christo;* hic enim est salus nostra; unde Septuag. vertunt σωτήριον, Noster *salutare* vel *salutarem*, id est, salvatorem mundi. Ita S. August. 17. Civit. 4. Hinc patet non esse verum gaudium in mundo, nisi in Deo et Christo. Audi S. Chrysost. 3. de Anna: *Non quoniam salvata sum, sed quoniam per te salvata sum, propterea lætor et exulto. Tales sanctorum animæ de Deo qui dedit, magis quam de donis gaudent; gratorum hoc est servorum, omnibus suis suum præponere Dominum: cum peccaverimus, non doleamus, quia punimur sed quoniam Dominum exacerbavimus; et si quid boni fecerimus, non gaudeamus propter regna cœlorum, sed quoniam rem cœlorum Regi gratam gessimus; mentem enim habenti, gehenna quoque formidolosius est Deum offendere; et omni regno desiderabilius Deo placere.* Et paulo post: *Talis erat et hæc mulier, ad Deum in omnibus confugiebat, et accepta gratia magis de Deo datore gaudebat.* Sic et David: *Cor meum*, inquit, *et caro mea exultaverunt in Deum vivum.* Psalm. 83. vers. 3.

Audi S. Bern. epist. 115. *Illud*, inquit, *verum et solum est gaudium, quod non de creatura, sed de Creatore concipitur; et quod cum possederis nemo tollet a te; cui comparata omnis aliunde jucunditas, mœror est, omnis suavitas mœror est, omne dulce amarum, omne decorum fœdum, omne postremo quodcumque aliud delectare posset, molestum.*

Addit Origenes de Elcana: *Quoties in Deo gaudemus, toties diabolum flagellamus.*

2. Non est Sanctus ut est Dominus.] Celebrat Anna primo sanctitatem Dei, quia hæc est primum et nobilissimum attributum Dei, ob quod ipse adoratione, omnique veneratione, obsequio, victima et cultu dignissimus est; secundo quia Deus in Annæ partu suam sanctitatem declaravit: tum quia ejus innocentiam et probitatem contra Phenennam invidam defendit; tum quia fidem ei omnium tacite datam de prole per miraculum nascitura sancte præstitit; tum quia ei dedit Samuelem, quem facturus erat prophetam sanctissimum et sanctificatorem Israelis; quæ omnia a Dei sanctitate manarunt, ceu radii a sole, ejusque fuerunt dona et beneficia.

Neque enim est alius extra te,] Deus verus, per essentiam sanctus, ipsaque increata et immensa sanctitas, de qua in hymno Sanct. Augustin. *Tu solus sanctus;* Septuag vertunt: *Non est justus sicut Dominus*, ubi justus accipi potest sanctus, vel potius justus, quia juste meam innocentiam a calumniantibus defendit.

Et non est fortis sicut Deus noster.] Pro *fortis*, Hebr. est *tsur*, id est, petra, in qua contra tempestates et venatores securi tutique consistimus, juxta illud Psalm. 103. 18. *Petra refugium herinaciis.* A *tsur* dicta est *tor;* et Tyrus celeberrima urbs Phœniciæ et munitissima, quia undique mari circumdata, adeo ut a Nabuchodonosore fuerit obsessa per tredecim annos, et ab Alexandro Magno ægre expugnata. *Tyrus* enim Hebr. dicitur *tsur* vel *tsor*, eo quod in petra fuerit exstructa, atque instar promontorii mari et tempestatibus maris fuerit opposita. Talis *petra*, talis *tsur*, talis Tyrus Annæ et piis est Deus, ut proinde iis nec homines, nec dæmones, nec leones, nec ignes, nec tormenta, nec mors metuenda sint. Audi S. Bern. serm 61. in Cant.: *Stat martyr tripudians et triumphans, toto licet lacero corpore, et rimante latera ferro, non modo fortiter, sed alacriter sacrum e carne sua circumspicit ebullire cruorem. Ubi tunc anima martyris? nempe in tuto; nempe in petra, nempe in visceribus Jesu, vulneribus nimirum patentibus ad introeundum. Si in suis esset visceribus, scrutans ea ferrum, profecto sentiret; nunc autem in petra habitans, quid mirum, si in modum petræ duruerit? neque mirum si exul e corpore, dolores non sentiat corporis. Neque hoc facit stupor, sed amor. Submittitur enim sensus, non amittitur.*

3. Nolite multiplicare loqui sublimia gloriantes,] scilicet tu, o Phenenna, tuique filii et cognati, qui de vestra fœcunditate et felicitate superbe gloriati estis, cum mei meorumque despectu et contemptu. Pro *sublimia* Hebr. est *geboha geboha*; Chald. *magnalia magnalia*; Regia, *altum altum*; Cajet. *Celsitudinem celsitudinem*, hoc est, valde alta, celsa, magna et sublimia, quæ vestras vires transcendunt. Unde alii vertunt: *Nolite loqui excelsa eminentia.* Theod. *ne loquamini sublimia ad factum.* Orig. lib. 1. in Job: *Nolite loqui superba in superbia.*

Recedant (Hebr. exeant) vetera de ore vestro,] scilicet veteres superbi sermones jam dicti, quibus consueveratis gloriari, mihique sterili insultare. Chald. pro *vetera* vertit *blasphemias*; Septuag. *magniloquium;*

alii, *verbum durum* vel *superbum*, juxta illud Prudentii in psychomachia:

Desine grande loqui, frangit Deus omne superbum.
Alta cadunt, inflata crepant, tumefacta premuntur.

Et illud Nazianzeni: *Utres vacuos ventus distendit, fatuos sui existimatio.* Causam subdit dicens:

Quia Deus scientiarum Dominus est,] quasi dicat: Nolite superbe vos jactare et gloriari, quia Deus scit et prævidet omnia, tam futura quam præterita et præsentia, illaque cum his connectit; quare ipsi scit vestram gloriam in ignominiam, vestram felicitatem in infelicitatem, vestram copiam in inopiam, ac decernente et puniente, converten lam.

Et ipsi præparantur cogitationes,] quasi dicat: Deo paratæ, id est apertæ, cognitæ et præsentes sunt vestræ insolentes, ambitiosæque cogitationes, ut illas ipse contrariis suis cogitationibus, id est, consiliis, judiciis et decretis deprimat, obruat et castiget. Sic Deus Nabuchodonosorem gloriantem in sua Babylone, convertit in bestiam, Daniel. 4. ac Balthasarem ejus filium in suo epulo gloriantem, describens in pariete: *Mane, tekel, phares*, eadem nocte per Cyrum occidit, Daniel. 5.

Deus ergo *scientiarum Dominus est*, quasi dicat: Deus est scientissimus, *Deus omnia novit*, ait Chald. quare ipse scit tam futura quam præsentia, scilicet me antea sterilem fore fœcundam, et Phenennam fore sterilem; ideoque ipse est *arbiter conscientiarum*, ait S. August. l. 17. Civit, 4. ut superbas earum cogitationes videat, damnet, premat sternatque. Deus est ipsius solis sol, illustrans sensibilem intelligibilis, ait Philo lib. de offeren. vict. Unde recte admonet S. Aug. serm. 46. de verb. Domini: *Ipse, ait, timendus est in publico, ipse in secreto. Procedis? videris; lucerna ardet? videt te; lucerna extincta est? videt te. In cubile intras? videt te. Ipsum time cui cura est ut videat te, et vel timendo castus esto, aut si peccareris, quære ubi te non videat, et fac.* Et Boetius lib. 5. de Consol. Phil. Prosa 6. *Aversamini igitur vitia, colite virtutes; magna vobis indicta est necessitas probitatis, cum ante oculos agitis judicis cuncta cernentis.*

Mystice S. Bern. serm. 13. in Cant. *Origo*, ait, *fontium et fluminum omnium mare est, virtutum et scientiarum Dominus Jesus Christus. Quis enim Dominus virtutum, nisi ipse est rex gloriæ, sed et juxta Annæ canticum, idem ipse Deus scientiarum Dominus est. Continentia carnis, cordis industria, voluntatis rectitudo ex illo fonte manant, non solum autem, sed et si quis callet ingenio, si quis nitet eloquio, si quis moribus placet, inde est; inde scientiæ, inde sapientiæ sermo: thesauri siquidem sapientiæ et scientiæ ibi omnes absconditi sunt.*

Porro Deus dicitur græce θεὸς a θεᾶσθαι, quod omnia videat; unde Ægyptii Deum appellabant oculum mundi. Audi S. August. epist. 3. ad Fortun. *Deus totus oculus est, totus manus, et totus pes; quia omnes videt, omnia operatur et ubique est.* Vide dicta Eccles. 16. vers. 16. et seq. et cap. 24. 19.

Et ipsi præparantur cogitationes,] quasi dicat: Deo cogitationes omnes hominum et Angelorum patent, ab eoque diriguntur, temperantur, adimplentur vel erumpuntur et eliduntur. Deus est qui ea quæ cogitamus, cupimus, jactamus dirigit atque perficit, vel discutit et evertit, uti mea fœcunditatis desideria adimplevit, Phenennæ vero invidas et arrogantes cogitationes dissipavit et disperdidit. Hebr. pro *præparentur* est נתכנו *nitkenu*, id est, ponderantur, numerantur, appenduntur, mensurantur, quasi dicat: Deus mensurat cogitationes nostras, ac videt an nimis magnæ vel parvæ, æquæ vel iniquæ, sapientes vel stultæ sint, ut sciat cujus cogitationes, quando et quomodo explere debeat, cujus non explere v. g. Annæ desideria perficere, non Phenennæ, quasi dicat: Laudo Deum qui perficit ea quæ ego cogitavi et cupivi; in illo ergo glorior, non in me, quia sterilitatem, quam ego superare meis viribus non potui, ipse sua divina vi superavit et discussit. Hoc est quod ait Salomon Prov. 16. 2. *Omnes viæ hominis patent oculis ejus: Spirituum ponderator est Dominus;* ubi multa hac de re dixi.

Possunt secundo hic cogitationes non tantum hominum accipi, sed et ipsius Dei, uti vertunt Septuag. *Deus*, inquit, *præparans adinventiones suas;* et Chald. *Dominus*, inquit, *super omne factum suum extendens judicium*, quasi dicat: Dei est perficere non tantum ea quæ nos cogitamus et cupimus, sed etiam quæ ipse de nobis cogitat et cupit; sæpe enim ipse alia cogitat et vult, quam nos cogitamus et volumus, tumque facit ea quæ ipse cogitat et vult, non quæ nos; sicut hic cogitavit fœcundare et exaltare Annam, non Phenennam. Unde Chald. vertit: *Ipse vobis retribuet culparum vestrarum ultionem.* Theod. *Deus præparans exercitationes suas*, id est, complens sua consilia. Symmachus: *Non sunt apud Deum prætextus et excusationes.* Vatabl. *conatus ejus perficiuntur.* Pagn. *ipsi directa sunt opera*, id est, finem ad quem ab eo diriguntur attingunt. Deus enim suas cogitationes et voluntates mensurat sua omnipotentia, quæ tanta est quanta, ejus voluntas et intellectus; quare omnia quæ cogitat et vult, perficere potest, et reipsa perficit; cum nos multa velimus quæ perficere nequimus. Sensus ergo est, quasi dicat: *Scientiarum Dominus est*, quia scit tam futura quam præsentia, imo ipse omnia recte justeque ordinat et disponit; ipse enim præparat cogitationes, ut scilicet insolentes et inflatos, qualis est Phenenna, deprimat; humiles vero et miseros, qualis ego fui soletur et extollat, sicut extulit Saram sterilem depressa Agar insolente; quare nemo superbus confidat rebus præsentibus secundis, nemo humilis et miser in adversis desperet; quia Deus utriusque vices et sortes commutabit, ut hos faciat felices, illos vero infelices.

Hinc nonnulli pro לו *lo*, id est, *si*, legentes לא *lo* per *aleph* vertunt, *non sunt* (hominibus vel Angelis) *mensurabiles cogitationes Dei*, juxta illud Pauli Rom. 11. versu 33. *O altitudo divitiarum sapientiæ et scientiæ Dei! Quam incomprehensibilia sunt judicia ejus, et investigabiles viæ ejus! Quis enim cognovit sensum Domini, aut quis consiliarius ejus fuit?*

Tropol. Rupert. *Scientiarum*, inquit, *Domino cogitationes præparantur pro munere. Si vis ab illo promereri vel impetrare scientiæ donum, non multæ oblationes arietum et taurorum, sed sanctæ cogitationes ejus rei præparatoriæ sunt.*

Hinc vide quid cogites. Deus enim non solum actiones et sermones, sed et intimas cogitationes et intentiones pervidet, easque in die judicii toti mundo

rovelabit ot judicabit, juxta illud Hebr. 4. vers. 12. *Vivus est sermo Dei et efficax, et penetrobilior omni gladio ancipiti et pertingens usque ad divisionem animæ ac spiritus, compagum quoque oc medullorum et discretor cogitotionum et intentionum cordis.*

Denique aliqui sic exponunt: *Deus scientiarum Dominus est*, hoc est, Deus est scientissimus, quia ipse scit omnium hominum cogitationes et conatus convertere ad id, quod ipse fieri voluerit; quare cogitationes hominum illi præparantur, sicut præparatur materia artifici, ut ex illa faciat id quod ipse voluerit. Sic cogitationes fratrum de Josepho vendondo convertit in Josephi bonum, et exaltationem, ut scilicet fierot princeps in Ægypto; sic Phenennæ probra et maledicta convertit in laudem et decus patientis Annæ.

4. Arcus fortium superatus est (Septuag. *infirmatus est*) et infirmi accincti sunt robore.] Huic versui antistrophus est ille B. Virginis: *Deposuit potentes de sede et exaltovit humiles.*

Prædicat Anna omnipotentiam Doi ex eo quod sæpo fortes fortitudine sua dejecerit, ac vice versa infirmos fortes effecerit. Unde Chald. vertit: *Et iis qui eront debiles factæ sunt virilitates*, q. d. Deus fortes quasi viros fecit debiles quasi fœminas, et vice versa debiles quasi fœminas fecit fortes quasi viros, uti jam Phenennam, quæ in pariendo tot filios videbatur fortis, fecit infirmam, ut amplius non pariat, et me Annam sterilem ad pariendum fecit validam, ut pepererim Samuelem, et quinque alias proles paritura sim; pendet enim hic versus a versu sequenti: *Donec sterilis peperit*, etc. Arcum vocat robur, potentiam, fortitudinem; quia ante inventas bombardas pugnabant arcubus, uti etiamnum pugnant Indi et Tartari. Proprie vero arcum vocat linguam mordacem Phenennæ, quæ scommata et sannas quasi sagittas in Annam jaculabatur, quas Anna quasi infirme et sterilis tacita audiebat. Sed Deus hanc linguam ot has sannas infregit, dum Annam fœcundavit, itaque Phenenna validiorem effecit. Ita Lyran. Hugo, Abulensis et Glossa.

Porro sententia hæc generalis est; unde multis aptari potest. Primo ergo S. Gregor. eam adaptat S. Michaeli ejusque Angelis, ac Lucifero ejusque asseclis dæmonibus, qui erant summi et potentissimi, præ quibus Michael et Angeli videbantur esse minores minusque potentes: *Quos Deus*, inquit D. Gregor. *de cœlo præcipitovit, ut in lapsis Angelis disceret homo quid timeret; nam quid de æreo vase fiet si Deus nec aureis superbiæ fœtore plenis ignoscit?*

Secundo, Origenes homil. de Elcana hanc gnomon accommodat dæmonibus, qui potentissimi sunt spiritus, et hominibus, qui carnei sunt, ideoque infirmissimi: *Et tomen tu*, ait Orig. *si indutus sis armis Dei, si scuto fidei munitus, et galea salutis obtectus, et lorica charitatis, et gladio spiritus accinctus, arcus contra te potentium pro munimentis talibus infirmabitur.*

Tertio, Beda et Orig. eam attribuunt Philosophis gentilibus et fidelibus plebeis ac simplicibus, do quibus ait Apost. 1. Cor. 1. *Stulta mundi elegit Deus, ut confundot sapientes.*

Quarto, S. Hier. in Quæst. refert ad Pharaonem et Ægyptios, ac Mosen et Hebræos: Pharao enim potens in equis et curribus insequens Hebræos per mare Rubrum eu morsus est, cum Hebræi salvi validique exirent. Simili modo attribuas Chananæis, quos licet gigantes et belli potentes imbelles Hebræi duce Josue profligarunt.

Quinto, S. Aug. 17. Civ. 4. S. Greg. Theod. Angelomus et Beda referunt ad Judæos et Gentiles: Judæi enim in lege validi per Christum infirmati sunt: Gentiles vero per eumdem erecti. et Judæis validiores effecti.

Sexto, Lyranus refert ad Pharisæos et Apostolos; illos enim nobiles, doctos et potentes por gratiam Dei dejocerunt rudes, pauperes et infirmi Apostoli: *Qui olim*, ait S. Greg. *mulierum verba timuerunt, postea auctoritatem principum libertate frangebont.*

Denique Euthym. Cajet. et Dion. illam adaptant superbis et humilibus: potentes enim et fortes in sua fortitudine superbiunt, infirmi vero in sua infirmitate se humiliant, Deique potentis opem invocant; unde hi a Domino, cujus ope et roboro se indigere sentiunt, roborantur; illi vero robore suo privantur, quia non agnoscunt illud se a Deo accepisse, et ab oo pendere: *Ut non glorietur corom Deo omnis caro*, sed omnem roboris gloriam Deo a quo datur, attribuat. Atque hæc est causa, cur Deus per infirmos majora sæpe quam per fortes operetur, ut qui *gloriatur in Domino glorietur*, ait Apost. *Virtus* enim Dei *in nostro infirmitate perficitur*, 2. Corinth. 12. 9. Vide ibi dicta.

Repleti prius pro panibus se locaverunt, et famelici saturati sunt.] Huic antistrophon est illud B. Virginis: *Esurientes implevit bonis, et divites dimisit inanes*, Luc. 1. Vide ibi dicta. Ad litteram Deus sæpo impios opibus et cibis repletos depauperat et fame affligit, ut cogantur operas suas pro panibus lucrandis elocare, et vires suas laborando exhaurire: unde Aquila vertit, *attriverunt se;* uti fecit filio prodigo, qui præ famo coactus fuit pascere porcos, eorumque siliquas comedore, Lucæ 12. Sic Deus ob peccata sæpo sterilitatem et famem populis immittit, ut immisit Ægyptiis totique orbi tempore Abrahæ, Genes. 12. vers. 10. et tempore Joseph, Genes. 41. et tempore Mosis, Exodi 20. vers. 14. et temporo Ruth, cap. 1. pios vero famelicos Deus saturavit, imo alios per eosdem pavit, ut patet de Joseph pascente Ægyptum totumque orbem, de Abraham Genes. 12. de Hebræis quos per 40. annos aluit manna in deserto. Sic Judæos a Tito obsessos famo confecit, adeo ut matres suos filios vorarent, cum Christiani urbe egressi cibis abundaront. Sic Anna hic ob mœrorem sterilitatis non comedens c. 1. v. 7. erat famelica, sed jam mœrore per generationem depulso comedens, saturata et exhilarata ost; Phenenna vero prius læta et saturata, nunc mœrens, cœpit cibum fastidire, forte etiam ipsa cum filiis ad tantam egestatem redacta est, ut cogerentur se suasque operas pro panibus congerendis elocare; huc enim hic innuit Anna.

Mystice: Deus fideles pios satiat sapientia, prædicatione et doctrina verbi Dei, Eucharistia et Sacramentis, cum Judæos aliosque impios iis privat. Ita S. Ambros. serm. 12. in Psal. 118. *Divites*, inquit, *eguerunt et esurierunt, quia qui ante abundobont gratia, postea tamen propter perfidiom suam egere cœperunt: qui autem pauperes erant populi nationum, jam per fidem Christi satiantur et abundant; sicut scriptum est: Edent pauperes et satiabuntur.*

Anagog. Sanctos Deus hic jejunantes satiat deliciis

æternis in cœlo, improbos hic se ingurgitantes torquet fame perenni in gehenna, juxta illud Isaiæ c. 65. 13. *Ecce servi mei comedent, et vos esurietis; ecce servi mei bibent, et vos sitietis; ecce servi mei lætabuntur, et vos confundemini.* Audi Tertull. lib. de Spectac. cap. 28. *Vicibus res disposita est; nunc illi lætantur, nos conflictamur.* Et paulo post: *Lugeamus ergo, dum Ethnici gaudent, ut, cum lugere cœperint, gaudeamus.*

Idem lib. de Idolis cap. 13. *Sæculo*, ait, *gaudente lugeamus, et sæculo postea lugente gaudebimus. Sic et Lazarus in sinu Abrahæ refrigerium consecutus, contra dives in tormento ignis constitutus, alternas malorum et bonorum vices æmula retributione compensant.*

Et S. Aug. sermon. 227. de Tempore: *Pauper*, ait, *beatitatem emit mendicitate, et dives supplicium facultate.*

Donec sterilis peperit plurimos.] Pendet hæc sententia a vers. 4. celebrat enim nunc Dei fortes infirmantis et infirmos fortificantis potentiam, ejusque quid eximium et quasi summum assignat. Idque significat τὸ *donec;* pro eo enim Hebr. est עד *ad*, pro quo Sept. vertunt *quia;* Chald. *etiam;* Vatab. *adeo ut.* Sensus ergo est, quasi dicat: Deus potentissimus sæpe fortes infirmat, et infirmos corroborat, *donec*, id est *usque adeo*, ut faciat sterilem, qualis ego eram, parere septem, id est, multos filios; fœcundæ vero ei filiis abundanti, qualis erat Phenenna, deinceps partus sistat, ut fiat sterilis, imo proles jam genitas sensim auferat, aut pauperes miserasque et infirmas efficiat. Ita S. Hieron. in Quæst. Abulens. Vatabl. Jans. Tradunt Hebræi quod Phenennæ tot moriebantur filii, quot nascebantur Annæ, ita ut nato Annæ Samuele primogenito moreretur primogenitus Phenennæ, et ita deinceps; sed hoc refutat S. Hieron. et alii. Sic τὸ *donec* significat rei extremum et summum 1. Reg. c. 30. 4. *Planxerunt, donec deficerent in eis lacrymæ.* Et 2. Reg. c. 23. 10. de Eleazaro: *Percussit Philisthæos, donec deficeret manus ejus. Et* 3. Reg. 18. 28. de Sacerdotibus Baal: *Incidebant se juxta ritum suum cultris et lanceolis, donec perfunderentur sanguine.* Sap. 10. 13. de Joseph: *Non dereliquit eum, donec afferret illi sceptrum regni.*

Pro *plurimos* Hebr. est *septem.* Unde Josephus ait Annam peperisse septem filios; verum v. 21. tantum numerantur quinque, ut addito Samuele sint sex. Rabbini nonnulli pro Samuele substituunt duos ejus filios, ut fiant septem proles Annæ. Rursum Rabbi Salomon duos Phenennæ filios Annæ assignat, ut septem habeat, idque quia quoties ipsa pareret, toties duo semper Phenennæ filii morerentur. Cumque duo tantum superessent, hos illa rogata suis precibus conservavit: at hæ sunt illorum fabulæ, ut in hom. vocat Orig.

Dico ergo ad litteram: Anna peperit septem, id est, multos filios. Septenarius enim est symbolum multitudinis. Prophetat Anna instincta a Spiritu Sancto de filiis quos paritura erat v. 21.

Alleg. Phenenna significat Synagogam Judæorum, quæ jam parere Deo filios desiit; Anna Ecclesiam Christianorum, quæ plurimos ex omnibus gentibus filios Deo gignit. Unde Chald. vertit: *Sterilis implebitur prole*, scilicet plurima. Ita Origen. Theod. Procop. et S. August. 17. Civit. cap. 4.

Symbolice Cabalistæ: Anna, inquiunt, peperit septem, quia Samuel et שבע *Sceba*, id est, *septem*, suis characteribus eumdem exprimunt numerum, scilicet 377. Sublimius Philo lib. quod Deus sit immutabilis: Septenarius, ait, est perfectissimæ quietis et Sabbati symbolum; unde significat animum in Deo recumbentem et quiescentem, qualis erat Samuelis: *Samuel enim*, ait, *in solius Dei ministrorum ordinem adscitus, nemini præterea serviens, ab uno et solo honestatur; quis status est Septenarii animæ in Deo requiescentis, et nullis mortalibus occupatæ negotiis.*

Tropol. Eucherius: *Vir sanctus*, ait, *qualis erat Samuel, est instar multorum; quia pluris est apud Deum, pluraque ab eo impetrat quam multi cæterorum*, juxta illud Eccl. 16. 3. *Melior est unus timens Deum, quam mille filii impii.* Vide ibi dicta. Audi S. Chrys. hom. 40. ad pop. *Helias*, inquit, *unus erat; sed totus mundus non erat dignus qui rependeretur ei. Et mundus quidem innumera millia sunt, sed non sunt millia, cum nec ad unius mensuram perveniant.*

Et Philo lib. de Decalogo, quærens cur Deus in singulari dicat: *Non occides; non mœchaberis*, respondet: *Quia quicumque Deo paret ac legibus, æquatur frequentissimo populo, vel potius omnibus gentibus, imo mundo universo.* Rursum: *Apud homines*, ait, *injusta multitudo pluris quam unus justus æstimatur; apud Deum vero bonitas rara præfertur iniquis innumeris.*

Insuper anima peccatrix, ideoque bonorum operum sterilis parit plurimos, cum pœnitens multos fidei, spei, pœnitentiæ, eleemosynæ, charitatis, aliarumque virtutum actus producit: ac vice versa anima sancta, quæ bonis operibus abundabat, dum in peccatum mortale prolabitur, sterilescit adeo, ut non tantum nulla bona opera et merita pariat, sed et præterita dissipet et disperdat. Audi S. Basil. in cap. 1. Isaiæ ad illa: *Regionem vestram alieni comedunt. Vide*, ait, *juvenem quempiam a puero intra ædes educatum; alacriter et studiose ad orationem prodeuntem, nullum transmittentem beneficientiæ officium, æterni illius judicii memorem, jugiter acquiescentem sermoni doctrinæ: talem denique mihi considera in fornicationem prolapsum. Quonam pacto miserabilem illum e proximo consequitur omnimoda conversio priorum laborum. Conscientia commissi facinoris non jam eum comitatur, ut se conferat ad orationis locum: non idem in cœtu consistit eorum qui in arcano secessu deflent. Fit hinc ad orationem cunctantior. Denique sensim illius menti se inserit meditatio ut a proposito deficiat. Denique ad omnimodam perditionem per varios errorum anfractus adducitur.* Ad hæc Orig. hom. de Elcana: *Sterilis*, ait, *erat in me anima mea, non afferebat fructus justitiæ; nunc autem ubi per fidem Christi meruit gratiam Spiritus Sancti et implevit eam spiritus timoris Domini, certum est quod sterilis peperit septem.* Et nonnullis interjectis: *Fœcunda*, ait, *in propagine erat caro mea habens plurimos carnis fructus, fornicationem, immunditiam, impudicitiam, idololatriam, etc. Hæc erat carnis nostræ numerosa progenies: sed cum venimus ad fidem crucis Christi, et mortificationem Jesu cœpimus circumferre in corpore nostro, et mortificare membra nostra quæ sunt super terram, et exhibere ea servire justitiæ et sobrietati; tunc fœcunditas probrosæ hujus generationis exclusa est, et hoc modo fœcunda in filiis infirmata est.*

Denique, *Sterilis*, ait S. Franciscus, *est pauperculus, humilis, sanctusque religiosus, qui generandi in Ecclesia*

filios non habet officium. Hic pariet in judicio multos, quia quos nunc privatis orationibus et bonæ vitæ exemplo convertit ad Christum, illius gloriæ tunc judex ascribet. Quæ multos habet filios infirmabitur; quia prædicator vanus et loquax, qui multis nunc quasi sua virtute genitis gaudet, cognoscit tunc se nihil proprii habere in eis. Ita Annales Waddingi anno Christi 1220. num. 30. et S. Bonav. in vita S. Francisci.

6. Dominus mortificat et vivificat, deducit ad inferos et reducit.] Primo, cum mortuos ad vitam resuscitat: item cum animas patrum ex inferis, id est, ex limbo per Christum resurgentem eduxit, ait Theodor. ac dum animas plene purgatas e purgatorio ad cœlum traducit: unde Chald. vertit: *ab inferis deducit ad vitas æternitatis.* Rursum cum sanis morbum lethalem immittit, ac deinde iis pœnitentibus et supplicantibus sanitatem vitamque restituit, ut fecit Ezechiæ regi, Isaiæ cap. 38. Secundo, dum quem tot ærumnis affligi permittit, ut pene mori cogatur, ac deinde humiliatum iis liberat et prosperat. Tertio, cum sterilem, qualis Anna erat, fœcundat, et in prolibus quasi vivificat. Sterilis enim est quasi lignum aridum et emortuum, juxta illud Isaiæ 56. 6. *Non dicat eunuchus: Ecce ego lignum aridum.* Et Apostolus Rom. 4. 19. loquens de Abraham sene et Sara sterili: *Non,* inquit, *infirmatus est fide, nec consideravit corpus suum emortuum, cum jam fere centum esset annorum, et emortuam vulvam Saræ.* Et Ezech. cap. 17. 24. *Siccavi lignum viride, et frondere feci lignum aridum.* Sic enim Deus arbores in hyeme defrondans et siccans mortificare videtur, in vere vero easdem frondere faciens rursus vivificare.

Alleg. Deus mortificat Synagogam Judæorum, vivificat Ecclesiam Christianorum, ait S. Greg. Beda, Angelomus.

Tropol. S. August. lib. 17. Civit. cap. 4. Dominus, cum in nobis carnales affectus mortificat, spirituales spiritumque vivificat: mortificatio enim carnis est vivificatio spiritus, uti docet S. Paulus. Unde Orig. *Deus,* ait, *occidit Paulum persecutorem eumque vivificavit ut fieret Apostolus Christi.* Audi S. Ambr. serm. de Jojun. *Occidit Deus primum in nobis homicidia, adulteria, scelera, furta per baptismum; et sic nos tamquam novos homines æternitatis immortalitate vivificat. Morimur ergo peccatis per lavacrum, regeneramur autem vitæ per spiritum.* Et paulo post: *Occidimur,* ait, *quodammodo, cum desinimus esse quod fuimus; novo enim pietatis genere in uno eodemque homine impius et adulter occiditur, ut misericors renascatur et castus. Interimitur idololatria, ut religio propagetur. Fornicator et ebriosus extinguitur, ut continens et sobrius procreetur. Sic ergo mortificat Dominus ut vivificare faciat: sic occidit ut prosit: sic verberat ut emendet. Hæc est igitur circa homines suos tota ejus severitas, ut in his peccata puniantur, anima conservetur; auferantur detestanda vitia, virtutes optimæ nutriantur.*

Audi S. Greg. hic: *Deum,* inquit, *ad inferos ducere est peccatorum corda æternorum cruciatuum consideratione terrere; reducere est territas pœnitentium mentes spe vitæ indeficientis attollere. Tunc quippe peccare desinimus, cum futura tormenta formidamus.*

7. Dominus pauperem facit et ditat, humiliat et sublevat.] Deus enim hunc pauperem facit, illum divitem; hunc humilem et abjectum, illum sublimem et elevatum, imo unum eumdemque pauperem et abjectum, mox divitem et sublimem effecit, præsertim cum superbum humiliat, et humiliatum exaltat.

8. Suscitat de pulvere egenum, et de stercore elevat pauperem.] Pagninus: *Exaltat mendicum, ut sedeat cum principibus, et solium gloriæ teneat.* Sic Job bonis omnibus ipsaque sanitate spoliatum, ac sedentem in sterquilinio elevavit, et ad pristinam regni gloriam reduxit, imo eamdem duplicavit. Sic Saulem ab asinis evexit ad sceptrum; sic David ab ovibus earumque fimo extulit ad gloriam regni Israelis. Sic Joseph e carcere evexit ad principatum Ægypti. Mystice S. Gregor. Deus peccatorem suscitat e pulvere, cum e veniali culpa; e stercore, cum e mortali eum per pœnitentiam elevat ad gratiam.

Celebrat hic Anna Dei potentiam per quinque antitheses, ut ostendat Deum posse quemlibet ex imo elevare ad summum, et vicissim ex summo in imum dejicere, ac proinde nec sublimi ac felici vane gloriandum esse in sua sorte, nec humili et misero in sua infelici fortuna desperandum: Deum enim posse utriusque vices commutare, ac reipsa sæpe commutare, cum superbos deprimit et humiles extollit, uti hic Annam extulit et Phenennam depressit.

Domini enim sunt cardines (Vatabl. *columnæ*) terræ, et posuit super eos orbem,] q. d. Deus mundi cardines in sua habet manu et potestate; quanto magis ea quæ jam dixi efficere potest? Per cardines terræ Angelom. Hugo, Abulens. Dion. et Jansenius accipiunt quatuor terræ extremas partes sive climata, scilicet Orientem, Occidentem, Aquilonem et Meridiem. Secundo, noster Sanchez accipit duos cœli polos; super hos enim gyrantur cœli, omnesque orbes planetarum et elementorum circa terram, quasi dicat: Sicut Deus duos polos mundi Arcticum et Antarcticum constituit, quasi duos cardines cœli et terræ, ut circa eos assidue moveantur et gyrentur omnes cœli et elementa, quo fit ut nunc eleventur, nunc deprimantur; sic pariter Deus gyrat omnes homines omnesque creaturas, ut eas nunc elevet et beet, nunc deprimat et affligat. Verum hi proprie sunt poli cœli non cardines terræ, unde super eos positi sunt cœli, non terra. Tertio, alii per cardines accipiunt centrum terræ; huic enim quasi basi incumbit terra totusque orbis. Quarto, alii accipiunt mare, dicentes cum Thalete terram quasi ratem innatare aquis, juxta illud Psalm. 23. *Ipse super maria fundavit eam.* Verum hoc refellit Arist. et Philosophi lib. 3. de cœlo cap. 1. Quinto, ergo genuine pro *Cardines* Hebr. est מצוק *Matsuke,* id est, *fundamenta* sive *bases* et *columnæ* terræ; quare per catachresim simpliciter per ilia accipias ipsam terræ firmitatem et soliditatem, ipsi a Deo in creatione mundi inditam, et semper conservatam ac conservandam; in hac enim quasi in firmis cardinibus basibusque suffulta terra, stabilis, firma et immota consistit, ut non tantum se, sed et orbes omnes cœlestes et elementares quasi basis et columna solidissima fulciat et sustentet. Terra enim nullos habet cardines vel bases, sed immutabilis Dei voluntas et potestas, quæ eam semper fulcit et firmat, unica est ejus basis, columna et cardo, ait S. Basil. hom. 1. Hexam. et Nazianz. Orat. 34. Terra enim in aere est

pendula, ibique Dei voluntate quasi cardine firma consistit.

Symbolice, cardines terræ sunt principes et prælati: hi enim sunt quasi bases et columnæ Reipub. ita S. Hier. in quæst. Unde Cardinales sunt dicti, quod ipsi sua prudentia et sanctitate debeant esse cardines Ecclesiæ, et columnæ basesque fidelium. Ac Hebr. *Adon*, id est, Dominus dicitur ab אדן *eden* id est, basis, æque ac græce βασιλεύς, id est, rex, βάσις, quod rex sit regni basis et fulcrum. Ita S. Greg. Beda, Angelom. Jansen. et alii.

Rursum cardines Ecclesiæ imo mundi sunt viri justi et sancti, ait S. Hier. Nam ut ait Ruffin. Præfat. in vitas Patr. *Quis dubitat mundum precibus stare sanctorum?* unde pro *cardines terræ*, S. Hier. in quæst. vertit. *afflicti* (Radix enim *tsuc* significat arctare, angustiare, affligere) *terræ*, id est, humiles et pauperes spiritu, super quos ajunt Hebræi Deum posuisse orbem, quia eorum sanctitate et precibus stat, et conservatur, ne sicut Sodoma igne cœlesti ob scelera sideretur, vel aquis mergatur, uti mersus est in diluvio tempore Noe. Ita ex Hier. Rupert. lib. 1. de Sapientia c. 28. quem audi: *Et afflicti terræ, qui sunt nisi humiles et contriti corde? super illos plane qui hujusmodi sunt. Dominus orbem posuit: quia super eos qui præteritam infirmitatem memoriter tenentes, humilis apud se conscientiæ sunt, Dominus Ecclesiam suam collocavit; qui videlicet tanto clementius, tanto compatientius eumdem orbem portare possunt, quanto amplius clementis atque compatientis gratia se indiguisse meminerunt.*

Idem Rupert. lib. 3. in Matt. cap. 4. *Afflictio hæc*, ait, *humilitas est, quæ ad portandum orbem constantes eos facit et fortes.* Unde R. Jonathan apud Lyran. pro *afflicti terræ*, vertit *fortes terræ;* vir enim, dum se suaque membra coarctat, fit fortior, sic et humilis. Talis erat Abraham, de quo S. Amb. l. de Abraham c. 6. *Unde discimus*, inquit Ambr. *quantus murus patriæ sit vir justus, et quemadmodum non debeamus invidere Sanctis nec temere derogare. Illorum etenim fides nos servat, illorum justitia ab excidio defendit. Sodoma quoque, si habuisset viros decem justos, potuit non perire.*

Et Philo l. de migratione Abrahæ: *Nam revera*, ait, *fulcrum generis humani justus est, suas dotes communicans et in publicum usum conferens.* Et paulo post: *Oremus*, ait, *ut ceu columna in domo, in humano genere homo justus permaneat ad calamitatum remedium. Nam hoc incolumi de publica salute desperandum non est.*

Sic Deum ob S. Paulum in naufragio salvavit omnes qui cum eo erant in navi, numero 270. Actor. 27. 24. Sic Innocentius tertius Pontifex, cum S. Franciscum petentem ordinis sui confirmationem repulisset, per visionem vidit Ecclesiam Lateranensem, quæ est sedes Pontificis, et mater matrixque omnium totius orbis Ecclesiarum, labantem et ruentem inniti et fulciri humeris pauperis S. Francisci: quare illico eum quæri et advocari jussit, ejusque regulam et ordinem confirmavit. Ita habent Chronica S. Francisci. Sicut ergo Atlas rex (et ab eo mons) Mauritaniæ, ob inventam Astrologiam dicitur humeris sustinere cœlum; Sic et S. Franciscus et sancti sunt Atlantes orbis.

Aug. Chald. pro *cardines orbis* accipit *cœlum*, quod Deus piis; *et gehennam*, quam impiis præparavit. Sic enim vertit: *Ante Dominum revelata sunt filiorum hominis opera: ab inferiori parte apparavit gehennam improbis verborum suorum transgressoribus, et in justis voluntatem suam facientibus fundavit orbem.*

Porro Septuag. et ex eis S. Aug. 17. Civit. 4. hic addunt: *Deus votum voventi dat*, id quod per votum petit, ut hic Annæ dedit Samuelem.

9. PEDES SANCTORUM SUORUM SERVABIT.] Hæc est posterior pars Cantici, qua Anna prophetat de futuris, sicut priori hucusque de præteritis Dei beneficiis, Deum celebravit. Prophetat autem promitque septem miracula. Primum est hoc: *Pedes Sanctorum suorum servabit*, ne scilicet in culpam, indeque in gehennam corruant; ita S. Gregor. Unde Chald. *Corpus servorum justorum custodivit Deus a gehenna.* Per *pedes* significantur gressus, motus, actiones justorum, quas Deus dirigit, nec ubi offendant, cespitent, corruant. Unde cum Psalte cuique fideli jugiter orandum, præsertim dum domo vel cubiculo egreditur: *Perfice gressus meos in semitis tuis, ut non moveantur vestigia mea.* Ps. 16. 13. Nam ut idem ait Ps. 90. 11. *Angelis suis mandavit de te, ut custodiant te in omnibus viis tuis. In manibus portabunt te, ne forte offendas ad lapidem pedem tuum*; quia ut ait hic Abulensis; *Nulla est pars in toto corpore humano, quæ magis lædi possit quam pedes;* et quia super eos tota moles corporis sustentatur.

Mystice, pedes animæ sunt ejus affectus, quos ut dirigat fulciatque Deus, ne ad terrena labantur, jugiter invocandus est. Nam ut ait S. Aug. in Ps. 144. *Adimus Deum animo, non vehiculo, affectionibus non pedibus*, passibus mentis, non corporis. Idem Præfat. in Ps. 121. *Ad Deum*, ait, *ascendit volando qui ascendit amando.* Porro duo animæ pedes, quibus ad Deum imus, sunt humilitas et fortitudo, ait S. Gregor. Denique S. Bonav. in Ps. 118. v. 105. *Dictis pedibus*, inquit, *providere debemus ne inquinentur, ne illaqueentur, ne subvertantur, sed puri, liberi et firmi serventur. Inquinantur autem per luxuriam; illaqueantur per avaritiam; subvertuntur per superbiam, sed servantur per sanctimoniam. De primo: Lavi pedes meos, scilicet per pœnitentiam. Quomodo inquinabo illos, scilicet per luxuriam? Ecce pedum inquinatio. De secundo: Laqueos absconderunt pedibus meis. Ecce pedum illaqueatio. De tertio: calamitates meæ illico surrexerunt, pedes meos subverterunt. Ecce pedum subversio. De quarto: Pedes Sanctorum suorum servabit. Ecce pedum servatio.*

Nota: Septuag. pro *pedes* vertunt *annos: Benedixit*, inquiunt, *annis*, vel ut habent Sixtina: *annos justi*, dum eorum dies, menses et annos dirigit prosperat, bonis donisque suis cumulat ac promovet, ut ad annos beatæ æternitatis perveniant. Et ut explicat S. August. 17. Civit. cap. 4. *Ut cum illo sine fine vivat, cui dictum et anni tui non deficient.* Ps. 101. 28. *ibi enim stant anni: hic autem transeunt*, imo pereunt; antequam enim veniant, non sunt; cum autem venerint, non erunt, quia cum suo fine veniunt.

ET IMPII IN TENEBRIS, tum corporis (uti Sodomitæ Gen. 19. 11. et Ægypti Exod. c. 10. 21.) tum potius mentis, scilicet imprudentiæ cæcæ concupiscentiæ peccatorum, ac tandem utrisque in gehenna CONTICESCENT,] ex vehementi horrore, pavore et consternatione, ut se mutuo alloqui solarique nequeant. Audi

S. Gregor. 1. part. Pastor. cap. 11. *Cæcus*, inquit, *est qui supernæ contemplationis lumen ignorat: qui præsentis vitæ tenebris pressus, dum veram lucem nequaquam diligendo conspicit, quo gressus operis porrigat nescit. Hinc etenim prophetante Anna, dicitur: Impii in tenebris conticescent.*

Porro *conticescent*, hoc est, primo, obscuri erunt: sic enim lunam non lucentem et obscuram per catachresim vocamus silentem, juxta illud Virg. 2. Æneid. *tacitæ per amica silentia lunæ.* 2o. *Conticescent*, id est, immobiles erunt præ stupore, sicut Ægyptii in plaga tenebrarum pavidi et stupidi non audebant se loco movere, quasi *vinculis tenebrarum compediti*. Sap. 17. 2. Nam ut ibidem dicitur vers. 17. *Una catena tenebrarum omnes erant colligati*

3o. *Conticescent*, quia non habebunt quidquam excusationis, quod culpæ et gehennæ suæ obtendant (sed maledicent sibi, parentibus, omnibusque creaturis, quæ sibi peccati et damnationis fuere causa), hoc est, *convincentur et convicti silebunt.* Unde Chald. vertit: *Improbi transgressores dicti sui in gehennam in tenebris judicabuntur, ad ostendendum quod non quisquam sit in quo sit fortitudo puritatis ad diem judicii.*

Hinc gehenna vocatur Hebr. דומה *duma*, id est, silentium et locus silentii. Hinc et Virgil. l. 6. Æneid.

Et chaos et Phlegeton loca nocte silentia late.

Et Ovid. 5. Fastor.

Mox etiam Lemures, animam dixere silentum.

Et Seneca in Hippolyto:

Adiit silentem nocte perpetua domum.

Est hoc secundum Annæ oraculum.

Impii ergo *in tenebris conticescent*, id est, damnabuntur ad æternas gehennæ tenebras, qui hic se et sua superbe jactabant, et ubique gloriose se magnificantes personabant.

Quia non in fortitudine sua roborabitur vir,] ut Deo fortissimo prævaleat, vel resistere valeat. Refert hæc ad id quod præcessit, quasi dicat: Ideo Deus pedes Sanctorum suorum servabit, quia ipsi cognoscentes infirmitatem suam confisi sunt in fortitudine non sua, sed Dei, eumque suppliciter invocarunt; impios vero permisit labi in peccatum, et ruere in gehennam, quia ipsi in fortitudine sua confisi opem Dei invocare neglexerunt. Audi S. August. in Soliloq. cap. 25. *Sperabam aliquando in virtute mea, quæ tamen non erat virtus. Et cum sic volui currere, ubi magis stare credebam, ibi magis cecidi. Quod magis credidi posse per me, minus semper potui. Dicebam enim: Hoc faciam, illud perficiam, nec hoc, nec illud faciebam. Aderat voluntas, non erat facultas. Aderat facultas, non erat voluntas, quam de meis viribus confidebam. Nunc autem confiteor tibi, Domine Deus meus, quia non in fortitudine sua roborabitur vir. Non est enim hominis velle quod possit, aut posse quod velit, vel scire quod velit et possit, sed potius a te gressus hominis diriguntur.*

Causam dat idem S. Aug. 17. Civit. 4. *Cum enim*, inquit, *Dominus possidere nos cœperit; profecto adversarius qui noster fuerat, ipsius fit et vincitur a nobis, sed non viribus nostris, quia non in virtute sua potens est vir.*

10. Dominus formidabunt adversarii ejus,] tum tempore proximo, quo Philisthæi a Deo per meum Samuelem tonitruis et fulguribus exterriti diffugient, uti audiemus cap. 4. 7. et cap. 7. v. 10. tum quolibet alio, præsertim tempore Christi, qui tum in hac vita dæmones, Pharisæos, et infideles omnes vi spiritus sui percellet et prosternet; tum maxime in die judicii, quo eos adiget in tartara: tunc enim adeo formidabilis eis apparebit, ut dicant *montibus: Cadite super nos; et collibus: Operite nos, et abscondite nos a facie sedentis super thronum, et ab ira Agni, quoniam venit dies magnus iræ ipsorum, et quis poterit stare?* Apoc. 6. 17. Osee 10. 2. Lucæ 23. 30. Ita S. August. S. Gregor. Lyran. Abulens. et alii. Est hoc tertium Annæ vaticinium, sequitur quartum.

Et super ipsos in cœlis tonabit.] Hoc fecit Deus primo, cum per Samuelem oratione sua elicientem e cœlo fulgura et tonitrua Philisthæos perculit, ut dicetur cap. 7. v. 10. et cap. 12. v. 18. Secundo, cum super Christum intonuit in Baptismo, Transfiguratione, et alias, Joan. 12. 28. *Hic est filius meus dilectus*, etc. ac rursum cum in Pentecoste per tonitru et linguas igneas misit Spiritum Sanctum in Apostolos (unde Sept. vertunt: *Ipse ascendit in cœlos et tonuit*) ut ipsi pariter voce tonarent, et vita fulgurarent, itaque Judæos et gentes percellerent, eosque Christo subjicerent. Unde S. Hieron. S. Paulum vocat: *tonitru gentium.* Et Christus Jacobum et Joannem vocavit *Boanerges*, id est, filios tonitrui.

Denique in die judicii sententiam damnationis in impios detonabit et fulminabit, dicens: *Ite, maledicti, in ignem æternum.*

Mystice, tonat in anima peccatrice Deus, cum ei injicit minas, metusque gehennæ, ut ex terrestri fiat cœlestis, imo ex terra fiat cœlum. Nam ut ait S. Ambr. in Ps. 118. serm. 12. *Cœlum dicitur, qui vitam Angelorum custodia integritatis exercet, et corpus suum continenti sobrietate moderatur.* Audi S. Hieron. in Ps. 133. v. 3. *Multi de terra cœli fiunt, et multi de cœlo terra. Infelix Judas cœlum fuit, et factus est terra. Paulus Apostolus, eo tempore quo persequebatur Ecclesiam, terra erat: confessus est, et cœlum factus est.*

Et S. Bern. serm. 27. in Cant. *Habet*, inquit, *Ecclesia cœlos suos, homines spirituales vita et opinione conspicuos, fide puros, spe firmos, latos charitate, contemplatione suspensos. Et hi pluentes pluviam verbi salutarem tonant increpationibus, coruscant miraculis.*

Dominus judicabit fines terræ, et dabit imperium regi suo, et sublimabit cornu Christi sui.] Hebr. et Chald. *Messiæ suo.* Est hoc quintum, sextum et septimum Annæ oraculum de Christo post mille et trecentos annos nascituro, quo illi eminus quasi applaudit et gratulatur; ubi adverte Annam esse primam in Scriptura quæ hic exprimat nomen Messiæ sive Christi. Hucusque enim in Pentateucho, Josue et Judic. nomen Christi non audivimus.

Nota hæc tria proximo referri posse ad tempus Annæ et Samuelis, ac Saulis et Davidis, quos Samuel reges constituit et consecravit; unde Septuag. pro מלכו *malcho*, id est, *regi suo*, legentes in plurali מלכנו *melachenu*, id est, *regibus nostris*, vertunt: *Ipse dabit fortitudinem regibus nostris;* sed sub his omnibus præcipue intelligit Christum, eorum antitypum: Christus enim solus judicabit fines totius terræ. Simili modo Isaias cap. 14. parabolice per casum Luciferi

de cœlo describit casum Nabuchodonosoris, vel potius Balthasaris: ac Ezechiel cap. 28. per casum Cherubini describit casum et occasum Tyri.

Sensus ergo est quasi dicat: Deus per meum Samuelem *judicabit fines terræ*, scilicet Sanctæ, sive Palestinæ. Samuel enim judex Israel obibat celebriores urbes judicando, et lites quaslibet totius populi dirimendo, itaque totum Israelem in pace et religione conservabat, ut patebit cap. 7. v. 10.

Rursum Dominus per meum Samuelem *dabit imperium* (Hebr. עז oz, id est, *fortitudinem) regi suo*, primo, puta Sauli (Samuel enim unxit Saulem in regem, qui proinde unctus ab eo fortiter propugnavit Israelem, ac Philistæos aliosque ejus hostes prostravit.) Denique Dominus per Samuelem sublimabit *cornu*, id est regnum, fortitudinem et gloriam *Christi sui*, puta Davidis, ut Sauli succedens eum superet, ac Israelis regnum longe lateque propaget. David ergo fuit Christus, id est, unctus Domini, ac ab eo mire dilectus et electus, ut ex eo nasceretur Christus.

Quocirca hæc omnia magis spectant ad Christum. Deus enim per Christum judicavit fines terræ, non tantum Sanctæ, sed totius mundi, cum omnes gentes per prædicationem Apostolorum Christi fidei et legi Evangelicæ subjecit, ut Christum omnium gentium sit princeps, rex et legislator, juxta illud Psal. 2. *Postula a me, et dabo tibi gentes hæreditatem tuam et possessionem tuam terminos terræ*. Et Ps. 71. 1. *Deus, judicium tuum regi da, et justitiam tuam filio regis, judicare populum tuum in justitia, et pauperes tuos in judicio*, quod maxime de Salomone Davidis filio, sed præcipue de Christo utriusque filio et antitypo dictum est. *Deus* ergo dedit fortitudinem et *imperium regi suo*, quando Christum omnium gentium regem et Dominum constituit, illasque omnes per Apostolos illi subjecit: quare tunc pariter *sublimavit cornu*, id est, robur, regnum et gloriam *Christi sui*.

Rursum et magis id faciet Deus in die judicii. Tunc enim per Christum judicem judicabit omnes omnium terrarum temporumque gentes et homines, ac fideles sibi obedientes cœlo, infideles sibi rebelles inferno adjudicabit. Quare tunc ut rex cœli et terræ absolutus, omnibus omnino Angelis et hominibus imperabit, ac tunc Deus cornu regni et gloriæ ejus sublimabit usque in cœlum empyreum, ut ibi cum sanctis suis in omni felicitate regnet et triumphet in æternum. Unde Chald. hæc referens ad tempora Antichristi, Gog et Magog. sic vertit: *Favet ultimum de Gog et Magog, et exercitu gentium raptorum qui venerunt ex finibus terræ, et dabit fortitudinem regi suo, et multiplicabit regnum Messiæ sui*.

Tropol. S. August. lib. 7. Civit. 4. hæc attribuit cuilibet fideli, sancto et beato: hic enim est Christus, id est, unctus, scilicet chrismate Christi in Baptismo et Confirmatione; ideoque quasi athleta, victor, rex et triumphator mundi, carnis, et diaboli, cum Christo regnabit in cœlo per omnia sæcula.

Porro hæc aliter exponit R. Jonathan filius Uziel in translatione sua Chaldaica, eumque sequentes Rabbini posteriores, qui negant Christum venisse; unde hæc a Christo detorquent ad Levitarum successum, potentiam, et victorias quas habituri erant sub Samuele, et deinde sub Machabæis, quasi illas Deo revelante Anna præscivεrit, et hic prædixerit. Vide Abulensem hic q. ult. et Lyranum.

11. Puer autem erat minister in conspectu Domini ante faciem Heli Sacerdotis:] nimirum discebat legis rudimenta, ac canere (hoc enim erat officium Levitarum: unde filii Samuelis fuere cantores, imo eorum præfecti. 1. Paral. cap. 6. et 25.) custodire tabernaculum, lucernas accendere, et cætera quæ ad officium Levitarum spectabant obire, ait Abulensis; ac ut ait S. Gregor. *Erat fratribus utilis, Deo devotus*. Unde S. Chrysost. hom. de Samuele: *Quamquam, ait, in puero ætas erat immatura, virtus tamen erat matura; omnibus enim in templum ascendentibus multa pietatis ac religionis magister factus est*. Audi S. Aug. in Ps. 98. *Samuel quid fecit infans ad templum datus? omnes ætates suas inter sancta Sacramenta Dei peregit, ab ineunte ætate famulus Dei. Ipsius coma promittebatur, et potus aqua erat*, ait Josephus, *et quidem usque ad ejus mortem*, inquit Philo de nazaræatu c. 1. v. 57. Audi S. Hieron. epist. ad Lætam de instit. filiæ: *Anna filium quem Deo voverat, postquam obtulit in tabernaculo, numquam recepit; indecens arbitrata, ut futurus propheta in ejus domo cresceret, quæ adhuc alios filios habere cupiebat. Denique postquam concepit et peperit, non est ausa ad templum accedere, et vacua apparere coram Domino, nisi prius redderet quod debebot: talique immolato sacrificio reversa domum, quinque liberos sibi genuit, quia primogenitum Deo pepererat. Miraris felicitatem sanctæ mulieris? imitare fidem. Ipse, si Paulam miseris, et magistrum me, et nutricium spondeo: gestabo humeris, balbutientia senex verba formabo, multo gloriosior mundi philosopho, qui non regem Macedonum Babylonio periturum veneno, sed ancillam et sponsam Christi erudiam regnis cœlestibus offerendam*.

Nota τὸ *ante faciem Heli*. Magnus enim ad virtutem stimulus est, si quis videat se in conspectu viri magni, ut Pontificis vel Principis versari, ab eoque videri et notari. Audi Senecam lib. 1. ad Lucilium epist. 10. *Sic vive cum hominibus, tamquam Deus videat: sic vive cum Deo, tamquam homines audiant*. Et eodem lib. epist. 11. *Aliquis vir bonus nobis eligendus est, ac semper ante oculos habendus, ut sic tamquam illo spectante vivamus et omnia tamquam illo vidente faciamus. Magna pars peccatorum tollitur, si peccaturis testis assistat. Aliquem habeat animus quem vereretur, cujus auctoritate secretum suum etiam sanctius faciat. O felicem qui sic aliquem vereri potest, ut ad memoriam quoque ejus se componat atque ordinet! Elige itaque Catonem*.

12. Porro filii Heli filii Belial,] id est, erant improbissimi et impiissimi, ideoque Deus per Samuelem Heli cum filiis castigavit, et morte punivit, ut sequitur.

13. Nescientes Dominum,] practice, id est, Domino non servientes, legi ejus inobedientes, sacra profanantes, sacrificia sacrilege violantes, carnes victimarum Deo eripientes, et sibi arrogantes: quia ut ait S. Gregor. *pravitatem exercebant operis, sed non errabant in fide conditoris*. Talibus sacerdotibus intentat Deus per Osee cap. 4. v. 6. *Quia tu scientiam repulisti, repellam te ne sacerdotio fungaris mihi*. Præclare Nazianz. Deum sic definit: *Deus est quem omnia nesciunt, omnia metuendo sciunt*. Porro Philo, l. de Sacerdotum præmiis, docet Sacerdotes debere semper

Dei sui, utpote cujus Sacerdotes sunt, meminisse. *Dum enim*, inquit, *assuescunt semper alimenti partem Deo decidere, numquam in ejus oblivionem veniunt: qua in re nihil in vita potest contingere homini felicius.* Idem de Essæis ita scribit lib. de Vita contempl. *Perpetuam habent Dei memoriam, ut ne in somnis quidem aliud eis obversetur, quam imagines divinarum pulchritudinum. Et sunt in his qui somniando produnt præclaras sacræ philosophiæ sententias.*

Imo de quolibet fideli ita scribit D. Greg. Nazianz. Orat. 33. sub initium: *Nec enim*, ait, *tam sæpe spiritum ducere, quam Dei meminisse debemus. Imo si dici hoc potest, aliud nihil quam hoc faciendum.*

Causam dat S. Bernard. lib. de Inter. domo cap 9. *Nam sicut*, inquit, *nullum est momentum quo non fruiamur Dei misericordia; sic nullum esse debet momentum in quo illum præsentem non habeamus in memoria.*

Neque officium Sacerdotum ad populum.] Hoc est primum filiorum Heli peccatum, quod scilicet nescientes Dominum, nescientes pariter officium suum, tum practice, tum speculative; quia enim non curabant Deum, Deique legem et officium suum observare, hinc nec curabant eam legere et scire, ne hæc scientia pareret eis conscientiam et remorsum peccati; atque hæc est causa cur multi suis libidinibus addicti fiant athei, ut scilicet eis libere indulgeant sine metu numinis et vindictæ: hic enim metus eorum cupiditates vel frænaret, vel morderet, ac sensum voluptatis eorum magno pavoris dolorisque sensu mistum dilueret et infringeret; nolunt ergo scientiam et conscientiam suis cupediis oblatrantem et occlamantem.

Taxantur hic quatuor scelera filiorum Heli ex gula manantia. Primum, ignorantia officii sui jam dicta; secundum, rapina victimarum, nimirum quod cum ex victima tantum pectusculum et armus dexter Sacerdoti deberetur, Levit. 7. v. 32. ipsi quaslibet victimæ partes, præsertim pinguiores et delicatiores sibi usurparent. Rursum quod id facerent vi, rapientes eas invitis offerentibus. Denique quod id facerent antequam victima Deo per cremationem ab ipsis esset immolata, et caro cocta lixaque. Primum enim debebat Deo hostia pacifica offerri eoquique, ac deinde pectusculum et armus dexter dabatur Sacerdoti, reliqua caro offerenti.

Sic et apud Gentiles non nisi peracto sacrificio eo vesci licebat. Unde proverbium: *Haud immolata sacra sæpe devorat*, quod jactabatur in intemperantes et ventri deditos, quales erant filii Heli.

17. Erat ergo peccatum puerorum grande nimis coram Domino, quia retrahebant homines a sacrificio Domini.] Regia legunt: *quia detrahebant homines sacrificio domini;* Hebr. est נאצו *niatsu*, id est, ut Chald. et Septuag. *spernebant*, despectui habebant, abominabantur sacrificium Domini, videntes illam irreligiosam avaritiam et gulam Sacerdotum.

Vide hic quam grave sit peccatum Sacerdotum, ob scandalum quod datur laicis. Unde Deus Osee cap. 3. *Audite*, inquit, *hoc, Sacerdotes, etc. quia vobis judicium est quoniam laqueus facti estis speculationi, et rete expansum super Thabor.* Audi S. Gregor. homil. 17. in Evangel. *Nullum, fratres charissimi, ab aliis majus præjudicium quam a sacerdotibus tolerat Deus quando eos quos ad aliorum correctionem posuit, dare de se exempla pravitatis cernit: quando ipsi peccamus, qui compescere peccata debuimus. Plerumque, quod est gravius. Sacerdotes qui propria dare debuerant, etiam aliena diripiunt. Plerumque si quos humiliter, si quos continenter vivere conspiciunt, irrident. Considerate ergo quid de gregibus agatur, quando pastores lupi fiunt.* Et inferius: *Imploremus Hieremiæ lacrymas: consideret mortem nostram, et deplorans dicat: Quomodo obscuratum est aurum, mutatus est color optimus, dispersi sunt lapides Sanctuarii in capite omnium platearum? Aurum quippe obscuratum est; quia Sacerdotum vita quondam per gloriam virtutum clara, nunc per actiones infimas ostenditur reproba. Color optimus est mutatus, quia ille sanctitatis habitus per terrena et abjecta opera ad ignominiam despectionis venit.* Lege sequentia.

18. Samuel autem ministrabat ante faciem Domini, puer, accinctus Ephod lineo.] Ephod polymitum et gemmatum continens Rationale cum 12. gemmis, in quibus insculpta erant nomina 12. tribuum Israel, erant proprium Pontifici: at Ephod lineum erat vestis Levitarum, qualis erat Samuel, eratque simile superpelliceo, quali vestiuntur pueri choraules canentes in templo. Ita duplex hoc Ephod distinguunt S. August. quæst. 41. in lib. Judic. et S. Hieron. contra Jovin. Minus recte ergo Procop. et Theodor. censent hoc Ephod Samuelis fuisse Sacerdotum, illi ab Heli Pontifice concessum ob admirabile Dei gratiam in ipso resplendentem.

Tropol. B. Petrus Damiani lib. 2. ep. 10. *Linum*, ait, *laboriose pervenit ad candorem, et clerici modo litterarum studiis insudando, modo quibusdam gradibus ascendendo, difficile promoventur ad sacri ordinis dignitates.* Et S. Greg. hic: *Bene*, inquit, *Samuelis vestis linea fuisse perhibetur, ut novi Sacerdotis gloria aperte ostenderet, quod novæ pudicitiæ moribus splenderet.*

20. Reddat tibi Dominus semen (prolem) de muliere hac, pro fœnore quod commodasti Domino,] id est, pro commodato vel dono quod obtulisti et dedisti Deo, puta pro tuo Samuele, quem mihi quasi Dei Pontifici obtulisti.

21. Visitavit ergo Dominus Annam, et concepit et peperit tres filios et duas filias.] Ecce hic fuit fructus partim benedictionis Heli Pontificis, partim oblationis Annæ, quæ suum Samuelem Deo obtulerat: nam pro uno Samuele quinque proles ei reddidit Deus. Discant hic parentes aliquos filiorum dicare Deo; hi enim eis benedictionem in bonis tam spiritualibus quam temporalibus impetrabunt.

Et magnificatus est puer Samuel apud Dominum,] hoc est, crevit ætate, sapientia et gratia, non tantum apud homines, sed et apud Deum, uti explicat v. 26. Unde Samuel fuit typus Christi, de quo ait Lucas cap. 2. v. ult. *Jesus proficiebat sapientia, et ætate et gratia apud Deum et apud homines.* Tropologice, S. Greg. *Notandum*, inquit, *est quod puer Samuel dicitur, et magnificatus. Cur ergo puer, nisi quia humilis? Et cur magnificatus asseritur, nisi quia ad perfectionis celsitudinem erat sublimatus?* Et ad novæ legis prædicatores idipsum adaptans: *Puer*, inquit, *et magnificatus in conspectu Domini Samuel dicitur, quia novus ordo prædicatorum, etsi ad magnæ conversationis celsitudinem pervenit, humilitatis suæ virtutem non perdidit. Magnificari quippe non prodesset, si puer esse desisterat:*

quia humilitate amissa, placere omnipotenti Deo de conversationis altitudine non valeret.

22. DORMIEBANT CUM MULIERIBUS, QUÆ OBSERVABANT AD OSTIUM TABERNACULI.] Chald. *Quæ veniebant ad orandum in tabernaculi porta.* Joseph. *Quæ ad Dei religionem accedebant, et in ea perseverabant.* Erant enim hæ fœminæ piæ, quæ se Deo ad ei in tabernaculo serviendum dicarant, inter quas educata fuit B. Virgo uti sunt nostræ moniales, de quibus dixi Exod. 38. Hæc verba jam desiderantur in Septuag. Est hoc tertium filiorum Heli scelus, scilicet luxuria, puta adulterium et sacrilegium, quod scilicet fœminas Deo dicatas violarent, idque in loco sacro et tabernaculo: gulæ enim comes est luxuria, et venter vino æstnans despumat in libidines, ait S. Hieron. etiam sacrilegas. Unde Chald. v. 32. ait eos peccasse in domo Sanctuarii. Et S. Hier. in quæst. *Locus tabernaculi*, ait, *subversus est, et propter vitia Sacerdotum Dei Sanctuarium destitutum est.* Idem Hieron. in cap. 8. Ezech. *In exemplum Ophni et Phinees*, inquit, *idolorum scelera operamur in tabernaculo Dei, et fornicamur cum his quæ se militiæ et ministerio Dei voverunt.* Hebræi apud S. Hieron. in quæst. hoc peccatum extenuant, dicendo filios Heli non concubuisse cum mulieribus, sed tantum suasisse eis copulam cum maritis tempore menstrui; item ante tempus Purificationis 40. dierum a partu expletum; sed hæc sunt eorum figmenta quibus verba S. Scripturæ invertunt. Denique hæc scelera Sacerdotum commemorat Scriptura, ut indicetur cur Deus suscitarit Samuelem ad ea corrigendum.

Rursum, ut indicetur sanctitas Samuelis, qui inter tam improbos educatus tam probus tamen evasit. Audi S. Cyprianum lib. de singularitate Clericorum: *Mala*, inquit, *conversatio corruptionem seminat, cupiditatem concipit, ignominiam parit, rabiem concitat, purrigit furiam, lasciviam pascit, petulantiam nutrit, casus exaltat, ruinas ædificat, perditione gaudet, interitum fovet, confusionem mercatur, thesaurizat opprobrium, criminationes exaggerat, accusationes inflammat et catervatim in fascem glomerans numerosas indagines captionum, per infinita dedecora simplices mores invehit in perniciem perditorum.*

Et S. Bern. epist. 24. ad Hugon. *Inter bonos*, inquit, *bonum esse salutem habet; inter malos vero, et laudem: illud tantæ facilitatis est quantæ et securitatis; hoc tantæ virtutis quantæ et difficultatis.* Quale nempe est illud *tangere picem et non inquinari ex ea? in igne sine læsione versari, et in tenebris absque caligine esse?* ubi alludit ad illa tria Scripturæ loca: *Qui tetigerit picem inquinabitur ab ea.* Eccl. 13. v. 1. *In medio ignis non sum æstuatus.* Eccl. 51. 6. *Factæ sunt tenebræ horribiles in universo terra Ægypti tribus diebus; ubicumque autem habitabant filii Israel lux erat.* Exodi 10. 22.

Porro hæc filiorum Heli luxuria procedebat partim ex gula, partim ex inobedientia, qua Deo patri suo rebellabant. Nam ut ait S. Greg. 35. Moral. cap. 13. *Adam, quia auctori suo esse subditus noluit, jus carnis suæ, quam regebat, amisit, ut in se ipso inobedientiæ suæ confusio redundaret, et superatus disceret quid elatus amisisset.*

Et S. Bernard. Serm. 1. in festo omnium Sanct. *Anima*, ait, *si regnare desiderat super membra sua, necesse est, ut sit ipsa superiori suo subjecta, quoniam tale inveniet inferius suum, qualem se exhibuerit superiori. Armatur enim creatura ad ulciscendam sui injuriam Creatoris. Et ideo noverit anima quæ rebellem sibi invenit carnem suam, se quoque minus quam oporteat superioribus potestatibus esse subjectam.* Causam dat S. August. in Psalm. 143. *Agnosce*, inquit, *ordinem. Tu Deo: tibi caro* (scilicet obediat) *quid justius, quid pulchrius? tu majori, minor tibi. Servi tu ei qui fecit te, ut tibi serviat quod est factum propter te. Si autem contemnis tu servire Deo, numquam efficies ut tibi caro: qui non obtemperas Domino, torqueris a servo.*

24. NOLITE FILII MEI.] Reprehendit Heli filios, sed semel dumtaxat, et nimis leniter. Peccavit ergo primo, quia ob tanta flagitia debebat eos acriter et crebro objurgare. Secundo, objurgatos, si se non emendarent, a sacrificiis amovere, et sacerdotio privare, ait Theod. 3. eos a se abdicare (exhæredare) et verberibus afficere, ait sanctus Chrys. lib. 3. de Monast. 4. et maxime peccavit, quod eos a puero non magis ad meliora flexerit, castigarit et correxerit: puerorum enim animi ad quidlibet flexiles sunt: grandævorum vero inflexiles, utpote in prava consuetudine radicati et obdurati. Tritum est illud:

Blanda patrum segnes facit indulgentia natos.

Porro modum corrigendi, ut scilicet severitas condiatur lenitate, docet S. Gregor. 2. part. Pastor. cap. 11. *Necesse est*, ait, *ut cum peccati vulnus in subditis corrigendo restringitur, magna se sollicitudine etiam districtor ipse moderetur: quatenus sic jura disciplinæ contra delinquentes exerceat, ut pietatis viscera non amittat.* Et mox: *Curandum est*, inquit, *ut rectorem subditis et matrem pietas, et patrem exhibeat disciplina.* Et paulo post: *Sollicita circumspectione providendum, ne ut districtio rigida, aut pietas sit remissa, etc. Erga subditos suos inesse rectoribus debet et juste consolans misericordia, et pie sæviens disciplina.* Exemplum dat Samaritanum, qui alligavit vulnera læsi, infundens oleum et vinum. Luc. 10. vers. 34. *Ut per vinum*, inquit D. Greg. *mordeantur vulnera, per oleum foveantur. Necesse quippe est ut quisquis sanandis vulneribus præest, in vino morsum doloris adhibeat, in oleo mollitiem pietatis, quatenus per vinum mundentur putrida, per oleum foveantur sananda. Miscenda ergo est lenitas cum severitate, faciendum quoddam temperamentum ex utroque, ut neque multa asperitate exulcerentur subditi, neque nimia benignitate solvantur.*

Vide de castigatione filiorum dicta Proverb. cap. 23. vers. 14.

NON ENIM EST BONA FAMA,] hoc est, pessima est fama. Est Miosis.

25. SI PECCAVERIT VIR IN VIRUM, PLACARI EI POTEST DEUS: SI AUTEM IN DOMINUM PECCAVERIT VIR, QUIS ORABIT PRO EO?] *In Deum*, non tantum ejus legem transgrediendo, (sic enim omnis qui peccat, in Deum peccat) sed ejus sacerdotium, sacra et sacrificia, itaque Dei sanctitatem violando et polluendo. Significat hoc peccatum non esse irremisibile, ut voluere Novatiani, sed difficulter remitti. Quis enim pro publico Dei ministro tam scelerato orare audeat? Sane Moses aliquis sit oportet. Audi S. Gregor. *Quis ei intercessor remanet, cum ille se transgrediendo præcipitet, qui ad intercedendum pro aliis ordinatus est?* Et

Origen. hom. 10. in Numer. *Qui*, inquit, *meliores sunt, inferiorum semper culpae et peccata suscipiunt; sacerdos autem si delinquat aut Pontifex, ipsum suum potest purgare peccatum, si tamen non peccet in Deum: de hujusmodi enim peccatis non facile remissionem aliquam videmus in legis litteris designari.* Et Novella 123. Justinianus: *Si*, ait, *illi quibus negotium datum est orandi pro populo, indigni ministerio Dei inventi fuerint, quomodo pro populi delictis placare Deum poterunt?* Hinc S. Leo ep. 90. ex Apostolica traditione probat, presbyteris aut diaconis pro crimine aliquo non esse per manus impositionem pœnitendi remedium concedendum, sed alia rigidiore ipsis satisfactione utendum.

Pro *placari ei potest*. Hebr. est פִּלְלוֹ *pillelo*, id est, *judicabit* vel *causam ejus cognoscet, Deus* (ita Pagnin.) ut si videat eum ab alio in quem peccavit prius fuisse læsum, vel aliam peccati excusationem habeat, ei parcat.

Porro Chald. Vatabl. et R. David per Hebr. *Elohim* intelligentes non Deum, sed judicem, sic vertunt et explicant: *Si peccaverit vir in virum, judicabit illum judex, litemque dirimet, et eum qui innocens est eripiet; si autem in Deum: quis cum illo, vel pro illo dijudicabitur? quis se judicem interponet?*

Et non audierunt vocem patris sui.] Quartum est hoc filiorum Heli scelus, scilicet contumacia et obstinatio. Causam subdit:

Quia voluit Dominus occidere eos.] Nota: prima causa, eaque directa et propria, cur filii Heli non audierint patrem monentem, fuit eorum prava et perversa voluntas in malo obstinata, ob quam noluerunt audire patria monita: S. tamen Script. hic more suo causam aliam indirectam assignat, scilicet in altissimam Dei providentiam et judicium id refert; nimirum quod Deus noluerit eorum ob tanta scelera toties iterata misereri, eisque dare gratiam efficacem, qua pœniterent, et mortem evaderent, sed permiserit eos in suis criminibus volutari et obfirmari, ut eos justissime totles merita morte puniret, ad reparandum scandalum toti populo ab eis datum, et ad exemplum terroremque aliorum Sacerdotum. Solet enim Scriptura passim inculcare Dei attributa, præsertim misericordiam et judicium, ut significet Deum omnium omnino rerum, tam bonarum quam malarum exactam habere providentiam, ut illas præmiet, has castiget. Hoc enim facit homines Deum timere et colere, eosque a peccatis coercet. Nullum enim majus est peccatorum frænum, quam Numinis metus, et Dei vindicis seria cogitatio.

27. Venit autem vir Dei (Propheta) ad Heli.] Quis hic vir? Abul. q. 22. putat fuisse Angelum specie viri indutum: R. Salomon et Rabbini recentiores censent fuisse Elcanam patrem Samuelis. Rabbini antiquiores apud sanctum Hieronymum in Quæst. arbitrantur fuisse Phinees Pontificem, qui vixit tempore Josue et Othonielis: censent enim ipsi Phinees esse Eliam; quare ipsum adhuc vivere, et victurum usque ad Antichristum, a quo occidetur. Sed hoc refutavi, Num. 25. 13. Incertum est ergo quis fuerit hic Propheta, eo quod Scriptura ejus nomen, genus aut stirpem non exprimat.

Quando venerit ad Heli pariter incertum est. Videtur autem venisse cum Samuel adhuc esset puer; tum quia id hic ejus pueritiæ subnectitur; tum quia, cum Samuel factus est grandior, Deus eo usus est ad Heli rursum commonendum, imo condemnandum. Ita S. Hieron. in Quæst.

Porro hæc prophetia continet primo, refricatque Dei beneficia in Heli collata; deinde versu 29. ejus et filiorum peccata exprobrat, demum versu 31. quintuplicem eis pœnam infligit.

Numquid non aperte revelatus sum domui (familiæ) patris tui (Aaronis) cum essent (ipse ejusque filii et frater Moses) in Ægypto in domo Pharaonis?] Tunc enim ex omnibus filiis Israel elegi Mosen in eorum ducem, ac Aaronem in ejus socium ac interpretem, æque ac Pontificem, ut populum ex Ægypto educerent, ac per desertum deducerent in terram promissam.

29. Quare calce abjecistis (Hebr. *quare calcitrastis*, non tam tu quam filii tui, ac tu per filios tuos) victimam meam?] q. d. Quare contempsistis mea sacra, proinde ac si calcibus ea abjecissetis?

Et magis honorasti filios tuos quam me,] quia non ausus fuisti eos reprehendere at castigare, ne eos offenderes; itaque permisisti ut ipsi me offenderent, ideoque tu pariter offendisti me. Ita S. Gregor. *Magn*, ait, *Deum quam filios honoravit; quia, dum aperta eorum peccata contemneret, lucra temporalia eisdem providebat.*

Ut comederetis primitias omnis sacrificii Israel populi mei?] Ut scilicet, primo comederetis carnes victimarum pacificarum (quæ proprie erant populi, quia pro ejus pace et salute offerebantur, et ab eo comedebantur) antequam mihi primitiæ adipis in altari adolerentur et cremarentur, v. 15. et 16. Rursum primitias vocat præcipuas victimarum partes: has enim fuscinulas Deo eripiebat, sibique arrogabat servus Sacerdotis v. 13.

30. Loquens locutus sum (certe locutus sum, quasi dicat, firmiter decreveram) ut domus tua et domus patris tui ministraret in conspectu meo.] Hinc patet Pontificatum a Deo datum fuisse Heli, ac ex familia Eleazar translatum fuisse ad familiam Ithamar, ex qua erat Heli, ut patet ex eo quod Heli abnepos Abiathar 3. Reg. 2. ex Ithamar prognatus dicitur 1. Paral. 24. Quare falso aliqui censent Heli propria auctoritate invasisse Pontificatum. Causa translationis ignoratur, sed videtur fuisse ignavia vel peccatum aliquod Eleazaritarum.

Porro hæc fuit series et successio Pontificum per filios: Aaroni successit Eleazar, huic Phinees, huic Abisue, huic Bocci, huic Ozi, ut patet 1. Paral. 6. vers. 4. et ex Josepho l. 5. Antiq. ult. Ab Ozi translatus est Pontificatus ad Heli, qui erat ex Ithamar fratre Eleazari. Heli genuit Phinees, qui ante patrem occisus fuit in prælio, cum arca a Philisthæis caperetur: loco Phinees successit filius Achitob, huic filius Achias, huic filius Achimelech, huic filius Abiatar. Addit Josephus quod Phinees, patre Heli vivente, functus sit pontificatu eo quod Heli præ senio eo fungi non posset; quod intellige non quod Phinees fuerit Pontifex, ut videtur velle Josephus; sed quod Heli senem manentem Pontificem in administrando Pontificatu adjuverit.

Ex hoc versu patet, quod Deus Heli ejusque posteris promiserat continuam filiorum in Pontificatu successionem; si videlicet illi recte eo fungerentur; sed his male eo fungentibus, minatur et prædicit hic Deus se rursum illum eis ablaturum. Id fecit sub Salomone, qui Abiathar Pontificem descendentem ex Heli et Ithamar a Pontificatu amovit, eo quod contra se cum Adonia conspirasset, eumque in regem unxisset; ac Pontificem constituit Sadoc, qui oriundus erat ex Eleazar. Ita Abulens. Mansit ergo Pontificatus in familia Heli per quinque posteros, scilicet Heli, Phinees, Achitob, Achias, Achimelech et Abiathar; inde rediit ad Sadoc et familiam Eleazari, in eaque mansit usque ad Christum.

Usque in sempiternum,] non absolute ut patet, sed respective, scilicet toto tempore legis veteris, sive quamdiu duraret Judaismus usque ad Christum.

31. Præcidam brachium tuum,] id est, robur, dignitatem et auctoritatem tuam pontificiam; id est, auferam a te Pontificatum. Ita S. Gregor. Angel. Rupert. Lyran. et Vatabl. Porro Septuag. vertunt: *Disperdam semen tuum;* Chald. *Extirpabo fortitudinem seminis tui*, q. d. filios et nepotes tuos faciam imbeciles, invalidos, infirmos, ut non diu vivant, nec ad senium perveniant, ut sequitur, ac tandem delebo omnem posteritatem tuam. Est hæc prima pœna a Deo inflicta Heli.

Symbol. nonnulli per fortitudinem intelligunt Arcam testamenti, quæ capta fuit a Philisthæis sub Heli, juxta illud Ps. 77. 61. *Tradidit in captivitatem virtutem* (Hebr. fortitudinem) *eorum*, id est, arcam, ait ibidem S. Aug. Theod. Eucher. et Hugo. Arca enim erat robur et firmamentum Israelis, quia Deum quasi vehebat.

Ut non sit senex in domo tua.] *Senex*, id est, Pontifex, ait S. Hieron. Angelo. et S. August. Simplicius accipe τὸ *senex* ut sonat. Sic enim se explicat v. 33. dicens: *Morietur cum ad virilem ætatem venerit.* Rursum aliqui apud Vatabl. *Senex*, inquiunt, id est, Sapiens. Senum enim est sapientia; unde a senibus dictus est Senatus, qui est cœtus sapientum Reipub. consulentium. Pœna ergo impiorum præsertim parentibus rebellium (uti fuere hi filii Heli) congrua est vitæ brevitas, ut ante senium moriantur, juxta illud: *Antequam dies ejus impleantur, peribit: et manus ejus arescent.* Job. 15. vers. 32. Et illud: *Qui sublati sunt ante tempus suum, et fluvius subvertit fundamentum eorum.* Job. 22. vers. 16. Unde David: *Viri*, inquit, *sanguinum et dolosi non dimidiabunt dies suos.* Ps. 54. v. 24. Et Salomon: *Noli*, inquit, *esse stultus, ne moriaris in tempore non tuo.* Eccles. 7. vers. 18. Vere Seneca lib. de brevitate vitæ cap. 6. *Non accepimus*, ait, *brevem vitam, sed facimus: non inopes temporis, sed prodigi sumus.*

33. Verumtamen non auferam penitus virum ex te ab altari meo,] quasi dicat: Auferam quidem a tuis posteris Pontificatum, permittam tamen ut sint minores Sacerdotes vel Levitæ, sed in augmentum pœnæ tuæ et ipsorum; ut scilicet ipsi videntes se Pontificatu, tantisque ejus opibus et emolumentis spoliatos, ingemiscant, ac præ amaritudine et dolore deficiant et tabescant. Hæc enim dicuntur Heli, non in persona sua, sed posterorum. Hæc est tertia pœna; sequitur quarta.

Et pars magna domus (familiæ, puta posterorum) tuæ morietur, cum ad virilem ætatem venerit,] quasi dicat: Morientur juvenes, non senes, idque violenta morte, scilicet *rompheo sive framea*, id est, gladio, ut addunt Septuag. et Chald. *Omnis*, inquit, *multitudo domus tuæ occidentur juvenes.* Id factum audiemus c. 22. v. 12. et seq. ubi Saul occidit Abimelech Pontificem, ac nepotem Heli cum tota sua familia, eo quod panes dedisset Davidi. Porro τὸ *omnis multitudo*, ut habent Hebr. et Chald. idem est quod plerique, multi: nam aliquos servatos fuisse et mortem evasisse patet ex sequenti.

34. Hoc autem erit tibi signum,] omnes has clades posteris tuis obventuras; illas enim non vidit Heli, utpote jam mortuus: unde earum signum et certitudinem dat ei Deus, cædem Ophni et Phinees; hanc enim ipse vivens audivit et ingemuit. Hæc est quarta Heli pœna; sequitur quinta.

35. Et suscitabo mihi Sacerdotem fidelem.] Quis hic? nonnulli putant esse Samuelem, quem putant successisse Heli: non tantum in principatu, quasi judicem populi, sed et in Pontificatu. Ita S. August. l. 17. Civit. cap. 4. et in Ps. 98. vers. 2. Retract. cap. 55. et contra Faust. cap. 33. Greg. Eucher. Angel. hic Hier. ad illud 1. Cor. 1. *Cum omnibus qui invocant nomen Domini*, ubi sic de Samuele: *Quem sacerdotem fuisse illa res probat, quin et sacerdoti successit, et hostias offerebat. De quo etiam secundum historiam dictum est: Suscitabo mihi Sacerdotem fidelem.* Quin et S. Ignat. ep. ad Magnesianos: *Saul*, ait, *privatur honore regio, non exspectans summum Sacerdotem Samuelem.*

Ratio est, quia Samuel c. 7. v. 6. dicitur sacrificasse et orasse pro populo, ac Saulem in Regem unxisse, ac post eum, Davidem. Hæc autem sunt munia Pontificis. Favet Josephus l. 6. cap. ult. dicens Samuelem a Pythonissa suscitatum esse cum Sacerdotali amictu, Nazianz. quoque orat. 40. Ephod Samuelis vocat stolam Sacerdotalem: sic et Theodor. et Procop. hic.

Verum contrarium videtur longe verius, scilicet Samuelem non fuisse Pontificem. Ratio est, quia Pontificatus a Deo addictus erat Aaroni ejusque posteris, ex quibus non erat Samuel.

Rursum, Heli moriente Samuel erat juvenis, ac juvenis post Heli judicare cœpit Israel, uti ipse indicat cap. 12. vers. 2. At Pontifex nemo creari poterat antequam esset vir trigiuta annorum, ut docet S. Hieronymus in cap. 1. Ezech. Sed hæc ratio non evincit, uti ostendam c. 12. 2.

Tertio, quia tempore Samuelis Pontifex erat Achias abnepos Heli, ut patet. c. 14. 3.

Denique in serie Pontificum, quam texit Josephus et alii, non ponitur Samuel, nec Script. usquam eum vocat Sacerdotem, Imo David Ps. 98. *Moses*, inquit, *et Aaron in Sacerdotibus ejus, et Samuel inter eos qui invocant nomen ejus.* Ita censet Beda, Rabanus, Abul. hic in cap. 7. quæst. 30. Hugo, Lyran. Cajetan. Dionys. Genebrard. ac S. Hieronym. lib. 1. contra Jovin. *Samuel*, ait, *Levita non Sacerdos, non Pontifex fuit.* Et S. August. fuse in q. veteris et novi Testamenti c. 46. (vel quisquis est earum auctor, non enim videtur esse S. August.) Et S. Thom. in cap. 7.

ad Hebr. lect. 3. Serarius, Mendoza, Sanchez, Torniellus et alii.

Ad argumentum adversæ sententiæ respondeo Samuelem, etsi ex genere et prosapia dumtaxat esset Levita, subinde tamen ex dispensatione Dei sacrificasse, ut cum Saulem et Davidem unxit in reges, ideoque Sacerdotem a multis (ut a Chrysost. Ambros. August. Bern. Damiano et aliis, quos fuse citat hic Mendoza p. 395.) vocari: ac eos unxisse in reges, non ut Pontificem, sed ut Prophetam, æque ac Elias (qui non erat Pontifex) Propheta Azaelem unxit in regem Syriæ 3. Reg. 19. ac Elisæus per unum e suis unxit Jehu in regem Israel 4. Reg. cap. 9. Porro Ephod Samuelis lineum et Leviticum erat, non polymitum et Sacerdotale. Unde S. Hier. in Ps. 98. 6. *Samuel*, inquit, *Levitici ordinis regulam tenet: quod Ephod illud lineum atque candidum effici posse qui per pœnitentiam nomen Domini invocans, nigredinem peccati diluerit.*

Cum ergo hic dicitur: *Suscitabo mihi sacerdotem fidelem*, intelligitur Sadoc, quem Salomon loco Abiathar creavit Pontificem, qui fideliter Deo in templo, et Christo, id est, Davidi et Salomoni regi a se uncto ministravit.

Allegor. significatur hic translatio Sacerdotii ab Heli et Aarone ad Christum: hic enim est Sacerdos fidelis Deo. Ita S. Gregor. Theod. Angel. Procopius et S. August. 17. Civit. cap. 4. Videmus vero hodie Judæos absque sacerdotio esse: *Et inter eos*, inquit August. *quicumque est ex Aaronico genere, cum videt sacrificium Christianorum toto orbe pollere, sibi autem honorem illum magnum esse subtractum, deficiunt oculi ejus, et defluit anima ejus tabe mœroris; mors vero illa filiorum significavit mortem ipsius Sacerdotii de filiis Aaron*, inquit August. *et Sacerdos ille fidelis*, *vers.* 35. *maxime et principaliter est Christus Dominus*, inquit Procopius, Theodor. et alii.

Porro Christus non tantum est Sacerdos et Pontifex, sed et Christianos quoslibet efficit sacerdotes et reges mysticos, juxta illud Apoc. 1. 11. *Fecit nos regnum et Sacerdotes*. Unde S. Leo serm. 3. in die anniversario assumptionis suæ ad Pontificatum: *Omnes*, inquit, *in Christo regeneratos crucis signum efficit reges: Sancti vero Spiritus unctio consecrat Sacerdotes.* Et mox ostendit qua in re hoc regnum et sacerdotium consistat. *Quid enim*, inquit, *tam regium quam subditum Deo animum corporis sui esse rectorem; Et quid tam Sacerdotale, quam vovere Domino conscientiam puram, et immaculatas pietatis hostias de altari cordis offerre?*

Et ædificabo ei domum (familiam, posteritatem) fidelem,] quæ scilicet fideliter mihi ministrans in Pontificatu, fideliter, id est, firmiter et constanter in eo perduret. Hoc de Samuele dici nequit: ejus enim filii æque ac Heli fuere degeneres et improbi, ut patet cap. 8. vers. 3. *Declinaverunt*, ait, *post avaritiam, acceperuntque munera, et perverterunt judicium.* Posteri vero Sadoc fideles firmique perstiterunt in Pontificatu usque ad captivitatem Babylonicam, et eversum templum, imo et post eam, ut patet Ezech. 40. 46. et ex serie Pontificum, quam texit Josephus lib. 10. c. 11. Et ex eo Sigonius de Repub. Hebr. l. 5. c. 1.

36. Futurum est autem ut quicumque manserit in domo tua, veniat ut oretur pro eo.] Minores enim Sacerdotes ac Levitæ, cum quid peccassent, ex lege debebant, ut laici, offerre victimas pro peccato, et Pontifex debebat orare pro illis.

Et offerat nummum argenteum, et tortam panis.] Sacerdoti sive Pontifici ut gratiam ejus captet, hoc fine ut ab eo ad partem Sacerdotalem admittatur. Ex Hebræo verti potest clarius: *Veniet ad orandum pro nummo argenti et torta panis*, orando scilicet ut detur sibi quasi pauperi et famelico nummus exiguus, et fragmen panis, quo latrantem ventrem satiet. Ita Cajet. et Vatabl. Unde noster Serarius pro *offerat*, vel, ut alii legunt *afferat*, legendum putat, *auferat*, id est, accipiat *nummum et tortam panis;* verum Rom. habent, *offerat*.

Dimitte me, obsecro, ad unam partem Sacerdotalem, tum victimæ a me oblatæ, tum quarumlibet aliarum victimarum a populo Sacerdotibus oblatarum, ut comedam buccellam panis.] Magna fuit hæc abjectio, vilitas et mendicitas posterorum Heli.

Allegor. *Buccella panis* significat sacrificium Eucharistiæ, quod e pane fit. Ita S. Gregorius, Eucher. Theodoretus, Procopius. Audi Sanctum Augustinum 17. Civitat. 4. *Quod ergo addidit manducare panem, etiam ipsum sacrificii genus eleganter expressit, de quo dicit sacerdos ipse: Panis quem ego dedero caro mea est pro sæculi vita: ipsum est sacrificium non secundum ordinem Aaron, sed secundum ordinem Melchisedech; qui legit intelligat.*

CAPUT TERTIUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Deus rursum per Samuelem prædicit exitium Heli; idque Samuel Heli, ab eodem adjuratus, v. 16. candide edicit.

1 Puer autem Samuel ministrabat Domino coram Heli, et sermo Domini erat pretiosus in diebus illis, non erat visio manifesta. 2. Factum est ergo in die quadam, Heli jacebat in loco suo, et oculi ejus caligaverant, nec poterat videre; 3. lucerna Dei antequam extingueretur, Samuel dormiebat in templo Domini, ubi erat arca Dei. 4. Et vocavit Dominus Samuel. Qui respondens ait: Ecce ego. 5. Et cucurrit ad Heli, et dixit: Ecce ego, vocasti enim me. Qui dixit: Non vocavi; revertere, et dormi. Et abiit, et dormivit. 6. Et adjecit Dominus rursum vocare Samuelem. Consurgensque Samuel, abiit ad Heli, et dixit: Ecce ego, quia vocasti me. Qui respondit: Non vocavi te, fili mi; revertere, et dormi. 7. Porro Samuel necdum sciebat Dominum, neque revelatus fuerat ei sermo Domini. 8. Et adjecit Dominus, et vocavit adhuc Samuelem tertio. Qui consurgens abiit ad Heli, 9. et ait: Ecce ego, quia vocasti me. Intellexit ergo Heli, quia Dominus vocaret puerum; et ait ad Samuelem: Vade, et dormi; et si deinceps vocaverit te, dices: Loquere, Domine, quia audit servus tuus. Abiit ergo Samuel, et dormivit in loco suo. 10. Et venit Dominus, et stetit, et vocavit; sicut vocaverat secundo: Samuel, Samuel. Et ait Samuel: Loquere, Domine, quia audit servus tuus. 11. Et dixit Dominus ad Samuelem: Ecce ego facio verbum in Israel; quod quicumque audierit, tinnient ambæ aures ejus. 12. In die illa suscitabo adversum Heli omnia quæ locutus sum super domum ejus: incipiam, et complebo. 13. Prædixi enim ei quod judicaturus essem domum ejus in æternum, propter iniquitatem, eo quod noverit indigne agere filios suos, et non corripuerit eos. 14. Idcirco juravi domui Heli, quod non expietur iniquitas domus ejus victimis et muneribus usque in æternum. 15. Dormivit autem Samuel usque mane, aperuitque ostia domus Domini. Et Samuel timebat indicare visionem Heli. 16. Vocavit ergo Heli Samuelem, et dixit: Samuel fili mi? Qui respondens, ait: Præsto sum. 17. Et interrogavit eum: Quis est sermo quem locutus est Dominus ad te? oro te ne celaveris me. Hæc faciat tibi Deus, et hæc addat, si absconderis a me sermonem ex omnibus verbis quæ dicta sunt tibi. 18. Indicavit itaque ei Samuel universos sermones, et non abscondit ab eo. Et ille respondit: Dominus est; quod bonum est in oculis suis faciat. 19. Crevit autem Samuel, et Dominus erat cum eo, et non cecidit ex omnibus verbis ejus in terram. 20. Et cognovit universus Israel, a Dan usque Bersabee, quod fidelis Samuel propheta esset Domini. 21. Et addidit Dominus, ut appareret in Silo, quoniam revelatus fuerat Dominus Samueli in Silo, juxta verbum Domini. Et evenit sermo Samuelis universo Israeli.

1. Puer autem Samuel.] Josephus lib. 5. cap. 11. ait eum explesse annum duodecimum. Perperam Rabbini in Seder Olam ajunt eum fuisse annorum 40. Josephum sequuntur Suidas, Zonaras, Cedrenus, Abulensis, Torniellus, Serarius, Salianus, Mendoza et alii. Porro quot annorum tunc fuerit Heli incertum est. S. Ignatius ep. ad Magnesian, ait eum fuisse 90. annorum; Theodor. 86. Serarius, 98. Salianus, 72. ita ut deinde adhuc vixerit 26. annos. Mortuus est enim cum esset 98. annorum, quando Samuel ei successit, agens annum 39. verum nil certi de Heli anno hic statui potest.

Coram Heli] id est, instruente et dirigente eum Heli; cui Samuel ad nutum obediebat. Chald. *Vivente Heli.*

Et sermo Domini erat pretiosus,] id est, rarus; quæ enim rara, sunt cara et pretiosa, quasi dicat: Rari tunc erant prophetæ, per quos Deus loqueretur, idque ob scelera filiorum Heli Sacerdotum, æque ac laicorum. Qualis enim est sacerdos, talis est et populus. Sic Prov. 25. 17. ubi dicitur: *Substrahe pedem tuum;* Hebr. est *pretiosum* (Septuag. *rarum*) *fac pedem tuum in domo amici tui.*

Non erat visio (prophetia) manifesta.] Hebraice נִפְרָץ *niphrates,* id est, rupta, id est, late diffusa vel sparsa; Vatablus, *vulgaris;* Chaldæus, *quæ publice innotesceret;* Septuaginta *distinguens*, id est, distincta et clara. Hæc dicuntur ad laudem Samuelis, quod ipse in mediis scelerum et ignorantiæ tenebris propheta

emicuerit et rafulserit, quasi novus quidam sol Israelis.

2. Heli jacebat in loco suo,] hoc est dormiabat in illa atrii parte, quæ vicina erat tabernaculo: cum in remotiora atrii parte dormiret Samuel, cæteriqne Levitæ; ita Chald.

3. Lucerna Dei antequam exstingueretur, Samuel dormiebat.] Its lege cum Ram. Hebr. Chald. Septuag. Aquila et Symmacho. Est periphrasis noctis. Lucernæ enim Tabernaculi nocte ardebant, mane extinguebantur. Sensus est quasi dicat: Cum adhuc lucernæ Tabernaculi arderent, id est, cum adhuc esset nox, val certe aurora incipiens et obscura, ideoque Samuel adhuc darmiret, apparuit ei Daminas. Ita sanctus Hieronymus. Parro Septuaginta vertunt: *Antequam lucerna Dei esset instructa*, quod aliqui axpanunt quasi dicat: Antequam esset madia nox; tunc enim lucernæ cancinnabantur, ut reliqua nocta dimidia arderent. Planius exponas da nactis fine, quasi dicat: Antequam diesceret, summo mane, ante solis ortum, quo lucernæ noctu consumptæ olea affuso instaurari solent, apparuit Samueli Daminus. Hinc disca mane et in aurora, cum primam avigilas arara, ut Dei vocem et instinctus bauriss et audiss. Nam summo mane apparnit hic Deus Samneli, non vero vespere, uti apinantur Theod. et Pracopius.

Parra Raban. Angelom. Eucher. Abul. et Cajat. aliter legunt et dispungunt, nimirum sic: *Heli videre non poterat Lucernam Dei antequam extingueretur*, q. d. Heli cæcutiens videra nan poterat in aurora, cum adhac lucernæ arderent; sed videra paterat clara die cum lucarnæ essent extinctæ: verum legendum est cum Raman. ut paulo ante dixi.

5. Et cucurrit ad Heli, et dixit: Ecce ego, vocasti enim me.] Hinc videtur quod Samual, solitus mane a samno excitari ab Heli, putavarit se vocatum ab Hali, non a Deo, atpote cujus vocem huc usque non audierat. Videtur antem hæc Dei, sive Angali vox fuissa similis voci Hali, ideoque aa audita ad Heli cucurrit Samuel. Ita sanctus Gregarius, Cajetanus et Mendoza. Vide hic prophetæ Samuelis obediantiam, ob quam meruit a Deo eligi in prapbetam et principem populi. Rursum disce hic Deum loquentem Samueli remittere eam ad Heli, tum at Hali araculum hoc Dai diligentius cansidararet et crederet; tum ut daceret oracula Dei examinanda et dirigenda essa a saparioribus, ut servatur debitus ordo et subditorum subordinatio, ac ne locus sit illusiani diabalicæ. Ita Cassian. collat. 2. cap. 14. *Ut puerum Samuelem*, inquit, *judicio prælectum suo, nollet per semetipsum divini colloquii disciplina Dominus erudire; sed recurrere semel et iterum pateretur ad senem, eumque quem ad suum aocabat alloquium, etiam illius qui offenderat Deum, dummodo senioris, doctrina aellet institui; et quem sua vocatione dignissimum judicarat, senioris mallet institutione formari, ut scilicet et illius qui ad divinum ministerium aocabâtur, probaretur humilitas et junioribus forma subjectionis hujus proponeretur exemplo.* Audi sanctum Gregarium pramptam et constantem Samuelis obedientiam dilaudantem: *Puer*, inquit, *humiliter homini subjectus atque obedientiæ ardua arce sublimatus, dum vocatus accessit, jussus rediit; quid aliud nobis præbet nisi altissimæ formam obedientiæ? Vera namque obedientia nec præceptorum intentionem discutit, nec præcepta discernit; nescit enim judicare quisquis perfecte didicerit obedire.* Et paulo post: *Quis*, inquit, *nostrum sese a murmuratione compesceret? quis ab ira temperet, si aocatum bis aut ter audiret, et tamen ex vocantis responso perciperet, quia, vocatus minime fuisset, nec repulsus offenditur, quia vocantis aut repellentis animum videre noluit, qui in hoc solo gaudere noverat, quod obedivit.*

7. Porro Samuel necdum sciebat Dominum,] id est, necdum axpertus erat Dei vocem, necdum assuetus erat audire Dominum loquentem, ut ejus vacam a voce Heli distinguaret, Deumque ex sua voce agnosceret. Ita sanctus Hieronymus in Quæst. vel quisquis est auctar: puto enim non esse S. Hieron. sed passim putatur et citatur namine S. Hieron. ideoque et ega sic cito. Loquendum enim ut multi, sapiendum ut pauci.

9. Intellexit ergo Heli, (vel instinctu Dei, ut vult Salianus, val ratiacinatiane humana; quia scilicat nemo alius eo loci erat, qui Samuelem vocaret; et quia Samuel Deo erat gratissimus ab suam virtutem et pietatam) quia Dominus vocaret puerum.]

Loquere, Domine, quia audit servus tuus,] ut jussa tua excipiat at axsequatur. Hac cuilibet fideli dicandum, cum Deum quid interius menti suggerentem val inspirantem audit. Hinc ait S. Bern. sub finam sarm. da septem spirit. *Felix*, ait, *et beata anima, quæ venas divini susurri percipit in silentio, frequenter iterans illud Samuelis: Loquere, Domine, quia audit servus tuus.* Audi sanctum Ephrem lib. de virt. c. 2. tom. 2. f. 42. *Samuel per obedientiam quam Heli sacerdoti præstitit dignus est qui vocem Dei audiret.* Et paræn. 13. f. 115. *Exemplum humilitatis in Samuele propheta habetis; non enim exaltatum est cor ejus adversus Heli sacerdotem, quamvis etiam a Deo audisset de ciro isto.* Et paræn. 21. *Vide, frater, ne negligas te sobrium ac vigilantem præbere in omnibus; nonne audistis quod sæpius vocatus Propheta Samuel, neque semel cunctatus sit surgere, quantumvis adhuc puer esset?*

Audi et Origen. hom. 1. in Cant. *Beatæ sunt illæ animæ, quæ dorsum suum curvaverunt, ut suscipiant sessorem Verbum Dei super se, et fræna ejus patiuntur, ut quocumque ipse voluerit flectat, et agat habenis præceptorum suorum; quia jam non propria voluntate incedunt, sed ad omnia ducuntur et reducuntur voluntate sessoris.*

10. Et venit Dominus, et stetit.] Hinc patet Deum, id est, Angelum Dei vicarium hic non tantum menti Samuelis hæc inspirasse, sed in corpora assumpto, corparali vace illi esse locutum. Unde Chald. hic vertit: *Et revelata est ei gloria Domini*, quasi dicat: Samuel vidit Angelum, Dei lagatum in carpore splendido et glorioso, sed confuse; ita ut splandare videret, sed carpus Angeli distincte non videret; vocem tamen ejus distincte auribus audirat. Unda cognovit tandem se nan ab Heli, sed a Dea vacari. Ita S. Gregor. Abulens. Dionys. Cajet. et alii.

Porro quod Samuelem puerum ob puritatem et sanctitatem alloquitur Deus neglecta seniore Heli, ostendit *quanto canitie melior sit juventus, quæ virtute ornatur*, ait Theador. quæst. 12. Nimirum *cum*

simplicibus (Hebr. *cum rectis*) *sermocinatio ejus*. Proverb. 1. 3.

Samuel, Samuel.] Audi S. Gregorium: *Nomen iteratur, cum in magnam familiaritatem internæ majestatis, mens eidentis excipitur et ferventibus desideriis ad amorem se vocantis elevatur; ut præter id quod audit, nihil libeat, atque in lætitia auditus sui immorari perpetuo concupiscat.* Talis fuit illa ejusdem Dei vocatio: *Saule, Saule*, Actor. cap. 9. vers. 4. et illa: *Moyses, Moyses*, Exodi 3. v. 4. et illa: *Abraham, Abraham*, Gen. 22. v. 1. de quo D. Chrys. hom 47. in Gen. *Quid, ait, vult Verbi duplicatio? magnæ benevolentiæ erga Patriarcham argumentum est, et monstrabat ei, vocatione ipsa, quod magnum aliquid ostensurus esset. Ut igitur attentiorem redderet, vocationem geminabat.*

11. Facio verbum, id est, rem et supplicium Heli comminatum, adeo dirum et horrendum, quod quicumque audierit, tinnient ambæ aures ejus,) scilicet ut totus percellatur et exhorrescat; puta arcæ captionem, ait Lyran. et filiorum cædem, ait Abul. et cætera recensita c. 2. Ita Angel. et S. Hier. in Quæst. Metaphora est, ducta ab eo qui repente audit cymbalum tinniens, vel boatum bombardæ magnæ, vel tonitrui ingentis cujus vehemens sonus percellit, et tinnitum diu durantem in auribus audientium excitat.

13. Prædixi enim ei quod judicaturus (id est, juste puniturus (essem domum (familiam et posteritatem) ejus, eo quod noverat indigne agere filios suos, et non corripuerit eos.) Corripuerat eos Heli sed nimia lenitate paterna, non auctoritate et severitate Pontificia, ait Angelom. Idcirco morte punitur: luit ergo filiorum scelus sua nece. Sic Deus, populo fornicante cum filiabus Moab, jussit principes suspendi. Num. 25. Causam dat B. Petrus Damiani l. 4. ep. 15. *Quid est, ait, quod populus in luxuriæ voraginem labitur, et in eorum præpositos vindicatur? Subditi delinquunt, et Principes in patibulis suspenduntur? Scilicet olius est qui peccat: olius ille qui eapulat. Cur hoc, nisi quia culpa subditorum in Præpositorum redundat opprobrium? et quod ab ovibus erratur, negligentiæ Pastoris adscribitur, et vide quam formidolosa sit conditio Præsidentium, ut non modo pro suis, sed etiam subditorum puniantur offensis.*

14. Idcirco juravi domui Heli, quod non expietur iniquitas domus ejus victimis et muneribus usque in æternum.) Hinc multi putant Heli esse damnatum, ut dicam c. 4. Verum id locus hic non evincit. Agit enim de domo Heli, non de ipso Heli, quasi dicat: Supplicia quæ domui Heli ob ejus peccatum prædixi et intentavi c. 2. nullis victimis revocabuntur, sed certa et fixa me decernente perstabunt, certoque posteris ejus obvenient; e quibus tamen multi probi fuere et salvati videntur, ut Achias, Achimelech, Abiathar.

17. Hæc faciat.] Est formula adjurandi Hebr. quasi dicat: puniat te Deus, vel male tibi cedat, si hæc me celaveris.

18. Dominus est, quod bonum est in oculis suis faciat.) Vide hic responsum Heli dignum Pontifice pœnitente, æquanimi et resignato ad omnem Dei voluntatem, et castigationem tam horrendam, ob quod Heli salvatus videtur. Ita Theodor. Procopius, Lyranus, Abulensis, Dionysius, Cajetanus, Serarius, Mendoza hic et S. Chrysost. l. 3. contra Vituper. vitæ Monast.

Minus apte ergo S. Ephrem in Apologia de Heli, hoc responsum Heli tribuit ejus pervicaciæ, quasi dicat: Dominus quod bonum est in oculis suis faciat; ego vero filiis meis molestiam inferre non possum. Et S. Greg. *Ista*, inquit, *responsionis humilitas si subtiliter inspiciatur, vero humilitas non est; vere esset humilis si se ad emendationem culpæ, pro qua arguebatur, obtulisset. Dum ergo dicit: Dominus est; quod bonum est in oculis suis, faciat; potius elegit minarum Dei causas incurrere, quam de perpetratis iniquitatibus filios condemnare.* Sic et Rupertus.

Moral. hinc discamus adversitates et afflictiones quaslibet a Deo immissas, vel permissas ad nostrum bonum æquanimiter tolerare, ac Deo flagellanti dorsum humiliter subjicere. Ita fecit David fugiens Absalonem et Saulem: *Justus es*, inquit, *Domine, et rectum judicium tuum.* Psal. 118. v. 137. Ubi Ambrosius citat simile Jeremiæ exemplum, qui, cum in luti voragine turpi necandus illuvie mergeretur, clamabat, *Justus es, Domine*, esto hæc verba jam in Jeremia cap. 38. et 45. non reperiantur. Idem tamen Thren. 118. *Justus*, inquit, *est Dominus, quia os ejus ad iracundiam provocavi.* Sic tres pueri in fornace Babylonica humili exultatione canebant: *Justus es, Domine, in omnibus quæ fecisti nobis.* Daniel 3. 27. ideoque ab Angelo in igne servati sunt illæsi. Idem fecit Daniel in lacu leonum c. 6. 16. et c. 14. 30. Ac Jonas in ventre ceti c. 2. 10. *Ego*, inquit, *in voce laudis immolabo tibi.* Et Job c. 1. v. 21. *Dominus*, inquit, *dedit, Dominus abstulit: sicut Domino placuit, ita factum est sit nomen Domini benedictum.*

Sic Mauritius Imperator, qui S. Gregorium vexarat, cum a Deo puniretur morte tam sua, quam uxoris et filiorum suorum omnium, quos in sua præsentia cernebat à Phoca æmulo et successore imperii jugulari pœnitens clamabat: *Justus es, Domine, et rectum judicium tuum*, uti habent ejus Acta, et ex eis Baronius.

Causam dat S. Ambr. loco citato, *quia cum nostra amittimus, Deo illa reddimus, non amittimus: Justus ergo Dominus in periculis; justus in damnis, justus in ultionibus est, non solum quia unusquisque justæ pœnæ suæ culpas luit, verum etiam quia dum unus punitur, plurimi corriguntur.*

Et Tertullianus lib. de fuga in persecutione cap. 10. *Ubicumque*, inquit, *fuero in manu ejus sum: faciat quod vult, non discedo, et si perire me volet, ipse me perdat, dum me ego servo illi.*

19. Crevit autem Samuel.] Septuaginta ἐμεγαλύνθη id est, *magnificatus est*; tum ætate, tum potius sapientia, virtute, fama et gloria apud Deum et homines. Nam ut ait S. Greg. *Crescit, qui in eirum perfectum mentis ætate proficit.* Deinde subdit: *Nonnulli sunt qui dum virtutibus crescunt, statione corruunt. Hi nimirum crescere videntur; sed tamen cum eis Dominus non est quia a se eum, alta sentiendo de se, ejiciunt: quem in profectu virtutum positi per humilitatem secum habere potuerunt.* Mox invectus in eos qui ex dignitate evanescunt: *Plerique*, inquit, *in humiliori ordine Religiosi sunt; sed cum subito ad culmen sanctitatis perveneriut, prima opera cum humilitate derelinquunt. Samuel*

igitur profecit, et proficiens Dominum secum habuit. Ut profecto doctorum prædicatorum morem præferret, qui cum dona et dignitates quibus prosint aliis assequuntur, de semetipsis placere Deo non negligunt.

Et non cecidit ex omnibus verbis ejus in terram.] Primo, quasi dicat: Nihil a Samuele dictum fuit irritum, sed omnia ab eo dicta et prædicta, reipsa fuere impleta. Est metaphora a casu et ruina domorum, vel rerum pretiosarum liquidarum, in qua multa diffluunt, dissipantur, franguntur, perduntur, ut colligi nequeant. Ita Eucherius, Abulensis, Lyranus, Dionysius, Cajetanus, Vatablus et alii.

Secundo quasi dicat: Sermo Samuelis non erat contemptibilis, sed apud omnes in magno honore et pretio; quæ enim contemnimus, in terram abjicimus: *In terram*, ait S. Greg. *verbum prædicatoris cadit cum reproba ejus conversatione vilescit.*

Symbolice, Hugo quasi dicat: Samuel non loquebatur de terra, terrena; sed de cœlo, cœlestia; quia ipse erat cœlestis, et velut Angelus inter homines. Unde S. Dionysius, Cœlest. Hier. c. 2. *Tu autem*, inquit, *o fili, divina loquendo divinus efficere.* Nam ut ait S. Bernardus de inter. domo c. 43. *Vanus sermo vanæ conscientiæ est index:* sicut enim Hispanus est, qui Hispanice loquitur; Germanus, qui Germanice; Polonus, qui Polonice; sic cœlestis est, qui cœlestia promit; terrestris, qui terrestria. Nam, ut ait Christus, Luc. 6. 45. *Ex abundantia cordis os loquitur.*

Et cognovit universus Israel a Dan usque Bersabee,] hoc est per totam Judæam; illius enim limes et terminus ad Aquilonem est Dan sive Cæsarea Philippi, ad Austrum vero limes est, Bersabee. *Cognovit*, inquam, Samuelem esse *fidelem*, id est, veracem prophetam, *non in ambitione vanitatis, sed in spiritu Dei, et sermonis Domini veritate judicantem*, ait Rupertus; non enim hominum plausum spectabat, nec eorum minas metuebat, quia in uno Deo solidatus ei soli placere satagebat. Quare idipsum quod ore docebat, opere monstrabat. Nam, ut ait S. Greg. Hom. 11. in Ezech. *Cui aliena cura committitur speculator vocatur, ut in mentis altitudine sedeat, atque vocabulum nominis ex virtute actionis trahat. Non est enim speculator, qui in imo est: speculator quippe in alto debet stare per vitam, ut possit prodesse per providentiam. Nil enim*, inquit D. Chrysostomus, hom. 1. in Acta, *Doctore frigidius, qui verbis dumtaxat philosophatur. Neque enim hoc Doctoris est, sed histrionis et hypocritæ; ideoque Apostoli prius vitæ exemplis docebant quam verbis. Quin potius nec verbis erat opus, cum clamarent opera.*

21. Et addidit Dominus ut appareret in Silo. Septuag. addunt: *ei*, scilicet Samueli, quasi dicat: Deus iterum apparuit Samueli in Silo: quoniam revelatus fuerat Dominus Samueli in Silo,] quasi dicat: quia Dominus cœperat apparere Samueli in Silo; hinc eidem ibidem apparere perrexit ob sanctitatem tum Samuelis, tum arcæ fœderis quæ erat in Silo. Deus enim est constans, ideoque constanter sua cœpta promovet et prosequitur: quare unius beneficii a Deo collatio, est ratio et stimulus alterius conferendi. Secus fit apud homines, qui cum sint arctæ mentis, cum unum beneficium dederint, alterum negant. Quid hic Samueli Deus dixerit Scriptura tacet, verisimile est iterasse et confirmasse prius oraculum de supplicio Heli, deque Israelis strage, ac addidisse salutem eidem per Samuelem, post mortem Heli, afferendam; solet enim Deus tristibus læta subjungere, et ultimum hoc proprie tangebat Samuelem.

Tropologice Philo de migratione Abrahæ: *Fons*, ait, *unde bona promanant est, cum benigno Deo familiaritas; ideo quasi obsignans sua beneficia dicit: Ero tecum. Quid igitur boni defuerit præsente omnipotente Deo? Tunc proveniunt acervatim cuncta commoda.*

Et S. Chrysostomus, hom. 46. in Genesim. *Quando*, ait, *amicum et benevolum habemus Deum, etiamsi in deserto fuerimus, multo securiores eivemus quam ii, qui in civitatibus versantur, divina gratia nobis omnia suppeditante.*

Idem Chrysost. hom. 26. in epist. ad Hebr. *Si*, inquit, *semper mente videmus Deum, si semper in recordationem ejus convertimus mentem nostram, omnia nobis facilia apparebunt, omnia portabilia; omnia sustinebimus, omnibus superiores efficiemur.* Et paulo post a minori idipsum confirmans: *Si quisquam*, inquit, *recordatus amici erigit animam suam delicione ex memoria illius, qui in mente habuerit eum qui nos diligere vere dignatus est, quando poterit ullquom sentire tristitiam, aut terribile aliquid, aut periculosum timere.*

CAPUT QUARTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Narrat clades a Samuele prædictas reipsa evenisse tam Heli et filiis, quam toti Israeli, scilicet a Philisthæis cæsa fuisse 34. millia, captam arcam, Ophni et Phinees trucidatos; unde Heli, hæc audiens, e sella corruens expiravit; et uxor Phinees partu ex dolore accelerato peperit Ichabod, dicens: Translata est gloria de Israel.

1 Et factum est in diebus illis, convenerunt Philisthiim in pugnam; et egressus est Israel obviam
Philisthiim in prælium, et castrametatus est juxta lapidem adjutorii. Porro Philisthiim vene-
runt in Aphec, 2. et instruxerunt aciem contra Israel. Inito autem certamine, terga vertit
Israel Philisthæis; et cæsa sunt in illo certamine passim per agros, quasi quatuor millia virorum.
3. Et reversus est populus ad castra; dixeruntque majores natu de Israel: Quare percussit nos Do-
minus hodie coram Philisthiim? Afferamus ad nos de Silo arcam fœderis Domini, et veniat in me-
dium nostri, ut salvet nos de manu inimicorum nostrorum. 4. Misit ergo populus in Silo, et tule-
runt inde arcam fœderis Domini exercituum sedentis super Cherubim: erantque duo filii Heli cum
arca fœderis Dei, Ophni et Phinees. 5. Cumque venisset arca fœderis Domini in castra, vociferatus
est omnis Israel clamore grandi, et personuit terra. 6. Et audierunt Philisthiim vocem clamoris,
dixeruntque: Quænam est hæc vox clamoris magni in castris Hebræorum? et cognoverunt quod arca
Domini venisset in castra. 7. Timueruntque Philisthiim, dicentes: Venit Deus in castra. Et inge-
muerunt dicentes: 8. Væ nobis! non enim fuit tanta exsultatio heri et nudiustertius; væ nobis!
Quis nos salvabit de manu Deorum sublimium istorum? Hi sunt dii qui percusserunt Ægyptum omni
plaga in deserto. 9. Confortamini, et estote viri, Philisthiim: ne serviatis Hebræis sicut et illi servie-
runt vobis; confortamini, et bellate. 10. Pugnaverunt ergo Philisthiim, et cæsus est Israel, et fugit
unusquisque in tabernaculum suum: et facta est plaga magna nimis; et ceciderunt de Israel tri-
ginta millia peditum, 11. et arca Dei capta est: duo quoque filii Heli mortui sunt, Ophni et Phinees.
12. Currens autem vir de Benjamin ex acie, venit in Silo in die illa, scissa veste, et conspersus
pulvere caput. 13. Cumque ille venisset, Heli sedebat super sellam contra viam spectans. Erat enim
cor ejus pavens pro arca Dei. Vir autem ille, postquam ingressus est, nuntiavit urbi; et ululavit
omnis civitas. 14. Et audivit Heli sonitum clamoris, dixitque: Quis est hic sonitus tumultus hujus?
At ille festinavit, et venit, et nuntiavit Heli. 15. Heli autem erat nonaginta et octo annorum, et o-
culi ejus caligaverant, et videre non poterat. 16. Et dixit ad Heli: Ego sum qui veni de prælio, et
ego qui de acie fugi hodie. Cui ille ait: Quid actum est, fili mi? 17. Respondens autem ille, qui
nuntiabat: Fugit, inquit, Israel coram Philisthiim, et ruina magna facta est in populo; insuper et
duo filii tui mortui sunt, Ophni et Phinees; et arca Dei capta est. 18. Cumque ille nominasset ar-
cam Dei, cecidit de sella retrorsum juxta ostium, et fractis cervicibus mortuus est. Senex enim e-
rat vir et grandævus; et ipse judicavit Israel quadraginta annis. 19. Nurus autem ejus, uxor Phi-
nees, prægnans erat, vicinaque partui; et audito nuntio quod capta esset arca Dei, et mortuus esset
socer suus, et vir suus, incurvavit se et peperit: irruerant enim in eam dolores subiti. 20. In ipso
autem momento mortis ejus, dixerunt ei quæ stabant circa: Ne timeas, quia filium peperisti. Quæ
non respondit eis, neque animadvertit. 21. Et vocavit puerum, Ichabod, dicens: Translata est glo-
ria de Israel, quia capta est arca Dei, et pro socero suo, et pro viro suo. 22. Et ait: Translata est
gloria ab Israel: eo quod capta esset arca Dei.

1. Et factum est in diebus illis.] Ecce hic expletur prophetia Samuelis ac minæ Dei, et cla- des ab eo intentatæ Heli et filiis, toique Israeli. Quantum temporis intercesserit a prophetia Samuelis,

ad hanc ejus expletionem, incertum est. Serarius et Abulensis putant eodem anno expletam; editam esse enim anno 98. et ultimo vitæ Heli, quo ipse audita arcæ captura, expirans corruit. Verius est aliquot annos intercessisse. Nam prædixit cladem hanc Samuel cum esset puer, ut dictum est c. 3. 1. clades autem bæc contigit, cum ipse esset vir, vel certe juvenis; nam mortuo Heli illico successit Samuel in præfecturam populi: erat ergo grandior et maturæ ætatis. Salianus, ut dixi, putat intercessisse annos 26. ut Samuel factus sit judex post Heli anno ætatis 39. Mendoza censet intercessisse annos 18. vel 28. alii plures, alii pauciores.

Et castrametatus est juxta lapidem adjutorii.] Erat locus ita postea appellatus a Samuele, quod in eo Hebræi in prælio Dei adjutorium sensissent, et victoriam obtinuissent, ut patet c. 7. 12. Porro *castra dicta sunt quasi casta, eo quod ibi castraretur libido, quia nullæ eis mulieres intererant,* ait Isidorus. lib. 9. Origen. c. 2. Notent hoc Duces, et milites; sic enim erunt fortiores, et victoria potientur.

3. Afferamus ad nos de Silo arcam fœderis Domini.] Dei enim super arcam residentis, et ex propitiatorio responsa dantis præsentiam et opem crebro experti erant Hebræi, ut in transitu Jordanis, in expugnatione Jerichuntis, etc. multo majorem fiduciam habent Christiani in sacramento Eucharistiæ, et reliquiis Sanctorum, quas proinde in periculo belli, famis, pestis cum Litaniis in supplicationibus solemni pompa circumferunt, ac sæpe miram exinde opem experiuntur. Vide Abulensem hic, quæst. 5. Audi S. Athanasium de Interpretatione Psalm. ad Marcellinum: *Si bellum,* ait, *populo ingruerat, arca, in qua erant tabulæ legis, ante omnes præcedebat, et hoc sufficiebat illis pro quavis acie in subsidium; nisi in bajulis arcæ, aut in populo aliquod scelus, aut hypocrisis hæreret. Fide siquidem et sana affectione opus est, ut lex precibus nostris cooperetur.*

7. Venit Deus in castra,] quia arca erat quasi solium Dei. Adde Philisthæos, idolorum et simulacrorum adoratione et cultu assuetos, putasse arcam esse Deum sive idolum Hebræorum; vel certe sapientiores ex eis existimasse Dei virtutem, ac divinum quid arcæ esse inclusum; tale enim quid opinabantur de suis idolis. Ita Abulensis, præsertim quia videbant Deum per arcam tam mira operari. Unde c. 6. 19. Deus percussit quinquaginta millia plebis, eo quod vidissent arcam.

Allegor. arca fœderis est humanitas Christi, præsertim in Eucharistia, ob plures utrinque analogias, quas recenset S. Bonaventura, serm. 2. in Dominica 4. Adventus: *Arca,* inquit, *Dei velo involvi jubetur, Num. 4. v. 5. in velo ergo Arca, in Arca urna, in urna manna fuit. Per velum species Sacramentales, per Arcam corpus Christi, per urnam anima, per manna Deitas significatur. Hanc Arcam timent Philisthini, id est, dæmones, imo etiam guttam sanguinis Christi timent.* Et citat D. Chrysost. qui ait: *Ubicumque viderint sanguinem, fugiunt quidem dæmones, accurrunt autem Angeli.*

8. Hi sunt dii qui percusserunt Ægyptum omni plaga in deserto,] id est in mari Rubro, quod vicinum est deserto Arabiæ, ait Vatablus; nam in mari hoc Deus mersit Pharaonem cum totis Ægyptiorum castris. Serarius et alii subaudiunt copulam *et.* Unde Septuag: habent: *et in deserto.* Et Chald. *Percussit Ægyptios omni percussione, et populo suo fecit multa miracula in deserto.*

Et ceciderunt de Israel triginta millia peditum.] Hebræi enim pedites pugnabant, vix equites, eo quod Deus, Deuter. 17. eis si non usum, certe copiam equorum vetuisset, ne in eis, non in Deo spem victoriæ reponerent. Ex hac communi tot millium strage patet non solos Heli filios sacerdotes, sed et populum Deum offendisse neglectu templi, victimarum, oblationum, aliisque sceleribus. Sacerdotes enim imitatur populus. Ita Abulensis, q. 5. Audi S. Hieron. epist. 3. ad Heliodor. post clades Romani Imperii recensitas, earum causam suggerentem: *Nostris peccatis barbari fortes sunt; nostris vitiis Romanus superatur exercitus.* Et paulo post: *Infelices nos qui tantum displicemus Deo, ut per rabiem Barbarorum illius in nos ira desæviat.*

11. Et arca Dei capta est.] Cur permisit id Deus? Procopius duas dat causas: Prior est, ut doceret Hebræos recte viventes Dei providentiæ confidere; peccantes vero neque arcæ, nec ipsi Deo fidere. *Legis transgressores,* ait Auctor mirab. S. Script. lib. 2. c. 7. (extat tom. 3. S. August.) *Nequaquam legis Arca tuetur; sed quæ in ea lex erat arguit,* ait Theodor. Posterior, ut Philisthæi arcam capientes ejus vim et potestatem agnoscerent ex plagis ab ea immissis, quas audiemus capite sequenti, itaque Deum Hebræorum timerent et colerent.

Tertiam causam adde, ut Deus castigaret impietatem filiorum Heli, qui arca et altari ad suas rapinas et scelera abutebantur.

Sic Deus permisit terram sanctam capi a Chaldæis, et postea a Romanis, ac demum a Turcis, ut ostenderet se *non propter locum gentem, sed propter gentem locum elegisse.* 2. Machab. 5. 19. Ita Theod. q. 1. in Daniel.

Tropologice, arca ab alienigenis capta indicabat testamentum Dei transiturum ad gentes, ait Eucher. et S. Gregorius.

Hæc clades Israelis, mors Heli et captura arcæ contigit anno mundi 2850. et ab exitu Hebræorum ex Ægypto anno 397. Id patet ex eo quod ab hoc exitu usque ad ædificationem templi, quæ contigit anno quarto Salomonis, fluxerunt anni 480. uti dicitur 3. Reg. 6. v. 1. Annus autem hic 480. conditi templi incidit in annum mundi 2933. inde ascende et tolle tres annos regni Salomonis, 40. Davidis, et 40. Samuelis et Saulis, invenies Heli, qui immediate præcessit et judicavit populum ante Samuelem, mortuum esse anno mundi 2850. hoc est ante templum conditum anno 83. jam cum mortuus sit Heli anno ætatis 98. ut dicetur v. 15. Hinc sequitur eum natum esse anno mundi 2752. ab exitu ex Ægypto anno 299. ante templum 181. cumque ipse judicaverit Israel 40. annis, sequitur illum principatum hunc iniisse anno mundi 2810. ab exitu ex Ægypto 357. ante templum 123. cum ageret annum ætatis 58. Hæc juxta chronologiam quam præfixi Pentateucho.

Nota: Magis puniti sunt Hebræi post adductam in castra arcam, quam ante adductam; nam ante, cæsa sunt dumtaxat quatuor millia, post adductam vero triginta millia; quia scilicet propter arcæ

at templi a Sacerdotibus et populo violati scelus, a Deo irato et jam in arca præsente acrius puniebantur: præsertim quia scelus, hoc aliaque plura seria pœnitentia non corrigebant. Allegor. significabatur plures Judæos a Deo damnandos fore post Christum, quam ante Christum, quia scilicet ipsi Christum spreverunt, eumque occiderunt, et eorum posteri parentum Christicidium defendentes in Christum credere nolunt. Ita Beda. Sic acrius a Deo puniuntur qui coram eo in templo peccant, quam qui foris; sacra enim sacrilegos non tuentur, sed vindicant et castigant.

18. Cumque ille nominasset arcam Dei, cecidit de sella retrorsum juxta ostium *(Templi*, ait Tertul. lib. de Jejuniis c. 10. et S. Chrysost. l. 3. contra Vituper. vitæ monasticæ, *vel urbis Silo;* in portis enim sedebant judices, qualis erat Heli, præsertim quia ipse avide expectabat ab adventantibus ad portam urbis, cognoscere eventum prælii) et fractis cervicibus mortuus est.] Hinc notant Abulensis, Cajetanus et alii virum pium fuisse Heli, utpote quem non filiorum, nec populi, ita tangeret cura, ut arcæ at sacrorum religio. Cecidit ergo retrorsum, eo quod plene consternatus, ao præ angore, pavore et stupore, spiritu deficiente jam se in alta sede continere non posset. Retrorsum autem, quia cathedra hæc erat vacua, et carens fulcris quibus nostræ sedes dorsum sedentis suffulciunt. Ita Abulensis. Monet ergo nos Heli, ait Dionys. quam nos de Terræ sanctæ, ac tot Ecclesiarum et animarum captione ab hostibus dolere debeamus.

Audi B. Petrum Damiani, l. 1. epist. 6. ad Nicolaum Pontificem Prælatos percellentem: *Si Heli propter duos dumtaxat filios, quos non ea qua digni erant invectione corripuit, cum eis simul et cum tot hominum multitudine periit; qua arbitramur dignos esse sententia, qui in aula Ecclesiastica et in soliis judicantium præsident et super non ignotis pravorum hominum criminibus tacent? Qui dum dehonestare homines in publico metuunt, ad contumeliam superni Judicis divinæ legis mandata confundunt; et dum perditis hominibus amittendi honoris officium servant, ipsum Ecclesiasticæ dignitatis auctorem crudeliter inhonorant.*

Quæres, an Heli sit damnatus? Affirmat sanctus Gregorius. hic et 2. part. Past. c. 6. *Quia*, inquit, *falsa pietate superatus ferire Heli delinquentes filios noluit, apud districtum judicem semetipsum cum filiis crudeli damnatione percussit: hinc namque divina voce ei dicitur: Honorasti filios tuos magis quam me.*

Et Eucherius: *Heli sacerdos*, inquit, *pro filiorum iniquitate damnatus est, quod eos peccantes minus severa animadversione plectebat. Equidem coercuit, equidem corripuit; sed lenitate et mansuetudine patris, non severitate et auctoritate Pontificis. Qua sententia discant sacerdotes, quomodo filiorum etiam propter scelera puniantur quique; et quamvis sancti sint, culpa tamen subditorum eisdem, si non coerceant, imputetur.*

Sic et Beda. Idem videtur sentire S. Hieron l. 1. contra Jovin. S. Chrysost. hom 59. in Genes. et alibi sæpius, et S. Cæsarius Arelat. hom. 15. B. Petrus Damiani, tom 3. epist. 16. c. 18. Quin et S. August. lib. Civit. 4. ait Heli reprobatum eodem modo quo Saul.

Contrarium censent Theodoretus, Lyran. Dionys. Abul. Cajet. Serar. Sanch. Mendoza. Idque probatur primo, quia Heli fuit vir probus et pius, ideoque ad eum translatus fuit Pontificatus æque ac principatus; rursum audita arca expirans maximum dolorem, ex eoque maximum religionis zelum ostendit. Secundo, quia licet peccarit nimia lenitate et indulgentia, erga filios tamen ex parte eum excusat, quod præ senio non ita poterat eos severe corrigere, præsertim cum illi jam essent viri, et patris senis jussa dictaque contemnerent. Tertio, quia esto demus eum lethaliter peccasse; tamen videtur pœnituisse, ac duram pœnitentiam a Deo injunctam humiliter acceptasse, cum dixit c. 3. 18. *Dominus est; quod bonum est in oculis suis faciat.* Quid amplius pœnitens dicere posset? Quarto, quia Deus ideo tam dure eum punivit in hac vita, ut ei parceret in futura; ideo enim ultimus mortuus est, ut tam multas suorum mortes audiendo multoties moreretur. *Deus* enim *non punit bis in idipsum*, ut ait Sophon. Porro quo sensu dicatur c. 3. *Iniquitas ejus non delenda in æternum*, ibidem explicui. Denique Heli culpam omnem residuam in Purgatorio luisse et expiasse videtur, ait Dionysius et ex eo Mendoza. Porro multi Patrum jam citatorum, asserentium Heli damnatum, exponi possunt de damnatione ad mortem temporalem, aliasque pœnas illi, id est, posteris ejus inflictas.

Et ipse judicavit Israel quadraginta annis.] Ita Hebr. Chald. Joseph. Theod. perperam ergo Septuag. pro 40. habent viginti. Porro S. Chrysostomus, lib. 3. de Providentia ante medium: *Samuel*, inquit, *cum intueretur magistrum in mortem miserabilem devectum, ita confusus atque turbatus est, ut decebat grotum amabilemque discipulum.*

Incurvavit se et peperit,] quia augor et dolor accelerarunt ei partum, adeoque peperit fœtum septimestrem, ait Josephus, cum communiter gravidæ parere soleant nono vel decimo mense a conceptu. Porro partus septimestres esse vitales docet Galenus lib. Isagogico de definitionibus medicis, et alii quos citat et sequitur Pineda, l. 1. de rebus Salom. c. 10. Imo Philo, vel potius Pseudophilo in Antiquit. Biblicis, ait Isaac natum septimo mense, ideoque diu vixisse; sed hoc videtur fictitium. Denique matrem hanc paulo post reipsa expirasse docent Josephus, S. Gregor. Eucher. Angel. Dion. et alii passim.

21. Et vocavit puerum Ichabod, dicens: translata est (Hebr. *galo* id est, migravit, transmigravit ab Israele ad Philisthæos) gloria de Israel.] *Ichabod* Hebr. dicitur quasi אי כבוד *e chabod*, id est, *ubi gloria?* scilicet evanuit. Josephus vertit ἀδοξία, id est, *in gloria, ignobilitas, vilitas*, q. d. vocetur hic puer Hebr. *Ichabod*, Græce ἄδοξος, Latine *inglorius;* quia eo nascente occidit Israelis gloria, quasi dicat:

Fuimus Troes, fuit Ilium, et ingens
Gloria Teucrorum, etc.
Nunc tantum sinus, et statio malefida carinis.

Licet enim Ichabod successurus videatur patri suo Phinees et avo Heli in Pontificatu, tamen capta jam arca et translata in Philisthæam, omnis ejus, æque ac totius Israelis gloria concidit et corruit.

Nota: Heli morienti in principatu successit Samuel, in Pontificatu non Phinees vel Ophni, utpote jam eccisi, nec Ichabed utpote infans; sed Achiteb nepos Heli ex filio, ut patebit c. 14. 3. Ita Mendeza.

Et pro socero suo et pro viro suo.] Prime, *pro*, id est, *de*, quasi dicat: Translata gloria regni de Israel, et gloria Pontificatus de socere suo Heli, et marite Phinees.

Secunde, id referri potest ad τὸ *rocavit*, q. d. Vocavit mater filium Ichabed, tum ex se, tum pre socero et vire sue, cujus erat nemen filie impenere. Aut ad τὸ *dicens*, quasi dicat: *pro*, id est, propter virum suum cæsum, et socerum suum mortuum dixit: *Translata est gloria de Israel;* quia scilicet Israelis principes et Pontifices, scilicet Heli et Phinees occubuere cum arca capta. Ita Chald. et Vatablus.

CAPUT QUINTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Arca a Philisthæis capta, et collocata in templo Dagon, prosternit et mutilat Dagonem. Mox Deus, v. 6. pudendis morbis et muribus affligit Azotios; inde, v. 9. Gethæos, et v. 10. Accaronitas: quare decernunt ipsi arcam in Israel esse remittendam.

1 Philisthiim autem tulerunt arcam Dei, et asportaverunt eam a Lapide adjutorii in Azotum.
2. Tuleruntque Philisthiim arcam Dei, et intulerunt eam in templum Dagon, et statuerunt eam juxta Dagon. 3. Cumque surrexissent diluculo Azotii altera die, ecce Dagon jacebat pronus in terra ante arcam Domini; et tulerunt Dagon, et restituerunt eum in locum suum. 4. Rursumque mane die altera consurgentes, invenerunt Dagon jacentem super faciem suam in terra coram arca Domini, caput autem Dagon, et duæ palmæ manuum ejus abscissæ erant super limen. 5. Porro Dagon solus truncus remanserat in loco suo. Propter hanc causam non calcant sacerdotes Dagon, et omnes qui ingrediuntur templum ejus, super limen Dagon in Azoto, usque in hodiernum diem. 6. Aggravata est autem manus Domini super Azotios, et demolitus est eos; et percussit in secretiori parte natium Azotum, et fines ejus. Et ebullierunt villæ et agri in medio regionis illius, et nati sunt mures, et facta est confusio mortis magnæ in civitate. 7. Videntes autem viri Azotii hujuscemodi plagam, dixerunt: Non maneat arca Dei Israel apud nos; quoniam dura est manus ejus super nos, et super Dagon deum nostrum. 8. Et mittentes congregaverunt omnes satrapas Philisthinorum ad se, et dixerunt: Quid faciemus de arca Dei Israel? responderuntque Gethæi: Circumducatur arca Dei Israel. Et circumduxerunt arcam Dei Israel. 9. Illis autem circumducentibus eam, fiebat manus Domini per singulas civitates interfectionis magnæ nimis; et percutiebat viros uniuscujusque urbis, a parvo usque ad majorem, et computrescebant prominentes extales eorum. Inieruntque Gethæi consilium et fecerunt sibi sedes pelliceas. 10. Miserunt ergo arcam Dei in Accaron. Cumque venisset arca Dei in Accaron, exclamaverunt Accaronitæ, dicentes: Adduxerunt ad nos arcam Dei Israel, ut interficiat nos et populum nostrum. 11. Miserunt itaque et congregaverunt omnes satrapas Philisthinorum, qui dixerunt: Dimitte arcam Dei Israel, et revertatur in locum suum, et non interficiat nos cum populo nostro. 12. Fiebat enim pavor mortis in singulis urbibus, et gravissima valde manus Dei, viri quoque qui mortui non fuerant, percutiebantur in secretiori parte natium, et ascendebat ululatus uniuscujusque civitatis in cœlum.

2. Statuerunt eam juxta Dagon,] idolum, sive Deum suum; tum ut eum hoc dono honorarent, ait S. August. 17. Civit. c. 4. tum ut ei quasi victoriæ auctori nobilissima hæc spolia deferrent, ait Josephus, lib. 6. cap. 1. Theodoretus et Procopius, quasi dicat: Ecce Dagon noster vicit Deum Hebræorum, nosque eorum victores effecit. Subdatur ergo arca Dei pedibus Dagonis. Hac de causa injuriam suam tantam ulciscens Deus Dagonem dejecit, ac Philisthæos pinrimos morte mactavit. Audi Theoder. et Procop. *Dum Philisthini arca apparente et Hebræis vociferantibus extimuissent, utilitatem et auxilium acceperunt; cum vero, post victoriam, arcam eamdem contempsissent, ipsa experientia, quanta Dei virtus esset, didicerunt.*

Quæres: Quis et qualis fuit Dagon? Resp. fuisse præcipuum Philisthinorum Deum. Lilius Gyraldus de Diis Gentium Syntag. 2. p. 109 censet Dagon fuisse Jovem Aratrium, quem colebant Phœnices, ut fru-

menti et aratri inventorem, ideoque dictum Dagon a דגן *dagan*, id est *frumentum:* sic quoque Eusebius, l. 1. de Præparat. Arias, Pagninus et alii, qui censent Dagon fuisse deum frumentarium, sive frumenti præsidem, qui scilicet messis copiam, et frumenti abundantiam suis cultoribus daret.

Alii passim *Dagon* derivant a דגה *Daga*, id est, *piscis*, quod idolum hoc piscis formam haberet: cum enim Philisthæi essent accolæ maris, piscationi dabant operam, ideoque fabricarunt et coluerunt Dagon, quasi piscium et piscationis præsidem. Unde S. Hieron. in Quæst. *Dagon*, inquit, *idem est Hebr. quod piscis tristitiæ*. Porro idolum hoc erat quidem specie piscis, sed homine misti. Erat ergo compositum ex homine et pisce, ita ut caput (licet Lyranus, Abulensis, Adrichom. et alii censent Dagon habuisse caput piscis) et manus essent hominis, cæteris deinde membris ab umbilico deorsum, in piscem piscisque caudam desineret. Id patet ex eo quod manus illi coram arca præcisæ fuerint, v. 4. Ita Vatablus, Cajetanus et alii mox citandi. Dagon ergo fuit instar Nereidum, Tritonum et Sirenum, quæ faciem habent muliebrem, et in piscem desinunt; de quibus Horatius in arte Poetica:

Desinit in piscem mulier formosa superne.

Confirmatur, quia Syri et Palæstini pisces coluerunt quasi deos et numina. *Syri*, inquit Xenophon l. 1. expedit. Cyri, *pisces habent sacrosanctos*. Cicero lib. 3. de natura Deorum: *Syri*, inquit, *piscem venerantur*. Clemens Alexandrinus in exhortatione ad gentes: *Qui Phœniciam incolunt Syri, columbas et pisces impense colunt*. Diodorus Siculus, lib. 3. c. 2. *Unde et Syri*, inquit, *ad hæc usque tempora his piscibus abstinentes eos pro diis colunt*.

Insuper, Josephus et alii asserunt Dagon esse Dercetem (quam alii Atergatim vocant) sive deam Syriam, quæ a Syris creditur in piscem mutata, ideoque specie piscis colitur, ita ut inferne habeat caudam piscis, superne faciem hominis, puta fœminæ.

Quocirca Diodorus Siculus loco jam citato, Anton. Nebrissen. in quinquag. c. 6. Sanchez, Lyranus, Abulensis, Scaliger, Serarius et alii censent Dagon sive Dercetem esse Venerem. Pisces enim instar Veneris luxuriant et mire prolificant. Unde Venus dicitur nata e mari, indeque nuncupatur Aphrodite, ac a Poetis fingitur in piscem transformata.

Audi Ovid. 4. Metamorph.

Dercete quam versa squamis velantibus artus,
Stagna Palæstini credunt coluisse figura.

Et Manil. lib. 4.

In piscem sese Cytheræa novavit,
Cum Babylonicas submersa profugit in undas.

Favet quod Herodotus, lib. 1. tradat Venerem ab Ascalonitis mire coli in templo suo antiquissimo, indeque Cyprios eidem simile templum dicasse.

Porro Gentes suos deos nominabant et colebant tam specie fœminea, uti erat Venus et Dercete, quam virili, imo unum eumdemque nunc pingebant ut virum, nunc ut fœminam, teste Macrobio, l. 3. Satur. 8. Horat. lib. 1. Apol. 12. et Ammon. lib. de Interpr. Vide Serarium in cap. 16. Judic. quæst. 23. Audi et Rhodiginum, lib. 25. cap. 5. *Semiramidem*, inquit, *deæ cujusdam Dercetus fuisse filiam fabulosa prodit historia. Ejus templum fuerat ad Ascalonem Syriæ civitatem apud stagnum piscibus plenum. Eamdem Plinius vocat prodigiosam Atergatim, quod esset facie hominis, et corporis reliqua in piscem desinerent. Ferunt Venerem factam deæ illi obviam, quandoque adolescentis speciosi amorem injecisset, cui permixta Derceto filiam conceperit, etc. At dolore percita Derceto ex facti turpitudine in lacum se præcipitem dedit, deformataque in piscem est.*

Tropol. *Philisthiim* Hebr. idem quod *conspersi* aut *conspergentes*, aut *ruinam ponentes, aut ruinam potantes*, ait Pagnin. hi sunt homines animales terreni et carnales, qui colunt Dagon, id est, Venerem et ventrem, de quibus ait Apost. Philip. 3. *Quorum Deus venter est:* hi sordibus gulæ et luxuriæ se aliosque conspergunt, ac ruinam potant, quia mortem præsentem ac æternam sibi accersunt, juxta illud Pauli: *Qui seminat in carne sua de carne et metet corruptionem*, 1. Galat. 6. 18. Unde S. Bonaventura in Psalm. 28. 1. *Dagonem* vocans *idolum Veneris. Philisthæi*, ait, *posuerunt arcam Domini juxta idolum Veneris Dagonem; sic mali Sacerdotes, quando ponunt filium Virginis juxta filium Veneris in altari*. Quam atrociter ergo puniet eos Deus, cum tam atrociter punierit Philisthæos!

3. Ecce Dagon jacebat pronus in terra ante arcam Domini,] quasi ab illa prostratus, illi subjectus, illamque adorans. Nota: Deus hic injuriam arcæ, id est, sibi super arcam residenti illatam gravi pœna ulciscitur, eaque triplici. Prima, in Dagonem, qui arcam quasi devictam sibi subditam habebat, prosternendo ante arcam ut illam adorare videretur. Secunda, in Philisthæos, eos partim morte, partim morbo ani pudendo mulctando. Tertia, in ipsam regionem, mures immittendo, qui omnia sata et germina depascerent. Unde prudenter Theodoretus, sermone 10. de Providentia: *Deus*, inquit, *traditæ arcæ majestatem tuetur, allophylos docens quod non Deum vicissent, sed hominum iniquitatem*. Tropologice, S. Chrysostomus citatus a Glossa, Exodi 23. v. 23. *Non possunt*, inquit, *virtutes cum vitiis morari, sed cum a virtutibus vitia fuerint superata, locum quem concupiscentiæ spiritus possidebat, charitas obtinebit, quem furor ceperat, patientia vindicabit; quem tristitia mortem operans occupaverat, salutaris et plena gaudio lætitia possidebit; quem acedia vastavit, excolet fortitudo; quem superbia conculcabat, humilitas honestabit; singulis vitiis expulsis eorum loca virtutes contrariæ possidebunt*, quasi dicat: Non possunt simul habitare arca et Dagon, id est, virtus et vitium, Deus et diabolus. Rursum, arca est Eucharistia, quæ ab energumenis expellit dæmones. Audi Cassianum, Collat. 7. c. 30. *Communionem*, inquit, *eis sacrosanctam a senioribus nostris, numquam meminimus interdictam: quin imo, si possibile esset, etiam quotidie eis impartiri eam debere censebant*. Et paulo post: *Quæ ab homine percepta, eum, qui in membris ejus insidet spiritum, seu in ipsis latitare cognoscitur, velut quoddam exurens fugat incendium.*

4. Caput autem Dagon et duæ palmæ manuum (hoc est ambæ manus extensæ; hæ enim vocantur volæ sive palmæ: hoc signo Dagon fatebatur se victum ab arca; nam si manus in pugnum contraxisset,

visus fuisset arcæ minari, illamque vello percutere) EJUS ABSCISSÆ ERANT SUPER LIMEN.

Priori plaga vers. 3. Dagon sua sede et solio erat dejectus in terram dumtaxat: at cum illum in suum solium restituere Philisthæi, pejus mulctatus est, capite scilicet et pedibus, ut quasi truncus jaceret in pavimento. Lucifer pro ἕκαστον, id est, unaquæque, legens ἑκατὸν, id est, centum in Septuag. vertit: *Et ambo vestigia manus ejus ablata erant per partes centum.*

Porro videntur alii etiam Philisthæorum dii in cæteris eorum urbibus eadem vel simili qua Dagon, pœna mulctati, uti insinuatur c. 6. 5. per quod mystice significabatur idololatriæ interitus per arcæ dominicæ, id est, Christi et Apostolorum ejus adventum, ait S. Gregor. Angelom. et Beda. Rursum, Hugo Victor. lib. 5. Allegor. c. 8. *Caput,* ait, *Dagon significat superbiam diaboli: duæ palmæ operationem idololatriæ, limen finem impiæ culturæ.*

5. PROPTER HANC CAUSAM NON CALCANT SACERDOTES DAGON, etc. SUPER LIMEN.] Tropol. sanctus Gregor. *Sacerdotes Dagon,* ait, *usque in hodiernum diem remanent; quia qui per immunda desideria antiquo hosti sacrificet, adhuc est. Qui profecto super templi limen calcare refugiunt, quia neque immundis suggestionibus, nec malis operibus resistunt. Dagon itaque Sacerdotes sunt, quia etsi manufactis se idolis non humiliant, concupiscentiarum tamen simulacris per nefaria opera se incurvant.*

Porro Gentiles limina templorum deorum suorum osculatos esse ex historiis clarum est. Audi Tertullianum, lib. de Corona militis, cap. 13. *Christianus,* inquit, *nec januam suam laureis infamabit, si norit quantos deos etiam ostiis diabolus affinxerit. Janum a janua, Limentinum a limine, Forculum et Cardam a foribus et cardinibus.*

Sic Christiani limina templorum olim osculabantur, et limina S. Petri etiamnum Romæ osculantur.

6. ET DEMOLITUS EST EOS,] id est, excidit, occidit, perdidit eos, ut patet v. 9. et sequentibus. Prima Dei plaga fuit in deum Dagonem; hæc vero secunda fuit in ipsos Philisthæos; multos enim ex eis Deus subita morte percussit, alios morbo fœtido afflixit. Nam:

PERCUSSIT IN SECRETIORE PARTE NATIUM AZOTUM.] Fuit hic morbus alvi et ani, ita ut intestina eorum computrescerent et per anum foras prominerent. Unde Vatablus vertit vocatque *mariscas.* Est enim marisca ficus insipida, quæ hiando aperitur, et sua interna rubendo ostentat, de quibus Martialis, l. 11.

Purpureæque Chelidoniæ, vilesque mariscæ.

Inde morbus hic ani marisca dicitur, quia fici jam dicti habet similitudinem. Unde Juvenalis, Satyra 2.

Cæduntur tumidæ medico vidente mariscæ.

Congrua est hæc pœna ventri deditorum, quales erant Philisthæi, quorum, ut ait S. Bernardus: *Non alia est cura quam cibum ingerere, digerere et egerere.* Nam ut ait Christus, Matth. 15. 17. *Omne quod in os intrat in ventrem vadit et in secessum emittitur.*

Josephus, et ex eo Theodoretus, Procopius, Dionysius, Lyranus hunc morbum vocant dysenteriam, non vulgarem, sed propriam et peculiarem. Theodoretus ex Aquila vertit phagedænam, id est cancrum, sive ulcus exedens. Alii apud Franc. Lucam in notis hic vocant cirinnium vel fratigium; alii luem veneream; Rabbini Abulensis et Geneb. vocant hæmorrhoidas. Sidonius, p. 592. *Obscœnum turgenti podice morbum.* Videtur hic morbus fuisse peculiaris et novus, adeoque non unus, sed multiplex, singulariter a Deo vindice Philisthæis immissus; nam præter dolores acres, pariebat intestinorum putrefactionem et egestionem.

Porro hic morbus grassabatur per omnes Philisthæorum urbes, pagos et villas, ut patet v. 6. nec ulli dignitati, ætati vel sexui parcebat, nec ullo remedio curari poterat, v. 9. duravitque per septem menses, c. 6. v. 1. Meminit Herodotus, l. 1. sub medium, hujus morbi; sed more Gentilium res Judaicas depravantium vera falsis admiscet, ut notat Josephus l. 10. Antiquit. c. 1. Ait enim Ascalone esse templum Veneris, quod nonnulli expilarint, ideoque mariscis percussi sint.

ET NATI SUNT MURES.] Tertia fuit hæc plaga murium, qui, ut ait Josephus, hortos, agros, vineas, omnesque segetes, fruges et fructus depascebantur, uti fecit plaga ranarum in Ægypto; Exodi 8. Hebræi nonnulli addunt mures hos e mariscis sanguinem suxisse. Addit S. Gregorius, l. 3. c. 3. momordisse ventrem Philisthinorum, cum eum in secessu exonerare vellent. Causam dat Auctor mirabilium sacræ Scripturæ apud S. Augustinum, libro 2. cap. 7. *Qui misera,* inquit, *animalia divino cultu venerabantur, per miserrima animalia in adventum dominicæ legis castigantur, qui tabernaculi domini interiora, id est, arcam extra limites suos protraxerunt hi interiorum foras prominentium fœda affliguntur clade.*

Alia causa erit, si cum Eusebio, Gyraldo et aliis jam citatis dicamus Dagonem fuisse deum frumenti; quia ergo hunc colebant Philisthæi, hinc juste a Deo muribus puniuntur, ut illi frumentum Dagonis rodant et vorent.

Porro hinc nata est hæresis eorum qui a muribus dicti sunt Musoritæ, de quibus Philastrius, lib. de Hæres. *Musoritæ,* ait, *sunt quidam nomine qui sorices colunt, qui sub Belo* (ego sub Helo seu Heli lego) *Sacerdote, cum fuisset capta arca Testamenti ab Allophylis, atque ex ira Dei produxisset terra sorices, ut eorum fruges deperirent, admoniti a suis fecerunt aureos mures.*

Porro mures hos Philisthinorum supernaturales fuere, ait Abulensis: quia nulla causa naturalis eos tam subito et in tanto numero producere potuisset.

Denique audi S. Anton. Magirum in Palæstina, fol. 241. *Nonnullis,* ait, *in locis Palæstinæ agri sunt pene deserti ob murium et soricum abundantiam, quos nisi quædam aves devorarent, nullam sementem possent facere incolæ.*

Similes clades a moribus sæpe illatæ sunt. Unde *M. Varro,* ait, Plinius lib. 8. cap. 29. *auctor est a cuniculis suffossum in Hispania oppidum, a talpis in Thessalia, ab ranis civitatem in Gallia pulsam, ab locustis in Africa, ex Gyaro Cycladum insula incolas a muribus fugatos.* Idem, lib. 10. cap. 68. ait mures e Troade fugasse accolas, ac rationem addit quod mus sit fœcundissimus, adeo ut ex uno geniti sint 120. Sic Popielus Poloniæ princeps a muribus est comestus, quod patruos suos veneno necasset; ex eorum enim

cadaveribus mures onati ipsum cum uxore et filiis corroserunt, ut narrat lib. 2. rerum Polonicarum, Martinus Cromerus.

Idem Harroni Archiepiscopo Moguntiæ contigisse scribit Trithamius Chron. Hirsaug. ad annum 967. et Genebr. anno Domini 970. sed id refutat Serarius in sua Moguntia.

8. Omnes Satrapas,] id est præfectos et principes, *Satrapæ*, ait S. Thomas, l. 3. de regim. Princip. c. 22. *dicti quasi sat parati ad munus suum et ad bellum*, vel quasi *sat rapientes*, hoc est diripientes subditos: ingeniosa est hæc allusio et lusus ingenii. Nam constat *Satrapas* esse nomen Persicum. Esther 3. 12. Daniel 3. 2. Hinc et Herodotus, lib. 3. ait Darium regem Persarum Babylonem divisisse in 28. Satrapias sive præfecturas.

Circumducatur arca.] Hoc consilium dant Gethæi, quia putabant cladem hanc Azotiis accidisse, non ex arca, sed ex natura loci, v. g. ex infecto et pestilenti aere, vel influxu maligno astrorum, ait Theodoretus et Procopius; unde et capite sequenti post circumductæ arcæ plagas, adhuc explorant per sortes vaccarum an ab arca, an casu hæ plagæ eis obvenerint. Hinc et Sept. vertunt: *Transeat arca ad nos*, q. d. Non timemus arcam ejusque vindictam; veniat illa ergo ad nos.

Pravum et infidele fuit hoc Gethæorum consilium, quod proinde Deus in ipsos eorumque stragem retorsit. Sic Judæi occiderunt Christum, ut ejus nomen delerent, et correptiones effugerent; sed per hoc magis ejus nomen auxerunt, et ultimum per Titum excidium incurrerunt. Præclare Nazianz. Orat. 1. de fuga sua sub finem: *Solus*, inquit, *ex omnibus rebus Deus est qui nec fuga vitari nec superari potest, cum aliquem arripere ac sub manum et potestatem redigere voluerit, sceleres antevertit, prudentes decipit, fortes subvertit, sublimes contrahit, audaces mitigat, potentiam premit.*

Manus Domini,] id est, plaga et percussio Dei; hæc enim apud homines fit manu: manus autem Dei est immensa ejus potentia.

Et computrescebant prominentes extales eorum] id est, exta sive intestina et viscera putida per anum defluebant, uti contigit Ario Hæresiarchæ.

Hebr. est *latuerunt ipsis* עֳפָלִים *ophelim*, id est, morbi occulti ani, q. d. percussi sunt occultis et pudendis hisce morbis. Septuag. *percussi sunt in natibus*; Chald. *in constrictionibus*. Huc respexit David canens Psal. 77. 66. *Percussit inimicos suos in posteriora, opprobrium sempiternum dedit illis.*

Porro Abulensis quæst. 15. ait nonnullos censere, non tantum Philisthæos percussos fuisse in secretiori parte natium, sed etiam Hebræos recentiores, qui frequenter sanguinis fluxum seu hæmorrhoidem patiuntur in pœnam illius sacrilegii, quo postularunt Christi Domini mortem, exclamantes: *Sanguis ejus super nos et super filios nostros.* Et in hunc sensum interpretantur illud: *Percussit inimicos suos in posteriora.* Psal. 77. 66. sed prudenter opinatur illos errare, cum nullo Scripturæ testimonio fulciantur.

Et fecerunt sibi sedes pelliceas.] Biblia Regia, item Hebr. et Chald. S. Gregorius, Lyranus et alii hæc omittunt (vide Franc. Lucam in notis hic) habent tamen Septuag. correcti, nisi quod τὸ *pelliceas* omittant, sed morbus hic sedes molles exigebat: tales autem sunt pelliceæ. Unde et Theodoretus id videtur legisse. Ait enim eos fecisse sibi *sedes* χρυσᾶς, id est, *aureas*; sed pro χρυσᾶς, legendum videtur βυρσᾶς, id est, *pelliceas*. Ad quid enim aureæ hoc loco, nisi ad mali et doloris augmentum? Porro Lyranus, Dionysius, Cajetanus, Mendoza et alii sedes hic proprie dictas accipiunt; has enim ajunt fecisse pelliceas, ut mollius sederent. Verum noster Sanchez per *sedes* apposite per metonymiam intelligit, *vestes*, ad partes illas mala affectas fovendum, ac ad viscera defluentia et empiastra eis imposita continendum. Palæstini enim femoralibus non utebantur. *Sedes* ergo, inquit, sumitur pro *vestes*, id est natium integumenta, sicut pes sumitur pro calceo et corpus pro corporis veste. Sic et Abulensis, qui et tertiam causam addit, ne mures partes illas invaderent et roderent. Huc facit quod Septuag. et Aquila hoc versu vertant: *Percussit eos in sedibus eorum: in sedibus*, id est, in natibus quibus sedetur: pari enim modo hic natium tegumenta vocari possunt sedes.

Porro congrua hæc fuit culpæ Philisthæorum pœna; quia enim ipsi suum Dagonem ab arca, solio, sedeque sua dejectum in illud restituerant, juste ipsi morbo puniti sunt in eo membro quo sedere solebant, ut sedere non possent nisi in sedibus pelliceis, eo quod Deo vero solium divinitatis abnegassent, illudque suo Dagoni assignassent. Ita Theodoretus: *Sedis*, inquit, *morbum passi sunt, qui arcam divinam impie locaverunt, nempe apud Deum falso appellatum.* Sic et Procopius. Huic simile est quod de Ariano quodam scribit S. Athanasius in epist. ad Solitarium: *Ut olim*, inquit, *Azoti incolæ ausi arcam attingere, quam illis vel oculis conspicere nefas fuit, sedium tormentis excruciati peribant: sic Arianus quidam juvenis ausus sellam ligneam templi Alexandrini* (ex qua docebat S. Athanasius) *convellere, fragmento ligni inde in ventrem resiliente intestina sua perforavit, et eadem vi qua solium disrumpere conabatur, rupta alvo intestina effudit, celeriusque quam ipse thronum auferret, thronus ei vitam sustulit.*

Aliam rationem dat Auctor de mirabil. Sacræ Scripturæ, lib. 2. c. 7. *Quatenus*, inquit, *qui tabernaculi Domini interiora, id est, Arcam extra limites suos protraxere, intraneorum suorum* (alias *interiorum suorum*) *foras prominentium fœda affligerentur clade.*

Simili viscerum dolore punitus fuit Antiochus ob direpta vasa templi, 2. Machab. 9.

Tertiam causam dat Rupertus et Glossa, scilicet Philisthinos fuisse pæderastas et masculorum concubitores, ideoque eo membro quo peccarant fuisse punitos. Insinuat idipsum Isaias, c. 2. 6. dicens: *Augures habuerunt ut Philisthiim, et pueris alienis adhæserunt.*

Symbolice, Mendoza: *In posterioribus*, ait, *Philisthini percutiuntur, ut in tota sua posteritate feriendi significentur, hoc est, non solum in hac vita, sed etiam in futura; nec solum in suis corporibus, sed etiam in suis filiis ac nepotibus.* Sic Petrus Blesensis, epist. 48. comparans improbos Prælatos ac Principes cum Philisthinis: *Nonne*, inquit, *isti in posteriora percussi sunt, quorum finis interitus, quorum posteritas damnata est: ut successor eorum in Ecclesia Dei de cætero non resurgat*, juxta illud Psal. 77. 66. *Opprobrium sempiternum*

dedit illis. Huc facit illud Amos, 1. 6. *Et convertam manum meam super Accaron, et peribunt reliqui Philisthinorum.*

Simili modo Deus punivit irrisores S. Thomæ Cantuariensis, qui amputata equi quo vehebatur cauda eum subsannabant; sed Deus caudam eis rependit. Nam omnes in posterioribus caudati effecti sunt, nec tantum ipsi, sed omnes eorum posteri usque in hodiernum diem, uti refert Polydorus, Virgil. lib. 13. Historiæ Anglicanæ.

12. Gravissima valde manus Dei.] *Manus*, id est, ultio, percussio, interfectio. Philo in Antiq. Biblicis numerum cæsorum ita distinctim assignat: *Mulierum in utero habentium septuaginta quinque millia. Puerorum adhuc infantium et lactentium sexaginta quinque millia. Mulierum nutrientium et lactantium quinquaginta quinque millia. Virorum jam adultorum viginti quinque millia. Omnium simul collectorum ducenta et viginti millia.* Verum hic non est Philo, sed Pseudophilo.

CAPUT SEXTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Philisthæi remittunt arcam in Israel cum quinque anis et totidem muribus aureis, ut supplicium anorum et murium evadant. Plaustro ergo eam imponunt, non ab equis, sed a duabus vaccis protracto, explorantes an vaccæ recta tendant in Israel, an alio deflectant, ut sciant an a Deo Israel, an casu hæc plaga eis acciderit. Vaccæ cum arca recta pergunt in Israel ad terminos Bethsames. Bethsamitæ eam excipiunt, et vaccas in holocaustum offerunt; sed ex eis Deus percussit 50. millia, eo quod curiosius arcam aspexissent. Quare Bethsamitæ arcam in Cariathiarim mittere destinant.

1 Fuit ergo arca Domini in regione Philisthinorum septem mensibus. 2. Et vocaverunt Philisthiim sacerdotes, et divinos, dicentes: Quid faciemus de arca Domini? Indicate nobis quomodo remittamus eam in locum suum. Qui dixerunt: 3. Si remittitis arcam Dei Israel, nolite dimittere eam vacuam, sed quod debetis, reddite ei pro peccato, et tunc curabimini; et scietis quare non recedat manus ejus a vobis. 4. Qui dixerunt: Quid est quod pro delicto reddere debeamus? Responderuntque illi: 5. Juxta numerum provinciarum Philisthinorum quinque anos aureos facietis, et quinque mures aureos; quia plaga una fuit omnibus vobis, et satrapis vestris. Facietisque similitudines anorum vestrorum, et similitudines murium, qui demoliti sunt terram, et dabitis Deo Israel gloriam: si forte relevet manum suam a vobis, et a diis vestris, et a terra vestra. 6. Quare aggravatis corda vestra, sicut aggravavit Ægyptus, et Pharao cor suum? nonne postquam percussus est, tunc dimisit eos et abierunt? 7. Nunc ergo arripite et facite plaustrum novum unum; et duas vaccas fœtas, quibus non est impositum jugum, jungite in plaustro, et recludite vitulos earum domi. 8. Tolletisque arcam Domini, et ponetis in plaustro, et vasa aurea, quæ exolvistis ei pro delicto, et ponetis in capsellam ad latus ejus; et dimittite eam ut vadat. 9. Et aspicietis: et si quidem per viam finium suorum ascenderit contra Bethsames, ipse fecit nobis hoc malum grande: sin autem, minime; sciemus quia nequaquam manus ejus tetigit nos, sed casu accidit. 10. Fecerunt ergo illi hoc modo; et tollentes duas vaccas quæ lactabant vitulos, junxerunt ad plaustrum, vitulosque earum concluserunt domi. 11. Et posuerunt arcam Dei super plaustrum, et capsellam, quæ habebat mures aureos et similitudines anorum. 12. Ibant autem in directum vaccæ, per viam quæ ducit Bethsames, et itinere uno gradiebantur pergentes et mugientes, et non declinabant neque ad dexteram, neque ad sinistram; sed et satrapæ Philisthiim sequebantur usque ad terminos Bethsames. 13. Porro Bethsamitæ metebant triticum in valle: et elevantes oculos suos, viderunt arcam, et gavisi sunt cum vidissent; 14. et plaustrum venit in agrum Josue Bethsamitæ, et stetit ibi. Erat autem ibi lapis magnus, et conciderunt ligna plaustri, vaccasque imposuerunt super ea holocaustum Domino. 15. Levitæ autem deposuerunt arcam Dei, et capsellam quæ erat juxta eam, in qua erant vasa aurea, et posuerunt super lapidem grandem. Viri autem Bethsamitæ obtulerunt holocausta et immolaverunt victimas in die illa Domino. 16. Et quinque satrapæ Philisthinorum

viderunt, et reversi sunt in Accaron in die illa. 17. Hi sunt autem ani aurei, quos reddiderunt Philisthiim pro delicto Domino: Azotus unum, Gaza unum, Ascalon unum, Geth unum, Accaron unum; 18. et mures aureos secundum numerum urbium Philisthiim, quinque provinciarum, ab urbe murata usque ad villam quæ erat absque muro, et usque ad Abel magnum, super quem posuerunt arcam Domini, quæ erat usque in illum diem in agro Josue Bethsamitis. 19. Percussit autem de viris Bethsamitibus, eo quod vidissent arcam Domini; et percussit de populo septuaginta viros, et quinquaginta millia plebis. Luxitque populus, eo quod Dominus percussisset plebem plaga magna. 20. Et dixerunt viri Bethsamitæ: Quis poterit stare in conspectu Domini Dei sancti hujus? et ad quem ascendet a nobis? 21. Miseruntque nuntios ad habitatores Cariathiarim, dicentes: Reduxerunt Philisthiim arcam Domini, descendite, et reducite eam ad vos.

1. Septem mensibus.] Ita Hebr. Chald. et cæteri. Perperam ergo Josephus habet *quatuor mensibus*. *In regione Philisth.* Sept. *in agro*, quod Theod. sic explicat: *Cum, inquit, nulla civitas auderet arcam suscipere, eam foris reliquerunt sub dio; sic enim docuit Historiographus: Fuit enim, inquit, Arca Domini in agro alienigenorum menses septem; postquam autem existimarunt foris manente Arca se esse liberos a plagis a Deo immissis, intulit Deus supplicia etiam rebus inanimis. Immisit enim murium multitudinem in eiles et segetes, qui omnes eorum fructus perdiderunt.*

Sic et Procopius: quod sic intellige, non quod plaga murium tum cœperit, sed quod tum confirmata sit et aucta. Hinc colligitur arcam a Philisthæis fuisse captam in Septembri, qui mensis apud Hebræos erat solemnis et magna ex parte sacer. Eo enim præter festum Neomeniæ, celebrabant festum Tubarum, et Tabernaculorum per octo dies, item festum Expiationis, ac Cœtus sive Collectæ, ut patet Levit. 23. Quare illo mense omnia erant plena oblationibus et victimis, quas, quia violarant et profanarant filii Heli, ac multi e populo eos imitantes, hinc eodem mense noluit Deus capi arcam, ut eodem mense punirentur quo gravius in eam peccarunt. Id ita esse liquet ex eo quod arca capta fuerit in Philisthæa per septem menses, quibus exactis remissa in Bethsames cum meteretur triticum, ut dicitur vers. 13. Hæc autem messis in Palæstina fit in fine Aprilis: jam computa retrogrado ordine septem menses ab Aprili, et incides in Septembrem jam dictum.

3. Quod debetis reddite ei pro peccato.] Peccatum intellige ablatæ arcæ, ideoque irreverentiæ Deo Hebræorum illatæ, præsertim in Philisthinorum opinione et conscientia, ait Abulensis. Nam alioqui si Philisthini justum contra Hebræos gerebant bellum, non erat grave peccatum, eum reliquis spoliis arcam quoque religiose transferre. Peccatum autem verum et grave, ob quod a Deo flagellabatur, erat, quod ipsi arcam cum suo idolo Dagon collocassent, imo eam Dagoni subjecissent, et quasi tropbæum dicassent: sed ipsi, utpote idololatræ et cultores Dagon, non æstimabant hoc esse peccatum; ideoque Deus eos percussit, ut inde discerent hoc peccatum æstimare, arcamque esse majorem Dagone.

5. Quinque anos aureos, et quinque mures aureos,] quasi piaculum plagæ anorum et murium, quo Deus Israel vos percussit. Sic solent offerri sanctis effigies membrorum, quorum sanitatem ab eis recipimus, quasi anathemata.

Tropol. docemur hic peccata nostra licet pudenda coram Deo confiteri, ut hac confessione quasi deaurentur. Audi S. Gregor. *Quia ad pretium æternæ salutis peccatorum turpitudines atteruntur, flendo deaurantur.* Et post pauca: *Dum, inquit, commissa attentius lugemus, in justitiæ splendorem membra deauramus.* Et mox: *Membra, ait, deaurantur, cum corpus terrena et cœnosa concupiscientiorum fœditate deforme in splendorem commutatur æternæ vitæ; cum videlicet per sanctæ conversationis pulchritudinem radiat, quod in appetitum mundanæ delectationis peccatorum fœtore sordebat*, juxta illud Apostoli: *Sicut exhibuistis membra vestra servire immunditiæ et iniquitati ad iniquitatem, ita nunc exhibeatis membra vestra servire justitiæ in sanctificationem.*

Si forte relevet manum suam a vobis et a Diis vestris.] Hinc patet non solum Dagonem, sed et cæteros Philisthinorum Deos a Deo per arcam fuisse prostratos et afflictos.

7. Et recludite vitulos (adhuc lactantes) earum domi,] retrahentes eos a matribus, scilicet a vaccis in itinere, ac in stabulum recludentes, ut indicant Hebr. et Sept. ut videatis an vaccæ ad vitulos suos lactentes recurrant, an vero eum arca pergant in Israel. Hinc vaccæ erant *mugientes*, eo quod a vitulis suis avellerentur.

11. Et posuerunt arcam Dei super plaustrum,] in trivio, ait Josephus, absque auriga, quinque Satrapis Philisthinorum spectantibus, et considerantibus quam viam sponte sua vaccæ inirent, an eam quæ ducebat in Israel, an aliam. Erant hæ sortes divinatoriæ, nec a Deo suggestæ, ideoque superstitiusæ et illicitæ (Philisthini enim vacabant auguriis et sortilegiis, ut patet ex illo Isaiæ 2. 6. *Augures habuerunt ut Philisthiim*) sed Deus eas direxit, vel per Angelos, vel per diabolos, ut ex Orig. vult Mendoza, sortilegii hujus instigatores, incitavit vaccas ut viam in Israel capesserent, ut Philisthæi ex suis sortibus cognoscerent a Deo Israel sibi has plagas fuisse immissas. Sic Deus direxit Necromantiam Pythonissæ suscitantis Samuelem, fecitque ut non dæmon ab ea invocatus, sed Samuel prodiret, et Sauli mortem meritam prænuntiaret, 1. Reg. 28.

Peccarunt ergo hic Philisthæi, tum quia tentarunt Deum Israelis, quem ex tot plagis agnoscere et revereri debebant; tum quia utuntur augurio vaccarum, ut explorent an a Deo, an a casu hæ plagæ acciderint. Prius negat Abulensis, q. 18. posterius silet; sed utrumque asserit Suarez de Relig. tract. 3. lib. 2. c. 10. §. 11. Legimus in Sanctorum historiis, eorum

reliquias ab equis devectas certo quopiam loco constitisse, ut hoc signo indicarent se ibidem humari et coli velle; sed illa fiebant Dei ductu et instinctu.

Mystice vaccæ mugientes et vitulos suos relinquentes ac portantes, arcam recta versus Bethsames, id est, domum solis, significant prædicatores et Sanctos, qui spiritu Dei acti recta per mortificationem carnalis affectus erga filios et parentes, et bona opera in cœlum concorditer contendunt. Ita S. Greg. Eucher. Raban. Rupert. Hugo, Lyran. Dion. et alii. Audi S. Greg. *Pergunt vaccæ, quia sancti viri bona incessanter faciunt: mugiunt vero, quia carnalia desideria in seipsis extinguere sine magna quotidie tribulatione non possunt. Mugire namque ad laborem edomandæ carnis pertinet, pergere autem ad perseverantiam bonæ voluntatis. Nam dum contra naturam caro carnales motus comprimere cogitur, velut mugit, dum graditur, quia propria desideria adimplere prohibetur.* Et mox: *Bene*, inquit, *duo hæc in Sanctorum profectione describuntur, pergere, et mugire; quia, etsi eis ad supernam patriam festinantibus magna est instantia desiderii, est nihilominus invincibilis patientia laboris*. Probat id exemplo Apostoli dicentis: *Ad destinatum persequor, ad bravium supernæ vocationis*. Phil. 3. 14. Et tamen mugiebat dicens: *Video aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meæ, et captivantem me in lege peccati. Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis hujus?* Rom. 7. v. 23. et 24. Sic igitur ait S. Greg. *Mugiunt vaccæ, sed pergunt; quia sancti viri, etsi magna sunt tentamenta, quæ perferunt, viam tamen supernæ patriæ non relinquunt*. Plura in hanc rem congerit hic noster Mendoza.

12. IBANT AUTEM IN DIRECTUM VACCÆ PER VIAM QUÆ DUCIT BETHSAMES.] Voluit Deus arcam Bethsames potius quam ad aliam urbem a vaccis duci, quia Bethsames erat vicina Philisthææ, ex qua reducebatur arca (ut patet ex Chorographia Adrichomii) eratque urbs Sacerdotalis; Sacerdotes autem decebat arcam custodire et curare. *Bethsames* Hebr. idem est quod *domus*, id est, sedes et civitas *Solis*. Fuit a Judæis ædificata instar Heliopolis Ægypti. Sicut enim vitulos aureos quasi Deos ab Ægyptiis, ita et cultum Solis Judæi acceperunt, ait noster Sanchez Jerem. 43. in fine capitis. Porro Bethsames hæc non erat in tribu Benjamin, uti scribit S. Hieron. in locis Hebr. nec in tribu Dan, ut vult Adrichom. sed in tribu Juda, uti diserte dicitur 4. Reg. cap. 14. v. 11. Erat alia quoque Bethsames in tribu Nephthalim, ut patet Josue 19. 38. Et alia in tribu Issachar, ut liquet Josue 19. 22. Vide dicta Jerem. 43. v. 13.

14. ET PLAUSTRUM VENIT IN AGRUM JOSUE,] sive Jesu, qui erat typus Jesu Christi; hic enim est Bethsamita, id est, incola domus Solis; quia ipse ut Sol divinus radios suæ sapientiæ et gratiæ infideles suos circumquaque diffundit. Audi S. Just. Dialog. contra Tryphon. *Non ad eum venere locum, unde arca abrepta fuerat: sed in agrum hominis cujusdam Jesu, seu Josue dicti illi cognominis, qui Jesu nomine transnominatus fuerat, quique populum in terram introduxit, et hæreditario jure ipsis eam divisit: in quem agrum cum venissent, constiterunt. Quo facto indicatur, virtute nominis ductas esse: haud aliter quam prior populus per eum qui nomen Jesu recipit, in terram est deductus.*

VACCASQUE IMPOSUERUNT SUPER EA HOLOCAUSTUM DOMINO.] Disputat hic Abulensis an hæc immolatio fuerit licita, multaque affert, quæ probant fuisse illicitam, scilicet 1o. quod vaccas fœminas sacrificarint, cum ex lege victima deberet esse mascula; 2o. quod extra tabernaculum, et sine altari; 3o. quod a laicis: verum extraordinarius hic casus tam mirabilis reductionis arcæ extraordinarium poscebat sacrificium et gaudium, ait Beda, ut vaccas arcæ bajulas Deo immolarent, idque coram arca, quæ tabernaculo erat sanctior; verum non nisi a Sacerdotibus: erat enim *Bethsames* civitas Sacerdotalis. Porro altare erat hic lapis in quo sacrificasse Abrahamum tradunt Hebræi. Lapis autem erat typus Christi, qui est lapis angularis Ecclesiæ.

17. HI SUNT ANI AUREI.] Hos aureos anos et mures, ait Abulensis, q. 13. Hebræi vel in vasa quædam sacra conflaverunt; vel quasi anathemata, ad divinæ hujus potentiæ, justæque vindictæ memoriam conservarunt in tabernaculo, æque ac serpentem æneum, Num. 21. et thuribula Core, Dathan et Abiron, Num. 16.

18. ET MURES AUREOS SECUNDUM NUMERUM URBIUM PHILISTHIIM QUINQUE PROVINCIARUM (quinque Satrapiarum Philisthinorum quæ porriguntur, seseque extendunt) AB URBE MURATA, USQUE AD VILLAM QUÆ ERAT ABSQUE MURO, ET USQUE AD ABEL MAGNUM.] Sicut ergo quinque fuerunt dumtaxat ani aurei, sic et totidem mures aurei dumtaxat a Philisthæis oblati: quia tot erant eorum Satrapæ et Satrapiæ. Minus recte ergo Hebræi apud S. Hieron. Cajet. et Magister hist. scholast. sic interpretantur; quasi tot mures aureos obtulerint, quot erant urbes et vici in Philisthæa. Unde Isidor. Clarius: *Aliarum*, inquit, *civitatum et locorum homines, audientes consilium Sacerdotum, voluerunt et ipsi offerre Deo Israel anos et mures aureos, timentes quinque præcipuarum civitatum oblationem sibi minime suffragaturam.*

ET USQUE AD ABEL MAGNUM, SUPER QUEM POSUERUNT ARCAM.] *Abel magnus* erat lapis magnus, ut vertit Chald. et Septuag. et patet ex vers. 14. et 15. Hic lapis dictus est *Abel*, id est, luctus, ex luctu Philisthinorum, sicut *area Atad* cognominata est *Abel* ob luctum, quem ob mortem Jacob in ea fecerunt Hebræi, Genes. 50. 11. ita Beda, Lyran. Abulensis, Hugo, Dion. Vatabl. Serar. Mariana, Salianus et alii. Secundo Cajet. ex R. David *Abel magnum* interpretatur planitiem magnam; sic enim *Abel* pro valle et planitie capitur Judic. c. 7. 23. Tertio, S. Hieron. in Quæst. Procop. Angelom. Rupert. per *Abel magnum* intelligunt civitatem magnam, puta *Bethsames*, de qua paulo ante actum est: hæc enim dicta est *Abel*, inquiunt, ob luctum cæsorum civium qui arcam inspexerant: prima sententia uti communior, ita et verior est.

19. PERCUSSIT (id est occidit) AUTEM DE VIRIS BETHSAMITIBUS EO QUOD VIDISSENT ARCAM DOMINI,] intectam et nudam: hoc enim sub pœna capitis vetitum erat Num. 4. Ita Abulensis qu. 26. imo quod introspexissent, ut viderent num Philisthæi tabulas legis ex ea sustulissent, vel quid aliud ei imposuissent: unde ex Hebræo vertas, *eo quod inspexissent in arcam*. Ita Serar. Vatabl. Clarius, R. Salomon asserit *Bethsamitas arcam sprevisse*: Hugo Victor. *in agro reliquisse, nec in urbem invexisse*. Lyran. tres alias causas addit: *Prima, quod inani lætitia gestierint; secunda,*

fœmellas sacrificarint: tertia, nullis arcam luminibus ante ipsam ardentibus venerati sint: sed harum prima ficta est. Secunda, eorum tantum Sacerdotum fuisset qui sacrificarunt. Tertia nulla est, cum nec in deserto lumina hujusmodi prælata sint, tantumque in tabernaculo candelabrum fuerit. Exod. 26. 27.

Vera ergo causa percussionis fuit, quod Bethsamitæ arcam quæ ex Philisthæa redierat velamentis suis conperta, iis nudarint, nudamque intuiti sint; quod ne Levitis quidem licebat sub pœna mortis, ut patet Num. 4. v. 5. et 20. Tanta erat arcæ religio, quia ipsa erat Dei quasi sedes et solium, qui in ea quasi invisibilis degere, et occultari volebat.

Allegor. Arca continens manna repræsentabat Eucharistiam, quam qui irreverenter aspiciunt et indigne sumunt, morte præsenti sæpe puniti, et semper æterna punientur, uti docet Apost. 1. Cor. c. 11. v. 30. Ita Dion. Hac de causa Sacerdos in Missa extremas digitorum partes abluit: *Ut qui jam antea lotus est,* ait S. Dionys. Eccl. hierar. cap. 3. *nullam aliam nisi tantum summitatum extremitatumque suarum lotionem adhibeat. Per quam profecto supremam munditiam illud consequitur, ut castissimo in habitu divinæ speciei constitutus, ad divinæ bonitatis imaginem prodeat, vinculis omnibus mortalium affectionum liber atque expeditus.* Et paulo post: *Eos,* inquit, *qui ad sacramenta cœlestia conficienda accedunt, ea oportet esse munditia, ut ipsas quoque animæ extremas imagines purgatas habeant.*

Audi Chrys. hom. 60. ad pop. *Quo non oportet esse puriorem, tali fruentem sacrificio? quo solari radio non splendidiorem manum, carnem hanc dividentem? Os quod igne spirituali repletur? Linguam quæ tremendo nimis sanguine rubescit? Cogita quali sis insignitus honore; quali mensa fruaris: quod Angeli videntes horrescunt, neque libere audent intueri, propter emicantem inde splendorem; hoc nos pascimur; huic nos unimur, et facti sumus unum Christi corpus et una caro.*

Denique B. Petrus Damiani lib. 1. Epist. 6. *Si,* inquit, *Redemptor noster tantopere dilexit floridi pudoris integritatem, ut non modo de virgineo utero nasceretur, sed etiam a nutritio virgine tractaretur; et hoc cum adhuc puerulus vagiret in cunis; a quibus nunc, obsecro, tractari vult corpus suum, cum jam immensus regnat in cœlis? Si mundis attingi manibus volebat in præsepio positus; quantam corpori suo nunc vult adesse munditiam, jam in paternæ majestatis gloria sublimatus?*

Et percussit de populo septuaginta viros,] primarios, eo quod septem mensibus reliquissent arcam in potestate hostium, nec quid periculi bellici, ait Theodor. et Procop. pro ea suscipere voluissent. Hoc incertum est: certiorem causam jam dedi. S. Gregor. Angelom. et Rabbini dicunt eos fuisse Judices, vel nobiles, Chald. *Senes populi.*

Et quinquaginta millia plebis.] Ita et Sept. et Chald. Sed cur ob tam levem aspectum et culpam, tot millia percussa? Josephus, Hebræi, S. Hieron. in Quæst. Rupert. Dion. Isidor. Clarius, Lyran. et Abulensis ajunt 70. tantum fuisse percussos: quare hic mendum irrepsisse, ac tollendum *τὸ et* 50. *millia plebis,* ait Abulensis, vel ita exponendum quasi dicat illos septuaginta viros adeo eximios fuisse, ut æquiparentur 50. millibus plebis ait Lyran. Sicut lib. 2. 18. unus David dicitur esse instar decem millium. Denique ex Hebr. sic vertas: *Et percussit de populo 70. viros ex quinquaginta millibus virorum,* qui præsentes erant, ut quod Noster vertit, *et 50. millia plebis,* explices in nominativo, q. d. et 50. millia plebis aderant, videbantque hanc 70. stragem. Ita Serarius.

Verum 50. millia plebis percussa fuisse a Deo, clare indicat nostra versio, æque ac Sept. et Chald. Fuit enim plaga hæc magna, ut dicitur vers. 19. Quare mirare et admirare hic judiciorum Dei severitatem, æque ac in clade Sodomæ et diluvii sub Noe. Ita S. Greg. Theod. Eucher. Angelom. Rupert. Dion. Mariana, Mendoza et Sallanus. Arca enim repræsentabat Deum, ejusque erat thronus et solium.

Mystice S. Gregor. *Qui sunt,* ait, *Bethsamitæ percussi nisi falsa contemplatione, decepti hæretici? dum arcam videre in lapide præsumerent, percussi sunt: qui cum Domini ac Redemptoris nostri sacramenta indigni discuterent, æternæ damnationis laqueis per fallaciam sunt depressi erroris.*

Rursum disce hic qua veneratione et cautela sacra vasa tractare debeamus.

21. Miseruntque nuntios ad habitatores Cariathiarim,] sive quia erant viciniores ad quos proinde citius posset Arca transferri: sive quia fortiores, qui proinde Arcam a Philisthinis, si eam repetere vellent, facilius tuerentur: sive quia nobiliores, apud quos proinde Arca majori cultu ac veneratione servaretur. Ita Mendoza.

CAPUT SEPTIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS

Arca Bethsames transfertur in Cariathiarim; anno a translationr vigesimo, Samuel Israelem renovato foedere plane ab idolis purgat, et uni Deo astringit. Inde ingruentibus Philisthinis orans et sacrificans per tonitru eos percellit; unde perculsos cædunt Hebræi, adeo ut toto tempore Samuelis fuerint humiliati. Quare Samuel quiete judicavit Israelem per omnem vitam suam.

1 Venerunt ergo viri Cariathiarim, et reduxerunt arcam Domini, et intulerunt eam in domum
Abinadab in Gabaa, Eleazarum autem filium ejus sanctificaverunt, ut custodiret arcam Do-
mini. 2. Et factum est, ex qua die mansit arca Domini in Cariathiarim, multiplicati sunt
dies (erat quippe jam annus vigesimus) et requievit omnis domus Israel post Dominum. 3. Ait autem
Samuel ad universam domum Israel, dicens: Si in toto corde vestro revertimini ad Dominum, au-
ferte deos alienos de medio vestri, Baalim et Astaroth; et præparate corda vestra Domino, et servite
ei soli, et eruet vos de manu Philisthiim. 4. Abstulerunt ergo filii Israel Baalim et Astharoth, et
servierunt Domino soli. 5. Dixit autem Samuel: Congregate universum Israel in Masphath, ut orem
pro vobis Dominum. 6. Et convenerunt in Masphath: hauseruntque aquam et effuderunt in con-
spectu Domini, et jejunaverunt in die illa, atque dixerunt ibi: Peccavimus Domino. Judicavitque
Samuel filios Israel in Masphath. 7. Et audierunt Philisthiim quod congregati essent filii Israel in
Masphath, et ascenderunt satrapæ Philisthinorum ad Israel. Quod cum audissent filii Israel, timue-
runt a facie Philisthinorum. 8. Dixeruntque ad Samuelem: Ne cesses pro nobis clamare ad Domi-
num Deum nostrum, ut salvet nos de manu Philisthinorum. 9. Tulit autem Samuel agnum lactentem
unum, et obtulit illum holocaustum integrum Domino; et clamavit Samuel ad Dominum pro Israel,
et exaudivit eum Dominus. 10. Factum est autem, cum Samuel offerret holocaustum, Philisthiim
iniere prælium contra Israel: intonuit autem Dominus fragore magno in die illa super Philisthiim,
et exterruit eos, et cæsi sunt a facie Israel. 11. Egressique viri Israel de Masphath, persecuti sunt
Philisthæos, et percusserunt eos usque ad locum qui erat subter Bethcar. 12. Tulit autem Sa-
muel lapidem unum, et posuit eum inter Masphath et inter Sen; et vocavit nomen loci illius, La-
pis adjutorii. Dixitque: Huc usque auxiliatus est nobis Dominus. 13. Et humiliati sunt Philisthiim
nec apposuerunt ultra ut venirent in terminos Israel. Facta est itaque manus Domini super Phi-
listhæos, cunctis diebus Samuelis. 14. Et redditæ sunt urbes quas tulerant Philisthiim ab Israel,
Israeli, ab Accaron usque Geth, et terminos suos: liberavitque Israel de manu Philisthinorum, erat-
que pax inter Israel et Amorrhæum. 15. Judicabat quoque Samuel Israelem cunctis diebus vitæ
suæ; 16. et ibat per singulos annos circuiens Bethel et Galgala et Masphath, et judicabat Israelem
in supradictis locis. 17. Revertebaturque in Ramatha: ibi enim erat domus ejus, et ibi judicabat
Israelem; ædificavit etiam ibi altare Domino.

1. Venerunt ergo viri Cariathiarim et reduxerunt arcam.] Audi Adrichom. p. 22. *Cariathiarim, 1. urbs Sylvarum, quæ, et Cariath baal, et Bala, Baala, interdum Baal et Pharasim, et conjunctim Baalpharasim. Hieronymo etiam Jarim. Est de Jerusalem ad quatuor milliaria, et dimidium contra occidentem euntibus Diospolim. Hieron. ait milliario uno. Urbs prius Gabaonitarum postea tribus Judæ, estque terminus tribus Judæ et Benjamin, sita in colle. In hac mansit Arca Domini annis 20. in domo Abinadab, quæ erat in Gabaa, id est, in excelso, donec a Davide transferretur Hierosolymam. De hac fuit Zacharias F. Jojada, quem occiderunt inter templum et altare. De hac fuit Urias propheta, quem interfecit Joachim rex in Jerusalem.*

In domum Abinadab in Gabaa.] *Gabaa*, hæc non erat urbs Gabaa in tribu Benjamin, Josue 18. ut vult Angelom. Rupert. Lyran. et Rabbini: sed erat collis sive locus excelsior in urbe Cariathiarim (in qua sita erat domus Abinadab) ad illam enim arcam translatam patet v. 1. et 2. Gabaa enim Hebr. collem sive locum altum significat; unde Noster et Septuag. 1.

Paralip. 13. collem vertunt. Ita Josepb. lib. 6. Antiq. cap. 1. Beda, Dion. Cajet. Vatabl. Torniellus, Serarius, Salianus, et alii. Addit Beda illum collem fuisse arcem totius civitatis: illo ergo locus, utpote celsus, honoratus, munitus, congruebat arcæ, quæ erat quasi arx totius Israelis. Hinc arca erat typus B. Virginis, quæ super omnes cœlos exaltata omnibus se invocantibus patrocinatur.

Eleazarum autem filium ejus sanctificaverunt.] id est, consecraverunt per Achitob Pontificem in urbe Silo degentem; vel in Levitam, ut vult Abulensis, Theodor. Procop. et Cajet. vel in Sacerdotem, ut censet Angelom. Hugo et Dion. Erat enim vir justus, ait Josephus: aut sanctificarunt, id est, elegerunt, destinarunt, aptarunt, et præfecerunt eum custodiæ Arcæ, ita et Chald. Josephus, Abulensis, Clarius, Vatablus.

2. Erat quippe jam annus vigesimus] translationis, et commorationis arcæ in Cariathiarim, et consequenter erat annus vigesimus a morte Heli, et a principatu Samuelis, qui Heli successit. Nam eodem circiter anno quo capta est arca, et reducta, ac a Bethsames translata in Cariathiarim, mortuus est Heli, ac Samuel ei suffectus est: ita Lyran. Abulensis, Salianus, Mendoza et alii, licet Cajet. Genebr. et Melchior Canus l. 11. de locis c. 5. et ex eis Serarius, censeant Samuelem post bos 20. annos exactos demum cœpisse judicare Israelem, et concionabundum obire provinciam ut omnes ab idolis ad Dei cultum traduceret. Unde et S. Hieron. (vel quisquis est auctor) in Quæst. *A tempore*, inquit, *quo reprobatum est sacerdotium Heli, usque ad Samuelis ducatum, viginti fuerunt anni miseriarum et servitutis.* Verum Samuelem statim a morte Heli initiaso principatum, patet ex Chronologia quam assignavi Judic. 3. et 4. Porro mansit deinceps arca in Cariathiarim usque ad septimum annum regni Davidis, qui illam inde, ut dicitur 1. Par. 13. v. 5. clare et expresse, transtulit in domum Obededom; inde in montem Sion; inde traducta est in templum a Salomono fabricatum. Licet S. Hieron. Angelom. et Lyranus arbitrentur arcam e Cariathiarim post annum vigesimum translatam fuisse in Maspha; inde in Galgala; inde in Nobe; inde in Gabaa; inde in domum Obededom; eo quod hisce in locis sacrificatum legamus. Verum hoc non evincit arcam ibidem fuisse. Nam extra locum Tabernaculi et arcæ, sæpe ob causas extraordinarias et peculiares sacrificarunt Hebræi. Ita Abulensis. Alias ordinario sacrificia immolabant non ubi erat arca, sed ubi erat Tabernaculum; in eo enim erat altare holocaustorum sacrificiis deputatum. Tabernaculum ergo fuit separatum ab arca, ac a Silo translatum in Nobe, et inde in Gabaa ante tempora Saulis, cum arca esset in Cariathiarim. Unde arca educta fuit a Saule ad prælium c. 14. et post prælium reducta.

Et requievit omnis israel post Dominum.] Legit Interpres cum Chald. *ianuchis* a נוח *noach*, id est, quiescere. Jam legunt *iinnahu* a נהה *naha*, id est, lamentari. Unde Vatabl. vertit: *Et lamentatione quadam post Dominum universa domus Israel anhela fuit.* Abulensis: *Et festinavit post Dominum.* Idem est sensus, sed nervosior, q. d. Totus populus, Israel territus clade Heli et plagis a Deo per arcam illatis, per 20. annos quievit in vero cultu unius Dei, idque hortante et instigante Samuele, ut sequitur: Etiamsi nonnulli adhuc non publice, sed privatim colerent Baalim et Astaroth; hæc enim v. seq. abstulit Samuel, ut simul auferret ab eis jugum Philisthinorum, quod a tempore Heli hucusque subierant in cultu idolorum, ut miseriis fatigati, ab iis ad Dei veri fidem cultumque redirent. Ita Lyran. Cajet. Dion. Salian. Torniellus, Mendoza et alii. Audi Josephum 6. Antiq. c. 2. *Cum populus toto hoc vicennio votis et sacrificiis operam daret, magnamque religionis et cultus divini curam præ se ferret; Samuel animadversa eorum promptitudine, putans se nactum occasionem adhortandi ad libertatem, et bona quæ illam consequantur, orationem et tempori accommodans, et negatio, verba in hanc ferme sententiam od eos fecit.*

Contrarium tamen censent Hebræi apud S. Hier. scilicet hos 20. annos fuisse idololatriæ, miseriæ et servitutis, qua Hebræi ob idola oppressi fuerunt a Philisthinis: sic et Abulensis et Serarius.

Tropol. disce hic in orbe universo non esse veram quietem nisi in Deo Deique amore et cultu. Hic enim parit quietem conscientiæ, quietem cum proximis, quietem cum hostibus, quietem a tentationibus. Audi Dion. Carthus. *Conquiescere studeamus in Deo; ipse est enim finis noster, ad quem semper respicere et odspirare debemus; in quo solo vera et salutaris quies consistit, et in ipso per fidem, sapientiam et virtutes defigimur. Optimum est enim gratia stabilire cor*, Hebr. 13. v. 9. *Impii autem in circuitu ambulant.* Ps. 11. v. 9. *Quoniam rebus vanis, caducis et variabilibus, magis quam summo et incommutabili bono inhærent. Et hæc ipsa inhæsio tam inordinata peccatum est, et agitatio mentis. Nam sicut virtutes mentem in Deo stabiliunt et quietant, sic passiones et vitia inquietam et nutantem et gyrovagam reddunt.*

3. Præparate corda vestra Domino.] Audi S. Gregor. *Cor Domino præparat qui mentem non solum ab immunda cogitatione separat; sed etiam cogitationum sanctorum ac virtutum fulgoribus illustrat, ut velut abjectis et comminutis idolis, se Dei templum efficiat; dum illic divinæ gratiæ sedem erigit, ubi reprobos spiritus manere per prava desideria non permisit.*

Et Theodor. in Psalm. 9. 1. *Proprium*, inquit, *est perfectorum hominum totum cor Deo dedicare et omnem mentem ipsi consecrare. Qui enim partitur cogitationes in mammonam et Deum; in Christum et in aurum; in præsentem vitam, et in futuram, non potest vere dicere: Confitebar tibi, Domine, in toto corde meo.*

5. Congregate universum Israel in Masphath, ut orem pro vobis Dominum.] Erat enim Maspha locus editus, regni sedes, utpote in quo Samuel judicabat, id est, jus dicebat, ideoque conventu hominum celebris ac proinde comitiis, concioni et orationi aptus. Unde *Maspha* Hebr. idem est quod *specula*, qualis solet esse in monte vel turri. Hic ergo Samuel renovat et instaurat fœdus populi cum Deo.

6. Hauserunt aquam et effuderunt in conspectu Domini,] in signum pœnitentiæ qua perfecte idololatriæ et peccatis renuntiabant, q. d. Sicut aquam hanc, sic et cor nostrum, omniaque ejus vitia effundimus coram Domino, profitentes nos ea detestari, pœnitere et aquam hanc vice lacrymarum fundere. Unde Chald. *Effuderunt cor suum in pœnitentia.*

Rabbini: *Hauserunt lacrymas e puteo cordis sui. Quid est*, ait S. Gregor. *aquam haurire nisi de profunda animi pœnitentis confusione, lacrymarum fluenta producere? velut enim aquam haurimus, dum quam profunda iniquitate cecidimus, considerantes plangimus.* Aquam ergo pro lacrymis effundebant, q. d. Optaremus pro peccatis tot lacrymas fundere, quot sunt guttæ in situla; sed quia id facere nequimus, nec lacrymas in manu habemus, hinc pro eis aquam effundimus.

Sic et Abulensis, Cajet. Vatab. Sanchez et alii, qui sic exponunt, q. d. Sumus coram te quasi aqua effusa. Fuit ergo hæc aquæ effusio, signum candidæ et sinceræ contritionis, q. d. Nos terram totam nostris sceleribus maculavimus; optamus ergo illam hac aqua abluere, significantes nos optare tantam vim lacrymarum e corde contrito profundere, quæ toti terræ humectandæ et purgandæ sufficiat. Sic David ait Psal. 6. 7. *Lavabo* (Hebr. אשחה *asche*, id est, *natare faciam*) *per singulas noctes lectum meum, et lacrymis meis stratum meum rigabo.*

Rursum aquæ hujus effusione significat se optare ut peccata ipsorum plane deleantur et pereant, sicut perit aqua effusa, ita ut ne gutta quidem culpæ vel pœnæ in iis remaneat.

Perperam ergo Rabbini nonnulli censent Hebræos aquam hanc libasse, id est, sacrificasse Deo. Alii, hanc aquam fuisse certis execrationibus maledictam, ut ea hausta, labia idololatrarum sibi adhærescerent, nec divelli possent, indeque Samuelem agnovisse idololatras, eosque morte punivisse; ut hæc aqua fuerit similis aquæ Zelotypiæ, Numer 5. Alii censent Hebræos aqua hac abluisse cinerem capiti inspersum in signum luctus et pœnitentiæ.

Et jejunaverunt.] Ecce hic tres actus pœnitentiæ, scilicet *contritio* significata in effusione aquæ; *confessio*, cum dicunt: *peccavimus Domino; satisfactio*, cum jejunant. Hoc enim jejunium non erat *Onasin*, id est coactionum, sive a lege præceptum, sed *Conasin*, id est, voluntarium et sponte a pœnitentibus susceptum. Nam ut ait S. Greg. *Dum mens flendo compungitur, necesse est etiam ut caro, quæ delectationibus subjacuit, affligatur.* Audi S. Hier. l. 2. contra Jovin. *Congregatum*, ait, *Samuel populum in Masphath indicto jejunio roboravit, et fecit hostibus fortiorem.* Et S. Leo serm. 1. de Quadragesima ubi agens de Hebræis hoc loco jejunantibus: *Ut superare*, ait, *hostes suos possent vires animi et corporis indicto sibi reparavere jejunio.* Et post pauca: *Abstinentes ergo a cibo et potu, severæ sibi castigationis adhibuere censuram, et ut hostes suos vincerent gulæ illecebram in se ipsis ante vicerunt.*

Et Tertull. lib. de Jejunio c. 7. *In aquatione apud Maspham*, ait, *congregatus a Samuele populus ita statim jejunio delictum delevit, ut periculum prælii simul fugerit*, imo victoriam obtinuerit. Nam ut subdit Tertul. *Ceciderunt pastos impasti, armatos inermes: hæ erant vires jejunantium Deo, cœlum pro hujusmodi militat: habes formam prælii etiam spiritualibus bellis necessariam.* Audi rursum S. Leonem serm. de Jejunio decimi mensis: *Jejunia*, ait, *nos contra peccata faciunt fortiores, concupiscentias vincunt, tentationes repellunt superbiam inclinant, iram mitigant, et omnes bonæ voluntatis affectus ad maturitatem totius virtutis enutriunt.*

Porro S. Athanas. l. de Virgin. *Vide*, inquit, *quid faciat jejunium: morbos sanat, distillationes exsiccat, dæmones fugat, malasque cogitationes expellit, et mentem nitidiorem reddit, et cor purgatius, et corpus salubrius, et ad thronum Dei hominem sistit.*

Denique S. Ambros. de Elia et Jejunio c. 3. *Quid est*, inquit, *jejunium, nisi substantia et imago cœlestis? Jejunium refectio animæ, cibus mentis est. Jejunium vita est Angelorum: jejunium culpæ mors, excidium delictorum, remedium salutis, radix gratiæ, fundamentum castitatis.*

Peccavimus Domino.] Præclare S. Ambros. lib. 2. de Pœnit. c. 8. *Novit*, ait, *omnia Dominus; sed exspectat vocem tuam, non ut puniat, sed ut ignoscat: non vult ut insultet tibi diabolus, et celantem te peccata tua arguat. Præveni accusatorem tuum; si te ipse accusaveris, accusatorem nullum timebis, si te detuleris ipse, etsi mortuus fueris, reviviscet.*

Idem lib. 2. de Abel. c. 9. *Confessio*, ait, *pœnarum compendium est.* Idem in Psal. 35. *Justus*, inquit, *novit quemadmodum peccatorum suorum vincula dissolvat, nec exspectat accusatorem, sed prævenit; ut confitendo suum allevet omne delictum, nec habeat quod adversarius criminetur. Vocem enim eripit adversario, et quasi dentes quosdam paratos ad prædam criminationis infestæ, peccatorum suorum confessione constringit.*

Judicavit Samuel filios Israel in Masphath.] *Judicavit*, id est, judicandi potestatem exercuit; lites juridice definiendo, dissolutos arguendo, reos puniendo, dissidia componendo, dubia resolvendo, etc. Unde Hebræi apud S. Hieron. *Judicavit*, inquiunt, id est, *idololatras morte punivit.*

Porro urbes, dictæ Masphath, fuere quatuor. Prima in tribu Gad, Josue 13. 26. secunda in dimidia tribu Manasse ad radices Hermon, quæ fuit patria Jephte. Judic. 11. Tertia trans Jordanem in terra Moab, de qua 1. Reg. 22. 3. Quarta hæc nostra in confinio tribus Juda et Benjamin, in qua erat orationis locus, ideoque ad eam crebro conveniebant Hebræi. Alibi *Maspha* vel *Masphe* vocatur. Hanc postea ædificiis munivit Asa rex Juda, et in ea habitavit Godolias. 4. Reg. 25. Et Jeremias Propheta c. 40. 41. Nota: arca non erat in Masphath, uti nonnulli conjiciunt ex hisce Samuelis comitiis ibidem peractis, sed in Cariathiarim, uti ostendi initio capitis.

Mystice S. Greg. *In Maspha*, ait, *Sacerdos judicat, cum non humanum arbitrium sequitur, sed divinum*, etc. Et anterius: *Afflictio pœnitentiæ ad delenda peccata tum demum idonea est, cum Sacerdotis fuerit judicio imperata, cum ab eo confitentium actibus discussis, pro modo criminis onus ei decernitur afflictionis.*

7. Ascenderunt Satrapæ Philisthinorum ad Israel,] id est *contra* Israel, nimirum cum valido exercitu ad eum profligandum, et comitia dissipandum; quia suspicabantur Hebræos sibi velle rebellare, et jugum excutere, uti revera per Samuelem excusserunt. Ita Dion. et Cajet.

Tropol. S. Greg. *Ablatis*, ait, *Diis alienis, peracto jejunio exhibita a Prædicatore censura examinis, ad Israel Philisthinorum Principes ascendunt; quia cum altiori vita proficimus, maligni spiritus, qui semper bene agentibus invident, nobis infestiores sunt.* Quocirca S. Bernardus in serm. de Conver. ad Clericos c. 18. *Quotidianis*, inquit, *discimus experimentis eos qui con-*

verti ad Deum deliberant: tentari acrius a concupiscentia carnis; et urgeri gravius in operibus luti, et laterum qui Ægypto egredi, et Pharaonis imperium effugere moliuntur.

9. Tulit autem Samuel agnum lactentem, et obtulit illum in holocaustum integrum Domino.] Hinc patet Samuelem, licet ex stirpe dumtaxat esset Levita, ex Dei tamen dispensatione extraordinarium fuisse Sacerdotem, non tamen summum Pontificem, licet id velit Serarius. Vide dicta c. 2. 35. Eodem modo dispensavit cum Samuele Deus, ut extra Tabernaculum et altare holocaustorum, sacrificaret in Maspha.

Sed cur dicitur hoc *holocaustum integrum?* Resp. *integrum*, id est, indissectum: solebat enim victima in partes dissecari, itaque in altari comburi; hoc vero ob ingruentes hostes Philisthinos dissecari non potuit: sed integrum fuit aræ impositum. Alioqui in omni holocausto tota et integra hostia debeat Deo comburi. Ita Salianus.

10. Factum est autem, cum Samuel offerret holocaustum, Philisthiim (et principes Tyriorum, uti addit Eccles. c. 46. v. 21.) iniere prælium contra Israel: intonuit autem Dominus fragore magno in die illa super Philisthiim, et exterruit eos;] *cum adhuc agni victima arderet*, inquit Joseph. *perterruit Dominus hostes fulmine, tonitru et terræ motu.* Sic Deus per fulmina contrivit exercitum Pharaonis in mari Rubro, ut dixi Exodi 14. et Chananæos per Josue cap. 18. 11. et Barbaros, per legionem fulminatricem sub Antonino Imper. teste Eusebio lib. histor. 5. 5. et Eugenium tyrannum per Theodos. Imper. de quo audi Orosium lib. 7. histor. cap. 35. *Dominum Christum solus solum corpore humi fusus, mente cœlo fixus orabat. Dehinc, postquam insomnem noctem precum continuatione transegit, et testes propemodum, quas in pretium præsidii cœlestis oppenderat, lacrymarum lacunas reliquit, fiducialiter arma corripuit.* Hinc felix pugnæ successus, *Continuo*, inquit, *magnus ille et ineffabilis turbo ventorum, in ora hostium ruit; ferebantur per aerem spicula missa nostrorum, atque ultra mensuram humani jactus, manu in aere portata nusquam propemodum cadere, priusquam impingerent, sinebantur. Tela etiam quæ hostes vehementer intorserant, excepta ventis, impetu supinata ac retrorsum coacta, infeliciter configebant.*

Trop. S. Greg. *Tonitrua nubium*, ait, *sunt ferventia electorum desideria, quibus suggestiones maligni spiritus expellunt. Imperfecta enim Christianorum desideria dæmonibus terribilia non sunt. Fragor magnus ergo tonitrui perfectum est uniuscujusque desiderium electi. Cum igitur fragore magno super Philisthæos Dominus intonat, tunc a filiis Israel cæduntur, quia dum electorum mentem perfecta devotio ad superna gaudia erigit, omne quod adversæ parti militat, a se penitus abscindit. Bene quoque prius territi Philisthæi, deinde a filiis Israel cædi memorantur: nam terrentur electorum devotione, cædantur opere; et quia opere devotio prior est, terreri prius, postea vero cædi recte perhibentur. Nam prius donum bonæ voluntatis a Domino accipimus, ut consilia malorum spirituum postmodum confutare valeamus. Bene etiam Dominus super Philisthæos intonare, et exterrere eos dicitur, filii autem Israel illos cædere perhibentur; quia bona desideria nobis per divinam gratiam ministrantur, sed nos dona gratiæ per conatum liberi arbitrii ad virtutum victorias promovemus.*

11. Percusserunt eos usque ad locum qui erat subter Bethchar.] *Bethchar* erat vicus ita dictus a copia agnorum. *Car* enim agnum significat: nisi dicas ab agno a Samuele hic immolato locum ita nominatum; agnus enim hic fuit causa victoriæ.

Porro *Bethchar* erat in tribu Juda, vicinus Bethsames, ait S. Hieron. in Abenezer, nec longe ab Aphese et lapide adjutorii.

Mystice S. Gregor. *Bethchar*, id est, domus agni, notat vitam et conversationem Christi, ad quam omnes contendere debemus, etiamsi ad illam pertingere non possimus. *Quia*, inquit, *per indesinentem conatum certaminis, contendere debemus ad arcem perfectionis, ubi jam tanto simus hostibus nostris terribiliores, quanto redemptori nostro viciniores.*

12. Lapis adjutorii.] S. Cypr. l. 2. Test. vertit *lapis auxiliator*. Hic lapis fuit perenne monumentum victoriæ Hebræis per preces Samuelis a Deo concessæ. Sic locus cœlestis victoriæ a Deo Carolo Magno datæ appellatus fuit *Mons adjutorii*, teste Crantzio l. 2. Sax. c. 4.

14. Eratque pax inter Israel et Amorrhæum,] hoc est inter Judæos et Philisthinos; hi enim vocantur hic Amorrhæi, quia ipsi occupaverant ista loca Amorrhæorum; unde censebantur Amorrhæi, hoc est esse e septem gentibus incolentibus terram Judæis a Deo promissam.

15. Judicabat quoque Israelem cunctis diebus vitæ suæ.]

16. Et ibat per singulos annos circuiens Bethel et Galgala et Masphath.] Ideam hic perfecti Judicis et Principis exhibet Samuel circumeundo urbes Israelis, totumque se subditorum commodis impendendo, nec ulli labori parcendo, sed continue judicando, id est lites dicendo, dissidia componendo, pacem et concordiam inter omnes redintegrando firmandoque, regendo, jubendo, castigando malos, bonos præmiando toto tempore vitæ suæ; ita tamen ut in senio filii eum adjuvarent, ac tandem ipse Saul cum a Samuele rex creatus est. Nam quamdiu Saul fuit probus et Deo obediens, Samuelem quasi in principatu socium, imo prophetam coluit, ut patet c. 11. v. 7. Improbus vero et inobediens effectus, permisit tamen Samuelem in sua urbe Ramatha degere, et omnium qui ad eum recurrerent, ibidem lites dirimere. Hinc patet Samuelem tempore Saulis regis Judiciariam potestatem retinuisse, ac cum Saule judicasse populum, usque ad finem vitæ. Porro Samuel et Saul simul præfuerunt populo per annos 40. Actor. 13. Quos annos varii varie distribuunt. Noster Salianus censet Samuelem solum judicasse populum per annos 23. deinde anno 24. regem creasse Saulem, ac cum eo perrexisse judicare per annos sedecim, tumque vita functum: ita ut Saul post mortem Samuelis solus regnarit annos dumtaxat duos, de quo rursum inferius agendum. Denique quomodo Princeps recte Rempublicam judicare et gubernare debeat, paucis, sed nervosis indicat Politicus: *Curet*, inquit, *ut in foro sit fides, in civitate justitia, æquitas in judiciis, auctoritas in magistratibus, in senatu majestas, et in judiciis gravitas. Discordiam a curia summoveat, omnibus recte faciendi, aut incutiat voluntatem, aut imponat necessi-*

tatem; dominium a latrociniorum metu servet immune; fortuita non civium tantummodo, sed urbium damna munificentia vindicet. Honor dignis paratissimus sit.

Tropol. S. Gregor. *Qui sunt*, inquit, *dies uniuscujusque Doctoris, nisi virtutum spiritualium claritates? Omnibus namque diebus vitæ suæ Israelem judicat, qui lucem justitiæ quam loquendo asserit, ad subditorum, fidelium exemplum perfectione repræsentat bonæ conversationis. Qui autem virtutum spiritualium lucem non habet, quia ad docendum assumit bona conversationis extraneæ, diebus profecto judicat vitæ alienæ.*

Deoique Samuelem imiteotur Priocipes et Prælati, ut provincias obeant et visitent. Uode Cooeil. Trident. sess. 24. cap. 3. de reformat. ita aaneit: *Patriarchæ, Primates, Metropolitani, et Episcopi propriam Diœcesim per se ipsos, aut si legitime impediti fuerint, per suum generalem Vicarium, aut Visitatorem; si quotannis totam, propter ejus latitudinem visitare non poterunt, saltem majorem ejus partem; ita tamen ut tota biennio per se vel Visitatores suos compleatur; visitare non prætermittant.*

Sic Josaphat rex obibat urbes Juda, omnes adhortans ad pietatem, et ubique incorruptos Judices constituens, maxime vero io Jerusalem: *Dicebat enim*, ioquit Joseph. lib. 9. Antiq. c. 1. *rectum judicium constitutum esse debere in ea civitate, in qua et templum Dei, et habitaculum erat regis.* Sic Paulus cum Barnaba visitabat Eccles. Actor. 13. v. 36.

17. ÆDIFICAVIT ETIAM IBI (in Ramatha ubi habitabat) ALTARE DOMINO,] ut in eo crebro sacrificaret, Deumque toti Israeli placaret. Licet enim Samuel non ex stirpe, sed ex Dei dispensatione extraordinarius esset Sacerdos, tamen potestas hæc Sacerdotii fuit in eo, non ad unum alterumve dumtaxat sacrificandi actum, sed constans, stabilis et perpetua per omnem vitam, ut quoties vellet et ubilibet, sacrificaret: unde a multis Patribus Samuel vocatur Sacerdos, ut dixi c. 2. v. 35.

CAPUT OCTAVUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

HEBRÆI A SAMUELE SENE OB FILIORUM EJUS IMPROBITATEM POSTULANT REGEM. HÆC POSTULATIO DISPLICUIT DEO, ET SAMUELI: UNDE SAMUEL JURA ET ONERA REGALIA JUSSU DEI EIS ENARRAT, ET PRÆNUNTIAT, v. 11. SED HEBRÆIS IN POSTULATIONE REGIS PERSISTENTIBUS, v. 19. JUBET DEUS UT EIS ACQUIESCAT, REGEMQUE CONSTITUAT.

1 FACTUM est autem cum senuisset Samuel, posuit filios suos judices Israel. 2. Fuitque nomen
filii ejus primogeniti Joel, et nomen secundi Abia, judicum in Bersabee. 3. Et non ambula-
verunt filii illius in viis ejus; se declinaverunt post avaritiam, acceperuntque munera, et
perverterunt judicium. 4. Congregati ergo universi majores natu Israel, venerunt ad Samuelem in
Ramatha. 5. Dixeruntque ei: Ecce tu senuisti, et filii tui non ambulant in viis tuis; constitue
nobis regem, ut judicet nos, sicut et universæ habent nationes. 6. Displicuit sermo in oculis Sa-
muelis, eo quod dixissent: Da nobis regem, ut judicet nos. Et oravit Samuel ad Dominum. 7. Di-
xit autem Dominus ad Samuelem: Audi vocem populi in omnibus quæ loquuntur tibi; non enim te
abjecerunt, sed me, ne regnem super eos. 8. Juxta omnia opera sua, quæ fecerunt a die qua eduxi
eos de Ægypto usque ad diem hanc: sicut dereliquerunt me, et servierunt diis alienis, sic faciunt
etiam tibi. 9. Nunc ergo vocem eorum audi: verumtamen contestare eos et prædic eis jus regis
qui regnaturus est super eos. 10. Dixit itaque Samuel omnia verba Domini ad populum, qui petie-
rat a se regem, 11. et ait: Hoc erit jus regis qui imperaturus est vobis: Filios vestros tollet, et
ponet in curribus suis, facietque sibi equites et præcursores quadrigarum suarum, 12. et consti-
tuet sibi tribunos, et centuriones, et aratores agrorum suorum, et messores segetum, et fabros ar-
morum et curruum suorum. 13. Filias quoque vestras faciet sibi unguentarias, et focarias, et pani-
ficas. 14. Agros quoque vestros, et vineas, et oliveta optima tollet, et dabit servis suis. 15. Sed
et segetes vestras, et vinearum reditus addecimabit, ut det eunuchis et famulis suis. 16. Servos
etiam vestros et ancillas, et juvenes optimos, et asinos auferet, et ponet in opere suo. 17. Gre-
ges quoque vestros addecimabit, vosque eritis ei servi. 18. Et clamabitis in die illa, a facie
regis vestri quem elegistis vobis, et non exaudiet vos Dominus in die illa; quia petistis vobis
regem. 19. Noluit autem populus audire vocem Samuelis, sed dixerunt: Nequaquam; rex enim
erit super nos, 20. et erimus nos quoque sicut omnes gentes, et judicabit nos rex noster,

et egredietur ante nos, et pugnabit bella nostra pro nobis. 21. Et audivit Samuel omnia verba populi, et locutus est ea in auribus Domini. 22. Dixit autem Dominus ad Samuelem: Audi vocem eorum, et constitue super eos regem. Et ait Samuel ad viros Israel: Vadat unusquisque in civitatem suam.

1. Factum est autem cum senuisset Samuel, posuit filios suos Judices Israel.] Hebræi tradunt Samuelem fuisse 52. annorum, tumque mortuum; sed errant. Erat enim senex, et post hæc multos adhuc annos vixit cum Saule. Quare melius Abulensis, Salianus et alii censent Samuelem fuisse hoc tempore, circiter 60. annorum, ac post hæc primum regem Saulem creasse, cum eoque adhuc sedecim annis vixisse, et Israelem judicasse, ac defunctum esse anno ætatis 77. atque eo vita functo, Saulem solum regnasse per biennium duntaxat.

Posuit suos filios judices,] quasi vicarios suos, ait Abulensis, ita tamen ut ipse Samuel summus esset judex, et princeps populi, ac præcipua per se definiret, cætera filiis definienda committeret. Constituit autem Judices filios suos non ex carnali affectu, sed quia eos optime erudierat, et præ cæteris dignos judicabat, ait Dion. et forte initio tales erant, sed postea dignitate nova superbientes et muneribus corrupti, pravi evaserunt. Honores enim mutant mores, sed raro in meliores. Audi nunc S. Gregor. *Ecce qui prophetiæ spiritu plenus fuerat, quos Judices Israeli ponebat, non cognovit. Quid ergo mirum, si falli in disponendis ordinibus possunt, qui prophetiæ gratiam non accipiunt; si ii qui prophetiæ spiritum habent, eumdem spiritum ad disponenda cuncta non habent?*

2. Judicum in Bersabee.] Erat hic terminus Australis Judææ, quem filiis suis regendum tradidit Samuel; partem vero Septemtrionalem gubernandam sibi reservavit; ita Abulens. Perperam ergo Josephus addit filios Samuelis judicasse tam in Bethel, quam in Bersabee.

3. Acceperunt (filii Samuelis) munera, et perverterunt judicium.] Munera enim excæcant oculos etiam sapientum, uti alibi sæpe ostendi.

Vide hic quam filii Samuelis a patris probitate degenerarunt, æque ac filii Heli, nimirum: *Heroum filii noxæ*. Sed cur Deus propter filios impios non punivit Samuelem, sicut punivit Heli? Respondent Theodor. et Procop. scelera filiorum Samuelis fuisse minora et Samueli incognita; occulte enim accipiebant munera, idque modico tempore. Nam populus id advertens illico a Samuele pro iis petiit Regem.

Moral. disce hic nos esse gloriandum in filiis, quia hi sæpe sunt degeneres. Sic enim Abraham genuit Ismaelem; Isaac, Esau; Moses, Gersam; Heli, Ophni et Phinees; Samuel, Joel et Abia impios; David, Absalonem; Salomon, Roboam; Ezechias, Manassem; Josias, Joachim; nam dignitas imperandi fuit eis occasio delinquendi: *Steterunt subditi*, ait S. Gregor. *sed in culmine prælationis positi, prophetæ filii ceciderunt:* nimirum, sicut fumus in altum ascendit, ibique evanescit, sic et homo. Audi S. Basilium hom. 7. in divites avaros: *Velut flumina*, inquit, *ex parvis initiis exeuntia, deinde paulatim incrementum intolerabile in processu accipientia, impetu demum violento quidquid objicitur, secum trahunt; sic et ii qui in magnam provehuntur potestatem, eo quod jam aliquos oppresserunt, ad majora continuo facinora, majoresque injurias progrediuntur. Potentiæ incrementum fit eis sceleris occasio majoris.*

5. Constitue nobis Regem, ut judicet nos, sicut et universæ habent nationes.] Causa ergo stimulans Hebræos ad petendum regem, prima fuit senectus Samuelis, et iniquitas filiorum ejus. Secunda, ut regni regumque splendorem haberent, quam videbant apud vicinas gentes. Tertia, quia sperabant se a rege melius defensum iri contra Philisthæos, ait Joseph. Quarta quia metuebant regem Ammonitarum, qui contra Israel grave parabat bellum, ut patet 12. 12.

6. Displicuit sermo in oculis Samuelis,] tum quia displicebat ei filiorum improbitas quam audiebat, et hucusque ignorarat, ita Lyran. et Abulens. tum quia justitiam et aristocratiam diligebat, ait Joseph. Licet enim Monarchia sive regnum sit regimen optimum, teste Arist. in Polit. illudque Deus concesserit Hebræis Deut. 17. imo fore prædixit Genes. 17. 49. Peccaverunt tamen Hebræi hic regem petendo. Primo, quia petunt eum inconsulto, imo invito Deo. Deus enim instituerat Judicum Aristocratiam; hanc ergo ipsi in Monarchiam mutare non debebant, nisi volente, et mutante Deo. Quare Deus novitatem hanc (studiumque novandi regiminis) habuit exosam, ait S. Greg. Peccarunt ergo, quia magistratum Judicum a Deo institutum repudiarunt, aliumque Regem postularunt, cum potius debuissent petere a Samuele ut filios suos corrigeret, aut eorum loco alios æquos Judices Israeli præficeret.

Secundo, quia volebat Deus esse proprius rex et immediatus Dominus Hebræorum, qui eos partim per se, partim per Judices a se excitatos gubernaret; unde ægre tulit quod pro se alium regem peterent, quasi Deum suo Israelis regno spoliare vellent; ipse enim dixerat Exodi 19. 5. *Eritis mihi in peculium de cunctis gentibus*; et mox: *Eritis mihi in regnum sacerdotale;* unde Joseph. lib. 2. contra Appionem significanter ait Deum in Israele non tam *Monarchiam* quam Θεοκρατίαν, id est, *Deiarchiam*, instituisse. Videbantur ergo Hebræi petitione hac regem suum abjicere; unde Deus indignans ait Samueli v. 7. *Non enim te abjecerunt, sed me, ne regnem super eos.* Ita Theodoret. Procop. Rupert. Lyran. Abulens. Dion. Cajet. et alii. Unde David: *Lætetur*, inquit, *Israel in eo qui fecit eum; et filiæ Sion exultent in rege suo.* Psalm. 149. v. 2. ubi Theodoretus: *Omnium quidem Deus, universitatis est Deus; proprie autem Israelitarum rex nuncupabatur, cum primum igitur ingrati animi morbo laborarunt, alium regem ut esset sis petierunt.*

Tertio, quia hac petitione abjiciebant Samuelem suum judicem, quasi is principatu indignus esset, nec posset aut vellet pro filiis improbis alios Judices probos surrogare: quæ insignis erat injuria et ingratitudo in prophetam tam bene de eis meritum, utpote qui totam vitam ipsorum commodis impenderat.

Quarto, quod peterent regem talem qualem habebant Gentiles, puta Persæ, Ægypti, Medi, Chaldæi, qui

ut ait Aristot. 3. Pelit. potestatem regiam tyrannidi proximam obtinebaet, idoque corum regnum vocat *barbaricum*, et παμβασιλεία. Duplex enim, ait Serar. est regia potestas: *Una finita certisque legum et conventorum vinculis astricta; altera vero absoluta et quodammodo infinita, ubi pro arbitrio pene suo quidlibet Reges faciunt in subditos, et leges ipsus: sic volo, sic jubeo, etc. Est deinde magna satellitii copia, rerum omnium luxuria, successio continua, tributorum impositio*, etc. Et hanc apud Asiaticos istos populos maxime viguisse docet ibidem Aristot. de qua Christus Luc. 22. Matth. 20. Marc. 10. *Reges gentium dominantur*, etc.

Denique reges, excluso Dei cultu, in Israelem invexerunt cultum idolorum, uti fecit Salomon, Manasses, Jeroboam cæterique reges Israel. Unde S. Gregor. *Illi quidem*, iequit, *contra Domini voluntatem regem petierunt; sed a regia dignitate postea actum est, ut populus, qui Deum abjecerat, idola coleret, simulacra adoraret. Quam reverenda ergo sint majurum consilia cernimus, si hoc sollicite consideramus! quia qui ea despicere ausi sunt, hoc se non providerunt agere; unde tam profundo erroris pelago demergi potuissent.*

Quocirca ipsimet Hebræi huc agcescentes postea dixeruet, cap. 12. 19. *Addidimus universis peccatis nostris, ut peteremus nobis Regem.*

7. Non te abjecerunt, sed me, ne regnem super eos,] sicut hactenus regnavi, ita particulatim, sollicite et axacte eos regens, eorumque curam gerces, ac si proprius et immediatus fuissem eorum rex. Cur ergo alium regem quasi meliorem me postulaet?

Moral. disce hic quod qui Prælatum spernit, Deum spernit; et qui illum henorat, Deum honorat. Audi S. Igeatium epist. 6. ad Magnes. *Decet*, inquit, *et vos obedire Episcopo, et in nulle illi refraguri. Terribile namque est tali contradicere. Nec enim hunc fallit, qui videtur; sed invisibilem fallere nititur, qui non potest a quoquam falli. Nam, si id fit, non ad hominem, sed ad Deum redit contumelia. Samueli namque dicit Dominus: Non te sprecerunt, sed me.*

Et S. Cyprian Epist. 18. *Quomodo*, inquit, *possunt censuram Dei ultoris evod re qui talia ingerunt non solum fratribus, sed et sacerdotibus, quibus honos tantus de Dei dignitate conceditur, ut in ipsis contemptis, Deus ipse contemptus censeatur*, juxta huec locuie: *Non te abjecierunt, sed me.* Porro S. Cyrillus Alexaed. l. 10. ie Joan. c. 30. *Apostolorum*, inquit, *vexatio in eum ascendit qui illos in Apostolatus apicem evexit. Sic enim etiam ad Samuelem de filiis Israel dictum esse didicimus: Non te, inquit, sed me contempserunt. Periculosum igitur nimium est convenientem honorem sanctis non attribuere, cum eorum contemptus in illum transeat, a quo missi sunt.* Præclare Salvianus l. 8. de Previdentia: *Sacrilegii*, iequit, *genus est Dei odisse cultores. Sicut enim si servos nostros quispiam cædat, in nos servorum nostrorum cedit injuria; et si a quoquam filius verberetur alienus, in supplicio filii, pietas paterna torquetur ita et cum servus Dei a quocumque læditur, Majestas divina violatur: dicente idipsum ad Apostoles suos Domino: Qui vos spernit, me spernit.*

Allegor. Angelomus: Sicut Judæi hic abjecerunt Samuelem Judicem, sic postea abjecerunt Christum Samuelis antitypum, regem et Messiam suum, clamantes coram Pilato: *Non habemus regem nisi Cæsarem.*

9. Prædic eis jus regis.] Deus ut dissuadeat et deterreat Hebræos a sua postulatione regis, recenset onera gravia quæ sub eo subituri sunt. Audi S. Gregor. *Jura hominum proponuntur contemnentibus jura Dei: et his qui mitia et salubria divinitatis consilia spreverunt, dura et importabilia humanæ servitutis onera prædicuntur: ut ex his secum rationem facerent, quam intolerabilia essent imperia hominis eis, qui non tam imperantis, quam monentis Dei consiliis obedire noluissent.*

11. Hoc erit jus Regis, etc. filios vestros tollet, etc.

Quæres, an jus hoc æquum et justum sit, an vero inique et quasi tyrannice a regibus usurpatum? Primo S. Gregor. lib. 4. cap. 2. et sanctus Thomas lib. 3. de regim Princip. c. 11. et lib. 2. cap. 9. censent hoc jus esse justum non absolute, sed respectu hominum, adeo ad mala proclivium ut eon tam politice, quam despotice et tyrannice eos regi justum sit; ut hoc regimen sit jugum eorum, fræeum, ac cupiditatis pœna et castigatio.

Secundo, alii plures melius censent jus hoc non esse justum, sed inique a Regibus usurpatum. Iniquum enim est ut rex filios subditorum, et filios a parentibus ad libitum abripiat, eosque sua faciat mancipia, ut eorum vineas, agros et oliveta optima auferat, illaque det servis suis: ut servos, ancillas, asinos, et juvenes optimos heris adimat, eosque operi suo admoveat. Unde culpantur et morte puniuntur Achab et Jezabel, quod vineam Naboth usurparint, lib. 3. Regum capite 21. versicul. 19. Quare Deus hoc jus non sancit nec approbat, sed tantum prædicit: ejusque acerbitatem proponit graphiceque coram oculis Hebræorum depingit; ut eos a petitione regis avellat. Describit ergo jus regale, non quale est apud fideles, sed quale est apud Ethnicos, verbi gratia Chaldæos, Turcas, Tartaros, ubi Reges subditis utuntur quasi servis et mancipiis. Hoc enim jus sibi ipsi usurpaet. Audi S. Augustinum libro quartu de Civitatu capite 4. *Remota*, inquit, *justitia, quid sunt regna, nisi magna latrocinia, quia ipsa latrocinia quid sunt nisi parva regna?* Scitum est illud: *Regum est dimidium totius, tyrannorum vero totum auferre*; quia ignoraet illud Platonis l. 3. de Legibus: *Dimidium plus toto.* Et illud: *Ut serves totum, dimidium, sive dividuum facito.* Hebr. enim משפט *mispat*, id est, judicium sive jus, significat non jus proprium, sed usurpatum, puta morem, et consuetudinem, licet iniquam, ut patet Num. 9. 14. et 29. 6. et Exodi 21. 9. et alibi. Denique nonnullos reges Israel hac regia potestate usos vel potius abusos esse patet ex magnificentia curruum, equorum et mensæ Salomonis: unde de tributis ab eo impositis, questus apud Roboam ejus filium populus pejus ab eo acceptus est, ideoque fecit schisma. 3. Reg. 12.

Porro verum æquumque jus Regis fidelibus imperaturi describit Deus per Samuelem inferius cap. 10. 25. et per Mosen Deut. 17. ubi sancit quid rex Deo, quid populo, quid sibi ipsi præstare debeat. Vide S. Thomam, Bellarmin. Lipsium, Scribanium et alios qui de principe christiano scripserunt.

Unde Clemens Alexandrinus: *Deus*, ait, *petenti Regem populo non humanum pollicetur dominum, sed*

insolentem se sed daturum minatur tyrannum, libidini et voluptatibus deditum. Ita Clemens pag. 261. Sic et Abulensis, Cajetanus, Serarius, Mondoza, Salianus et alii. Quin et Philosophi idem censent; unde Xenophon in memorabil. Socratis lib. 3. *Rex*, inquit, *eligitur non ut se molliter curet, sed ut per ipsum ii qui elegerunt bene beatsque agont.* Seneca Phil. lib. 1. De Clemont. c. 18. docet *non civium servitutem Regi traditam, sed tutelam.* Et cap. 19. addit *Rempublicam non esse Principis, sed Principem esse Reipublicæ.* Hinc Homerus Regem appellavit *Pastorem populorum.* Et Claudianus ad suum Honorium:

Tu civem patremque geras, tu consule cunctis,
Non tibi, nec tua te moveant, sed publica damna.

Deniquo Romaui non ferentes Tarquinii Superbi insolons regnum, Reges urbe expulerunt. Audi S. August. lib. 5. de Civit. c. 12. *Romani*, inquit, *regalem dominationem non ferentes, onnua imperia binosque Imperatores sibi fecerunt: qui Consules appellati sunt a consulendo, non Reges, aut domini, a regnando, atque dominando.* Et paulo post: *Fastus*, inquit, *regius non disciplina putata est regentis, vel benevolentia consulentis; sed superbia dominantis.*

13. Filias quoque vestras faciet sibi unguentarias (unguentorum, id est, odorum et pigmentorum confectrices) et focarias (id est *coquas*, ait Chald. quæ circa focum versantur. Vatabl. *cupedinarias*, fœminæ enim præ viris noruot ad delicias coquere) et panificas,] id est, ut Chald. *pistrices*, quæ panem dolicatum pinsent.

Præclare Clemons Alexand. lib. 2. Pædagogi. c. 8. *Oportet*, inquit, *viros imprimis apud nos unguenta non olere, sed vitæ probitatem. Spiret autem fœmina Christum, qui est regalis unctio, non unguenta.* Ita ille. Et S. Hieron. lib. 2. adversus Jovinian. *Odores*, inquit, *et diversa thymiamata et amomum et muscus et peregrini muris pellicula, quod dissolutis et amatoribus conveniant, nemo nisi dissolutus negat.* Suffragatur D. Ambros. lib. de Helia et jejunio cap. 10. *Unguento*, inquit, *se unguunt, qui corpori odoris gratiam quærunt, sed et illa unguenta, libidinis illecebras movere consueverunt* Nervosius sanctus Chrysost. Conciono 1. de Lazaro. *Te*, inquit, *non oportet olere unguentum, sed spirare virtutem. Nihil immundius anima, quoties corpus talem habet frograntiam. Corporis enim oe vestium fragrantia arguit intus latere animum graveolentem atque immundum. Cum enim diabolus oggressus deliciis evirovit animam, omnique vitiorum genere compleverit, tum in corpore suæ corruptionis lætum oblinit unguentis.* Denique Diogenes Cynicus: *Cave*, ait, *ne capitis odor sit vitæ fœtor.* Porro de focariis et panificia ita disserit Clemens Alexand. l. 3. Pædagog. cap. 7. *Quin etiam facilem et parabilem cibum, nempe panem effœminant; quod frumenti est nutriens, excribrantes: ut quod est alimenti necessarium, sit probrum voluptatis.* Et paucis interiectis: *Nullum*, inquit, *hobet terminum delicato ingluvies. In liba enim et placentas et bellaria provecta est: merendarum et cœnæ appendicum multitudinem inveniens. At mihi quidem videtur homo qui est hujusmodi, nihil esse aliud quam bucca et maxilla.*

15. Eunuchis.] Audi de bis S. Basilium opist. 87. *Ignominiosum*, inquit, *illud ac modis omnibus perniciosum Eunuchorum genus, nec fœmineum, nec masculinum insaniens in mulieres, invidiosum, vilis pretii, animo feroci effœminatum, ventri deditum, auri cupidum, sævum, inconstans, illiberale, stabularium, insatiabile, furiosum et quod amplius dicendum est, cum ipsa statim generatione ferro damnandum.* Et paulo post fictam eorum continentiam, et apertam lasciviam exprimens: *Ibi*, inquit, *frustra quidem casti manent per ferrum; insaniunt vero absque fructu propter suam turpitudinem.* Hinc illud Claudiaui in Eutropium Eunuchum et Consulem:

Omnia cesserunt Eunucho Consule monstra.

Et:

Tu telas, non tela pati potes.

Et:

Eunuchi quis sceptra ferat?

19. Noluit autem populus audire vocem Samuelis.] Novum est hic populi peccatum contumaciæ; cujus proinde postea pœnas luit, ait S. Gregor. *Magna*, inquit, *temeritas exstitit, contra Dei voluntatem, Regem petere; magnæ duritiæ consiliis prophetæ vinci non posse.* Et paulo post loquens de hac iterata Regis petitione: *In eo*, inquit, *mali propositi consummatio est et inconvertibilitas voluntatis.*

21. Locutus est ea in auribus Domini.] Audi S. Gregor. *In eorum auribus loquimur, apud quos magnæ familiaritatis gratiam habemus: sancti autem viri, quia omnipotenti Deo in magni amoris vinculo conjuncti sunt, et in auribus loquuntur; quia divinæ propitiationis ejus auditum tanto fiducialius exposcunt; quanto apud ejus misericordiam impetrandi locum sublimius acceperunt.*

22. Audi vocem eorum, et constitue super eos Regem.] Sed non talem qualem ipsi petunt, qualomque eis depinxisti, sed qualem ego descripsi Deuter. 17. qui scilicet fidelibus subditis politice imperet, non despotice; quique non suis, sed Reipublicæ commodis studeat. Deus enim iniquam Hebræorum petitionem regis ita resecat, ut quod in ea æquum est concedat; quod iniquum, neget, id est, non concedat, sed fieri permittat, et fore prædicat.

Quærit S. Gregor. lib. 4. c. 1. cur Deus concedat id quod male petitur? Respond. quia petenti irascitur cumque vult sua petitione, quasi justa congruaque vindicta plectere, et castigare. Sic et S. August. in Psal. 51. *Rex*, ait, *non ad permanendum electus est a Domino, sed secundum populi cor durum et malum datus ad eorum correptionem, non ad utilitatem: secundum illam sententiam; qui regnare fecit hominem hypocritam propter perversitatem populi.* Job. 34. v. 30. Idem August. lib. 5. contra Julianum cap. 3. vocat Saulem *pœnam peccantium.* Et S. Cyprian. epist. 38. ad Rogatianum: *Ut hoc*, inquit, *ulcisceretur Dominus, excitavit eis Saul regem, qui eos injuriis gravibus affligeret, et per omnes contumelias et pœnas, superbum populum calcaret et premeret, ut contemptus sacerdos de superbo populo, ultione divina vindicaretur.*

Id duobus exemplis confirmat Anastasius Niconus quæst. 15. in Script. Prius est Phocæ Imperatoris et tyranni, qui cum innocentes opprimeret, vir quidam pius Deo conquestus: *Cur*, inquit, *Domine, eum fecisti Imperatorem?* ab eo hoc responsum tulit: *Quia non*

inveni pejorem. Alterum monachi cujusdam, qui sceleratæ civitatis creatus Episcopus, cum hoc honore insolesceret; ab angelo correptus audivit: *Cur superbis et magnifice tibi places, o infelix? Non es creatus Episcopus quod dignus Sacerdotio sis, sed quod civitas talis tali digna erat Episcopo.* Denique audi S. Gregor. *Petitus rex pro vindicta conceditur: magna etenim vindicta est, quæ ex districtione procedit interni examinis, quando reproba mens sic projicitur, ut quod male deliberat, agere permittatur. Qui ergo in petendo rege Dominum abjecisse convicti sunt, dum id eis permittetur agere, per quod a se Dominum abjicerent, gravior pœna non erat, qua hic plecti debuissent.*

Et constitue super eos regem.] Hinc patet Saulem in regem fuisse electum, et evoctum non a Republica nec ab optimatibus, sed immediate a Deo per Samuelem; ac proinde potestatem regiam non a Republica, sed a Deo immediate accepisse: (perinde ac Pontifex, licet eligatur a Cardinalibus, tamen non ab ipsis nec ab Ecclesia, sed immediate a Christo potestatem pontificiam accipit). Quare eum hac potestate Respubl. nulla ratione privare poterat, sed solus Deus; uti de facto ipse eum ob inobedientiam regno et vita privavit, eique suffecit Davidem. Idem dice de Davide. Hic enim non a Rep. sed a Deo per Samuelem creatus est rex, ab eoque omnem regendi potestatem accepit. Secus est de posteris Davidis. Hi enim non a Deo, sed a Republica creati sunt reges. David enim consentiente Republ. ex filiis unum, puta Salomonem ex Dei voluntate successorem in regno sibi delegit, regemque constituit. Salomoni deinde successit Roboam, quasi primogenitus; huic Abia, huic Asa eodem jure.

CAPUT NONUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Saul, quærens asinas, reperit regnum. De iis enim consulens Samuelem, ab eo convivio excipitur, poniturque in capite mensæ, qui postero mane Sauli oraculum regni a Deo acceptum annuntiat.

Hic igitur finiuntur gesta Judicum (nam Heli et Samuel fuere Judices, iique ultimi) et incipiunt gesta regum; hic enim status reip. aristocraticus mutatur in monarchicum; quare hæc est secunda pars libri, adeoque hic proprie incipiunt libri Regum.

1 Et erat vir de Benjamin nomine Cis, filius Abiel, filii Seror, filii Bechorath, filii Aphia, filii viri Jemini, fortis robore. 2. Et erat ei filius vocabulo Saul, electus et bonus; et non erat vir de filiis Israel melior illo: ab humero et sursum eminebat super omnem populum. 3. Perierant autem asinæ Cis patris Saul; et dixit Cis ad Saul filium suum: Tolle tecum unum de pueris, et consurgens vade et quære asinas. Qui cum transissent per montem Ephraim, 4. et per terram Salisa, et non invenissent, transierunt etiam per terram Salim, et non erant, sed et per terram Jemini, et minime repererunt. 5. Cum autem venissent in terram Suph, dixit Saul ad puerum qui erat cum eo: Veni et revertamur, ne forte dimiserit pater meus asinas, et sollicitus sit pro nobis. 6. Qui ait ei: Ecce vir Dei est in civitate hac, vir nobilis: omne quod loquitur, sine ambiguitate venit. Nunc ergo eamus illuc, si forte indicet nobis de via nostra propter quam venimus. 7. Dixitque Saul ad puerum suum: Ecce ibimus; quid feremus ad virum Dei? panis defecit in sitarciis nostris, et sportulam non habemus, ut demus homini Dei, nec quidquam aliud. 8. Rursum puer respondit Sauli, et ait: Ecce inventa est in manu mea quarta pars stateris argenti, demus homini Dei, ut indicet nobis viam nostram. 9. (Olim in Israel sic loquebatur unusquisque vadens consulere Deum: Venite et eamus ad Videntem. Qui enim Propheta dicitur hodie, vocabatur olim Videns.) 10. Et dixit Saul ad puerum suum: Optimus sermo tuus. Veni, eamus. Et ierunt in civitatem in qua erat vir Dei. 11. Cumque ascenderent clivum civitatis invenerunt puellas egredientes ad hauriendam aquam, et dixerunt eis: Num hic est Videns? 12. Quæ respondentes, dixerunt illis: Hic est; ecce ante te, festina nunc: hodie enim venit in civitatem, quia sacrificium est hodie populi in excelso. 13. Ingredientes urbem, statim invenietis eum antequam ascendat excelsum ad vescendum; neque enim comesturus est populus donec ille veniat; quia ipse benedicit hostiæ, et deinceps comedunt qui vocati sunt. Nunc ergo conscendite, quia hodie reperietis eum. 14. Et ascenderunt in civitatem. Cumque illi ambularent in medio urbis, apparuit Samuel egrediens obviam eis, ut ascenderet in excelsum. 15. Dominus autem revelaverat auriculam Samuelis ante

unam diem quam veniret Saul dicens: 16. Hac ipsa hora quæ nunc est, cras mittam virum ad te de terra Benjamin, et unges eum ducem super populum meum Israel, et salvabit populum meum de manu Philisthinorum; quia respexit populum meum, venit enim clamor eorum ad me. 17. Cumque aspexisset Samuel, Saulem, Dominus dixit ei: Ecce vir quem dixeram tibi, iste dominabitur populo meo. 18. Accessit autem Saul ad Samuelem in medio portæ, et ait: Indica, oro, mihi, ubi est domus Videntis. 19. Et respondit Samuel Sauli dicens: Ego sum Videns, ascende ante me in excelsum, ut comedatis mecum hodie, et dimittam te mane; et omnia quæ sunt in corde tuo, indicabo tibi. 20. Et de asinis quas nudiustertius perdidisti, ne sollicitus sis, quia inventæ sunt. Et cujus erunt optima quæque Israel? nonne tibi et omni domui patris tui? 21. Respondens autem Saul, ait: Numquid non filius Jemini ego sum, de minima tribu Israel; et cognatio mea novissima inter omnes familias de tribu Benjamin? quare ergo locutus es mihi sermonem istum? 22. Assumens itaque Samuel Saulem, et puerum ejus, introduxit eos in triclinium, et dedit eis locum in capite eorum qui fuerant invitati. Erant enim quasi triginta viri. 23. Dixitque Samuel coco: Da partem quam dedi tibi, et præcepi ut reponeres seorsum apud te. 24. Levavit autem cocus armum, et posuit ante Saul. Dixitque Samuel: Ecce quod remansit, pone ante te, et comede: quia de industria servatum est tibi, quando populum vocavi. Et comedit Saul cum Samuele in die illa. 25. Et descenderunt de excelso in oppidum: et locutus est cum Saule in solario: stravitque Saul in solario, et dormivit. 26. Cumque mane surrexissent, et jam elucesceret, vocavit Samuel Saulem in solario dicens: Surge, et dimittam te. Et surrexit Saul: egressique sunt ambo, ipse videlicet et Samuel. 27. Cumque descenderent in extrema parte civitatis, Samuel dixit ad Saul: Dic puero ut antecedat nos, et transeat: Tu autem subsiste paulisper, ut indicem tibi verbum Domini.

1. Nomine Cis.] Hic fuit pater Saul. *Cis* Hebr. significat *durum;* quod licet initio S. Gregor. in malam partem de duritia cordis Saulis interpretetur, postea tamen in bonam partem accipit. *Pater*, inquit, *regis Cis, id est durus, dicitur; quia profecto ii quorum sancti Prædicatores imitatores sunt, vito et zelo remissi non sunt: duri namque sunt, quia peccatoribus mollia non loquuntur; duri etiam sunt, quia ut alios bene corrigant, duro quæ illis præcipiunt, in suo conversatione demonstrant.*

Viri Jemini,] id est de tribu Benjamin, ait Vatabl. *Beniamin* enim per aphæresin decurtatum est *Jamin* et *Jemini*. Simili enim modo ex *Ben-ammi* deductum et decurtatum est nomen Ammon. Genes. 19. 38. Ita Chald. Cajetan. Mariana, Salianus. Aut potius quia paulo ante dixit; *Erat vir de Benjamin.* Hic *Jemini* fuit celebris ex tribu Benjamin, cujus posteri dicti sunt viri Jemini; unde ad hunc Jemini, quasi virum famosum deducitur hic genealogia Saulis, in eoque sistit quasi per illum sat nota et clara. Ita Abulensis, Mendoza et alii.

Fortis robore,] Sept. *potens robore;* Vatabl. *heros fortis*, id est, bellicus et disciplina militari clarus. Talis ergo fuit *Cis* pater Saulis, et consequenter ipse Saul: talem enim decebant eligi in rege Israelis, ut eum contra Philisthæos aliosque hostes propugnaret, uti reipsa fecit Saul.

Tropol. *fortis robore* est, ait S. Greg. qui virtutem quam monstrat in opere bono, habet a Spiritu S. Unde Apostolis ait Christus: *Sedete in civitate, quoadusque induamini virtute ex alto*, Lucæ 24. 49.

2. Et erat ei filius vocabulo Saul.] Hebr. *Saul* idem est quod *postulatus*. Nomen ergo hoc ei inditum videtur omine divino, et quasi præsagio; quod ipse populo postulante regem a Deo evocandus foret ad regnum.

A Saule quasi primo Israelis rege ex tribu Benjamin creato, nomen accepit *Saul* sive *Saulus* (*eo quod ad vexandam Ecclesiam a diabolo esset postulatus*, ait S. Hieron. in epist. ad Philem.) qui erat ex eadem tribu, sed ex Saulo a Deo factus est Paulus, id est, ex Judæo, Christianus; ex persecutore, prædicator; ex Pharisæo, Apostolus; ex Judæorum fiscali, Doctor gentium.

Minus genuine ergo Ambrosiaster in c. 1. ad Rom. *Saul*, vel *Saulus*, derivat a Græco σάλος, id est, maris commotio, et inquietudo, ut *Saulus* sit idem, quod inquietus et turbator, qualis initio fuit Paulus.

Minus quoque apte alii *Saul* derivant a שׁוּעָל *scual*, id est, vulpes: *Saul* enim per א scribitur, *Scual*, per ע. Allusio pariter est non etymon, quod recenset Georgius Venetus sect. 8. Problem. 453. *Saul* dici quasi שׁאוֹל *Sceol*, id est, infernus; nam sicut infernus nullis malis satiatur, sic Saulus erat barathrum vitiorum.

Alleg. Saul fuit typus Christi Regis regum. Nam, ut ait Beda, nomen *Saul* quod dicitur *expetitio*, Christo aptissime congruit, qui fuit desiderium gentium, et magno desiderio semper imploratur et adesse rogatur. Unde Christus a Jacob, Genes. 49. 26. vocatur *desiderium collium æternorum;* et a Sponsa Cant. 5. 16. *totus desiderabilis;* Hebr. *totus desideria;* S. Hieron. lib. 1. contra Jovin. *totus concupiscentia.*

Electus et bonus,] tum physice, quasi dicat: Saul erat insigni corporis forma et specie; quæ ut ait Euripides, digna est imperio. Unde Chald. vertit, *juvenis pulcher*. Ita Procopius et Serarius. Unde Severus Sulpitius lib. 1. Sacræ Historiæ. *Saul*, inquit, *modestus animi, forma excellenti erat, ut merito dignitas corporis*

dignitati regiæ conveniret; tum ethice et moraliter, quia erat vir probus et virtute præditus. Ita Joseph. S. Gregor. Abulensis et alii.

Porro *bonitas Saulis*, ait Abulens. *maxime erat circa humilitatem: quod erat valde in eo admirabile; nam ipse erat vir in virtutibus excellens, corporis statura admirabilis; quod solet homines superbos efficere; ipse autem hæc omnia habens, erat valde humilis.*

Tropol. S. Greg. *Quid*, inquit, *in Saul electo, et bono significatur, nisi Sanctorum Patrum electi imitatores, qui per doctrinam aliis utiles sunt, et per conversationem sibi? qui sic alios possunt regere, ut sibimetipsis nequaquam desinant providere? Electi namque et boni sunt, quia sic lucra aliorum expetunt, ut sui nulla damna patiantur. Pleni quippe in se ipsis sunt affluentes aliis, et de abundantia sui sic aliis tribuunt, ut suæ plenitudinis aliquid non amittant.*

Et non erat vir de filiis Israel melior illo,] puta e populo; nam Samuel Judex et propheta utique melior et sanctior erat Saule. Hinc cap. 13. 1. dicitur: *Filius unius anni erat Saul*, id est, erat tam innocens et purus, ac sic fuisset infans unius anni. Unde Chald. *Unius anni*, ait, *in quo non sunt peccata*. Sic et S. Gregor. Angel. Procop. Theodor. Rupert. Abulens. et alii.

Causam dat S. Gregor. 2. q. Pastoralis cap. 1. *Tantum*, ait, *debet actionem populi actio transcendere præsulis, quantum distare solet a grege vita pastoris: ut scilicet tantum præcellat subditis, quantum homo præcellit brutis*, ait, S. Chrys. lib. 2. de Sacerd.

Vide jam, et miserare lapsum Saulis, qui ex tam bono, tam malus evasit, ut a Deo reprobatus vita sit spoliatus et regno. Audi S. Greg. Nazian. Orat. 7. *Quid de Saule existimamus? nam et unctus, et Spiritus Sanctus factus est particeps, ac tunc spiritualis erat: non enim de eo secus dixerim.* S. Hier. in c. 20. Ezech. *Eliguntur*, inquit, *præsentia: nec statim qui eligitur, tentari non potest, nec perire; quia et Saul electus in Regem, et Judas in Apostolum suo postea vitio corruerunt.*

Causam lapsus assignat S. Cyprian. epist. 7. *Salomon*, inquit, *et Saul, quamdiu in viis Domini ambularunt, datam sibi gratiam tenere potuerunt: recedente ab eis disciplina dominica, recessit et gratia.* Cyrillus Alexand. in Joan. cap. 21. probat quod *Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam*, exemplo Saulis: *Saul*, inquit, *cum parvus esset in oculis suis, dux super Israel constitutus est; cum vero in superbiam elatus est, a Deo abjectus et reprobatus: cum David vilis in oculis suis saltaret coram arca ludens cythara, mirum in modum Deo placuit; cum vero tumore animi inflatus populum jussit numerari, vindicem manum Dei sensit.*

3. Quærebar asinas.] Asini in Syria sunt præstantiores Europæis; unde filii Principum vehebantur asinis. Judic. cap. 10. 4. et cap. 12. 14. Asinus ergo apud Hebræos erat jumentum regale. Hebræi enim equis vix utebantur, idque ex Dei monitu Deuter. 17. 16. Hæc ergo Sauli fuit quasi omen regni, ut quæreus asinas reperiret regnum, iisque rex insideret. Hinc et Christus dum quasi Messias rex Israelis inaugurandus, cum ramis palmarum perrexit Hierosolymam, vehebatur asina. Matth. 21. 5.

Moral. vide hic quam omnis nobilitas ex villitate sit orta. Nam ab asinis Saul evectus est ad regnum, et ex agasone factus est rex. Sic David ex opilione creatus est rex. Unde S. Chrys. hom. 59. in Matth. *Tu*, inquit, *qui magna de nobilitate majorum jactas, ultra proavos atque atavos tuos si progrediaris, invenies multos e genere tuo agasones forsan aut caupones fuisse.*

4. Per terram Salisa,] quæ et *Bole*, et *Segor* dicta est. Audi S. Hieron. in trad. Hebr. in Genes. *Bale*, inquit, *lingua Hebræa, devoratio dicitur. Tradunt igitur Hebræi hanc eadem in alio Scripturarum loco Salisam nominari, dicique rursum vitulum conternantem; quod scilicet, tertio motu terræ absorpta est, et ex eo tempore quo Sodoma et Gomorrha, Adamo et Seboim divino igne subversæ sunt, illa parvulo nuncupetur: siquidem Segor transfertur in parvam.*

Allegor. Saul est Christus, ait Beda, ob quinque analogias et typos. *Primus, quia Saul dicitur electus: sic et Christus Isai. 42. Ecce puer meus quem elegi. Secundus, quia Saul super omnes eminebat: et ita Christus: de quo sponsa.* Can. 2. 3. *Sicut malus inter ligna sylvarum, sic dilectus meus inter filios. Tertius, quia Saul missus est a patre ad quærendas asinas; Christus ad quærendas animas. Quartus, quia Saul secum duxit puerum; Christus chorum Apostolorum. Quintus, quia Saul quærens asinas invenit regnum; Christus, quærens animas, constitutus est Rex ab eo super Sion montem sanctum ejus*, Psal. 2. 6.

7. In sitarciis nostris.] *Sitarcia* sunt peræ vel sacculi, quibus panes reliquique cibi ad viaticum imponuntur. Græce enim σιταρκία vocatur annona militaris, quasi σιτος αρκετος, id est, frumentum, vel cibus sufficiens. Inde metonymice peræ hunc cibum continentes vocantur sitarcia. Male ergo nonnulli legunt *cistartiis*, quod nomen derivant a Latino *cista*, et Græco αρθος q. d. cista vel sporta panis.

Et sportulam non habemus, ut demus homini Dei.] Sportulæ vocantur munuscula cibaria vel etiam nummaria, ait Budæus in Pand. Hæc enim sportulis, id est parvis sportis ad asportandum imponi solebant, uti fieri videmus Romæ in sportulis, quarum frequens est usus ad cibaria transmittenda. Hebr. enim est תשורה *teschura*, id est, munus, xenium, donum; hæc enim in jure vocantur sportulæ, eo quod in sportulis offerrentur Judicibus a litigatoribus. Hæc igitur Saul volebat offerre Samueli pro oraculo asinorum, non ut mercedem; hoc enim fuisset peccatum simoniæ, scilicet emere et vendere prophetiam, quæ est res spiritualis, pretio temporali; sed ut munus gratitudinis, vel sustentationis causa, ultro oblatum: putabat enim Saul ex honestate prophetæ deberi, sed ignorabat virtutem Samuelis, munera quælibet respuentis. Ita Joseph. Procop. Theod.

9. Qui enim propheta dicitur hodie, vocabatur olim Videns,] a visione prophetica, quam a Deo accipiebat. Prophetia enim dicitur *visio*; unde *visio Isaiæ* inscribitur ejus prophetia æque ac aliarum Prophetarum.

13. Antequam ascendat excelsum ad vescendum,] nimirum Samuel quasi Sacerdos obtulit hic sacrificium: hoc enim loco excelso v. g. in colle, aut monte afferri solebat. Fuit autem hoc sacrificium pacificum: ex tali enim instruebatur convivium, quale hic instruxit Samuel, cum eodem excepit Saulem.

Tropol. S. Greg. cap. 2. part. Pastor. *Quicumque*, inquit, *ad celsitudinem curæ pastoralis assumitur, in*

eadem ordinis sui sublimitate habere debet et vitæ propriæ altitudinem, et alienæ infirmitatis compassionem. Et paulo post: *Samuel ergo Saul ad excelsum tulit, et in oppidum deposuit; quia summi viri cum sanctæ Ecclesiæ culmen ordinant, illos quos in eodem culmine ponunt, docent sublimiter vivere, plana prædicare, sibi esse rigidos, sed subditis temperatos; sic attendere propriæ saluti, ut cum infirmis possint infirmari; infirmari dixerim, per affectum mentis, non per languorem internæ ægritudinis; nam si per mentis languorem Doctor jacet, curare ægros, et jacentes erigere non potest.*

15. DOMINUS AUTEM REVELAVERAT AURICULAM SAMUELIS,] quasi dicat: Dominus occulte revelaverat Samueli postridie ad eum venturum Saulem, quem ipse regem designarat, perinde ac si id in aurem ei dixisset. Sic enim in aurem dicimus quod occultum esse volumus.

19. ASCENDE ANTE ME.] Quare, inquit Dion. Carthus. *non dixit: Sequere me, vel perge mecum in excelsum; sed ascende ante me: an ad præfigurandum quod Saul erat sibi et aliis præficiendus in Regem? Samuel quoque erat senex; nec potuit pariter illud montuosum celeriter ascendere.*

Tres alias causas dat noster Mendoza: *Mihi*, inquit, *videtur Samuel has in re et humilitatis, et obedientiæ, et temperantiæ exemplum præbuisse. Humilitatis quidem, quia priores partes cessit Sauli, pone sequens præeuntem. Obedientiæ vero, quia non solum regi electo, sed etiam eligendo debitam reverentiam deferebat. Temperantiæ denique; quia qui ad labores ocior prævolabat, ad prandium tardior sequebatur.*

ET OMNIA QUÆ SUNT IN CORDE TUO, INDICABO TIBI,] id est, quidquid scire volueris, *indicabo tibi*. Hebræi teste S. Hieron. tradunt Saulem habuisse omen regni per visionem, qua vidit se in summitate palmæ collocari, quæ visio regalis erat; ac de hac voluisse consulere Samuelem. Verum sequentia Saulis verba, quibus Samueli ei regnum denuntianti adeo se humiliat, et quasi obstupescit, significant eum plene hujus rei fuisse inscium, nec quidquam de regno cogitasse.

20. ET CUJUS ERUNT OPTIMA QUÆQUE ISRAEL, NONNE TIBI?] *Optima*, id est, regnum sive potestas et dignitas regia: hac enim in Rep. nihil est præstantius; Hebr. est כל חם דה *col chem da*, id est, *omne desiderabile*, sive quod omnes desiderant, regnum; sive quod Hebræi desiderabant, regem; q. d. ait Isidor. Clarius: *Totus Israel desiderat habere regem, et tu es ille in quem omnium vota nutu divino conspirant.*

21. NUMQUID NON FILIUS JEMINI EGO SUM DE MINIMA TRIBU ISRAEL?] *Minima*, tum quia tribus Benjamin ob stuprum pene fuit excisa, et ad sexcentos viros redacta. Judic. 20. 35. Ita Abul. Lyran. Dion. tum quia ob stuprum hoc valde fuit diffamata et deformata, ideoque videbatur principatu et regno Israelis ob tantam infamiam indigna, æquo ac fuit Ruben licet primogenitus Jacobi.

QUARE ERGO MIHI LOCUTUS ES SERMONEM ISTUM?] Intellexit Saul quod Samuel per optima sibi promitteret regnum, quo ipse per humilitatem se indignum censebat, præsertim quia tunc communis omnium erat rumor et expectatio de novo rege creando. Ita Angel. et Abul. Somnium est ergo Hebræorum, quod Saul per palmæ somnium cognoverit se fore regem.

Porro Saul humilitate hac sua meruit exaltari evehique ad regnum, quod postea per superbiam perdidit. Audi S. Hieron. epist. ad Heliodorum, de ejus nepote Nepotiano, qui se sacerdotio indignum asserebat: *Quanto magis repugnabat, tanto magis in se studia omnium concitabat, et merebatur negando quod esse nolebat, eoque dignior erat, quo magis se clamabat indignum.*

Idem humilitatem S. Paulæ in ejus Epitaphio ita celebrat: *Fugiendo gloriam, merebatur, quæ virtutem quasi umbra sequitur, et appetitores sui deserens, appetit contemptores.*

22. INTRODUXIT EOS IN TRICLINIUM,] ad convivium hoc sacrum, puta instructum ex sacrificio pacifico, ut dixi v. 13. Unde Hebr. Græca, et Noster illud vocant *sacrificium*; Chald. *oblationem sanctam*, ideoque non in urbe et in domo Samuelis, sed foris in excelso monte celebratum est.

Pro *triclinium* Hebr. לשכתה *liscata*, id est, *cœnaculum*: necdum enim erat usus accombendi mensæ, sed prisci ei assidebant, uti nunc facimus; unde fratres Joseph mensæ ejus assedisse dicuntur. Genes. 43. 33. Sic in deserto *sedit populus manducare et bibere*. Exodi 32. v. 6. Imo etiam multo post David: *Ego*, inquit, *ex more sedere soleo juxta Regem ad vescendum*. 1. Reg. 20. v. 5. et Salomon: *Quando sederis ut comedas cum principe*, etc. Prov. 23. v. 1.

TRICLINIUM] autem proprie significat tres ordines lectulorum (κλίνη enim est lectus) mensalium, in quibus convivæ semijacentes et semisedentes accumbebant mensæ. Ergo hoc proprie non erat triclinium, sed cœnaculum: vocatur tamen a nostro Interprete triclinium, quia posteri usi hisce lectulis, cœnaculum quodlibet vocarunt triclinium, uti etiamnum vocatur, etsi usus accombendi in lectulis cessarit, et usus priscus sedendi in mensa sit reductus.

DEDIT EIS LOCUM IN CAPITE,] ut indicaret Saulem ex Dei decreto fore caput et Principem Israelis. Porro Deus elegit Saulem in regem, quia tum erat optimus, etsi postea superbiens reciderit. Præsciebat Deus hunc casum, sed eum permittere decrevit; tum quia eum suæ libertati permittere voluit; tum ut puniret Hebræos, qui regem se invito petierant: tum ut daret nobis exemplum eligendi præpositos pro tempore dignissimos, ac tolerandi eorum lapsus, si postea a primæva bonitate desciscant.

Aliam causam dat S. Gregor. *Et fortasse*, inquit, *idcirco reprobus rex eligitur, ut electus successor ejus rex David in eo cognosceret quid cavere debuisset. Sic nimirum et de illa Angelorum curia legimus; quia de apostata primo Angelo scribitur: Ipse est principium viarum Dei*, Job 40. v. 14. *Sed quia ante omnia conditus est per superbiam cecidit, et in ejus ruina sancti Angeli didicerunt, qua virtute stare potuissent*, etc.

24. LEVAVIT AUTEM COCUS ARMUM, ET POSUIT ANTE SAUL.] Dices: Armus dexter victimæ pacificæ (qualis hæc erat) cedebat Sacerdoti, puta Samueli; nec nisi ab eo ejusque servo comedi poterat, uti sancitur Levit. 22. 11. Quomodo ergo eum Samuel tradit Sauli? Resp. Abulensis armum hunc fuisse non dextrum, sed sinistrum, qui a laicis comedi poterat. Si malis fuisse dextrum, dicito armum hunc non fuisse victimæ, sed animalis communis. Cum victimis enim, si

illæ numero convivarum non sufficerent, poterant comedi aliæ carnes communes, quæ non erant Deo sacrificatæ.

Moral. disce hic frugalitatem prisci ævi. En Samuel Sauli regi non perdices, non phasianos, non varia fercula, sed unum armum apponit. Audi qualia fuerint primorum Christianorum convivia describentem Tertul. in Apol. c. 39. *Non prius discumbitur, quam oratio ad Deum prægustetur, editur, quantum esurientes capiunt: bibitur, quantum pudicis est utile: ita saturantur, ut qui meminerint etiam per noctem adorandum Deum sibi esse; ita fabulantur, ut qui sciant Dominum audire. Post aquam manualem, et lumina, ut quisquis de Scripturis sanctis, vel de proprio ingenio potest, provocatur in medium Deo canere. Hinc probatur quomodo biberit. Æque oratio convivium dirimit. Inde disceditur ad camdem curam modestiæ et pudicitiæ; ut qui non tam cœnam cœnaverint, quam disciplinam.*

S. Antonius teste S. Athan. solo pane, sale et aqua vixit ad annum ætatis 105. S. Paulus primus Eremita teste S. Hieron. pane et aqua ad annum ætatis 113. S. Hilarion herbarum succo et paucis carycis post triduum ad annum 80. Idem fecere cæteri Anachoretæ teste Theodor. Palladio, Cassiano. Audi S Bern. epist. 1. ad Robertum: *Prudenti, inquit, sobrieque conversanti satis est ad omne condimentum, sal cum fame. Surge, præcingere, tolle otium, exere vires, move brachia, complosas explica manus, excitare in aliquo, et statim senties sola te appetere quæ famem tollant, non fauces demulceant. Reddet quippe sapores rebus exercitium, quos tulit inertia: fames miro modo dulcia reddit, quæ fastidium facit insipida. Olus, faba, pultes, panisque cibarius cum aqua quiescenti quidem fastidio sunt, sed exercitato magnæ videntur deliciæ.*

Denique prisci Romani pultibus pro pane vescebantur, teste Valer. Max. lib. 2. c. 5. Unde et pultiphagi sunt appellati, erantque sani et validi, ut totum fere orbem sibi bello subjecerint. Medici enim doceut multum ad sanitatem et vires conferre, si quis uno dumtaxat, eoque simplici cibo vescatur, cruditatis enim, indeque febrium et morborum causam esse ciborum varietatem. Idem docet experientia.

Quia de industria servatum est tibi.] Causam dant Septuag. dum vertunt: *In testimonium positum est tibi a populo,* id est, *præter alios*; ut habent Roman. *e populo;* quasi dicat: Hic armus tibi servatus est, ut te quasi futurum regem discriminet a cætero populo. *Armus,* inquit Theod. et Procop. *servatur Sauli, quasi regnaturo et pro populo periculum adituro, ideoque vocatur testimonium.* Unde Josephus lib. 6. c. 4. hunc armum vocat *regalem*. Armus enim symbolum est fortitudinis bellicæ, quæ in rege, præsertim Saule hoc tempore pro Israele a Philisthæis oppresso, pugnaturo requirebatur. Audi S. Greg. *Quid in armo pectoris nisi fortitudo signatur actionis?* Hæc autem in quovis rege, sed maxime in Saule ad subigendos hostes requirebatur.

Hac de causa sacerdoti ex victima cedebat armus dexter; separatus, ait S. Gregor. 2. par. Pastor. cap. 3. *Ut non solum sit ejus operatio utilis, sed etiam singularis. Nec inter malos tantummodo quæ recta sunt faciat; sed bene quoque operantes subditos, sicut honore ordinis superat, ita etiam morum virtute transcendat. Cui in esu quoque pectusculum cum armo tribuitur, ut quod de sacrificio præcipitur sumere, hoc de semetipso, auctori discat immolare; et non solum pectore, quæ recta sunt cogitet, sed spectatores suos ad sublimia, armo operis invitet.* Hinc armus hic a Josepho vocatur *portio regalis*: voluit enim eo facto insinuare Samuel, reges ac duces præcipue eminere debere in fortitudine et magnanimitate, quam armus significat, quem comedere debent, ut in ipsam animam fortitudinem trajiciant, non magni facientes illam quæ est corporis.

Sed Sauli cessit armus sine pectusculo, quia fuit in eo armus fortitudinis; sed defuit ei pectus sapientiæ, compassionis et charitatis in Davidem, aliosque suos cives.

Duas alias causas dat Auctor. Antiq. Convival. lib. 1. cap. 33. Primam: *Quod,* inquit, *armus in sacrificiis pars esset sacerdotum propria, Samuel hoc symbolo id admonere voluit, ut Rex factus cum sacerdotibus conjuncte viveret: ita enim beatum et florens futurum ipsius regnum.* Secundam, *quod cum armus maxime valeat ad onera ferenda, Saul cogitaret se non ad jocum, ad lusum, ad voluptates, sed ad maxima onera ferenda atque sustinenda vocari.*

25. Et locutus est cum Saule in solario.] Quid? Rabbini apud Lyranum et Abulensem: *De timore,* inquiunt, *Dei et custodia legis;* Carthusianus: *De pertinentibus,* inquit, *ad salutem, admonendo eum ad meliora;* Abul. *De pertinentibus ad instructionem Regis, qualiter iste se deberet habere ad subditos, et qualiter ad Deum.*

Stravitque (Samuel lectum, puta culcitram, aut saccum stramineum, ut faciunt Hungari et Poloni) Saul (Sauli, vel ut Greg. stravit Saul sibi ipsi) in solario,] puta in tecto soli exposito. In Palæstina enim tecta sunt plana, ut in iis ambulare, cœnare, dormire queant, uti dixi Deut. 22. 8. Audi S. Hieron. ad Suniam et Fretelam in Psal. 101. *In Palæstina et Ægypto, ubi, vel scripti sunt divini libri, vel interpretati sunt, non habent in tectis culmina, sed domata, quæ Romæ vel solaria vel mœniana vocant, id est, plana tecta quæ transversis trabibus sustentantur.*

Hæc verba desunt in Hebræo, et Chald. et Latinis Regiis, verum habent Septuag. *Straverunt,* inquit, *Sauli in solario.* Vide Franc. Lucam in notis hic.

CAPUT DECIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Samuel secreto ungit Saulem in regem, idque Dei jussu se facere triplici signo Sauli dato confirmat. 1o. Est repertarum asinarum. 2o Trium virorum euntium in Bethel. 3o Chori prophetarum, cum quibus et Saul actus Dei spiritu prophetat. Mox v. 17. Samuel palam in Maspha coram toto populo Saulem per sortem regem a Deo electum designat.

1 Tulit autem Samuel lenticulam olei, et effudit super caput ejus, et deosculatus est eum, et
ait: Ecce, unxit te Dominus super hæreditatem suam in principem et liberabis populum suum
de manibus inimicorum ejus, qui in circuitu ejus sunt. Et hoc tibi signum, quia unxit te
Deus in principem. 2. Cum abieris hodie a me, invenies duos viros juxta sepulcrum Rachel in finibus Benjamin, in Meridie, dicentque tibi: Inventæ sunt asinæ, ad quas ieras perquirendas; et intermissis pater tuus asinis, sollicitus est pro vobis, et dicit: Quid faciam de filio meo? 3. Cumque abieris inde, et ultra transieris, et veneris ad quercum Thabor, invenient te ibi tres viri ascendentes ad Deum in Bethel, unus portans tres hœdos, et alius tres tortas panis, et alius portans lagenam vini. 4. Cumque te salutaverint, dabunt tibi duos panes, et accipies de manu eorum. 5. Post hæc venies in collem Dei, ubi est statio Philisthinorum; et cum ingressus fueris ibi urbem, obvium habebis gregem prophetarum descendentium de excelso, et ante eos psalterium et tympanum, et tibiam, et cytharam, ipsosque prophetantes. 6. Et insiliet in te Spiritus Domini, et prophetabis cum eis, et mutaberis in virum alium. 7. Quando ergo evenerint signa hæc omnia tibi, fac quæcumque invenerit manus tua, quia Dominus tecum est. 8. Et descendens ante me in Galgala, (ego quippe descendam ad te) u offeras oblationem, et immoles victimas pacificas, septem diebus exspectabis, donec veniam ad te, et ostendam tibi quid facias. 9. Itaque cum avertisset humerum suum ut abiret a Samuele, immutavit ei Deus cor aliud, et venerunt omnia signa hæc in die illa. 10. Veneruntque ad prædictum collem, et ecce cuneus prophetarum obvius ei; et insiluit super eum Spiritus Domini, et prophetavit in medio eorum. 11. Videntes autem omnes qui noverant eum heri et nudiustertius quod esset cum prophetis, et prophetaret, dixerunt ad invicem: Quænam res accidit filio Cis, num et Saul inter prophetas? 12. Responditque alius ad alterum, dicens: Et quis pater eorum? propterea versum est in proverbium: Num et Saul inter prophetas? 13. Cessavit autem prophetare, et venit ad excelsum. 14. Dixitque patruus Saul ad eum, et ad puerum ejus: Quo abistis? Qui responderunt: Quærere asinas; quas cum non reperissemus, venimus ad Samuelem. 15. Et dixit ei patruus suus: Indica mihi quid dixerit tibi Samuel. 16. Et ait Saul ad patruum suum: Indicavit nobis, quia inventæ essent asinæ. De sermone autem regni non indicavit ei, quem locutus fuerat ei Samuel. 17. Et convocavit Samuel populum ad Dominum in Maspha; 18. et ait ad filios Israel: Hæc dicit Dominus Deus Israel: Ego eduxi Israel de Ægypto, et erui vos de manu Ægyptiorum, et de manu omnium regum qui affligebant vos. 19. Vos autem hodie projecistis Deum vestrum, qui solus salvavit vos de universis malis et tribulationibus vestris; et dixistis: Nequaquam; sed regem constitue super nos. Nunc ergo state coram Domino per tribus vestras et per familias. 20. Et applicuit Samuel omnes tribus Israel et cecidit sors tribus Benjamin. 21. Et applicuit tribum Benjamin et cognationes ejus, et cecidit cognatio Metri, et pervenit usque ad Saul filium Cis. Quæsierunt ergo eum, et non est inventus. 22. Et consuluerunt post hæc Dominum, utrumnam venturus esset illuc. Responditque Dominus: Ecce absconditus est domi. 23. Cucurrerunt itaque, et tulerunt eum inde: stetitque in medio populi, et altior fuit universo populo ab humero et sursum. 24. Et ait Samuel ad omnem populum: Certe videtis quem elegit Dominus, quoniam non sit similis illi in omni populo. Et clamavit omnis populus et ait: Vivat Rex. 25. Locutus est autem Samuel ad populum legem regni, et scripsit

in libro, et reposuit coram Domino: et dimisit Samuel omnem populum, singulos in domum suam. 26. Sed et Saul abiit in domum suam in Gabaa: et abiit cum eo pars exercitus, quorum tetigerat Deus corda. 27. Filii vero Belial dixerunt: Num salvare nos poterit iste? et despexerunt eum, et non attulerunt ei munera: ille vero dissimulabat se audire.

1. Tulit autem Samuel lenticulam olei, et effudit super caput ejus.] Hic primus est rex Israelis qui unctione consecratur: nam apud gentes ungi jam erat in usu, ut colligitur ex illo Judic. 9. 8. *Ierunt ligna ut ungerent super se regem.* Sic Cyrus vocatur *Christus*, id est unctus. Isaiæ 45. 1. Unctio hæc ordinarie fiebat a Pontifice; subinde tamen a Propheta, uti hic. Causæ cur ungerentur erant variæ. Prima, ut significaretur summa regis dignitas in temporalibus æque ac Pontificis in spiritualibus. Hac enim de causa ungebatur, ait Abulensis. Audi S. Cyprian. (vel quisquis est Auctor) de Cardinal. Christi operibus, tract. de Chrismate: *Sicut oleum, inquit, fluitat et humidis quibuslibet superfertur: ita excellentia sacerdotalis et regiæ dignitatis, secundum formam Dei et Christi sub se omnia continens, regimen et munimen tam activæ quam contemplativæ vitæ obtinet.*

Secunda, ut significaretur novo regi a Deo infundi novas vires et spiritum, ad populum Dei in vero ejus cultu continendum, et contra infideles defendendum.

Tertia, ut admonerent reges lenitatis, benignitatis, clementiæ, misericordiæ, charitatis et beneficentiæ (horum enim symbolum est oleum) exercendæ in subditos. Ita S. Gregor. *Oleum*, inquit, *liquoribus aliis superfertur: oleum ignem fovet; oleum vulnera curare consuevit. Ungatur ergo caput Regis, quia spirituali gratia mens est replenda Doctoris. Habeat in unctione sua oleum: habeat misericordiam abundantem, quæ virtutibus aliis præferatur. Habeat oleum, ut dum ardorem Sancti Spiritus in se nutrit, lucere vehementer aliis per verbum possit. Habeat oleum medicinæ, ut sapienter disponat, qualiter peccatorum fœtores tergat, et ægras mentes saluti restituat.* Ita S. Gregor. trop. adaptans Doctori, quod ad literam dicitur de rege.

Quarta, ut esset typus Christi qui est summus sacerdos, rex et propheta; Christus enim unctus est a Deo oleo gratiæ, tum habitualis copiosissimæ, tum unionis hypostaticæ, quæ in se est eminentissima. Quocirca reges uncti in Script. vocantur *sancti*, imo *Christi*, sive *Messiæ*, ut patet cap. 24. 26. et lib. 2. cap. 1. 1.

Hinc mos hic ad Christianos derivatus est, ut eorum Imperatores et Reges ungantur, imo de jure Canonico sancitum est, ut patet ex cap. *Venerabilem. Extra. de electione.* Et cap. *Cum venisset, Extra, de sacra unctione*, quem morem Deus miraculo confirmavit. Nam cum S. Remigius Clodovæum in regem Franciæ ungeret, columba e cœlo detulit ampullam olei, quo eum unxit: quæ etiamnum Rhemis asservatur, indeque reges Franciæ uncti a Deo nanciscuntur facultatem curandi strumas, sive scrophulas; uti asserunt rerum Gallicarum Scriptores, et testantur qui præsentes fuerunt, et idipsum viderunt.

Porro hæ cæremoniæ non ex lege, sed ex consuetudine apud Hebræos in unctione regis adhibebantur, ait Serarius. *Prima, rex inaugurandus in sede collocabatur. Secunda, diademate ornabatur, 2. Paral. 23. 4. Reg. 11. Tertia, ungebatur. Quarta, ei dabatur in manus liber legis, id est, Deuteronom. Quinta, jurabat in ipsius observationem. Sexta, sacrificia fiebant omnis generis, 3. Reg. 1. et hic infra cap. 11. quemadmodum apud Herodianum lib. 2. Septima, edebantur varia lætitiæ et approbationis signa, 3. Reg. et hic v. 25. 27.*

Lenticulam olei.] Oleo sacro ungebantur Pontifices; Reges vero nunc sacro, ut cum a Pontifice ungebantur; nunc communi, ut cum a Propheta quopiam. An Saul unctus sit ab eo sacro ex tabernaculo accepto, an communi incertum est. Hebræi, teste Vatablo, tradunt solos reges, descendentes ex Juda et Davide, sacro oleo unctos fuisse: Saulem vero communi, eo quod reprobandus foret.

Porro, *lenticula* erat vasculum sive lagunculа lenticulari figura, sive instar lentis, qualem habet cornu (unde et cornu vocatur.) Minus apte ergo Abulensis putat *lenticulam* a liniendo dictam. Idem vasculum Festo et Varroni guttur sive gutturnium, eo quod propter colli angustiam liquor ex eo guttatim effluat. Parvum erat hoc, tum quia parum olei in caput regis effunditur, tum quia secreta et privata erat hæc unctio.

Symbol. S. Gregor. *Lenticula*, ait, *est parvum vas: quid ergo est, quod lenticula Saul ungitur, nisi quia in fine reprobatur? velut enim lenticula, olei parum habuit, qui spiritualem gratiam projiciendus accepit.* Et inferius: *e contra autem, cum electus rex* (David) *ungi præcipitur, eidem prophetæ Dominus ait: Imple cornu tuum oleo*, 1. Reg. 16. 1. Et Rupert. lib. 2. in Joannem c. 1. *Deus*, inquit, *cum Samuelem misit, ut in regem ungeret electum suum David non lenticulam, sicut ad inungendum Saul, sed cornu olei tollere jussit: verisimiliter significans, doni sui magnitudinem, simul et fortitudinem, id est, throni ejus firmitatem et prophetalis gratiæ celsitudinem.*

Et deosculatus est eum.] Osculum hoc significabat gratiæ communicationem, inquit Procop. ac regalis et sacerdotalis officii mutuam concordiam et operam, scilicet reges debere cum Sacerdotibus et Pontificibus esse concordes ac mutuo se invicem adjuvare, protegere et propugnare. Osculum enim amicitiæ et pacis est symbolum. Tunc enim optimum est regimen, cum potestas civilis Ecclesiasticæ, sive cum regnum Ecclesiæ, et rex pontifici subservit et opitulatur. Audi Theodoret. q. 16. causam hujus osculi litteralem et allegoricam assignantem: *Gratia*, inquit, *quæ sibi inerat eum impertiit. Nam Deus quoque cum insufflasset in Apostolos, dixit: Accipite Spiritum Sanctum. Etenim ex plenitudine ejus omnes accepimus. Sic Propheta deosculatus est Regem cui impositæ erant manus.*

Addit Abulensis, osculum æque ac unctionem fuisse cæremoniam, qua Saul constitutus fuit rex. Sicut enim cum quis creatur Doctor, inter alios ritus solet accipere osculum a Doctore, qui ipsum creat, et quasi

osculo sibi æquat, et in cæterorum Doctorum numerum asciscit: sic Samuel Judex et Princeps osculatur Saulem, quasi illum sibi æquans, et inter Principes constituens, imo Regem efficiens. Sic Isaac osculatus est Jacob, conferens ei benedictionem primogenituræ, et ex ea principatum super fratres. Genes. c. 27. 27. Osculum ergo erat signum primogenituræ et delati principatus.

ECCE UNXIT TE DOMINUS SUPER HÆREDITATEM SUAM,] id est, super populum suum, uti explicans subdit juxta illud. *Hæreditas mea Israel;* Israel enim erat quasi synagoga, respub. et regnum Deo peculiare et proprium, juxta illud Exodi 19. 5. *Eritis mihi in peculium de cunctis gentibus.*

Moral. S. Greg. *Doctor,* inquit, *eligitur, ut de prælatione sua non suum, sed Domini lucrum quærat. Unctionis fructus est cultus divinæ hæreditatis.*

ET HOC TIBI SIGNUM, QUIA (quod) UNXIT TE DEUS IN PRINCIPEM.] Dat Samuel signum, quod jussu Dei eum unxerit, ac Deus per eum liberaturus sit Israelem de manu hostium, ut Saulis humilis et trepidantis, tam novum arduumque opus et onus subire, animum elevet, roboret et confirmet. Ita Theod. Procop. Hugo, Dion. et alii. Hinc S. Gregor. *Cum,* inquit, *sancti viri ad primatum sanctæ Ecclesiæ sustolluntur, vehementer expavescunt; ne onus tanti ordinis sibi judicio hominum sit impositum, non ordinatione conditoris. Ad robur ergo humilium dantur signa, quibus se a Deo non ab hominibus electos sciant.*

2. INVENIES DUOS VIROS JUXTA SEPULCRUM RACHEL IN FINIBUS BENJAMIN.] Hoc sepulcrum erat in Bethlehem, ideoque in tribu Juda. Genes. c. 35. 19. sed tribus Benjamin erat confinis tribui Judæ. Ita Lyran. Abulen. et Serarius. Alienum enim est sic cum nonnullis dispungere, quasi dicat: *Duos viros,* qui nunc, dum hæc loquor, sunt *juxta sepulcrum Rachel, invenies in finibus Benjamin,* cum eo veneris.

Trop. Rachel, ait S. Greg. monet regem debere vacare contemplationi, præsertim de sepulcro et morte sua, indeque progredi ad actiones suas et functiones regias.

IN MERIDIE.] Refer hoc non ad locum, sed ad tempus, quasi dicat: Invenies eos in tempore meridiano. Hoc enim significat Hebr. צלצח *tseltsach,* id est, *clara umbra;* talis enim est in meridie. Septuag. vertunt: *salientes grande,* sive *granditer,* a rad. צלח *tsalach,* id est, saltare. Quasi dicat: Invenies duos viros saltantes, id est, alacres et lætos ac præ lætitia exilientes. S. Greg. Dion. Hugo, Abul. legunt: *Salientes magnas,* vel, *claras foveas:* per quos S. Gregor. Tropol. prædicatores accipit: *In meridie,* inquit, *magnas foveas saliunt, quia per fervorem perfectæ charitatis, cuncta quæ videntur sæculi, alta despiciunt. Quidquid enim in hoc sæculo altum cernitur, non est vera altitudo, sed fovea quæ omnes quos in sua ambitione recipit, ad inferna deponit.* Aliter S. Bonav. *In meridie,* inquit, *id est, in spirituali prosperitate magnas foveas saliunt, qui lætitiam magnam quam habent in corde, exterius ostendunt: quia inventæ sunt asinæ, id est, animæ Christi sanguine redemptæ.*

3. ET VENERIS AD QUERCUM THABOR,] montis in quo transfiguratus est Christus. Ita Abulensis, licet Hugo putet τὸ *Thabor* esse nomen viri cujus erat hæc quercus. Mystice, *Thabor,* Hebr. idem est quod *veniens lumen;* unde typus est vitæ contemplativæ. Ita S. Greg. *Hujus,* inquit, *conversationis viri, dum ad exteriora opera activæ vitæ non exeunt, quasi in umbra sunt: quia incendia tentationum sentire non possunt. Quia enim in cœlesti desiderio requiescunt, quo longius amoti sunt ab amore mundi, eo quietiores manent in umbra refrigerii.*

INVENIENT TE IBI TRES VIRI ASCENDENTES AD DEUM IN BETHEL. UNUS PORTANS TRES HOEDOS,] Deo sacrificandos in Bethel. *In Bethel,* id est, ubi Jacob vidit Deum innixum scalæ per quam ascendebant et descendebant Angeli. Genes. 28. inde locus dictus est *Bethel* id est, *Domus Dei.* Hinc Bethel quasi hac visione Dei, consecratus fuit locus orationis, æque ac immolationis: tum quia necdum fabricatum erat in templum, extra quod sacrificare Judæis vetuerat Deus; tum quia tabernaculum, quod erat quasi templum mobile et portatile jam erat separatum ab arca, quæ Deum repræsentabat, et arca a tabernaculo, qui erat proprius arcæ locus. Tabernaculum enim erat in Silo, Judic. 18. 1. Arca in Cariathiarim, ut audivimus c. 7. 2. Quare tunc licitum erat in alio loco, præsertim a Patriarchis culto qualis erat *Bethel,* sacrificare, Deo id permittente. Hinc et Jeroboam in *Bethel* collocavit vitulum aureum, quasi idolum: ideoque ex *Bethel* id est, *domo Dei,* fecit *Betaven,* id est, *domum idoli,* ut eam vocant Prophetæ.

5. POST HÆC VENIENS IN COLLEM DEI,] id est, in Cariathiarim, ubi erat arca Dei, ait R. Salomon. Unde Chald. vertit: *Ad collem in quo arca Domini.* Sic et Isidor. Clarius, Vatabl. et alii; sed errant: nam Cariathiarim erat in tribu Juda; Saul autem jam egressus erat limites Juda, eratque in tribu Benjamin. Lyran. Glossa, Hugo, Dion. per collem Dei accipiunt locum in quo degebant Prophetæ Dei, de quibus sequitur. Melius Abulensis, Sanchez, et alii accipiunt Gabaa, quæ erat patria Saulis, eratque in colle: unde et Gabaa est dicta. *Gabaa* enim Hebr. est collis. Adde, in Gabaa erat statio Philisthinorum, de qua sequitur, et patet cap. 23. 18. Philisthini enim, ut Israelitas sub jugo suo continerent, et ab eis tributa exigerent, certis locis munitis, uti erant colles, habebant sua castra et præsidia. Ita Abulensis, Lyran. Hugo, et Cajet. *Gabaa* autem vocatur *collis Dei,* quia in ea Prophetæ divinas laudes concinentes morabantur.

OBVIUM HABEBIS GREGEM PROPHETARUM.] Prophetæ hi non erant propriæ dicti, qui futura prædicerent; sed erant viri religiosi, qui a turba secedentes vacabant Deo, illique hymnos et laudes concinebant, tum voce, tum instrumentis musicis: unde secum ducebant psalterium, citharam, tympanum et tibiam, ut sequitur. Hos videtur instituisse Samuel, qui multis annis Eliam et Elisæum antecessit. Unde cap. 19. 20. Chald. vertit: *Et Samuelem stantem docentem super eos.* Hi igitur sunt quasi primi Religiosi, quos in sacra Scriptura invenimus. Pro quibus postea David Psalmos composuit. Unde Chaldæus hos prophetas vocat *scribas,* qui scilicet sacræ Scripturæ describendæ, legendæ, discendæ et meditandæ vacabant, uti tempore Christi fecerunt Essæi. Ita Lyran. Abul. Hugo, Cajet. Sanchez, Serarius, Torniellus, Magister Hist. Schol. Genebr. in Chronico, et alii. Hi ergo sunt Prophetæ, qui in sequent. vocantur *filii,* id est *discipuli Prophetarum,* scilicet Samuelis, Eliæ, Elisæi, etc. Erant tamen inter eos aliqui veri Prophetæ, qui futura

prænuntiarent; ut patet ex eo quod illi ipsi prænuntiarint Elisæo raptum Eliæ in cœlum, 4. Regum 2. 3. Pluribus id probat Abulensis, cap. 19. q. 31.

IPSOSQUE PROPHETANTES,] id est, hymnos Deo canentes. Cantores ergo hic vocantur prophetæ, præsertim ii qui ex afflatu Dei hymnos hos eructabant; uti fecit Saul de quo sequitur. Sic filii Asaph dicuntur prophetasse, id est, Dei laudes cecinisse in cytharis, 1. Paral. 25. 1. Vide quæ de significatis nominis prophetæ dixi 1. Cor. 14. Causam et fructus hujus cantus dat S. Justin. quæst. 107. *Excitat*, ait, *Ecclesiasticus cantus cum voluptate quadam animam ad flagrans ejus, quod carmine celebratur, desiderium. Affectiones et concupiscentias carnis sedat: cogitationes malas inimicorum, quos cernere non est, suggestione orientes amolitur: pietatis decertatores, generosos et fortes per constantiam in rebus adversis efficit: omnium rerum, quæ in vita tristes et luctuosæ accidunt, piis affert medicinam.*

Et S. Isidorus lib. 7. Sent. c. 7. *Psallendi*, inquit, *utilitas tristia corda consolatur, gratiores mentes facit, fastidiosos oblectat, inertes excitat, peccatores ad lamenta invitat. Nam quamvis dura sint carnalium corda, statim ut psalmi dulcedo insonuerit, ad affectum pietatis animum eorum inflectit.* Et paulo post: *Nescio quo pacto modulatione canentis major nascitur compunctio cordis: multi enim reperiuntur, qui cantus suavitate commoti, crimina plangunt; atque ex ea parte magis flectuntur ad lacrymas, ex qua psallentis insonuerit dulcedo suavissima.*

6. ET INSILIET IN TE SPIRITUS DOMINI, ET PROPHETABIS CUM EIS,] hoc est afflatus Dei spiritu, et quasi enthusiasmo actus hymnos dictabis et canes Deo. *Hoc verbo (insiliet) tamquam ex abdito divinitatis secreto repentinus significatur afflatus*, ait S. August. lib. 2. ad Simplician. q. 2.

ET MUTABERIS IN VIRUM ALIUM,] majorem a Deo infusam accipies sapientiam et magnanimitatem, ex rusticano agasone fies civilis, politicus, regalis, quia indues animum liberalem et regium. Fies ex rudi sapiens, ex duro mitis, ex agresti urbanus, ex privato regius. Addit Naz. dubitandum non esse quin Saul per inhabitantem Spiritum Sanctum fuerit in spiritualem virum commutatus.

7. QUANDO ERGO EVENERINT SIGNA HÆC OMNIA TIBI, FAC QUÆCUMQUE INVENERIT MANUS TUA.] Quasi dicat: Ex hisce signis intellige certissime te esse regem a Deo electum, et facultatem regiam adeptum cum ope Dei tibi assistente, ut possis perficere quæ velis, quæcumque in regimine agenda tibi occurrent. Regaliter ergo age et pugna intrepide pro populo Dei et tuo.

QUIA DOMINUS TECUM EST,] tamquam tuus director et gubernator. Ita Angelom. Abulen. et alii Audi S. Hier. in quæst. *His signis noscere poteris, quia Deum te regem fore voluit: et idcirco ad omnia quæ tibi agenda sunt, regaliter age, quia Dominus tecum est.* Et Chald. *Quando venient hæc signa tibi, parato tibi vasa* (instrumenta) *regni, quia dictum* (verbum) *Domini in auxilio tuo.* Lyran. *Dispone*, inquit, *te quantum potueris ad decenter et potenter regnandum.*

8. ET DESCENDES ANTE ME IN GALGALA.] Videtur Samuel vel rumore populi, vel instinctu Dei præcognovisse machinationes bellicas Naas regis Ammon contra Jabes Galaad. Hac de causa præmittit Saulem in Galgala, quæ vicina erat Jabes Galaad, seque eo secuturum promittit, ut voluntatem Dei de hoc bello illi indicet; sed cum urgeret hostis Samuelem, exspectare Sauli non licuit, ait Cajetanus et Lyranus.

Aliter Abulensis qui generalem hic regulam dari Sauli a Samuele censet, ut quandocumque in periculis belli et hostium sit constitutus, se recipiat in Galgala, eoque se evocet, et exspectet quasi de voluntate Dei ibidem sciscitaturum; idque innuitur c. 13. 8. Sic quoque Angelom. et Mendoza. *Optime*, inquit Serarius, *jungeretur expositio Lyrani et Abul. ut et tunc temporis id factum sit, et postea semper de compacto fieri debuerit in difficilioribus negotiis, uti ex Josepho intelligitur, et infra cap. 23. v. 8 et 13.*

Porro in Galgala jubet descendere Saulem; tum quia Galgala erat vicina Jordani, ad eum contra hostes, ne per eum transirent in Judæam, defendendum; tum quia Galgala erat locus dicatus orationi et sacrificio, ex quo Hebræi transeuntes Jordanem sicco pede, prima in Galgala posuissent castra, Josue 4. 20. tum ut hujus beneficii et transitus memorem redderet Saulem, eumque magis Deo obligaret.

UT OFFERAS OBLATIONEM ET IMMOLES VICTIMAS,] quasi dicat: Afferes victimas per sacerdotem immolandas. Nam eas per se Sauli immolare non licebat, quia ipse non erat Sacerdos.

9. IMMUTAVIT EI DEUS COR ALIUD,] q. d. Deus cor Saulis, quod cum esset privatus, erat pusillum, abjectum, agreste, servile; jam eo rege facto fecit magnanimum, sublime, amplum et regale, ut nullis periculis cederet, nullos hostes metueret, nullum onus sibi difficile arbitraretur. Sic S. Catharina Senensis petiit a Christo aliud cor conforme cordi Christi et obtinuit. Ita Abul. *Mutavit*, inquit, *ei cor quod antea erat parvum et servile, in cor regale.* Hugo Cardin. *Altius*, inquit, *et audacius cor habuit.* Carthusianus: *Dedit Sauli cor virtuosius et specialiter magnanimius*, Vatabl. *Immisit illi mentem aliam, et cor regium sive regios spiritus.* Theod. *Quoniam*, inquit, *erat rusticus solum sciens terram colere, cum ei manus imposuisset dedit ei spiritum regium.* D. Gregor. *Cor*, inquit, *immutatum habebat: quia qui asinas quæsierat, jam de regni dispositione cogitabat.*

Idem tamen Gregor. rursum in malam partem hæc verba explicat. *Si*, inquit, *aliud cor tunc recepisse cognoscitur, coram propheta humilis fuit; sed ut cœpit discedere, pariter et cœpit superbire: in mente sua jam non esse parvulum; sed Regem se cogitabat: adhuc non erat sublimis ordine, sed erat sublimis æstimatione.*

Proprie tamen hic mutavit Deus cor Saulis, quia fecit *prophetare*, id est, Deo laudes canere uti præcessit. Ita Tertul. l. de anima 11. *Saulem*, ait, *tam Dei Spiritus antea vertit in alium virum, id est in prophetam, quam et malus spiritus postea vertit in alium virum, in apostatam scilicet.* Sic et alii Interpretes exponunt.

10. ET PROPHETAVIT IN MEDIO EORUM,] id est, afflatus numine easdem laudes Deo cecinit, quas cæteri Prophetæ canebant. Modum explicat Auctor de mirabil. S. Script. lib. 1. c. 11. agens de cantico Hebræorum post transitum maris Rubri, Exodi 15. *Admiratione*, ait, *dignum miraculum, ut cuncti pariter senes cum pueris, et omnes ætates, eodem inspirati flamine uno quasi ex ore, nulla præmonitione edocti, easdem continenter litteras decantarent in unum. Ubi non con-*

suetudine humani ingenii, sed divino spiritu cantorum pectora et ora inspirantur. Dominus qui paulo ante in profundo coram eis apparuerat, ipse postmodum in tali cantico, eorum linguas et ingenia gubernabat.

Addunt Hebræi apud S. Hieron. Saulem vere prophetasse de futuro sæculo, de præmiis justorum, et pœnis impreborum.

11. Num et Saul inter Prophetas?] ex subita mutatione tanta Saulis hæc vox adstantium erupit, quæ versa est in proverbium simile illi quo dicimus: *Anser inter olores: asinus inter apes: corvus inter Musas.* Simili modo dixere tempore Christi de Saulo facto Paulo: *Numquid Saulus inter Apostolos?* Numquid ille Jesum prædicat, qui Jesum persequi solebat? ait S. Gregor. Hoc proverbium quoque usurpes, cum promiscue quilibet sibi magnificam aliquam functionem solitis suis viribus majorem usurpat; ut hoc ævo nemo non tractat sacras litteras, de iisque disputat. Ita S. Greg. Nazianz. Apol. de fuga sua ad Pontum: *Pro eo,* inquit, *quod deberent esse dociles Dei, prophetant omnes, adeo ut et Saul sit inter Prophetas juxta priscam historiam et proverbium.* Acute Epictetus c. 20. can. 20. *Philosophari,* inquit, *desideras? para te ipsum, quasi irridendus sis, quasi te subsannaturi multi sint, quasi dicturi: de repente hic nobis philosophus evasit? et unde nobis hoc supercilium?*

Mor. disce hic quam utilis sit societas honorum: hæc enim aliis suam bonitatem affricat. En tibi Saul in societate Prophetarum, fit propheta et prophetat. Deus enim suum spiritum afflans Prophetis, etiam Sauli inter eos constituto eum afflabat.

Mystice S. Bernard. serm. 2. ad fratres, de altitudine cordis: *Magnum,* inquit, *prophetandi genus, cui vos deditos esse conspicio; magnum prophetiæ studium, cui vos conspicio mancipatos. Quod illud? Nempe juxta Apostolum non considerare quæ videntur, sed quæ non videntur sine dubio prophetare, est ambulare in spiritu; ex fide vivere, quæ sursum sunt quærere, non quæ super terram; oblivisci quæ retro sunt, et extendi in anteriora, ex magna parte prophetare est.*

12. Et quis pater eorum?] ita legunt Roman. quod primo aliqui sic explicant, quasi dicat: Mirum non est Saulem prophetare, quia Prophetæ donum prophetiæ non habent a parentibus, quasi ex traduce, sed a Deo: sicut ergo Deus illis idipsum gratis communicavit, sic et Sauli. Ita Lyran. Hugo, Dion. Vatabl. Sanchez, et alii.

Aliter explicant nonnulli per auxesin, quasi dicat: Quomodo Saul subito factus est propheta? imo pater eorum, scilicet et cæterorum Prophetarum? illis enim Saul canendo eminet, quasi pater, id est magister discipulis. Quomodo tam subito factus est Prophetarum magister, qui paulo ante needum eorum erat discipulus? Ita Hebræi apud S. Hieron. in Quæst.

Porro Sept. legunt: *Et quis pater ejus?* quasi dicat: Nonne Cis est pater Saulis? Cis autem est homo amusus; quomodo ergo filius ejus Saul illico tam canorus evasit musicus? Quis eum docuit adeo melodice canere? utique non pater Cis, nec quis alius præter Deum. Verum legendum cum Hebr. Chald. et Roman. *Et quis pater eorum?*

13. Et venit ad excelsum,] scilicet collem unde prophetæ descenderant vers. 5. in excelso enim erat locus orationis et sacrificii. Eo ergo ascendit Saul antequam ad suos rediret, ut animum colligeret, et Deo pro tot donis sibi collatis gratias ageret, ait Abulens. Hugo et Dion. Mystice S. Gregor. *Ad excelsum,* inquit, *post prophetiæ ministerium venit, qui ad cœlestia gaudia, quæ prædicat, mentem erigit, et ad ea amando, se sublevat, quæ loquendo monstrat. Doctores quidem cum minoribus plana prædicant, quasi in plano sunt: et quia post verba prædicationis ad promerenda ea quæ prædicant, se bonis operibus præparant, ad excelsum venire perhibentur.*

14. Dixitque Patruus Saul.] Patruus hic Saulis fuit Ner pater Abner principis militiæ Saulis, inquiunt Beda, Hugo, Abul. Dion. et alii. Ner ergo fuit frater Cis patris Saulis.

16. De sermone autem regni non indicavit ei.] Cur tam altum de regno suo Saul tenuit silentium? Respond. Lyran. *Ut evitaret jactantiam, et humilitatem servaret.* Vatabl. *Hoc tribuitur,* inquit, *modestiæ Saulis.* Abulensis: *Erubuit,* inquit, *de se hoc dicere, ne videretur se jactare, si hoc crederet esse verum.* Addit Carthus. *Quo exemplo,* inquit, *quorumdam jactantia, vanitas, insipientia arguuntur, qui nihil norunt celare, et præsertim, si quid gloriæ et honoris eis exhibitum fuerit, aut exhibendum, silere non valent, et propriam pandunt stoliditatem.* Porro S. Greg. *Verbum,* inquit, *non indicat, qui magnitudinem sanctitatis per vanam gloriam non revelat. Nam qui magna dignitate, magnaque sanctitate radiat, multa vivendo ostendit, quæ loquendo non dicit.*

Secunda causa fuit, ne secretum propalaret: ita Lyran. *Nam Samuel,* ait, *unxerat eum secreto, propter quod puerum Saulis fecit præire, ne audiret verba ejus, ut supra dictum est; et ideo voluit tenere secretum, et debuit quousque Samuel negotium publicaret.* Regi enim ad regia negotia summe opus est secreto.

Tertia, ne patrui invidiam sibi concitaret, uti concitarit Joseph narrans somnium fratribus do suo principatu: ita Joseph. 6. Antiq. cap. 4. Hugo, Abulensis et alii.

17. Et convocavit Samuel populum ad Dominum in Maspha,] non quod *in Maspha* esset arca Domini, ut vult. Lyran. sed *ad Dominum,* id est, ad comitia Domini, ad conventum et Ecclesiam Domini, ad Synagogam Domini; ubi enim est Ecclesia Dei, ibi est præestque ipse Deus. Rursum *ad Dominum,* id est ad Domini sortes et judicium; quo scilicet Dominus publice erat designaturus regem Israelis a se electum: ita Cajet. Vide dicta de *Maspha* c. 7. v. 5. et Judic. 20. vers. 1. Noluit enim Deus suspectum populo esse Samuelem, quasi humano non divino judicio rem tantam peregisset.

18. Ego eduxi Israel, etc.] Vere S. Bernard. Sermon. de septem misericordiis, de se ipso fatebatur: *Sic,* inquit, *onerat me miserationibus suis Deus, sic obruit beneficiis, ut onus aliud sentire non possim.*

19. Nunc ergo state coram Domino.] *Religiosus,* inquit Cajet. *sortium usus significatur, per stare coram summo Deo: ut non ex casu, sed ex divina providentia expectarent effectum sortis, elevatis mentibus in Deum et devote commendando causam Deo.*

20. Et applicuit (Hebr. יקרב *iacreb,* id est, appropinquare vel accedere fecit) omnes tribus Israel,]

ad sortem, hoc est: dedit vel jecit sortem duodecim tribubus, ut per eam videret quam ex illis Deus eligeret, ut ex ea regem designaret. *Applicuit* eas Samuel, ait Abul. ponendo sortes pro illis, vel Deum interrogando pro singulis. Quales fuerint hæ sortes nescimus, quia eas Scriptura non explicat.

Nota: Samuel jam ante ex Dei jussu Saulem unxerat in regem, sed secreto; nunc ut eumdem a Deo electum toti populo ostendat, sortem jacit instinctu Dei, qui Samueli suggessit se ita sortes has directurum, ut non in alium quam in Saulem caderent. Prudenti consilio id fecit Deus, ne quia a Samuele, non a Deo electum Saulem ob privatam amicitiam, spes et commoda arbitraretur; aut se vel alios e Juda, vel aliis nobilioribus tribubus, ait Lyran. regno digniores esse judicaret. Sors hæc fuit divinatoria, sed a Deo suggesta, ideoque licita. Vide quæ de sorte triplici partim licita, partim illicita, dixi Actor. 1. Et Jonæ 1.

21. Et cecidit cognatio Metri.) Inter filios Benjamin qui exacte numerantur 1. Paral. 8. v. 1. et seq. nominatur *Metri*. Quare Hebræi, Lyran. Abulens. Hugo, Dion. et alii censent aliquem ex posteris Benjamin qui nominantur 1. Paral. 8. cognominatum fuisse *Metri*, id est, *jaculatorem*, quod in arte sagitandi, scopum scilicet configendi excelleret; in hoc enim eminuisse Benjaminitas patet. Judic. 20. 16.

22. Et consuluerunt post hæc Dominum,] per Pontificem indutum Rationali, in quo erant Urim et Tummim, uti dixi Exodi 28. 30.

Ecce absconditus est domi,] in vasis quibusdam, ut habent Hebr. et Græca, puta in populi, qui convenerat, sarcinis, ait Vatabl. vel in latebram aliquam fugerat, uti ait Josephus, idque ex humilitate qua se regno indignum judicabat, et onus regendi formidabant, ait Lyran. Hugo, Abulens. et Cajet. Vide hic quomodo honor sequitur fugientes, sequentes fugit, uti secutus est Saulem.

23. Altior fuit universo populo ab humero et sursum,] ut sicut corpore, sic et mente, virtute et dignitate regia subditis omnibus emineret. Fuit ergo Saul procerus, et quasi gigas. Sic Anchises Æneid. 8. ait Virgil. *cunctis altior ibat*, et Turnus l. 7. *toto vertice supra est.* Sic procerus fuit Salomon Cant. 5. 15. Carolus Magnus, Julius Cæsar, Romulus. Suum Trajanum laudat Plinius in Panegyrico: *Quod non humeris hominum, ut alii superbi Imperatores, veheretur: sed solo corporis proceritate elatior et excelsior, non de patientia civium, sed de superbia Principum triumphasset.*

Audi Theod. *Ideo Deus elegit omnium maximum, quia Hebræi non animi virtutem, sed corporis magnitudinem mirabantur.*

Tropol. S. Greg. *Rex*, inquit, *præcellit collo, præcellit et capite. Quid enim in collo, nisi locutio? quid in capite, nisi mentis contemplatio designatur? Capite ergo et collo subditorum omnium capita excellit, si contemplationis altitudine mirabilis est, et sublimitate doctrinæ.* Et paulo inferius: *Emineat*, inquit, *Rex collo, emineat capite, sit humero sublimis, ut conversatione perfectus sit, eloquio mirabilis, præ cæteris arduus in arce contemplationis.*

Allegor. Saul fuit typus Christi, idque ob tres analogias, quas recenset Beda lib. 2. in Samuel c. 3. *Primo*, inquit, *quia Saul de tribu Benjamin, id est, filii dexteræ, descendit: ita Christi Domini familia, quæ ab eo possidetur ac regitur, tota dextera est; nam ejus charitas in eis solum, qui ad dexteram regni partem pertinent, perfecte generatur. Secundo, quia Saul altior fuit universo populo, seu eminebat super omnem populum; ita Christus Dominus suæ sanctitatis et potestatis gloria cunctos facile superabat. Quis enim similis erit Deo, inter filios Dei?* Et iterum: *Qui de cælo venit, super omnes est. Tertio, quia Saul in Regem ungendus absconditus est domi: ita et Christus Dominus cum venturi essent ut raperent eum et constituerent sibi Regem, fugit.* Nec sine mysterio Saul domi absconditur: *Quia Christus Dominus*, inquit Beda, *intus se quæri debere, intus inveniri posse, intus esse quæ docet, intus, quo ducit, ostendit.*

25. Locutus est autem Samuel legem regni,] id est, præscripsit leges servandas tam Regi circa populum, quam populo circa Regem, quid scilicet Rex populo, ac vicissim quid populus Regi præstare deberet. Hinc liquet jus Regis a Samuele recensitum c. 8. v. 11. non esse legitimum, sed inique usurpatum.

26. Et exposuit coram Domino,] puta coram arca Domini. Hic ergo Samuel publice coram toto populo Saulem ex Dei jussu pronuntiavit Regem, ideoque publice rursum eum unxit, et diademate cæterisque regiis insignibus decoravit. Ita Abul. et sat colligitur ex innovatione regni quæ facta dicitur, c. seq. v. 14.

Sed et Saul abiit in domum suam in Gabaa.] Mystice S. Gregor. *Domus*, inquit, *Regis in Gabaa sita perhibetur. Gabaa quippe sublimis dicitur. Domus ergo regis in Gabaa esse ostenditur, quia electus Doctor non ima et terrena cogitando incolere; sed alta et cælestia meditari studet.*

27. Filii vero Belial (homines indomiti, superbi, protervi, inobedientes, rebelles) dixerunt: Num salvare nos poterit iste?] *Iste*, scilicet vilis, plebeius, ignobilis, incognitus, inexpertus; quid faciet hic longolius? quid præstabit turris hæc carnea? *Non est in tanto corpore mica salis.* Ad quid tantum gigantis supercilium, nisi ut capita nostra despiciat, eaque suis brachiis premat et tundat? hic erit noster Cacus, de quo Ovidius:

> Dira viro facies, vires pro corpore, corpus
> Grande: pater monstri Mulciber hujus erat.

Ille vero dissimulabat se audire.] Hebr. *obsurdescebat*, gerebat se quasi surdum: *Noluit enim*, ait Dion. *regnum suum a turbatione, lite et sanguine inchoare. Si enim ostendisset se verba illa audire, nec vindicasset, pusillanimis videretur; si vero ulcisceretur, ferocitati et arrogantiæ adscriptum fuisset.* Ergo recte dissimulavit, finxitque se non audire, juxta illud Eccles. 32. 12. *In multis esto quasi inscius.* Sapienter S. Isidor. lib. 3. Sent. cap. 50. *Plerumque*, ait, *Princeps justus etiam malorum errores dissimulare novit, non quod iniquitati eorum consentiat; sed quod aptum tempus correctionis exspectet, quando eorum vitia vel emendare valeat, vel punire.* Et Seneca lib. 1. de Clementia: *Regibus*, ait, *certior est ex mansuetudine securitas; quia frequens vindicta paucorum odium reprimit, omnium irritat.* Et paulo inferius: *Clementia ergo non tantum honestiores, sed tutiores præstat; ornamentumque imperiorum est, simul certissima salus.* S. Bern. ad Eugenium Pont. *Pauca*, ait, *castiges; multa*

dissimules. Theodosii Imp. in injuriis clementiam ita dilaudat S. Ambr. ep. 17. *Antiochenis,* ait, *jam donasti injuriam; inimici tui filias revocasti, nutriendas apud affinem dedisti; matri hostis tui misisti de ærario tuo sumptus.* Et August. lib. 5. de Civit. cap. 26. *Inimicorum suorum,* ait, *filios, quos non ipsius jussus, sed belli abstulerat impetus, Christiana charitate dilexit; nec privavit rebus; sed auxit honoribus.*

Causam dat S. Ambr. serm. 20. *Quo enim quis fuerit ad injuriam patientior, eo potentior constituitur in regno.* Sapienter S. Ambr. 2. de Inter. Job. c. 3. *Tacere,* inquit, *debet, qui recognoscit objectum, ne vulnus exasperet et scindatur cicatrix: tacere, et qui non recognoscit: audit enim alterius, non suum crimen; quod si referat, suum facit; si tacet, retorquet, et conviciantem vulnerat.*

Sapientius Tertull. lib. de patientia c. 8. docet claudendas esse aures ne injurias audiant: *Si parum,* inquit, *æquanimiter audiam dictum aliquod in me protervum aut nequam, reddam et ipse amaritudinis vicem, necesse est aut cruciabor impatientia muta. At qui hujusmodi dictis aures obstruxerit, ob utroque incommodo eripietur; neque loquens maledicet, neque tacens affligetur. Ita David suas aures obstruebat. Ego autem,* inquit, *sicut surdus non audiebam, et sicut mutus non aperiens os suum; et factus sum sicut homo non audiens et non habens in ore suo redargutiones.*

Fructum hujus patientiæ subjicit Tertull. *Omnis,* inquit, *injuria seu lingua, seu manu incussa, cum patientiam offenderit, eodem exitu dispungetur, quo telum aliquod in petra constantissimæ duritiæ libratum, et obtusum. Concidet enim ibidem irrita opera et infructuosa; et nonnumquam repercussum in eum qui emisit reciproco impetu sæviet. Nempe idcirco quis te lædit, ut doleas qui fructus lædentis, in dolore læsi est. Ergo cum fructum ejus everteris non dolendo, ipse doleat necesse est amissione fructus sui.*

Regium ergo, imo divinum est, injurias contemnere, despicere, indulgere, et beneficiis obruere.

CAPUT UNDECIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

NAAS REX AMMON VULT VIRIS JABES GALAAD ERUERE OCULOS DEXTROS. AUDIT ID SAUL, COGITQUE EXERCITUM, QUO CÆDIT CASTRA NAAS AD INTERNECIONEM. QUARE, V. 12. HEBRÆI APPLAUDUNT, EIQUE REGNUM CONFIRMANT IN GALGALA.

ET factum est quasi post mensem, ascendit Naas Ammonites, et pugnare cœpit adversum Ja-
1 bes Galaad. Dixeruntque omnes viri Jabes ad Naas; Habeto nos fœderatos et serviemus tibi.
2. Et respondit ad eos Naas Ammonites: Ad hoc feriam vobiscum fœdus, ut eruam omnium
vestrum oculos dextros, ponamque vos opprobrium in universo Israel. 3. Et dixerunt ad eum se-
niores Jabes: Concede nobis septem dies, ut mittamus nuntios ad universos terminos Israel; et si
non fuerit qui defendat nos, egrediemur ad te. 4. Venerunt ergo nuntii in Gabaa Saulis, et locuti
sunt verba hæc, audiente populo; et levavit omnis populus vocem suam, et flevit. 5. Et ecce Saul
veniebat sequens boves de agro, et ait: Quid habet populus quod plorat? Et narraverunt ei verba
virorum Jabes. 6. Et insiluit Spiritus Domini in Saul, cum audisset verba hæc, et iratus est furor
ejus nimis. 7. Et assumens utrumque bovem, concidit in frusta, misitque in omnes terminos Israel
per manum nuntiorum dicens: Quicumque non exierit, et secutus fuerit Saul et Samuel, sic fiet
bobus ejus. Invasit ergo timor Domini populum, et egressi sunt quasi vir unus. 8. Et recensuit eos
in Bezech: fueruntque filiorum Israel trecenta millia; virorum autem Juda triginta millia. 9. Et
dixerunt nuntiis qui venerant: Sic dicetis viris, qui sunt in Jabes Galaad: Cras erit vobis salus,
cum incaluerit sol. Venerunt ergo nuntii, et annuntiaverunt viris Jabes: qui lætati sunt. 10. Et
dixerunt: Mane exibimus ad vos, et facietis nobis omne quod placuerit vobis. 11. Et factum est,
cum dies crastinus venisset, constituit Saul populum suum in tres partes, et ingressus est media
castra in vigilia matutina, et percussit Ammon usque dum incalesceret dies; reliqui autem dispersi
sunt, ita ut non relinquerentur in eis duo pariter. 12. Et ait populus ad Samuelem: Quis est iste
qui dixit: Saul num regnabit super nos? Date viros, et interficiemus eos. 13. Et ait Saul: Non
occidetur quisquam in die hac, quia hodie fecit Dominus salutem in Israel. 14. Dixit autem Sa-
muel ad populum: Venite et eamus in Galgala, et innovemus ibi regnum. 15. Et perrexit omnis
populus in Galgala, et fecerunt ibi regem Saul coram Domino in Galgala, et immolaverunt ibi victi-
mas pacificas coram Domino. Et lætatus est ibi Saul, et cuncti viri Israel nimis.

1. HABETO NOS FOEDERATOS,] q. d. *Pange nobiscum fœdus*, ut vertunt Septuag. Chaldæus vero: *Decerne nobis pactum, et serviemus tibi;* quasi dicant: Subditi et servi tui erimus, sed fœderati, non bello victi et manu capti, quasi mancipia.

2. IN HOC FERIAM VOBISCUM FOEDUS, UT ERUAM OMNIUM VESTRUM OCULOS DEXTROS,] tum ad ignominiam et opprobrium, ut sequitur; tum ut vos semicæcos et bello inutiles reddam: *Milites enim oculum sinistrum scuto tegunt, dextro vero in pugna rem gerunt.* Ita Abul. Audi Josephum lib. 6. Antiq. cap. 5. *Hic* (Naas) *Judæis ultra Jordanem habitantibus infestus, cum magno et forti exercitu regionem ingressus, urbes eorum subjugare cœpit; nec contentus libertatem in præsens abstulisse, ut omnem rebellandi materiam in futurum adimeret, tam ultro deditis, quam vi subactis, dextrum oculum eruebat; ut quoniam scutum sinistro prospectum negat, omnino inutiles bello fierent.*

Tertiam causam addit Dion. scilicet voluisse Naas hac exoculatione Jabesitarum, terrorem sui omnibus Hebræis incutere, ne quis deinceps similis supplicii metu, sibi rebellare auderet.

Tropol. *Naas* Hebr. idem est, quod *serpens*, puta diabolus, *qui dextros oculos suorum eruit, quando abstinentibus a se devictis, sic per gulam prævalet, ut carnalia sola cupiant, et spiritualia, quæ amare solebant, non attendant*, ait S. Greg. Beda et Angelomus; spiritualia enim sunt dextra, id est, potiora et meliora; ideoque dextro et meliori oculo intuenda: carnalia vero sunt sinistra, id est, viliora; ideoque sinistro et viliori oculo obiter aspicienda. Dextro ergo suspicimus cœlum et cœlestia; sinistro despicimus terram et terrestria.

Audi S. Nilum in Ascetico: *Naas Ammonites, qui serpentem significat, Israeli perspicaci omnem oculum dextrum effossurum se minitatur, ut nulla dextera cogitatio ad ullam dexteram actionem dirigatur; eos enim qui a contemplatione ad actionem se conferunt, valde proficere non ignorat; nam illi in actionibus suis sine reprehensione se gerunt, qui mentis oculis acutissimis quid agendum sit, antea meditati sunt.*

3. CONCEDE NOBIS SEPTEM DIES,] ad petendum a cæteris Hebræis consilium et auxilium. Concessit eis hoc Naas superbus non ex pietate, sed ex animositate, ait Dion. æstimans neminem ausurum eis succurrere, vel sibi in prælium occurrere. Putabat enim tam paucis diebus tantum exercitum, qui suo par foret, cogi non posse.

4. VENERUNT ERGO NUNTII IN GABAA SAULIS,] Gabaa enim erat patris Saulis, ideoque in ea rex factus residebat.

5. ET ECCE SAUL VENIEBAT SEQUENS BOVES DE AGRO.] *Veniebat*, ait Hugo, *sequens boves de agro: non ut custos boum, quia hoc esset inconveniens, ut Rex esset bubulcus; sed casu accidit, ut cum rediret Saul de agro, boves præcederent eum in via.* Sic et Lyran. et Dion.

Verum hic sensus contortus videtur et violentus; sequi enim boves de agro, est aratorum, boves ab aratro reducentium ad stabulum. Fuit ergo Saul *arator*, ait Abulens. et licet jam foret rex creatus, ad solitam tamen agriculturam, cum alia regni negotia non occurrerent, rediit. Sic et David, postquam a Samuele unctus esset in Regem, rediit ad pascendum suas oves. Unde vers. 7. utrumque hunc bovem suum, quo arabat Saul, concidit in frusta. Erant ergo hi proprii ejus boves, non alieni. Ita Abulens. Cajet. Sanches, Mendoza et alii. Causam dat S. Greg. lib. 19. Moral. cap. 17. *Quia perit omne quod agitur, nisi sollicite in humilitate custodiatur.* Et *hoc*, ait Hugo Card. *est contra Religiosos, qui quando fiunt Episcopi, dimittunt regulam suam.* Vide et mirare hic simplicitatem et modestiam primorum regum, Saulis et Davidis, ac agriculturæ dignitatem et præstantiam; utpote quam olim Reges et Principes exercuerint. Sic Romulus, Remus, Curius, Fabricius, primique romani Senatores et Principes erant aratores et agricolæ. Audi Propert. lib. 4.

Curia, prætexto quæ nunc nitet alta senatu,
Pellitos habuit, rustica corda, Patres.
Buccina cogebat priscos ad verba Quirites.
Centum illi in prato sæpe Senatus erat.

Plinius lib. 18. hist. cap. 3. *Ipsorum*, inquit, *manibus Imperatorum colebantur agri; gaudente terra vomere laureato, et triumphali aratore.* Valerius Maximus lib. 4. cap. 4. *Illi*, inquit, *prædivites, qui ab aratro accersebantur, ut consules fierent, voluptatis causa solum versabant; imo quos pericula Reipublicæ imperatores accersebant, angustiæ rei familiaris bubulcos fieri cogebant* Causam dat S. Chrysost. hom. 15. in 2. ad Corinth. Quod Deus primis parentibus agriculturam ut necessariam, artemque innocentissimam et præstantissimam indixerit, juxta illud Gen. 2. 15. *Posuit eum in paradiso voluptatis, ut operaretur et custodiret illum.* Et mox a diluvio cœpit, *Noe vir agricola exercere terram, et plantavit vineam.* Genes. 9. 20. Audi Philonem. lib. de Abel et Cain: *Moyses*, ait, *præclaram existimans artem pastorum, ipse tractavit hoc negotium.* Et lib. de Agricultura: *Tanta*, inquit, *curæ pastoralis honestas creditur et utilitas, ut Poetarum gens reges soleat vocare pastores populi.* Et lib. de Joseph agens de cura pastoritia: *Quæ disciplina*, ait, *cum civili convenit. Et hoc est, opinor, cur Poetæ reges vocant pastores populi. Nam qui summus est in arte pecuaria, facile bonus rex evadet, pulcherrimo hominum gregi præpositus, approbata industria in minore negotio.* Denique lib. 1. de vita Mosis tom. 2. de Mose: *Præfuit*, ait, *gregibus, ad principatum se præparans. Nam pastoralis ars ad regnum est præludium, hoc est ad regimen hominum, gregis mansuetissimi.* Clemens. Alexand. lib. Strom. *Moses, ait, oves pascit, ut qui ad principatum pastoralem prius erudiretur. Ei enim qui hominum gregi est præfuturus, est præexercitatio, ovium pascendarum scientia. Ab ea autem ducit Deus, ut esset dux Hebræorum exercitus. Et* D. Ambr. eleganter idipsum notat lib. 1. Epist. epist. 4. *Abraham*, ait, *et Jacob, et postea Moses et David pastores fuerunt, regalem quamdam in hoc munere disciplinam induentes.* Denique S. Basil. hom. 26. de Martyre Mamante: *Ne contemnas*, inquit, *virum ubi pastorem audis. Qui Deo primus placuit, Abel pastor fuit. Moses magnus ille legislator pecudes pavit in monte Horeb; et per pasturam ad colloquium Dei pervenit. Jacob Patriarcha, pecudes pascendo, pro veritate patientiam ostendit, et in modica imagine universam vitam suam, quasi quodam charactere obsignavit; David a pecudum pastura pervenit ad regnum. Sorores quædam sunt pastura et regni administratio. Quapropter Dominus, utraque complexus, et pastor est et rex.*

6. Et iratus est furor ejus nimis.] Acuit Saul iram justam in Naas idololatram et tyrannum tam indigna paseeatem ab Israelitis; Deo et sibi qussi Regi jam subditis, ut illa ipsi esset eas virtutis, eumque stimularet ad justam de eo vindictam, et subditorum defensionem; ad hoc enim opus erat animo heroico et excelso, præsertim in re tam subita, cum nullum haberet militem, et hostis tempusque angustum urgerent. Audi S. Basil. hom. 10. de ira: *Nervus, inquit, est animæ indignatio fortitudinem constantiamque præbens ad res bene gerendas; quæ animam voluptate delinitam ac lascivientem, veluti ferro quodam cohibens, austeriorem fortioremque ex molli ac remissa reddit.* Et paulo post: *Ira,* inquit, *velut armis utamur. Ideo Moyses omnium hominum mansuetissimus, vituli idololatriam damnans, Levitarum manus in cædem fratrum armavit. Quid Phinees justum reddidit? Nonne contra fornicantes ira, qui alioqui mitis ac mansuetus existens, protinus utrumque trucidavit? Samuel autem regem Amalec nonne justa ira in medium trahens occidit? Sic itaque fit ira sæpenumero bonarum actionum administra. Elias vero Zelotes turpitudinis Sacerdotes justa indignatione in totius Israel utilitatem, ut morte mulctarentur, effecit.*

Quocirca S. Ambr. l. 1. Offic. c. 21. *Irascimini,* ait, *ubi est culpa, cui irasci debeatis: non potest enim fieri ut non rerum indignitate moveamur: alioqui non virtus, sed lentitudo et remissio judicatur. Irascimini ergo ita ut a culpa abstineatis.*

Tropol. S. Gregor. *Ecce,* ait, *Saul ut irasci nimis potuerit, prius in eum spiritus Domini insiliit. Quam metuenda sit ergo Sanctorum ira cernimus, si insilientem in eos Domini Spiritum cogitamus, si dum illos foris irascentes aspicimus, commoventem spiritum intus pariter attendamus, quoties ergo majorum zelo corrigimur, sub eorum indignatione vehementer possumus pavere, si eorum impetum motum Sancti Spiritus credimus.*

7. Et assumens utrumque bovem, concidit in frusta.] Imitatus est Saul exemplum Levitæ, qui uxorem stupro occisam conscindens in frusta, illa per totum Israelem dispersit, itaque omnes ad stupri vindictam accendit. Judic. 19. 29. Sic novitas concisionis, novi regis minantis se idem facturum bobus ejus, qui se a bello subduxisset, omnes impulit ad commune periculum communibus animis armisque propulsandum. Timebant enim tyrannum Naas, ne subjugatis et exoculatis Galaaditis, victoria insolescens, pergeret trans Jordanem, ibique pari cæteras feritate omnes Hebræos sub jugum mitteret et exocularet. Timebant quoque iras et minas sui regis Saulis. Timebant denique Deum vindicem, ne si regem suum ab ea constitutum desererent, ab eo in manus Naas traderentur.

Quicumque non exierit et secutus fuerit Saul et Samuel, sic fiet bobus ejus.] Hinc patet Samuelem Dei monitu adfuisse Sauli, et interfuisse castris et prælio, ut omnes ad illud animaret, et suis precibus meritisque, eis a Deo victoriam impetraret. Unde et ea parta vers. 12. ait populus ad Samuelem: *Quis est iste qui dixit: Saul non regnabit super nos?* Et versu 14. *Dixit Samuel ad populum,* etc., toti erga huic belli tam periculosi negotio interfuit, imo præfuit cum Saule Samuel, quasi judex vindexquo Israelis. Nota hic: tamdiu bonus fuit Saul, quamdiu Samuelem directorem secutus est; quando vero ejus monita jussaque neglexit, factus est malus et reprobus. Rursus Saul præponit se hic Samueli, quasi rex totius Israelis, ideoque dignior; licet Samuel eo esset sanctior.

Sic fiet bobus ejus.] Sed cur idipsum hominibus ipsis non comminatur? Respondit R. Salomon apud Lyranum et Abulensem: *Noluit,* ait, *comminari pœnam mortis, vel detruncationis membri, ne in principio regni sui, a magno rigore incipere videretur.* Astipulatur Dionysius: *Comminabatur,* ait, *Saul pecorum ablationem, non hominum trucidationem; ut temperate inciperet suam exercere jurisdictionem.*

Novelli ergo principes, si sapiunt, sequantur illud Claudiani: *Mitissima sors est regnorum, sub rege novo.*

8. Fueruntque filiorum Israel trecenta millia, virorum autem Juda triginta millia.] Mendacitor Josephus, ut vires suorum Israelitarum Vespasiano et Romanis ostendet, ait, ex Israele fuisse septingenta millia, ex Juda vero septuaginta. Quamquam Septuag. hic numerant sexcenta millis Israelis, et septuaginta ex tribu Juda. Porro Saul *recensuit eos in Besech,* qui erat locus juxta Jordanem, cujus rex erat Adoni-Besec, Judic. 1. 5. quam Josephus *Balam* vocat, Septuag. *Bama.*

Mystice, *Besec* Heb. idem est quod *fulgur* vel *egestas:* quod Beda ad mysterium traducens asserit, *fideles omnes, æternæ patriæ cives in Christo Domino, qui fulguri comparatur* Lucæ 17. v. 24. *numerandos esse et colligendos.* Et rursus, *qui relictis omnibus sequuntur Dominum, describendos esse et recensendos, ut regno cœlorum potiantur, quod pauperes spiritu consequuntur,* Matth. 5.3.

Porro numeris 300. et 30. millium, idem Beda hoc mysterium assignat: *Ternarius,* inquit, *propter confessionem sanctæ Trinitatis ad fidem; denarius, et centenarius propter dextræ mercedis electionem, et denarium diurnum bonis vinitoribus dandum, referuntur ad spem. Porro millenarius ad immobilem stabilemque perfectæ dilectionis respicit operationem.* Et statim: *In filiis Israel, qui est videns Deum,* intelligit *speculantium perfectionem; in viris autem Juda, qui interpretatur confessio, confitentium fortitudinem:* suo utrisque nomine optime accommodato. Nam *contemplatores* mitiori vocabulo *filii: confessores,* solidiori nomine *viri* nuncupantur.

9. Cras erit vobis salus.] Mirare hic prudentiam et celeritatem Saulis, qui una die tantas copias conflavit, disposuit, magnis itineribus in hostem contendit, pugnavit, vicit, triumphavit, ut cum Julio Cæsare dicere posset: *Veni, vidi, vici.* Hinc patet minus vere Josephum, et ex eo Magistrum hist. schol. pro *cras,* supponere, *tertio die. Credibile est,* ait Dion. *quod Samuel divina revelatione cognovit, quod Saul cum suis triumpharet.*

Cum incaluerit sol.] Mystice B. Petrus Dam. lib. 6. epist. 5. *Cum,* ait, *mens per desidiam primitus tabefacta, jam in se reversa, ad Conditoris sui desiderium recalescit: cum torporem negligentiæ deserit, et frigus insensibilitatis pristinæ flamma sancti amoris accendit: tunc velut incalescente sole, victoria de hostibus sumitur, et obsessa civitas de superbi regis manibus liberatur. Hinc est quod de Abraham scriptum est: Quia apparuit ei Dominus in convalle Mambre in ipso fervore diei.* Genes. 18. versu 1. *Hinc est quod de Lot dicitur: Sol*

ortus est super terram, et Lot ingressus est Segor. Genes. 19. versu 23. *Recte igitur mundi, sive principis ejus amicitias dedignamur, et cum eis simul societatis fœdus habere contemnimus, ne dum tenebris jungimur, luce privemur.*

10. Mane exibimus.] Audi S. Greg. *Qui, ait, jam de vicino auxilio securi sunt, quamdum spem hostibus tribuunt, quos promittendo illudunt. Voce quidem debilitatem simulant; sed fortitudinem promissi auxilii intus servant. Aliud ergo promittunt, aliud credunt.* Et paulo post: *Dabant, ait, hostibus credere, quod sic se in eorum manibus traderent, ut facere de eis possent quæcumque voluissent. Sed qui in diem sequentem venturum Regem in suum auxilium noverant, exire cum eo non ad hostium manus, sed ad interfectionem cogitabant.*

11. Constituit (divisit) Saul populum in tres partes,] ut tribus ordinibus et locis in hostium castra ex inopinato irruerent; itaque eos percellerent et occuparent, ne quis eorum evaderet. Rursum, ut si una turma deficeret vel succumberet, altera ei succurreret.

Mystice, B. Petrus Dam. lib. 6. Epistolarum epist. 5. *Quid est,* ait, *quod populum in tres constituit partes, nisi quia tres sunt principales animæ virtutes: fides scilicet, spes et charitas? in trifariis itaque bellatorum partibus victoria certaminis obtinetur; quia tribus his virtutibus, duce Christo, omnis diabolica tentatio vincitur.*

Et ingressus est media castra in vigilia matutina,] ut somno sopitos vel semisomnes invaderet et opprimeret. Simili stratagemate usus Josue c. 10. 9. cecidit Amorrh. Vide ibi dicta.

Et percussit Ammon,] puta Ammonitas. Addit Joseph. ipsum eorum regem Naas fuisse occisum.

13. Et ait Saul: Non occidetur quisquam in die hac,] quia hæc dies est gaudii, victoriæ et triumphi, quam non decet cæde luctuque civium funestare, fœdare, maculare, ait Joseph. Abulensis et Dionysius.

14. Eamus in Galgala, et innovemus regnum.] Elegit Samuel Galgala; tum quia hic locus erat vicinus Jordani, juxta quem commissum erat prælium, et victoria parta; tum quia Galgala locus erat celebris ob castra Josue cap. 5. tum quia Samuel in Galgala populum judicare solebat. Ibi ergo fiebat conventus populi et comitia publica; in quibus proinde Samuel voluit innovare regnum Saulis, id est, nova populi de tanta ejus victoria gratulatione confirmari. Unde verisimile est Samuelem hic rursum unxisse Saulem in regem, cæterisque regis insignibus eum ornasse. Hinc Joseph. lib. 6. cap. 4. asserit Saulem unctum in *Maspha et in Galgala.* Ter ergo unctus est Saul a Samuele, primo secreto et privatim c. 10. 1. Secundo, publice *in Masphat;* tertio, post victoriam publice pariter *in Galgalis.* Ita Abulens. Sanchez, Serar. et alii. Sic et David ter fuit unctus in regem: primo, privatim in domo patris cap. 16. 13. secundo, publice in Hebron *super tribum Juda,* 2. Reg. 2. 4. tertio, cap. 5. 3. ibidem *super totum Israel.*

15. Et obtulerunt ibi victimas pacificas,] in gratiarum actionem pro pace Israeli per victoriam Saulis parta; et in postulationem, ut illa pax tam Israeli, quam Sauli foret firma et constans. In nova enim tantæ victoriæ exultatione ac novi regis et triumphatoris Saulis inauguratione, par erat hæc sacrificia ad publicam gratulationem offerri *in Galgalis;* esto ibi non esset arca fœderis, nec tabernaculum, vel altare holocaustorum.

CAPUT DUODECIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS

Samuel sui principatus juste sancteque gesti testimonium poscit a plebe. Mox, v. 7. refricans Dei in populum beneficia ac populi ingratitudinem, graviter eum contestatur, ut soli Deo serviat; alioqui Dei vindictam experturum: in cujus rei signum, Dei quasi e coelo dicta sua confirmantis vocem elicit per tonitruum, v. 18. Igitur hoc capite populus Samuelis innocentiam probat, sapientiam audit, patientiam videt, potentiam admiratur.

1 Dixit autem Samuel ad universum Israel: Ecce audivi vocem vestram, juxta omnia quæ locuti estis ad me, et constitui super vos regem. 2. Et nunc rex gradiatur ante vos; ego autem senui, et incanui: porro filii mei vobiscum sunt; itaque conversatus coram vobis ab adolescentia mea usque ad hanc diem, ecce præsto sum. 3. Loquimini de me coram Domino, et coram Christo ejus, utrum bovem cujusquam tulerim, aut asinum: si quempiam calumniatus sum, si oppressi aliquem, si de manu cujusquam munus accepi, et contemnam illud hodie, restituamque vobis. Et dixerunt: Non es calumniatus nos, neque oppressisti, neque tulisti de manu alicujus quippiam. 5. Dixitque ad eos: Testis est Dominus adversum vos, et testis Christus ejus in die hac, quia non inveneritis in manu mea quippiam. Et dixerunt: Testis. 6. Et ait Samuel ad populum: Dominus, qui fecit Moysen et Aaron, et eduxit patres nostros de terra Ægypti. 7. Nunc ergo state, ut judicio contendam adversum vos coram Domino, de omnibus misericordiis Domini, quas fecit vobiscum, et cum patribus vestris. 8. Quo modo Jacob ingressus est in Ægyptum, et clamaverunt

patres vestri ad Dominum; et misit Dominus Moysen et Aaron, et eduxit patres vestros de Ægypto, et collocavit eos in loco hoc. 9. Qui obliti sunt Domini Dei sui, et tradidit eos in manu Sisaræ magistri militiæ Hasor, et in manu Philisthinorum, et in manu regis Moab, et pugnaverunt adversum eos. 10. Postea autem clamaverunt ad Dominum, et dixerunt: Peccavimus, quia dereliquimus Dominum, et servivimus Baalim et Astaroth; nunc ergo erue nos de manu inimicorum nostrorum, et serviemus tibi. 11. Et misit Dominus Jerobaal et Badan, et Jephte, et Samuel, et eruit vos de manu inimicorum vestrorum per circuitum, et habitastis confidenter. 12. Videntes autem quod Naas rex filiorum Ammon venisset adversum vos, dixistis mihi: Nequaquam, sed rex imperabit nobis; cum Dominus Deus vester regnaret in vobis. 13. Nunc ergo præsto est rex vester, quem elegistis et petistis: ecce dedit vobis Dominus regem. 14. Si timueritis Dominum, et servieritis ei, audieritis vocem ejus, et non exasperaveritis os Domini, eritis et vos, et rex qui imperat vobis, sequentes Dominum Deum vestrum; 15. si autem non audieritis vocem Domini, sed exasperaveritis sermones ejus, erit manus Domini super vos, et super patres vestros. 16. Sed et nunc state, et videte rem istam grandem quam facturus est Dominus in conspectu vestro. 17. Numquid non messis tritici est hodie? invocabo Dominum, et dabit voces et pluvias; et scietis, et videbitis quia grande malum feceritis vobis in conspectu Domini, petentes super vos regem. 18. Et clamavit Samuel ad Dominum, et dedit Dominus voces et pluvias in illa die. 19. Et timuit omnis populus nimis Dominum et Samuelem, et dixit universus populus ad Samuelem: Ora pro servis tuis ad Dominum Deum tuum, ut non moriamur; addidimus enim universis peccatis nostris malum, ut peteremus nobis regem. 20. Dixit autem Samuel ad populum: Nolite timere, vos fecistis universum malum hoc; verumtamen nolite recedere a tergo Domini, sed servite Domino in omni corde vestro. 21. Et nolite declinare post vana, quæ non proderunt vobis, neque eruent vos, quia vana sunt. 22. Et non derelinquet Dominus populum suum, propter nomen suum magnum; quia juravit Dominus facere vos sibi populum. 23. Absit autem a me hoc peccatum in Dominum, ut cessem orare pro vobis, et docebo vos viam bonam et rectam. 24. Igitur timete Dominum, et servite ei in veritate, et ex toto corde vestro; vidistis enim magnifica quæ in vobis gesserit. 25. Quod si perseveraveritis in malitia, et vos et rex vester peribitis.

2. Rex gradiatur ante vos.] Chald. *Ecce rex ductor in capite vestro.* Hoc enim petierat populus cap. 8. 20. Rursum Samuel hic quasi se abdicat principatu, quasi dicat: Ego officio meo perfunctus sum, regem quem petistis dedi vobis Saulem; ille ergo deinceps erit rex, dux et princeps vester. Unde mox v. 3. Samuel coram Saule toti populo administrationis suæ rationem reddit, uti solent facere ii, qui magistratu abeunt, vel eo se abdicant; qua in re tum reverentiam et obedientiam Sauli detulit, tum suam integritatem ostendit; dum Saulis et totius populi judicio se supposuit, si quis aliquid adversus eum haberet, ait Cajet.

Ego senui et incanui; porro filii mei vobiscum sunt,] ut me mortuo injuriam vel damnum, si quod alicui vestrum intuli, ex bonis meis præstent et sarciant; dummodo læsus illud nunc palam edicat, et de eo me convincat. Ita Lyran. secundo, Dion. q. d. Ego abeo, sed filii mei pro me, si qua in re opus erit, vobis novoque regi servient; tertio, Mendoza, q. d. *Filii mei vobiscum sunt. Optime illos nostis; et ab illis in meam vitam facile inquiretis an ego illorum malitiam foverim, aut juverim, aut aliquo patrocinio ad injustitiam exercendam incitarim. Quare cum hæc inquisitio facilis sit, omnes, quæso, ad hoc judicium concurramus.*

Ex τὸ *senui et incanui*, patet Samuelem hoc tempore fuisse valde senem; scilicet circiter sexaginta annorum, ita ut natus anno 2. Heli, qui 40. annis præfuit, cum ei morienti successit, fuerit 38. annorum, ac deinde 22. præfuerit Israeli. Sic enim hisce annis additis conflabuntur anni sexaginta senectutis ejus, quæ in eo citior et gravior fuit, ob labores assiduos, quos in judicando subierat. Dices: Quomodo ergo subdit Samuel: *Conversatus coram vobis ab adolescentia mea?* nam qui 38. est annorum non est adolescens, sed vir. Resp. Samuel adhuc vivente Heli, cum junior esset, multa loco Heli jam grandævi administrabat; exercebat enim eum Deus per Heli, ut idoneus fieret ejus successor: huc enim eum ipse destinabat.

3. Coram Christo ejus,] id est, coram Saule, qui est *Christus*, id est, *unctus Dei*, eo quod Deus eum per me regem crearit, et unxerit. Samuel ergo coram Saule et coram Deo suam integritatem enuntiat, ad Saulis et populi exemplum, ut illud imitentur; simul tacite innuens, se Deo illam acceptam referre. Nam, ut ait D. August. lib. 9. Confess. cap. 13. *Quisquis*, inquit, *tibi, Domine, enumerat vera merita sua: quid tibi enumerat nisi munera tua?* Et epist. 105. ad Sixtum: *Cum*, inquit, *Deus coronat merita nostra, nihil aliud coronat, quam munera sua.*

Utrum bovem cujusquam tulerim.] Sic et sanctus Paulus: *Argentum*, ait, *et aurum, aut vestem nullius concupivi; ipsi scitis*, Actor. 20. vers. 33. Et iterum: *Capite*, ait, *nos, neminem læsimus, neminem corrupimus, neminem circumvenimus*, etc. 2. Cor. 7. vers. 22.

Hinc B. Petrus Damiani lib. 1. epist. 12. coarguit Epiacopas, qui nalunt se suasque actus a civibus examinari: *Quis*, ait, *est hic arrogantiæ tumor? quis elationis fastus? quæ deaique tanta superbia? ut liceot Episcopum ad propriæ voluntatis arbitrium vivere, et quod insolenter sxcessum est a subjectis suis, dignetur audire.* Et paula post, hunc fastum per exempla proborum cantraria exaggerans: *Beatus*, ait, *Job dicit: Si contempsi subire judicium cum servo mea*, Job 31. v. 13. *Et tu dicis: Absit, ut digner ad examen venire cum Clerico meo. Deus omnipotens per Isaiam clamat: Venite et arguite me.* Isaiæ 1. versu 18. *Is qui judicat amnia non dedignatur a servis argui; tu servus utique cum servo in judicium venire fastidis? Samuel ultro se arguendum nullis accusantibus obtulit; et utrum eos in aliquo violenter oppresserit, inquisivit. Ecce præsto sum*, inquit, *loquimini de me*, etc.

Si appressi aliquem.] Samuelis justitiam et madestiam affectatus S. Gregor. Nazian. arat. 32. se populi judicio submittit. *Quid*, ait, *populum hunc per avaritiam circumvenimus? numquid privatis utilitatibus consuluimus? numquid Ecclesiam molestia affecimus? Nihil profecto, quantum mihi conscius sum. Purum minimeque adulterinum sacerdotium custodivi.* Mox gravi contentione idipsum perurget dicens: *Quad si Principatus, aut sublimium thronorum studia ductus sum, aut Imperatorum aulas calcare appetii, numquam aliud quidquam splendoris consequi mihi contingat; aut si consecutus fuero, statim illud projiciam, atque amittam.*

Porra Samuel hæc de se recenset coram nava rege Saule, ut eum sua exemplo doceat subditos non opprimere, sed sublevare. Ita S. Chrysast. hom. 24. in epist. 2. ad Corinth. qua in re vide et imitare prudentiam Samuelis.

Si de manu cujusquam munus accepi,] etiam ultra et sponte ablatum. Magnæ integritatis, magnanimitatis et sanctitatis indicium est, manera refutare. Sic Daniel ad Baltasar cap. 5. 17. *Rex*, inquit, *munera tua alteri da.* Quærit sanctus Chrysost. in Psalm. 95. *Et quod erit interpretationis suæ Danieli præmium?* ac respandet: *A Deo merces veniet: quin potius hoc ipsum mihi veritatis præmium, interpretari veritatem ac puritatem, quæ infamatur, vindicare.* Sic Abraham respuit muaera regis Sadanæ, quem ab hostibus liberarat. Gen. 14. 22. et Elisæus munera Nasman, quem a lepra curarat 4. Reg. 5. 14. et Moses Num. 16. 15. et Job. cap. 31. 7. S. Hilarion Orionis, a quo legionem dæmonum expulerat, ampla dana refutans, cum ille instaret, ut saltem illa accipiens erogaret in pauperes, respondit: *Tu melius potes tua distribuere, qui per urbes ambulas, et nosti pauperes. Ego, qui mea reliqui, cur aliena appetam? Multis nomen pauperum occasio avaritiæ est; misericordia vero artem non habet. Melius nema erogat, quam qui sibi nihil reservat. Tristi autem et in terra jacenti: Noli*, inquit, *contristari, fili; quod facio pro me et pro te facio: si enim hæc accepero, et ego offendam Deum, et ad te legia revertetur.*

Hinc S. Bern. lib. 4. de Cansid. mire laudat Gaufridum Legatum Apostolicum, quod omnia amnino etiam exigua munera spreverit: *Non fuerunt*, inquit, qui possent Legato dicere: *Ditavimus Abraham. Ipse vero cum Samuele libere concionabatur ad omnes; loquimini de me*, etc. Addit S. Bern. exemplam cardinalis Martini, cui cum Episcopus quidam equum danasset, ac mox ejus quadam in re suffragium flagitasset, ab ea hac respansi tulit: *Decepisti me, nesciebam tibi imminere negotium. Tolle equum tuum, ecce in stabulo est.*

Tropologice, quisque debet quotidie judicium hoc sui peragere per rigidum conscientiæ examen. Audi S. Bernardum ad fratres de mante Dei: *Discito tibi præesse, vitam ardinare, mores componere, teipsum judicare, et te apud teipsum accusare, sæpe etiam condemnare, nec impunitum dimittere. Sedeat accusans justitia, stet rea et temetipsum accusans conscientia, nema te plus diligit; nemo fidelius judicabit. Pete a teipsa rationem præteritæ noctis, et venturæ diei, tu tibi canonem præscribito, et supervenientis noctis regimen indicito: Sic districta numquam aliunde lascivire cacabit.*

4. Non es calumniatus nos, etc. neque tulisti de manu alicujus quippiam.] Magnum hoc est et mirabile totius papuli de integritate Samuelis testimanium pariter et judicium. Quocirca S. Gregarius Nyssenus Meletium Episcapum Antiochiæ virum integerrimum confert Samueli in Orat. habita in ejus funere: *Cum primum*, ait, *illa Ecclesia Meletium* cidit; *vidit mansuetudinem atque clementiam qualis in Davide fuit; qualis in Salomone, intelligentiam atque prudentiam; qualis in Moyse, bonitatem; qualis in Josepho, continentiam pudicitiamque; qualis in Davide, sapientiam; qualis in Samuele, perfectionem.*

Parro Samuel suæ integritatis testimanium poscit a popula, ut deinde liberius eum de suis sceleribus redarguat. Nam, ut ait S. Gregarius, l. 7. Maral. c. 16. *Mundus esse a vitiis debet, qui curat aliena corrigere; quia nequaquam pure maculam in membro considerat aculus, quem pulvis gravat; et superpositas sordes tergere non valet manus, quæ lutum tenet. David vir sanguinum templum Deo ædificare prohibetur*, 1. Paralip. 22. v. 8. *Quia qui adhuc actibus carnalibus incumbit, necesse est ut instruere spiritualiter mentes proximorum erubescat.* Et Tertull. lib. de Patientia, cap. 1. *Oportet*, ait, *constantiam commonendi, propriæ conversationis auctoritate dirigere, ne dicta factis deficientibus erubescant.* Et S. Ambrosius. l. 5. in Lucam c. 6. *Nisi tu*, ait, *prius interiora tua vacua feceris ab omni labe peccati, non potes aliis ferre medicinam. A te igitur pacem incipe, ut cum fueris ipse pacificus, pacem aliis feras: Quomodo enim potes aliorum corda mundare, nisi tuum ante mundaveris?*

Quocirca Ferrandus Diaconus Carthag. hac Samuelis exemplum, belli ducibus imitandum proponit. Sic enim scribit, Regula 1. Innocentiæ militaris: *Dux*, ait, *in sua administratione, non præesse diligat, sed prodesse: imitetur bonis actibus Samuelem; comparet sibi liberam fiduciam verecundæ et honestæ libertatis, ut ingenua fronte dicere valeat subjectis sibi, sicut dixit Samuel: Ecce adsum ego, etc. aut de manu alicujus accepi pro exhartatione vel calceamentum, etc. Et respondeatur etiam ei quod dixerunt ad Samuel: Nemini nostri nocuisti, etc. O quam glariosus dux erit ante faciem Principis, qui ista audire meruerit*, etc.

11. Et misit Dominus Jerobaal.] Hic est *Gedeon* succisor aræ Baal, Judic. 6. 32.

Et Badan.] Hic est *Samson*, ut vertit Chald. Sic et S. Hieron. in Quæst. Hebr. Angel. Lyran. Abul.

Cajet. Vatabl. et passim Interpretes. Nam *Samson* dictus est *Badan*, quasi בדן *bedan*, hoc est *in Dan habitans*. Fuit enim ipse ex tribu Dan: vol quasi *ben-dan*, id est, *filius Dan*, sivo *Danita*, ait Clarius, Pagninus, Abulensis et alii. Undo nonnulli codices addunt *Samson*, quod explicationis *Badan* causa additum in margine, postea irrepsit in textum; undo ox oo illud delevore Romaoi. Rursum, *Badan* Hebr. idem est quod *vestis et fortitudo eorum*, ait Pagninus; talis enim Hebræis fuit Samson. Denique, per anagramma et Alphabetariam revolutionem quam Hebræi vocant *Atbas*, qua ultimæ litteræ cum primis retrogrado ordine commutantur, v. g. *Aleph* prima commutatur cum ultima *tau*, ac *beth* secunda a principio, cum *schin*, quæ secunda est a fine, ac *dalet* quarta a principio, commutatur cum *mem*, quæ quarta est a media *iod*. Hac, inquam, litterarum commutatione *Badan* est *Samson*; sic enim per idem anagramma, *Sesach* est *Babel*, Jerom. 25. 26. Vide ibi dicta. Utitur Scriptura hac litterarum revolutiono ut significet fortis Samsonis commutationem, qua vir fortissimus post capillorum resectionem factus est infirmissimus, ac captus a Philisthæis exoculatus est.

12. Videntes autem quod Naas, etc, dixistis: Rex imperabit nobis.] Hinc patet causam, cur Hebræi petierint regem, fuisse motum imminentis Naas, ut superius dixi.

14. Si timueritis Dominum,] eum reverendo, amando, colendo, obediendo, et cavendo, ne qua in re legem ejus transgrediendo eum offendatis. Nam ut ait S. Chrysostomus in Psalm. 127. *Nullum est malum quod non extinguat Dei metus. Quemadmodum ignis quodcumque ferrum ceperit contortum vel rubigine confectum, id clarum reddit ac pulcrum, ferruginem abstergens et quod in eo erat perversum et inflexum, perfectissime corrigit; ita Dei metus vel exiguo tempore facit omnia et eos qui ab ipso tincti sunt, nulla re humana frangi sinit.*

Eleganter et nervose Tertullianus lib. de Præscript. c. 43. *Ubi*, ait, *Dei metus, ibi gravitas honesta, et diligentia attonita, et cura sollicita, et adiectio explorata, et communicatio deliberata, et promotio emerita, et subjectio religiosa, et apparitio devota, et processio modesta, et Ecclesia unita, et Dei omnia.*

Eritis, etc. sequentes Dominum,] q. d. Ostendetis reipsa vos ex toto corde sequi Dominum, sicut filii sequuntur per omnia patrem, milites ducem, subditi regem. Atque hinc consequemini magnum decus: *Gloria enim magna est sequi Dominum*, ut ait Eccles. 22. 38. ac magnum pariter emolumentum. Deus enim vos quasi sequaces cultoresque suos proteget, prosperabit et beabit. Unde Sept. addunt: *et liberabit vos.*

15. Si autem non audieritis vocem Domini: sed exasperaveritis sermones ejus.] Primo, aliqui cum Hugone sic exponunt: *Si præcepta Dei æstimaveritis esse aspera et difficilia, vel impossibilia servatu.* Nam, ut ait S. Gregorius: *Bona opera in dilectione suavitatis habenda sunt, non in æstimatione asperitatis; nam quibus semper dura et aspera videntur, quæ a Domino præcipiuntur, paulatim decidunt et deficiunt.* Et paulo post: *Si non exasperaveritis*, ait, *os Domini, quasi dicat: Si ea quæ carnalibus aspera sunt, præcepta charitatis, usque ad vitæ finem cum jucunditate deducitis.* Piger enim et nequam servus est, *qui fingit laborem in præcepto*, Psalm. 93. 20. Secundo, idem Hugo: q. d. *Si feceritis Deum aspere loqui propter peccata vestra*, ut scilicet dicat: *Ite, maledicti, in ignem æternum.*

Tertio et genuine, Hebr. est: *Sed amaricaveritis* vel *amarum feceritis os Domini:* hoc est, si irritaveritis, et ad iram provocaveritis Dominum; ira enim ostendi solet amaro ore et vultu, indeque prodeuntibus sermonibus amaris et asperis; undo Chald. vertit: *Et rebellaveritis dictis Domini.* Rursum, per *os et sermones Domini*, possunt accipi leges et præcepta Dei, quæ ipse ore suo edixit, q. d. *Si offenderitis legem, eamque ad iram provocaveritis.* Est prosopopœia; tribuitur enim legi inanimæ anima, sensus et ira. Lex enim videtur irasci impiis, dum ab iis violatur et contemnitur, idcoque ipsa quasi irata sui violatoribus minas et pœnas in se sancitas intentat. Verum per legem intelligitur Deus legislator, qui prævaricatoribus irascitur, eisquo pœnas in lege statutas infligit. Hic ergo sensus in idem cum priore redit.

Erit manus Domini super vos, et super patres vestros.] Primo, Chaldæus sic exponit: *Erit plaga Domini in vobis, ut hæc quæ fuit in patribus vestris, cum in deserto Deo rebellarunt.* Sic et Vatablus: *Affliget*, ait, *vos ut afflixit majores vestros, quando fuerunt inobedientes.* Accedit Lyranus: *Manus*, ait, *Domini erit super vos de futuro, sicut fuit super patres vestros de præterito.* Et Carthusianus: *Quidam*, ait, *sic exponunt: Ita erit super vos in posterum, sicque puniemini, sicut jam ante fuit, et sicut puniti fuerunt patres vestri transgressores.* τὸ enim *et*, quando copulat similia, idem valet quod *sicut*, ut patet in Proverbiis.

Secundo, Dion. q. d. *Tam vos*, ait, *quam patres vestri, qui vos ad mala inducunt, seu a vitiis non refrænant incurretis debitas pœnas Dei, vel super patres vestros defunctos condemnatos; quorum damnatio seu tormentum augebitur ex iniquitatibus et condemnationibus vestris, in quantum præbuerunt vobis occasionem et exemplum peccandi, et pœna unius damnati redundat in alium.* Hic sensus, si de vivis accipiatur, planissimus est; si de mortuis, remotior videtur, ot altius quam Hebræorum crassa mens se porrigeret, longiusque petitus.

Tertio: *Erit manus Domini super vos et super patres*, id est, principes vestros; princeps enim est pater patriæ, teste Aristot. lib. 8. Ethic. c. 11. unde Homerus Agamemnonem regem vocat *patrem et pastorem populorum.* Et Romani senatores suos, qui omnia regebant, vocabant *Patres conscriptos:* ac sæpo in Scriptura principes vocantur *Patres.* Ita S. Gregorius, Abulensis, Cajetanus. Unde Septuaginta vertunt: *super vos, et super Regem vestrum.* Audi Senecam, lib. 1. de Clementia, c. 14. *Hoc*, ait, *quod parenti, etiam Principi faciendum est, quem appellavimus Patrem patriæ, ut sciret datam sibi potestatem patriam, quæ est temperatissima liberis consulens, suaque post illos reponens. Tarde sibi pater membra sua abscindat, et cum absciderit reponere cupiat, et in abscindendo gemat, cunctatus multum diuque.*

17. Numquid non messis tritici est hodie? Invocabo Dominum, et dabit voces (tonitrua) et pluvias.] Fuit hoc miraculum, ut docet sanctus Gregorius, Lyranus, Hugo, Abulensis, Vatablus, Dionysius, Cajetanus et cæteri. Nam, ut scribit S. Hieronymus testis

oculatus in Amos, 4. 7. *Nunquid in fine mensis Junii sive in mense Julio in his provinciis, maximeque in Judæa, pluvias vidimus? Denique in Regum libris, pro signo magno atque portento, diebus æstatis et messis orante Samuele pluviæ concitatæ sunt.*

Rursum, quia cum serenum esset cœlum, Samuel per preces suas subito hæc tonitrua et pluvias e cœlo elicuit, et a Deo miraculose fieri impetravit. Audi Auctorem de mirabil. S. Script. l. 2. c. 9. apud S. Augustinum, tomo 3. *Samuele invocante Dominum, cum populus sibi Regem peteret, Dominus per pluvias et horribiles voces intonuit, quibus plebs quæ audierat se Dominum repulisse ne regnaret sibi, intelligeret. Quos fragores per Samuelis iterum Dominus deprecationem compescuit, postquam populi de hac re pænitudinem intus aspexit.*

Addit idem auctor Samuelem pœnitenti populo mox stitisse pluvias, et cœlum sereoasse; quod novum fuit miraculum. Hioc Clemens Alexand. l. 6. Stromat. culpat Græcos, quod haoc Samuelis historiam detorserint ad Æacum, fingentes ipsum suis precibus a Deo impetrasse pluviam, qua segetes siccitate emortuæ reviviscerent.

Tropologice, S. Gregorius: *Dominus*, ait, *vocem dat* (hoc est tonitruum) *quia peccatorum corda excitat, ut pravitatis suæ nequitiam recognoscant. Dat pluvias, quia excitata corda per infusionem supernæ gratiæ adjuvat, ut non solum deserat mala quisque quæ fecit, sed etiam bona fortiter agat, quæ appetit.* Et paulo post: *Non est*, ait, *minus miraculum immutatio cordis, quam perturbatio aeris. Non minus miraculum est, arentia corda reviviscere, quam æstivis ardoribus, insolito more pluvias inundare. Majus quippe miraculum est intimo sonitu insensibilem mentem concutere, quam collisis per ventum nubibus tonitruum insonare.*

Et videbitis quia grande malum feceritis vobis in conspectu Domini, petentes super vos regem,] tum quia Deus per tonitru, iratum se fulsso vobis testabitur; ipse enim in peccata et peccatores detonat; tum quia, ut ex R. Salomone ait Lyran. *Deus excitavit ista tonitrua, ut confutaret pervicaciam populi: nam si tantæ erant vires Samuelis ut posset cœlum commovere et tonitrua devocare, quomodo non potuit hostem profligare et Reipublicæ præesse?*

18. Et Dominus dedit voces,] tonitrua mixta fulguribus et grandinibus, ait Josephus l. 6. Ant. 6.

Porro S. Gregorius, homilia 27. in Evang. citans illud Jerem. 15. 1. *Si steterit Moyses et Samuel coram me, non est anima mea ad populum istum. Quid est*, inquit, *quod Moyses et Samuel cæteris Patribus in postulatione præferuntur; nisi quod hi duo tantummodo in cuncta Testamenti veteris serie etiam pro inimicis suis leguntur exorasse? Unus a populo lapidibus impetitur*, Exodi cap. 17. vers. 4. *et tamen pro lapidatoribus suis Dominum deprecatur. Alter ex principatu ejicitur, et tamen petitus ut exoraret, fatetur dicens: Absit a me hoc peccatum in Domino, ut cessem orare pro vobis.*

20. Nolite recedere a tergo Domini.] Hebr. *de post Dominum.* Chald. *de post cultum ejus*, q. d. Ne destiteritis sequi Dominum, eumque amare et colere. Moral. S. Greg. *Pœnitentis*, ait, *mens tunc bene dirigitur, si divina judicia metuat, et de Dei omnipotentiæ miseratione confidat. Timor quidem sine spe in desperationem præcipitat; sed cum spei conjungitur, salutem mentis operatur. Quare summo studio optimus Doctor invigilare debet, ut peccantem terreat, et territum ad veniæ spem reducat. Quatenus per metum peccare desinat, et per spem impetrandæ indulgentiæ, divinæ misericordiæ portum quærat.*

Tropologice, idem S. Gregorius: *Justi*, inquit, *stant in conspectu Domini, quia testimonio bonæ conscientiæ de amore Conditoris præsumunt. Peccatores autem, cum mala committunt, a facie Domini fugiunt; cum vero redire pœnitendo deliberant, quasi post tergum Domini sunt, quia et discedere longius nolunt, et tamen præsumere de Deo quasi amici non possunt. Hinc est quod peccatrix mulier retro stetisse dicitur*, Lucæ 7. v. 38. *Retro etiam illa stetit, quæ fimbrias ejus tetigit.* Matth. 9. v. 20. *Retro quidem stat pro verecundia peccati; sed tangit per virtutem spei. Quia ergo pro commissis iniquitatibus semper erubescere debemus; et in quibus confundimur, devitare: Samuel peccatoribus imperat, ut a tergo Domini non recedant.*

21. Nolite declinare post vana,] hoc est *idola*, quæ falsa sunt numina, ideoque vanissima et mendacissima, quæ opem se invocanti præstare non possunt. Porro vanitatem idolorum argute ostendit et irrisit Dionysius tyrannus, qui, ut ait S. Ambrosius, lib. 2. de Virg. *Cum venisset in templum Jovis, amictum aureum, quo operiebatur simulacrum ejus detrahi jussit, et imponi laneum, dicens aurum hyeme frigidum, æstate onerosum esse. Sic deum irrisit suum, ut nec onus ferre posse, nec frigus putaret. Item, cum Æsculapii barbam vidisset auream, tolli imperavit, incongruum esse appellans, ut filius barbam haberet, cum Apollo pater ejus adhuc non haberet. Item, simulacris tenentibus aureas pateras ademit allegans, accipere se debere, quod dii darent. Ita ludibrio habiti sunt, ut neque Jupiter vestem suam defendere potuerit, nec barbam Æsculapius, neque omnes qui dicuntur dii retrahere potuerint pateras quas tenebant, non tam furti reatum timentes, quam sensum non habentes.*

Tropol. S. Greg. *In comparatione*, ait, *æternorum bonorum vana sunt omnia, etiam bona temporalia. Quidquid enim in hoc sæculo lætum, delectabile, sublime, aut prosperum cernitur, vanum profecto est; quia difficile habetur, et cito amittitur. Repente quidem alta sæculi corruunt, pulchra transeunt, læta et prospera evanescunt. Nam, cum stare in his floribus suis mundus blandiens cernitur, repentina fortuna turbatur, aut festina, et omnia deturbante morte concluditur. Vana ergo sunt gaudia sæculi, quæ quasi manentia blandiuntur, sed amatores suos cito transeundo decipiunt.* Et inferius: *Declinare post, est in eorum appetitum defluere; amorem illorum divino amori præferre. Merito ergo his vana non proderunt; quia ea, eo ordine, quo condita sunt, habere noluere.*

22. Et non derelinquet populum suum propter nomen suum magnum.] Primo, *nomen Dei*, est fama Dei, quæ magna erat apud omnes gentes: quod scilicet Deus Israelem suum populum a Pharaone aliisque hostibus, per tot prodigia liberasset et propugnasset. Ita Abulensis, Vatablus, Dionysius.

Secundo, *nomen Dei*, est ejus omnipotentia, misericordia et fidelitas.

Tertio, *nomen Dei*, est ipse Deus nominatus et invocatus; Deus enim est optimus et maximus.

Mystice, *propter nomen suum magnum*, id est, propter *Christum;* hic enim est *nomen Patris:* quia loquitur, id est, manifestat ipsum mundo, ait Hugo. Hic quoque *Jesus*, id est, *Salvator mundi. Nomen magnum* ergo est *Jesus*. Audi S. Bernardum serm. 15. in Cant. *Aridus est omnis animæ cibus, si non oleo isto infunditur. Si scribas, non sapit mihi, nisi legero ibi Jesum: si disputes, non sapit mihi, nisi sonuerit ibi Jesus. Jesus mel in ore, in aure melos, in corde jubilus.* Et paulo post hujus nominis fructus eximios demonstrans: *Iræ*, ait, *impetum cohibet, superbiæ tumorem sedat, sanat livoris vulnus, restringit luxuriæ fluxum, extinguit libidinis flammam, sitim temperat avaritiæ, ac totius dedecoris fugat pruriginem.*

23. Absit a me hoc peccatum in (id est, contra) Dominum, ut cessem orare pro vobis.] Prælati enim et prophetæ (qualis erat Samuel) officium et debitum est orare pro populo sibi subdito, præsertim in periculo offensæ iræque Dei constituto, qualis erat hic Israel. Addit S. Gregor. *Si secundum legis præceptum hoc discutitur, peccatum non esset, si pro abjicientibus se, non oraret: nam lex Moysis præcipit, dicens: Diliges proximum tuum, et odio habebis inimicum tuum. Quid est ergo quod dicit? Absit a me peccatum, nisi quia vir sanctus ad charitatis verticem sublimatus, non solum diligebat amicos, sed ipsos etiam amplectebatur inimicos? legis quidem veteris mandato instructus: sed novæ gratiæ fulgoribus illustratus licentiam vetustatis, evangelica perfectione reprehendit.*

Porro Patres hanc Samuelis vocem, ut charitate in sibi adversos æstuantem, miris laudibus extollunt: imo ut benignitatis, et charitatis speculum, omnibus imitandum proponunt. Audi S. Gregor. hom. 15. in Ezech. *Cupimus animum in benignitate dilatare? Samuel in cogitationem deducatur, qui de principatu dejectus a populo, cum idem populus peteret, ut pro eo Domino preces effunderet, respondit, dicens: Absit a me hoc peccatum in Dominum, ut cessem orare pro vobis. Culpam quippe vir sanctus perpetrare se credidit, si eis, quos adversarios pertulerat usque ad ejectionem benignitatem gratiæ non reddidisset in prece.*

S. Chrysostomus homilia 1. de cruc. et latrone: *Samuel*, ait, *qui exordinatus fuerat, qui contemptus, ait: Mihi absit peccare, intermittendo orare pro vobis Dominum; peccatum arbitratur, minus pro inimicis orare.*

B. Antiochus, hom. 72. Samuelem vocat virum admirabilem, quod pro iis, qui eum principatu dejecerant, oraverit. Hinc infert S. Greg. hom. 27. in Evang. *Virtus ergo veræ orationis est, celsitudo charitatis. Et tunc quisque, quod recte petit, adipiscitur, cum ejus animus in oratione nec inimici odio fuscatur.*

25. Quod si perseveraveritis in malitia, et vos, et rex vester pariter peribitis,] quia rex et populus politice sunt quasi una persona: quare sicut unum quid fiunt in culpa, sic et unum quid fient in pœna.

Porro sagaciter S. Gregorius, lib. 6. *Ita*, ait, *sibi regentium merita connectuntur et plebium, ut sæpe ex culpa præsidentium, deterior fiat vita subjectorum, et sæpe ex merito plebium, delinquat vita Pastorum.*

CAPUT DECIMUM TERTIUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Saul adsciscit sibi et Jonathæ filio tria millia militum. Jonathas percutit stationem Philisthinorum. Illi ingentem redintegrant exercitum, parantque prælium. Saul pavidus offert sacrificium, ut Dei opem imploret. Intervenit v. 10. Samuel, eumque objurgat quod se, uti jusserat, non exspectarit; ideoque v. 14. Deum, regnum ab eo quasi inobediente ad Davidem traducturum edicit. Philisthini, v. 19. ut arma Hebræis eripiant, cavent ne apud eos sit faber ferrarius.

1 Filius unius anni erat Saul, cum regnare cœpisset; duobus autem annis regnavit super Israel. 2. Et elegit sibi Saul tria millia de Israel; et erant cum Saul duo millia in Machmas, et in monte Bethel; mille autem cum Jonatha in Gabaa Benjamin: porro cæterum populum remisit unumquemque in tabernacula sua. 3. Et percussit Jonathas stationem Philisthinorum, quæ erat in Gabaa. Quod cum audissent Philisthiim, Saul cecinit buccina in omni terra, dicens: Audiant Hebræi. 4. Et universus Israel audivit hujuscemodi famam. Percussit Saul stationem Philisthinorum, et erexit se Israel adversus Philisthiim. Clamavit ergo populus post Saul in Galgala. 5. Et Philisthiim congregati sunt ad præliandum contra Israel, triginta millia curruum; et sex millia equitum et reliquum vulgus, sicut arena quæ est in littore maris plurima. Et ascendentes castrametati sunt in Machmas ad Orientem Bethaven. 6. Quod cum vidissent viri Israel se in arcto positos (afflictus enim erat populus) absconderunt se in speluncis et in abditis, in petris quoque, et in antris, et in cisternis. 7. Hebræi autem transierunt Jordanem in terram Gad et Galaad. Cumque adhuc esset Saul in Galgala, universus populus perterritus est, qui sequebatur

eum 8. Et expectavit septem diebus juxta placitum Samuelis, et non venit Samnel in Galgala, dilapsusque est populus ab eo. 9. Ait ergo Saul: Afferte mihi holocaustum, et pacifica; et obtulit holocaustum. 10. Cumque complesset offerens holacaustum, ecce Samuel veniebat; et egressus est Saul obviam ei ut salutaret eum. 11. Locutusque est ad eum Samuel: Quid fecisti? Respondit Saul: Quia vidi quod populus dilaberetur a me; et tu non veneras juxta placitos dies, porro Philisthiim congregati fuerat in Machmas, 12. dixi: Nunc descendent Philisthiim ad me in Galgala, et faciem Domini non placavi. Necessitate compulsus, obtnli holocaustum. 13. Dixitque Samuel ad Saul: Stulte egisti, nec custodisti mandata Domini Dei tui, quæ præcepit tibi. Quod si non fecisses, jam nunc præparasset Dominus regnum tuum snper Israel in sempiternum; 14. sed nequaquam regnum tnnm ultra consurget. Qnæsivit Dominns sibi virum juxta cor sunm, et præcepit ei Dominns, ut esset dux super populum suum, eo quod non servaveris quæ præcepit Dominns. 15. Surrexit autem Samuel, et ascendit de Galgalis in Gabaa Benjamin. Et reliqui populi ascenderunt post Saul obviam populo, qui expugnabant eos venientes de Galgala in Gabaa in colle Benjamin. Et recensuit Saul popnlum, qui inventi fuerant cum eo, quasi sexcentos viros. 16. Et Saul et Jonathas filius ejus, populusque, qui inventus fuerat cum eis, erat in Gabaa Benjamin; porro Philisthiim consederant in Machmas. 17. Et egressi sunt ad prædandum de castris Philisthinorum tres cunei. Unus cuneus pergebat contra viam Ephra ad terram Saul. 18. Porro alius ingrediebatur per viam Beth-horon; tertius autem verterat se ad iter termini imminentis valli Seboim contra desertum. 19. Porro faber ferrarius non inveniebatur in omni terra Israel; caverant enim Philisthiim, ne forte facerent Hebræi gladium aut lanceam. 20. Descendebat ergo omnis Israel ad Philisthiim, ut exacueret unusquisque vomerem suum, et ligonem, et securim, et sarculum. 21. Retusæ itaque erant acies vomerum, et ligonum, et tridentum, et securium, usque ad stimulum corrigendum. 22. Cumque venisset dies prælii, non est inventus ensis et lancea in manu totius populi, qui erat cum Saule et Jonatha, excepto Saul et Jonatha filio ejus. 23. Egressa est autem statio Philisthiim, ut transcenderet in Machmas.

1. Filius unius anni erat Saul, cum regnare cœpisset; duobus autem annis regnavit super Israel.] Impossibile videtur quod Saul filius unius anni creatus sit rex, et reipsa regnarit. Quocirca Melchior Canus, lib. 11. de Locis. c. 5. ad argumentum 12. legendum vult: *Filius viginti et unius anni erat Saul, cum regnare cœpisset.* Scholiastes Græcus vero legit: *Filius triginta annorum erat Saul, cum regnare cœpisset.* Verum huic lectioni repugnant Hebræi, Chald. Septuag. Romana, Aquila, Symmac. Theod. et cæteri, qui constanter legunt: *Filius unius anni erat Saul.* Addo Saul hoc tempore plurium quam 20. aut 30. erat annorum; jam enim genuerat Isboseth, qui hoc tempore erat 20. annorum, et Jonatham eo seniorem, utpote qui esset dux belli contra Philisthæos, ut patet cap. sequenti. At quo sensu ergo dicitur hic fuisse *filius unius anni?*

Primo, Rabanus in Glossa τὸ *Saul* accipit in casu dativo, q. d. *Sauli initio regni sui natus erat filius unius anni*, puta Isboseth: verum hoc tam violentum est, quam falsum. Violentum, quia *Saul* est hic nominativi casus, ut patet ex eo quod sequitur: *et duobus annis regnavit super Israel*; quod licet Rabanus referat pariter ad Isboseth, qui mortuo Saulo patre, duobus annis regnavit, ut patet 2. Reg. 2. 10. tamen ad Saulem referendum esse patet ex anteced. et sequent. quæ omnia ad Saulem spectant, non ad Isboseth. Falsum, quia Isboseth hoc tempore non erat unius, sed viginti annorum, ut minimum. Nam Saul post Samuelem regnavit dumtaxat 20. vel 18. annis, quibus exactis mortuus est, successitque ei filius Isboseth, qui tum erat 40. annorum, ut patet 2. Reg. 2. 10. Deme a 40. annis 20. remanebunt 20.

Secundo, alii passim sic exponunt, q. d. Saul, cum regnare cœpit, adeo erat simplex et innocens, ac si fuisset puer unius anni; et in hac innocentia persistens regnavit duos annos, quibus exactis ab ea defecit per inobedientiam, ideoque a Deo et Samuele reprobatus est. Unde Chald. vertit: *Sicut filius unius anni, in quo non sunt culpæ, Saul erat quando regnavit.* Ita S. Gregorius, Angel. Eucher. S. Hieron, in Quæst. (vel quisquis est Auctor) Theod. Rupert. Procop. Hugo, Lyran. Abulens. Dion. Cajet. et S. August. lib. 7. Locutionum in Judices. Audi B. Petrum Damiani, lib. 2. epist. 20. *Sic erat innocens, tamquam puer unius anni, cum regnare cœpit; et duobus annis in ejusdem innocentiæ simplicitate permansit; sed qui tunc erat ex humilitate filius, postmodum per superbiam factus est servus.* Audi et Rupertum in c. 2. Apoc. pag. 21. *Saul duobus annis eadem humilitate regnavit; ab hac excidit quando contra legem holocaustum obtulit, cum non esset Sacerdos de stirpe Aaron, pepercit Agog*, etc.

Porro dicit hoc Script. primo, ut demonstret optimam fuisse Dei electionem, utpote qui non nisi Saulem virum optimum et dignissimum ad regnum evexerit, ut idem nos facere doceret. Ita sanctus Gregorius. Secundo *ut ostendatur*, ait Dionys. *Providentia Dei ita semper se habentis, nisi nostra iniquitas obsistat, ut quo majorem confert dignitatem, majorem etiam conferat sanctitatem; et propterea in Saule cum suprema præsidentia, supremam innocentiam conjunxisse.*

Tertio, ut omnes metu sacro percellat, ne quis

sibi præfidat, et in sua sanctitate sit securus; videns ex ea excidisse Saulem adeo innocentem, ait Abulensis. Quartam causam dat Lyranus, ut indicet quam teter et profundus fuerit lapsus Saulis; sicut enim lutum bysso candidæ, ita peccatum animo innocenti fœdius adhærescit. Hinc tropologice S. Gregor. *Licet*, inquit, *multis annis regnaverit, illis solis regnasse dicitur, in quibus innocens ac humilis fuisse perhibetur.* Et paulo post: *Illo ergo*, inquit, *solum tempore nos vixisse gaudeamus, quo innocenter et humiliter viximus. Nam illa tempora, quæ in sæculi vanitate et fluxa carnis vita consumpsimus, quasi perdita, minime memorantur.*

Quocirca Josaphat, Barlaamum suum Catechistam interrogans quot annorum esset, ab eo audivit: *Natus sum annos* 45. miranti Josaphat quod enim canum videret, respondit: *Si annos meos ab ipso vitæ ortu nosse quæris, recte sane eos plusquam septuaginta esse conjecisti. At mihi quidem nullo omnino modo inter vitæ annos censentur, qui in hujus mundi vanitate consumpti sunt.* Præclare Philo, l. de Præmiis et pœnis, sub finem: *Eorum, ait, qui nec disciplinis instituti sunt, nec legibus, nec numerus initur, nec habetur ratio.* Et paulo post: *Virtus, ait, et honestas in qualitate consistit, non in quantitate; unde vel unus dies sine culpa transactus, integræ vitæ sapientis æquiparatur.* Quamobrem cordate et nervose Eusebius Emissenus (vel potius Gallicanus) hom. 9. ad Monach. *Illum, ait, diem tantum vixisse te computa, in quo voluntates proprias obnegasti, in quo malis desideriis restitisti; quem sine ulla regulæ transgressione duxisti: illum diem vixisse te compula, qui puritatis et sanctæ meditationis habuit lucem.*

Hinc sensus communis est et commodus; sed tropologicus potius videtur, quam litteralis. Nam sicut duo anni, quibus dicitur regnasse Saul, simpliciter pro annis proprie dictis accipiendi sunt; sic unus ille annus, de quo immediate ante dicitur: *Filius unius anni erat Saul.*

Tertio ergo nonnulli sic exponunt, q. d. *Saul electus in regem uno anno quievit, et domi vitam privatam egit, sed exacto hoc anno regnare cœpit.* Ita Eucher. *Uno*, ait, *anno postquam Rex electus est a Samuele, in domestica domo sedens, dissimulavit se esse Regem: reliquis duobus annis publice judicavit omnem Israelem, tenens obedientiam cum humilitate.* Et Beda: *Postquam*, ait, *electus est Saul, et oleo sancto perunctus in Regem, toto anno primo humilis et privato similis mansit, nec regio habitu indui, cæteraque regni insignia curavit.* Sic quoque Genebr. in Chronol. Verum hoc non videtur verum; nam mox ab electione sua Saul, quasi rex, gessit bellum contra Naas, regem Ammon, ut audivimus c. præced. Adde Josephum asserere quod Saul electus rex, uno tantum mense a regio munere abstinuerit. Denique aliud est esse filium unius anni, aliud privatam vitam agere.

Quarto ergo et planissime sensus est; q. d. Saul parta victoria de Naas, ideoque comparata sibi auctoritate et gratia populi, rursum in regem a Samuele unctus, c. 11. v. ultimo, agebat, et forte exigebat primum regni sui annum, ac inchoabat secundum; quo exacto elegit tria millia militum præsidiariorum ut sequitur. Ita R. David, Vatablus, Brixianus, Serarius et alii.

Hunc sensum exigit phrasis hebraica, quæ ad verbum sic habet: *Filius unius anni Saul in regnare ipsum*, quasi dicat: Jam regnabat Saul unum annum; jam agebat primum regni sui annum. Secundo, ex eo quod Naas septimo mense a creatione Sauli invasit Galaaditas, ac tum Saul ei occurrens eum cecidit, et regnum suum confirmavit et innovavit, ut patet ex dictis c. 11. Unde hæc omnia fuere acta anni primi regni Saulis.

Est hebraismus; Hebræi enim tempori, diei, mensi et anno tribuunt nomen *filius*, ut *filius hujus anni, diei vel temporis* dicatur, qui hoc anno, die vel tempore natus est. Tempus enim, annus et dies dicuntur, quasi patres, generare eos, qui illo tempore, anno et die nascuntur: quia scilicet annus et dies adducit causas secundas, puta parentes, qui hunc filium generant. Est metonymia. Sic Jonæ 4. 10. hedera in Hebr. vocatur *filia noctis*, quia illa nocte orta et nata erat. Sic *filius auroræ* est Lucifer, sive stella Veneris, quæ in aurora nascitur, Isaiæ 14. 12. Sic *filii prunæ* sunt scintillæ, quæ ex prunis eliciuntur, Job 5. 7. Sic *filii Orientis* vocantur in Oriente nati, Judic. 6. 33. Sic *filii terræ* vocantur terrigenæ. Sic *filii arcus* sunt sagittæ, Job 41. 20. quia ex arcu violenter emittuntur, et quasi parturiuntur. Sic *filius areæ* est frumentum, vel palea, Isaiæ 21. 10. Sic, Exodi 12. 3. sancitur ut agnus Paschalis sit *anniculus*, Hebr. בן שנה *ben seana*, id est, *filius anni*. Sic quoties in Levit. et Numer. jubetur immolari ovis vel agnus *anniculus*, Hebr. est *ben seana*, id est, *filius anni*. Simili tropo dicitur veritas *filia temporis*, quia tempus latentem veritatem sensim educit et aperit.

Duobus autem annis regnavit super Israel.] Præter expositiones jam recensitas, nonnulli ex hisce verbis censent Saulem per biennium dumtaxat fuisse regem, ac in fine biennii in prælio occubuisse. Ita Hebræi in Seder Olam. c. 13. Arias apud Lorinum; c. 13. Actor. Adrichom. et Gerardus Mercator in sua Chronologia; verum difficile creditu est Saulem biennio gessisse omnia, quæ deinceps usque ad finem libri, ac præsertim c. 14. sub finem narrantur; illa enim plures annos exigunt. Adde S. Paulum asserere Saulem regnasse 40. annis, Actorum 13. 21.

Secundo, alii sic exponunt, quasi dicat: *Saul post mortem Samuelis tantum regnavit duobus annis.* Id verum esse patet ex Josepho, l. 6. Antiq. cap. ult. et Clemente Alexandrino, lib. 1. Strom. Abulense et aliis passim. Verum cur hujus biennii dumtaxat meminit hic Scriptura, cum per plura capita sequentia recenseat acta Saulis vivente adhuc Samuele?

Tertio, alii sic explicant, q. d. *Saul per biennium dumtaxat regnavit, quia post biennium a Samuele exauctoratus, regnum ejus imperium abiit in tyrannicum.* Ita Lyranus, Hugo, Abulensis, Vatablus et Pineda, lib. 8. in proœmio Salom. c. 2. Verum plures quam duos hic intercessisse annos liquet ex sequentibus, et demonstrat Mendoza.

Quarto ergo genuine, *τὸ duobus annis regnavit*, junge cum sequentibus, *et elegit tria millia*, q. d. ait Genebr. anno mundi 3106. *Cum*, inquit, *Saul regnasset duobus annis, elegit sibi tria millia, nempe duobus primis regni annis, sat habuit vitare invidiam, et se adversus malignas linguas modestia et auctoritate Samuelis tueri. Postea dum se satis confirmasset, cœpit more regio sese stipare satellitibus. Non quod alioqui*

duobus tantum annis regnarit. Sic et Torniellus, Baradas, Abulensis, Hugo, Dionysius et Mendoza.

Quæres, quot annis regnarit Saul? Respondent aliqui per 40. annos; hoc enim videtur asserere Paulus, Actorum 13. 21. Ita Auctor apud S. Hieronymum in Quæst. Hebr. Serarius in lib. 3. Reg. 6. Proposit. 2. et Melchior Canus, loco superius citato. Verum cæteri omnes censent Paulum, illis 40. annis quos assignat Sauli, complecti quoque annos Samuelis, quibus ipse præfuit. Ita Eusebius, Josephus, Severus Sulpitius, Beda, Freculphus, Torniellus, Bellarminus, Gordonus, Genebr. Gerardus Mercator et alii in suis Chronicis, Lyranus et Abulensis hic, S. Augustinus, lib. 17. de Civitate c. 7. Ribera, lib. 1. de Templo cap. 1. Pineda, lib. 8. de rebus Salom. c. 2. num. 2. Lorinus in cap. 13. Actorum. Porro hos 40. annos varii varie inter Saulem et Samuelem partiuntur. Nam Clemens Alexandr. lib. 1. Strom. c. 11. Sauli cum Samuele tribuit annos 27. deinde mortuo Samuele, soli Sauli alios viginti; sic universim fierent anni 47. cum Apostolus dumtaxat 40. assignet. Rursum, Josephus, lib. 6. de Antiq. c. 14. ait, *Samuelem solum præfuisse Reipublicæ annis 12. deinde cum Saule annis 18. Saulem vero post mortem Samuelis annis 20.* ut habet idem Josephus in fine ejusdem libri sexti, et iterum lib. 10. cap. 11. In textu tamen Græco libri sexti habet annos viginti duos, sicut et Zonaras, qui Josephum de more sequitur. Verum sic fierent anni 52. cum fuerint tantum 40. ut dixi. Alii Samueli dant annos 30. Sauli 10. Alii aliter. Verius Salianus et alii censent Samuelem solum præfuisse Israeli per annos 22. deinde creato rege Saule cum eo præfuisse annis sedecim; mortuo vero Samuele, solum Saulem regnasse biennio dumtaxat. Junge enim hos annos, et invenies 40. Hic computus confirmatur ex eo quod Arca capta a Philisthæis in morte Heli, indeque post septem menses reducta in Cariathiarim, ibi manserit per 20. annos, quibus, jam mortuo Heli, præerat ejus successor Samuel, ut patet c. 7. 2. ac deinde nonnulla Samuelis et filiorum ejus gesta recensentur usque ad creationem regis Saulis quæ biennium facile requirunt.

Adde, quod Scriptura cap. 8. ait, Samuelem valde senem pro se filios suos constituisse Judices. Atqui natus est, inquiunt nonnulli, Samuel judicante Heli sub annum ejus quartum; Heli autem judicavit 40. annis. Adde 20. annos Samuelis quibus Arca fuit in Cariathiarim, ac deme 4. annos Heli ante natum Samuelem, habebis annos Samuelis 56. quæ non est tanta senectus, quanta a Scriptura tribuitur Samueli. Ergo pluribus annis judicavit Samuel; ac facile fuit sexagiota annorum, cum præ senio filios constituit Judices. Quare ipse tunc 22. annos videtur explesse in principatu, ac natus Heli anno secundo; sic enim additis hisce quatuor annis, conflabuntur Samuelis anni 60. quæ justa est ejus senectus. Ita Salianus.

2. Et elegit sibi Saul tria millia de Israel.] Quæres: Quando illa elegit? Respondent Abulensis et Cajetanus anno primo regni sui, postquam cecidit Naas, et regnum innovavit Galgalis, c. 11. v. 15. Melius Beda, Hugo, Dionysius, Genebrardus, Pineda loco citato. Mendoza et alii id Saulem fecisse censent anno secundo regni, scilicet postquam *duobus annis regnavit*, uti præcessit; eo enim hæc verba pertinent: unde Vatablus vertit: *tum elegit*. Causam cur elegerit dedi v. 1. cui adde Saulem elegisse hæc tria millia, ut irruentibus more suo repente Philisthinis, Ammonitis, aliisque hostibus vicinis, haberet ea ad manum quæ illis statim opponeret ne Israelis agros urbesque vastarent.

Addunt nonnulli Saulem post biennium regni, a primaria innocentia et fiducia in Deum defecisse; ideoque ad humana præsidia respexisse, et hæc tria millia conscripsisse; verum defectus et lapsus Saulis postea contigit, ut audiemus v. 10.

Mystice, Beda per *tria millia*, accipit tres virtutes Theologicas, quæ nos contra omnes tentationes et hostes defendunt. *Populus fidelium*, inquit, *sibi de Israel tria millia elegit; quia dum unitati fidei, sociandam spem et dilectionem cognoverit, mox sibi Doctores, qui eamdem fidem, spem et charitatem diligentius se suosque doceant, atque ab hostis irruptione tutentur, elegit.* Divus Gregorius refert ad tres Ecclesiæ status: *Tria*, inquit, *millia esse perhibentur; quia in summa perfectionis facie, virgines proferunt, juxta quos, et continentes et veritatis defensores ponunt: dum enim exemplo virginum ad summam incorruptionis alios accendunt, dum continentium vitæ, alios a sæculi corruptionibus auferunt; dum humilium debilitatem per auxilia potentium defendunt; contra hostes sanctæ Ecclesiæ boni Doctores quasi cum tribus electorum virorum millibus veniunt.*

Porro solerter S. Gregorius urget τὸ *tria millia virorum*, quod habent Septuaginta. *Quia prædicatores*, inquit, *veritatis, ad defensionem sanctæ Ecclesiæ, non infirmos et debiles, sed robustos et validos bellatores ducunt.* Et paulo post: *Viri*, inquit, *dicuntur pro fortitudine; de Israel esse referuntur, pro divina contemplatione. Israel*, enim Hebr. idem est quod *videns Deum* aut potius, *prævalens Deo.*

Cum Saul duo millia in Machmas.] *Machmas*, ait Adrichom. *Magmas, et Megmas civitas magno satis, cujus multa in Scripturis mentio, terminus tribus Ephraim contra Austrum. In hac Jonathas Machabæus habitavit; atque hic B. Virgo percepit puerum Jesum non esse in comitatu, sed remansisse in Jerusalem; quamobrem regressa est in Jerusalem ad quærendum eum. Usque hodie, ait Hieronymus, ostenditur vicus grandis in finibus Æliæ, antiquum nomen retinens, ab ea novem millibus distans juxta villam Rama. Nunc Byro dicitur, et est in dominio fratrum militiæ templi ut Brocard. et Breid. tradunt.*

Mystice, S. Greg. *Machmas*, inquit, *id est, humilitas, quid aliud quam continentium ruborem significat? Nam dum præterita carnis oblectamenta recolunt, erubescunt.* Et paulo post: *Dum recolunt quales fuerunt in sæculo, superbire non possunt de eo, quod magnos se vident esse in Deo.*

Jam *Bethel*, id est, *domus Dei*, est Ecclesia, quam sancti præsules, et prædicatores, contra dæmonum et tyrannorum incursus, quasi validi bellatores propugnant, ait S. Gregorius.

Mille autem cum Jonatha in Gabaa Benjamin.] *Jonathas*, Hebr. idem est quod *columbæ donum*; unde puritatem porosque denotat, qui in *Gobaa*, id est, *in colle sanctitatis* degunt. Audi Bedam: *Jonathas, columbæ donum, institutor virginum dicitur; quia incomparabili gratia Spiritus Sancti efficitur, ut a manentibus in carne, carnis corruptio nesciatur. Bene et in sublimi virgines esse dicuntur, quia quod naturam humanam*

supergreditur, in altissimo virtutum culmine situm est. Unde et virgo ille dilectus Jesu, locum virginum insinuans ait: Vidi supra montem Sion Agnum stantem, et cum eo centum quadraginta quatuor millia, etc. Virgines enim sunt. Apocal. 14. v. 1. *In monte quidem esse cum Agno dicuntur, quia per meritum incorruptionis, quo a terrenis et carnalibus delectationibus, se dividunt in suprema Redemptoris gloria sublimantur.*

Porro cæterum populum remisit unumquemque in tabernacula sua.] Mystice S. Gregor. *In tabernacula*, inquit, *sua cætera plebs remittitur, ne de altioris vitæ temeritate damnetur, et velut debilis, et infirma in bello pereat, dum altæ conversationis fidem spondet, quæ altæ virtutis robur non habet.*

3. Et percussit Jonathas stationem Philisthinorum, quæ erat in Gabaa.] *Gabaa*, erat patria et sedes Saulis ac Jonathæ, ideoque Jonathas juvenis animosus et audax illico ex ea exturbavit Philisthinorum stationem, id est, ut Sept. Aquila et Theod. vertunt ὑπόστημα, id est, *præsidium*. Philisthæi enim tempore Samsonis et postea dominantes Hebræis, ut eos sub jugo continerent, ne rebellare auderent, locis Judææ altioribus et munitioribus (qualis erat Gabaa erigebant arces, sive loca munita, quæ vallo cingebant (Itali vocant *fortezze*) in quibus constituebant milites præsidiarios; ideoque illa vocabant *stationes*, sive *præsidia militum*. Ita Joseph. Theod. Procop. Abulens. Cajetan. Dion. et alii. Chald. vertit: *Percussit Jonathas plantationem Philisthinorum;* hæ enim stationes erant quasi *plantationes* non arborum, sed hominum et militum: unde etiamnum Angli, dum Anglorum suorum colonias in Hyberniam traducunt, dicunt se in ea facere plantationem.

Quæres: Quibus armis Jonathas percussit Philisthæos? Nam ferrea eis ademerant Philisthæi, ut patet v. 19. Resp. arma priscorum erant brachia: *Nam pugnis rem agebant, a quibus pugna dicitur. Inter ipsos adversarios*, inquit Cassiodorus l. 1. c. 30. *non erant prius armata certamina, sed pugnisse, quamvis fervida lacessebat intentio, unde et pugna nomen accepit.* Hinc Lucret. l. 4. p. 188.

> Arma antiqua, manus, ungues, etc.

Postea Belus ferreum gladium primus produxit, a quo et bellum placuit nominari. Ante Belum utebantur fundis, arcubus, baculis, fustibus, perticis, sudibus præustis. Audi Virgilium. 7. Æneid.

> Hic torre armatus obusto;
> Stipitis hic gravidi nodis, quod cuique repertum
> Rimanti, telum ira facit.

Et paulo post:

> Stipitibus duris agitur, sudibusque præustis.

Potuit quoque Jonathas ignem in stationem injicere, itaque eam comburere: potuit insuper incautos vel dormientes Philisthæos noctu invadere, eorumque arma occupare, iisque ipsosmet obtruncare.

Mystice, S. Gregor. *Jonathas*, inquit, *stationem Philisthinorum percutit, quia electa virginitas de carne, continentiæ arce sublimata, motus turpes exstinguit. Bene autem statio Philisthinorum dicitur: quia in corpore virginali, carnales motus non habent requiem delectationis, sed statum certaminis. Stant quippe, quia impugnant: sed requiescere non possunt, quia mentem sanctam minime oblectant.*

Quod cum audissent Philisthiim,] id est, Philisthini non jam cæsi a Jonatha, sed cæteri qui in Judæa degebant. Aliqui subaudiunt: *conturbati sunt;* ita S. Hieron. Hugo et Cajet. sed id licet verum sit, non tamen est necesse hic supplere; nam sensus expletur per id quod subditur: *Saul cecinit*, quasi dicat: Cum audissent Philisthini suorum stragem factam a Jonatha, ideoque consternarentur; Saul misit circumquaque buccinatores, qui insonantes buccina, undique convocarent Hebræos, ut Philisthæos hac clade consternatos invaderent et mactarent. Ita Abul. Dion. et alii. Audi S. Hieron. in Quæst. *Hæc buccina signum victoriæ et exhortationis fuit, ut audirent et noscerent Hebræi conturbatos et superatos esse Philisthæos.* D. Gregor. *Buccina*, inquit, *canere est, et victoriam nuntiare, et exemplo victorum, aliorum mentes ad spiritualis belli propositum excitare.*

Mystice S. Gregor. *Jonathas, stationem Philisthinorum percussit; sed Saul tuba canens se percussisse perhibuit; quia, nimirum, electorum Prædicatorum triumphis adscribitur, quod a subditis occulti adversarii superantur.*

4. Audiant Hebræi] cæsa esse castra Philisthinorum, seque hac buccina evocari ad cœptam victoriam prosequendam, ut plane Philisthæos e nostra Judæa ejiciamus. Septuag. pro עברים *ibrim*, id est, *Hebræi*, legentes, עבדים *abadim*, id est, *servi*, vertunt: *inobedientes fuerunt servi.*

Et erexit se Israel adversus Philisthiim.] Hebr. *et fœtidus* (id est, odibilis, exosus) *factus est Israel in Philisthiim;* Vatabl. *Palæstini abhorrebant ab Israelitis, tamquam a re male olente et putida.* Cajetan. *Fastidierunt Israelem Palæstini.* Noster sensum reddidit. Ideo enim *fœtidus*, id est, odibilis, *Palæstinis erat Israel;* quia contra eos *se erexerat*, eisque rebellaverat. Unde Sept. vertunt: *Et contempsit Israel Philisthiim.*

Porro, Septuaginta Romæ correcti habent: *Et puduit Israel in alienigenas;* unde aptius ex Hebræis vertas: *Et fœtorem contraxit Israel a Philisthiim*, hoc est, fœtuere Palæstini Israelitis; Palæstini fuerunt Israelitis fœtori, id est, pudori et abominationi; fœtuit et puduit Israelitas, quod tam imbellibus et vilibus Philisthinis servirent, quodque jugum eorum tam inerme et vile non excuterent. Quare indignitate hac et pudore excitati, animos erexerunt, ut eos e finibus suis ejicerent.

Denique mihi magna suspicio est Nostrum pro נבאש *nibas*, id est, *fœtuit*, putidus fuit, legisse נכעש *nichas* (litteræ enim utrimque sunt similes) id est *iratus est*, excanduit, sprevit, abominatus est; sic enim videtur legisse Chald. nam vertit: *Et concitatus est Israel in Philisthæos.* Et Septuag. *Contempsit*, inquiunt, *Israel Philisthiim.* Irati enim sunt, et excanduerunt Israelitæ, quod tam diu tolerassent jugum et tyrannidem Philisthinorum, cum viderent eos tam facile a Jonatha cæsos. Quare ira hac excitati erexerunt animos, et in prælium contra eos convolarunt. Ira enim est cos fortitudinis. Unde milites præliaturi acuunt iras in hostem, ut contra eum generose decertent, eumque prosternant.

Clamavit ergo populus post Saul in Galgala,]

Dicendo: Sequamur Saulem regem nostrum ad prælium contra Philisthæos, sæptam ejus de illis victoriam, cum eo communibus animis et viribus prosequamur, eliminemus Philisthæos e terra Israel. Sic enim milites Godeoni in prælio contra Madianitas acclamaruut: *Gladius Domini et Gedeonis*. Judic. 7. 20. Porro in *Galgala*, id factum, quia *Galgala* locus erat religiosus, ob circumcisionem a Josue cap. 5. ibidem perastam, ut pie et religiose in eodem loco invocata Dei ope ad prælium animose pergerent.

Moraliter, disce hic illud Job cap. 7. 1. *Militia est vita hominis super terram*, id de corporali militia sæpe verum, de spirituali semper. Nam Hebræi victo Naas, illiso a Philisthæis lacessiti, acrius cum eis bellum gesserunt. Unde S. Gregor. *Quoties*, inquit, *alios hostes vincimus, necesse est ut ad aliorum devincenda certamina præparemur. Omnipotens enim Deus, quia electos suos copiosius remunerat, eos semper vult in pugna consistere, ut ipsi semper possint sibi æterni muneris dona præparare*. Et inferius: *Deus*, inquit, *magna prælia permittit, quæ vincant; levia excitat, in quibus cadant: ut victoria fortium magna sit, casus innoxius; ut cadentes, se facile erigant, et eos fortia, in quibus victores steterant, non extollant*.

5. Et Philisthiim congregati sunt triginta millia curruum.] Olim enim Syri, Arabes et Asiatici e curribus depugnabant. Mystice, Beda, *Crescente*, inquit, *in bonis ardore virtutis agendæ, crescit et in immundis spiritibus ardor ejusdem impediendæ ac refringendæ virtutis; qui videntes fidelium contra se animos erectos, hos colles, insidiarum deceptionumque variarum sopiis expugnare contendunt*.

6. Absconderunt se in speluncis,] quibus abundat Judæa, teste Josepho l. 1. de bello c. 12. Unde et David fugiens Saulem abdidit se in spelunca. 1. Reg. 24. et Josue 10. occidit quinque reges latentes in spelunca.

In abditis.] Hebr. et Chald. *in munitionibus*; Vatabl. *inter spineta*; Cajetanus, *in scissuris montium*. Abulensis explicat, hæc *abdita*, esse loca secreta tam urbium, quam domorum. Tales sunt Romæ cryptæ et cœmeteria S. Priscillæ, S. Sebastiani, S. Laurentii, S. Pancratii, etc. In quibus tempore persecutionum se abdebant Christiani, quæ ego sæpius subintrans, vidi subterraneam civitatem et Romam, vidi et obstupui. Mystice Dionys. Carth. *Sic*, inquit, *aliqui Christiani cernentes se undique a diabolo, mundo et carne tentari, in foramine petræ, in fossa humo, id est, in Christi vulneribus, et in Dominicæ passionis memoria salubriter se occultant; et in proprio humiliationis profundo se celant, atque in tantum parvi pendunt, et quasi nihil se reputant quod a dæmonibus nequeunt tangi*. Et Beda: *Cum viderint*, inquit, *fideles antiqui hostis insidias, etc. Præsidia mox necesse est lectionum spiritualium, jejuniorum, eleemosynarum, orationum, cæterarumque virtutum, quibus defendantur, adeant, abscondanturque in eis a contradictione linguarum; ut pater, qui videt in abscondito, misereatur et adjuvet*.

7. Hebræi autem transierunt Jordanem.] Est paranomasia in Hebr. עברים *ibrim*, id est, *Hebræi*, et עברו *aberu*, jam est *transierunt*; עברי *ibri* enim, id est, *Hebræus*, dicitur ab עבר *abar*, id est, *transivit*, eo quod Abraham veniens ex Chaldæa in Palæstinam transierit Euphratem, ut dixi Genes. 14. 13. ubi Abraham vocatur *Hebræus*, id est, *transitor* Euphratis, indeque ejus posteri vocati sunt *Hebræi*. Sicut Romæ omnes Germani, Galli, Hispani, etc. vocantur: *Transmontani*, sive *Transalpini*.

Probabiliter censet Abulens. hos Hebræos qui transieruut Jordanem fuisse Rubenitas, Gaditas et Manassenses, qui trans Jordanem habitabant. q. d. Hi audito adventu Philisthinorum ex Galgalis, transito Jordane, domum redierunt, quasi suo Jordane tuti, et a Palæstina separati.

Addit Auctor Quæst. apud S. Hieron. ac sanctus Gregor. Rabanus, Hugo Victor. et alii, eos ad Philisthæos transfugisse; id enim innui videtur vers. 21. cap. 14. licet id negent Lyran. Abulensis et Dionysius.

8. Et expectavit septem diebus juxta placitum (id est, constitutum ei decretum) Samuelis.] Jusserat Samuel Sauli c. 10. ut, ingruente hoste vel periculo, iret in Galgala, ibique nuntio ad se misso, suum adventum præstolaretur per septem dies integros; ut, invocato Deo, ab ipso audiret quid agendum foret. Paruit Saul, misitque nuntium ad Samuelem, ejusque adventum exspectavit per septem dies; sed septimo die inchoato, et necdum exacto, videns populum metu Philisthinorum diffluere; non exspectato ulterius Samuele, sacrificium obtulit, ut Deo propitiato, ab eo disceret quid facto foret opus, ab eoque robur ad præliandum acciperet. Atque hac in re peccavit, quod scilicet non exspectarit finem diei septimæ, uti jusserat Samuel. Nam ante ejus finem Samuel advenit, qui videns Saulem sacrificasse, acriter eum de inobedientia reprehendit. Ita S. Gregor. Lyran. Abulens. Cajetan. Serarius. Audi S. Gregor. *Idcirco per inobedientiam cecidit, quia integris septem diebus sicut jussus fuerat non exspectavit*. Et postea: *Ecce septem diebus prophetam sustinuit, sed dum præstolari sum in fine diei desiit, gloriam tantæ dignitatis amisit*.

Minus recte ergo nonnulli Saulem excusant, quod integros septem dies Samuelem exspectarit; sed quod non recte eos computarit; computasse enim eos a die, qua misit nuntium ad Samuelem accersendum; cum a postero die eos computare debuisset.

9. Et obtulit holocaustum.] Putant aliqui Saulem per se sacrificasse, ideoque regno privatum esse. Graviter ergo peccavit, quod, cum esset laicus, sacerdotalem functionem usurpare præsumpserit; sicut fecit Ozias rex thurificando, ideoque a Deo percussus est lepra, 2. Paral. 26. 16. Ita Rupert. Lyran. Dion. et favet Josephus. Addit R. Levi Saulem hæc sacrificia obtulisse, ut a Deo spiritum prophetiæ impetraret, quod deinceps sine Samuele regeretur. Unde et a Tertulliano l. 2. contra Marc. c. 23. vocatur, *despector Samuelis prophetæ*.

Verum nil tale indicat Script. alioqui enim hoc illi exprobrasset Samuel acerrime; atque habebat Saul sacerdotes in castris, per quos sacrificia offerre poterat: cur ergo illud sibi vindicaret, sciens id a Deo vetitum? Ita Abulensis, Serarius, Sanchez et alii.

10. Cumque complesset offerre holocaustum, ecce Samuel veniebat.] Vide quid faciet præcipitatio et impatientia. Si vel ad horam exspectasset Saul, ecce Samuel aderat pro eo sacrificaturus, et Deum consulturus. Jam autem defectu patientiæ et perseverantiæ horariæ, temporale regnum amisit, ac

paulatim eo decidit, ut tandem amitteret quoque æternum. Volebat enim Deus ut Saul dirigeretur a Samuele, ac rex a sacerdote et propheta, ut doceret temporalem potestatem et principatum debere dirigi a spirituali et Ecclesiastica. Unde S. Ignatius epist. 6. ad Magnes. *Saul*, inquit, *honore privatur regio, non expectans summum sacerdotem Samuelem: oportet itaque et nos revereri præstantiores; decetque non modo vocari Christianos, sed esse. Nec enim dici, sed esse, beatos facit. Si qui Episcopum appellant et sine eo omnia faciunt; hujusmodi dicet ipse, qui verus et primus Episcopus est: Quid me vocatis, Domine, et non facitis quæ dico? Tales enim non bona conscientia mihi præditi esse videntur, sed esse simulatores et personati.*

ET EGRESSUS EST SAUL OBVIAM EI.] Causas dat Dion. *Honoravit*, inquit, *Samuelem propter ejus senectutem et sanctitatem, prohetalemque gratiam; et quoniam ante eum Judex fuerat populi, et suis orationibus ac meritis multa bona a Deo obtinuit populo; sed et hac vice speravit juvari per Samuelem.*

11. ET TU NON VENERAS JUXTA PLACITOS DIES.] Hebr. *ad statutos dies*, quibus scilicet te venturum promiseras et constitueras, sive *ad constitutum diem*, quem nimirum constituere tibi placuit. Hinc putant aliqui Saulem expectasse Samuelem per septem dies integros, sed male eos computasse, ut dixi v. 8. Melius alii dicunt banc excusationem ab eo obtendi, quod expectarit usque ad septimum diem inchoatum, sed non perfectum. Quasi dicat: Exspectavi te usque ad septimum diem, et videns te non venire juxta tua promissa, putabam te non venturum, ideoque instante boste, et dilabente exercitu, obtuli bolocaustum, ut Deum mihi facerem propitium. Auxit peccatum Saul, quod culpam non agnoverit et veniam petierit, sed illam excusarit, et quasi in ipsum Samuelem retorserit. Causam dat S. Gregor. *Quia*, inquit, *ex radice superbiæ, ipsa culpa inobedientiæ nascitur, solent inobedientes reatus sui magnitudinem audire, sed non humiliter confitendo satisfacere. Nam, cum sublimes videri appetunt, lapsus suos ostendere dedignantur, et ideo dum excusationes proferunt, justitiam prætendunt, quia opporere peccatores erubescunt.*

Porro quam grave sit et exosum Deo culpam excusare docet S. Bern. tract. de præcepto et dispens. loquens de Adæ peccato et excusatione: *Antiqua illa*, inquit, *tam nota, et tam noxia prævaricatio, facile ut creditur indulgentiam consequeretur, dummodo confessio, et non defensio sequeretur. Neque enim tantum nocuit simplicis actionis, quamvis ex deliberatione, transgressio, quantum adjunctæ excusationis, cum præmeditatione obstinatio.*

12. NECESSITATE COMPULSUS.] *Saul*, inquit Dion. *mendose se excusavit: quia non erat necessitas vera, absoluta, sufficiens, talisque usurpata oblatio fuit magis offensiva Dei, quam placativa.* De hoc enim sacrificio dici potest, quod D. Bern. serm. 24. in Cant. dixit de sacrificio Caini: *Munus*, inquit, *mortuum offers Deo, sed peccas.*

13. DIXITQUE SAMUEL AD SAUL: STULTE EGISTI (Hebr. נסכלת *niscalta*, id est, *stultus factus es*) NEC CUSTODISTI MANDATA DOMINI DEI TUI, QUÆ PRÆCEPIT TIBI,] ut scilicet exspectares meum adventum per septem integros dies, ac per me sacrificares, et consuleres Deum, uti tibi Deus per me præceperat. Ita Angelom. Abulens. Cajet. et alii. Stultissimum enim est mandatis Dei non obedire; itaque ejus offensam, iram et vindictam in se provocare. Singula verba habent auxesim et emphasim peccatum Saulis aggravantem. Nam et solerter expendit S. Gregor. *Ausus magnæ transgressionis esset, si ille, cujus mandata despicis, tantum Dominus tuus, non etiam Deus existeret. Quantum ergo est quod committitur, cum Dei, ac Domini mandata negliguntur.*

Secundo urget S. Gregor. τὸ *Dei tui*, quasi dicat: *Ejus præceptum contempsisti, qui dum te de imo extulit; dum super alios te constituit; dum Regem fecit; per impositionem tantorum munerum velut specialiter tuus fuit.*

Tertio premit τὸ *quæ præcepit* non omnibus generatim, sed *tibi* speciatim, quasi dicat: *Illa Dei, et Domini tui mandata contempsisti, quæ non velut communia omnibus; sed velut propria, et soli tibi singulariter credita, observare debuisti.*

Tropolog. S. Chrysost. ostendit peccatorem esse *stultum*, quia ex homine rationali se facit quasi bestiam irrationalem. Audi eum hom. 12. in Genes. *Homo, mansuetum animal et rationale, mores suos in ferinos vertit. Idcirco Scriptura interdum canes vocat, ob impudentiam. Isaiæ 59. v. 10. equos ob libidinem. Jerem. 5. v. 8. asinos, ob stupiditatem et ruditatem. Psal. 48. v. 13. leones et pardos, ob rapacitatem et habendi aviditatem. Oseæ 13. v. 7. et 8. aspides ob fraudulentiam. Psal. 13. v. 3. serpentes et viperas, ob latens venenum et malitiam. Psal. 139. v. 4. et Matth. 3. v. 7. et alia affectionibus respondentia nomina imponit, ut sic vel tandem confusi ad suam aliquando redeant nobilitatem, et suo generi confœderentur.*

QUOD SI NON FECISSES, JAM NUNC PRÆPARASSET DOMINUS REGNUM TUUM SUPER ISRAEL IN SEMPITERNUM.] *Præparasset*. Hebr. הכין *hechin*, id est, *firmasset, stabilivisset*. Sic sæpe in Script. *Præparare*, sumitur pro *confirmare*, ut Psalm. 88. *In æternum præparabo semen suum*, id est, confirmabo posteris tuis regnum, ut in eo continua generationum serie tibi succedant. *In sempiternum*, non absolute, sed respective: quamdiu scilicet duravit respub. et regnum Israelis. Dices: Quomodo hæc sententia concordat cum illa Genes. c. 49. 10. *Non auferetur sceptrum de Juda:* ibi enim Deus promittit regnum perpetuum Judæ; bic vero Sauli, qui non erat e tribu Juda, sed Benjamin? Respond. Deus primo decreverat Sauli et posteris ejus perpetuare regnum, si illi per omnia sibi fuissent obedientes: verum quia prævidebat id Saulem non facturum, binc decrevit ab eo transferre sceptrum ad Judam et Davidem. Propbetia ergo illa Jacobi de regno Judæ, præsupponit prævisionem culpæ et rejectionis Saulis, licet post aliquot sæcula futuræ. Huc enim evincit bæc Samuelis de regno Saulis continuando assertio.

14. SED NEQUAQUAM REGNUM TUUM ULTRA CONSURGET,] ut post te in filios tuos transeat: transibit enim ad Davidem. Nam alioqui Saul non fuit privatus regno: imo tota vita sua mansit rex, sed eo moriente Deus regnum a filiis Saulis transtulit ad Davidem. Unde ex boc loco evinci non potest Saulem bic peccasse mortaliter, eo quod privatus sit regno: poterat enim Deus sine omni ejus culpa regnum ab ejus

posteris transferre ad Davidem. Ergo multo magis id facere poterat ab venialem ejus culpam; quia scilicet non plene obediebat Deo et Samueli. Sic *Angelus*, id est Episcopus *Ephesi*, puta S. Timotheus audivit a Christo Apoc. 2. 4. *charitatem tuam primam reliquisti, etc. Prima opera fac. Sin autem, venio tibi, et movebo candelabrum tuum de loco suo*; hoc est, amoveho te a tuo candelabro, id est, privabo te tuo Episcopatu. Vide ibi dicta.

Apposite ergo privatur Saul regno, quia Deo regi suo, a quo rex erat constitutus, non obedivit. Sic vice-rex officio spoliatur, si regi suo non obtemperet. Homo ergo, *ut possit imperare, debet Deo esse subjectus*, ait sanctus Ambrosius in Psal. 118. serm. 10. Et sanctus Augustinus in Psalmum 143. ad illa: *Qui docet manus meas ad prælium. Expedit*, inquit, *ut ille, qui sibi subjici vult quod est inferius, se subjiciat superiori suo. Agnosce ordinem. Tu Deo, tibi caro; quid justius? quid pulchrius? Tu majori, minor tibi: servi tu ei, qui fecit te ut tibi serviat, quod factum est propter te. Si autem contemnis tu servire Deo, numquam efficies ut tibi caro. Qui non obtemperas Domino, torqueris a servo.*

Et sanctus Gregorius libro 1. Dialogorum cap. 1. *Usus quidem*, inquit, *rectæ conversationis est, ut præesse non audeat, qui subesse non didicerit: nec obedientiam subjectis imperet, quam Prælatis non novit exhibere.*

QUÆSIVIT DOMINUS SIBI VIRUM JUXTA COR SUUM,] scilicet juxta suum gustum et votum, juxta suum placitum et desiderium; qui scilicet *cor*, id est, *mentem et voluntatem suam*: plane et plene conformet *cordi*, id est, *menti et voluntati suæ; qui* scilicet *faciat omnes voluntates meas*, ut explicat S. Paulus Actor. 13. 22. Hic est David: quod enim vult cor meum, hoc vult et cor Davidis, ac proinde in eo *cor*, id est, *mens mea* se plane oblectat et conquiescit: cum in te, *o* Saul, non conquieverit, eo quod mea præcepta non plene, sed ex parte dumtaxat expleveris. Ita S. Gregor. *Per Dei cor*, inquit, *in sacro eloquio, intima ejus voluntas designatur. Juxta eam vero sumus, quando hanc et per intellectum agnoscimus, et per amorem custodimus.* Et paulo post: *Potest*, inquit, *intelligi vir, pro fortitudine, secundum cor Dei, pro interna charitate. Quando igitur necessitas exigit, ad curam sanctæ Ecclesiæ quæratur vir, ut sit conversatione fortis: quæratur secundum cor Dei, ut per affectum magni amoris quasi unitus sit divinæ voluntati.* Et inferius: *Ideo eum quæsivit, quia tu juxta cor suum esse noluisti.* Unde merito exclamat S. Chrysostom. hom. de Davide et Goliath: *O beatum Davidis sanctissimi meritum, quod laudat Deus, prædicat Dominus, Judex præfert summus: dum enim David sanctissimus, homo secundum cor Dei, quidquid Deus cogitat, gerit; quidquid mente concipit, perficit; dum, inquam, David cordi Dei cor proprium jungit, et menti ejus, mentem suam adnectit; hoc est, ut quæ vult Deus, velit; et quæ non vult, similiter nolit: sic eum Dominus individuo amore et conjuncta charitate dilexit.*

Hinc morale dogma utilissimum et sanctissimum elicit B. Petrus Damiani libr. 5. epist. 3. quæ in ordine est 72. *Unum*, inquit, *est, quod mens cujusque fidelis debet solerter attendere et intra semetipsam sollicita semper inquisitione versare, scilicet, utrum placeat Deo, quod agit, et an ejus vita Deus, vel operibus delectetur. Quid enim prodest, quidquid homo faciat, si hoc non placeat Deo? sic de David dicitur: Quæsivit sibi Deus virum juxta cor suum. Nam, si nunc Conditor non delectatur in homine, homo postmodum delectari non poterit in Conditore.*

Porro S. Hilar. in Psalm. 53. et S. Bern. serm. 34. in Cant. docent Davidem maxime fuisse *virum secundum cor Dei*, eo quod in inimicos fuerit adeo benevolus. Sic et S. Dion. epist. 8. ad Demophilum: *Quid*, inquit, *Davidem illum Dei parentem, fecit divina amicitia dignum? nempe, cum esset bonus atque in hostes benignus: Inveni, inquit ille summe bonus ac benignitatis amator, hominem secundum cor meum.*

ET PRÆCEPIT EI DOMINUS UT ESSET DUX SUPER POPULUM SUUM.] *Præcepit*, id est, ordinavit, apud se constituit, in corde suo edixit et quasi præceptum sanxit; sed illud necdum promulgavit. Sic Deus ait Eliæ; *Corvis præcepi* id est, statui, ordinavi, *ut pascant te*. 3. Reg. 17. 4. Causam dat S. Gregor. *Ille*, inquit, *aliis utiliter præcipit, qui obedire Deo perfecte jam novit; qui solum hoc præcipit, quod ex consilio procedit intimæ veritatis.*

Addit S. Gregor. Prælatum non debere ambire imperium, sed ad illud præcepto quasi cogi. *Quia*, inquit, *electi viri ad honorem primatus non ex ambitione veniunt, sed coacti perducuntur, bene dictum; et præcepit ei ut esset dux, quasi dicat: In honorem prælationis, non per ambitionem subiit, sed coactus ascendit.* Deinde jubens ut ad publicum honorem perfectissimus quisquis diligenter quæratur, subjicit: *Præcipiatur ei ut sit dux; quatenus sublimitatis ordinem conscendere ex cupiditate non ambiat; sed ex humilitate pertimescat, sic que sibi humilis metuat, ut subdi præcepto Dei devotius agnoscat.*

EO QUOD NON SERVAVERIS QUÆ PRÆCEPIT DOMINUS.] Tota ergo causa, cur Deus a Saulis stirpe abstulerit regnum, fuit, quod Saul non plane et plene accommodasset cor et voluntatem suam, cordi et voluntati Dei, quam ei explicuerat Samuel, ut scilicet se exspectaret, et per se sacrificaret, Deumque consuleret. Volebat enim Deus ut Saul honoraret Samuelem, quasi suum sacerdotem et prophetam; ut is internuntius esset inter Saulem et Deum: sicut Deus jusserat Josue nil agere, nisi ex Eleazari pontificis consilio et oraculo. Num. 34. 13.

Moraliter, disce hic primo quam plene et perfecte Deus, ut omnium Dominus, sibi suisque velit obediri ad litteram, sine excusatione et interpretatione. Unde tam graviter punivit Saulem, qui id non fecit: eo quod ipse esset primus rex Israelis a se constitutus, privando eum regno; ut David et cæteri deinde reges ejus exemplo saperent, discerentque Deo et Pontifici per omnia plene obedire.

Sic primus homo, Adam, comedens pomum vetitum, punitus fuit morte sua et posterorum; ut illi ejus exemplo discerent Deo plane obtemperare. Sic primus angelus Lucifer, nolens Deo se humiliare et obedire, cecidit in tartara. Vide ergo hic quam primatus sit periculosus; disceque eum non ambire. In primis enim Deus statuit exempla posterorum: quare primos vult esse exactos, ut sint speculum sequenti-

bus; speculum, inquam, virtutis, aut castigationis suæ. Nam ut ait Poeta:

> Principiis obsta, sero medicina paratur,
> Cum mala per longas invaluere moras.

Non ergo primo loco, at *medio tutissimus ibis.* Primogenitus Abrahæ Ismael, vexans juniorem Isaac, domo Abrahæ expulsus fuit. Primogenitus Isaac fuit Esau, qui jure primogenituræ spoliatus est a fratre Jacobo. Primogenitus Jacobi fuit Ruben, qui, ob incestum, gradu suo dejectus est. Primogenitus Adæ fuit Cain, qui Abelem fratrem occidens, factus est vagus et profugus. Primogenitus Davidis fuit Ammon, qui ob incestum cum sorore sua Thamar, ab Absalone fratre occisus occubuit. 2. Reg. 23. 21. et sequentibus.

Sic primatus Ecclesiasticus, sive pontificatus, est *onus onerum,* ait sanctus Leo, et ex eo B. Petrus Damiani l. 1. epist. 20. qui scribens ad Cadaloum ambientem Papatum, imo Antipapam (qui se Honorium II. vocabat) *Enimvero,* inquit, *cum religiosus quisque vir subire tam laboriosæ sedis onus abhorreat, illicque vix ullis hominum precibus constitui acquiescat; cur tu onus onerum, ut sanctus Leo Papa dicebat, non modo non paras aufugere, sed ultro etiam preces et pretium offerendo, anxie te conaris intrudere?*

Sanctus Gregorius hic lib. 4. cap. 4. loquens de Saule electo in regem, et se domi abscondente: *Videat,* inquit, *sacerdos qua mente fugiendum sit culmen sanctæ Ecclesiæ, si culmen sæculi conscendere tam caute Reges fugerunt.* Ita fugit ipse S. Gregorius, seseque abscondit, donec columna ignea cœlitus proditus, raptus fuit ad pontificatum. Sic de sancto Cornelio Pontifice scribit sanctus Cyprianus l. 4. epistol. 2. *Qui Episcopatum ipsum nec postulavit, nec voluit, nec vi, ut cæteri quos arrogantiæ et superbiæ suæ tumor inflat, invasit; sed quietus et modestus, et quales esse consueverunt, qui ad hunc locum divinitus eliguntur, vim passus est, ut Episcopatum coactus exciperet.*

Porro *onus onerum,* quod subit Pontifex. Ita declarat S. Bernard. l. 2. de Consideratione ad Eugen. Pontif. *Tu es, cui claves traditæ, cui oves creditæ sunt. Sunt quidem et alii cœli janitores, et gregum pastores. Habent illi sibi assignatos greges, singuli singulos: tibi universi crediti, non uni, unus. Nec modo ovium, sed et pastorum, tu unus omnium pastor. Quod si ita est, quanta erit sarcina, quantum onus totum, ut ita dicam, orbem terrarum humeris sustinere!*

Idem lib. 4. *Te ipsum,* inquit, *considera: formam justitiæ, sanctimoniæ speculum, pietatis exemplar, assertorem veritatis, fidei defensorem, Doctorem gentium, Christianorum ducem, amicum sponsi, Cleri ordinatorem, Pastorem plebium, Magistrum insipientium, refugium oppressorum, pauperum advocatum, spem miserorum, tutorem pupillorum, judicem viduarum, oculum cæcorum, linguam mutorum, baculum senum, ultorem scelerum, malorum metum, bonorum gloriam, virgam potentum, malleum tyrannorum, regum patrem, legum moderatorem, canonum dispensatorem, sal terræ, orbis lumen, sacerdotem Altissimi, Vicarium Christi. Quis non timeat et tremat hæc audiens,* ut Pontificatus onus Angelicis humeris formidabile ambire audeat?

Denique sanctus Chrysostomus (vel quisquis est auctor) in opere imperfecto in Matthæum homil. 35. *Primatum,* inquit, *Ecclesiasticum concupiscere, neque ratio est, neque causa: quia neque justum est, neque utile. Quis enim sapiens ultro se subjicere festinat servituti, labori, dolori, et quod majus est periculo tali, ut det rationem pro omni Ecclesia, apud justum judicem, nisi forte qui nec credit judicium Dei, nec timet uti, abutens primatu suo Ecclesiastico, ut sæculari, et convertat eum in sæcularem?*

15. Surrexit autem Samuel, et ascendit de Galgalis, in Gabaa Benjamin.] Eodem pergebat Saul cum exercitu, ut sequitur; sed Samuel præcessit, et se a Saule ob culpam admissam separavit, ut se iratum ostenderet, et Saulem ad culpæ agnitionem et pœnitentiam flecteret. *Quia,* scilicet, ut ait sanctus Gregorius, *in rege quem arguerat, humilitatem pœnitentiæ, qua manere cogeretur, minime cognovit,* etc. *Rex in ministerio relinquitur, ut ipsa Prophetæ separatione corrigatur; quia plerumque quos Prædicatoris verba non corrigunt, dividi a Prædicatorum familiaritate, vel a sanctæ Ecclesiæ unitate pertimescunt. Juxta Prædicatores duri sunt, sed separati resipiscunt.*

Ivit autem Samuel in Gabaa, ut se jungeret Prophetis ibidem habitantibus, ut dictum est cap. 10. 5. cum iisque Dei laudibus vacaret, ac pro Israele oraret, ac populum cum Saule eodem pergentem ad prælium contra Philisthæos, sua saltem præsentia ad fortiter pugnandum animaret. Mystice, S. Gregor. *Quid est,* inquit, *quod de Samuele dicitur: surrexit et ascendit, nisi quod in perfectioribus viris aspicimus, qui sic nostra inquinamenta respiciunt, ut ab eis nequaquam sordidentur? sic nobis irascuntur, ut quieti intus, secreti sui alta conscendere velociter possint. Fortes namque et potentes sunt, et qui magna et fortia sua leviter ferunt, nostris infirmitatibus non gravantur.*

Et reliqui populi,] id est, e populo reliqui, τὸ enim *populi,* non est nominativus pluralis, sed genitivus singularis, ait Abulens. Hæc verba desunt in Hebr. Chald. et Septuag. Regiis et Comp. suntque obscura et implexa: sensus tamen eorum hic esse videtur, quasi dicat: Reliqui, qui cæteris metu Philisthinorum diffugientibus manserant in castris, hi cum Saule ascenderunt de Galgalis in Gabaa, quæ erat urbs sita in colle tribus Benjamin.

Obviam populo Philisthinorum hostium, qui e vicino oppido *Machmas* (ut dicitur v. sequenti) excursiones faciebant, et expugnabant eos,] scilicet Hebræos, venientes de Galgala in Gabaa. Jonathas enim expugnaverat stationem Philisthinorum in Gabaa, ut dictum est versu 3. Quare multi Hebræorum e Galgalis pergebant in Gabaa: hos e latere invadebant et cædebant Philisthini, degentes in vicina urbe *Machmas:* ut ergo hoc iter suis securum redderet Saul, cum suis contra eos ascendit; ac simul ut se cum Jonatha degente in Gabaa conjungeret; uti de facto ibi se conjunxit, ut sequitur.

17. Et egressi sunt ad prædandum de castris Philisthinorum tres cunei.] Hebr. *tria capita;* Chald. *tres turmæ;* Septuag. *tria principia;* Vatabl. *tria agmina. Cuneus* proprie est ferrum acutum, quod sensim crassescit, quo in fissuras inserto ligna finduntur. Unde illud: *Malo nodo malus quærendus est cuneus.* Hinc per

metaphoram, cuneus significat peditum multitudinem in cunei formam redactam, quæ in acie angustior et quasi acutior, deinde latior densiorque procedit, ait Vegetius lib. 2. de re milit. Unde Virgil. 12. Æneid.

Densi, cuneis se quisque coactis
Agglomerant.

19. Porro faber ferrarius non inveniebatur in omni terra Israel: caverant enim Philisthiim ne forte facerent Hebræi gladium aut lanceam,] ut eos sub suo jugo continerent, ne rebellare possent. Sic servis a Romanis olim vetita fuere arma, ne heros suos invaderent; nisi in extrema necessitate, qualis fuit post Cannensem cladem: tunc enim contra Hannibalem armarunt servos, teste Valer. Max. l. 7. c. 6. Sic adimenda esse servis arma docet Arist. 2. Pol. 1. Sic Cyrus Lydis contra se rebellantibus ademit arma, teste Justino l. 1.

Verum Deus elusit cautionem et prudentiam Philisthinorum, dum per Samuelem Hebræis dedit victoriam sine ferro et armis ferreis. Unde S. Greg. *Armati*, ait, *ab inermibus victi sunt, ut totum quod vincitur, omnipotentis Dei laudibus tribuatur.*

Mystice, *faber* est orans et meditans, qui folle discursus sui in officina ferraria, id est, in meditatione excitat ignem devotionis, et charitatis, juxta illud: *In meditatione mea exardescet ignis.* Audi F. Barth. de Martyr. Archiep. Braccarensem in insigni suo doctrinæ spiritualis compendio c. 27. p. 285. *Faber ferrarius, ignitum ferrum de igne extrahens, ictibus mollire satagit; sed antequam penitus frigescat, ad ignem redu. cit, ut iterum faciliter ignescat: sic etiam spiritus noster a fervore devotionis extractus et occupationis terrenæ ictibus percussus, ne omnino frigescat atque induretur, ad fornacem devotionis est reducendus. Nam qui studiose curant devotionem nutrire quotidie, facile conservant ac tuentur; si vero, licet paucissimis diebus, ab officio recedant, difficulter ad exercitii interioris fervorem redire solent. Quapropter illud maxime curandum est ut orationis assiduitate cor semper Deo pateat.*

Tropol. *faber ferrarius* est prædicator, præceptor, et quivis alius castigator vitiorum: hunc tollere conantur *Philisthæi*, id est, dæmones; ut homines inermes eorum tentationibus resistere nequeant. Audi B. Petrum Damiani l. 1. epist. 18. quæ ordine est 106. *Spiritualis quisquis conventus, si fraterni zeli frequenti correptione non utitur, Israeliticæ plebis mystica laborat inopia; quæ videlicet incipiente Saul regis imperio, fabrum ferrarium non habebat.* Et paulo post: *Philisthæi*, inquit, *de terra Israel fabros ferrarios tollunt: cum maligni spiritus, falsæ pietatis obtentu zelum correptionis de fratrum labiis auferunt.* Causam subjicit: *Sicut ferrum reliqua metalla fortiter edomat, ita correptionis malleus vitia delinquentium reprimit, et quasi cudendo rigidæ mentis duritiam frangit.* Ex quibus concludit: *Si de sacro conventu correptionum censura subtrahitur, disciplinæ vigor funditus enervatur, et religio tota destruitur; quia dum unusquisque propriæ sequitur voluntatis arbitrium, ad sæcularia rediens spiritualis observantiæ, violat institutum.* Deinde ad praxim cuique hoc pium dat monitum: *Unde quisquis est, cui regularis vitæ fervor inæstuat, correptiones libenter amplectitur: et tunc etiam, cum innocens est, suis reprehensionibus delectatur: non ut eum conscientia peccasse remordeat; sed quoniam hoc prodesse cæteris audientibus sperat; ut unde ipse innocens, et mundus arguitur, alii qui vel lapsi, vel lapsuri forte sunt, corrigantur.*

Nam ut ait Eccles. cap. 12. vers. 11. *Verba sapientum sicut stimuli, et quasi clavi in altum defixi quæ per magistrorum consilium data sunt a pastore uno.* Hinc et illud Jeremiæ cap. 23. vers. 29. *Numquid non verba mea sunt quasi ignis et quasi malleus conterens petram?* Sic et S. Gregorius, Eucherius, Beda, Hugo, qui et addunt dæmonem adimere fidelibus *Fabros ferrarios*, id est, bonos prædicatores, vitiorum castigatores, cum facit ut ipsi subtilia, philosophica, poetica, vana, elegantia et placentia populo prædicent, ac plausum populi quærant non planctum, ut ait S. Bernardus.

Rursum, *fabri ferrarii* sunt magistri et doctores qui docent philosophiam, rhetoricam, mathesin, poesin etc. quæ fidei et doctrinæ sacræ subserviunt, ut eam contra Hæreticos, Gentiles et impios defendant. Hos aufert Satanas, dum satagit ut Religiosi, Clerici et Sacerdotes iis non studeant, sed indueti otio torpeant inde enim orta fuit hæresis Lutheri et posterorum ejus, æque ac priscarum Hæreticorum. Ita S. Gregorius et Cyrillus, Alex. lib. 7. contra Julianum.

Denique, *arma ferrea* sunt mortificationes et pœnitentiæ, quibus concupiscentia carnis retunditur et contunditur.

21. Retusæ itaque erant acies vomerum,] quia continua oratione sulcando terram, ejus resistentia et renitentia retundebantur et hebetabantur; ac Hebræis difficile erat, ad eas acuendas, toties ire in Philisthiim.

Usque ad stimulum corrigendum,] quasi dicat: Adeo retusæ erant acies instrumentorum ruralium, ut ne exiguus quidem stimulus quo boves pungerentur, superesset, qui non esset hebetatus; ideoque corrigi et acui deberet. Ita Lyran. Aut cum Abulensi refer hæc superius ad vers. 20. *Descendebat ergo omnis Israel ad Philisthiim, ut acueret unusquisque vomerem suum et ligonem, etc. usque ad stimulum corrigendum*, q. d. Non tantum ad majora instrumenta acuenda, sed etiam ad minimos stimulos corrigendos et acuendos oportebat ire in Philisthæam; quia in Israel non erat faber, qui eos acueret.

22. Cumque venisset dies prælii, non est inventus ensis.] Populus ergo et milites sequentes Saulem armabantur arcubus, fundis (Gabaasitæ enim erant optimi fundibularii, ut patet Judic. 20. 16.) perticis, fustibus, ut dixi versu 3. hæc enim sunt arma rustica, et prisca: item ligonibus, falcibus, tridentibus, stimulis, malleis, securibus, serris, baculis sive flagellis, quibus triturantur et excutiuntur frumenta, cæterisque instrumentis rusticanis: ac forte ea igne liquando conflabant in perticas, pugiones et gladios, sed rudes et impolitos; juxta illud Virg. *Et curvæ rigidum falces conflantur in ensem.* Sic Samgar Judex vomere aratri occidit sexcentos Philisthæos. Judic. 3 31. Et Samson, carens ense, mandibula asini occidit mille viros. Judic. 15. 15. Ex quibus liquet, antiquam

fuisse hanc Philisthinorum cautionem, ne Israelitæ haberent arma et fabros ferrarios.

Excepto Saul et Jonatha.] Mystice, Dionys. Carthus. *Prælati, sit, et ejus Vicarii debent tantæ esse perfectionis, quod quantumcumque subditi spiritualibus armis priventur, et passionum immoderantiis agitentur; ipsi tamen in omni virtute, in rationis splendore, in luce sapientiæ perseverent firmissime, et mala vincant in bona suaque probitate, aliorum defectuositates reprimant, ac reforment, quoniam ipsi sunt velut mensura et regula subditorum.*

Porro Hebræi dicunt vel fingunt Sauli et Jonathæ allatos esse has enses cœlitus ab Angelis. Planius dicas ipsas hos enses occultasse, vel occulte sibi e locis vicinis comparasse.

23. Egressa est autem statio Philisthinorum, ut transcenderet in Machmas.] Jam ipsa erat *in Machmas*, ut dictum est v. 5. τὸ ergo *in Machmas*, vel referendum est ad *statio*, non ad *transcenderet*, q. d. Statio Philisthinorum, quæ erat in Machmas, transcendit Machmas, ivitque ulterius obviam Sauli et Hebræis ad præliandum cum eis; vel certe *in Machmas*, id est, *ultra Machmas*, ut vertunt Septuag. Hebr. *egressa est statio Philisthinorum ad transitum* (Chald. *vadum*) *Machmas*. Vatabl. *in ulteriorem partem, quæ erat inter Machmas et Gabaa, stationem sive præsidium transtulerunt.*

CAPUT DECIMUM QUARTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Jonathas solus cum armigero invadit castra Philisthinorum; Deus illis terrorem et perturbationem injicit; unde ipsi mutua se cæde trucidant. Audit eorum tumultum Saul, v. 19. edicitque ne quis usque ad vesperam comedat, donec hostes fugientes persequatur, et conficiat. Jonathas, edictum ignorans, mel in sylva repertum comedit, Milites defatigati et esurientes v. 32. contra legem comedunt carnem cum sanguine. Unde Saul, statuta petra, jubet ut in ea sanguinem effundant. Mox v. 36. Saul, nocte irrupturus in castra hostium, consulit Dominum; sed Dominus non respondet. Quare Saul jacit sortem, ut cujus culpa iratus sit Deus, exquirat. Sors denotat Jonatham v. 42. ille fatetur se mel comedisse. Quare a patre morti addicitur, sed populus eum liberat. Inde v. 47. Saul debellat Ammonitas, Moabitas, Idumæos, aliosque per circuitum hostes. Denique, v. 49. filii Saul recensentur.

1 Et accidit quadam die ut diceret Jonathas filius Saul ad adolescentem armigerum suum: Veni et transeamus ad stationem Philisthinorum, quæ est trans locum illum. Patri autem suo hoc ipsum non indicavit. 2. Porro Saul morabatur in extrema parte Gabaa, sub malogranato, quæ erat in Magron; et erat populus cum eo quasi sexcentorum virorum. 3. Et Achias filius Achitob fratris Ichabod filii Phinees, qui ortus fuerat ex Heli sacerdote Domini in Silo portabat ephod. Sed et populus ignorabat quo isset Jonathas. 4. Erant autem inter ascensus, per quos nitebatur Jonathas transire ad stationem Philisthinorum, eminentes petræ ex utraque parte, et quasi in modum dentium scopuli hinc et inde prærupti, nomen uni Boses, et nomen alteri Sene; 5. unus scopulus prominens ad Aquilonem ex adverso Machmas, et alter ad Meridiem contra Gabaa. 6. Dixit autem Jonathas ad adolescentem armigerum suum: Veni, transeamus ad stationem incircumcisorum horum si forte faciat Dominus pro nobis; quia non est Domino difficile salvare, vel in multis, vel in paucis. 7. Dixitque ei armiger suus: Fac omnia quæ placent animo tuo; perge quo cupis, et ero tecum ubicumque volueris. 8. Et ait Jonathas: Ecce nos transimus ad viros istos. Cumque apparuerimus eis, 9. si taliter locuti fuerint ad nos, manete donec veniamus ad vos: stemus in loco nostro, nec ascendamus ad eos. 10. Si autem dixerint: Ascendite ad nos; ascendamus, quia tradidit eos Dominus in manibus nostris; hoc erit nobis signum. 11. Apparuit igitur uterque stationi Philisthinorum; dixeruntque Philistiim: En Hebræi egrediuntur de cavernis in quibus absconditi fuerant. 12. Et locuti sunt viri de statione ad Jonatham et ad armigerum ejus, dixeruntque: Ascendite ad nos; et ostendemus vobis rem. Et ait Jonathas ad armigerum suum: Ascendamus, sequere me; tradidit enim Dominus eos in manus Israel. 13. Ascendit autem Jonathas et manibus et pedibus reptans, et armiger ejus post eum. Itaque alii cadebant ante Jonatham, alios armiger ejus interficiebat sequens eum. 14. Et facta est plaga prima, qua percussit Jonathas et

armiger ejus, quasi viginti virorum, in media parte jugeri, quam par boum in die arare consuevit. 15. Et factum est miraculum in castris, per agros; sed et omnis populus stationis eorum qui ierant ad prædandum, obstupuit, et conturbata est terra, et accidit quasi miraculum a Deo. 16. Et respexerunt speculatores Saul, qui erant in Gabaa Benjamin, et ecce multitudo prostrata, et huc illucque diffugiens. 17. Et ait Saul populo qui erat cum eo: Requirite, et videte quis abierit ex nobis. Cumque requisissent, repertum est non adesse Jonatham, et armigerum ejus. 18. Et ait Saul ad Achiam: Applica arcam Dei (erat enim ibi arca Dei in die illa cum filiis Israel). 19. Cumque loqueretur Saul ad sacerdotem, tumultus magnus exortus est in castris Philisthinorum; crescebatque paulatim, et clarius resonabat. Et ait Saul ad sacerdotem: Contrahe manum tuam. 20. Conclamavit ergo Saul, et omnis populus qui erat cum eo, et venerunt usque ad locum certaminis; et ecce versus fuerat gladius uniuscujusque ad proximum suum, et cædes magna nimis. 21. Sed et Hebræi qui fuerant cum Philisthiim heri et nudiustertius, ascenderantque cum eis in castris, reversi sunt ut essent cum Israel, qui erant cum Saul et Jonatha. 22. Omnes quoque Israelitæ qui se absconderant in monte Ephraim, audientes quod fugissent Philisthæi, sociaverunt se cum suis in prælio. Et erant cum Saul, quasi decem millia virorum. 23. Et salvavit Dominus in die illa Israel. Pugna autem pervenit usque ad Bethaven. 24. Et viri Israel sociati sunt sibi in die illa; adjuravit autem Saul populum, dicens: Maledictus vir, qui comederit panem usque ad vesperam, donec ulciscar de inimicis meis. Et non manducavit universus populus panem, 25. omneque terræ vulgus venit in saltum, in quo erat mel super faciem agri. 26. Ingressusque est itaque populus saltum, et apparuit fluens mel, nullusque applicuit manum ad os suum. Timebat enim populus juramentum. 27. Porro Jonathas non audierat, cum adjuraret pater ejus populum; extenditque summitatem virgæ quam habebat in manu, et intinxit in favum mellis; et convertit manum suam ad os suum, et illuminati sunt oculi ejus. 28. Respondensque unus de populo, ait: Jurejurando constrinxit pater tuus populum, dicens: Maledictus vir, qui comederit panem hodie (defecerat autem populus). 29. Dixitque Jonathas: Turbavit pater meus terram; vidistis quia illuminati sunt oculi mei, eo quod gustaverim paululum de melle isto. 30. Quanto magis, si comedisset populus de præda inimicorum suorum, quam reperit? nonne major plaga facta fuisset in Philisthiim? 31. Percusserunt ergo in die illa Philisthæos a Machmis usque in Aialon. Defatigatus est autem populus nimis; 32. et versus ad prædam, tulit oves, et boves, et vitulos, et mactaverunt in terra; comeditque populus cum sanguine. 33. Nuntiaverunt autem Sauli, dicentes quod populus peccasset Domino, comedens cum sanguine. Qui ait: Prævaricati estis; volvite ad me jam nunc saxum grande. 34. Et dixit Saul: Dispergimini in vulgus, et dicite eis ut adducat ad me unusquisque bovem suum et arietem, et occidite super istud, et vescimini, et non peccabitis Domino comedentes cum sanguine. Adduxit itaque omnis populus unusquisque bovem in manu sua usque ad noctem; et occiderunt ibi. 35. Ædificavit autem Saul altare Domino, tuncque primum cœpit ædificare altare Domino. 36. Et dixit Saul: Irruamus super Philisthæos nocte, et vastemus eos usque dum illucescat mane, nec relinquamus ex eis virum. Dixitque populus: Omne quod bonum videtur in oculis tuis fac. Et ait sacerdos: Accedamus huc ad Deum. 37. Et consuluit Saul Dominum: Num persequar Philisthiim? si trades eos in manus Israel? Et non respondit ei in die illa. 38. Dixitque Saul: Applicate huc universos angulos populi: et scitote et videte per quem acciderit peccatum hoc hodie. 39. Vivit Dominus salvator Israel, quia si per Jonatham filium meum factum est, absque retractatione morietur. Ad quod nullus contradixit ei de omni populo. 40. Et ait ad universum Israel: Separamini vos in partem unam, et ego cum Jonatha filio meo ero in parte altera. Responditque populus ad Saul: Quod bonum videtur in oculis tuis fac. 41. Et dixit Saul ad Dominum Deum Israel: Domine Deus Israel da indicium: quid est quod non responderis servo tuo hodie? Si in me aut in Jonatha filio meo est iniquitas hæc, da ostensionem: aut si hæc iniquitas est in populo tuo, da sanctitatem. Et deprehensus est Jonathas et Saul, populus autem exivit. 42. Et ait Saul: Mittite sortem inter me et inter Jonatham filium meum. Et captus est Jonathas. 43. Dixit autem Saul ad Jonatham: Indica mihi quid feceris. Et indicavit ei Jonathas et ait: Gustans gustavi in summitate virgæ quæ erat in manu mea paululum mellis, et ecce ego morior. 44. Et ait Saul: Hæc faciat mihi Deus, et

hæc addat, quia morte morieris Jonatha. 45. Dixitque populus ad Saul: Ergone Jonathas morietur, qui fecit salutem hanc magnam in Israel? hoc nefas est: vivit Dominus, si ceciderit capillus de capite ejus in terram, quia cum Deo operatus est hodie. Liberavit ergo populus Jonatham, ut non moreretur. 46. Recessitque Saul, nec persecutus est Philisthiim: porro Philisthiim abierunt in loca sua. 47. Et Saul, confirmato regno super Israel pugnabat per circuitum adversum omnes inimicos ejus, contra Moab et filios Ammon, et Edom, et reges Soba, et Philisthæos: et quocumque se verterat superabat. 48. Congregatoque exercitu, percussit Amalec, et eruit Israel de manu vastatorum ejus. 49. Fuerunt autem filii Saul, Jonathas, et Jessui, et Melchisua: et nomina duarum filiarum ejus, nomen primogenitæ Merob, et nomen minoris Michol. 50. Et nomen uxoris Saul Achinoam filia Achimaas: et nomen principis militiæ ejus Abner filius Ner, patruelis Saul. 51. Porro Cis fuit pater Saul, et Ner pater Abner, filius Abiel. 52. Erat autem bellum potens adversum Philisthæos omnibus diebus Saul. Nam quemcumque viderat Saul virum fortem et aptum ad prælium, sociabat eum sibi.

1. Veni et transeamus ad stationem Philisthinorum.) Dixit hoc, et fecit ea quæ sequuntur Jonathas peculiari instinctu Dei, ut patet ex victoria miraculosa quam ab eo obtinuit; alioqui temerarius fuisset, si solus cum uno armigero, invasisset tota hostium castra. Deus ergo illi, ut id faceret, suggessit, animosque illi addidit ac fiduciam victoriæ tam miræ consequendæ. Ideoque id Jonathas patri non indicavit, ne is illud impediret. Qui enim a Deo regitur, regis alterius regimine non eget. Ita Theodoretus, Procopius, Abulensis, Cajetanus et alii.

Mira orgo hic celebratur Jonatbæ fortitudo, qui Deo nixus, tantum periculum solus adiit, certus aut vincere, aut vinci et pro patria mori gloriose. Unde S. Bernar. serm. ad milites templi cap. 1. eos comparat cum Martyribus, ut si vincant, coronentur corona triumphantis; si vincantur, martyrii laurea. *Quam gloriosi*, ait, *revertuntur victores de prælio, quam beati moriuntur Martyres* in *prælio!* Et cap. 3. *Secum*, ait, *præliantur, nequaquam metuentes, aut de hostium cæde peccatum, aut de sua nece periculum. Miles Christi securus interimit, securior interit; sibi præstat, cum interit; Christo, cum interimit. Cum occidit malefactorem, non homicida; sed ut ita dixerim, malicida reputatur. Cum occiditur ipse, non periisse, sed pervenisse cognoscitur. Mors ergo quam irrogat, Christi est lucrum, quam excipit, suum*, Et cap. 4. eorum armis recensitis: *Imminente bello*, ait, *fide intus, foris ferro, non auro muniuntur: quatenus armati, et non ornati, hostibus metum incutiant, non provocent avaritiam. Equos habere cupiunt fortes et veloces, non coloratos, aut phaleratos; pugnam quippe non pompam, victoriam non gloriam cogitantes, et studentes magis esse formidini quam admirationi.*

2. Porro Saul morabatur in extrema parte Gabaa sub malogranato, quæ erat in Magron.) Ita Hebræus, Chaldæus et alii; sed Septuaginta pro ר legentes affine ד vertunt in *Magdon*. Erat locus hic juxta Gabaa, quæ erat patria et sedes Saulis; cujus meminit et Isaias cap. 10. v. 28. non ergo erat in ipsa urbe Gabaa, sed *in agro Gabaa*; uti hic legunt Biblia Regia, Glossa, Hugo, Abulensis, Dionysius, Vatablus.

Pro *malogranato*, Hebr. est *Remmon*, quod, ut nomen proprium loci, retinet Vatabl. qui alibi vocatur *collis* vel *petra Remmon*; in quem, ut locum munitum et tutum, se receperunt sexcenti e clade tribus Benjamin superstites, et reliqui. Judic. 20. 27. Ideoque et Saul ibidem castra locavit. Sic nobilis illa Hispaniæ civitas, regnique caput, dicta est *Granota*, a malogranatorum copia vel figura. Sic hic locus Hebr. dictus est *Remmon*, a malogranatorum præstantia et abundantia. Sic Jericho dicta est, *civitas palmarum*, ab earum fertilitate, pluresque aliæ civitates dictæ sunt *Thamar*, id est, *palma*, a palmetis quibus abundant. Sic Bethel prius dicta est *Luza*, a nucibus, corylis, et amygdalis Genes. 28. 19.

Apposite Saul rex consedit sub malogranato; quia hoc speciem habet regis et regni. Nam ut advertit Mendoza: primo, malogranatum in suo flore elegantem purpuream coronam, in pomo autem purpuram, in granis coronam in vertice ostentat: ut plane videatur regem purpuratum et coronatum repræsentare. Secundo, *quia dum multa grana sub uno cortice complectitur; vel significat multitudinem negotiorum et consiliorum, quæ a regibus fido silentio occultantur*, ut S. Ambrosius lib. 3. Hexam. cap. 13. insinuat; *vel significat concentum omnium virtutum, quibus æquum est ut regum animi exornentur*, ut S. Hierrnymus lib. 1. contra Jovinianum explicat; *vel significat prudentiam gubernatricem, qua reges suos subditos, et moribus et honoribus dissidentes, in officio continent, et in gyrum rationis circumversant*, ut Theodoretus lib. 3. in Cant. indicat; *vel significat animorum charitatem, quam reges suo in regno curare et conservare debent*, ut idem Theodoretus clarius significat. Qua de re multa dixi Cant. 4. versu. 3. et 13.

Tertio, *quia sicut malumgranatum, pulchrius apparet, cum fatiscit; nam tunc interna grana, quæ sub vili cortice latebant, Pyropos imitata expanduntur; ita reges quo majoribus difficultatibus scinduntur ac distrahuntur in suorum præsidium ac tutamen populorum; eo clariora præbent omnium oculis suarum spectaculo virtutum.*

Quocirca Henricus IV. Hispaniæ rex, malogranatum pro insigni regio delegit cum epigraphe: *Acre-dulce, ut significaret in optimo rege ita severitatem et humanitatem temperandas, ut numquam rex, aut sine severitate ignavus, aut sine humanitate crudelis videretur. Non immerito igitur Saul sub malogranato morabatur, ut ab ipsa arbore admoneretur regiæ dignitatis et potestatis, aut sanctitatis quam in rebus arduis, difficilibusque temporibus exercere oportebat.*

Et erat cum eo populus, quasi sexcentorum

VIRORUM,] præter mille qui erant cum Jonatha: nam duo millia quæ sibi delegerat Saul c. 13. 2. metu Philisthinorum defluxerant et fugerant; ita ut cum Saule ex iis tantum remanserint sexcenti, iique viri fortes et constantes, qui proinde licet pauci, tantas tamen victorias contra Philisthæos plurimos obtinuerunt, quantæ in seq. narrantur.

Moraliter, disce hic quantum valeat virtus paucorum generosorum. Sic Gedeon cum trecentis prostravit numerosissima castra Madian. Causam dat Josephus l. 5. Antiq. cap. 8. vel juxta aliam editionem 10. *Imbellem*, inquit, *naturam hominum tibi Dominus placere declaravit, ut populus victoriam non sibi, sed Deo deputaret.* Judas Machabæus cum paucis superavit copias Antiochi; David superavit Goliath, omnesque Philisthæos; duodecim Apostoli sua virtute subjugarunt Christo totum orbem; S. Bernard. S. Dominicus, S. Franciscus, et nuper S. Ignatius fundator Societatis Jesu cum paucis sociis, quanta ubique terrarum effecere? virtus ergo non in numero, sed in paucitate generosa consistit. Nam ut ait Isaias cap. 9. 3. *Multiplicasti gentem, non magnificasti lætitiam.* Vide ibi dicta. Tritum est illud: *Virtus unita fortior divisa.* Et illud: *Infirma mundi elegit Deus, ut confundat fortia.* 1. Corinth. 1. Et illud: *Virtus Dei in nostra infirmitate perficitur.* 2 Corinth. 11.

ET ACHIAS FILIUS ACHITOB FRATRIS ICHABOD, FILII PHINEES, QUI ORTUS FUERAT EX HELI SACERDOTE (Pontifice) DOMINI IN SILO PORTABAT EPHOD,] id est, pontificalem amictum quasi Pontifex secum deferebat ad pontificatu fungendum; ut per Urim et Tummim, quæ erant in rationali et ephod, pro Saule consuleret Dominum, quid in bello tam ancipiti et periculoso agendum foret. Hinc patet Samuelem non fuisse Pontificem, ut vult Serarius et alii, sed Achiam: hic enim portabat vestem pontificalem, et recta linea descendebat ab Heli pontifice. Heli enim genuit Phinees, Phinees genuit Achitob et Ichabod, Achitob genuit Achiam. Ita Josephus.

Dices: Cap. 21. versu 9. dicitur Achimelech, filius Achitob, fuisse Pontifex; ergo Achias non fuit Pontifex. Resp. Achiam fuisse binomium, et alio nomine dictum *Abimelech*. *Achias* enim Hebr. idem est quod *frater Dei*. *Achimelech* idem, quod *frater Regis*. Deus autem est *Rex regum;* vel certe Achiæ seniori sine liberis mortuo, in Pontificatu successit Achimelech, qui erat frater Achiæ junior.

4. ERANT AUTEM INTER ASCENSUS, PER QUOS NITEBATUR JONATHAS TRANSIRE AD STATIONEM PHILISTHINORUM, EMINENTES PETRÆ, etc. NOMEN UNI BOSES, ET NOMEN ALTERI SENE.] Chald. *Nomen unius lucubratio, et nomen alterius conculcatio.* Philisthini, ait Joseph. posuerunt castra in rupe prærupta et quasi inaccessa, ideoque in ea securi degebant, neminem metuentes: idcirco Jonathas eos hac via invasit. Sic Alexander Magnus hostes in rupe altissima commorantes, ideoque eum deridentes rogantesque an volare posset, a tergo per saxa invia immittens trecentos juvenes generosos, rupem iusciis hostibus occupavit, eosque trucidavit: *En*, inquit, *ostendi me posse volare.* Ita Curtius.

Porro, *Boses* Hebr. idem est quod *humescens*, vel *florescens*, vel *oviparus*, ait Pagnin. *Sene* idem est quod *rubus;* quæ mystice explicans Beda: *Quia*, inquit, *non minus florente, quam adversante et pugnante mundo, Sanctorum ascensus impeditur; et ut vel corpore vel corde edeficiat, ab infatigabili hoste pulsatur.*

Hoc est quod ajunt Sancti Psalm. 65. 12. *Transivimus per ignem et aquam, et eduxisti nos in refrigerium.* Nam, ut ait S. Bernard. serm. de S. Malachia: *Transivit per ignem et aquam, quem nec tristitia frangere, nec detinere mollia potuerunt.*

6. DIXIT AUTEM JONATHAS AD ADOLESCENTEM ARMIGERUM SUUM.] Dixit hoc impulsus a Deo, tacite promittente suam opem et victoriam, ut patet ex eventu, et victoria tam mira et felici.

QUIA NON EST DOMINO DIFFICILE SALVARE VEL IN MULTIS VEL IN PAUCIS.] Hebr. non est מעצור matsor, id est, *restrictio*, detentio, vel prohibitio, q. d. Nil est quod Deum arctet, detineat, restringat ad paucos vel multos, ut vincant. Nam, ut ait sanctus Augustinus sermon. 119. de tempore: *Omnipotens est Deus ad facienda majora et minora; omnipotens ad facienda cœlestia et terrestria; omnipotens ad facienda immortalia et mortalia; omnipotens ad facienda spiritualia et corporalia; omnipotens ad facienda visibilia et invisibilia; magnus in magnis, nec parvus in minimis.*

Hoc Jonathæ exemplum imitatus Judas Machabæus, cum paucis contra plurimos decertans: *Facile*, inquit, *est concludi multos in manus paucorum; et non est differentia in conspectu Dei cœli liberare in multis et in paucis.* 1. Mach. 3. 18. Et cap. 4. 30. *Benedictus*, inquit, *Salvator Israel qui contrivisti impetum potentis in manu servi tui David; et tradidisti castra alienigenarum, in manu Jonathæ filii Saul, et armigeri ejus*, 1. Mach. 4. vers. 30. Idem dixit Asa rex Juda, pugnans contra decies centena millia Æthiopum 2. Paral. 14. 11.

9. SI TALITER LOCUTI FUERINT.] Omen hoc captat Jonathas, instinctu et inspiratione Dei, ut patet ex tanta animositate Jonathæ potius divina quam humana, et ex tam felici eventu ejus; quare non superstitiosum fuit, nec Dei tentativum, sed religiosum æque ac animosum, eo quod solus ipse cum armigero prærnptam hostium arcem conscenderit, hostes invaserit, fugarit, occiderit. Ita Lyranus, Hugo, Abulensis, Dionysius, Cajetanus, Serarius et alii. Vide Sanchez l. 2. de superstitione c. 10. n. 10. qui et addit cum Serario et Abulensi Jonatham huic omini orationem ad Deum præmisisse, in eaque a Deo animatum ad hoc audendum. Simile omen de Rebecca, in uxorem Isaaco accipienda, accepit Eliezer. Genes. cap. 24.

Omini Jonathæ simile fuit omen Pæonum, de quo ita scribit Herodot. initio lib. 5. *Pæones, qui sunt a Strymone, admoniti divino responso; ut bellum Perinthiis inferrent; et siquidem a Perinthiis ex adverso considentibus provocarentur, nominatim compellantibus, eos invaderent, sin minus, ab invadendo abstinerent. Ita fecerunt et vicerunt.*

12. ASCENDITE AD NOS, ET OSTENDEMUS VOBIS REM,] quam vos per præruptas has rupes scandendo quærere videmini. Est sarcasmus, sive hostilis irrisio, quasi dicant: Ascendite ad nos, et ostendemus vobis viam non ad vitam et victoriam, quam vos quæritis, sed ad mortem, hoc est, mactabimus vos. Ita Lyran. Abulens.

Salianus et alii. Unde Josephus l. 6. Antiq. cap. 7. *Venite huc*, inquit, *daturi pœnas audaciæ.*

ASCENDAMUS.] Apposite hoc omen Jonathæ dedit Deus; quia signum fortitudinis et victoriæ est prævenire et invadere hostem, licet potentiorem, itaque eum metu percellere et fugare, uti fecit hic Jonathas. Sic Moses Josue contra Amalec ituro: *Elige*, inquit, *viros, et egressus pugna contra Amalec.* Sic Timotheus cum Juda Machabæo, dimicaturus suis ita præcepit: *Cum*, inquit, *appropinquaverit, Judas, et exercitus ejus ad torrentem aquæ; si transierit ad nos prior, non poterimus sustinere eum; quia potens poterit adversum nos; si vero timuerit transire, et posuerit castra extra flumen, transfretemus ad eos, et poterimus adversum illum.* 1. Machab. 5. 40. Sic Achab, cum paucis invadens ampla castra Benadad regis Syriæ, ea fudit, fugavit, prostravit, 3. Reg. 20. 13. Sic experti Duces, ut animos ostentent, primi hostem invadunt, itaque eum sæpe percellunt et sternunt.

13 ASCENDIT AUTEM JONATHAS MANIBUS ET PEDIBUS REPTANS,] per prærupta rupis saxa.

Mystice S. Gregor. *In manibus*, inquit, *opera solent significari. Reptat manibus pastor, quando peccatoribus viam non profert sapientia verbi, sed exemplo conversationis.* Et inferius: *Bene*, inquit, *reptans ascendere ad stationem Philisthinorum dicitur; quia ad destruenda vitia pervenire ille Doctor potest, qui peccatores magna humilitatis ostensione, et magna charitatis affectione demulcet.*

ITAQUE ALII CADEBANT ANTE JONATHAM,] quasi dicat: Pavore panico a Deo eis injecto, ut patebit v. 15. corruebant ante Jonatham, ut ab eo mactarentur; unde Vatabl. Glossa et alii legunt: *Itaque cum vidissent faciem Jonathæ* (quasi ea perculsi) *alii cadebant ante Jonatham.* Quod acceptum videtur ex Septuaginta qui vertunt: *Et videntes Philisthini contra faciem Jonathæ, et percussit in eis.* Sic ergo Jonathas fuit typus Christi, qui solo aspectu perculit et fugavit ementes et vendentes in templo. Nam, ut ait S. Hieronymus in Matthæum 9. *Fulgor ipse et majestas divinitatis occultæ in humana facie relucebat.* Et in cap. 21. *Igneum quiddam et sidereum radiabat ex oculis ejus.*

Quare fictitium videtur quod ait Joseph, Jonatham irruisse in Philisthæos dormientes; sic enim scribit l. 6. c. 7. *Quam vocem Sauli filius cupide arripiens ut omen victoriæ, tunc quidem recessit e loco in quo conspecti fuerant, sed ex alia parte ad rupem accedentes propter situm incustoditam, magno labore, difficultate loci superata, erepserunt ad hostem: aggressique sopitos, viginti ex his interfecerunt, et eos stupore ac consternatione repleverunt, ut abjectis armis in fugam se darent. Plerique vero non noscitantes inter se, quod ex multis gentibus conflati essent, pro hostibus se invicem invadebant; et cum non putarent duos tantum Hebræos in castra penetrasse, mutuo marte cadebant quidam in præcipitia, aut ipsi ruebant, aut alii ab aliis protrudebantur.*

14. IN MEDIA PARTE JUGERI,] hoc est brevissimo terræ spatio occidit Jonathas viginti, quasi dicat: unitos occidit, non palantes et sparsos: dicit hoc ut augeat miraculum Dei, et fortitudinem Jonathæ; utpote qui non divisos, uti cæsis duobus Horatiis, ultimus Horatius fugiens tribus diversis locis tres Curiatios jam fessos occidit, itaque Albanos Romanis subjecit, teste Livio; sed unitos trucidavit.

15. ET FACTUM EST MIRACULUM IN CASTRIS,] scilicet mirus et inusitatus terræ motus, indeque pavor, terror et perturbatio a Deo immissa Philisthinis, tam iis qui erant in castris, quam iis qui e castris prædatum per tres cuneos exierant cap. præced. v. 17 *Miraculum* ergo, hoc est, miraculosus terræ motus, ac hostium *stupor*, ut vertunt Sept. et *conturbatio*, ut Chald. *Et pavor*, ut Vatabl. et *tremor*, ut alii. Hoc enim significat Hebr. חרדה *charada*, adeo enim obstupefacti, pavidi, excæcati et perturbati fuerunt Philisthini, ut socios æstimarent esse hostes, ac in eos arma converterent, itaque se mutua cæde trucidarent, ut patet v. 20. Idem fecere Madianitæ, clangentibus buccinis et lagenas flammeas complodentibus trecentis Hebræis, Gedeonis militibus Judic. 7. 22. Facile enim Deo fuit perturbare eorum phantasiam, ut amicos putarent inimicos: sicut naturaliter id fieri videmus in melancholicis et maniacis; qui per melancholiam velut atram nubem omnia intuentes, putant cuncta esse atra, tetra, inimica et noxia.

Porro Hebræa ad verbum sic habent: *Et fuit tremor in castris, in agro, et in toto populo* (Philisthinorum) *tum statio, tum qui grassabantur tremuerunt etiam ipsi, et tremuit terra, et fuit in tremorem Elohim*, id est, magnum et validum; quæ enim Dei sunt, magna sunt. Unde *cedri* et *montes Dei* vocantur altissimi et maximi. Ita Vatabl. Cajetan. Pagnin. et alii. Unde cum Romanis legendum: *conturbata est terra*, non autem: *conturbata sunt castra*, uti legunt alii.

Moral. disce hic, cum Deus vocat ad ardua, quæ vires superant, non trepidare, nec subterfugere, sed Deo parere, remque animose aggredi: mox enim Deus aderit, difficultates complanabit, intricata explicabit, remque omnem facile conficiet, uti hic Jonatha solo cum armigero castra hostium integra invadente, illa perturbavit et cecidit per ipsosmet hostes.

Legimus in vitis Patrum, Angelum cuidam Anachoretæ ostendisse vastum gigantem, eique dixisse: cum hoc te luctari oportet. Cumque ille tremeret: *Ne timeas*, inquit, *incipe dumtaxat, ego mox adero, et gigantem tecum prosternam. Si Deus pro nobis, quis contra nos?* Rom. 18. *Tonans* enim, *juvat conantem.*

18. ET AIT SAUL AD ACHIAM: APPLICA ARCAM DEI,] hoc est, admove, vel affer huc ad me arcam, ut Hieraticam stolam, ait Josephus et Theod. hoc est Ephod, quod positum est juxta arcam, accipias et induas quasi Pontifex eoque per Urim et Tummim quæ sunt in Ephod, coram arca consulas Deum super arcam in Propitiatorio residentem, ut per te revelet nobis quid in re tam ancipiti, et in hoc tumultu agere debeamus.

Mystice, in periculis Christiani fugiant ad arcam, id est, ad Eucharistiam: item ad B. Virginem, quæ Christum quasi manna, in arca ventris sui continuit et peperit pro cibo et salute mundi. Audi B. Petrum Damiani serm. 1. de Nativitate Virginis: *Numquid*, inquit, *quia ita deificata, ideo nostræ humanitatis oblita es? Nequaquam, Domina. Scis, in quo discrimine nos reliqueris, ubi jaceant, quantum delinquunt servi tui. Non enim convenit tantæ misericordiæ tantam miseriam*

oblivisci: *quia, etsi subtrahit gloria, revocat natura; neque ita es impassibilis, ut sis incompassibilis.*

Erat enim ibi arca Dei in die illa,] quia eo e Cariathiarim fuit translata, petente Saule et Hebræis, ob belli periculum, ut Deum super arcam residentem consulerent, eumque haberent comitem, imo ducem belli.

19. et ait Saul ad Sacerdotem: Contrahe manum tuam,] desine explicare Ephod; imo illud manu tua contrahe, et repone in arcam. Nam urgente hoc tumultu, non est mihi otium consulere Dominum; sed illico involandum in hostes. Putabat enim Saul filium suum Jonatham a Philisthinis circumdatum opprimi: unde ad illos accurrit, ut eum eriperet. Ita Lyran. Abulensis, Vatablus, licet Chald. sic vertit: *Affer Ephod*, quasi dicat: Festina induere Ephod, et consulere Dominum. Unde et Josephus asserit Deum consultum respondisse, ac promisisse Hebræis victoriam et hostium stragem.

20. Et ecce versus fuerat gladius uniuscujusque ad proximum suum,] q. d. Excæcati et perturbati mutua se cæde truncarunt, æstimantes socios esse hostes.

Et cædes magna nimis.] Joseph. l. 6. cap. 7. ait, cæsa sexaginta Philisthinorum millia.

24. Adjuravit autem Saul populum, dicens: Maledictus vir qui comederit panem usque ad vesperam, donec ulciscar de inimicis meis,] *panem*, id est, cibum quemlibet; hunc enim Hebræi vocant panem. Unde Jonathas non panem, sed mel comedens, judicatus fuit hoc patris mandatum violasse.

Porro Saul suis hic hanc legem jejunii indixit, ex recto fervore et zelo, ut hostes fugientes insequeretur: ne si sui milites ad cibos defluerent, et in mensa desiderent, hostes fuga elaberentur; atque ut hoc jejunio, Deo gratias ageret pro victoria tam miraculosa, eumque provocaret ad illam plane pleneque perficiendam: censebat enim eum Deo tam liberali in se et suos liberaliter esse agendum. Ita Abulensis, Serarius, Salianus ac S. Ambr. et Hier. mox citandi. Atque hanc legem sanxit cum execratione, dicens: *Maledictus vir*, quasi dicat: Malefaciat ipsi Deus, ac ego malefaciam ei, id est, puniam et occidam eum.

Lyranus vero putat Saulem male id sanxisse et jurasse, ac pejus implesse: eo quod non esset tanta necessitas hostis insequendi, ac in lege hac sua, necessitatis casum excipere debuisset, qualis fuit in Jonatha, et aliis pluribus præ inedia deficientibus: qui utique majorem hostium stragem edidissent, si eos prosequendo, simul aliquid cibi raptim sumpsissent, verbi gratia, mel obvium in sylva, uti fecit Jonathas; ut valentiores ad gradiendum et pugnandum evaderent. Denique, quod lex hæc dederit occasionem Jonatham occidendi, et populo sanguinem lege vetitum comedendi. v. 33. Favet Lyrano Josephus, S. Greg. hic et S. Chrys. hom. 14. ad popul. et noster Sanchez, qui hoc præceptum Saulis, ut nimis severum et stultum damnant. Verum esto ferventior fuerit militaris duraque hæc Saulis sanctio, et aliquid discretionis in ea desideretur: tamen in se justa sanctaque fuit, ob causas jam dictas. Unde populus totus eam probavit et acceptavit; quibus adde si peccasset Saul, debuisset eum sors v. 41. indicare, aut certe silere: ibi autem sors non indicavit Saulem præcipientem, sed Jonatham præceptum transgredientem. Unde Saulem dilaudat. Tertul. lib. de Jejunio c. 10. ubi Saulis jejunio, ait *a Deo præstitam auctoritatem*. Ac S. Ambros. serm. 36. (in veteri editione est 25.) post Dominicam primam Quadragesimæ: *Bonus plane rex, qui hostes suos non tam armis quam devotione vincebat; et plus dimicabat religione, quam telis. Cum ergo Saul abstinentiam diei suis omnibus indixisset, et Jonathas ejus filius præcepti nescius, inter medias hostium acies victor incedens, favum mellis intincta sceptri summitate gustasset, tanta indignatio repente commota est, ut et differretur victoria, et divinitas læderetur.*

Hinc et Jonathas culpam suam fatetur v. 43. *Gustavi*, ait, *paululum mellis, et ecce ego morior.* Chald. *morti obnoxius sum.* Et S. Hier. l. 2. contra Jovin. post medium: *In Exodo*, inquit, *adversus Amalec oratione Moysi, et totius populi, usque ad vesperam jejunio dimicatum est. Jesus, filius Nave, stationem imperavit soli et lunæ, et insdiam plus quam unius diei victoris exercitus protelavit. Saul, sicut in Regum primo libro scribitur: Maledictus, inquit, qui ederit panem usque ad vesperam, donec ulciscar me de inimicis meis: et non gustavit omnis populus ejus, et tota terra prandebat. Tantique fuit auctoritas stationis semel Domino destinatæ, ut Jonathas, qui causa victoriæ extiterat, deprehenderetur sorte, et ignorantiæ crimen declinare non posset, patrisque in se concitarset manum, et vix populi precibus salvaretur. Stationis*, id est, jejunii. *Stationes* enim a Tertul. Cassiano et S. Ambros. vocantur, *stati orationis et jejunii dies*, quod in eis stantes et commorantes inimicos repellimus; et sicut Hebræi per 40. mansiones, sive stationes pervenerunt in terram promissam; sic Christiani per 40. dies Quadragesimæ perveniunt ad Pascha et resurrectionem Christi. Ita Baron. anno Christi 57. e. 155. et Pamelius in Tertul. ad finem libri de oratione; imo ipse S. Ambros. initio serm. 36. jam citati.

Moraliter, disce hic jejunium parere victoriam hostium corporalium, æque ac spiritualium.

Dices: Septuaginta hic addunt: *Et ignoravit Saul ignorantiam magnam.* Ergo peccavit. Respondeo, *ignorantiam* intelligunt, qua Saul ignorabat futurum, ut ex hac sanctione Jonathas periculum capitis adiret, sed ignorantia hæc in Saule fuit invincibilis at inculpata: unde enim scire poterat Jonatham comesturum me?

Hinc apparet Saulem fuisse virum pium, æque ac fortem, ac Deum ei favisse, dedisseque ei victorias, ut omnes per circuitum hostes superaret, ut dicetur v. 47. Quare esto Deus c. præced. ob non expectatum Samuelem, ejus quasi minus perfecte obedientis posteros regno privarit, tamen eum non abjecit, sed direxit et adjuvit, donec gravius inobedientiæ crimen, non cædendo plane pleneque Amalecitas, uti Deus jusserat, committens, a Deo abjectus fuit, ac David in ejus locum a Samuele in regem unctus, de quo c. 15. et 16.

25. Vulgus venit in saltum, in quo erat mel.] Apes enim sylvestres in sylvis mellificant, uti videre est in Polonia et Moscovia, ubi proinde cum ursis sylvestribus depugnant. Ursi enim melli inhiant, itaque arbores in quibus sunt favi scandere nituntur;

sed apes in nares ursorum involantes, aculeisque suis pungentes, eos facile deturbant: ursi enim debili sunt capite in naso.

Mystice S. Ambr. serm. 36. *Nec in abstinentia positi*, inquit, *declinemus ad favum. Favus enim quædam mundi est voluptas, seu vitia quæ, ut scriptum est Prov. 5. ad tempus quidem impinguant fauces: sed novissima amariora sunt felle.*

Nullusque manum ad os applicuit. Timebat enim populus juramentum,] id est, adjurationem et exsecrationem regis dicentis: *Maledictus vir qui comederit* etc. v. 21. Mystice S. Gregor. *Mel*, inquit, *fluit quia dulcis fama sanctorum dulciter velociterque currit; sed manus ad os nullus ducit, quia de opere bono dulcedinem laudis non accipit. Manum quidem cum melle ad os applicare, est laudem operis sui gratanter accipere. Decurrat ergo mel; et nemo ad os manum applicet, ut sanctorum fama dulciter fluat; et ipsos a quibus defluit, non extollat. Fluat, ut alios satiet; sed non sumatur, ne mortem propinet.*

27. Et illuminati sunt oculi ejus,] qui scilicet prius præ inedia, labore et fame, deficientibus spiritibus opticis caligabant: jam autem sumpto melle restauratis spiritibus, illuminari, refocillari et reviviscere videbantur, ut fortior et promptior esset, ad hostes insequendum. Hinc jejunantium visus caligat, qui sumpto cibo restauratur. Ita Angelom. Cajet. Vatabl. et alii. Aliter Beda, qui illuminatos oculos ait Jonathæ, uti fuere aperti oculi Adæ, cum se nudum vidit, et culpam agnovit, Genes. 3.

28. Defecerat autem populus.] Hebr. et Chald. *defatigatus est;* scilicet labore insequendi, ac inedia, ut deficientibus viribus ægre insequi posset.

29. Turbavit pater meus terram.] Juveniliter hoo dixit Jonathas; verumque fuisset, nisi mora comedendi impedimento fuisset præsentaneæ persecutieni hostium. Ita Abul. et Cajet. Non peccavit ergo Jonathas mel comedendo, quia prohibitionem patris ignorabat; peccavit tamen patris prohibitionem publice reprehendendo, ideoque sors sulpæ eum attigit v. 41. Quia etsi indiscreta fuisset hæc sanctio patris, tamen Jonathæ erat eam non culpare, sed potius excusare, no populus contra suum regem concitaretur, et tumultuaretur: quod in castris summum solet creare periculum.

31. Defatigatus est autem populus nimis,] tum ex jejunio, tum ex labore continuo insequendi et cædendi Philisthæos.

32. Comeditque populus cum sanguine,] quia præ fame non expectabat, donec sanguis e bobus mactatis efflueret; sed illico mactatorum carnes sanguine conspersas coquebat; imo crudas vel semicrudas non tam comedebat, quam vorabat instar luporum præ fame et aviditate comedendi. Vetuerat Deus edi sanguinem, ob causas quas recensui, Genes. 9. v. 4. et passim in Levitico; sed famis vehementia valde hoc eorum peccatum imminuit. Ita Abulensis.

33. Volvite ad me nunc saxum grande.] Jussit Saul, ait Abulensis, ut elevaretur magnus lapis super quem occiderentur omnia animalia, a militibus comedenda, ut ex eo pendente capite cujuscumque jugulati pecoris, sanguis universus statim effluerat: prius autem in terra plana illa jugulabant, ubi sanguis ægre, nec nisi lente tardeque effluere poterat, quod ipsi præ festinatione et fame exspectare nequibant. Ita Cajetanus.

35. Ædificavit autem Saul altare Domino,] tum ut hoc esset quasi monumentum victoriæ de Philisthinis adeptæ, uti fuit altare a Mose erectum, ob partam de Amalec victoriam. Exodi 17. 15. tum ut in eo offerret hostias pacificas, in gratiarum actionem pro victoria accepta, ac in propitiationem: ut scilicet Deum sibi suisque redderet propitium, ad bella plura quæ supererant simili felicitate conficienda.

Tuncque primum cœpit ædificare altare Domino] Dices: Jam ante Saul ædificarat altare cap. 13. versu 9. cum ante adventum Samuelis in eo sacrificavit, ideoque a Samuele fuit reprehensus. Resp. primo S. Hier. in Tradit. Angel. Glossa, Lyran. et Hugo, hoc primum fuisse altare Deo gratum, quod Saul erexit. Nam illud cap. 13. fuit Deo ingratum, ex culpa inobedientiæ. Secundo, Abulensis, Cajet. Hugo, Lyran. et Sanchez respondent altare illud c. 13. 9. aliena manu, et opera populi fuisse erectum, hoc proprie jussu et opera Saulis. Nam, ut recte advertit Lyran. illud in Galgalis diu ante fuit erectum a Gaditis Rubenitis et Manassensibus tempore Josue c. 22. 10.

36. Accedamus huc ad Deum,] id est, ad arcam in qua residet Deus; ut cum consulamus, an hac nocte in castra hostium irruere debeamus. Trop. S. Greg. *Ad Dominum*, ait, *accedere est ejus voluntatem secreta contemplatione cognoscere. Et bene accessus dicitur quia ab exterioribus ad interna tendimus, quando operis nostri exitum in divina voluntate cognoscere tentamus. Nam qui occulta et intima quærit et exteriora non deserit, ea quæ nescit adire, non invenit. Quando ergo a nobis de occultis rebus consilium quæritur, ad Dominum accedamus, ut tunc demum quod agendum est proponatur, cum in divina voluntate cognoscitur. Multa enim videntur bona esse, et non sunt. Pleraque etiam facienda sunt, sed utilius fiunt si congruo tempore reserventur. Quædam quoque alii facere debent, alii vero non debent. Quæ nimirum si electus quilibet in secreto meditationis videre negligit, ea utique recto ordine non disponit.*

Et consuluit Saul Dominum,] per Achiam Pontificem indutum Ephod in quo erant Urim et Tummim; qui nomine Saulis, Deum in arca residentem interrogavit quid hic facto foret opus. *Antiquitus*, ait S. Chrys. hom. 14. ad pop. *Deus dux erat bellorum, et absque illius sententia numquam attingere pugnam ausi fuissent, et bellum ipsis pietatis materia fiebat: nec enim ex corporis infirmitate, sed a peccato vincebantur, si quando et victi fuissent: nec potentia et fortitudine, sed superna benevolentia vincebant quandocumque vincebant.* Audiant hoc et imitentur nostri castrorum duces, si obtinere volunt victoriam. Hæc enim proprie datur a Deo, ut alibi ostendi.

Et non respondit ei in die illa,] tacuit Deus consultus, ut se subiratum ostenderet. At cui et cur? Respondet S. Chrys. hom. 14. jam citata; Deum Sauli fuisse offensum, ob temeritatem qua legem de jejunio nimis rigidam et stultam sanxerat. S. Greg. vero germanius ob ejus hypocrisim: *Nam Deus*, inquit, *in simili cogitationis luce non cernitur, qui semper in claritate virtutis invenitur.* Addit deinde aliam causam: quia Saul *ita volebat Philisthæos perimere, ut eorum*

nullus ultra movere bello potuisset. Mogno quidem hæc dies mentis est, qua sic æterna quæruntur ut temporalis hostis nullus a cæde relinquatur, sed quio nulli conceditur sic temporaliter vincere, ut non debeot omni tempore pugnare, merito dicitur: Non respondit ei Dominus in die illa.

Abulensis, Cajet. Serarius et alii censent Deum tacuisse, ut indicaret jejunium a Saule sancitum, non fuisse a Jonatha servatum. Esto enim Jonathas sanctionem patris ignorasset, ideoque non violasset eam formaliter, sed tantum materialiter, tamen multi hoc e populo nesciebant, qui potuissent scandalizari: idcirco Deus voluit hoc suo silentio inquiri prodique Jonathan, ut ipse patefaciendo suam legis ignorantiam, se excusaret: ne videretur Deus, vel Saul esse personarum acceptor, ait Abulensis. Addit Cajetanus: Deum voluisse Jonathan, non propter factum, hoc est, violatum jejunium; sed propter defensionem facti sui, quæ ad factum erat impertinens, qua scilicet patris in lege jejunii sancienda, indiscretionem culpavit, publice voluisse hac nota humiliare, ut deinceps in loquendo de edictis regiis esset modestior et cautior.

Vide hic ut Deus puniat totam Rempubl. ob unius civis peccatum, sicut punivit tota castra Josue c. 6. et 7. ob furtum unius Achan. Unde in orthodoxorum Archimandritarum libello Syntax. Constant. apud Bar. tom. 7. an 536. legitur: *Communicant onathemati habentes in medio onathema, sicut ostendit nobis antiqua scriptura in Achan et Jonathan, qui scienter et ignoranter inciderunt in anathema*, etc. Nam, ut ait S. Ambros. loco citato: *Unius culpa cunctis confertur ignavia, unius delicto cunctis generotur infirmitas.* Sic et S. Greg. Angel. et alii.

38. Applicate huc universos angulos populi.] *Angulos*, id est, præfectos vicorum vel platearum: sic Helvetii suos pagos vocant *Contones*, id est, *angulos*. Nam *quod sunt onguli in domo, hoc sunt principes in populo*, ait Vatabl. *quia sicut angulis domus, sic populus principibus innititur.* Igitur sicut Græci urbis partes, pagos, Latini vicos appellant; sic Hebræi *ongulos* vocant: ac sicut a Græcis Præfecti pagorum, *pagitæ* nuncupabantur; sic et apud Hebræos, qui *ongulis*, id est, vicis præerant, *Anguli* quo appellabantur: simile est Judic. 20. v. 2.

39. Vivit Dominus salvator Israel: quia si per Jonathan filium meum factum est (hoc Dei irati silentium) absque retractatione morietur.] Ita Rom. licet S. Greg. legat: *sine retractatione morietur*, Hebr. est, *morte morietur*, id est, certo et infallibiliter morietur. Chald. *occidendo occidetur*, id est, sine remissione certo occidetur. Culpat hoc Saulis juramentum S. Chrysost. hom. 14. citata ut temerarium et parricidale, ideoque a diabolo suggestum, utpote qui eum in filii tanti tamque innocentis cædem impelleret. *Et pater*, inquit, *factus est filii carnifex, et ante examinationem damnationis protulit sententiam.* Addit Saulem sua hac temeraria jejunii sanctione multorum perjuriorum fuisse causam. *Eia igitur*, inquit, *numeremus commisso perjuria. Temeratum est primum Saulis juramentum o filio: secundum rursus, et tertium ipsius Saulis de filii cæde. Et visus est populus vere jurasse: sed si quis diligenter rem examinet, et hi rursus omnes perjurii criminibus obnoxii facti sunt. Ipsius enim Jonathæ potrem pejerare coegerunt, potri filium non dedentes: vides quot homines, tum volentes, tum invitos perjurio obnoxios unum fecit juramentum, quot mala molitum est, quot cædes potravit?*

Verum S. Ambros. S. Hieron. Abulensis, Cajetan. Salianus, Serarius et alii hoc juramentum Saulis ut religiosum laudant, et sacrificio Abrahæ volentis suum filium Isaac immolare comparant. Fuit enim profectum ex magno offensi Dei placandi studio et zelo.

Fuit tamen incautum. Nam primo, Jonathas comedens mel contra sanctionem patris, nullam admiserat culpam, quia sanctionem ignorabat. Ergo juste occidi non poterat, utpote immunis a culpa et innocens. Neque silentium Dei arguebat culpam esse in Jonatha, sed alias ob causas, quas recensui, contigit; secundo, etiamsi Jonathas sanctionem patris scivisset; tamen transgressio ejus erat levis et exilis; utpote gustus exigui mellis in gravi vel extrema necessitate famis; idque sine gravi scandalo: quare ipse hoc gustatu non merebatur mortem; tertio, licet daremus Jonathan mortaliter in hac comestione peccasse, tamen adhuc melius erat peccanti parcere, quam eum ut reum punire et occidere. Erat enim Jonathas miles fortissimus, qui causa victoriæ partæ extiterat. Erat filius regis, illi in regnum successurus. Erat regia indole et moribus; quare longe utilior et pene necessaria erat ejus vita toti Israeli, quam mors ad sanciendam disciplinam militarem. Unde juramentum hoc Saulis de occidendo non obligabat, quia vergebat in deteriorem partem, ac in nocumentum damnumque grave totius regni. Quocirca merito populus Sauli regi contradixit, nec permisit Jonathan occidi, illique tandem Saul assensus est.

41. Da sanctitatem,] id est, revela nobis sanctam veritatem, scilicet culpam esse in certa persona e populo. Pro toto hoc versu Hebr. habent dumtaxat, *Domine Deus Israel, do Tummim;* id est, per Urim et Tummim, occultum reum nobis indica. Sept. Compl. *do manifestotiones;* Chald. *venire fac sortem pro veritote*, id est, fac ut sors cadat super peccatorem. Vatabl. *do perfectionem*, id est, sortem veram et perfectam. Habent tamen Sept. Romani hæc omnia, quæ habet hic editio vulgata; sed videntur esse congesta ex variis interpretationibus vel ejusdem, ut advertunt. Card. Caraffa, Franc. Lucas in Notis, et Serarius hic.

Quæres: Cur veritas vocatur *sanctitas?* Resp. Quia sanctitas, ut ait S. Dionys. est ipsa puritas. Veritas autem est purissima et sincerissima, ipsaque puritas et sinceritas. Unde de sapientia sive veritate æterna dicitur Sapient. 7. v. 25. *Candor est lucis æternæ, et speculum sine macula*, etc.

Secundo, quia futurorum contingentium et arcanorum cognitio (quæ hic a Saule quærebatur) adeo sublimis est, ut hominum et Angelorum intellectum transcendat, solique Deo, qui Sanctus sanctorum est, sit propria. *Annuntiate quæ venturo sunt in futurum; et sciemus quia Dii estis vos*, ait Isaias 41. 23.

Tertio, quia oraculum veritatis hic a Saule quærebatur a sacra persona; puta a Pontifice sacris vestibus, in quibus erant *Urim et Tummim*, id est, *illuminationes et perfectiones*, sive ut Noster vertit Exodi 28. 28. *Doctrina et veritas*, induto. Veritas ergo hic quærebatur a sanctitate, id est, a Deo sanctissimo,

per sanctum ejus Pontificem: jure ergo ipsa vocatur *sanctitas*, q. d. Da, Domino, *Tummim*, id est per sacrum Pontificem, perque sacrum Ephod et tummim, da sanctum sanctæ veritatis oraculum.

Quarto, quia veritas auctoris qui crimen commiserat, hic quærebatur, ut Deo offenso per ejus castigationem justamque vindictam satisfieret; itaque sanctitas Dei, quasi læsa exterius, redintegraretur. Quærebatur enim hic veritas justitiæ, justitia autem est sanctitas. Sensus ergo est. q. d. *Da sanctitatem*, id est indica nobis, Domine, reum qui te offendit; ut eum juste castigemus et emendemus, itaque tuæ sanctitati offensæ per sanctam vindictam satisfaciamus. Hinc patet indicare reum Superiori, ut is eum corrigat, esse actum sanctitatis, id est justitiæ et charitatis. Unde in nonnullis religionibus sancitur ut Religiosi suorum sociorum errata et lapsus ad Superiorem deferant, ut is eos emendet. Hic enim est actus sanctitatis, puta correctionis fraternæ, imo paternæ. Tria enim opera sancta in ea peraguntur: primo, satisfit Deo offenso, qui est actus pœnitentiæ et justitiæ vindicativæ; secundo, lapsus corrigitur et sanctificatur, qui est actus charitatis; tertio, tollitur scandalum, caveturque ne culpa ad alios proserpat, ne scilicet illi vitium, quod a superiore vident non castigari, sed tolerari sequantur et imitentur; qui est actus justitiæ pariter et charitatis.

Symbolice, Deus qui est prima summaque sanctitas, est pariter prima summaque veritas. Ac filius Dei, ex vi suæ originis et generationis, est *verbum*, id est, vera notio et intellectio Patris. Unde a S. Joanne sæpe ipse vocatur, *veritas*, ut c. 1. *Erat lux vera quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum.* Et: *Lex per Moysen data est, gratia et veritas per Jesum Christum facta est.*

Ethice, ipsa virtus et sanctitas est ipsa prudentia et veritas practica. Nam quid aliud sunt virtutes nisi lumina veritatis? Hoc enim honestum et sanctum est, quod practice verum est: sive quod conforme est veritati et legi æternæ, quæ est in mente; quodque ipsa recta ratio vere faciendum esse dictat. Hinc S. Joannes in Evangel. cap. 8. de diabolo ait: *ille in veritate*, id est, sanctitate *non stetit.* Et passim ipse, æque ac sanctus Paulus, et David in Psalmis jubet ut faciamus *veritatem*, id est, opera virtutis et sanctitatis.

Rursum, quid est veritas, nisi vera fides, spes et charitas? et quid hæc tria sunt, nisi ipsa sanctitas?

Denique Christus ait Pilato se venisse in hunc mundum, ut doceret *veritatem*, scilicet fidei, et morum, id est, veram fidem et sanctitatem. Matth. 27. Veritas ergo est ipsa sanctitas. Unde qui confitetur veritatem, dicitur Deum sanctificare et glorificare. Sic Josue cap. 7. vers. 19. dixit Achan: *Da gloriam Deo*, id est, confitere tuum furtum, Deumque esse veracem, qui te furti reum per sortem significavit; ut ipsi sanctitas, laus et decus veritatis ab omnibus tribuatur.

Et deprehensus est (per sortem de qua sequitur) Jonathas et Saul, esse in culpa, dedisseque Deo causam silendi et non respondendi: populus autem exivit,] liber et immunis a culpa, q. d. Sors non tetigit populum; sed eum quasi insontem præteriit: tetigit autem Saul et Jonatham, ac tandem Jonatham: qua in re esto solus Jonathas ultimo deprehensus sit, et notatus directe; indirecte tamen et Saul notatus est castigatusque in suo dilectissimo Jonatha; taciteque monitus, ut mitiora deinceps, utiliora et observatu faciliora edicta ederet; nec suis imperiose dominaretur, sed modeste consuleret ut pater: alioqui in iis ipsis, quasi suis filiis puniendus et castigandus.

42. Et ait Saul: Mittite sortem inter me et Jonatham.] Nonnulli censent has sortes, utpote divinatorias, fuisse superstitiosas et illicitas, quia earum divinatio exspectabatur a dæmone. Unde S. Chrysost. hom. 14. ad populum ait dæmonem instigasse Saulem ad captandas has sortes; ut is peccatum peccato adderet, ac juramentum male conceptum pejus impleret; atque parricidium Jonathæ mente destinatum re ipsa patraret. Verum mitius meliusque censent alii, scilicet Saulem has sortes captasse a Deo: nam paulo ante v. 41. Deum invocavit, ut sortem dirigeret, ac per eam reum manifestaret. Quare Deus videtur eum movisse ad has sortes capessendas, easque direxisse, ut reum indicarent Jonatham. Hac enim de causa Deus Sauli, Deum per Pontificem consulenti non respondit, ut daretur occasio sortibus, ut per eas Jonathas deprehenderetur. Ita Abulensis, Serarius et alii. Audi S. Ambr. serm. 36. jam citato: *Denique nec bello finis imponitur, nec regi responsum propheticum datur. Unde intelligimus quod Saul hostes non tam virtute militum, quam abstinentia superabat. Denique unius culpa cunctis confertur ignavia, et unius delicto omnibus generatur infirmitas. Deficit enim virtus in exercitu, ut deficit in observatione jejunium. Quod ut peccatum Saul ex ipsa divinitatis offensione cognovit, statim Jonathæ dixit non esse parcendum, sed peccatum admissum effusione ejus sanguinis expiandum.*

Et captus est Jonathas,] ob causas quas superius recensui. Quibus adde, licet nesciret Jonathas patris legem, scire tamen aliquo modo potuit; cum enim videret tam multos quos secum habebat, nihil omnino, etsi valde famentes et fatigatos obvii mellis gustasse; facile suspicari potuit causam aliquam subesse quam interrogando facillime intellexisset. v. 27. et 28. Indicat enim textus ipsius ordo populum ante ipsum ivisse. Ita Serarius. Adjunge in Jonatha hic voluisse Deum ostendere, quam subditi Superiorum mandata, licet rigidiora et severiora revereri debeant, nec eis obloqui, uti oblocutus erat Jonathas, sed iis humiliter et animose se subdere, ac fortiter illa capessere et exequi. Si quid enim temeritate peccabat Saul, Jonathæ erat non illum traducere apud populum; sed Samuelem certiorem facere, ut eum secreto admoneret et instrueret; sicut in religionibus, provincialium et Visitatorum est admonere Rectores, si quid in subditos nimia austeritate vel lenitate peccent; cum subditorum sit tacere et obedire, ac dicere cum Psalmista: *Propter te mortificamur tota die.*

Rursum, voluit Deus ostendere quam metuendæ sint Saulis, id est, Superiorum execrationes, et ut Theod. ait, *anathemata*, licet leviori de causa irrogata. Ita Theod. Procop. et alii.

43. Et ecce ego morior.] Hebr. *Ego morior*, id est, occidar a patre. Chald. *Ecce ego obligatus ad mortem,*

q. d. Ego gustavi tantillum mellis; sumne propterea reus mortis? An pro guttа mellis occidar? Miserabili hac voce et lamentatione Jonathas populo movit compassionem, ut se morti eriperet. Aliter Jonathæ animum verbaque explicat Josephus, lib. 6. Antiq. c. 7. scilicet, Jonatham id dixisse ex constantia et mortis contemptu: *Saul*, inquit, *jurat eum se occisurum; pluris quam genus, aut naturam, aut affectus, jusjurandum faciens. Ille mortis minis non territus, magno ac generoso animo se præbuit. Nihil inquam deprecor, pater; libenter enim hanc mortem fero, quæ te religione solvat; dum prius tam magnificam victoriam videre contigit. Maximum enim mihi fuerit solatium, Palæstinorum insolentiam ab Hebræis esse perdomitam. His omnis multitudo ad dolorem et miserationem flexa est, jurantque non laturos se ut occidatur Jonathas auctor victoriæ: atque ita eum diris patris eripiunt, et vota Deo pro juvene faciunt, ut ipsum immunem a peccato faciat.* Verum solet Josephus suorum Hebræorum gesta dictaque ornare et phalerare, ut ea Vespasiano et Romanis ad pompam ostentet.

44. Morte morieris, Jonatha.] Accusat S. Chrys. hom. 14. citata Saulem, quasi parricidam: excusant Abulensis, Serarius et alii, ut religiosum Abrahæ imitatorem, qui filium morti pro justitia et disciplina militari sancienda devoverit; uti Titus Manlius apud Romanos filium injussu suo pugnantem occidit. *Unde ab hoc Manlio*, ait Gellius lib. 9. cap. 13. *imperia aspera et immitia, Montiana dicta sunt: quoniam bello postea adversus Latinos, cum esset Consul, filium suum securi percussit, qui speculatum ab eo missus, ne pugnaret interdictus, hostem a quo provocatus fuerat, occidit.* Sed Manlio religiosior fuit Saul, qui Deo offenso filium reum pro victima immolare destinavit. Audi S. Ambros. serm. 36. *Videte quanta apud Saul regem fuerit religionis observantia, qui offensum Deum optavit etiam parricidio mitigare, et quanta sit resoluti culpa jejunii, quæ non nisi sanguinis effusione punitur. Etsi ignorans Jonathas indictum a Patre jejunium, quia resolverit, morti addicitur, qui sciens indictum a Christo resolvit, quid meretur? Ergo, fratres, statutum nobis custodiamus omni observatione jejunium, ut hostes nostros spirituales carnalesque vincamus.*

45. Dixitque populus ad Saul: Ergone Jonathas morietur, qui fecit salutem hanc magnam in Israel?] Merito populus Jonatham patris iræ et mortis decreto eripuit, ob causas superius recensitas. Erat enim Jonathas robur, æque ac amor populi.

Quia cum Deo operatus est hodie,] id est, quia per miram Dei opem hodie tantam hostium stragem edidit. Sept. Rom. pro עם *im*, id est, *cum*, alio puncto legentes *am*, id est, *populus*, vertunt: *Populus Dei fecit diem hanc.* Pro quo Complut. pro λαὸς, id est, *populus*, corrupte legentes ἐλεος, id est, *misericordia*, vertunt: *Quia misericordiam Dei fecit in hac die.* Porro alio deflectit Chald. *Quia ante Dominum manifestum est*, inquit, *quod in ignorantia fecit hodie.*

47. Et Saul, confirmato regno, super Israel pugnabat per circuitum adversus omnes inimicos, etc., et quocumque se verterat, superabat.] Vide hic fortitudinem Saulis, et felicitatem illi a Deo datam. Unde patet eum nondum omnino Dei favore et gratia excidisse, etsi posteris ejus Deus regnum jam abstulerat.

49. Fuerunt autem filii Saul, Jonathas et Jessui et Melchisua.] *Jessui* c. 31. 2. et 1. Paral. 8. 33. vocatur *Aminadab* (a Josepho, *Jesus*,) ubi et additur quartus ejus filius *Esbaal*, qui alio nomine dictus est *Isboseth*. 2. Reg. c. 2. 8. Forte is hic omittitur, quia Sauli fuit superstes, cum cæteri tres cum Saule occubuerint cap. 31.

50. Et nomen uxoris Saul Achinoam.] Hæc erat primaria uxor et Regina. Præter hanc Saul habuit concubinam, id est, secundariam uxorem, nomine *Respha*, ex qua genuit *Armoni et Miphiboseth*. 2. Reg. 21.

Abner filius Ner patruelis Saul.] Erat ergo *Cis* pater Saulis, frater *Ner* patris *Abner*; ideoque Saul elegit *Abner* patruelem suum in principem militiæ. Porro *Cis* et *Ner* utpote fratres eumdem habebant patrem nomine *Abiel*, ut patet de *Ner* hoc loco; de *Cis* vero cap. 1.

52. Nam quemcumque viderat Saul virum fortem et aptum ad prælium, sociabat eum sibi.] Idem faciunt magni castrorum duces. Tropol. idem faciat Episcopus et Prælatus. Unde S. Gregor. *Eligat*, ait, *doctor milites Christi, eligat fortes, ut, dum carnem fortiter domant, immundos spiritus potenter vincant. Eligat ergo aptos ad prælium; ut, dum inter dona fortitudinis non superbiunt, triumphi gloria in cœlestibus sublimentur.*

CAPUT DECIMUM QUINTUM.

SYNOPSIS CAPITIS

Saul, jussus delere Amalec, parcit Agag regi et melioribus jumentis; quare a Samuele increpatur, et regno privatur. Ille v. 20. se excusat, ac tandem frigide ait: Peccavi; ut Samuel honorem regium illi coram populo deferat. Samuel v. 32. jubet Agag regem in frusta concidi, ac jugiter usque ad mortem luget Saulis casum.

1 Et dixit Samuel ad Saul: Me misit Dominus, ut ungerem te in regem super populum ejus Israel, nunc ergo audi vocem Domini. 2. Hæc dicit Dominus exercituum: Recensui quæcumque fecit Amalec Israeli, quomodo restitit ei in via, cum ascenderet de Ægypto. 3. Nunc ergo vade, et percute Amalec, et demolire universa ejus; non parcas ei, et non concupiscas ex rebus ipsius aliquid; sed interfice a viro usque ad mulierem, et parvulum atque lactentem, bovem et ovem, camelum et asinum. 4. Præcepit itaque Saul populo, et recensuit eos quasi agnos; ducenta millia peditum, et decem millia virorum Juda. 5. Cumque venisset Saul usque ad civitatem Amalec, tetendit insidias in torrente. 6. Dixitque Saul Cinæo: Abite, recedite, atque descendite ab Amalec, ne forte involvam te cum eo; tu enim fecisti misericordiam cum omnibus filiis Israel, cum ascenderent de Ægypto. Et recessit Cinæus de medio Amalec. 7. Percussitque Saul Amalec, ab Hevila, donec venias ad Sur, quæ est e regione Ægypti. 8. Et apprehendit Agag regem Amalec vivum: omne autem vulgus interfecit in ore gladii. 9. Et pepercit Saul, et populus, Agag, et optimis gregibus ovium et armentorum, et vestibus et arietibus, et universis quæ pulchra erant, nec voluerunt disperdere ea; quidquid vero vile fuit et reprobum, hoc demoliti sunt. 10. Factum est autem verbum Domini ad Samuel, dicens: 11. Pœnitet me quod constituerim Saul regem, quia dereliquit me, et verba mea opere non implevit. Contristatusque est Samuel, et clamavit ad Dominum tota nocte. 12. Cumque de nocte surrexisset Samuel, ut iret ad Saul mane, nuntiatum est Samueli, eo quod venisset Saul in Carmelum, et erexisset sibi fornicem triumphalem, et reversus transisset, descendissetque in Galgala. Venit ergo Samuel ad Saul, et Saul offerebat holocaustum Domino, de initiis prædarum, quæ attulerat ex Amalec. 13. Et cum venisset Samuel ad Saul, dixit ei Saul: Benedictus tu Domino, implevi verbum Domini. 14. Dixitque Samuel: Et quæ est hæc vox gregum, quæ resonat in auribus meis, et armentorum, quam ego audio? 15. Et ait Saul: De Amalec adduxerunt ea; pepercit enim populus melioribus ovibus et armentis, ut immolarentur Domino Deo tuo: reliqua vero occidimus. 16. Ait autem Samuel ad Saul: Sine me, et indicabo tibi, quæ locutus sit Dominus ad me nocte. Dixitque ei: Loquere. 17. Et ait Samuel: Nonne, cum parvulus esses in oculis tuis, caput in tribubus Israel factus es? unxitque te Dominus in regem super Israel, 18. et misit te Dominus in viam, et ait: Vade, et interfice peccatores Amalec, et pugnabis contra eos usque ad internecionem eorum. 19. Quare ergo non audisti vocem Domini; sed versus ad prædam es, et fecisti malum in oculis Domini? 20. Et ait Saul ad Samuelem: Imo audivi vocem Domini, et ambulavi in via per quam misit me Dominus, et adduxi Agag regem Amalec, et Amalec interfeci. 21. Tulit autem de præda populus oves et boves, primitias eorum quæ cæsa sunt, ut immolet Domino Deo suo in Galgalis. 22. Et ait Samuel: Numquid vult Dominus holocausta et victimas, et non potius ut obediatur voci Domini? Melior est enim obedientia quam victimæ; et auscultare magis quam offerre adipem arietum; 23. quoniam quasi peccatum ariolandi est, repugnare: et quasi scelus idololatriæ, nolle acquiescere. Pro eo ergo quod abjecisti sermonem Domini, abjecit te Dominus ne sis rex. 24. Dixitque ad Samuelem: Peccavi, quia prævaricatus sum sermonem Domini et verba tua, timens populum, et obediens voci eorum. 25. Sed nunc porta, quæso, peccatum meum, et revertere mecum, ut adorem Dominum. 26. Et ait Samuel ad Saul: Non revertar tecum, quia projecisti sermonem

Domini, et projecit te Dominus ne sis rex snper Israel. 27. Et conversus est Samuel ut abiret; ille autem apprehendit summitatem pallii ejus, quæ et scissa est. 28. Et ait ad enm Samuel: Scidit Dominus regnum Israei a te hodie, et tradidit illud proximo tuo meliori te. 29. Porro triumphator in Israel non parcet, et pœnitudine non flectetur; neque enim homo est ut agat pœnitentiam. 30. At ille ait: Peccavi; sed nunc honora me coram senioribus populi mei, et coram Israel, et revertere mecnm, ut adorem Dominum Deum tuum. 31. Reversus ergo Samuel secutus est Saulem, et adoravit Saul Dominum. 32. Dixitque Samuel: Adducite ad me Agag regem Amalec. Et oblatus est ei Agag pinguissimus, et tremens. Et dixit Agag: Siccine separat amara mors? 33. Et ait Samuel: Sicnt fecit absque liberis mulieres gladius tnus, sic absque liberis erit inter mulieres mater tna; et in frusta concidit enm Samuel coram Domino in Galgalis. 34. Abiit autem Samuel in Ramatha: Saul vero ascendit in domum snam in Gabaa. 35. Et non vidit Samuel ultra Saul usque ad diem mortis snæ; verumtamen lugebat Samuel Saulem, quoniam Dominnm pœnitebat: quod constituisset eum regem super Israel.

1. Dominus misit me, nen tam per metnm iocalem (non enim Samuei ivit ad Saulem, sed Saul venit ad Samuelem, eum consulturus de asinis) quam per instinctum internum, ut ungerem te in Regem.] Causas unctienis superius dedi; quibus adde S. Chrysost. hem 4. in epist. ad Philip. in meral. *Idcirco*, ait, *sacerdotes, reges et prophetæ ungebantur, quia divinæ benignitatis symbolum hobebat oleum*; quanta autem debeat esse benignitas hæc in regibus aubjungit dicens: *Si quis principem loudare velit, nihil illi adeo decorum adscribet; atque misericordiam. Principatus enim proprium est misereri.* Et post multa: *Pretiosum*, inquit, *vir misericors; imo misereri, est Deum esse.*

Porro S. Gregor. *Rex Saul*, ait, *demoliri Amalecitas præcipitur, ut si mandatum Domini, ejusdem cæde gentis, perfecerit prioris inobedientiæ nexus enodaret.*

Nunc ergo audi vocem Domini.) Deus jusserat ter delere emnine Amalec; prime, Exedi 17. 14. secnndo, Deut. 25. 17. tertio hic, ut ostenderet quam ex animo et emnine id vellet fieri; queeirca gravis fuit culpa Saulis, hoc Dei præceptum prævaricantis. Unde Rupert. lib. 1. in Deut. cap. 4. *Non igitur mirum*, inquit, *aut injustum, quod talem ob culpam irrecuperobiliter projectus est Soul, quia prævaricari ausus est quod ex lege semel atque iterum, imo et tertio, tanta cum gravitate præceptum est.*

Tropol. rex et rector obediat Deo, suisque Superioribus, si velit sibi a subditis obediri. Innuit τὸ *ergo* q. d. Deus te fecit regem et rectorem: ergo Deo tuo gratus et obediens esto, ac rege juxta ejus voluntatem. Nam ut ait S. Aug. Deum alloquens Solileq. cap. 18. *Sicut nulla est hora vel punctum in omni vita mea, quo tuo beneficio non utar; sic nullum debet esse momentum, quo te non habeam ante oculos, in mea memoria; et te non diligam ex omni fortitudine mea.* Audi S. Bernard. epist. 42. *Ut secure præesse possitis, subesse et vos, si cui debetis, non dedignemini. Dedignatio quippe subjectionis, prælatione reddit indignum. Videant in vobis subditi quod redhibeant.* Hoc est quod David Salomoni filio, novo regi præcepit: *Observa*, inquit, *custodias Domini Dei tui, ut ambules in viis ejus, ut custodias cæremonias ejus, et præcepta ejus et judicia et testimonia*, 3. Reg. 2. vers. 3. Quocirca sapienter S. Greg. lib. 1. Dialog. cap. 1. *Usus quidem*, ait, *rectæ conversationis est, ut præesse non audeat, qui subesse non didicerit; nec obedientiam subjectis imperet quam Prælatis non novit exhibere.*

2. Recensui quæcumque fecit Amalec Israeli.] Chald. *Recordatus sum.* Orig. hom. 19. in Num. *recogitavi*. Hebr. *visitavi;* Sept. *nunc ego ulciscor.* Deus enim in memoria sua tenacissima recondit peccata hominum, ut suo tempore ulciscatur; nisi ab homine per pœnitentiam deleantur. Audi Jerem. cap. 17. 1. *Peccatum Juda scriptum est stylo ferreo in ungue adamantino, exaratum super latitudinem cordis eorum et in cornibus ararum eorum.* Vide ibi dicta. Sapienter S. August. in Psalm. 102. vers. 8. *Non sic*, ait, *tibi videatur Deus misericors, ut non videatur et justus.* Et mox: *Cum tibi thesaurizaveris iram in die iræ, nonne experieris justum, quem contempsisti benignum?* S. Hier. vel quisquis est auctor (multi enim tribuunt Rabano) in illud Thren. 3. 12. *Tetendit arcum suum. In arcu*, ait, *quanto longius trahitur chorda, tanto de eo districtior exibit sagitta; sic extremi judicii dies, quanto longius differetur ut veniat, tanto cum venerit, de illo districtior sententia procedit.*

Causam dat S. Laur. Justin. in ligno vitæ, cap. 4. dicens; *Lento gradu ad vindictam sui procedit ira divina, tarditatemque supplicii gravitate compensat. Altissimus enim est patiens redditor: quia quos diu, ut convertantur, tolerat: non conversos durius damnat: et quanto diutius expectat, ut emendentur: tanto gravius judicabit, si neglexerint.* Quocirca Psaltes: *Misericordiam*, ait, *et judicium cantabo tibi, Domine.* Psalm. 101. v. 1.

3. Amalec,] id est, Amalecitæ progaati ab Amalec nepote Esau, qui Hebræorum iter in terram sanctam impedire omnibus modis sunt conati; ideoque cæsi fuere a Josue. Exodi 17. Vide dicta. Mystice, ex Origene et S. Greg. Beda: *Amalec*, inquit, *qui transito mari Rubro, restitit Israeli, ea peccata demonstrat, quæ nobis post undam Baptismi, ne ad promissa cælestis patriæ regna perveniamus, obsistunt: quæ omnia demoliri, neque eis parcere jubemur.*

Porro *Amalec*, Hebr. idem est quod *populus lingens;* unde notat gulosos et carnales: item dæmones, ait S. Greg. *Nam eorum*, inquit, *est lambere, id est, mentem ad peccandum carnis blandimento delinire; velut enim linguæ tactu lambere ambiunt, cum levibus suggestionibus mentem tangunt.*

Interfice a viro usque ad mulierem et parvulum et lactentem.] Jusserat Deus, qui est necis vitæque omnium Dominus, deleri plane Amalecitas, non solum homines, sed et jumenta; adeoque eorum memoriam aboleri: hæc autem memoria in posteris (esto ipsi injuriam non fecissent) perdurabat, quare jussit eos funditus excindi; præsertim quia ipsi parentum odia in Judæos induerant, aliaque eorum peccata imitabantur. Idcirco enim Samuel occidit Agag regem Amalec, dicens versu 33. *Sicut fecit absque liberis mulieres gladius tuus, sic absque liberis erit inter mulieres mater tua.* Parvuli quoque ob peccatum originale rei erant mortis, eisque cita mors erat beneficium potius quam supplicium; ne si adolescerent, gravius peccarent, ideoque acrius in gehenna punirentur. Unde S. Ambr. lib. 2. de Cain. cap. 9. *Longævitas Caina indulta*, inquit, *vindicta est.* Satius est enim peccatores cito mori, ne culpam et gehennam sibi adaugeant. Unde idem S. Ambr. lib. de Interpel. David: *Vivendo*, ait, *damna contrahimus innocentiæ; morte finem erroris adipiscimur. Lucrum ergo morte acquiritur, vitæ autem usu, tamquam miseris debitoribus usurarii nominis, ad reatum fœnus augetur.*

Hoc est quod apud Balaam vaticinatus est: *Principium gentium Amalec, cujus extrema perdentur*, Num. 24. 20. Vide ibi dicta. Quocirca S. Chrys. hom. 25. in Genes. quærens cur Deus ætatem hominum ad 120. annos coarctaverit. Resp. id fecisse ex misericordia; ne diutius vivendo, diutius miserias hujus vitæ sentirent, ac cupiditates sectando, gravius peccarent; ideoque acrius punirentur. Et Orig. hom. 1. in Num. *Bonitatis Dei indicium est*, ait, *inimica cœlestis regna destruere, et bellanda cum sua gente evertere nationes.*

Propria autem, et potissima causa, cur Deus tam severe jusserit deleri Amalecitas, fuit quod ipsi populum Hebræorum, jam recenter Deo in Sina copulatum, et velut in fide et religione novitium, ac Deum in columna nubis, quasi ducem præeuntem, per omnia sequentem in terram promissam, ab eo avertere; imo totum hoc Dei opus evertere sint conati. Erant enim ipsi posteri Esau: qui proinde videntes tantum Hebræorum exercitum, timebant ne jam impleretur prophetia illa, Genes. 25. 23. *Major serviet minori*; id est, posteri Esau majoris servient posteris Jacob minoris; quare timebant ne ab Hebræis sub jugum mitterentur, eisque servire cogerentur. Idcirco quasi pro libertate pugnantes, extrema quæque contra Hebræos tentarunt. Hinc disce quam graviter ferat puniatque Deus eos, qui novitios in fide vel religione scandalizant, et ab ea avertere satagunt. Hi enim in eis nascentem quasi Deum Christumque occidunt; ac proinde sunt quasi Deicidæ et Christicidæ. Ob hoc ergo scelus jussit Deus Amalecitas cum omnibus suis stirpitus excindi, ac fieri חרם *cherem*, id est, *anathema*, imo statui sæculis omnibus futuris vivum et perenne acris iræ et vindictæ Dei exemplum instar Sodomæ et Gomorrhæ. Ita Abulensis.

Huc facit terribilis Prætextatæ pœna, quam recenset S. Hier. epist. 7. ad Lætam: *Prætextata*, ait, *nobilissima quondam fœmina, jubente viro Hymettio, qui patruus Eustochii virginis fuit, habitum ejus cultumque mutavit; et neglectum crinem mundano more texuit, sibi vincere cupiens et virginis propositum, et matris desiderium; et ecce tibi eadem nocte cernit in somnis venisse ad se Angelum, terribili voce minitantem pœnas, et hæc verba frangentem: Tune ausa es viri imperium præferre Christo? tu caput virginis Dei, tuis sacrilegis attrectare manibus? quæ jam nunc arescent, ut sentias excruciata quid feceris; et finito mense quinto ad inferna duceris. Sin autem perseveraveris in scelere, et marito simul orbaberis et filiis. Omnia per ordinem expleta sunt: et seram miseræ pœnitentiam velox signavit interitus. Sic ulciscitur Christus violatores templi sui, sic gemmas et pretiosissima ornamenta defendit.*

Audi S. Anselm. epist. ad Goffridum: *Si quis separat pretiosum a vili, nempe animam a sæcula, erit tamquam os Dei; ille cujus os, et manus extrahat animam adhærentem Deo ad sæculum, quid erit? Nonne super eum cadet, quod Dominus dicit: Qui non colligit mecum, dispergit: et qui non est mecum, contra me est.*

Audi et S. Bern. epist. 111. parentes filium Eliam a Religiona avocantes acriter objurgantem: *O durum patrem! o sævam matrem! o parentes crudeles et impias! imo non parentes, sed peremptores, quorum dolor, salus pignoris, quorum consolatio, mors filii est. Qui me malunt perire cum eis, quam regnare sine eis. Mira abusio. Domus ardet, ignis instat a tergo, et fugienti prohibetur egredi, evadenti suadetur regredi. Et hæc ab iis, qui in incendio positi sunt, et obstinatissima dementia, et dementissima obstinatione fugere periculum nolunt. Proh furor! Si vos contemnitis mortem vestram, cur etiam appetitis meam? Si, inquam, negligitis salutem vestram, quid juvat etiam persequi meam?* Denique hoc crimen valde exaggerat S. Chrysost. lib. 3. contra vituperat. vitæ monasticæ.

4. Et recensuit eos quasi agnos,] q. d. Saul recensuit suos milites, sicut pastor recensere et numerare solet suos agnos. Legit Interpres כטלאים *cattelaim*; jam legunt בטלאים *battelaim*, quod Vatabl. accipit ut nomen proprium loci, vortitque: *in Thelaim.* Unde et Septuag. et Joseph. vertunt *in Galgalis*, quasi *Thelaim* fuerit locus vicinus Galgalis, sed iis obscurior. Verum alii accipiunt *telaim*, ut nomen commune significans *agnos.* Unde Chald. vertit: *in agnis paschalibus.* Rabbini: *Recensuit eos in agnis;* quod sic explicant, quasi quisque miles adduxerit agnum; ut ex agnorum numero constaret numerus militum. Rationem addunt, quod a Deo vetitum erat populum secundum se numerare: quare numeratos hic esse milites non viritim per se, sed per agnos, quos singuli sigillatim adducebant. Sed hoc frivolum est, æque ac falsum de militibus, hi enim passim in Scriptura numerantur. Sensus ergo est, quem initio dedi.

Porro, apposite milites comparat agnis, ut notet militum tum simplicitatem, facilitatem et obedientiam quod ut agni sequantur suum regem, tum mansuetudinem, unionem et concordiam, quod sicut agni mansueti gregatim incedunt, et quo unus præit, eo sequuntur et cæteri, sic unirentur et milites Saulis, ut quo ipse præcederet, eo omnes sequerentur. Præclare Tertul. lib. ad Martyres cum diabolo decertantes: *Vos*, inquit, *inveniat munitos et concordia armatos: quia pax vestra, bellum est illi.*

Ducenta millia.] Minus vero Josephus habet,

Quadraginta millia. Septuaginta Correcti: *Quadringenta millia.*

Et decem millia virorum Juda.] Hi seorsim numerantur, quia validiores et bellicosiores erant, inquit Hugo, Abulensis et Dion.

6. Dixitque Saul Cinæo.] Cinæi erant posteri Jethro soceri Mosis; ideoque ejus et Hebræorum amici; erantque viri religiosi et pii: quocirca eos ab Amalecitis evocat Saul, ne cum eis communi gentis excidio involvantur. Vide dicta Exodi 18. Judic. 1. 16. et Numer. 29. 21.

Tu enim fecisti misericordiam cum omnibus filiis Israel, cum ascenderent de Ægypto.] Quam, quando et ubi? Respon. nonnulli, quando Jethro suscepit Mosen fugientem ex Ægypto in Madian, eumque aluit, et filiam Sephoram ei uxorem despondit. Exodi 2. 20. Ita Rabanus, Hugo et Auctor tradit apud S. Hieron. Verum hæc misericordia facta est soli Mosi. non omnibus filiis Israel; cum ipsi adhuc degerent in Ægypto, ante egressum ex ea; hæc autem dicitur facta: *Cum ipsi ascenderent*, id est, exirent *de Ægypto*. Secundo, alii ajunt respici hic ad Jahel Cinæam, quæ occidit Sisaram hostem Judæorum. Judic. 4. vers. 21. Verum hoc factum est non in *ascensu*, id est, exitu Hebræorum ex Ægypto, sed diu post ingressum eorum in Chanaan.

Tertio, ergo et genuine, id factum est quando Hobab filius Jethro, Cinæus venit ad Mosen et Hebræos in deserto peregrinantes, eosque suo consilio direxit, et per omnia adjuvit. Unde Mosca ei volenti in Madian ad suos redire, ait Numer. 10. vers. 29. et 31. *Noli nos relinquere; tu enim nosti in quibus locis per desertum castra ponere debeamus, et eris ductor noster;* non ut nobis ostendas viam in Chanaan: hanc enim ostendit Angelus in columna nubis castra præcedens, et viæ dux; sed ut demonstres nobis, ubi in hoc deserto sint fontes ad bibendum, pascua ad pascendum pecora nostra, ligna ad ignem et fabricam. Erat enim desertum hoc vicinum Madian e qua oriundus erat Hobab. Unde desertum hoc ejusque fontes, pascua et sylvas sat norat. Ita Abul. Hugo, Dion. Mendoza et alii.

9. Et pepercit Saul et populus Agag,] vel ex superbia, ut de eo triumpharet, ait Serarius; vel potius ex avaritia, ut ingens ab eo lytrum, et thesauros absconditos extorqueret, ait Lyran. Uti Hispani ante centum annos, ab Atabaliba rege Americæ capto, pro lytro extorserunt cubiculum auro plenum; sed cum illud eo usque plenum quonsque promiserat, præstare non posset, ab eis occisus est: vel denique ex humana erga regem commiseratione, ait Abulensis. Unde Josephus ait, Saulem regi Agag vitam condonasse, ob corporis ejus præstantiam, et ob fortunæ regiæ similitudinem; sed præpostere: Nam Deus v. 3. jusserat eum cum omnibus suis occidi. Inobediens ergo fuit Deo Saul, qui suam cupiditatem vel commiserationem prætulit Dei judicio et præcepto. Unde in eo impleta est prophetia Balaam. Num. 24. 7. *Tolletur propter Agag rex ejus* (Saul) *et auferetur regnum illius.* Vide ibi dicta.

Et optimis gregibus ovium et armentorum, et vestibus et arietibus et universis quæ pulchra erant (repetere pepercit) nec voluerunt disperdere ea: quidquid vero vile fuit et reprobum, hoc demoliti sunt.] Ecce hic nova Saulis et populi inobedientia, profecta ex cupiditate et avaritia, quæ excæcabat eorum judicium, ut judicarent satius esse ea servari ad humanos usus, quam comburi vel demoliri; esto Deus id præcepisset. Judicium ergo suum Saul, Dei judicio et decreto prætulit; ideoque graviter eum offendit, ejusque iram in se concitavit, ut regno et tandem vita privaretur. Deus enim clare versu 3. præceperat dicens: *Demolire universa ejus; non parcas ei, et non concupiscas ex rebus ipsius aliquid, sed interfice a viro usque ad mulierem, et parvulum atque lactentem, bovem et ovem, camelum et asinum.* Quid expressius dici juberique poterat? Nullus ergo hic tergiversationi vel excusationi erat locus; sed mera elucet cupiditas et inobedientia. Cupiditas ergo spoliorum et prædæ tam opimæ excæcavit Saulem et populum, ut pejora mactaret, meliora sibi reservaret, æque ac Cain pejora Deo obtulit, meliora sibi arrogavit, ideoque a Deo cum donis suis rejectus est. Genes. cap. 4. Deus enim volebat Amalecitas statni *Cherem*, id est, *anathema*, ac funditus exscindi, æque ac fecerat Jerichuntii Josue c. 6. v. 7. Quare sicut Achan ex ea suffuratus nonnulla, fuit sacrilegus, ideoque ipse factus est anathema, sic et Saul immemor ipsius Achan, ait Theodoretus et Procopius. Vide hic miserabilem lapsum Saulis, qui reprobationis ejus causa exstitit; quia scilicet bene cœperat, sed in cœptis non perseveravit, ideoque periit, cunctaque perdidit. Pathetice S. Bernard. epist. 112. juvenem e bene cœptis fervidisque suis desideriis dilabentem, ita deplorat et coarguit: *Doleo super te, fili mi Goufride, doleo super te, et merito. Quis enim non doleat florem juventutis tuæ quem lætantibus Angelis Deo illibatum obtuleras in odorem suavitatis, nunc a dæmonibus conculcari, vitiorum spurcitiis et sæculi sordibus inquinari? Quomodo qui vocatus eras a Deo, revocantem diabolum sequeris; et quem Christus trahere cœperat post se, repente pedem ab ipso introitu gloriæ retraxisti?*

Et vestibus.] Hebr. משנים *misnim*, quod Pagnin. vertit: *Pinguibus*, quasi, *misnim*, per metathesin idem sit, quod משמנים *miscemanim*, id est, *pinguibus*. R. Salomon vertit: *duplicatorum*, id est, qui sunt duplicati carne et pinguedine, id est, *pinguium*. Alii vertunt: *anniculorum a Scana*, id est annus. Noster recte vertit: *duplicium*, scilicet vestium; hæ enim erant meliores et pulchriores.

11. Pœnitet me quod constituerim Saul regem.] Loquitur antropopathos, sive humano more; nam proprie in Deum, cum ipse sit immutabilis, sapientissimus, futurorum omnium conscius et præscius, æque ac beatissimus, nullus cadit dolor, nulla pœnitentia. Unde v. 29. de eo dicitur: *Porro triumphator in Israel non parcet et pœnitudine non flectetur; neque enim homo est, ut agat pœnitentiam.* Pœnitet ergo Deum, cum decreta sua ob hominum culpam mutat; cum beneficia sua retractat, cum dona sua ab ingratis et indignis revocat, v. g. enm Saulem hic regno, quod ei contulerat, ob inobedientiam ejus spoliat et privat. Ita S. Greg. Theod. Procop. et alii. Unde S. Hier. in Ezech. c. 2. *Electio Judæ et Saulis unctio, ait, non arguunt Deum ignorantiæ futurorum, sed præsentium monstrant esse Judicem.* Sic cum Deus diluvio vindicaturus esset

peccata hominum, dicitur de eo Genes. 6. 6. *Pœnituit eum quod hominem fecisset in terra. Et tactus dolore cordis intrinsecus: Delebo*, ait, *hominem quem creavi a facie terræ*. Vide ibi dicta. Præclare S. August. lib. 1. Conf. cap. 4. Deum alloquens: *Amas*, ait, *nec æstuas; zelas, et securus es; pœnitet te, et non doles; irasceris et tranquillus es; opera mutas, nec mutas consilium*: uti mutat homo facti pœnitens. Et Tertul. docens quæ et qualis sit in Deo pœnitentia l. 2. contra Marc. cap. 24. *Nihil*, ait, *aliud intelligatur, quam simplex conversio sententiæ prioris quæ etiam sine reprehensione ejus possit admitti etiam in homine, necdum in Deo cujus omnis sententia caret culpa. Nam et in græco sono pœnitentiæ nomen, non ex delicti confessione, sed ex animi demutatione compositum est*. Hanc enim significat græce μετάνοια, id est *pœnitentia*.

Contristatusque est Samuel, et clamavit ad Dominum tota nocte,] ut Sauli veniam impetraret, sed frustra; tum quia Saul manebat in suo scelere obstinatus, eratque impenitens, imo illud excusabat et defendebat, ut patet vers. 20. et seq. tum quia licet Saulem vere sceleris pœnituisset; Deus quidem illi suam gratiam, sed non regnum restituisset. Jam enim ob secundam ejus inobedientiam tam claram, omnino et irrevocabiliter decreverat eum regno privare, illudque ad Davidem transferre. Hoc enim Deum hac nocte respondisse Samueli, narrat ipse Samuel v. 16. et 17.

12. Cumque de nocte surrexisset Samuel, ut iret ad Saul mane.] Vide hic et imitare celerem obedientiam, vigilantiam, strenuitatem Samuelis nocte surgentis, ut mane rem peragat. Hæc enim duo tempora, scilicet nox sive vespera, et mane, maxime observanda et ordinanda sunt. Audi F. Barth. de Martyr. Archiep. Braccarensem in insigni suo Doctrinæ spiritualis Compendio c. 27. *Doce sæculares, eum cubitum eunt, hæc meditari; vitam in morte terminari, sicut dies declinavit in noctem; et corpus exclusa anima in sepulcro collocandum, sicut exuta veste in lecto te collocas; cum autem mane experrgisceris, recogita quam acute vigilare oporteat in die judicii, ubi hujus sæculi nox terminabitur: accerseris a sepulcro, rursum indues animam, ut coram Deo in judicio stes, operum tuorum omnium rationem redditurus. Hæc consideratio assidue versetur ab oculos, nempe qua pacto te Dominus ab æterna elegerit, quasi quamplurium bonarum actionum instrumentum, ut tuis potentiis, sensibus, ac membris, beneplacitum ejus in multis bonis operibus adimpleres; post creationem se tibi altius insinuavit, expetitque in te ac per te opera, quibus gloria ejus innotescat exercere; tu vera quasi refractarium instrumentum, tanto beneficiorum ponderi non cedis, imo resistis, idque curare videris ne voluntas Domini in te perficiatur*.

Nuntiatum est Samueli, eo quod venisset Saul in Carmelum, etc.] Clare Hebræa: *Nuntiatum est Samueli dicendo: Venit Saul in Carmelum; et statuit sibi manum, et conversus transiit ivitque in Galgala*. Ita Septuag. Chald. Vatablus et alii. Porro *manus* metonymice vocatur insigne opus manus, sive manufactum, puta arcus triumphalis. Vatablus *trophæum*, de relata ab Amalecitis victoria.

13. Benedictus tu Domino,] hoc est, a Domino vel apud Dominum. Chald. *ante Dominum*, q. d. Deus te plurimum diligit, teque magno favore prosequitur, ac suis benedictionibus, id est, donis et beneficiis cumulat. Adulatur Saul Samueli, eum laudando, ut inobedientiam suam abscondat, vel certe os Samueli claudat, ne eum redarguat.

15. Pepercit enim populus melioribus ovibus et armentis, ut immolarentur Domino.] Velat Saul suam inobedientiam per speciem religionis et sacrificii, cum revera ejus causa fuerit avaritia. Nam ut dictum est versu 9. meliora sibi servavit, deteriora occidit; partem tamen aliquam et prædæ primitias obtulit et immolavit Deo: sed etsi omnia Deo immolasset, inobedientiæ crimen, Deique offensam non evasisset, uti ei in sequent. exprobrat Samuel.

17. Nonne cum parvulus esses in oculis tuis, caput (rex) in tribubus Israel factus es?] Nota hic fructum humilitatis. Deus enim ob eam Saulem evexit ad regnum. Ipse enim *humiles exaltat, superbos humiliat*, uti crebro clamat S. Script. Urget S. Greg. τὸ *in oculis tuis*, q. d. Qui se clare cognoscit, sibi vilescit; superbia enim oritur ex cæcitate et sui ignorantia. Idem Gregor. hom. 7. in Evang. sic clare et nervose explicat, q. d. *Cum tu te parvulum aspiceres, ego te præ cæteris magnum feci; quia vero tu te magnum conspicis, a me parvus æstimaris*. Unde concludit: *Qui sine humilitate virtutes congregat, quasi in vento pulverem portat*.

19. Quare ergo non audisti vocem Domini?] q. d. Cur non perstitisti in primæva tua humilitate? sic enim pariter perstitisse in primæva tua obedientia: sed quia elatus ad regnum, defecisti ab humilitate, defecisti pariter ab obedientia, hoc est, superbus indeque inobediens evasisti. Præclare S. Bern. epist. 253. *Vera*, ait, *virtus finem nescit, tempore non clauditur, charitas numquam excidit. Numquam justus arbitratur se comprehendisse, numquam dicit: Satis est, sed semper esurit sititque justitiam; ita ut si semper viveret, semper, quantum in se est justiar esse contenderet, semper de bona in melius proficere totis viribus conaretur; non enim ad annum, vel ad tempus instar mercenarii, sed in æternum divino se mancipat famulatui, juxta illud: Inclinavi cor meum ad faciendas justificationes tuas in æternum*. Psalm. 118. vers. 112.

Radix ergo lapsus Saulis fuit, quod ipse nimis sui judicii esset tenax, nec illud Dei judicio et voluntati submitteret. Judicabat enim satius esse servare prædam Amalec ad suos suorumque usus, quam illam disperdere sine fructu. Deus autem judicabat et volebat contrarium. Accessit, imo præcessit avaritia et cupiditas spoliorum tam opimorum ex Amalec. Quare S. Chrysost. ait Saulem esse lapsum, eo quod totum cor suum non tradidisset Deo; sed partim Deo, partim suis affectionibus et cupiditatibus; cum e contrario David cor suum totum tradidisset Deo, ideoque esset vir secundum cor Dei: quare eum Deus, amoto Saule, regem creavit.

20. Et ait Saul ad Samuelem: Imo audivi vocem Domini.] Inobedientiæ crimen hic excusat et defendit Saul; qua excusatione valde illud adauget, iramque Dei in se confirmat magisque accendit: quod si scelus agnovisset et pœnituisset, veniam consecutus fuisset, licet non regnum, ut dixi.

Et Amalec (Amalecitas) interfeci.] Porro non omnes Amalecitas fuisse interfectos, sed nonnullos

absentes vel fuga lapsos, qui rursum exereverint, patet ex eo quod postea David easdem invaserit, ut dicitur cap. 29. et 30.

22. Melior est obedientia quam victimæ,] q. d. Melius est facere quod Deus jussit, omissis victimis quas non jussit; quam omisso eo quod jussit, offerre victimas voluntarias, aut etiam prohibitas, uti fecit offerens oves et boves Amalecitarum, quas omnes jusserat Deus in bello mactari, non in templo immolari. Illas enim exeerabatur quasi anathemata.

Dices: Religio, cujus officium est offerre victimas Deo, præstantior est omnibus virtutibus moralibus; ergo etiam præstat obedientiæ. Religio enim proxime circa Deum versatur, illique debitum cultum, adorationem et sacrificium defert: obedientia vero versatur circa præcepta Dei et Superiorum, ac illa adimplet. Resp. Religio in se melior majorque est virtus, quam sit obedientia. Obedientia tamen dicitur melior, quia magis necessaria, et in praxi præponenda religioni. Quod enim Deus jussit, hoc absolute faciendum est, eique obediendum; actus vero religionis, ut victimæ et sacrificia, sunt liberi; quare obedientiæ cedant oportet. Nam liberum debet cedere necessario, et consilium præcepto. *Melior ergo est obedientia quam victimæ*, hoc est, ut habent Hebr. *Melius est obedire, quam victimas offerre;* obedire enim est necessarium et præceptum; victimas vero offerre, est liberum et spontaneum. Ita S. Greg. Theod. Angel. Beda et alii.

Adde: Licet, ratione objecti, religio sit virtus præstantior quam obedientia; tamen obedientia etiam libere assumpta, præsertim continua et perpetua, uti fit in monasteriis, in multis præstat religioni. Primo, quia ut ait S. Gregor. 35. Moral. 10. *Per victimas aliena caro, per obedientiam, voluntas propria mactatur.* Quare quantum voluntas hominis excellit oves et boves, tantum obedientia præcellit victimis. Unde S. Bern. lib. de ordine vitæ: *Tanto quisque Deum*, inquit, *citius placat, quanto ante oculos ejus repressa arbitrii superbia, gladio præcepti se immolat.*

Secundo, quia per obedientiam voluntas nostra conformatur voluntati divinæ, quæ est sanctissima, ac norma et regula omnis virtutis et sanctitatis. Quare illi proprie competit, id quod Deus ait per Isaiam cap. 62. 4. *Vocaberis voluntas mea in ea.*

Tertio, quia obedientia facit voluntatem quasi vivum et perenne Dei sacrificium; in victimis vero mortua animalium caro Deo offertur. Quocirca obedientia mysticum quidem, sed nobilissimum est holocaustum, quod totum hominem Deo devovet. Unde S. Hieron. in Isaiæ c. 43. *Non exegi*, ait, *a te oblationes, nec thura quæsivi*, etc. *Sed obedientiam, quæ est sacrificium, de quo David Psalm. 50. Sacrificium Deo spiritus contribulatus.* Quare in hoc sacrificio, voluntas quasi victima immolatur et moritur; sed tamen vivit, ideoque est mortua, simul et viva; nimirum mortua sibi, et vivens Deo divinæque voluntati. Hæc enim in ea vivit et operatur. Audi S. August. lib. 10. de Civ. cap. 6. *Ipse homo Dei nomini consecratus ac devotus, in quantum mundo moritur, ut Deo vivat, sacrificium est*, etc. *corpus etiam nostrum cum temperantia castigamus, sic hoc, quemadmodum debemus, propter Deum facimus, ut non exhibeamus membra nostra arma iniquitatis peccato, sed arma justitiæ Deo, sacrificium est. Si ergo corpus, quo inferiore tamquam famulo vel instrumento utitur anima, cum ejus bonus et rectus usus ad Dominum refertur, sacrificium est: quanto magis, anima ipsa, cum se refert in Deum, ut igne amoris ejus accensa, formam concupiscentiæ sæcularis amittat, eique tamquam incommutabili formæ subdita reformetur; hinc ei placens, quod ex ejus pulchritudine acceperit, fit sacrificium.*

Pressius S. Gregor. hom. 12. in Ezech. *Qui*, inquit, *sic operantur ea quæ Dei sunt, ut tamen et quædam quæ sunt sæculi non relinquant, nimirum sacrificium et non holocaustum offerunt. Qui autem cuncta quæ mundi sunt deserunt, et totam mentem igne divini amoris accendunt, hi nimirum omnipotenti Domino sacrificium et holocaustum fiunt.*

Quocirca S. Thom. 2. 2. q. 186. art. 7. docet statum religiosum non aliud esse quam holocaustum, eo quod omnia suo Deo tradat; et qui se huic statui dicarit, is tum interiora, tum exteriora omnia Creatori suo obtulerit. D. Th. sequitur Thomas Waldensis insignis Theologus de Sacram. tit. 9. c. 89. ubi vitam religiosam non tantum sacrificium, sed altum sacrificium esse demonstrat; eo quod actus omnes carnis et mentis per religionis ingressum perenniter Deo consecret.

Denique obedientiam, fidem, spem charitatem, religionem, cæterasque virtutes secum adducit, uti recte ostendit Hier. Platus lib. 3. de bono status religiosi c. 9. Simili de causa ait Deus: *Misericordiam volo et non sacrificium.* Hinc sanctus Gregor. et ex eo S. Bern. tract. de ordine vitæ: *Sola*, ait, *obedientia virtus est, quæ virtutes cæteras menti inserit insertasque custodit.* Quocirca ut idem alibi ait: *Christus perdidit vitam, ne perderet obedientiam; factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis.*

Mystice S. Gregor. *Victimæ*, ait, *ad magnæ conversationis austeritatem; holocausta ad compunctionem vitæ secretioris referenda sunt. Melior est enim obedientia quam victimæ; et auscultare, magis quam offerre arietum adipem: quia longe altioris est meriti propriam voluntatem alienæ semper voluntati subjicere, quam magnis jejuniis corpus atterere, aut per compunctionem se in secretiori sacrificio mactare. Quid est enim adeps arietum, nisi pinguis et interna devotio? Melior est tamen obedientia; quia qui perfecte voluntatem præceptoris sui implere didicit, in cœlesti regno et abstinentibus et flentibus excellit.*

23. Quoniam quasi peccatum ariolandi est repugnare; et quasi scelus idololatriæ nolle acquiescere.] Hebr. *Quia peccatum divinationis est rebellio, et iniquitas Theraphim, abrumpere*, vel avellere se a Dei voluntate et mandato. Vatablus: *Quoniam contumacia est peccatum magiæ, et obfirmare animum, est peccatum idololatriæ.* Nota: loquitur Samuel de inobedientia, non subitanea et transeunte, cujus paulo post hominem pœnitet, ut obediat; sed de obfirmata et obstinata, ut sit rebellio, qualis erat Saulis. Secundo, proprie loquitur de inobedientia, non generali, qua quis aliquod Decalogi præceptum, similemve legem transgreditur; sed speciali, qua quis Deo particulatim aliquid per se, vel per prophetam a se missum cupiam jubenti, non vult obedire, uti fecit Saul nolens occidere oves et boves Amalec, quod ei per Samuelem præceperat Deus. Hæc enim inobedientia

est propria et præcisa, qua quis Deo non vult obedire, sed jussionem ejus sprevit, transgreditur et violat; quæ gravis est injuria et contemptus Dei. Unde Chald. vertit: *Attendere loquelis Prophetarum ejus, bonum est præ pinguedine saginatorum. Nam ut culpa virorum qui petunt ab ariolo; sic culpa omnis viri, qui rebellat super verba legis Domini; et sicut culpa populi qui errat post errores,* (idola) *sic culpa omnis hominis qui addit super loquelas prophetarum.*

Porro, non dicitur hic quod inobedientia sit magia, vel idololatria, vel illis æqualis culpa; sed quod utrique sit similis. Nam in se gravius crimen est magia vel idololatria, qua quis dæmonem vel idolum, ut Deum consulit et adorat in Dei veri injuriam, quam sit inobedientia, qua quis jussis Dei dumtaxat non obedit. Hæc tamen utrique illi est similis. Nam, ut ait S. Gregor. *Quasi peccatum ariolandi, est repugnare; quia velut contempto divino altari, ad eros dæmonum responsa percipiunt, dum cordis sui præstigiosis ac superbis adinventionibus credunt, et salubribus Prælatorum consiliis, contrarie sentiendo refragantur. Nolle autem acquiescere, idololatriæ sceleri simile dicitur; quia nimirum in inobedientia sua obstinatione nemo persisteret, si propositi sui figmentum in corde, quasi idolum non gestaret. Dum enim agendo in corde concipit, quasi idolum facit. Et dum conceptum mentis propositum se acturum deliberat, quasi ad adorandum simulacrum se inclinat. Quasi ergo scelus idololatriæ est, nolle acquiescere, quia quisquis in propria deliberatione obstinatus est, idcirco foris in majorum contemptum erigitur; quia intus ea quæ fingendo statuit, propositi sui simulacris incurvatur.*

Inobediens ergo est similis ariolo, quia conjectat de voluntate Dei, ex mendacibus rationis et judicii sui conceptibus et figmentis; sicut ariolus conjectat de futuris, ex garritu et volatu avium. Imo voluntati Dei sibi revelatæ et cognitæ suam anteponit, quasi illa sit sapientior et melior divina; ideoque Deo se sapientiorem, prudentiorem et meliorem æstimat. Quare negat Dei omniscientiam, omniprudentiam, omnibonitatem; ideoque tacite negat Deum esse Deum, ac se suumque judicium et volitum facit Deum, suumque idolum.

Et quasi scelus idololatriæ, nolle acquiescere.] Hebr. אין ותרפים הפצר *aven uterophim haptsar*, id est, *iniquitas vel idolum, et theraphim est reniti et repugnare:* sicut enim *idolum* est mendax Deus, *Theraphim* est mendax oraculum; sic inobediens suum judicium et voluntatem præferens divinæ, illud quasi fidum suum idolum colit, illudque quasi suum prudentiæ oraculum, sed falsum et mendax, consulit et sequitur. Porro τὸ *haptsar* varii varie vertunt; Cajet. Marinus et alii vertunt: *Cogere, compellere, vim facere*, q. d. Scelus, idololatriæ est, cogere mandatum Domini, illique vim facere, ac illud ad sui cerebri figmentum detorquere, uti fecit Saul, ac facit omnis inobediens. Chald. vertit: *Rebellare*, q. d. Inobediens Deo rebellans similis est idololatriæ. Sept. vertunt: *Dolorem et labores inducere;* hos enim sibi quisque creat inobediens. Pagnin. vertit: *Transgredi*, q. d. Inobediens transgreditur Dei jussa sicut idololatra. Alii magis præcise vertunt: *Abrumpere, vi avellere*, q. d. Inobediens pugnans cum Deo est similis gigantibus cum Deo; et Titanibus cum Jove pugnantibus, ut eo de cœlo et solio divinitatis dejecto, se ipsos facerent Deos; qui enim spreta Dei voluntate suam illi adversam sequitur, cum Deo pugnat, et seipsum quasi facit Deum. Sicut enim guloso Deus est venter, luxurioso Venus, ambitioso honor, avaro aurum, sic inobedienti Deus est proprium judicium et propria voluntas; ad hanc enim omnes suas actiones refert, ut huic satisfaciat totis viribus laborat: hanc omnium suorum laborum finem metamque statuit; hanc summum suum esse bonum æstimat, huic se suaque omnia dicat et tradit. Quid hoc est aliud quam illam suam facere Deum?

Unde moral. S. Bern. lib. de Ordine vitæ: *Cernis,* inquit, *quantum malum, quod idololatriæ magicisque comparatur artibus. Adolescentes, qui tali repleti sunt malo, subdi senioribus dedignantur; facta vero eorum aut dicta, tumida et erecta cervice non observant, sed dijudicant; non venerando exaltant, sed spernendo subsannant; sed non impune. Inde enim evidenter deficiunt, unde miseri proficere debuerunt.* Causam deinde subjicit: *Hoc autem vult Deus ut homo per hominem doceatur, et minor majori subdatur. Si enim Angelus Angelo imperat, et inter jubentem et obedientem summa manet semper concordia: videat ille quam graviter peccat, qui debitam exhibere suis majoribus reverentiam non curat.* Et pluribus interjectis hanc obedientiæ palmam assignat: *Sola obedientia est, quæ fidei meritum possidet, sine qua quisque infidelis convincitur, etsi fidelis esse videatur. Hinc per Salomonem dicitur in ostensione obedientiæ: Vir obediens loquetur victorias. Vir quippe obediens victorias loquitur; quia dum alienæ voci humiliter subdimur, nosmetipsos in corde superamus.*

Plura de obedientiæ præstantia dixi alibi, ac præsertim Prov. 21. versu 28. jam citato.

Pro eo ergo quod abjecisti sermonem Domini, abjecit te Dominus, ne sis rex,] quia sprevisti, vel reprobasti verbum Domini, sprevit, vel reprobavit te Dominus, ne sis rex. Justa et congrua est hæc pœna Saulis, ut qui Deo suo subesse noluit, privetur regno ab eo dato, ne quis subditorum ei subsit, sed illi ei rebellent, sicut ipse rebellavit Deo: perinde ac Adam inobediens Deo, comedendo pomum vetitum, sensit animalia, imo membra sua sensusque omnes sibi inobedientes et rebellantes.

Ne sis rex.] Putant nonnulli Saulem hic a Deo privari regno, ut amplius non fuerit rex, sed Israelis rex fuerit David; nam ipse cap. seq. a Samuele unctus fuit in regem. Favet S. Chrys. hom. de David cum Goliath, dicens: *Saulem regem putari, Davidem vero esse.*

Melius alii censent Saulem hic privari regno, quasi in actu primo non secundo, hoc est potestate regia illum dejici; sed permitti tamen ei illius usum et administrationem ad vitam. Aut potius denuntiari ei privationem regni, cujus privationis realis executio paulo post facienda erat in ejus clade et morte: sicut Hæretici aliique similes, lege Ecclesiastica privantur suis bonis, sed tamen iis uti permittuntur, donec hujus pœnæ et sententiæ executio fiat a principe; ut per ejus Fiscalem reipsa confiscentur et fisco addicantur.

Nam Saulem mansisse regem usque ad mortem, patet primo, quia ipse eo usque regnum continuo gubernavit, perinde ut fecerat ante; secundo, quia

populus eum ut regem suum habuit et coluit; tertio, quia David semper professus Saulem esse regem, se vero ad regnum jus non habere, nisi post ejus mortem. Nec aliud voluit Chrys. dicens Davidem regem esse, scilicet a Deo designatum, ut Sauli abdicato morienti succederet, ac regnum ad posteros transmitteret, in iisque perpetuaret. Denique ipse Samuel, post hanc regni privationem, Sauli honorem regium detulit, eumque ut regem secutus est versu 32. alioqui enim Israel caruisset rege et principe: nec enim David rexit ante mortem Saulis. Quod ergo ait Samuel: *Abjecit te, ne sis rex;* hoc est abjecit te, ne diu in regno perseveres: decrevit enim tibi regnum cum vita brevi auferre, illudque in Davidem transferre; quare non tui, sed Davidis posteri in regnum succedent, eruntque reges continuo Israelis.

24. Dixitque Saul ad Samuelem: Peccavi.] Pœnitentia hæc Saulis non fuit vera et seria, ex vere cordis dolore ob Deum offensum profecta, sed labialis dumtaxat et oralis ex metu perdendi regni, et infamiæ publicæ promanans. Hoc enim est quod ipse mentem suam explicans ait vers. 30. *Peccavi, sed nunc honora me coram Senioribus populi mei et coram Israel;* ne illi me quasi a Deo per te reprobatum reprobent, et reipsa regno dejiciant. Ita Rupert. in Apoc. c. 2. *Humilitatem primam,* ait, *reliquit Saul, neque pœnitentiam egit; dixit quidem: Peccavi; sed non humiliter dixit aut sensit. Addit enim: Sed nunc honora me; honorem ergo vel gloriam non Dei, sed suam ista confessione mercari voluit, dicendo: Peccavi.*

Et S. Bern. serm. 16. in Cant. *Numquid,* ait, *profuit Sauli, quod se ad increpationem Samuelis peccasse confessus est? Culpabilis procul dubio fuit illa confessio quæ culpam non diluit. Quomodo enim humilem contemneret confessionem humilitatis magister? et cui humilibus dare gratiam certe ingenitum est, omnino non poterat non placari; si quæ in ore sonuit, in corde radicasset humilitas.*

25. Sed nunc porta, quæso, peccatum meum.] *Porta,* id est, suffer, tolera, dissimula, ignosce, parce, condona. Ita Josephus, Chald. Pagninus, Vatablus et alii.

Et revertere mecum in Galgala v. 12. ut adorem Dominum,] ut coram te et per te sacrificem Domino; itaque populus videat me non projectum a Deo, sed illi tibique esse reconciliatum.

27. Ille autem apprehendit summitatem pallii ejus quæ scissa est.] *Ille,* scilicet Samuel, inquiunt Rabbini nonnulli, apprehendit pallium suum, vel certe pallium Saulis, illudque scidit, ut significaret scissum et separatum ab eo esse regnum. Verum dico, *ille,* scilicet Saul apprehendit pallium Samuelis, illudque renitente Samuele scissum est, ut significaretur scissio et separatio regni a Saule ejusque posteritate. Ita Septuaginta, Josephus et sanctus August. 17. Civit. 7. ubi contendit ex Septuag. hic prædici regnum a Judæis transferendum ad Christum et Christianos. Sic enim habent Septuaginta: *Scidit Dominus regnum tuum ob Israel de manu tua hodie; et dabit illud proximo tuo magis bono quam tu. Et scindetur Israel in duo et non revertetur, neque pœnitentiam aget Sanctus Israel.* Nam regnum non est scissum ab Israele, nisi in Christo et per Christum, ait S. August. qui fuit melior Saule, id est, Judæis quorum rex erat Saul: tuncque *scissum est in duo,* quia pars una Judæorum conversa est ad Christum; altera vero mansit obstinata in sua incredulitate et Judaismo. Et hoc Dei decretum erit æternum, ut amplius Judæi non habeant regem et regnum, quia in Deum non cadit facti pœnitentia. Hæc S. August. et recte in sensu allegorico, non litterali. Nam ad litteram, scissum est hic regnum a Saule, cum datum fuit Davidi, qui erat obedientior et melior Saule: tuncque *regnum scissum est in duo:* quia sola tribus Juda adhæsit Davidi, quasi regi suo, reliquis tribubus Abner dux militiæ, regem constituit Isboseth filium Saulis, idque per septem annos, donec occiso Isboseth, omnes tribus Davidem in regem acceptaruut, ut patet 2. Regum, capite 2. vers. 4. et sequent.

Simili modo Ahias propheta pallium suum scidit in duodecim partes, ac decem partes dedit Jeroboam; hoc symbolo significans eum fore regem decem tribuum, duas vero tribus reliquas, scilicet Juda et Benjamin, adhæsuras Salomoni ejusque filio Roboam. 3. Reg. 11. vers. 30. Scissio ergo hæc pallii, repræsentabat scissionem regni Salomonis ob ejus idololatriam.

28. Et tradidit,] id est, tradere decrevit: significatur enim actus inchoatus et destinatus, non perfectus. Sic *scidit,* id est, scindere decrevit *regnum Israel a te,* ut tradat illud *meliori te,* scilicet Davidi.

29. Porro triumphator in Israel non parcet.] Chald. *Decretum est super te a Domino victoriarum Israel,* q. d. Lata est absoluta et irrevocabilis Dei sententia super te, ut priveris regno. Vocat Deum *triumphatorem in Israel,* ut pungat Saulem, q. d. Tu tuis victoriis contra Amalec aliosque hostes superbis et triumphas, ideoque Deo rebellas; sed scito illas victorias non esse tuas, nec tuis viribus partas, sed a Deo tibi concessas. Ipse enim est rex et *triumphator in Israel,* qui pro Israele fideli populo suo pugnans, eum vincere et triumphare facit de hostibus. Hebr. *Et etiam victoria Israel non mentietur,* id est, Deus, qui fuit causa hujus victoriæ et cæterarum, Israelis, non retractabit suum dictum de auferendo tibi regno. Ita Noster. Alii: *Non mentietur,* ut scilicet promissionem regni Davidi decretam revocet ac fallat. Vatabl. vero, q. d. Deus virtutem Israeli datam non faciet irritam; Deus non destituet Israelem pristina virtute.

30. At ille ait: Peccavi; sed nunc honora me (quasi regem) coram senioribus populi mei, et coram Israel,] id est, coram reliquo Israelis populo, ne ille me a te spretum spernat et regno spoliet. Vides hic pœnitentiam Saulis fuisse humanam, et metu regni perdendi extortam. Unde sanctus Bernardus in Declamat. versus finem: *Ad quid,* ait, *tibi hæc honoratio, miser? Hæccine tota erat illa supplicatio: Peccavi, ora Dominum pro me? Merito sane non pepercit, qui intuebatur cor, falsa non poterat supplicatione moveri. Vix adhuc dixerat David: Peccavi; et responsum illi est: Dominus transtulit peccatum tuum a te. Sic nimirum, sic usque hodie dilectissimi, cujus ad alias consolationes mens inhiat, et penitus in caducis et transitoriis non renuit consolari, ipse sibi profecto cœlestis subtrahit gratiam consolationis. Quam si digna devotione, pleno affectu, desiderio vehementi,*

petere, quærere, pulsare satageret; sine dubio petens acciperet, quærens inveniret, pulsanti aperiretur.

Audi sanctum Gregorium hic l. 6. c. 2. *Liquet quam pœnitudinem gerat, qui adhuc honorari desiderat. Nam si sui peccati hunc veraciter pœniteret, inhonorari potius quam honorari concupisceret,* etc. Angelomus quoque: *In eo quod ait: Honora me coram senioribus populi mei; verecundiam passus, ac superbia detentus locutus est; quia timebat honores amittere, et ideo non obtinuit quod petiit, dicens: Peccavi. Quisquis enim sub specie confessionis humanos adhuc honores amittere timet, iste indulgentiam, quam ficta humilitas, postulat, a Deo adipisci non valet,* etc.

31. Reversus ergo Samuel secutus est Saulem.] Cessit Samuel Saulis petitioni, ne eum in desperationem vel furorem adigeret; ac ut ejus honorem coram populo tueretur, ne is eum sperneret et regno pelleret. Hoc modicum consolationis Sauli indulsit, ut regni privationem lenius ferret, et ne ad pejora delaberetur. Nam, ut ait S. Gregorius: *Fortasse si abjectus rex secum ad adorandum Dominum, revertentem prophetam non cerneret, dæmonum simulacra adoraret. Et projicit ergo eum, et cum eo revertitur; quia in potentibus hujus sæculi sic est damnanda iniquitas, ut bonum quod habent, exasperati non perdant.* Unde colligit: *Bene ergo Samuel cum abjecto rege revertitur; quia electi prædicatores, sæculi potentes, et pro iniquitate percutiunt, et pro exemplo bona agere quædam sinunt.*

Addunt Hebræi apud S. Hieron. Samuelem primum locum Sauli, quasi regi honoris causa dedisse; sed Josephus ait in eo tantum Sauli detulisse honorem, quod eum non deseruerit.

Quæres, quando miserabilis hic Saulis casus contigerit? Nonnulli censent eum contigisse anno 3. regni Saulis, ex eo quod cap. 13. v. 1. dicitur ipse duobus annis regnasse super Israel, quod multi intelligunt sic, ut innocenter, juste et probe regnarit per biennium, ac consequenter tertio anno sit lapsus. Verum alius illius loci magis genuinus est sensus, uti ibi dixi.

Alii aliter: probabilis est sententia nostri Saliani, Saulem esse lapsum anno septimo regni sui, ita ut octavo regni ejus anno David a Samuele unctus sit in regem, ut dicitur esp. sequenti ac deinde Saul adhuc regnarit decem annos. Universim enim regnavit annis octodecim, cum Samuel ante eum judicarit Israel per annos 22. Sic enim anni Saulis et Samuelis simul juncti conflant 40. quos ei tribuit Paulus Acter. 13. Unde sequitur lapsum hunc Saulis accidisse anno 29. a morte Heli, et ab initio principatus Samuelis, qui immediate successit Heli. Sic enim apposite gesta tam præcedentia, quam sequentia Saulis per hos annos octodecim compartiemur, etsi ex Script. nil certi definiri possit, quid quolibet anno gestum sit. Conjectura ergo hic opus est.

32. Dixitque Samuel: Adducite ad me Agag regem,] ut quem Saul noluit occidere, ego occidam, itaque Dei voluntatem expleam in vindicta et anathemate Amalecitarum.

Et oblatus est ei Agag pinguissimus et tremens,] præ pinguedine, quasi dicat: Adeo pinguis ut tremulo et vacillanti gressu incederet. Nam Hebr. est, *Agag* מעדנות *Maadanoth*, quod Chald. vertit: *Agag deliciosus.* Pagnin. Vatabl. et alii: *Agag deliciarum*, id est, Agag deliciis saginatus et impinguatus, ideoque tremulus. Minus recte ergo nonnulli sic exponunt, quasi dicat: Oblatus est Samueli *Agag cum deliciis*, hoc est gradiens deliciose, incessu regio et superbo. Alii: *Gaudens de morte*, eo quod mortem servituti præferret: vel ut R. Kimchi quod a Samuele benigno vitam speraret. Alii vertunt: *Cum vinculis.* Ita qui a vulgata discedunt, abeunt in diversa.

Porro Aman hostis Judæorum ab Assuero suspensus, Esther. c. 3. v. 1. et 10. dicitur fuisse *de stirpe Agag.* Unde ab hoc Agag rege Amalec eum prognatum fuisse censent Joseph. lib. 10. Antiq. c. 6. Hebræi, Chaldæus, Lyranus, Cajetanus, Serarius et Rupertus l. 8. de Victor. Verbi Dei c. 4. Hinc et Aman Esther. cap. 12. vocatur *Bugæus*, quasi *Bonagogæus*, vel *Bangogæus*, id est, *filius Agag* vel *Gog*. Nam Septuag. Numer. 24. 7. *Agag* per aphæresim vocant *Gog*, aut *Bugæus*, quasi *Gogæus*: subinde enim littera B mutatur in G. Ezech. 27. 9. *Senes Giblii* vertunt Septuaginta Biblios, et ipsa civitas vocatur Gibius et Beblus, teste S. Hieron. de locis Hebraicis. Ita etiam I in B. cum duellum bellum, duellius bellius, ait Cicero in Oratore. Vide Angelum Caninium in Hellenismis. Esto enim Aman fuerit Macedo, tamen fieri potuit, ut aliquis ex Amalec et stirpe Agag migrarit in Macedoniam, ex quo ibidem prognatus sit Aman. Verum potuit alius esse Agag pater vel avus Amani diversus ab Agag rege Amalec; unde nil certi in hac re statui potest. Verisimile tamen est hunc eumdem fuisse, tum quia hic fuit celebris, nec alius hoc nomine in Scriptura reperitur: tum quia hic fuit superbus, deliciosus et crudelis, æque ac fuit Aman, ut in eum hosce suos mores cum semine transfudisse videatur. Et hoc innuit τὸ *Aman de stirpe Agag.*

Et dixit Agag: Siccine separat amara mors?] quasi dicat: O quam amara est mihi delicato et in deliciis enutrito ista mors imminens, et quam statu meo regali, opibus, honoribus et deliciis abundanti indigna! Sperabam enim in iisdem quibus assueveram vitam concludere. Ita Abulensis. Hoc est quod ait Eccles. c. 41. v. 1. *O mors, quam amara est memoria tua, homini pacem habenti in substantiis suis, viro quieto, et cujus viæ directæ sunt in omnibus!* Vide ibi dicta.

Minus apte ergo Vatablus, Pagninus et alii vertunt: *Recessit a me amaritudo mortis*, quasi Agag generoso et regali animo contemnens mortem id dixerit; aut viso Samuele, ab eo vitam sperarit.

Hebr. enim סר *sar*, id est, *recessit*, in *Cal*, more Hebr. sumitur pro *Hiphil*, id est, pro *recedere facit;* sive ut Noster vertit, *separat.* Sensus ergo est: Itane mihi moriendum est tam amara, misera et violenta morte? Itane separanda est anima a corpore, sensus a deliciis suis, Agag a regno suo? aut ut Serarius vertit: *Declinavit ad me amaritudo mortis*, quasi dicat: Actum est de vita mea, imminet mihi amara et acerba mors.

Tropol. S. Gregor. *Recens conversi*, ait, *dum a solitis suis voluptatibus separantur, dolorem instar mortis sentiunt:* unde hac tentatione pulsantur: siccine

me separat a meis doliciis amara mers pœnitentiæ et sanctæ vitæ? *Quia in eis*, inquit, *carnalitas sine magna tribulatione minime necatur. Quasi enim visis austeritatibus, quibus subdenda est, dicit menti sensualitas sua: Læta pro tam tristibus spernis?*

33. Et ait Samuel: Sicut fecit absque liberis mulieres gladius tuus, sic absque liberis erit inter mulieres mater tua,] quasi dicat: Ego matrem tuam te occidendo faciam viduam sine liberis, quia tu multas fecisti viduas necando eorum filios. Nimirum juste occideris, quia injuste alios occidisti. Æterna enim Dei lege sancitum est ut homicida occidatur. Nota deliciosos, qualis erat Agag, sæpe esse crudeles; quia omnem amorem quem habent sibi ipsis impendunt, ac proinde in alios non nisi odia expromunt; imo alios fraudant et spoliant, ut plura habeant quibus delicientur. Omnia enim sibi appetunt, aliis nihil.

Figmenta sunt quæ scribit Philo Biblicus, scilicet Deum jussisse Samueli ut Agag regi daret vitæ inducias per sequentem noctem; qua proinde Agag uxorem suam gravidam effecerit, indeque natus sit filius nomine *Edab*, qui fuerit Amalecitea ille, qui Saulem se occidisse asseruit Davidi c. 31. ut per filium Agag justo Dei judicio occisus sit Saul; eo quod ipse Agag non occidisset, ut jusserat Deus. Hæc enim est talionis pœna.

Et in frusta concidit eum Samuel, non per se, ut vult Serarius, sed per suos, ait Josephus, coram Domino,] quasi sceleratum in victimam anathematis justitiæ divinæ sacrificans; idque non ex sævitia, sed ex zelo justæ vindictæ; qualem habuit Phineos occidens principem fornicantem. Numer. cap. 25. et Elias occidens Sacerdotes Baal 3. Regum cap. 18.

Tropologice cum superbia et vitiis dimicantes, debemus ea frustatim concidere, et nihil ex eis relinquere, quod novum nobis bellum moveat. Ita Beda.

35. Et non vidit Samuel ultra Saul,] id est, non invisit Samuel Saulem amplius, non eum adiit honoris causa, uti fecerat prius, non collocutus est cum eo, non eum direxit, admonuit, reprehendit, uti facere solebat. Hunc esse sensum patet ex Hebræo: nam alioqui postea Samuel vidit Saulem inter prophetas prophetantem c. 19. 24.

Lugebat Samuel Saulem;] quia dolebat Saulem a se unctum, regno: ac Israelem, rege tam forti et felici privari; atque nesciebat quis et qualis ei successurus esset. Adde: timebat Saulem non tantum regno, sed et vita ac salute æterna privandum; licet enim hic tantum a Deo regno spolietur, tamen τὸ *abjecit*, et Hebr. *reprobavit te Deus*, innuit eum a Deo derelictum, in majora scelera ruiturum, in iisque moriturum ac damnandum, uti reipsa contigisse videtur. Lugebat autem, et simul lugens orabat pro Saule, ut vel regno restitueretur, vel certo in ulteriora mala non decideret. Sperabat enim Dei decretum de abjectione Saulis non esse omnino absolutum et irrevocabile, sed comminatorium, ac precibus flecti mutarique posse. Unde Deus cap. seq. vers. 1. asserit id esse absolutum; vetatque ne amplius lugeat Saulem, sed ejus loco in regem ungat Davidem.

Nota hic et imitare misericordiam et charitatem Samuelis erga Saulem sibi Deoque inobedientem. Audi S. Greg. *Quid est quod luget quem cernere dedignatur; nisi quia et cum zelo rectitudinis, sancti Doctores habent affectum magnæ charitatis, ipsa autem charitatis magnitudo ostenditur, quia projectum, regem plangere perhibetur? Quo ergo affectu electorum subditorum peccata plangunt, qui pro projectis reprobis plangere tam affectuose didicerunt? instantia namque luctus ostenditur, quia subjunctum est: Usquequo tu luges, Saul?*

CAPUT DECIMUM SEXTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Samuel ungit Davidem in regem, ut Sauli mortuo succedat. Mox v. 14. Spiritus Dei a Saul transit ad Davidem, ac Saulem exagitat spiritus malus, quem David pellit pulsando citharam. Unde v. 21. eum diligit Saul, facitque suum armigerum.

1 Dixitque Dominus ad Samuelem: Usquequo tu luges, Saul, cum ego projecerim eum ne regnet super Israel? imple cornu tuum oleo, et veni, ut mittam te ad Isai Bethlehemitem;
provide enim in filiis ejus mihi regem. 2. Et ait Samuel: Quo modo vadam? audiet enim Saul
et interficiet me. Et ait Dominus: Vitulum de armento tolles in manu tua, et dices: Ad immolandum
Domino veni. 3. Et vocabis Isai ad victimam, et ego ostendam tibi quid facias, et unges quemcumque
monstravero tibi. 4. Fecit ergo Samuel, sicut locutus est ei Dominus. Venitque in Bethlehem,
et admirati sunt seniores civitatis, occurrentes ei, dixeruntque: Pacificusne est ingressus tuus?
5. Et ait: Pacificus; ad immolandum Domino veni, sanctificamini et venite mecum ut immolem.
Sanctificavit ergo Isai et filios ejus, et vocavit eos ad sacrificium. 6. Cumque ingressi essent, vidit
Eliab, et ait: Num coram Domino est Christus ejus? 7. Et dixit Dominus ad Samuelem: Ne respicias
vultum ejus, neque altitudinem staturæ ejus; quoniam abjeci eum, nec juxta intuitum hominis

ego judico: homo enim videt ea quæ parent, Dominus autem intuetur cor. 8. Et vocavit Isai Abinadab, et adduxit eum coram Samuele. Qui dixit: Nec hunc elegit Dominus. 9. Adduxit autem Isai Samma, de quo ait: Etiam hunc non elegit Dominus. 10. Adduxit itaque Isai septem filios suos coram Samuele; et ait Samuel ad Isai: Non elegit Dominus ex istis. 11. Dixitque Samuel ad Isai: Numquid jam completi sunt filii? Qui respondit: Adhuc reliquus est parvulus, et pascit oves. Et ait Samuel ad Isai: Mitte, et adduc eum, nec enim discumbemus prius quam hue ille veniat. 12. Misit ergo, et deduxit eum. Erat autem rufus, et pulcher aspectu, decoraque facie, et ait Dominus: Surge, unge eum, ipse est enim. 13. Tulit ergo Samuel cornu olei et unxit eum in medio fratrum ejus; et directus est Spiritus Domini a die illa in David, et deinceps; surgensque Samuel abiit in Ramatha. 14. Spiritus autem Domini recessit a Saul, et exagitabat eum spiritus nequam a Domino. 15. Dixeruntque servi Saul ad eum: Ecce spiritus Dei malus exagitat te. 16. Jubeat dominus noster, et servi tui qui coram te sunt, quærent hominem scientem psallere cithara, ut quando arripuerit te spiritus Domini malus, psallat manu sua, et levius feras. 17. Et ait Saul ad servos suos: Providete ergo mihi aliquem bene psallentem, et adducite eum ad me. 18. Et respondens unus de pueris, ait: Ecce vidi filium Isai Bethlehemitem scientem psallere, et fortissimum robore, et virum bellicosum, et prudentem in verbis, et virum pulchrum, et Dominus est cum eo. 19. Misit ergo Saul nuntios ad Isai, dicens: Mitte ad me David filium tuum, qui est in pascuis. 20. Tulit itaque Isai asinum plenum panibus, et lagenam vini et hædum de capris unum, et misit per manum David filii sui Sauli. 21. Et venit David ad Saul, et stetit coram eo; at ille dilexit eum nimis, et factus est ejus armiger. 22. Misitque Saul ad Isai dicens: Stet David in conspectu meo; invenit enim gratiam in oculis meis. 23. Igitur quandocumque spiritus Domini malus arripiebat Saul, David tollebat citharam, et percutiebat manu sua, et refocillabatur Saul, et levius habebat. Recedebat enim ab eo spiritus malus.

1. Usquequo tu luges Saul, (et lugendo oras pro eo restituendo) cum ego projecerim eum, utpote inobedientem, obstinatum et impœnitentem, ne regnet super Israel?) *Cur enim*, ut ait S. Gregor. *projecti persona plangitur, cum melior subrogatur?* Audi sanctum Chrysostomum, hom. 5. de pœnitentia: *Multum exhausit temporis beatus Samuel pro Saule deprecans, noctesque multas transegit insomnes pro delinquentis salute. Deus autem tempus repudians (non enim cum prophetæ oratione peccatoris convenit pœnitentia) dicit ad prophetam: Usquequo tu ploras? usquequo ostendit tempus, ac perseverantiam deprecantis? Et repulit Deus tempus deprecationis prophetæ. Non enim cum justi interventu, regis pœnitentia stetit.* Et sanctus Bernard. sermon. 12. in Cantic. *Samuel*, ait, *lugebat Saul, qui se quærebat occidere, ad ignem charitatis incalescente pectore liquefactus intus pietatis adeps foras emanabat per oculos.* Subjicit Chrysost. secus fuisse in David, qui a Nathan correptus de adulterio et homicidio, serio pœnituit, ideoque ab eo illico audivit: *Transtulit Dominus peccatum tuum.* 2. Reg. 12.

Providi enim in filiis ejus mihi regem,) id est, destinavi unum e filiis Isai creare regem, qui Sauli succedat. Sed cur eum non designat, nec nominat? Causam dat S. Chrysost. in Psal. 50. *Attende*, inquit, *diligenter. Non dixit ad Samuelem: Vade ac Davidem mihi unge; sed vade, unge mihi unum ex filiis Jesse. Ne videlicet idem Davidi accideret, quod prius Josepho; ut enim fratres, eum regem eum fore intellexissent, insidias ipsi struxerunt, eodem modo periculum erat, ne isti quoque idem facinus perpetrarent.* Idem etiam Theodor. expressit q. 37. in Reg. *Nam*, ait, *cum etiam sic facta electione aperuerunt fratres suam invidiam, fratrem conspicati in acie, quid non fecissent, si non facta esset hoc modo?*

4. Admirati sunt Seniores,] et simul perterriti, quod insolitum erat tantum Prophetam et Judicem solum venire; tum quia ex inopinato, nulle præmonito aderat; unde timebant ne iratum Saulem fugeret ejusque iram in Bethlehemitas, quasi Samuelem recipientes develveret; aut ne triste aliquid prænuntiaret. Tropoleg. S. Gregor. *Electi Doctores*, inquit, *vix aliquando videri in publico debent, esse frequentes in secreto, negotiis civilibus vacui, spiritualibus pleni.*

Sanctificamini,] id est, sancte vos præparate ad sanctum sacrificium; ad quod vos invito ut ei intersitis: licet solum Isai cum filiis vocarit Samuel ad prandium sacrificii, ut secreto ungeret unum e filiis ejus in regem; unde sequitur:

Sanctificavit ergo Isai et filios ejus, et vocavit eos ad sacrificium.) *Sanctificavit*, id est jussit eos sanctificari, sive purificari per secubitum, id est, abstinentiam, perque sparsionem aquæ lustralis, ut si quam irregularitatem legalem contraxissent, illam hac lustratione expiarent. Vide dicta Num. 19. Idem imitati sunt Gentiles juxta illud: *Casta placent Superis, pura cum veste venite.* Et: *Donec me flumine vivo abluero.*

Unde illa lex apud Ciceronem l. 2. de legibus: *Caste deos adeunto* Hinc argumento a minori ad majus colligit S. Greg. aitque: *Si interesse sacrificiis non audent nisi sanctificati; quid de sacrificantibus censendum? sanctificare enim purgare est. Quantum ergo puros decet esse Pontifices, ubi invitatæ ad sacrificium, non nisi sanctificatæ admittendæ sunt plebes? sanctificatio quippe corporis, pudicitia est; sanctificatio mentis charitas et humilitas.*

6. Cumque ingressi essent] ad prandium ex peracto Samuelis sacrificio instructum, non enim in sacrificio, utpote publico coram senioribus, sed in prandio coram Isai et fratribus, Samuel secreto unxit Davidem in regem, ne Saul rem intelligeret et utrique, scilicet tam Samueli quam Davidi, necem machinaretur.

Vidit Eliab, et ait: Num coram Domino est Christus ejus?] quasi dicat: Samuel Eliab primogenitum Isai stitit et obtulit Domino, eumque interrogavit: Hiccine est, Domine, quem elegisti in regem, ut jubeas eum a me ungi; itaque ipse fiat *Christus*, id est, unctus Domini?

7. Et dixit Dominus ad Samuelem: Ne respicias vultum ejus, (virilem, grandem et elegantem) neque altitudinem staturæ ejus, (uti Saul rex ab humero sursum eminebat toti populo) quoniam abjeci eum.] Hebr. מאסתיהו *meastihu*, id est, *reprobavi eum*. Septuag. *Quoniam contempsi eum*. Chald. *elongavi*, scilicet a regno, quasi dicat: Abjeci Eliab, licet primogenitum pulchrum et procerum, ne sit rex. Ita S. Gregor. Abulensis, Hugo, Lyran. et Dion. Alii, quasi dicat: *Abjeci eum*, id est, *Christum meum*, quem scilicet a te ungi volo in regem; puta Davidem feci abjectum, id est, juvenem et minimum natu inter filios Isai.

Homo enim videt ea quæ parent, Dominus autem intuetur cor.] Hebr. *Homo videt* (et videndo judicat) *secundum oculos*; (juxta apparentiam externorum oculorum) *Deus autem videt* (et videndo judicat) *secundum cor*. Quare homines sæpe falluntur. *Oculi* enim *et vultus sæpe mentiuntur*, et indicant mentem sapientem vel probam, quæ insipiens est et improba. *Cor* autem, id est, mens et voluntas mentiri et fallere nequit; quia aliud se esse quam revera sit fingere nequit. Deus ergo est *Cardiagnostes*, id est, cordis inspector, imo Dominus et possessor. Sensus est, quasi dicat: Deus videt cor Davidis melius esse corde Eliab; esto vultus et forma Eliab melior et grandior sit, quam vultus et forma Davidis: hac de causa non Eliab sed Davidi regnum assignabit. Hinc Septuaginta vertunt: *Quoniam homo videbit in faciem; Deus autem in cor*, puta arcana et intima cordis. Et Chaldæus: *Quia filii hominis vident in oculis suis, et ante Dominum manifestæ sunt cogitationes cordis.*

10. Adduxit itaque Isai septem filios suos.] Habuit ergo Isai, sive Jesse (hæc enim duo nomina apud Hebræos unum idemque sunt) universim octo filios. Nam David absens erat octavus. Dices: 1. Paral. 3. cum Davide numerantur septem dumtaxat filii Isai sive Jesse. Resp. ibi non omnes numerari, sed unum prætermitti ob causam nobis incognitam, forte eo quod octavus genitus sit ex concubina, vel uxore secundaria; sicut cap. 14. vers. 49. Saulis filii numerantur tres et omittitur quartus, scilicet Isboseth, de quo 2. Reg. 2.

Aliter Lyran. Cajet. et Dion. dicunt enim nomen tertii filii fuisse *Nathan* sive *Jonathan*; eumque omitti, eo quod filius esset adoptivus, non naturalis. Verum de hac ejus adoptione nil uspiam legimus. Hinc liquet Samuelem revelasse Isai Dei consilium de eligendo uno ex filiis ejus in regem, eoque ungendo. Ideo enim Isai omnes filios ordine nativitatis adduxit ad Samuelem, ut videret quem ex eis unum Deus eligeret.

11. Adhuc reliquus est parvulus.] Vide hic quam diversa sunt judicia Dei et hominum. Isai enim Davidem ut juvenem et minimum, ideoque oves pascentem parvi æstimabat, nec dignum conspectu Samuelis: unde eum non adduxit; Deus autem eum fratribus omnibus prætulit, regemque creavit. Unde S. Ambros. serm. 18. in Psal. 118. *Patris*, ait, *oves pascebat vili ablegatus obsequio, non est oblatus sacerdoti* (Samueli) *quasi indignus, qui ungeretur in regnum.*

Parvulus.] Hinc et magis ex c. 17. v. 23. 42. 58. multi censent Davidem, cum unctus fuit in regem, ætate puerum exstitisse, imo puerulum, ut ait, S. Chrys. in Ps. 50. sic et Josephus, Serarius et alii.

Ex adverso Hebræi in Seder Olam c. 13. censent Davidem hoc tempore fuisse 29. annorum, eo quod putent Saulem duos dumtaxat annos regnasse et vixisse; quo mortuo statim ei successit David, cum esset triginta annorum, ut dicitur, 2. Reg. 5. v. 4.

Media sententia est verior, scilicet, Davidem, cum unctus fuit, fuisse viginti circiter annorum. Hæc enim ætas apta est regno et media inter pueritiam et virilem ætatem. Probatur primo, quia David v. 18. vocatur *fortissimus robore, vir bellicosus et prudens in verbis*. Ergo facile erat viginti annorum. Secundo, quia ut dixi cap. præced. Saul per inobedientiam parcendo Agag anno septimo regni sui, eo a Samuele privatus est; mox autem anno sequenti, puta octavo Saulis, pro eo jam rejecto unxit Davidem; Saul autem posthæc regnavit adhuc decem annis: universim enim regnavit 18. annis. Quare cum post decem annos mortuus sit Saul, eique in regnum succedens David, fuerit tunc triginta annorum; dicere oportet eum, hoc anno quo primum secreto unctus est, fuisse 20. annorum. Ita Abulensis, Dionys. Salianus et alii. Adde quod Saul. v. 21. Davidem fecit suum armigerum; armigeri autem solent esse juvenes, non pueri.

Dices: Quomodo ergo David hic vocatur parvulus? Resp. quia respectu fratrum omnium erat parvulus, id est, minimus natu, ideoque opilio. Unde pro *parvulus* Hebr. est קטן *katan* id est, *parvus*, ut vertit Chaldæus. Hinc Septuaginta vertunt: *minor*, id est, *minimus fratrum*. Sic Benjamin vocatur *parvulus*, id est, natu minimus filiorum Jacob, Genes. cap. 43. vers. 29. cum tamen jam tunc genuisset decem filios, ut patet Gen. cap. 46. vers. 21.

Et pascit oves.] Sic olim Patriarchæ et Principes fuere agricolæ et pastores ovium, et ex ovibus didicerunt pascere, regereque homines. Tales fuere Adam, Abel, Abraham, Isaac, Jacob, Joseph, Moses. Tales quoque fuere Romani, de quibus Ovid. l. 1. Fastor.

Jura dabat populis posito modo Prætor aratro,
Pascebatque suas ipse Senator oves.

Vide dicta c. 11. v. 5.

Mitte et adduc eum, nec enim discumbemus priusquam huc ille veniat.] Hinc patet ante prandium unctum fuisse Davidem, tum quia ante prandium res arduæ tractari solent; tum quia prophetæ zelosi, qualis erat Samuel, Dei præcepta urgent, illaque illico ante res alias exsequuntur; tum quia, ut ait S.

Gregorius: *In observatione jejunii celebranda sunt Sacramenta unctionis.* Unde et sancitum est ut non nisi jejuni sacrum chrisma in Confirmatione accipiant.

12. Erat autem rufus.] Hebr. אדמוני *admoni*, id est, *rubicundus*, sanguineus, rufus, quasi esset alter *Adam*, ait Theodor. ideoque typus et figura Christi. Rufi enim sunt pulchri et sæpe insigni indole. Unde Cedrenus scribit, Valentinianum Imperatorem habitum Davidi similem, eo quod rubicundus esset, rufis capillis, oculis cæsiis, et pulchris. Rufus enim color accedit ad fulvum qualis est leonis, qui fortitudine superat omnia animalia, eorumque est rex. Addit Aristoteles in Physiognom. cap. 10. *Quibus color ruber est, acuti sunt; quoniam omnia quæ secundum corpus sunt, a motu calefacta rubescunt.*

Surge, unge eum, ipse est enim,] quem in regem elegi, et a te ungi volo. Porro S. Athanas. in vita S. Antonii ait, Davidem a Samuele agnitum fuisse ex lætitia vultus, æque ac ex eadem ab omnibus agnoscebatur Antonius inter mille Monachos: *Si quis enim ignarus ejus inter multitudinem Monachorum eum videre desiderasset nullo indicante cæteris prætermissis ad Antonium currebat, et animæ puritatem agnoscebat ex vultu, et per speculum corporis gratiam sanctæ mentis intuebatur. Nam semper hilarem faciem gerens, liquido ostendebat se de cœlestibus cogitare, sicut Scriptura ait: Corde lætante vultus floret, sed in mœrore continuo tristator*, ait S. Athanas. Sic Samuel, inquit, agnovit Davidem: *Lætificatos enim habebat oculos et dentes sicut lac candidos.*

Alleg. David fuit typus Christi, qui fuit *rufus*, ait S. Gregor. *quia lancea vulneratus; rufus: quia ex passione rubicundus. Unde et per prophetam ei dicitur: Quare rubrum est indumentum tuum? Rufus quippe exstitit, qui candorem tantæ innocentiæ pretiosi sanguinis rubore coloravit. Pulcher etiam aspectu fuit, quia et resurgendo immortalitatis pulchritudinem induit et mortales nos ex magnâ charitate respexit.* Et inferius: *Rufus ergo in sæculo fuit pulcher in paradiso, decora facie perennis in cælo, potest et omnis hæc trina pulchritudo in hac præsentis vitæ ejus conversatione cognosci. Rufus quippe exstitit, quia ferventer amavit eos pro quibus animam posuit: pulcher aspectu fuit, quia omnia novit, decora facie, quia omnia bona fecit.*

13. Tulit ergo Samuel cornu olei et unxit eum in medio fratrum ejus.] *Non*, ut ait Josephus, *quasi in ipsius aurem insusurrarit Samuel: sed ut fratres omnes unctionem viderent et intelligerent, idque ut pluris ipsum deinceps facerent, minoreque invidia laborarent, cum sibi eum præferri viderent*, ait Theod. q. 37.

Porro unctus est, non ut statim regnaret, sed ut Sauli morienti in regno succederet. Hinc patet patrem et fratres Davidis cognovisse eum a Samuele ungi in regem. Ita Abulensis, licet id neget Cajetanus. Ter unctus fuit David: primo, hic privatim; secundo publice, cum factus est rex tribûs Juda; tertio, cum factus est rex omnium tribuum 2. Reg. cap. 2. et 5. In Græcis codicibus Psalterii additur Psal. 151. qui de hac unctione agit, ubi David de se ita canit: *Parvus eram in fratribus meis, et junior in domo patris mei; pascebam oves patris mei, etc. Ipse emisit Angelum suum, et tulit me de ovibus patris mei, et unxit me oleo unctionis suæ. Fratres mei pulchri et magni; et non bene sensit in eis Dominus.* Tropolog. S. Gregor. *Cornu olei tollitur*, ait, *ut in excellenti liquore magister Ecclesiæ vir esse studeat magnæ misericordiæ. Oleo ungitur caput regis, quia lucere super candelabrum debet per flammam verbi. Cornu oleum recipit, ut increpando purget, et miserando per blandimentum trahat. Cornu etiam recipit in sublimitate ordinis oleum ad fomenta virtutis. Sed pleno cornu ungitur, ut virtus Pontificis plena doceatur. Cornu namque plenum in unctione sua habet, si tam in virtute misericordiæ, quam charitatis et verbi perfectus est; plenum etiam cornu in unctione sua habere cognoscitur, cujus omnis potestas per misericordiam dispensatur.* Et post plura: *Oleo quippe in medio aliorum ungitur: quia qui in aliorum exemplum positus est, nullam sui partem habere obscuram debet ut hunc omnes aspiciant, et ab eo lucis exemplum sumant.* Et paucis interjectis: *Vel in medio fratrum ungitur, ut unctum et medium se esse semper arbitretur. Agnoscat ergo dignitatem suam, et vim dignitatis exerceat, quia unctus est; videat se medium, et communis conditionis hominem, ut pares sibi esse eos, quibus eminet, recognoscat. In medio ergo fratrum ungitur, ut sit humilis et sublimis, sublimis ordine, humilis æstimatione. In medio idem ungitur, ut se privato amore non diligat, sed ex omni quod præeminet, lucra aliorum quærat.* Atque hic finit S. Greg. suam expositionem moralem in 1. Reg.

Et directus est spiritus Domini a die illa in David.] Quæres: Quis fuit hic spiritus? Resp. primo, fuit spiritus fortitudinis tum animi, tum corporis, qui eum bellicosum et victoriosum effecit; unde post hanc unctionem David tam leonem et ursum, quam Goliath gigantem interfecit. Hinc Septuaginta vertunt: *Insiliit in eum spiritus Domini*, sicut insiliit in Samsonem, irruitque, quoties is aliquod heroicum fortitudinis opus aggrediebatur. Ita Lyran. Abul. et Vatabl. qui vertit: *Agitare eum cœpit spiritus Domini.* Chaldæus: *Mansit spiritus fortitudinis a Deo super David.*

Secundo, fuit spiritus animi magni et regii. Sicut enim Deus Saulem ab asinis vocans ad regnum, ei cor rusticanum mutavit in magnanimum et regium; sic jam eumdem spiritum a Saule transtulit in Davidem, ut qui prius non nisi de ovibus pascendis cogitarat, jam de toto Israele gubernando et propugnando cogitaret: magnos ergo novosque animos, novos spiritus, novas cogitationes, nova consilia, nova desideria et vota illi indidit; hoc enim significat Hebr. תצלח *tislach.*

Tertio, fuit spiritus Poeticæ et Musicæ, puta psallendi psalmosque dictandi et canendi: nam ab unctione cœpit psallere et psalmos componere. Ita Abulensis, Dionysius et alii.

Quarto, fuit spiritus prudentiæ ut in omnibus dictis factisque mire esset prudens, discretus, providus, illaque non se suamque familiam dumtaxat, sed et totum regnum sapientissime gubernaret. Unde eamdem a Deo postulavit et obtinuit Salomon Davidis filius 3. Reg. 3. 12. Denique Hebr. *tislach*, quod noster vertit *directus est*, cum Marino et aliis vertas: *Prosperavit*, fortunavit, ad felicem effectum direxit; ut scilicet David omnia prudenter et feliciter conficeret, ac ad optatum finem perduceret.

Quinto, fuit spiritus prophetiæ: David enim fuit propheta, ac in Psalmis non tantum psallit, sed et

prophetat de Christo, Christique vita, morte, Apostolis, Ecclesia, etc. Ita S. Hier. Joseph. et alii.

Porro spiritus hic non pertransiit, sed constanter mansit in David saltem quoad aliquas ejus operationes. Hoc enim significat τὸ *a die illa et deinceps*. Ita S. Greg.

Subito ergo David per unctionem Dei et Samuelis hic ex abjecto pastorculo ovium, factus est rex fortissimus et prudentissimus, ac Psaltes et propheta divinus: nam si antea aliquid horum habuisset, utique pater et fratres eum non ita abjecissent ad oves, sed pluris fecissent.

In David.] David ab amore nominatus est, quasi *amabilis*. David enim Hebr. idem est quod דוד *dod*, id est, *dilectus*, vel *amor et dilectio*, juxta illud Cant. 1. *Meliores sunt amores tui* (Hebr. דודיך *dodecha*) *vino*. Hinc et Salomon filius ejus idem nomen a Deo accepit, vocatusque est *Iedidia*, id est, *amabilis Domino*, 2. Reg. 12. 25. Porro S. Aug. l. 22. contra Faust. c. 87. et in Psal. 34. *David*, ait, *idem est quod manu fortis vel desiderabilis*, ut *David* dicatur quasi די יד *dai iad*, id est, *sufficiens* (hoc est, validus, potens) *manu*.

Audi sanctum Chrysostomum, homilia de David et Goliath, Davidem cum Saule conferentem et præferentem: *Inveni mihi David, virum secundum cor meum, qui faciet omnem voluntatem meam. O beatum David sanctissimi meritum, quod laudat Deus, prædicat Dominus, judex præfert summus! Dum enim David sanctissimus, homo est secundum cor Dei, quidquid Deus cogitat; gerit, quidquid mente concipit, perficit. Dum enim, inquam, David cordi Dei cor proprium jungit, et menti ejus mentem suam annectit: hoc est, ut quæ vult Deus, velit; et quæ non vult, similiter nolit; sic eum Dominus individuo amore et conjuncta charitate dilexit.* Et paucis interjectis: *Hic ab ovibus ad regnum eligitur, ille a regno ad gladium destinatur. Hunc sancta vita promovit, illum mandatorum despectio reprobavit. David adhuc pastor debellat leonem, interficit ursum; Saul, contemnendo Dominum, malum in se provocat spiritum. Regnat David sanctissimus, sed latenter: Saul, reprobus efficitur evidenter. Hic jam rex est, ille putatur; hic jam obtinet, ille tantummodo dicitur: hic occultam possidet dignitatem, ille habet publicam regni imaginem; a Deo David Sancto Spiritu inundatur. Saul vero Spiritu isto deseritur. Denique Saul David persequitur innocentem, David vero traditum sibi, illæsum exhibet peccatorem; ut et in David Spiritus Sanctus mitesceret, et in Saule malus spiritus in innocentem sæviret, ut vitæ diversitas, diversa jam merita demonstraret, et causæ istæ hominibus deputarentur non Deo, qui male vel bene gerentibus regnum, aut tollerent, aut conferrent.*

Spiritus autem Domini recessit a Saul,] nota spiritus fortitudinis, bonitatis, prudentiæ, magnanimitatis, animi liberalis et regii, etc. *recessit a Saul*, ac recidit ipse in primævam suam animi parvitatem, dejectionem, imprudentiam, vilitatem, pusillanimitatem: unde qui prius in bellis erat acer et victor, deinceps extitit imbellis, ignavus, iners, nec quidquam præclare gessit.

Et exagitabat eum Spiritus nequam a Domino.] Quæres: Quis fuit hic *spiritus nequam exagitans Saulem?* Primo, Hebr. Josephus, Cajetanus, Genebr. in Chron. anno mundi 3066. Delrio lib. 3. Magic. c. 4. censent fuisse atram bilem, sive melancholiam et maniam, quæ Sauli tristes creabat imagines, suspiciones, invidias, mœrores, anxietates, desperationes, furores, deliria, amentias: hæc enim concepit, ex eo quod vidit se a Deo rejectum et a Samuele regno privatum. Primo probatur, quia Septuag. vertunt: *Suffocabat eum spiritus malus*; Chaldæus, *terruit eum*; Vatablus, *turbavit eum*. Secundo, quia a Josepho spiritus hic vocatur *perturbatio et morbus a dæmone inflictus, qui suffocationes et strangulationes illi creabat*. Tertio, quia hoc spiritu agitatus invidit Davidi successionem in regnum, ideoque eum voluit occidere c. 18. 19. Quarto, quia morbus hic Saulis levabatur per musicam Davidis pulsantis citharam, quia scilicet musica exhilarat, itaque fugat tristitiam.

Porro, quam malignus sit humor melancholicus docent Galenus, Fernelius et Levinus Lemnius Medic. lib. de Complexionibus sub finem pag. 162. ubi mira melancholicorum phantasmata et curationes recenset. *Primus enim*, ait, *sibi persuaserat nasum sibi excrevisse instar proboscidis elephantis. Medicus farcimen naribus ejus admovit, illudque et tandem ultimam nasi pelliculam cultro abscidit: itaque imaginarium illi nasum avulsit. Secundus credebat ranas et bufones intestina sua perterebrare. Medicus clystere per alvum eum purgavit ac excrementa pelvi excipiens, in eamdem ranas et bufones conjecit. En, inquit, ranæ et bufones ventris tui: scito te jam iis liberatum; itaque phantasma hoc suum illi excussit. Tertius imaginabatur sibi femora esse ex vitro; quare nec sedere, nec quid tangere audebat, ne illa collisa dissilirent. Quartus opinabatur se esse mortuum, ideoque cibum sumere nolebat: jamque ad septem dies jejunus persistebat (diem autem septimum inediæ Medici lethalem autumant) Medicus personatos quosdam linteaminibus obvolutos in ejus cubiculum immisit, qui se dicerent mortuos, et tamen coram eo laute epularentur. Invitatus ille et voce epulantium, et nidore deliciarum, cœpit gustare et tandem comedere affluentius: peracta autem cœna somnus illi salutaris obrepsit, in eum usum confecto liquamine: itaque ad vitam et mentem rediit.* Hic sensus verus est; sed hoc loco non sufficit.

Secundo, alii censent fuisse Angelum bonum, a Deo Sauli immissum, ad eum affligendum, ut justas ab eo inobedientiæ pœnas exigeret.

Tertio et verius alii censent fuisse diabolum, qui non tantum exterius vexavit Saulem, uti vexavit S. Job; sed etiam interius eum possederit, eumque diris phantasmatibus, tristitiis, mœroribus, anxietatibus, doloribus afflixerit, et per vices exagitarit; hic enim proprie est et vocatur *spiritus nequam*: ab eo ergo possessus fuit Saul, factusque energumenus et dæmoniacus, ita ut per vices ab eo exagitatus deliraret, insaniret fureret uti audiemus c. seq. v. 10. et seq. Ita censent Josephus, Rupert. Isidor. Euch. Lyran. Hugo, Abul. Dion. Vatabl. Serarius, Sanchez hic, et S. Gregor. lib. 2. Moral. cap. 6. ac Theod. hic q. 38. *Cum divinus*, inquit, *recessisset spiritus, locum est sortitus malignus spiritus; sic cum Apostolica gratia Judam reliquisset, in eum ingressus est diabolus.*

Porro, *spiritus* hic vocatur *Domini*, quia a Deo Sauli fuit immissus vel permissus ad castiganda ejus peccata. Sic Paulus 2. Corinth. 2. fornicarium tradidit

Satanæ. Audi S. Gregor. *Ideo idem spiritus et Domini appellatur, et malus. Domini per licentiam justæ potestatis; malus per desiderium injustæ potestatis.* Hæc enim potestas ex parte Dei punientis Saulem per diabolum, erat justa; ex parte vero diaboli tyranni et tyrannice Saulem excruciantis, erat injusta. Diabolus autem in Saulem nil poterat, nisi potestate a Deo accepta, qui illam limitarat, ut tantum et non amplius eum affligere posset, uti fecit in S. Job.

16. Psallat manu sua, et levius feras.] Quomodo psallendo fugetur dæmon, dicam v. 23.

18. Fortissimum robore et virum bellicosum.] Rabbini apud S. Hieron. in Quæst. et Lyran. censent Doeg Idumæum, infensum Davidi, hoc dixisse et finxisse, scilicet hostiliter Davidem laudasse, ut illi, dum ante furentem Saulem staret, vitæ periculum crearet; sed necdum Davidis virtus et fama adeo increbuerat, ut eum nosse et odisse possot Doeg. Hinc ergo patet Davidem accepto in unctione sua spiritu fortitudinis, illico fortitudinem suam eximiam exeruisse ad intuentium stuporem, ac insignia quædam fortitudinis bellicæ opera edidisse: quæ qui viderunt, ad Saulem detulerunt, eique Davidem commendarunt.

19. Qui est in pascuis.] Vide hic modestiam Davidis, qui licet jam unctus esset in regem, ac destinatus Saulis successor, tamen illico rediit ad oves suas, factusque est opilio, æque ac Saul unctus licet in regem, rediit tamen ad suos boves et aratra cap. 11. vers. 5.

23. David tollebat citharam et percutiebat manu sua, et refocillabatur Saul, et levius habebat;] quia scilicet exhilarabatur musica, itaque minuebatur ejus melancholia, indeque sequentes angores et pravæ animæ passiones. Ad has enim mitigandas vel pellendas mire valet musica. Cassiodorus l. 2. variarum cap. 40. *Musica*, inquit, *tristitiam noxiam jucundat, tumidos furores attenuat, cruentam sævitiam efficit blandam, excitat ignaviam soporantemque languorem, vigilantibus reddit saluberrimam quietem, sanat mentis tædium bonis cogitationibus semper adversum.*

S. August. lib. 10. Confess. cap. 33. asserit: *Omnes affectus spiritus nostri pro sui diversitate habere proprios modos in voce et cantu, quorum nescio qua occulta familiaritate excitentur.*

Quin et Seneca ex Pythagora lib. 3. de Ira cap. 9. *Pythagoras*, inquit, *perturbationes animi lyra componebat. Quis autem ignorat lituos et tubas concitamenta esse; sicut quosdam cantus, blandimenta quibus mens resolvatur?*

Asclepiades medicus πάθη, id est, passiones morbosque animi musica lenire ac sedare consuevit. Timotheus excellens fidicen, fides pulsando Alexandrum Magnum ita concitabat, ut ad arma procurreret. Vide Alexand. ab Alexandro lib. 2. Genial. cap. 17. *Græcorum civitates*, ait Martianus Capella, *concurrunt ut animorum corporumque morbi ad lyræ modulos currerentur. Unde qui ægris remedia præstabant, olim dicebantur præcinere, inquit Macrobius, et Xenocrates lymphatos carminum modulis a dementia liberavit. Paracelsus ait Ischiaticorum dolores lenibus tibiarum Phrygiæ modulis sedari, tibicinemque modulate canentem viperarum morsibus mederi.*

Atque ut cætera sileam, illud quod Saulis per citharæ pulsum curationi affine est commemorabo. Experientia continua et quotidiana Italos præsertim in Apulia docuit et docet eos quos momordit tarantula et stupefecit, ut lethargo correpti somnum lethalem dormiant, ut evigilent, nulla medicorum arte excitari posse, nisi carmine modulato, quod in varios numeros et harmoniam flectunt, donec illam inveniant, quæ morbo et stupori huic, quasi medela respondeat; illi deinde canendo insistunt; excitatur æger in vigilium et tripudium; saltu sudorem elicit, itaque venenum omne dispellit, ac sibi mentique et sanitati restituitur. Miraculum hoc musicæ et carminis quis non admiretur?

Sed quid potuit musica et cithara Davidis in dæmonem agitantem Saulem? Respondent Platonici, ac eos secuti Cajet. in cap. 2. ad Ephes. August. Niphus lib. 3. de Dæmon. cap. 5. et seq. Eugubinus lib. 8. de perenni Phil. cap. 26. dæmones habere corpus aliquod subtile, ideoque musicam audire, eaque commoveri. Verum hic jam est error. Certum est enim Angelos ac dæmones esse plane incorporeos, ac puros merosque spiritus.

Secundo, aliqui censent Deum posse subjicere, imo de facto subinde subjicere dæmones nonnullis rebus corporeis, v. g. melodiæ, fumo jecoris. Tob. cap. 6. hyperico, rosmarino, etc. Ita Levinus Lemnius et Franciscus Vales. sacræ Philos. cap. 28. *Jecori piscis Tobiæ*, inquit, *virtus supernaturalis tributa est, illuminandi oculos Tobiæ; uti igni inferni tributa est vis torquendi dæmones, et aquæ benedictæ data est vis eosdem fugandi, et animum a culpis abluendi.* Addit Valesius, aitque: *Dicunt Exorcistæ nonnulli pelli dæmones suffitu cornu cervini, et cujusvis stercoris præsertim humani, item ruta et hyperico: duobus prioribus, eo quod se contemni non ferat dæmon utpote superbissimus. Ego vero*, inquit ipse, *eos venisse in hanc opinionem puto, eo quod medici omnes testentur, illarum rerum suffitu epilepsiam manifestari. Statim ergo ut epilepticus illarum suffitum sentit, epilepsiæ paroxysmo membrorumque omnium agitatione et jactatione corripitur, aut si ejus paroxysmo jam laborat, ingravescit: Exorcistæ vero illi hoc dæmoni tribuunt eumque irritari autumant. Rutam vero et hypericum solutares esse epilepsiæ curandæ patet, ex eo quod flatus abigant, qui cerebrum epilepticorum agitant.* Verum licet certum sit Deum posse subjicere dæmones rei corporeæ, ut musicæ; tamen incertum est an de facto eos illi subjecerit.

Tertio ergo, verius est Davidem psallendo fugasse dæmonem Saulis vi partim naturali, partim supernaturali: naturali, quia musica exhilarat, itaque pellit malancholiam, qua dæmon utebatur ad Saulem cruciandum. Nullus enim humor magis quam hic opportunus est diabolo, ut homines vexet, tentet, incitetque ad mœrorem, invidiam, iram, desperationem. Quare dæmon, qui agit per causas naturales, maxime utitur humore melancholico ad homines adigendum in angores, scrupulos, diffidentias, dissensiones, aversiones, odia rixas, cædes, etc. Talis fuit lunaticus ille a Christo curatus, qui cum luna crescente melancholia et mania magis agitabatur a dæmone, Matth. cap. 17. vers. 14.

Hinc Franc. Valesius S. Phil. c. 28. *Dæmones*, ait,

melancholicos invadunt, aut melancholicos morbos hominibus inferunt; quia melancholicus succus maxime omnium paratus est, hominem in insaniam et desperationem adigere: quod maxime nequam illi spiritus exoptant. Humor enim melancholicus cor deprimit, gravat, contristat, ac cerebrum atra fuligine, quasi caligine obnubilat; ut per eam omnia atra, tristia, noxia, inimica, horrida videantur. Quocirca, qui tentationes diaboli evadere cupit, caveat a melancholia: si a natura vel casu tristitiam habet, contra eam pugnet, omnibusque ejus imaginationibus et suggestionibus, viriliter et constanter resistat, v. g. cum suspiciones, timores, angores, scrupulos ingerit, dicat: Non credo vobis; vos enim proceditis a meo hoste, scilicet a dæmone et melancholia: falsa sunt, inepta, stulta, quæ mihi repræsentatis; contraria ergo, quæ vera sunt, apta et prudentia amplectar. Sic enim dicimus illi qui, laborans vertigine, putat omnia verti et gyrare: falleris, amice, nihil gyratur nisi tuum cerebrum; ejusque vertigine quæ te gyrat, fit ut omnia quæ quiescunt, tibi gyris agitato gyrari videantur. Hinc S. Antonius teste S. Athan. ajebat, *nihil efficacius esse ad vincendos dæmones, quam lætitiam spiritualem.* Et S. Jacobus epist. cap. 5. 3. *Tristatur aliquis vestrum? oret: Æquo animo est? psallat.* Hac de causa in officio divino utitur Ecclesia cantu et musica, ut fideles excitet ad devotionem, alacritatem, lætitiam, quibus Deo serviant, diabolo resistant, et ad omne opus virtutis alacres procedant. Id in se expertus sanctus Augustinus initio conversionis suæ, sic ait lib. 9. Confes. cap. 6. *Quantum flevi in hymnis et canticis tuis, suave sonantis Ecclesiæ tuæ vocibus commotus acriter. Voces illæ influebant auribus meis, et eliquabatur veritas tua in cor meum, et ex ea æstuabat inde affectus pietatis, et currebant lacrymæ, et bene mihi erat cum eis.*

Et S. Basilius in proœmio Psalmorum: *Psalmus,* inquit, *est profligandis dæmonibus ac depellendis quoddam amuletum: Angelicæ tutelæ conciliator, scutum securitatis inter timores nocturnos, diurnorum requies laborum, infantium tutelaris protectio, consistentium in ætatis flore decus et ornamentum, senum solamen. Denique mundus est mulieribus exornandis appositissimus.* Et nonnullis interjectis: *Psalmus est animarum tranquillitas, arbiter incundæ pacis, cujus annutu exundantes ac tumultuariæ cogitationes se contrahunt et conquiescunt, etc. Psalmus est opus Angelorum, spirituale thymiama.* Atque, ut alios plures prætercam, S. Ambr. Præfat. in Psal. *Psalmus,* inquit, *benedictio populi est, Dei laus, plebis laudatio, plausus omnium, sermo universorum, vox Ecclesiæ, fidei canora confessio, auctoritatis plena devotio, libertatis lætitia, clamor jucunditatis, lætitiæ resultatio. Iracundiam mitigat, sollicitudinem abdicat, mœrorem allevat. Nocturna arma, diurna magisteria. Scutum in timore, festum in sanctitate. Imago tranquillitatis, pignus pacis atque concordiæ: citharæ modo ex diversis et disparibus vocibus unam exprimens cantilenam. Diei ortus psalmum resultat, psalmum resonat occasus.*

Hac de causa Elisæus, parans se ad excipiendam a Deo prophetiam, jussit adduci psalten, ut ejus psalmodia mens sua in Deum elevaretur, aptareturque ad illuminationem divinam 4. Reg. 3.

Vis ergo naturalis musices et citharæ Davidis, leniens melancholiam Saulis, consistebat in duobus: primo, quod diverteret ejus phantasiam a tristium rerum cogitatione, ad attendendum lætis musices ossonis et canticis. Secundo, quod ipsa voluptas cantus eum exhilararet, itaque melancholiam abigeret vel minueret. Ita Lyran. Abul. Vales. Sanch. Serar. et alii.

Verum potior vis hujus citharæ erat supernaturalis, nimirum quod David citharæ pulsu mentem suam excitabat, (æque ac fecit Elisæus, ut dixi) ut ferventius oraret Deum pro Saulis salute: unde Deus eum exaudiens ob Davidis ferventes preces et merita abigebat dæmonem a Saule, et Saulem sibi mentique restituebat. Ita Josephus, (qui addit Davidem citharizando psalmos recitasse) Theodor. Lyran. Abulensis Serarius. Simili modo S. Franciscus Senensium animos in mutua odia a dæmone excitatos, per canticum solis (quod recensui Eccles. 43. v. 2.) sedavit et ad pristinam concordiam redegit.

Allegor. cithara repræsentat crucem Christi; sicut enim chordæ in cithara distenduntur; sic Christus distensus fuit in cruce. Audi Angelom. *Non enim illius tanta virtus erat, sed mysterium crucis Christi per lignum extensione nervorum mystice gerebatur, in qua etiam passio cantabatur.* Sic et Prosper parte 2. Prædic. cap. 25. Imo Angelomus, Eucherius et Beda censent malum spiritum pulsum a Saule virtute crucis Christi futuræ, cujus typus erat cithara Davidis: sicut Hebræi liberati sunt ab Angelo percutiente et Ægypto per sanguinem Agni Paschalis, qui erat typus sanguinis Christi in cruce immolandi.

Hinc S. August. serm. 3. de Tempore docet citharam repræsentare carnem Christi. Audi eum: *Adhuc citharam respice, ut musicum melos sonis dulcibus reddat, tria pariter adesse videntur, ars, manus et chorda, et tamen unus sonus auditur: ars dictat, manus tangit, resonat chorda. Tria pariter operantur, sed sola chorda personat quod audiatur, nec ars, nec manus sonum reddunt, sed eum cum chorda pariter operantur: sic nec Pater nec Spiritus Sanctus susceperunt carnem; et tamen cum Filio pariter operantur: sonum sola chorda excutit, carnem solus Christus accepit; operatio in tribus constat, sed quoniam ad solam pertinet chordam sonus redditio, sic pertinet ad solum Christum carnis humanæ susceptio.*

Idem August. in Psal. 56. ad illa: *Exurge Psalterium et cithara: In Psalterio,* ait, *chordæ desuper sonum accipiunt, in cithara autem ex inferiore parte; sic per carnem suam duo genera factorum operatus, est miracula et passiones. Miracula desuper fuerunt: passiones de inferiori fuerunt: illa enim quæ fecit miracula, divina fuerunt, sed per corpus fecit, per carnem fecit. Caro ergo divina operans, Psalterium est: Caro humana patiens cithara est. Sonet Psalterium, illuminentur cæci, audiant surdi, stringantur paralytici, ambulent claudi, surgant ægroti, resurgant mortui; iste est sonus Psalterii. Sonet et cithara, esuriat, sitiat, dormiat, teneatur, flagelletur, irrideatur, crucifigatur, sepeliatur.*

Hinc et sancti, qui vel martyrium subierunt, vel carnem mortificarunt et vitiis crucifixerunt, citharizant Deo in citharis suis, Apoc. 14. 2. Vide ibi dicta.

Symbol. Rupert. per citharam accipit dulcedinem prædicationis Evangelii: hæc enim sua suavitate ad se

rapuit omnes gentes. *Movit Amphion lapides canendo: multo magis saxea corda fregit Christus prædicando.*

Tropol. spiritualis cithara est sermo lenis et blandus; item docta et pia concio vel exhortatio: adhæc psalmodia et oratio, quibus leniuntur et flectuntur ad pietatem duræ, superbæ, iratæ et avaræ hominum mentes, juxta illud Prov. 15. 1. et 4. *Responsio mollis frangit iram, lingua placabilis, lignum vitæ.* Vir mansuetus medicus est cordis. Et Eccli. 6. 5. *Verbum dulce multiplicat amicos, et mitigat inimicos.* Sic de Judæis Christum audientibus ait Lucas cap. 4. 22. *Mirabantur in verbis gratiæ, quæ procedebant de ore ipsius.* Ita Angelomus: *Cum sensus potentium*, ait, *per elationem in furorem vertitur, dignum est ut ad salutem mentis, locutionis nostræ tranquillitate, quasi dulcedine citharæ revocetur.* Idem iisdem verbis habet Eucherius.

Denique qui tam in adversis, quam prosperis Deum laudat, eique gratias agit, hic Deo et hominibus citharizat. Audi S. Aug. in Psal. 32. *Confitemini Domino in cithara: sive tibi abundet aliquid, gratias age illi, qui dedit: sive tibi desit, sive forte damno tibi auferatur aliquid, citthariza securus. Non est enim ille tibi ablatus qui dedit, quamvis tibi ablatum fuerit quod dedit. Etiam sic, inquam, cithariza securus, certus in Deo tuo, tonge chordas in corde tuo, et dic tamquam in cithara in inferiore parte bene sonante: Dominus dedit, Dominus abstulit; sicut Domino placuit, ita factum est, sit nomen Domini benedictum.*

Recedebat enim ab eo spiritus malus.] Videtur ergo dæmon, qui prius ad pulsum citharæ Davidis, remiserat de sua sævitia vexandi Saulem, eodem pulsu sæpius iterato et continuato tandem plane victus, a Saule recessisse. Pro *recedebat* enim Hebr. et Græca habent: *recessit*, ideoque Saul jam sanatus Davidem ad patrem Jesse domum remisit. Unde cap. sequenti Saul Davidem ad se redeuntem non agnovit; sed parta a Davide contra Goliath victoria, audiens populum illi acclamare: *Percussit Saul mille, et David decem millia;* invidia et odio in eum exardescens, rursum a dæmone agitari cœpit, ut patet cap. 18. 10. nec deinceps ab eo liberatus legitur, quia Davidem, quasi æmulum, ejusque citharam amplius non ferebat.

Porro David, a Saule dimissus, ad patrem et oves suas rediit; non eo quod immineret bellum Sauli a Philisthæis, ut ait Joseph. et Abul. sed quia Saul jam curatus, Davido non egebat, ac David magis caulam quam aulam, id est, vitam privatam quam aulicam diligebat. Tunc vero, ait Crysost. hom. in Psal. 50. *David adolescens, civitates quidem ac turbas aufugiens, per eremum vero philosophatus nihil commune sæcularium habens, non negotiationes, non fœnerationes, non aliquid difficile mundi hujus, sed et parva ætate in deserto silentii habitabat: et sicut in portu tranquillo, in eremo sedens et ovium curam habens, regnum cœleste meditabatur: ac non robore corporis, sed virtute fidei ursos et leones gregem suum invadentes occidebat,* ut ipse ait cap. seq. v. 35. et 36.

CAPUT DECIMUM SEPTIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS

Duellum Davidis cum Goliath, in quo David eum funda v. 49. prostravit, et gladio proprio caput amputavit. Unde fugiunt v. 52. Philisthæi, ac cædunt eos insequentes Hebræi. Denique v. 57. Abner Davidem triumphantem et manu gestantem caput Goliath ad Saulem deducit.

1 Congregantes autem Philisthiim agmina sua in prælium, convenerunt in Socho Judæ; et castrametati sunt inter Socho et Azeca, in finibus Dommim. 2. Porro Saul et filii Israel congregati venerunt in vallem terebinthi, et direxerunt aciem ad pugnandum contra Philisthiim. 3. Et Philisthiim stabant super montem ex parte hac, et Israel stabat supra montem ex altera parte; vallisque erat inter eos. 4. Et egressus est vir spurius de castris Philisthinorum, nomine Goliath, de Geth, altitudinis sex cubitorum et palmi; 5. et cassis ærea super caput ejus, et lorica squamata induebatur. Porro pondus loricæ ejus quinque millia siclorum æris erat; 6. et ocreas æreas habebat in cruribus, et clypeus æreus tegebat humeros ejus. 7. Hastile autem hastæ ejus erat quasi liciatorium texentium; ipsum autem ferrum hastæ ejus sexcentos siclos habebat ferri, et armiger ejus antecedebat eum. 8. Stansque clamabat adversum phalangas Israel, et dicebat eis: Quare venistis parati ad prælium? Numquid ego non sum Philisthæus, et vos servi Saul? Eligite ex vobis virum, et descendat ad singulare certamen: 9. si quiverit pugnare mecum, et percusserit me, erimus vobis servi; si autem ego prævaluero, et percussero eum, vos servi eritis et servietis nobis. 10. Et ajebat Philisthæus: Ego exprobravi agminibus Israel hodie. Date mihi virum, et ineat mecum singulare certamen. 11. Audiens autem Saul, et omnes Israelitæ, sermones Philisthæi hujuscemodi, stupebant, et metuebant nimis. 12. David autem erat filius viri Ephrathæi, de quo supra

dictum est, de Bethlehem Juda, cui nomen erat Isai, qui habebat octo filios et erat vir in diebus Saul senex, et grandævus inter viros. 13. Abierunt autem tres filii ejus majores post Saul in prælium et nomina trium filiorum ejus, qui perrexerunt ad bellum, Eliab primogenitus, et secundus Abinadab, tertiusque Samma. 14. David autem erat minimus. Tribus ergo majoribus secutis Saulem, 15. abiit David et reversus est a Saul, ut pasceret gregem patris sui in Bethlehem. 16. Procedebat vero Philisthæus mane et vespere, et stabat quadraginta diebus. 17. Dixit autem Isai ad David filium suum: Accipe fratribus tuis ephi polentæ, et decem panes istos, et curre in castra ad fratres tuos, 18. et decem formellas casei has deferes ad tribunum, et fratres tuos visitabis, si recte agant; et cum quibus ordinati sunt, disce: 19. Saul autem, et illi, et omnes filii Israel in valle terebinthi pugnabant adversum Philisthiim. 20. Surrexit itaque David mane, et commendavit gregem custodi; et onustus abiit, sicut præceperat ei Isai; et venit ad locum Magala, et ad exercitum, qui egressus ad pugnam vociferatus erat in certamine. 21. Direxerat enim aciem Israel, sed et Philisthiim ex adverso fuerant præparati. 22. Derelinquens ergo David vasa quæ attulerat, sub manu custodis ad sarcinas, cucurrit ad locum certaminis, et interrogabat si omnia recte agerentur erga fratres suos. 23. Cumque adhuc ille loqueretur eis, apparuit vir ille spurius ascendens, Goliath nomine, Philisthæus, de Geth, de castris Philisthinorum; et loquente eo hæc eadem verba audivit David. 24. Omnes autem Israelitæ, cum vidissent virum, fugerunt a facie ejus, timentes eum valde. 25. Et dixit unus quispiam de Israel: Num vidisti virum hunc qui ascendit? ad exprobrandum enim Israeli ascendit. Virum ergo qui percusserit eum, ditabit rex divitiis magnis, et filiam suam dabit ei, et domum patris ejus faciet absque tributo in Israel. 26. Et ait David ad viros qui stabant secum, dicens: Quid dabitur viro qui percusserit Philisthæum hunc, et tulerit opprobrium de Israel? quis enim est hic Philisthæus incircumcisus, qui exprobravit acies Dei viventis? 27. Referebat autem ei populus eumdem sermonem, dicens: Hæc dabuntur viro qui percusserit eum. 28. Quod cum audisset Eliab frater ejus major, loquente eo cum aliis, iratus est contra David, et ait: Quare venisti, et quare dereliquisti pauculas oves illas in deserto? ego novi superbiam tuam, et nequitiam cordis tui; quia ut videres prælium, descendisti. 29. Et dixit David: Quid feci? numquid non verbum est? 30. Et declinavit paululum ab eo ad alium; dixitque eumdem sermonem. Et respondit ei populus verbum sicut prius. 31. Audita sunt autem verba, quæ locutus est David, et annuntiata in conspectu Saul. 32. Ad quem cum fuisset adductus, locutus est ei: Non concidat cor cujusquam in eo; ego servus tuus vadam, et pugnabo adversus Philisthæum. 33. Et ait Saul ad David: Non vales resistere Philisthæo isti, nec pugnare adversus eum; quia puer es, hic autem vir bellator est ab adolescentia sua. 34. Dixitque David ad Saul: Pascebat servus tuus patris sui gregem, et veniebat leo vel ursus, et tollebat arietem de medio gregis; 35. et persequebar eos, et percutiebam, eruebamque de ore eorum, et illi consurgebant adversum me, et apprehendebam mentum eorum, et suffocabam, interficiebamque eos. 36. Nam et leonem et ursum interfeci ego servus tuus; erit igitur et Philisthæus hic incircumcisus, quasi unus ex eis. Nunc vadam, et auferam opprobrium populi; quoniam quis est iste Philisthæus incircumcisus, qui ausus est maledicere exercitui Dei viventis? 37. Et ait David: Dominus qui eripuit me de manu leonis, et de manu ursi, ipse me liberabit de manu Philisthæi hujus. Dixit autem Saul ad David: Vade et Dominus tecum sit. 38. Et induit Saul David vestimentis suis, et imposuit galeam æream super caput ejus, et vestivit eum lorica. 39. Accinctus ergo David gladio ejus super vestem suam, cœpit tentare si armatus posset incedere; non enim habebat consuetudinem. Dixitque David ad Saul: Non possum sic incedere; quia usum non habeo; et deposuit ea. 40. Et tulit baculum suum, quem semper habebat in manibus; et elegit sibi quinque limpidissimos lapides de torrente; et misit eos in peram pastoralem, quam habebat secum, et fundam manu tulit, et processit adversum Philisthæum. 41. Ibat autem Philisthæus incedens, et appropinquans adversum David, et armiger ejus ante eum. 42. Cumque inspexisset Philisthæus et vidisset David, despexit eum; erat enim adolescens rufus et pulcher aspectu. 43. Et dixit Philisthæus ad David: Numquid ego canis sum, quod tu venis ad me cum baculo? et maledixit Philisthæus David in diis suis. 44. Dixitque ad David: Veni ad me et dabo carnes tuas volatilibus cœli et bestiis terræ. 45. Dixit autem David ad Philisthæum: Tu venis ad me cum gladio, et hasta, et

clypeo, ego autem venio ad te in nomine Domini exercituum, Dei agminum Israel; quibus exprobrasti 46. hodie, et dabit te Dominus in manu mea, et percutiam te, et auferam caput tuum a te, et dabo cadavera castrorum Philisthiim hodie volatilibus cœli et bestiis terræ, ut sciat omnis terra, quia est Deus in Israel. 47. Et noverit universa Ecclesia hæc, quia non in gladio, nec in hasta salvat Dominus; ipsius enim est bellum, et tradet vos in manus nostras. 48. Cum ergo surrexisset Philisthæus, et veniret, et appropinquaret contra David, festinavit David, et cucurrit ad pugnam ex adverso Philisthæi. 49. Et misit manum suam in peram, tulitque unum lapidem, et funda jecit, et circumducens percussit Philisthæum in fronte, et infixus est lapis in fronte ejus, et cecidit in faciem suam super terram. 50. Prævaluitque David adversum Philisthæum in funda et lapide, percussumque Philisthæum interfecit. Cumque gladium non haberet in manu David, 51. cucurrit, et stetit super Philisthæum, et tulit gladium ejus, et eduxit eum de vagina sua; et interfecit eum, præciditque caput ejus. Videntes autem Philisthiim quod mortuus esset fortissimus eorum, fugerunt. 52. Et consurgentes viri Israel et Juda vociferati sunt, et persecuti sunt Philisthæos usque dum venirent in vallem, et usque ad portas Accaron, ceciderunt que vulnerati de Philisthiim in viam Saraim, et usque ad Geth, et usque ad Accaron. 53. Et revertentes filii Israel, postquam persecuti fuerant Philisthæos, invaserunt castra eorum. 54. Assumens autem David caput Philisthæi, attulit illud in Jerusalem; arma vero ejus posuit in tabernaculo suo. 55. Eo autem tempore, quo viderat Saul David egredientem contra Philisthæum, ait ad Abner principem militiæ: De qua stirpe descendit hic adolescens, Abner? Dixitque Abner: Vivit anima tua, rex, si novi. 56. Et ait rex: Interroga tu cujus filius sit iste puer. 57. Cumque regressus esset David, percusso Philisthæo, tulit eum Abner, et introduxit coram Saule, caput Philisthæi habentem in manu. 58. Et ait ad eum Saul: De qua progenie es, o adolescens? Dixitque David: Filius servi tui Isai Bethlehemitæ ego sum.

4. Et egressus est vir spurius.] Pro *Spurius* Hebr. est בנים *benaim*, quod primo Vatabl. Pagn. Marinus et Rabbini vertunt: *inter duas acies*, quasi dicat: *intermedius*, sequester, duellio, qui scilicet inter duas acies Hebræorum et Philisthinorum medium se interponeret, ac Hebræos provocaret ad duellum secum ineundum.

Secundo, alii *benaim* vertunt: *instar duorum*; Goliath enim tam magnitudine, quam robore par erat duobus: Unde Septuaginta vertunt: δυνατος, id est, *potens*.

Tertio, recte Noster vertit: *Spurius*; nam, *benaim*, cum sit duale, ad verbum idem est quod, *inter duos*, scilicet patres conceptus, cujus scilicet pater est incertus; qui olim S. P. id est, *sine patre*, scilicet *certo* dicebatur; ideoque *spurius*, ait ex Plutarcho Siganius in nomin. Romanis. Quia enim furtivi fornicariarum amores solent esse vehementes et ardentes, idcirco totas se suaque in generatione effundunt, ac procreant gigantes et monstra. Hæc enim origini gigantum fuit causa, ut dixi Genes. 6. Audi S. Isidor. lib. 9. Orig. cap. 5. hæc spuria etyma dantem. *Nothus dicitur, qui de patre nobili et matre ignobili gignitur, sicut ex concubina. Est autem hoc nomen græcum, et in latinitate deficit. Huic contrarius est spurius, qui de matre nobili et patre ignobili nascitur. Idem spurius patre incerto, matre vidua genitus: velut, tantum spurii filius, quia muliebrem naturam veteres spurium vocabant, velut* απο του σπορου, *hoc est seminis non patris nomine. Eosdem et favonios appellabant, quia quædam animalia favonio spiritu hausto concipere existimantur. Unde et ii qui non sunt de legitimo matrimonio, matrem potius quam patrem sequuntur. Latine autem spurii, quasi extra puritatem, id est, quasi immundi.*

Spurius ergo a σπειρειν, id est, *seminare* dicitur, eo quod e patre nil habeat nisi semen.

Porro Rabbini ajunt vel potius fingunt Goliath ex Orpha prognatum, Davidem ex Ruth. Idem asserit Philo in Antiq. Biblicis; sed hic est Pseudophilo et Prudent. in Hammartig. Vide dicta Ruth 1.

Nomine Goliath.] *Goliath* Hebr. idem est quod *captivitas, transmigratio, revolutio*, ait Pagnin. Apte: nam ipse, captus et cæsus a Davide, causa fuit quod Philisthæi socii sui caperentur et cæderentur ab Hebræis, itaque victoria et imperium a Philisthæis transmigraret et revolveretur ad Hebræos, primos Philisthæorum dominos.

Altitudinis sex cubitorum et palmi.] Erat enim de stirpe gigantum, ait Nazian. Orat. 30. et Philastr. Hæresi 39.

5. Et lorica squamata induebatur.] Regia legunt *hamata*; sed legendum cum Roman. Chald. Vatablo et Pagnino, *squamata*, id est, squamis æreis operta et tecta, ait Vatabl. Sept. tamen vertunt: *hamata*, id est hamis: id est, catenulis contexta, de qua Virgil. 3. Æneid.

Loricam consertam hamis, auroque trilicem.

Porro 2. Reg. v. 19. dicitur Adeodatus Bethlehemites percussisse Goliath Gethæum, *cujus hastile erat quasi liciatorium texentium*. Ubi Chald. Raban. Lyran. Glossa et Rabbini per Adeodatum accipiunt Davidem, ut sit eadem historia et pugna cum hac quæ hoc capite describitur.

Melius Josephus, Abul. Serarius et alii censent esse diversam, eo quod 1. Paral. 20. 5. Adeodatus dicatur percussisse fratrem Goliath: quare sicut David percussit Goliath, sic Adeodatus unus ex fortibus militibus Davidis percussit fratrem ejus, qui pariter

vocabatur *Goliath;* aut certe dicebatur Goliath, quia proceritate et robore, æque ac superbia et audacia similis erat Goliatho Davidis. Sic vulgo dicimus de viro forti: Iste est alter Samson, vel alter Hercules.

7. Hastile autem hastæ ejus erat quasi liciatorium (Chald. et Vatabl. *quasi jugum*) texentium.] *Licia* vocantur fila quibus in pannis textores implicant et intexunt stamina, idque circa lignum crassum, quod ab *iis liciatorium* dicitur vel *jugum*, eo quod textores telam illi jungant et circa illud convolvant. Unde Ovid. 6. Met. *Tela jugo est juncta.*

8. Eligite ex vobis virum et descendat ad singulare certamen.] Subinde licet bellum vertere in duellum, cum id publica auctoritate fit, ut unius cæde multorum strages redimantur. Sicut Romani bellum cum Albanis verterunt in duellum trium Horatiorum cum tribus Curiatiis, utrimque tergeminis fratribus. Vide Theologos de bello et duello disserentes. Verum Goliath hic inique et ex fastu duellum hoc ambivit, et ad illud singulos Hebræos provocavit, confisus sua proceritate, robore et armatura, putans neminem sibi posse æquari vel resistere: quare merito Deus ejus fastum stravit per Davidem; uti sæpe in duellis provocantes justo Dei vindicis judicio succumbunt et cæduntur. Sic Rodislaus dux Curmiensis, injuste invadens Bohemiam, ejus regem S. Wenceslaum, provocavit ad duellum: acceptavit illud rex sanctus, ut bellum duello et populi periculum suo unius redimeret. Dum ergo equum conscendit, vidit ejus adversarius illi ab Angelo hastam porrigi, se vero hac voce cœlesti moneri: *Noli ferire.* Quo viso perterritus, ex equo desiliit ad pedes S. Wenceslai procidit, veniam petiit, quam ei rex mitis, ad parcendum quam ad ulciscendum pronior, illico indulsit. Ita habet ejus vita et Æneas Sylvius c. 15. Bohemiæ. Audi S. Ambr. lib. 1. Offic. cap. 35. *Numquam David nisi lacessitus bellum intulit. Itaque prudentiam fortitudinis comitem habuit in prælio. Nam et adversus Goliam, immani mole corporis virum singulari certamine dimicaturus, arma quibus oneraretur respuit. Virtus enim suis lacertis magis quam alienis integumentis nititur. Deinde eminus, quo gravius feriret ictu lapidis hostem interemit: postea numquam nisi consulto Domino bellum adorsus est. Ideo in omnibus victor præliis usque ad summam senectam manu promptus, bello adversum Titanas suscepto, ferocibus bellator miscebatur agminibus, gloriæ cupidus, incuriosus salutis.*

13. Abierunt autem tres filii ejus majores post Saul in prælium.] Ergo Saul jam per Davidem citharizantem liberatus erat a spiritu malo: alioqui enim nec ivisset ad prælium, nec Davidem a se dimisisset.

17. Accipe fratribus tuis Ephi polentæ,] etc.

18. Et decem formellas casei,] id est, ut Chald. et Vatabl. *Et decem caseos lactis;* ex lacte enim coagulantur casei in formas rotundas vel quadratas, quæ *formellæ* vocantur.

Alleg. S. August serm. 197. qui est de Davide et Goliath, totum hoc caput et duellum explicat de Christo duellante cum diabolo: *Isai,* inquit, *gessit typum Dei Patris. Isai misit David ut requireret fratres suos; et Deus Pater misit unigenitum suum, ex cujus persona scriptum est: Narrabo nomen tuum fratribus meis. Ad requirendos enim fratres suos venerat Christus, quando dicebat: Non sum missus nisi ad oves perditas domus Israel.* Et paulo post: *Venit ergo David cum tribus mensuris, et decem formellis casei, ut fratres suos in prælio positos visitaret, quia venturus erat Christus cum Decalogo legis et mysterio Trinitatis, ut genus humanum de potestate Diaboli liberaret.*

Et cum quibus ordinati sunt disce.] Hebr. ערבתם *arubbatam*, id est, mistionem eorum accipe, hoc est, cognosce cum quibus misti et sociati sunt. Forte Noster pro ערבתם *arubbatam*, legit vicinum ערוכתם *aruccatam*, id est, *ordinem eorum*. Unde vertit: *Cum quibus ordinati sunt disce.* Sept. *Quibus indigeant cognosce.* Chald. *Bonitatem eorum affer.* Pagnin. *Pignus eorum tolle*, id est, redime. Vatabl. *Affer quædam diversi generis* (quasi mista) *quæ illis tradas.*

20. Et venit ad locum Magala.] Locus ita dictus quasi: *Castrorum vallum* a circulari forma; עגול *ogol* enim significat rotundum sive circulum; vel a curruum ambitu; hisce enim vallare solent castra, ac currus rotundis sive circularibus aguntur rotis. Unde Septuaginta vertunt: *Et venit in rotunditatem;* Chald. *venit in castra;* Vatabl. *venit in vallum castrorum.*

26. Quis enim est hic Philisthæus incircumcisus qui exprobravit acies Dei viventis?] Ecce jam spiritu Dei impellente David parturit monomachiam cum Golia, ut honorem tum Dei, tum Israelis tueatur. Unde S. Ambrosius in Psal. 118. Serm. 17. *David,* ait, *perterritis omnibus, allophyli impetum lusit, et singulari certamine summam belli et totius prælii pondus excepit, virtute sua solus communa crimen refellens et totius retorquens in hostem plebis opprobrium.* Et serm. 18. docet Davidem hic prælusisse Christo: *Gerebat enim typum ejus,* inquit, *qui quasi despectus venturus esset in terras, et sine legato, sine adjutore, sine nuntio totum populum mundi hujus crucis suæ prælio liberaret; cui applauderent animæ sanctorum per baptismatis Sacramenta renovatæ, quod verum illum Goliam revelatum nobis ac proditum, verbi sui gladio trucidasset. Jacet igitur verus Golias humilitate Filii Dei stratus; amisit caput quod in multas artes vertebat et fraudes. Psallunt securæ jam animæ, quæ ante peccatorum suorum tormenta deflebant. Dicunt tympanis, hoc est corporibus suis peccato mortuis resultantes: Saul triumphavit in millibus, David in decem millibus. Rex ille durus indignatur, et irascitur diabolus, eo quod canerent juvenculæ, quia duritiæ filius paucos decepit, Christus totum mundum redemit.*

28. Quod cum audisset Eliab frater ejus majoa, etc. iratus est contra David, etc.] vel ex prudentia humana arguens Davidis juvenis curiositatem, superbiam et temeritatem, quasi qui monomachiam cum gigante ambiret; vel idipsum faciens ex quadam æmulatione vel invidiola, ait Theodoretus. Unde allegorice S. Augustinus, sermone 197. jam citato: *Frater iste senior,* inquit, *qui David typum Christi gerentem per malitiam increpavit, significavit populum Judæorum, qui per invidiam Christo Domino, qui pro salute humani generis venerat, detraxerunt et multis frequenter injuriis affecerunt. Quare,* inquit, *dimisisti oves illas et venisti ad prælium? quasi non tibi videtur per os ejus saluti hominum invidens diabolus loqui: tamquam si diceret Christo: Quare dimisisti nonaginta et novem oves quæ non erraverunt, et venisti*

ut unam requireres quæ perierat, et eam de manu spiritalis Goliæ, id est, de potestate diaboli per crucis baculum liberatam ad ovile proprium revocares. Quare, inquit, dimisisti oves paucas illas?

29. Numquid non verbum est,] q. d. Non quæro bellare, uti me videris arguere quod ea de causa oves deseruerim, sed tantum sermocinor de communi rumore et loquela, quæ in omnium ore circa hunc gigantem versatur. Ita S. Chrysostomus hom. 46. in Gen. *Vide, ait, hujus prudentiam et mansuetudinem. Nihil temerarium vel asperum hic loquitur, sed reprimens eorum flammam et demulcens invidiam inquit: Numquid, inquit, vidistis me arma arripere? Numquid vidistis me adordinari cæteris in aciė? Tantum videre volui et interrogare: Unde tantum huic insaniæ?*

31. Audita sunt autem verba quæ locutus est David,] inquirens de præmio vincentis Goliam; unde illa audientes cognoscebant ejus animositatem et desiderium duellandi cum Goliath illi a Deo immissum; ideoque rem totam annuntiarunt Sauli, qui Davidem videns et audiens tanto animo ad duellum cum gigante se offerentem, agnovit in eo aliquid in esse cœleste et divinum. Nam, ut ait sanctus Chrysostomus, hom. de Davide et Saule, David non ex superbia vel temeritate, sed accensus zelo et patriæ charitate ad barbarum cucurrit.

36. Nam et leonem et ursum interfeci.] Allegorice, S. Augustinus serm. 197. *David, id est, Christus tunc leonem et ursum strangulavit, quando ad inferna descendens omnes de eorum faucibus liberavit. Denique audi Prophetam ex persona Domini supplicantem: Erue a framea animam meam, et de manu canis unicam meam, libero me ex ore leonis. Et quia ursus in manu fortitudinem habet, et leo in ore, in istis duobus bestiis idem diabolus figuratus est. Hoc ergo ex persona Christi dictum est, ut unica ejus Ecclesia de manu, id est, de potestate, vel de ore diaboli tolleretur.*

Tropologice, Abbas Pæmen rogatus a quodam tentato spiritu fornicationis ut daret sibi remedium, respondit illud David 1. Regum 17. *Quia leonem quidem percutiebam, nam et ursum frequens suffocabam. Hoc autem ita intelligitur, quia furorem ab animo meo abscindebam, fornicationem autem in laboribus affligebam.* Ita Ruffinus in vitis Patrum lib. 3. num. 16.

38. Et induit Saul David vestimentis suis.] Videbat enim tantos Davidis animos non posse esse nisi a Deo: illum ergo a Deo agi ad hoc duellum censebat. Hinc patet Davidem procero fuisse corpore; alioqui enim procori Saulis vestes et arma illi aptari nequivissent. Minus enim congruum est quod ait Lyran. Serar. et alii, vestes has dici Saulis, non quod essent ipsius, sed quod ex vestiario ejus essent depromptæ. Pejus Rabbini fingunt Deum vestes Saulis adaptasse corpori Davidis. Fecit hoc Saul, ut Davidem honoraret et animaret ad duellum.

40. Et tulit baculum suum, etc. et elegit sibi quinque limpidissimos lapides de torrente, et misit eos in peram pastoralem,] quali uti solent pastores, ut in ea reculas suas recondant. Minus apte ergo S. Chrys. S. August. et Rupertus pro *peram* vertunt *situlam* sive *mulctram lactis*, in qua pastores solent mulgere lac ex ovibus. Ad quid enim *mulctra* in hoc duello?

Et processit adversum Philisthæum.] *David homin'bus videbatur inermis, sed gladio divinitatis erat armatus*, ait S. Ambrosius, serm. 88.

Allegorice S. Augustinus, serm. 197. *David*, inquit, *gessit typum Christi. Quis enim contra Goliath, id est, diabolum pugnare poterat, antequam Christus Dominus genus humanum de potestate diaboli liberaret? David enim interpretatur manu fortis. Quid eo fortius, fratres, qui universum mundum vicit armatus non ferro, sed ligno? Stabant ergo filii Israel contra adversarios quadraginta diebus. Quadraginta dies propter quatuor tempora et quatuor partes orbis terræ, vitam præsentem significat, in qua contra Goliath et exercitum ejus, id est, contra diabolum et Angelos Christianorum populus pugnare non desinit. Nec tamen vincere posset, nisi verus David Christum cum baculo, id est, cum Crucis mysterio descendisset.* Et post nonnulla: *Venit ergo Christus et alligavit diabolum. Sed dicit aliquis: Si alligatus est, quare adhuc tantum prævalet? Verum est, fratres charissimi, quia multum prævalet, sed tepidis et negligentibus, et Deum in veritate non timentibus dominatur: alligatus est enim tanquam innexus canis catenis, et neminem potest mordere, nisi eum qui se illi mortifera securitate conjunxerit. Jam videte, fratres, quam stultus est homo ille quem canis in catena positus mordet. Tu te illi per voluntates et cupiditates sæculi noli conjungere, et ille ad te non præsumet accedere; latrare potest, sollicitare potest, mordere omnino non potest nisi volentem. Non enim cogendo, sed suadendo nocet, nec extorquet a nobis consensum, sed petit.* Et mox: *David tulit baculum, Christus portat crucem.*

Tropologice, S. Bernardus, sermone in Dominicam 4. post Pentecosten: per quinque lapides Davidis accipit quinque virtutes, quibus prosternimus Goliath, id est, mentis elationem, nimirum comminationem pœnarum, promissionem præmiorum, dilectionem Dei, imitationem sanctorum, et orationem.

Hinc rursum S. August. in Psal. 33. Conc. 1. *Quod David*, ait, *prostravit Goliam, Christus est, qui occidit diabolum. Quid est autem Christus, qui diabolum occidit? humilitas occidit superbiam.* Et mox: *Viam enim nobis fecit per humilitatem, quia per superbiam recesseramus a Deo, redire ad Deum nisi per humilitatem non poteramus, et quem nobis præponeremus ad imitandum non habebamus. Omnis enim mortalitas hominum superbia tumuerat. Et si existeret aliquis humilis vir in spiritu, sicut erant Prophetæ, Patriarchæ, dedignabatur genus humanum imitari humiles homines. Ne ergo dedignaretur homo imitari hominem humilem: Deus factus est humilis: ut vel sic superbia generis humani non dedignaretur sequi vestigia Dei.*

42. Despexit eum: erat enim adolescens rufus et pulcher aspectu.] *Despexit* Goliath Davidem, quia ipse erat adolescens, ac pene inermis et pulcher. Despexit ergo ejus ætatem, arma et pulchritudinem. Æstimabat eum imbellem, eo quod esset tam pulcher. Bellicosi enim solent esse vultu martio et feroci, non eleganti et pulchro. Unde Isidorus Clarius: *Despexit, inquit, eum quod non esset vir bellicosus, et pugnis assuetus; nam cernebat eum juvenem rubicundum, et pulchro aspectu quales martiales homines esse non solent, quos radii solares et assidua defatigatio deformes reddunt.*

Hinc Tertullianus bellum Messiæ de quo dicitur

Psal. 44. 4. *Accingere gladio tuo super femur tuum, potentissime*, l. 4. contra Judæos c. 9. probat fore spirituale non corporale, eo quod præcessit v. 3. *Speciosus forma præ filiis hominum. Valde autem*, ait Tertullianus, *obsurdum est, si quem ad bellum ense cingebat si de tempestivitate decoris et labiorum gratia blandiebatur.* Unde Seneca in Hippolyto: *Quam grata est*, inquit, *species torva viriliter!* Arist. in Ethicis ait primam pulchritudinis partem esse *ut corpus aptum sit ad ferendos labores:* additque requiri quamdam in *vultu ferociam, ut hostibus terribilis videatur*, qualem in Alexandro Magno fuisse docet Rhodiginus, lib. 9. cap. 24. qualem Cicero, l. 1. de Officiis vocat *dignitatem virilem;* ac talem in Davide fuisse, et cum ætate bellisque quæ assidue gessit crevisse non est dubium, ut patet ex hoc conflictu cum Goliath, et magis patebit ex sequentibus. *Præstantissima forma*, ait Euripides, *digna est imperio.* Sicut enim deformitas in Juliano Apostata, ut refert D. Gregorius Nazianzenus, oratione 4. contra illum, et in Caligula, Othone, Galba et similibus, ut refert Tranquillus, non obscure prodidit illos pessimos fore Imperatores, ita plane dignitas et liberalitas formæ eos optime imperatores præmonstravit. Nam de Julio Cæsare: *Colore fuisse candido, teretibus membris, ore pleniore, vegetisque oculis;* de Augusto: *Forma fuisse eximia, et per omnes ætatis gradus venustissima;* de Tito Vespasiano: *Forma egregia, et cui non minus auctoritatis inesset, quam gratiæ*, testatur Svetonius in eorum Vitis. Idem de Alexandro scribit Plutarchus, Polybius, l. 4. laudat Philippum Macedoniæ regem, Alexandri parentem ab specie atque egregio aspectu, addens non facile fuisse regem reperire pluribus naturæ dotibus ornatum. Et de Scipione Plutarchus in ejus Vita: *Erat*, ait, *Scipio animo aliisque virtutibus vehementer excellens, sed præstantiori etiam pulchritudine oris, totiusque corporis forma conspicuus, læta, atque hilari fronte, quæ plurimum valent ad gratiam conciliandam.* Pacatus in Panegyr. ad Theodosium: *Augustissimo*, inquit, *quæque species plurimum creditur habere e cœlo.* Et subdit: *Virtus tua meruit imperium, sed virtuti addidit forma suffragium; illa præstitit ut oporteret te principem fieri, hæc ut deceret.*

43. Numquid canis ego sum,] quasi dicat, ait S. Chrysostomus, hom. 46. in Genes. *Putasti te adhuc apud oves esse, et canes quosdam persequi; et ita contra me, quasi contra canem instrumentis illis instructus in pugnam venisti? statim experientia disces non tibi cum homine vulgari bellum esse.*

Sed vere Goliath impudentia, infidelitate, spurcitia erat canis; ideoque ut canis lapide percussus est a Davide. Audi S. Paulinum, natali 5.

> Ille gigas pueri funda pastoris obivit,
> Ut canis.

Et maledixit Philisthæus David in diis suis,] dicendo, v. g. Perdant te dii nostri, percutiat te noster Dagon. Porro David, ait Basil. Seleu. Orat. 15. hinc animos et omen victoriæ capiebat, dicens: *Maledicam inimici linguam victoriæ pignus teneo;* tum quia maledicos punire, tum quia deos Gentium humiliare solet Deus cum suis cultoribus.

45. Dixit autem David ad Philisthæum: tu venis ad me cum gladio et hasta et clypeo, ego autem venio ad te in nomine Domini exercituum.] Hinc patet Davidem a Deo impulsum suscepisse hoc duellum; alioqui enim temere juvenis giganti, inermis armato, imbellis bellicoso se opposuisset. Ita Josephus, Theodoretus et alii. Deus ergo illi animos æque ac vires indidit, ac spem certam victoriæ. Unde subdit David:

46. Et dabit te Dominus in manu mea,] q. d. Idcirco plane inermis tibi armato occurro, ut ostendam me uno Deo niti, et in eo omnem victoriæ spem reponere, quod scilicet ipso te adeo elatum mea manu percutiet et occidet. *Sic, sic*, ait S. Augustinus, sermone 5. de verbis Apostoli, *aliter non, omnino aliter non prosternitur inimicus. Qui pugnat viribus suis, antequam pugnet ipse prosternitur.* Hæ voces Davidi inermi victoriam et regnum pepererunt. Unde Basil. Seleuc. orat. 15. exclamat: *O plenos amoris divini voces, vel ante victoriam potitas victoria! O qui palam fecisti fidem ad pugnam armis non indigere! O qui in te ipso palam fecisti fidei vim! tales animos legere novit gratia: quare et cura gregis distentum vocavit ad regnum.*

Audi S. Chrysostomum, homilia de Davide et Goliath: *David dixit ad eum; Tu venis ad me fidens in gladio, ego in Deo; tu terrenis dimicas, ego cœlestibus pugno; tu in lancea, ego in fide; tu in clypeo, ego in pace; tu venis ad me in armorum virtute, ego in potentissimo genitore. Denique in te tua arma vertentur, in te tuus gladius exeretur; Dei est enim hæc pugna, Dei erit et ipsa victoria.*

Porro Josephus 6. Antiq. c. 10. Davidem Goliæ dixisse ait: *Tu me invadis hasta tuo confisus, et thorace et gladio; mihi vero pro armatura Deus est, qui te ac tuum exercitum hodie nostris manibus deleturus est.* Nota τὸ *mihi vero pro armatura Deus est. Si enim Deus pro nobis, quis contra nos?* Rom. 8.

49. Percussit Philisthæum in fronte: et infixus est lapis in fronte ejus, et cecidit in faciem suam super terram.] Chald. *Percussit Philisthæum super domum oculorum ejus, et infixus est lapis in domo oculorum ejus, et cecidit super nasum suum in terram.* Ergo Goliath galea sua texerat caput, sed non frontem, præsertim quia Davidem quasi inermem despiciebat aut si eam texerat, tam valide David roboratus a Deo lapidem vibravit, ut galeam perfringeret.

Hinc patet primo Davidem fuisse insignem fundibularium: petiit autem frontem Goliæ, qui ea perfracta lædebat cerebrum Goliæ, a quo omnis spiritus, motus et sensus manat; itaque fecit eum quasi exanimem et stupidum in terram corruere. Patet secundo, ictum hunc Davidis adeo fuisse validum, ut lapis frontem Goliæ terebraret et cerebrum feriret; inde enim quasi motu et sensu destitutus concidit. Ita Abulensis. Et Prudentius in Psychomachia.

> Trajectumque cavo terebravit vulnere frontem.

Tertio patet, primo unius lapidis ictu Goliam corruisse. Minus ergo bene Glossa et Hugo censent, Goliam ternis lapidibus et ictibus a Davide prostratum fuisse, ut trinam Christi a diabolo tentati repulsam et victoriam repræsentaret. Addit Chald. Rabbini et Philo, vel potius Pseudophilo in Antiq. Biblicis Davidem

lapidi qua percussit Galiath, inscripsisse nomen Dei et Patriarcharum. Verius Panthalean Cartophyalx Ecclesiæ Chanensis hom. de S. Michaele (exstat apud Surium in festa S. Michaelis) asserit Archangelum Michaelem quasi præsidem Synagogæ et protectorem Israelis æque ac Davidis regis per eum percussisse Goliam.

Mystice, S. Augustinus serm. 197. de Tempare: *Videte*, ait, *fratres, ubi David Goliath percusserit, in fronte utique ubi crucis signaculum non habebat. Sicut enim baculus crucis typum habuit, ita etiam et lapis ille de quo percussus est, Christum Dominum figurabat. Ipse est enim lapis vivus, de quo scriptum est: lapidem quem reprobaverunt ædificantes, hic factus est in caput anguli.* Et inferius tropologiam afferens: *Quod vero*, inquit, *in fronte percussus est, hoc significat, quod modo in nostris competentibus exercetur, quia quando Cathecumenus in fronte signatur, spiritalis Goliath percutitur, et diabolus effugatur.*

Idem Augustinus, homilia 31. inter 50. in fine: *Golias*, inquit, *de viribus suis superbus, elatus, inflatus, primo totam victoriam universæ partis suæ in se uno constituit. Et quia omnis superbia habet impudentiam frontis, in ipsa fronte lapide veniente dejectus est. Evacuata est frons quæ habebat impudentiam superbiæ suæ: et vicit frons quæ habebat humilitatem crucis Christi. Propterea et nos signum ipsum crucis in fronte portamus, quia illud intelligimus.* Ita S. Aug. in ista homilia cujus titulus est: *de Monomachia Davidis et Goliæ.*

Tropalogice duellum Davidis cum Golia repræsentat luctam spiritus cum carne, qui scilicet carnem suam lapide austeritatis dejicit, et gladio mortificationis caput illi abscindit ne præsit, sed subsit. Unde S. Chrysost. Goliath vocat *turrim carneam.* Rursum subigit sibi frantem, quia in frante animi indales et passianes, ac præsertim superbia, impudentia et feritas cernitur. Unde Arist. lib. 1. de hist. anim. cap. 8. *Quibus*, ait, *frons magna est, sunt segnes, quibus parva, mobiles; quibus lata, mente moveri idonei; quibus rotunda, iracundi.* Eadem pene ad verbum habet Plinius, l. 11. c. 52. qui et c. 37. addit; *Frons et aliis* (animalibus) *sed homini tantum tristitiæ, hilaritatis, clementiæ, severitatis index.* Denique, spiritus validus subigit sibi cerebrum sub frante latens, quad est officina omnis pravæ cagitationis et cancupiscentiæ.

51. Et tulit gladium ejus, etc. præciditque caput ejus.] David erga Goliam sua ipsius gladio peremit. Eo glariosior fuit ejus victaria; licet enim Goliath lapide ictus carruerit in terram, non tamen illico mortuus occubuit, sed tunc demum, cum David illi caput amputavit. Porra Philo, vel potius Pseudophilo in Antiq. Biblicis narrat vel potius fingit Goliam cum Davidem suum in se gladium stringentem videret dixisse: *Festina, et interfice me, et exulta. Et dixit ei David: Antequam moriaris aperi oculos tuos, et vide interfectorem tuum qui te interfecit: et respiciens Allophylus vidit Angelum, et dixit: Non solus occidisti me, sed qui tecum aderat, cujus species non est sicut species hominis. Et tunc David abstulit caput ejus ab eo.*

Allegarice, D. August. serm. 197. de Tempare: *Quod*, inquit, *David non habens gladium ascendit super Goliath, et eum proprio interfecit gladio; designatum est quod, in adventu Christi, suo gladio diabolus victus est, qui per nequitiam suam et injustam persecutionem, quam exercuit in Christum, omnium in eum credentium perdidit principatum.*

Denique, unctio Samuelis hic aperabatur: hac enim duello et victaria David stravit sibi viam ad regnum, ad quad a Deo destinatus, et a Samuele unctus erat. Unde Salianus et alii censent duellum hoc paulo past unctianem contigisse, scilicet unctum fuisse Davidem anna ætatis 20. qui regni Saulis erat actavus, duellum vera hoc iniisse anna ætatis 21. qui fuit Saulis decimus.

54. Assumens autem David caput Philisthæi attulit illud in Jerusalem.] Prius illud in castra intulit; deinde per urbes circumtulit, ac tandem in Jerusalem velut regni Israelis, caput detulit. Quare merito S. Chrysostomus, hamil. de David cum Goliam devicit, ei cangratulans hac epinicium cecinit: *Quibus ego te laudibus, quibusque gloriis præferam, sancte ac religiose puer, qui innocentia pares, virtute fortes senes merito prævenisti; qui potuisti desistentibus cunctis, immanem belluam vincere, hostem prosternere, inimicum populi detruncare? Tu enim, deficiente rege, rex ipse et dignitate et merito extitisti. In desistentibus fortibus fortiter in prælium prosiliisti. Tu formidanti populo et Goliæ sævitiam moliendi, dum fortissime geris, victoriam de hoste Dei populo tradidisti.*

Arma vero ejus posuisti in tabernaculo suo,] puta in domo patris sui Jesse, quæ erat in Bethlehem, ac post Saulem rex factus, in regiam suam transtulit. Excipe gladium Goliæ; hunc enim David sacravit Dea et in ejus tabernacula reposuit, ut esset perenne victariæ hujus a Dea acceptæ monumentum; inde enim David fugiens Saulem, gladium hunc a Pantifice recepit in urbe Nobe, uti audiemus c. 21. 8. Basil. Seleuc. orat. 15. *Sectum caput*, ait, *cum sectore gladio victoriæ parenti donatum offert, et cum quæ devicerat, Deo offert, ci victoriam arrogat. O qui palam egisti fidem ad pugnam nullis egere armis! O qui in te ipso palam fecisti fidei vim!*

Porra de gladio hoc ait David, Psal. 143. 11. *De gladio maligno eripe me.* Nam psalmus hic a Septuag. inscribitur: *Psalmus contra Goliath*; unde et Chald. vertit: *A gladio Goliath eripe me.* Quare David ante duellum psalmum hunc composuisse, eoque Dei opem implorasse videtur; unde mox a Dea animatus, duellum iniit, vicit, triumphavit. Aut potius psalmum hunc, parta victaria, quasi epinicium Dea cecinit. Sic enim arditur: *Benedictus Dominus Deus meus qui docet manus meas ad prælium, et digitos meos ad bellum.* Simile epinicium Davidi cecinit Eccles. c. 47. 4. et seq. ubi et causam victariæ assignat dicens: *Nam invocavit Dominum omnipotentem.*

55. De qua stirpe descendit hic adolescens?] Videtur Saul non agnavisse Davidem qui paula ante fuerat ei familiaris, ima ejus armiger et citharœdus. Unde hoc? Respandet Pseudophila paula ante citatus: *Angelus*, inquit, *Domini erexit faciem David, et nemo agnoscebat eum. Et videns Saul David, interrogavit eum quis esset? et non erat qui cognosceret eum.* Sed hoc est fabulosum.

Secunda, Cajetanus et Torniellus respondent inter duellum hac et citharizationem Davidis multos intercessisse annas, quibus vultus Davidis crescentis ita fuerit immutatus, factusque virilis, ut nec a Saulo

nec ab Abner fuerit agnitus. Verum contrarium innuit hic series historiæ, in qua citharizationi illico duellum hoc subjungitur: unde Salianus asserit inter utrumque octodecim menses dumtaxat intercessisse.

Tertio, Theodoretus et ex eo Procopius respondent Saulem non agnovisse Davidem, vel quia furibundus cithara ludentem non sentiebat, vel quod invidia stimulante diligenter et accurate cognoscere noluit cujas et quisnam esset. Verum necdum audierat Saul voces populi: *Percussit Saul mille, et David decem millia*, quæ fuit origo invidiæ, atque a Davide citharizante curatus cessantibus furiis non poterat non eum agnoscere et diligere, uti dictum est cap. præced. vers. 21.

Quarto, Magister histor. Scholast. respondet Saulem propter exagitationem spiritus maligni factum esse labilis memoriæ, ideoque Davidis fuisse oblitum. Idem videtur velle Lyranus. Verum etiamsi hoc non sit improbabile, non tamen omnino satisfacit.

Dico ergo varias hujus ignorationis in Saule fuisse causas. Prima, quod David jam grandescens barba vestiebatur, quam prius non habuerat, ait S. Augustinus, adeoque vultu erat jam magis virili quam juvenili; solent enim juvenes, cum ad virilem ætatem accedunt, paucis mensibus valde in vultu mutari. Secunda, quod David jam vestiebatur habitu pastoritio; veniebat enim ab ovibus, cum in aula Saulis veste usus fuisset aulica. Tertia, quod reges tot habeant aulicos et famulos, totque regni negotia, ut multorum obliviscantur. Abner quoque militiæ præfectus sæpius ab aula aberat et in castris versabatur; unde Davidem vix videre et nosse poterat.

Addunt Lyranus, Dionysius et Vatablus Saulem hic non quærere quisnam sit David, sed ex qua stirpe et quo patre oriundus, ut sciat an dignus sit cui filiam suam det uxorem, in præmium victoriæ cæsori Goliæ a se promissum v. 25. ideoque Davidem respondere se esse filium Isai Bethlehemitæ, id est, se esse e tribu Juda, quæ erat regalis; Judæ enim Jacob promiserat regnum, sicut Levi Sacerdotium, Genes. 49. Sed jam sciebat Saul Davidem esse filium Jesse Bethlehemitæ; ab eo enim eum sibi mitti poposcerat, cap. 16. v. 22.

CAPUT DECIMUM OCTAVUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Davidi ob Goliam cæsum populus acclamat: Percussit Saul mille, et David decem millia; quare Saul illi invidens, dolensque eum sibi præferri, cogitat eum occidere. Primo vibrans in eum lanceam, v. 11. secundo per Philisthæos in bello cui eum præfecit, v. 17. tertio v. 25. per filiam suam quam ipsi despondit, poscens ab eo pro illa centum præputia Philisthinorum, sperans illum ab eis tandem aliquando occidendum.

1 Et factum est, cum complesset loqui ad Saul: anima Jonathæ conglutinata est animæ David, et dilexit eum Jonathas quasi animam suam. 2. Tulitque eum Saul in die illa, et non concessit ei ut reverteretur in domum patris sui. 3. Inierunt autem David et Jonathas fœdus: diligebat enim eum quasi animam suam. 4. Nam expoliavit se Jonathas tunica qua erat indutus, et dedit eam David, et reliqua vestimenta sua usque ad gladium et arcum suum, et usque ad balteum. 5. Egrediebatur quoque David ad omnia quæcumque misisset eum Saul, et prudenter se agebat: posuitque eum Saul super viros belli, et acceptus erat in oculis universi populi, maximeque in conspectu famulorum Saul. 6. Porro cum reverteretur percusso Philisthæo David, egressæ sunt mulieres de universis urbibus Israel, cantantes chorosque ducentes in occursum Saul regis, in tympanis lætitiæ et in sistris. 7. Et præcinebant mulieres ludentes atque dicentes: Percussit Saul mille, et David decem millia. 8. Iratus est Saul autem nimis, et displicuit in oculis ejus sermo iste: dixitque: Dederunt David decem millia, et mihi mille dederunt: quid ei superest, nisi solum regnum? 9. Non rectis ergo oculis Saul aspiciebat David a die illa et deinceps. 10. Post diem autem alteram invasit spiritus Dei malus Saul, et prophetabat in medio domus suæ: David autem psallebat manu sua sicut per singulos dies: tenebatque Saul lanceam, 11. Et misit eam, putans quod configere posset David cum pariete: et declinavit David a facie ejus secundo. 12. Et timuit Saul David eo quod Dominus esset cum eo, et a se recessisset. 13. Amovit ergo eum Saul a se, et fecit eum tribunum super mille viros: et egrediebatur et intrabat in conspectu populi. 14. In omnibus quoque viis suis David prudenter agebat, et Dominus erat cum eo.

15. Vidit itaque Saul quod prudens esset nimis, et cœpit cavere eum. **16.** Omnis autem Israel et Juda diligebat David: ipse enim ingrediebatur et egrediebatur aote eos. **17.** Dixitque Saul ad David: Ecce filia mea major Merob, ipsam dabo tibi uxorem; tantummodo esto vir fortis, et præliare bella Domini. Saul autem reputabat, dicens: Non sit manus mea in eum, sed sit super eum manus Philisthioorum. **18.** Ait autem David ad Saul: Quis ego sum, aut quæ est vita mea, aut cognatio patris mei in Israel, ut fiam geoer regis? **19.** Factum est autem tempus, cum deberet dari Merob filia Saul David, data est Hadrieli Molathitæ uxor. **20.** Dilexit autem David Michol filia Saul altera. Et nuntiatum est Saul, et placuit ei. **21.** Dixitque Saul: Dabo eam illi, ut fiat ei in scandalum, et sit super eum manus Philisthinorum. Dixitque Saul ad David: In duabus rebus gener meus eris hodie. **22.** Et mandavit Saul servis suis: Loquimini ad David clam me dicentes: Ecce places regi, et omnes servi ejus diligunt te. Nunc ergo esto gener regis. **23.** Et locuti sunt servi Saul in auribus David omnia verba hæc. Et ait David: Num parum videtur vobis generum esse regis? ego autem sum vir pauper et tenuis, **24.** et renuntiaverunt servi Saul, dicentes: Hujuscemodi verba locutus est David. **25.** Dixit autem Saul: Sic loquimini ad David: Non habet rex sponsalia necesse, nisi tantum centum præputia Philisthinorum, ut fiat ultio de inimicis regis. Porro Saul cogitabat tradere David in manus Philisthinorum. **26.** Cumque renuotiassent servi ejus David, verba quæ dixerat Saul, placuit sermo in oculis David, ut fieret gener regis. **27.** Et post paucos dies surgens David, abiit cum viris qui sub eo erant. Et percussit ex Philisthiim ducentos viros, et attulit eorum præputia, et annumeravit ea regi, ut esset gener ejus. Dedit itaque Saul ei Michol filiam suam uxorem. **28.** Et vidit Saul, et intellexit quod Dominus esset cum David; Michol autem filia Saul diligebat eum. **29.** Et Saul magis cœpit timere David; factusque est Saul ioimicus David cunctis diebus. **30.** Et egressi sunt principes Philisthinorum; a principio autem egressionis eorum, prudentius se gerebat David quam omnes servi Saul, et celebre factum est nomen ejus nimis.

1. ANIMA JONATHÆ CONGLUTINATA EST ANIMÆ DAVID,] q. d. Jooathas iotime et tenerrime Davidem dilexit, ita ut videretur anima ipsius glutino affixa, et quasi in unum compacta cum anima Davidis. Amantis enim anima magis est in amato quam in amante, adeoque amantes unam eamdemque videntur habere animam, mentem et voluntatem. Tales fuere S. August. et amicus ille ejus, quem non nominat, sed ita describit, lib. 4. Confessionum c. 6. *Mirabar enim cæteros mortales vivere, quia ille, quem quasi non moriturum dilexeram mortuus erat; et me magis, quia ille alter eram, vivere illo mortuo mirabar. Bene quidam dixit de amico suo dimidium animæ meæ. Nam ego sensi animam meam et animam illius unam fuisse animam in duobus corporibus, et ideo mihi horrori erat vita, quia nolebam dimidius vivere: et ideo forte mori metuebam ne totus ille moreretur, quem multum amaveram.*

Tales quoque fuere S. Basilius et S. Gregor. Nazianzenus. Audi Nazian. orat. 20. in funere S. Basilii: *Una utrique anima videbatur duo corpora ferens. Quod si minor fides iis habenda est, qui omnia in omnibus posita esse dicunt: At nobis certe credendum est, quod uterque in altero, et apud alterum positi eramus.*

Causa amoris fuit similitudo morum et amorum. Jonathas enim, æque ac David, erat candidus, probus, bellicosus et triumphans de Philisthæis, uti jam triumpharat David de Golia. Quare Jonathas cum Davide fœdus amicitiæ perpetuæ iniit et juramento (addit Abulensis immolatione quoque victimarum) firmavit. Idque bis renovavit c. 20. et 23.

Jonathas ergo valde dissimilis fuit patri suo Sauli; huic enim Davidis virtus et victoria movit invidiam et odium internecinum, Jonathæ vero movit summum amorem.

7. PERCUSSIT SAUL MILLE, ET DAVID DECEM MILLIA,] quia David cæso Golia cecidit tota castra Philisthinorum, io quibus erant plusquam decem millia; hæc enim videndo cæsum esse Goliam in quo omne suum robur omnemque victoriæ spem collocaraot, illico fugerunt, ac fugieodo cæsa sunt ab Hebræis insequentibus c. 17. v. 52. Porro canticum hoc in proverbium abiit, quo utimur cum duos ab insigni virtute laudamus, sed unum alteri præferimus.

Allegorice, S. August. sermone 197. de Tempore, et ex eo Rupertus, l. 2. in lib. Regum, c. 6. *David*, ait, *id est Christus, maledicti hostis* (peccati et diaboli) *caput amputavit, id est, principatum abstulit, et exinde resurgens ex mortuis in Hierusalem cœlestem victor ascendit. Hoc auditu excitatæ per fidem occurrunt animæ nostræ Victori publice et privatim cantantes et ducentes choros lætitiæ. Quid canimus? quid confitemur? Percussit Saul mille, et David decem millia in millibus suis, id est, universitatem peccati destruxit in suis virtutibus: suis, inquam, quia non aliunde petitis.*

PERCUSSIT SAUL MILLE, ET DAVID DECEM MILLIA.] Sic Aureliaoo Imperatore, qui suamet manu Sarmatas 48. interfeceral, et diversis diebus ultra nongentos et quinquaginta, acclamatum est a pueris die festo saltitantibus militariter: *Mille, mille, mille, mille, mille, mille decolavimus; unus homo mille, mille, mille decolavimus, mille, mille, mille; vivat, qui mille, mille occidit: tantum vini habet nemo, quantum fudit sanguinis.* Ita refert Theoclius Cæsareorum temporum scriptor apud Vopiscum in Aureliano. Addit Vopiscus: Idem

(Aurelianus) apud Maguntiacum tribunus legionis sextæ cum Francos per Galliam vagantes valde afflixisset, iterum de eo facta est cantilena: *Mille Francos, mille Sarmatas occidimus: Mille, mille, mille, mille, mille Persas quærimus.* Similis est illa ad Spensam acclamatio. Cantic. 4. 8. *Veni de Libano, sponsa mea, veni, coronaberis de capite Amana, de vertice Sanier et Hermon, de cubilibus leonum, de montibus pardorum.*

8. Iratus est autem Saul nimis,] tum populo sic acclamanti, tum Davidi acclamato, in eumque invidiam et odium letbale concepit, præsertim quia videbat populum magis favere Davidi, quam sibi, ac Davidem se meliorem, fortiorem et feliciorem a Deo dirigi; unde conjiciebat in illum transferendum esse regnum, quod Samuel sibi abstulerat. Quare ut regnum sibi suisque posteris assecuraret, omnino statuit occidere Davidem quasi regni sui æmulum; unde ait:

Quid ei superest nisi solum regnum?, q. d. Video Dei gratiam, populi favorem, virtutem et felicitatem bellicam a me transiisse in Davidem; quid superest, nisi ut regnum meum in illum transferatur? Cupido autem regni in regibus est ardentissima; regnum enim est omnis eorum dignitas, gloria, opulentia et felicitas. Qui ergo illud ambit vel aufert, tangit eorum pupillam, imo cor transfigit. Hæc fuit causa odii immanis et perpetui Saulis in Davidem; ideoque pœna culpæ socia mox eum secuta est. Nam rursum invasit eum spiritus malus, a quo David per citharam eum liberarat.

Verum ab hoc odio retrahere Saulem debuisset, ait S. Chrysostomus, homilia de Davide et Saule. Primo, quod vera dicebat populus; vere enim David occidendo Goliam percusserat decem millia bestium, et amplius. Secundo, quod partem victoriæ daret Sauli dicendo: *Percussit Saul mille*, cum illa tota deberetur David. Tertio, quod David ab hac voce populi erat innocens; nec enim eam procurarat, aut sciverat futuram. Quarto, Davidis modestia, qua semper Sauli se obsequentem, subditum et fidelem in bellis præstitit.

9. Non rectis ergo oculis, sed limis, acerbis, torvis, invidis, Saul aspiciebat David a die illa et deinceps.

10. Post diem autem alteram invasit spiritus Dei malus Saul et prophetabat,] eo modo quo energumeni, epileptici, furiosi et abreptitii dicuntur prophetare et divinare; quia scilicet non loquuntur ex se, sed potius loquitur per eos mania et furia, scilicet diabolus qui eos corripit et exagitat; et quia tales subinde quædam occulta et abdita homini (sed dæmoni nota) pandunt et revelant. Ita Theodoretus, Procopius, Abulensis et Auctor Quæst. apud S. Hieronymum, qui, *prophetabat*, interpretatur, *aliena referebat;* Chald. *insaniebat;* Vatablus, *desipiebat*, id est, insana et stulta loquebatur, uti faciunt insani et furiosi. Est catachresis; quis enim prophetæ sæpe videbantur populo insanire, ac delira et absurda agere vel loqui; hinc et insani ac energumeni, qui emotæ sunt mentis, ac furiis vel dæmonibus aguntur, cum insana et delira agunt dicuntque, prophetare dicuntur; imo Turcæ, epilepticos et lunaticos, ut veros prophetas habent et venerantur, eo quod Mahomet eorum propheta, laborans epilepsia, cum ea correptus fureret, ut morbum hunc apud suos tegeret dicebat se corripi tunc a spiritu divino, ab eoque revelationes accipere et prophetare. *Prophetabat* ergo Saul, id est, furebat, bacchabatur, insana agebat et dicebat. Quin et Plato in Timæo, et Plutarchus, libro de Oraculis, enthusiastas qui spiritu male acti mira dicunt faciuntque, vocant *Prophetas:* ac Cicero orat. pro Sextio, *vaticinari et insanire*, dixit. Ita Theodoretus. *Pseudoprophetæ*, inquit, *agitati a malo spiritu sunt similes furore percitis Corybantibus. Hoc passus est etiam Saul vexatus a dæmone.* Sic Seneca ait in Medæa:

> Incerta qualis entheos (*id est, Dei spiritu instincta*) cursus tulit.
> Cum jam recepto Mænas insanit Deo.

Et Virgil. lib. 6. Æneid. de Sybilla Æneæ:

> Bacchatur vates, *inquit*, magnum si pectore possit
> Excussisse Deum, tanto magis ille fatigat
> Os rabidum fera corda domans, fingitque premendo.

Porro Philo Biblicus Saulem hæc de se vere ex spiritu malo prophetasse narrat. *Mansit*, inquit, *spiritus in Saul, et prophetavit, dicens: Quid seduceris, Saul aut quem persequeris in vanum? Completum est tempus regni tui. Perge in locum tuum; tu enim morieris, et David regnabit. Nonne tu et filius tuus simul moriemini, et tunc apparebit David regnum?* Atque post hæc subjicit: *Et abiit Saul, et nescivit quæ prophetavit.*

Moral. disce hic diabolicum scelus esse invidiam, ac invidos possideri ac torqueri a diabolo, uti contigit Sauli. Invidia enim propria est diaboli; unde *Invidia diaboli intravit mors in orbem terrarum.* Sapientiæ 2.

David autem psallebat manu sua,] psalterium aut citharam pulsando, ut malum spiritum a Saule abigeret; sed frustra, quia Saule persistente in sua invidia et odio Davidis, perstitit pariter in eo spiritus malus.

Tenebatque Saul lanceam,] qua in bellis utebatur, quamque ut regni sui insigne ubique secum circumferebat, vel circumferri curabat, ut alibi regibus præfertur gladius.

11. Et misit eam, putans quod configere posset David cum pariete.] Vide hic quam invidia Saulem fecit ingratum, ferum et barbarum in Davidem, cui vitam et regnum debebat ob cæsum Goliam et ob citharizationem. Audi sanctum Chrysostomum, homilia de Davide et Saule: *Per illum vicit rex hoc principatum obtinuit, et quam reposuit gratiam? Nam si quis perpendat præclare gestorum magnitudinem, etiamsi rex a suo capite detractam coronam David capiti imposuisset, numquam parem retulisset gratiam, sed ampliorem debuisset. Hic enim et vitam et regnum illi donavit; ille vero huic regnum tantum erat cessurus.*

Allegorice, sicut David lancea Saulis, sic Christus in cruce lancea militis fuit appetitus; sed David illæsus aufugit; Christus vero ea transfixus ad regnum perrexit. Ita Rupertus, lib. 2. in lib. Reg. cap. 7. *Nam iste quidem*, inquit, *in figura patiens, non confixus fugiendo evasit, ille autem cujus passiones præfigurantur, lancea clavisque confixus quidem est, sed resurgendo evasit.*

Hæc est prima persecutio Saulis contra Davidem, quam multæ aliæ, sed præcipuæ sex consecutæ sunt, quas hoc ordine recenset hic Rupertus, lib. 2. c. 8. *Prima est*, inquit, *ubi nunc mittente Saul lanceam, ut*

confligeret eum cum pariete, declinavit et fugit. Secunda ubi postquam percussit Philisthæos plaga magna, itidem psallentem nisus est Saul configere; et ea declinante, lancea cassa vulnere perlata est in parietem. Tertia, ubi cum fugisset David, et venisset ad Achis regem Geth, interfecit Saul propter illum Sacerdotes Domini. Quarta, ubi nuntiaverunt Ziphei, dicentes: Ecce David latitat apud nos, et surrexit Saul, et persecutus est David in desertum Maon. Cumque desperaret David se posse evadere, nuntius venit ad Saul, dicens: Festina, et veni, quoniam infuderunt se Philisthæi super terram. Quinta, in deserto Engaddi, ubi cum ingressus speluncam fuisset Saul, ut purgaret ventrem, surrexit David, et præcidit oram chlamydis ejus silenter. Sexta, ubi iterum nuntiaverunt Ziphei, dicentes: Ecce David absconditus est in colle Achile, et surrexit David, et descendit in desertum Ziph, ubi cum dormiente illo dixisset Abisai: conclusit Deus hodie inimicum tuum in manus tuas. Nunc ergo perfodiam eum lancea in terra semel, et secundo opus non erit. Dixit David: Ne interficias eum. Ac deinceps propitius sit mihi Dominus, ne extendam manum meam in Christum Domini. Nunc igitur tolle hastam quæ est ad caput ejus, et scyphum aquæ, etc. Septima, quæ et ultima, ubi ait David in corde suo: Aliquando incidam in una die in manus Saul. Nonne melius est ut fugiam, et salver in terra Philisthinorum, et desperet Saul, cesselque me quærere in cunctis finibus Israel? Fugiam ego manus ejus. Et surrexit David, et abiit ipse et sexcenti viri cum eo ad Achis filium Mahog regem Geth.

Prima persecutio recensetur hic. Secunda c. 19. 10. Tertia c. 21. 1. et seq. Quarta c. 23. 19. Quinta c. 24. 3. Sexta c. 26. 1. Septima c. 27. 1 Porro idem Rupert. l. 2. c. 10. ostendit Deum singulas persecutiones in Davidis bonum convertisse, ut ex singulis ipse fortior et gloriosior evaserit, ut patet hic ea quæ singulas persecutiones consecuta sunt legenti; passionis enim comes est associa est gloria.

Allegor. vero Rupert. c. 8. jam dicto ostendit has septem Davidis persecutiones repræsentasse septem persecutiones, quas Diabolus excitavit contra Christum. Prima fuit, cum Herodes eum cum cæteris infantibus in Bethlehem quæsivit ad necem. Matth. 2. Secunda, cum David citharizans, id est, Christus prædicare incipiens in Nazareth cives offendit, qui eum ejecerunt extra civitatem in montem, ut præcipitarent. Lucæ 4. 29. Tertia, cum Judæis commendans esum carnis suæ, ab eis audivit: *Durus est hic sermo*, ideoque ab eis desertus fuit. Joan 6. 67. Quarta, cum Principes miserunt suos ministros, ut eum apprehenderent. At illi eo intacto revertentes dixerunt: *Numquam locutus est homo sicut hic homo*, Joan. 7. 46. Quinta, cum Christo dicente: *Antequam Abraham fieret, ego sum*. Judæi tulerunt lapides ut jacerent in eum. Joan. 8. 58. Sexta, cum Christo asserente: *Ego et pater unum sumus*; Judæi iterum voluerunt eum ut blasphemum lapidare. Joann. 10. 30. Septima, cum eum ceperunt et crucifixerunt. Matth. 26. et 27.

Et declinavit David a facie ejus] lanceæ, ait Rupert. aut potius Saulis vibrantis lanceam, ait Lyran. Abulens. Hugo, Dion. Cajetan. et alii τὸ enim, *ejus*, in Hebræa est masculinum, non fœmininum, ac proinde Sauli non lanceæ congruit.

13. Amavit ergo eum Saul a se,] tamquam æmulum sibi exosum, ne ejus aspectu deleret. Sauli enim invida David, quasi regni æmulus et successor, erat dolor oculorum; ac ne David in aula gratiam sibi aulicorum conciliaret, itaque sensim crescenda se exturbato regnum invaderet.

Et fecit eum tribunum super mille viros,] creavit eum Chiliarcham, quem vulgo jam *Colonellum* vocant; fecit hoc Saul, tum ut anus bellandi a se jam fesso, ignavo et spiritu mala agitata in Davidem rejiceret; tum ut eum hostibus occidendum objiceret, ut patet vers. 17.

Et egrediebatur et intrabat in conspectu populi,] quasi dicat: David ubique populo aderat, quasi Dux eum præcedens ad prælium, illoque finito eum victorem domum reducens. Sapienter Vellejus lib. 2. Hist. *Ipse*, (Dux) inquit, *primus faciat; nam facere recte cives suos princeps optimus facienda docet; cumque sit imperio maximus, exemplo major est.*

14. In omnibus quoque viis suis David prudenter agebat,] cavens ne Saulem offenderet, et simul ne in manus hostium incideret, sed ab eis victoriam referret.

Et Dominus erat cum eo,] omnes ejus actiones et conatus dirigens, prosperans, et ad felicem exitum perducens.

17. Ecce filia mea major Merob, ipsam dabo tibi uxorem.] Promisit eam Saul Davidi; sed non præstitit; vel quia ficte promisit, vel quia eum pœnituit; timuit enim ne per filiam regiam uxorem David ad regnum evaderet.

Symbolicam causam dat S. Greg. l. 5. in l. 1. Reg. c. 1. *Quid est*, inquit, *quod Jacob utramque sororem habere licuit; David autem ad majoris thalamum non pervenit? nisi quia David rex fuit, Jacob vero rex non fuit. Qui ergo regimen animarum suscipit, hunc censura Ecclesiastica gregem deserere, et remotæ vitæ otiis vacare non sinit. Merob* enim Hebr. idem est quod, *a magistro*, ait Pagnin. unde notat vitam contemplativam, cujus magister est Deus et Spiritus Sanctus. *Michol* idem est quod, *rivus*, vel, *decursus aquarum*; unde notat vitam commuuem, qualis est activa: utramque egit David, unde contemplans edidit prophetias et psalmos tam divinos: sed ut significaretur reges alios et ordinarios debere potius activæ vitæ intendere quam contemplativæ, hinc Davidi Michol obtigit, non Merab.

Saul autem reputabat dicens: Non sit manus mea in eum (non occidam Davidem manu mea, ne infamiam et indignationem populi mihi conflem; populo enim David erat charissimus) sed sit super eum manus Philisthinorum,] ut assidue cum eis præliando tandem aliquando ab eis occidatur, uti optimi Duces et milites pereunt pugnando in bello, sicut nautæ et natatores in aqua natando.

Vide hic malignitatem et calliditatem invidiæ Saulis qui semper in pejora dilabitur; per inobedientiam enim cecidit in tristitiam, per tristitiam in invidiam, per invidiam in odium implacabile Davidis, quo usque ad mortem vitæ ejus perpetuo insidiatus est, eumque miris modis afflixit. Per odium hoc incidit in Dei derelictionem et desperationem, inde in magiam, consulens diabolum per Pythonissam; inde in sui ipsius homicidium, ut eadem manu qua voluerat occidere Davidem, occideret seipsum.

Nimirum agebat eum suis furiis spiritus malus, sed ita ut post agitationis et furoris paroxismos, Saulem sibi suæque invidiæ et libero arbitrio relinqueret; ad hoc ut liberius, ideoque gravius peccaret. Poetæ, ut idipsum pulchro claroque schemate hominibus repræsentent, fingunt furias esse Deas infernales invidiæ et scelerum ultrices, quæ assidue sceleratos insectentur et crucient: unde ajunt eas esse filias Acherontis et noctis; utpote quæ secum omnia mala cum cæcitate adducant. Dicunt illas esse tres, scilicet Alecto, Megæram et Tisiphonem. Audi Claud. l. primo in Ruffinum.

Invidiæ quondam stimulis incanduit atrox
Alecto, placidas late cum cerneret urbes:
Protinus infernas ad limina tetra sorores,
Concilium deforme vocat: glomerantur in unum
Innumeræ pestes Erebi, livorque secundis
Anxius, et scisso mœrens velamine luctus,
Et timor, et cæco præceps Audaci a vultu.

Vide hic ut David continua et implacabili Saulis invidia fuerit exagitatus, et assidue ad necem destinatus; idque duravit toto reliquo vitæ Saulis tempore, puta per integros octo annos; tot enim sunt a decimo Saulis anno, quo David Goliam superavit, usque ad annum Saulis 18. quo ipse in prælio misere occubuit.

Quæres: Cur hoc permisit Deus? Resp. ut Davidis patientiam et virtutem exerceret, acueret, solidaret, perficeret, itaque eum ad regnum disponeret. Audi Basil. Seleuc. Orat. 15. *Ne tibi paradoxum videatur, si David tantæ cum esset gratiæ Deoque in deliciis, invidiæ jaculis fuerit expositus. Nam cum invidiam perimere Deus potuisset, invidente perempto, sentiendum non est, nullam justi rationem, nullam Davidis curam Deum habuisse. Sic enim et Nabal sustulit Deus, Davidi gratificaturus, dum ejus injurias morte vindicavit. Sic ab Absalone commotæ mentis in patrem pœnas exegit Deus; Davidem tamen Saulis motibus obluctari permittit Deus, ut Athleta ope divina invidentiæ victor evadat. Ut infirmos Deus non permittit invidiæ, sic fortes et strenuos vocat in stadium, quo possint de invidio ipsa triumphare. Aufert infirmum ab invidorum rabie, at fortissimos eo deducit, ubi invidentiæ victores evadant. Hinc Jacob extollit præstantiam Josephi cap. 49. Filius accrescens Joseph, filius accrescens et decorus aspectu: filiæ discurrerunt super murum: sed exasperaverunt eum, et jurgati sunt, inviderunt que illi habentes jacula. Sedit arcus ejus*, etc.

Simili modo Deus exercuit, promovit et perfecit Jacobum per Esau, Mosen per Pharaonem, Isaiam per Manassen, Machabæos per Antiochum, S. Athanasium per Constantium, S. Chrysost. per Eudoxiam, S. Ambros. per Justinam Imperatricem.

18. Ait autem David: quis ego sum, aut quæ est vita mea (quid in vita præclare gessi) etc. ut fiam gener regis?] Mira hic elucet humilitas Davidis; utpote qui jam rejecto Saule unctus in regem, Goliam prostraverat, eratque dux præliorum, assidue triumphans de Philisthæis; ac tamen indignum se æstimat matrimonio filiæ Saulis, ut ejus fiat gener. Nimirum certat ipse sua humilitate cum fastu et invidia Saulis, ut illam frangat et superet, ac præsertim ut illi extundat istum aculeum populi acclamantis: *Percussit Saul mille, et David decem millia*, q. d. Sauli: Mi Domine rex, non est quod te hæc vox moveat vulgi imprudentis, adeo enim me non movet nec extollit, ut ego me minimum servorum tuorum æstimem, et indignum qui fiam tuus gener. Audi S. Chrysost. hom. in hæc Davidis verba: *Quis ego sum? Quis sum ego, Domine mi, quod talem gratiam invenerim ante faciem tuam? Ego enim minimus fui in tribu mea, et elegisti me ex ovibus, et assumpsisti me. Videte quomodo subjunxit humilitati innocentiam, ut cum esset homo, diceret: elegisti me ex ovibus. Demonstravit quia hoc genus pecudis innocens est: significabat enim illum pastorem bonum, qui animam suam ponit pro ovibus suis; illum agnum Dei qui venturus erat, ut tolleret peccatum mundi. Electus ergo ex ovibus ut pastorem ostenderet, et innocentiam non negaret, dicit: Ego enim minimus fui in tribu mea. Quam suave est, quam dulce in auditione veræ confessionis, ut diceret se minimum in tribu sua: non erubuit quod erat, ut esset quod non erat. Confessio ejus adduxit ei non peccatum, sed gloriam et misericordiam.* Subdit deinde Davidem hic gessisse typum Christi: *Quod dixit: Minimus fui in tribu mea, significabat perfectam Domini humilitatem in mundum venientis, qui formam non ingenui, sed servi assumere voluit. Quid humilius servo? Tamen hoc Dominus esse dignatus est, ut ex servis liberos faceret, ut servitus ipsius nobis ingenuitatem donaret. Hoc significabat quod dixit: Minimus fui in tribu mea. Eja, nunc erigite mentes genu flectum, et nolite esse pigri, neque superbi.*

21. Dixitque Saul ad David: In duabus eris gener meus eris hodie.] Hebr. et Sept. habent *in duabus*; unde Hebræi subaudiunt: *uxoribus*, q. d. Duas filias meas tibi addixi, itaque duplici titulo eris meus gener. Nam Merob seniorem filiam meam tibi despondi (esto ob casum occurrentem illa postea tradita sit alteri) ac Michol juniorem nunc tibi despondeo et trado. Pagnin. vero sic explicat: *in duabus*, id est, in una duarum, scilicet in Michol eris meus gener. Sic et Hugo, Dion. Vatablus et alii.

Verum Noster aptius τὸ *in duabus* interpretatur, *rebus*; nam Hebræi genus fœmininum usurpant pro neutro quo carent. *In duabus*, hoc est *in duobus*, puta in duobus punctis, sive in duabus conditionibus et rebus. Duæ hæ res sunt: prior, cædes Goliæ; illum enim occidenti filiam suam promiserat Saul. cap. 17. v. 25. posterior, centum præputia Philisthinorum, quæ nunc exegit Saul ut patet vers. 25. Ita Angelom. Sanch. et alii. Sic ait Psaltes: *Unam petii a Domino, hanc requiram, ut inhabitem in domo Domini. Unam*, hoc est unum, sive unam rem.

Aliter Auctor Quæst. apud S. Hieron. Rupert. Hugo, Glossa, Abul. Dion. et alii: *Duæ res*, inquit, *sunt ducenta præputia Philisthinorum;* hæc enim numeravit David Sauli v. 27. Quare cum Saul pro Michol tantum exegerit centum præputia, videtur pariter pro Merob priore exegisse centum, quasi dicat Saul: Præstitisti mihi, o David, centum præputia pro Merob; præsta mihi alia centum, et dabo tibi Michol; sic Laban pro septem annis servitutis Jacobi substituens Liam, voluit ut alios septem annos sibi serviret pro Rachele. Genes. 29. v. 20. et 27.

Porro olim mariti coemebant uxores, dando pro eis pretium aut dotem vel dona sponsalia, ut ostendi Exodi 4. v. 26. Sic Saul ait hic Davidi: Non est quod sollicitus sis de dote et pretio, quo Michol uxorem

emas; ista enim, cum sit filia regis, magno pretio æstimanda foret. Nam ego, cum sim rex opulentus, a te paupere pretium non requiro.

25. Non habet rex sponsalia necesse.] *Sponsalia* vocat dotem, sive pretium sponsæ jam dictum, ut patet ex Hebr.

Nisi tantum centum præputia Philisthinorum.] Cur Saul potius petit præputia, quam capita Philisthinorum? Resp. ne David afferret capita Hebræorum, fingens illa esse capita Philisthinorum; nam præputia Hebræi in Circumcisione deposuerant: quare si David Sauli præputia afferret, certum erat illa non esse Hebræorum, utpote quibus illa resecta et circumcisa erant, sed Philisthinorum. Ita Theodoretus et Procopius. Adde capita tot asportare fuisse valde difficile, ac regi ea offerre fuisset spectaculum horridum et crudele.

Porro insidiosæ fuere hæ nuptiæ, et hæc conditio. Ideo enim præputia hæc centum petiit Saul, ut David cum centum Philisthæis confligens, ab aliquo eorum occideretur. Ita S. Chrys. hom. de Davide et Saule; S. August. in Psalmum 33. S. Ambros. serm. 18. in Ps. 118. Rursum Saul dedit suam Michol Davidi, ut illa Davidem vel perderet, vel sibi proderet. Sed Deus Davidi favens utrumque discussit, et in Davidis bonum gloriamque convertit. Nam et David cecidit ducentos Philisthæos magna fortitudine et gloria, ac Michol magis Davidem quam Saulem dilexit, eumque Saulis manibus eripuit, ut audiemus capite sequenti.

27. Et percussit (occidit) ex Philisthiim ducentos viros,] ut eorum ducenta præputia offerret Sauli. Saul tantum petierat centum: David vero obtulit ducenta, ut liberalitatem et generositatem suam Sauli ostenderet.

30. Et egressi sunt Principes Philisthinorum,] ad præliandum contra Hebræos. Sed cur egressi? Resp. ex antiquo et innato in Hebræos dissidio et odio: illud enim ad continua eos bella excitabat. Adde recentem odii bellique novi causam exstitisse, quod ignominiam in cæde Goliæ contractam, restauratis viribus et copiis delere voluerint. Recentior causa fuit, quod David ducentos eorum occidisset, et præputia eorum Sauli obtulisset: quod ingens æstimabant ipsi suum esse probrum et ludibrium. Aliam causam dant Rabbini, scilicet quod David, utpote novus sponsus, primo anno nuptiarum abstenturus esset bello, ac uxori et familiæ vacaturus: ac proinde putabant Philisthæi jam tempus esse invadendi Hebræos, utpote quiescente Davide, quem solum timebant. Sic enim sancit Deus Deuteronom. 24. vers. 5. *Cum acceperit homo nuper uxorem, non procedet ad bellum, nec ei quidquam necessitatis injungetur publicæ: sed vacabit absque culpa domui suæ, ut uno anno lætetur cum uxore sua.* Verum hæc lex non vetat novum sponsum ire ad bellum; sed tantum jubet ne quis eum ad bellum, aliudve onus publicum cogat; hoc enim significat τὸ *injungetur.* Quare timere poterant Philisthæi, si arma moverent, illico Davidem utpote Chiliarcham generosum eis occursurum, uti de facto eis occurrit, ut hic dicitur: sed ipsi martem solitum cum Hebræis tentare voluerunt, sperantes se Davidem tandem aliquando superaturos.

CAPUT DECIMUM NONUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Primo, Jonathas Davidem Sauli reconciliat. Secundo, v. 8. David cædit Philisthæos; unde Saul invidia et spiritu malo agitatus lancea conatur eum configere, sed ictum declinans evasit David. Tertio, v. 11. Saul mittit satellites qui Davidem domi capiant ad cædem; sed Michol uxor Davidem monet, et dimittit posito in lecto ejus simulacro. Quarto, v. 18. David fugit ad Samuelem; mox mittit Saul satellites suos eodem, qui omnes cum Samuele prophetant, ac tandem ipse quoque Saul suos sequens, cum Samuele ejusque sociis prophetat; unde proverbium: Num et Saul inter prophetas?

1 Locutus est autem Saul ad Jonatham filium suum, et ad omnes servos suos, ut occiderent David. Porro Jonathas filius Saul diligebat David valde. 2. Et indicavit Jonathas David, dicens: Quærit Saul pater meus occidere te; quapropter observa te, quæso, mane, et manebis clam, et absconderis. 3. Ego autem egrediens stabo juxta patrem meum, et in agro ubicumque fueris; et ego loquar de te ad patrem meum; et quodcumque videro, nuntiabo tibi. 4. Locutus est ergo Jonathas de David bona ad Saul patrem suum, dixitque ad eum: Ne pecces, rex, in servum tuum David; quia non peccavit tibi, et opera ejus bona sunt tibi valde. 5. Et posuit animam in manu sua, et percussit Philisthæum, et fecit Dominus salutem magnam universo Israeli; vidisti, et lætatus es. Quare ergo peccas in sanguine innoxio, interficiens David qui est absque culpa? 6. Quod cum audisset Saul placatus voce Jonathæ, juravit: Vivit Dominus, quia non occidetur. 7. Vocavit itaque Jonathas David, et indicavit ei omnia verba hæc, et introduxit Jonathas David

ad Saul, et fuit ante eum, sicut fuerat heri et nudiusterlius. 8. Motum est autem rursum bellum, et egressus David, pugnavit adversum Philisthiim: percussitque eos plaga magna, et fugerunt a facie ejus. 9. Et factus est spiritus Domini malus in Saul; sedebat autem in domo sua, et tenebat lanceam, porro David psallebat manu sua. 10. Nisusque est Saul configere David lancea in pariete et declinavit David a facie Saul; lancea autem casso vulnere perlata est in parietem, et David fugit, et salvatus est nocte illa. 11. Misit ergo Saul satellites suos in domum David, ut custodirent eum, et interficeretur mane. Quod cum annuntiasset David Michol uxor sua, dicens: Nisi salvaveris te nocte hac, cras morieris; 12. deposuit eum per fenestram. Porro ille abiit et aufugit, atque salvatus est. 13. Tulit autem Michol statuam, et posuit eam super lectum, et pellem pilosam caprarum posuit ad caput ejus et operuit eam vestimentis. 14. Misit autem Saul apparitores, qui raperent David, et responsum est quod ægrotaret. 15. Rursumque misit Saul nuntios ut viderent David, dicens: Afferte eum ad me in lecto, ut occidatur. 16. Cumque venissent nuntii, inventum est simulacrum super lectum, et pellis caprarum ad caput ejus. 17. Dixitque Saul ad Michol: Quare sic illusisti mihi, et dimisisti inimicum meum ut fugeret? Et respondit Michol ad Saul: Quia ipse locutus est mihi: Dimitte me, alioquin interficiam te. 18. David autem fugiens salvatus est, et venit ad Samuel in Ramatha, et nuntiavit ei omnia quæ fecerat sibi Saul; et abierunt ipse et Samuel, et morati sunt in Naioth. 19. Nuntiatum est autem Sauli a dicentibus: Ecce David in Naioth in Ramatha. 20. Misit ergo Saul lictores, ut raperent David; qui cum vidissent cuneum Prophetarum vaticinantium, et Samuelem stantem super eos, factus est etiam Spiritus Domini in illis, et prophetare cœperunt etiam ipsi. 21. Quod cum nuntiatum esset Sauli, misit et alios nuntios: prophetaverunt autem et illi. Et rursum misit Saul tertios nuntios: qui et ipsi prophetaverunt. Et iratus iracundia Saul, 22. abiit etiam ipse in Ramatha, et venit usque ad cisternam magnam, quæ est in Socho, et interrogavit, et dixit: In quo loco sunt Samuel et David? Dictumque est ei: Ecce in Naioth sunt in Ramatha. 23. Et abiit in Naioth in Ramatha, et factus est etiam super eum Spiritus Domini, et ambulabat ingrediens, et prophetabat usque dum veniret in Naioth in Ramatha. 24. Et exspoliavit etiam ipse se vestimentis suis, et prophetavit cum cæteris coram Samuele, et cecidit nudus tota die illa et nocte. Unde et exivit proverbium: Num et Saul inter Prophetas?

1. Locutus est autem Saul ad Jonatham filium suum, et ad omnes servos suos, ut occiderent David.] Crescente virtute et victoriis Davidis, crescit in eum invidia et odium Saulis. Virtutis enim comes invidia. Quare quem per se non potuit configere, eum per filium Jonatham et servos suos fidissimus, ait Josephus, occidi jubet. Sed omnia superavit Dei providentia protegens Davidem, ac invicta Davidis patientia et prudentia, quæ eum omnibus superiorem, indeque ubique gloriosiorem effecit. Nam Jonathas magis dilexit Davidem quam patris impium mandatum: imo Sauli mandanti restitit, eique sua efficaci eloquentia Davidis odium eximens, illud in amorem convertit.

5. Et posuit animam suam in manu sua,] hoc est, exposuit se suamque vitam evidenti mortis periculo pro te tuoque regno, dum duellum tam impar et formidabile cum giganta Golia iniit. Tunc enim Hebræis videbatur David animam, id est, vitam suam in manu gestare, eamque offerre Goliæ ut eam auferret.

Quare ergo peccas in sanguine innoxio? quasi dicat: Cur peccare proponis? cur destinas et decernis effundere innoxium, imo adeo tibi beneficum sanguinem Davidis; τὸ ergo *peccas*, significat actum destinatum et inchoatum, sed necdum perfectum.

6. Quod cum audisset Saul, placatus voce Jonathæ juravit: Vivit Dominus quia non occidetur.] Vide hic quam efficax fuerit sermo Jonathæ, æque ac patientia, modestia, oratio et virtus Davidis, quæ tam immane odium Sauli excussit, illudque in amorem transtulit. Hæc est Christi et Sanctorum illustris victoria, qua vincendo in bono malum, adversarios vincunt, non eos occidendo, sed ex inimicis amicos efficiendo; quod longe difficilius, gloriosius, et divinius est. Occiditur enim in homine vivo odium et inimicitia, fitque ut in eo vivat amicitia et charitas. Et hoc satagebat peragere David, scilicet non tam ut ipse cædem Saulis evaderet, quam ut Saulem suæ menti, rationi, amori pristino, et gratiæ Dei restitueret. Quare David fuit hic typus et præcursor Christi; sicut enim David maleficis Saulis ultus est per beneficia, ideoque eadem sua tolerantia et beneficentia superavit et in sui amorem convertit; sic et Christus cum Pharisæorum et Judæorum odiis certavit incensa sua charitate, ut cum crescerent odia, crescerent pariter ejus miracula, curationes et beneficia: quare odiis hisce eorum, et persecutionibus se vinci non permisit; sed ipse illa divina sua patientia et charitate absorpsit, sustulit, et in se suique amorem convertit. Hic est apex virtutis et charitatis Christi: quem ipse sancto Stephano, sancto Paulo, aliisque sanctis illustribus inspiravit. Unde S. Chrysostomus homil. de David et Saule, adducens exemplum Medici, qui pro ægroto contra ægritudinem pugnat, ideoque phrenetico etiam eum convicianti et verberanti non irascitur, sed condolens satagit ut ei phrenesim eximat,

ita concludit: *Tu quoque igitur medicus esto ei, qui te læsit; unum hoc quære, quo pacto illi morbum adimas. Id quod fecit hic beatus, egestatem præ divitiis, solitudinem præ patria, labores periculaque præ deliciis ac securitate, perpetuum exilium præ terrarum orbe elegit, ut Saulem ab illo in ipsum odio malevolentioque liberaret. At ne sic quidem melior factus est Saul, sed persequebatur, sed ubique circumibat quærens eum, qui non solum nihil læserat, sed cum esset læsus, tum maxima, tum innumerabilia pro injuriis bona rependerat. Ac Saul imprudens post incidit in retia Davidis.*

8. Percussitque eos plaga magna.] Vide ut Deus Davidis patientiam nova de Philisthæis victoria remuneret: sed hæc novam Sauli concitavit invidiam; unde sequitur:

9. Et factus est spiritus Domini malus in Saul,] quasi dicat: Deus immisit, vel permisit dæmonem invadere Saulem, ut ejus invidiam cruciando castigaret.

10. Nisusque est Saul configere David lancea.] Cunatus est lancea transfigere Davidem. Vide quam varium et inconstans sit cor hominis, præsertim impii et invidi, qualis erat Saul; hoc enim cum felle rancoris et odii plane sit imbutum, esto ad tempus melle amoris oblinatur, illico eo evaporante ad felleas suas iras, invidias et noxas insolitas revertitur.

11 Misit ergo Saul satellites suos in domum David, ut custodirent eum (nocte ne per tenebras elaberetur) et interficeretur mane;] ut scilicet mane Davidem domo sua egredientem comprehenderent, et ad Saulem adducerent, ac coram eo ipsum occiderent, ut Saul certo videns occisum Davidem, eum amplius non timeret, quod regnum sibi auferret. Addit Josephus l. 5. c. 14. et eum secutus Abulens. q. 11. et 12. Saulem constituisse judices, qui Davidem mane ad judicium evocatum capite damnarent: ut scilicet videretur non ex privato Saulis odio, sed justa judicum sententia damnatus et occisus: idque satis S. Script. et rationi videtur consonum. Verum prior expositio planior et facilior est.

12. Deposuit eum per fenestram.] Quia satellites Saulis custodiebant ostia, ut Davidem comprehenderent et necarent: hinc Michol eum per fenestram dimisit. Sic S. Paulus Damasci ab Arotha obsessus, per sportam e muro dimissus evasit. 2. Corinth. 11. Nota hic fidelitatem, prudentiam et amorem Michol in Davidem maritum. Nam primo, insidias patris ei detexit; secundo, consilium prudens dedit ut noctu aufugeret ne mane occideretur; tertio, operam addidit demittens eum per fenestram; quarto, ejus simulacrum posuit in lecto, de quo mox.

13. Tulit autem Michol statuam, et posuit eam super lectum, et pellem pilosam caprarum posuit ad caput ejus, et operuit eam vestimentis.] Fecit hoc Michol eo fine, ut David haberet spatium fugiendi et evadendi. Simulavit enim Davidem ægrotare et jacere in lecto, ideoque non fugisse. Si enim satellites scivissent eum fugisse, illico fugientem persecuti fuissent, et comprehendissent. Dum autem putant eum domi in lecto jacere, tempus commodum ad eum honeste, modeste, sine strepitu et inopinate comprehendendum, cum scilicet David domo egrederetur, expectant. Dixit ergo eis Michol Davidem jacere in lecto et ægrotare; hoc enim repræsentabat statua Davidis ab ea in lecto collocata, quam ipsi in cubiculo obscuro eminus intuentes, non statuam, sed Davidem ipsum esse putarunt. Interim Saul misit novos apparitores ad Davidem capiendum, quibus idipsum dixit Michol, scilicet Davidem ægrotare. Quare illi idipsum Sauli renuntiant: atque in hoc itu et reditu, item in deliberatione et consiliis multum temporis insumptum est, quo Davidi fugere licuit.

Pro, *stotuam*, Hebr. est תרפים *therophim*, quod Abulens. vertit: *lignum informe rotundum;* alii vertunt: *idolum*, vel *oroculum;* alii: *astrolobium* ad cœli influxus recipiendum compositum; sed certum est *therophim* significare *statuam*, ut vertit Noster, scilicet effigiem hominis, puta Davidis, ut censet Theodor. Procop. Vide quæ de theraphim dixi Osee 3. vers. 4. Jud. 18. vers. 4. et 17. Septuag. vertunt κενοτάφια, id est, *sepulcra inonia. Quomodo enim*, ut ait Theodor. *inane sepulcrum videtur quidem habere mortuum, sed non habet; ito etiom quod per vestes erot compositum, videbatur quidem esse Dovid ogens animam, sed non erat.*

Pro Hebr. כביר *kebir*, id est, *pellem pilosom*, Joseph. Procop. Theod. et alii multi legentes כבר *caber*, vertunt: *hepar copræ*, quod occisa capra adhuc palpitare et se motitare solet, ait Theodor. et Procop. ut videretur non esse statua, sed verus vivusque homo, puta David respirans; quasi ille videretur ægrotare sub stragulis, ibique trahere et agere animam.

Noster cum Septuag. et Chald. melius vertit: *pellem pilosam;* hanc enim posuit Michol, ut per hosce pilos rufos (in Galaadite enim, quæ vicina est Jerosolymæ, oves et capræ sunt rufi et fulvi coloris, ut dixi Cantic. c. 4. v. 1.) Davidis capillos rufos repræsentaret. Ita Theod. et Abulens. Aut certe ut molli hac pelle ægroti Davidis caput confovere videretur: unde Ystablus vertit: *cervical*, vel *pulvinor ex pellibus caprarum.* Audi S. Hieron. Epist. c. 103. ad Marcel. *Venerunt nuntii et ecce* κενοτάφια, *in lecto, pro cenotaphiis in Hebræo Therophim, id est,* μορφώματα *(juxta Aquilæ interpretationem) posita sunt, et non jecur caprarum, ut nostri Codices habent, sed pulvillus de caprorum pelle consutus, qui intonsis pilis, caput involuti in lectulo hominis mentiretur.*

14. Misit autem Saul apparitores qui raperent David.] Saul videtur jussisse custodibus, ut Davidem noctu domi suæ custodirent, mane vero domo egredientem comprehenderent et ad se deducerent occidendum. Verum videns custodes tardare, eo quod, ut ipse putabat, David domi se contineret, nec egrederetur, moræ impatiens timensque ne David elaberetur, aut (ut suspicax est invidia) ne custodes muneribus vel promissis corrumperet, novos misit apparitores, qui domum Davidis invaderent, indeque Davidem violenta manu ad se abriperent; quod si resisteret, occiderent.

Porro David in hisce angustiis constitutus composuit recitavitque Psalmum 58. *Eripe me de inimicis meis, Deus meus, et ab insurgentibus in me libera me.* Id patet ex ejus inscriptione, quæ sic habet in versione S. Hieron. *Victori, ut non disperdat Dovid humilem et simplicem, quando misit Saul ut custodirent domum, ut occiderent eum.* Orando ergo et psallendo Dei opem invocavit: qui proinde Saulis consilia discussit, et Davidem salvavit. Idem faciamus nos in

periculis et ærumnis, atque simile Dei auxilium experiemur.

Et responsum est (a Michol vel ejus ancillis et famulis) quod David ægrotaret.] Ac simul Michol apparitoribus Saulis non credentibus vel dubitantibus, eminus simulacrum Davidis in obscuro angulo lectoque decumbens ostendit, quod illi ipsum Davidem esse rati, rem totam ad Saulem detulerunt. Mentitur hic Michol, sed putabat in tali casu ad salvandam Davidis mariti sui vitam, non tantum licitum, sed et honestum imo necessarium esse mendacium, uti putarunt obstetrices Ægyptiæ, Exodi 1. et Raab Josue 2. aliique permulti etiamnum putant: qua in re errant.

Audi Josephum lib. 6. c. 14. *Parato lecto tamquam ægrotanti, stragulis jecur capræ recens exemptum subjecit, diluculoque venientibus, quos pater ad Davidem miserat, ostendit lectum opertum, et quod palpitatione jecoris stragulo moveri viderent, maritum ægrum anhelore persuasit, addens totam noctem inquietam eum egisse.* Sed hepar hoc capræ superius ex S. Hieron. rejeci.

18. Ecce David in Naioth in Ramatha.] *Naioth*, ait Adrichomius, locus est in urbe (juxta urbem) Ramatha sive Rama, tribus Benjamin, sex milliaribus distans ab Jerusalem versus Bethel, ubi David et Samuel manseruut, ac Saul prophetavit. Chald. pro *Naioth* vertit: *domus doctrinæ*. Hic enim erat *Ecclesia*, ut ajunt Sept. et Joseph. hoc est cœtus et collegium Prophetarum, id est virorum religiosorum Deo vacantium.

20. Qui cum vidissent cuneum Prophetarum vaticinantium,] id est, laudantium Deum solitis hymnis et psalmis. *Prophetare* enim subinde est quod laudare et psallere. Sic 1. Paral. 25. v. 1. David constituisse dicitur Asaph et Heman qui *prophetarent* (id est, psallerent) *in citharis et psalteriis*. Simile habetur 2. Paral. 35. 15. vide quæ de his Prophetis dixi c. 10.

Et Samuelem stantem super eos,] quasi dicat: Samuel præsidebat eis quasi eorum præcentor et choragus. Dices: Quomodo ergo dictum est cap. 11. v. ultim. quod Samuel ultra non viderit Saulem usque ad diem mortis suæ? Respondent Hebræi apud S. Hieron. Samuelem veniente Saulo se abscondisse, aut certe Samuelem non vidisse Saulem in habitu regio, uti ante viderat. Saul enim hic prophetans eo se nudaverat. Sed planius dicimus Samuelem non vidisse, id est invisisse Saulem, uti dixi cap. 15.

Factus est etiam spiritus Domini in illis, et prophetare (psallere) cœperunt etiam ipsi,] Spiritus hic Dei dictavit eis hymnos quos canerent, puta eosdem quos canebat Samuel cum suis, et simul indidit eis affectum canendi, ac modulos vocis ad scite canendum. Fecit hoc Deus in gratiam Davidis, ut is haberet tempus effugiendi.

Moral. disce hic quantum valeat bonorum societas æque ac Sanctorum virtus et merita. Nam hi nebulones vel ministri impii Saulis inter prophetas facti sunt prophetæ. Deumque laudarunt quasi Samuel et David eis suum spiritum afflassent.

24. Et exspoliavit etiam ipse se vestimentis suis,] ita ut esset omnino nudus, ajunt nonnulli. Honestius Angelomus, Lyran. et Abulensis censent Saulem nudasse se exterioribus dumtaxat vestimentis regiis, non vero intimis; quia spiritus Dei omnem adimit pudorem, ait Vatablus, ut libere Dei laudes deprædicentur: imo spiritus Dei ita Saulem extra se rapuit, ut nesciret quid ageret, ait Aben Ezra. Addit Lyran. Saul, inquit, vestem regiam deposuit, et pro ea vestem religiosam seu divinis laudibus accommodatam, qualem habebat Samuel et Prophetæ, induit: uti faciunt subinde Principes, qui S. Francisci habitum, pietatis ergo assumunt.

Et cecidit (ita lege cum Roman. Sept. non *cecinit*, ut legunt nonnulli) nudus (eo modo quo jam dixi) tota die illa et nocte;] ut David haberet tempus sufficiens ad fugiendum. Vide hic quam miram Deus Davidis sui habuerit providentiam, et quam miris modis eum servarit; hoc merebatur Davidis patientia, confidentia, sanctitas. *Cecidit* ergo Saul, quia viribus et sensibus destitutus erat, ait Abulens. Aben Ezra et Vatabl. vel potius, quia Deum, prosternens se in terram, cum cæteris prophetis adorabat. 1. Corinth. 14. Ita Serarius.

Num et Saul inter prophetas?] Idem de Saule dictum audivimus c. 10. sed ibi novitas; hic autem contrarietas fuit ratio et causa proverbii. Mirabantur enim omnes Saulem Davidi prophetæ tam infestum invidumque subito ita mutatum, ut inter socios ejus prophetaret et ipse, psalleretque.

Addit Auctor mirabilium S. Scripturæ apud S. Augustin. lib. 2. cap. 10. Saulem stricto arcu famulos suos insecutum. Porro S. Aug. in Psal. 103. ex hoc loco docet etiam improbis (qualis erat Saul) in ipso subinde actu et æstu improbitatis dari spiritum prophetiæ: hic enim est gratia gratis data, non gratum faciens uti est charitas. *Saul*, ait, *non cum persecutus fuisset, sed cum actu persequeretur Davidem, prophetavit*, etc. *Impleti sunt spiritu prophetiæ qui missi sunt et prophetaverunt. Sed forte bono illi animo venerant vel ob necessitatem officii sui, vel non facturi quod jussum est. Misit et alios; hoc in eis factum est, et eorum hoc modo animum interpretemur. Cum illi tardarent, venit ipse furens, anhelans cædem, sanguinem sitiens innocentis sancti, qui etiam ingratus erat, et ipse impletus est spiritu prophetandi et prophetavit. Non ergo se jactent, qui forte sine charitate habuerint hoc munus Dei sanctum sicut sanctum baptismum; sed videant qualem rationem habituri sint cum Deo, qui sanctis non sancte utuntur. Ex his erunt qui dicturi sunt: In nomine tuo prophetavimus; non illis dicetur: Mentimini, sed dicetur: Non novi vos; recedite a me qui operamini iniquitatem; quia si habeam omnem prophetiam, charitatem autem non habeam, nihil sum. Prophetavit autem et Saul, sed operabatur iniquitatem.*

Sic Balaam prophetavit in ipso actu impietatis, quo persequebatur Hebræos. Numer. c. 22. et seq. æque ac Caiphas persequens adigensque Christum ad necem prophetavit oportere eum mori pro populo, Joan. cap. 11. vers. 50.

Moral. vide et mirare hic Dei in impios etiam obstinatos potentiam, æque ac clementiam et beneficentiam; utpote quæ eorum cor ita immutet et elevet, ut prophetent; itaque eos immutat, ut ad se per pœnitentiam redeant; sed illi in sua pervicacia sè obdurantes, cum Dei clementia sua duritie pugnant et certant. Sic enim fecit hic in Saule. Simile et longe amplius fecit in Saulo; dum eum adhuc *spirantem minarum et cædis in discipulos Domini*, in ipso persecutionis

itinere et fervore, cœlesti luce et voce siderans illico immutavit, ex Saulo Paulum, ex persecutore Apostolum, ex Pharisæo Doctorem Gentium effecit: Act. 9. ut de eo, æque ac Saule diceretur: *Num et Saulus inter Prophetas:* imo inter Apostolos? Hæc mutatio dexteræ Excelsi; sed major in Saulo, quam in Saule. Nam in Saule mansit cor pravum, invidia et odio Davidis occæcatum cum prophetia; in Saulo vero cor ferreum, odio Christi et Christianorum accensum, illo a Deo per miraculum exemplo, factum est cor sanctum cœleste et divinum, insatiabili Christi et Christianorum amore æstuans et flagrans.

CAPUT VIGESIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

David, cum Jonatha de iniquo patris in se odio expostulans, cum eo foedus initum certis pactis renovat et confirmat; quare Jonathas v. 18. promittit ei se patris erga eum animum exploraturum, ac per sagittas ejus amorem vel odium significaturum. Ergo v. 27. Davidem apud patrem excusat; sed pater in eum exardescens lanceam parat; unde v. 36. Jonathas ex condicto odium implacabile patris per sagittas Davidi significat, ac mox eum lacrymis amplexans in pace dimittit.

1 Fugit autem David de Naloth, quæ est in Ramatha, veniensque locutus est coram Jonatha: Quid feci? quæ est iniquitas mea, et quod peccatum meum in patrem tuum, quia quærit animam meam? 2. Qui dixit ei: Absit, non morieris, neque enim faciet pater meus quidquam grande vel parvum, nisi prius indicaverit mihi; hunc ergo celavit me pater meus sermonem tantummodo? nequaquam erit istud. 3. Et juravit rursum Davidi. Et ille ait: Scit profecto pater tuus quia inveni gratiam in oculis tuis, et dicet: Nesciat hoc Jonathas, ne forte tristetur. Quinimmo vivit Dominus, et vivit anima tua, quia uno tantum (ut ita dicam) gradu, ego morsque dividimur. 4. Et ait Jonathas ad David: Quodcumque dixerit mihi anima tua, faciam tibi. 5. Dixit autem David ad Jonatham: Ecce calendæ sunt crastino, et ego ex more sedere soleo juxta regem ad vescendum; dimitte ergo me ut abscondar in agro usque ad vesperam diei tertiæ. 6. Si respiciens requisierit me pater tuus, respondebis ei: Rogavit me David, ut iret celeriter in Bethlehem civitatem suam; quia victimæ solemnes ibi sunt universis contribulibus suis. 7. Si dixerit: Bene; pax erit servo tuo: si autem fuerit iratus, scito quia completa est malitia ejus. 8. Fac ergo misericordiam in servum tuum; quia fœdus Domini me famulum tuum tecum inire fecisti. Si autem est iniquitas aliqua in me, tu me interfice, et ad patrem tuum ne introducas me. 9. Et ait Jonathas: Absit hoc a te; neque enim fieri potest, ut si certe cognovero completam esse patris mei malitiam contra te, non annuntiem tibi. 10. Responditque David ad Jonatham: Quis renuntiabit mihi, si quid forte responderit tibi pater tuus dure de me? 11. Et ait Jonathas ad David: Veni et egrediamur foras in agrum. Cumque exissent ambo in agrum, 12. ait Jonathas ad David: Domine Deus Israel si investigavero sententiam patris mei crastino vel perendie, et aliquid boni fuerit super David, et non statim misero ad te, et notum tibi fecero; 13. hæc faciat Dominus Jonathæ, et hæc addat. Si autem perseveraverit patris mei malitia adversum te, revelabo aurem tuam, et dimittam te, ut vadas in pace: et sit Dominus tecum, sicut fuit cum patre meo. 14. Et si vixero, facies mihi misericordiam Domini; si vero mortuus fuero, 15. non auferes misericordiam tuam a domo mea usque in sempiternum, quando eradicaverit Dominus inimicos David, unumquemque de terra; auferat Jonatham de domo sua, et requirat Dominus de manu inimicorum David. 16. Pepigit ergo Jonathas fœdus cum domo David: et requisivit Dominus de manu inimicorum David. 17. Et addidit Jonathas dejerare David, eo quod diligeret illum; sicut enim animam suam, ita diligebat eum. 18. Dixitque ad eum Jonathas: Cras calendæ sunt, et requireris; 19. requiretur enim sessio tua usque perendie. Descendes ergo festinus, et venies in locum ubi celandus es in die qua operari licet, et sedebis juxta lapidem, cui nomen est Ezel. 20. Et ego tres sagittas mittam juxta eum, et jaciam quasi exercens me ad signum. 21. Mittam quoque et puerum, dicens ei: Vade, et affer sagittas. 22. Si dixero puero: Ecce sagittæ intra te sunt, tolle eas; tu veni ad me, quia pax tibi est, et nihil est mali,

vivit Dominus; si autem sic locutus fuero puero: Ecce sagittæ ultra te sunt: vade in pace, quia dimisit te Dominus. 23 De verbo autem quod locuti sumus ego et tu, sit Dominus inter me et te usque in sempiternum. 24. Absconditus est ergo David in agro, et venerunt calendæ, et sedit rex ad comedendum panem. 25. Cumque sedisset rex super cathedram suam (secundum consuetudinem) quæ erat juxta parietem, surrexit Jonathas, et sedit Abner ex latere Saul, vacuusque apparuit locus David. 26. Et non est locutus Saul quidquam in die illo: cogitabat enim quod forte evenisset ei, ut non esset mundus, nec purificatus. 27. Cumque illuxisset dies secunda post calendas, rursus apparuit vacuus locus David, dixitque Saul ad Jonatham filium suum: Cur non venit filius Isai nec heri, nec hodie, ad vescendum? 28. Responditque Jonathas Sauli: Rogavit me obnixe ut iret in Bethlehem, 29. et ait: Dimitte me, quoniam sacrificium solemne est in civitate, unus de fratribus meis accersivit me; nunc ergo si inveni gratiam in oculis tuis, vadam cito, et videbo fratres meos. Ob hanc causam non venit ad mensam regis. 30. Iratus autem Saul adversum Jonatham, dixit ei: Fili mulieris virum ultro rapientis, numquid ignoro quia diligis filium Isai, in confusionem tuam et in confusionem ignominiosæ matris tuæ? 31. Omnibus enim diebus, quibus filius Isai vixerit super terram, non stabilieris tu, neque regnum tuum. Itaque jam nunc mitte, et adduc eum ad me; quia filius mortis est. 32. Respondens autem Jonathas Sauli patri suo, ait: Quare morietur? quid fecit? 33. Et arripuit Saul lanceam ut percuteret eum. Et intellexit Jonathas quod definitum esset a patre suo, ut interficeret David. 34. Surrexit ergo Jonathas a mensa in ira furoris, et non comedit in die calendarum secunda panem. Contristatus est enim super David, eo quod confudisset eum pater suus. 35. Cumque illuxisset mane, venit Jonathas in agrum juxta placitum David, et puer parvulus cum eo, 36. et ait ad puerum suum: Vade, et affer mihi sagittas quas ego jacio. Cumque puer cucurrisset, jecit aliam sagittam trans puerum. 37. Venit itaque puer ad locum jaculi quod miserat Jonathas; et clamavit Jonathas post tergum pueri, et ait: Ecce ibi est sagitta porro ultra te. 38. Clamavitque iterum Jonathas post tergum pueri, dicens: Festina velociter, ne steteris. Collegit autem puer Jonathæ sagittas, et attulit ad dominum suum; 39. et quid ageretur penitus ignorabat; tantummodo enim Jonathas et David rem noverant. 40. Dedit ergo Jonathas arma sua puero, et dixit ei: Vade et defer in civitatem. 41. Cumque abiisset puer, surrexit David de loco qui vergebat ad austrum, et cadens pronus in terram, adoravit tertio, et osculantes se alterutrum, fleverunt pariter, David autem amplius. 42. Dixit ergo Jonathas ad David: Vade in pace; quæcumque juravimus ambo in nomine Domini: dicentes: Dominus sit inter me et te, et inter semen meum et semen tuum usque in sempiternum. 43. Et surrexit David, et abiit; sed et Jonathas ingressus est civitatem.

3. UNO TANTUM (UT ITA DICAM) GRADU EGO MORSQUE DIVIDIMUR,] quasi dicat: Vicinus sum morti, instat mihi mors parata a patre tuo; tantum deest illi occasio necis meæ patrandæ, illam quærit, illaque data certo me occidet. Sic ægris et senibus instat, mors, ut ab ea uno tantum gradu vel passu distare videantur. Sic navigantes in mari uno tantum palmo, et ut poeta ait, *quatuor digitis*, distant a morte: palmo enim dumtaxat limbus navis super mare eminet, quem si mare fluctuans transcendat, eam cum rectoribus submerget. Sic quilibet homo uno gradu distat a morte: si enim vel febri vel peste corripiatur, morietur; imo gutta una aquæ, sive catharri nocte in fauces defluens eum suffocabit, uti multis accidere videmus. Et hæc est vita tam caduca, tam incerta, tam brevis, cui mortales inhiant, et quasi semper duraturæ incumbunt, ut ei opes, honores, delicias sine fine comparent. O quam exigui sunt mortalium termini! o quam exigui sunt mortalium animi! *Filii hominum, ut quid diligitis vanitatem, et quæritis mendacium?* Cur non vitam præsentem tam fallacem contemnitis, ac futuram beatam et æternam ambitis?

5. ECCE CALENDÆ SUNT CRASTINO, ET EGO EX MORE SEDERE SOLEO JUXTA REGEM AD VESCENDUM: DIMITTE ERGO ME UT ABSCONDAR IN AGRO USQUE AD VESPERAM DIEI TERTIÆ.] *Calendæ* erat primus dies mensis, qui apud Hebræos non quidem proprie erat festus, sed tamen sacrificiis celebris: vocabaturque Hebr. כודש *Chodes*, id est innovatio Lunæ et mensis, Græce νεομηνία Latine, *novilunium*; Hebræi enim habebant menses lunares, adeoque novilunium, sive prima dies novæ lunæ et lunationis, erat primus dies mensis, ut dixi Numer. 28. 11, ubi causas hujus rei dedi; quare illo die sacrificium, indeque convivium cum amicis agitabant. Hac de causa David, quasi gener regis, eo die solebat mensæ Saulis accumbere; sed quia eum sibi adeo infensum expertus erat, non fuit ausus ad eum accedere, ne rursus ab eo lancea feriretur. Ait ergo Jonathæ ut animum patris erga se exploret, se interim mutato habitu latitaturum in agro vicino, ut a Jonatha responsum exspectet usque ad diem tertium; ut si primo die Calendarum Jonathas non habeat occasionem agendi cum patre de Davide, aucupetur illam secundo, ac tertio die eamdem sibi significet,

ut si videat patrem mitigatum et odium deposuisse, ad mensam ejus accedat; sin autem, fuga saluti suæ consulat.

Chaldæus ait fuisse calendas mensis secundi, puta Aprilis, et embolismi diem, quo proinde celebrabatur pascha; ut David sic in eo a Saule quæsitus ad necem fuerit typus Christi in Paschate a Judæis occisi, sed a morte die tertia gloriose resurgentis.

Sic et Romani celebres habebant mensium suorum calendas. *Calendæ* enim, ait Macrobius l. 1. Saturn. c. 16. in fine, *inde sunt dictæ, quod in illis Pontifex calata, id est vocata in Capitolium plebe, quot numero dies a Calendis ad Nonas superessent pronuntiabat, et quintanos quidem, dicto quinquies verbo* καλῶ, *septimanas, repetito septies prædicabat.* Græci quoque celebrabant festa ἐπμηνια, teste Turnebo lib. 3. c. 4.

8. Quia foedus Domini me famulum tuum tecum inire fecisti.] *Fœdus Domini* vocat fœdus coram Domino, et interposito Domini in juramento fœderali nomine, initum. Item Dei respectu, veneratione et amore sancitum. Dicit hoc David, ut acrius pungat animum Jonathæ ad fœdus servandum, et juxta illud præstandum sibi opem apud patrem; utpote quam non tantum sibi, sed et Deo quasi promissam præstiturus sit.

Si autem est iniquitas aliqua in me, tu me interfice, et ad patrem tuum ne introducas me,] ne ille odio suo inveterato ardens in me sæviat, neque crudeliter excruciet, q. d. Moriar potius manu amica quam inimica. Sic Phædra apud Senecam ait Hippolyto suo: *Nimis opto amantis immori manibus.* Similiter ait hic David: Si mortem evadere nequeo, si moriendum mihi sit; malo amica tua manu amice occumbere, quam inimici hostili et crudeli vindicta discruciari. Sciebat David Jonatham, utpote amicum, id nequaquam facturum: sed utitur hac phrasi ad pathos, ut cor Jonathæ cruciet, ipsumque adigat ad suam causam apud patrem serio et efficaciter peragendam. Ita Abulensis. Sic enim solent amantes amorem amantium stimulando acuere. Similiter Japones suos cognatos vel amicos a rege ad mortem damnatos sua manu obtruncant; ne id fiat per inimicum vel carnificem: hoc enim ipsi infame et probrosum putant.

9. Completam esse patris mei malitiam contra te,] ut plene planeque decreverit te ad necem persequi et occidere.

12. Domine Deus Israel,] subaudi, castiga et vindica me, si fidem Davidi meo datam fefellero. Jonathas enim ex æstu amoris perturbate, interrupte et incise loquitur, uti solent facere amantes. Nam invocat Deum, nec sensum explet, sed per enallagen personæ, mentem et os a Deo ad Davidem adeo a se amatum convertit, dicens:

Et non statim misero ad te, o David mi! Deinde sensum explet dicens: Hæc faciat Dominus Jonathæ et hæc addat,] quasi dicat: Hisce et hisce afficiat, pœnis me et plures addat pœnasque pœnis accumulet.

13. Revelabo aurem tuam,] quasi dicat: Secreto, sed certo tibi quasi in aurem ingeram et indicabo.

Et sit Dominus tecum, sicut fuit cum patre meo] ut sicut illum ex humili vilique ad regnum evexit, et tot victoriis cumulavit; ita faciat et tibi. Tacite enim Jonathas hic Davidi regnum vaticinatur. Audi sanctum Hieronymum hic in Tradit. *Sit Dominus tecum, sicut fuit cum patre meo, id est, sublime faciat regnum tuum sicut sublime fecit patris mei regnum. Et si vixero, facias mihi misericordiam Domini; ut scilicet sim secundus in regno tuo; et si mortuus fuero, non auferes misericordiam tuam a domo mea usque in sempiternum.*

Sic et Angelomus, Lyran. Abulensis et Vatabl. idque ita esse patet, ex eo quod Jonathas ait Davidi c. 23. 17. *Et tu regnabis super Israel, et ego ero tibi secundus, sed et pater meus Saul scit hoc.*

14. Et si vixero, facies mihi misericordiam Domini,] id est, coram Domino, Dominique nomine interposito mihi a te in fœdere promissam c. 18. 3. sic enim vocavit *fœdus Domini* v. 8. Alii *Domini*, id est, *Domino gratam et placitam*, ait Pagnin. Aut potius *Domini*, id est, *magnam et insignem* qualem scilicet solet Dominus suis fidelibus et amicis exhibere: quæ enim Domini sunt magna sunt. Sic dicuntur *Cedri Dei* et *montes Dei*, id est, magni et excelsi. Ita Vatabl. Sanchez et alii.

Porro Hebræa hic implexa sunt et obscura, et a variis varie vertuntur: sed sic optime vertas, ut τὸ ולא *velo* id est, *et non*, quod ter repetitur, legas non assertive, sed interrogative, hoc modo: *Et non*, id est, *Et nonne cum adhuc fuero vivens, nonne, inquam, facies mecum misericordiam Domini? Et nonne, si moriar non exscindes misericordiam a domo mea?* quasi dicat, Omnino facies, et non exscindes, ut clare vertit Noster. Sic videntur interpretari Septuag. qui pro τὸ *et non*, vertunt: *et si*, hoc est *nonne?* si tamen assertive malis legere, post τὸ *et non*, subaudiendo *tantum;* sic ad verbum verte cum Pagnino et Vatablo: *Et non tantum adhuc me vivente facies mecum misericordiam Domini, et non moriar; sed etiam non abscindes misericordiam tuam a domo mea usque in sæculum nec* (tum quidem) *cum absciderit Dominus inimicos David*: qui sensus in re idem est cum priori; et utrumque clare reddit vulgatus Interpres.

15. Auferat Jonatham de domo sua.] Hæc verba non sunt in Hebræo, sed in Septuag. et Latinis Roman. Sensus est quasi dicat: Si ego Jonathas tibi, o David, fuerim infidus et fœdifragus, precor ut Deus me puniat, et meam familiam posteritatemque auferat et subvertat, utque Deus requirat, ut judicet, vindicet, et ulciscatur inimicos Davidis, et per consequens me meosque, si contra fœdus cum eo initum me ejus hostem ostendero. Ita Abulensis. Jurat enim Jonathas juramento execratorio se fidem Davidi datam servaturum.

16. Et requisivit Dominus de manu inimicorum David.] Interrumpit hic Auctor libri seriem historiæ et pacti, ut significet ita reipsa evenisse postea, sicut imprecatus fuerat Jonathas: scilicet Deum *requisivisse*, id est exegisse vindictam de Saule cæterisque inimicis Davidis, qui eum injuste persecuti fuerant et afflixerant. Ita Angelomus, qui et alium sensum affert, nimirum hunc: *Deus requisivit*, id est, rationem exegit ab iis, qui noluerunt cum Davide inire fœdus; sicut inierat Jonathas: utpote cum viderent Dominum stare et pugnare cum Davide.

Porro Septuag. Chald. Vatabl. ex Hebræo sic apposite vertunt: *Et requirat Dominus de manu inimicorum David:* sicque exponunt, ut hæc verba sint quasi materia fœderis, quod Jonathas cum Davide iniit, quasi dicat: *Pepigit Jonathas fœdus, cum domo David* dicendo: *Requirat*, id est, castiget et ulciscatur *Dominus* inimicos Davidis, qui eum inique vexant et insectantur, ac consequenter castiget quoque et puniat me meosque, si fidem fallam, eique ex amico fiam inimicus.

19. Requiretur enim sessio tua,] id est locus sessionis tuæ in mensa, quasi dicat: Quæret Saul cur vacuus sit locus sessionis tuæ, id est, cur tu absis a mensa præter solitum. Solebat enim David sæpe, præsertim diebus festis vel celebribus, quales erant Calendæ, quasi gener regis illi in mensa assidere tertio loco; ajunt Septuag. et Josephus. Nam in mensa primus sedebat Saul, secundus a dextris sedebat Jonathas filius, tertius David gener: Abner vero patruelis Saulis et princeps militiæ sedebat secundus a sinistris ex adverso Jonathæ.

Usque perendie,] primo enim die Calendarum Saul faciebat solemne epulum ex victimis pacificis a se Deo immolatis: secundo vero die reliquias consumebat juxta legem, Levit. 7. Quare usque ad tertium diem locus Davidis in mensa Saulis futurus erat vacuus, et causam absentiæ Davidis ex Jonatha quæsiturus erat Saul.

Descendens ergo festinus, et veniens in locum ubi celandus es in die qua operari licet,] quasi dicat: Primo die post Calendas venies *in Ezel*, ut ibi lateas; nam ipso die Calendarum *operari*, et consequenter proficisci et magnum iter facere non licet. Licet enim Calendæ sive Neomenia non esset proprie festum a lege indictum, ut eo operari et proficisci vetaret; tamen populus ex devotione et consuetudine Neomeniam ut festum colebat, illoque die ab opere cessabat, ac sacrificiis epulisque vacabat. Ita Abulensis qui citat S. Augustinum dicentem: *Melius facerent Judææ mulieres si in Neomeniis nerent, quam in his impudice saltarent.* Forte etiam Jonathas non loquitur de Calendis, sed de Sabbato, quod tum occurrebat, quo operari non licebat.

Et sedebis juxta lapidem cui nomen est Ezel.] Hebr. *Hacyel*, hoc est, sedebis juxta certum lapidem qui vocatur *Ezel*, id est, *itinerarius*, ait Pagnin. eo quod itinerantibus in bivio demonstret utriusque viæ exitum, qualis fuit lapis Mercurii: hic enim erat Deus et index viarum. Ita Lyran. et Vatabl. Aut dictus est *itinerarius*, eo quod viatoribus milliaria et distantiam locorum ostendat. Sic enim postea Romani, omnia politiæ æmuli, in celebrioribus viis statuerunt lapides milliarios. Unde illæ phrases: *Primo ab urbe lapide, secundo vel tertio ab urbe lapide:* hoc est primo, secundo vel tertio ab urbe milliario: Lapides hi etiamnum Romæ nonnullis in locis exstant. Et talis fuisse videtur lapis hic *Ezel*. Audi Adrichomium: Lapis Ezel dicitur a viatoribus seu de ambulatione; distat a Jerusalem 150. stadiis, et ab Jordane stadiis sexaginta, teste Josepho lib. 5. Antiq. cap. 4. Idem lapis vel locus a Septuaginta dicitur *Ergob:* causam dicam vers. 41.

20. Et jaciam quasi exercens me ad signum,] ut scopum sagitta configam. Ita Septuag. Chald. Aquila, Symmach. Theodor. et alii.

21. Dimisit te Dominus,] liberum scilicet; liberavit te Deus de manu Saulis, fecitque ut cognito per me ejus in te odio liber aufugeres et abires.

23. De verbo autem quod locuti sumus ego et tu, sit Dominus inter me et te,] testis scilicet, quasi dicat: Soli nos duo hoc fœdus inivimus; quare nullus ejus est testis nisi Deus, qui unus pro omnibus sufficit, ut jugiter memores nos reddat hujus fœderis coram se initi, adigatque ad illud exacte servandum.

25. Cumque sedisset rex super cathedram suam.] Hinc videtur Saul sedisse ad mensam, non discubuisse: quare mos discumbendi apud Hebræos posterius introductus videtur.

Surrexit Jonathas,] id est, assurrexit venienti Abner honoris causa, ait Vatab. Porro Chald. vertit: *stetit Jonathas*. Septuag. *prævenit eum Jonathas;* quia enim cathedra Saulis adhærebat parieti, hinc prius transire debebat Jonathas ad locum suum, quam Saul sessione sua locum illi ad transeundum occluderet. Aut *surrexit Jonathas*, scilicet ut ad locum suum in mensa pergeret, illumque sedendo occuparet.

26. Nec purificatus.] Hinc videtur quod convivium hoc regis Saulis in Calendis instructum fuerit ex victimis pacificis, hoc est pro pace, prosperitate, et felicitate totius mensis Deo oblatis; ut scilicet Deus hunc mensem sibi suoque regno faceret faustum et salutarem. Nam immundi poterant vesci communibus cibis, et mensæ regiæ accumbere: nec enim arcebantur a communicatione hominum, sed sacrorum puta ingressu templi. Cogitabat ergo Saul Davidem ex cæde alicujus Philisthæi, aliave simili re contraxisse immunditiem legalem, nec ab ea se adhuc purificasse, ideoque absentare a mensa regis, in qua carnes Deo oblatæ apponebantur, quibus immundi vesci non poterant.

27. Cur non venit filius Isai?] Ecce hic fel Saulis se exerit: non enim Davidem nomine suo nuncupat; sed contemptim eum vocat *filium Isai*, hominis plebei.

28. Rogavit me obnixe ut iret in Bethlehem.] Mentitur Jonathas, sed officiose, putans id sibi licere ad excusandum Davidem amicum suum.

30. Fili mulieris virum ultro rapientis,] id est, fili meretricis: hæc enim viros ambit et ad scelus allicit. Sic et Septuag. *Fili*, inquiunt, *puellarum sponte venientium:* unde videntur legisse נערות *naaroth*, id est, *puellarum* per ר: jam legunt per נעות *naavath*. Unde cum Pagnino vertunt: *Fili perversæ rebellionis;* hanc enim significat מרדות pro quo Noster cum Septuag. aliis punctis legit *moredoth*, id est, *descendentium ad viros, et ultro se iis ingerentium:* ירד *iorad*, enim significat *descendere*. Aut Noster legit *mardot*, id est, *dominantium*, quæ scilicet viris sua illecebra et forma dominantur, a radice *rada*, id est, dominari. Sensus ergo est quasi dicat Saul: Videris mihi, o Jonatha, non esse filius meus, sed matris adulteræ, eo quod non pareas nec faveas mihi, sed Davidem magis ames quam me, quasi ille vel aliquis ejus cognatus sit pater tuus, non ego, et quasi mater tua non ex me, sed ex Davide te conceperit et genuerit; ideoque

non mei, sed Davidis amorem tibi ingenerarit. Unde sequitur:

In confusionem matris tuæ,] quasi dicat: Hoc ipso quod adeo amas Davidem, confundis te et matrem tuam; ostendis enim ipsam non ex me, sed ex amico aliqua Davidis concepisse.

31. Filius mortis est,] id est, reus mortis est, dignus est morte, ideoque a me morti destinatus.

Allegor. Angelomus: *David, inquit, absconditus in agro est, Christus celatus. In mundo (inquit Joannes) erat, et mundus eum non cognovit. Juxta lapidem sedebat, quia in tabulis legis scriptus erat. Eum Saul odio habens et inter epulas sedens filium mortis judicabat: et Judaica plebs, in Paschæ epulis convivans, de nece Christi tractabat.*

41. De loco (lapidis Ezel) qui vergebat ad Austrum.] Hebr. נגב *negab*, id est, *ad Meridiem, sive Austrum.* Porro Sept. retinuerunt nomen *negab*, quasi proprium, sed illud a descriptoribus depravatum est, ut pro *negab*, legatur: *Ergab* vel *Argag*, vel *Argaph*, vel *Annegab.* Audi S. Hieron. in locis Hebr. *Ergab, ad quem locum Jonathas filius Saul veru direxit, militaribus jaculis se exercens. Pro quo Aquila et Symmachus interpretati sunt lapidem, licet Symmachus in alia loco pro hoc περίμετρον, id est, ambitum dixerit.*

Porro *veru* S. Hieron. vocat telum vel jaculum, ad veru similitudinem factum æque ac Virgil. 7. Eneid. dicens:

Et tereti pugnant mucrone veruque Sabello.

Pronus in terram adoravit tertio,] id est, tertio se in terram prostravit, itaque reverentiam Jonathæ exhibuit.

42. Quæcumque juravimus, in nomine Domini,] scilicet rata firmaque sint; vel eorum simus semper memores. Est ellipsis et reticentia mire congruens dolentibus: hi enim ex dolore multa subticent; dolor enim eis os faucesque occludit, ut verba frangant, et sententiam dimidient vel incidant. Tale est illud Christi deflentis excidium Jerusalem: *Si cognovisses et tu.* Lucæ cap. 19. versu 42.

CAPUT VIGESIMUM PRIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

David fugit ad Achimelech pontificem in Nobe, ab eoque petit et accipit panes propositionis et gladium Goliæ. Inde v. 10. videns in Judæa, utpote Sauli subjecta, se latere non posse, fugit ad Achis regem Geth, apud quem proditus et accusatus, simulat se stultum, itaque liber evadit.

1 Venit autem David in Nobe ad Achimelech sacerdotem; et obstupuit Achimelech, eo quod venisset David. Et dixit ei: Quare tu solus, et nullus est tecum? 2. Et ait David ad Achimelech sacerdotem: Rex præcepit mihi sermonem, et dixit: Nemo sciat rem, propter quam missus es a me, et cujusmodi præcepta tibi dederim; nam et pueris condixi in illum et illum locum. 3. Nunc ergo si quid habes ad manum, vel quinque panes, da mihi, aut quidquid inveneris. 4. Et respondens sacerdos ad David, ait illi: Non habeo laicos panes ad manum, sed tantum panem sanctum, si mundi sunt pueri, maxime a mulieribus? 5. Et respondit David sacerdoti et dixit ei: Equidem, si de mulieribus agitur, continuimus nos ab heri et nudiustertius, quando egrediebamur, et fuerunt vasa puerorum sancta. Porro via hæc polluta est, sed et ipsa hodie sanctificabitur in vasis. 6. Dedit ergo ei sacerdos sanctificatum panem. Neque enim erat ibi panis, nisi tantum panes propositionis, qui sublati fuerant a facie Domini, ut ponerentur panes calidi. 7. Erat autem ibi vir quidam de servis Saul, in die illa, intus in tabernaculo Domini, et nomen ejus Doeg Idumæus, potentissimus pastorum Saul. 8. Dixit autem David ad Achimelech: Si habes hic ad manum hastam, aut gladium? quia gladium meum, et arma mea non tuli mecum; sermo enim regis urgebat. 9. Et dixit sacerdos: Ecce hic gladius Goliath Philisthæi, quem percussisti in valle terebinthi, est involutus pallio post Ephod; si istum vis tollere, tolle. Neque enim hic est alius absque eo. Et ait David: non est huic alter similis, da mihi eum. 10. Surrexit itaque David, et fugit in die illa a facie Saul, et venit ad Achis regem Geth; 11. dixeruntque servi Achis ad eum, cum vidissent David: Numquid non iste est David rex terræ? nonne huic cantabant per choros, dicentes: Percussit Saul mille, et David decem millia? 12. Posuit autem David sermones istos in corde suo, et extimuit valde a facie Achis regis Geth. 13. Et immutavit os suum coram eis, et collabebatur inter manus eorum, et impingebat in ostia portæ; defluebantque salivæ ejus

in barbam. 14. Et ait Achis ad servos suos: Vidistis hominem insanum; quare adduxistis eum ad me? 15. An desunt nobis furiosi, quod introduxistis istum, ut fureret me præsente? hiccine ingredietur domum meam?

1. Venit autem David in Nobe ad Achimelech sacerdotem] summum, sive Pontificem. Erat enim *Achimelech* filius Achiæ, filii Achitob, filii Phinees, filii Heli, Pontificis. S. Marcus c. 2. v. 26. ait Davidem venisse ad *Abiathar*; sive quia *Abiathar* filius Achimelechi, patre absente vel ægrotante, vices ejus obibat; sive quia nomen utrumque tam filio quam patri erat commune, uti ibidem ostendi. David initio persecutionis Saulis fugiens, secundo et tertio ad eum rediit, sperans eum sibi reconciliare. At ubi a Jonatha cognovit implacabile ejus contra se odium, fugit nec amplius ad Saulem rediit.

In Nobe.] Civitas hæc cessit sacerdotibus occasione, ut videtur, Tabernaculi fœderis eo translati. Nam Josue cap. 21. inter urbes sacerdotales non recensetur *Nobe*. Post Josue ergo data fuit sacerdotibus, cum Tabernaculum in illam fuit delatum. Tabernaculo enim deservire debebant sacerdotes. Porro duæ erant urbes dictæ *Nobe*, una in confinio tribus Juda et Benjamin cis Jordanem, altera trans Jordanem in dimidia tribu Manasse, Numer. 32. 42. et Judic. 8. 11. Multi priorem *Nobe* hic accipiunt: Serarius vero posteriorem, eo quod prior illa vicina esset Gabaa Saulis, David vero hic vers. 1. dicat se illinc egressum non eodem die, sed ab heri et nudiustertius: ergo intelligit *Nobe* trans Jordanem sitam: hæc enim longius distabat a Gabaa ubi habitabant Saul et David.

Nota: Tabernaculum fœderis continens Arcam, quod Moses fabricavit, fuit in Silo, ibique mansit usque dum caperetur Arca a Philisthæis, a quibus post septem menses remissa, collocata fuit Arca in Cariathiarim; inde translata fuit in domum Obededum; inde a Davide in Sion: inde a Salomone in templum ab eo erectum. Tabernaculum vero Mosaicum, capta arca videtur delatum in Nobe; qua a Saule subversa, ut audiemus cap. sequenti, translatum fuit in Gabaon: inde a Salomone traductum in templum. 3. Reg. 8.

Porro Sacerdotes et Pontifices sacrificia offerebant eo loci, ubi erat Tabernaculum; quia in eo erat altare holocaustorum; in quo offerendæ erant victimæ 1. Paralip. 21. 29. subinde tamen Samuel aliique ob graves causas dispensante Deo aliis in locis sacrificarunt; donec Deus elegit sibi stabilem locum in templo Salomonis.

Dices: David dicitur tetendisse arcæ Tabernaculum in Sion. 2. Reg. 6. 17. Resp. hoc Tabernaculum non fuisse illud priscum a Mose fabricatum, sed novum a Davide in Sion ad honorem Arcæ erectum.

Et obstupuit Achimelech, eo quod venisset David,] quia videbat eum solum et inermem, velut vagum et profugum, ac causam, scilicet iram Saulis ignorabat.

Quare tu solus, et nullus est tecum?] solus enim David fuerat cum Jonatha, ab eoque cognito decreto Saulis de se occidendo, illico solus famelicus et inermis profugerat ad Achimelech, quasi Pontificem. Aliter respondent Lyran. Dion. et Athanas. homil. de Semente, scilicet Davidem dici solum venisse quia non veniebat comitatus solita frequentia famulorum et militum, sed paucis dumtaxat stipatus.

2. Rex præcepit mihi sermonem.] Mentitur David officiose ad tutandam vitam suam: ne scilicet si diceret se fugere Saulem sibi infensum, Achimelech metuens iram Saulis, non auderet panes sibi dare; rursum ne ipsi Achimelech crearet periculum vitæ apud Saulem. Erat enim ibi Doeg, Sauli addictus, qui nihilominus Achimelech apud Saulem accusavit, ideoque causa fuit cur ab eo tot Sacerdotes occiderentur, ut audiemus capite sequenti.

Et pueris (famulis) condixi in illum et illum locum.] Hinc videtur quod David solus tecta facie, ne agnosceretur a Doeg, ingressus sit ad Achimelech, famulos vero suos jam ante cum a Jonatha discederet, vel per se adiens, vel per Jonatham, ait Abulensis, evocans jusserit se in loco condicto juxta Nobe exspectare: quare ab Achimelech accepisse panes, eosque ad famulos et socios in locum condictum exspectantes detulisse: omnes enim laborabant ex bidui itinere, inedia et fame: quare omnes ex panibus sanctificatis famem expleverunt, ut ait Christus Matth. 12. 3. quia aliunde panes communes ob metum Saulis habere non poterant. Necessitas enim non habet legem. Ita S. Hier. Hilar. S. Thom. Maldon. In Matth. 12. S. Ambros. et Toletus in Lucæ c. 6. Lyran. Dion. Abulensis et alii hic. Allegor. Angelomus: *David*, ait, *ad Achimelech solus venit; et Christus in passione sua solus relictus est. Quod autem ait David, illo et illo in loco condixi pueris meis, hoc indicabat quod Dominus Apostolos suos ante passionem suam informans ait: Postquam resurrexero, præcedam vos in Galilæam. David ab Achimelech quinque panes quæsivit, sed unum accepit: quia in quinque libris Mosaicæ legis unitas retinetur.*

4. Si mundi sunt pueri maxime a mulieribus?] quanto magis in lege nova maritos ab usu uxorum abstinere decet eo die, quo panem non propositionis, sed divinum, puta Eucharistiam sumere volunt? ita Theologi.

5. Et fuerunt vasa puerorum sancta.] *Vasa*, id est corpora, fuerunt munda a mulieribus et impolluta. Sic Apostolus 1. Thessal. 4. 4. jubet ut quisque *vas*, id est, corpus, *suum possideat in honore et sanctitate*, id est, puritate. Ita Abulensis. Aliter Vatablus qui per *vasa* accipit vestes, quasi dicat: Vestes habemus puras et mundas, quibus sanctum propositionis panem accipiamus.

Porro via hæc polluta est, sed et ipsa hodie sanctificabitur in vasis.] Hebr דרך *derech*, id est, *via*, sæpe sumitur pro more, usu et consuetudine: hac enim res teritur, perinde ac pedibus teritur via sæpius repetita. Est metaphora, quasi dicat: *Via hæc*, id est mos hic laicus, immundus et pollutus est; quod scilicet laici vescantur panibus propositionis, quos non nisi Sacerdotibus ex lege comedere licet: *sed sanctificabitur in vasis*. q. d. Panis hic sanctus non polluetur, sed sancte, id est pure, recipietur in sanctis, id est puris, corporibus nostris, in hac gravi necessitate famis, qua etiam laicis licet panibus sanctis vesci:

quare panis hic mundus non polluetur nec profanabitur, sed a mundis famentibus munde comedatur. Ita S. Hieron. Lyran. Abulensis. Secundo, Vatabl. pro *via hæc*, mallet legi, *panis hic*, quasi dicat: Panis hic pollutus est profanus, eo quod a conspectu Domini et Tabernaculo sit remotus; quare nobis laicis eum comedere licet. Tertio alii, quasi dicat: *Via hæc polluta est* aliis quibusdam inconvenientiis, sed excusabitur propter munditiam a mulieribus. Quarto alii, quasi dicat: Licet *via hæc polluta*, et laica sit, id est laici negotii causa suscepta; propter tamen vestium corporumque sanctitatem sanctificabitur, id est, in necessitate illa instar sanctæ habebitur; panis iste quasi a mundis comedetur. Quinto Angelom. quasi dicat: Mentiendo via et iter polluitur, dum a rege missum me fingo, et hoc necessitate mortis, sed sanctificabitur in illis, quorum causa etiam fugio, quia illorum non solum mei periculi causa mentior: nam ipsi hujus rei causa salvabuntur; prima explicatio uti simplicior, sic et congruentior videtur.

Allegor. Idem Angelomus: *David, ait, per viam pollutam se venisse ad Achimelech professus est, quia et Christus Dominus inter immundas Judæorum actiones, impollutus pertransivit. Quod autem ait: Sed et ipsa hodie sanctificabitur in vasis meis, hoc indicabat quod sancti Apostoli, qui Domini vasa erant, a contagione Judæorum, fide purgante corda, sanctificabuntur.*

Porro Chaldæus in Bibliis Regiis habet contrarie: *Et ipse non in via polluta fuit ambulans. Ipse*, scilicet panis, quasi dicat: Licet via, id est, consuetudo hæc comedendi, scilicet panem sanctum, a laicis sit polluta; tamen hic et nunc apud nos non erit polluta, ob causam jam dictam. Verum Codices Veneti et Basileenses delent, τὸ *non*, et sic plane consentit Chaldæus cum Hebræo, Septuag. et Latina vulgata.

6. Neque enim erat ibi panis nisi tantum panes propositionis.] Quomodo Achimelech Pontifex in domo sua non habuit panes communes? Resp. Abulensis causam fuisse quod ipse jam posuerat in mensa panum propositionis panes recentes, ideoque juxta legem veteres sustulerat ad victum suum et suorum; neque coxerat alios, eo quod illi sufficerent. Verum panes propositionis comedere poterant soli (uti dixi Levit. 24.) sacerdotes eorumque filii masculi, non vero fœminæ et filiæ: quare pro iis Achimelech debebat habere panes communes, quos Davidi dare poterat et debebat. Quare planius dicas Davidem hic rem suam egisse cum Achimelech non in domo, sed in Tabernaculo, ubi alii non erant panes quam propositionis. David enim simulabat festinationem et urgens negotium, ne fuga ipsius percrebresceret, itaque ipse caperetur vel occideretur a ministris Saulis. Symbol. S. Aug. in Psal. 51. docet Davidem hic non tantum regis, sed et sacerdotis personam figurare, dum panes sanctos sacerdotibus propositos comedit, itaque repræsentare Christum, qui fuit sacerdos æque ac rex.

7. Erat autem ibi vir quidam de servis Saul in die illa, intus in Tabernaculo.] Pro *intus*, Serarius vult legendum *tentus*, hoc est detentus. Sic enim habent Hebræi, Sept. Chald. S. Hier. Vatabl. et alii: nimirum obligatus erat voto, quo voverat semper aliquot dies in Tabernaculo mansurum, ut orationi et legi Dei legendæ et audiendæ vacaret. Ita Rabanus et ex eo Glossa. Aut ut Theod. tenebatur in Tabernaculo, quia torquebatur a quodam dæmone: aut tenebatur morbo, et ideo in tabernaculo orabat ut eo liberaretur.

Et nomen ejus Doeg Idumæus,] quia in Idumæa habitarat; nam Josephus ait eum fuisse Syrum. Hebræi apud S. Hieron. tradunt eum fuisse armigerum Saulis: qui Saule se occidente, etiam ipse se occidit cap. 31. sed hoc incertum, et a Rabbinis confictum videtur. Prodidit hic Doeg Davidem et Achimelech Sauli, ut audiemus cap. seq. ideoque fuit typus Judæ proditoris prodentis Christum Judæis. Ita S. August. in Psal. 51.

Potentissimus Pastorum Saul,] id est, ut Chald. *Præfectus pastorum Saulis*, Septuag. vertunt: *Pascens mulas Saulis*; unde hoc ex Sept. traductum in nonnullis codicibus Latinis legitur, æque ac apud Josephum. Verum id recte sustulere Romani, ut ostendit hic Franc. Lucas in Notationibus.

9. Ecce hic gladius Goliath, etc. est involutus pallio post Ephod,] nimirum David gladium hunc quo Goliam truncarat, obtulerat et consecraverat Deo, quasi victoriæ auctori in Tabernaculo. Ita Abulensis, Serarius et alii, licet id neget Lyran.

Post Ephod,] id est, post locum sive post vestiarium, in quo Ephod et vestes sacerdotales asservabantur, ait Vatabl. aliter Chald. *Gladius Goliæ*, inquit, *opertus pallio; postquam quæsivit illi in Ephod*, quasi dicat: Gladius hic oblatus fuit Deo per oraculum, quo David consulens Deum per pontificem indutum Ephod in quo erant Urim et Tummim, ubi vellet reponi hunc gladium; ab eo audivit illum sibi dicandum in Tabernaculo Sic et Serarius qui id colligit ex cap. 22. v. 10. 13. 15.

Hinc colligit Abulensis recte in templis dicari Deo gladios, arma, vexilla similiaque anathemata in memoriam et gratitudinem sanitatum, victoriarum, aliorumque beneficiorum a Deo et Sanctis receptorum.

Et ait David: Non est huic alter similis, da mihi eum.] Hinc patet Davidem procero vastoque fuisse corpore; utpote qui gladio Goliæ uteretur et pugnaret.

Allegor. Angelomus: *David*, ait, *Goliæ gladium sustulit; quia et Christus Dominus diaboli arma abstulit. Fortis ipse spolia diripuit.*

10. Surrexit itaque David, et fugit in die illa a facie Saul, et venit ad Achis regem Geth.] David dimissis alio famulis solus fugit, et venit ad Achis, ut melius lateret incognitus; ne si cognosceretur tot stragium auctor occideretur, ut patet ex sequenti. Nam Goliath occisus a Davide erat ex *Geth*, cujus Rex erat *Achis*. Porro *Achis* hic in titulo Ps. 33. vocatur *Abimelech*, aut potius *Achimelech*, id est, *Achis rex*, uti vertunt Theodotion, Symmachus, sicque explicat ibidem S. Augustinus.

11. Numquid non iste est David rex terræ?] qui ubique præliatur, vincit et dominatur: aut ut Vatabl. *rex terræ*, id est, hujus regionis nostræ: ad eum enim regnum terræ nostræ pertinere videtur propter devictum Goliath: ea enim lege pugnatum erat, ut victor possideret regionem victi, quasi dicat: cum ad Davidem regnum tuum videatur pertinere, o Achis, cur eum in illud admittis?

12. Posuit autem David sermones istos in corde suo,] cogitans modum et rationem accusantium

hanc refellendi vel declinandi, et evadendi tam præsens vitæ periculum. Unde tunc oravit et composuit Ps. 55. in quo petit ab hostibus maledicis liberari, et paulo post dictavit Ps. 33. illius enim hic est titulus: *Davidi cum immutavit vultum suum coram Achimelech et dimisit eum et abiit.* 1. Reg. 21. Unde videtur David Psalmum hunc dictasse non initio accusationis et periculi, sed postquam ab Achis dimissus liber evasit. Nam Deo pro liberatione gratias agens cecinit: *Benedicam Dominum in omni tempore:* David enim Goliath Gethæum, multosque alios Gethæos et Philisthinos occiderat; unde eis erat odio ac terrori; Geth enim erat una ex quinque Satrapiis Philisthinorum, cujus satrapa, sive rex, id est regulus, erat Achis. *Geth* Hebr. idem est quod torcular, idque hic appositum est. David enim metu Saulis coactus fuit fugere ad Philisthæos conjuratos Israelis et suos hostes; unde ibi quasi in torculari pavoris et angoris pressus fuit. Geth tempore S. Hieron. Diocæsarea dicebatur. Sita est juxta Gazam et Accaron. Ita Adrichomius.

13. Et immutavit os suum coram eis.] Pro *os suum* Hebr. est טעמו *taamo*, id est, *gustum suum*, hoc est sensum suum, puta mentem suam, hoc est: David, qui prius erat sensatus, finxit se insanum. Ita Vatabl. Secundo Pagnin. vertit *sermonem suum* quasi dicat: David immutabat sermonem, maxime quoad pronuntiationem et accentum; ac ne Judæus videretur, alia dialecto et pronuntiatione utebatur. Ita Serarius. Tertio et plane *gustum*, id est, habitum oris et faciei suæ: ore enim et facie ostenditur gustus tum corporis tum mentis; quid scilicet homo gustet, quid ei placeat, quid eum oblectet, quidve ei displiceat, eumque contristet. David ergo *mutavit gustum*, id est, habitum oris et vultus sui, illum detorquendo, contrahendo, dilatando, et in varias formas gestusque os, oculos, nares et labia transformando, uti faciunt stulti, cum quid eis placet, vel displicet.

Alleg. Angelom. *David*, ait, *id est Christus, mutavit os suum, dum aliam legem, aliud testamentum, alia præcepta et Sacramenta quam fuerant legis veteris, in lege nova instituit; præsertim Eucharistiam: mutavit enim ipse sacrificia boum et taurorum in sacrificium Eucharisticum corporis et sanguinis sui.* Ita et S. August. in tit. Ps. 33. qui et addit: *Insanire Christus videbatur Judæis, dum diceret: Nisi manducaveritis carnem meam et biberitis meum sanguinem, non habebitis vitam in vobis. Unde dicebant: Durus est hic sermo, et quis potest eum audire?* Joan. 6.

Et collabebatur inter manus eorum.] Hebr. ויתהלל *ithalel*, quod Pagnin. vertit: *insaniebat;* Vatabl. *simulabat se stultum.* Chald. *et stupidus factus est in manu eorum*, scilicet David jactando brachia, divaricando tibias, titubando, et cadendo in terram fingebat se insanum vel epilepticum.

Allegor. Christus collapsus est in manibus Judæorum, quando ab eis crucifixus fuit. Ita Angel. Glossa, et ex ea S. Th. 2. 2. q. 111. art. 1. ad 2. Septuag. vertunt: παρεφέρετο εν ταις χερσιν αυτου, id est *delirabat*, id est, *delira faciebat et delirum se fingebat in manibus suis;* παραφορα enim est mentis error et deliratio, teste Galeno et Suida, qui παραφορα quoque appellat Dæmoniacum; ut David hic repræsentet Christum, qui a Judæis habitus est ut delirus et dæmoniacus, ac ab Herode veste alba, quasi stultus, indutus est. Unde et S. August. in Ps. 33. qui est de hac re: *Psalmus*, inquit, *ostendit sanam et sobriam ebrietatem.* Idem tamen ibidem vertit: *Ferebatur in manibus suis*, idque aptat Christo, qui in ultima cœna instituens Eucharistiam, eam gestans manibus suis portabat; τὸ enim παρεφέρετο proprie dicitur de ferculis, cum in triclinium mensamque inferuntur. *Ferebatur*, ait S. August. *Christus in manibus suis, quando comedens ipsum corpus suum ait: Hoc est corpus meum. Ferebat enim illud corpus in manibus suis.*

Et impingebat in ostia portæ.] Hebr. ויתו *ietau*, quod Chald. vertit: *Lineans super vacuas portæ* quasi dicat: Recta linea in ostia ferebatur, et arietabat uti faciunt arietes; aut lineas formabat in ostio. Pagnin. *Designabat in ostiis portæ.* Vatabl. *Exaruit unguibus in valvis portarum*, vel *pingebat sive scribebat in ostiis portæ*, sicut fatui in ostiis solent digitis suis pingere, et varias lineas describere.

Porro S. August. in titulo Psal. 33. ex Sept. legit: *Affectabat et tympanizabat ad ostia civitatis*, hoc est, tam crebro et fortiter in ostia impingebat, ut tympanum pulsare videretur, aut tympana et alia ludicra in ostio pingebat.

Allegor. vero S. August. idipsum de Christo crucifixo explicans: *Affectavit*, inquit, *id est, compassus, et miseratus est nos e supremis; et quoniam qui crucifigitur, in ligno extenditur; ut autem tympanum fiat, caro, id est, corium in ligno extenditur; dictum est: Et tympanizabat, id est, crucifigebatur, in ligno extendebatur. Affectabat, id est, affectum in nos habebat, ut animam suam poneret pro ovibus suis. Tympanizabat: Quomodo? ad ostium civitatis. Ostium nobis est, quod aperitur ut credamus in Deum. Clauseramus ostia contra Christum, et aperueramus diabolo, contra vitam æternam; clausum cor habebamus, ille autem Dominus Deus noster, quia clausum cor habebamus homines adversus vitam æternam, nec poteramus videre verbum quod vident Angeli, cruce aperiebat corda mortalium; hoc est, tympanizabat ad ostium civitatis.*

Hinc Hebr. *ietau*, verti potest: *delineabat literam tau*, id est, formabat figuram crucis; hanc enim exhibet littera *tau*. Denique Sept. pro *ietau*, videntur legisse: *itaf*, id est, *tympanizabat;* תוף *taph* enim est *tympanum*: ita dictum a sono tympani per onomatopœiam.

Defluebantque salivæ ejus in barbam.] uti fit in epilepticis, phreneticis, stupidis et stultis.

Allegor. id de Christo explicat S. August. in titulo Psal. 33. in fine: *Quid*, inquit, *sunt? Salivæ enim currunt infantibus. Nonne erant tamquam infantilia verba, manducate carnem meam et bibite sanguinem meum? sed ista infantilia verba tegebant virtutem ipsius. Virtus enim in barba intelligitur. Salivæ igitur decurrentes super barbam ejus, quid sunt, nisi verba infirma virtutem ejus tegentia?* Sic quoque Beda, Eucherius, Angelomus et Rabanus, qui more suo S. Augustinum sequuntur.

Quæres, an David peccarit fingendo se stultum? Affirmant nonnulli: ratio est, quia ut docet S. Thom. 22. q. 111. art. 1. ad 2. fictio est mendacium non verbi, sed facti; mendacium autem est peccatum. Unde S. Thom. ibidem ad 2. Davidem non aliter excusat, quam quod fictio hæc fuerit figuralis; fuit enim figura

Christi, qui cum esset Deus alium se esse quasi simulavit, cum carnem nostram assumpsit, et in ea tot labores et dolores ipsamque crucem subiit.

Mitius, veriusque Abulensis et alii censent Davidem non peccasse; tum quia videtur ad hoc motus a Deo: unde et paulo post recedens ab Achis, Dei instinctu composuit elegantem Psalmum 33. *Benedicam Dominum in omni tempore:* tum quia David impingens in ostia, aliasque actiones deliras faciens, ipso facto non dicebat se esse stultum, sed se id dumtaxat simulare ob instans periculum; hoc autem erat verum. Porro sic simulare non est mendacium, sed silentium dumtaxat veritatis, sive dissimulatio, qua quis aliam quasi personam, alios gestus moresque induit justa de causa, ut tegat veritatem ad evadendum periculum. Sic Samuel finxit se ire ad immolandum in Bethlehem, cum iret ad ungendum Davidem in regem cap. 16. 2. Sic Josue cap. 8. 5. finxit se pavidum fugere cives Hai, ut eos ex urbe eliceret et mactaret. Sic Gedeon Judic. 7. 20. cum trecentis, complosione lagenarum et effulguratione lampadarum, finxit se magnum habere militum numerum, ut Madianitas innumeros consterneret. Idem sensere et fecere Gentiles. Unde Horat. l. 4. Carm. Ode 12. *Misce,* ait, *stultitiam consiliis brevem. Dulce est desipere in loco.* Et Cato:

Insipiens esto, cum tempus postulat aut res;
Stultitiam simulare loco prudentia summa est.

Et Ausonius l. 2. Distichorum. Sic Solon, unus e septem Græcorum sapientibus et Atheniensium legislator, finxit se delirum, ut Atheniensibus persuaderet recuperare Salaminam insulam. Capitale enim erat ea de re loqui. Ita Plutarch. in Solone. Denique S. Simeon cognomento *salus,* id est, stultus; S. Franciscus (qui se nominabat fatuellum mundi), multique alii Sancti simularunt se stultos: tum ad insignem humilitatem; tum ut docerent honoris mundique contemptum, ac mundi sapientiam meram esse stultitiam. Unde sanctus Paulus 1. Corinth. 4. *Nos,* inquit, *stulti propter Christum.* Et noster sanctus Ignatius *Sis,* ait, *mundo demens, ut sapias Domino;* quia *quod stultum est Dei, sapientius est hominibus* 1. Cor. 1. 15. Vide ibi dicta.

15. An desunt nobis furiosi?] quia sicut nusquam desunt ægrotantes corpore, sic nec ægri mente; præsertim quia mentis ægritudo et delirium pendet ex ægritudine corporis et cerebri; quod si minimum lædatur, moveatur, vel distorqueatur, creat epilepsias, phreneses, deliria, furores, etc. Fabulantur Rabbini uxorem et filiam regis Achis laborasse delirio.

CAPUT VIGESIMUM SECUNDUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

David fugit in speluncam Odollam, inde v. 5. monente Gad propheta redit in terram Juda. Audit id Saul suosque incitat ut eum prosequatur, sibique prodant et tradant. Mox v. 9. Doeg accusat Achimelech Pontificem, quod Davidi dederit panes et gladium Goliæ. Quare v. 18. eum cum 85. sociis Doeg jussu Saulis occidit.

1 Abiit ergo David inde et fugit in speluncam Odollam. Quod cum audissent fratres ejus et omnis domus patris ejus, descenderunt ad eum illuc. 2. Et convenerunt ad eum omnes, qui erant in angustia constituti, et oppressi ære alieno, et amaro animo: et factus est eorum princeps, fueruntque cum eo quasi quadringenti viri. 3. Et profectus est David inde in Maspha quæ est Moab: et dixit ad regem Moab: Maneat, oro, pater meus et mater mea vobiscum, donec sciam quid faciat mihi Deus. 4. Et reliquit eos ante faciem regis Moab, manseruntque apud eum cunctis diebus: quibus David fuit in præsidio. 5. Dixitque Gad propheta ad David: Noli manere in præsidio, proficiscere et vade in terram Juda. Et profectus est David, et venit in saltum Haret. 6. Et audivit Saul quod apparuisset David, et viri qui erant cum eo. Saul autem cum maneret in Gabaa, et esset in nemore, quod est in Rama, hastam manu tenens cunctique servi ejus circumstarent eum, 7. ait ad servus suos qui assistebant ei: Audite nunc filii Jemini: numquid omnibus vobis dabit filius Isai agros et vineas, et universos vos faciat tribunos et centuriones: 8. quoniam conjurastis omnes adversum me, et non est qui mihi renunciet, maxime cum et filius meus fœdus inierit cum filio Isai? Non est qui vicem meam doleat ex vobis, nec qui annuntiet mihi: eo quod suscitaverit filius meus servum meum adversum me, insidiantem mihi usque hodie: 9. Respondens autem Doeg Idumæus qui assistebat, et erat primus inter servos Saul: Vidi, inquit, filium Isai in Nobe apud Achimelech filium Achitob sacerdotem. 10. Qui consuluit pro eo Dominum, et cibaria dedit ei: sed et gladium Goliath Philisthæi dedit illi. 11. Misit ergo rex ad accersendum Achime-

lech sacerdotem filium Achitob, et omnem domum patris ejus, sacerdotum qui erant in Nobe, qui universi venerunt ad regem. 12. Et ait Saul ad Achimelech: Audi fili Achitob. Quirespondit: Præsto sum Domine. 13. Dixitque ad eum Saul: Quare conjurastis adversum me, tu et filius Isai, et dedisti ei panes et gladium, et consuluisti pro eo Deum, ut consurgeret adversum me, insidiator usque hodie permanens? 14. Respondensque Achimelech regi, ait: Et quis in omnibus servis tuis sicut David fidelis, et gener regis, et pergens ad imperium tuum, et gloriosus in domo tua? 15. Num hodie cœpi pro eo consulere Deum? absit hoc a me: ne suspicetur rex adversus servum suum rem hujuscemodi, in universa domo patris mei: non enim scivit servus tuus quidquam super hoc negotio, vel modicum vel grande. 16. Dixitque rex: Morte morieris Achimelech, tu et omnis domus patris tui. 17. Et ait rex emissariis qui circumstabant eum: Convertimini et interficite sacerdotes Domini: nam manus eorum cum David est: scientes quod fugisset, et non indicaverunt mihi. Noluerunt autem servi regis extendere manus suas in sacerdotes Domini. 18. Et ait rex ad Doeg: Convertere tu et irrue in sacerdotes. Conversusque Doeg Idumæus, irruit in sacerdotes, et trucidavit in die illa octoginta quinque viros vestitos ephod lineo. 19. Nobe autem civitatem sacerdotum percussit in ore gladii, viros et mulieres, et parvulos, et lactentes, bovemque et asinum, et ovem in ore gladii. 20. Evadens autem unus filius Achimelech, filii Achitob, cujus nomen erat Abiathar, fugit ad David. 21. Et annuntiavit ei quod occidisset Saul sacerdotes Domini. 22. Et ait David ad Abiathar: Sciebam in die illa quod cum ibi esset Doeg Idumæus, procul dubio annuntiaret Sauli: ego sum reus omnium animarum patris tui. 23. Mane mecum, ne timeas: si quis quæsierit animam meam, quæret et animam tuam, mecumque servaberis.

1. Abiit ergo David inde, et fugit in speluncam Odollam.] *Odollam* erat vicus in tribu Juda ad dexteram euntibus ex Jerusalem in Hebron. Audi ex S. Hieron. Guilielmo Tyrio et aliis Adrichomium in tribu Juda num. 201. *Speluncam Odollam in ipsa petra fuit, locus natura tutus, communitus, in quam cum David fugisset a facie Saul, ibique multos angustia et ære alieno oppressos ad se confugientes susciperet, factus est princeps quadringentorum virorum. Habuit eumdem usum spelunca hæc tempore Christianorum: nam Turcæ, cum ad ea loca populabundi devenissent, fugerunt habitatores vicinorum locorum, et sese cum uxoribus, liberis, armentis et gregibus huc contulerunt.*

Unde apposite *Odollam*, vel ut Hebr. est *Adulam*, idem est quod congregatio, transitus vel præda eorum, ait Pagnin. in nomin. Hebr.

Symbol. Angelomus et Eucherius: Spelunca hæc, inquiunt, repræsentat carnem Christi in qua quasi in speluncam abscondita delituit divinitas Christi; aut sepulcrum Christi, quod testimonium (hoc enim Hebr. significat *Odollam*, ait Beda) fuit Christum esse Deum, cum ipse tertio die ex illo corpus suum redivivum et gloriosum suscitavit.

2. Et convenerunt ad eum omnes, qui erant in angustia constituti, et oppressi ære alieno.] Dices: Quomodo illos admisit David in præjudicium creditorum, ne eos cogere possent ad solvendum sibi debita? Resp. Cajetanus illos cessisse bonis, vel impotentes fuisse ad solvendum: unde ipsa impotentia excusabantur a solvendo, usque dum ad pinguiorem fortunam evaderent, quod futurum erat per societatem et prudentiam Davidis, qui hostium spoliis omnes suos ditavit, ut patet 2. Reg. 2. et 15.

Quod enim David omnes ad se confugientes optime ad omnem justitiam et honestatem instruxerit, patet ex Psalmo 33. quem tum composuit. Hic enim Psalmus ad litteram continet doctrinam quam David ibidem dedit suis sociis et militibus; unde eos alloquens v. 12. ait: *Venite, filii, audite me, timorem Domini docebo vos.* Item ex eo quod David secum habebat Gad prophetam et virum sanctum.

Allegor. David fuit typus Christi, ad quem confugiebant omnes ægri, afflicti, pœnitentes; unde ipse eos advocans ait: *Venite ad me, omnes qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos.* Matth. 11. Ita Angelomus.

3. Et profectus est David in Maspha, quæ est Moab,] id est, quæ est urbs regionis Moabitidis, ad Moabitas, non ad Judæos pertinens. Fugit enim David ex Judæa, utpote Sauli subdita in terram Moab, in quam nil poterat Saul. Porro alia erat *Maspha* in Judæa, ubi Samuel conventum populi egit cap. 7. 6.

Maneat, oro, pater meus et mater mea vobiscum.] Hinc collige Saulem non solum Davidem, sed et ejus parentes et cognatos persecutum fuisse, vel certe illos persecutionem Saulis metuentes extra Judæam in Moabitidem profugisse.

4. Quibus David fuit in præsidio,] id est, in arce vel loco munito terræ Moab. Hunc enim significat Hebr. מצודה *metsuda.*

5. Dixitque Gad propheta, etc. Vade in terram Juda,] quia mansio Davidis in Juda multis fuit utilis, et plurimum Davidi attulit auctoritatis, ut ad regnum illico a tribu Juda promoveretur, uti re ipsa evenisse audiemus in sequenti. Ita Cajetanus.

Et venit in saltum Haret,] qui locus desertus erat, invius et incultus, non nisi sentibus et vepribus perhorrescens. *Nihilominus,* inquit Rabbi Salomon, *divina virtute factus est idem locus abundans fructibus, et animalibus, et irriguus fontibus, ut Davidem et viros ejus non solum sustentaret, sed etiam mirifice recrearet.* Quo alludens David: *Dominus,* inquit, *regit me,* seu ut est in Hebræo; *Pascit me; in loco*

pascuæ ibi me collocavit: super aquam refectionis educavit me. Psal. 22. 1. ubi vides aridas et spinosas vias amantibus commutari in floridas et amœnas.

7. AUDITE NUNC, FILII JEMINI,] id est, filii Benjamin, contribules, et cognati mei, agite, certate pro me æque ac pro vobis, ne regnum a me vestraque tribu ad tribum Juda et Davidem transferatur.

10. QUI CONSULUIT PRO EO DOMINUM,] per Ephod in quo erant Urim et Tummim, de quibus dixi Exodi 28. 30. Hinc patet Achimelech pro Davide petiisse et accepisse a Deo oraculum, qua via pergere, et quid agere deberet David, et quis rerum suarum futurus esset exitus, prosper, an adversus; licet Hugo putet Doeg id fingere et mentiri, ut majorem iram Sauli contra Davidem et Achimelech concitet: nec enim eum pro Davide consuluisse Deum.

Moraliter. Nota hic varias, continuas et acres persecutiones, errores, fugas, pericula quibus per decem annos assidue a Saule exagitatus fuit David: idque ob suam virtutem qua Goliath occiderat, et Israelem liberarat. Nam primo, Saul Davidem pulsantem citharam, itaque se liberantem a spiritu malo bis lancea vibrata configere voluit cap. 18. 11. cap. 19. 10. Secundo, eumdem contra Philisthæos misit, ut ab eis occideretur, ibidem v. 17. et 25. Tertio, submisit satellites, qui Davidem domi caperent ad necem; sed Michol eum per fenestram dimisit c. 19. 11. Quarto, David fugit ad Samuelem in Ramatha, ibidem versu 18. Quinto, cap. 20. abiit ad Jonatham qui eum Sauli reconciliare conatus est, sed frustra. Sexto, fugit in Nobe ad Achimelech Pontificem cap. 21. v. 2. Septimo, ex Nobe fugit in Geth ad Achis regem, ibidem versu 10. Octavo, latuit in spelunca Odollam cap. 22. 1. Nono, inde secessit in Maspha urbem Moab, ibidem v. 3. Decimo, inde transiit in saltum Haret, ibidem v. 5. Undecimo, perrexit in Ceilam, eamque a Philisthæis liberavit cap. 23. 1. Duodecimo, abscondit se in monte Ziph, colle Hachila, et deserto Maon, cap. 23. v. 14. 19. et 24. Decimo tertio, delituit in deserto Engaddi c. 24. 1. ubi oram chlamydis Saulis abscidit eo illæso. Decimo quarto, abdidit se in desertum Ziph, ubi scyphum et hastam Sauli dormienti abstulit, eo intacto c. 26. 2. Decimo quinto, fugit ad Achis regem Geth cap. 27. 2. Hi sunt omnes errores et fugæ Davidis, quas ordine suo digessi.

Verum has omnes invicta sua patientia et magnanimitate toleravit et superavit David; ideoque ex singulis fortior et gloriosior evasit; adeoque per has omnes, quasi per totidem gradus ad apicem gloriæ regnumque conscendit.

Alleg. ergo David repræsentavit Christum, qui prædicans, hominesque a morbis animæ et corporis liberans, assiduas persecutiones, contradictiones, convicia, blasphemias Scribarum, Pharisæorum, Pontificum, invicta constantia, æque ac benignitate sustinuit usque ad mortem crucis; ideoque gloriam et regnum æternum in cœlis non tantum sibi, sed et omnibus fidelibus sanctisque suis peperit et acquisivit.

Tropol. Christum et Davidem imitetur Christianus ut sibi persuadeat eadem via, scilicet persecutionis et crucis sibi incedendum, si ad culmen sanctitatis, gloriæ et felicitatis æternæ pervenire velit. Æterna enim Dei lege sancitum est: *Omnes qui volunt pie vivere in Christo Jesu, persecutionem patientur*, 2. Timoth. 3. 12. Sic S. Athanasius per 46. annos persecutiones assiduas ab Arianis passus, vagus et erro totum quasi orbem fugiendo obivit; sed sua heroica virtute de omnibus victor triumphavit. Si ergo ob fidem, pietatem, virtutem, pateris; cogita te esse Davidem et cum eo animos non demitte, sed attolle, sciens tuum Saulem, tuum persecutorem tibi fabricare coronam gloriæ et diadema regni æterni. Si innocentia es Abel, necesse est ut eam probet et exerceat invidus Cain. Si simplicitate es Jacob, oportet ut hirsutus Esau te stimulet. Si castitate es Joseph, oportet ut impudica hera te tentet. Si mansuetudine et generositate es Moses, convenit ut tuus te Pharao exagitet, attollat, perficiat. Audi S. Joan. Apoc. 7. 14. Martyrum sub Antichristo agones et coronas describentem: *Hi sunt qui venerunt de tribulatione magna et laverunt stolas suas, et dealbaverunt eas in sanguine Agni: ideo sunt ante thronum Dei, et serviunt ei die ac nocte in templo ejus, et qui sedet in throno, habitabit super illos*, etc.

Denique vide hic quantum malum sit invidia, quæ Saulem assidue torsit, et in tot cædes et scelera adegit, ut tandem ipse sibi mortem conscisceret. Audi S. Cyprianum Saulis et cujuslibet invidi noxas et damna recensentem serm. de Zelo et livore: *Ambitionem zelus excitat, dum cernit quis alium in honoribus auctiorem, zelo excæcante sensus nostros, atque in ditionem suam mentis arcana redigente. Dei timor spernitur, magisterium Christi negligitur, judicii dies non providetur. Inflatur superbia, exacerbatur sævitia, perfidia prævaricatur, impotientia concutitur, furit discordia, ira fervescit, nec se jam potest cohibere vel regere, qui factus est potestatis alienæ. Hinc Dominicæ pacis vinculum rumpitur, hinc charitas fraterna violatur, hinc adulteratur veritas, unitas scinditur, ad hæreses atque ad schismata prosilitur*. Et paucis interjectis invidiam graphice depingens: *Qualis*, inquit, *est animæ tinea, quæ cogitationum tabes, pectoris quanta rubigo, zelare in altero vel virtutem, ejus, vel felicitatem, id est, odisse in eo, vel merita propria, vel beneficia divina; in malum proprium bona aliena convertere, illustrium prosperitate torqueri, aliorum gloriam facere suam pœnam, velut quosdam pectori suo admovere carnifices, cogitationibus et sensibus adhibere tortores, qui se intestinis cruciatibus lacerent, qui cordis secreta malevolentiæ ungulis pulsent, non cibus talibus lætus, non potus potest esse jucundus, suspiratur semper et ingemiscitur et doletur*.

15. NUM HODIE CŒPI PRO EO CONSULERE DEUM?] quasi dicat: Jam ante sæpe pro eo, tuo consensu et jussu consului Dominum, cum scilicet David educturus esset tuas copias in prælium, an id futurum esset felici successu, an adverso? non ergo jam primum pro Davide nunc tibi suspecto et exoso, uti ex verbis tuis colligo, cœpi consulere Dominum, q. d. Nesciebam te iram et odium gerere contra Davidem paulo ante tibi adeo amicum et fidelem: quare noli ad culpam et pœnam mihi meæque domui imputare, quod panes et gladium ei dederim: non enim illa dedi ipsi, nisi ut iis ad tuum servitium (quod ipse se exsequi asserebat) uteretur. Nam de tua in eum

offensa hucusque nil omnino scivi nec parvum, nec magnum.

16. Dixitque rex: Morte morieris Achimelech tu et omnis domus patris tui.] Vide hic summam crudelitatem, impietatem et barbariem Saulis in insontem Pontificem et Sacerdotes; imo in omnes cives Nobe, quos innoxios trucidari jussit cum omnibus parvulis, fœminis et armentis v. 19. Hæc, inquit Theodor. qu. 53. et Cedrenus, Saulis cædes fuit omnibus aliis ejus peccatis magis impia. Unde et Josephus lib. 6. c. ult. inter Saulis mortis causas hanc etiam reponit, et copiose Auth. Trad. apud S. Hieron. lib. 2. Reg. c. 1.

Quare Saul fuit hic typus et præcursor Herodis occidentis parvulos in Bethlehem propter Christum. Hic expletum fuit oraculum Dei contra Heli editum, cap. 2. v. 33. Omnes enim hi Sacerdotes erant posteri vel cognati Heli.

17. Et ait rex emissariis,] id est, cursoribus, qui quasi satellites Saulis Achimelech et Sacerdotes ex Nobe ad Saulem in Gabaa evocarant et adduxerant.

Nam manus eorum cum David est,] q. d. Fovent juvantque Davidem meum hostem et regni æmulum.

Noluerunt autem servi.] Laudandi sunt hi servi, quod Sauli obedire, et manus suas sanguine Sacerdotum fœdare noluerint. Ita Theod. S. Chrysost. tamen in Psal. 134. reprehendit eos quod positive et efficaciter non egerint causam Sacerdotum apud Saulem, ut eorum cædem impedirent; sicut c. 14. intercesserant pro Jonatha, ejusque necem discusserant. Sed alia erat causa Jonathæ filii Saulis, alia Sacerdotum, quos quasi Davidi faventes certo mactare decreverat Saul.

18. Conversusque Doeg (*Doeg* Hebr. idem est quod, *sollicitans*: scilicet Saulem ad necem Davidis et Sacerdotum) Idumæus irruit in Sacerdotes, et trucidavit in die illa octoginta quinque (ita Hebr. Chald. Roman. Septuag. Complut. Minus recte ergo Septuag. Vaticani numerant 305. Theodor. vero pejus numerat 350.) viros vestitos Ephod lineo,] id est, Sacerdotes et Levitas; hi enim gestabant *Ephod linneum*, cum Pontifex gestaret Ephod gemmeum et polymitum.

Ecce Doeg accusator et calumniator Davidis et Achimelech in scelere profecit, fitque ejus et Sacerdotum sacrilegus carnifex, ut crimen quod cœpit perficiat. Ita scelestus ex uno crimine in aliud, ex minori ad majus proiabitur. Porro Angelomus in lib. 2. cap. 21. tradit duos Saulis filios parvulos Armoni et Miphiboseth et Respha concubina, cum Doego manus illis attulisse, ideoque etiam propterea a Gabaonitis crucifixos.

Quocirca Philo Biblicus asserit Doeg hoc triste a Deo accepisse oraculum: *Ad Doeg Syrum hæc dicit Dominus: Ecce dies veniunt cito, et ascendet vermis igneus in linguam ejus, et tabescere faciet eum, et erit habitatio ejus cum Cain in igne inextinguibili semper* Verius est Davidem tunc composuisse Ps. 51. *Quid gloriaris in malitia, qui potens es in iniquitate? tota die injustitiam cogitavit lingua tua, etc. Propterea Deus destruet te in finem.* Titulus enim illius Psalmi est hic: *In finem intellectus David, cum venit Doeg Idumæus, et nuntiavit Sauli: Venit David in domum Achimelech.*

Hinc Doeg, ait Eucherius et Angelomus, fuit typus et præcursor tum Judæ proditoris, tum Antichristi, qui Sacerdotes Christi maxime persequetur, eosque martyrio afficiet.

Trucidavit in die illa octoginta quinque viros.] Asserunt vel potius fabulantur Rabbini, et ex iis Philo Biblicus, hos sacerdotes et Levitas posteros vel cognatos Heli Pontificis scelera filiorum Heli imitatos esse, ac sacrificia violasse, ideoque neci huic a Deo destinatos.

Verius est Heli ejusque filios sceleratus in hisce suis nepotibus innoxiis fuisse punitos, hicque impletum esse illud oraculum Dei contra eos, c. 2. 33. *Pars magna domus tuæ morietur, cum ad virilem ætatem venerit.* Nam hi Sacerdotes et Levitæ a Saule per Doeg interfecti, videntur evasisse martyres; quia occisi sunt pro virtute misericordiæ et charitatis, quam exhibuerant sancto, sed misero, profugo et famelico Davidi, dando ei panes. Sicut enim qui pro castitate occiditur fit martyr; sic et qui pro charitate aliaque virtute trucidatur, martyr est. Unde sanctus Bachiarius tome 1. Bibliotb. SS. Patrum, Sacerdotes hos pro innocenti Davide occisos in martyrum Catalogum refert, et Beda in Allegoriis non tantum Sacerdotes, sed et omnes cives Nobe ob Davidem trucidatos inter martyres collocat: *Nobe civitas*, inquit, *propter susceptum Davidem cum suis omnibus martyrium passa est.*

19. Nobe autem civitatem Sacerdotum percussit (id est, percuti et occidi jussit, scilicet impius Saul in odium Davidis) in ore (in acie) gladii viros et mulieres, et parvulos et lactentes, bovemque et asinum et ovem.] Statuit ergo eam in *cherem, sive anathema*, quia eam plane exitio excidioque addixit: et rabie et furore in Davidem, quo eum exagitabat spiritus malus, sive diabolus a quo possidebatur et regebatur.

20. Evadens autem unus filius Achimelech, etc., cujus nomen Abiathar, fugit ad David.] Hic *Abiathar* patri Achimelech successit in Pontificatu, quo functus est toto tempore Davidis: sed eo privatus a Salomone, eo quod contra ipsum favisset Adoniæ regnum invadenti: ideoque Salomon Pontificatum ab Abiathar, qui erat de familia et posteris Heli et Ithamar, transtulit et reduxit ad Sadoc, qui erat ex posteris Eleazar. 3. Reg. 2.

22. Ego sum reus omnium animarum patris tui,] quasi dicat: Ego non causa, sed occasio (ita Chald. Hebr et Septuag.) fui mortis filiorum et cognatorum patris tui; cum scilicet anima, id est vita singulis a Saule sit adempta. Occasio, inquam, sed involuntaria et contra meam intentionem, ideoque sine mea culpa: nam cavi eis eorumque vitæ quantum potui, simulando coram eis me non profugum, sed a Saule missum: unde licet scirem Doeg id Sauli renuntiaturum, tamen probabiliter credebam vel sperabam Saulem Sacerdotibus innoxiis non irasciturum, aut certe tam crudele facinus cædis Sacerdotum non attentaturum. Reus ergo fuit David non formaliter, sed materialiter: quia materiam et occasionem dedit Sauli occidendi eos, sed præter, imo contra mentem suam, necessitate famis adactus. Mortis enim eorum causa propria et directa fuit improbitas Saulis.

CAPUT VIGESIMUM TERTIUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

David liberat Ceilam a Philisthæis. Saul id audiens destinat eum ibidem cingere et capere. Quare David, v. 12. consulens Dominum, audit se a Ceilanis tradendum Sauli: quocirca fugit ipse in montem Ziph, ubi eum visitat et confortat Jonathas. Mox, v. 19. Ziphæi indicant Sauli Davidem apud se latere; sequitur ergo eos Saul cum copiis, cingitque Davidem; cumque jam eum capturus esset, nuntius occurrit dicens, Philisthæos invasisse Judæam; unde Saul ut eis resistat, Davidem persequi desinit.

1 Et annuntiaverunt David, dicentes: Ecce Philisthiim oppugnant Ceilam et diripiunt areas. 2. Consuluit ergo David Dominum, dicens: Num vadam, et percutiam Philisthæos istos? Et ait Dominus ad David: Vade, et percuties Philisthæos, et Ceilam salvabis. 3. Et dixerunt viri, qui erant cum David, ad eum: Ecce nos hic in Judæa consistentes timemus; quanto magis si ierimus in Ceilam adversum agmina Philisthinorum? 4. Rursum ergo David consuluit Dominum. Qui respondens, ait ei: Surge et vade in Ceilam; ego enim tradam Philisthæos in manu tua. 5. Abiit ergo David, et viri ejus in Ceilam, et pugnavit adversum Philisthæos, et abegit jumenta eorum et percussit eos plaga magna; et salvavit David habitatores Ceilæ. 6. Porro eo tempore, quo fugiebat Abiathar filius Achimelech ad David in Ceilam, Ephod secum habens descenderat. 7. Nuntiatum est autem Sauli, quod venisset David in Ceilam, et ait Saul: Tradidit eum Deus in manus meas, conclususque est introgressus urbem in qua portæ et seræ sunt. 8. Et præcepit Saul omni populo, ut ad pugnam descenderet in Ceilam; et obsideret David, et viros ejus. 9. Quod cum David rescisset, quia præpararet ei Saul clam malum, dixit ad Abiathar sacerdotem: Applica Ephod. 10. Et ait David: Domine Deus Israel, audivit famam servus tuus, quod disponat Saul venire in Ceilam, ut evertat urbem propter me. 11. Si tradent me viri Ceilæ in manus ejus, et si descendet Saul, sicut audivit servus tuus? Domine Deus Israel, indica servo tuo. Et ait Dominus: Descendet. 12. Dixitque David: Si tradent me viri Ceilæ, et viros qui sunt mecum in manus Saul? Et dixit Dominus: Tradent. 13. Surrexit ergo David et viri ejus quasi sexcenti, et egressi de Ceila, huc atque illuc vagabantur incerti; nuntiatumque est Sauli quod fugisset David de Ceila, et salvatus esset; quam ob rem dissimulavit exire. 14. Morabatur autem David in deserto in locis firmissimis, mansitque in monte solitudinis Ziph, in monte opaco; quærebat eum tamen Saul cunctis diebus: et non tradidit eum Deus in manibus ejus. 15. Et vidit David quod egressus esset Saul, ut quæreret animam ejus. Porro David erat in deserto Ziph in silva. 16. Et surrexit Jonathas filius Saul, et abiit ad David in silvam, et confortavit manus ejus in Deo; dixitque ei: 17. Ne timeas, neque enim inveniet te manus Saul patris mei, et tu regnabis super Israel, et ego ero tibi secundus, sed et Saul pater meus scit hoc. 18. Percussit ergo uterque fœdus coram Domino, mansitque David in silva; Jonathas autem reversus est in domum suam. 19. Ascenderunt autem Ziphæi ad Saul in Gabaa, dicentes: Nonne ecce David latitat apud nos in locis tutissimis silvæ, in colle Hachila, quæ est ad dexteram deserti? 20. Nunc ergo, sicut desideravit anima tua ut descenderes, descende; nostrum autem erit ut tradamus eum in manus regis. 21. Dixitque Saul: Benedicti vos a Domino, quia doluistis vicem meam. 22. Abite ergo, oro, et diligentius præparate, et curiosius agite, et considerate locum ubi sit pes ejus, vel quis viderit eum ibi; recogitat enim de me quod callide insidier ei. 23. Considerate et videte omnia latibula ejus, in quibus absconditur; et revertimini ad me ad rem certam, ut vadam vobiscum: quod si etiam in terram se abstruserit, perscrutabor eum in cunctis millibus Juda. 24. At illi surgentes abierunt in Ziph ante Saul; David autem et viri ejus erant in deserto Maon, in campestribus, ad dexteram Jesimon. 25. Ivit ergo Saul et socii ejus ad quærendum eum, et nuntiatum est David, statimque descendit ad petram, et versabatur in deserto Maon: quod

cum audissel Saul, persecutus est David in deserto Maon. 26. Et ibat Saul ad latus montis ex parte una; David autem et viri ejus erant in latere montis ex parte altera: porro David desperabat se posse evadere a facie Saul; itaque Saul et viri ejus in modum coronæ cingebant David et viros ejus ut caperent eos. 27. Et nuntius venit ad Saul, dicens: Festina, et veni, quoniam infuderunt se Philisthiim super terram. 28. Reversus est ergo Saul desistens persequi David, et perrexit in occursum Philisthinorum, propter hoc vocaverunt locum illum, Petram dividentem.

1. Philisthiim oppugnant Ceilam.] *Ceilam*, ait S. Hieron. Eusebius et Adrichom. in locis Hebr. *Civitas est in tribu Juda, quondam sedes David; et nunc villula Ceila ad Orientalem plagam Eleutheropolios pergentibus Hebron, quasi octavo milliario: in qua. sepulcrum Habacuc prophetæ demonstratur.*

Et diripiunt areas.] Vatabl. *Horrea* id est, diripiunt messem et frumenta in areis et horreis reposita.

2. Consuluit ergo David Dominum,] per Abiathar Pontificem ad se profugum, ut patet versu 6.

5. Et salvavit David habitatores Ceilæ,] quasi contribules et cives suos; erant enim utrique ex tribu Juda. Meruit ergo hic David coronam civicam liberando cives suos a Philisthæis, ideoque paulo post mortuo Saule David e tribu Juda evectus est ad regnum, 2. Reg. 2.

6. Ephod secum habens,] q. d. Abiathar fugiens Saulem venit ad Davidem portans vestem Pontificiam, in qua erat *Ephod* cum Urim et Tummim, ut patre Achimelech jam occiso a Saule, ejus loco in Pontificatum succederet, ac Deum pro Davide per Ephod consuleret.

9. Dixit (David) ad Abiathar sacerdotem: Applica Ephod,] id est, explica et indue te Ephod, ut per ejus Urim et Tummim consulas Dominum quid in tanto periculo et tam arcta Saulis persecutione mihi facto sit opus. Hinc *Abiathar* Hebr. idem est quod, *pater explorationis vel contemplationis;* quia ipse orando consuluit Dominum, ejusque voluntatem et consilium exploravit pro Davidis salute. Vide hic pietatem Davidis erga Deum, utpote qui in arctis confugit ad Deum: item erga cives suos Ceilanos, utpote eos liberans a Philisthæis; adhuc erga Saulem, utpote fugiens ejus furorem quasi subditus, nec ei resistens, sed ei parcens, cum eum haberet in manibus cap. 24. 5. Quocirca recte Davidi in virtutibus omnibus consummato hoc tribuas elogium, quod nuper Stephano Battoreo insigni Poloniæ regni assignavit Bonifacius Vannotius in Miscellaneis Epist.

In templo fuit plus quam Sacerdos.
In republica plus quam Rex.
In sententia dicenda, plus quam Senator.
In judicio, plus quam Jurisconsultus.
In exercitu, plus quam Imperator.
In acie, plus quam Miles.
In adversis perferendis injuriisque condonandis, plus quam vir.
In publica libertate tuenda, plus quam civis.
In amicitia colenda, plus quam amicus.
In convictu, plus quam familiaris.
In venatione ferisque domandis, plus quam leo.
In tota reliquo vita, plus quam Philosophus.

12. Si tradent me viri Ceilæ, etc. in manus Saul? et dixit Dominus: Tradent,] certo et infallibiliter. Talis enim est Dei scientia et præscientia, cum hominum sit incerta et fallibilis; ideoque reipsa sæpe fallat. Hinc colligunt Suarez, Vasquez, Molina, et alii insignes Theologi Deum cognoscere futura contingentia non tantum absoluta, sed etiam conditionata, v. g. quid ego facturus essem, si forem Jerosolymis, Alexandriæ, Antiochiæ, etc, positis talibus et talibus circumstantiis et conditionibus, etiamsi illæ nusquam ponendæ sint reipsa. Sic enim hic præscivit et prædixit Deus quod Ceilani tradituri essent Davidem, licet contribulem et liberatorem suum, Sauli ex metu ne ab eo occiderentur, uti occisi fuerant cives Nobe: etsi de facto eum non tradiderint, quia David audiens a Deo se ab eis tradendum, traditionem prævenit et aufugit. Vide dicta Jerem. 38. versu 17. et Matth. 11. 12.

15. Porro David erat in deserto Ziph in silva,] *Ziph* erat civitas in tribu Juda, sita in monte nemoroso et opaco, dumis et arboribus infructuosis consito; juxta urbem erat ergo *desertum Ziph* nemorosum, saltuosum, foris et ibicibus pervium, antris et speluncis plenum, et plurimum cavernosum, in quibus David vagabundus et fugitivus a facie Saul latitavit, seseque abscondit. Ita Brocar. Bredenb. et Adrichomius.

16. Et surrexit Jonathas filius Saul, et abiit ad David in silvam, et confortavit manus ejus in Deo.] Chaldæus: *in dicto Domini*, quia scilicet Deus dixerat et prædixerat Davidem successurum Sauli in regno, cum eum per Samuelem unxit in regem, quasi dicat: Jonathas jussit Davidem esse bono fortique animo, eo quod Deum haberet tutorem, contra quem Saul nihil poterat. *Manus* ergo hic significant robur et fortitudinem tum animi, tum corporis; hæc enim manibus exeritur et ostenditur.

19. Ascenderunt autem Ziphæi ad Saul,] nuntiantes ei Davidem apud se latere, seque illum in manus ejus tradituros. Vide hic ut omnes Judæi persequantur Davidem, æque ac persecuti sunt Christum ejus antitypum. Unde tunc David, ad Deum unicum desolatorum asylum confugiens, composuit Psalm. 53. *Deus, in nomine tuo salvum me fac,* etc: *Quoniam alieni insurrexerunt adversum me, et fortes quæsierunt animam meam.* Id ita esse patet ex titulo Psalmi qui sic habet: *In carminibus intellectus David cum venissent Ziphæi, et dixissent ad Saul: Nonne David absconditus est apud nos?*

23. Revertimini ad me ad rem certam,] re certo comperta, quam mihi nuntiare possitis, ubi scilicet lateat David, et quomodo a me capi possit: ne incertus vager, et copias frustra educam magno sumptuum impendio, et famæ meæ dispendio.

25. Saul persecutus est David in deserto Maon,] *Maon*, ut ait S. Hier. in locis Hebr. et ex eo Adrich.

erat civitas in tribu Juda, sita in campestribus ad dexteram Jesimon, contra solis ortum Daromæ: juxta urbem, desertum erat nemorosum et cavernis plenum, in quo delituit David: confine est deserto Carmeli, et deserto Pharan. Quare minus recte nonnulli putant Maon fuisse in Arabia, et Davidem relicta Judæa ob Saulis metum fugisse ad Arabes, idque significare Psalm. 119. vers 3. cum ait: *Heu mihi quia incolatus meus prolongatus est, habitavi cum habitantibus Cedar*, id est cum Cedarenis sive Agarenis, hoc est, Arabibus.

26. David desperabat se posse evadere a facie Saul,] sua virtute et sapientia; sperabat tamen se Dei ope evasurum. Sciebat enim se a Deo unctum in regem, ut Sauli in regno succederet.

27. Et nuntius venit ad Saul dicens: Festina et veni, quoniam infuderunt se Philisthiim super terram,] Vide hic quam opportune Deus in arctis, suis fidelibus opituletur et e periculis liberet, quod vulgo dicitur: *Deus ex machina*. Unde Philo missus a Judæis ad Cajum Imp. ne Judæos cogeret se adorare ut Deum, cum a Caio sperneretur, conversus ad suos dixit: *Confidite, socii; nam tunc vicinum est Dei auxilium, cum deest humanum*, itaque factum; nam paulo post Cajus interiit, ita refert ipse in Legat. ad Cajum. Ecce tibi hic David undique cinctus a Saule, et jamjam ab eo capiendus, a Deo liberatur miro modo, nimirum immittendo Sauli nuntium et cogitationem de Philisthinis arcendis, itaque eum a Davide divertendo, et ad Philisthinos persequendos convertendo. Fecit ergo Deus, perinde ac faciunt Hispani in agitatione tauri: dum enim taurus aliquem furibundus insequitur ut eum laniet, illico a tergo alius taurum stimulo pungit, cogitque taurum retrorsum converti. Ita fecit hic Deus Sauli, qui quasi taurus furebat in Davidem. Audi sanctum Chrysost. hom. 46. in Genes. *Maxima securitas et inexpugnabilis murus est gratia Dei. Videamus quomodo David de loco in locum transiens, et quasi erraticus vagans, manu superna munitus fuerit; Saul autem cum esset in mediis civitatibus, et tantum secum duceret exercitum: et satellites habens et armigeros, quotidie timebat et tremebat inimicorum insidias*. 1. Reg. 18. v. 12. et 29. *Et ille quidem, qui solus erat, non indigebat humano præsidio; hic vero coronatus et purpura indutus, illius auxilio indigebat: et regi opus erat pastoris opera; et diademate redimito, privati adjumentum.*

CAPUT VIGESIMUM QUARTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

David fugit in desertum Engaddi: insequitur eum Saul; cumque in spelunca purgaret ventrem, David in ea latens oram chlamydis ejus abscindit. Mox, v. 9. eam Sauli ostentans, cum illo expostulat quod se innoxium injuste persequatur: si enim ei nocere voluisset, in spelunca eum occidisset. Quare, v. 17. Saul compunctus et flens: Justior, inquit, tu es, quam ego; asseritque ipsum post se regnaturum: quare ab eo juramentum exigit, quod non delebit suam stirpem, itaque eum liberum dimittit.

1 Ascendit ergo David inde, et habitavit in locis tutissimis Engaddi. 2. Cumque reversus esset
Saul, postquam persecutus est Philisthæos, nuntiaverunt ei, dicentes: Ecce David in deserto
est Engaddi. 3. Assumens ergo Saul tria millia electorum virorum ex omni Israel, perrexit
ad investigandum David et viros ejus, etiam super abruptissimas petras, quæ solis ibicibus perviæ
sunt. 4. Et venit ad caulas ovium quæ se offerebant vianti; eratque ibi spelunca quam ingressus est
Saul, ut purgaret ventrem; porro David et viri ejus in interiore parte speluncæ latebant. 5. Et di-
xerunt servi David ad eum: Ecce dies de qua locutus est Dominus ad te: ego tradam tibi inimi-
cum tuum, ut facias ei sicut placuerit in oculis tuis. Surrexit ergo David, et præcidit oram chla-
mydis Saul silenter. 6. Post hæc percussit cor suum David, eo quod abscidisset oram chlamydis Saul
7. Dixitque ad viros suos: Propitius sit mihi Dominus, ne faciam hanc rem domino meo, Christo
Domini, ut mittam manum meam in eum, quia christus Domini est. 8. Et confregit David viros suos
sermonibus, et non permisit eos, ut consurgerent in Saul; porro Saul exurgens de spelunca, per-
gebat cœpto itinere. 9. Surrexit autem et David post eum; et egressus de spelunca, clamavit post
tergum Saul, dicens: Domine mi rex. Et respexit Saul post se; et inclinans se David pronus in ter-
ram, adoravit. 10. dixitque ad Saul: Quare audis verba hominum loquentium: David quærit malum
adversum te? 11. Ecce hodie viderunt oculi tui quod tradiderit te Dominus in manu mea in speluu-

ca: et cogilavi ut occiderem te, sed pepercit tibi oculus meus; dixi enim: Non extendam manum meam in dominum meum, quia christus Domini est. 12. Quin potius, pater mi, vide et cognosce oram chlamydis tuæ in manu mea; quoniam cum præscinderem summitatem chlamydis tuæ, nolui extendere manum meam in te: animadverte, et vide, quoniam non est in manu mea malum, neque iniquitas, neque peccavi in te; tu autem insidiaris animæ meæ, ut auferas eam. 13. Judicet Dominus inter me et te, et ulciscatur me Dominus ex te; manus autem mea non sit in te. 14. Sicut et in proverbio antiquo dicitur: AB IMPIIS egredietur impietas; manus ergo mea non sit in te. 15. Quem persequeris, rex Israel? quem persequeris? canem mortuum persequeris, et pulicem unum: 16. Sit Dominus judex, et judicet inter me et te; et videat et judicet causam meam, et eruat me de manu tua. 17. Cum autem complesset David loquens sermones hujuscemodi ad Saul, dixit Saul: Numquid vox hæc tua est, fili David? Et levavit Saul vocem suam, et flevit; 18. dixitque ad David: Justior tu es quam ego; tu enim tribuisti mihi bona; ego autem reddidi tibi mala. 19. Et tu indicasti hodie quæ feceris mihi bona, quomodo tradiderit me Dominus in manum tuam, et non occideris me. 20. Quis enim, cum invenerit inimicum suum, dimittet eum in via bona? Sed Dominus reddat tibi vicissitudinem hanc, pro eo quod hodie operatus es in me. 21. Et nunc quia scio quod certissime regnaturus sis, et habiturus in manu tua regnum Israel; 22. jura mihi in Domino, ne deleas semen meum post me, neque auferas nomen meum de domo patris mei. 23. Et juravit David Sauli. Abiit ergo Saul in domum suam; et David et viri ejus ascenderunt ad tutiora loca.

3. SUPER ABRUPTISSIMAS PETRAS QUÆ SOLIS IBICIBUS PERVIÆ SUNT.] *Ibex* est species caprarum sylvestrium: quæ in rupes præruptas sufugit: unde tales venando insectans Maximilianus primus imperator, in rupes invias deductus, cum descendere nequiret, ductu Angeli, ut creditur, descensum reperit: ideoque crucem eo loci in perenne monumentum erigi jussit. Exstat hæc crux juxta OEnipontum, ubi, cum Romam pergerem, illa mihi ostensa fuit. Audi Plinium lib. 8. c. 53. *Capræ in plurimas species transfigurantur. Sunt capræ, sunt rupicapræ, sunt ibices pernicitatis mirandæ, quamquam onerato capite, vastis cornibus, gladiorumque vaginis, in hæc se librant, ut tormento aliquo rotati, in petras potissimum e monte aliquo in alium transilire quærentes, atque recussu pernicius quo libuerit exultant.*

4. ET VENIT AD CAULAS OVIUM QUÆ SE OFFEREBANT VIANTI,] Id est, viam facienti, itineranti, per viam eunti. Unde Hebr. Chald. et Septuag. habent: *quæ erant in via.*

PORRO DAVID ET VIRI EJUS IN INTERIORE PARTE SPELUNCÆ LATEBANT:] *Clamabo,* inquit David, *ad Deum altissimum, Deum, qui benefecit mihi.* Psalm. 56. v. 3. Chaldæus transfert: *Ad Deum qui accersivit araneam, ut conficeret in ore speluncæ telam propter me;* quasi sic interpretatur, ut David fugiens Saulem, in speluncam se abdiderit, cujus aditum subitis aranearum telis ita Deus pertexuerit, ut Saul nullum ibi latibulum suspicatus, irritus præterierit. Quemadmodum et aliquando in lege gratiæ martyrem Felicem in angusto loco latitantem aranearum tela divinitus expansa ab insequentibus hostibus occultavit:

Et aerio cessit vis ferrea filo.

Ait S. Paulinus Natali 5. S. Felicis, qui et apposite concludit:

Sic ubi Christus adest nobis, et aranea muro est:
At cui Christus abest, et murus aranea fiet.

Verum hujus telæ araneæ speluncam Davidis obtegentis fides sit penes Chaldæum. Nam huic telæ Rabbini sua attexunt commenta de musca et insano, quæ refert, et ut fabulosa confutat Abulensis. quæst. 6.

5. ECCE DIES DE QUA LOCUTUS EST DOMINUS AD TE: EGO TRADAM TIBI INIMICUM TUUM.] Ubi et quando ei locutus sit Deus, Scriptura nusquam exprimit. Nonnulli censent Deum id dixisse Davidi per Gad prophetam, alii per Nathan, alii per Samuelem, alii ipsimet Davidi id a Deo revelatum ob ejus patientiam arbitrantur, ut ipse animaretur ad majora certamina. Abulens. censet per Nathan id dictum; Serarius per Gad, Sanchez per Samuelem.

SURREXIT ERGO DAVID ET PRÆCIDIT ORAM CHLAMYDIS SAUL SILENTER.] Abulensis putat a Deo levitatem inditam Davidi, at surditatem Sauli, ne audiret et Davidem incedentem et scindentem. Addit Abulensis Davidem surrexisse et ivisse ad Saulem eo animo, ut eum occideret, non autem ut oram chlamydis ejus dumtaxat præcideret: sed in hac præcisione Deum illi cor immutasse, ut de voluntate hac, licet non plane deliberata, doleret et pœniteret, et hoc significari illis verbis: *Percussit cor suum David.* Verum Scrip. ibidem statim addit, *eo quod abscidisset oram chlamydis ejus.* De hac ergo abscissione pœnituit David, non autem de voluntate occidendi Saulem, quam absolute numquam habuit. Nam semper eam detestatus est, imo capite vigesimo sexto, versu decimo et undecimo, jurat David se numquam manum extensurum contra Saulem per omnem ejus vitam. Quare hic fuit ordo rei gestæ: Cum socii Davidem incitarent ut Saulem quem in manu habebat occideret, ille sensit quidem primos motus et inclinationem appetitus irascibilis ad eum occidendum; sed appetitu rationali et voluntate deliberata in eos non consensit. Surrexit ergo et ivit ad Saulem, non ea mente determinata ut eum occideret, vel ut oram chlamydis abscinderet, sed anceps animi in itinere deliberaturus et capturus consilium quid

facturus esset, cum ad Saulem venisset; quo cum venit videns oram chlamydis. eam quasi rem levem et primo obviam abscidit. Illico vero ejus conscientia ipsum remordet, quod oram hanc chlamydis regis sui abscidisset, quare mentis oculos Deo illustrante aperiens, vidensque quam turpe foret regem occidere, firmiter proposuit nec eum occidere, nec in alio quopiam lædere; unde sociis volentibus Saulem occidere fortiter restitit, eosque omnino a cæde et vulnere cohibuit. Hinc, versu 11. ait se cogitasse quidem eum occidere, non autem statuisse, vel decrevisse: τὸ enim *cogitavi* significat simplicem cogitationem et inclinationem appetitus sensitivi, qualem nobis suggerit tentatio iræ et vindictæ, ante ejus examen et deliberatum consensum.

6. POST HÆC PERCUSSIT COR SUUM DAVID, EO QUOD ABSCIDISSET ORAM CHLAMYDIS SAUL,] quasi dicat: Conscientia Davidem remordit, quod ausus fuisset regis et Domini sui Saulis vestem conscindere, itaque majestatem regiam temerare. *Cor* enim hic est idem quod conscientia. Unde *cor* est nominativi casus; *David* vero est accusativi, quasi dicat: *Cor suum*, id est, cor ejus, scilicet Davidis *percussit* ipsum *Davidem;* id est, conscientia pupugit Davidem. Id ita esse patet ex Heb. et Septuag. *Bonarum enim mentium,* ait S. Bernardus, *est agnoscere culpam, ubi culpa non est;* absciderat enim David oram chlamydis, non ut Saulem occideret, sed ut benevolentiam suam erga eum demonstraret, qua eum habens in manu sua, ei pepercerat; itaque frangeret pertinax odium Saulis, eumque sibi placatum devinciret, uti de facto fecit. Fabulantur ergo Rabbini, dum ajunt Davidem peccasse abscindendo oram chlamydis Saulis; unde in pœnam ei datum fuisse, ut cum senuisset non posset vestibus calefieri. Mitius Abulensis censet Davidem hic pœnitere de voluntate occidendi Saulem, quæ illi obrepserat, ut audiemus versu 11. Minus tamen recte; causa enim percussionis subditur, dum dicitur: *Eo quod abscidisset oram chlamydis Saul.*

Allegor Eucherius: *David*, inquit, *abscindens oram chlamydis Saulis significat Christum Judæos non occidisse, sed eis gloriam regni abstulisse; chlamydis enim abscissio regni est amputatio.*

Tropol. S. Greg. 3. part. Pastor. Admon. 5. *Quid*, ait, *per Saul nisi mali rectores, quid per David, nisi boni subditi designantur? Sauli igitur ventrem purgare, est pravos præpositos conceptam in corde malitiam, usque ad opera miseri odoris extendere, et cogitata apud se noxia factis exterioribus exsequendo monstrare. Quem tamen David ferire metuit, quia piæ subditorum mentes ab omni se peste obtrectationis abstinentes, præpositorum vitam nullo linguæ gladio percutiunt, etiam cum de imperfectione reprehendunt. Qui et si quando pro infirmitate sese abstinere vix possunt, ut extrema quædam atque exteriora præpositorum mala, sed tamen humiliter loquantur quasi oram chlamydis silenter incidunt: quia videlicet dum prælatæ dignitati saltem innoxie et latenter derogant, quasi regis superpositi vestem secant, sed tamen ad semetipsos redeunt, seque vehementissime vel de tenuissima verbi laceratione reprehendunt.* Sic et Eucherius et Angelomus.

7. PROPITIUS SIT MIHI DOMINUS, NE FACIAM HANC REM.] Vide hic et mirare clementiam et reverentiam Davidis erga Saulem regem quem, licet infensissimum persecutorem habens in manibus, lædere non vult. Unde gloriosior fuit hæc Davidis de Saule victoria, illa quam retulit de Golia. Audi S. Chrysost. homil. 2. de Davide et Saule: *Saul egressus est e spelunca, egressus est autem post illum et David, liberis oculis cælum intuens, ac tunc temporis magis exultans, quam cum Goliath dejecisset, ac barbari caput amputasset. Siquidem hæc illa munificentior erat victoria, hæc magnificentiora spolia, hæc præda illustrior, hoc gloriosius trophæum.* Cujus rei rationem reddit quod illa victoria armis constiterit, hæc virtutibus; et concludit: *Itaque rediit non Barbari illius caput gestans, sed animi commotionem mortificatam, sed iram enervatam; neque hæc spolia reposuit Hierosolymæ, sed in cælo, inque superna illa civitate; nunc haudquaquam in choris obviam veniebant fœminæ, excipientes illum cum laudibus; sed angelicus populus e sublimi applaudebat, admirans ejus philosophiam et humanitatem.* Et paulo post: *Illustriorem tulit victoriam, servato Saule, quam si illum mactasset. Quod enim tanti pretii lucrifecisset præmium, occiso hoste, quantum nunc tulit illi parcendo?*

Porro τὸ *propitius sit mihi Dominus*, aliqui putant esse juramentum, et esse antiphrasin, quasi dicat: *propitius*, id est, adversus mihi sit Deus, omniaque mea disturbet, si manus in regem meum injecero. Planius alii explicant, q. d. Deus mihi sit propitius, ut sua gratia me coerceat, et prohibeat, ne tantum facinus in meum regem committam. Patet ex Hebræo qui habet: *Prohibitio sit mihi a Domino*, id est, ut Chald. *Absit a me per Dominum;* Pagnin. *Absit mihi a Domino;* Vatabl. *Prohibeat Dominus, ne id faciam*, non permittat, ut id designem.

8. ET CONFREGIT DAVID VIROS SUOS SERMONIBUS, ET NON PERMISIT UT EOS CONSURGERENT IN SAUL.] Nota τὸ *confregit*, significat socios Davidis plane animatos et resolutos fuisse ad occidendum Saulem; ita ut David vim eis adhibere debuerit, ut hos eorum animos infringeret. Hebr. enim שסע *seasa*, significat rumpere, findere, frangere, discerpere; unde Vatabl. vertit: *avulsit*. Hinc disce quam mitis fuerit David et pius in Saulem, ut pro ejus a quo assidue impugnabatur vita, tanta vi et virtute pugnaret; nimirum hoc signum erat animi placidi, excelsi et regii

Eleganter Seneca lib. 1. de Clementia cap. 5. *Magni*, ait, *animi est proprium, placidum esse, tranquillum, et injurias atque offensiones semper despicere. Muliebre est furere in ira. Ferarum vero, nec generosarum quidem præmordere et urgere projectos. Elephantes, leonesque transeunt quem impulerunt. Ignobilis bestiæ pertinacia est. Non decet regem sæva, nec inexorabilis ira; non multum enim supra eum eminet, cui se irascendo adæquat. At si dat vitam meritis amittere, facit quod nulli nisi rerum potienti licet; vita enim etiam superiori eripitur, numquam nisi inferiori datur; servare proprium excellentis fortunæ, quæ numquam magis suscipi debet, quam cum illi contingit idem posse quod Deo, cujus beneficio in lucem edimur, tam boni quam mali.*

Quæres, an David licite potuisset occidere Saulem? Respondet Abulensis q. 11. negative. Ratio ejus est prima, quia David ab hac cæde quasi turpi abhorruit; secunda, quia Saul erat rex, David subditus; cui non

licet regem licet sævum occidere; tertia quia David necdum erat rex, sed privata persona; nemini autem privato, licet privata auctoritate aliquem renm occidere; ad hoc enim requiritur auctoritas publica. Esto enim David a Samuele unctus esset in regem; id tamen erat ad hoc dumtaxat, ut regnaret post mortem Saulis non autem ipso vivo. Sic et Dionysius.

Alii censent licuisse Davidi Saulem occidere ex eo quod S. Thom. Franc. Victoria, Covarruvias, S. Antonin. Sylvester, Corduba, Navarrus et ex iis Lessius lib. 2. de justitia cap. 9. dub. 1. num. 45. docent invasum posse prævenire invadentem, etiamsi is nondum accedat, sed instructus sit ad invadendum, si aliter non possit mortem evadere, nisi eum præveniendo; talis autem erat hæc invasio quam assidue David sustinebat a Saule, ut naturaliter non posset mortem effugere, nisi eum præveniret. Ut ut est, dico non decuisse, tum quia non decebat Davidem privatum occidere regem Israelis; tum quia sciebat David se Deo esse curæ, ac Deum præstiturum promissum sibi regnum, ideoque se ab omnibus insidiis Saulis liberaturum: tum quia decebat eum perfectæ patientiæ et mansuetudinis dare exemplum, ut ea sibi conciliaret animos Hebræorum, itaque sibi pararet viam ad regnum; atque ut esset typus et præcursor Christi, qui noluit Pilato et Caiphæ resistere, sed ab eis permisit se occidi. Ex his patet responsio ad argumenta Abulensis.

9. Et inclinans se David pronus in terram adoravit,] Saulem, quasi dicat: David prosternendo se in terram, summam demissionem, honorem et reverentiam Sauli quasi regi exhibuit. Disce hic quomodo Prælatos et Superiores, licet impios et infensos, colere et revereri oporteat. Sic enim flectentur ad pietatem et æquitatem, uti hic flexus fuit Saul a Davide ut floret, et odium in amorem converteret. Quocirca David tunc dictavit Psalm. 56. in quo Deo gratias agit de sui liberatione, et hostium confusione. Unde ait vers. 4. *Misit de cælo et liberavit me; dedit in opprobrium conculcantes me.* Et versu septimo: *Foderunt ante faciem meam foveam, et inciderunt in eam. Exurge, gloria mea, exurge, psalterium et cithara.* Titulus enim hujus Psalmi est: *In finem cum fugeret David a facie Saul in speluncam.*

11. Ecce hodie viderunt oculi tui, quod tradiderit te Dominus in manu mea in spelunca: et cogitavi ut occiderem te,] id est, surrepsit, vel potius suggesta est mihi a sociis hæc cogitatio de te occidendo. Unde Chald. vertit: *Et dixerant alii ut occiderem te.* Nam David ipse voluntate deliberata constanter restitit huic cogitationi, et suggestioni sociorum, adeoque vim eis intulit, eosque confregit, ut dixi v. 8.

Dixi enim: Non extendam manum meam in Dominum meum, quia christus Domini est.] *Christus*, id est, unctus in regem a Deo per Samuelem. Duas causas affert David cur non læserit Saulem: prior, quod ipse sit *Dominus* suus; posterior, quod sit *Christus*, id est, unctus Domini, q. d. Mihi religio fuit tangere eum quem unctio Dei sibi sacravit. Recte S. August. lib. 2. contra Litteras Petiliani cap. 48. *David Saulem, propter sacrosanctam unctionem et honoravit vivum, et vindicavit occisum. Et quia vel panniculum ex ejus veste præscidit, percusso corde trepidavit.*

12. Tu autem insidiaris animæ meæ, ut auferas eam.] Singula verba Davidis magnam habent emphasim, ejusque clementiam et virtutem adaugent. Ostendit enim se sua beneficentia certare cum insidiis et maleficentia Saulis, tamque se in ipsum esse beneficum, quam ipse in se erat sævus et maleficus. S. Chrysost. præter homil. de Davide et Saule scripsit homiliam insignem, cujus titulus est: *Quod David magnificentius erexerit trophæum parcendo Sauli, quam occidendo Goliath;* ubi repetens illa quæ citavi versu 7. addit Davidem hic insignem plagam diabolo, qui non nisi cædes sitit et suscitat, inflixisse: *Ascendit*, inquit, *hoste vulneribus innumeris sauciato, ut qui licet servasset Saulem, tamen illum revera hostem diabolum multis plagis confixit. Egressus est ergo David e spelunca dexteram illam totius orbis pretio parem, simul cum capite coronatam gestans corona justitiæ et mansuetudinis*, etc.

Idem Chrysost. homilia proxime sequenti docet Davidem hic martyrii lauream non simplicem, sed multiplicem meruisse: *Illud*, inquit, *considera, quod ex insidiis Saulis tripla quadrupleque martyrii corona redimitus est. Etenim qui servavit hostem, eum, qui semel, atque iterum, imo frequenter lanceam in caput illius vibrarat, cum esset occidendi potestatem nactus, tamen pepercit. Idque cum sciret post eam præstitam clementiam fore, ut denuo ab illo impeteretur: perspicuum est quod millies coronam meruit animi proposito, millies autem interfectus propter Deum, plurima tulerit martyrii coronas: qui quemadmodum et Paulus ait: Quotidie mortuus est propter Deum. Cum enim posset hostem sibi insidiantem e medio tollere, propter Deum noluit: maluit quotidie periclitari, quam justa cæde a tot mortibus liberari.*

13. Judicet Dominus inter me et te.] Appellat David ad Dei judicium, quia humanum non habebat. Nam Saul, qui debebat esse judex, erat ejus hostis et persecutor. Facit hoc, ut acriter cum Saule expostulet, ostendens persecutionis summam injustitiam; utque eum terreat et a persequendo avertat, minando Dei judicium et vindictam. Sic S. Athanasius Constantino Imperatori ab Arianis seducto, jubentique ut iret in exilium, dixit: *Judicet Dominus inter me et te, o Imperator, quia calumniis inimicorum meorum credidisti.* Ita Socrates lib. 1. Histor. cap. 25. et Baron. tom. 3. pag. 426.

Et ulciscatur me Dominus ex te.] Videtur David commotior ex passione petere a Deo vindictam de Saule, sed ex primo animi impetu et actu indeliberato, ideoque leviter peccat, ait Abulensis. Nam deliberata noluit Dei vindictam de Saule; unde audita ejus morte, serio graviterque indoluit. Adde Davidem videri ultionem hanc petere ex recto justitiæ zelo, ut Deus tantum Saulis scelus castiget ad aliorum exemplum, ne pios persequi audeant, ut satisfiat scandalo, quod Israeli dederat Saul. Sic enim Moses Num. 16. Jeremias cap. 17. et David in Psalmis, subinde recte sanctaque petunt a Deo justam de impiis vindictam.

14. Sicut et in proverbio antiquo dicitur: Ab impiis egredietur impietas.] Impietas hic accipi potest simpliciter. Primo, proprie pro ipsa culpa; secundo metonymice pro ejus pœna; si pro culpa accipias, sensus erit, quasi dicat: Impietas occidendi non egreditur nisi ab impio homicida, qualis es tu, o Saul, non

vero a me, qui me et hic et alibi semper pium et observantem erga te cæterosque omnes ostendi; ut hæc gnome pertineat ad illud versu duodecimo: *Vide quoniam non est in manu mea malum, neque iniquitas, usque peccavi in te; tu autem insidiaris animæ meæ.*

Si pro pœna, sensus est quasi dicat: Impios sequitur pœna impietatis suæ; culpam enim comitatur pœna, sicut reum carnifex. Non est ergo opus ut ego manum meam in te, o Saul, extendam, teque occidam, quia tua impietas, vindicante Deo, te accidet. Occideris enim ab impio, non a me qui pius sum. Nam impius Saul impia sua manu seipsum occidit, fuitque suæ impietatis ultor et carnifex, ut patebit cap. 31.

Proverbium hoc ex usu et ore vulgi petitum directe servit ad hæc tria, ait Cajetan. manifestanda; primo, pietatem Davidis abstinentis a cæde Saulis omnique specie impietatis; secundo impietatem adulatorum illorum, qui David detrahebant apud Saulem, eumque instigabant ad illius cædem; tertio, ad confutandum ipsum Saulem, qui impie Davidem pium persequebatur.

15. Quem persequeris, rex Israel? canem mortuum persequeris et pulicem unum,] quasi dicat: Hominem vilissimum, abjectissimum, debilissimum, instar canis et pulicis qualis sum ego, persequeris. Ut quid ergo me persequeris? Indignum est rege cum pulice pugnare, sicut indignum fuit Domitiano muscas venari.

17. Dixit Saul: Numquid vox hæc tua est, fili mi David? Et levavit Saul vocem suam et flevit.] Vide hic quam efficax fuerit vox Davidis; vide pariter quam potens fuerit ejus profunda humilitas, et incensa charitas, quæ adamantinum Saulis cor confregit, ac mite placidumque reddidit, ut in lacrymas amoris difflueret. Unde S. Chrysost. hom. jam citata: *Quanta, ait, subito facta est mutatio? qui numquam sustinuerat illum vel simplici vocare nomine, ipsum etiam appellationem habens exosam, nunc adoptat eum in cognationem, appellans eum filium. Quid igitur Davide felicius, qui ex homicida fecit patrem, e lupo ovem? qui fornacem iracundiæ multo implevit rore, quique tempestatem vertit in tranquillitatem, quique tumorem omnem iræ exæstuantis animi restinxit? Verba quippe Davidis ingressa in animum istius efferati, totam hanc perfecerunt immutationem.* Ecce has carbones ignis juxta monitum S. Pauli, Rom. 12. 20. congessit David super caput Saulis, quibus eum ad se redamandum accendit. Subdit deinde Chrysost. exempla quibus ostendat, quam potens sit vox piorum: *Vox Sanctorum frequenter, et elementa stare fecit, et potestates illorum immutavit. Locutus est tantum Jesu Nave, et constitit sol et luna. Sic et Moyses mare ingressus est, et cessit; sic tres illi pueri ignis vim extinxerunt hymnis illis suis hac voce. Itidem et Saul ad eamdem vocem inclinuit, dicens: Vox tua ista, fili David? quid igitur David? Servus tuus, Domine, mi rex. Post hæc certamen oritur et contentio uter alterum majore prosequatur honore. Saul quidem ad cognationem asciuit, filium appellans; David autem dominum eum appellat. Quod autem dicit tale est. Unum, inquit, unum illud quæro, salutem tuam, ac virtutis profectum: filium me appellasti, mihi vero satis est, si me pro famulo habeas, tantum ut iram ponas, tantum ut ne quid de me suspiceris mali, neve me ducas hostem aut insidiatorem.*

Inde colligit Chrysost. in nostra potestate esse inimicum nobis reconciliare, si cum Davide nos coram eo humiliemus, et charitatem in eum ostendamus, juxta illud Prov. 15. 1. *Responsio mollis frangit iram. In nobis ergo*, ait Chrysost. *situm est, ut vel extinguatur ira inimicorum, vel ad majus irritetur incendium, si verbis asperis eum invadamus.* Probat id exemplo ignis quod subjicit: si enim *insufles in scintillam ignis, excitas incendium; contra si inspuas, extinguis, et utrumque tibi in manu est; quoniam utrumque, inquit, ex ore tuo proficiscitur. Idem fit et in inimicitia proximi, si inflatus ac vecordes ingeras sermones; excitas ignem illius, accendis carbones; sin mites ac moderatos admoveas sermones priusquam exardescat, iram omnem extinxeris.*

18. Justior tu es, quam ego.] Pergit S. Chrys. *Vides ut suam ipsius damnat malitiam, ac justi virtutem prædicet, nulloque cogente sese purgat. Idem tu facito cum hostis inciderit in manus tuas: noli accusare illum, sed teipsum purga, ut illum perpellas ad sui ipsius condemnationem. Nam si nos accusamus, exasperatur; si nos excusaverimus, ille reveritus nostram humanitatem mox seipsum condemnabit.* Et nonnullis interjectis: *Neque enim simpliciter dixit: fecisti mihi bona; sed retribuisti mihi bona. Hoc est pro insidiis, pro cæde, pro malis illis innumerabilibus, magna mihi rependisti beneficia. At ego ne sic quidem factus sum melior, sed post illa tua beneficio perseveravi in malitia: tu vero nec sic quidem es immutatus, sed constanter tuum obtinuisti morem, nos iterum atque iterum tibi insidiantes beneficiis prosequens. In hisce singulis verbis, quot coronis dignus apparuit David?*

20. Quis enim cum invenerit inimicum suum, dimittet eum in via bona,] sinet eum abire salvum et incolumem: *via* enim *bona* est quæ ducit ad vitam, mala vero, quæ ducit ad mortem. Loquitur Saul ex suo et similium hominum mundanorum ingenio, qui inimicos suos data occasione occidunt. Nam sancti contrarium faciunt, et vincunt in bono malum, uti fecit hic David. Quem præ aliis imitatus est S. Joannes Gualbertus, qui armatus occurrens inimico inermi, cum ille vitam sibi donari posceret per amorem Christi pro inimicis suis crucifixi, eidem pepercit. Unde ingrediens Ecclesiam oransque ante imaginem Crucifixi, vidit Crucifixum ad se caput inclinare, ac quasi applaudere et gratias agere, quod hosti sui amore pepercisset. Quo viso commotus Joannes sæculo renuntiavit, et ordine Vallis umbrosæ instituit sub annum Domini 1020.

Sed Dominus reddat tibi vicissitudinem hanc, pro eo quod hodie operatus es in me,] q. d. Ego non possum tibi retribuere par; retribuat ergo illud tibi Deus. Causam dat sanctus Chrysostomus ham. jam citata dicens: *Quid enim poterat Saul reponere dignum meritis, etiamsi regnum dedisset cum omnibus oppidis? Neque enim oppida modo, et regnum, verum et vitam ipsam donarat illi David: ille vero non habebat alteram vitam, quam rependeret: eoque illum relegat ad Deum, et ab illo manaturis præmiis honorat, pariter et hunc laudans, et universos erudiens, quod tum majora nobis apud Deum præmia reposita sunt, cum pro innumeris beneficiis in hostem collatis diversa recepimus.*

Igitur David hic, subditus licet, major fuit Saule rege: nil enim ita magnum et magnanimum facit, ut amor inimicorum et injuriæ condonatio. Audi Martinum Dumensem Abbatem, et postea Braccarensem Episcopum anno Domini 572. libr. de quatuor virtutibus cap. 2. *Nil aliud magnum in rebus humanis nisi animus magna despiciens, si magnanimus fueris, numquam judicabis tibi contumeliam fieri. De inimico dices: Non nocuit mihi, sed animum nocendi habuit; et cum illum in potestate tua videris, vindictam putabis vindicare potuisse: scito enim honestum et magnum vindictæ genus esse, ignoscere.*

21. Et nunc quia scio quod certissime regnaturus sis.] *Scio*, ex singulari illa Dei erga te cura et providentia, qua te tutatur, measque insidias eludit, ac te in omnibus prosperat facitque hostibus omnibus superiorem, æque ac Israelitis omnibus amabilem et admirabilem ob tuam divinam patientiam et mansuetudinem, qua etiam mihi hosti tuo infensissimo vitam condonasti. Ita Abulensis. Audi sanctum Chrysost. homil. jam citata: *Dic, obsecro, unde istud scis? Penes te sunt pecunia, arma, civitates, equi, milites, breviter universa vis apparatus regii: hic contra desertus ac nudus, nec civitatem, nec domum, nec familiam habens. Unde igitur, te quæso, ista loqueris? Nimirum ex ipsis Davidis moribus. Neque enim nudus, et inermis ac desertus me armatum, tantaque circumvallatum potentia superasset, nisi Deum haberet adjutorem. Porro qui Deum habet faventem omnibus est potentior. Vides ad quantam philosophiam Saul post insidias deductus sit? Vides qui fieri possit ut inimicus omnem expuat malitiam, immutatusque ad meliora sese recipiat? Ne velimus itaque nostrum ipsorum salutem per iracundiam devorare.*

22. Jura mihi in Domino, ne deleas semen meum.] Vide quam Saul rex hic se submittat Davidi, eique fiat supplex. Unica ergo ratio expugnandi inimicos, eosque amicandi, est humilis et incensa in eos charitas. Audi S. Chrysost. homilia jam citata: *Rex privatum rogat; qui diademate cinctus est, supplicem agit, pro filiis suis obsecrat exulem. Et hoc ipsum arguit virtutem Davidis, quod hostis ausus sit hæc ab hoste petere. Nam quod jusjurandum exigit, non eo facit, quod diffidat Davidis moribus, sed quod reputet quot malis illum affecisset. Jura mihi te non aboliturum semen meum post me. Hostem filiis suis relinquit tutorem, suasque proles in illius deponit manus; dum his verbis filiorum ac Davidis manus apprehendens, Deum sequestrum inducit.*

Et juravit David Sauli,] nec tantum juravit, sed et plura quam juraverat præstitit. Ita sanctus Chrysostomus: *Quid igitur*, inquit, *David? Num vel leviter dissimulatione et ironia ad hæc usus est? Nequaquam, sed protinus annuit, quodque petebatur concessit; ac mortuo Saule non modo non occidit illius posteros, sed tum plura præstitit quam erat pollicitus; siquidem filium ejus, cum esset claudus ac debilis cruribus, in suam ipsius domum induxit, suæque mensæ fecit participem, summo illum honore dignatus, nec erubuit, nec occultavit, nec arbitratus est regiam mensam claudicatione pueri dehonestari, sed decorari potius ac lautiorem fieri. Quotquot enim cum illo discumbebant, abibant magnam philosophiæ doctrinam consecuti.*

Moral. David docet hic subditos, quam modeste, humiliter, reverenter, amanter se gerere debeant erga suos principes et prælatos tam sæculares quam Ecclesiasticos, etiam rigidos et molestos, imo iniquos, sævos et tyrannos, ut eos quasi Christos Domini, et in eis quasi vicariis suis Deum ipsum colant et venerentur. In eis enim quasi vivis imaginibus potestas et majestas divina relucet. Sic Moyses veneratus est Pharaonem, Isaias Manassen, Daniel Cyrum, Jeremias Nabuchodonosorem, Jaddo Alexandrum, sanctus Paulus Neronem, sanctus Joannes Domitianum, sanctus Ignatius Trajanum, sancti Cornelius et Cyprianus Valerianum, sancti Sixtus et Laurentius Decium, sanctus Sebastianus Diocletianum, adeoque omnes Romani Pontifices ac Sacerdotes et Christiani a sancto Petro usque ad sanctum Sylvestrum per trecentos annos modeste, et patienter toleravere perpetuas persecutiones et martyria ab Imperatoribus Gentilibus, nec eis restiterunt umquam vel quidquam mali intulerunt; sed fugerunt et abdiderunt se in speluncis et cryptis, quas hodie Romæ cernimus, et veneramur. Hoc est, quod ait Apost. Hebr. 11. *Circuierunt in melotis, in pellibus caprinis, egentes, angustiati, afflicti, quibus dignus non erat mundus, in solitudinibus errantes, in montibus et speluncis, et cavernis terræ.* Hoc est quod Christianos docet sanctus Petrus Epist. 1. cap. 2. 17. *Deum*, inquit, *timete, regem* (Neronem) *honorificate. Servi, subditi estote in omni timore dominis, non tantum bonis et modestis, sed etiam dyscolis. Hæc est enim gratia, si propter Dei conscientiam sustinet quis tristitias patiens injuste*, etc. *In hoc enim vocati estis; quia et Christus passus est pro nobis, vobis relinquens exemplum, ut sequamini vestigia ejus*, etc. *qui cum malediceretur, non maledicebat; cum pateretur, non comminabatur, tradebat autem judicanti se injuste.* Atque hac sua patientia Christiani meruerunt apud Deum, ut ipse Imperatores ad Christum converteret, sicut per sanctum Sylvestrum convertit Constantinum Imperatorem, adeoque Romam totumque orbem effecit Christianum.

Idem faciunt Religiosi suis Superioribus et Rectoribus. Climachus, gradu 4. de obedientia, narrat Religiosum quemdam nomine Abba-Cyrum a Superioribus suis valde exercitum, adeo ut quotidie expelleretur ex mensa, et sæpe incœnatus dormire cogeretur: quæ omnia ille valde patienter tulit, ac roganti Climacho, quomodo illa toleraret, respondit: *Crede mihi, Pater, probant me patres mei, utrum monachus esse cupiam, non autem vere id faciunt, quam ego Patris aliorumque intentionem non ignorans, levissime ac sine ulla molestia omnia tolero. Et ecce decimum quintum jam annum ago, istud cogitans sicut et ipsi, quando monasterium intravi, dixerunt mihi quod usque ad trigesimum annum renuntiantes probare solerent. Et recte quidem pater Joannes. Sine probatione enim aurum non perficitur. Hic igitur egregius Abba-Cyrus secundo anno postquam advenerам, migravit ad Dominum in monasterio hoc, patribus cum deficeret dicens: Gratias ago Domino et vobis, Patres, quod me ad salutem meam tentastis jugiter. Hæc enim ex causa immunis a tentationibus dæmonum hactenus mansi. Quem etiam tamquam confessorem, et cum his, qui illic obierunt sanctis dignissime æquissimus pastor sepeliri jussit.*

Ibidem magis mirabilem patientiam et obedientiam

recenset cujusdam Achatii, qui a suo sene directore non tantum aspere, sed et crudeliter tractabatur; quotidie enim non solum contumeliis, sed et verberibus afficiebatur: *Ego igitur*, ait Climachus, *obvians illi sæpissime dicebam: Quid est, frater Achati? quomodo tibi est hodie? Ille vero continuo nunc quidem liventem, tumidumque oculum, aliquando vero faciem fractam et cervicem, sæpe ictum caput ostendebat. Ego itaque sciens eum patientiæ operarium, ajebam illi: Bone, sustine viriliter, et proderit tibi. Cum igitur egisset annos novem, sub immiti et acerbo sene, migravit ad Dominum, sepultusque est in Patrum cæmeterio. Post quinque autem dies abiit ad magnum quemdam illic senem Achatii magister, dixitque illi: Frater Achatius mortuus est. Quod cum audisset senior respondit: Vere, senex, non id mihi persuades. Qui ait: Veni et vide. Continuo surrexit senex, venitque cum beati pugilis magistro ad cæmeterium. Clamavit tamquam viveret ad eum, qui vere in beata requie vivebat. Dicens, frater Achati: putasne mortuus est? Tum vero gratus ille obediens, etiam post mortem obedientiam ostendens magno illi ita de sepulcro respondit: Et fieri quomodo potest, pater, ut moriatur homo obedientiæ deditus?*

In Vitis Patrum l. 7. 43. Pimenius Abbas, rogans Nesteronem quomodo tam leniter injurias in monasterio toleraret, ab eo audivit: *In principio, quando ingressus sum, dixi cogitationi meæ; Ecce tu et hic asinus estis pares; sicut enim hic asinus vapulat, et non loquitur; injuriatur, et nihil respondet; ita ergo esto et tu, nam sic dicit et psalmus: Ut jumentum factus sum apud te, et ego semper tecum.*

Ibidem Abbas Agathon dixit: *Si vis vivere inter monachos, esto sicut statua lapidea, quæ si injuria afficitur, non irascitur: si laudatur, non extollitur.* Ibidem l. 3. n. 84. ex Ruffino narratur hæc sancti vox: *Porta cœli est injuriarum perpessio.* Ibidem l. 5. cap. 8. num. 2. *Laudatus est*, ait, *quidam frater a monachis apud Abbatem Antonium; ille autem cum venisset ad eum, tentavit si portaret injuriam, et cum cognovisset quia non posset ferre, dixit eis: Similis est domui quæ a facie quidem ornata est; de retro vero a latronibus despoliata.*

CAPUT VIGESIMUM QUINTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Moritur Samuel. David a Nabal tondente oves petit annonam; ille in eum convicia et contumelias jacit. Quare David iratus jurat se eum cum omnibus suis occisurum. Audit hoc Abigail uxor Nabal, suaque blandiloquentia et munificentia Davidem placat. Post decem dies Deus occidit Nabal, v. 38. David Deo gratias agit, ac duas uxores ducit, Abigail et Achinoam, pro Michol quam Saul ei abstulit, tradiditque Phalti.

1 Mortuus est autem Samuel, et congregatus est universus Israel, et planxerunt eum, et sepelierunt eum in domo sua in Ramatha. Consurgensque David descendit in desertum Pharan. 2. Erat autem vir quispiam in solitudine Maon, et possessio ejus in Carmelo, et homo ille magnus nimis: erantque ei oves tria millia et mille capræ; et accidit ut tonderetur grex ejus in Carmelo. 3. Nomen autem viri illius erat Nabal, et nomen uxoris ejus Abigail; eratque mulier illa prudentissima et speciosa: porro vir ejus durus, et pessimus, et malitiosus: erat autem de genere Caleb. 4. Cum ergo audisset David in deserto, quod tonderet Nabal gregem suum, 5. misit decem juvenes, et dixit eis: Ascendite in Carmelum, et venietis ad Nabal, et salutabitis eum ex nomine meo pacifice. 6. Et dicetis: Sit fratribus meis et tibi pax, et domui tuæ pax, et omnibus, quæcumque habes, sit pax. 7. Audivi quod tonderent pastores tui qui erant nobiscum in deserto: numquam eis molesti fuimus, nec aliquando defuit quidquam eis de grege, omni tempore quo fuerunt nobiscum in Carmelo. 8. Interroga pueros tuos, et indicabunt tibi. Nunc ergo inveniant pueri tui gratiam in oculis tuis: in die enim bona venimus, quodcumque invenerit manus tua da servis tuis, et filio tuo David. 9. Cumque venissent pueri David, locuti sunt ad Nabal omnia verba hæc ex nomine David, et siluerunt. 10. Respondens autem Nabal pueris David, ait: Quis est David? et quis est filius Isai? hodie increverunt servi qui fugiunt dominos suos. 11. Tollam ergo panes meos, et aquas meas, et carnes pecorum, quæ occidi tonsoribus meis, et dabo viris quos nescio unde sint? 12. Regressi sunt itaque pueri David per viam suam, et reversi venerunt, et nuntiaverunt

ei omnia verba quæ dixerat. 13. Tunc ait David pueris suis: Accingatur unusquisque gladio suo. Et accincti sunt singuli gladiis suis, accinctusque est David ense suo, et secuti sunt David quasi quadringenti viri: porro ducenti remanserunt ad sarcinas. 14. Abigail autem uxori Nabal nuntiavit unus de pueris suis, dicens: Ecce David misit nuntios de deserto, ut benedicerent domino nostro; et aversatus est eos. 15. Homines isti boni satis fuerunt nobis, et non molesti; nec quidquam aliquando periit omni tempore quo fuimus conversati cum eis in deserto. 16. Pro muro erant nobis tam in nocte quam in die, omnibus diebus quibus pavimus apud eos greges. 17. Quam ob rem considera, et recogita quid facias: quoniam completa est malitia adversum virum tuum, et adversum domum tuam, et ipse est filius Belial, ita ut nemo possit ei loqui. 18. Festinavit igitur Abigail, et tulit ducentos panes, et duos utres vini, et quinque arietes coctos, et quinque sata polentæ, et centum ligaturas uvæ passæ, et ducentas massas caricarum, et posuit super asinos. 19. Dixitque pueris suis: Præcedite me; ecce ego post tergum sequar vos: viro autem suo Nabal non indicavit. 20. Cum ergo ascendisset asinum, et descenderet ad radices montis, David et viri ejus descendebant in occursum ejus, quibus et illa occurrit. 21. Et ait David: Vere frustra servavi omnia quæ hujus erant in deserto, ut non periit quidquam de cunctis quæ ad eum pertinebant; et reddidit mihi malum pro bono. 22. Hæc faciat Deus inimicis David, et hæc addat, si reliquero de omnibus quæ ad ipsum pertinent usque mane, mingentem ad parietem. 23. Cum autem vidisset Abigail David, festinavit, et descendit de asino, et procidit coram David super faciem suam, et adoravit super terram, 24. et cecidit ad pedes ejus, et dixit: In me sit, domine mi, hæc iniquitas; loquatur, obsecro, ancilla tua in auribus tuis, et audi verba famulæ. 25. Ne ponat, oro, dominus meus rex cor suum super virum istum iniquum Nabal: quoniam secundum nomen suum stultus est, et stultitia est cum eo: ego autem ancilla tua non vidi pueros tuos, domine mi, quos misisti. 26. Nunc ergo, domine mi, vivit Dominus, et vivit anima tua, qui prohibuit te ne venires in sanguinem, et salvavit manum tuam tibi, et nunc fiant sicut Nabal inimici tui, et qui quærunt Domino meo malum. 27. Quapropter suscipe benedictionem hanc, quam attulit ancilla tua tibi domino meo, et da pueris qui sequuntur te dominum meum. 28. Aufer iniquitatem famulæ tuæ: faciens enim faciet Dominus tibi domino meo domum fidelem, quia prælia Domini, domine mi, tu præliaris; malitia ergo non inveniatur in te omnibus diebus vitæ tuæ. 29. Si enim surrexerit aliquando homo persequens te, et quærens animam tuam, erit anima domini mei custodita quasi in fasciculo viventium, apud Dominum Deum tuum: porro inimicorum tuorum anima rotabitur, quasi in impetu et circulo fundæ. 30. Cum ergo fecerit Dominus tibi domino meo omnia quæ locutus est bona de te, et constituerit te ducem super Israel: 31. non erit tibi hoc in singultum, et in scrupulum cordis domino meo, quod effuderis sanguinem innoxium, aut ipse te ultus fueris: et cum benefecerit Dominus domino meo, recordaberis ancillæ tuæ. 32. Et ait David ad Abigail: Benedictus Dominus Deus Israel, qui misit hodie te in occursum meum, et benedictum eloquium tuum, 33. et benedicta tu, quæ prohibuisti me hodie ne irem ad sanguinem, et ulciscerer me manu mea. 34. Alioquin vivit Dominus Deus Israel, qui prohibuit me ne malum facerem tibi: nisi cito venisses in occursum mihi, non remansisset Nabal usque ad lucem matutinam, mingens ad parietem. 35. Suscepit ergo David de manu ejus omnia quæ attulerat ei, dixitque ei: Vade pacifice in domum tuam; ecce audivi vocem tuam, et honoravi faciem tuam. 36. Venit autem Abigail ad Nabal, et ecce erat ei convivium in domo ejus, quasi convivium regis, et cor Nabal jucundum: erat enim ebrius nimis; et non indicavit ei verbum pusillum, aut grande usque mane. 37. Diluculo autem cum digessisset vinum Nabal, indicavit ei uxor sua verba hæc, et emortuum est cor ejus intrinsecus, et factus est quasi lapis. 38. Cumque pertransissent decem dies, percussit Dominus Nabal, et mortuus est. 39. Quod cum audisset David mortuum Nabal, ait: Benedictus Dominus, qui judicavit causam opprobrii mei de manu Nabal, et servum suum custodivit a malo, et malitiam Nabal reddidit Dominus in caput ejus. Misit ergo David, et locutus est ad Abigail, ut sumeret eam sibi in uxorem. 40. Et venerunt pueri David ad Abigail in Carmelum, et locuti sunt ad eam, dicentes: David misit nos ad te, ut accipiat te sibi in uxorem. 41. Quæ consurgens adoravit prona in terram, et ait: Ecce famula tua sit in ancillam, ut lavet pedes servorum domini mei. 42. Et festinavit, et surrexit Abigail, et ascendit super asinum, et quinque puellæ ierunt cum ea,

pedissequæ ejus, et secuta est nuntios David, et facta est illi uxor. 43. Sed et Achinoam accepit David de Jezrael; et fuit utraque uxor ejus. 44. Saul autem dedit Michol filiam suam uxorem David, Phalti filio Lais, qui erat de Gallim.

1. Mortuus est autem Samuel.] Quoto anno regni Saulis mortuus sit non satis liquet. Nam Samuel et Saul junctim præfuerunt Israeli 40. annis: nonnulli hos annos ita distribuunt, ut ex eis 20. dent Samueli et 20. Sauli; alii duos dumtaxat ex c. 13. 1. dant Sauli, alii decem, alii octodecim, cæteros Samueli. Alii, verisimilius cum Saliano, Samueli dant annos 22. cæteros octodecim Sauli.

Rursum quot annis post creatum regem Saulem supervixerit Samuel non constat. Probabiliter Salianus opinatur eum supervixisse sedecim annis; ac biennio ante Saulem obiisse anno ætatis suæ 77. cui favent Clemens Alexander, Ruffinus, Beda, Abulensis et Josephus, quos ipse citat. Obiit enim Saul anno regni sui 18.

Et congregatus est universus Israel, et planxerunt eum et sepelierunt eum in domo sua in Ramatha.] Vide hic amorem et observantiam totius populi erga Samuelem quasi suum Judicem, Prophetam et omnis boni auctorem. Vide pariter luctus pompam, et mortui venerationem. Porro ossa Samuelis sub Arcadio Imper. anno Domini 406. ex Judæa, magna et Imper. et populi pompa et devotione, translata sunt Constantinopolim. Unde S. Hieron. scribens contra Vigilantium (quem nostri Hæretici sequuntur) docet ejus et cæterorum Sanctorum lipsana sive reliquias fidelibus esse venerandas. Audi S. Hieronymum: *Sacrilegus dicendus est nunc Augustus Arcadius, qui ossa B. Samuelis longo post tempore de Judæa transtulit in Thraciam? Omnes Episcopi non solum sacrilegi, sed et fatui judicandi, qui rem vilissimam et dissolutos cineres in serico et vase aureo portaverunt? Stulti omnium Ecclesiarum populi, qui occurrerunt sanctis reliquiis, et tanta lætitia sunt jucundati, quasi præsentem viventemque Prophetam cernerent atque susciperent, ut de Palæstina usque ad Chalcedonem jungerentur populorum examina, et in Christi laude una voce resonarent?*

Et possessio ejus in Carmelo.] Duo erant montes in Israel dicti *Carmelus*. Unus celebris in tribu Issachar juxta mare distans a Ptolemaide stadiis 120. vineis, oleis, aliisque arboribus odoriferis abundans, adeo ut in proverbium abierit, ut cum locum fertilem significare velint, dicant eum esse *Carmel* vel *Carmelum*: in hoc versati sunt Elias et Elisæus: ibique Carmelitarum fuit origo 3. Reg. 18. Alter mons, et in monte urbs fuit in tribu Juda, fertilis in pascuis, fructibus et herbis, feraxque vini delicatissimi. In hoc Saul victoria potitus de Amalecitis, fornicem triumphalem erexit 1. Reg. 15. In hoc pariter habitavit et suas possessiones habuit Nabal. Ita S. Hieronymus, Borchardus, Bredonb. Adrichomius in descriptione terræ sanctæ.

2. Et homo ille magnus nimis,] quasi dicat: Erat præpotens et ditissimus; unde explicans subdit: *Erantque ei oves tria millia et mille capræ.* Olim enim opes sitæ erant in pecudibus et pecoribus; unde ab iis nomen accepit peculium et pecunia, quia *omnis pecuniæ pecus fuit fundamentum*, ait Columella l. 6.

6. Omnibus quæcumque habes sit pax.] Fuit illo ævo hæc usitata salutatio, qua dicendo: *Pax tibi et tuis*, omne bonum salutato apprecabantur; pax enim vehit secum omnem prosperitatem, fertilitatem, rerum copiam, omneque bonum; sicut his adversa omnia invehit bellum.

8. In die bona venimus,] quasi dicat: Ad diem lætam venimus, qua tondes oves, ac liberalitatem erga tonsores exerces dando eis splendidum epulum: oramus ergo ut nos egenos et famelicos, quasi tuos vicinos, amicos et defensores, hujus tuæ lætitiæ et epuli facias esse participes. Hilaria celebras, illarum ergo particulam in nos deriva, nosque tecum exhilara. *Bonum* enim sæpe sumitur pro læto, hilari, jucundo: sicut *malum* pro tristi et funesto. Unde illud: *Ecce quam bonum et quam jucundum habitare fratres in unum.* Psal. 132. 1. Et illud: *Sufficit diei malitia sua*, id est miseria et tristitia sua Matth. 6.

Quodcumque invenerit manus tua,] id est, quod habes in promptu, quod commode dare potes, da nobis servis tuis.

10. Hodie increverunt servi qui fugiunt dominos suos,] quasi dicat: Hodie increvit David, qui est servus Saulis, ut audeat se regi suo opponere, et contra eum exercitum ducere ac regnum ejus ambire. Atrox fuit hæc calumnia et injuria quam Nabal jecit in Davidem.

14. Ut benedicerent,] ut salutarent, ut bene et fausta precarentur.

16. Pro muro erant nobis,] id est, nos defendebant ab incursu hostium. Jure ergo annonam ab eis poscebat David: cives enim alere debent milites præsidiarios, qui eos eorumque bona contra hostes tutantur et propugnant.

17. Completa est malitia,] id est, malum et vindicta acris a Davido decreta, et plene certoque ab eo concepta imminet tuo viro et domui tuæ.

Ipse est filius Belial, id est, avarus, ingratus, durus, malitiosus et pessimus, ut dictum est v. 3. *Belial* proprie idem est quod *sine jugo*, effrænis, indomitus; quasi dicat: Nabal cervicosus renuit audire bonas nostras suggestiones de cavenda Davidis vindicta illi parata. Quare idipsum tibi quæ mulier es sapiens et docilis suggerimus, ut illam a te tuaque domo avertas.

18. Festinavit igitur Abigail,] ut Davidem iratum adventantem et exitium minitantem sua beneficentia præveniret, et eloquentia leniret; itaque Nabal mariti sui inhumanitatem expiaret. Hinc apte dicta est *Abigail*, id est, *patris exultationis*, ait Pagnin. quia ipsa exiliens, exsultationem peperit tam Davidi, quam toti domui suæ; idque fecit virili prudentia et fortitudine quasi virago, ut non tam mater, quam pater esse videretur.

Quinque sata polentæ.] *Satum* erat genus mensuræ, continens libras 26. hoc est, uncias 320.

Et centum ligaturas uvæ passæ,] id est, centum fasciculos uvarum siccatarum in furno vel in sole. Alii tamen per *ligaturas uvæ*, accipiunt certas uvarum massas certi ponderis vel mensuræ. Unde Septuaginta vertunt: *Gomor unum uvæ passæ*. Aquila vertit: *Ephi*. Quare Theodoretus hic asserit *Gomor* idem esse quod *Ephi* et *satum*, citatque Ezechielem, sed falso; nam Ezechielis 45. 11.dicitur: *Ephi et batus æqualia sunt*, non autem *gomor*. Nam ex Exodi 16.16. constat *Gomor* fuisse decimam partem *Ephi*: *Gomor* ergo continebat octo libras, hoc est, uncias 96. *Satum* autem continebat 26. libras, hoc est, uncias 320. *Ephi* vero continebat libras 80. hoc est, uncias 960. Vide dicta de ponderibus et mensuris in fine Pentateuchi. Aliud ergo est *gomor*, aliud *homer*, sive corus; hic enim continebat libras 800. hoc est, uncias 9600. *Gomor* igitur *uvæ passæ* continebat 96. uncias uvæ passæ. Unde alii Hebr. צמוקים *tsimmukim*, id est *ligaturas*, vertunt: *Botros*, quod in iis colliguntur grana aut quod botri sicci colligentur in massam. Ita Pagninus, Arias, Marinus et alii. Centum enim botri facile ponderant 96. uncias: quisque enim botrus fere ponderat unciam. Huc facit quod 1. Paral. 30. 17. Hebræi dederint illi Ægyptio duo *tsimmukim*, id est, duos botros ut videtur: nam *uvæ passæ* et botri sunt quasi bellaria, quæ in fine mensæ pauca apponuntur. Aut potius dicendum est *Gomor* apud Septuaginta non significare determinatam mensuram, sed vas quodlibet commune, quale erat gomor. Sic enim Itali *Barile* vocant omne vas minus. Hic sensus valde planus et appositus est. Nam *ligatura* significat colligationem plurium botrorum; ut in regno Neapolitano duos pluresve botrus colligant simul ad siccandum. Nam pro sexcentis Davidis militibus, valde parum fuissent centum botri. *Unum* ergo *gomor* vocatur hic unum vas, una massa, una mensura communis uvarum passarum.

Et ducentas massas caricarum,] id est, ficuum aridarum vel siccatarum ad solem, ex quibus fiunt massæ ficuum, et formæ quasi caseorum.

Hæc faciat Deus inimicis David,] id est, ipsi Davidi, alioqui enim ridicula esset hæc imprecatio. Est euphemismus. David enim hic jurat juramento execratorio more vulgi: vulgus autem non audet jurando imprecari mala sibi ipsi, quia anxie timet quod si aliquod malum sibi imprecetur, illud revera sibi eveniet: jurat ergo imprecando malum aliis, sed per alios intelligit se ipsum. Sic ergo David imprecatur malum *inimicis suis*, id est sibi ipsi. Ita Abulens. Simili euphemismo, ait Daniel cap. 4. vers. 16. regi Nabuchodonosori: *Domine mi, somnium his qui te oderunt, et interpretatio ejus hostibus tuis sit;* cum tamen sit de ipsomet rege.

Si reliquero de omnibus quæ ad ipsum pertinent usque mane, mingentem ad parietem,] quasi dicat David: Juro quod omnes in domo Nabal occidam ante auroram; ita ut nec canem vivum in ea relinquam. Canes enim elevata tibia commingunt parietem, cum cætera animalia mingant in terram. Sic vulgo dicimus: adeo omnes occidit, ut nec felem nec canem vivum reliquerit. Ita Lyranus, Cajetanus, Vatablus. Alii per *mingentem ad parietem*, intelligunt hominem masculum sive magnum, sive parvum. Unde Chaldæus vertit: *cognoscentem cognitionem*, id est, hominem sive virum cognitione et judicio præditum. Peccavit sine dubio David sic jurando, ut patet v. 31. et magis peccasset, si juramentum reipsa explesset: nam in domo Nabal erant multi, imo omnes, excepto ipso innocentes. Solus enim Nabal contumeliam fecerat Davidi: Nam servis ejus ipsius responsum displicuerat. Unde illud Abigail retulerunt, ut ipsa illud corrigeret; Nabal tamen merebatur castigari. Unde Theod. q. 57. ait Davidem justo voluisse Nabalum occidere propter indignissima convicia et contumelias, quibus Davidem actu impetebat. Verum poterat David aliter hæc refutare et compescere: quare non videtur potuisse licite Nabalum occidere; quia ipse necdum erat rex, ut publica auctoritate posset Nabalum damnare ad mortem. Juravit ergo ex impetu et fervore juvenili et militari, ab ira et cholera abreptus ob injuriæ atrocitatem, sed rediens ad se, sedataque ira pœnituit, manumque a cædo cohibuit, ut patet ex sequentibus.

Sic Aurelianus Imperator Tyanensibus sibi portas occludentibus, iratus dixit: *Canem in hoc oppido non relinquam*. Urbe capta militibus ex promisso direptionem oppidi flagitantibus, respondit: *Agite, canem negaci me relicturum, canes omnes occidite*. Et sic suæ promissioni satisfecit, et clementer hostes suos tractavit, ait Flavius Vopiscus in Aureliano.

24. In me sit, Domine mi, hæc iniquitas,] quasi dicat: Mihi imputa iniquitatem mariti mei Nabal, non ipsi: ipse enim stultus est, et nescit quid faciat; me ergo quæ uxor ejus sum, culpa, me puni, ego luam quod ipse peccavit. Hebr. enim est: *In me, ego* (subaudi peccavi) *Domine mi, sit hac iniquitas*. Aut quasi dicat: Esto peccarim, audi tamen benigno verba, quæ ad mei excusationem et ad tuum commodum eloquar. Ita Vatablus.

25. Ne ponat, oro, Dominus meus rex (a Samuele unctus in regem, etsi necdum regni possessionem adiens) cor suum super virum istum iniquum (*Belial* Hebraice id est, indomitum, effrænem, improbum,) Nabal, quoniam secundum nomen suum stultus est.] *Nabal* enim Hebraice idem est quod *stultus*, seu malus et malignus, sive *nebulo*, quasi dicat: Ne apprehendas, ne cures, ne te affligas, ne irascaris Nabal ob ejus inhumanitatem et convicia quæ in te jecit; quia ipse vere est *Nabal*, id est, stultus; nemo autem curat dicteria et probra stulti et amentis; quia stultus caret ratione instar bruti, et ignorat quid agat et loquatur. *Hebraice Nabal*, ait sanctus Ambrosius epist. 35. *Latine insipiens, durus, inhospitalis, inhumanus, ingratus, qui officia nesciret referre*.

Tropol. τὸ *rex* urget sanctus Ambrosius in Psal. 118. serm. 14. quasi dicat: Tu, o David, rex es; rege ergo tuas passiones, fræna iram, doma vindictam. Nam ut ait sanctus Ambr. *Quicumque proprium corpus subegerit, nec ejus passionibus turbari animam suam rector sui congrua vivacitate permiserit; is bene regia quadam potestate se cohibens, rex dicitur: Quod regere se noverit arbiter sui juris sit; ne non capticus trahatur in culpam, nec præceps feratur in vitium. Hujus anima non perit in æternum; nec quisquam rapit*

eam, de manu patris omnipotentis aut filii. Manus enim Dei quæ solidavit cœlum, quos tenuerit, non amittit.

26. VIVIT DOMINUS ET VIVIT ANIMA TUA,] quasi dicat: Juro per vitam Dei et per vitam tuam quod verum dicam, quodque res ita gesta sit ut dixi, scilicet, quod non viderim pueros tuos, nec conscia fuerim inhumanitatis a Nabal in te exercitæ.

ET SALVAVIT MANUM TUAM TIBI,] quasi dicat: Deus continuit manum tuam, ne tu per illam te ipsum fœdares cæde et sanguine innocentium filiorum et famulorum meorum.

ET NUNC FIANT SICUT NABAL INIMICI TUI,] quasi dicat: Sicut Nabal est in tua potestate et misericordia, sic omnes inimici tui tibi sobdantur, tuamque gratiam et misericordiam implorare cogantur, uti ego eamdem pro Nabal imploro. Ita Cajet. Aut quasi dicat: Omnes inimici tui æstimentur ut Nabal, stulti et fatui de quibus quid dicant vel agant, nemo sapiens curat vel considerat. Ita Abulensis.

27. SUSCIPE BENEDICTIONEM,] id est, beneficium: sive donum annonæ, quod tibi tuisque attuli.

28. AUFER INIQUITATEM FAMULÆ TUÆ,] quasi dicat: Remitte et condona iniquitatem Nabal mariti mei, quam ego in me transferri cupio, ut illius culpæ pœnam exsolvam.

DOMUM FIDELEM,] id est familiam, stirpem et posteritatem firmam et stabilem; ut scilicet filii et nepotes ex te progignendi continua serie regnent in Israel, exclusa Saulis posteritate ob ejus iniquitatem.

MALITIA ERGO NON INVENIATUR IN TE.] *Malitia*, id est, peccatum, et ultio quæ dedecet personam regiam, ad quam a Deo destinatus es, quæque te a regno impediet: omnes enim cupiunt regem clementem et injuriæ immemorem, non memorem et vindictæ cupidum.

29. SI ENIM SURREXERIT ALIQUANDO HOMO PERSEQUENS TE, ET QUÆRENS ANIMAM TUAM, ERIT ANIMA DOMINI MEI CUSTODITA QUASI IN FASCICULO VIVENTIUM APUD DOMINUM DEUM TUUM: PORRO INIMICORUM TUORUM ANIMA ROTABITUR QUASI IN IMPETU ET CIRCULO FUNDÆ,] quasi dicat: Si vitam Nabalo hosti tuo condonas, cum ipse suis in te probris mortem mereatur; Deus congruam tibi mercedem rependet, ut vicissim vitam tuam contra omnes te persequentes, ac præsertim contra Saulem tueatur, illamque inter tot pericula securam et longævam diutissime conservet: nam res recondita *in fasciculo* sive in ligamine *viventium*, quo scilicet ligantur vitæ seu vivi, ad hoc reconditur ut illæsa servetur inter vivos; res vero quæ ponitur in funda, ad hoc in ea ponitur, ut funda illud ejiciat et ejaculetur: simili ergo modo Deus rotet quasi in funda vitam inimicorum tuorum, ut animam a corpore eorum expellat et evibret, eosque mori cogat. Ita Cajet. *Fasciculus* ergo *viventium apud Deum*, est Dei providentia et cura, in qua ipsa nos, quorum vitam conservat, quasi colligatos habet, ne quis pereat.

Allegor. et tropolog. *Fasciculus viventium* est catalogus, vel potius cœtus et concilium Sanctorum Dei amicorum, et electorum ad vitam æternam (vice versa *fasciculus morientium* est catalogus damnatorum ad mortem æternam. Hi enim ait Isaias cap. 24. 22. *Congregabuntur in congregatione unius fascis in lacum*) lapis vero in funda rotatus, sunt impii et reprobi ejiciendi in gehennam et mortem æternam. Ita Eucherius, Angelomus, Glossa, idque propter quinque analogias. Prima est, quia ut ait Eucherius: *Fasciculus astringitur ut conservetur; sic enim electi pressuris tribulationum constringuntur, ut iis admoniti per manus redemptoris in perpetuum conserventur; quia vero reprobi, quo lautiores in vita sunt, eo longius a divinæ visionis gloria projiciuntur; idcirco lapidi fundæ comparantur: quo videtur allusisse regius vates* Psal. 87. *Ipsi vero de manu tua repulsi sunt. Secunda, quæ est ejusdem: Quia sicut fasciculus vinculo quodam et nexu colligatur, ita sanctorum cœtus eadem fide, eadem spe, eadem charitatis vinculo constringitur, et uno eodemque divino præsidio undique cingitur. Tertia, quia sicut fasciculus florum in manu ad oblectationem gestatur; ita electos omnes Deus in manu sua gestat et virtutum odore, qui ex illis afflatur, continuo delectatur, juxta illud Sapient. 3. Justorum animæ in manu Dei sunt: quamvis sit ibi propriæ sermo de protectione, qua Deus sanctos tuetur, unde subditur: Non tanget illos tormentum mortis. Quarta, quia sicut fasciculus non nisi ex certis iisque lectissimis floribus conficitur, ita prædestinatarum numerus ex certis, iisque charitatis, virtutumque cæterarum odore, ac suavitate redolentibus existit.* Quinto, fasciculus notat ordinem gradusque gloriæ Sanctorum: sicut enim in fasce flos unus alteri ordinate inseritur, et unus præ alio emicat; sic et in cœlo Sancti pro meritis suum tenent locum et ordinem, unusque præ alio dotibus gratiæ et gloriæ resplendet: *Stella enim a stella differt in claritate; sic et resurrectio mortuorum.* 1. Cor. 15. 41. Hæc plura dixi Amos c. 9. versu 5. ad illa: *Fasciculum suum super terram fundavit. Fasciculus* ergo *viventium*, idem est quod *liber vitæ*.

Porro Sebast. Munsterus, licet hæreticus, hic quippiam notatu dignum affert pro suffragiis defunctorum, veterique ritu orandi pro mortuis: Per *fasciculum*, inquit, *viventium* intelligunt Hebræi solium majestatis, sub quo ajunt justorum animas in sæculo alio quiescere. Hinc etiam est, ut in tumbis suis passim insculpant hanc sententiam: *Anima ejus sit in fasciculo viventium*; sicuti *requiescat anima ejus*, etc. de quibus liber qui inscribitur: *Precationes Judæorum pro defunctis*, quem vertit Genebrardus.

Moral. Nota hic modos quibus Abigail infregit iram accensam Davidis, eumque a cæde cohibuit, quos imitemur, ut furorem furentium quasi injecta aqua restinguamus et sopiamus; primo enim obtulit Davidi multa et ampla dona quæ negarat Nabal, ideoque Davidi bilem moverat: dona enim iram sopiunt et amorem conciliant; secundo, summe se humiliavit prosternendo se in terram coram Davide, qua humiliatione extersit superbum Nabal responsum, quo Davidem irritarat; tertio, rationes affert sapientes et blandas, quibus ostendit Davidi quam noxia ei futura sit ira et vindicta, quamque salutaris et commoda ejus oblivio et condonatio, scilicet; primo, quod Nabal sit stultus: stulti autem dicta et probra sapienti non sunt curanda, sed contemnenda; secundo, quod ipsa se offerat pro Nabal ad luendam pœnam; tertio, quod ipsa non viderit servos a Davide ad Nabal missos, nec maledicta Nabal audierit: quare rogat ut sibi

domuique suæ innocenti parcat; quarto, quod si vitam Nabalo condonarit, Deus vicissim vitam Davidis contra Saulem cæterosque hostes tutabitur; quinto, quod David præliatur prælia Domini, scilicet ad defendendum Israelem, qui erat populus Dei: quare hoc suum decus non inquinet malitia et ultione privata, nec maculet conscientiam suam puram cæde tot innocentium qui erant in domo Nabal; sexto, quod si iræ suæ indulgeat, populum a se avertet, ne eum in regem acceptet; septimo, quod hæc vindicta erit ei in singultum et cordolium per omnem vitam, quodque Dei iram provocabit, ut eum puniat pœna talionis, ac domum ejus excindat: sin autem eam condonet et vitam tot innocentium servet, Deum pariter daturum ei domum, fidelem ac posteros ejus in vita et in regno perpetuo servaturum.

31. Et cum benefecerit Dominus domino meo, scilicet tibi, ut te ad regnum evehat, recordaberis ancillæ tuæ,] ut scilicet mihi benefacias; videtur præsagire et tacite petere Abigail, ut asciscatur in uxorem Davidis, eique regi fiat regina.

37. Indicavit ei uxor sua verba hæc, et emortuum est cor ejus,] quasi dicat: Timore Davidis attonitus fuit Nabal, et quasi emortuus; ipse enim male sibi conscius audiens justam Davidis contra se iram, metuit ne illam totam in se solum effunderet: putavit enim hac de causa eum pepercisse Abigail et familiæ suæ innocenti, ut caput nocens, id est Nabal, peteret. Simili modo ait Ovidius lib. 1. Tristium Eleg. 3.

> Non aliter stupui, quam qui Jovis ignibus ictus
> Vivit, et est vitæ nescius ipse suæ.

38. Percussit Dominus Nabal,] morbum lethalem ei immisit, qui subitaneam ei mortem afferret.

39. Ad Abigail, ut sumeret eam sibi in uxorem.] David ducens Abigail, repræsentavit Christum, qui sibi Ecclesiam ex gentibus despondit. *Hæc enim amisso viro cui ante juncta fuerat, transivit ad Christum, censu pio dives, humilitatis et fidei, misericordiæ quoque dotata patrimonio*, etc. *cui sponsus jucunditatem confert et gratiam, emundans eam ab omnibus pulchritudinis ejus impedimentis*, ait S. Ambros. epist. 35. ad Iren. Qui et subdit Achinoam alteram Davidis uxorem significasse synagogam Judæorum. *Achinoam enim*, inquit Ambros. *Hebr. idem est, quod fratris mei commotio: talis autem fuit synagoga, quam nutantem inveniens diabolus, sicut leo diruit, et jucunditatem ejus abstulit: et arescere fecit fructus ejus juxta illud Psalm. 45. Posuisti nos in parabolam gentibus, commotionem capitis in populis.* Aptius tamen Pagnin. in nom. Hebr. *Achinoam*, inquit, *Hebr. idem est quod frater jucunditatis, sive pulchritudinis; aut, frater meus decor sive jucunditas:* quod Judæis ad Christum conversis apte congruit.

41. Ecce famula tua sit in ancillam, ut lavet pedes servorum Domini mei.] Abigail absentem Davidem, quasi præsentem in legatis ab eo missis alloquitur, ejusque se vocat famulam et ancillam: atque hac sua humilitate meruit fieri ejus uxor et regina Israelis. Unde ipsa typus fuit B. Virginis, quæ electa a Deo in sponsam, et a Verbo in ea incarnando in matrem, dixit Gabrieli Archangelo: *Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum.* Ideoque ipsa ancilla Dei facta est mater Dei. Vere Eccles. c. 26. v. 1. *Mulieris bonæ*, inquit, *beatus vir, numerus enim annorum illius duplex: mulier fortis oblectat virum suum, et annos vitæ illius in pace implebit, pars bona, mulier bona*, etc. et v. 16. *Gratia mulieris sedulæ delectabit virum suum. Gratia super gratiam, mulier sancta et pudorata.* Talis enim fuit Abigail.

44. Saul autem dedit Michol filiam suam uxorem David Phalti filio Lais.] Tradunt, vel potius more suo fabulantur Rabbini, Phalti non cognovisse Michol, eo quod gladius inter ipsum et Michol interjaceret, ideoque ipsum mansisse illiberem sine filiis. Alii asserunt id eum fecisse ex studio pietatis et castitatis. Alii alia comminiscuntur: sunt enim ipsi non vasorum sed opinionum et somniorum figuli.

CAPUT VIGESIMUM SEXTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

David dormienti Sauli parcens, tollensque ejus hastam et scyphum, illaque ostendens Sauli, ac suam innocentiam et clementiam allegans, ejus iram odiumque expugnat, ut dicat: Benedictus tu, fili mi David.

1 Et venerunt Ziphæi ad Saul in Gabaa, dicentes: Ecce, David absconditus est in colle Hachila, quæ est ex adverso solitudinis. 2. Et surrexit Saul, et descendit in desertum Ziph, et cum eo tria millia virorum de electis Israel, ut quæreret David in deserto Ziph. 3. Et castrametatus est Saul in Gabaa Hachila, quæ erat ex adverso solitudinis in via; David autem habitabat in deserto. Videns autem quod venisset Saul post se in desertum, 4. misit exploratores, et didicit quod illuc venisset certissime. 5. Et surrexit David clam, et venit ad locum ubi erat Saul: cumque vidisset locum, in quo dormiebat Saul, et Abner filius Ner, princeps militiæ ejus, et Saulem dormientem in tentorio, et reliquum vulgus per circuitum ejus, 6. ait David ad Achimelech Hethæum, et Abisai

filium Sarviæ, fratrem Joab, dicens: Quis descendet mecum ad Saul in Castra? Dixitque Abisai: Ego descendam tecum. 7. Venerunt ergo David et Abisai ad populum nocte, et invenerunt Saul jacentem, et dormientem in tentorio, et hastam fixam in terra ad caput ejus: Abner autem et populum dormientes in circuitu ejus. 8. Dixitque Abisai ad David: Conclusit Deus inimicum tuum hodie in manus tuas: nunc ergo perfodiam eum lancea in terra semel, et secundo opus non erit. 9. Et dixit David ad Abisai: Ne interficias eum; quis enim extendet manum suam in christum Domini, et innocens erit? 10. Et dixit David: Vivit Dominus, quia nisi Dominus percusserit eum, aut dies ejus venerit ut moriatur, aut in prælium descendens perierit: 11. propitius sit mihi Dominus ne extendam manum meam in christum Domini. Nunc igitur tolle hastam quæ est ad caput ejus, et scyphum aquæ, et abeamus. 12. Tulit igitur David hastam, et scyphum aquæ, qui erat ad caput Saul et abierunt: et non erat quisquam qui videret, et intelligeret, et evigilaret, sed omnes dormiebant, quia sopor Domini irruerat super eos. 13. Cumque transisset David ex adverso, et stetisset in vertice montis de longe, et esset grande intervallum inter eos, 14. clamavit David ad populum, et ad Abner filium Ner, dicens: Nonne respondebis, Abner? Et respondens Abner, ait: Quis es tu, qui clamas, et inquietas Regem? 15. Et ait David ad Abner: Numquid non vir tu es? et quis alius similis tui in Israel? Quare ergo non custodisti dominum tuum regem? Ingressus est enim unus de turba, ut interficeret regem dominum tuum. 16. Non est bonum hoc quod fecisti: vivit Dominus, quoniam filii mortis estis vos, qui non custodistis dominum vestrum, christum Domini. Nunc ergo vide ubi sit hasta regis, et ubi sit scyphus aquæ, qui erat ad caput ejus. 17. Cognovit autem Saul vocem David et dixit: Numquid vox hæc tua, fili mi David? Et ait David: Vox mea, domine mi rex. 18. Et ait: Quam ob causam dominus meus persequitur servum suum? Quid feci? aut quod est malum in manu mea? 19. Nunc ergo audi, oro, domine mi rex, verba servi tui: Si Dominus incitat te adversum me, odoretur sacrificium; si autem filii hominum, maledicti sunt in conspectu Domini: qui ejecerunt me hodie, ut non habitem in hæreditate Domini, dicentes: Vade, servi diis alienis. 20. Et nunc non effundatur sanguis meus in terram coram Domino; quia egressus est rex Israel, ut quærat pulicem unum, sicut persequitur perdix in montibus. 21. Et ait Saul: Peccavi; revertere, fili mi David: nequaquam enim ultra tibi malefaciam, eo quod pretiosa fuerit anima mea in oculis tuis hodie: apparet enim quod stulte egerim, et ignoraverim multa nimis. 22. Et respondens David, ait: Ecce hasta Regis: transeat unus de pueris Regis, et tollat eam. 23. Dominus autem retribuet unicuique secundum justitiam suam et fidem; tradidit enim te Dominus hodie in manum meam, et nolui extendere manum meam in christum Domini. 24. Et sicut magnificata est anima tua hodie in oculis meis, sic magnificetur anima mea in oculis Domini, et liberet me de omni angustia. 25. Ait ergo Saul ad David: Benedictus tu, fili mi David; et quidem faciens facies, et potens poteris. Abiit autem David in viam suam, et Saul reversus est in locum suum.

9. QUIS ENIM EXTENDET MANUM SUAM IN CHRISTUM DOMINI, (in Saulem, quia a Deo per Samuelem unctus erat in regem) ET INNOCENS ERIT?] David ab hac cæde abhorruit, eo quod indecens et indignum ei videretur occidere regem suum a Deo constitutum et unctum: religioni ergo sibi duxit Saulem lædere, ne Deum in eo lædere videretur: ita piæ mentes, et ut ait S. Bern. agnoscunt culpam, ubi non est culpa, ejusque umbram horrescunt.

Moraliter, disce hic a Davide quam prælatos, et principes etiam improbos et nobis adversantes, revereri debeamus, quasi *christos Domini*, nec eos verbo, multo minus verbere lædere. Rursum, quantopere Deus eos quos parat ad magna, ut alios regant, exerceat adversitatibus et persecutionibus. Sic enim per Saulem exercuit Davidem, ut ejus virtutem acueret, dignumque regno efficeret: quare hæ persecutiones Saulis non fuerunt aliud Davidi, quam exercitationes, præparationes et dispositiones ad regnum, idque Saul agnovit dicens v. 15. *Faciens facies, et potens poteris.* Simili modo solent Principes, Episcopi, Rectores, subditos quos ad regimen parant, variis gravibusque imperiis, oneribus, increpationibus, mortificationibus exercere, ut eorum virtutem probent, augeant, perficiant, utque ipsi discant in regimine subditis compati. Nemo enim recte imperat, nisi qui recte paret. Nemo sentit jugum obedientiæ quod aliis imponit, nisi qui prius illud subiit et expertus est; qui enim illud non subiit, imperiose regit et *dominatur in cleris*, ait S. Petrus. *Bibentes vinum in phialis, et optimo unguento delibuti*, inquit Amos c. 6. 6. *et nihil patiebantur super contritione Joseph.*

11. PROPITIUS SIT MIHI DOMINUS, NE EXTENDAM MANUM MEAM IN CHRISTUM DOMINI.] Quasi dicat: Precor

Deum ut det mihi gratiam et constantiam, ne victus persecutionibus Saulis, eum aliquando velim occidere. Unde Hebr. est: *Prohibeat Dominus ne extendam* etc. Chald. *Nefas mihi ab ante Dominum*, etc. Oratio est, et ut nonnulli volunt, simul juramentum; quo David jurat se non occisurum Saulem, ut per illud se in bono hoc proposito confirmet, utque Abisai et alios volentes occidere Saulem prorsus ab ejus cæde avertat.

Et scyphum aquæ.] Perperam Castalion et Calvinistæ vertunt: *matulam*. Quæres quis fuerit hic *aquæ scyphus?* Primo, Serarius putat fuisse clepsydram horariam, ad vigilias noctis Sauli indicandas. Nam Julius Cæsar et prisci Duces olim in castris ad illum finem clepsydris utebantur, teste Vegetio lib. 3. Veterum enim clepsydræ indicabant horas ex fluxu non arenæ (ut faciunt nostræ,) sed aquæ, ut nomen ipsum, indicat: Clepsydra enim dicitur quasi κλέπουσα ὕδωρ, id est, suffurans aquam. Erat ergo clepsydra, horologium aquarum horas aquæ fluxu dimetiens. Secundo, Auctor Antiq. Convival. lib. 2. Verisimile est, inquit, Judæorum potum in militia fuisse aquam, non vinum. Unde 1. Samuel, scyphus aquæ ad caput Saulis stetisse dicitur non vini, ut hodie sæpenumero magni viri noctu quoque ad lectum solent habere vini cantharos atque pocula ad potandum, et inexplebili illi suæ siti, quam sibi assidua, immoderataque vini ingurgitatione compararunt, satisfaciendum.

Tertio, planius Josephus: Hic aquæ scyphus, ait, erat ad lavandum; mane enim et subinde per diem aqua manus et faciem abluere solemus. Judæi vero etiam noctu non raro se lavabant: præsertim si quæ iis pollutio accidisset. Unde Clem. Alexand. libr. 4. Strom. cap. 7. *Judæi*, inquit, *etiam in lecto purgantur*. Idem Exhort. ad Gentes: *Semper*, inquit, *a cubili lavantur Hebræi*. Idem factitant etiamnum Judæi, adeoque ex eis religiosiores crebro totum corpus abluunt.

12. Quia sopor Domini irruerat super eos.] *Sopor Domini*, id est, sopor magnus et gravis. Ita Chald. sic vocantur *montes Dei et Cedri Dei*, id est, magni et excelsi. Aut melius, *sopor Domini*, est sopor a Domino immissus. Naturaliter enim vix fieri poterat ut in castris tam numerosis omnes omnino etiam vigiles dormirent. Deus ergo fuit qui omnibus soporem immisit in gratiam Davidis. Similem soporem immisit Deus Adæ, cum ex ejus dormientis latere accepit costam, ex eaque formavit Evam, Genes. 2. Vide hic, mirare, et reverere providentiam Dei, qua Davidem et suos contra tot hostium millia tuetur, immittendo omnibus soporem, ut David Saulem omnesque ejus milites mactare posset, si voluisset; atque ejus insignis bonitas et clementia, parcendo Sauli, tam ipsi quam toti populo patefieret, itaque ab eo in regem eligeretur.

13. Cumque transisset David ex adverso et stetisset in vertice montis de longe.] Prudenter id fecit David, ne, si in castris Saulis mansisset, ab aliquo militum ejus occideretur. Secessit ergo in montem, ut fugere posset, si quis eum insecutus fuisset, ut eminus e monte clamans per tota Saulis castra monti subjecta audiretur. Vide hic ut David in omnes formas se transformet, ad Saulem placandum, sanandum et salvandum. Vere Comicus: *Illud nimirum est sapere, si ubicumque opus sit, animum possis flectere.*

Alleg. Eucherius: *Venit*, ait, *David, id est, Christus ad Judæos hostes suos dormientes in sua infidelitate: non eos occidit, sed tulit ab eis scyphum aquæ, id est, gratiam legis; tulit et sceptrum regale, regni scilicet potestatem, quam pro magno habebant, et unde se protegebant temporaliter, et quam adversus Deum per incredulitatem gerebant. Deinde victor noster David de castris eorum regressus, transcendit in altitudinem montis cœlorum.*

16. Filii mortis estis vos qui non custodistis dominum vestrum.] Erant custodes hi dormientes excusabiles et extra culpam, quia vigilare non erat in eorum potestate et libertate. Nam Deus sopore immisso cogebat eos dormire, ut dictum est v. 12. David autem vocat eos *filios*, id est reos *mortis*, quia actus hic dormiendi secundum se spectatus damnabilis erat, dignusque morte: unde vigiles qui in castris noctu excubant, si a capitaneo dormientes inveniantur, trucidantur; quia illorum somnus creat periculum evidens totis castris, ne ab hoste invadantur et evertantur.

19. Si Dominus incitat te adversum me, odoretur sacrificium,] hoc est præsto sum ut occidar, et Deo immoler quasi victima, quæ ipsi placeat velut odor suavitatis sacrificii. Loquitur anthropopatως. Deus enim cum non habeat corpus et nares, proprie non odoratur nidorem sacrificii, sed dicitur odorari metaphorice; quia sicut odor suavis delectat odoratum hominis, sic suavitas sacrificii oblectat Deum. Alii sic exponunt, q. d. *Odoretur sacrificium*, id est, offeram sacrificium pro peccato, si aliquod contra Deum vel contra te, o Saul, commisi.

Si autem filii hominum incitant te adversum me, maledicti sunt in conspectu Domini, utpote qui me innocentem et a Deo in regem unctum inique persequuntur, dicentes: Vade, servi Diis alienis.] *Dicentes*, non verbis sed factis, ait Theodor. et Procop. fugando enim Davidem ex Judæa, cogebant eum fugere ad Philisthæos, aliasque gentes a quibus David sollicitabatur ad colendum eorum Deos et idola.

20. Et nunc non effundatur sanguis meus,] quasi dicat: Quia non habes justam causam me persequendi, sed solum te incitant filii hominum in me malevoli et maligni; idcirco tibi supplico ne meum sanguinem innocentem effundas.

Sicut persequitur perdix.] *Persequitur*, passive, hoc est persecutionem patitur. Comparat enim David se pulici et perdici, quæ a venatore quæritur ad necem.

21. Et ignoraverim multa nimis,] id est, non cogitarim tuam innocentiam et benevolentiam erga me.

24 Et sicut magnificata est anima tua hodie in oculis meis, quasi dicat: Sicut vita tua magno æstimata fuit mihi, ut illam tangere et lædere noluerim, cum illam haberem in manu et potestate mea: sic magnificetur anima mea in oculis Domini, ut Deus hanc meæ clementiæ congruam mercedem et talionem rependat, ut vitam meam contra tuos tuorumque et hostium cæterorum insidias illæsam conservet, itaque ostendat se eam valde æstimare et magnificare, et liberet me de omni angustia.]

25. Faciens facies, et potens poteris.] q. d.

Præclara facies opera et res præclaras geres ac valde potens evades, præsertim cum mihi in regnum succedes. Unde Chald. vertit: *Regnando regnabis, et prosperando prosperabis;* Tigur. *Facies et omnino perficies;* Vatabl. *Valendo valebis*, id est, magnis viribus pollebis.

CAPUT VIGESIMUM SEPTIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

David fugit ad regem Geth, ab eoque obtinet urbem Siceleg, ex qua assidue prædatum excurrit in hostes Israelis, omnes occidendo, ne quis eum apud Regem accuset.

1 Et ait David in corde suo: Aliquando incidam una die in manus Saul; nonne melius est ut fugiam, et salver in terra Philisthinorum, ut desperet Saul, cesseique me quærere in cunctis finibus Israel? fugiam ergo manus ejus. 2. Et surrexit David, et abiit ipse, et sexcenti viri cum eo, ad Achis filium Maoch, regem Geth. 3. Et habitavit David cum Achis in Geth, ipse et viri ejus, vir et domus ejus: et David, et duæ uxores ejus, Achinoam Jezrahelitis, et Abigail uxor Nabal Carmeli. 4. Et nuntiatum est Sauli, quod fugisset David in Geth, et non addidit ultra quærere eum. 5. Dixit autem David ad Achis: Si inveni gratiam in oculis tuis, detur mihi locus in una urbium regionis hujus, ut habitem ibi: cur enim manet servus tuus in civitate regis tecum? 6. Dedit itaque ei Achis in die illa Siceleg propter quam causam facta est Siceleg regum Juda, usque in diem hanc. 7. Fuit autem numerus dierum quibus habitavit David in regione Philisthinorum, quatuor mensium. 8. Et ascendit David et viri ejus, et agebant prædas de Gessuri, et de Gerzi, et de Amalecitis: hi enim pagi habitabantur in terra antiquitus, euntibus Sur usque ad terram Ægypti. 9. Et percutiebat David omnem terram, nec relinquebat viventem virum et mulierem: tollensque oves, et boves, et asinos, et camelos, et vestes, revertebatur, et veniebat ad Achis. 10. Dicebat autem ei Achis: In quem irruisti hodie? Respondebat David: Contra meridiem Judæ, et contra meridiem Jeramecl, et contra meridiem Ceni. 11. Virum et mulierem non vivificabat David, nec adducebat in Geth, dicens: Ne forte loquantur adversum nos: Hæc fecit David, et hoc erat decretum illi omnibus diebus quibus havitavit in regione Philisthinorum. 12. Credidit ergo Achis David, dicens: Multa mala operatus est contra populum suum Israel; erit igitur mihi servus sempiternus.

1. Aliquando incidam uno die in manus Saul.] Licet enim ipse a Deo per Samuelem unctus esset in regem, tamen id erat eo casu dumtaxat, quo ipse superviveret regi Sauli. Aut putabat David se hac unctione et promissione Dei posse excidere per peccata sua, ut permissu Dei in manus Saul incideret, regnoque et vita excideret, uti exciderat Saul. Ita Abulensis.

2. Et surrexit David et abiit ipse, et sexcenti viri cum eo ad Achis filium Maoch regem Geth,] quæ erat una ex quinque urbibus et satrapiis Philisthinorum. Hic est *Achis*, ad quem antea fugerat David c. 21. ac accusationes Philisthinorum metuens coram eo simulans se stultum liber evaserat. Jam vero idipsum non timuit, eo quod nunc ubique etiam in Philisthæa constaret inveteratum et continuum odium Saulis in Davidem: quare a Davide licet jam cognito nihil sibi metuebat Achis, imo sperabat eo se duce fideli contra Saulem hostem suum usurum.

3. Et habitavit David cum Achis in Geth; ipse et viri ejus, vir et domus ejus,] Id est, quisque cum sua uxore et familia. A *Geth*, dicti sunt *Gethæi* fidissimi et fortissimi milites Davidis, quia scilicet eum fugientem in Geth, secuti erant, ibique cum eo habitabant, indeque prædatum excurrebant; nam expresse v. 2. dictum est sexcentos hosce viros ex Judæa cum Davide profugisse in Geth. Erant ergo ipsi origine Judæi, non Gethæi et Philisthini, ut vult Abulensis. Quis enim credat Davidem regem fidelem et sanctum ad sui custodiam accivisse Gethæos Philisthinos, qui erant infideles et jurati Israelis hostes? Hi ergo Judæi dicuntur *Gethæi*, quia ex Judæa fugientem Davidem secuti sunt in Geth, ibique cum eo habitarunt usque ad mortem Saulis, postquam cum Davide ex Geth redierunt in Judæam, eumque ad regnum promoverunt ac bella ejus gesserunt, uti satis indicatur 2. Reg. 15. 18.

5. Cur enim manet servus tuus in civitate regis tecum?] Cupiebat David ab Achis ejusque aula separari multis de causis. Prima erat, ut liberius excurrere posset in Philisthæos et Amalecitas, ex eisque agere prædas, quibus se et suos sexcentos milites cum uxoribus sustentaret: has enim agere non poterat in Geth; id enim rescivisset Achis, ideoque Davidem ut

gentis suæ hostem expulisset vel occidisset; secunda ut pudori uxorum suarum militumque suorum consuleret: illi enim insidiantur sæpe aulici infideles et luxuriosi, quales erant Philisthini. Tertia, ne milites sui aulicorum fastu invidiaque, gula, luxuria, cæterisque vitiis, ac præsertim infidelitate et idololatria inficerentur.

Verum has causas David non fuit ausus allegare Achis regi, aliam ergo prætexuit; scilicet quod non conveniret exterum et peregrinum, imo oriundum ex gente Judæorum, quæ Philisthæis et Gethæis erat summe infensa et exosa, in regia Gethæorum urbe commorari: præsertim quia facile lites et pugnæ inter milites regia et Davidis exoriri putuissent, atque difficile fuisset Davidi sibi suisque victum comparare in Geth, ubi aula regis omnem annonam ad se trahebat. His rationibus motus Achis dedit Davidi Siceleg, quæ exinde tribui Judæ cessit in possessionem hæreditariam et perpetuam.

6. Dedit ei itaque Achis in die illa Siceleg.] *Siceleg*, sive *Sicelech* urbs primo sorte obtigit tribui Judæ Josue, 15. 31. deinde ei adempta est, et data tribui Simeonis, Josue 19. 5. postea cum in Philisthæorum esset confinio, ab eis fuit occupata, puta a Gethæis et Achis eorum rege, qui proinde eam hic rursum Davidi cessit, et concessit. Porro *Siceleg* Hebr. idem est quod *angustia sextarii*, ait Pagnin. in Nomin. Hebr. idque congrue ad hunc locum. In ea enim resedit David cum suis militibus, laborans angustia victus et potus.

7. Fuit autem numerus dierum, quibus habitavit David in regione Philisthinorum, quatuor mensium.] Hebr. dicitur mansisse *dies et quatuor menses*, hoc est, per annum et quatuor menses. Hebr. enim *jamim*, id est *dies*, in plurali sæpe annum significat, inquit Lyran. Pagnin. Cajetanus et Novatores. Verum alii passim dicunt Davidem tantum mansisse apud Achis quatuor mensibus et aliquot diebus. Hoc enim exigit versio Latina vulgata, itaque censent Abulensis, Serarius, Salianus, Adrichom. Sanchez, Torniellus et alii; qua de re rursum dicam cap. 29. v. 3.

8. Et agebat prædas de Gessuri et de Gerz et de Amalecitis.] *Gessur* urbs erat in valle (*ge* enim est vallis) trans Jordanem, a qua tota vicina regio dicta est *Gessuri* vel *Jessuri*: quæ quidem regio Israeliticæ terræ quæ trans Jordanem est versus Septemtrionem terminus fuit, atque licet dimidiæ tribui filiorum Manasse in possessionem fuerit data; pristini tamen terræ habitatores numquam inde expulsi fuisse videntur, Josue 13. 13. Erant ergo incolæ *Gessuri*, æque ac *Gerzi* et *Amalecitæ* hostes Israelis, ac proinde David de iis juste agebat prædas. Parro noster Salianus aliam hanc esse censet *Gessuri* a *Gessuri* Manassensium: hæc enim, inquit, erat vicina Amalec, et extra terminos Israelitarum Meridiem versus, cujus nulla in Scriptura, nisi hoc loco fit mentio, sicut nec de *Gerzi*.

9. Nec relinquebat viventem virum et mulierem.] Quæres: Quo jure fecit id David? Nam ipse non erat absolutus princeps nec rex, ac per consequens non habebat jus indicendi vel movendi belli. Respon. Davidem a Samuele unctum fuisse in regem, ac a Saule creatum belli contra hostes Israelis ducem; quare auctoritatem bellandi habuisse. Licet enim Saul jam Davidem ex odio privato persequeretur, gratum tamen et ratum habebat tum ipse, tum totus populus, quod David supprimeret et opprimeret Philisthinos, aliosque hostes suos, quos ipse magno labore et periculo subjugare debuisset. Sed quo jure omnes omnino occidit? Resp. eum jus habuisse ex lege Deut. 20. v. 17. et 25. quæ jubet omnes incolas terræ Hebræis a Deo promissæ, etiam parvulos et fœminas occidi, eorumque bona diripi: Gessuræi autem et Gerzæi (qui Josue 13. v. 13. vocantur *Machati*, ait Abulensis, licet id neget Salianus) habitabant in terra Judæis promissa, ut patet Josue 13. 13. Amalecitæ autem licet extra eam degerent, tamen eos omnes jusserat Deus occidi, ut audivimus c. 15. David ergo quasi belli Israelis dux a Saule auctoratus, publicam auctoritatem habuit hæc omnia faciendi, Deique jussa exsequendi. Ita Abulensis, Cajetanus et alii.

10. In quem irruistis hodie? Respondebat David: Contra meridiem Judæ,] hoc est contra Judæos meridionales, sive qui habitabant versus meridiem. Mentitur David se in Judæos hostes Achis regis irruisse, cum irruisset in Philisthæos, Chananæos et Amalecitas socios Achis. Nisi sic exponas, quasi dicat David: Irrui contra Philisthæos, qui erant ad meridiem Judæ. Mendacium hoc officiosum erat, quod David necessarium putabat ad tuendam vitam.

Jerameel,] urbs erat in tribu Juda, spectans meridiem.

11. Virum et mulierem non vivificabat David,] id est, in vita non conservabat, vivere non sinebat, sed omnes occidebat, ne quis superstes eum quasi hostem apud Achis et Gethæos accusaret.

12. Credidit ergo Achis David.] Mirum fuit ex tot cladibus et cædibus Philisthinorum a Davide editis, nullam permanasse ad aures Achis regis: humanitus vix fieri id poterat; sed Deus qui omnia Davidis opera dirigebat, ita hæc pariter direxit, ut nil resciret Achis. Sicut enim soporem immisit in tota castra Saulis ad salvandum Davidem, c. 26. 12. sic hic immisit quasi inadvertentiam et cæcitatem in Achis omnesque aulicos, ne scirent Davidem in socios sibi fœderatos irruisse.

CAPUT VIGESIMUM OCTAVUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Saul instante prælio de ejus eventu sciscitatur Deum; sed eo non respondente consulit Pythonissam, quæ ei suscitat Samuelem, qui v. 16. Sauli ejusque castris perniciem cædemque prædicit.

1 Factum est autem in diebus illis, congregaverunt Philisthiim agmina sua, ut præpararentur ad bellum contra Israel; dixitque Achis ad David: Sciens nunc scito, quoniam mecum egredieris in castris tu, et viri tui. 2. Dixitque David ad Achis: Nunc scies quæ facturus est servus tuus. Et ait Achis ad David: Et ego custodem capitis mei ponam te cunctis diebus. 3. Samuel autem mortuus est, planxitque eum omnis Israel, et sepelierunt eum in Ramatha urbe sua. Et Saul abstulit magos et hariolos de terra. 4. Congregatique sunt Philisthiim, et venerunt, et castrametati sunt in Sunam: congregavit autem et Saul universum Israel, et venit in Gelboe. 5. Et vidit Saul castra Philisthiim, et timuit, et expavit cor ejus nimis. 6. Consuluitque Dominum, et non respondit ei, neque per somnia, neque per sacerdotes, neque per Prophetas. 7. Dixitque Saul servis suis: Quærite mihi mulierem habentem pythonem, et vadam ad eam, et sciscitabor per illam. Et dixerunt servi ejus ad eum: Est mulier pythonem habens in Endor. 8. Mutavit ergo habitum suum; vestitusque est aliis vestimentis, et abiit ipse, et duo viri cum eo, veneruntque ad mulierem nocte, et ait illi: Divina mihi in pythone, et suscita mihi quem dixero tibi. 9. Et ait mulier ad eum: Ecce, tu nosti quanta fecerit Saul, et quo modo eraserit magos et hariolos de terra; quare ergo insidiaris animæ meæ, ut occidar? 10. Et juravit ei Saul in Domino, dicens: Vivit Dominus, quia non eveniet tibi quidquam mali propter hanc rem. 11. Dixitque ei mulier: Quem suscitabo tibi? Qui ait: Samuelem mihi suscita. 12. Cum autem vidisset mulier Samuelem, exclamavit voce magna et dixit ad Saul: Quare imposuisti mihi? Tu es enim Saul. 13. Dixitque ei rex: Noli timere; quid vidisti? Et ait mulier ad Saul: Deos vidi ascendentes de terra. 14. Dixitque ei: Qualis est forma ejus? Quæ ait: Vir senex ascendit, et ipse amictus est pallio. Et intellexit Saul quod Samuel esset, et inclinavit se super faciem suam in terra, et adoravit. 15. Dixit autem Samuel ad Saul: Quare inquietasti me ut suscitarer? Et ait Saul: Coarctor nimis; siquidem Philisthiim pugnant adversum me, et Deus recessit a me, et exaudire me noluit, neque in manu prophetarum, neque per somnia: vocavi ergo te, ut ostenderes mihi quid faciam. 16. Et ait Samuel: Quid interrogas me, cum Dominus recesserit a te, et transierit ad æmulum tuum? 17. Faciet enim tibi Dominus sicut locutus est in manu mea et scindet regnum tuum de manu tua, et dabit illud proximo tuo David; 18. quia non obedisti voci Domini, neque fecisti iram furoris ejus in Amalec. Idcirco quod pateris, fecit tibi Dominus hodie. 19. Et dabit Dominus etiam Israel tecum in manus Philisthiim: cras autem tu et filii tui mecum eritis; sed et castra Israel tradet Dominus in manus Philisthiim. 20. Statimque Saul cecidit porrectus in terram; extimuerat enim verba Samuelis, et robur non erat in eo, quia non comederat panem tota die illa. 21. Ingressa est itaque mulier illa ad Saul, (conturbatus enim erat valde) dixitque ad eum: Ecce obedivit ancilla tua voci tuæ, et posui animam meam in manu mea, et audivi sermones tuos quos locutus es ad me. 22. Nunc igitur audi et tu vocem ancillæ tuæ, et ponam coram te buccellam panis, ut comedens convalescas, et possis iter agere. 23. Qui renuit et ait: Non comedam. Coegerunt autem eum servi sui et mulier, et tandem audita voce eorum surrexit de terra, et sedit super lectum. 24. Mulier autem illa habebat vitulum pascualem in domo, et festinavit, et occidit eum; tollensque farinam, miscuit eam, et coxit azyma, 25. et posuit ante Saul et ante servos ejus. Qui cum comedissent, surrexerunt, et ambulaverunt per totam noctem illam.

2. Nunc scies quæ facturus est servus tuus.] David bie ambigue loquitur, ne Achia regem offendat, et se in vitæ periculum inducat. Nam nen intendabat (licat id putet Lyran.) ipse vare pugnare cum Achia contra snos Israalitas; impium enim fuisset præliari contra patriam suam, Deique pepulum: neque se voluit ulcisci da Saule, ut patet ex præced. et seq. unde eo cæso valde da ejus morte indoluit. Ita Abul.

3. Et Saul abstulit mages,] quia id jusserat Deus Levit. 19. et 20. Fecit id Saul initio regni sui, ait Abulensis, licet Serarius volit id eum faeissa post peccatum suum.

6. Et non respondit ei neque per somnia, neque per sacerdotes.] Hebr. *Neque per Urim*, id ast, par Pontificem indutum Rationaii iu que erant *Urim*, id est, *illuminationes*, quibus Deus ejus interrogationibus respondabat, et futura de quibus consulabatur prædicebat. Vide dicta Exodi 28. v. 20. Licet enim Abiatbar fugisset ad Davidem cum Ephod, quando Saul ejus patrem Acbimeleeb ob datos Davidi paues occidit, cap. 22. 20. tamen alius erat Pentifex cum Ephod in Tabernaculo apud Saulem, per quem ipse Deum censulebat: alioquin anim caruissent Hebræi Pontifice et sacris; nam David cum Abiathar Pontifice, ob matum Saulis, ex Judæa prefugerat in Philistbæam ad Achis regem Gelb. Neluit Deus respendare Sauli ob ejus inobedientiam et impietatem, qua occiderat Sacerdotes et Davidem parsequebatur. Quare Saul, videns se a Deo sperni, confugit ad *Pythonem*, id aat, ad diabolum, juxta illud athei:

> Flectere si nequeam superos, Acheronta movebo.

Saulem imitatus est OEdipus apud Sanecam; qui eraculis aliis frustra tentatis, taudem necrementiam tentavit.

7. Dixitque Saul servis suis: Quærite mihi mulierem habentem pythonem,] hoc est dæmenem familiarem, quam Sept. vocant ἐγγαστρίμυθον, id est, ventrilequum, qui scilicat ex ventre muliaris quasi ex utre (bunc enim significet Hebr. אוב *ob:* unde Latinum *obba*) loquebatur, dabatque oracula da futuris, cum de iis consuleretur. Hinc Apello vecatus est *Pythius*, eo quod aderet oracula, ejusque ministri et ministria vecati sunt *Pythiæ* at *Pythonissæ*. Hinc rursum omnes magi et divini vecati aunt *Pythii*, adeoque *Python* quodlibet divinationis genus significat, sive fiat par necremantism et suscitatienam mortuorum, uti hic fiebat per suscitationem Samuelis, sive per sortilegia, sive per incantationes, sive quo alie modo. Vide dicta Isaiæ 8. 19. et Aucter. 16. 16.

Mulierem.] Fabulantur R. Eliezer, R. Kimchi, aliique Rabbini mulierem hanc fuisse matrem Abner, cui Saul ob cegnationem pepercerit. Sed arrant: nam mater Abner habitabat in sua tribu Benjamin, bæc vere in *Endor*, quæ eret in tribu Issachar. Rursum matar Abner erat matrona nobilis bæc vero vilis operaria, ait Joseph.

Dicas: Saul Pytbonissam, id ast magam consuluit; cur ergo v. 3. tales interfecit? Justin. Mart. qu. 57. ad Orthedoxos: *Sustulit*, inquit, *divinotrices, quod hoc facto Deum placaturum se esse ita speroret, ut eententiam suam, quæ eum regno privaret, abrogaret: non quod divinitricum ecelus odisset, sed quod regnum amaret.* Quæ ratio vera est, et Saulis embitiuni consentanea. Sad illa est ed rem præsentem congruentior quam Habræi apud Lyranum tradiderunt. *Saul*, inquiunt, *ea cousa sustulit hariolos, quod illi prædicerent ejus familiam evertendam et regnum tronsferendum ad Davidem.*

11. Samuelem mihi suscita.] Quæres an verus fuerit Samuel quem Pytbonissa suscitavit? Multi negant, censentque fuisse dæmonam, sive phantasma, larvam et umbram Samualis effictam a dæmena. Ita Procop. Theudor. Rupert. Tertul. Cyrill. Beda, et alii. Verius alii plures et potieres affirmant, quia sequantia clare id significant, et clarius Ecclesiast. c. 46. 23. ubi inter laudes Samuelis assignat hanc quod post mertem propbetarit: *Exaltavit*, inquit, *de terra vocem suam in prophetia, ad cessare faciendum peccata.* Pluribus idipsum probavi ibidem, et argumanta in contrarium dissolvi. Estque hæc santantia Abulansis, Lyrani, Cajetani, Dien. Sararii hic, et S. Aug. l. da cura pro mortuis c. 15. 5. Basil. ep. 80. Nazianz. erat. 3. Josephi lib. 6. Antiq. c. 15. Justini Dial. contra Tryphonem, S. Ambr. in c. 1. Lucæ, S. Hier. in c. 7. Isaiæ, S. Thomæ 1. part. q. 89. art. 8. ad 2. Suarez 3. partem. 2. disp. 42. sect. 2. Bellar. l. 2. de Purgat. c. 6.

Perre non par somnia, sacerdotes et propbetas, sed per Samuelem Deus respondit Sauli, ut tanto magis ille commeveratur et percelleretur, ait Cyr. et Abulensis, dum eum cujus præcepta contempsisset, prædictionas de regno amittendo hactenus non maximi fecisset, sibi jam extrema minitautem audiret.

12. Cum autem vidisset mulier Samuelem.] Prævanit Deus incantationes Pytbonissæ, quæ morosæ et longæ esse selent, ne vi earum suscitatus videretur Samuel: statim ergo roganti Sauli stitit Samuelem, qui eum puniret tum ob alia crimina, tum ob hoc magiæ, denuntiatiene eladis secuturæ. Ite Abulensis, Cajetanus at alii. Hac de causa turbata muliar *exclamavit*, ut sequitur. Quæres cur id fecerit? Prime, Rabbini: quia, iuquiunt, cæteri mortui per magiam et necrumantiam evocati, solebant erectis in cœlum pedibus ascendere: Samual vero capite in cœlum erecto ascendit: sed hæc sunt eerum figmenta. Dico ergo eam turbatam exclamasse, ao quod videret Samuelem suas incantationes prævenisse, et necdum vocatum sa sistere: sua enim venaranda et augusta specie parculit Pythenissam; Saul tamen putabat aam exclamare, ae quod agnosceret ipsum esse Saulam, ac ab eo sibi do vita ob magiam metueret: unde jussit eam metum hunc dapeuere.

Tu es enim Saul.] Quo indicio id Pythonissa cognoverit incartum est. Abul. putat Samuelem id ei indicasse.

13. Deos vidi ascendentes de terram.] *Deos*, id est, *Deum*. Hebr. enim est *Elohim*, id est, *Deum*, id est hominem quemdam divinum, puta Samuelem: hunc enim dumtaxat vidit, ut patet ex seq. Fabulatur argo R. Kimchi, dum ait illam dues vidisse (scilicet Mosen at Samuelem: sic et alii Rabbini docant cum Samuele ascendisse Musen, qui in eodam carcare elausus merabatur; unde in libro Jalcut sic dicitur: *Deos vidi oscendentes de terro. Hinc habetur non fuisse, eolum Samuelem qui oecendit, sed duos fuiess, unum Samuelem, alterum Moeen, cui Somuel dixit. Forsitan ad judieium vocor; veni ergo mecum, ut testificeris nullum sese verbum in lege eeriptum, quod non eervaverim.*

Verum hic est Judaismus. Jam enim in morte sua Samuel ut cæteri homines judicatus acceperat suam sententiam, certusque erat de sua felicitate, sicut et alii Patres, qui cum eo in limbo versabantur. Rursum in libro *Midras Samuel* dicitur: *Multi justi ascenderunt cum illo.*

15. QUARE INQUIETASTI ME UT SUSCITARER?] id est, cur fuisti non causa, sed occasio ut suscitarer? nam propria causa, eaque efficax suscitationis Samuelis erat Deus. Porro Samuel ait se inquietatum a Saule, quia commotus fuit et iratus indignitate modi, quo Saul per magiam eum suscitare conabatur.

19. CRAS AUTEM TU ET FILII TUI MECUM ERITIS,] in altero sæculo et vita, puta apud inferos, sed non in eadem inferni parte et loco, q. d. Tu et filii tui moriemini et apponemini ad mortuos, ac mecum eritis in loco statuque mortuorum, puta apud inferos, sed dispari sorte et receptaculo: ego in limbo sum, tu descendes ad gehennam: *Nec enim ibi Saul malus, ubi Jonathan bonus meruit recipi*, ait Beda et S. Aug. loco cit. ad Simplic. *τὸ mecum eris, ait, non ad æqualitatem felicitatis, sed ad parem conditionem mortis referatur, quod uterque homo fuerit, et uterque mori potuerit, jamque mortuus mortem vivo prænuntiabat.*

21. INGRESSA EST ITAQUE MULIER.] Hinc probabiliter opinatur Abulensis Pythonissam non fuisse præsentem eo loco et tempore, quo Saul cum Samuele loquebatur, eo quod nollet Saul, ut quis se cum eo loquentem audiret: volebat enim secreto cum eo agere, et secreta sua cum eo solo communicare. Recedente ergo Samuele, et finito ejus cum Saule colloquio ingressa est Pythonissa ad locum in quo erat Saul.

ET POSUI ANIMAM MEAM IN MANU MEA,] id est, exposui me periculo mortis, quasi maga suscitando Samuelem; sciebam enim Saulem omnes magos occidisse.

CAPUT VIGESIMUM NONUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

ACHIS DUCIT SECUM DAVIDEM AD PRÆLIUM CONTRA SAULEM; SED SOCIIS EJUS PHILISTHINIS DE DAVIDIS FIDE DUBITANTIBUS, IDEOQUE CONTRADICENTIBUS, EUM DOMUM REMITTIT.

1 CONGREGATA sunt ergo Philisthiim universa agmina in Aphec; sed et Israel castrametatus est super fontem qui erat in Jezrahel. 2. Et satrapæ quidem Philisthiim incedebant in centuriis et millibus; David autem et viri ejus erant in novissimo agmine cum Achis. 3. Dixeruntque principes Philisthiim ad Achis: Quid sibi volunt Hebræi isti? Et ait Achis ad principes Philisthiim: Num ignoratis David, qui fuit servus Saul regis Israel, et est apud me multis diebus, vel annis, et non inveni in eo quidquam, ex die qua transfugit ad me, usque ad diem hanc? 4. Irati sunt autem adversus eum principes Philisthiim, et dixerunt ei: Revertatur vir iste, et sedeat in loco suo in quo constituisti eum, et non descendat nobiscum in prælium, ne fiat nobis adversarius, cum præliari cœperimus; quomodo enim aliter poterit placare dominum suum, nisi in capitibus nostris? 5. Nonne iste est David, cui cantabant in choris, dicentes: Percussit Saul in millibus suis, et David in decem millibus suis? 6. Vocavit ergo Achis David, et ait ei: Vivit Dominus, quia rectus es tu, et bonus in conspectu meo: et exitus tuus, et introitus tuus mecum est in castris; et non inveni in te quidquam mali, ex die qua venisti ad me, usque in diem hanc; sed satrapis non places. 7. Revertere ergo et vade in pace, et non offendas oculos satraparum Philisthiim. 8. Dixitque David ad Achis: Quid enim feci, et quid invenisti in me servo tuo, a die qua fui in conspectu tuo usque in diem hanc, ut non veniam, et pugnem contra inimicos Domini mei regis? 9. Respondens autem Achis, locutus est ad David: Scio quia bonus es tu in oculis meis, sicut Angelus Dei; sed principes Philisthinorum dixerunt: Non ascendet nobiscum in prælium. 10. Igitur consurge mane tu, et servi domini tui qui venerunt tecum; et cum de nocte surrexeritis, et cœperit dilucescere, pergite. 11. Surrexit itaque de nocte David ipse et viri ejus, ut proficiscerentur mane, et reverterentur ad terram Philisthiim: Philisthiim autem ascenderunt in Jezrahel.

3. ET EST APUD ME MULTIS DIEBUS VEL ANNIS.] Hebr. *jam diebus vel jam annis*, hoc est dies aliquot, imo vero annos aliquot. Unde Lyranus, Pagnin. et Novatores putant Davidem pluribus annis mansisse apud Achis. Favent Septuag. qui vertunt: *Mansit apud nos dies*, plurimos scilicet, hic quippe secundus annus est. Secundo, Vatablus et R. David sic exponunt; fuit apud me multis diebus, id est, quatuor mensibus, quibus

æqua mihi notus est, ac si plures annes apud me mansisset. Tertie, Sanchez censet Achis hic esse mentitum, ad fidem faciendam Philisthæis; idque probabile censet Abulensis et Torniellus. Quarto, planius Salianus respondet Achis respexisse ad primam commorationem Davidis, quæ ante annos sex apud ipsum inchoata fuerat, ut dictum est c. 27. aut certe computasse finem anni elapsi quo ad se venerat David, et initium anni sequentis sive currentis, que adhuc secum manebat. Id enim exigunt Septuag. dum vertunt: *Hic quippe secundus annus est;* nam Davidem quatuer tantum menses et aliquod dies mansisse apud Achis diserte dictum est, cap. 27. 7. idque affirmat Josephus, Abulensis, Serarius, Salianus, Torniellus et alii. Videtur ergo David sub finem anni fugisse ad Achis v. g. in novembri vel decembri, ac deinde apud eum mansisse toto januario et februario.

4. Reveratatur via iste.] Neta hic miram Dei erga suum Davidem providentiam. David enim hic erat in casu plane periculoso et implexe, ut cegeretur vel Achis regis esse proditor, si in prælio ad Saulem et Hebræes deficeret, vel patriæ et civium suorum esse hostis; si contra eos pugnaret. Sed Deus nodum hunc perplexum ense quasi abscidit. Immisit enim Philisthæis diffidentiam de Davidis fide, et periculi metum quod subibant, si David in prælie ad suos Hebræos terga verteret, cum iisque arma in Philisthæos converteret, uti ante fecerat. Quare jubent illum e prælie recedere, et demum remitti. Fecit id Achis magno cum henore et laude Davidis æque ac ejus utilitate et commedo. David enim e prælio recedens persecutus est Amalecitas, eisque spolia quæ ex sua Siceleg rapuerant, abstulit cum opima ipsorummet præda: quod si mansisset cum Achis, facere nequivisset.

9. Scio quia bonus es tu in oculis meis sicut Angelus Dei,] q. d. Summe mihi gratus es, summe mihi places, ime venerer te *quasi Angelum Dei.* Est cemparatie et phrasis Hebræa, qua utuntur cum quempiam valde laudare et extollere volunt. Sic Jaceb, ut Esau fratrem sibi ob primogenituram ereptam infensum leniat, ei blanditur dicens: *Vidi faciem tuam quasi viderim vultum Dei,* Genes. 33. 10. Et mulier Thecuitis pro Absalene supplicans Davidi, ait: *Sicut Angelus Domini, sic est dominus meus rex.* 2 Reg. 14. 17.

CAPUT TRIGESIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Amalecitæ succendunt Siceleg et prædas abigunt; eos David cum suis insequitur, et comessantes cædit spoliatque; mox spolia inter eos qui pugnarant, et eos qui ad sarcinas manserant, æqualiter dividit, v. 21. ac eorum partem ad alias Judææ urbes transmittit.

1 Cumque venissent David et viri ejus in Siceleg die tertia, Amalecitæ impetum fecerant ex parte australi in Siceleg, et percusserant Siceleg, et succenderant eam igni. 2. Et captivas duxerant mulieres ex ea, a minimo usque ad magnum, et non interfecerant quemquam, sed secum duxerant, et pergebant itinere suo. 3. Cum ergo venissent David et viri ejus ad civitatem, et invenissent eam succensam igni, et uxores suas, et filios suos, et filias ductas esse captivas, 4. levaverunt David et populus qui erat cum eo voces suas, et planxerunt donec deficerent in eis lacrymæ. 5. Siquidem et duæ uxores David captivæ ductæ fuerant Achinoam Jezraelites, et Abigail uxor Nabal Carmeli. 6. Et contristatus est David valde; volebat enim eum populus lapidare, quia amara erat anima uniuscujusque viri super filiis suis et filiabus; confortatus est autem David in Domino Deo suo. 7. Et ait ad Abiathar sacerdotem filium Achimelech: Applica ad me ephod; et applicavit Abiathar ephod ad David, 8. et consuluit David Dominum, dicens: Persequar latrunculos hos, et comprehendam eos, an non? Dixitque ei Dominus: Persequere; absque dubio enim comprehendes eos et excuties prædam. 9. Abiit ergo David ipse, et sexcenti viri qui erant cum eo, et venerunt usque ad torrentem Besor, et lassi quidam substiterunt. 10. Persecutus est autem David ipse, et quadringenti viri; substiterant enim ducenti qui lassi transire non poterant torrentem Besor. 11. Et invenerunt virum Ægyptium in agro, et adduxerunt eum ad David, dederuntque ei panem ut comederet, et biberet aquam; 12. sed et fragmen massæ caricarum, et duas ligaturas uvæ passæ. Quæ cum comedisset, reversus est spiritus ejus, et refocillatus est; non enim comederat panem, neque biberat aquam tribus diebus, et tribus noctibus. 13. Dixit itaque ei David: Cujus es tu? vel unde? et quo pergis? Qui ait: Puer Ægyptius ego sum, servus viri Amalecitæ; dereliquit autem me dominus meus, quia ægrotare cœpi nudiustertius. 14. Siquidem nos erupimus ad australem

plagam Cerethi, et contra Judam, et ad meridiem Caleb, et Siceleg succendimus igni. 15. Dixitque ei David: Potes me ducere ad cuneum istum? Qui ait: Jura mihi per Deum, quod non occidas me, et non tradas me in manus domini mei, et ego ducam te ad cuneum istum, et juravit ei David. 16. Qui cum duxisset eum, ecce illi discumbebant super faciem universæ terræ, comedentes et bibentes, et quasi festum celebrantes diem, pro cuncta præda, et spoliis quæ ceperant de terra Philisthiim, et de terra Juda. 17. Et percussit eos David a vespera usque ad vesperam alterius diei, et non evasit ex eis quisquam, nisi quadringenti viri adolescentes qui ascenderant camelos, et fugerant. 18. Eruit ergo David omnia quæ tulerant Amalecitæ, et duas uxores suas eruit. 19. Nec defuit quidquam a parvo usque ad magnum, tam de filiis quam filiabus, et de spoliis, et quæcumque rapuerant, omnia reduxit David. 20. Et tulit universos greges et armenta, et minavit ante faciem suam, dixeruntque: Hæc est præda David. 21. Venit autem David ad ducentos viros qui lassi substiterant, nec sequi potuerant David, et residere eos jusserat in torrente Besor; qui egressi sunt obviam David, et populo qui erat cum eo. Accedens autem David ad populum, salutavit eos pacifice. 22. Respondensque omnis vir pessimus et iniquus, de viris qui ierant cum David, dixit: Quia non venerunt nobiscum non dabimus eis, quidquam de præda quam eruimus; sed sufficiat unicuique uxor sua et filii, quos cum acceperint, recedant. 23. Dixit autem David: Non sic facietis, fratres mei, de his quæ tradidit nobis Dominus, et custodivit nos, et dedit latrunculos qui eruperant adversum nos in manus nostras, 24. nec audiet vos quisquam super sermone hoc; æqua enim pars erit descendentis ad prælium, et remanentis ad sarcinas, et similiter divident. 25. Et factum est hoc ex die illa, et deinceps constitutum et præfinitum et quasi lex in Israel usque in diem hanc. 26. Venit ergo David in Siceleg, et misit dona de præda senioribus Juda proximis suis, dicens: Accipite benedictionem de præda hostium Domini. 27. His qui erant in Bethel, et qui in Ramoth ad Meridiem, et qui in Jether, 28. et qui in Aroer, et qui in Sephamoth, et qui in Esthamo, 29. et qui in Rachal, et qui in urbibus Jerameel, et qui in urbibus Ceni, 30. et qui in Arama, et qui in lacu Asan, et qui in Athach, 31. et qui in Hebron, et reliquis qui erant in his locis, in quibus commoratus fuerat David ipse, et viri ejus.

6. Confortatus est David in Domino Deo suo,] id est, resumpsit animum, fretus spe ac fiducia in Deum, ait Vatablus, injecit Deus hoc robur et hanc spem animo Davidis, ut sperans se Amalecitas cæsurum, eos insequeretur, eisque prædam ex Siceleg abactam extorqueret. Quare David animum tam suum quam sociorum, ad eos insequendum erexit. Unde ex Hebr. vertas: *Confortavit se ipsum David in Domino Deo suo*, sperans scilicet in Dei ope se per illam hostes assecuturum et debellaturum. Ubi enim humana desunt præsidia, ad divina confugere oportet. Sapienter Seneca, epist. 88. *Ego*, inquit, *annum faustum et felicem reddo bonis cogitationibus et animi magnitudine; qui numquam major est quam ubi aliena seposuit; et fecit sibi pacem, nihil timendo; fecit sibi divitias, nihil concupiscendo.* Et inferius: *Quare ergo sapiens magnus est, quia magnum animum habet.*

7. Applica ad me Ephod.] Hebr. *adduc ad me Ephod*, ut scilicet eo indutus, per illud ut Pontifex pro me consulas Deum, an Amalecitas persequi debeam, nec ne.

13. Dereliquit autem me Dominus meus, quia ægrotare cœpi.] Tropologice, Eucherius: *Quid est*, ait, *quod Ægyptius Amalecitæ puer in itinere lassatus residet, nisi quod amator præsentis sæculi peccati sui nigredine opertus, sæpe ab eodem sæculo infirmus despectusque relinquitur, ut cum eo nequaquam currere valeat, sed fractus adversitate torpescat? Hos ergo eligit Deus, quos despicit mundus, quia plerumque ipsa despectio hominem revocat ad semetipsum; is enim qui patrem reliquit, et partem substantiæ quam perceperat, prodige expendit, postquam esurire cœpit, in se reversus dixit: Quam multi mercenarii patris mei abundant panibus!* Et pluribus interjectis: *Quem tamen David invenit, eique cibum et potum præbuit, quia manu fortis Dominus abjecta mundi non despicit, et plerumque eos qui mundum sequi minime valentes quasi in via remanent, ad amoris sui gratiam convertit, eisque verbi sui cibum porrigit, et quasi duces sibi in via dirigit, dum suos etiam prædicatores facit; dum enim Christum peccatorum cordibus inserunt, quasi David super hostes ducunt, qui convivantes Amalecitas, velut David gladio feriunt, qui superbos quosque qui se in mundo despexerunt, Domini virtute prosternunt.*

14. Erupimus ad australem plagam Cerethi.] *Cerethi* erat certa Philisthinorum regio sita ad meridiem, ex qua David collegit legiones fortissimas, inde dictas *Cerethim* et *Phelethim*, id est, interfectores et liberatores, quas proinde deinceps secum semper habuit, quasi milites prætorianos et regii corporis custodes, ut patebit 2. Reg. 14. Unde nonnulli censent ab hisce *Cerethim* ortos dictosque esse *Cretes* sive *Cretenses* ac *Cretam* eorum insulam. Vide dicta Sophon. 2. v. 5.

16. Comedentes et bibentes.] Nota stratagema Davidis, quo cum paucis ex inopinato aggressus plurimos Amalecitas convivantes, omnes cecidit. Simili modo Abraham cum trecentis servis insecutus quatuor

reges, qui ceperant Lot, noctu eos aggressus, dormientes occidit, Gen. c. 14. 15. Sic Tomyris Regina Scytharum simulans fugam, cum in castris suis mensas opipare instructas reliquisset, sequentem Cyrum et Persas ac convivantes in mensis oppressit ad unum omnes, teste Justino.

24. ÆQUA ENIM PARS ERIT DESCENDENTIS AD PRÆLIUM, ET REMANENTIS AD SARCINAS, ET SIMILITER DIVIDENT,] quia æqualiter ad victoriam cooperati sunt; nisi enim ipsi sarcinas præliantium custodiissent, præliantes non vicissent; sed metu perdendi sarcinas timidius pugnassent, et terga hosti vertissent. Hinc patet ducentos qui lassi resederant ad torrentem Besor v. 10. etiam sarcinas sociorum cum Dàvide ad prælium pergentium custodivisse. Si enim lassi dumtaxat substitissent, hæc ratio in eis locum non habuisset. Ita Abulensis, Cajetanus et alii. Simili modo narrat Polybius, l. 10. Romanos prædam bello acquisitam non iis solis qui prælio interfuerant, sed iis quoque qui castrorum præsidio relicti erant, qui ægroti, qui ministeria publica obibant, divisisse.

25. ET FACTUM EST HOC EX DIE ILLA ET DEINCEPS CONSTITUTUM.] *Pro deinceps* Hebraice est מעלה *mala*, id est, *supra*. Unde Vatablus sic vertit: *Fueratque ab eo die et supra, et posuit illud in statutum et consuetudinem;* idque sic explicat, q. d. Id observatum fuerat ab initio mundi usque in eum diem, et David constituit ab eo die eam legem, quæ consuetudo servatur et hodie quoque in Israel. Verum hanc legem a Davide, non ab Adamo cœpisse significat Noster, Septuaginta et Chaldæus, qui 70. *mala*, id est, *supra*, interpretantur *deinceps*.

26. MISIT DONA DE PRÆDA SENIORIBUS JUDA.] Nota hic liberalitatem Davidis, quam illi injecit Deus, ut hac munificentia sibi devinciret animos contribulium suorum, ut ipsi eum in regem sibi mox deligerent. Nam eodem die quo David præliando vicit Amalecitas, et spolia distribuit, Saul prælium cum Philisthæis iniit, in eoque cæsus occubuit cui proinde mox in regno Judæ successit David Dei consilio, ne Philisthæi victoriam prosecuti totam Judæam vastarent et everterent; cis enim Deus opposuit Davidem in Juda dominantem.

CAPUT TRIGESIMUM PRIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

PHILISTHINI CÆDUNT HEBRÆOS: UNDE SAUL, NE IN EORUM MANUS INCIDAT, GLADIO INCUMBENS SEIPSUM OCCIDIT. MOX, V. 9. PHILISTHINI CAPUT SAULIS PRÆCISUM IN PHILISTHÆAM MITTUNT, ET ARMA IN TEMPLO ASTHAROTH, CORPUS VERO IN MURO BETHSAN SUSPENDUNT; SED ILLUD INDE AUFERUNT VIRI JABES GALAAD, AC COMBUSTUM SEPELIUNT.

1 PHILISTHIIM autem pugnabant adversus Israel, et fugerunt viri Israel ante faciem Philisthiim, et ceciderunt interfecti in monte Gelboe. 2. Irrueruntque Philisthiim in Saul, et in filios ejus, et percusserunt Jonatham, et Abinadab, et Melchisua, filios Saul, 3. totumque pondus prælii versum est in Saul; et consecuti sunt eum viri sagittarii, et vulneratus est vehementer a sagittariis. 4. Dixitque Saul ad armigerum suum: Evagina gladium tuum, et percute me, ne forte veniant incircumcisi isti, et interficiant me, illudentes mihi. Et noluit armiger ejus; fuerat enim nimio terrore perterritus: arripuit itaque Saul gladium, et irruit super eum. 5. Quod cum vidisset armiger ejus, videlicet quod mortuus esset Saul, irruit etiam ipse super gladium suum, et mortuus est cum eo. 6. Mortuus est ergo Saul, et tres filii ejus, et armiger illius, et universi viri ejus in die illa pariter. 7. Videntes autem viri Israel qui erant trans vallem, et trans Jordanem, quod fugissent viri Israelitæ, et quod mortuus esset Saul, et filii ejus, reliquerunt civitates suas, et fugerunt; veneruntque Philisthiim, et habitaverunt ibi. 8. Facta autem die altera, venerunt Philisthiim ut spoliarent interfectos, et invenerunt Saul et tres filios ejus jacentes in monte Gelboe. 9. Et præciderunt caput Saul, et spoliaverunt eum armis, et miserunt in terram Philisthinorum per circuitum, ut annuntiaretur in templo idolorum, et in populis. 10. Et posuerunt arma ejus in templo Astharoth, corpus vero ejus suspenderunt in muro Bethsan. 11. Quod cum audissent habitatores Jabes Galaad, quæcumque fecerant Philisthiim Saul, 12. surrexerunt omnes viri fortissimi, et ambulaverunt tota nocte, 13. et tulerunt cadaver Saul, et cadavera filiorum ejus, de muro Bethsan; veneruntque Jabes Galaad, et combusserunt ea ibi: 13. et tulerunt ossa eorum, et sepelierunt in nemore Jabes, et jejunaverunt septem diebus.

2. Pracusserunt Jonathan et Abinadab, et Melchisua filios Saul.] Id Dei consilio factum, ut omnibus filiis Saulis occisis, Davidi viam ad regnum complanaret et sterneret: nam Isboseth quartus Saulis filius, domi desidens minus videbatur bellicosus, et regno tot bellis implicito inidoneus.

4. Et irruit super eum.] Vatablus: *irruit in eum*, eum in pectus adigendo. Hinc patet Saulem seipsum occidissa. Negat hoc Josephus at R. Levi dicentes, Saulem conatum quidem se occidere, sed non perfecisse, sive quod lorica armatus esset, siva quod gladium non satis firmasset; occisum ergo esse ab illo Amalecita qui nuntium mortis Saulis Davidi attulit, dixitque sa Saulem occidisse, de quo l. 2. c. 1. Verum hæ sunt fabulæ in honorem Saulis, et gentis Judaicæ a Josepho Judæo confictæ. Clare enim Hebr. Septuag. Chald. et Latina hoc v. 4. et 5. ajunt Saulem irruendo in gladium mortuum fuisse, ac proinde armigerum id videntem, se quoque simili modo interemisse. Ita omnes Interpretes, quin et cæteri Rabbini; unde R. Radak, p. 46. in Psal. 7. v. 16. *Lacum aperuit et effodit eum, et incidit in foveam quam fecit:* sic explicat: *Prophetat David*, ait, *moriturum Saulem in gladio suo.* Justum fuit hoc Dei judicium, ut Saul gladium quem injuste strinxerat in Davidem, converteret in seipsum, uti fecit Nero eodem anno, quo SS. Petrum et Paulum occiderat, imo eodem mense Junio recurrente occidens seipsum. *Gladio*, inquit Hugo, *quo Amalecitis contra præceptum Domini pepercerat, capite 15. merito seipsum occidit; sic qui potestate pro communi utilitate accepta, aut non utitur, aut abutitur: suo se nimirum gladio confodit, quo ab hoste defendi debuerat, hostem potius juvat.* Unde et coram Amalecita cui pepercerat, accidit sa, at Amalecites ipsi diadema abstulit, tulitque ad Davidem, ut dicetur capite sequenti versu 13. Ita Tropologice, in hora mortis passiones et vitia, quæ in vita occidere et mortificare negligis, te affligent, tibique decus, pacem, vitamque præsentem et æternam auferent; hi enim sunt nostri Amalecitæ.

Quæres, an Saul peccarit se occidendo? Negant, imo Saulem ab animi magnitudine, mortisque contemptu, laudant Josephus et Rabbini, quibus favet Lyranus. Hinc rex Isaac Saulem vocat justum: *Saul*, inquit, *David et Salomon justi regnarunt.* Sic Cato se occidit, ne victus in manus Julii Cæsaris veniret, eique fieri supplex cogeretur: quem idcirco laudat Seneca, l. de divina Prov. *Licet*, ait, *omnia in unius conditionem concesserint, custodiantur legionibus terræ, classibus maria, et Cæsarianus portas miles obsideat, Cato qua exeat habet. Una manus latam nostram libertatem faciet. Ferrum istud etiam civili bello purum et innoxium, bonas tandem ac nobiles edet operas. Libertatem quam patriæ non potuit dare, Catoni dabit. Aggredere animo diu meditatum opus, eripete rebus humanis.* Vide eumdem. epist. 71. ubi inter cætera ait: *Ille vir magnus est, qui mortem sibi non tantum imperavit, sed invenit.* Quin et ipse Julius Cæsar, accepto nuntio de Catonis morte, fertur dixisse: *Invideo, Cato, gloriæ tuæ, nam et tu invidisti meæ ne inter mea præclara facinora numeraretur et illud me Catonem servasse.* Sic Brutus et Cassius cæsores Julii Cæsaris victi ab Augusto Julii nepote, mucrone in viscera adacta morte spontanea redemerunt ignominiam, quam sibi a victore irrogandam prævidebant.

Verum hanc sententiam damnat fides orthodoxa, quin et melioris notæ Philosophi, ut Plato in Phædone, Arist. 5. Ethic. c. ult. Vide Lactant. l. 3. c. 18. et l. 6. c. 11. Ratio est, quia homo non est dominus vitæ suæ, sed Deus; ergo illam sibi, imo Deo eripere nequit. Secundo, quia Deus animam et vitam nobis dedit in custodiam, ut ejus usura ad Dei obsequium et laudem utamur. Tertio, quia Deus cuique statuit diem et modum tam nascendi, quam moriendi; ergo illum accelerare vel præterire non licet. *Nam ipse solus vitæ et necis potestatem habet*, Sapient. 16. Ratio est, quia Deus solus nobis vitam donavit, quasi ingens et summum donum quod nulla industria comparare sibi potuit homo, nulloque modo ab ipsius consensu pendet. Quare noluit Deus ut ipsa esset in hominis potestate et arbitrio, uti sunt res inferiores, sed illius jus et dominium ipse sibi reservavit. Quarto, quia quinto Decalogi præcepto: *Non occides*, tam, imo magis vetatur ne quis occidat seipsum, quam alium. Quinto, quia occidens se facit injuriam Reipublicæ; nam illa invita, velut quoddam ipsius membrum abscindit. Peccat ergo contra justitiam, si non commutativam, certe legalem. Vide S. Augustinum, lib. 1. de Civitate a capite 17. usque ad caput 28. Audi eum c. 26. *Hoc dicimus, hoc asserimus, hoc modis omnibus approbamus, neminem spontaneam mortem sibi inferre debere, velut fugiendo molestias temporales, ne incidat in perpetuas. Neminem propter aliena peccata, ne hoc ipso incipiat habere gravissimum proprium, quem non polluebat alienum. Neminem propter sua peccata præterita, propter quæ magis hac vita opus est, ut possint pœnitendo sanari. Neminem velut desiderio vitæ melioris, quæ post mortem speratur, quia reos suæ mortis, melior post mortem vita non suscipit.*

Quin et Cicero, Tuscul. 1. *Vetat*, ait, *dominans ille in nobis Deus injussu hinc nos suo demigrare.* Et Plato in Phædone: *Nefas esse*, dicit, *hominem sibimet manus afferre, nec aliter irasci Deum si id fiat, quam dominum si quod se mancipiorum occiderit.* Aliisque multis in locis ait *migrare ex hac vita nulli hominum licere injussu Dei. Sumus enim hic omnes velut in acie, loco unicuique suo ab Imperatore Deo assignato; majorique supplicio afficiendum desertorem vitæ, quam desertorem militiæ.*

Porro quod Saul, Cato et similes se occiderint ad vitandam servitutem vel infamiam, indicium fuit animi non fortis et magni, sed mollis, pusillanimis, non valentis sustinere illusiones Philisthinorum. Id ipsum ex facto Catonis evincit S. Augustinus, lib. 1. de Civitate c. 23. *Amici ejus*, inquit, *etiam docti quidam viri, qui hoc fieri prudentius dissuadebant, imbecillioris quam fortioris animi facinus esse censuerunt, quo demonstraretur non honestas turpia præcavens, sed infirmitas adversa non sustinens. Hoc et ipse Cato in suo charissimo filio judicavit. Nam si turpe erat sub victoria Cæsaris vivere, cur auctor hujus turpitudinis pater filio fuit, quem de Cæsaris benignitate omnia sperare præcepit? cur non et illum secum coegit ad mortem?*

Neque dici potest, inquit Serarius, id Saulem fecisse ne dedecore Deus afficeretur. Nam ait: *Ne interficiant me illudentes mihi;* neque ullum in Deum

dedecus redundare poterat, si divinorum præceptorum contemptor a Deo puniretur, hostiumque ludibriis dederetur. Adde quod Saul tanta vi et celeritate mortem sibi consciverit, ut pœnitentiæ tempus habuisse non videatur. Denique ignominiam Philisthinorum non evasit Saul; nam mortuo ejus cadaveri illuserunt, ut patet v. 9. et 10. imo caput Saulis præcisum in templo Dagon, quasi anathema suspenderunt et obtulerunt, ut dicitur 1. Paralip. 10. 10.

Quæres, an Saul sit damnatus? Hebræi et Lyranus negant, censentquæ eum pœnituisse, et esse salvatum. Verum alii passim damnatum asserunt, ac nominatim Eucherius, Beda, Rupertus, Abulensis, Dionysius Cajetanus, Burgensis, Serarius, Salianus, Sanchez hic et S. Bernardus, sermone 26. in Cantica, S. Birgitta, lib. 5. Revelationum, interrog. 13. ad quæst. 1. S. August. l. 2 ad Simpl. quæst. 2. Pineda, lib. 8. de rebus Salomon. c. 1. n. 8.

Ratio est, quia mortuus est in peccato magiæ, qua paulo ante conflictum Pythonissam consuluerat, imo in flagranti delicto quo seipsum occidit, ut pœnitendi nec animum, nec tempus habuerit. Quare cum Achitophel et Juda damnatus videtur. Secus est de Jonatha, qui per omnem vitam præclare se gessit, pugnando pro Israelitis, et Davidem contra Saulem tuendo, ac mortuus est in actu meritorio, præliando scilicet pro patria; unde spoliatus vita et regno terreno, videtur adeptus cœleste et æternum: quare ipse salvatus videtur, ed ad Limbum Patrum in sinum Abrahæ descendisse. Ita sanctus Augustinus, Beda, Rabanus, Lyranus, Salianus et alii.

Hæc omnia confirmantur ex 1. Paralip. 10. 13. ubi dicitur: *Mortuus est ergo Saul propter iniquitates suas* (Hebr. et Septuag. *in iniquitatibus suis*) *eo quod prævaricatus sit mandatum Domini, quod præceperat, et non custodierit illud: sed insuper etiam Pythonissam consuluerit, nec speraverit in Domino propter quod interfecit eum, et transtulit regnum ejus ad David filium Isai.*

Unde liquet Saulem maxime occisum fuisse eo quod per Pythonissam dæmonem consuluisset, ideoque mortem ei accelerasse Deum, qui si id non fecisset, diutius victurus erat. Sic Deus mortem acceleravit Ochoziæ regi ægrotanti, eo quod de sanitate sua consuluisset Beelzebub deum Accaron, 4. Reg. 1. Denique, mortuus est Saul biennio post Samuelem, ait Clemens Alexandrinus, Beda, Josephus, Abulensis, Salianus et alii, ut dixi c. 25. 1. Pius et felix exstitit initio regni, sed impius et infelix in exitu; ut posteris esset in exemplum et speculum, quod omnes, sed præsertim Reges et Principes crebro intuerentur. Quare de Saule dicas quod cecinit Virgilius de Priamo, capta Troja, a Neoptolemo occiso:

> Hic finis Priami fatorum; hic exitus illum
> Sorte tulit, Trojam incensam et prolapsa videntem
> Pergama, tot quondam populis, terrisque superbum
> Regnatorem Asiæ, jacet ingens littore truncus,
> Avulsumque humeris caput, et sine nomine corpus.

5. Quod cum vidisset armiger ejus.] Fabulantur Hebræi armigerum hunc Saulis fuisse Doeg Idumæum, de quo c. 22. 18.

11. Quod cum audissent habitatores Jabes Galaad, etc. tulerunt cadaver Saul.] Hoc fecerunt Sauli gratitudinis ergo: Saul enim eos liberarat a Naas rege Ammon. c. 11. v. 1. Unde et juxta numerum dierum induciarum inter ipsos et Naas initarum, jejunarunt, puta septem diebus.

Et combusserunt ea.] Hebræi enim regum suorum cadavera comburebant, ne, dum pompa funeris regii multis diebus paratur, illa insepulta terra putrescerent, et a vermibus corroderentur; quod fœtidum et horridum videbatur. Hic ergo ea de causa cadaver Saulis ante triduum occisi, ideoque fœtentis, combusserunt, ac deinde ossa reliqua in nemore sepelierunt. Sic cadaver Asa regis cum aromatibus combusserunt, 2. Paralip. 16. 4. hoc vero honore combustionis caruit Joram rex, 2. Paralip. 21. 19. Idem ante Saulem fecit Æneas in funere Miseni, de quo Virgil. 6. Æneid.

> Ingentem struxere pyram, cui frondibus atris
> Intexunt latera, et ferales ante cupressos
> Constituunt, decorantque super fulgentibus armis.

Et inferius:

> Aversi tenuere facem, congesta cremantur
> Thurea dona, dapes, fuso crateres olivo.
> Postquam collapsi cineres et flamma quievit,
> Reliquias vino, et bibulam lavere favillam;
> Ossaque lecta cado texit Chorineus aheno.

Idem fecere Græci. Unde Lucianus dialog. de Luctu: *Græcus*, inquit, *exurit. Persa defodit.* Et Silius Italic. lib. 13.

> Cecropidæ ob patriam Mavortis sorte peremptos,
> Decrevere simul communibus urere flammis.

Idem secuti sunt Romani. Audi Servium in lib. 3. Æneid. *Romani contra faciebant comburentes cadavera, ut statim anima in generalitatem, id est in suam rediret naturam.* Respexit huc Ovidius, 10. Trist. El. 4.

> Spiritus hic vacuas prius extenuandus in auras
> Ibit, et in tepido deseret ossa rogo:
> Quam subeant animo meritorum oblivia nostro, *etc.*

Et Silius Italicus, lib. 10. in funere Pauli:

> Hæc Lybys: Atque recens crepitantibus undique flammis,
> Æthereas anima exultans evasit in auras.

Causam dat Quintilianus declamat. 10. *Veteres*, inquit, *senserunt corpus in morte resolvi; animam vero flammei vigoris impetum perennitatemque non ex nostro igne sumentem, sed quo sidera volant, et quo sacri torquentur axes inde venire, unde omnium rerum auctorem parentemque spiritum ducimus, nec interire, nec solvi, nec ullo mortalitatis affici fato; sed quoties humani pectoris carcerem effregerit, et exonerata membris mortalibus levi se igne lustraverit, petere sedes inter astra.*

Rursum, Servius in l. 11. Æneid. *Heraclitus*, ait, *qui omnia vult ex igne constare, dicit debere corpora in ignem resolvi; Thales vero, qui confirmat omnia ex humore procreari, dicit obruenda corpora, ut possint humore resolvi.* Censebant ergo illi idcirco cadaver esse

comburendum, ut anima hoc modo a corporis sordibus purgaretur, et ad igneam suam naturam rediret.

Et jejunaverunt septem diebus,] non tantum ob dolorem et luctum, sed etiam ut Saulis animæ suffragarentur; nesciebant enim ipsum se occidisse, et mortuum in peccato mortali, sed bene pieque de ejus salute sperabant. Ita Beda, qui et addit: *Hoc etiam modo pium Christianorum genus deflet eos, qui repugnantes dæmonibus, labuntur in sæculo, quod est lubricum; Gelboe enim montes interpretantur lubrici montes.* Vide Bellarminum, l. 1. de Purgatorio, c. 3.

Quoad Synchronismum historiæ profanæ, sub Samuele et Saule regnavit Athenis Codrus, qui ex oraculo audiens Athenienses in prælio fore victores, si ipse in eo occumberet; pro patria se morti cædique obtulit, itaque victoriam et imperium sua morte sancivit; tunc quoque desiit regnum Sicionium et Mycæneum, cœpitque Corinthium. Ita Euseb. in Chron.

COMMENTARIA
IN
LIBRUM SECUNDUM SAMUELIS,
SIVE
REGUM.

Liber primus descripsit gesta Samuelis, et Saulis regis; hic vero secundus describit gesta Davidis regis. Occasus enim Saulis fuit ortus Davidis. Eodem enim die, quo occidit Saul, exortus est David quasi novus sol oriens Israeli, qui proinde mox Sauli in regno Judæ successit.

CAPUT PRIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

David Saulis mortem, occiso nuntio qui eum se occidisse dicebat, ulciscitur; mox v. 17. cum toto Israele solemni pompa et carmine funebri ejus mortem luget.

1 Factum est autem, postquam mortuus est Saul, ut David reverteretur a cæde Amalec, et maneret in Siceleg duos dies. 2. In die autem tertia, apparuit homo veniens de castris Saul, veste conscissa, et pulvere conspersus caput; et ut venit ad David, cecidit super faciem suam et adoravit. 3. Dixitque ad eum David: Unde venis? Qui ait ad eum: De castris Israel fugi. 4. Et dixit ad eum David: Quod est verbum quod factum est? indica mihi. Qui ait: Fugit populus ex prælio, et multi corruentes e populo mortui sunt; sed et Saul et Jonathas filius ejus interierunt. 5. Dixitque David ad adolescentem qui nuntiabat ei: Unde scis quia mortuus est Saul, et Jonathas filius ejus? 6. Et ait adolescens qui nuntiabat ei: Casu veni in montem Gelboe, et Saul incumbebat super hastam suam; porro currus et equites appropinquabant ei, 7. et conversus post tergum suum vidensque me vocavit. Cui cum respondissem; Adsum, 8. dixit mihi: Quisnam es tu? Et ajo ad eum: Amalecites ego sum. 9. Et locutus est mihi: Sta super me, et interfice me, quoniam tenent me angustiæ, et adhuc tota anima mea in me est. 10. Stansque super eum, occidi illum: sciebam enim quod vivere non poterat post ruinam; et tuli diadema quod erat in capite ejus, et armillam de brachio illius, et attuli ad te dominum meum huc. 11. Apprehendens autem David vestimenta sua scidit, omnesque viri qui erant cum eo; 12. et planxerunt, et fleverunt, et jejunaverunt usque ad vesperam super Saul, et super Jonathan filium ejus, et super populum Domini, et super domum Israel: eo quod corruissent gladio. 13. Dixitque David ad juvenem qui nuntiaverat ei: Unde es tu? Qui respondit: Filius hominis advenæ Amalecitæ ego sum. 14 Et ait ad eum David: Quare non timuisti mittere manum tuam ut occideres christum Domini? Vocansque David unum de pueris suis, ait: Accedens irrue in eum. Qui percussit illum, et mortuus est. 16. Et ait ad eum David: Sanguis tuus super caput tuum; os enim tuum locutum est adversum te, dicens: Ego interfeci christum Domini. 17. Planxit autem David planctum hujuscemodi super Saul, et super Jonathan filium ejus (18. et præcepit ut docerent filios Juda arcum, sicut scriptum est in libro justorum.) Et ait: Considera, Israel, pro his qui mortui sunt super excelsa tua vulnerati. 19. Incllyti, Israel, super montes tuos interfecti sunt: quomodo ceciderunt fortes? 20. Nolite annuntiare in Geth, neque annuntietis in compitis Ascalonis, ne

forte lætentur filiæ Philisthiim, ne exultent filiæ incircumcisorum. 21. Montes Gelboe, nec ros, nec pluvia veniant super vos, neque sint agri primitiarum; quia ibi abjectus est clypeus fortium, clypeus Saul, quasi non esset unctus oleo. 22. A sanguine interfectorum, ab adipe fortium, sagitta Jonathæ numquam rediit retrorsum, et gladius Saul non est reversus inanis. 23. Saul et Jonathas amabiles, et decori in vita sua, in morte quoque non sunt divisi; aquilis velociores, leonibus fortiores. 24. Filiæ Israel, super Saul flete, qui vestiebat vos coccino in deliciis, qui præbebat ornamenta aurea cultui vestro. 25. Quomodo ceciderunt fortes in prælio? Jonathas in excelsis tuis occisus est? 26. Doleo super te, frater mi Jonatha, decore nimis, et amabilis super amorem mulierum. Sicut mater unicum amat filium suum, ita ego te diligebam. 27. Quomodo ceciderunt robusti, et perierunt arma bellica?

2. In die autem tertia apparuit homo veniens de castris Saul.] Fabulantur Rabbini hunc hominem nuntiantem Davidi mortem Saulis fuisse filium Doeg Idumæi, sicut fingunt Doeg fuisse armigerum Saulis, qui se cum eo occidit, ut dixi lib. 1. 31. v. 4.

8. Amalecites ego sum.] Philo, vel potius Pseudophilo in Antiq. Biblicis ait Amalecitæ huic nomen fuisse Edab, eumque fuisse filium Agag regis Amalecitarum, quem Samuel interfecerat; et Saulem, audito istum esse Amalecitam filium Agag, dixisse: *Ecce nunc venerunt super me verba Samuelis, quando dixit: Qui natus erit ex Agag, erit tibi in scandalum; vade autem et dic David: Ego occidi inimicum tuum; et dices ei: Hæc dicit Saul, ne memor sis odii mei, et injustitiæ meæ.*

9. Sta super me, et interfice me.] q. d. Incumbe gladio super me, eumque mihi infige, itaque interfice. Josephus lib. 7. cap. 1. et 2. censet adolescentem hunc dicere verum, quasi Saul præ pavore et debilitate non valens gladio suo se ipsum occidere, advocarit hunc juvenem, qui eum occiderit. Sic et R. Levi. Verum potius sacræ Scripturæ, quam huic juveni, qui David adulatur, credendum est, quæ lib. 1. cap. 31. v. 2. et 31. diserte asserit quod Saul se ipsum occiderit. Mentitur ergo hic juvenis dicens se Saulem occidisse, ut gratiam Davidis per hostem ejus Saulem a se occisum aucupetur, inquiunt Theodor. Eucher. Procop. Angelom. Lyranus, Abulensis, Serarius, Torniel. Salianus et alii. Vero tamen ipso diadema Saulis detulit ad Davidem, quia peracto prælio, et cæso Saule, sponte vel casu venit in montem Gelboe, ibique Sauli diadema detraxit, inquit Abulensis et Cajetanus.

Quoniam tenent me angustiæ] Chald. *tremor;* Sept. *tenebræ;* Hebr. שבץ *scabatas*, id est, conclusio, constrictio, angustia, tum cordis, tum hostium, qui me undique cingunt. Porro *scabatas*, significat quoque vestem ocellatam, quasi ocellis inclusam et conclusam, qualis est lorica reticulata militum, et Ephod pontificis, sicque hic accipiunt Rabbini; sed varie. Primo enim R. Levi exponit de lorica reticulata Saulis, q. d. Saul: Occide me, quia ego me transfodere nequeo ob loricam reticulatam qua tegor; secundo, alii exponunt de loricis hostium, q. d. Cingunt et constringunt me loricati hostium equites; unde et Tigur. vertit: *Apprehendit me corona*, scilicet equitum; tertio, alii in *Midras* explicant de Ephod pontificis, q. d. Tenent et terrent me sacerdotes, et pontifex Achimelech, quos injuste cap. 22. occidi: hi a me pœnas exigunt quasi Saul ex sceleris conscientia cognoverit se adigi ad necem, ob cæsos sacerdotes. Addit Abulens. quæst. 5. Saulem vidisse umbras et spectra sacerdotum vestibus sacerdotalibus indutorum, quæ ipsum terrebant; verum planius Noster *scabats* vertit: *angustiæ:* unde ei consentit Chaldæus et Septuaginta. Hinc et Vatablus vertit: *Apprehendit me tremor*, vel *trepidatio.*

Et adhuc tota anima mea in me est.] q. d. Licet vehementer vulneratus sim a sagittariis, ut dictum est c. 31. 3. tamen adhuc totus vivo, metuoque ne vivus in manus hostium incidam, illique me probrose excrucient et necent; tu ergo cito transfode et occide me. Alludit ad morem mortuorum: hi enim sensim per partes emoriuntur. Primo enim anima recedit ab oculis, ut non videant; inde ab auribus, ut non audiant; et ita pedetentim recedit a cæteris partibus, donec ipsum cor deserat; quo facto homo pleno moritur. Unde Aristot. *Cor*, inquit, *in homine est primum vivens, et ultimum moriens.* Ex adverso oculi sunt ultimum vivens, et primum moriens: in embryone enim, ultimo formantur oculi. Hinc Seneca epist. 30. *Senilis*, ait, *anima in primis labris est, nec magna vi distrahitur a corpore.* Nam, ut ait S. Ambrosius: *Mors senibus præ foribus est, juvenibus in insidiis.*

14. Ut occideres christum Domini,] puta Saulem, qui a Domino per Samuelem chrismate, sive oleo, unctus erat in regem Israelis, ideoque quasi sacer erat et inviolabilis.

16 Sanguis tuus super caput tuum,] q. d. Sanguinis tui effusionem tibi tuoque capiti imputa, quia fassus es te occidisse Saulem regem: par enim est ut sanguinem Saulis, quem fudisti, tuo sanguine et morte luas. Hæc enim est lex talionis, a Deo sancita. Dices: Volenti non fit injuria: Saul autem volebat et rogabat occidi. Resp. primo, Saul non poterat hoc velle, nec poterat hic cedere jure suo; secundo, esto hic Sauli volenti occidi proprie non fieret injuria; fiebat tamen injuria Deo, qui erat dominus vitæ Saulis; et reip. cujus caput erat Saul. Ita S. Thom. 3. p. q. 47. art. 6. ad 3.

Quæres, an licite David Amalecitam hunc occidi jusserit, cum nondum esset rex, nec haberet auctoritatem regiam? Resp. affirmative. Habuit enim hanc potestatem, quia sciebat post mortem Saulis regnum ad se pertinere ex dispositione Dei. Ad hoc enim in regem unctus erat a Samuele, ut Sauli a Deo rejecto, vel adhuc vivo, ut volunt nonnulli, vel potius morienti, in regno succederet. Ita Abulens. Cajet. Serarius et alii. Adde, Davidem a Saule fuisse auctoratum belli ducem, ut contra hostes Israelis pugnaret, eosque

occideret: bostis sutem erat hic Amalecita, quia regem Israelis se occidisse fatebatur. Denique jusserat Deus omnes Amalecitas occidi, ut andivimus cap. 15. ac reus ipse Dnvidem pro rege et judice agnoscebat, utpote nd quem diadema, regiæ dignitatis insigne, detulerat.

18. Et præcepit ut docerent filios Juda arcum.] Chald. *ad jaciendum arcum*. Unde Beda, Lyranus, Abulensis, Vatablus, Salianus, et alii sic exponunt: Præcepit ut docerent filios Juda artem militarem, sive artem sagittandi, quia multus erat tum sagittarum usus; et tribum Jude boc tempore præsidium esse oportebat totius populi contra victores Philisthæos, q. d. Hortatus est ne desponderent animos in adversis rebus, sed ad futura se bella instruerent, ne, quemadmodnm nunc contigerat vinci a Philisthæis arte sagittandi, cum Saul ipse iis vulneratus fuerit, totusque exercitus fusus ac fugatus, ita iu posterum eveniret.

Verum, aptius cum Serario, Sanchez et Marisna, per *arcum*, accipias ipsum *planctum*, sive threnum, et carmen fonebre Davidis, hujus enim titulus, erat *arcus*, eo quod in eo laudaretur arcus et fortitudo bellica Saulis et Jonathæ. Simili modo Psalmi suos habeut titulos a quibus denominantur. Sic spud Græcos Ode quædam dicta est *Harmodium*, quia heroica facta Harmodii celebrat. Aliæ Odæ dictæ sunt *Daphnis* et *Niobe*, quia eos dilaudant. Aliæ vocantur *fistula* et *scutum*, apud Theocritum; sic psalmos et hymnos in Ecclesia cani solitos vulgo vocamus: *Te Deum laudamus, Magnificat, Benedictus, De profundis, Miserere*, ab eorum initio et titulo sive argumento. Id ita esse patet primo, quia alioqui nulla est hic connexio; quid enim arcus faciet ad planctum Devidis? Secundo. quia in LXX. habetur Davidem edidisso non simpliciter threnum, sed threnum hunc, seu, ut Noster, *hujusmodi;* deinde in iisdem nullum aliud nomen quod arcui respondeat præter threnum. Adhæc subjungitur Devid ideo dixisse, ut doceret fillos Juda; quam rem? ipsum scilicet, quem solum nominarunt, threnum. Tertio, tradit Josephus Judæos ite diligenter threnos istos didicisse, ut ad sua usque tempora hæserint. Qnarto, quia simili modo Jeremies imminente excidio Hierosol. jubat ut filios doceant threnum, et modum plangendi: *Docete*, inquit cap. 9. 20. *filias vestras lamentum et unaquæque proximum suum planctum.* Tales sunt threni Jeremiæ. Quinto, quia moris fuit hujusmodi carmina docere et discere, ut patet Deut. 17. et 2. Paral. 35. 25. ubi dicitur Jeremias dictasse threnos de morte Josiæ regis: *Cujus*, inquit, *omnes cantores atque cantatrices usque in præsentem diem, lamentationem super Josiam replicant.*

Tropol. S. Hieron. et ex eo Rupert. David, inquit, dixit ut Dominus *doceret filios Juda arcum*, id est, reges Jude doceret fortitudinem, ut fortes et intenti essent in timore Domini, et in præceptis Dei, ne per iuobedientiam reges Juda a fortitudine, et timore Domini, sicut Saul, recederent, et eo modo quo ipse perierat perirent. Fortitudo enim deest omnibus qui tentationibus cedunt, et in peccata corrunnt; si enim fortiter iis resisterent, non peccarent. Quare qui tentatur, maxime eget fortitudiue, quem precibus impetrare debet a Deo.

Sicut scriptum est in libro Justorum.] *Liber justorum*, ait S. Hieron. est *liber Samuelis*, ubi continentur Prophetæ justi, Samnel videlicet, Gad, et Nathan: in quorum libro scriptum esse perhibetur, qualiter Saul recedens a timore per inobedientiam suam periit. Verum incongruum est ut idem liber et auctor citet seipsum; quare alius hic liber esse videtur. Quis et qualis fuerit dixi, Josue 10. 13. in hoc ergo libro totus hic Davidis threnus et epicedium Saulis conscriptus fuit, cujus pars dumtaxat hic recensetur.

Considera, Israel, pro his qui mortui sunt super excelsa (excelsum montem *Gelboe*) tua vulnerati.]

19. Incliti, Israel, super montes tuos interfecti sunt; quomodo ceciderunt fortes?] Hic versus in re et sensu idem est cum priore. Unde pro his duobus versibus, unus dumtaxat est in Hebræo, LXX et Chald. Quare duplex hic versus ortus est ex duplici versione textus Hebraici. Prior ex versione Aquilæ, (quam sequitur Procopius) ideoque eum nonnulli codices Vulgatæ editionis, ut Regii, omittunt: posterior ex versione S. Hieron. Hebræa ad verbum habent: *Decus Israelis in excelsis tuis vulneratum est; quomodo corruerunt Heroes?* Ita Vatabl. Alloquitur David terram Israel, q. d. O inclyta terra Israel, in tuo monte Gelboe vulneratus occubuit Saul cum Jonatha, qui erat decus, desiderium et gloria (hæc omnia enim significat צבי *tsebi*) tua; hi duo enim erant invicti tui heroes. Chald. vertit: *Steterunt super Israel, super domum fortitudinum vestrarum elevati sunt occisores, quomodo ceciderunt fortes?* LXX. Romana habent: *Sta Israel, super mortuos tuos, in excelsis vulneratos; quomodo ceciderunt potentes?* Pro *sta*, Græce est στήλωσον, q. d. insiste et incumbe fixe in hanc considerationem; Aquila ἀκρίβασον, id est diligenter expende. Est hoc carmen spiritu militari conscriptum, utpoto a Davide milite de robustis militibus Saule et Jonatha.

21. Montes Gelboe, nec pluvia, nec ros veniant super vos, neque (in vobis) sint agri primitiarum] ex quibus fructus nascantur, quorum primitiæ Deo ex lege offerantur. *Montes Gelboe* in longum porrecti ab Occidente in Orientem per undecim leucas, sunt in confinio dimidiæ tribus Manasse et tribus Issachar, quorum initium est ab urbe Jesrael, et fere usque ad Jordanem pertingunt. Videtur David maledicere et sterilitatem imprecari montibus *Gelboe*, id est, creaturæ irrationali, non quatenus creatura Dei est, sed quatenus illa fuit occasio, et locus tantæ cladis Saulis et Hebræorum: quod non est peccatum. Vide D. Thom. 2. 2. q. 76. art. 2. Audi S. Ambros. lib. 2. de Cain cap. 8. *Natura*, inquit, *ex innocentis soli damnatione, ostendit futura supplicia noxiorum; propter igitur hominum peccata, et ipsa elementa damnatur. Denique David montibus Gelboe perpetuæ sterilitatis pœnam optavit.*

Simili modo Job. cap. 3. maledixit diei nativitatis suæ, æque ac Jeremias c. 20. v. 14. eo quod illa sibi tot malorum fuisset occasio et porta: vide ibi dicta. Addit S. Greg. 4. Mor. c. 4. per montium sterilitatem, homines, puta Judæos, puniri; hi enim sua iniquitate meruerunt ut rex eorum ibidem occideretur.

Verius tamen est Davidem hic vere et serio montibus Gelboe non maledixisse, nec eis imprecatum fuisse sterilitatem; sed lusisse militariter, ut animi dolorem significaret. q. d. æquum et dignum esset, ut

vos, o montes Gelboe, in memoriam tantæ cladis privaremini semper rore et pluvia, ac frugibus et fructibus, eo quod in vobis hæc clades peracta sit. Ita Abulensis, Cajetanus et alii.

Porro Rabanus et Glossa dicunt hanc exsecrationem fuisse quasi vaticinium, quod reipsa completum sit. Nam montes Gelboe fuisse antea valde fertiles, postea summe steriles; idque sentire videtur S. Ambros. 3. Offic. 9. Certum enim est montes Gelboe multis in locis esse petrosos, aridos et steriles, teste Bredenbachio, Adrichom. et aliis terræ sanctæ Chorographis. Verum alii asserunt montes bos tales fuisse ante Davidem: alii censent sterilitatem hanc eis obtigisse a tempore Eliæ, qui toti Israeli sterilitatem et siccitatem sua imprecatione induxit, 3. Reg. 17. 1. Ita Magister hist. Scholast. Porro Abulens. asserit se nosse viros, super quos in monte Gelboe pluvia ceciderit.

Allegor. S. Gregor. 4. Moral cap. 4. *Gelboe*, inquit, *interpretatur decursus; per Saul autem unctum et mortuum, mors nostri mediatoris exprimitur:* non *immerito per Gelboe montes superba Judæorum corda signantur, quæ dum in hujus mundi desideriis defluunt, in Christi id est, uncti, se morte miscuerunt. Et quia in eis unctus Rex corporaliter moritur, ipsi ab omni gratiæ rore siccantur.*

Porro Pagnin. in Nom. Hebr. *Gelboe*, inquit, Hebr. idem est quod *acervus tumoris*, vel *inflationis*; ibi enim cadunt et ruunt impii, uti ruit superbus Lucifer e summo cœlorum, ideoque in Gelboe cæsus est Saul.

Mystice. S. Bernard. serm. 54. in Cant. per *montes Gelboe*, accipit dæmones, item tepidos et irreligiosos; hi enim sunt aridi et steriles gratiæ et bonorum operum. Audi S. Bernard. *Peccator videbit et irascetur, dentibus suis fremet et tabescet. Quam miser, cum su picit cœlos, in quibus innumeros montes intuetur divina claritate fulgentes, divinis laudibus resultantes, sublimes in gloria, abundantes in gratia! Quam miserior, cum respicit terram, montes nihilominus quamplurimos de populo acquisitionis habentem, fide solidos, spe excelsos, charitate spatiosos, cultos virtutibus, bonorum operum fructibus refertos, de rore cœli, tamquam de solito sponsi quotidiouum capientes benedictionem!*

Pergit deinde S. Bernardus idque exaggerat: *Cum quanto putamus dolore et rancore aspiciat ille cupidissimus gloriæ, istos in circuitu suo tam gloriosos montes cum se et suos e regione incultos, tenebrosos, bonis omnibus infœcundos despiciat, ita ut se sentiat esse opprobrium hominum, et Angelorum qui omnibus exprobrat, secundum illud in Psalmis: Draco iste quem formasti ad illudendum ei!*

Neque sint agri primitiarum,] id est, fructuum, e quibus Deo seligantur et offerantur primitiæ. Chald. vertit: *challeta* (pro quo Interpres Latinus in Bibliis Regiis perperam posuit *Halcha*) id est, placenta vel collyrida quæ offerebatur quasi fructuum primitiæ.

Quasi non esset unctus oleo,] supple Saul, qui unctus fuit a Samuele in regem. Aliqui τὸ *unctus* referunt ad *clypeus*: unde R. Salomon et Vatabl. censent in creatione regis, non solum regem, sed et clypeum ejus, solere ungi oleo, ut ex hac unctione fieret lubricus ad excutiendum tela hostium; sed sic omnium militum clypei debuissent ungi, ut recte id confutans argumentatur Abul. qui quoque clypeum regis ungi solitum asserit; sed alia de causa, scilicet ut ejus dignitas æque ac fortitudo bellandi hac unctione repræsentaretur; q. d. Clypeus Saul alim unctus oleo, jam adeo sanguine hostium perunctus est, ut prior illa Dei unctio in eo non appareat; atque perinde ac si *non esset unctus oleo*. Favet Isaias c. 21. 5. dicens: *Surgite, principes, arripite* (Hebr. *ungite*) *clypeos*, ut scilicet sint politi, tersi et fulgentes. Unde Chald. vertit: *Tergite et lucida facite arma*. Vide ibi dicta.

22. A sanguine interfectorum, ab adipe fortium sagitta Jonathæ nunquam abiit retrorsum,] sed penetravit corpora hostium etiam fortissima et pinguissima, eosque sanguine suo cruentavit, transfixit et interemit, q. d. Jonathas et Saul suis sagittis et gladiis multum sanguinis eliciuerunt et fuderunt, multosque vulnerarunt et occiderunt. Minus recte ergo nonnulli, τὸ *a sanguine interfectorum, ab adipe fortium*, referunt nectuntque cum versu præcedenti, quasi hæc verba dent causam cur pluvia et ros super montes Gelboe descendere non debeant, scilicet ob effusum sanguinem Saulis, Jonathæ et Hebræorum, qui in eis interfecti sunt. Porro Saul facile erat septuaginta annorum, Jonathas plus quam quadraginta; nam mox frater ejus junior, scilicet Isboseth, Sauli in regno succedens erat quadraginta annorum, ut audiemus cap. 2. vers. 10.

23. In morte quoque non sunt divisi,] q. d. Saulem et Jonatham sicut sociavit vita, ita et mors. Amici enim gaudent simul vivere, et simul mori; quia anima amantis magis est in amico amato, quam in amante. Sic apud Gallos celebrantur *Soldurii*, quasi fortissimi milites, qui sibi mutuo fidem jurabant in prælio, ut vel vincerent, vel simul occumberent, teste Cæsare l. 3. de Bello Gallico.

Symbol. Ecclesia in officio Ecclesiæ hæc verba adaptat SS. Apostolis Petro et Paulo, qui eodem die, mense et anno a Nerone martyrio laureati sunt: *Gloriosi*, inquit, *principes terræ, quomodo in vita sua dilexerunt se, sic et in morte non sunt separati.*

Aquilis velociores, leonibus fortiores. Est hyperbole, q. d. Saul et Jonathas erant velocissimi et fortissimi. Simile epitaphium suo Daphnidi, id est, Julio Cæsari viginti tribus vulneribus in curia confosso, vel Quintilio Vara, cum tribus legionibus in Germania cæso, dat Virgilius Ecloga 5. ubi inter cætera ita de eo canit:

> Daphni tuum pœnos etiam ingemuisse leones
> Interitum, montesque feri, sylvæque loquuntur.
> Daphnis et Armenias curru subjungere tigres
> Instituit, etc.

Et inferius asserit eum in cœlum inter Deos translatum:

> Candidus insuetum miratur limen olympi,
> Sub pedibusque videt nubes et sidera Daphnis, *etc.*
> Semper honos nomenque tuum, laudesque manebunt.

26. Amabilis super amorem mulierum.] *Amorem* accipe vel active, q. d. Quantum mulieres amare solent suos sponsos et filios, tantum ego amavi te, o Jonatha; vel passive, q. d. Quantum mulieres amari solent a sponsis et filiis, tantum et amplius tu mihi eras amabilis in deliciis et dilectus. Ita Theodoretus.

Moral. Vide hic, mirare et imitare, quam David tot injuriarum Saulis fuerit immemor, quamque de ejus, licet sibi inimicissimi, morte non sit gavisus, sed eam tam serio luxerit, et tam eleganti epicedio honestarit, ideoque meruit ei in regnum succedere, ac favorem tribus Juda sibi conciliavit, quæ illico eum in regem suum unxit. Quocirca S. Chrysost. hom. de virtute et vitiis, docet invidiam nocuisse ipsi Sauli, non Davidi: ipsa enim Sauli infamiam et necem, Davidi vero gloriam et regnum peperit: *Vulgus*, inquit, *nescit quanto cæteris miseriores habendi sunt, qui, dum aliis nocere existimant, seipsos gladio transverberant: quod suprema prorsus amentia est, seipsum percutere, et hoc ipsum nescire; sed cum alium injuria credat afficere, tum vero seipsum omnino jugulare.* Id deinde demonstrat exemplo et antithesi Saulis et Davidis: *Nonne hic molestia et iniquo dæmone angebatur; ille autem vel sole clarior erat in trophæis; et qui Deum præcipue colebat, ingenti pietate super æthera notus? Nonne hic tabescebat invidia: ille vero, dum tacite omnia ferret, omnes sibi charitate vinciebat?* Causam subjicit: *Quia hic* (Saul) *milites tremendos armis, ille*, scilicet David, *vero justitiam innumeris legionibus validiorem, socium sibi et auxiliarem asciverat.* Idem Chrysost. tom. 2. de Saule et Davide. *Si mille*, inquit, *habuissent vitas, an non prompte impendissent pro suo duce, tam ex reverentia quam hosti præstitit, reipso perspectum habentes, quam benevolum animum gereret erga suos? Cæterum, qui mitis ac mansuetus est in eos a quibus molestia affectus est, multo magis erit erga benevolos eum affectum gesturus. Quæ profecto res fuit illi maximum securitatis pignus.* Et paulo post: *Davidi*, inquit, *non jam ut homini, sed ut Angelo parebant.* Denique S. Ambr. in Apolog. Davidis c. 6. *Inimici*, inquit, *ultus est mortem, flebiliter satis deploravit interitum; et debitum sibi imperium diu distulit, quod sciebat Deo auctore deberi. Quo solo docuit omnes homines ad non præripiendum regnum, etiam si debeatur, sed exspectandum, ut suo tempore deferatur.* Utinam hunc virum imitati essent posteri! non tantas bellorum pertulissemus acerbitates.

CAPUT SECUNDUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

David in Hebron ungitur rex super tribum Juda, cæteris vero undecim tribubus Abner v. 8. regem creat Isboseth Saulis filium. Mox. v. 14. Abner et Joab per duodecim utrimque milites duellum, indeque bellum ineunt, in quo vincunt Joabitæ; Asael persequens Abner, v. 19. ab eo hasta confoditur. Denique Joab, rogante Abner ne se suosque ad desperationem, quæ victori periculosa est, adigat, canit receptui.

1 Igitur post hæc consuluit David Dominum, dicens: Num ascendam in unam de civitatibus Juda? Et ait Dominus ad eum: Ascende. Dixitque David: Quo ascendam? Et respondit ei: In Hebron. 2. Ascendit ergo David, et duæ uxores ejus, Achinoam Jezraelites, et Abigail uxor Nabal Carmeli; 3. sed et viros, qui erant cum eo, duxit David singulos cum domo sua et manserunt in oppidis Hebron. 4. Veneruntque viri Juda, et unxerunt ibi David, ut regnaret super domum Juda. Et nuntiatum est David, quod viri Jabes Galaad sepelissent Saul. 5. Misit ergo David nuntios ad viros Jabes Galaad, dixitque ad eos: Benedicti vos a Domino, qui fecistis misericordiam hanc cum domino vestro Saul, et sepelistis eum. 6. Et nunc retribuet vobis quidem Dominus misericordiam et veritatem; sed et ego reddam gratiam, eo quod fecistis verbum istud. 7. Confortentur manus vestræ, et estote filii fortitudinis; licet enim mortuus sit dominus vester Saul, tamen me unxit domus Juda in regem sibi. 8. Abner autem filius Ner, princeps exercitus Saul, tulit Isboseth filium Saul, et circumduxit eum per castra. 9. Regemque constituit super Galaad, et super Gessuri, et super Jezrael, et super Ephraim, et super Benjamin, et super Israel universum. 10. Quadraginta annorum erat Isboseth filius Saul, cum cœpisset regnare super Israel, et duobus annis regnavit; sola autem domus Juda sequebatur David. 11. Et fuit numerus dierum quos commoratus est David, imperans in Hebron super domum Juda septem annorum et sex mensium. 12. Egressusque est Abner filius Ner, et pueri Isboseth filii Saul, de castris in Gabaon. 13. Porro Joab filius Sarviæ, et pueri David egressi sunt, et occurrerunt eis juxta piscinam Gabaon. Et cum in unum convenissent, e regione sederunt, hi ex una parte piscinæ, et illi ex altera. 14. Dixitque Abner ad Joab: Surgant pueri, et ludant coram

nobis. Et respondit Joab: Surgant. 15. Surrexerunt ergo, et transierunt numero duodecim de Benjamin, ex parte Isboseth filii Saul, et duodecim de pueris David. 16. Apprehensoque unusquisque capite comparis sui, defixit gladium in latus contrarii, et ceciderunt simul: vocatumque est nomen loci illius, Ager Rebustorum, in Gabaon. 17. Et ortum est bellum durum satis in die illa; fugatusque est Abner, et viri Israel, a pueris David. 18. Erant autem ibi tres filii Sarviæ, Joab et Abisai, et Asael: porro Asael eursor velocissimus fuit quasi unus de capreis quæ morantur in silvis. 19. Persequebatur autem Asael Abner, et non declinavit ad dexteram neque ad sinistram omittens persequi Abner. 20. Respexit itaque Abner post tergum suum, et ait: Tunc es Asael? Qui respondit: Ego sum. 21. Dixitque ei Abner: Vade ad dexteram, sive ad sinistram, et apprehende unum de adolescentibus, et tolle tibi spolia ejus. Noluit autem Asael omittere quin urgeret eum. 22. Rursumque locutus est Abner ad Asael: Recede, noli me sequi, ne compellar confodere te in terram, et levare non potero faciem meam ad Joab fratrem tuum. 23. Qui audire contempsit, et noluit declinare; percussit ergo eum Abner aversa hasta in inguine, et transfodit, et mortuus est in eodem loco; omnesque qui transibant per locum illum in quo ceciderat Asael, et mortuus erat, subsistebant. 24. Persequentibus autem Joab et Abisai fugientem Abner, sol occubuit, et venerunt usque ad Collem aquæ ductus qui est ex adverso vallis itineris deserti in Gabaon. 25. Congregatique sunt filii Benjamin ad Abner, et conglobati in unum cuneum, steterunt in summitate tumuli unius. 26. Et exclamavit Abner ad Joab, et ait: Num usque ad internecionem tuus mucro desæviet? an ignoras quod periculosa sit desperatio? usquequo non dices populo ut omittat persequi fratres suos? 27. Et ait Joab: Vivit Dominus, si locutus fuisses, mane recessisset populus persequens fratrem suum. 28. Insonuit ergo Joab buccina, et stetit omnis exercitus, nec persecuti sunt ultra Israel, neque iniere certamen. 29. Abner autem et viri ejus abierunt per campestria, tota nocte illa, et transierunt Jordanem, et lustrata omni Bethhoron venerunt ad castra. 30. Porro Joab reversus, omisso Abner, congregavit omnem populum; et defuerunt de pueris David decem et novem viri, excepto Asaele. 31. Servi autem David percusserunt de Benjamin, et de viris qui erant cum Abner, trecentos sexaginta, qui et mortui sunt. 32. Tuleruntque Asael, et sepelierunt eum in sepulcro patris sui in Bethlehem; et ambulaverunt tota nocte Joab et viri qui erant cum eo, et in ipso crepusculo pervenerunt in Hebron.

1. Consuluit David Dominum,] per *Urim*, puta per Abiathar pontificem indutum Rationali, in quo erant *Urim* et *Tummim*, ut sæpius dixi.

In Hebron.] Jubet Deus Davidi ut eat in Hebron, quia ibi, ait Procop. vixerant et sepulti erant Patriarchæ, eratque tum Hebron metropolis tribus Juda; ut scilicet in ea David consecraretur rex, in eaque consecratus a tota deinde tribu facile ut rex acceptaretur.

3. Et manserunt in oppidis Hebron,] puta in urbibus Hebroni vicinis, et ab Hebrone dependentibus, quæ alibi vocantur *filiæ*.

4. Veneruntque viri Juda, et unxerunt ibi David,] quasi contribulem suum; maluerunt enim Davidem utpote suæ tribus, regnare, quam Isboseth filium Saulis, qui erat ex tribu Benjamin. Sciebant enim Jacobum patriarcham tribui Juda regnum assignasse. Genes. 49. 10. Sciebant insuper Davidem jam pridem a Samuele unctum fuisse in regem, tot tantasque de hostibus retulisse victorias: qua de causa multi ex aliis tribubus, deserto Isboseth, ad Davidem transierunt, quorum numerus recensetur, 1. Paralip. c. 12.

6. Et nunc retribuet vobis quidem Dominus misericordiam et veritatem.] Hebr. *pietatem et fidelitatem*, ut scilicet sicut vos utramque exhibuistis Sauli regi vestro in auferendo et sepeliendo ejus corpore; sic et utramque vobis rependat Deus, ac vobis se pium et misericordem æque ac fidelem in remunerando vestra virtute exhibeat. Nota: *Misericordia et veritas* significant omne opus virtutis, tam liberale (qualis est *misericordia*) quam debitum (qualis est *veritas*) id est, æquitas, fidelitas et justitia.

8. Abner autem filius Ner princeps exercitus Saul (ejusque consobrinus; nam *Ner* pater *Abner* erat frater Cis, qui erat pater Saulis.) Tulit Isboseth filium Saul, et circumduxit eum per castra.] Hebr. est מחנים *Machanaim*, id est *castra*, ut vertit Noster et LXX. Verum Chald. Serarius et Vatabl. *Machanaim* accipiunt ut nomen proprium loci, in quo Jacob vidit castra Angelorum se contra Esau defendentium, ideoque locum vocavit *Machanaim*, id est, *castra;* Gen. 32. 2. quasi in eodem loco, utpote tam celebri et sancto, in regem unctus sit Isboseth ab Abner, ad populi favorem illi conciliandum: unde et ibidem regiam sedem constituit, ait Josephus.

9. Regemque constituit super Galaad, et super Gessuri, etc. et super Israel universum.] Pro *Gessuri* Hebr. LXX. et Chald. legunt, *Assuri. Gessuri* erat regio trans Jordanem in Manassensium ditione, sed Manassenses Chananæis in Gessuri degentibus prævalere non potuerunt: unde ex Gessuri quasi Israelis hoste prædas egit David, ut audivimus lib. 1. cap. 27. 8. indeque abduxit filiam regis, quam sibi in uxorem ascivit, et ex ea genuit Absalonem, qui proinde occiso Amnon fratre suo, Davidis patris iram

fugiens, secntnlit ad regem Gessuri qnasi ad avum suum maternum, ut audiemus cap. 3. 3. et cap. 13. v. 37. Quare Isbosetb nomine tenus factus fuit *rex Gessuri*, non reipsa.

Et super Israel,] hoc est super ræteras undecim tribus. Hic ergo facta est regni Israelis divisio et schisma. David enim creatus fuit rex tribus Juda, Isbosetb vero cæterarum undecim; unde et postea schisma hoc renovatum fuit sub Roboam nepote Davidis; huic enim adhæsit sola tribus Juda, cæteræ vero tribus elegerunt sibi regem Jeroboam. Illud dictum Juda, hoc regnum Israel, nomine communi scilicet majori tribuum parti appropriato.

Porro Abulens. Serarius et alii excusant Isbosetb a tyrannide et invasione regni, eo quod illud ipsi hæreditario jure deberetur; licet enim David unctus esset a Samuelo in regem, tamen illa unctio occulta erat, nec publicata authentice, ita ut Isboseth teneretur illi credere, et Davidi regnum paternum cedere. Unde et David cap. 4. v. 11. eum vocat *virum innoxium*, et ejus cædem ultus est. Similiter excusant Abner cujus pariter necem vindicavit David morte Joab: alioqui enim Abner graviter peccasset procurando Isboseth regnum, si scivisset illud Davidi a Deo esse datum, imo si postea id rescivisset, licito non potuisset Isboseth regem fovere et defendere; sed debuisset eum monere ut Davidi cederet regnum. Porro fabula est R. Salomonis, quod, cum populus Davidem vellet regem, Abner probarit Isboseth deberi regnum ex Genes. c. 35 18. ubi Jacob filium a Rachele in partu moriente vocatum *Benoni*, id est, filium doloris, nuncupat *Benjamin*, id est, filium dexteræ. Dextera enim symbolum est regia et regni; Isbosetb enim et Saul erant prognati ex Benjamin, David vero ex Juda.

10. Et duobus annis regnavit.] Hinc R. Salomon et Hebræi in *Sederolam* c. 13. censent Isboseth duobus tantum annis regnasse, ita ut iis exactis illo occiso, undecim tribus caruerint rege per annos quinque cum dimidio, quibus finitis Davidem sibi regem crearunt.

Sed verius est Isbosetb totidem annis regnasse in Israel, quot annis David regnavit in Juda, scilicet annos septem cum dimidio; nam mortuo Isbosetb, statim in regnum illi successit David, tamque in Juda quam in cæteris tribubus omnibus regnavit. Unde et Josephus asserit undecim tribus, statim post cædem Isbosetb, sibi in regem elegisse Davidem. Quod ergo hic dicitur, Isbosetb duobus annis regnasse, intellige, tranquille et pacifice, antequam Davidem bello lacesseret; hoc enim fecit post biennium, uti narratur v. 12. Porro bellum hoc utrimque duravit quinque annos cum dimidio usque ad mortem Isbosetb; unde c. 3. 1. dicitur: *Facta est longa concertatio inter domum Saul, et inter domum David*, puta inter Isbosetb et David.

14. Dixitque Abner ad Joab: Surgant pueri, (juvenes bellicosi) et ludant coram nobis.] *Ludant* lusu militari et duello, hoc est, duellent inter se. Duellum enim speciem lusus et ludicri spectaculi curiosis spectantibus exhibet: ideoque Romæ populo pugnæ gladiatorum duellantium in amphitheatro quasi ludi exhibebantur. Rursum, duellum vocatur *lusus*, quia in eo duellantes ostendunt quam sint periti artis gladiatoriæ, quam nobiles quasi lusum exercent, et exercendo addiscunt. Ita Vatabl. Tertio, quia Abner duellum hoc non tam ad victoriam, quam ad lusum militarem referebat, scilicet ut ostenderet suos milites esse fortiores militibus Davidis et Joab. Ita Joseph. Quarto, quia duellum hoc erat quasi velitatio et prolusio ad bellum et prælium generale, quod illico secutum est, ut patet ex seq. ac forte, inquit, Serarius, et quasi divinatorium quoddam victoriæ indicium, quo Germani uti olim solebant, uti tradit Corn. Tacitus lib. de moribus Germanorum: *Est*, inquit, *et alia observatio auspiciorum, quæ gravium bellorum eventus explorant. Ejus gentis, cum qua bellum est, captivum quoquo modo interceptum, cum electo popularium suorum patriis quemque armis committunt, victoria hujus vel illius pro præjudicio accipitur.*

Porro peccavit Abner, tum quia volens fortitudinem suam ostentare, æque ac regni Isboseth, primus provocavit Joabum ad duellum et bellum, unde justo Dei judicio in eodem cæsus victusque est; peccavit et Joab, sed minus, quia consensit duello et bello, ac morti injustæ eorum, qui in eo occidendi erant; necdum enim præcesserat justa belli causa, verbi gratia, damna vel injuriæ ab Abner vel Isboseth illatæ. Bellum enim capessere non licet, nisi justa et gravi de causa. Ita Abulensis. Si tamen Abner prior invasisset Joabum, licite potuisset, imo debuisset Joab se ac regem suum Davidem defendere, ac vim vi repellere: sed id non fecit Abner.

16. Apprehensoque unusquisque capite comparis sui.] Josephus, Rabanus et Angelomus, τὸ *unusquisque*, restringunt ad eos qui erant ex parte Joab, hos enim singulos *apprehenso capite comparis sui*, id est, sui antagonistæ ex parte Abner, eos transfodisse, ita ut salvi et victores fuerint Joabitæ, cæsi vero omnes et soli Abneritæ. Verum alii passim τὸ *unusquisque* generatim ut sonat accipiunt, tamque ad Abneritas, quam ad Joabitas referunt, ita ut omnes ad unum cæsi sint, et utrimque mutuis vulneribus conciderint. Talis fuit Cadmæa pugna. Fabulantur enim Poetæ Cadmum Agenoris filium et Thebarum conditorem, cum vidisset socios a dracone interfectos, draconis dentes secuisse, ex quibus orti se mutuis ictibus confoderent.

17. Et ortum est bellum.] Ecce hic duellum transit in acre bellum totale; unde ad illud fuit quasi ludus et prælusio, ut dixi.

18. Porro Asael cursor velocissimus fuit.] Joseph. ait Asaelem adeo fuisse velocem, ut non tantum homines, sed et equos cursu superaret, quales etiamnum sunt in Hibernia et India. S. Bachiarius epist. de lapsis: *Asael*, inquit, *velox sicut cervus a Scriptura esse perhibetur, ob hoc, credo, quod incoinquinati corporis puritas donum ei velocitatis indulserat; corpus enim quod corrumpitur aggravat animam*. Sap. 9. 15. et colligit hanc Asaelis puritatem ex eo quod cum cervo, ut ipse legit, comparetur: *Velox*, inquit, *erat sicut cervus, id est, qui non solum perspicacia mentis, inimici laqueos evitabat, verum etiam serpentum, id est, adversariarum virtutum interfector existit*. Nam cervus et visus acumine excellit, et perpetuas cum serpentibus inimicitias exercet.

Tropol. *Asaeles* sunt, qui procurrunt alacres ad quævis charitatis officia, qualis fuit Cardamas, quem

S. Paulinus epist. 5. ad Amandum, Asaeli comparans, ei dat pedes cervorum. *Nam positus est*, inquit, *in tantæ ministerio charitatis, ut in libertate serviat, in senectute discurrat, et requiem vacationis emeritæ malit in peregrinationis labore quam in domestica sede consumere; quia pigrorum vias spinis stratas calcare declinat, ne convertatur in ærumnam, dum ei de inertiæ infructuoso otio miseræ sollicitudinis spina configitur. Exultat itaque impiger ad currendam viam, ne illi segne otium conterenti, pedissequa pigrorum inopia tamquam bonus cursor occurrat.*

23. Percussit ergo eum Abner aversa hasta in inguine.] Hebr. in *quinta* scilicet costa ubi residet jecur et fel. Tropol. *Asael* repræsentat nimis ferventes, præcipitantes et furentes, qui non directe sed indirecte, et ex obliquo reprimendi sunt; nam ut ait S. Gregor. 3. p. Pastor. Admonit. 17. et ex eo Angelomus et Eucherius: *Ex mucrone* (directe) *percutere, est impetu apertæ increpationis obviare, aversa vero hasta persequentem ferire, est furentem tranquille ex quibusdam tangere et quasi parcendo superare. Asael autem protinus occubuit, quia commotæ mentes dum parci sibi sentiunt, et tamen responsorum ratione in intimis sub tranquillitate tanguntur, ab eo, quod se erexerant, sta im excidunt.* Unde *Abner* Hebr. idem est quod *patris lucerna*, qualis est prudentia lenis et mansueta corripientis.

26. An ignoras quod periculosa sit desperatio?] Milites enim desperati acerrime pugnant ut vel vincant, vel, si vincantur, ne inulti moriantur, sed caro vitam suam hosti vendant: quare ex desperatione nascitur spes victoriæ, imo desperatio sæpe est causa victoriæ. Quocirca præclari duces hoc habent principium: *Cum desperato ne pugna. Fugienti hosti aureum sterne pontem.* Ita Tryphon, *occiso Jonatha*, non fuit ausus aggredi paucos ejus socios desperatos. *Nam videntes hi, qui insecuti fuerant, quia pro anima res est illis, reversi sunt*, 1. Machab. 12. 51. Nec Lysias cum multis Judam Machabæum cum paucis invadere sustinuit. Audi Script. ibidem c. 4. v. 35. *Videns autem Lysias fugam suorum, et Judæorum audaciam, et quod parati sunt aut vivere aut mori fortiter, abiit Antiochiam, et elegit milites, ut multiplicati rursus venirent in Judæam.* Similia sæpe vidimus in bellis Belgicis. Causam dat Vegetius l. 3. de re milit. c. 21. *Ex desperatione*, inquit, *crescit audacia; et cum spei nihil sit, sumit arma formido. Ideoque Scipionis laudata sententia est, qui dixit, viam hostibus, quo fugiant, esse muniendam.* Bene Curtius lib. 4. *Effugit*, inquit, *mortem quisquis contempserit: timidissimum quemque consequitur.* Et rursus l. 5. *Ignaviam*, inquit, *necessitas acuit, et sæpe desperatio spei causa est.* Adde Senecam philosophum l. 2. Natural. q. c. 30. *Nullus*, inquit, *perniciosior hostis quam quem audacem angustiæ faciunt. Longeque violentius semper ex necessitate, quam ex virtute corripimur.* Narrat Justin. l. 20. hist. quindecim millia Locrensium cecidisse centum millia Crotoniensium, causamque subjicit: *Quia*, inquit, *omissa spe victoriæ, in destinatam mortem conspiraverunt; tantusque ardor ex desperatione singulos cepit, ut victores se putarent, si non inulti morerentur. Sed dum mori honeste quærunt, feliciter vicerunt.* Hinc est illud Maronis 2. Æneid.

> Una salus victis, nullam sperare salutem.

Et illud Sallustianum: *Gravissimi sunt morsus irritatæ necessitatis.*

CAPUT TERTIUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Sex Davidis uxores, et totidem filii in Hebron geniti recensentur. Isboseth culpat Abner luxuriæ; ille deficit ad Davidem, cum eoque foedus init, totumque Israelem illi subjicit. Mox, v. 23. Joab Abnerum apud Davidem proditionis insimulat, eumque dolose occidit, sed David eum amare plangit.

1 Facta est ergo longa concertatio inter domum Saul et inter domum David; David proficiscens,
et semper seipso robustior; domus autem Saul decrescens quotidie. 2. Natique sunt filii
David in Hebron; fuitque primogenitus ejus Amnon de Achinoam Jezraelitide. 3. Et post
eum Cheleab de Abigail uxore Nabal Carmeli; porro tertius Absalom, filius Maacha filiæ Tholmai
regis Gessur. 4. Quartus autem Adonias, filius Haggith; et quintus Saphatia, filius Abital. 5. Sextus quoque Jethraam, de Egla uxore David; hi nati sunt David in Hebron. 6. Cum ergo esset
prælium inter domum Saul et domum David, Abner filius Ner regebat domum Saul. 7. Fuerat autem Sauli concubina nomine Respha, filia Aja. Dixitque Isboseth ad Abner: 8. Quare ingressus es
ad concubinam patris mei? Qui iratus nimis propter verba Isboseth ait: Numquid caput canis ego
sum adversum Judam hodie, qui fecerim misericordiam super domum Saul patris tui, et super
fratres et proximos ejus, et non tradidi te in manus David, et tu requisisti in me quod argueres
pro muliere hodie? 9. Hæc faciat Deus Abner, et hæc addat ei, nisi quomodo juravit Dominus

David, sic faciam cum eo, 10. ut transferatur regnum de domo Saul, et elevetur thronus David super Israel, et super Judam a Dan usque Bersabee. 11. Et non potuit respondere ei quidquam, quia metuebat illum. 12. Misit ergo Abner nuntios ad David pro se dicentes: Cujus est terra? et ut loquerentur: Fac mecum amicitias, et erit manus mea tecum, et reducam ad te universum Israel. 13. Qui ait: Optime, ego faciam tecum amicitias; sed unam rem peto a te dicens: Non videbis faciem meam, antequam adduxeris Michol filiam Saul; et sic venies, et videbis me. 14. Misit autem David nuntios ad Isboseth filium Saul, dicens: Redde uxorem meam Michol, quam despondi mihi centum præputiis Philisthiim. 15. Misit ergo Isboseth, et tulit eam a viro suo Phaltiel, filio Lais. 16. Sequebaturque eam vir suus, plorans usque Bahurim; et dixit ad eum Abner: Vade, et revertere. Qui reversus est. 17. Sermonem quoque intulit Abner ad Seniores Israel, dicens: Tam heri quam nudiustertius quærebatis David, ut regnaret super vos. 18. Nunc ergo facite, quoniam Dominus locutus est ad David, dicens: In manu servi mei David salvabo populum meum Israel de manu Philisthiim, et omnium inimicorum ejus. 12. Locutus est autem Abner etiam ad Benjamin. Et abiit, ut loqueretur ad David in Hebron omnia quæ placuerant Israeli et universo Benjamin. 20. Venitque ad David in Hebron cum viginti viris; et fecit David Abner, et viris ejus qui venerant cum eo, convivium. 21. Et dixit Abner ad David: Surgam ut congregem ad te dominum meum regem omnem Israel, et ineam tecum fœdus, et imperes omnibus, sicut desiderat anima tua. Cum ergo deduxisset David Abner, et ille isset in pace, 22. statim pueri David et Joab venerunt, cæsis latronibus, cum præda magna nimis; Abner autem non erat cum David in Hebron, quia jam dimiserat eum, et profectus fuerat in pace. 23. Et Joab, et omnis exercitus qui erant cum eo, postea venerunt; nuntiatum est itaque Joab a narrantibus: Venit Abner filius Ner ad regem, et dimisit eum, et abiit in pace. 24. Et ingressus est Joab ad regem, et ait: Quid fecisti? Ecce venit Abner ad te; quare dimisisti eum, et abiit, et recessit? 25. Ignoras Abner filium Ner quoniam ad hoc venit ad te, ut deciperet te, et sciret exitum tuum et introitum tuum, et nosset omnia quæ agis? 26. Egressus itaque Joab a David, misit nuntios post Abner, et reduxit eum a cisterna Sira, ignorante David. 27. Cumque rediisset Abner in Hebron, seorsum adduxit eum Joab ad medium portæ, ut loqueretur ei in dolo, et percussit illum ibi in inguine, et mortuus est in ultionem sanguinis Asael fratris ejus. 28. Quod cum audisset David rem jam gestam, ait: Mundus ego sum, et regnum meum, apud Dominum, usque in sempiternum, a sanguine Abner filii Ner, 29. et veniat super caput Joab, et super omnem domum patris ejus, nec deficiat de domo Joab fluxum seminis sustinens, et leprosus, et tenens fusum, et cadens gladio, et indigens pane. 30. Igitur Joab et Abisai frater ejus interfecerunt Abner, eo quod occidisset Asael fratrem eorum in Gabaon, in prælio. 31. Dixit autem David ad Joab, et ad omnem populum qui erat cum eo: Scindite vestimenta vestra, et accingimini saccis, et plangite ante exequias Abner; porro rex David sequebatur feretrum. 32. Cumque sepelissent Abner in Hebron, levavit rex David vocem suam, et flevit super tumulum Abner; flevit autem et omnis populus. 33. Plangensque rex et lugens Abner, ait: Nequaquam ut mori solent ignavi, mortuus est Abner. 34. Manus tuæ ligatæ non sunt, et pedes tui non sunt compedibus aggravati; sed sicut solent cadere coram filiis iniquitatis, sic corruisti. Congeminansque omnis populus flevit super eum. 35. Cumque venisset universa multitudo cibum capere cum David, clara adhuc die juravit David, dicens: Hæc faciat mihi Deus, et hæc addat, si ante occasum solis gustavero panem vel aliud quidquam. 36. Omnisque populus audivit; et placuerunt eis cuncta quæ fecit rex in conspectu totius populi. 37. Et cognovit omne vulgus et universus Israel in die illa, quoniam non actum fuisset a rege ut occideretur Abner filius Ner. 38. Dixit quoque rex ad servos suos: Num ignoratis quoniam princeps et maximus cecidit hodie in Israel? 39. Ego autem adhuc delicatus, et unctus rex; porro viri isti filii Sarviæ duri sunt mihi, retribuat Dominus facienti malum juxta malitiam suam.

3. Porro tertius Absalom, filius Maacha filiæ Tholmai regis Gessur.] Vetuerat Deus Hebræis conjugium cum Chananæis, ne earum idololatriam sequerentur; David tamen duxit hic *Maacham filiam regis Gessur* Chananæi, quia ipsa facta est proselyta, et ad Judaismum se convertit, ut tradunt Hebræi apud S. Hieronym. in Tradit. Sic Salmon duxit Rahab Chananæam, et Booz Ruth Moabitidem, Matth. 1. Putant nonnulli Maacha a Davide in prædatione ex Gessuri fuisse abductam, ac deinde in uxorem acceptam,

juxta ritum a Deo præscriptum Deut. 21. 10. licet id neget Abulensis, qui cum Cajetano, Saliano et aliis aliter Davidem excusat, dicendo Deum non vetuisse Judæis connubia cum gentibus omnibus, sed tantum cum illis quæ incolebant terram promissam. Extra eam autem fuisse Gessuri: quare hanc *Gessuri* esse aliam a *Gessuri* quam tribui Manasse attribuit Josue c. 13. v. 11. et 13.

5. SEXTUS QUOQUE JETHRAAM DE EGLA UXORE DAVID,] præcipua scilicet et prima ac præ cæteris dilecta. Nam et aliæ jam recensitæ erant uxores Davidis; unde Sanchez τὸ *uxore* per Zeugma refert ad omnes præcedentes Davidis uxores. Hinc Rabbini, Angelom. Lyran. Cajet. Dion. putant *Eglam* esse *Michol*, quam David valde dilexit: ideoque dictam esse *Eglam*, id est, *vitulam* quod juvencula esset et pulchra sed errant: *Egla* enim fuit fœcunda; *Michol* vero sterilis, c. 6. 23. adeo ut etiam ab ea adoptati, occisi fuerint 2. Reg. 21. ac de Michol reducta agitur inferius v. 14. Ita Joseph. Abul. Vatabl. Serarius, Sanchez et alii.

8. QUARE INGRESSUS ES AD CONCUBINAM PATRIS MEI?] vel libidinis causa, vel ut eam in uxorem ducas, itaque ad regnum aspires, illudque mihi eripias? Calumniam hanc fuisse, et Abner ab ea fuisse innoxium tradit Josephus in Græco et Vatablus.

NUMQUID CAPUT CANIS SUM EGO ADVERSUM JUDAM HODIE?] Nonnulli, τὸ *caput canis*, sic exponunt, ut Abner non se, sed Isboseth vocet canem, q. d. Numquid ego sum caput et dux hominis vilis et abjecti, qui instar canis est? puta Isbosethi, qui cum suis vilibus asseclis quasi canibus, allatrat Davidem ejusque regnum Juda ac impudenter quasi canis, objicit mihi insonti tam infamem libidinem.

Melius alii censent Abner de se loqui, seseque vocare *caput canis* (nec enim caput a cane separari potest) idque ob libidinem et impudentiam, quam canes capite maxime præ se ferunt, q. d. Numquid ego tam luxuriosus et impudens sum, ut regia et consobrini mei Saulis uxorem vitiarim, cum totis viribus ejus tuumque honorem et regnum propugnare satagam? Rursum, q. d. Numquid ego sum tam vilis et rixosus, ut sim quasi tuus canis, qui pro tuo regno tuendo jugiter pugnando allatrem Davidem et Judæos? Ita S. Hieron. in Tradit. Angelom. Abulens. et Vatab. Audi S. Hieron. *Propter te et propter domum patris tui, dicor caput canis esse contra Judam, eo quod non reducam domum Israel ad David quem scio unctum esse regem, et regnaturum super universum Israel. Caput canis* se dicit esse, id est, vilem, eo quod a domo Juda sic haberetur, sicut latratus canis, eo quod princeps esset canum, id est, stultorum hominum.

14. REDDE UXOREM MEAM MICHOL, QUAM DESPONDI MIHI CENTUM PRÆPUTIIS.] David repetiit Michol, tum quia illam diligebat, tum quia illa injuste a Saule ab eo erat ablata, tum quia ipsa erat filia regis Saulis, quam ipse ab eo emerat cæde centum hostium, ut hac ratione per ipsam quasi filiam regis a se care emptam ab Israelitis eveheretur ad regnum, ac libentius ut rex susciperetur; utpote qui regiæ stirpi jam esset insertus.

18. QUONIAM DOMINUS LOCUTUS EST AD DAVID (de Davide) DICENS: IN MANU (per manum) SERVI MEI DAVID SALVABO POPULUM MEUM ISRAEL.] Verisimile est id Deum dixisse per Samuelem, cum ipse jussu Dei ipsum unxit in regem, etsi hæc verba superius in ejus unctionem non sint expressa. Scivit tamen Abner ea Deum dixisse, ex communi sermone et fama quam sensim ipse inaudivit, præsertim cum vidit Deum ubique Davidem prosperare, ac victoriis contra se et Isboseth ornare: quare occasione hujus contumeliæ ab Isboseth acceptæ, statuit Deo parere, ac regnum ab Isboseth ad Davidem transferre.

27. IN ULTIONEM SANGUINIS ASAEL FRATRIS EJUS.] Hæc fuit vera causa, cur Joab occiderit Abner, quia scilicet Abner occiderat Asaelem fratrem Joab cap. 2. versu 23. Aliam causam addunt Josephus, Theodor. et Procop. Dionys. Lyran. Serarius et Salianus, scilicet, quia metuebat Joab ne David se amote Abnerem sibi reconciliatum, utpote insignem belli ducem, castris suis præficeret, uti præfecerat Saul: ut hac ratione omnes milites et Israelitas, quibus charus erat Abner, magis sibi devinceret; sciebat enim fore, ait Theod. ut ille præesset exercitui qui universum Israelem adducebat ad regem; hac enim de causa Joab occidit Amasam c. 20.

Fabulantur Hebræi Joab jussisse Abner, ut se doceret modum, quo se excalceare solebat is qui nolebat ducere uxorem fratris sui sine liberis defuncti; cumque Abner ei obsequens caput ad calceum inclinaret, dolose a Joab fuisse obtruncatum.

29. NEC DEFICIAT DE DOMO JOAB FLUXUM SEMINIS PATIENS, ET LEPROSUS ET TENENS FUSUM, ET CADENS GLADIO, ET INDIGENS PANE.] Videtur David, quasi propheta, prophetice maledicere Joabe, ejusque posteris ac prædicere vindictam quam eis Deus ob cæsum Abner illaturus erat; nisi malis cum nonnullis, verba hæc non tam maledictionem sonare, quam meritum Joab, eum scilicet mereri ut his pœnis castigetur, scilicet eum mereri morbum seminis et lepram, item ignominiam, cædem et pauperiem. Porro *fluxum seminis patiens*, est is qui laborat gonorrhæa, qui morbus est fœdus, et apud Hebræos infamis, ac laborantem faciebat legaliter immundum et irregularem multipliciter, ut patet Levit. 10. Adde: fluxu seminis laborans inutilis est ad generandum, quia semen profundit. Punitur ergo Joab hic sterilitate et ἀτεκνίᾳ, idque congrue et apposite, ut scilicet liberi ejus nullis filiis suis dent vitam, quam ipse Abneri ademerat.

ET LEPROSUS.] Lepra apud Judæos erat frequens, eratque morbus horridus, qui hominem faciebat immundum plane et irregularem. Vide dicta Levit. 13.

ET TENENS FUSUM.] Septuag. σκυτάλην, id est, scuticam, seu flagellum quale gestant bubulci et agasones, vel peram ex corie qualem ferunt mendici, vel virgam et baculum, quem tenent cæci et podagrici, qui morbo pedum laborant, ut in incessu non offendant ad lapides et muros; unde Aquila vertit: *cæcus*. Verum Proverb. 31. 19. Hebr. פלך *pelech:* Septuag. Noster, Pagnin. Vatabl. Marinus et alii passim vertunt: *fusum*, uti hic vertit Noster. Jam Hugo per *fusum* accipit tympanum, quod subinde pulsat leprosus, ut a sui contactu transeuntes arceat, utque eleemosynam postulet. Magister Histor. Scholast. per *fusum* accipit ventilabrum ad abigendas muscas, quæ leprosos infestant: muscæ enim ad carnes saniosas et putridas, quales sunt leprosorum, advolant, ut saniem

fugant. Verum fusus est proprie instrumentum mulierum, quo nent et fila contorquent, q. d. Quia Joab non ut vir aperto marte, sed occulte et dolose, ut fœmina occidit Abner; hinc posteri ejus per ignominiam damnentur ad vilia fœminarum ministeria, ut tractent fusum et colum, ac mulieribus in filando subserviant, uti fecit mulierosus Sardanapalus rex Assyriorum, teste Justino lib. 1. ac subinde faciunt eunuchi, quibus fœminarum regiarum cura committitur: imo ut fecit Hercules, qui a filia regis Ætoliæ, quam deperibat, ita effœminatus est, ut ejus jussu fusum torqueret et filaret, uti tradunt vel fabulantur Poetæ. Porro David non occidit Joabum, uti merebatur. quia Joab in manu habebat exercitum, ac potuisset se defendere et rebellare Davidi, uti Abner rebellarat Isbosetho, eique regnum abstulerat. Distulit ergo vindictam, ac moriens Salomoni jussit ut Joabum occideret, 3. Reg. 2. 35. ita Theod. et Josephus qui asserit Joab cum fratre suo plus potuisse in regno, quam poterat ipse David.

33. Plangensque rex et lugens Abnea,] licet antea sibi adversarium et ducem hostium suorum. *Quo facto*, ait S. Ambros. in Apolog. David. c. 7. *Docuit etiam adversariis fidem promissam esse servandam, honorandamque et in hoste virtutem.*

35. Cumque venisset universa multitudo cibum capere cum Davin.] Hebr. *ut cibaret Davidem pane*, id est, ut cogeret eum comedere. Ita Vatablus; sed melius vertit Noster: *cibum capere cum David*, quia tota civitas cum Davide luxit mortem Abner, ideoque funebre convivium instituit, quod Septuaginta vocant περίδειπνον, de quo vide Pollucem, Suidam et Athenæum lib. 7. de Dipnosophistis: Judæos enim funebre epulum celebrasse patet, Tobiæ 4. 18. et ex Josepho lib. 2. de bello; et idem factitasse gentiles ex historiis notissimum est. De Christianis res est clarissima. Ita Hebræi, Serarius, Sanchez et alii. Idem liquet ex Jeremia c. 16. 15. et Ezech. c. 24. 17. Vide hic in Davide hujus ritus, et convivii quo defunctis per alimoniam pauperum suffragabatur, antiquitatem. Huc faciunt Parentalia Romanorum, per quæ parentibus vita functis parentabant.

39. Ego autem adhuc delicatus, et unctus rex.] scilicet ego rex sum tenellus et noviter unctus, ideoque debilis et infirmus in regno et potestate regia, nec in ea firmatus, q. d. Tu, o Joab, occidendo Abner ducem belli Israelis, creasti mihi periculum, ne totus Israel me regem repudiaret, atque ob hanc cædem me quasi illius secreto conscium a regno in perpetuum excluderet. Alii cum Vatablo vertunt: Ego facilis et clemens sum, licet unctus sum factusque rex; at Joab et Abisai, qui sunt nepotes mei, inclementiores me sunt. Ego enim peperceram Abner, illi autem eum occiderunt; τὸ enim *clemens* directe opponitur τῷ *duri* quod sequitur.

CAPUT QUARTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Baana et Rechab dolose occidunt Isboseth, caputque ejus deferunt ad Davidem, qui pro boni nuntii præmio illis mortem rependit.

1 Audivit autem Isboseth filius Saul, quod cecidisset Abner in Hebron, et dissolutæ sunt manus ejus, omnisque Israel perturbatus est. 2. Duo autem viri principes latronum erant filio Saul, nomen uni Baana, et nomen alteri Rechab, filii Remmon Berothitæ de filiis Benjamin; siquidem et Beroth reputata est in Benjamin; 3. et fugerunt Berothitæ in Gethaim, fueruntque ibi advenæ usque ad tempus illud. 4. Erat autem Jonathæ filio Saul filius debilis pedibus; quinquennis enim fuit, quando venit nuntius de Saul et Jonatha ex Jezrael: tollens itaque eum nutrix sua, fugit; cumque festinaret ut fugeret, cecidit, et claudus effectus est, habuitque vocabulum Miphiboseth. 5. Venientes igitur filii Remmon Berothitæ, Rechab et Baana, ingressi sunt fervente die domum Isboseth, qui dormiebat super stratum suum meridie. Et ostiaria domus purgans triticum, obdormivit. 6. Ingressi sunt autem domum latenter assumentes spicas tritici, et percusserunt eum in inguine Rechab et Baana frater ejus, et fugerunt. 7. Cum autem ingressi fuissent domum, ille dormiebat super lectum suum in conclavi, et percutientes interfecerunt eum; sublatoque capite ejus, abierunt per viam deserti tota nocte, 8. et attulerunt caput Isboseth ad David in Hebron dixeruntque ad regem: Ecce caput Isboseth filii Saul inimici tui, qui quærebat animam tuam et dedit Dominus domino meo regi ultionem hodie de Saul, et de semine ejus. 9. Respondens autem David Rechab, et Baana fratri ejus, filiis Remmon Berothitæ, dixit ad eos: Vivit Dominus, qui eruit animam meam de omni angustia, 10. quoniam eum qui annuntiaverat mihi, et dixerat: Mortuus est Saul; qui putabat se prospera nuntiare, tenui, et occidi eum in Siceleg, cui oportebat mercedem

dare pro nuntio. 11. Quanto magis nunc cum homines impii interfecerunt virum innoxium, in domo sua, super lectum suum, non quæram sanguinem ejus de manu vestra, et auferam vos de terra? 12. Præcepit itaque David pueris suis, et interfecerunt eos; præcidentesque manus et pedes eorum, suspenderunt eos super piscinam in Hebron: caput autem Isboseth tulerunt, et sepelierunt in sepulcro Abner in Hebron.

2. Duo autem viri principes latronum erant filii Saul.] LXX. *Duo viri principes turmarum erant Isboseth filio Saul;* Chald. *Duo viri principes capita duorum exercituum, fuerunt cum filio Saulis;* Vatablus: *Præfecti copiarum. Latrones* ergo hic vocantur milites, qui huc illuc prædatum excurrere solent (latrones enim proprie dictos non tolerasset rex Isboseth) nam hi Hebr. vocantur גדודים *gedudim:* sic olim Romani per *latrones* intelligebant milites mercenarios, eo quod ut latrones et ex insidiis ad prædandum excurrebant, ait Varro, Festus et Nonius Marcellus. Sic Jephte vocatur, *princeps latronum*, id est, militum prædantium, Judic. 11. 3. Forte hi duo fuere duces, sive capitanei, custodiæ regiæ, puta militum prætorianorum, qui Isbosethum stipabant et custodiebant, ut modo faciunt Helvetii: sic enim facilis eis fuit in domum ingressus, et ad Isboseth secretus accessus. Ita Salianus.

3. Et fugerunt Berothitæ,] puta *Banna* et *Rechab* jam dicti; fugerunt autem a facie Isboseth apud quem militarant, ob facinus aliquod commissum, quod Isboseth punire volebat. Ita Rabanus, Abulensis, Serarius et alii. Perperam ergo R. Salomon et Cajetan. per *Berothitas* accipiunt omnes cives et incolas urbis *Beroth*. Cur enim omnes cives fugissent? Et quid fuga eorum facit ad historiam præsentem? Nam quod ait R. Salomon, et ex eo Lyran. eos fugisse mortuo Saule metu Philisthæorum, eo quod eis vicina esset *Beroth*, ex eo refellitur, quod hi duo duces erant militum Isboseth post mortem Saulis, uti dictum est vers. 2.

4. Erat autem Jonathæ filio Saul filius debilis pedibus,] nomine *Miphiboseth*, ut sequitur. Cur hic inducitur mentio Miphiboseth? Resp. ut significetur ex stirpe Saulis nullum superfuisse masculum regno idoneum: nam *Miphiboseth*, qui solus supererat, erat claudus et deformis, ineptusque ad bella Israelis gerenda; quare mortuo Isboseth (cujus cædes hic narratur) necessario a stirpe Saulis regnum fuit transferendum ad Davidem. Ita Abul. Aliter Hebræi apud S. Hieron. in Tradit. Raban. Cajet. R. Salomon, et alii respondent, scilicet, Baana et Rechab militasse non sub Isboseth, sed sub Jonatha, quare favisse ejus filio Miphiboseth, et voluisse eum creare regem, ideoque conspirasse in necem Isboseth: sed Miphiboseth conspirationem eorum detulisse ad Isboseth, cujus vindictam illos metuentes fugisse, ac secreto redeuntes eum occidisse, ut Davidis gratiam inirent. Sed hæc mera est conjectura, nullum in Script. habens fundamentum.

5. Qui dormiebat super stratum suum meridie,] uti multi in Italia aliisque regionibus calidis meridiantur, et meridie levem somnum capiunt: nam alioqui sanctio medicorum est: *Somnum fuge meridianum.* Chaldæus hunc somnum vocat, *somnum regum*, dicens: *Et ille* (Isboseth) *dormiens somnum regum;* reges enim vigilantes, qui noctu sæpe pro salute et negotiis regni excubare et noctes ducere insomnes coguntur, somnum captant a meridie. Sicut Epaminondas dux Thebanorum, iis festa et convivia celebrantibus, indeque dormitantibus, excubare solebat, dicens: *Ego contra hostes pervigilo, ut vos secure conviveremini:* vere aurea principis sententia. Idem Epaminondas cum quemdam e vigilibus dormientem transfixisset, ideoque nimiæ severitatis argueretur: *Talem*, inquit, *eum reliqui, qualem inveni;* nimirum *vita viventium vigilia, ideoque vita dormientium mors potius est, quam vita;* unde Christus in Evangelio crebro *vigilare* nos jubet.

Et ostiaria domus purgans triticum (jam trituratum, eximendo lapillos, paleas, etc. ac singula quasi grana seligendo, ut plane sint pura ad delicias) obdormivit,] scilicet ex labore purgandi, æque ac ex æstu fessa in somnum incidit. Pulchram et perutilem hac de re tropologiam affert S. Gregor. l. I. Moral. c. 18. *Ostiaria*, ait, *triticum purgat, cum mentis custodia discernenda, virtutes a vitiis separat. Quæ si obdormierit, in mortem proprii domini insidiatores admittit; quia cum discretionis sollicitudo cessaverit, ad interficiendum animum malignis spiritibus iter pandit. Qui ingressi spicas tollunt; quia mox bonarum cogitationum germina auferunt, atque in inguine feriunt; quia virtutem cordis delectatione carnis occidunt. In inguine quippe ferire, est vitam mentis delectatione carnis perforare.* Damnum vero dormitantis hujus custodiæ subjicit, dicens: *Nequaquam vero Isboseth iste hac morte succumberet, si non ad ingressum domus mulierem, id est, mollem custodiam ad mentis aditum deputasset. Fortis namque virilisque sensus præponi cordis foribus debet, quem nec negligentiæ somnus opprimat, nec ignorantiæ error fallat. Unde bene et Isboseth appellatus est, qui custode fœmina hostilibus gladiis nudatur: Isboseth quippe vir confusionis dicitur. Vir autem confusionis est, qui forti mentis custodia munitus non est; quia, dum virtutes se agere æstimat, subintrantia vitia nescientem necant. Tota itaque virtute muniendus est aditus mentis, ne quando eam insidiantes hostes penetrent foramine neglectæ cogitationis. Hinc Salomon ait: Omni custodia serva cor tuum, quoniam ex ipso vita procedit.*

Eadem ad verbum ex S. Gregorio transcripsit Angelomus, Rupertus et Eucherius; unde liquet, Eucherium hunc non esse S. Eucherium Lugdunensem Episcopum, qui centum et amplius annis S. Gregorium antecessit; sed Bedam vel quem illius ævi.

Politice discant hic principes vel per se, vel per fidos amicos excubare præsertim iis temporibus queis cæteri dormiunt, ut meridie et noctu: hæc enim tempora captant hostes, ut incautos invadant et opprimant. Sic Philippus rex Macedonum, pater Alexandri Magni, cum in exercitu dormivisset, experrectus: *Tuto, ait, dormivi, vigilavit enim Antipater.* Ita Plutarch.

in Apopht. idem cum interdiu dormiret, Græcique ad fores convenientes criminarentur illum, Parmenio eum defendens: *Nolite*, inquit, *admirari si nunc Philippus dormiat; nam quando vos dormiebatis, ille vigilabat*. Vera est enim Platonis sententia, quam recenset Laertius lib. 3. *Nemo dormiens ulla re dignus est;* quia similis est mortuo. Somnus enim est imago mortis, uti ajebat Alexander Magnus, dictitans ex somno se colligere quod esset humo mortalis, non Jovis filius, uti nonnulli adulantes dicebant, teste Plutarcho. Imo sæpe a somno itur in mortem. Unde Gorgias Leontinus sentiens soporem lethalem obrepere, amico percunctanti: *Quo pacto haberet? Somnus*, inquit, *jam incipit me fratri suo* (morti) *commendare*. Ita Ælian. lib. 2.

6. Ingressi autem domum latenter, assumentes spicas tritici,] ut fraus et cædis Isboseth machinatio lateret, si cui vigili occurrerent; videbantur enim esse tritici messores, vel emptores et mercatores, ut vertit Chald. R. Salomon, et alii; unde ex Hebr. vertas: *Ingressi sunt in medium domus accipientium frumenta;* licet Hebræi apud S. Hieron. putent eos gestasse spicas tritici, quod fingerent se eas quasi primitias et munera regi Isboseth oblaturos. Alii, ut spicis faciem tegerent, ne agnoscerentur. Alii censent eos spicas virentes detulisse ostiariæ, ut illa solita purgare triticum, spicas exfollicularet et tereret; itaque facaret polentam quæ priscis erat in deliciis; hoc enim fœminarum erat opus. Unde Abigail polentam obtulit Davidi, ut ejus iram leniret l. 1. c. 25. v. 18. Ita Sanchez. Quæ conjectura est apposita et verosimilis.

Et percusserunt eum in inguine.] Hebr. *sub quinto*, scilicet costa, quæ est ultima sub qua nihil est osseum, sed venter mollis, ideoque ictui et perforationi lethali opportunus.

11. Quanto magis nunc, cum homines impii interfecerunt virum innoxium, etc.] Isboseth erat hostis et noxius Davidi, cum eoque de regno digladians; David tamen eum vocat *innoxium*, quia censebat eum bona fide existimare, ad se, quasi ad Saulis regis defuncti filium regnum pertinere; nec enim ei liquido constabat illud ex Dei dono ad Davidem esse translatum: licet enim forte audisset Davidem a Samuele unctum in regem, tamen jus Davidis ei non erat liquidum: nam excipere poterat ac dicere Davidem unctum quidem in regem, sed suæ tribus Judæ dumtaxat, cæteras ergo tribus ad se spectare; aut, Davidem unctum quidem esse in regem, sed ut regnaret eo casu, quo stirps regia Saulis deficeret, ut illi succederet: jam autem hanc stirpem necdum defecisse, sed in se perdurare, quare Davidem non posse, exclusa stirpe regis, regnum suum invadere.

12. Interfecerunt eos.] Fecit id David ut amoliretur a se suspicionem populi, quod ipse secreto auctor vel conscius fuisset cædis Isboseth. Rursum ut amorem suum erga Saulem et Isboseth, licet sibi inimicos ostenderet; itaque clementiæ et beneficentiæ famam sibi apud omnes tribus conciliaret, quæ magnam regi apud subditos benevolentiam et auctoritatem conciliat. Tertio, ut quasi rex et judex puniret tantum scelus, ac iniquam cædem regis ulcisceretur. Corpus enim regium omnibus inviolabile esse debet.

Porro Theodor. et Abulensis censent Davidem hos regicidas crucifixisse. Josephus lib. 7. c. 2. ait eos exquisitissimis tormentis fuisse affectos; sed nil tale habet Scriptura, quæ innuit eos illico fuisse occisos, ideoque gladio vel lancea confossos, ac mox manus quibus cædem patrarant, et pedes, quibus ad eam contenderant, fuisse præcisos, et suspensos ad perpetuam sceleris memoriam et vindictam.

Caput autem Isboseth tulerunt et sepelierunt in sepulcro Abner in Hebron,] quia Hebron erat locus quasi sanctus, consecratus sepulturæ Abrahæ, Isaac et Jacob, et ut multi volunt, Adæ. Vide dicta Josue cap. 14. vers. 15.

Porro pompam funeris David non exhibuit Isboseth, quam exhibuerat Abner, tum quia Abner in ditione sua erat occisus juxta Hebron, Isboseth vero extra limites regni sui: tum quia Isboseth perpetuo adversatus erat Davidi; Abner vero ab Isboseth transierat ad Davidem, ad eumque cæteras tribus traducere satagebat. Denique cum Abner occideretur, vehemens omnino erat multorum suspicio, Davidis jussu vel nutu eum fuisse occisum; quare ut hanc suspicionem eis demeret, opus fuit illi summe honorare Abnerem in funere. Ita Abulensis, Salianus et alii.

CAPUT QUINTUM.

SYNOPSIS CAPITIS

Undecim tribus creant sibi unguntque Davidem regem in Hebron. Mox, v. 6. David Jebusæis cæsis extorquet arcem Sion, in qua Hiram curat ædificari domum Davidi; ubi Davidi, v. 13. multiplicat uxores et filios. Denique, v. 18. cædit Philisthæos primo, et secundo v. 23. dante Deo signum Davidi, sonitum gradientis in cacumine pyrorum.

1 Et venerunt universæ tribus Israel ad David in Hebron, dicentes: Ecce nos, os tuum et caro tua sumus. 2. Sed et heri et nudiustertius, cum esset Saul rex super nos, tu eras educens et reducens Israel; dixit autem Dominus ad te: Tu pasces populum meum Israel, et tu eris dux super Israel. 3. Venerunt quoque et seniores Israel ad regem in Hebron, et percussit cum eis rex David fœdus in Hebron coram Domino; unxeruntque David in regem super Israel. 4. Filius triginta annorum erat David, cum regnare cœpisset, et quadraginta annis regnavit. 5. In Hebron regnavit supra Judam septem annis et sex mensibus; in Jerusalem autem regnavit triginta tribus annis super omnem Israel et Judam. 6. Et abiit rex et omnes viri qui erant cum eo in Jerusalem, ad Jebusæum habitatorem terræ; dictumque est David ab eis; Non ingredieris huc, nisi abstuleris cæcos et claudos dicentes; Non ingredietur David huc. 7. Cepit autem David arcem Sion, hæc est civitas David. 8. Proposuerat enim David in die illa præmium, qui percussisset Jebusæum, et tetigisset domatum fistulas, et abstulisset cæcos et claudos odientes animam David. Idcirco dicitur in proverbio: Cæcus et claudus non intrabunt in templum. 9. Habitavit autem David in arce, et vocavit eam, Civitatem David. Et ædificavit per gyrum a Mello et intrinsecus. 10. Et ingrediebatur proficiens atque succrescens, et Dominus Deus exercituum erat cum eo. 11. Misit quoque Hiram rex Tyri nuntios ad David, et ligna cedrina, et artifices lignorum, artificesque lapidum ad parietes: et ædificaverunt domum David. 12. Et cognovit David quoniam confirmasset eum Dominus regem super Israel, et quoniam exaltasset regnum ejus super populum suum Israel. 13. Accepit ergo David adhuc concubinas et uxores de Jerusalem, postquam venerat de Hebron; natique sunt David et alii filii et filiæ; 14. et hæc nomina eorum qui nati sunt ei in Jerusalem, Samua, et Sobab, et Nathan, et Salomon, 15. et Jebahar, et Elisua, et Nepheg, 16. et Japhia, et Elisama, et Elioda, et Eliphaleth. 17. Audierunt ergo Philisthiim quod unxissent David in regem super Israel: et ascenderunt universi ut quærerent David: quod cum audisset David, descendit in præsidium. 18. Philisthiim autem venientes diffusi sunt in valle Raphaim. 19. Et consuluit David Dominum dicens: Si ascendam ad Philisthiim? et si dabis eos in manu mea? Et dixit Dominus ad David: Ascende, quia tradens dabo Philisthiim in manu tua. 20. Venit ergo David in Baal Pharasim; et percussit eos ibi, et dixit: Divisit Dominus inimicos meos coram me, sicut dividuntur aquæ. Propterea vocatum est nomen loci illius, Baal Pharasim. 21. Et reliquerunt ibi sculptilia sua, quæ tulit David et viri ejus. 22. Et addiderunt adhuc Philisthiim ut ascenderent, et diffusi sunt in valle Raphaim. 23. Consuluit autem David Dominum: Si ascendam contra Philisthæos, et tradas eos in manus meas? Qui respondit: Non ascendas contra eos, sed gyra post tergum eorum, et venies ad eos ex adverso pyrorum. 24. Et cum audieris sonitum gradientis in cacumine pyrorum, tunc inibis prælium; quia tunc egredietur Dominus ante faciem tuam, ut percutiat castra Philisthiim. 25. Fecit itaque David sicut præceperat ei Dominus, et percussit Philisthiim de Gabaa, usque dum venias Gezer.

1. Et venerunt universæ tribus Israel ad David in Hebron,] ut cum sibi regem crearent communi omnium consensu. Vide 1. Paralip. cap. 12. vers. 23. et seq. ubi fuso hic tribuum adventus et ordo describitur.

Dicentes: Ecce nos, os tuum et caro tua sumus,]

hoc est, nos cognati tui sumus, ita Chald. ne enim putaret quis David sanguine contingere tribum Juda duntaxat, ex qua oriundus erat, ideoque eum solius tribus Juda esse regem, hac de causa cæteræ undecim tribus hic asserunt Davidem quoque suum esse consanguineum; omnes enim tribus erant consanguineæ, eo quod ex duodecim fratribus Patriarchis filiis Jacob prognatæ essent. Hæc est ergo prima ratio, cur David sibi in regem eligant quod ex eis sit ortus, eisque sanguine junctus: sequitur ratio secunda.

2. SED ET HERI ET NUDIUSTERTIUS, CUM ESSET SAUL REX SUPER NOS, TU ERAS EDUCENS ET REDUCENS ISRAEL] q. d. Tu sub rege Saule magis rexisti populum, quam Saul, pro eoque feliciter semper pugnasti; par ergo est ut Saule mortuo quasi rex nos regere pergas. Sequitur tertia ratio petita ex Dei decreto et oraculo de Davidis regno per Samuelem edito.

DIXIT AUTEM DOMINUS AD TE: TU PASCES POPULUM MEUM ISRAEL.] *Pasces*, id est reges; hoc enim est Hebr. תרעה *tire* et græcum ποιμανεις. Unde sciant reges se debere regere pascendo populum, eo modo quo pastor pascit oves; quocirca Homerus Agamemnonem regem ποιμενα λαων, id est, pastorem populorum vocat.

3. PERCUSSIT CUM EIS REX DAVID FOEDUS IN HEBRON CORAM DOMINO, id est, coram toto cœtu et synagoga populi fidelis, sive duodecim tribuum, cui præsidebat Deus; nam arca Dei non erat in Hebron; quare coram ea hoc fœdus sanciri non potuit. Hoc *fœdus* erat mutua promissio, qua David promittebat se fideliter regnum Israel administraturum juxta leges a Deo sancitas Deuter. 17. 16. et seq. Israelitæ vero vicissim promittebant se illi obedientes et fideles fore.

UNXERUNTQUE DAVID IN REGEM SUPER ISRAEL.] David ter unctus est in regem Israel: primo, secreto in domo patris a Samuele; secundo, publice a sola et tota tribu Juda; tertio, hic ab omnibus tribubus. David fuit typus Christi, qui tripliciter quoque unctus est: primo, gratia unionis personalis, propter quam jus adeptus est in omnes Dei electos, ut eorum princeps et caput; secundo, gratia redemptionis in morte: propter quam *Deus exaltavit illum et donavit ei nomen, quod est super omne nomen;* et reipsa regnare cœpit super patres, quos e subterraneis locis eduxit, et paucos Apostolos atque discipulos; tertio, gratia supremi triumphi: Cum *data est ei omnis potestas in cœlo et in terra;* et Spiritu Sancto misso de cœlo, omnes gentes servierunt ei; et impletur illud in dies juxta Psalm. 2. *Postula a me, et dabo tibi gentes hæreditatem tuam et possessionem tuam terminos terræ.* Quin et rex triplici jure fuit; primo, ut Deus: *Rex regum et Dominus dominantium;* secundo, ut homo, filius et successor Davidis regis; unde Nathanael Joan. 1. vers. 49. *Rabbi tu es rex Israel;* et turbæ venturæ erant Joan. 6. vers. 15. *Ut raperent eum et facerent eum regem;* quæ divinitatem ejus non norant: eædemque ingredienti Hierosolymam succlamabant Joan. 12. vers. 13. *Benedictus qui venit in nomine Domini rex Israel;* tertio, ut Homo Deus, ex quo dicebat Matth. 28. *Data est mihi omnis potestas in cœlo et in terra.* Ita Noster, Salianus in Annalib. anno Salomonis 2. num. 98.

4. FILIUS TRIGINTA ANNORUM ERAT DAVID, CUM REGNARE COEPISSET.] *Filius triginta annorum*, id est, vir triginta annorum. Est Hebraismus, quem explicui lib. 1. cap. 11. vers. 1. Hinc patet Davidem fuisse juniorem Jonatha, qui erat quadraginta annorum et amplius, uti ostendi cap. 2. vers. 10. Mirum ergo nonnullos censere Davidem fuisse seniorem Jonatha, quibus favet S. Ambros. lib. 1. Offic. cap. 32. dicens: *David, cum esset prudentior, Jonathæ tamen junioris consiliis acquiescebat.*

Allegorice, David hic uti et in aliis omnibus typus fuit Christi, audi Angelomum: *Quod David triginta annorum regnare cœpit præfigurabat quod Dominus noster triginta annorum venit ad baptismum, et incipiebat Evangelium regni prædicare; cujus regnum sempiternum et potestas ejus alteri non dabitur. Quadragenarius enim numerus, qui ex quaterdenis constat, plenitudinem temporum, et rerum perfectionem significat.* Hoc repræsentavit regnum Davidis quod fuit quadraginta annorum.

ET QUADRAGINTA ANNIS REGNAVIT,] additis septem mensibus; nam septem annis et sex mensibus regnavit super Judam, deinde triginta tribus annis super totum Israel; nisi dicas hos triginta tres annos non fuisse integros, et defuisse eis sex menses; sic enim præcise regnavit quadraginta annis, mortuusque est anno ætatis septuagesimo. Hebræi apud S. Hieronym. in Tradit. dicunt Davidem regnasse quadraginta annis et sex mensibus; sed hos menses non computari, eo quod David per sex menses Absalomum fugerit, vel morbo laborarit. Planius dicas Script. sæpe numeros integros consignare, et fractiones sive minutias numerorum omittere.

6. ET ABIIT REX ET OMNES VIRI QUI ERANT CUM EO IN JERUSALEM,] ut ex Hebron sedem regni transferret in Jerusalem, eamque faceret regni et synagogæ metropolim. Vide quæ de Jerusalem dixi Judic. 1. et alibi.

NON INGREDIERIS HUC NISI ABSTULERIS CÆCOS ET CLAUDOS DICENTES: NON INGREDIETUR DAVID HUC.] Quæres: quinam hi cæci et claudi? primo, nonnulli putant fuisse imagines et statuas cæcorum et claudorum effictas in muris, ut per eas significarent Jebusæi, arcem Sion ita esse celsam et munitam, ut ipsis nihil agentibus, a statuis istis defendi posset; secundo, Aben Ezra, R. Salomon, cæterique Rabbini censent fuisse duas imagines duorum Patriarcharum, unam Isaaci cæci, alteram Jacobi claudi, ut per eas admonerentur Israelitæ fœderis, quod cum Isaac et Jacob eorum pepigerat Abimelech ipsorum avus, Genes. 26. ac proinde abstinerent a bello et invasione suæ arcis in Sion; tertio, Burgens. censet fuisse idola, quæ Jebusæi quasi Deos tutelares collocarint in muris; quarto, Chald. cæcos et claudos accipit non corporales, sed spirituales: qui scilicet mente cæcutirent et claudicarent; unde vertit: *Peccatores et culpatos*; quinto, et genuine veri et proprie dicti hic intelliguntur cæci et claudi; tales enim milites, quibus in prælio effossi erant oculi, et tibiæ fractæ, Jebusæi collocarunt in muris et turribus altissimis arcis Sion, præfidentes loci munitioni; ad sarcasmum et hostilem irrisionem Davidis, q. d. Frustra tentas, o David, oppugnare nostram arcem quæ ita loci natura munita est, ut a solis cæcis et claudis quos in ea vides, defendi possit. Age ergo, si tibi cor est arcem oppugnare, vola in ejus

muros, et ex eis tolle cæcos et claudos, itaque arcem ingredere et occupa; sed scito, post cæcos et claudos, nos oculatos pedibusque et manibus valentes tibi occursuros, et te tuosque e muris deturbaturos: ita Joseph. lib. 7. Antiq. cap. 2. Procop. Theodor. Angelomus, Abulensis, Serarius et alii. Sic Tyrii, ait Lyranus, in muris Tyri munitissimis constituerunt pygmæos, quasi illi soli eos propugnare sufficerent. Ezech. 27. 11. Vide ibi dicta.

Addunt Hebræi apud S. Hieron. in Tradit. et Glossa Jebusæos a Davido vocatos fuisse *cæcos et claudos*, id est, debiles et inermes, ideoque ipsos hoc convicium in Davidem per sarcasmum retorsisse, eique suos cæcos et claudos objecisse. q. d. Posuimus in muris nostris defensores cæcos et claudos, quia tu nos cæcos et claudos vocitas; age ergo, experire an tales simus, et cum cæcis et claudis bisce dimica, ac videbis non nos, sed tuos milites fieri claudos et cæcos; est hoc scomma militare. Addunt alii Jebusæos vocasse Hebræos *cæcos et claudos*. Sic enim Manethon, Lysimachus et alii apud Joseph. lib. contra Appion. conviciantur Moysen et Hebræos ob lepram, scabiem aliosque morbos a rege fuisse ejectos. Quare Moysen octoginta millia leprosorum, mancorum et mutilorum v. g. cæcorum et claudorum ex Ægypto eduxisse. Scomma ergo hoc in Hebræos detorserunt Jebusæi. q. d. Vos, Hebræi, cum Moyse vestro estis leprosi, mutili, cæci et claudi, ideoque ab Ægyptiis ejecti; vultis ergo occupare arcem nostram Sion? sane nos experiemini valentiores Ægyptiis, qui vos quasi cæcos et claudos facile hinc propulsabimus. Insultarunt ergo Davidi, q. d. Tu cum cæcis et claudis tuis Hebræis non ingredieris huc: facesse ergo hinc, et abi redique ad tuos Ægyptios.

7. Cepit autem David arcem Sion.] Nota: David conviciis Jebusæorum animum non demisit; sed extulit, ac propositis ingentibus præmiis milites incitavit ad arcem Sion invadendam, qui promissis illecti animose in arcem conscenderunt, eamque occuparunt, ac cæcos et claudos ibidem a Jebusæis positos deturbarunt. Porro David anno primo regni sui super totum Israel, qui fuit vitæ ejus trigesimus octavus, cepit Sion et Jerusalem, ac sedem regni ex Hebron in illam transtulit, in illaque regnavit triginta tribus annis, ut dictum est v. 5.

8. Proposuerat enim David in die illa præmium, qui percussisset Jebusæum et tetigisset domatum fistulas,] id est, tectorum imbrices vel canales, per quos aqua e tectis in terram defluebat, q. d. Proposuit David præmium ei qui primus summitates murorum et canalium Sionis apprehendisset, ac eos transiliens in arcem intrasset. Præmium erat ut is fieret dux et princeps militiæ Davidis. Fecit hoc Joab, qui proinde licet ob cædem Abner mereretur hoc principatu privari, tamen ob superatam arcem Sion, quod scilicet primus in eam, non per cedrum ab Hebræis ad hoc excisam, ut nugantur Hebræi, sed per admotas arci scalas conscendisset, meruit a Davido in principatu hoc suo confirmari, ut patet 1. Paral. 11. vers. 6. Cum enim undique scalæ ab Hebræis arci admoverentur, multique per eas in muros evadere contenderent, Joab omnes superavit, primusque in muros ascendit, ut notam sceleris occisi a se Abner hac generositate et virtoria deleret, atque Jebusæos arcis custodes occidit ad unum omnes, excepto unico Areuna, qui Judæis erat amicissimus, ait Josephus. Hic enim Davidi vendidit aream in monte Sion, ad fabricandum in ea templum, de quo cap. 24.

Et abstulisset cæcos et claudos odientes animam David.] Hinc patet veros cæcos et claudos, milites Jebusæos positos fuisse in muris Sionis, quos David per Joab abstulit, et ut ajunt lxx. Roman. *pugione occidit*. Objiciebat Marcion Christum non esse filium Davidis, vel certo ab eo esse degenerem, eo quod David occidisset cæcos et claudos quos Christus sanabat. Resp. Tertull. lib. 4. contra Marc. 36. Davidem occidisse Jebusæos cæcos et claudos *odientes animam David*, at cæci et claudi curati a Christo non odiebant, sed amabant Christum, ab eoque visum poscebant. Quare *cæci* illi et *claudi* Jebusæi resistentes Davidi repræsentabant, ait Angelomus, Scribas et Pharisæos, qui spiritualiter erant *cæci*; quia non agnoscebant Christum, et *claudi*, quia ad bona opera erant tardi et inepti, quos proinde Christus redarguit et morte æterna punivit, de quibus ipse ait, *Cæci sunt et duces cæcorum*, Matth. 15. v. 14. et cap. 23. v. 13. *Væ vobis, Scribæ et Pharisæi hypocritæ, quia clauditis regnum cælorum ante homines, vos enim non intratis, nec introeuntes sinitis intrare.*

Mystico ergo, *cæci et claudi* sunt infideles, hæretici et fideles prave viventes, qui factis negant, quæ se credere profitentur, quique in via Dei claudicant, nunc Deo, nunc mundo servire et placere conantes. Hi non ingrediuntur templum cœleste. Quocirca S. Paulus Hebr. 12. vers. 13. dixit: *Propter quod remissas manus, et soluta genua erigite, et gressus rectos facite pedibus vestris, ut non claudicans quis erret, magis autem sanetur.* Oremus ergo cum Psalte Deum: *Ut non infirmentur vestigia nostra*, Psalm. 17. 17. *Et ut ponat pedes nostros quasi cervorum*, ibidem vers. 34. *Ut viam mandatorum Dei curramus*, Psalm. 118. 32. Sapienter S. Ambrosius serm. 68. *Petrus*, ait, *petra est super quam ædificatur Ecclesia, ideoque sicut in Ecclesia fidei fundamentum continet, ita et in homine membrorum fundamenta confirmat, uti claudo gressum restituit*, Actor. cap. 3. vers. 7. *Et ut Christianus non jam trepidus et imbecillis possit super petram Ecclesiæ, sed robustus et fortis incedere.*

Idcirco dicitur in proverbio: Cæcus et claudus non intrabunt in templum.] Hebr. *in domum*; quod Salianus et alii accipiunt de domo, sive palatio Davidis: Vatablus de arce Sion, q. d. Quia cæci et claudi Jebusæi restiterunt Davidi in arce Sion, eumque irriserunt; hinc sanxit David, eisque hanc pœnam statuit, ut nemo eorum deinceps arcem Sion, et domum suam in arce sitam ingrederetur. Verum Noster et lxx. domum Dei intelligunt, scilicet *templum*. Porro poterant Hebræi cæci et claudi ingredi templum vetus; nam eos in illo curavit Christus, Matth. 21. vers. 14. David ergo templi ingressu arcuit et prohibuit non Hebræos, sed Jebusæos cæcos et claudos, qui ipsum irriserant, q. d. Vos Jebusæi cæci et claudi superbe insultastis Davidi, quod ipse nequiret occupare arcem Sionis: idcirco ipse ea occupata vobis incongruam pœnam hoc scomma in vos retorquet, statuitque ne quis vestrum in arcem Sion, et multo minus in tabor-

naculum, vel templum in monte Sion ædificatum ingrediatur; quare vestrum dicterium in proverbium abiit, ut, cum quem stultæ suæ ostentationis meritas dare pœnas, illamque in caput ostentantis retorqueri homines vident, dicant: *Cæcus et claudus non intrabunt in templum*, q. d. Hic jactabundus donum suum, quod superbe ostentabat, perdidit, eoque in pœnam jactantiæ suæ spoliatus est. Idipsum tamen ad litteram dicitur de sacerdotibus, qui, si cæci essent vel claudi, arcebantur ministerio templi Lev. 21. vers. 18. Alii putant hoc proverbium dici de re impossibili, ut, cum quid impossibile quis tentat, dicatur ei: *Cæcus et claudus non intrabunt in templum*, q. d. Rem impossibilem tentas eamque possibilem efficere satagis, sed frustra. Hic fuit primus actus regni Davidis super totum Israel, scilicet occupatio Sionis, ac regii throni translatio ex Hebron in Sion et Jerusalem. Volebat enim Deus in ea statuere caput regni et synagogæ, eo quod Christus Davidis antitypus in eadem erat prædicaturus et erecturus Ecclesiam, ibique regnum suum spirituale inchoaturus; juxta illud Isaiæ c. 2. v. 3. *De Sion exibit lex, et verbum Domini de Jerusalem*. Ecclesia enim est *Sion*, id est *specula*, quia per fidem speculatur Deum in terris, et per visionem eumdem speculabitur in cœlis. Et cap. 62. vers. 1. *Propter Sion non tacebo, et propter Jerusalem non quiescam, donec egrediatur ut splendor justus ejus, et Salvator ejus ut lampas accendatur.*

9. Et ædificavit per gyrum a Mello.] De *Mello* et totius Hierosolymæ situ et structura, vide Adrichom. Ariam et Villalpandum lib. 2. de Templo cap. 2. in Apparatu: præfectus hujus ædificationis fuit Joab 1. Paral. 11.

Porro Chald. Cant. capite 7. versu 4. vertit: *Ædificavit arcem Sion, quæ vocatur Migdala de Libnan, id est, turris Libani, quia omnis qui steterit in ea potest numerare omnes turres quæ sunt in Damasco.* Melius idem cap. 4. vers. 15. ait ipsam Jerusalem vocari *Libanum.*

Mello.] Hebr. idem est quod plenitudo; unde Hebræi per *Mello* accipiunt locum comitiorum, quia illic congregabatur populus ad consultandum de rebus agendis. Alii intelligunt aggerem qui cingebat arcem. Alii putant fuisse fossam circa arcem, quæ dicta sit *Mello* quod aqua impleretur. Alii autumant *Mello* fuisse summitatem sive verticem montis Sion. Verum dico cum Josepho, Villalp. Saliano, Sanchez, Richardo, Adrichom, et aliis Chorographis: *Mello* erat vorago ac vallis profunda et lata valde, quæ montem Sion a civitate inferiori discernebat: atque a porta aquarum, Occidentem versus, usque ad portam piscium extendebatur. Ab hac voragine David montem Sion per gyrum ædificavit ac munivit. Hujus concavitatem Salomon ut commoda esset platea coæquavit, (unde etiam *platea portæ aquarum vocatur*) eamque ædificiis ornavit; quæ collapsa ab Ezechia restaurata sunt. Hic Joas rex Juda a suis servis in descensu Sela occisus est; Josephi autem ætate hæc vallis *Tyropœon* appellabatur, in quam, ut scribit, domus creberrimæ desinebant: eratque latissima, et habitationibus hominum frequentissima; verum nunc vorago ipsa tota repleta est, relictis tamen prioris concavitatis vestigiis, indeque dicta est *Mello*, id est plenitudo, eo quod ruderibus, saxis et domibus impleta esset. Hic enim liber scriptus est post fabricam Sionis et templi, cum jam *Mello* esset *Mello*, id est plena.

13. Et concubinas.] *Concubinæ* non erant meretrices et pellices, sed secundariæ uxores, utpote inferioris sortis et status, uti jam sæpius monui. Quocirca harum filii non numerantur 1. Paralipomenon cap. 3. vers. 9.

Porro 1. Paralip. 3. v. 6. et 8. repetitur et bis ponitur *Elisama* unus Davidis filius, quia scilicet David duos habebat filios, quibus idem nomen *Elisamæ* indidit, vel quia priore mortuo, posteriori idem nomen imposuit, ait Vatablus.

17. Audierunt autem Philisthiim quod unxissent David in regem super Israel, et ascenderunt universi, ut quærerent David,] ut eum initio regni adhuc invalidum et quasi inermem opprimerent, ne viribus auctis et regno confirmato ab eo opprimerentur, uti ab eo oppressi fuerant occiso Goliath 1. Regum 17. et seq. Unde David videns se hostibus cinctum, ad Deum confugit, dictavitque Psalm. 2. *Quare fremuerunt gentes, etc.* ubi ad litteram Philisthæorum contra se conspirationem, allegor. Judæorum et gentium contra Christum et Apostolos conjurationem, suamque et Christi de iis victoriam describit.

Quod cum audisset David, descendit in præsidium,] id est, locum munitum. Ita LXX. puta *in arcem*, ut vertit Chald. et Vatabl. nimirum in arcem Sionis; hæc enim erat munitissima sedes Davidis; juxta quam castrametabantur ejus hostes Philisthæi in valle vicina dicta *Raphaim*. Sic Noster, *præsidium* passim sumit pro arce vel loco munito. Aut potius *præsidium* hoc erat arx munita juxta speluncam Odollam, in quam se recipere solebat David, persequente Saule. Ita Vatabl. et Salianus.

18. Philisthiim autem venientes diffusi sunt in Valle Raphaim.] Vallis, quæ adjacet Hierosolymæ, dicta est *Raphaim*, id est Gigantum, a cæsis ibidem a Josue vel quo alio Gigantibus: LXX. vertunt: *in valle Titanum*, id est, Gigantum. Alludunt enim ad fabulam Titanum, quam poetæ mutuati sunt a Gigantibus, Genes. 6. Fingunt enim ipsi Gigantes fuisse homines vastissimos et superbissimos, qui cum Jove bellarint, ideoque ab eo fulmine percussi sint.

20. Divisit Dominus inimicos meos sicut dividuntur (disperguntur) aquæ, vase rupto, vel rivis ex torrente in varias fossas deductis. Propterea vocatum est nomen loci illius, Baal Pharasim,] id est habens rupturam vel fracturam, q. d. Vallis fracturarum, vel planities divisionum. Ita Chald. et alii, ubi scilicet Deus divisit et dispersit Philisthæos per arma et milites Davidis. Hujus vallis divisionis meminit Isaias cap. 28. 21.

21. Et reliquerunt ibi sculptilia sua (idola, sive lares, et deos Penates sive tutelares suos) quæ tulit David,] *et combussit*, ut addit Chald. idque diserte dicitur 1. Paralip. 14. v. 12. Lex enim Deut. 7. vers. 25. idola jubebat comburi. Rependit David vicem Philisthæis: hi enim 1. Reg. 5. 2. ceperant arcam fœderis, eamque dicarant Deo suo Dagon.

23. Gyra post tergum eorum, et venies ad eos ex adverso pyrorum.] Hebr. *bechaim* quod Aquila et Noster vertit, *pyrorum;* Pagnin. et Vatabl. vertunt,

mororum quæ cum stillant humorem quo turgent, flere videntur; Chald. *arborum*, Septusg. κλαυθμώνος, id est fletus et plorationis, a rad. בכה *bacha*, id est flevit, vagiit; unde Joseph. 7. Antiq. 4. locum hunc vocat, *sylvam fletus;* quod Hebræi apud S. Hieron. sic explicant, ut locus hic dictus sit *plorationis*, eo quod in eo Philisthæi deplorarint tam suam, quam suorum idolorum stragem; idola ergo suis cultoribus sunt omnis miseriæ et fletus causa, ait Angelom. Adduntque Davidem irrupsisse in castra Philisthæorum eo loci, ubi erant idola, in quibus Philisthæi maxime confidebant: quare iis illico disturbatis facile reliqua castra disturbasse. Alii censent Philisthæorum idola dici fletus, quod iis non nisi lacrymis sacrificari oporteret; alii, quod arbores istæ cum oculis et lacrymis habeant sympathiam; liquorem enim quasi lacrymas distillant, unde et lacrymari dicuntur.

Porro *Clauthmon* nomen erat loci dicti a fletu, ut docet S. Hieron. Eusebius, Adrichom. in locis Hebr. et alii passim: locus hic erat juxta Hierosolymam in valle Raphaim ad Occidentem, vel, ut S. Hieron. ad Septemtrionem. Unde hic videtur esse *locus flentium*, de quo Judic. 2. vers. 1. ibi enim Septusg. vertunt κλαυθμῶνα; vide ibi dicta.

24. Et cum audieris sonitum gradientis in cacumine pyrorum, tunc inibis prælium: quia tunc egredietur Dominus ante faciem tuam.] Per hunc gressum, primo Joseph. et Theodor. intelligunt ipsarum arborum in cacuminibus agitationem, cum nullus flaret ventus. Secundo, Hebræi apud S. Hieron. compactionem et deletionem idolorum per Angelos. Tertio, et genuine Angeli quasi Dei legati, et duces belli, excitabant fragorem quemdam in verticibus arborum, perinde ac per eos incessissent et processissent ad prælium, pugnaturi cum Davide contra Philisthæos, ut ipsi percellerentur cum a fronte tot et tantos hostes sibi imminere audirent et a tergo instantem Davidem adverterent; unde Chald. vertit: *Cum audieris vocem clamoris in capitibus arborum, tunc confortaberis; quia tunc exibit Angelus Domini ad prosperandum ante te, ut occidat castra Philisthæorum.*

Vide hic mirum Dei a Davide invocati in prælio auxilium et præsidium: voluit enim Deus pro suo Davide pugnans, ut Philisthæi concluderentur hinc pyretis, inde exercitu Davidis, ut ipsi strepitu Angelorum, quem ipsi quasi armati progredientes ex adverso Philisthæorum edebant in pyrorum arboribus, quasi valida hostium manu eos invadente perculsi diffugerent, et in Davidis manus inciderent, ibique partim ab eo, partim ab Angelis Davidis tutelaribus cæderentur. Ita Abulensis et alii. Sed cur Deus signum hoc dedit in sonitu pyrorum, potius quam amigdalorum, cerasorum, ficuum, etc. Resp. primo, quia juxta Jerusalem in valle Raphaim erat copia pyrorum, adeo ut pyretum hoc dictum sit *vallis pyri*, teste Adrichom. in Descript. Jerusalem, n. 238. Ita Lyran. Secundo, quia pyri celsiores sunt ficubus, cerasis, amygdalis, etc. unde magis conveniebant Angelis, qui ex celsis cœlis in pyros descendebant, ut excelsum et cœlestem strepitum in pyris excitarent, quo Philisthæi percellerentur, cogitantes Angelos e cœlis contra se pugnare. Tertio, quia pyrus est mascula, et masculi saporis, ita ut pomus fœmina esse videatur; unde repræsentat eos qui masculo sunt animo et virtute, quales sunt Angeli et Apostoli. Quarto, quia *pyrus* dicta est quasi *pyra*, eo quod flammæ similitudinem reddit e lato in acutum tendens, ait Sipontinus. Sic flammei sunt Angeli et Apostoli, juxta illud: *Qui facit Angelos suos spiritus, et ministros suos flammam ignis.* Psalm. 103. 4. Hebr. 1. Quinto, in pyris est proprietas vini, ait Plinius l. 14. 14. præsertim in falernis ita dictis a potu, quoniam tanta vis succi abundat. Sic Apostoli recepto Spiritu Sancto videbantur musto pleni, Actor. 2. æque ac Angeli. Sexto, pyra sunt densa, ideoque ponderosa, adeo ut nonnulla dicantur libralia. Adhæc pyrorum multæ sunt species. Denique *serotina ad hiemem usque ad matrem pendent gelu maturescentia, græca, ampullacea, laurea*, ait Plinius; sic graves, varii et perdurantes, imo æterni sunt Angeli.

Simili modo Angeli ex alto pugnarunt contra Pharaonem pro Moyse, Exodi 14. v. 24. et contra Chananæos pro Josue, cap. 10. 14. et pro Barac contra Sisaram, Judic. 5. 20. et pro Juda Machabæo contra Lysiam, 2. Machab. 11. 8.

Tropol. Angelom. *per sonitum gradientis in cacumine pyrorum*, inquit, *adventum Domini significat super celsitudinem Prophetarum et Apostolorum, virtute divinitatis suæ supergradientem, sicut in Canticis Canticorum scriptum est cap. 2. Ecce iste veniet saliens in montibus, transiliens colles. Pyrorum autem cacumina arborum significant summitates. Quid per arbores nisi sublimes patres intelliguntur? in quorum cacuminibus dum sonitus auditur, id est, dum in sublimitate vitæ sonus, flante Spiritu Sancto, prædicationis intonuit, David noster virtute suæ divinitatis, qua celsitudinem Sanctorum transcendit, Philisthæos, id est, immundos spiritus superavit.*

25. Percussit eos de Gabaa,] quæ alibi vocatur *Gabaon;* vel certe Gabaa vicina erat Gabaon.

Usque dum venias Gezer,] quæ erat urbs Philisthinorum, ait Joseph. et patet 1. Reg. 9.

CAPUT SEXTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

David arcam foederis religiose solemni pompa ex domo Abinadab transfert in domum Obededom; inde, v. 14. in Sion ludens et saltans coram ea, unde ipsum irridet uxor Michol, v. 20. sed eam arguendo compescit David.

1 Congregavit autem rursum David omnes electos ex Israel triginta millia. 2. Surrexitque David, et abiit, et universus populus qui erat cum eo de viris Juda, ut adducerent arcam Dei, super quam invocatum est nomen Domini exercituum, sedentis in cherubim super eam. 3. Et imposuerunt arcam Dei super plaustrum novum, tuleruntque eam de domo Abinadab, qui erat in Gabaa; Oza autem et Ahio filii Abinadab minabant plaustrum novum. 4. Cumque tulissent eam de domo Abinadab, qui erat in Gabaa, custodiens arcam Dei Ahio præcedebat arcam. 5. David autem et omnis Israel ludebant coram Domino, in omnibus lignis fabrefactis, et cytharis et lyris et tympanis et sistris et cymbalis. 6. Postquam autem venerunt ad aream Nachon, extendit Oza manum ad arcam Dei, et tenuit eam, quoniam calcitrabant boves, et declinaverunt eam. 7. Iratusque est indignatione Dominus contra Ozam, et percussit eum super temeritate: qui mortuus est ibi juxta arcam Dei. 8. Contristatus est autem David, eo quod percussisset Dominus Ozam, et vocatum est nomen loci illius, Percussio Ozæ, usque in diem hanc. 9. Et extimuit David Dominum in die illa, dicens: Quomodo ingredietur ad me arca Domini? 10. Et noluit divertere ad se arcam Domini in civitatem David; sed divertit eam in domum Obededom Gethæi. 11. Et habitavit arca Domini in domo Obededom Gethæi tribus mensibus; et benedixit Dominus Obededom, et omnem domum ejus. 12. Nuntiatumque est regi David quod benedixisset Dominus Obededom, et omnia ejus, propter arcam Dei. Abiit ergo David, et adduxit arcam Dei de domo Obededom in civitatem David cum gaudio; et erant cum David septem chori, et victima vituli. 13. Cumque transcendissent qui portabant arcam Domini sex passus, immolabat bovem et arietem, 14. et David saltabat totis viribus ante Dominum; porro David erat accinctus ephod lineo. 15. Et David et omnis domus Israel ducebant arcam testamenti Domini in jubilo et in clangore buccinæ. 16. Cumque intrasset arca Domini in civitatem David, Michol filia Saul prospiciens per fenestram, vidit regem David subsilientem, atque saltantem coram Domino, et despexit eum in corde suo. 17. Et introduxerunt arcam Domini, et imposuerunt eam in loco suo in medio tabernaculi quod tetenderat ei David; et obtulit David holocausta, et pacifica coram Domino. 18. Cumque complesset offerens holocausta et pacifica, benedixit populo in nomine Domini exercituum. 19. Et partitus est universæ multitudini Israel, tam viro quam mulieri, singulis collyridam panis unam, et assaturam bubulæ carnis unam, et similam frixam oleo; et abiit omnis populus, unusquisque in domum suam. 20. Reversusque est David, ut benediceret domui suæ; et egressa Michol filia Saul in occursum David, ait: Quam gloriosus fuit hodie rex Israel, discooperiens se ante ancillas servorum suorum, et nudatus est, quasi si nudetur unus de scurris. 21. Dixitque David ad Michol: Ante Dominum, qui elegit me potius quam patrem tuum, et quam omnem domum ejus, et præcepit mihi ut essem dux super populum Domini in Israel, 22. et Judam, et vilior fiam plusquam factus sum; et ero humilis in oculis meis, e tcum ancillis, de quibus locuta es, gloriosior apparebo. 23. Igitur Michol filiæ Saul non est natus filius usque in diem mortis suæ.

2. Ut adducerent arcam Dei] ex Gabaa in Sion, tum ut David haberet arcam apud se, et coram ea Deum religiose coleret et invocaret; tum ut magis honoraretur arca et Deus in ea, utpote in urbe regia, tum ut evaderet maximas calamitates, quas Deus Israeli immiserat ob neglecte habitam arcam in Gabaa, ait Josephus, licet id neget Abulensis.

Super quam invocatum est nomen Domini exercituum.] Est Hebraismus q. d. Quæ vocatur arca Domini, qui dicebatur sedere super alas Cherubim, sive

super propitiatorium, ita ut haberet arcam pro scabello pedum suorum; quia inde Angelus in assumpto corpore de nube pro Deo dabat oracula et responsa. Ita Abulens. Vatablus et alii.

3. ET IMPOSUERUNT ARCAM DEI SUPER PLAUSTRUM NOVUM.] Fuit error Davidis ex ignorantia, vel potius Levitarum peccatum; quia arca non debebat vehi plaustro, sed portari humeris sacerdotum vel Levitarum, ut patet Numer. 4. 15. et seq.

TULERUNTQUE EAM DE DOMO ABINADAB QUI ERAT IN GABAA.] *Gabaa* erat locus vel collis in urbe Cariathiarim: ibi enim erat domus Abinadab et arca, ut patet 1. Reg. 7. 1.

MINABANT, agebant, ducebant PLAUSTRUM:] Oza et Ahio fratres, quod Abinadab pater eorum jam erat mortuus, ut ex hoc loco colligitur.

6. VENERUNT AD AREAM NACHON.] Ita Hebr. Aquila, Angelom. et alii, licet Septug. Romæ correcti habeant *Machor*, pro quo 1. Paral. 13. v. 9. legitur *Chidon*, quia ibidem scutum suum, quo hostes profligavit, Josue cap. 8. vers. 18. posuit, ait S. Hieron. in Tradit. sive quia Nachon erat nomen viri et heri areæ, qui alio nomine vocabatur *Chidon*.

EXTENDIT OZA MANUM AD ARCAM DEI, ET TENUIT EAM, QUONIAM CALCITRABANT BOVES.] Oza non erat sacerdos, ut vult Angelom. et Glossa; sed Levita, ut docet S. Hieron. Epist. ad Sabinianum, S. Gregor. 5. Moral. cap. 10. Auctor Mirabilium S. Scripturæ lib. 2. cap. 12. Josephus, Serarius et alii, idque satis liquet ex 1. Paral. 26. 15. Quare mirum est D. Soto in 4. dist. 13. q. 3. cui favet Sanchez, asserere Ozam non fuisse Levitam, sed laicum.

CALCITRABANT BOVES,] id est, calcitrando videbantur dejecturi arcam in terram; Septuag: *Circumflectebat eam vitulus*, Chald. *Propulerant eam boves*. Vatablus: *Declinabant eam*. R. Kimchi et R. Jona censet boves ob sanctimoniam arcæ viribus destitutos cœpisse deficere et fatiscere, ut membra et juncturæ eorum viderentur luxari, dissolvi et dividi, eo quod non boves, sed Levitæ deberent humeris suis gestare arcam. Verum 1. Paral. 3. 9. alia causa datur, cum dicitur: *Bos quippe lasciviens paululum inclinaverat eam.*

7. IRATUSQUE EST INDIGNATIONE (id est, vehementer iratus et indignatus est) DOMINUS, ET PERCUSSIT EUM SUPER TEMERITATE.] Quæres, quare a Deo occisus sit Oza, cum arcam labantem sustentaret, quod erat officium religiosum? R. Salomon respondet eum percussum ob peccatum Davidis, qui arcam plaustro imposuerat. Sed hoc est improbabile. Rursum Theodoretus ait eum occisum ob prævium aliquod peccatum nobis ignotum et occultum, præsertim quod in eo existens ausus sit tangere arcam, ait Auctor Mirabil. S. Scriptur. lib. 2. cap. 12.

Verum alii certum peccatum assignant; sed varii varium: primo, S. Hieron. epist. 48. huc dat, quod Oza arcam humeris non portarit, sed plaustro vexerit. Addunt alii quod id fecerit prava Philisthæorum imitatione, de quo lib. 1. cap. 6. et 7. Ita Theod. Procop. Lyranus; secundo, alii apud Abulensem quod ipse arcam tangeret illo die, quo nocte præcedentem cum uxore rem habuerat, ideoque immundus esset et irregularis; nam et Gentilium sacerdotes, dum sacrificabant, debebant esse casti, teste Macrob. lib. 1. Satur. 23. tertio, quod eam tangeret non examinata et expurgata prius conscientia, ait Pacianus in Parænesi; quarto, alii cum Abul. censent eum percussum ob irreverentiam, quod irreverenter tetigerit arcam, idque sine necessitate; levis enim erat boum calcitratio, uam ut dicitur 1. Paral. 13. *bos, etc. paululum inclinaverat arcam.* Addunt, vel potius fingunt Rabbini, quod arca potius portaret quam portaretur; quinto, alii, quod arcam tetigerit, cum non esset indutus Ephod et vestibus sacris; sexto et verius, quod Oza non erat sacerdos, sed levita; solis autem sacerdotibus licebat tangere arcam, ut diserte asserit Josephus, qui erat sacerdos, ideoque legis apprime peritus lib. 7. Antiq. capite 4. idque clare exprimitur Num. cap. 4. vers. 15. et cap. 18. vers. 3. ubi jubentur sacerdotes arcam velo obvolvere, et vectes per angulos arcæ immittere, ne videlicet Levitæ arcam humeris portantes, eam contingerent, idque sub pœna mortis. Et hoc est quod dicitur: *Percussit eum super temeritate.* Ita Josephus et Ribera lib. 3. de Templo cap. 3. Addit Serarius Ozam tetigisse arcam nudam; licet enim ipsa obducta esset velis, tamen vela hæc non erant colligata, sed ita superposita, ut huc illuc vento aut plaustri agitatione agitarentur et ventilarentur. Cum ergo boves calcitrarent, inclinarunt in unam partem velamina, sicque accurrens Oza per imprudentiam et incautum zelum nudam arcæ partem tetigit. Ad hæc enim debuissent evocari et adhiberi sacerdotes, qui videntur non affuisse, quia nulli hic nominantur; idque satis insinuat David 1. Paralip. cap. 15. vers. 13. unde Angelom. et Glossa ajunt eum præsumptuose et incaute tetigisse arcam. Salvianus lib. 6. de Providentia: *Oza*, inquit, *ille Levites Dei, ipso in officio inofficiosus fuit, qui injussa præsumpsit.*

Porro Angelom. Abulensis, Dion. et alii censent Ozam illa temporali morte castigatum, æternam evasisse. Denique locus iste vocatus est *Percussio Ozæ*, ut sequitur, vel *divisio Ozæ*, ut dicitur 1. Paral. 13. vers. 11. *Divisio*, qua scilicet Deus divisit animam Ozæ a corpore, ac Ozam ab hominibus et hujus sæculi vita; non autem quod ejus brachium aruerit, et ab humeris, quibus arcam ferre debuerat, sit divisum, ut ajunt Rabbini nonnulli; Auctor Mirabil. S. Script. eum suffocatum asserit.

Allegor. hinc disce quanta puritate et reverentia accedendum sit ad S. Eucharistiam, in qua non est manna terrestre, quod erat in arca, sed cœleste et divinum, imo ipse Christus Deus et homo. Audi S. Pacian. in Paræues. *Vos appello qui criminibus admissis pœnitentiam recusatis, vos, inquam, post impudentiam timidos, post peccata verecundos, qui cum mala conscientia Dei sancta contingitis, et altare Domini non timetis, qui ad manus sacerdotis in conspectu Angelorum sub fiducia innocentiæ acceditis, etc. tanta infuit cura divinæ providentiæ, ut audaces manus, nec ob auxilium sustineret.* Sic et Angel.

Tropolog. varia hinc documenta eliciunt Patres: primo, S. Dionys. Areop. epist. 8. laicos non debere se miscere rebus sacris; secundo, non esse tangendas virgines, quæ sunt arca spiritalis Christi. Audi S. Hier. epist. 22. ad Eustochium de custodia virgin. *Obtestor te coram Deo et Christo Jesu, et electis Angelis ejus, ne vasa templi Domini, quæ solis sacerdotibus videre*

conessum est, facile in publicum proferoe: ne socrorium Dei quisquam profonue aspiciat. Oza arcam, quam non licebat tongere, attingens, subito morte prostrotus est; neque enim vas oureum et argenteum tam carum Deo fuit, quam templum corporis virginalis. Præcessit umbra, nunc veritas est. Idem epist. 48. ad Sabinianum sollicitatorem virginis: *Oza Levitæ,* ait, *arcam Domini quam portare ipse debuerot quasi ruentem sustentare voluit, et percussus est: quid de te futurum putas, qui stontem arcam Domini præcipitare conatus es?* tertio, sacra vasa temere non esse tangenda. Ita S. Ephrem tract. de Sacerdotio tom. 1. quarto, superiorum et sanctorum facta, licet nonnihil a recto declinare videantur, non esse a subditis aliisque judicanda. Audi S. Gregor. lib. 5. Moral. cap. 10. *Quid est,* inquit, *mene justi, nisi orea testomenti? Quæ gestoto o bobus colcitrantibus inclinotur: quio nonnumquam etiam qui bene præest, dum subjectorum populorum confusione concutitur, ad dispensationis condescensionem ex sola dilectione permovetur. Sed in hoc quod dispensotorie agitur, inclinatio ipsa fortitudinis casus putotur imperitis. Unde et nonnulli subditi contro hanc manum reprehensionis mittunt, sed a vito protinus ipsa sua temeritate deficiunt. Levites ergo quasi odjuvans manum extendit, sed delinquens vitam perdidit: quio dum infirmi quique fortium facta corripiunt, ipsi a viventium sorte reprobantur.* Deinde sanctus idipsum applicans: *Quid est,* inquit, *justum de sua condescensione velle corrigere, nisi inclinatam arcam superba reprehensionis manu relevare? Quid est justum de incognitu locutione reprehendere, nisi motum ejus fortitudinis, erroris lopsum putore? Sed perdit vitam, qui arcom Dei tumide sublevat: quio nequoquam quis sanctorum corrigere recto præsumeret, nisi de se prius meliora sensisset. Unde recte et Levites idem Oza dicitur, quod videlicet robustus Domini interpretatur: quia præsumptores, quique nisi audaci mente robustos se in Domino crederent, nequoquam meliorum facta vel dicta velut infirma judicarent.*

Symbolice, arca testamenti est S. Scriptura quam revereuter taugere, id est, legere et audire teuemur; et consequenter arca est anima viri in ea eruditi et sancti. Unde S. Antonius de Padua, ob insignem citationem et explicationem S. Script. in prædicando, a Pontifice vocatus fuit *arca testamenti.* Sic et Gonadius in Catalogo Honorati, Episcopi Massiliensis, os vocat *ormarium Scripturarum.* Et Cassianus collat. 14. capite 10. *Continua,* inquit, *meditatio Scripturarum mentem facit arcam testomenti.* Et sanctus Hieron. in fine cap. 2. ad Ephes. *Condatur,* ait, *in nobis orea testomenti, custos legis Domini, et Cherubim scientiæ multitudo, et interioro pectoris nostri in navum vocabulum transeont, dicunturque debir, id est oraculum, sive λαλητήριον, id est locutorium.*

Denique arca testamenti est B. Virgo: quæ Christum novi fœderis et testamenti auctorem utero suo complexa mundo peperit: qui hanc irreverenter taugit, utique percutietur a Deo. Sic Nestorius negans illam esse Deiparam percussus fuit, cum lingua ejus blasphema a vermibus erosa computruit. Sic Constantinus Copronymus illam comparans bursæ, quæ exemplo auro non nisi vilis est bursa, carbunculo ictus vociferabatur vivum se inexstinguibili igni traditum esse propter Mariam Deiparam, jubens exinde eam honorari ac celebrari ut Deiparam, ait Glycas ex Cedreno. Vide Paulum Diaconum lib. 21. et Zonaram libr. 3. Sic Cajanus mimus, blasphemans. B. Virginem, ab eadem in somnis correptus, cum se non corrigeret, manibus et pedibus mane se truncatum reperit, uti refert Joannes Moschus in Prato spirit. cap. 4.

10. Divertit eam in domum Obededom Gethæi.] Erat hæc domus vel in ipsa urbe Jerusalem, vel in loco urbi vicino, ut ait Josephus qui et addit, Obededom initio fuisse pauperem, sed justum, ac Levitam, idque liquet ex 1. Paralipom. capite 16. vers. 3. et cap. 16. vers. 15. Dices: Quomodo ergo vocatur hic *Gethæus,* id est Philisthæus, hoc est, ut Theodor. et Procop. *Allophylus,* id est, alienigena? Respon. gente erat Judæus, sed domo fuit Gethæus, quod in Geth natus sit vel habitarit, sicut Elimelech Judæus habitavit in Moab, Ruth 1. Ita Serarius. Porro *Obededom* Hebr. idem est quod *serviens, colens, vel operone rubrom,* ait Pagnin. in nom. Hebr. idque apposite, ut rubea et ardens ejus devotio, pietas et charitas denotetur.

Mystice, *Geth* Hebr. idem est quod *torcular,* quod significat crucem, in qua Christus vitis vera, ait Eucher. calcari et exprimi dignata est, a qua cunctus gentium populus merito Gethæus appellari potest, cum dicit: *Mihi autem absit gloriori, nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi;* arca Dei ergo, ipseque Deus requiescit in anima Gethæi, id est, fidelis qui amat crucem et mortificationem.

11. Et benedixit Dominus Obededom, et omnem domum ejus,] id est prosperavit, et magnis opibus rerumque copia subito eum cumulavit. Ita Josephus. Tradunt Hebræi apud S. Hieron. omnes ejus uxores, ancillas et nurus peperisse masculos, animalia vero gemellos.

12. Adduxit (illectus benedictione et felicitate, quam ab arca perceperat Obededom) arcam Dei de domo Obededom in civitatem David,] in Sion, hæc enim a Davide in urbem exstructa, dicta est civitas David, sicut a Romulo condita dictaque est Roma, a Nino Ninive, ab Alexandro Magno Alexandria, ab Antiocho Antiochia, a Seleuco Seleucia, a Ptolemæo Ptolemais, a Constantino Constantinopolis.

Et erant cum David septem chori] musicorum, qui describuntur 1. Paral. 15. scilicet primus, vers. 17. secundus, vers. 18. tertius, vers. 19. quartus, vers. 20. quintus, vers. 21. sextus, vers. 22. septimus, vers. 24. ubi *janitores* vocantur Levitæ illi qui arcam antecedebant et sequebantur, ut turbam submoverent, et Levitis arcæ bajulis iter panderent, item ii qui postea in Sion ostiis tabernaculi et templi, in quo erat arca, præficiendi erant.

Et victima vituli.] Addunt Septuag. *et agni.* Hæc verba desunt in Hebr. et Chald. Est enallage numeri: *Victimo vituli,* id est, victimæ vitulorum; erant enim plures, ut patet ex sequenti.

13. Cumque transcendissent qui portabant arcam sex passus, immolabat bovem et arietem.] Ecce hic munitu sacerdotum, qui jam erant præsentes, arca non fuit vecta plaustro, ut factum erat per errorem vers. 3. sed portata humeris Levitarum, puta Caathitarum, uti Deus jusserat Numer. 4. 15.

Immolabat,] in gratiarum actionem sospitatis omnium, quod nemo a Deo percuteretur, uti percussus fuerat Oza, atque in supplicem precem, ut Deus continuaret istam suam erga arcam, presbyteros et comites protectionem et clementiam. Unde 1. Paral. 15. 26. dicitur: *Cumque adjuvisset eum Deus ad ambulandum, immolarunt septem tauros et septem arietes*, videlicet per singulos Levitarum psallentium choros unum taurum et unum arietem. Erant enim septem chori. Quatuordecim ergo victimas obtulerunt, ideoque plura altaria erexerunt, in quibus simul omnes immolarentur, cremato dumtaxat adipe; quod ex lege fiebat in hostiis pacificis, quales hæ erant; alioqui enim in tot victimis mactandis, excoriandis, secandis, cremandis nimis longa fuisset tantæ processionis mora. Ita Abulens. Denique Serarius censet ad singulos sex passus has victimas fuisse iteratas. Verum nil tale habet Scriptura, nc sic processio hæc per totum diem, imo per plures dies durare debuisset; magna enim erat distantia a domo Obededom usque ad arcem Sion.

Porro loco citato Paralip. fusius describitur pompa et jubilus hujus processionis et translationis arcæ. Lege illum: hic tantum obscura quædam, quæ ibi dicuntur, explicabo. Ibidem ergo vers. 20. dicitur de Levitis: *In nabliis arcana cantabant*; quod Abulens. et alii accipiunt sic, q. d. Cantabant orcana mysteria, ideoque voce submissa, ac verbis involutis et obscuris. Germanus noster Sanchez per *arcana* accipit Psalmos, quorum titulus est עלמות *alamoth*, id est, arcana et occulta, quales sunt 9. et 45. qui ita opte solemni huic arcæ translationi congruunt, ut tunc a Davide compositi videantur; unde pro *arcana* in lib. Paral. Hebr. pariter est *alamoth*.

Rursum vers. 21. dicitur: *In citharis pro octava canebant epinicium*, id est, carmen triumphale pro victoria de Philisthæis a Davide adeptis. Tale carmen sunt Psalmi, qui inscribuntur *victori*, scilicet Deo et Davidi dicatum, quales sunt Psalmi 6. et 11. Horum enim tituli ex Sept. sunt: *In fine pro octava*, ubi Hebr. est למנצח *lamnatseach*, id est, *victori* vel *vincenti*, ut vertit S. Hier. et alii; sed de his plura in Psalmis. Videntur ergo tunc Psalmos jam dictos quasi epinicium cecinisse Deo pro Davidis victoriis. Mox versu 22. dicitur: *Chononias autem princeps Levitarum prophetiæ præerat; prophetiæ*, id est, melodiæ; unde explicans subdit: *Ad præcinendum melodiam;* nam prophetare sæpe idem est quod laudare et jubilare Deo. Sic enim Samuel et Saul dicuntur prophetasse lib. 1. c. 19. 24. Cogita quantus fuerit hic tot instrumentorum et cantorum conceutus et harmonia. Inde vers. 26. dicitur: *Cumque adjuvisset Deus Levitas, qui portabant arcam fœderis Domini, immolabantur septem tauri et arietes*. Hebræi τὸ *adjuvisset*, sic explicant, q. d. Deus elevavit arcam super humeros Levitarum, ut illi nullum ejus sentirent onus, sed arca seipsam portare et movere videretur. Verum dico Deum adjuvisse Levitas in gestatione arcæ, quia arca tabulis Decalogi lapideis in se inclusis, æque ac auro quo tegebatur, erat gravis et ponderosa, ac ascensus in montem Sion erat arduus et difficilis: Deus ergo animavit et roboravit Levitas, ut hilariter et fortiter arcam in ipsam Sionis arcem sursum defferrent. Ita Abulensis, Salianus, Sanchez et alii. Redeamus jam ad nostrum textum et versum.

Et arietem.] Hebr. est מריא *meri* quod æque ac בריא *bari* significat animal pingue et saginatum, sive bos, sive ovis sit; hic nequit esse bos, quia is præcessit: igitur est ovis; unde Septuagin. hic et alibi sæpe vertunt, *agnum*, qui est aries junior.

14. Et David saltabat totis viribus.] Nonnulli codices addunt: *Et David percutiebat in organis armigatis* id est, ad armos sive humeros ligatis, q. d. In organis portatilibus: quia enim David simul saltabat, et simul organa pulsabat, debebant illa, utpote gravia, ex humero suspendi, ne saltum vel pulsum impediret. Verum hæc verba delenda sunt cum Hebr. Chald. Septuag. Roman. Raban. manuscriptis et aliis passim. Videtur τὸ *armigatis* irrepsisse ex Septuag. qui habent in organis ἡρμοσμένοις, id est, concinnis et continua modulantibus.

Saltabat (Vatabl. *tripudiabat*) totis viribus (Hebr. et Chald. *in omni fortitudine*) ante Dominum,] id est, ante arcam Domini. Quid fecisset David, si veram Dei arcam, puta S. Eucharistiam, ipsumque in ea Christum Dominum conspexisset? Et quid facere convenit Christianos, cum eadem in templis consecrari, et per plateas solemniter circumduci conspiciunt? Si David tanta pompa concrepantibus tot musicis instrumentis concinentibus tot Levitarum choris, cum tot victimis totiusque populi concursu et plausu circumtulit arcam, quid nos facere convenit, cum ipse Christus in Eucharistia circumfertur?

Nota et imitare hic insignem Davidis humilitatem, æque ac devotionis fervorem quo meruit fieri pater Christi: quia in arca typica mentis oculis prospiciebat et honorabat Christum antitypum ex se nasciturum. Ita Eucherius: *Hic*, inquit, *humilitas approbata, superbia damnata et temeritas vindicata monstratur; quia et ipse David coram arca Domini humiliter saltando non erubuit, mox promissionem filii Dei ex sua stirpe nascituri suscipere promeruit; et conjux quæ eamdem illius humilitatem despexit, ejus semine fœcundari non meruit, perpetuæ sterilitatis pœnam luit.*

Porro S. Ambr. lib. 1. Apolog. Davidis c. 6. *Docuit*, ait, David *contuitum regalis potentiæ non habendum, ubi religione exhib tur officium. Honestum est enim pro religione facere, etsi incongruum sit potestati.* Idem lib. 4. Epist. 30. ad Sabinum, causam litteralem hujus saltus dat, dicens: *Ludebat enim Domino puer suus, et ideo amplius placuit; quia ita se humiliavit Deo, ut regale post haberet fastigium, et ultimum exhiberet Deo quasi servulus ministerium.* Idem S. Ambr. serm. 25. de sanctis causam hujus saltus sublimem, sed mysticam assignat: *Elatus gaudio*, inquit, *in saltationem prorupit. Providebat enim in spiritu Mariam de germine suo Christi thalamo sociandam. Unde ait: Et ipse tamquam sponsus procedens de thalamo suo. Ideo ipse præ cæteris prophetiarum auctoribus plus cantavit, quia lætior cunctis per hæc gaudia suos posteros conjugabat; et ad propria vota solito dulcius invitans, docuit nos quid in ipsis nuptiis facere deberemus, cum ille ante nuptias tanta exultatione saltaverit ante arcam. Ergo saltavit Propheta David ante arcam. Arcam autem quid nisi sanctam Mariam dixerimus? Siquidem arca intrinsecus portabat testamenti tabulas, Maria autem ipsius*

testamenti gestabat hæredem. Illa intra semet legem, hæc Evangelium retinebat. Illa Dei vocem habebat, hæc verbum. Verumtamen arca intus forisque auri nitore radiobat, sed et sancta Maria intus forisque virginitatis splendore fulgebat. Illa terreno ornabatur auro, ista cœlesti. Audi S. Greg. l. 27. moral. c. 27. (cujus dicta ad verbum more suo transcripserunt. Angel. et Eucher.) *Intueri libet quanta virtutum munera David perceperat, atque in his omnibus quam forti se humilitate servabat. Quem enim non extolleret ora leonum frangere, ursorum brachia dissipare, despectis prioribus fratribus eligi, reprobato rege ad regni gubernacula ungi, timendum cunctis una lapide Goliam sternere, a rege proposita exstinctis Allophylis numerosa præputia reportare, promissum tandem regnum percipere, cunctumque Israeliticum populum sine ulla contradictione possidere. Et tamen cum arcam Dei in Jerusalem revocat, quasi oblitus prælatum se omnibus admixtus populis ante arcam saltat. Et quia coram arca saltare, ut creditur, vulgi mos fuerat, Rex se in divino obsequio per saltum rotat.* Et non ita multis interjectis subjicit: *Ego David plus saltantem stupeo, quam pugnantem. Pugnando quippe hostes subdidit, saltando autem coram Domino semetipsum vicit.*

Porro saltus hic Davidis fuit militaris, quasi militis pro arca Dei pugnantis, exultantis et triumphantis. Davidem imitati sunt Salii Romani, qui erant Sacerdotes Martis, sic dicti, quod in portandis ancilibus saltare solerent; saltus enim militem denotat vegetum, expeditum et animosum. Unde Ovid. lib. 3. Fastorum:

Jam dederint Saliis a saltu nomina dicta.

Hinc et a Virgil. 8. Æneid. *exultantes Salii* appellantur. Audi Livium, lib. 1. *Numa item Salios duodecim Marti Gradivo legit, tunicæque pictæ insigne dedit, et super tunicam æneum pectori tegumen, cœlestiaque arma (quæ ancilia nuncupantur) ferre ac per urbem ire canentes carmina cum tripudiis solemnique saltatu jussit.*

Denique noster Serarius hic: Qui hodie, ait, ad nos veniunt ex Syria, testantur Christianos, qui degunt in illis regionibus, die Resurrectionis Domini, nec non aliis celebribus festis, venire in templum cum lyris et citharis, at Psalmos inter se cantare, ac una saltare, sobrie tamen et modeste; saltare illos ajunt seorsim viros, et seorsim mulieres. Sic in Hispania et India pueri ante Ven. Sacramentum saltando choros et choreas sacras agunt.

Anagogice, S. Ambros. Pigri desidia torpent, fervidi exiliunt ad multa et magna virtutum opera, ut per ea in cœlum transiliant. *Hæc gloriosa*, ait S. Ambros. lib. 4. epist. 30. ad Sabinum, *sapientis saltatio quam saltavit David, et ideo usque ad sedem Christi, sublimitate spiritualis saltationis ascendit, ut videret atque audiret dicentem Dominum Domino suo: Sede a dextris meis.* Idem S. Ambros. l. 2. de Pœnitentia c. 6. (tomo 3.) *Totum decet*, inquit, *quidquid defertur religioni, ut nullum obsequium quod proficiat ad cultum et observantiam Christi erubescamus. Non ergo illa deliciarum fomes, atque luxuriæ prædicatur saltatio; sed qua unusquisque corpus attollat impigrum, nec humi pigra jacere membra, vel tardis sinat torpere vestigiis. Saltabat spiritaliter Paulus, cum se pro nobis extenderet, et posteriora obliviscens, priora appetens, contenderet ad bravium Christi. Tu quoque, cum ad Baptismum venis, manus elevare, pedes quibus ad æterna conscendas, velociores habere moneris. Hæc saltatio fidei socia, gratiæ comes. Hoc est ergo mysterium: Cantavimus vobis, nec utique canticum Testamenti, et non saltastis, hoc est, non elevastis animam ad spiritalem gratiam*, Lucæ 7. Idem Ambrosius, l. 6. in Lucam, c. 7. docet hanc Davidis saltationem non fuisse lascivam, scenicam vel histrionicam, sed honestam, modestam et piam. *Est honesta*, ait, *saltatio qua tripudiat animus, et bonis corpus operibus elevatur.*

Porro David erat accinctus Ephod lineo,] sive *byssino*, ut dicitur, 1. Paralip. 15. 27. byssus enim fit ex lino candidissimo et subtilissimo. Nam Ephod polymitum vestis erat solius Pontificis, Exodi 28. 30. Sacerdotes vero et Levitæ vestiebantur Ephod lineo, a quo hoc Davidis, utpote laici, ephod erat diversum.

15. Ducebant arcam testamenti Domini in jubilo, et in clangore buccinæ.] Addit Josephus, l. 8. c. 2. aitque: *Ascenduntque illo cum victimis, tam rex quam universus populus ac Levitæ, libaminibus et multo hostiarum sanguine viam perfundentes, et infinitam vim odoramentorum adolentes, ut circumquaque totus aer suavitate repletus etiam longe remotis sentiretur. Additque divino auxilio ita roboratos omnes in hac supplicatione, ut nemo lassesceret, ex quo constans esset omnium opinio, advenisse Deum ad inhabitandum recens exstructum ac dicatum sibi locum; nam neque hymnos canentibus, neque choreas ducentibus lassitudo est oborta, dum ad templum pervenirent.*

Allegorice, arca significabat Ecclesiam novi Testamenti militantem, quam Christus in Sione instituit, ad eamque gentes omnes per Apostolos adduxit, et Judæos in fine mundi adducet. Audi Eucherium: *David arcam in civitatem David inducit; quia Dominus, Henoch et Elia prædicantibus, convertet corda patrum in filios. Boves et arietes immolans, hoc est, eos qui arcam Domini triturant, et ovium ejus ducatum gerunt, martyrii sanguine coronans, et ipse quoque suæ incarnationis et passionis exemplum eatenus Judæis non creditum palam manifestans. Hoc enim significat, quod et ipse David accinctus erat Ephod lineo, quod de terra procreatum multiplici labore, ad candorem vestis pervenit, sicque veritatem humanæ carnis inter flagella triumphantis ostendit.*

Anagogice, arca significabat Ecclesiam Beatorum triumphantem, quam Christus in Sionem cœlestem cum triumpho deduxit, præsertim cum ipse in illud gloriose cum omnibus sanctis Patriarchis et Prophetis quadragesimo die post resurrectionem ascendit. Imo arca Testamenti repræsentabat Christi humanitatem gloriosam, in qua quasi arca continebatur et abscondebatur ejus divinitas. Rursum, arca significabat B. Virginem quam verus David, id est, Christus, cum jubilo Angelorum omnium et Sanctorum in cœlum deduxit et assumpsit.

17. Et imposuerunt eam in loco suo in medio tabernaculi, quod tetenderat ei David.] Hoc tabernaculum Davidis novum erat, at diversum ab eo quod fabricerat Moyses, Exodi 25. Hoc enim Mosaicum erat in Gabaon. Fuit ergo a Davide erectum in Sion, ut in eo arcam honorifice collocaret, simulque ante illud erexit altare holocaustorum, in quo victimas

immolarat; nam altare a Moyse fabricatum cum tabernaculo mansit in Gabaon, indeque postea a Salomone translatum est in templum a se erectum, ut patet 1. Paralip. 16. v. 36. et 40.

Et obtulit David holocausta et pacifica coram Domino,] puta coram arca Domini. Porro David tunc dictavit et cani curavit psalmum 28. *Afferte Domino, filii Dei, afferte Domino filios arietum*, ut patet ex titulo psalmi qui est: *In consummatione tabernaculi*. Tunc pariter constituit Levitas, qui coram arca canerent psalmum: *Confitemini Domino, et invocate nomen ejus*, qui recensetur 1. Paralip. 16. 8. ac conflatus est ex psalmis 104. et 95. ac insuper alios psalmos.

18. Benedixit populo,] puta bene precatus est populo. Verisimile est Abiathar Pontificem in tanta solemnitate pariter benedixisse populo, dicendo: *Benedicat tibi Dominus et custodiat te. Ostendat Dominus faciem suam tibi, et misereatur tui. Convertat Dominus vultum suum ad te, et det tibi pacem*, uti præscripserat Deus, Num. 6. 23.

19. Et partitus est, etc. singulis collyridam panis unam.] *Collyrida* erat torta panis vel placentæ, cui dulcearia erant mista ad gustus delicias. Audi Rhodiginum, lib. 9. Antiq. cap. 16. *Collyria dicta minuti panes, qui dari pueris consuevere. Alicubi tamen collyria dicuntur lalangia: unde et κολλυρίζειν verbum quo in sartagine lalangorum percoctio significatur.*

Et assaturam bubulæ (id est bovinæ; male ergo in regiis legitur *bubalæ*; non enim de bubalis, sed de bobus hic est sermo) carnis unam.] Sic et Septuaginta hic æque ac 1. Paralip. 10. 3. Hebr. est אשפר *espar*, quod compositum ex אש *es*, id est, igne (q. d. Assum igne) et פר *par*, id est juvencus; vel, ut Marinus in Lexico, conflatum ex אחד *echad*, id est una, ששה *scissa*, id est sex, et פר *par*, id est juvencus, q. d. una ex sex partibus juvenci; Pagninus vertit: *frustum carnis pulchrum*.

Et similam frixam oleo.] Hebr. אשישה *osisa*, quod Vatablus, Pagninus, Arias, et alii Hebraizantes vertunt: *lagenam vini*. Hanc enim David pro potu eis dedit cum cibo. Verum Noster hic æque ac Septuaginta, tam hic, quam 1. Paralip. 16. v. 3. constanter vertunt: *similam frixam oleo*, quibus utpote priscis et Hebraicæ linguæ peritissimis, magis credendum est, quam recentioribus conjectantibus. Vide dicta Cantic. 2. 5. et Osee 3. 1. Potum eis ergo non dedit David, sed sivit ut quisque eum domi ad libitum sumeret, vel si dedit, is hic non exprimitur.

20. Reversusque est David ut benediceret domui suæ,] ut sicut populo bene precatus fuerat, ita bene precaretur suis quoque domesticis qui custodiæ causa in arce remanserant. Rursum, *ut benediceret*, id est, benefaceret largiendo ipsis eadem vel plura munera quæ largitus fuerat singulis e populo ob celebritatem et lætitiam translatæ arcæ. Ita Serarius, Cajetanus, Abulensis et alii.

Et nudatus est quasi si nudetur unus de scurris.] *Nudatus*, non quod David omnino esset nudus; hoc enim indecens et turpe fuisset, sed quod deposuisset extimam vestem regalem ut indueret ephod; perinde ac si hodie rex deposito paludamento vestitus thorace, et caligis dumtaxat desuper indueret superhumeralem amictum lineum, itaque in processione, vel sacrificio Missæ appareret, ac cum cantoribus superpelliceo vestitis caneret. Ita Cajetanus. Michol erat filia regis Saulis, et uxor regis Davidis; unde indignum putabat regia sua et David majestate, quod ipse saltaret ante arcam. *Nesciebat ipsa*, ait Theodoretus et Procopius, *divini amoris stimulos, qui magnos etiam ad parva excitant.*

Allegorice Angelomus: David transferens arcam, a Michol irrisus est. *Sic Dominus Jesus Christus*, inquit, *cum testamentum Dei in Ecclesiam suam transferre voluit, hoc est, ex veteri Testamento Evangelica præcepta: velut qui nova conderet, a plebe Judaica comprehensus, atque in cruce suspensus, ludibrium eis fuit. In qua cruce velut nudus eis apparuit, dum potentiam divinitatis suæ illis abscondens, infirmitatem tantum carnis ostendit.*

22. Et ludam et vilior fiam (S. Ambrosius, l. 1. Apol. Davidis, c. 6. legit: *Ero nugax ante oculos tuos*) plus quam factus sum; et ero humilis in oculis meis et cum ancillis de quibus locuta es, gloriosior apparebo;] vera enim gloria est humilitas, quæ Davidem et sanctos gloriosos effecit, dum per heroicam demissionis virtutem se inferioribus associant et quasi æquant, cum eisque abjecta et in speciem vilia obeunt ministeria ad Dei honorem et cultum. Audi S. Gregorium (cujus verba transcribunt Eucherius et Angelomus) lib. 27. Moral. cap. ult. ubi Davidis sensa sic explicat: *Vilescere coram hominibus appeto, quia servare me coram Domino ingenuum per humilitatem quæro. Sunt vero nonnulli, qui de semetipsis humilia sentiunt, quia in honoribus positi nil se esse nisi pulverem favillamque perpendunt; sed tamen coram hominibus despecti apparere refugiunt, et contra hoc quod de se interius cogitant, quasi rigida exterius venustate palliantur. Et sunt nonnulli qui viles videri ab hominibus appetunt, atque omne quod sunt, dejectos se exhibendo, contemnunt; sed tamen apud se introrsus quasi ex ipso merito, ostensæ vilitatis intumescunt, et tanto magis in corde elati sunt, quanto amplius in specie elationem premunt. Quæ utroque unius elationis bella, magna David circumspectione deprehendit, mira virtute superavit.* Probat idipsum dum subjicit: *Quia enim de semetipso intus humilia sentiens honorem exterius non quærit, insinuat dicens: Ludam et vilior fiam. Et quia per hoc quod vilem se exterius præbuit, nequaquam interius intumescit, adjungit: Eroque humilis in oculis meis; ac si dicat: Qualem me exterius despiciens exhibeo, talem me et interius attendo. Quid ergo acturi sunt quos doctrina elevat, si David ex carne sua venturum Redemptorem noverat, ejusque gaudia prophetando nuntiabat, et tamen in semetipso cervicem cordis valida discretionis calce deprimebat, dicens: Eroque humilis in oculis meis?*

Tropolog. S. Bernardus, epist. 87. ad Ogerium: *Ludam*, inquit, *ut illudar. Bonus ludus quo Michol irascitur et Deus delectatur. Bonus ludus, qui hominibus quidem ridiculum, sed Angelis pulcherrimum spectaculum præbet. Bonus, inquam, ludus quo efficimur opprobrium abundantibus et despectio superbis. Nam revera quid aliud sæcularibus, quam ludere videmur, cum quod ipsi appetant in hoc sæculo, nos per contrarium fugimus; et quod ipsi fugiunt, nos appetimus?* Et nonnullis interjectis: *Non est hic ludus puerilis; non est de theatro, qui fœmineis fœdisque anfractibus provocet libidinem,*

actu sordidos repræsentet. Sed est ludus jucundus, honestus, gravis, spectabilis, qui cælestium spectatorum delectare possit aspectus. Hoc casto et religioso ludo ludebat, qui dicebat: Spectaculum facti sumus Angelis et hominibus. Hoc ludo et nos interim ludamus ut illudamur, confundamur, humiliemur, donec veniat, qui potentes deponit et exaltat humiles, qui nos lætificet, glorificet, in æternum exaltet.

23. IGITUR MICHOL FILIÆ SAUL NON EST NATUS FILIUS USQUE IN DIEM MORTIS SUÆ.] Michol, ait S. Ambrosius, lib. 4. epist. 30. ad Sabinum, *sterilitatis damnata non edidit sobolem regiam ne superbos crearet* sibi similes, utpote superba. Communiter docent interpretes Michol nec ex Davide, nec ex Phalti nec ex alio viro ullos procreasse liberos. Videtur Michol naturæ fuisse sterilis; nam per undecim annos nupta Davidi hucusque nullos ei dedit filios, quod sterilitatis vitium Deus illi hic in pœnam irrisionis Davidis confirmavit. Addit Pineda, lib. 7. de Rebus Salomonis, cap. 4. Davidem deinceps ejus usu et copula maritali abstinuisse; sed hoc incertum est.

Dices: Cap. 21. v. 8. numerantur quinque filii Michol. Nugantur Rabbini, dicentes Michol tantum fuisse sterilem eo tempore quo irrisit Davidem. Verius Hebræi prisci apud S. Hieronymum et Abulensem respondent illos filios fuisse ex ipsius sorore Merob, sed ab ipsa adoptatos; Josephus vero non ex Davide, sed ex altero viro susceptos vult. Si enim, ajunt Theodoretus et Procopius, ex Davide et ipsa nati filii fuissent, facilius in reges postea fuissent ascripti, quia et patrem regem et matrem regis filiam habuissent. Sed prior Hebr. responsio est verior, ut patebit c. 21. 8.

Symbolice, Michol repræsentat Paganos, Judæos, Hæreticos, cæterosque impios qui Ecclesiæ fidem, cæremonias piorumque hominum facta irrident et calumniantur. Ita Eucherius, Angelomus et S. Ambros. lib. 1. Apolog. Davidis c. 6. Unde *Michol* Hebr. idem est quod *omnis aqua*, ait Eucherius; aqua autem symbolum est persecutionis et persequentium, qui ut aquæ in vitia carnalia diffluunt, ideoque veros, pios et spirituales quasi sibi ex diametro adversos persequuntur.

Denique, sensus Michol fuit sensus Gentilium, qui indignum regum æque ac deorum majestate censebant canere, psallere, choros agere. Tritum est illud, *Jupiter non cantat, nec citharam pulsat.* Philippus rex filium suum Alexandrum Magnum reprehendit, eo quod cantasset. Nero quoque ob cantum male audivit, teste Suetonio. At contrarius fuit in divinis fidelium etiam magnatum zelus et usus. Ut alios taceam, ante centum annos Thomas Morus Angliæ Cancellarius et martyr Davidem imitatus est. Audi quid de eo scribat Thomas Stapletonius in ejus Vita cap. 6. pag. 87. *Sed et in ipsa sua Ecclesia sacerdoti canenti indutus superpelliceum concinebat. Quod cum etiam regni Cancellarius foeeret, monitus a Duce Northfolciæ; qui aliquando superveniens eum sic cum superpelliceo in choro canentem deprehenderat, hunc ejus agendi morem Regi haud dubie displiciturum, ut nimis humilem, ac dignitati qua fungeretur minus congruum, respondit: Domino meo regi displicere non potest, quod ipsius Regis Domino obsequium impendo. Jam vero sacerdoti sacrificanti (supplens locum idiotæ) ad altare ministrabat: et interdum in supplicationibus de more publicis, sed parochiæ suæ, crucem sacerdoti præferebat, vulgaris clerici vel æditui officium facere nihil recusans, nihil detrectans, nihil erubescens, imo vehementer gaudens; quasique cum David tripudians ante arcam Domini et dicens: Vilior fiam plus quam factus sum, et ero humilis in oculis meis.* Hucusque Stapleton.

CAPUT SEPTIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

DAVID DESTINAT FABRICARE TEMPLUM, IDQUE PROBAT NATHAN PROPHETA; SED ADMONITUS A DEO ID REVOCAT, ASSERITQUE NON DAVIDEM, SED FILIUM EJUS SALOMONEM TEMPLUM ÆDIFICATURUM. SECUNDO, DEUS DAVIDI v. 16. PROMITTIT POSTERITATEM CONTINUAM ET REGNUM PERPETUUM.

1 FACTUM est autem cum sedisset rex in domo sua, et Dominus dedisset ei requiem undique
ab universis inimicis suis, 2. dixit ad Nathan prophetam: Videsne quod ego habitem in
domo cedrina, et arca Dei posita sit in medio pellium? 3. Dixitque Nathan ad regem:
Omne quod est in corde tuo, vade, fac, quia Dominus tecum est. 4. Factum est autem in illa
nocte; et ecce sermo Domini ad Nathan, dicens: 5. Vade, et loquere ad servum meum David:
Hæc dicit Dominus: Numquid tu ædificabis mihi domum ad habitandum? 6. Neque enim habitavi in domo ex die illa qua eduxi filios Israel de terra Ægypti usque in diem hanc; sed ambulabam
in tabernaculo, et in tentorio. 7. Per cuncta loca quæ transivi cum omnibus filiis Israel, numquid
loquens locutus sum ad unam de tribubus Israel, cui præcepi, ut pasceret populum meum Israel,
dicens: Quare non ædificastis mihi domum cedrinam? 8. Et nunc hæc dices servo meo David: Hæc

dicit Dominus exercituum: Ego tuli te de pascuis sequentem greges, ut esses dux super populum meum Israel; 9. et fui tecum in omnibus ubicumque ambulasti, et interfeci universos inimicos tuos a facie tua; feeique tibi nomen grande, juxta nomen magnorum qui sunt in terra. 10. Et ponam locum populo meo Israel, et plantabo eum, et habitabit sub eo, et non turbabitur amplius; nec addent filii iniquitatis ut affligant eum sicut prius, 11. ex die qua constitui judices super populum meum Israel; et requiem dabo tibi ab omnibus inimicis tuis; prædicitque tibi Dominus, quod domum faciat tibi Dominus. 12. Cumque completi fuerint dies tui, et dormieris cum patribus tuis, suscitabo semen tuum post te, quod egredietur de utero tuo, et firmabo regnum ejus. 13. Ipse ædificabit domum nomini meo, et stabiliam thronum regni ejus usque in sempiternum. 14. Ego ero ei in patrem, et ipse erit mihi in filium: qui si inique aliquid gesserit, arguam eum in virga virorum et in plagis filiorum hominum. 15. Misericordiam autem meam non auferam ab eo, sicut abstuli a Saul, quem amovi a facie mea. 16. Et fidelis erit domus tua, et regnum tuum usque in æternum ante faciem tuam, et thronus tuus erit firmus jugiter. 17. Secundum omnia verba hæc, et juxta universam visionem istam, sic locutus est Nathan ad David: 18. Ingressus est autem rex David et sedit coram Domino, et dixit: Quis ego sum, Domine Deus, et quæ domus mea, quia adduxisti me hucusque? 19. Sed et hoc parum visum est in conspectu tuo, Domine Deus, nisi loquereris etiam de domo servi tui in longinquum; ista est enim lex Adam, Domine Deus. 20. Quid ergo addere poterit adhuc David ut loquatur ad te? tu enim scis servum tuum, Domine Deus. 21. Propter verbum tuum, et secundum cor tuum fecisti omnia magnalia hæc, ita ut notum faceres servo tuo. 22. Idcirco magnificatus es, Domine Deus, quia non est similis tui, neque est Deus extra te, in omnibus quæ audivimus auribus nostris. 23. Quæ est autem, ut populus tuus Israel, gens in terra propter quam ivit Deus, ut redimeret eam sibi in populum, et poneret sibi nomen, faceretque eis magnalia et horribilia super terram, a facie populi tui, quem redemisti tibi ex Ægypto, gentem, et Deum ejus. 24. Firmasti enim tibi populum tuum Israel in populum sempiternum; et tu, Domine Deus, factus es eis in Deum. 25. Nunc ergo, Domine Deus, verbum quod locutus es super servum tuum, et super domum ejus, suscita in sempiternum, et fac sicut locutus es, 26. ut magnificetur nomen tuum usque in sempiternum, atque dicatur: Dominus exercituum, Deus super Israel. Et domus servi tui David erit stabilita coram Domino, 27. quia tu Domine exercituum Deus Israel, revelasti aurem servi tui, dicens: Domum ædificabo tibi; propterea invenit servus tuus cor suum ut oraret te oratione hac. 28. Nunc ergo, Domine Deus, tu es Deus, et verba tua erunt vera; locutus es enim ad servum tuum bona hæc. 29. Incipe ergo et benedic domui servi tui, ut sit in sempiternum coram te, quia tu, Domine Deus, locutus es, et benedictione tua benedicetur domus servi tui in sempiternum.

Idem narratur et reperitur 1. Paralip c. 17. quod proinde totum huc pertinet.

2. Et arca Dei posita sit in medio pellium.] Tabernaculum enim in quo erat arca tegebatur pellibus arietum rubricatis et ianthinis instar papilionis, Exodi 26. 14. q. d. Hoc indignum videtur, volo ergo ædificare templum magnificum, ut in eo honorifice collocem arcam Dei. Porro David fabricam templi non tantum voluit, sed et vovit, ut patet Psalmo 131. v. 2. et seq. Josephus asserit Davidem id voluisse ex Dei præcepto; sed errat: nusquam enim Deus præcepit ei ut templum fabricaret, imo volentem inhibuit, ut patet v. 5. Voluit ergo, vovitque David hanc fabricam ex mero ardentique devotionis Deique cultus zelo, qui eum adegerat ut ante arcam coram toto populo totis viribus saltaret, indeque in dies crevit in eo hic zelus, præsertim quia præsente arca ipse majora Dei in se in dies experiebatur beneficia. Quare indignum judicabat ut ipse habitaret in domo cedrina, Deus vero Deique arca degeret in tabernaculo pelliceo et papilione.

Historiam bene ita narrat Eupolemus apud Eusebium, libr. 9. Præpar. Evang. sub finem: *Cum vellet David templum ædificare Deo, rogavit Deum ut locum ei altaris ostenderet. Ibi ei Angelus apparuit stans super locum ubi altare statuerat Hierosolymis, jussitque ei templum non statuere, quod humano sanguine pollutus esset, multaque bella gessisset. Nomen vero illi fuit Dianathan, eique imperavit ut filio ædificationem permitteret, ipse vero, quæ ad apparatum pertinerent, adornaret.*

3. Dixitque Nathan ad regem: Omne quod est in corde tuo, vade, fac.] Nathan erat propheta Davidi familiaris, et a consiliis, teste. S. Epiph. Isidoro et Dorotheo in Vitis Prophetarum; sed quia hic Deum non consuluit, hinc nec a Deo fuit illustratus, sed erravit; errorem tamen illico admonitus a Deo correxit. Sic prophetæ subinde loquuntur ex instinctu non Dei, sed judicii et spiritus proprii, imo propter usum prophetiæ putant se loqui ex spiritu Dei, cum loquantur ex suo; tumque errare possunt, et quandoque errant, uti docet Theodoretus hic, et S. Gregorius, homilia 1. in Ezechielem ac S. Thomas, 2. 2. quæst. 171.

art 5. Causam dat Angelomus dicens: *Quod omnipotens Deus ex magna pietatis dispensatione disponit, quia dum prophetiæ spiritum aliquando dat, et aliquando subtrahit, prophetantium mentis et elevat in celsitudine, et custodit in humilitate: ut accipientes spiritum, inveniant quid de Deo sint, et rursum prophetiæ spiritum non habentes, cognoscant quid de semetipsis sint.*

5. Numquid tu ædificabis mihi domum?] Volitum votumque Davidis de fabricando templo quoad rem probavit laudavitque Deus, ut religiosum et pium sanctumque, sed non quoad personam. Noluit enim illud a Davide fabricari, sed a Salomone. Causa assignatur 1. Paralip. 22. 8. scilicet quod David continuus in bellis multum effuderat sanguinis: quare indecens erat ut David tanto hominum sanguine cruentatis manibus fabricaret Deo purissimo, mansuetissimo, sanctissimo et clementissimo domum, sive templum. Idipsum ergo voluit fieri a Salomone, qui pace fruens fuit rex pacificus, ideoque typus Christi, qui venit in mundum totus mitis et benignus, ut Ecclesiam fidelium Deo exstrueret, eamque in pace gubernaret, juxta illud: *Factus est in pace locus ejus*. Ita Eucherius, Rupertus et Prosper de promis. par. 2. cap. 27.

Tropologice significatur, ait ex S. Gregorio lib. 7. Moral. cap. 16. Angelomus, quod *qui vir sanguinum est, hoc est, qui adhuc carnalibus vitiis incubat, templum Deo, sanctam scilicet Ecclesiam, per prædicationis officium construere non debet; seu etiam moraliter innuitur, quod mundus in se esse a vitiis debet, qui aliena curat corrigere, terrena non cogitet ut desideriis infimis non succumbat, quatenus tanto perspicacius aliis fugienda prævideat, quanto hæc ipse per scientiam et usum verius declinat. Nequaquam pure maculam in membro considerat oculus, quem pulvis gravat: et superjectas sordes tergere non valent manus quæ lutum tenent.*

Simili modo Deus Geizæ duci Hungariæ, qui fuit pater S. Stephani primi Hungarorum regis, volenti ædificare templum, idipsum per visionem inhibuit: *Habes* enim, inquit, *manus sanguine pollutos, sed filius tuus Stephanus id faciet, ideoque in præmium primus Hungarorum rex coronabitur.* Idem confirmavit S. Stephanus Protomartyr apparens Geizæ, jubensque ut filio nomen suum imponeret, eumque ex se Stephanum vocaret. Hic fuit rex sanctus, qui Hungaros ad Christum convertit. Unde Pontifex Romanus coronam ei regiam mittens: *Ego*, inquit, *sum Apostolicus: Stephanus vero est Hungariæ Apostolus.* Ita habet Vita sancti Stephani apud Surium ad diem 20. Augusti.

Anagogice, significatur Ecclesia triumphans in cœlo glorioso ædificanda a Christo pacifico, in summa omnium Beatorum pace et securitate, unione et concordia, æque ac puritate, innocentia et sanctitate.

7. Numquid loquens locutus sum, etc. quare non ædificastis mihi domum cedrinam?] Deus noluit ædificare templum a Josue, Gedeone, vel aliquo alio Judice, quia omnes versati in bellis multum sanguinis fuderunt, fuereque viri sanguinum. Ita Angelomus.

10. Et ponam locum populo meo Israel,] *locum* scilicet stabilem et felicem; ut scilicet Israelitæ amplius non vagentur, non abducantur captivi, non miseram vitam agant, uti facere hactenus vexati a Philisthæis, aliisque gentibus. Unde explicans subdit:

10. Et plantabo eum,] q. d. Instar plantæ et arboris radicatæ firmabo Israelem in Judæa, ut in ea firmiter et feliciter conquiescat, ac opulenter et hilariter vivat.

Et habitabit sub eo,] id est, in eo, scilicet loco suo, quasi in umbraculo, ut eo undequaque tectus, stabilis et securus permaneat.

11. Prædicitque tibi Dominus, quod domum faciat tibi Dominus,] *domum*, id est, prolem et familiam regiam; illa enim vocatur *domus* antonomastice. Cajetanus per *domum* accipit Messiam, sive Christum quasi hic Deus promittat Davidi Christum ex se nasciturum. Hoc verum est, at in sensu non litterali, ut vult Abulensis, sed allegorico, quem tamen Deus hic una cum litterali videtur revelasse et patefecisse Davidi, ut patebit ex sequentibus.

12. Cumque completi fuerint dies tui, etc. suscitabo semen tuum post te,] id est, suscitabo Salomonem ad regnum ut regnet post te; licet enim Salomon jussu Davidis viventis unctus sit in regem, non tamen plene regnavit Davide vivo, sed unctus est ad hoc ut post eum regnaret, eique mortuo in regno succederet.

13. Ipse ædificabit domum nomini meo,] Salomon scilicet, ut patet 2. Paralip. 28. 6. David tamen Salomoni dedit ideam perfectissimam a Deo acceptam totius templi, item maximam auri argentique copiam ad fabricandum templum, ut patet 3. Reg. 8. v. 16. et seq. et 1. Paral. 22. v. 8. et seq. ac 2. Paralip. 33. v. 7.

Allegorice Salomon, id est, Christus, ædificavit Ecclesiam, quasi regnum et thronum Dei sempiternum, illique Deus verus et proprius est pater, ut sequitur. Unde Angelomus, Eucherius, Rupertus censent hæc per hyperbolen dici de Salomone, proprie vero et integre de Christo. Hujus enim thronus absolute est sempiternus, cum Salomonis thronus respective tantum fuerit sempiternus, nimirum respectu suæ gentis dumtaxat, quia scilicet semper duravit, quamdiu duravit Israelis respublica et regnum.

14. Ego ero ei in patrem, et ipse erit mihi in filium.] Quæres de quo ad litteram hic Deus loquatur, an de Salomone, an de Christo? Primo, aliqui putant quædam ex hisce quæ hic dicuntur, ad litteram competere Christo, quædam Salomoni. Ita Theodoretus et Procopius. Secundo, alii omnia ad litteram attribuunt Christo; ille enim est solus verus Dei Filius, et regnum ejus æternum. Ita Angelomus et Glossa. Tertio, Lyranus et Abulensis hæc ad litteram accipiunt tam de Christo quam de Salomone.

Quarto, Hebræi et multi ex latinis ad litteram interpretantur de Salomone, allegorice de Christo. Hæc sententia verior est, ut patet ex libro 1. Paralip. c. 28. v. 6. ubi hæc omnia Salomoni expresse attribuuntur: *Salomon*, inquit, *filius tuus ædificabit domum meam; ipsum enim elegi in filium, et ego ero ei in patrem, et firmabo regnum ejus usque in æternum.* Et patet, quia Deus loquitur de eo, qui post Davidem erat fabricaturus templum, quod ædificare volebat David, sed prohibitus fuit a Deo. Ille autem non alius fuit, quam Salomon. Verum, quia Salomon erat typus Christi, qui ædificaturus erat Ecclesiam novam Dei, quæ longe

erat potior templo idque in spiritu prævidebat Propheta, eoque aciem mentis et spiritus sui intendebat; hinc allegorico, sed potiore sensu hæc dicuntur de Christo: unde nonnulla, quæ hic dicuntur, tenuiter et inchoate duntaxat competunt Salomoni; plene vero et perfecte Christo, ut τὸ *Ego ero ei in patrem, et ipse erit mihi in filium.* Et: *Firmabo thronum regni ejus usque in sempiternum.* De fide ergo est hunc locum intelligi de Christo. Nam de eo explicat illum S. Paulus, Hebr. 1. 5. ubi fuse eumdem explicui. Unde sanctus Augustinus, libro 17. de Civitate, cap. 8. et 9. asserit hic quædam dici de Salomone uti erat privata persona; quædam vero uti erat typus Christi. Vide hic quam tenere et ardenter dilexerit Deus Salomonem, ut illum præ omnibus sibi asciscat in filium, velitque ejus esse pater, ac paterna in eum officia exercere.

QUI SI INIQUE ALIQUID GESSERIT, ARGUAM EUM IN VIRGA VIRORUM, ET IN PLAGIS FILIORUM HOMINUM,] quibus scilicet homines solent castigare suos filios, ut eos non occidant, sed emendent, q. d. Castigabo Salomonem, si peccet, paterne ut pater, non severe et rigide ut judex. Rursum, castigabo eum sicut castigare soleo homines, scilicet humano more, pœna humana, temporaria et clementi, puta morbo, fame, bello; non autem sicut castigavi angelos, quos cœlesti regno privavi, et gehennæ in æternum addixi; nec sicut castigavi Saulem, quem abjeci et regno spoliavi irremissibiliter et in æternum. Hinc Burgensis et alii colligunt Salomonem non esse damnatum, sed salvatum; verum hic proprie non agitur de salute, sed de regno Salomonis perpetuando in posterus, quamdiu duratura erat Hebræorum respublica et regnum; unde explicans subdit:

15. MISERICORDIAM AUTEM MEAM NON AUFERAM AB EO, SICUT ABSTULI A SAULE, QUEM AMOVI A FACIE MEA.

16. ET FIDELIS ERIT DOMUS TUA ET REGNUM TUUM USQUE IN ÆTERNUM.] *Fidelis* Hebr. נאמן *neeman*, id est firma stabilis, perennans, æterna, juxta sensum quem dedi versu 13. Et hoc significat Græcum πιστωθήσεται.

Allegorice, de Christi persona hæc dici nequeunt; fuit enim ipse impeccabilis, sed de ejus membris, puta fidelibus, quos peccantes Deus clementer castigat quasi pater, ut eos emendet.

18. INGRESSUS EST AUTEM DAVID ET SEDIT CORAM DOMINO, ET DIXIT: QUIS EGO SUM, DOMINE?] nimirum sedit in tabernaculo coram arca Dei, non ob desidiam, vel mollitiem, sed ut quietius, secretius, attentius et intensius oraret, totumque cor suum coram Deo effunderet. Ad hæc enim juvat sessio. Ita S. August. loco mox citando, et ex eo Eucherius: *Sedit*, inquit, *sive propter secretum remotis arbitris, sive propter intimum cordis, ubi erat orantis affectus.* Sic S. Bernardus sedendo solebat meditari, tum quia corpore erat infirmo, lasso et debili, tum ut silentius, quietius, devotius et diutius meditaretur. Corpore enim quiescente, quiescit et spiritus, ut libere totus Deo attendat et intendat. Adduut Sanchez et alii Davidem sedisse non in solio aut sede, sed humi in terra et pulvere, idque studio humilitatis æque ac reverentiæ Dei, uti fecit Job cap. 2. v. 8. et 13. Et Jerusalem vastata a Chaldæis, ideoque lugens et pœnitens juxta illud Threu. 1. 1. *Quomodo sedet sola civitas.* Quocirca Josephus ait Davidem in faciem suam procidisse, et stratum humi more supplicantis orasse Deum.

Aliam sessionis Davidis causam dat Vatablus, dicens; *Nemini sedendi licebat orare Deum, nisi regi.* Sed hoc falsum est. Nam et Elias qui non erat rex, sedens sub junipero oravit Deum, 3. Reg. 19. 4. et Psal. 136 1. Hebræi in Babylone captivi plangentes et orantes dicunt: *Illic sedimus et flevimus, dum recordaremur Sion.* Et Moyses Exodi 17. 12. sedens orabat, vincebatque Amalec: sedit ergo David animo magis quam corpore, tacite et tranquille Dei in se beneficia meditando, et gratias agendo, juxta illud Thren. 3. 28. *Sedebit solitarius, et tacebit: quia levavit super se.* Unde Angelomus: *Sedere coram Domino*, inquit, *est beneficio ejus in humilitate cordis confiteri.*

S. Simplicianus, qui S. Ambrosio in Episcopatu Mediolanensi successit, proposuit hanc quæstionem S. Augustino, cur David tam pius sedendo oraverit, cum fideles genuflexi orare soleant, uti oravit Christus in horto Matth. 26. et Stephanus in martyrio, Actor. 7. et S. Paulus in ergastulo, Ephes. 3. 14. Cui respondet sanctus Augustinus lib. 2. ad Simplicianum, quæst. 4. nullum gestum oranti in Lege fuisse præscriptum, sed liberum fuisse quolibet, uti qui cujusque conditioni et devotioni foret accommodus: *Nam et stantes*, inquit, *oramus sicut scriptum est: Publicanus autem de longinquo stabat, et fixis genibus, sicut in Actibus Apostolorum legimus; Et sedentes, sicut ecce David et Elias. Nisi autem jacentes oraremus, non scriptum esset in Psalmis: Lavabo per singulas noctes lectum meum, lacrymis meis stratum meum rigabo. Cum enim quisque orationem quærit, collocat membra sicut ei occurrerit, accomodato pro tempore positu corporis ad movendum animum.* Idem fecere Gentiles: unde rex Ninive pœnitens, prædicante Jona, cap. 3. v. 5. sedit in cinere. Plutarchus in Vita Numæ Pompilii, qui Romulo Romæ in regno successit, pag. 23. scribit Numam sanxisse eos qui Deum adorant in orbem se vertere oportere, deinde vero sedere: quo ritu, inquit, et ratas preces et in bonis perseverantiam fere significant, vel non esse Deum interpellandum obiter; et cum aliis occupamur, sed cum adest tempus opportunum, quo quiescimus, et ab aliis negotiis, curisque feriamur. Denique Philosophus: *Anima*, inquit, *sedendo fit sapiens.* Subsidentibus enim sessione humoribus, sedantur animæ affectiones, quæ rationem turbant, quibus sedatis clarius mens videt id quod verum sanctumque est. De vario orantium situ rituque fuse disserit Hieron. Mer. l. 3. de Gymnastica, cap. 3. Denique rerum spiritualium magistri hanc dant orandi regulam: *In orando et meditando ille corporis habitus tenendus est, qui optus eid tur ad excitandam in nobis internam devotionem.*

18. QUIS EGO SUM, DOMINE DEUS, ET QUÆ DOMUS MEA, QUIA ADDUXISTI ME HUCUSQUE?] ut ex pastore ovium faceres regem populorum, ex paupere divitem, ex vili nobilem, ex incognito celebrem et famosum. Dicant hic illi, quos Deus ex humili imoque loco ad fastigium dignitatis, v. g. ad Episcopatum, Principatum, Apostolatum extollit non ipsorum merito, sed gratuito Dei dono. Scripsit in hanc Davidis sententiam homiliam S. Chrysostomus (vel quisquis est auctor; stylus enim judicat fuisse Latinum, non Græcum

ac citat S. Cyprianum, quod insolens est apud S. Chrysostomum) quæ extat tomo 1. ubi inter cætera ait: *Agnoverat iste sanctus, quod* Genes. 18. *dixit Abraham Deo: Ego sum terra et cinis. Et singuli ita Deo dixerunt, ut forma esset perfectæ humilitatis. Ergo quis sum ego, Domine mi? Ecce se nihil esse dixit, et servum se esse non negavit: quia omnis qui confitetur servitutem, meretur gratiæ libertatem. Ergo dicit: Quis sum ego, Domine mi? Videtis ubique regnare gratiam, ubique pia viscera possidere, cor humile illustrare, benignos sibi redigere, confessores suos ditare.* Et paucis interjectis: *Noverat se pastorem esse ovium, et non generis nobilitatum. Sed quando factus est nobilis, agnovit se ex nihilo fuisse sublevatum: et quia non est oblitus quis natus erat, perseveravit in culmine regali.* Vide quæ dixi Joan. 1. v. 19. ad illa: *Tu quis es?*

19. Ista enim est lex Adam, Domine Deus.] Primo, Angelomus sic explicat q. d. *ista est lex hominis, Domine Deus, ut tibi in simplicitate cordis et puritate serviat: et tu facias ei misericordiam tuam, sicut mihi dignatus es facere servo* tuo. Secundo, Vatabl. q. d. Ista conditio et sors regalis est hominis præclari et excellentis, non vilis et abjecti, qualis ego sum. Unde Vatabl. Hebr. תורת *thorat*, id est lex, vertit: *directio*: Chald. vero vertit: visio, a rad. ראה *raa*, id est, vidit. Tertio, alii, q. d. *Lex Adæ*, id est hominis est ut sit mortalis et moriatur. Quid est ergo, o Domine, quod me meumque regnum velis esse æternum? *Lex Adæ* est ut sit miser, pauper et abjectus; quid est ergo quod me tantis opibus et honoribus cumulas? *Quid est homo quia ita magnificas eum?*

Quarto, et genuine, q. d. Tu, Domine, votis meis obsecundasti; imo es prævenisti. *Lex* enim, id est inclinatio, homini a natura insita ista est, ut communis hominum est mos et usus, ut non putent sibi omnino satisfactum, esto opulenti sint, honorati et felices, nisi etiam de posteris, eorumque felicitate et gloria prospectum sit, quod tu, Domine, mihi facere dignatus es, promittens posteros meos semper fore reges et continua serie perpetim mihi in regno successuros. Ita Abulensis, Hugo, Cajet. Dion. et alii. Ratio est, quod homo naturaliter amet suos filios et posteros perpetim gloriosos, ut in iis semper superstes sit, et æternitatem quamdam memoriæ, famæ et gloriæ assequatur. Filii enim sunt quasi pars et membra parentum, qui proinde filios amant ut seipsos, imo magis quam seipsos.

20. Quid ergo addere poterit adhuc David, ut loquatur ad te? Tu enim scis servum tuum Domine.] *Scis*, id est, cognoscis, curas, amas, dirigis, exaltas, glorificas. Sic enim explicatur 1. Paral 17. v. 18. cum dicitur: *Quid ultra addere potest David, cum ita glorificaveris servum tuum et cognoveris eum?* Hæc enim Dei cognitio et scientia non est speculativa et arida: sed practica et fœcunda, ac proinde Dei amorem et beneficentiam involvit. Sic Apostolus de prædestinatis et electis ad gloriam ait: *Cognovit Dominus, qui sunt ejus*, 2. Timoth. 2. 19. reprobis vero dicet Christus in die judicii: *Nescio vos*, Matth. 25. 12.

21. Propter verbum tuum.] q. d. Hæc magnalia mihi præstitisti non propter merita mea, sed ut impleres promissiones tuas, quibus promisisti mihi benefacere, cum per Samuelem me instituisti et unxisti regem. Ita ut notum faceres servo tuo,] ut scilicet mihi exhiberes hæc magnalia promissa, ut ego illa cognoscerem, imo oculis cernerem et manibus palparem.

23. Et poneret sibi nomen,] ut Israel esset et vocaretur populus Dei quæ est dignitas eximia, ac titulus summi honoris, æquo ac utilitatis. Ita Vatabl. Aut, *ut nomen*, id est, famam et gloriam sibi pararet; ita Abulensis.

Quem redemisti tibi ex Ægypto gentem, et Deum ejus,] ut scilicet Israel sit tua gens et populus, ac tu vicissim sis Deus ejus. Unde explicans subdit: *Et tu, Domine Deus, factus es eis in Deum.* Secundo, alii referunt ad τὸ *faceretque eis magnalia et horribilia* scilicet percutiendo Ægypti hostis eorum *gentem et Deum*, hoc est Deos, q. d. Tu o Domine, pro tuis Hebræis pugnans percussisti Ægypti gentem, et deos qui Hebræis adversabantur. Unde recentiores passim cum Chald. ex Hebr. vertunt in ablativo, *gente et Deo ejus*, q. d. Redemisti Israel ex Ægypto, ac consequenter ab Ægyptia gente et Deo, id est, diis ejusdem gentis. Aut planius referas ad τὸ *faceretque eis magnalia et horribilia super terram*. q. d. Deus pro Hebræis magna et horribilis patravit miracula tum super terram Ægypti et Chanaan, tum super *gentem et Deum*, id est, deos ejusdem. Deus enim multis plagis per Moysen et Josue afflixit tum ipsam terram Ægypti et Chanaan, tum ipsam gentem Ægyptiorum et Chananæorum, tum deos et idola eorum, ea evertendo et confringendo. Ita Sanchez. Hic sensus præ cæteris planior videtur, et magis congruere Hebræo, Chald. et Sept. qui pro *gentem*, habent *gentes* in plurali, quod magis septem gentibus Chananæorum et Ægyptiorum, quam uni Hebræorum genti congruit.

Tertio, alii per *Deum* Hebr. *Elohim* intelligunt Moysen, qui a Deo constitutus est Deus Pharaonis æque ac Israelis, utpote ejus legislator et dux vice Dei, Exodi c. 4. 16. et cap. 7. 1. Vide ibi dicta, q. d. Redemisti ex Ægypto gentem Hebræam, et *Deum ejus*, id est, Mosen qui ejus erat princeps, dux et ductor loco Dei.

Quarto, nonnulli per *Deum* sive *Elohim* intelligunt S. Michaelem, qui vice Dei erat dux, custos et præses Israelis. Hic enim, dum Israelitæ captivi in Ægypto ex eis liberarentur et liberi exirent, cum eis egrediens ex Ægypto quasi liberari videbatur.

Quinto, Septuag. pro אלהיו *Elohau*, id est, *Deum ejus*, per metathesin legentes *aholau*, id est, *tabernacula ejus*, vertunt: *Redemisti tibi ex Ægypto gentes et tabernacula ejus.* Hebræi enim ex Ægypto exierunt cum supellectile non tantum sua, sed et Ægyptiorum, quam commodato, jussu Dei acceperant, ut spoliarent Ægyptum, Exodi 12.

25. Suscita.] Hebr. הקם *hacem*, id est, statue, stabili, confirma.

27. Revelasti aurem servi tui (hoc est, secreto et quasi in aurem ei dixisti:) Invenit servus tuus cor suum, scilicet paratum, gratum et alacre, ut oraret te oratione hac,] et orando, pro tot magnalibus sibi præstitia gratias ageret non condignas, sed sibi possibiles. Alii, *invenit cor suum*, id est, invenit consilium, inquiunt, sibi deinceps usui futurum. Idem argumentum gratiarum actionis ob beneficia sibi præstita, præsertim ob promissa de domo et regno suo perpe-

tuando, ac consequenter de Christo ex se nasciluro, tractat David Psalm. 88. *Misericordias Domini in æternum cantabo;* atque hac gratitudine meruit hæc promissa a Deo sibi confirmari et augeri.

29. Benedicetur domus servi tui in sempiternum,] ut semper ex domo et familia mea in regno succedant, ac super Israelem regnent posteri mei, quamdiu durabit Israelis regnum.

Abulensis hic quæst. ult. tractat quæstionem, an Salomon sit damnatus? et respondet affirmative, idque maxime probat ex eo quod ipse idola a se erecta moriens non destruxerit, quod utique facere debuisset, et reipsa fecisset, si vere pœnituisset; nam idola hæc trecentis fere post eum annis destruxit Josias rex 4. Reg. 23. Si dicas etiam Asa, Josaphat et Ezechiam pios reges hæc non destruxisse; respondet, id eos facere non potuisse, eo quod idololatria inducta per Salomonem, roborata et aucta fuerit per Jeroboam, qui schisma fecit erectis aureis vitulis quasi idolis in Dan et Bethel. Salomon vero ea destruere poterat et debebat, tum quia erat potentissimus, tum quia nullum habebat æmulum, sed in plena pace omnibus sibi obedientibus regnabat. Idem censent Angelomus et Eucherius 4. Reg. 23. Beda in Allegoriis lib. Regum sub finem, ac Prosper. lib. parte 2. Prædict. c. 27. *Salomon*, inquit, *elatus in senio, fornicatus mente et corpore, Domino ipsum deserente, male obiit, metuendum exemplum posteris relinquens, ne felicitate hujus vitæ turbati, Christum deserant, qui est suorum æternæ felicitas.* Verum moderni Interpretes in Salomonem mitiores sunt, meliusque de ejus salute sperant. Vide dicta Eccl. 47. 22.

CAPUT OCTAVUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

David a Deo exclusus a fabrica templi, convertit se ad bella, quibus pacem et spolia paret Salomoni ad illud fabricandum. Quare hoc capite quinque ejus bella recensentur, quibus totidem gentes vicinas subjugavit et tributarias fecit, scilicet primo, Philisthæos v. 1. secundo Moabitas, v. 2. tertio Adarezer regem Soba, v. 3. quarto Syriam Damasci, v. 5. quinto Idumæos, v. 14. eorumque spolia fecit anathemata, Deoque consecravit.

1 Factum est autem post hæc, percussit David Philisthiim, et humiliavit eos, et tulit David frænum tributi de manu Philisthiim. 2. Et percussit Moab, et mensus est eos funiculo, coæquans terræ; mensus est autem duos funiculos, unum ad occidendum, et unum ad vivificandum: factusque est Moab David serviens sub tributo. 3. Et percussit David Adarezer filium Rohob regem Soba, quando profectus est ut dominaretur super flumen Euphraten. 4. Et captis David ex parte ejus mille septingentis equitibus, et viginti millibus peditum, subnervavit omnes jugales curruum; dereliquit autem ex eis centum currus. 5. Venit quoque Syria Damasci, ut præsidium ferret Adarezer regi Soba; et percussit David de Syria viginti duo millia virorum. 6. Et posuit David præsidium in Syria Damasci, factaque est Syria David serviens sub tributo; servavitque Dominus David in omnibus ad quæcumque profectus est. 7. Et tulit David arma aurea quæ habebant servi Adarezer, et detulit ea in Jerusalem. 8. Et de Bete et de Beroth, civitatibus Adarezer tulit rex David æs multum nimis. 9. Audivit autem Thou rex Emath quod percussisset David omne robur Adarezer; 10. et misit Thou Joram filium suum ad regem David, ut salutaret eum congratulans, et gratias ageret, eo quod expugnasset Adarezer, et percussisset eum. Hostis quippe erat Thou Adarezer, et in manu ejus erant vasa aurea, et vasa argentea, et vasa ærea; 11. quæ et ipsa sanctificavit rex David Domino cum argento et auro quæ sanctificaverat de universis gentibus quas subegerat. 12. De Syria, et Moab, et filiis Ammon, et Philisthiim et Amalec, et de manubiis Adarezer filii Rohob regis Soba. 13. Fecit quoque sibi David nomen, cum reverteretur capta Syria in valle Salinarum, cæsis decem et octo millibus; 14. et posuit in Idumæa custodes, statuitque præsidium: et facta est universa Idumæa serviens David; et servavit Dominus David in omnibus ad quæcumque profectus est. 15. Et regnavit David super omnem Israel; faciebat quoque David judicium et justitiam omni populo suo. 16. Joab autem filius Sarviæ, erat super exercitum: porro Josaphat filius Ahilud erat a commentariis; 17. et Sadoc filius Achitob, et Achimelech filius Abiathar, erant sacerdotes, et Saraias, scriba; 18. Banaias autem filius Joiadæ, super Cerethi et Phelethi; filii autem David sacerdotes erant.

1. Et tulit David froenum tributi de manu Philisthiim.] Heb. est מתגהאמה *meteghaamma* quod Vatabl. Pagnin, et alii accipiunt, ut nomen proprium urbis, quæ fuit quasi *meteghaamma*, id est, *frænum* cæterarum urbium vicinarum in Philisthæa. Secundo, alii accipiunt ut nomen appellativum significans *frænum cubiti* (*meteg* enim est frænum, *amma* est cubitus, *ha* est articulus *amma*) indeque *frænum tributi* quod pretium tributi limitatum et definitum sit instar cubiti; *amma* ergo certam pensionem tributi significat. Aquilam vertit *frænum aquæductus*, quod per illam urbem aqua per canales et rivos deduceretur in totam Philisthæam, ad eam irrigandam et fœcundandam; canali enim aquam ducimus quo volumus, ceu fræno equum. Unde et Chald. vertit: *instauratio*, vel, *dispositio et commoditas rivi*.

Tertio, R. Eliezer in *Midras* proprie accipit *frænum* scilicet Isaac Patriarchæ; Isaac enim, inquit, feriens juransque pactum cum Abimelec rege Palæstinorum de non invadenda Philisthæa, Genes. 26. 28. *incidit cubitum unum fræni sive chami*, id est, capistri asini super quo equitabat, et dedit illis ut esset in manu illorum signum pacti juramenti. Cæterum cum rex David vellet ingredi terram Philisthiim, non poterat propter vim pacti juramenti Isaac. Sed cum ab illis capistrum hoc abstulit (quia scriptum est, et *tulit David frænum* vel, *chamum cubiti*) tunc accepit terram Philisthinorum. Verum nemo non videt hanc fabellam esse et cerebri Rabbini commentum.

Quarto et genuine, *frænum tributi* vocatur urbs Geth, quæ erat in confinio Judææ et Philisthææ, ideoque per eam Philisthæi frænabant Judæam: David vero illam occupans per eam frænavit Philisthæam. Abstulit ergo hoc frænum a Philisthæis, eodemque frænavit Philisthæos, imponens illi militare præsidium, quod ipsos sub jugo et tributo contineret. Id ita esse liquet ex eo quod sic hic locus explicatur 1. Paral. 18 1. ubi dicitur: *Factum est autem post hæc ut percuteret David Philisthiim, et humiliaret eos, et tolleret Geth, et filias ejus* (oppida subjecta) *de manu Philisthiim*. Ita S. Hieron in Tradit. Sanchez, Serarius et alii. Geth ergo a Davide et Hebræis vocata est *metegamma*, id est, *frænum tributi*, nomine non proprio, sed appropriato; quia ipsa fuit frænum Philisthæorum, cogens illos ad pendendum Davidi tributum.

Denique nonulli *metegamma* proprie vertunt: *frænum cubiti*, et per illud accipiunt dominium et gubernationem; quin sicut nobis subjicimus id quod cubito imposito metimur et premimus; sic frænamus eos quibus dominamur. Simili catachresi *aurigari* significat regere et imperare; sicut enim auriga fræno et flagello regit equos, sic rex imperio suo gubernat populos. Sic Elias ab Elisæo vocatur *auriga Israelis. Pater mi*, inquit, *currus Israel, et auriga ejus*, 4. Regum cap. 2. versu 12.

2. Et percussit Moab,] scilicet Moabitas, qui Judææ erant ad Orientem sicut Philisthæi ad Occidentem, Syri vers. 4. et 5. ad Septemtrionem Idumæi vers. 14. ad Meridiem. Per omnes ergo mundi plagas, vicinas gentes subjugando David victricia arma circumtulit. Ubi nota Davidem hisce omnibus præliis interfuisse, imo præfuisse, ideoque feliciter ea confecisse. Multum enim ad celerem dubiorum occurrentium resolutionem, ad facilem rerum decretarum exsecutionem, ad milites animandos, et ad difficultates omnes superandas facit ipsa præsentia et præstantia principis; nam, ut ait Virgilius, *urget præsentia Turni*. Sane Carolus Quintus tot victoriis fuit illustris, quia ipse præliis pene omnibus interfuit et præfuit. Exstat Synesii ad Arcadium Imp. insignis exhortatio, ut ipse bellis intersit, ubi inter alias rationes hanc affert: Onosander Strategetæus c. 42. *Si quid*, ait, *subito confici optet imperator, primus ipse manu operi admota conspiciatur. Neque enim militum vulgus adeo potentiorum comminationibus cogitur, atque præstantium dignitate virorum exemplis verecundiam pulsantibus. Conspiciens enim aliquis ducem suum in re attrectanda, omnium principem, festinandum esse animadvertit, cessare erubescit, imperatisque non parere veretur: nec jam ut servus aut imperio subditus, sed commilitonis instar ad opus quoque provocatus accedit.*

Et mensus est eos funiculo coæquans terræ,] Primo Theodor. quæst. 23. ad litteram verba, ut sonant, accipit. *Tanta*, inquit, *erat vis victoriæ, et tanta erat multitudo earum qui capti erant vivi, ut eos numerare non permitteret. Quare jussit eos pronos dejici in terram divisos trifariam, et duas quidem partes occidit, unam vero vivam reservavit.* Secundo, Lyran. et Cajet. hæc accipit de turribus et arcibus Moabitarum, quas David plana dejecit, itaque prostravit, ut ess plane terræ coæquaret. Tertio, alii accipiunt de agris, q. d. David agros, pagos, omniaque loca Moab quasi victor occupavit, et ad libitum suis distribuit, perinde ac agros terræ coæquatos facile funiculo metimur et distribuimus. Aut, q. d. David omnino subjugavit Moabitas sibi, adeo ut posset terram et regionem eorum tamquam suam libere funiculis dimetiri, distribuere, vertere et invertere ad libitum. Ita Angelomus: *Significat*, inquit, *quod tam libera dispositione David regiones Moabitarum hæredibus, quibus vellet, divisit, quasi possessor quilibet agros proprios ad nutum suum ducto huc atque inde funiculo dirimit.*

Quarto et genuine, q. d. David plane Moabitas subegit, humiliavit et prostravit, ita ut ipsi ab eo viderentur dejecti in terram, terræque coæquati, adeo ut ipse eos in terra quasi stratos funiculo dimetiri, distribuere, occidere, vel vivificare posset, ut sequitur. Ita Beda, Serarius, Sanchez et alii. Est metalepsis et metaphora petita ab agricolis, et mensoribus sive geometris, qui terram æquam funiculo demetiuntur, ut tot jugera sementi, tot pascuis, tot vineis, etc. destinent, idque ad libitum; terra enim nulli resistit, et cum sit æqua, facile se mensurari distribuique patitur. Simili enim modo Davidi, quasi victori, omnes Moabitæ subjecti fuere, ut da eis facere posset, quod liberet: unde ipse eos quasi funiculis dimensus est, hoc est, eos in duas sortes distribuit, una sors fuit eorum, quos morti addixit, altera eorum quos in vita servavit. Hinc sequitur:

Mensus autem est duos funiculos, unum ad occidendum, et unum ad vivificandum.] *Mensus est*, id est, mensuram adhibuit duorum funiculorum, sive mensus est Moabitas duobus funiculis; unus fuit funiculus mortis, ut eo quasi mensi, hoc est a Davide designati et damnati, occiderentur: alter vero funiculus fuit vitæ, ut eo mensi, id est, a Davide designati

vivificarentur, id est, in vita servarentur. Est catachresis vel metalepsis: per *duos funiculos* enim intelligit duas sortes, q. d. David fecit duas sortes Moabitarum, unam occidendorum, alteram servandorum in vita; fecit, inquam, pro libito suo quasi victor, sed cum mensura justitiæ et æquitatis, quæ principem victorem decet, ut scilicet magis noxios sibique resistentes occideret; minus vero noxios, et sese subdentes, in vita servaret. Ita Cajetan. *Funiculus* enim significat hæreditatem et sortem, quia hæc olim non virgis et perticis, uti nunc fit, sed funibus mensurabatur et dividebatur, illisque mensores cuique hæredi suam sortem et portionem admetiebantur.

Tropol. Angelom. David, id est Christus, in die judicii Matth. 25. faciet duas sortes, unam salvandorum et beandorum, alteram damnandorum. Nam ut ait Psaltes Psal. 30. 16. *In manibus tuis sortes meæ.*

Porro Hebræa hic obscura sunt. Sic enim ad verbum habent: *Mensus est duos funiculos od occidendum et plenitudinis funiculum od vivificandum.* Quæ verba bifariam dispungi exponique possunt. Uno modo, ut ponatur comma post *occidendum*, fiantque tres sortes q. d. David Moabitas in tres funiculos, sive sortes partesque distribuit, duas addixit morti, tertiam vitæ. Ita Chald. Sept. Theod. Proc. Joseph. et Græci. Altero, ut comma ponatur post *duos funiculos*, et subaudiatur τὸ *unum*, q. d. David *mensus est duos funiculos*, unum *ad occidendum*, alterum *ad vivificandum*. Hunc sensum ut aptiorem secutus est Noster et Latini, eumque exigit τὸ *plenitudinis*, q. d. David paucos Moabitas mori addixit, longe plures vero in vita servavit. Hoc enim sibi honorificum erat ac utile, ut a vivis tributa exigeret, quæ occisi et mortui præstare non potuissent; funiculus ergo occidendorum fuit imminutus, et exiguus; vivificandorum vero plenus, magnus et integer, et hoc significat τὸ *plenitudinis*; hoc enim decebat clementem victorem et principem, qualis erat David. Porro hac de causa *Moab* a Davide plane subacta, ab eo Psalm. 59. v. 10. (tunc enim eum dictavi, ut patet ex ejus titulo) vocatur, *olla spei meæ*, id est, mancipium meum vilissimum, quasi ad res tantum culinarias et ollares aptum. Unde sanct. Hieron. et Aquila vertunt: *Moab olla lotionis meæ*, in qua scilicet quasi in olla laver; et Chald. *Dum conculcarentur Moabitæ, fœdati sunt pedes mei sanguine procerum ejus, sicut in olla lotionis.*

3. Et percussit David Adarezer filium Rohob, regem Soba,] additur 1. Paral. 18. 3. *regionis Hemoth*, id est, Syriæ. A Josepho lib. 7. cap. 5. vocatur *rex Sophonorum* quæ est Syria cis Euphratem, ait Strabo lib. 16. *Soba* sive *Suba* et *Subal* est pars Syriæ, quæ inter Libanum et Antilibanum ac Hermon interjacet, et Græce Cœlesyria, id est, cava Syria dicitur ob demissam a declivitate montium planitiem, ait noster Christophor. a Castro in Amos cap. 9. v. 17. Κοῖλη enim est cavum, idemque Hebr. innuit *Soba*, quod Pagnin. interpretatur *abscondens*, eo quod hæc planities inter montes se abscondat. Potius *Soba* Hebr. idem est quod *tumida*, eo quod *Soba* montibus vicinis elevetur et intumescat, cum ipsa regio interjecta sit campestris, humilis, depressa et concava, utpote altissimis montibus quaquaversum vallata. Verum *Soba* non est tota Cœlesyria, sed pars ejus dumtaxat. Nam Cœlesyria late sumpta multas regiones, imo omnes quæ inter Libanum et Hermon montes interjacent complectitur, ait Ptolemæus. *Soba* ergo erat trans Jordanem; confinis dimidiæ tribui Manasse; pergendo ad Euphratem fluvium. Vide Adrichom. in tabula cosmographica tribus Manasse n. 87. ubi *Soba* collocat juxta Palmiram, ac Amana et Hermon montes ac Trachonitidem regionem, non longe a Damasco. Unde et Salomon, cum ad Palmiram condendam pergeret, huc ducens exercitum, urbem et regionem hanc sibi ascivit. Sed cum in senio a Deo ad idola deflexit, Deus suscitavit Razon fugitivum servum regis *Soba*, qui Israelem infestavit, 3. Regum 11. Postremo Holophernes Judith 5. populabundus per Syriam *Sobal* exercitum traduxit. Ex *Sobal* ortus est Igaal unus ex fortissimis militibus et heroibus Davidis, 2. Regum 23. 36.

Quando profectus est ut dominaretur super flumen Euphratem.] Hinc patet *Soba* fuisse mediam inter Jordanem et Euphratem, ideoque comprehensam fuisse inter limites terræ promissæ Judæis a Deo assignatæ; hujus enim limites erant mare Mediterraneum ad Occidentem, et Euphrates ad Orientem, ut patet Deut. 1. 7. et c. 11. 24. Quare quidquid inter mare hoc et Euphratem interjacebat, jure divino ad Judæos pertinebat. Hæc ergo justa belli causa fuit Davidi invadendi *Soba*, tamquam ad se et Judæos pertinentem.

Porro τὸ *profectus est*, ambiguum est; potest enim referri ad Adarezer, uti referunt Dion. et Hugo: potest quoque referri ad Davidem, uti referunt Abulensis, Vatablus et Mariana.

4. Et captis (a Davide) ex parte ejus mille septingentis equitibus.] Tot fuere primarii et præcipui equites; nam alioqui universim a Davide captæ fuere mille quadrigæ, et septem millia equitum, ut dicitur 1. Paral. 18. 4. Ita Abulens. Aut certe cum Serario per *equites* intellige equitum decurias, multiplica enim septingentas decurias equitum per decem, habebis septem millia.

Subnervavit omnes jugales curruum,] hoc est, ut explicatur 1. Paral. 18. 4. *Subnervavit omnes equos curruum, exceptis centum quadrigis, quas reservavit sibi.* Porro *subnervare*, est nervos vel suffragines equorum incidere ut progredi nequeant, et inutiles fiant tam ab bellandum, quam ad currus trahendum, quod alii, subpernare, vocant. Idem fecit Josue c. 11.

5. Venit quoque Syria Damasci,] id est, venerunt Syri qui Damascum inhabitabant, quorum rex erat Adad, ait Josephus.

9. Audivit autem Thou (a Josepho vocatur *Thronus*) rex Emath.] *Emath* dicta est a conditore Amatho Genes. 10. Eratque duplex, scilicet major, quæ est Antiochia, et minor quæ est Epiphania. Ita Joseph. S. Hieron. in Locis, Precop. et alii.

10. Et misit Thou Joram filium suum, qui 1. Paral. 18. 10. vocatur *Adoram*, et in manu ejus erant vasa aurea,] q. d. Joram ferebat secum vasa aurea, ut ea quasi munera offerret Davidi; quæ David destinavit templo a Salomone ædificando, ut patet 3. Reg. 15. 15. 1. Paral. 26. 27. et seq.

13. Fecit quoque David sibi nomen,] id est, arcum triumphalem erexit, ait Abul. et Auctor Tradit. apud S. Hieron. Aut, ut Serarius, Sanchez et alii, q. d.

David hac victoria magnum sibi nomen et famam comparavit apud omues gentes.

In valle Salinarum.] Audi Adrichom. in tribu Juda, n. 211. *Vallis Salinarum, seu Salis, Hebroice Gemela, alias Mela dicta, in qua David percussit octadecim millia Idumæorum, et rediens erexit sibi fornicem triumphalem. Ibidem et Joab duodecim millia delevit, et Amasias decem et viginti Idumæorum millia, atque alia decem millia præcipitavit de rupe et petra Jectehel.* 2. Paral. 25. 4. Reg. 14. Mystice S. Gregor. 3. Mor. 14. *David*, inquit, *valles Salinarum percussit; quia videlicet Redemptor noster suæ districtionis examine, in his qui de illo prava sentiunt, stultitiam immoderati soporis exstinguit*, juxta illud Roman. 12. *non plus sapere quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem.* Vallis ergo Salinarum repræsentat *colorem immoderatæ sapientiæ.* Verba S. Gregor. more suo transcripsere Eucherius et Angelomus.

14. Facta est universa Idumæa serviens David.] Hic impletum est oraculum et benedictio Isaaci dicta Jacobo 27. 29. *Esto Dominus fratrum tuorum, et incurventur ante te filii matris tuæ.* Idumæi enim ex Esau fratre Jacobi prognati, hic servierunt Davidi ex Jacob descendenti. Ita Procop. et Theodor. Unde tunc David composuit Psalm. 59. ubi inter cætera ait: *In Idumæam extendam calceamentum meum*, id est, Idumæam quasi victor possidebo, subjiciam et calcabo. Adibant enim possessionem impositione calcei, sive calceo calcando rem possessam; unde Chald. vertit: *Super Edom projeci calceum meum;* R Emmanuel vertit: *In Edom projeci chirothecam meam;* quia, inquit, mos erat regum, cum urbem aliquam munitam obsidebant, ut chirothecam in urbem projicerent, quo significabant se ab urbe non recessuros, nisi ea capta et chirotheca recepta. Et hoc est, quod dixit Cicero in Philip. *Solet enim ipse cito accipere manicas* (chirothecas) *nec diutius obsidionis metum sustinere.* Hæc ille. Verum Hebr. נעל *naal*, calceum, non chirothecam significat.

Tropol. David, id est Christus, regnat in Idumæa, id est, rubeis et carnalibus gentium cordibus, dum per gratiam ea efficit spiritualia et cœlestia. Ita sanctus Augustinus, sanctus Hieronymus, et alii in Psalm. 59.

16. Josaphat filius Ahilud erat a commentariis] id est, res gestas Davidis quotidie per diaria scribebat, erat commentator, vel commemorator factorum memorabilium Davidis; hoc enim significat Hebr. מזכיר *mazkir*.

17. Et Sadoc filius Achitob, et Achimelech filius Abiathar erant sacerdotes.] scilicet summi, id est, pontifices. Erant ergo tum ex dispensatione vel conniventia Dei, simul duo Israelis pontifices, scilicet Sadoc et Abiathar. Cum enim Abiathar abnepos Heli descendens ex Ithamar, metuens iram Saulis 1. Reg. 22. 20. fugisset ad Davidem, Saul cum suis pontificem constituit Sadoc, qui descendebat ex Eleazar seniore filio Aaronis: Sadoc hic postea sub Salomone solus obtinuit pontificatum excluso Abiathar, eo quod ipse cum Adonia novo rege contra Salomonem conspirasset. Sub Davide ergo erant duo pontifices connivente Deo; nam ex lege et prima institutione unus tantum debebat esse pontifex. Ita Abulens. et alii. Ministrabant autem in tabernaculo et munia pontificia obibant successive sive alternis vicibus.

Sadoc filius Achitob.] Alius est hic *Achitob* ab *Achitob* filio Phinees, filii Heli; hic enim ex Ithamar descendit: *Sadoc* vero ex Eleazar, ideoque Sadoc præcipuus et primarius erat pontifex, ut Abiathar videretur ejus concessu pontificatu fungi, esseque quasi ejus vicarius, ut colligitur ex 1. Paral. 16. 39. Hinc et Sadoc hic et alibi Abiatharo præponitur, licet eo ætate esset minor, ut patet 1. Paral. 12. 28. ubi *Sadoc* vocatur *puer egregiæ indolis.*

Achimelech filius Abiathar. Ipse *Abiathar* erat Pontifex, ut patet 2. Reg. 15. 35. Sed *Achimelech filius* patris sui vices obibat; sive ob patris senium vel infirmitatem, sive ob alias graves ejus occupationes, eratque ei proxime in pontificatu successurus. Ita Abulens. Addunt Beda, Theoph. et Euthym. in cap. 2. Marci, *Abiathar* fuisse nomen commune familiæ, proprium vero nomen hujus pontificis fuisse *Achimelech.* Idem ergo pontifex ex familia vocabatur *Abiathar*, ex nomine proprio autem *Achimelech*, ut sensus sit, q. d. Achimelech, qui etiam dicitur Abiathar filius Achimelech, qui etiam a familia communi nomine Abiathar dicebatur, erat sacerdos.

18. Banaias autem filius Joiadæ, super Cerethi et Phelethi.] Erant hi fortissimi, fidissimi et prætoriani milites Davidis. Unde *Cerethi* Hebr. idem est quod, *excindentes; Phelethi*, idem quod, *liberantes.* Quocirca Josephus eos vocat σωματοφύλακας, id est, corporis regii custodes. Hinc forte a *Cerethis* dicti sunt *Cardaces*, qui erant fortissimi milites apud Persas, teste Strabone l. 15. Vide dicta Ezech. 25. 16. et Sophon. cap. 2. vers. 5.

Filii autem David sacerdotes erant.] *Sacerdotes*, id est, principes et aulæ primarii. Vide 1. Paralip. 18. 17. Vocantur, *primi ad manum regis*, id est, primi ad latus regis; quia illud stipabant, erantque proximi Davidi, quasi filii ab eo educandi et instruendi. Nam primogenitus erat circiter 15. annorum. Ita Salianus. Quocirca sacerdotes hi a Sept. vocantur αὐλάρχαι, id est, *aulæ principes*, Palatini; a Chaldæo, *magnates.* Filii enim Davidis, cum non ex Levi, cui addictum erat sacerdotium, sed ex Juda descenderent, non poterant esse sacerdotes proprie dicti. *Sacerdos* ergo hic, per catachresin, idem est quod princeps. Causam sive analogiam affert Forerius in cap. 62. Isaiæ v. 6. quod sacerdos sit minister et familiaris Dei; rex autem est quasi quidam Deus in terra: ejus ergo familiares vocantur sacerdotes. Sic et Pineda Job. 12. v. 19. n. 1. Rex, inquit, est quidam Deus; qui ergo regi familiares, ii quidam sacerdotes ejus sunt. Simile est 3. Reg. 4. 5. *Zabud*, inquit, *filius Nathan sacerdos* (id est, Palatinus) *amicus regis.* Addit Glossa l. *sacra loca*, ff. de dis. l. 1. l. 8. regem David fuisse sacerdotem, quia scilicet erat propheta pius, qui Psalmos dictavit, et officia canendi inter Levitas distribuit. Sic Christiani omnes sunt sacerdotes, sed mystici, juxta illud: *Vos genus electum, regale sacerdotium.* 1. Petr. 2. et illud: *Fecisti nos Deo nostro regnum et sacerdotes*, Apoc. 5. 10. Unde S. Hieron. dialogo contra Lucifer. *Sacerdotium laici*, inquit, *Baptisma est.* Quia et apud Romanos laici, qui aliquid sacri curabant, vocabantur sacerdotes, esto non sacrificarent. Erant enim apud

eos varia sacerdotum genera, nimirum Flamines, Diales, Martiales, Salii, Quirinales, Pontifices, Reges sacrorum, sacrificuli, Galli. Unde Musarum sacerdos vocatur *poeta* ab Horat. lib. 3. Carm. Hinc et Ovidius lib. 3. Am. *purus musarum*, inquit, *Phœbique sacerdos.* Hinc quoque vates, augures, aruspices a Plutarcho et Homero Iliade α. vocantur ιερεις, id est, sacerdotes. Denique quia olim idem erat sacerdos et princeps uti fuit Job, Abraham, Moyses, etc. hinc Hebr. כֹּהֵן *cohen*, id est, *sacerdos*, significat quoque principem.

CAPUT NONUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

David Miphiboseth filium Jonathæ mensæ suæ convivam facit, eique omnia prædia patris Jonathæ et avi Saulis restituit.

1 Et dixit David: Putasne est aliquis qui remanserit de domo Saul, ut faciam cum eo misericordiam propter Jonatham? 2. Erat autem de domo Saul, servus nomine Siba: quem cum vocasset rex ad se, dixit ei: Tunc es Siba? et ille respondit: Ego sum servus tuus. 3. Et ait rex: Numquid superest aliquis de domo Saul, ut faciam cum eo misericordiam Dei? Dixitque Siba regi: Superest filius Jonathæ, debilis pedibus. 4. Ubi, inquit, est? Et Siba ad regem: Ecce, ait, in domo est Machir filii Ammiel in Lodabar. 5. Misit ergo rex David, et tulit eum de domo Machir filii Ammiel de Lodabar. 6. Cum autem venisset Miphiboseth filius Jonathæ filii Saul ad David, corruit in faciem suam, et adoravit. Dixitque David: Miphiboseth? Qui respondit: Adsum servus tuus. 7. Et ait ei David: Ne timeas, quia faciens faciam in te misericordiam propter Jonatham patrem tuum, et restituam tibi omnes agros Saul patris tui, et tu comedes panem in mensa mea semper. 8. Qui adorans eum, dixit: Quis ego sum servus tuus, quoniam respexisti super canem mortuum similem mei? 9. Vocavit itaque rex Sibam puerum Saul, et dixit ei: Omnia quæcumque fuerunt Saul, et universam domum ejus, dedi filio domini tui. 10. Operare igitur ei terram tu, et filii tui, et servi tui; et inferes filio domini tui cibos ut alatur; Miphiboseth autem filius domini tui comedet semper panem super mensam meam. Erant autem Sibæ quindecim filii, et viginti servi. 11. Dixitque Siba ad regem: Sicut jussisti, domine mi rex, servo tuo, sic faciet servus tuus; et Miphiboseth comedet super mensam meam, quasi unus de filiis regis. 12. Habebat autem Miphiboseth filium parvulum nomine Micha; omnis vero cognatio domus Sibæ serviebat Miphiboseth. 13. Porro Miphiboseth habitabat in Jerusalem, quia de mensa regis jugiter vescebatur; et erat claudus utroque pede.

1. Propter Jonatham.] Ecce quam fidus et constans in amicitia Jonathæ fuit David, utpote qui non tantum vivo, sed et mortuo benefaciat, ditando ejus filium. Nam ut ait Theod. *Qui in hostes benignus erat, amicorum numquam obliviscebatur;* et ut inquit Joseph. *eorum qui bene umquam ipsi fecissent, memor erat maxime.*

7. Restituam tibi omnes agros Saul patris tui.] quos antequam fieret rex, habebat ex paterna hæreditate, vel sibi acquisierat; nam quos rex factus comparavit, quasi bona regia ad successorem regem, puta Davidem, jure communi devoluta sunt.

8. Respexisti super canem mortuum similem mei?] q. d. Respexisti super canem mortuum, qualis ego sum. Ita Vatabl. se enim assimilat vocatque canem mortuum, ut se humiliet suamque vilitatem indicet, utpote qui avo et patre mortuis orphanus, imo parvulus, claudus, miser et egens relictus, ac ab omnibus neglectus, spernebatur quasi canis mortuus. Sic nuper adolescens derelictus et miser, rogatus quis esset? respondit se esse filium consiliarii mortui. Chald vertit: *Respexisti ad virum idiotam, qualis ego sum.* Videtur Miphiboseth hoc tempore fuisse circiter viginti annorum; nam moriente Saule et Jonatha, erat quinquennis; adde 15. circiter annos regni Davidis, quibus exactis David ad se Miphiboseth accivit, habebis annos viginti.

9. Dedi filio domini tui,] id est, dedi Miphiboseth, qui est filius Jonathæ olim domini tui.

10. Et inferes filio domini tui.] Hic alius intelligitur dominus, scilicet præsens et vivus, puta Miphiboseth, cum prior, puta Jonathas, de quo versu 9. jam esset mortuus. Sensus ergo est, q. d. Colliges agrorum Saulis fruges *filio domini tui*, hoc est, Michæ filio Miphiboseth: hic enim jam erat dominus Sibæ, *ut alatur*, scilicet Micha cum suis famulis. Nam Miphiboseth pater Michæ alebatur in mensa Davidis, non a Siba, ut sequitur. Ita Sanchez.

11. Dixitque Siba ad regem: Sicut jussisti domine

MI REX, SERVO TUO, (mihi) SIC FACIET SERVUS TUUS; ET MIPHIBOSETH COMEDET PANEM SUPER MENSAM MEAM, QUASI UNUS DE FILIIS REGIS.] Est hic antilogia; quomodo enim Siba hic dicit Miphiboseth comesturum super mensam suam, cum eum paulo ante mensæ suæ assignavit David? Varii varie hæc conciliant: primo, Abul. et Auctor Tradit. apud S. Hieron. pro *mensam meam*, legunt, *mensam tuam*. Sed Hebr. et Roman. habent *mensam meam*. Secundo, Vatabl. Cajet. Lyran. et alii interjiciunt et repetunt ex vers. 9. *Dixit David*, sic ergo legunt: *Et dixit David: Miphiboseth comedet panem super mensam meam*. Verum τὸ *dixit David*, hic non est in Hebr. Chald. et Septuag. Tertio, alii accipiunt ut verba Sibæ, sed ita conciliant, q. d. Siba: Miphiboseth cibos ex mensa regis allatos comedet super mensam meam. Verum hoc repugnat versui 13. ubi dicitur Miphiboseth habitasse in Jerusalem, *quia de mensa regis jugiter vescebatur*. Quarto, Septuaginta et Chaldæus vertunt: *Et Miphiboseth comedebat super mensam regis, sicut unus de filiis regis*. Hoc verum est, sed non respondet textui Hebræo et Latino. Quinto, Vatabl. τὸ *et* explicans per *quamvis* sic vertit: *Sicut jussisti, sic faciet servus tuus* (ut scilicet alam Micham, et Miphiboseth quem hactenus alui, mittam ad mensam tuam) quamvis ego ipsum Miphiboseth hucusque in mensa mea aluerim tam splendide, ac si esset unus ex filiis regis; verum hoc dissonat a Vulgata, quæ vertit: *Et Miphiboseth comedet panem super mensam meam*.

Dico ergo τὸ *et*, hic capi pro *imo*, uti et alibi per auxesim accipitur, q. d. Siba: Sicut jussisti, rex, sic faciet servus tuus, ut alat Micham filium Miphiboseth; quin imo si voles, *Miphiboseth comedet super mensam meam*, q. d. Si voles, ego pergam alere Miphiboseth ipsum tam magnifice, ac si esset filius regis. Ita Sanchez.

Alleg David, extollens abjectum et claudum Miphiboseth, repræsentat Christum, qui infirma et contemptibilia mundi eligit, ut confundat fortia, 1. Corinth. 1. cum scilicet ipse, ut ait Angelom. *Eum, quem ad sæculi ministeria et mundana negotia exercenda, sermone et actione debilem conspicit ad divinum ministerium eligit; quia quem mundus per fastum elationis spernit, hunc Deus propter devotionem humilitatis acquirit. Interpretatur enim Miphiboseth, decor ignominiæ. Is ergo, cujus loquelam et præsentiam superbia mundi despicit, Dei domo utilis ad spiritale ministerium in Ecclesia apparebit*. Et pluribus interjectis: *Suscitat de pulvere egenum, et de stercore erigit pauperem; ut sedeat cum principibus et gloriæ solium teneat. Contemptibiles personas de mundo auferens, possessores virtutum efficit, et scientia spirituali super mensam Scripturarum sanctarum quotidie secum reficit. Unde evenit ut tales sobolem gignant, qui vocetur Micha. Micha enim, quis est, Latine resonat; quia frequenter et in admirationem populi tales veniunt: qui nuper e despectu mundi ablati, gloriosi in Ecclesia Dei dono apparebunt.*

CAPUT DECIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS

HANON REX AMMON LEGATOS DAVIDIS VESTIBUS ET BARBA MUTILAT; DAVID HANC INJURIAM BELLO ULCISCITUR, AC PER JOAB, REGEM CUM SYRIS PROFLIGAT: REX V. 15. ADVOCATO ADAREZER, BELLUM REPARAT; SED A DAVIDE RURSUM, MAGIS QUAM ANTE, CÆDITUR.

1 FACTUM est autem post hæc, ut moreretur rex filiorum Ammon, et regnavit Hanon filius ejus
pro eo. 2. Dixitque David: Faciam misericordiam cum Hanon filio Naas, sicut fecit pater ejus
mecum misericordiam. Misit ergo David, consolans eum per servos suos super patris interitu.
Cum autem venissent servi David in terram filiorum Ammon, 3. dixerunt principes filiorum Ammon
ad Hanon dominum suum: Putas quod propter honorem patris tui miserit David ad te consolatores
et non ideo ut investigaret, et exploraret civitatem, et everteret eam, misit David servos suos ad te?
4. Tulit itaque Hanon servos David, rasitque dimidiam partem barbæ eorum, et prescidit vestes eo-
rum medias usque ad nates, et dimisit eos. 5. Quod cum nuntiatum esset David, misit in occursum
eorum; erant enim viri confusi turpiter valde, et mandavit eis David: Manete in Jericho, donec
crescat barba vestra, et tunc revertimini. 6. Videntes autem filii Ammon quod injuriam fecissent
David, miserunt et conduxerunt mercede Syrum Rohob, et Syrum Soba, viginti millia peditum, et a
rege Maacha mille viros, et ab Istob duodecim millia virorum. 7. Quod cum audisset David, misit
Joab et omnem exercitum bellatorum. 8. Egressi sunt ergo filii Ammon, et direxerunt aciem ante
ipsum introitum portæ; Syrus autem Soba, et Rohob, et Istob, et Maacha, seorsum erant in campo.
9. Videns igitur Joab quod præparatum esset adversum se prælium, et ex adverso et post tergum,

elegit ex omnibus electis Israel, et instruxit aciem contra Syrum; 10. reliquam autem partem populi tradidit Abisai fratri suo, qui direxit aciem adversus filios Ammon. 11. Et ait Joab: Si prævaluerint adversum me Syri, eris mihi in adjutorium: si autem filii Ammon prævaluerint adversum te, auxiliabor tibi. 12. Esto vir fortis, et pugnemus pro populo nostro, et civitate Dei nostri; Dominus autem faciet quod bonum est in conspectu suo. 13. Iniit itaque Joab, et populus qui erat cum eo, certamen contra Syros, qui statim fugerunt a facie ejus. 14. Filii autem Ammon videntes quia fugissent Syri, fugerunt et ipsi a facie Abisai, et ingressi sunt civitatem; reversusque est Joab a filiis Ammon, et venit Jerusalem. 15. Videntes igitur Syri quoniam corruissent coram Israel, congregati sunt pariter. 16. Misitque Adarezer, et eduxit Syros qui erant trans fluvium, et adduxit eorum exercitum; Sobach autem, magister militiæ Adarezer, erat princeps eorum. 17. Quod cum nuntiatum esset David, contraxit omnem Israelem, et transivit Jordanem, venitque in Helam; et direxerunt aciem Syri ex adverso David, et pugnaverunt contra eum. 18. Fugeruntque Syri a facie Israel et occidit David de Syris septingentos currus, et quadraginta millia equitum, et Sobach principem militiæ percussit, qui statim mortuus est. 19. Videntes autem universi reges qui erant in præsidiu Adarezer, se victos esse ab Israel, expaverunt et fugerunt, quinquaginta et octo millia coram Israel. Et fecerunt pacem cum Israel, et servierunt eis, timueruntque Syri auxilium præbere ultra filiis Ammon.

2. Sicut fecit pater ejus (Naas) mecum misericordiam,] cum me fugientem Saulem benigne suscepit, et tutatus est. Res gesta in Scriptura non narratur. sed ex traditione eam recenset S. Hieron. in Tradit. (quem sequitur Angelom. Abul. Glossa, Lyran. Sanchez et alii.) *Quando fugit David a facie Achis regis Geth, venit ad Naas regem Ammon, qui fecit sum eo misericordiam, multa impertiens ei bono. De Naas itaque venit in spelunsam Odollam, ubi venerunt od eum pater ejus et mater, et omnis domus ejus. Inde venit ad Moab, et dimisit apud eum patrem et matrem, et omnem domum suam.* Alias Rabbinorum præsertim R. Salomonis solutiones affert Lyranus, sed ab eis confictas uti ostendit Abulensis.

4. Rasitque dimidiam partem, barbæ.] 1. Paral. 19. 4. additur: *Decalvavit, et rasit, et præcidit tunicas eorum.* Triplex ergo fuit hæc ignominia, quam Hanon contra jus gentium legatis Davidis ad se consolandum missis irrogavit. Prima, fuit capitis decalvatio. Secunda, barbæ non totius, sed dimidiæ ad ludibrium rasio. Tertia, vestium longarum et ad pedes (more Orientalium) promissarum usque ad nates præcisio, ideoque natium denudatio. Hebræi enim laici non utebantur femoralibus, nisi sacerdotes: quæ omnia tunc temporis erant valde fœda, ignominiosa et infamia, præsertim apud Hebræos; quia eis jusserat Deus *non radere caput nec barbam.* Levit. 21. 5. idque sciebant Ammonite utpote Hebræis vicini, ideoque ad majus dedecus apud suos, hanc eis insolentiam irrogarunt, imo apud omnes nationes probrosum est barbam vellere. Unde illud: *Leoni mortuo barbam vellis*, id est, mortuo insultas.

Allegorice, Hanon repræsentat Judæos, qui Christo in passione genas vulserunt, Isaiæ 50. 6.

Tropologice, Hanon est diabolus, qui subinde benefacere volentibus, barbam abradit, id est, fortitudinem adimit; barba enim virilitatis et fortitudinis est symbolum. Audi Eucherium: *Sicut Hanon, ita et diabolus princeps hujus mundi, plerosque religiosos et prædicantes per subrepentia vitia deturpare consuerit. Qui dum eorum latentia malo, in aperto et flagitiosa perpetrataque luxuria detegit, quasi eorum indumento usque ad nates abscissa, nudos a dignitate castitatis derelinquit; et in oculis hominum turpia fac a, quæ ipse persuaserat, revelat. Et dum pristinam eorum fortitudinem eripit, velut barbam radit. Quos tamen verus David, Dominus scilicet et Salvator noster, clementi respectu, per pænitentiam, ab indulgentia non excludit, quos et in Jericho, hoc est sub anathemate pænitentiæ, et opprobrio meliorum residere jubet; donec sacramenta spiritualia, et fortitudinem mentis, quam peccato perdiderant, satisfaciendo recipiant, et sic demum in conspectu ejus stare valeant.* Hæc omnia ad verbum ex Eucherio (verius Beda) transcripsit Angelomus, qui et addit: *Sed Christus vindicat suorum injuriam, cum non solum adversarios suos, nunc per sanctorum suorum victoriam confundit, sed etiam in extremo judicio per justam sententiam, perpetuis ignibus cruciandos tradet.*

9. 10. Instruxit aciem contra Syrum: reliquam autem partem populi tradidit Abisai fratri suo, qui direxit aciem adversus filios Ammon.] Ostendit Joab in hac divisione exercitus insignem belli peritiam. Duces enim belli, cum vident se cingi a fronte et a tergo, dividunt copias, unamque partem hostibus a fronte, aliam vero iis qui a tergo imminent, opponunt. Nec enim iidem milites a fronte et a tergo pugnare possunt; si enim cædant hostes a fronte, cædentur ob hostibus, qui tergo instant. Rursum quod selegerit fortissimos milites, quibus invasit, illicoque stravit Syros; illis enim prostratis, fugit altera acies Ammonitarum quibus instabat Abisai frater Joab. Idem fecit Judas Machabæus, quin et Gentiles, ut Scipio, Hannibal, Alexander, etc. ac præ cæteris Claudius Nero, consul Romanus, qui Hannibali oppositus, cum audiret Asdrubalem cum novo exercitu 56. millium adventare, ut se cum copiis fratris Hannibalis conjungeret, secreto et celerrime Hannibale inscio profectus cum selecta suorum manu, se cum castris Livii Salinatoris

socii Consulis conjunxit, itaque inopinato invadens Asdrubalem, cum 56. millibus cecidit, ac victor rediens caput occisi ante Hannibalis fratris stationes projecit, itaque eum obstupefecit et perculit, ut de fortuna Carthaginis actum esse diceret, seque in extremum Italiæ angulum ad Brutios contraheret, uti narrat Livius decade 3. in fine l. 7.

18. Et occidit David de Syris septingentos currus, et quadraginta millia equitum.] Dices: 1. Paral. 19. vers. 18. plures numerantur, sic enim habet: *Et interfecit David de Syris septem millia curruum et quadraginta millia peditum.* Resp. liber Paralipomenon, ut patet ex nomine, supplet ea quæ in libris Regum omissa sunt, illa vero quæ et ibi dicta sunt obscurius, explicat clarius. Ergo, quod dicuntur hic occisi 700. currus, intellige milites pugnantes e curribus: milites enim occiduntur, non currus; unde id confirmat liber Paralip. dicens: *Interfecit septem millia curruum,* id est, septem millia militum pugnantium e curribus. Erant igitur currus septingenti, sed militum septem millia erant; quilibet enim currus continebat decem milites. Porro præter quadraginta *millia equitum,* quæ habet liber Regum, liber Paralipomenon addit quadraginta *millia peditum,* ita ut universim tam peditum, quam equitum cæsa sint 80. millia, præter septem millia pugnantium e curribus. Ita Abulen. Sanchez, Serarius et alii. Denique Josephus asserit bellum hoc Ammoniticum finitum esse, ineunte hieme.

CAPUT UNDECIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS

Lapsus Davidis in adulterium cum Bethsabee, et homicidium Uriæ.

1 Factum est autem, vertente anno, eo tempore quo solent reges ad bella procedere, misit
David Joab, et servos suos cum eo, et universum Israel, et vastaverunt filios Ammon, et
obsederunt Rabba; David autem remansit in Jerusalem. 2. Dum hæc agerentur, accidit
ut surgeret David de strato suo post meridiem, et deambularet in solario domus regiæ; viditque
mulierem se lavantem ex adverso super solarium suum; erat autem mulier pulchra valde. 3. Misit
ergo rex, et requisivit quæ esset mulier. Nuntiatumque est ei, quod ipsa esset Bethsabee filia Eliam,
uxor Uriæ Hethæi. 4. Missis itaque David nuntiis, tulit eam; quæ cum ingressa esset ad illum,
dormivit cum ea: statimque sanctificata est ab immunditia sua. 5. et reversa est in domum suam
concepto fœtu. Mittensque nuntiavit David, et ait: Concepi. 6. Misit autem David ad Joab, dicens:
Mitte ad me Uriam Hethæum. Misitque Joab Uriam ad David. 7. Et venit Urias ad David. Quæsivitque David quam recte ageret Joab et populus, et quomodo administraretur bellum, et dixit David ad Uriam: Vade in domum tuam, et lava pedes tuos. Et egressus est Urias de domo regis, secutusque est eum cibus regius. 9. Dormivit autem Urias ante portam domus regiæ cum aliis servis
domini sui, et non descendit ad domum suam. 10. Nuntiatumque est David a dicentibus: Non ivit Urias in domum suam. Et ait David ad Uriam: Numquid non de via venisti? quare non descendisti in
domum tuam? 11. Et ait Urias ad David: Arca Dei et Israel et Juda habitant in papilionibus, et
dominus meus Joab, et servi domini mei super faciem terræ manent; et ego ingrediar domum meam
ut comedam et bibam, et dormiam cum uxore mea? per salutem tuam, et per salutem animæ tuæ
non faciam rem hanc. 12. Ait ergo David ad Uriam: Mane hic etiam hodie, et cras dimittam te. Mansit Urias in Jerusalem in die illa et altera; 13. et vocavit eum David ut comederet coram se et
biberet, et inebriavit eum: qui egressus vespere, dormivit in strato suo cum servis domini sui, et
in domum suam non descendit. 14. Factum est ergo mane, et scripsit David epistolam ad Joab, misitque per manum Uriæ, 15. scribens in epistola: Ponite Uriam ex adverso belli, ubi fortissimum
est prælium, et derelinquite eum, ut percussus intereat. 16. Igitur cum Joab obsideret urbem, posuit Uriam in loco ubi sciebat viros esse fortissimos. 17. Egressique viri de civitate, bellabant
adversum Joab, et ceciderunt de populo servorum David, et mortuus est etiam Urias Hethæus.
18. Misit itaque Joab, et nuntiavit David omnia verba prælii, 19. præcepitque nuntio, dicens: Cum
compleveris universos sermones belli ad regem, 20. si eum videris indignari, et dixerit: Quare accessistis ad murum, ut præliaremini? an ignorabatis quod multa desuper ex muro tela mittantur?

21. Quis percussit Abimelech filium Jerobaal? nonne mulier misit super eum fragmen molæ de muro, et interfecit eum in Thebes? quare juxta murum accessistis? Dices: Etiam servus tuus Urias Hethæus occubuit. 22. Abiit ergo nuntius, et venit, et narravit David omnia quæ ei præceperat Joab. 23. Et dixit nuntius ad David: Prævaluerunt adversum nos viri, et egressi sunt ad nos in agrum; nos autem facto impetu persecuti eos sumus usque ad portam civitatis. 24. Et direxerunt jacula sagittarii ad servos tuos ex muro desuper, mortuique sunt de servis regis, quin etiam servus tuus Urias Hethæus mortuus est. 25. Et dixit David ad nuntium: Hæc dices Joab: Non te frangat ista res; varius enim eventus est belli: nunc hunc, et nunc illum consumit gladius; conforta bellatores tuos adversus urbem, ut destruas eam, et exhortare eos. 26. Audivit autem uxor Uriæ quod mortuus esset Urias vir suus, et planxit eum. 27. Transacto autem luctu, misit David, et introduxit eam in domum suam, et facta est ei uxor, peperitque ei filium; et displicuit verbum hoc quod fecerat David, coram Domino.

1. Factum est autem, vertente anno eo tempore quo solent reges ad bella procedere,] scilicet exacta hieme, in vere sequentis anni, puta in Martio, quo Mars dominari solet, et reges ad bella procedere.

Misit David Joab, etc.] David vero domi remansit, ideoque incidit in adulterium et homicidium; unde Theod. q. 25. *David*, ait, *cum esset in acie, mentemque exerceret in belli cura, ex legibus divinis vitam suam administrabat; parvas autem assecutus inducias, passus est lapsum.* Vide hic quam bellum, ut negotium præstet otio: negotium Davidem fecit castum, otium adulterum.

Obsederunt Rabba.] Erat hæc urbs potens, regia et metropolis Ammonitarum, ita dicta a magnitudine: *Rabba* enim, vel *Rabboth*, Hebraice idem est quod *multa*, id est, magna, per enallagen quantitatis discretæ pro continua: quamquam vere erat quoque *multa* in numero incolarum et civium. Eadem dicta quoque est *Ammon* vel *Ammon*, et *urbs aquarum* cap. 12. v. 27. eo quod Jaboc torrens eam circumfluat. Denique a Ptolemæo Philadelpho, secundo Ægypti rege qui Biblia ex Hebræo in Græcum per septuaginta Interpretes transferri curavit, subjugata, dicta est *Philadelphia*, quod nomen hucusque retinet.

2. Accidit ut surgeret David de strato suo post meridiem,] somno et cibo pastus distentusque, ideoque in venerem proclivis: hujus enim stimuli sunt deliciæ regales, desidia et somnus: in somno enim fit cibi concoctio, cujus ultima pars est semen; quod enim corpori alendo superfluit, vertitur in semen. Quapropter somnus matutinus castis periculosus est: tunc enim peracta concoctione reliquum alimenti in semen transit, quod venereas cogitationes motusque efficit. Qui ergo student castitati non stertant in multam lucem, sed mane surgant, imo auroram cum philomelis Deum laudando præveniant: ac itheri cubitum se B. Virgini et Angelo Custodi serio commendent, ut nocturnas carnis tentationes et diaboli illusiones impediant: denique cum primum evigilant, illico mentem ad Deum et Christum orando convertant, ut a carnalibus cogitationibus eam avertant; has enim et caro somno adhuc semisopita, et dæmon tentator suscitare solent.

Viditque mulierem se lavantem ex adverso (Domus enim Uriæ erat vicina, et ex adverso palatii Davidis, ut notat Adrichom. in Tabulis Geographicis) super solarium suum,] refer hoc ad *vidit*, non ad *mulierem:* nec enim mulier erat super solarium Davidis, sed David ambulans super solarium vidit ex adverso palatii mulierem se lavantem, ut patet ex Hebræo. Minus recte ergo Abulensis censet Davidem vidisse Bethsabee lavantem se super solarium domus Uriæ mariti sui; hoc enim indecorum et incommodum fuisset. Lavabat ergo se vel in domo, ut vult Vatabl. vel in horto ad fontem, qui etiamnum ostenditur, ait Adrichom. et ex eo Serarius et Pineda. Unde Septuag. habent: *Vidit David a solario mulierem lavantem se:* Hebr. *e tecto vidit lavantem.* Hæc fuit nova causa lapsus Davidis, nimirum visio mulieris seminudæ: oculi enim sunt in amore duces; ac proinde impossibile est lascivam cogitationem arcere a mente, nisi ab oculis arceatur lascivus mulieris aspectus. Unde Job. 31. 1. *Pepigi*, ait, *fœdus cum oculis meis, ut ne cogitarem quidem de virgine.*

Audi Clement. Alex. l. 3. Pædag. cap. 11. sub modium: *Lascivi autem aspectus, et versatilibus, et tamquam conniventibus oculis intueri, nihil est aliud quam oculis mœchari, cum per eos cupiditas ineat primæ pugnæ prœludio.* Quin et Cyrus apud Xenophon. lib. 5. Pædiæ: *Ignis*, ait, *tangentes urit, pulchri vero etiam eos qui procul aspiciunt, incendunt, ut amore ardeant.* Sigillatim vero de Davide S. Chrys. in Ps. 50. *Aperuit*, ait, *in vano oculos, et suscepit ictum sagittæ: audiant curiosi, qui pulchritudines alienas considerant*, etc. Et sanctus August. hom. 21. inter 50. *Sit*, inquit, *casus majorum, tremor minorum*, etc. *Boni viri, Ecclesiæ filii et in Christi amore perfecti, audientes tam sancti viri ruinam, abstinent oculos, non eos defigunt in pulchritudine carnis alienæ*, etc. *de longe vidit illam David, de qua captus: mulier longe, libido prope: numquid tu fortior Davide, Salomone sapientior? Si illos tam sanctos viros incauta familiaritas mulierum, et perniciosa blandimenta vicerunt: quid de se cogitant illi, qui cum extraneis mulieribus, non solum conversari, sed in eadem domo manere nec metuunt, nec erubescunt*, etc. ? Addit S. Aug. nimiam prosperitatem et abundantiam fuisse Davidi ruinæ causam; *Idcirco*, inquit, *adversus felicitatem acrius vigilandum est.*

Denique Torniellus censet Davidem peccasse cum Bethsabee anno regni sui 15. Salianus vero et Pineda anno regni 19. ætatis vero 49. et hoc verius videtur, uti ostendam cap. 12. 24. Hic enim annus est septimus

climactericus, qui magnam inducit naturæ, indeque affectuum morumque mutationem, sicut nonus climactericus est annus 63. qui multis magnam alterationem, ac non paucis mortem affert.

Bethsabee filia Eliam.] Tradunt Hebræi apud S. Hieron. hunc Eliam fuisse filium Achitophel, ideoque Achitophel postea conjurasse cum Absalomo contra Davidem, ut vitium nepti suæ a Davide illatum ulcisceretur. Id probabile esse censet ex Hugone Salianus. Poterat enim Achitophel avus 60. esse annorum, Eliam pater 40. Bethsabee filia 18. Idem censent Abulens. Dion. et alii. Porro *Eliam*, transpositis litteris, *Ammiel* vocatur 1. Paral. 3. 5. *Ammiel* enim Hebr. idem est quod *populus meus Deus: Eliam* vero idem quod *Deus meus populus*. Denique *Eliam filius Achitophel* fuit unus ex triginta fortibus Davidis, æque ac Urias Hethæus, ut patet 2. Reg. 23. 34. et 39. fierique potest ut inde coaluerit affinitas Uriæ cum Eliam, ducta ejus filia in uxorem, quod uterque esset in cohorte et domo fortium Davidis, ejusque pater Achitophel esset vir sapiens, celebris et consiliarius regis. Tandem Bethsabee (quæ corrupte a Græcis et multis Latinis nominatur *Bersabee*) Hebr. dicitur *Bat sceba*, id est, filia saturitatis, vel *Bat scua*, id est, filia divitiarum vel salutis, ait Pagn. ac talis evasit, postquam pœnitens Davidis uxor facta, sanctam cum eo egit vitam, imo evasit prophetissa, et Salomonem filium ad omnem pietatem erudivit, uti ostendi Prov. 31. v. 1. et sequent.

Uxor Uriæ Hethæi,] hoc est, Gethæi, inquiunt nonnulli, qui scilicet erat ex fortissimis et antiquissimis militibus Davidis, qui eum in Geth fugientem secuti fuerant, ideoque dicebantur *Gethæi* vel *Hethæi*. *Geth* Hebr. significat *torcular*, idque hic est appositum: nam ibi cum Davide torculari persecutionis Saulis pressus fuit Urias, ac simili, imo majori torculari hic oppressus a Davide. Verius Adrichom. in descriptione tribus Juda, num. 128. *Eth*, inquit sive *Heth* locus est in regione Hebronis, quem *Ethæi* sive *Hethæi* populi, ab *Ethæo* sive *Hethæo* filio Chanaan orti, incoluerunt: a quibus Abraham speluncam duplicem emit. Ex hoc etiam loco Urias, vir Bethsabee, fuit oriundus, qui Ethæus sive Hethæus, teste Hieronymo, vocitatus est. Hoc, ut dixi, videtur verius. Nam *Geth* et *Gethæus* Hebr. scribitur per *gimel*, *Heth* vero et *Hethæus* per *chet: Heth* autem Hebr. idem est quod *pavor, terror, contritio:* unde *Hethæus* idem est quod *pavorem incutiens, terribilis, conterens*, qualis fuit Urias vir fortissimus. Ita sentiunt S. Hieron. Adrichom. Salianus et alii. Minus recte ergo Procopius et Theodor. censent Uriam dici Hethæum, quod oriundus esset ex Hethæis, qui erant una ex septem gentibus Chananæorum, quos Hebræi duce Josue expulerunt, sed Uriam ad Judaismum fuisse conversum factumque proselytum: et Abulensis qui putat Uriam dici Hethæum, non quod esset Hethæus, sed quod in terra Hethæorum habitasset. Serarius vero putat Uriam dici Hethæum, quod ipse aut ipsius pater contra Hethæos præclari quippiam gessisset, quemadmodum Archias dictus est Samius apud Herodotum libr. 3. cum esset alioqui Lacedæmonius. Denique Josephus: *Urias*, inquit, *erat civis Hierosolymitanus magna ob fortitudinem tam apud regem, quam contribules, gloria. Hierosolymitanus*, intellige habitatione, aut nativitate, quod ibi natus esset, licet oriundus ex *Heth*, uti dixi.

4. Dormivit cum ea.] Adulterium cum ea commisit. Mirus et profundus fuit hic sancti regis, Psaltis et Prophetæ Davidis lapsus, qui docet nos in timore et tremore operari salutem nostram. Nam S. Basil. homil. 22. de humilitate, et in Regulis brevior. resp. 81. docet causam lapsus et negationis S. Petri fuisse præsumptionem qua dicebat: *Etsi oportuerit me mori tecum, non te negabo. Et si omnes scandalizati fuerint in te, ego numquam scandalizabor.* Sic et causam lapsus Davidis in homicidium et adulterium, fuisse eamdem præsumptionem, quod scilicet semel gratia singulari visitatus dixerit illud Psal. 29. 7. *Ego dixi in abundantia mea: Non movebor in æternum.* Unde mox pœnam subdit: *Avertisti faciem tuam a me, et factus sum conturbatus.* Idem Psal. 118. 67. *Priusquam*, inquit, *humiliarer, ego deliqui; propterea eloquium tuum custodivi.* Hinc S. Franciscus suis dabat hoc documentum: *Cum gratiam acceperis a Deo, dic: Domine, custodi in me thesaurum tuum, quia ego illius latro sum.* Ita S. Bonav. in ejus Vita cap. de studio orationis. Quocirca S. Columbano adolescenti (ut habetur in ejus Vita c. 2.) pia fœmina hoc dedit salutis et castitatis monitum: *Reminisceris suasu Evæ Adam dilapsum, Samsonem a Dalila seductum, David a pristina justitia, pulchritudine Bethsabeæ corruptum, sapientissimum Salomonem*, etc. *Perge, o juvenis, perge, evade ruinam, per quam multos comperis corruisse: declina viam quæ inferi ducit ad valvas.* Nugantur hic Rabbini in Thalmud, qui, ut Davidem excusent a peccato, dicunt Uriam æque ac cæteros milites ad bellum euntes, uxori dedisse libellum repudii; quare illam jam repudiatam et lege solutam potuisse nubere Davidi; verum hoc falsum esse liquet ex eo quod David Uriam e bello accitum jusserit domum ad uxorem suam redire, idque se facturum neget Urias versu 11.

Porro Sanct. Epiphan. in vita Nathan Prophetæ, et ex eo Abulensis asserit Nathan absentem in spiritu prævidisse concupiscentiam Davidis, quare ut ejus peccatum impediret, festinanter perrexisse Hierosolymam; sed Beliar, vel potius Belial, id est, diabolum ei objecisse remoram, nimirum mortuum quemdam nudum, quem dum sepelit Nathan, David adulterium commisit. Cujus rei fides sit penes Sanct. Epiphan.

Mystice (quod novum et mirum est) Patres plerique adulterium Davidis interpretantur de Christo Ecclesiam gentium sibi desponsante. Unde S. Ambros. lib. 3. in Lucam: *Mysterium*, ait, *in figura, peccatum in historia; culpa per hominem, Sacramentum per Verbum.* Quasi totum mysterium in eo fuerit, ut Verbum alienam naturam ad suam hyposthasin, sicut David alienam uxorem ad suum thalamum conjugarit: Deinde idem typum gesserit Christi Domini Ecclesiam sibi ex Gentibus in sponsam cooptantis. Ita quoque D. Augustin. lib. 22. contra Faustum cap 87. *Iste*, inquit, *David graviter sceterateque peccavit; verumtamen ille desiderabilis omnibus gentibus, adamavit Ecclesiam super tectum se lavantem, id est, mundantem se a sordibus sæculi, et domum luteam spiritali contemplatione transcendentem atque calcantem.* Ac si diceret: Quamvis

David alienam sibi uxorem assumendo graviter deliquerit; tamen Christum Dominum sibi Ecclesiam pro Synagoga desponsantem significavit. Addit S. August. et ex eo Beda, David occidisse Uriam, id est, Christum occidisse diabolum, eique extorsisse sponsam, scilicet Ecclesiam gentium; tertio, S. Gregor. lib. 3. Moral. cap. 21. *David, ait, est Christus, Bethsabee est lex vetus, quam Christus ab Uria, id est, a Judæis abstulit sibique conjunxit, quia se per illam prædicari declaravit.* Idem ex sancto Gregorio descripserunt Eucherius, Agelom. Rupert. et ali.; ac similia habet S. Ambros. Apolog. 1. Davidis cap. 3. Pergit S. Gregor. *Urias ad Joab cum epistolis, ex quibus occidi debeat, mittitur; quia idem ipse Judaicus populus legem portat, qua convincente moriatur. Dum enim mandata legis retinens, implere renititur, ipse defert judicium, unde damnetur.* Unde concludit: *Quid per factum istud Davide scelestius? quid Uria mundius dici potest? Sed rursum per mysterium, quid Davide sanctius, quid Uria infidelius invenitur? Quando et ille per vitæ culpam, prophetiæ signat innocentiam, et iste per vitæ innocentiam, in prophetia exprimit culpam.*

Verum hæ allegoriæ non sunt propriæ et primæ classis, sed secundæ et impropriæ, quia laxiores sunt, nec ex æquo respondent litteræ et historiæ. Est enim in eis aliqua quidem proportio et analogia, at non per omnia similis, sed in multis dissimilis. Quod enim David fecit cum peccato, hoc Christus fecit ex sanctitate et misericordia. Quare in his allegoriis David non tam spectandus est, ut initio adulterans cum Bethsabee, quam ut postea eam sibi copulans matrimonio. Sic enim repræsentavit Christum despondentem sibi Ecclesiam ex Gentibus.

Rursum Urias vir fortis, fidelis et pius, non apte repræsentat diabolum, nisi quatenus ipse fuit Hethæus. Si enim per Hethæum accipias Gethæum, oriundum ex Geth, urbe Philisthinorum; vel Hethæum, id est, oriundum ex Hethæis, qui erant una ex septem gentibus Chananæorum, quas Deus deleri jusserat, uti nonnulli accipiunt; sic recte Urias repræsentat diabolum, utpote patrem impiorum et infidelium, quales erant Hethæi et Chananæi. Vide nostrum Salmeronem, prolegomeno 9. cap. 10. et 11. Simili modo Osee jussu Dei cap. 1. meretricem duxit in uxorem ut repræsentaret Deum et Christum, qui in Ecclesia sibi copulavit idololatras, qui antea cum idolis mystice fornicabantur.

Statimque sanctificata est ab immunditia sua,] q. d. Abluit corpus aqua lustrali, ritu legis veteris *sanctificata*, id est, benedicta, itaque emundavit se ab irregularitate legali, contracta ex congressu cum David, juxta legem Levit. 15. 18. verum peccatum, sive culpam adulterii non abluit; hæc enim non aqua, sed pœnitentia et lacrymis abluenda est.

5. Mittensque nuntiavit David, et ait: Concepi] q. d. Ait S. Chrysost. in Psalm. 50. *O rex, perii. Et ille ait: quid habes? Prægnans, inquit, sum. Peccati mei pullulat fructus, accusatorem intrinsecus habeo, in ventre profero proditorem. Si venerit et viderit vir meus quid dicam? quid loquar? quam excusationem prætendam? Inveniet me gravidam, et occidet me.* Unde moraliter infert Chrysostomus: *Videte et admiramini, Fratres, quantum mali sit delictis et peccatis obnoxium fieri. Rex militem timet, et formidat subditum. Imperator coronam capite gestabat, et confusionis opprobria metuebat.*

6. Mitte ad me Uriam Hethæum.] Causa fuit, ait Abulensis, ut David liberaret se infamia adulterii, et Bethsabee a morte, ob idem adulterium ab ea perpetratum: vocavit ergo Uriam, ut is putaretur rem habuisse cum Bethsabee uxore sua itaque infans quem ex Davide secreto conceperat Bethsabee, putaretur esse filius Uriæ mariti, non Davidis adulteri. Si enim Urias post longiorem temporis moram rediisset uxore gravida vel pariente, omnibus notum fuisset hunc filium non esse Uriæ, sed alicujus adulteri, ac tandem inquisitione facta deprehensus fuisset David adulter esse hujus fœtus parens. Ita sanctus Chrysostom. in Psalm. 50.

11. Et ait Urias (vir robustior spiritu quam corpore) ad David: Arca Dei et Israel (milites et decem tribus obsidentes Rabba) et Juda habitant in papilionibus.] Hinc patet arcam per Abiathar pontificem ductam fuisse ad castra, et obsidionem Rabba, ut Dei ductu et ope eam expugnaret.

Et ego ingrediar domum meam, ut comedam et bibam, etc.? Per salutem tuam et per salutem animæ tuæ (juro quod) non faciam rem hanc.] O militem fortem et sanctum, qui tamen indignam sua fide et robore mercedem retulit a Davide, utpote ab eo morti destinatus. Ita pii hic opprimuntur, ut in futuro Christi judicio exaltentur, beentur et glorificentur coram omnibus Angelis et hominibus. Idem quod Urias, dicat faciatque Christianus generose pro Deo et animarum salute laborans, ac labori succumbens et occumbens, sed oriens quieti et gloriæ beatæ æternitatis. Unde *Urias* Hebr. idem est quod, *lux mea Deus*, vel *ignis meus Deus; Hethæus* idem est quod, *abscissus*, ait sanctus Augustinus lib. 22. contra Faustum cap. 87.

13. Et inebriavit eum,] ut ebrius domum rediret, et cum uxore dormiret, itaque ipsa ex eo, non ex Davide fœtum concepisse putaretur. Vide hic ut unum peccatum trahat aliud. En David ut adulterium tegat, procurat fœtum suum supponere Uriæ; quod erat crimen injustitiæ. Sic hodie adulteræ filios ex adultero susceptos supponunt et arrogant suis maritis; itaque fraudem et injustitiam committunt, dum hac suppositione efficiunt ut maritus eos quasi suos alat, et hæredes instituat cum damno verorum filiorum; ad cujus damni restitutionem tenentur adulteræ, quia ejus causam dederunt. Rursum David, ut hanc fœtus sui suppositionem adornet, Uriam inebriat, quod tertium fuit ejus peccatum. Nam, ut ait S. August. serm. 231. de Temp. *Qui alterum cogit, ut se plus quam opus est, bibendo inebriet; minus malum ei erat, si carnem ejus vulneraret, quam ejus animæ per ebrietatem noceret.* Et inferius ait eum sacrificare diabolo. Et S. Ambros. Apolog. 2. David cap. 3. *Oculis*, ait, *excitatur libido, sed ebrietate succenditur; Noe ebriatus est, et qui non inebriatus est diluvio, inebriatus est vino.*

14. Scripsit David epistolam ad Joab, misitque per manum Uriæ,] quibus scribebat Joab, ut curaret Uriam ab Ammonitis occidi. Unde *litteræ Uriæ* æque ac *Bellerophontis* apud Lucianum, abierunt in proverbium, ac de iis dicuntur, qui litteras sui damni

necisve causas pertulerunt. Opinetur noster Sanchez ex hisce litteris Uriæ Gentiles finxisse fabulam Bellerophontis, quod scilicet ipse acceptis commendatitiis a Præto rege litteris ad Jabathan (quod nomen elludit ad Joab hic) in mortem præcipitatus sit. Sic ex Moyse cum Deo loquente acceperunt fabulam Minois cum Jove colloquentis; ex Samsone, fabulam Herculis, aliaque plura similia, teste Clemente Alexand. lib. 2. Strom. Fuit hoc quartum et gravissimum Davidis peccatum, quo ut celaret adulterium ac adultera secure et jugiter frueretur, curavit occidi Uriam militem fortissimum, sibique fidissimum, ne scilicet ipse post bellum domum rediens, vidensque uxorem gravidam vel parientem, sciens se cum ea rem non habuisse, eam ut adulteram traduceret, imo occideret, neve ipsa ad sui tutelam Davidem auctorem prolis conceptæ Uriæ assignaret et proderet. Porro homicidium Davidis valde aggravavit modus hic, quo eum occidit, qui fuit fraudulentus et proditorius: *Sic ex vitio vitium gignitur*, ait Isidor. *Sicut David non evitavit adulterium, perpetravit et homicidium.* Vide hic rursum quam libido, sibi blanda, aliis sit sæva et crudelis: ut enim suæ voluptati sola indulgeat, alios ea excludens, ablegat vel occidit. Mystice Rupert. lib. 11. de Divin. Offic. cap. 1. *Tulit David uxorem*, inquit, *Uriæ Ethæi, ipsumque Uriam fecit occidi ferentem in manu sua scriptam mortis suæ sententiam: grave quidem committens piaculum secundum rem gestam, sed grande præsignans mysterium per Christum regem vitæ manu fortem atque desiderabilem, suo tempore peragendum*, etc. Rursum D. Thom. præfat. in epist. Canon: *Litteras mortis suæ*, ait, *portant viri litterati qui sciunt et docent, et non faciunt. Istæ sunt litteræ sine sigillo, id est, scientia sine vita, et ideo non creditur eis.*

16. Posuit Uriam in loco, ubi sciebat viros esse fortissimos.] Addit Joseph. Joab Uriæ commendasse fidem et strenuitatem, ut usque ad mortem pro Davide et Israele pugnaret, ac socios Uriæ secreto monuisse ut eum in pugna desererent, atque ab hostibus cingi cædique permitterent. Quid hac re magis proditorium aut scelestum dici fingique potest? Porro S. Hieron. lib. 1. contra Jovianum asserit Davidem propter homicidium Uriæ a Deo prohibitum ædificatione templi, sed graviores ejus pœnas audiemus c. seq.

17. Et mortuus est etiam Urias.] Ecce hic consummatum Davidis ingrati homicidium, cujus indignitatem graphice depingit et exaggerat Abulens. hic quæst. 5. in cap. 12. Porro permisit Deus tam graviter labi Davidem; primo, ut eum humiliaret, ut scilicet ipse sciret se, licet per gratiam esset sanctus Propheta, et Psalmographus, tamen per naturam esse hominem fragilem et proclivem in peccata, uti sunt cæteri. Unde ipse idipsum jam lapsus confitetur in Psal. 50. *Ecce*, inquit, *in iniquitatibus conceptus sum, et in peccatis concepit me mater mea.* Secundo, ut in ejus lapsu et erectione Deus suam justitiam æque ac misericordiam ostenderet: justitiam in peccati castigatione, misericordiam in culpæ condonatione: sicut quo major est morbus vel vulnus, eo major medici curantis peritiæ et efficacia ostenditur, ait S. Chrys. in Psalm. 50. tertio, ad aliorum exemplum, ut omnes a Davide lapsu discant cavere lapsus occasiones, ac præsertim incautos fœminarum aspectus. Audi S. Ambros. Apol. 2. David cap. 3. *Non te vincat concupiscentia formæ, si non vis vinci: non congrediare peccatis, ne de te vitia coronentur: neque capiaris oculis, neque abripiaris palpebris. Vilis tibi mulier videtur ad pretium, sed fortis ad vitium: quæ virorum pretiosos animos capit.* Probat id ex Proverb. cap. 6. *Ligabit quis ignem in sinu, vestimenta autem non comburet? vel ambulabit quis super carbones ignis, pedes autem non comburet? Cave ergo et tu ne intra sinum tuæ mentis ignem libidinis et amorem accendas.* Et inferius: *Si David infirmus, tu fortis? si Salomon lapsus est, tu immobilis? si Paulus primus peccatorum, tu potes primus esse sanctorum?* Quarto, ut, si nos labi contingat, non desperemus, sed cum Davide pœnitendo resurgamus, ac lapsus sit nobis stimulus ad majorem rigorem et virtutem. Unde. S. August. homil 21. inter 50. *Multi*, ait, *cadere volunt cum David, et nolunt surgere cum David* etc. *Audiant, qui non ceciderunt, ne cadant: audiant qui ceciderunt, ut surgant. Peccatum cum desperatione certa mors*, etc. Et S. Prosper. lib. 2. de Prædict. cap. 26. *David*, ait, *positus est in exemplum fidelibus, ut discant magis timere prospero, quam formidare adverso. Periculosum enim est animæ dimitti in voluptatibus suis, dicente Domino: Ecce quem diligo castigo*, Prov. 3. 10. Apoc. 3. 19.

Vide S. Ambros. in duabus Apologiis quas pro Davide conscripsit, ubi priore lib. 2. c. 2. sic ait: *Sancti sicubi forte, ut homines corruerunt naturæ magis fragilitate quam peccandi libidine; acriores ad currendum resurgunt, pudoris stimulo majora reparantes certamina; ut non solum nullum attulisse æstimetur lapsus impedimentum, sed etiam velocitatis incentiva cumulasse.* Et nonnullis interjectis: *Propositi enim ad imitandum nobis sunt, et ideo curatum est ut et ipsi aliquando laberentur. Nam si inoffensum a vitiis inter tot lubrica hujus sæculi curriculum peregissent, dedissent nobis occasionem infirmioribus æstimandi, cujusdam superioris naturæ ac divinæ fuisse, ut delictum recipere, et culpæ consortium habere non possent.* Unde post pauca concludit: *Præteriit igitur paulisper illos Dei gratia, ut nobis ad imitationem vita eorum fieret disciplina, et sicut innocentiæ, ita et pœnitentiæ magisterium de eorum actibus sumeremus. Ergo dum lapsus eorum lego, consortes etiam illos infirmitatis agnosco: dum credo consortes, imitandos esse præsumo.*

26. Planxit eum,] Uriam maritum suum. Planctus hic apud Hebræos erat septem dierum, ut ait Eccles. cap. 22. v. 13. Romani tamen, et postea Christiani Imper. ut Gratianus et Theodosius, statuerunt uxori annum ad lugendum mortem mariti, ita ut non nisi exacto anno luctus, posset alteri nubere. Causam dedi Eccles. 22. Verum nec David nec Hebræi exspectabant annum, unde mox a morte Uriæ duxit Bethsabee, sicut mox a morte Nabal duxit Abigail. lib. 1. Reg. 25. 39.

17. Facta est ei uxor, peperitque ei filium.] Filius ergo hic conceptus fuit in adulterio, sed natus in matrimonio, cum scilicet David Bethsabee, mortuo Uria, duxisset in uxorem. Qua in re peccavit David, quod scilicet eam cum qua adulterium commiserat, occiso marito, illico duxerit in uxorem, tacite approbando prius adulterium et homicidium. Unde sequitur.

Et displicuit verbum hoc quod fecerat David, Domino.] Fuit ergo hoc quintum Davidis peccatum:

Judæis enim vetitum erat ducere illam, quam adulterio polluissent; non tamen erat irritum cum ea matrimonium, uti jam est apud Christianos, ut patet Extr. *de eo, qui uxorem duxit, quam polluit per adulterium.* Unde cap. seq. Nathan arguit Davidem, non tantum quod occiderit Uriam, sed etiam quod occisi uxorem a se adulterio maculatam duxerit; sic enim ait v. 9. *Uriam Hethæum percussisti gladio, et uxorem illius accepisti in uxorem tibi.* Et versu 10. *Non recedet gladius de domo tua usque in sempiternum, eo quod despexeris me, et tuleris uxorem Hethæi; ut esset uxor tua.* Videtur enim David pulchritudine Bethsabee illectus, eam concupisse in uxorem, ideoque occidisse Uriam. Nonnulli tamen cum Saliano Davidem excusant, quod illam duxerit, ut ejus famæ, pudori et vitæ consuleret, ne ut adultera lapidaretur; atque ut injuriam Uriæ illatam repararet, uxorem ejus honorando, et sibi in reginam asciscendo, ejusque liberos, si quos reliquerat, sibi arrogando. Verum hos fines postea intendisse, sibique præfixisse videtur David, cum cap. seq. a Nathan hac de re reprehensus, pœnituit; animumque adulterinis Bethsabee amoribus imbutum in castum conjugii ejus usum commutavit. Nam hucusque concupiscentiæ suæ obsecutus videtur: nec enim ullum dedit pœnitentiæ signum, nisi postquam correptus fuit a Nathan, ut audiemus cap. seq.

CAPUT DUODECIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

David a Nathan correptus poenitet; Deus percutit ejus filiolum, v. 15. cui vitam flendo et jejunando flagitat David, sed frustra; quare David ex Bethsabee generat Salomonem Deo dilectum. Denique, v. 27. David expugnat Rabbath, ejusque cives atrociter trucidat.

1 Misit ergo Dominus Nathan ad David; qui cum venisset ad eum, dixit ei: Duo viri erant in
civitate una, unus dives, et alter pauper. 2. Dives habebat oves, et boves plurimos valde.
3. Pauper autem nihil habebat omnino, præter ovem unam parvulam, quam emerat et
nutrierat, et quæ creverat apud eum cum filiis ejus simul, de pane illius comedens, et de calice
ejus bibens, et in sinu illius dormiens; eratque illi sicut filia. 4. Cum autem peregrinus quidam
venisset ad divitem, parcens ille sumere de ovibus et de bobus suis, ut exhiberet convivium pe-
regrino illi qui venerat ad se, tulit ovem viri pauperis, et præparavit cibos homini qui venerat ad
se. 5. Iratus autem indignatione David adversus hominem illum nimis, dixit ad Nathan: Vivit Do-
minus, quoniam filius mortis est vir qui fecit hoc. 6. Ovem reddet in quadruplum, eo quod fecerit
verbum istud, et non pepercerit. 7. Dixit autem Nathan ad David: Tu es ille vir; hæc dicit Domi-
nus Deus Israel: Ego unxi te in regem super Israel, et ego erui te de manu Saul, 8. et dedi tibi
domum domini tui et uxores domini tui in sinu tuo, dedique tibi domum Israel et Juda; et si parva sunt
ista, adjiciam tibi multo majora. 9. Quare ergo contempsisti verbum Domini, ut faceres malum in con-
spectu meo? Uriam Hethæum percussisti gladio, et uxorem illius accepisti in uxorem tibi, et in-
terfecisti eum gladio filiorum Ammon. 10. Quam ob rem non recedet gladius de domo tua us-
que in sempiternum, eo quod despexeris me et tuleris uxorem Uriæ Hethæi, ut esset uxor tua.
11. Itaque hæc dicit Dominus: Ecce, ego suscitabo super te malum de domo tua, et tollam uxores
tuas in oculis tuis, et dabo proximo tuo, et dormiet cum uxoribus tuis in oculis Solis hujus. 12. Tu
enim fecisti abscondite; ego autem faciam verbum istud in conspectu omnis Israel, et in conspectu
Solis. 13. Et dixit David ad Nathan: Peccavi Domino. Dixitque Nathan ad David: Dominus quoque
transtulit peccatum tuum; non morieris. 14. Verumtamen quoniam blasphemare fecisti inimicos Do-
mini, propter verbum hoc, filius qui natus es tibi, morte morietur. 15. Et reversus est Nathan in
domum suam. Percussit quoque Dominus parvulum quem pepererat uxor Uriæ David, et desperatus
est. 16. Deprecatusque est David Dominum pro parvulo; et jejunavit David jejunio, et ingressus se-
orsum, jacuit super terram. 17. Venerunt autem seniores domus ejus, cogentes eum ut surgeret de
terra; qui noluit, nec comedit cum eis cibum. 18. Accidit autem die septima ut moreretur infans; ti-
mueruntque servi David nuntiare ei quod mortuus esset parvulus; dixerunt enim: Ecce, cum parvulus

adhuc viveret, loquebamur ad eum, et non audiebat vocem nostram, quanto magis si dixerimus: Mortuus est puer, se affliget? 19. Cum ergo David vidisset servos suos mussitantes, intellexit quod mortuus esset infantulus; dixitque ad servos suos: Num mortuus est puer? Qui responderunt ei: Mortuus est. 20. Surrexit ergo David de terra, et lotus unctusque est; cumque mutasset vestem, ingressus est domum Domini, et adoravit, et venit in domum suam, petivitque ut ponerent ei panem, et comedit. 21. Dixerunt autem ei servi sui: Quis est sermo quem fecisti? Propter infantem, cum adhuc viveret, jejunasti et flebas; mortuo autem puero, surrexisti, et comedisti panem. 22. Qui ait: Propter infantem, dum adhuc viveret, jejunavi et flevi; dicebam enim: Quis scit si forte donet eum mihi Dominus, et vivat infans? 23. Nunc autem quia mortuus est, quare jejunem? Numquid potero revocare eum amplius? ego vadam magis ad eum; ille vero non revertetur ad me. 24. Et consolatus est David Bethsabee uxorem suam, ingressusque ad eam, dormivit cum ea; quæ genuit filium, et vocavit nomen ejus Salomon, et Dominus dilexit eum. 25. Misitque in manu Nathan prophetæ, et vocavit nomen ejus: Amabilis Domino, eo quod diligeret eum Dominus. 26. Igitur pugnabat Joab contra Rabbath filiorum Ammon, et expugnabat urbem regiam. 27. Misitque Joab nuntios ad David, dicens: Dimicavi adversum Rabbath, et capienda est urbs Aquarum. 28. Nunc igitur congrega reliquam partem populi, et obside civitatem, et cape eam, ne, cum a me vastata fuerit urbs, nomini meo ascribatur victoria. 29. Congregavit itaque David omnem populum, et profectus est adversum Rabbath; cumque dimicasset, cepit eam. 30. Et tulit diadema regis eorum de capite ejus, pondo auri talentum, habens gemmas pretiosissimas, et impositum est super caput David. Sed et prædam civitatis asportavit multam valde; 31. populum quoque ejus adducens serravit, et circumegit super eos ferrata carpenta, divisitque cultris et traduxit in typo laterum; sic fecit universis civitatibus filiorum Ammon. Et reversus est David, et omnis exercitus in Jerusalem.

1. Misit ergo Dominus Nathan ad David.] Vide quam cæcus per peccatum evaserit David. Nam per novem menses quibus Bethsabee ex eo conceptum fœtum utero gestavit et peperit, quasi Dei et sui oblitus, non cogitavit quanta scelera adulterii et homicidii commisisset, sed securus voluptatibus cum Bethsabee indulgebat. Idcirco Deus ejus miserens misit ad eum Nathan, qui scelerum gravitatem ei ostenderet, ac pœnas a Deo decretas denuntiaret.

Nathan hic alius fuit a Nathan filio Davidis, et fratre Salomonis, utpote parvulo, et forte necdum genito. Hic enim Nathan fuit Propheta familiaris Davidi, cum quo negotia sua tractare, ejusque consilia sequi solebat David: ideoque meruit hic ab eo corripi, et a via gehennæ in semitam salutis reduci. David enim ita diligebat Nathan, ut ab eo unum filiorum suorum vocarit Nathan, ut ait Genebrardus.

Duo viri erant in civitate.] Nathan sapienter non aperte, sed per ambages orditur correptionem ut regis animum amoribus sopitum et superbum a somno peccatorum excitet. Festivam ergo ei proponit parabolam, per quam gratiose ei sceleris sui enormitatem ostendit, ne, si clare idipsum faceret, rex excandesceret, et correptionem sperneret, diceretque, ait S. August. homil. 21. inter 50. *Tu cum sis pauper et humilis, quomodo ausus es mihi loqui Regi?* Quare sermonem inducit, quasi de alio aliquo, non de Davide ageret: ut David alium videretur damnare, non seipsum; unde Græci codices nonnulli hic præfigunt: *Renuntia,* vel *responde mihi judicium.* Usus est ergo parabola, ut suo seipsum judicio rex damnaret, neque ipsum irritaret: *Ad secandum et sanandum vulnus cordis ejus, ferramentum fecit Deus de lingua ejus,* inquit August. homil. 21. *Sed velut prudens medicus ferrum tegebat*, parabolico scilicet velamento.

Porro hic est sensus, et hæc applicatio Parabolæ: *Duo viri*, sunt David et Urias; ille dives, hic pauper; David multas habebat oves, id est, uxores; Urias unicam, scilicet Bethsabee: hanc ei ademit David per adulterium, itaque gravem ei intulit injuriam, ac seipsum reum fecit mortis præsentis et æternæ. Ita Abulensis et alii.

5. Filius mortis est vir qui hoc fecit,] q. d. Reus est mortis. Vox enim *filius*, Hebræis cum jungitur genitivo pœnæ vel præmii, idem est quod *reus*, vel *dignus*. Sic filius mortis, iræ, gehennæ, est reus mortis, iræ, gehennæ: filius vitæ, gloriæ, resurrectionis, idem est quod dignus vita, gloria, resurrectione.

6. Ovem reddet in quadruplum.] Hæc enim restitutio furi ovis indicitur, Exodi c. 22. vers. 1. Vide ibi dicta.

8. Et dedi tibi domum Domini tui, et uxores Domini tui in sinu tuo.] Pro *uxores* Hebr. est נשים *nascim*, quod non tantum uxores, sed et fœminas quaslibet significat. *Fœminæ* autem, id est *filiæ* Saulis fuere Merob et Michol quas Deus Davidi dedit uxores: Merob enim a Saule fuit desponsata Davidi, licet postea per fraudem Saul illi eamdem abstulerit. Rursus Hebræi tradunt Eglam uxorem Davidis, fuisse prius uxorem Saulis, æque ac Respham: sed hoc refutat Abulensis hic quæst. 3. Denique hic non tam significatur actus, quam jus et potestas, quod scilicet David succedens Sauli in regno, habuerit jus in ancillas et uxores Saulis, ut possat eas, si vellet, sibi matrimonio copulare. Ita Lyran. Abulensis et alii.

10. Quamobrem non recedet gladius de domo

TUA USQUE IN SEMPITERNUM,] non absolute, sed respective, scilicet respectu domus Davidis et Israelis, q. d. Quamdiu durabit tua regia stirps, et quamdiu durabit regnum Israelis, faciam ut gladius semper incumbat tibi, domuique tuæ, nec ab ea recedat, q. d. Tu gladio Ammonitarum Uriam occidisti, idcirco in pœnam non unus, sed multi e filiis et posteris tuis gladio occidentur. Ita factum: nam ex filiis Davidis occisi quatuor, scilicet hic parvulus versu 15. Ammon, Absalom, et Adonias, et forte plures alii. Deinde posteri Davidis excepto Salomone continua cum hostibus gessere bella, in quibus multi Israelitæ, et prognati ex Davide et fratribus ejus occisi sunt. Ita Abulen. Salian. et alii.

11. ECCE EGO SUSCITABO SUPER TE MALUM DE DOMO TUA,] ut scilicet Absalom filius tuus persequatur te. Nam ut ait S. Chrysost. in Psal. 3. *Unde est fons peccati, illinc est plaga supplicii; quia ergo a præcepto Domini exul fugitivusque fuerat, propterea filium fugiebat.* Et mox: *Nisi peccatorum scintillas occultasset, domus non conflagraret.* Morale deinde documentum subdit, eos, qui in juventute cum mulieribus peccarunt, postea incidere in uxores molestas et rixosas, a quibus præterita libido per Deum castigatur, juxta illud Ecclesiast. 7. 27. *Qui autem peccator est, capietur ab illa*, quasi ab amorum antidoto, quod peccatorum malos humores consumat. Audi Chrysost. *Uxor tecum bellum gerit, ingresso tamquam fera occurrit, linguam tamquam gladium acuit. Res quidem valde molesta ac difficilis, quod auxiliatrix adversaria facta est: teipsum tamen examina, numquid in juventute in mulierem novi quid attentaris, et quod mulieri a te vulnus inflictum est, curetur per mulierem, et alienum ulcus propria uxor chirurgi officio fungens medicetur; et quamvis quæ secet ignores, novit tamen Deus medicus. Ipse enim ea tamquam ferro adversus te usus est; et quemadmodum ferrum nescit quid agat, futuram autem per ferrum medelam novit medicus: ita etiam licet ignoret uxor quæ ferit, et maritus qui feritur, causam ictus, Deus tamen ut medicus novit quid conferat.*

12. EGO AUTEM FACIAM, etc., IN CONSPECTU SOLIS.] Absalom enim publice in solario coram toto Israel violavit uxores patris sui, cap. 16. 22. nimirum sic congrua talione solarium supplicii correspondit solario adulterii, unde David prospexit et concupivit Bethsabee. Atque parum hoc est: Insuper respondit sol solario, vel potius meridianus sol vespertino jam tempori, cum post meridiem David deambulavit in solario. Dictum enim est illi: *Tu fecisti abscondite, ego autem faciam verbum istud in conspectu Israel, et in conspectu solis.* Ergo adulterio nullum est operimentum, sed Deus illud licet occultum in lucem educit et propalat, sicut propalavit hic omnibus non tantum Israelitis, sed et gentibus, adeoque sæculis futuris mœchiam et cædem Davidis. Quanta ergo erit confusio adulteris et sceleratis in die judicii, ubi coram omnibus Angelis et hominibus Christus cujusque crimina patefaciet, arguet et damnabit?

13. ET DIXIT DAVID AD NATHAN: PECCAVI DOMINO,] in Dominum, contra Dominum idque coram Domino eo vidente et intuente, etsi coram hominibus idipsum celarim et absconderim. Hoc verbum, *peccavi*, breve est; sed ex intimo cordis sinu profectum, ac profundo humilitatis, compunctionis, pœnitentiæ, religionis et charitatis sensu refertum, uti liquet ex Psalm. 50. quem tum dictavit: *Miserere mei Deus*, ubi inter cætera ait: *Tibi soli peccavi, et malum coram te feci.*

Quocirca hanc Davidis vocem, *peccavi*, Patres examinantes, mirifico exaggerant et celebrant. Primo, S. Ambr. Apol. 1. David cap. 2. *Ille*, inquit, *rex tantus et potens, ne exiguo quidem momento manere passus se delicti passus est conscientiam: sed præmatura confessione, atque immenso dolore reddidit peccatum suum Domino. Quem mihi nunc facile reperias honoratum ac divitem, qui, si arguatur alicujus culpæ reus, non molestè ferat? At ille regio clarus imperio, tot divinis probatus oraculis, cum a privato homine corriperetur, quod graviter deliquisset: non indignatus infremuit, sed confessus ingemuit.* Idem S. Ambros. ibidem c. 4. *Peccavit David*, inquit, *quod solent reges: sed pœnitentiam gessit, flevit, ingemuit, quod non solent reges. Confessus est culpam, obsecravit indulgentiam, humi stratus deploravit ærumnam, jejunavit, oravit, confessionis suæ testimonium in perpetua sæcula vulgato dolore transmisit. Quod erubescunt facere privati, rex non erubuit confiteri. Qui tenentur legibus, audent suum negare peccatum, dedignantur rogare indulgentiam, quam petebat qui nullis legibus tenebatur humanis. Quod peccavit, conditionis est; quod supplicavit, correctionis. Lapsus communis, sed specialis confessio. Culpam itaque incidisse, naturæ est; diluisse, virtutis.* Idem rursus c. 9. sic ait: *Quidquid personuerit, quidquid increpuerit, culpa ei propria semper occurrit; quidquid fuerit dictum aut lectum, in se dictum putat: quidquid intenderit, se nutu, se oculis signari putat: si sileatur, si cogitet, si oret, ac deprecetur, ante oculos ejus semper est error proprius: et momentis omnibus culpa pulsat conscientiam; nec quiescere, nec oblivisci sinit: velut gravis censor exagitat se terrore perpetuo.* Causam subdit Ambros. *Bonæ mentis est vulnus sentire peccati. Nam qui expertes doloris sunt, non sentiunt vulneris acerbitatem: quod est immedicabilis ægritudinis. Qui autem aliquo dolore punguntur, sicut doloris sensu non carent, ita etiam non carent sanitatis profectu. Ubi enim doloris sensus, ibi etiam sensus est vitæ.* Denique S. Ambros. Exhortat. ad pœnitent. *Peccavi in tribus syllabis*, ait, *flamma sacrificii ad cœlum ascendit.*

Secundo, S. Augustin. lib. 22. contra Faustum c. 66. *Hæc est*, inquit, *pœnitentiæ sacrificium*; et cap. 67. *Cordis ejus*, inquit, *profunda cernebat spiritus Dei, quando correptus per prophetam dixit: Peccavi, continuoque ad hoc verbum audire meruit, quod acceperit veniam: ad quam rem, nisi ad sempiternam salutem? neque enim prætermissa est in illo secundum comminationem, flagelli paterni disciplina; ut et confessus in æternum liberaretur, et afflictus temporaliter probaretur.* Si dicas etiam Saulem et Judam proditorem dixisse, *peccavi*, nec tamen ita pœnituisse, ut veniam sint adepti. Resp. S. August. *In simili voce, quam sensus humanus audiebat, dissimile pectus erat, quod divinus oculus discernebat.* Idem Aug. hom. 21. inter 50. *Audi*, inquit, *Davidem clamantem et simul clama: audi gementem, et congemisce: audi flentem, et collacrymare.* Unde liquet Davidem ex vehementia doloris interni prorupisse in profusas lacrymas, gemitus et singultus, qui vocem illi interci-

perent, ut non aliud effari posset, quam τὸ *peccavi Domino*. Id ita esse liquet ex Psalm. 6. 7. ubi ait: *Lavabo per singulas noctes lectum meum* (in quo scelus commisi) *et lacrymis meis stratum meum rigabo*, ubi pro, *Lavabo*, Hebr. est אשחה *asche*, id est, *natare faciam*, q. d. Tot fundam lacrymas non tantum nunc, sed per omnem deinceps vitam, ut iis lectus sceleris conscius obruatur, imo innatet.

Unde tertio, S. Chrysost. in Psalm. 6. et hom. 77. ad populum: *Ne consideres*, ait, *quod cecidit ut torpeas; sed quantum postea lacrymorum fuderit, quomodo pœnitentiæ noctes jungens diebus, fontes emittens lacrymarum, lectum lacrymis abluens, saccum indutus*, etc.

Quarto, Salvianus libr. 2. de Gubern. Dei. *Agnoscit*, inquit, *David reus culpam, humiliatur, compungitur, confitetur, luget, pœnitet, gemmas regias abdicat, crepantia auro textili indumenta deponit, purpura exuitur, diademate exoneratur, corde et cultu mutatur, totum regem cum ornatibus suis abjicit, jejunio exugitur, ariditate siccatur, fletu effunditur, solitudine carceratur.*

Quinto, S. Hilarius in Psal. 118. lit. Pe. v. ult. *Exitus aquarum: David*, inquit, *tunc cum Nathan propheta arguente crimen suum recognovit et flevit; nunc quoque non desinit veræ pœnitentiæ lacrymis facti veteris crimen abluere, dicens: Exitus aquarum transierunt oculi mei: fontes scilicet lacrymarum suarum fontes fluminum esse transgressos. Hæc enim pœnitentiæ vox est, lacrymis orare, lacrymis ingemiscere, et per hanc confidentiam dicere: Lavabo per singulos noctes lectum meum, et lacrymis meis stratum meum rigabo. Hæc venia peccati est, fonte fletuum flere, et largo lacrymarum imbre madefieri.*

Dixitque Nathan ad David: Dominus quoque transtulit peccatum tuum.] Pro *transtulit* Hebr. est העביר *heibir*, id est, transire fecit, id est, amovit, *abstulit*, ut vertunt Septuag. hic, ac Noster, et alii passim. Zachar. 3. 4. et Psalm. 118. vers. 39. Hinc patet quanta fuerit in Davide doloris vehementia, utpote cui dicenti: *peccavi*, Deus statim peccatum remiserit. Ita S. Ambros. Apol. 1. David cap. 2. *Maturitas veniæ*, inquit, *profundam fuisse regis pœnitentiam declaravit, quæ tanti erroris offensam traduxerit.* Idem docet S. August. libr. 22. contra Faustum cap. 67. imo ipse David Psalm. 50. dicens: *Sacrificium Deo spiritus contribulatus; cor contritum et humiliatum, Deus, non despicies.* Unde liquet contritionem perfectam, quæ scilicet ex amore Dei super omnia procedit, delere peccata omnia quamvis gravissima, uti fuere adulterium et homicidium Davidis: ita nimirum ut Deus contrito illico omnem culpam et pœnam æternam condonet, eamque in pœnam temporariam commutet: hanc enim ad disciplinam et satisfactionem pœnitenti luendam esse, uti luit hic David, docent S. Ambros. et S. August. jam citati, ac S. Gregor. 9. Moral. 27. *Delinquenti*, ait, *Dominus nequaquam parcet, quia delictum sine ultione non deserit. Aut enim ipse hoc loco in se pœnitens punit, aut hoc Deus cum homine vindicans percutit.* Vide Bellarm. de Pœnit. lib. 4. cap. 2. 3. 4.

Quocirca S. Ambros. Theodosium Imp. arguens, quod ex ira tot millia Thessalonicensium ob dejectam uxoris suæ statuam occidisset, cum ille diceret Davidem quoque peccasse cæde Uriæ, subjecit: *Qui secutus es errantem, sequere pœnitentem.* Et revera secutus est. Nam injunctam sibi ab Ambrosio pœnitentiam humiliter suscepit et explevit. Vide S. Ambros. in orat. de funere Theodosii, ac Bellarm. lib. de principe Christiano in vita Theodosii sub finem.

Non morieris.] Hinc videtur quod Deus, per Nathan intentans Davidis domui pœnam gladii usque in sempiternum, etiam in ipsum Davidem tulerit sententiam mortis, decreveritque ut ipse quoque gladio Ammonitarum vel Absolonis, etc., occideretur, sicut eodem occiderat Uriam: hæc enim est lex talionis, ut qui alium occidit, occidatur, Exodi 21. versu 23. sed ob eximiam ejus pœnitentiam, pœnam hanc mitigarit, condonando scilicet ei vitam, dicendo: *Non morieris*: ac simul temperando et minuendo alias cædes, quas domui ejus per gladium se immissurum comminatus fuerat. Ita Serarius, Abulensis, Lyranus, Cajetanus.

14. Verumtamen, quoniam blasphemare fecisti inimicos Domini,] ut dicerent: Ecce quam scelesti sunt Israelitæ Dei cultores, ac imprimis eorum rex et propheta David. Hæccine est sanctitas populi Dei? hæccine pietas regum et prophetarum? Certe nostri dii tales non sunt, nec nos tales esse patiuntur.

Disce hic quam grave sit peccatum scandali, præsertim quo fideles infidelibus dant occasionem blasphemandi Deum. Audi Salvianum lib. 4. de Gubern. Dei sub finem, explicantem τὸ *quia blasphemare fecisti: Deposito diademate, projectis gemmis, exutis purpuris, remota omni splendoris regii dignitate, cum pro his omnibus solitarius, gemens, clausus, sacco squalidus, fletu madidus, cinere sordidatus; vitam parvuli sui tot lamentationum suffragiis peteret, et piissimum Deum tanta precum ambitione pulsaret: sic rogans et obsecrans obtinere non potuit, cum tamen, quod fortissimum petentibus adjumentum est, impetraturum se, quod sic a Deo peteret credidisset. Ex quo intelligi potest, quod nullum penitus majoris piaculi crimen est, quam blasphemandi causam gentibus dare. Quicumque enim sine blasphemia aliorum graviter erraverit, sibi tantum affert damnationem; qui autem alios blasphemare fecerit, multos secum præcipitat in mortem; et necesse erit ut sit pro tantis reus, quantos secum traxerit in reatum.* Et nonnullis interjectis: *Qui vero blasphemare alios peccans fecerit, necesse est peccatum hujus supra criminis humani esse mensuram; quia per convicia plurimorum, inæstimabilem Deo facit injuriam. Hoc autem, ut dixi, malum peculiariter tantum Christianorum est, quia per eos tantum blasphematur Deus, qui bona dicunt, et mala faciunt: qui, ut scriptum est, Deum verbis confitentur, et factis negant.* Addunt S. Hieron. et Procop. Davidem dedisse occasionem Ammonitis, Philisthæis, etc. invadendi se suumque regnum, utpote qui jam se divina gratia et favore per tantum scelus privasset.

Filius, qui natus est tibi, morte morietur.] id est, certo et irremissibiliter morietur, ut sicut ipse sceleris tui fuit objectum, sic et ejusdem sit piaculum. Fuit hæc pœna temperata clementia. Nam cessit in bonum infantis, utpote qui in innocentia mortuus, salvus evasit; alioqui forte instar patris peccaturus et

damnandus; atque ipsius Davidis, utpote adulterium ejus, morte infantis quasi obliterans et sepeliens, uti docet Theodoret. sic enim consultum fuit famæ et honori Davidis; filium enim ex adulterio genitum, quasi dedecus ipsius Deus sustulit, ac pro eo alium legitimum et longe præstantiorem dedit scilicet Salomonem. Addunt nonnulli Davidem ipsum tunc gravi morbo ad castigandam ejus libidinem fuisse percussum a Deo; id enim ipso significat Psalm. 6. qui est primus pœnitentialis, quem proinde mox a peccati pœnitentia composuisse videtur, dum ait: *Domine, ne in furore tuo arguas me, neque in ira tua corripias me. Miserere mei, quoniam infirmus sum: sana me, Domine, quoniam conturbata sunt ossa mea.* Et Psalm. 37. *Non est sanitas in carne mea a facie iræ tuæ: non est pax ossibus meis.* Ita Salianus.

23. Nunc autem quia mortuus est, quare jejunem?] nec enim eum a morte revocare potero, nec a pœnis Purgatorii liberare, utpote qui in innocentia mortuus nullas sustinet; secus est de Absalomo, cujus mortem planxit David inconsolabiliter, quia in peccato parricidii erat mortuus, ideoque damnatus ad gehennam. Ita S. Hieron. epist. 24.

24. Et consolatus est David Bethsabee.] Tradunt Hebræi Bethsabee, metuentem ne et aliæ proles similiter morerentur, statuisse abstinere consortio Davidis, sed Davidem hunc metum ei exemisse, promittendo ex Deo primum ejus fœtum fore vitalem et felicissimum. Ita Pineda et Salianus.

Quæ genuit filium, et vocavit (non mater Bethsabee, ut vult Abulensis, sed ipse pater David, ait Serar. Cajetan. et alii, ut patet ex masculino ויקרא *vaucra*, idque jussu Dei, et oraculo Dei edito per Nathan Prophetam 1. Paral. 22. 9.) nomen ejus Salomon,] id est *pacificus*, quia scilicet jam David Deo per pœnitentiam reconciliatus, pacem et veniam sui peccati acceperat; unde signum pacis Deus dederat ei hunc filium, qui toto tempore regni sui futurus erat pacificus, ideoque typus Christi, qui est *pax nostra*. Rursum *pacificus*, id est, dives, felix omniumque rerum copia (hanc enim Hebr. significat pax) abundans. ait Abulensis, Pineda et alii. Audi Deum 1. Paralip. 22. 9. *Filius qui nascetur tibi erit vir quietissimus; faciam enim eum requiescere ob omnibus inimicis suis per circuitum: et ob hanc causam* (Salomon, id est) *pacificus vocabitur, et pacem, et otium dabo in Israel cunctis diebus ejus.* Notat S. Hieron. in Tradit. in Genes. cap. 17. in veteri Testamento quatuor, antequam nascerentur, a Deo nomen accepisse, scilicet Ismael, Isaac, Salomonem, et Josiam.

Et Dominus dilexit eum,] prævenit eum Deus sua gratia, et donis, quia destinabat eum successorem Davidis, fabricatorem templi, et typum Christi. Unde pergit Deus loco Paralip. jam citato: *Ipse ædificabit domum nomini meo, et ipse erit mihi in filium, et ego erö illi in patrem, firmaboque solium regni ejus super Israel in æternum.* Vide dicta cap. 7.

25. Misitque in manu Nathan (id est per Nathan: *manus* enim significat medium, vel instrumentum) Prophetæ, et vocavit nomen ejus, Amabilis Domino.] Hebr. ידידיה *Iedidia*, quod Aquila, teste Theodor. et Procop. vertit: *in Domino*: Symmaches vero, *segregatus ad regnum;* sed clarum est Hebraice peritis significare, *amabilis Domino*, ut vertit Noster, Septuag. Vatabl. Chald. Pagnin. et alii. Abulensis censet hoc nomen esse appellativum, Pineda vero proprium, ita ut puer hic propria nomina habuerit duo, scilicet Salomon et Iedidia. Utrumque concilia dicendo, Iedidia esse nomen commune quidem, sed a Deo appropriatum Salomoni.

Apposite *Iedidia*, puta *Salomon*, fuit filius David, quasi dilectus dilecti; *David* enim *dilectum* significat, sed *Iedidia* amplius, scilicet *dilectum Dei* vel *a Deo*.

Nota primo: Ex hoc loco v. 24. liquet quod Salomon paulo post mortem infantis ex adulterio concepti genitus sit, adeoque ei successerit, ut luctem matris leniret, et aboleret. Unde sequitur Salomonem fuisse primogenitum Davidis ex Bethsabee. Ita Pineda, Salianus, Serarius et alii.

Dices: Salomon ultimo loco ponitur inter filios Bethsabee 1. Paralip. 3. 5. ubi dicitur: *Nati sunt ei* (Davidi) *filii Simmaa, et Sobab, et Nathan, et Salomon; quatuor de Bethsabee.* Respondent aliqui tres priores, scilicet Simmaa, Sobab et Nathan, non fuisse filios Davidis, sed Uriæ prioris mariti, quos ipse ex Bethsabee uxore sua genuerit. Ita Abulensis, Lyranus, Vatablus, Tostellus, Hugo et alii. Sed hoc repugnat textui, qui habet: *nati sunt ei*, scilicet Davidi, qui præcessit. Item quod Lucas genealogiam Christi cap. 3. deducat ex Davide per Nathan; quod falsum esset, si Nathan foret filius Uriæ, non Davidis. Quare dicendum ibi non servari ordinem temporis, et nativitatis, uti nec alibi subinde. Sic enim Genes. 49. alio ordine recensentur et benedicuntur filii Jacob a patre, quam ab eo geniti sint Genes. 29. et 30. Sic etiam ie filiis Thare ordo generationis non servatur, ut dixi Genes. [11. 26. Ita Theodoretus, Procopius, Cajetanus, Pineda, Salianus et alii.

Nota secundo: Ex hoc loco patet illico post mortem infantis conceptum fuisse Salomonem. Hoc enim exigit vers. 24. Ubi dicitur: *Et consolatus est David Bethsabee uxorem suam*, (lugentem infantis sui mortem) *ingressusque ad eam, dormivit cum ea: quæ genuit filium, et vocavit nomen ejus Salomon.* Quare perperam nonnulli inter mortem infantis et nativitatem Salomonis quadriennium interponunt.

Nota tertio: Hinc probabiliter colligitur Salomonem conceptum fuisse anno 50. ætatis Davidis, qui fuit regni ejus vigesimus, natum vero anno 51. ætatis Davidis, qui fuit regni ejus 21. Nam David mortuus est anno 40. regni sui. Tuncque successit ei Salomon, qui erat circiter viginti annorum, ut liquet ex eo quod jam tum genuerat Roboam filium, qui ei in regno successit: quia mortuus est Salomon anno regni sui 40. tumque succedens ei Roboam erat 41. annorum, ut dicitur 3. Reg. c. 14. vers. 21. Quare necesse est ut Roboam uno anno ante regnum Salomonis ab eo genitus sit. Ita fere Pineda, Salianus et alii, licet alii aliter sentiant, et varii varie. Hæc magis patebunt 3. Reg. 1.

Quocirca accipio verisimilem hanc de Davide chronotaxin Saliani et aliorum.

David anno ætatis 49. qui fuit regni 19. in æstate peccavit cum Bethsabee, ex qua anno sequenti in vere natus est filius: quo post paucos dies mortuo,

mox Bethsabee de Davide concepit Salomonem, quem post novem menses peperit anno Davidis 51. qui fuit regni ejus 21.

Eodem anno quo natus est Salomon, paulo post ejus natalem, Deus in pœnam adulterii Davidis permisit ejus filiam Thamar violari a fratre Ammon, ut audiemus cap. seq.

Post biennium ab hac violatione, scilicet anno Davidis 53. qui fuit regni 23. Ammon ab Absalomo fratre germano, et uterino Thamar, occisus est, ut patet cap. 13. v. 23.

Absalom ob fratrem Ammonem a se occisum fugit ad avum suum maternum regem Gessur, et apud eum mansit exul tribus annis puta usque ad annum Davidis 56. qui fuit regni ejus 26. ut patet c. 13. v. 38.

Finiente hoc anno Davidis 56. Joab Absalomum Davidi reconciliavit per mulierem Thecuitem, sed ita ut Absalom non sit permissus videre faciem patris per biennium, ut patet cap. 14. 28.

Post hoc biennium, nimirum anno Davidis 58. qui fuit regni 28. Absalom per Joab inductus est ad Davidem, qui osculando eum sibi reconciliavit.

Absalom cœpit anno sequente qui fuit Davidis 59. ambire regnum, et patri machinari mortem; quare captavit, sibique devinxit animos plurium Hebræorum per omnes tribus: quo facto, anno proximo qui fuit Davidis 60. regni 30. Absalom publicum bellum in patrem movit, in quo ipse cæsus est et suspensus, ac tribus lanceis a Joab confossus occubuit, ut patebit c. 18. v. 14.

David deinde vixit adhuc et regnavit annis decem: mortuus est enim anno ætatis 70. regni 40. cui successit Salomon annum agens vigesimum, qui regnavit annis 40. mortuusque est agens annum sexagesimum: junior cæteris illius ævi, quia libido ejus corpus exhauserat, ut cito senesceret et deficeret.

26. Expugnabat (id est, expugnare satagebat, acriter oppugnabat: nam postea a Davide expugnata est vers. 29. significatur ergo hic actus non perfectus, sed inchoatus) urbem regiam.] *Rabbath*, sive Philadelphiam. Sic dicitur Psal. 128. v. 1. *sæpe expugnaverunt*, id est oppugnarunt, *me*, unde sequitur: *Etenim non potuerunt*, id est non prævaluerunt, *mihi*.

27. Et capienda est urbs aquarum.] Sept. et Chald. *et cepi urbem aquarum*. Unde Cajet. et Serar. opinantur urbis Rabbath duas fuisse partes, unam interiorem, alteram exteriorem, quæ dicta sit *urbs aquarum*, quam ceperit Joab; sed interiorem capiendam reservarit Davidi. Verum versio Vulgata, quæ habet, *capienda est* (et hoc exigit vau conversivum in Hebr. quod est in וגם *vegam*; hoc enim vertit præteritum in futurum) contrarium indicat, scilicet Joab non cepisse quidquam, sed totam urbem capiendam reservasse Davidi; quare *urbs aquarum* non est alia quam *Rabbath*. Ita Joseph. Lyran. Hugo, Abul. Dionys. et alii.

Dices, 1. Paral. 20. 1. dicitur: *Percussit Joab Rabba*. Resp. *Percussit*, quia, ut paulo ante ibidem præcessit, Joab vastavit totam regionem circumcirca et multos civium Rabba occidit, ac tandem advocato Davide eam cepit. Tota enim virtus et laus expugnatæ et vastatæ urbis Rabba debebatur Joab, licet ipse ex modestia laudem hanc dederit Davidi; sed cur *Rabbath* vocatur *urbs aquarum?* Respondet Abulensis: eo quod alluatur Tigri et Euphrate, sicut iisdem alluitur Haran sive Charræ in Mesopotamia, et Babylon in Chaldæa. Verum Tigris et Euphrates longe absunt a Philadelphia. Aliter respondent nonnulli cum Lyrano, scilicet, quod urbs hæc sita esset in locis palustribus, ideoque aquis abundaret. Verum dico cum Serario, Saliano, Adrichom. et aliis, causam esse quod Philadelphiam circumfluat torrens Jaboc, qui ortus ex Arabiæ montibus regionem Ammonitarum terminat, et in Jordanem influit, uti docet S. Hieronymus in Locis Hebraicis. Porro Ammonitæ his aquis præfidentes putabant urbem esse inexpugnabilem, ideoque Joab et Hebræos obsidentes contempserunt, eorumque obsidionem per annum sustinuerunt.

28. Nunc igitur, etc., cape eam, ne, cum a me vastata fuerit urbs, nomini meo ascribatur victoria.] Mirare hic fidelitatem et modestiam ducis Joab, qui refutans gloriam urbis mox capiendæ sibi debitam, quam belli duces adeo ambire solent, eam in solidum transcribit in regem suum Davidem.

Unde tropolog. discant Christiani gloriam suorum operum, licet heroicorum, totam resignare in Davidem verum, id est, in Christum et Deum, quia ipse eorum est causa totalis; licet enim homo per naturam et liberum arbitrium ea libere operetur, tamen tota dignitas eorumdem est a gratia Christi. Opus enim charitatis v. g. libertatem habet ab homine, quod scilicet sit opus liberum non coactum vel necessarium, sed a Christi gratia habet quod sit supernaturale, Deo gratum, et meritorium gloriæ æternæ. Soli Christo ergo debetur ejus decus, laus et gloria. Hoc est quod ipse ait: *Gloriam meam alteri non dabo*, Isaiæ 48. 11. Ipse enim totam utilitatem, meritum et præmium operis boni liberaliter donat homini operanti; omnem vero ejus gloriam sibi reservat. Unde 24. seniores *mittebant coronas suas ante thronum, dicentes: Dignus es, Domine Deus noster, accipere gloriam et honorem, et virtutem, quia tu creasti omnia*, Apocal. 4. 10. ac consequenter creasti ipsum liberum arbitrium nostrum, eique vim cooperandi gratiæ tribuisti ac gratia tua præveniente illud et excitasti ad bene operandum, ac operanti per gratiam cooperantem cooperatus es. Dicamus ergo cum Psalte, cum quid boni agimus: *Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam*, Ps. 113. Unde allegorice Angelomus: *Dux David*, inquit, *contra hostes bellum agit cum ordo sanctorum prædicatorum, contra mundi potentes, scutum fidei opponit. Sed finis certaminis et triumphus belli ad regem Christum solummodo defertur; quia ipsi omnis potestas et potentia regni ascribitur. Deus est enim (secundum Apostolum) qui operatur in nobis et velle et perficere, et ipse triumphat nos semper in Christo Jesu.*

30. Et tulit diadema regis eorum (Hebr. *Melchom*, id est, *idoli*, sive Dei eorum qui habebat formam מלך *melech*, id est, *regis*) pondo (habens in pondere, sive ponderans) auri talentum.] Audi 1. Paralip. 20. 2. *Tulit David coronam Melchom de capite ejus et invenit in ea auri pondo talentum, et pretiosissimas gemmas, fecitque sibi inde diadema*, puta ex parte ejus, totum enim auri pondus, puta talentum David capite suo gestare non potuisset. Talentum enim Hebræorum continebat libras 125. uti ostendi tractatu de Mensuris in fine Pentateuchi. Quis rex ferrei in capite

coronam 125. librarum? partem ergo talenti David impendit coronæ suæ, reliquum vero in alia templi vel palatii sui ornamenta distribuit. Nisi quis dicat Davidem hoc diadema non gestasse in capite, sed supra caput alligari vel affigi jussisse in throno et conopeo regio, ut capiti sedentis Davidis in throno jugiter immineret, quod sat est verisimile.

Allegorice Angelomus: *Coronam*, inquit, *regis populi hostilis David de capite tulit, et diadema inde sibi formavit, cum Redemptor noster ex contraria potestate regnum auferens sibimet insigne decorum paravit. Quæ autem melius corona David intelligitur, quam conventus populi Catholici? quæ caput nostrum regem videlicet Christum, corde credulo nobiliter ambit, et digne conversans decenter coronat? Omnis enim sanctorum labor, et certamen atque victoria, ad honorem cœlestis regis refertur; quia ipse est, cui omne genu flectitur cœlestium, et terrestrium atque infernorum; et omnis lingua confitetur, quia Dominus Jesus Christus in gloria est Dei Patris.* Hucusque Angelomus.

31. Populum quoque ejus adducens serravit, et circumegit super eos ferrata carpenta,] quæ scilicet rotis ferreis et dentatis ad frumentum e spicis excutiendum instructa erant, ait sanctus Hieronymus in Amos, c. 1. Unde 1. Paralip. 20. 3. dicitur: *Et fecit super eos tribulas, et trahas, et ferrata carpenta transire, ita ut dissecarentur et contererentur*, juxta illud Virgilii Georg. 1.

Tribulæque trahæque et iniquo pondere rastri.

Sic Damasceni *trituraverunt in plaustris ferreis Galaad*, Amos, 1. 3.

Et traduxit in typo laterum.] Vatabl. *Conjecit eos in fornacem lateritiam*, vel *calcariam*, in qua scilicet coquuntur lateres vel calx, ut in ea ustularentur. Sic et Serarius, Sanchez et alii. Hebr. enim מַלְבֵּן *malben* (pro quo perperam Cajetanus legit מַלְכֵּן *malchen*) significat *laterificinam*, hoc est locum ubi fiunt lateres. Verum quia duplex est hic locus: nam primo lateres formantur ex luto in area, deinde coquuntur in fornace; hinc incertum est, ait Marinus in Lexico, an *malben* priorem locum, an posteriorem significet: plures censent priorem significare, q. d. Sicut in loco ubi ex argilla formantur lateres, massa limosa cum paleis identidem a figulis finditur, ut fiat debita commistio, et diversæ materiæ unio, ex qua formantur lateres; ita David Ammonitas instar massæ limosæ dissecuit, et crebris gladiorum ictibus discidit et laceravit. Hoc exigit Vulgata, vertens: *in typo laterum; typus* enim vel significat similitudinem (q. d. instar laterum) vel potius officinam, formam et formationem laterum, q. d. Sicut in officina lateritia formantur lateres, crebro massam limosam traducendo, id est volvendo, subigendo, calcando, adæquando, miscendo, findendo, scindendo; sic pariter David Ammonitas in area, et forte officina lateritia *traduxit*, id est, volutavit, subegit, calcavit, discidit et dissecuit. Ita S. Hieron. in Tradit. *Divisit*, inquit, *eos cultris sicut lateres dividi solent, qui ex paleis et luto conficiuntur.* Sic et Angelomus, Lyranus et alii. Explicat enim τὸ *divisitque eos cultris*, et omnia præcedentia lacerationem significant, non ustionem. Accedit Chald. qui vertit, teste Pagnino in Lexico: *Serravit* vel *raptavit*, vel *laceravit eos in plateis*, id est laterificinis; has enim Chald. vocat *plateas*, eo quod in eis ordinate ponantur strata laterum, uti ponuntur et ordinantur lapides in pavimento platearum; unde figuli suos lateres in quadrum dispositos ita ordinant, ut plateas facere videantur. Accedunt Septuaginta, qui vertunt: *transire fecit*, vel *traduxit eos*, διὰ τοῦ πλινθίου (perperam Complut. et alii legunt πλινθίου, quod Græce nihil significat, licet ipsi vertant, *aciem*) id est, per laterificinam. Addit Theodoretus in c. 21. πλινθίον significare quoque aciem quadratam, sicut quadrantur lateres: quasi David coegerit Ammonitas transire per hanc Hebræorum aciem, ut ab ea hastis et gladiis confoderentur, quod Galli dicunt: *Passer par les piques.*

Porro noster Sanchez censet Davidem hæc fecisse ante peccati sui pœnitentiam, quo tempore David in fermento erat, et in medio peccatorum æstu alius a seipso, quique libentius suis affectibus, quantumcumque immoderate profusis, quam Dei voluntati serviebat. Quare putat Davidem in hac suppliciorum acerbitate gravissimum commisisse peccatum. Verum alii censent Davidem hæc fecisse eo ordine, quo hic narratur, scilicet post pœnitentiam (in ejus enim mercedem et præmium hanc David victoriam dedisse videtur Deus) ideoque eum a peccato sævitiæ excusant eo quod atrocibus hisce suppliciis castigare debuerit atroces injurias et opprobria, legatis suis ex amicitia missis contra omne jus gentium irrogata, item alia, quæ Naas pater Hanuon Galaaditis erat comminatus, scilicet effossionem oculorum, lib. 1. c. 11. quodque Ammonitæ crebro invasissent Judæam, ac Hebræis sæpe bellum movissent, ac vicinas gentes et reges ad inferendum Davidi bellum concitassent. Ita Theodoretus, Cajetanus et Salianus, qui et addit: Dicamus quoque cum Lyrano et Dionysio hæc supplicia non toti populo, sed aliquibus de singulis civitatibus illata fuisse; iis videlicet qui auctores fautoresve fuerant injuriæ et contumeliæ Davidis legatis illatæ; quorum quia vestes medias ignominiose dissecuerant, medii serris dissecari meruerunt; et quia cultris et novaculis eorum capita abraserant, jure cultris et gladiis capite aut aliis etiam membris truncati. Quod si curribus, ut fieri solet, vel trahis impositos legatos circumduxerant, et aulicis totique populo deridendos exhibuerant, ferratis curribus et carpentis merito substerni et conteri potuerunt. Et cum Ammonitæ in suis sacrificiis deo Moloch, sive Melchom, offerendis crudelissimi fuissent, ut qui suos infantes per ignem traducere, vel inter brachia candentis idoli concremare soliti essent, ut ait David Kimchius, merito et ipsi per incensam fornacem traducti, aut in eam etiam conjecti fuerunt.

CAPUT DECIMUM TERTIUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Amnon vim infert Thamar; quare ab Absalomo fratre Thamar invitatus ad convivium, v. 23.
in eodem occiditur. Mox, v. 34. Absalom fugit ad avum suum maternum regem Gessur.

1 Factum est autem, post hæc, ut Absalom filii David sororem speciosissimam vocabulo Thamar
adamaret Amnon filius David. 2. et deperiret eam valde, ita ut propter amorem ejus ægro-
taret; quia cum esset virgo, difficile ei videbatur ut quippiam inhoneste ageret cum ea.
3. Erat autem Amnon amicus, nomine Jonadab, filius Semmaa fatris David, vir prudens valde.
4. Qui dixit ad eum: Quare sic attenuaris macie, fili regis, per singulos dies? cur non indicas mihi?
Dixitque ei Amnon: Thamar sororem fratris mei Absalom amo. 5. Cui respondit Jonadab: Cuba
super lectum tuum, et languorem simula; cumque venerit pater tuus ut visitet te, dic ei: Veniat,
oro, Thamar soror mea, ut det mihi cibum, et faciat pulmentum ut comedam de manu ejus. 6. Ac-
cubuit itaque Amnon, et quasi ægrotare cœpit; cumque venisset rex ad visitandum eum, ait Amnon
ad regem: Veniat, obsecro, Thamar soror mea, ut faciat in oculis meis duas sorbitiunculas, et ci-
bum capiam de manu ejus. 7. Misit ergo David ad Thamar domum, dicens: Veni in domum Amnon
fratris tui, et fac ei pulmentum. 8. Venitque Thamar in domum Amnon fratris sui; ille autem jace-
bat: quæ tollens farinam commiscuit, et liquefaciens, in oculis ejus coxit sorbitiunculas. 9. Tollens-
que quod coxerat, effudit, et posuit coram eo, et noluit comedere; dixitque Amnon: Ejicite univer-
sos a me. Cumque ejecissent omnes, 10. dixit Amnon ad Thamar: Infer cibum in conclave, ut ve-
scar de manu tua. Tulit ergo Thamar sorbitiunculas quas fecerat, et intulit ad Amnon fratrem suum
in conclave. 11. Cumque obtulisset ei cibum, apprehendit eam, et ait: Veni, cuba mecum, soror
mea. 12. Quæ respondit ei: Noli, frater mi, noli opprimere me, neque enim hoc fas est in Israel:
noli facere stultitiam hanc. 13. Ego enim ferre non potero opprobrium meum; et tu eris quasi unus
de insipientibus in Israel; quin potius loquere ad regem, et non negabit me tibi. 14. Noluit autem
acquiescere precibus ejus; sed prævalens viribus oppressit eam, et cubavit cum ea. 15. Et exosam
eam habuit Amnon odio magno nimis; ita ut majus esset odium quo oderat eam, amore quo ante
dilexerat. Dixitque ei Amnon: Surge, et vade. 16. Quæ respondit ei: Majus est hoc malum quod
nunc agis adversum me, quam quod ante fecisti, expellens me. Et noluit audire eam; 17. sed voca-
to puero qui ministrabat ei, dixit: Ejice hanc a me foras, et claude ostium post eam. 18. Quæ in-
duta erat talari tunica; hujuscemodi enim filiæ regis virgines vestibus utebantur. Ejecit itaque
eam minister illius foras, clausitque fores post eam. 19. Quæ aspergens cinerem capiti suo, scis-
sa talari tunica, impositisque manibus super caput suum, ibat ingrediens, et clamans. 20. Dixit
autem ei Absalom frater suus: Numquid Amnon frater tuus concubuit tecum? sed nunc, soror,
tace: frater tuus est; neque affligas cor tuum pro hac re. Mansit itaque Thamar contabescens
in domo Absalom fratris sui. 21. Cum autem audisset rex David verba hæc, contristatus est val-
de, et noluit contristare spiritum Amnon filii sui, quoniam diligebat eum, quia primogenitus erat
ei. 22. Porro non est locutus Absalom ad Amnon, nec malum nec bonum; oderat enim Absalom
Amnon, eo quod violasset Thamar sororem suam. 23. Factum est autem post tempus bien-
nii, ut tonderentur oves Absalom in Baalhasor, quæ est juxta Ephraim, et vocavit Absalom omnes
filios regis; 24. venitque ad regem, et ait ad eum: Ecce tondentur oves servi tui; veniat, oro, rex
cum servis suis ad servum suum. 25. Dixitque rex ad Absalom: Noli, fili mi, noli rogare ut venia-
mus omnes, et gravemus te. Cum autem cogeret eum, et noluisset ire, benedixit ei. 26. Et ait Ab-
salom: Si non vis venire, veniat, obsecro, nobiscum saltem Amnon frater meus. Dixitque ad eum

rex: Non est necesse ut vadat tecum. 27. Coegit itaque Absalom eum, et dimisit cum eo Amnon et universos filios regis. Feceratque Absalom convivium quasi convivium regis. 28. Præceperat autem Absalom pueris suis, dicens: Observate cum temulentus fuerit Amnon vino, et dixero vobis: Percutite eum, et interficite; nolite timere, ego enim sum qui præcipio vobis, roboramini, et estote viri fortes. 29. Fecerunt ergo filii Absalom adversum Amnon sicut præceperat eis Absalom. Surgentesque omnes filii regis ascenderunt singuli mulas suas, et fugerunt. 30. Cumque adhuc pergerent in itinere, fama pervenit ad David, dicens: Percussit Absalom omnes filios regis, et non remansit ex eis saltem unus. 31. Surrexit itaque rex, et scidit vestimenta sua, et cecidit super terram; et omnes servi illius qui assistebant ei, sciderunt vestimenta sua. 32. Respondens autem Jonadab filius Semmaa fratris David, dixit: Ne æstimet dominus meus rex quod omnes pueri filii regis occisi sint; Amnon solus mortuus est, quoniam in ore Absalom erat positus ex die qua oppressit Thamar sororem ejus. 33. Nunc ergo ne ponat dominus meus rex super cor suum verbum istud, dicens: Omnes filii regis occisi sunt, quoniam Amnon solus mortuus est. 34. Fugit autem Absalom, et elevavit puer speculator oculos suos, et aspexit; et ecce populus multus veniebat per iter devium ex latere montis. 35. Dixit autem Jonadab ad regem: Ecce filii regis adsunt; juxta verbum servi tui sic factum est. 36. Cumque cessasset loqui, apparuerunt et filii regis: et intrantes levaverunt vocem suam et fleverunt; sed et rex et omnes servi ejus fleverunt ploratu magno nimis. 37. Porro Absalom fugiens, abiit ad Tholomai filium Ammiud regem Gessur. Luxit ergo David filium suum cunctis diebus. 38. Absalom autem cum fugisset, et venisset in Gessur, fuit ibi tribus annis. 39. Cessavitque rex David persequi Absalom, eo quod consolatus esset super Amnon interitu.

1. Factum est autem, post hæc, ut Absalom filii David sororem speciosissimam, vocabulo Thamar, adamaret Amnon filius David.] Ergo erat *Thamar* soror Amnon agnata, puta ex eodem patre Davide, sed ex alia matre; Amnon enim natus erat ex Achinoam Jezraelitide. Eadem Thamar soror erat germana Absalomi ex eodem patre Davide, et eadem matre, scilicet Tholmai filia regis Gessur, ut dictum est cap. 3. v. 2. ideoque Absalom sororis suæ germanæ stuprum ultus est cæde Amnon fratris sui. Porro *Thamar* Hebr. idem est quod *palma: Absalom* (quem concise et corrupte multi nominant Absalon) *patris pax; Amnon fidelis et stabilis:* quare hæc nomina non nisi per antiphrasin dictis personis competunt, sicut bellum dicitur, quasi minime bellum et pulchrum. Amnon enim fuit infidelis, et instabilis: Absalam turbavit regnum Davidis, Thamar vitium passa est, quod palma invicta non patitur.

2. Ita ut propter amorem ejus ægrotaret.] Hic morbus amoris a medicis vocatur ἔρως, id est amor quo homo totus languescit, macrescit, marcescit, contabescit ex amoris vehementia. Hoc morbo laborabat sponsa Canticorum 2. v. 5. dicens: *Fulcite me floribus, stipate me malis quia amore langueo.* Vide ibi dicta. Simili morbo, sed carnali laborabat Antiochus, Seleuci regis filius ex amore Stratonices novercæ suæ contabescens, idque præ pudore exprimere non audens. Causam hanc morbi deprehendit Erasistratus medicus, cum ad introitum Stratonices videret Antiochum languentem rubore perfundi, et spiritu increbrescere, eaque egrediente pallere, et excitatiorem anhelitum reciprocare, protinusque rem Seleuco patri exposuit, qui Stratonicen concessit filio, ut eum in vita servaret, teste Appiano in Syriacis, et Valerio Maximo, lib. 5. cap. 7. Eumdem morbum diabolus immisit sanctimoniali cuidam, ut se morituram clamaret, nisi ad eam veniret Benedictus Monachus, id est, dæmon quidam, qui speciem monachi assumpserat, seque vocabat Benedictum; quam S. Equitius suis precibus et meritis sanitati, menti et castitati restituit, uti narrat S. Gregorius, lib. 1. Dialog. c. 4.

Cum esset virgo,] quæ domi a patre Davide in Gynecæo, vel potius Parthenone inter cæteras virgines filiasque regis magna cura et custodia servabatur.

13. Loquere ad regem, et non negabit me tibi.] Existimabat puella simplex et ignara legis id posse fieri; licitum enim esse conjugium inter fratrem et sororem, si illa dumtaxat esset agnata ex alia scilicet matre, uti erat Thamar; hoc enim licitum esse censuit R. Salomon apud Lyranum; sed erravit. Lex enim Levit. 18. v. 17. expresse omne conjugium inter fratres et sorores, etiam ex altero dumtaxat parente, vetat sub pœna mortis. Certe, si Thamar idipsum scivit, hanc excusationem suæ violationi prætexuit, ut tempus redimeret, et ex periculo tam evidenti elaberetur, ac manus Amnon amore furentis evaderet, ut innuit Josephus et asserit Serarius.

14. Oppressit eam.] Ecce stuprum Amnonis vim inferentis sorori suæ. Permisit hoc Deus ad castigandum adulterium Davidis patris. Amnon enim fuit filius Davidis primogenitus, eique dilectissimus, qui patris libidinem secutus, vitiavit suam sororem. Hinc discant parentes esse casti, ut filios exemplo magis quam verbo doceant castitatem. Si enim sint incesti, filii eorum incestus imitabuntur.

15. Et exosam eam habuit Amnon odio magno nimis.] Naturalis ratio hujus odii, ait Cajetanus, a philosophis redditur, quod in tanto amore multa fiat seminis effusio, quæ valde alterat et immutat dispositionem et temperiem interiorum humorum, et consequenter affectus mutat in contrarium, puta amorem in odium, quia sentiunt damna ingentia sui amoris et

libidinis effusæ. Audi Aristot. lib. 4. problem. 11. *Cur adolescentuli, cum primo concumbere incipiunt quibuscum fuerint congressi, eas re peracta odio habent? An quod mutatio summa exstiterit, sequentis tristitiæ memores, eam fugiunt tamquam sontem, ad quam sese applicuerunt?* Idem ibidem, probl. 6. *Cur*, inquit, *omnium maxime animantium homo, postquam concubuit, dissolvitur et languescit? An quod semen proportione sui corporis plurimum emittit?*

Addit Abulensis ex peculiari Dei providentia et castigatione id factum esse, et fieri solitum, ut scilicet ad illum amorem, qui excessive irrationabilis est, excessivum odium consequatur; ut hac ratione peccanti pœna congrua detur per opposita. Dei enim statutum est, ut illi qui valde inique agunt, sibi ipsis nullo etiam puniente pœna sint. Unde S. Augustinus in Confession. *Jussisti, Domine, et sic est, ut pœna sibi sit omnis inordinatus animus.* Idem de Verbis Domini secundum Matth. serm 14. *Unicuique sua cupiditas*, ait, *tempestas est.*

Similes amantium conversiones in odia extrema necesque mutuas recensentur passim in Tragicis, uti apud Senecam in Medea, quæ amasium suum Jasonem postea ita odit, ut in ejus vindictam communes filios, ipso cernente, nec tamen impedire valente, jugularit. Atque has pœnas Poetæ vocant *Furias*, quia ex furentibus cogitationibus premantur. Sic Semiramis amasios suos, et inter eos filium suum atrociter occidit. Vide Abulensem in fine cap. fuse disserentem de vi et proprietatibus amoris. Aliam odii causam comminiscuntur Rabbini, scilicet quod Thamar stupro Amnon resistens, cum eo luctando ejus genitalia ita læserit, ut ea debuerint abscindi; sed hæc cerebri Rabbinici crassæ sunt imaginationes et figmenta.

16. Quæ respondit ei: Majus est hoc malum quod nunc agis adversum me, quam quod ante fecisti, expellens me,] tum quia expulsio hæc erat publica et infamis, cum violatio fuisset secreta et occulta; tum quia probrosa expulsio augebat dolorem ex violatione conceptum; cum enim Amnon debuisset eam a se violatam solari, eique blandiri, hostiliter et ignominiose expulit eam; tum quia Thamar sperabat quod Amnon vitium sibi illatum tegeret, vel illud celando, vel se in uxorem ducendo: jam autem expulsa videbat et vitium publicari, et conjugium suum ab Amnone refutari; tum denique quia per hanc expulsionem cernebat se ab omnibus contemnendam et repudiandam, ut nullus eam sibi postularet uxorem. Putabant enim plerique Amnon vitium aliquod in ea deprehendisse, ob quod eam ita inhumaniter expulisset. Quare quisque, hoc vitium fugiens, eam spernebat; unde ipsa domi mœsta et desolata contabuit, ut dicitur v. 20.

19. Impositisque manibus super caput suum,] ut præ pudore manibus velaret faciem, in qua est sedes verecundiæ.

20. Sed nunc, soror, tace: frater tuus est,] q. d. Gravior esset injuria, si ab extraneo, vel homine vili oppressa fuisses: jam autem violata es a filio regis primogenito, fratreque tuo, a quo cavere non debebas. Quare facile scient omnes te non consensisse, sed vi oppressam a filio regis, cui omnia licent. Hac ergo cogitatione solare et mitiga dolorem tuum. Ita Abulensis.

21. Noluit contristare spiritum Amnon filii sui.] Hæc verba non sunt in Hebr. Chald. et Septuag. Peccavit David non corrigendo, nec castigando Amnon filium suum de hoc tam infami stupro, præsertim cum Lex Levitici 20. 17. id jubeat. Quare justo Dei judicio inde secuta sunt tot tantaque mala, damnaque tam Davidi quam Amnoni: nam hic occisus vitam perdidit, ille pene regnum cum vita amisit, ulciscente sororis suæ violationem Absalomo. Ita Abulensis, qui censet Davidem debuisse Amnonem ob stuprum morte punire, uti sancit lex; licet Cajetanus eum excuset a tam gravi punitione, eo quod crimen esset occultum, nec ullo teste probari posset. Adde quod Amnon erat primogenitus, hæres et successor in regnum, ideoque in vita ob publicum reipublicæ bonum servandus, et mitiori pœna castigandus.

23. Factum est autem post tempus biennii.] Hinc patet cædem Amnon contigisse biennio post stuprum ab eo illatum Thamar: tam cito Dei vindicta persecuta est scelestum et incestum, eumque vita et regno privavit. Erat enim primogenitus, et Davidi in deliciis, ideoque in ejus regnum successurus.

24. Ecce tondentur oves servi tui.] Absalom ergo filius regis erat pecorarius, curamque habebat ovium et pecorum, uti et cæteri principes illius ævi candidi et simplicis.

25. Benedixit ei.] q. d. David Absalomo bene precatus est, itaque eum dimisit, dicendo, v. g. Vade in pace. Unde Vatablus vertit: *Valedixit ei.*

29. Fugerunt,] timentes ne occiderentur, uti Amnon; quasi Absalom solus cuperet esse superstes, ut patri in regnum succederet, ne quis alius fratrum præferretur. Sicut Turca, cum habet prolem, omnes fratres occidit, ne ipsi regnum invadant.

32. Quoniam in ore Absalom erat,] q. d. Amnon erat in Absalomi oculis et ore, ut frequenter de ultione stupri ab eo sorori suæ illati loqueretur. Quod enim est in corde, hoc ebullit in os.

37. Absalom fugiens abiit ad Tholomai filium Ammiud regem Gessur.] Fugit ergo ad avum suum maternum; ipse enim erat filius filiæ Tholomai regis Gessur, uti dictum est capite 3. v. 3. Hic enim nepotem suum recepit, et tutatus est, eo quod ipse Thamar neptis pariter suæ stuprum ultus fuisset cæde Amnon stupratoris.

38. Fuit ibi tribus annis.] Hinc patet chronotaxis rerum tunc gestarum, quam assignavi c. 12. 25.

CAPUT DECIMUM QUARTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

JOAB PER THECUITIS BLANDILOQUENTIAM ABSALOMUM RECONCILIAT DAVIDI, SED ITA UT IPSE EUM AD CONSPECTUM NON ADMITTAT. DEINDE, VERS. 25. DESCRIBITUR ABSALOMI PULCHRITUDO, CÆSARIES, PROLES AC SUCCENSIO SEGETUM JOAB; QUA RE EXCITUS JOAB EUM AD DAVIDIS OSCULUM ADMITTI PROCURAT.

1 INTELLIGENS autem Joab, filius Sarviæ, quod cor regis versum esset ad Absalom, 2. misit
Thecuam, et tulit inde mulierem sapientem: dixitque ad eam: Lugere te simula, et induere
veste lugubri, et ne ungaris oleo, ut sis quasi mulier jam plurimo tempore lugens mortuum,
3. et ingredieris ad regem, et loqueris ad eum sermones hujuscemodi. Posuit autem Joab verba
in ore ejus. 4. Itaque cum ingressa fuisset mulier Thecuitis ad regem, cecidit coram eo super ter-
ram, et adoravit, et dixit: Serva me, rex. 5. Et ait ad eam rex: Quid causæ habes? Quæ respondit:
Heu! mulier vidua ego sum; mortuus est enim vir meus. 6. Et ancillæ tuæ erant duo filii qui ri-
xati sunt adversum se in agro, nullusque erat qui eos prohibere posset; et percussit alter alterum,
et interfecit eum. 7. Et ecce consurgens universa cognatio adversum ancillam tuam, dicit: Trade eum
qui percussit fratrem suum, ut occidamus eum pro anima fratris sui quem interfecit, et deleamus
hæredem; et quærunt extinguere scintillam meam quæ relicta est, ut non supersit viro meo nomen,
et reliquiæ super terram. 8. Et ait rex ad mulierem: Vade in domum tuam, et ego jubebo pro te.
9. Dixitque mulier Thecuitis ad regem: In me, domine mi rex, sit iniquitas, et in domum patris
mei; rex autem et thronus ejus sit innocens. 10. Et ait rex: Qui contradixerit tibi, adduc eum
ad me, et ultra non addet ut tangat te. 11. Quæ ait: Recordetur rex Domini Dei sui, ut non mul-
tiplicentur proximi sanguinis ad ulciscendum, et nequaquam interficiant filium meum. Qui ait:
Vivit Dominus, quia non cadet de capillis filii tui super terram. 12. Dixit ergo mulier: Loquatur
ancilla tua ad dominum meum regem verbum. Et ait: Loquere. 13. Dixitque mulier: Quare cogi-
tasti hujuscemodi rem contra populum Dei, et locutus est rex verbum istum, ut peccet, et non
reducat ejectum suum? 14. Omnes morimur, et quasi aquæ dilabimur in terram, quæ non rever-
tuntur; nec vult Deus perire animam, sed retractat cogitans ne penitus pereat qui abjectus est.
15. Nunc igitur veni, ut loquar ad dominum meum regem verbum hoc, præsente populo. Et dixit
ancilla tua: Loquar ad regem si quomodo faciat rex verbum ancillæ suæ. 16. Et audivit rex, ut
liberaret ancillam suam de manu omnium qui volebant de hæreditate Dei delere me, et filium
meum simul. 17. Dicat ergo ancilla tua, ut fiat verbum domini mei regis sicut sacrificium. Sicut
enim Angelus Dei, sic est dominus meus rex, ut nec benedictione, nec maledictione, moveatur; unde
et Dominus Deus tuus est tecum. 18. Et respondens rex, dixit ad mulierem: Ne abscondas a me
verbum quod te interrogo. Dixitque ei mulier: Loquere, domine mi rex. 19. Et ait rex: Numquid
manus Joab tecum est in omnibus istis? Respondit mulier, et ait: Per salutem animæ tuæ, domine
mi rex, nec ad sinistram, nec ad dextram est, ex omnibus his quæ locutus est dominus meus rex;
servus enim tuus Joab ipse præcepit mihi, et ipse posuit in os ancillæ tuæ omnia verba hæc. 20. Ut
verterem figuram sermonis hujus, servus tuus Joab præcepit istud; tu autem, domine mi rex, sa-
piens es sicut habet sapientiam Angelus Dei, ut intelligas omnia super terram. 21. Et ait rex ad
Joab: Ecce placatus feci verbum tuum; vade ergo, et revoca puerum Absalom. 22. Cadensque
Joab super faciem suam in terram adoravit et benedixit regi, et dixit Joab: Hodie intellexit servus
tuus quia inveni gratiam in oculis tuis, domine mi rex; fecisti enim sermonem servi tui. 23. Sur-
rexit ergo Joab et abiit in Gessur, et adduxit Absalom in Jerusalem. 24. Dixit autem rex: Re-
vertatur in domum suam, et faciem meam non videat. Reversus est itaque Absalom in domum

suam, et faciem regis non vidit. 25. Porro sicut Absalom, vir non erat pulcher in omni Israel, et decorus nimis; a vestigio pedis usque ad verticem non erat in eo ulla macula. 26. Et quando tondebat capillum (semel autem in anno tondebatur, quia gravabat eum cæsaries) ponderabat capillos capitis sui ducentis siclis, pondere publico. 27. Nati sunt autem Absalom filii tres, et filia una nomine Thamar, elegantis formæ. 28. Mansitque Absalom in Jerusalem duobus annis, et faciem regis non vidit. 29. Misit itaque ad Joab, ut mitteret eum ad regem, qui noluit venire ad eum. Cumque secundo misisset, et ille noluisset venire ad eum, 30. dixit servis suis: Scitis agrum Joab juxta agrum meum, habentem messem hordei; ite igitur, et succendite eum igni. Succenderunt ergo servi Absalom segetem igni. Et venientes servi Joab, scissis vestibus suis, dixerunt: Succenderunt servi Absalom partem agri igni. 31. Surrexitque Joab, et venit ad Absalom in domum ejus, et dixit: Quare succenderunt servi tui segetem meam igni? 32. Et respondit Absalom ad Joab: Misi ad te obsecrans ut venires ad me, et mitterem te ad regem, et diceres ei: Quare veni de Gessur? melius mihi erat ibi esse; obsecro ergo ut videam faciem regis; quod si memor est iniquitatis meæ, interficiat me. 33. Ingressus itaque Joab ad regem nuntiavit ei omnia; vocatusque est Absalom et intravit ad regem, et adoravit super faciem terræ coram eo; osculatusque est rex Absalom.

1. Cor regis versum esset ad Absalom,] tum quia ipse erat tertius ab eo genitus filius, ideoque proximus fere ut succederet ei in regnum, tum quia ipse erat pulcher et specie regia, uti dicitur v. 25. tum quia justam habuerat ex parte cædis occasionem, scilicet stuprum sorori suæ illatum, cujus pudicitiæ vindex exstiterat. Hoc enim apud omnes magnæ ducebatur laudi, censebaturque opus heroicum. Unde Gentiles celebrant Lucretiam, quæ a Sexto Tarquinio Tarquinii Superbi regis filio per vim violata, ob dolorem et amorem pudicitiæ sese confodit. Qua de causa Tarquinius cum suis urbe pulsus est, et pro regibus consules surrogati sunt Junius Brutus et L. Collatinus Lucretiæ maritus. Vide Valer. Max. lib. 6. 1. ubi inter alia hoc memorabile recenset: *Virginius*, inquit, *plebei generis, sed patricii vir spiritus, ne probro contaminaretur domus sua, proprio sanguini non pepercit. Nam cum Appius Claudius decemvir filiæ ejus virgini stuprum, potestatis viribus fretus pertinacius expeteret, deductam in foro puellam occidit: pudicæque interemptor, quam corruptæ pater esse maluit.*

2. Misit Thecuam, et tulit inde mulierem sapientem.] *Thecua* erat urbs in monte sita, uberrimis abundans pascuis, distans a Bethlehem sex millibus passuum, a Jerusalem vero novem. Ita S. Hieron. Adrichom. et alii. Hinc fabulantur R. Salomon et R. David mulieres et viros Thecuæ fuisse cæteris sapientiores; eo quod Thecua sit fertilis olearum et olivarum: regiones enim oleis fertiles gignere sapientes; uti eadem Thecua genuit Amos et Habacuc Prophetas: imo Rabbini asserunt Thecuitem hanc fuisse aviam Amos Prophetæ, sed nullo id argumento, nisi hoc quod uterque ortus sit ex Thecua, probant.

6. Ancillæ tuæ erant duo filii qui rixati sunt, etc., et percussit alter alterum.] Hebræi, et ex eis Rabanus et Angelomus, censent hanc non esse fabulam, sed veram historiam, quæ mulieri huic, ejusque duobus filiis contigerit, quam ipsa ex pari applicarit Absalomo et Amnoni. Verum cæteri passim censent esse fabulam ad rem apposite confictam, idque satis indicat ipsa narratio.

Porro prudenter utitur parabola hac, qua rex contra seipsum sententiam proferret, ut, postquam judicasset servandum esse filium mulieris qui occiderat fratrem, ex hac lata a se sententia animadverteret, servandum quoque sibi esse Absalomum qui fratrem Amnonem occiderat. Simili parabola usus est Nathan, cap. 12. qua Davidi persuasit adulterii sui pœnitentiam. Disce hic, cum magnates, divites, potentes, superbos sibique præfidentes de quopiam vitio corripere cupis, illis non loqui in secunda, sed in tertia persona; quasi non ipsos, sed tertium aliquem hujus vitii reum arguere velis. Sic enim ipsi eam æquanimiter ferent, ac sagaciter conjicient id de se dici, sed corripientem ex modestia et verecundia non audere se nominare, quod vulgo dicitur: *Vapulet canis, ut leo metuat et sapiat.*

7. Et quærunt exstinguere scintillam meam, quæ relicta est,] id est, filium unicum, qui mihi relictus est, ut sit scintilla, qua meam virique mei familiam pene exstinctam reaccendam, redintegrem et propagem. Sicut enim consumpto igne relinquuntur favillæ et scintillæ sub cinere, ex quibus ignis per sulphurata reaccendi et resuscitari possit; sic exstinctis filiis cæteris ultimus relinquitur, quasi scintilla, ex qua familiæ propago suscitetur, ac nomen et memoria conservetur. Sic Cicero *scintillas belli*, vocat belli reliquias. Nota appositam metaphoram. Anima enim et vita comparatur igni, quia ipsa in calore, qui igni est proprius, consistit. Rursus sicut ignis ignem inflammando, sic homo hominem gignendo propagat; tertio, quia sicut ignis lucet et splendet, sic et vita; quarto, sicut una lucerna deficiens accendit aliam, in qua quasi superstes lucet et fulget, sic et homo moriens, in filio quasi superstes manet et vivit: in filio enim videtur parens, sicut in imagine videtur exemplar; unde illud Psalm. 131. v. 17. *Illuc producam cornu David, paravi lucernam Christo meo.* Eadem metaphora usi sunt Gentiles, ut per lucernam vel lampadem quam in cursu alter alteri succedenti tradebat, significarent propaginem generationis et vitæ. Unde Lucretius:

Et quasi cursores vitai lampada tradunt.

Sic Plato lib. 6. de Legibus, ait, *oportere cives operam dare generandæ proli, ut vitam quam ipsi a majoribus accepere posteris tradant, quasi lampada ardentem, in qua ipsi luceant.*

8. VADE IN DOMUM TUAM, ET EGO JUBEBO PRO TE,] q. d. Curabo filium tuum servari, tibique reddi incolumem. Quæres, an justum sit hoc Davidis judicium? quia lex Dei jubebat homicidam occidi, multo magis fratricidam, qualis erat hic. Resp. Lex jubebat occidi homicidam publicum, cujus scilicet homicidium publice in judicio per testes probari poterat. Nam lex Deuter. 17. vers. 6. jubet ne quis occidatur, nisi duobus testibus convictus. Hic autem erat fratricidium secretum, cui nullus interfuerat testis, ut dictum est vers. 6. Quare hic juridice damnari occidique non poterat. Ita Vatabl. Rursum lex jubebat occidi homicidam voluntarium, non vero repentinum et casualem, qui scilicet absque ullo præcedente odio, casu aliquem occiderat (uti erat hic, unde ad eum salvandum Numer. 35. 11. Deus constituerat urbes refugii, ut ad illas confugiendo maneret illæsus et supplicii expers. Ita Cajetan. et alii.

9. IN ME, DOMINE MI REX, SIT INIQUITAS, ET IN DOMUM PATRIS MEI: REX AUTEM ET THRONUS EJUS SIT INNOCENS.] Dicit hoc Thecuitis amice blandiendo Davidi, ut illi omnem eximat scrupulum condonationis homicidii, ipsumque in ea plane confirmet ac reconciliet Absalomo fratricidæ, q. d. Si quid in hac condonatione peccatum est, opto ut peccati hujus pœna non in te, o rex, sed in me meamque domum toto devolvatur. Nolim enim in te propter me quidquam mali recidere; sed oro Deum ut illud omne in meum caput reflectat. Sic Rebecca filio suo Jacob timenti patris maledictionem, si se ipsi pro Esau fratre substitueret, respondit: *In me sit ista maledictio, fili mi.* Gen. 27. v. 13. Et Pilato trepidanti ad Christi condemnationem; Judæi, ut eum ad illam animarent, succlamarunt: *Sanguis ejus super nos, et super filios nostros.* Matth. 27.

13. ET LOCUTUS EST REX VERBUM ISTUD UT PECCET,] scilicet *contra populum Dei*, ut præcessit. Thecuitis hæc post parabolam descendit ad ejus scopum, ut scilicet rex eam applicet Absalomo fratricidæ, eique cædem condonet: quare novas hic rationes affert et multiplicat, quibus Davidem ad ei parcendum impellat. Prima est hæc, q. d. Absalom post Amnonem quasi proximus est ut tibi in regnum succedat, eumque populus amat, et optat ut succedat; consule ergo posteritati tuæ, consule regno tuo, consule populo tuo, ut scilicet ei idoneum hæredem tuum et successorem conserves, qualis est Absalom: alioqui peccabis in te et in populum tuum, quod eum tanto principe, quantus est Absalom, privaris. Alii τὸ *ut peccet*, sic explicant, q. d. Nisi Absalomum illico revoces, idololatriæ et aliorum peccatorum eris ei occasio. Ipse enim exsul degit apud avum suum maternum regem Gessur, qui est idololatra, æque ac ejus aulici, qui Absalomum ad suam idololatriam cæteraque sua vitia pellicere satagunt.

14. OMNES MORIMUR, ET QUASI AQUÆ DILABIMUR IN TERRAM, QUÆ NON REVERTUNTUR.] Est hæc secunda Thecuitis ratio, ut David Absalomo det veniam, q. d. Vita hominum fluxa est et evanida: Amnon, etiamsi non esset occisus, æque tamen debuisset brevi mori, uti omnes morimur; Absalom quoque brevi morietur; non ergo quærenda est a te cædis vindicta, et mors Absalomi, quam ipsa natura eidem brevi irrogabit, q. d. Quorsum, o rex, de Absalomo ultionem quæris? mortemne? at jam moritur. *Omnes enim morimur, et quasi aquæ dilabimur.* Hebr. habent: *Omnes morimur, et instar aquæ in terram effusæ, quæ rursum colligi et congregari nequit*, subaudi dilabimur et diffluimus in mortem, et terram ex qua plasmati sumus, q. d. Omnes quasi flumina præcipiti cursu devolvimur in mare mortis et sepulcri, quæ est *domus æternitatis* nostræ, Eccles. 12. 5. Rursum anima nostra brevi in morte exibit e corpore, nec in illud revertetur ante generalem resurrectionem, ait Vatablus; aut potius *aquas* hic intellige non fluminis, sed pluviæ; hæ enim in terram dilapsæ colligi nequeunt, q. d. Sicut terra absorbet pluviam, ut nil ex ea remaneat, quod rursum congregari et colligi possit: ita quoque vita nostra et corpus in mortem et terram, ex qua formatum est, redit, ut reverti et rursum colligi, animæque vitaliter uniri nequeat, nisi super naturam per Dei omnipotentiam, quam ipse ostendet in communi omnium resurrectione. Comparat ergo vitam nostram aquæ non fluminis pertranseunti, sed pluviæ delabenti in terram, ibique absorptæ et evanescenti, q. d. Amnon jam mortuus est, nec potest revocari ad vitam, sicut nec aqua effusa rursum colligi potest, ait Procopius: ut quid ergo Absalomum perdideris, nisi ut mortem morti, et dolorem dolori tuo addas? brevi enim Absalom quoque morietur, et instar aquæ dilabetur in terram, nec ad vitam revocari poterit.

NEC VULT DEUS PERIRE ANIMAM.] Est hæc tertia ratio petita ab imitatione clementiæ Dei, quæ sæpe ad preces vel peccatorum, vel sanctorum pro peccatoribus orantium mitigat, vel revocat sententiam mortis contra eos latam.

17. UT FIAT VERBUM DOMINI MEI REGIS, SICUT SACRIFICIUM,] quod in odorem suavitatis Deo offertur, q. d. Sicut sacrificium pro peccato oblatum, Deo est gratissimum; sic hoc votum meum pro Absalomi peccato condonando, tibi, o rex, oblatum sit, quæso, pariter gratissimum. Tu enim es quasi Deus noster terrestris, et quasi numen quoddam Israelis. Noster legit cum Septuag. למנחה *leminchah*, id est, *in sacrificium;* jam cum Chaldæo aliis punctis legunt *limnuchah*, id est, in requiem; unde vertunt, q. d. Jubeat rex Absalomum esse in quiete et salvum.

SICUT ENIM ANGELUS DEI, SIC EST DOMINUS MEUS REX, UT NEC BENEDICTIONE, NEC MALEDICTIONE MOVEATUR.] Thecuitis adulando captat Davidis benevolentiam, q. d. Libere loquar, quia humanitas tua, o rex, instar Angeli omnia tranquille audit, tam mala quam bona, nec laudibus vel vituperiis minisque flectitur, sed sincere de omnibus judicat, uti spero quod hic pro me judicabit, scilicet decere clementiam tuam, ut Absalomo filio parcat.

19. NUMQUID MANUS JOAB TECUM EST?] q. d. Numquid opera et directione Joab hæc omnia agis et dicis?

NEC AD SINISTRAM, NEC AD DEXTERAM EST,] q. d. Non est aliud quam quod sagacissime es odoratus, scilicet me hæc omnia agere instinctu Joab.

21. Ecce placatus feci verbum tuum,] ut parcam Absalomo, eumque ab exsilio ad me revocem. Quæres, an peccarit David parcendo Absalomo homicidæ, cum lex jubeat homicidas occidi? Resp. Cajetan. leges generatim decernere, quod communiter et regulariter agendum est, singulares autem casus prudentiæ Principis relinqui. Talis erat hic: erat enim fratricidium a filio regis commissum, qui fugerat ad avum suum regem Gessur Gentilem. Quare periculum erat ne avus juvaret Absalomum quasi nepotem suum, itaque post mortem Davidis bella orirentur de successione in regnum inter filios Davidis, quæ ut vitaret David, sapienter pepercit Absalomo.

25. Porro sicut Absalom, vir non erat pulcher in omni Israel,] q. d. Erat pulcherrimus omnium Israelitarum. Meminit hic Script. pulchritudinis Absalomi incidenter, ut innuat quam ob causam ipse omnibus fuerit acceptus et gratiosus, utque tropol. indicet quam vana sint omnia bona hujus vitæ, et quam malis permista. Absalom enim pulcherrimus corpore erat, aterrimus mente, ideoque in mortem funestissimam incidit, nimirum, sicut ait S. Augustinus. lib. 22. de Civit. ut ostendatur hujus vitæ dulcedinem amaritudinibus et ærumnis respersam esse, ut alia vita quæratur, quæ nulla amaritudine perturbatur. Vide Abulensem hic q. 20. aliis exemplis id illustrantem.

Porro eximia hæc corporis pulchritudo arguebat animæ deformitatem. Natura enim omnem suam vim exeruerat in exornando corpore; unde animam inornatam reliquerat, ut patet ex ejus ambitione. Et solet Deus sua bona partiri. Unde mulieribus dat pulchritudinem, viris judicium, juvenibus robur, senibus prudentiam. Audi S. Chrysost. homil. in illud: *Utinam tolerassetis*, 2. Corinth. 11. *Quid enim*, inquit, *ape utilius, quid pavone pulchrius, quid formica sapientius? Et apis dulcedinem in se habet, pavo vero solummodo in pennis est, non in fructu decorus; formica vero contemptibilis hominibus, sed magistra virtutum est.* Idem præclare homil. 37. in Genes. sub finem: *Hoc*, inquit, *studium in ornando corpore, internam indicat deformitatem: et hujus deliciæ illius manifestam faciunt famem; et hujus vestium sumptus, illius indicat nuditatem. Impossibile enim est aliquam agere curam animæ, et tanti facere corporis pulchritudinem et ornatum.* Et sanctus Hieronymus epist. ad Furiam loquens de Magdalena: *Meretrix*, inquit, *illa in Evangelio baptizata lacrymis suis, non habuit crispantes mitras*, etc. *Quanto fœdior, tanto pulchrior.* Et paulo post, *Ornatus*, inquit, *iste non Domini est; velamen istud Antichristi est. Quos fiducia erigit ad cœlum vultus, quos conditor non agnoscit.*

26. Semel autem in anno tondebatur, quia gravabat eum cæsaries.] Hebr. *A fine dierum in dies tondebatur*, id est, quotannis, sive anno recurrente, tondebatur. Ita Cajetan. Arias, Pagnin. Vatabl. et alii. Perperam ergo Hebræi apud S. Hieron. vertunt: *Tondebatur de triginta in triginta diebus*, id est, singulis mensibus. Perperam quoque Joseph. l. 7. Antiq. cap. 8. ait: *Cujus capitis tanta erat cæsaries, ut ex octo diebus tonderi potuisset.* Ut hanc absurditatem tegeret Gelenius Josephi ex Græco in Latinum interpres, ex se hæc substituit: *Tanta fuit ejus cæsaries ut intra octavum quemque mensem ad ducentos siclos, hoc est ad quinque pondo accresceret;* quod pariter falsum est, et Script. hoc loco repugnat. Porro Absalom gestabat comam per annum, non quod nazaræus esset, ut volunt Rabbini, sed quod pulchritudinis et comæ esset studiosus. Unde et in pœnam ex ea suspensus occubuit cap. 18.

Ponderabat capillos capitis sui ducentis siclis.] Narratur hic capillorum multitudo ad designandam Absalomi pulchritudinem; ad hanc enim non parum facit pulchra coma, et cæsaries densa. Porro siclus erat moneta ponderans quatuor drachmas, hoc est dimidiam unciam: quare siclus, si erat argenteus, erat ejusdem pretii et ponderis, cujus nunc sunt Romæ 4. Julii, et in Hispania 4. Regales Hispanici: sin aureus esset, pendebat et valebat 4. coronatos Francicos, quorum quisque valet duodecim Julios, sive Regales. Ducenti ergo sicli ponderabant centum uncias, quæ faciunt octo libras cum quatuor unciis, si libram accipias communem duodecim unciarum. Unde nonnulli apud Abulensem et Lyran. quos sequitur noster Sanchez et Salianus, censentes hoc pondus comæ esse nimium, pro pondere substituunt pretium, quasi coma Absalomi fuerit flava, densa et rutilans, ideoque a fœminis ad capillaturam sibi ex ea faciendam expetita, ac tanti æstimata, ut venderetur ducentis siclis argenti, qui faciunt octoginta aureos Romanos, quorum quisque continet decem Julios. Verum hoc refutant Lyran. et Abul. quasi pretium injustum, improbabile, et rem ineptam muliebribus ornamentis, nec Script. comam Absalomi commendat a colore, quod fuerit flava et rutila, sed a pondere. Et sane illa sententia videtur vim facere et torquere verba Script. nam Hebr. שקל *sakal* non significat *appretiabatur*, vel *vendebatur*, sed *ponderabat*, uti vertit Noster, Septuag. Chald. Joseph. Vatabl. Pagnin. Cajet. et alii passim.

Neque hoc pondus comæ mirum videri debet, tum quia illud, ut rem raram et novam hic recenset Script. tum quia erat pondus comæ totius anni; coma autem Absalomi erat densa, gravis, crebra et promissa, quæ toto anno succrescens facile in fine anni ponderabat octo libras, quod pondus Absalom sentiebat quidem, ideoque gravabatur, et ut se onere levaret, tondebatur: minus tamen sentiebatur, quam si pondus aliquod extrinsecum octo librarum capiti suo imposuisset; quia hæc coma erat capiti ei connaturalis, unde facile ab anima capitis sustentabatur. Sic enim non sentimus pondus corporis, quod est plus quam 50. librarum, quia anima illud informans, idipsum quasi suum, sibique intime unitum sustentat: unde cum anima separata est a corpore, sentitur ipsum pondus corporis sive cadaveris, ut vix ab homine robusto portari possit.

27. Nati sunt autem Absalom filii tres.] Hi omnes statim ante patrem mortui sunt. Unde Absalom capite 18. versu 18. sine liberis fuisse dicitur. Ita Theodor.

Et filia una nomine Thamar elegantis formæ.] Verisimile est nomen hoc ei inditum a Thamar amita et sorore Absalomi: imo Sanchez opinatur filiam hanc aliud nomen proprium habuisse, scilicet *Maacha*, cognominatam vero fuisse *Thamar*, id est, palmam, ab

elegantia et pulchritudine. Tradunt enim Hebræi et Joseph. l. 7. cap. 8. quos sequitur Sanchez hic et Abulensis cap. 14. v. 20. hanc *Thamar* esse *Maacha*, quæ fuit uxor Roboam et mater Abiæ. Hæc enim 2. Par. 11. v. 20. vocatur filia Absalom. Videtur ergo Absalom natus ex Maacha filia regis Gessur, ut dictum est cap. 3. 3. nomen matris suæ Maacha indidisse filiæ suæ, quæ ob speciem cognominata sit *Thamar*. Joseph tamen inferius agens de Roboam et Abia lib. 8. cap. 3. asserit hanc Thamar filiam Absalomi fuisse non Maacha, sed matrem Maacha, quæ fuit uxor Roboam et mater Abiæ. Alii tamen censent quod Absalom, qui 2. Paral. 11. versu 20. vocatur pater Maacha uxoris Roboam, alius et diversus sit ab hoc Absalomo filio Davidis: nam idem 2. Paral. 13. v. 2. vocatur *Uriel de Gabaa. Nomen matris ejus* (Abiæ) inquit; *Michaia* (sive *Maacha*, vel, ut Josephus vocat *Micha*) *filia Uriel de Gabaa*. Atqui Gabaa erat tribus Benjamin. Ergo Absalom hic pater Maacha qui alio nomine dictus est *Uriel*, fuit ex tribu Benjamin. Hic autem Absalom pater Thamar, filius Davidis, fuit ex tribu Juda. Ergo diversus est ab Absalomo, qui fuit pater Maacha, et alio nomine dictus est Uriel. Ita sentit Salianus et Abulensis qui sententiam suam revocat 2. Paral. 11. q. 20. et in c. 13. q. 6. Si quis, Josephum l. 8. c. 3. sequens, diceret Maacha non esse Thamar, sed filiam Thamar, ad hoc argumentum respondere posset, Thamar hanc fuisse filiam Absalomi filii Davidis, ac nupsisse Uriel Benjamitæ, ex coque genuisse Maacha, quæ fuit uxor Roboam et mater Abiæ: quare Maacha hanc 2. Paral. 11. 20. dici *filiam*, id est, *neptem* Absalomi. Et hoc omnia adæquat, ideoque valde est verosimile, uti dicam l. 3. c. 15. v. 2. et 10.

CAPUT DECIMUM QUINTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Absalom sollicitat populum, cum eoque conjurat contra Davidem in Hebron; quare David cum suis v. 14. fugit, ac v. 24. sacerdotes se sequentes cum arca remittit in urbem. Denique, v. 30. ascendens montem Oliveti, nudis pedibus, flens et aperto capite, Chusai remittit in urbem, ut dissipet consilium Achitophel.

1 Igitur post hæc fecit sibi Absalom currus, et equites, et quinquaginta viros qui præcederent
eum. 2. Et mane consurgens Absalom, stabat juxta introitum portæ, et omnem virum qui
habebat negotium ut veniret ad regis judicium, vocabat Absalom ad se, et dicebat: De qua civitate es tu? Qui respondens ajebat: Ex una tribu Israel ego sum servus tuus. 3. Respondebatque ei Absalom: Videntur mihi sermones tui boni et justi. Sed non est qui te audiat constitutus a rege, dicebatque Absalom: 4. Quis me constituat judicem super terram, ut ad me veniant omnes qui habent negotium, et juste judicem? 5. Sed et cum accederet ad eum homo, ut salutaret illum, extendebat manum suam, et apprehendens, osculabatur eum. 6. Faciebatque hoc omni Israel, venienti ad judicium, ut audiretur a rege, et sollicitabat corda virorum Israel. 7. Post quadraginta autem annos, dixit Absalom ad regem David: Vadam, et reddam vota mea quæ vovi Domino in Hebron. 8. Vovens enim vovit servus tuus, cum esset in Gessur Syriæ, dicens: Si reduxerit me Dominus in Jerusalem, sacrificabo Domino. 9. Dixitque ei rex David: Vade in pace. Et surrexit, et abiit in Hebron. 10. Misit autem Absalom exploratores in universas tribus Israel, dicens: Statim ut audieritis clangorem buccinæ, dicite: Regnavit Absalom in Hebron. 11. Porro cum Absalom ierunt ducenti viri de Jerusalem vocati, euntes simplici corde, et causam penitus ignorantes. 12. Accersivit quoque Absalom Achitophel Gilonitem cosiliarium David, de civitate sua Gilo. Cumque immolaret victimas, facta est conjuratio valida, populusque concurrens augebatur cum Absalom. 13. Venit igitur nuntius ad David, dicens: Toto corde universus Israel sequitur Absalom. 14. Et ait David servis suis, qui erant cum eo in Jerusalem: Surgite, fugiamus; neque enim erit nobis effugium a facie Absalom: festinate egredi, ne forte veniens occupet nos, et impellat super nos ruinam, et percutiat civitatem in ore gladii. 15. Dixeruntque servi regis ad eum: Omnia quæcumque præceperit Dominus noster rex, libenter exsequemur servi tui. 16. Egressus est ergo rex, et universa domus ejus, pedibus suis et dereliquit rex decem mulieres concubinas ad custodiendam domum. 17. Egressusque rex et omnis Israel pedibus suis, stetit procul a domo; 18. et universi servi ejus ambulabant juxta eum, et

legiones Cerethi et Phelethi, et omnes Gethæi, pugnatores validi, sexcenti viri qui secuti eum fuerant de Geth pedites, præcedebant regem. 19. Dixit autem rex ad Ethai Gethæum: Cur venis nobiscum? revertere et habita cum rege, quia peregrinus es, et egressus es de loco tuo. 20. Heri venisti, et hodie compelleris nobiscum egredi? ego autem vadam quo iturus sum; revertere, et reduc tecum fratres tuos, et Dominus faciet tecum misericordiam et veritatem, quia ostendisti gratiam et fidem. 21. Et respondit Ethai regi, dicens: Vivit Dominus, et vivit dominus meus rex; quoniam in quocumque loco fueris, domine mi rex, sive in morte, sive in vita, ibi erit servus tuus. 22. Et ait David Ethai: Veni, et transi; et transivit Ethai Gethæus, et omnes viri qui cum eo erant, et reliqua multitudo. 23. Omnesque flebant voce magna, et universus populus transibat; rex quoque transgrediebatur torrentem Cedron, et cunctus populus incedebat contra viam quæ respicit ad desertum. 24. Venit autem et Sadoc sacerdos et universi Levitæ cum eo, portantes arcam fœderis Dei, et deposuerunt arcam Dei; et ascendit Abiathar, donec expletus esset omnis populus qui egressus fuerat de civitate. 25. Et dixit rex ad Sadoc: Reporta arcam Dei in urbem; si invenero gratiam in oculis Domini, reducet me, et ostendet mihi eam et tabernaculum suum. 26. Si autem dixerit mihi: Non places, præsto sum, faciat quod bonum est coram se. 27. Et dixit rex ad Sadoc sacerdotem: O Videns, revertere in civitatem in pace; et Achimaas filius tuus, et Jonathaas filius Abiathar, duo filii vestri, sint vobiscum. 28. Ecce ego abscondar in campestribus deserti, donec veniat sermo a vobis indicans mihi. 29. Reportaverunt ergo Sadoc et Abiathar arcam Dei in Jerusalem, et manserunt ibi. 30. Porro David ascendebat clivum Olivarum, scandens et flens, nudis pedibus incedens, et operto capite, sed et omnis populus, qui erat cum eo, operto capite ascendebat plorans. 31. Nuntiatum est autem David, quod et Achitophel esset in conjuratione cum Absalom; dixitque David: Infatua, quæso Domine, consilium Achitophel. 32. Cumque ascenderet David summitatem montis in qua adoraturus erat Dominum, ecce occurrit ei Chusai Arachites, scissa veste, et terra pleno capite. 33. Et dixit ei David: Si veneris mecum, eris mihi oneri; 34. si autem in civitatem revertaris, et dixeris Absalom: Servus tuus sum, rex; sicut fui servus patris tui, sic ero servus tuus, dissipabis consilium Achitophel. 35. Habes autem tecum Sadoc et Abiathar sacerdotes; et omne verbum quodcumque audieris de domo regis, indicabis Sadoc et Abiathar sacerdotibus. 36. Sunt autem cum eis duo filii eorum, Achimaas filius Sadoc, et Jonathas filius Abiathar; et mittetis per eos ad me omne verbum quod audieritis. 37. Veniente ergo Chusai amico David in civitatem, Absalom quoque ingressus est Jerusalem.

1. Igitur post hæc fecit sibi Absalom currus.] quasi ambiens regnum, presertim quia mortuo Amnone primogenito, secundo etiam Cheliab vel mortuo, vel minus apto ad regnum, ipse tertio loco genitus c. 3. 3. videbatur proximum habere jus ad regnum. Adde Absalomum fuisse superbum: nam ambivit regnum, vivente adhue patre, illudque ipsi armis et vi extorquere conatus est: quæ fuit insignis ejus tum arrogantia tum injustitia, tum impietas. Unde S. Chrys. hom. de Absalomo tom. 1. *Perdidit*, ait, *consilium Absalom, dum parricidio cupit mercari imperium.* Et inferius ostendit eum fratricidio addidisse parricidium, saltem mente destinatum, atque hoc fuisse pœnam illius: *Dum*, inquit, *in Absolom fratris occisi facinus non vindicatur, in parricidium patris recidivum facinus iterat.* Nimirum hæc inter alias fuit pœna a Deo inflicta Davidi ad puniendum ejus adulterium et homicidium. Prima enim pœna fuit mors infantis ex adulterio nati; secunda, Amnonis incestus et stuprum Thamar; tertia, Amnonis cædes per Absalomum; quarta, fuit Absalomi rebellio. Ambitio enim hominem excæcat, illique rationem eripit, uti eripuit Lucifero, de quo S. Bern. serm. 2. de verbis Isaiæ: *Miser*, inquit, *ipse qui sine Deo esse maluit, quam sub Deo.* Idem fit iis qui ambiunt prælaturas. Unde S. Bern. epist. 42. *Curritur*, inquit, *in clero possim ab omni ætate et ordine, a doctis pariter et indoctis, ad ecclesiasticas Curas, tamquam sine curis jam quisque victurus sit, cum ad Curas pervenerit.*

7. Post quadraginta autem annos dixit Absalom ad regem.] Nonnulli ex Josepho pro *quadraginta* legunt, *quatuor*. Sic enim habet Josephus lib. 7. Antiq. cap. 8. *Absolom quarto post reconciliationem anno oravit patrem, ut Hebronem adiret.* Josephum sequitur Theodoret. Hugo, Abulensis, Adrichom. et alii, qui putant hanc rebellionem Absalomi contigisse quarto anno post ejus reconciliationem, qui fuit regni Davidis 32. ut patet ex dictis cap. 12. 24. Verum Hebræa, Chald. Septuag. constanter habent *quadraginta*, non *quatuor*, itaque legunt S. Hieron. Angelom. Glossa, Lyran. Cajetanus, Dion. cæterique Interpretes prisci et moderni. Sed dissentiunt unde hi 40. anni computandi sint. Nam Vatablus numerat eos ab eo tempore, quo Hebræi a Samuele petierunt regem, quod ipse factum putat anno decimo principatus Samuelis. Sed errat in calculo: plures enim exinde fluxere anni; secundo, S. Hieronymus in Tradit. computat ab eo tempore, quo Saul occidit sacerdotes in

Nobe, urbemque evertit. Alii numerant a morte Saulis, alii a cæde Goliath, alii a nativitate Absalomi. Verum numerus ennorum non respondet.

Dico ergo hos 40. annos computandos esse a prima unctione Davidis in regem, facta a Samuele 1. Reg. 16. 13. Hæc enim facta est, cum David agerat annum vigesimum; inde computa annos hos 40. pervenies ad annum ætatis Davidis sexagesimum, quo facta est Absalomi conjuratio, cum David in regno ageret annum trigesimum (regnum enim adiit agens annum trigesimum) post quem adhuc decem annis regnavit, mortuusque est anno ætatis 70. Ita Torniellus, Salianus. Emm. Sa, Paulus Burgens. Abulensis et alii.

Unde opinantur nonnulli Absalomum hoc prætextu suam tyrannidem et rebellionem excusasse, quod sicut pater suus David Sauli socero suo Deo inobedienti, ideoque impie et tyrannice imperanti a Deo surrogatus esset, unctusque a Samuele in regem anno ætatis suæ 20. sic pariter jam ipse patri impie et tyrannice imperanti, ac præsertim eum Bethsabee adulteranti, et Uriam occidenti, pari jure et modo succederet. Unde et Semei Davidi Absalomum fugienti idem improperavit.

Ex dictis sequitur Absalomum, cum bellum movit Davidi, fuisse fere triginta annorum. Nam rebellavit cum David in regno ageret annum trigesimum. Ipse autem sub initium regni Davidis ab eo genitus est, ut patet cap. 3. 3.

10. Regnavit Absalom in Hebron,] quia in Hebron natus erat Absalom cap. 3. 3. ubi pariter pater David regnare cœperat, et sacrificia obtuleat. Hebron enim ob sepultos in ea Patriarchas habebatur locus sanctissimus, et ab Israelitis frequentabatur: hic ergo Absalomi fuit prætextus, et hæc commoditas sceleris et conjurationis conflandæ. Ita Abulensis. Vide Absalomi scelus, tyrannidem et parricidium exaggerantem S. Chrysost. hom. de Absalomo tom. 1. vel quisquis ejus est auctor; nam styli Latini elegantia, et vocum allusiones indicant auctorem fuisse Latinum, non Græcum.

13. Toto corde universus Israel sequitur Absalom,] Causam dat Abulensis q. 19. primam, quod Absalom apud populum erat gratiosus, ejusque corda sollicitarat, suaque humanitate sibi devinxerat, ut patet ex dictis initio capitis. Secundam causam assignat, punitionem Dei: Deus enim hac ratione volebat implere pœnam Davidi intentatam cap. 12. 11. Quare objecit menti populi dotes, et gratiam Absalomi, vitia vero Davidis cæteraque quæ in eo displicebant vulgo: quo factum ut vulgus, novitatis appetens, Davidem fastidiret, et novum regem Absalomum ambiret. Objecit hæc ei Deus ob bonos fines a se intentos, sed prævidebat populum iis abusurum ad rebellandum Davidi, idque permittere decrevit ad puniendа Davidis peccata. Vide dicta Exodi 7. 3.

14. Et ait David, etc. Surgite, fugiamus.] Causam fugæ dat S. Chris. in Psal. 3. quam tunc David dictavit invocans Deum in tanta persecutione, ut patet ex ejus titulo: *Fugiebat*, ait, *David filium suum, quoniam castitatem fugerat; fugiebat filium, quoniam matrimonium pudicum violaverat. Fugiebat filium, quoniam legem Dei, quæ dicit: Non occides, Non adulterabis, fugerat. Quoniam enim alienam agnam in domum suam introduxerat, et ejus pastorem interfecerat, qui erat e domo sua agnus, pastorem cornu petebat. Aliena domui bellum intulit, sed ex domo sua in ipsum bellum incitatur*, etc.

Moraliter, disce hic quam vanum sit quod parentes glorientur in filiis suis, quamqua verum illud: *Heroum filii, noxæ.* Nam sæpe filii sunt degeneres, et parentum hostes. En tibi David tres genuit filios, quorum primus Amnon incestu sororem violavit; secundus Absalom fuit fratricida et parricida: tertius Salomon fuit idololatra, et plane mulierosus. Quod mystice Judæis applicat. S. Ambr. l. 1. Apolog. David cap. 3. *Genuit David*, inquit, *duos filios, unum incestum, alium parricidam, eo quod incestus et Parricidalis populus* (Judæorum) *affixo patibulo crucis, carnem proprii jugulaturus esset auctoris.*

17. Et legiones Cerethi et Phelethi.] Quænam istæ fuerint dixi c. 8. v. 28.

Et omnes Gethæi.] Erant hi milites, non Philisthini, sed Judæi, qui in omni persecutione Saulis Davidi adhæserant. Dicti sunt *Gethæi*, quod Davidem ex Judæa in Geth urbem Philisthinorum fugientem secuti fuerant, ibique multo tempore cum eo habitarant. Ita Abulensis.

20. Heri venisti, et hodie compelleris nobiscum egredi?] Hinc videtur quod Ethai fuerit Philisthæus, scilicet Gethæus, atque paulo ante ex Geth migrarit Hierosolymam, factusque sit proselytus, ut Davidi se sociaret. Plura de eo disputat Abulensis, sed conjectando.

Dominus faciet tecum misericordiam et veritatem (id est æquitatem, fidelitatem) quia ostendisti gratiam et fidem,] q. d. Opto oroque ut Deus tibi rependat gratiam et fidem quam mihi exhibuisti, ut scilicet sit in te misericors, et constans in benefaciendo, sicut tu mihi fuisti.

23. Rex quoque transgrediebatur torrentem Cedron.] David hic fugiens Absalomum transivit torrentem Cedron, ut per montem Oliveti fugeret in desertum, ibique se absconderet. Unde fuit typus Christi, qui fugiens Judam proditorem et Judæos, eumdem torrentem transivit. Absalom enim, ait Eucher. fuit typus Judæ proditoris. Hinc et *Absalom* Hebr. idem est quod *patris pax*, scilicet simulata et ficta; quia pater Christus pacem habuit, quam Judas non habuit, sed simulavit, eum scilicet eum osculando ab eo proditus est Judæis.

25. Reporta arcam Dei in urbem,] scilicet in locum suum honorificum, a me illi erectum et ornatum ne cum me exule exulare cogatur.

26. Si autem dixerit mihi: Non places, præsto sum] ad ei obsequendum ut regno ejiciar, et exul vagusque per orbem oberrem, ac fiam pauper et inops, ut etiam victum mendicare cogar. Vide hic miram Davidis humilitatem, obedientiam et resignationem, qua meruit in regnum restitui, magisque quam antea exaltari. Davidem imitatus Ferdinandus II. modernus Imperator, cum nuper undique ab hostibus cingeretur, et quasi ad manticam redigeretur, totum se Deo resignavit, et paratum ad imperium relinquendum, imo ad fortunam tenuissimam et paupertatem subeundam ultro se obtulit, ideoque sereno

ac tranquillo semper animo æque ac vultu omnes hostium incursus sustinuit et superavit; quare a Deo tot victoriis ornari, ac tot beneficiis, donis et gratiis, quales cernimus et miramur, cumulari meruit.

27. O VIDENS REVERTERE,] q. d. O sacerdos, o pontifex, revertere in urbem, ut ei æque ac mihi prosis. Pontifex enim vocatur *Videns*, id est, Propheta, quia indutus rationali, in quo erat Urim et Tummim, Deum consulens excipiebat ejus oracula, eaque edicebat et prophetabat.

30. PORRO DAVID ASCENDEBAT CLIVUM OLIVARUM,] scilicet montem Oliveti, cujus pars erat hic clivus, sive collis. Eo ascendit, tum ut per eum fugiens Absalomum, iret in desertum, ibique lateret. Absalom enim veniebat in Jerusalem ex Hebron, quæ erat ad Meridiem, mons vero Oliveti erat ad Orientem; tum ut in monte olivarum, id est, oleis et olivis abundante, Deum adoraret, ut dicitur v. 31 Deique opem et misericordiam (cujus symbolum est oliva et oleum) in tanto discrimine imploraret. Solebant enim prisci ad Orientem versi adorare ob causas quas recensui Ezech. 8. 16. Mons olivarum autem erat ad Orientem Hierosolymæ; tum denique ut esset typus Christi, qui in eodem monte Oliveti patrem orans cum lacrymis, et sudans sanguinem, inchoavit passionem et redemptionem nostram, idcoque ex eodem monte post 40. dies a resurrectione gloriosus in cœlum ascendit. Audi S. Cyrill. Hierosolym. catechesi 2. de pœnitentia: *Cum*, inquit, *Absolom adversus illum*, id est Davidem, *ortus cepit; quamvis multæ illi ad fugam viæ paterent, per montem tamen olivarum fugere maluit, firma invocans mente liberatorem illum qui istinc cœlos ascensurus erat.*

SCANDENS ET FLENS, NUDIS PEDIBUS INCEDENS ET OPERTO CAPITE.] Hebræi enim æque ac postea Romani nudo capite incedebant quasi liberi et expediti; in luctu vero caput operiebant et tegebant, ut patet c. 19. v. 4. et Jerem. c. 14. 2. et seq. *Luxit*, ait, *Judæa*, etc. *et afflicti operuerunt capita sua.* Vide hic miram Davidis humilitatem, pœnitentiam, patientiam qua flens nudipes et tecto capite lugens fugam capessit, itaque populum se sequentem ad idem faciendum suo exemplo compellit; quia

Regis ad exemplum totus componitur orbis.

Nimirum sciebat David sibi non tam cum Absalomo, quam cum Deo rem esse: cum itaque prius hisce pœnitentiæ armis expugnare decrevit; Deo enim expugnato exarmatus erat Absalom. Audi Salvianum l. 2. de Providentia: *Jam si addendo est et ipsius fugæ facies, quale illud fuit, cum tantus Rex et tanti nominis cunctis Regibus altior, mundo major, omnes admodum suos, cum paucissimis suis fugeret, in comparatione dudum sui egestuosus, in comparatione sui solus, fugiens cum metu, cum dedecore; cum luctu, operto, inquit Scriptura, capite, et nudis pedibus incedens, super ictis prioris status o seipso exulans, pene jam post se vivens, dejectus usque in servorum suorum, vel, quod grave est; contumeliam, vel quod gravius misericordiam: ut vel Sibo eum pasceret, vel maledicere Semei publice non timeret. Ita Dei judicio a se aliter effectus, ut ei, quem timuerat totus orbis, unus in faciem insultaret inimicus.*

Addit S. Chrysost. homil. 3. in Matth. Davidem non tantum in tantis ærumnis patientem fuisse, sed et Deo gratias egisse: *Cum illum tyrannum*, inquit, *fratricidam et parricidam pro se regnantem videret, nec sic quidem scandalum mente concepit. Sed si, inquit, hoc visum fuerit Deo, me quidem errare semper et exulare, illum vero regnare, amplector atque suscipio, et habeo pro innumeris, quæ mihi a Deo inferuntur, tribulationibus gratiam. Longe aliter, quam plurimi impudentes pariter et arrogantes: qui, cum ne minimam quidem partem de illius virtute possideant, si quos videant prospere agentes, se vero parvam sufferre mæstitiam, animas suas non metuunt mille vulnerare blasphemiis.*

31. QUOD ACHITOPHEL ESSET IN CONJURATIONE.] Causam dant Hebræi, quod Achitophel ulcisci voluerit vitium nepti suæ a Davide illatum: Bethsabee enim erat filia Eliam filii Achitophel. Vide dicta c. 11. v. 3.

INFATUA, QUÆSO, DOMINE, CONSILIUM ACHITOPHEL.] Erat enim ipse vir valde prudens et magni consili. Porro Deus varios habet modos infatuandi prudentum consilia, idque sine peccato; v. g. objiciendo alia consilia, alias cogitationes, alias rationes et modos, qui prima fronte videantur magis commodi et speciosi, ac tegendo eorumdem incommoda, difficultates et pericula. Ex adverso vero objiciendo alterius boni consilii, quod a prudentibus suggeritur, difficultates et incommoda, ac tegendo ejus utilitatem et commoda. Sic fecit hic Deus. Effecit enim ut Chusai, amicus secretus Davidis, opponeret se consilio prudenti Achitophelis, illudque suis rationibus everteret. Effecit enim ut Absalomo ejusque asseclis magis probaretur noxium consilium Chusai, quam utile Achitophelis, ut patebit c. seq. To *infatua* alludit ad nomen *Achitophel;* hoc enim Hebr. idem est quod, *frater meus res insulsa*, ait Pagninus, vel *frater meus ruina*, ait Angelomus et Pagninus.

Sic exprimemur in nobis, nos una re et ratione aliquando moveri, alias eadem non moveri, quia ejus vis et efficacia aliquando nobis speciosa videtur, alias non videtur; vel ex alia et alia corporis mentisque dispositione, vel ex instinctu Angeli, dæmonis, vel alicujus socii et amici.

Plura tunc dixit David, si non ore, certe corde, quæ postea in Psalmo 54. conjecta sunt. Huc enim spectant illa in eo: *Elongavi fugiens et mansi in solitudine.* Et: *Si inimicus meus maledixisset mihi, sustinuissem utique. Tu vero* (o Achitophel mihi domesticus et a consiliis) *homo unanimis, dux meus, et notus meus, qui simul mecum dulces capiebas cibos*, pro quo S. Hieron. vertit. *qui simul habuimus dulce secretum.* Deus ergo perfidiæ Achitophel fidem Chusai, quæ illam superavit, opposuit.

CAPUT DECIMUM SEXTUM.

SYNOPSIS CAPITIS

SIBA OCCURRIT DAVIDI FUGIENTI CIBOS OFFERENS. MOX, V. 5. SEMEI MALEDICIT DAVIDI; UNDE ABISAI EUM AD NECEM DEPOSCIT, SED VETAT DAVID. INDE, V. 15. ABSALOM JERUSALEM INGREDITUR AC CONCUBINAS PATRIS PUBLICE VIOLAT.

1 CUMQUE David transisset paululum montis verticem, apparuit Siba puer Miphiboseth in occursum ejus, cum duobus asinis qui onerati erant ducentis panibus, et centum alligaturis uvæ passæ, et centum massis palatharum, et utre vini. 2. Et dixit rex Sibæ: Quid sibi volunt hæc? Respónditque Siba: Asini, domesticis regis ut sedeant; panes et palathæ, ad vescendum pueris tuis; vinum autem, ut bibat si quis defecerit in deserto. 3. Et ait rex: Ubi est filius domini tui? Responditque Siba regi: Remansit in Jerusalem, dicens: Hodie restituet mihi domus Israel regnum patris mei. 4. Et ait rex Sibæ: Tua sunt omnia quæ fuerunt Miphiboseth. Dixitque Siba: Oro ut inveniam gratiam coram te, domine mi rex. 5. Venit ergo rex David usque Bahurim; et ecce egrediebatur inde vir de cognatione domus Saul, nomine Semei, filius Gera, procedebatque egrediens et maledicebat. 6. Mittebatque lapides contra David, et contra universos servos regis David; omnis autem populus, et universi bellatores, a dextro et a sinistro latere regis incedebant. 7. Ita autem loquebatur Semei, cum malediceret regi: Egredere, egredere, vir sanguinum, et vir Belial. 8. Reddidit tibi Dominus universum sanguinem domus Saul; quoniam invasisti regnum pro eo, et dedit Dominus regnum in manu Absalom filii tui; et ecce premunt te mala tua, quoniam vir sanguinum es. 9. Dixit autem Abisai filius Sarviæ regi: Quare maledicit canis hic mortuus domino meo regi? vadam, et amputabo caput ejus. 10. Et ait rex: Quid mihi et vobis est, filii Sarviæ? dimittite eum, ut maledicat; Dominus enim præcepit ei ut malediceret David: et quis est qui audeat dicere quare sic fecerit? 11. Et ait rex Abisai, et universis servis suis: Ecce filius meus, qui egressus est de utero meo, quærit animam meam, quanto magis nunc filius Jemini? dimittite eum, ut maledicat juxta præceptum Domini; 12. si forte respiciat Dominus afflictionem meam, et reddat mihi Dominus bonum pro maledictione hac hodierna. 13. Ambulabat itaque David et socii ejus per viam cum eo. Semei autem per jugum montis ex latere contra illum gradiebatur, maledicens, et mittens lapides adversum eum, terramque spargens. 14. Venit itaque rex, et universus populus cum eo lassus, et refocillati sunt ibi. 15. Absalom autem et omnis populus ejus ingressi sunt Jerusalem, sed et Achitophel cum eo. 16. Cum autem venisset Chusai Arachites amicus David ad Absalom, locutus est ad eum: Salve, rex; salve, rex. 17. Ad quem Absalom: Hæc est, inquit, gratia tua ad amicum tuum? quare non ivisti cum amico tuo? 18. Responditque Chusai ad Absalom: Nequaquam; quia illius ero quem elegit Dominus, et omnis hic populus et universus Israel, et cum eo mánebo. 19. Sed ut et hoc inferam, cui ego serviturus sum? nonne filio regis? sicut parui patri tuo, ita parebo et tibi. 20. Dixit autem Absalom ad Achitophel: Inite consilium quid agere debeamus. 21. Et ait Achitophel ad Absalom: Ingredere ad concubinas patris tui, quas dimisit ad custodiendam domum; ut cum audierit omnis Israel quod fœdaveris patrem tuum, roborentur tecum manus eorum. 22. Tetenderunt ergo Absalom tabernaculum in solario, ingressusque est ad concubinas patris sui coram universo Israel. 23. Consilium autem Achitophel, quod dabat in diebus illis, quasi si quis consuleret Deum, sic erat omne consilium Achitophel, et cum esset cum David, et cum esset cum Absalom.

1. APPARUIT SIBA PUER MIPHIBOSETH.] *Puer*, id est, servus et curator, qui omnia bona Miphiboseth curabat et administrabat. Improbus hic servus inhians heri sui claudi et miseri prædiis, ut ea a Davide obtineret e Jerusalem egressus, imo antegressus Davidem fugientem, ex villa quapiam heri sui, occurrit Davidi cum annona copiosa, crimen falsum perduellionis hero suo imponens, ut patet capite 19. versu 26.

PALATHARUM,] id est carycarum, sive ficuum aridarum, Hebr. *fructuum æstivorum*.

2. DICENS: HODIE RESTITUET MIHI DOMUS ISRAEL

REGNUM PATRIS MEI] Jonathæ et avi Saulis. Impudens et inepta fuit hæc Sibæ in herum suum Mipbiboseth calumnia, tum quia ipse, utpote claudus et elumbis, ineptus erat ad regnum; tum quia de eo in regem evehendo nemo cogitabat: nam omnes Absalomum sequebantur ut eum regem crearent: quare jure servum hunc ut iniquum et mendacem apud Davidem accusat herus Miphiboseth c. 19. 26.

4. TUA SINT OMNIA, QUÆ FUERUNT MIPHIBOSETH.] Nimis cito David credidit Sibæ criminanti suum herum Miphiboseth: ideoque eum ut ingratum suis prædiis privavit, eaque dedit avaro Sibæ, qui illa ambiebat. Quare peccavit David, cum temere Miphiboseth innocentem et inauditum ac miserabilem, atque amantissimi Jonathæ sui filium bonis omnibus spoliavit, eaque in Sibam ejus servum maledicum transtulit: ideoque permisit Deus ut hanc injustitiam gravissima ab alio servo injuria compensaret, nimirum ut Semei servus malediceret Davidi suo principi. Postulabat enim divina justitia ut qui unum servum injuste locupletarat, per alterum gravissime castigaretur. Discant hic principes non temere credere suis servis, dum alios criminantur, ut in eorum opes vel officium succedant. Credula est principum suspicio et ambitio, ubi de eorum honore agitur, uti hic agebatur de regno Davidis, cui nisi prudenter et fortiter ipsi principes resistant, facile se in falsitatem et injustitiam adduci sinent. Unde S. Bernard. lib. 1. de Consider. in fine: *Cujus*, inquit, *callidissimæ vulpeculæ* (nimis facilis credulitatis, quæ datur calumniæ) *magnorum neminem comperi satis cavisse versutias. Inde sic ipsis pro nihilo iræ multæ, indeque innocentium frequens addictio inde præjudicia in absentes.* Pressius et magis ad rem præsentem Auctor imperfecti apud S. Chrysost. hom. 2. *Rex*, inquit, *quidquid adversus regnum suum putaverit, totum verum æstimat. Animus ejus semper suspectus est, regni zelo repletus. Dum omnia timet, omnia suspicatur, facile credit, quidquid fuerit suspicatus. Sicut vir, si zelet uxorem, aut uxor virum, omnem auditionem turpem credit de illo, etsi non sit auditio digna et idonea ut credatur, tamen fidem auditionis zelus commendat.*

5. NOMINA SEMEI.] S. Hieron. in Tradit. ait hunc Semei esse Nabath patrem Jeroboam, qui schisma fecit a Roboam nepote Davidis: eique decem tribus abstulit, seque earum regem effecit 3. Reg. 11. et seq. Verum id falsum esse liquet, ex eo quod Semei fuerit filius Jemini, ideoque de tribu Benjamin, ac cognatus Saulis, ut hic dicitur. Jeroboam vero ejusque pater Nabath fuere ex tribu Ephraim, ut patet 3. Reg. 11. 26. Ita Abul. et alii.

Dices; Semei c. 19 v. 20. ait se esse ex domo Joseph; Josephi autem filius erat Ephraim: ergo Semei erat ex tribu Ephraim. Resp. Joseph ibi significare omnes decem tribus, quarum una erat Benjamin, ex qua prognatus erat Semei: de quo plura ibidem.

ET MALEDICEBAT MITTEBATQUE LAPIDES CONTRA DAVID.] Hebræi tradunt Semei quinque atrocia maledicta et convicia in Davidem conjerisse: vocitasse enim eum primo adulterum, secundo Moabitam, tertio homicidam, quarto leprosum, quinto abominabilem; idque colligunt ex 3. Reg. cap. 1. v. 8. uti ibidem ostendam. Fuit magna hæc Semei protervia, impietas, impudentia, calumnia, audacia, maledicentia æque ac imprudentia et stultitia: poterat enim et debebat cogitare Davidem, vel quem ex ejus asseclis tantam improbitatem cæde ejus ulturum, uti eamdem ultus est Salomon: sed ira et furor eum excæcavit, ut malum hoc sibi obventurum non prospiceret, nec metueret, ideoque non caveret.

10. ET AIT REX: QUID MIHI ET VOBIS EST, FILII SARVIÆ?] q. d. Quid mihi eum vestra indignatione et contentione contra Semei? nolo illam mihi adscribi, nolo illius esse particeps.

DIMITTE EUM, UT MALEDICAT.] Mira hic Davidis tantæ injuriæ tolerantia eluret. Audi S. Ambr. lib. 1. de Davide cap. 6. *Quam moraliter*, inquit, *docuit quod injuriarum tempora, examina probationum sint. Exerceatur bonus athleta conviciis, exerceatur laboribus et periculis, ut dignus sit cui deferatur corona justitiæ.* Unde mox citans hæc Davidis verba: *Quid mihi et vobis, etc.* exclamat: *O altitudo prudentiæ! O altitudo patientiæ! O devorandæ contumeliæ grande inventum! Ecce verborum contumelia parricidii levavit ærumnam. Quis secum talem non compenset injuriam, ut quem homo læsit, eum Deus meliorum retributione soletur?*

Aurea est sententia S. Basilii serm. contra irascentes, in editione Basileensi: *Neque*, inquit, *in solitudinibus Echo sic integra ad eum, qui vocem emisit, refracta est, velut contumeliæ ad conviciatorem revertuntur.* Similis est Tertull. lib. de Patientia cap. 8. *Si parum*, inquit, *æquanimiter audiam dictum aliquod in me protervum aut nequam, reddam et ipse amaritudinis vicem necesse est, aut cruciabor impatientia muta. At qui hujusmodi dictis aures obstruxerit ab utroque incommodo eripietur, neque loquens maledicet, neque tacens affligetur.* Ita David suas aures obstruebat: *Ego autem*, inquit, *sicut surdus non audiebam, et sicut mutus non aperiens os suum; et factus sum sicut homo non audiens, et non habens in ore suo redargutiones.* Psal. 37. v. 14. et 15.

DOMINUS ENIM PRÆCEPIT EI, UT MALEDICERET DAVID.] David, sui adulterii et homicidii conscius, ex humilitate et pœnitentia cogitabat Deum misisse Semei (etiamsi rex se aliter haberet) eique jussisse ut hæc scelera sibi exprobraret, itaque eum pro meritis castigaret: Semei ergo fuisse quasi lictorem Dei; sed quod Deus volebat ex justa vindicta, hoc Semei fecit ex injusto odio et malevolentia, ac plura quam Deus jusserat in eum scelera congessit per calumniam, quorum reus non erat David. Sic τὸ *præcepit* active et proprie accipitur.

Secundo τὸ *præcepit*, improprie et permissive accipi potest pro *permisit*, vel potius pro *decrevit permittere* hanc maledictionem, *eamque positive ordinavit* ad meam pœnam et supplicium. Deus enim videns Semei offensum Davidi, quod a Saule cognato suo regnum ad se transtulisset, ideoque propensum ad ei expulso et fugitivo maledicendum, ex proposito voluit permittere ut hæc ejus malevolentia in opus maledicentiæ exiret, idque directe et positive ordinavit ad hunc finem, ut scilicet Davidis peccata per eam castigarentur et punirentur. Unde pro *præcepit*, Hebr. et Septuag. habent, *dixit*, id est, decrevit, statuit, ordinavit, scilicet permittere hanc malignitatem, ut per eam mo pro peccatis affligat, q. d. Ego peccatis meis hæc et

plura commerui; maledictio hæc est justa scelerum meorum vindicta mihi a Deo decreta et irrogata: quare me eamdem patienter tolerare, et de manu Dei suscipere oportet, uti filius peccans patienter et amanter suscipit flagellationem patris: Deus enim utitur impiorum impietate, quasi tortore ad piorum errata puniendum. Sic *præcipere* vel *mandare* accipitur pro *ordinare* sive *jubendo* sive *permittendo*, Matth. 19. v. 7. *Moyses mandavit dare libellum repudii; mandavit*, id est, permisit repudiare uxorem, sed id permittens, mandavit ut non repudietur nisi per libellum publica auctoritate judicis conscriptum. Sic 1. Reg. 13. 14. dicitur Deus *præcepisse*, id est, ordinasse Davidi ut regeret Israel; et corvis *mandasse*, id est, ordinasse ut pascerent Eliam, 3. Reg. 17. 4. alioqui enim corvi, cum careant ratione, præcepti proprii sunt incapaces. Sic 3. Reg. c. 22. 22. Deus dæmoni volenti decipere regem Achab ait: *Egredere, et fac ita*, id est, permitto ut ita facias. Impii enim ita pendent et reguntur a Dei providentia, ut non possint quidquam agere nisi habeant ejus *placet*, hoc est permissionem non negativam, sed positivam. Sicut in Rep. non possunt degere usurarii et meretrices, nisi habeant *placet*, et permissionem positivam principis et aulæ terrestris. Et hoc significat, τὸ *præcepit*, id est, ordinavit. Ita S. Ambros. Apolog. David c. 6. *Non accusat Dominum*, inquit, *quasi auctorem injuriæ, sed magis laudat, quod patiatur nos minora perpeti, ut majorem veniam peccatorum adipiscamur.* Et S. Bernad. serm. 34. *Prorsus*, ait, *vir secundum cor Dei, qui de corde Dei ferebat sententiam. Sæviebat lingua maledica, et ille intendebat quid in occulto ageret Deus. Vox maledicentis in auribus, et animus inclinabat se ad benedictionem. Numquid in ore blasphemi Deus? Absit; sed eo usus est ad humiliandum David. Nec latuit Prophetam, quippe cui incerta et occulta sapientiæ suæ manifestaverat Deus.* Et ideo dicit: *Bonum mihi quia humiliasti me.*

Tropol. imitemur Davidem qui cum malediceretur a Semei, cogitabat de peccatis suis, quibus id meritus erat, ideoque patienter idipsum tulit. Ita S. Gregor. 31. Moral. 17. *Tunc*, ait, *illata convicia bene toleramus, cum in secreto mentis ad mala perpetrata recurrimus, et majora nos meritos videmus.* Dicat ergo patiens et pœnitens sibi: Ego Deum lethaliter offendi; ego meritus sum in æternum ardere in gehenna, subsannari et cruciari a dæmonibus. Non feram ergo verbulum hoc maledicum et mordax? Imo vero patiar verba quælibet et quantslibet, potius quam verbera. Verba enim aurem feriunt, verbera pulsant dorsum. Audi S. Chrysost. in Psalm. 38. 2. *Cum maledictis me incesseret Semei, peccatum a me commissum revocavi in memoriam, considerans quod propter ipsum maledictis appetor et pulsor, et regia expulsus, fuga cogor meæ saluti consulere.* Et Theodor. *Conviciis*, inquit, *affectus, peccati memini, et stimulis e peccato emissis configebar, reputans hanc esse causam, cur ego maledictis afficiar, et tyrannide opprimar, et a regiis domibus exactus fugere cogar.* Accedit S. Gregorius lib. 31. Moral. c. 17. *David*, inquit, *exurgentem contra se filium fugiens, reduxit ad animum malum quod perpetravit, et æquanimiter pertulit quod audivit, et contumeliosa verba non tam convicia quam adjutoria credidit, quibus se purgari, sibique misereri posse judicavit. Leve quippe videtur quod injuria percutimur, dum in actione nostra perspicimus, quid pejus est quod meremur; sicque fit ut contumeliis gratia magis quam ira debeatur.* Hæc ad verbum ex S. Greg. transcripserunt Eucherius (verius Beda) et Angelomus. Audi denique S. Ambr. lib 1. Offic. cap. 6. *Ibat*, inquit, *tamquam mutus et humiliatus, ibat tacens: nec movebatur, cum vir appellaretur sanguinis, qui erat conscius propriæ mansuetudinis. Non ergo movebatur conviciis, qui abundabat bonorum operum conscientia. Itaque is qui cito injuria movetur, facit se dignum videri contumelia, dum vult ea indignus probari. Melior est itaque qui contemnit injuriam, quam qui dolet. Qui enim contemnit, quasi non sentiat, ita despicit: qui autem dolet, quasi senserit, torquetur.*

Dices: S. Aug. lib. de gratia et lib. arb. c. 20. ait: *Deus voluntatem Semei vitio suo malam in hoc peccatum maledicendi Davidi inclinavit.* Ergo positive fuit auctor maledictionis et peccati, quod absit. Resp. *inclinavit*, id est, inclinatam ad maledicendum tenuit, direxit, frænavit, et impedivit ne in alium quam Davidem sese exsereret, ac permisit ut in eum omne rancoris virus sui effunderet. Sicut qui leonem ligatum catena manu tenet, cum objectis variis canibus non permittit eum in illos insilire, sed tantum in certum aliquem molossum, tuncque funem laxat, eumque dimittit ut eum invadat, cum eoque duellet, hic dicitur leonem immisisse in molossum, etiamsi active et positive non immiserit, sed tantum laxato fune dimiserit et permiserit ut molossum aggrederetur: simili modo Deus hic egit cum Semei, agitque eum ejus similibus. Unde subdit S. August. *Dixit Deus Semei, ut malediceret Davidi, id est, cor ejus malum misit vel dimisit.* Tantum enim vult S. Aug. docere corda hominum etiam impiorum et malevolorum esse in manu Dei, eaque ita concludi et coerceri, ut non nisi ad id quod ipse voluerit, convertantur, nec alio quam quo ei libuerit ferri et erumpere nequeant; Deum enim eis uti ad puniendos, illos, quos ille punire voluerit. Hinc cap. 23. S. August. τὸ *Deus obdurat*, exponit, *obdurari permittit* Pharaonem et similes reprobos, additque non Deum, sed liberum eorum arbitrium proprie et positiva seipsum obdurare. Denique addit cap. 20. Deum hæc operari in cordibus impiorum per Angelos bonos vel malos. Boni hæc mala operantur indirecte et objective, mali, directe et impulsive.

11. Ecce filius meus qui egressus est de utero meo, quærit animam meam.] Tunc Psalmum 3. composuit David, eoque Dei opem invocavit dicens: *Domine, quid multiplicati sunt qui tribulant me?* Ubi S. Chrysost. *Qui ex me genitus, est*, inquit, *contra me est, sed tu es pro me. Mea mecum viscera bellum gerunt, meus populus. Post Absalomum meus contra me armatur exercitus. Oves meæ lupi facti sunt, et leones agni, et canes rabie perciti, agnelli, et cornu petentes tauri, arietes; non propter meipsum afficior tristitia, sed illorum doleo exitium.*

12. Si forte respiciat Dominus.] S. Ambros. lib. 1. de offic. cap. 48. notat hic tres rationes, quibus David probat sibi tolerandam esse hanc Semei maledicentiam. *Vide*, inquit, *quomodo et humilitatem et justitiam et prudentiam emerendæ a Domino gratiæ reservaverit. Primo dicit: Ideo maledicit mihi, quia*

Dominus dixit illi ut maledicat; habes humilitatem, quin ea quæ divinitus imperobontur, æquanimiter quasi servulus ferenda arbitrabatur. Iterum dixit: Ecce filius meus, qui exivit de ventre meo, quærit onimam meam. Habes justitiam; si enim o nostris graviora potimur, cur indigne ferimus quæ inferuntur ab alienis? Tertio ait: Dimitte illum ut moledicat, quoniam dixit illi Dominus; ut videot humiliationem meam et retribuat mihi Dominus pro moledicto hoc. Nec jam solum conviciantem pertulit, sed etiom lapidantem, et sequ n'em illæsum reliquit, quin etiom post victoriam petenti veniam, libenter ignovit. Quod eo inserui, ut Evangelico Spiritu sanctum David non solum inoffensum, sed etiom grotum fuisse convicionti docerem, et delectatum potius quam exasperatum injuriis; pro quibus mercedem sibi reddendam arbitrobotur.

21. Ingredere ad concubinas patris tui.] Quinta est bæc pœna Davidis, illaque congrua culpæ. Sicut enim ipse violaverat secreto Bethsabee; sic Absalom violavit ejus concubinas, id est, secundarias uxores, non secreto, sed publice in conspectu totius populi; quæ magna fuit impudentia, impietas et libido. Dedit Absalomo boc consilium vafer, sed impius Achitophel, ejusque causam subjecit dicens:

Ut cum audierit omnis Israel quod fœdaveris patrem tuum, roborentur tecum manus eorum,] ut scilicet sciant te implacabile contra patrem odium cuncepisse, itaque excludatur omnis spes et timor reconciliationis cum eo, atque bac ratione confirmentur et roborentur in conspiratione tua contra ipsum promovenda et perficienda. Multi enim prudentes metuebant se jungere Absalomo, eo quod cogitarent: Absalom quasi filius facile reconciliabitur patri, idque curabit pater; sed ipse tunc suam iram et vindictam in nos convertet et evomet. At jam videntes eum violasse uxores patris, judicabant eum esse irreconciliabilem patri, ideoque roborabantur in sua cum eo contra patrem conjuratione. Ita Theod. *Timens*,» inquit, *Achitophel ne naturo eos* (Davidem et Absalomom) *rursus conjungeret, deinde si fieret conciliatio, pœnas daret proditionis, extremam illam suggerebot iniquitotem, ut reconciliationi nullus pateret aditus. Statim autem dedit pœnos illius impiæ et nefariæ suasionis: et quoniam in potrem armavit filium, ipse rursus in se armavit manus et iis laqueum collo injiciens miserrimum sustinuit finem. Nam cum od rerum finem prævidendum esset idoneus, non admissa ejus suasione Davidis futuram credidit victoriam; et timens proditionem sua manu de se sumpsit supplicium.*

22. Tetenderunt ergo Absalom (in Dativo) tabernaculum in solario,] boc est in tabulato sive tecto (tecta enim in Judæa erant plana quasi tabulata) ut a toto populo conspici posset; populus enim videbat concubinas ingredientes tabernaculum, et post eas sequentem Absalomum, uti faciunt fornicatores seqnentes suas pellices in fornicibus; actum vero ipsum turpem non videbat, quia taberuaculum velabatur cortinis: alioqui enim res bæc fuisset nimis impudens et populo exsecrabilis, uti idcirco fuit Cynicorum secta, quorum parens fuit Diogenes, qui ob caninam banc inverecundiam dictus est Cynicus, id est caninus.

Ingressusque est ad concubinas patris sui coram universo Israel.] Audi Salvianum lib. 2. de Providentia: *Impurior nescias, an cruentior filius; quia interficere potrem non potest parricidio, fœdat incestu, et quidem incestu præter incesti nefas, per industriam accumulandi sceleris elato; cum utique focinus, quod etiam secreto abominabile faecrent, persecutor porentis publice perpetraret: scilicet ut feralissimo crimine non puter tantum obsconsus deformaretur, cum oculi etiam totius orbis publico fœdarentur incestu.*

23. Consilium autem Achitophel, etc. quasi si quis consuleret Deum,] id est, babebatur ab omnibus prudentissimum et divinum, q. d. Consilium Achitophel æstimabatur quasi oraculum. Nimirum homo versipellis et impius accomodabat se tempori et personis, ac Davidi pio pia dabat consilia, Absalomo autem impio, impia: quæ prudentia erant secundum diabolum, at non secundum Deum. Erant enim apposita ad fovendam ejus ambitionem et tyrannidem, sed opposita virtuti, pietati et obedientiæ, quam filius debet patri. Sic et hodie in aulis Principum non desunt consiliarii, qui ad omnem ventum auramque Principis se suaque consilia inflectant, ut cum probo sint probi, cum improbo improbi. Notus fuit nuper in Anglia Consiliarius magni nominis, qui cum Maria Regina Catholica erat Catholicus, fingebatque se mire devotum et pium; ac succedente Elisabetha in fide heterodoxa larvam detraxit, gessitque se ut hæreticum, et Catholicos persecutus est: idem tamen volebat haberi a Catholicis Catholicus. Cupiebat enim audire politicus, et omnibus placere, omniumque gratiam inire. Unde cum quidam e patribus Societatis nostræ (qui mibi hæc in Belgio olim narravit) in Anglia captus ab eo secreto rogaretur, quid Transmarini et principes Catholici de se sentirent, argute, sed apposite vereque respondit: Domine, ipsi asserunt te imitari orbes inferiores cœlorum qui sequuntur motum primi mobilis; sic enim te sequi nutum motumque Reginæ. Talis quoque fuit Volsæus ille, qui Henrico VIII. ut ejus libidini assentaretur, repudii Catharinæ uxoris, indeque omnium Angliæ malorum fuit causa. Unde justo Dei judicio in Henrici VIII. indignationem incidit, misereque periit dicens. *Quia magis placere studui Regi quam Deo, hinc juste Dei iram incurri, et regis gratiam amisi*, uti refert Sanderus in schismate Anglicano. Utinam nostri Achitopheles, ejus exitum intuentes, ejusdem mores et consilia politica detestarentur, ac ejus suspendio saperent, ne similem mortem præsentem et æternam sibi consciscerent!

CAPUT DECIMUM SEPTIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Achitophel vafrum utileque consilium dat Absalomo; sed illud dissipat Chusai, qui illud v. 15. curat renuntiari Davidi, ut sibi fuga consulat, transeatque Jordanem. Quare v 22. transit eum David, sequitur Absalom. Mox v. 27. Sobi, Machir et Berzellai annonam castris Davidis inferunt.

1 Dixit ergo Achitophel ad Absalom: Eligam mihi duodecim millia virorum, et consurgens
persequar David hac nocte. 2. Et irruens super eum (quippe qui lassus est, et solutis ma-
nibus) percutiam eum; cumque fugerit omnis populus qui cum eo est, percutiam regem de-
solatum. 3. Et reducam universum populum, quomodo unus homo reverti solet; unum enim virum
tu quæris, et omnis populus erit in pace. 4. Placuitque sermo ejus Absalom, et cunctis majoribus
natu Israel. 5. Ait autem Absalom: Vocate Chusai Arachitem, et audiamus quid etiam ipse dicat.
6. Cumque venisset Chusai ad Absalom, ait Asalom ad eum: Hujuscemodi sermonem locutus est
Achitophel: Facere debemus, an non? quod das consilium? 7. et dixit Chusai ad Absalom: Non est
bonum consilium, quod dedit Achitophel hac vice. 8. Et rursum intulit Chusai: Tu nosti patrem
tuum, et viros qui cum eo sunt, esse fortissimos et amaro animo, veluti si ursa raptis catulis in
saltu sæviat: sed et pater tuus vir bellator est, nec morabitur cum populo. 9. Forsitan nunc latitat
in foveis, aut in uno, quo voluerit, loco; et cum ceciderit unus quilibet in principio, audiet quicum-
que audierit, et dicet: Facta est plaga in populo qui sequebatur Absalom. 10. Et fortissimus quisque,
cujus cor est quasi leonis, pavore solvetur; scit enim omnis populus Israel fortem esse patrem tuum
et robustos, omnes qui eum eo sunt 11. Sed hoc mihi videtur rectum esse consilium; congregetur
ad te universus Israel, a Dan usque Bersabee, quasi arena maris innumerabilis, et tu eris in medio
eorum. 12. Et irruemus super eum in quocumque loco inventus fuerit, et operiemus eum, sicut
cadere solet ros super terram et non relinquemus de viris qui cum eo sunt, ne unum quidem.
13. Quod si urbem aliquam fuerit ingressus, circumdabit omnis Israel civitati illi funes, et trahe-
mus eam in torrentem, ut non reperiatur ne calculus quidem ex ea. 14. Dixitque Absalom, et omnes
viri Israel: Melius est consilium Chusai Arachitæ consilio Achitophel; Domini autem nutu dissipa-
tum est consilium Achitophel utile, ut induceret Dominus super Absalom malum. 15. Et ait Chusai
Sadoc et Abiathar sacerdotibus: Hoc et hoc modo consilium dedit Achitophel Absalom, et senioribus
Israel; et ego tale et tale dedi consilium. 16. Nunc ergo mittite cito, et nuntiate David dicentes:
Ne moreris nocte hac in campestribus deserti, sed absque dilatione transgredere; ne forte absorbeatur
rex, et omnis populus qui cum eo est. 17. Jonathas autem et Achimaas stabant juxta fontem Rogel;
abiit ancilla et nuntiavit eis; et illi profecti sunt, ut referrent ad regem David nuntium, non enim
poterant videri, aut introire civitatem. 18. Vidit autem eos quidam puer, et indicavit Absalom; illi
vero concito gradu ingressi sunt domum cujusdam viri in Bahurim, qui habebat puteum in vesti-
bulo suo, et descenderunt in eum. 19. Tulit autem mulier, et expandit velamen super os putei, qua-
si siccans ptisanas; et sic latuit res. 20. Cumque venissent servi Absalom in domum, ad mulierem
dixerunt: Ubi est Achimaas et Jonathas? Et respondit eis mulier: Transierunt festinanter, gustata
paululum aqua. At hi qui quærebant, eum non reperissent, reversi sunt in Hierusalem. 21. Cum-
que abiissent, ascenderunt illi de puteo, et pergentes nuntiaverunt regi David, et dixerunt: Surgite,
et transite cito fluvium, quoniam hujusmodi dedit consilium contra vos Achitophel. 22. Surrexit
ergo David et omnis populus qui cum eo erat, et transierunt Jordanem, donec dilucesceret; et ne
unus quidem residuus fuit, qui non transisset fluvium. 23. Porro Achitophel, videns quod non fuis-
set factum consilium suum, stravit asinum suum, surrexitque et abiit in domum suam et in civitatem

suam; et disposita domo sua, suspendio interiit, et sepultus est in sepulcro patris sui. 24. David autem venit in castra, et Absalom transivit Jordanem, ipse et omnes viri Israel cum eo. 25. Amasam vero constituit Absalom pro Joab super exercitum; Amasa autem erat filius viri, qui vocabatur Jetra de Jesraeli; qui ingressus est ad Abigail filiam Naas, sororem Sarviæ, quæ fuit mater Joab. 26. Et castrametatus est Israel cum Absalom in terra Galaad. 27. Cumque venisset David in castra, Sobi filius Naas de Rabbam filiorum Ammon, et Machir filius Ammihel de Lodabar, et Berzellai Galaadites de Rogelim, 28. obtulerunt ei stratoria, et tapetia, et vasa fictilia, frumentum, et hordeum, et farinam, et polentam, et fabam, et lentem, et frixum cicer, 29. et mel, et butyrum, oves, et pingues vitulus, dederuntque David, et populo qui cum eo erat, ad vescendum; suspicati enim sunt populum fame et siti fatigari in deserto.

1. Persequar David.] Erat hoc utile consilium. Si enim Achitophel fugientem Davidem e vestigio, cum lecto milite fuisset insecutus, utique eum inermem, desertum et imparatum oppressisset: at cum, suadente Chusai, interjecta fuit mora, David undique subditos ad se convocavit, armavit, in aciem disposuit, itaque confligens cum rudi populo Absalomi eum prostravit. Celeritas enim in bellis plurimum valet. Unde illud Julii Cæsaris: *Veni, vidi, vici*. Et illud Caroli V. *Veni, vidi, sed vicit Christus*. Audi ipsum Cæsarem contra Pompejum dimicantem, apud Lucanum lib. 1.

Dum trepidant nullo formatæ robore partes,
Tolle moras: semper nocuit differre paratis.

Cum enim, ut narrat Plutarchus in Apophl. Rom. Pompejus instructam aciem apud Pharsalum inibi consistere, et hostem operiri jussisset; Cæsar dixit illum errasse, qui vim, impetum ac divinum afflatum animorum ad incursionem paratorum mora relaxasset.

9. Forsitan nunc latitat in foveis,] q. d. Etiamsi invadamus castra Davidis, ut suadet Achitophel; forte non inveniemus eum, quia ipse sese in antris abscondérit; scit enim se a te quæri, nec tibi posse resistere. Differamus ergo donec totum Israelem congregemus, qui eum distributis aciebus per omnes montes, valles, sylvas, antra et speluncas perscrutentur, obsideant et capiant.

11. Congregetur ad te universus Israel.] Non hoc volebat Chusai, sed id suæ sententiæ prætexuit, ut daretur mora Davidi ad fugiendum et comparandum prælium. Politice discant hic principes rebellionem et seditionem omni ratione et modo esse præcavendam, curandumque ne oriatur: si autem jam orta sit et conflata, injiciendas ei esse moras et remoras; tum quia furor populi et animorum ardor tempore languescit et subsidit; tum quia princeps contra illam interim se munire et armare potest, ac consilia multa captare ad eam discutiendam. Multis id exemplis demonstrare possem. Unum tantum afferam Fabii Maximi, qui a mora quam tumultuantibus ac præsertim Hannibali ad prælia ferventi et ardenti injiciebat, cognominatus est *Cunctator*, de quo illud:

Unus homo nobis cunctando restituit rem.

Ipse enim, ut ait Plutarchus in ejus Vita: *Cum hostes intelligeret difficultate laborare stipendii, cunctandum censuit Romanis, nec pugnandum cum homine qui exercitum haberet multis ad id ipsum dura um præliis; cæterum submittenda sociis auxilia, oppidaque in potestate tenenda, dum vigor ille per se Hannibalis, sicut flamma exigua et levi excitata vi marcesceret*. Audi rursum quid de eo scribat Julius Frontinus, l. 6. Stratag. c. 1. *Fabius Maximus non ignarus Gallos et Samnites primo impetu prævalere, suorum autem infatigabiles spiritus inter moras decertandi etiam incalescere, imperavit militibus ut contenti essent primo congressu sustinere, ut hostem mora fatigarent; quod ubi successit, admoto etiam subsidio suis, in prima acie universis viribus oppressum fudit hostem*. Sic Chusai hic injiciens moras rebellioni Absalomi, eam dissipavit.

13. Circumdabit omnis Israel civitati illi funes.] Est hyperbole significans magnitudinem virium et exercitus, q. d. Tantum populi numerum, tantas copias colligemus, ut possimus funibus civitatem circumdare (ut ita loquar) et trahere in ruinam.

14. Domini autem nutu dissipatum est consilium Achitophel utile.] Qua ratione id fecerit Deus, dixi c. 14. v. 31.

15. Et ait Chusai, Sadoc et Abiathar sacerdotibus,] scilicet summis, hoc est Pontificibus; erant ergo tunc duo Pontifices, scilicet Sadoc descendens ex Eleazar primogenito Aaronis filio, et Abiathar descendens ex Heli et Ithamar juniore Aaronis filio: quare potior et dignior erat Sadoc, unde priore loco semper ponitur ante Abiathar, causam dedi superius.

17. Non enim poterant videri, aut introire civitatem,] q. d. Achimaas et Jonathas exploratores Davidis, non audebant palam ingredi urbem, seque ostentare Jerosolymæ; quia portæ ejus arcte a vigilibus custodiebantur, a quibus fuissent agniti captique: idcirco missa est ad eos ancilla, quæ ad eos dicta factaque Chusai deferret, ut ipsi eadem renuntiarent Davidi.

18. Vidit autem eos quidam puer.] Hebræi apud S. Hieron. tradunt hunc puerum fuisse filium ancillæ, quæ nuntium a Pontificibus perferebat ad eorum filios Jonathan et Achimaas, ut ipsi idipsum referrent Davidi: verum incertum est quis fuerit hic puer; grandior enim fuit, utpote qui idipsum retulit Absalomo, ut ejus gratiam iniret, nec verisimile est eum voluisse accusare matrem suam, eamque in periculum vitæ conjicere.

19. Quasi siccas ptisanas.] *Ptisana* vox Græca est significans hordeum vel triticum decorticatum; πτίσσω enim est purgo, decortico, tundo. Fit etiam ptisana ex aliis frugibus, ait Dioscor. lib. 2. Apud Columellam: *ptisana* est pultis genus ex farina hordeacea, cui

maxima restaurandarum virium vis inest et nutriendi; ejus cremor sive succus datur febricitantibus. Vulgo medici *Ptisanom* vocant hordeum a gluma separatum, io aqua decoctum qui potus eat saluberrimus, cujus laudes Hippocrates integro volumine conscripsit. Causas dat Plinius lib. 22. cop. 25. *Quoniom ptisana*, inquit, *lubrica ex focili hauriretur, quoniam sitim arceret, quoniam in olco non intumesceret, quoniam focile redderetur, et assuetis hic solus cibus in febri bis die posset dari.*

21. Surgite et transite cito fluvium,] Jordanem. Hoc consilium Davidi dat Chusai, quia licet ipse evertisset consilium Achitophelis suadentis Absalomo, ut illico persequeretur Davidem, tamen verebatur ne Absalom urgento Achitophele et sociis mutaret mentem, et illico milites post Davidem submitteret ad eum capiendum.

23. Porro Achitophel videns quod non fuisset factum consilium suum, etc. suspendio interiit,] ne scilicet a Davide caperetur, et quasi proditor suspenderetur; prævenit ergo et redemit suspendium infame et violentum suspeudio spontaneo et voluntario. Ipso enim, ut erat prudens et sagax, prævidebat Davidem bellicosum ex mora sibi data collecturum validas copias, ac rebellem Absalomum debellaturum. Ita Procopius, Theodoretus et alii. Vide hic quam verum istud. *Malum consilium consultori pessimum.*

Symbol. Achitophel proditor Davidis, fuit typus Judæ proditoris, qui pariter laqueo se suspendit, ait Angelom. et Rupert.

Porro Elias in Thisbi Hebr. יחנק *iechonec* vertit, *suffocotus est;* unde putat catarrho fuisse suffocatum. Verum Septuag. Joseph. Noster et alii constanter vertunt, asseruntque eum se suspendisse; huc enim eum adegit mala conscientia, desperatio et justa numinis vindicta, ut ipse sibi fauces strangularet, quibus impium consilium dederat, et dominum suum Davidem prodiderat. Unde videntur ipsi legisse in Cal activo יחנק *iechonac*, id est, *strongulavit se*, licet jam legant passive in niphal *iechanec* id est *strongulatus est*. Verum Chald. Vatabl. Pagnin. Lyran. Abulens. et alii legentes licet *iechanec*, vertunt tamen active, *strangulavit se*, sivo *strongulatus est a seipso;* significatur enim actio reciproca sive passio, quam agens sibi ipsi infert. Audi Josephum, lib. 7. Antiq. cap. 9. *Convocatis omnibus domesticis exposuit eis quæ Absalomo consuluerat, oddens, quia non persuasisset certo se brevi fore periturum. Davidem enim omnino superiorem hoc bello fore, et amissum regnum recepturum esse. Præstat igitur, inquit, magno animo, ut virum ingenuum decet, e vita exire, quam Davidi ob filio navatam contra eum operom excornificandum se præbere.*

24. David autem venit in castra.] Hebr. et Septuag. *Venit in Mahanaim*, id est in urbem quæ dicta est *Mohanaim*, id est *castra*, eo quod Jacob fugiens fratrem Esau ibidem vidisset duas acies, et quasi duo castra Angelorum pro se contra fratrem dimicantium. Genes. cap. 32. vers. 1. Ideoque David fugiens Absalomum filium in eamdem urbem secessit, sperans Deum ibidem sibi affore, sicut affuerat avo suo Jacobo, uti reipsa affuisse audiemus cap. sequenti. Adde: *Mahonaim* erat urbs munitissima æque ac pulcherrima, ut docet Adrichom. in tribu Gad, sita in Galaadite.

Tropol. discanta Davide hic Duces in periculis et præliis niti Angelorum tutelarium et præsidum ope eamque invocare; ipsi enim victoriam conciliant, uti hic conciliarunt Davidi: qua de re plura dixi Daniel, cap. 10. Josue, c. 1. et 10. et Judic. 5.

Et Absalom transivit Jordanem,] non statim, sed post aliquot dies, ut suaserat Chusai, quibus David paravit copias ad ei resistendum; unde tres validas acies instruxit, quibus debellavit Absalomum, ut audiemus cap. 18. vers. 1. et seq.

25. Amasa autem erat filius viri, qui vocabatur Jetra (vel *Jether*) de Jsraeli,) 1. Paral. 2. 17. vocatur hic *Jether Ismaelites.* Unde noster Sanchez suspicatur in Hebr. hic pro ישראלי *iisraeli*, id est Israelites, legendum ישמעלי *iismaeli*, id est Ismaelites: facile enim littera ר altera vicina מ supponi potuit. Verum omnes Codices Hebræi, Chaldæi, Græci, Latini constanter hoc loco habent *Israelites*, vel *Jesraelitis*, non *Ismaelites*. Quocirca aliter respondet Vatablus et alii, scilicet Jether fuisse Ismaelitem origine, Israelitem vero fide et religione, quod ab Ismaelitis transierit ad Israelitas, factusque sit proselytus per circumcisionem et professionem legis Mosaicæ; aut Jether origine fuisse Israelitem, sed vocari Ismaelitem habitatione, quod in Arabia habitarit. Rursum Hebræi apud S. Hieron. censeut Jether dici Ismaelitem, eo quod ejus filius Amasa, opera Ismaelis imitatus, David fugientem nequaquam est comitatus; quod ejus peccatum a Joab Amasam occidente deletum est, ideoquo Jether hoc loco vocatur Israelites. Verum hæc symbolica sunt figmenta.

Dico ergo Jether origine et genere fuisse Ismaelitem, sed migrasse in Judæam, nimirum in Jesrael, ibique factum proselytum et circumcisum. Id patet ex versione Vulgata, quæ hoc loco eum vocat *Jetra de Jsraeli*. Ergo domus ejus erat in Jesrael vel Jesraeli. Nam quod nonnulli cum Vatablo censent, eum hic vocari *Israelitem*, id nimis commune et generale est, nec eum a cæteris discriminat. Omnes enim qui hic nominantur, erant Israelitæ. Pro *Isroel* ergo aliis punctis cum nostro legendum *Jesrael*, vel *Jesraeli*; ubinam hic locus vel urbs fuerit non constant. Probabiliter Adrichom. in Descript. tribus Juda num. 169. eam ponit in tribu Juda: *Jezroel*, inquit, *sive Jezraeli de qua Josue cap. 15. 17. et 19. nomen accepit a Jezrael filio Ephrato out Ethan. Ex hoc fuit Achinoam uxor Dovidis, mater Amnon, quem ob stuprum cum Thamar occidit Absalom. Fuit etiam hæc patria fortissimi viri Amasæ principis militiæ Absalom.* Hæc Adrichom. Tantum obstat quod Jezrael hæc scribatur per *Zoin* et *Ain*, hic vero *Jesraeli* scribatur per *Schin* et *Aleph*. Verum hæ litteræ affines sunt, et inter se commutabiles. Alia est ergo hæc *Jezrael* a *Jezrael*, urbe regali et metropoli decem tribuum, quæ erat terminus tribus Manasse et Issachar, sita in pede montis Gelboe ad Occidentem, in qua Jezabel uxor Achab curavit lapidari Naboth, ut ejus vineam occuparet, ideoque ibidem ipsa a Jehu occisa projecta est canibus devoranda, 4. Regum cap. 4. 8. 9. et sequent.

Qui *Jethra* vel *Jether*) ingressus est (quasi maritus

vel concubious) AD AAIGAIL FILIAM NAAS (ex eaque genuit Amasam) SOROREM SAAVIÆ, QUÆ FUIT MATER JOAA.] *Sarvia* et *Abigail* erant serores Davidis, Sarvia fuit mater Jeab, Abigail mator Amasæ; quare David erat avunculus tam Joab quam Amasæ; ipsi vero inter se orant consobrini, ut patet 1. Paralip. 2. 13. Atquo idcirco eorum matros hic nominantur non patres, ut aignificetur eoa per matres fuisse nopotes Davidis. *Abigail* ergo vocatur hic filia *Naas*, id est *Jesse*, sivo *Isai*, qui fuit Pater Davidis: hic enim alio nomino vocatus est *Naas*, cujus nominis causam symbelicam dant Hebræi apud S. Hieron. in Tradit. hic Jesse, inquiunt, vecatus est *Naas* Hebr. נחש *nachas*, id est, *coluber*, eo quod nulium admisisso mortiforum perbibetur peccatum, nisi id quod originaliter do aerpento antiquo contraxit. Talis ergo meruit osse pater Davidis Regis, indeque Christi.

27. CUMQUE VENISSET DAVID IN CASTRA, (Hebr. et Septuag. in *Mahanaim*) SOBI FILIUS NAAS DE RABBATH FILIORUM AMMUN.] Audi S. Hieron. in Tradit. *Iste Sobi fuit filius Naas regis, cum quo pugnavit Saul. Ipse etiam Naas fecit misericordiam cum David, quando fugit a facie Saul; quo mortuo dixit David: Faciam misericordiam cum Hanon sicut fecit pater ejus Naas mecum. Interempto vero a David Hanon, qui si in decalvandis servis suis injuriam fecerat, constitutus est ab eodem David in loco fratris, iste Sobi qui ad David legitur cum cæteris venisse, et stratoria, et tapetia, et vasa fictilia, et cætera, quæ dicuntur, ei obtulisse.* Atque hinc factum est ut David suo filio Salomoni uxorem dederit Naaman Ammonitidem, 3. Reg. 14. 21. quæ videtur soror aut filia fuisse hujus Sobi, ex qua Salomon genuit Roboam anno Davidis ultimo, nimirum cum Naama prius facta esset proselyta, atque ad Judaismum vel sincere vel ficte et simulate conversa, de quo 3. Reg. 14.

CAPUT DECIMUM OCTAVUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

DAVID TRES INSTRUIT ACIES, AC TRES EARUM DUCES, QUIBUS CONFLIGIT CUM COPIIS ABSALOMI, EASQUE PROSTERNIT. FUGIT ABSALOM, v. 9. SED CONDENSÆ QUERCUI CAPILLIS IMPLICITUS ADHÆSIT, IBIQUE SUSPENSUS A JOAB TRIBUS LANCEIS CONFODITUR. INDE v. 17. IN FOSSAM CADAVER PROJICITUR, ET LAPIDIBUS OBRUITUR. MOX v. 21. JOAB VICTORIÆ NUNTIUM MITTIT AD DAVIDEM; ILLE AUDIENS OCCISUM ABSALOMUM, INCONSOLABILITER LAMENTATUR, ET VICTORIAM FUNESTAT.

1 IGITUR considerato David populo suo, constituit super eos tribunos, et centuriones, 2. et dedit populi tertiam partem sub manu Joab, et tertiam partem sub manu Abisai, filii Sarviæ fratris Joab, et tertiam partem sub manu Ethai, qui erat de Geth, dixitque rex ad populum: Egrediar et ego vobiscum. 3. Et respondit populus: Non exibis; sive enim fugerimus, non magnopere ad eos de nobis pertinebit, sive media pars ceciderit e nobis, non satis curabunt; quia tu unus pro decem millibus computaris; melius est igitur ut sis nobis in urbe præsidio. 4. Ad quos rex ait: Quod vobis videtur rectum, hoc faciam. Stetit ergo rex juxta portam; egrediebaturque populus per turmas suas, centeni, et milleni. 5. Et præcepit rex Joab, et Abisai, et Ethai, dicens: Servate mihi puerum Absalom. Et omnis populus audiebat præcipientem regem cunctis principibus pro Absalom. 6. Itaque egressus est populus in campum contra Israel, et factum est prælium in saltu Ephraim. 7. Et cæsus est ibi populus Israel ab exercitu David, factaque est plaga magna in die illa, viginti millium. 8. Fuit autem ibi prælium dispersum super faciem omnis terræ, et multo plures erant quos saltus consumpserat de populo, quam hi quos voraverat gladius in die illa. 9. Accidit autem ut occurreret Absalom servis David, sedens mulo; cumque ingressus fuisset mulus subter condensam quercum et magnam, adhæsit caput ejus quercui; et illo suspenso inter cœlum et terram, mulus, cui insederat, pertransivit. 10. Vidit autem hoc quispiam, et nuntiavit Joab, dicens: Vidi Absalom pendere de quercu. 11. Et ait Joab viro, qui nuntiaverat ei: Si vidisti, quare non confodisti eum cum terra, et ego dedissem tibi decem argenti siclos, et unum balteum? 12. Qui dixit ad Joab: Si appenderes in manibus meis mille argenteos, nequaquam mitterem manum meam in filium regis: audientibus enim nobis præcepit rex tibi, et Abisai, et Ethai, dicens: Custodite mihi puerum Absalom. 13. Sed et si fecissem contra animam meam audacter, nequaquam hoc regem latere potuisset, et tu stares ex adverso. 14. Et ait Joab: Non sicut tu vis, sed aggrediar eum coram te. Tulit ergo tres lanceas in manu sua, et infixit eas in corde Absalom; cumque adhuc palpitaret hærens in quercu, 15. cucurrerunt decem juvenes armigeri Joab, percutientes interfecerunt eum. 16. Cecinit

autem Joab buccina, et retinuit populum, ne persequeretur fugientem Israel, volens parcere multitudini. 17. Et tulerunt Absalom et projecerunt eum in saltu, in foveam grandem, et comportaverunt super eum acervum lapidum magnum nimis: omnis autem Israel fugit in tabernacula sua. 18. Porro Absalom erexerat sibi, cum adhuc viveret, titulum qui est in Valle regis; dixerat enim: Non habeo filium, et hoc erit monimentum nominis mei. Vocavitque titulum nomine suo, et appellatur Manus Absalom, usque ad hanc diem. 19. Achimaas autem filius Sadoc, ait: Curram, et nuntiabo regi, quia judicium fecerit ei Dominus de manu inimicorum ejus. 20. Ad quem Joab dixit: Non eris nuntius in hac die, sed nuntiabis in alia: hodie nolo te nuntiare, filius enim regis est mortuus. 21. Et ait Joab Chusi: Vade, et nuntia regi quæ vidisti. Adoravit Chusi Joab, et cucurrit. 22. Rursus autem Achimaas filius Sadoc dixit ad Joab: Quid impedit si etiam ego curram post Chusi? Dixitque ei Joab: Quid vis currere, fili mi? non eris boni nuntii bajulus. 23. Qui respondit: Quid enim si cucurrero? Et ait ei: Curre. Currens ergo Achimaas per viam compendii, transivit Chusi. 24. David autem sedebat inter duas portas; speculator vero, qui erat in fastigio portæ super murum, elevans oculos, vidit hominem currentem solum. 25. Et exclamans indicavit regi, dixitque rex: Si solus est, bonus est nuntius in ore ejus. Properante autem illo, et accedente propius, 26. vidit speculator hominem alterum currentem, et vociferans in culmine, ait: Apparet mihi alter homo currens solus. Dixitque rex: Et iste bonus est nuntius. 27. Speculator autem: Contemplor, ait, cursum prioris, quasi cursum Achimaas filii Sadoc, et ait rex: Vir bonus est, et nuntium portans bonum venit. 28. Clamans autem Achimaas, dixit ad regem: Salve, rex, et adorans regem coram eo pronus in terram, ait: Benedictus Dominus Deus tuus qui conclusit homines qui levaverunt manus suas contra dominum meum regem. 29. Et ait rex: Estne pax puero Absalom? Dixitque Achimaas: Vidi tumultum magnum, cum mitteret Joab servus tuus, o rex, me servum tuum: nescio aliud. 30. Ad quem rex: Transi, ait, et sta hic. Cumque ille transisset, et staret, 31. apparuit Chusi et veniens ait: Bonum apporto nuntium, domine mi rex; judicavit enim pro te Dominus hodie de manu omnium qui surrexerunt contra te. 32. Dixit autem rex ad Chusi: Estne pax puero Absalom? Cui respondens Chusi: Fiant, inquit, sicut puer, inimici domini mei regis, et universi qui consurgunt adversus eum in malum. 33. Contristatus itaque rex ascendit cœnaculum portæ, et flevit. Et sic loquebatur vadens: Fili mi Absalom, Absalom fili mi, quis mihi tribuat ut ego moriar pro te, Absalom fili mi, fili mi Absalom?

5. Servate mihi puerum Absalom.] Certat hic Davidis pietas paterna cum impietate hostili Absalomi, in flagranti parricidali ejus scelere et prælio. Audi S. Chrysost. homil. de Absalom. tom. 1. *Inde dementia contra genitorem exsurgit, hinc clementia, ut parricidæ parcatur, exposcit. Inde furor, hinc pietas operatur. Inde insania, hinc misericordia interponitur. Inde crudelitas, hinc bonitas ostentatur. Parricida non læsus insanit. David læditur et mitescit. Debellatur ab impietate pietas, nec movetur pietas patris, nec gladio vincitur, nec terrore mutatur. Parricida nec ratione frangitur, nec imminenti interitu deterretur.*

6. Et factum est prælium in saltu Ephraim.] Saltus hic non erat in tribu Ephraim, hæc enim habitabat cis Jordanem; exercitus autem uterque transierat Jordanem in Galaaditen, uti dictum est cap. præced. vers. 24. Erat ergo hic saltus trans Jordanem, in tribu Gad juxta urbem Mahanaim, in quam se receperat David, non longe a mari Galilææ: vide Adrichomii tabulas geographicas. Dictus est *Ephraim* ab aliquo eventu; sive quod esset oppositus tribu Ephraim; sive quod tribus hæc eo pabulatum mitteret sua pecora; sive quod prælium aliquod in eo commisisset. Ita Abulens. Vatabl. et alii.

8. Et multo plures erant, quos saltus consumpserat.] *Saltus*, id est feræ saltus: puta leones, lupi, tigrides in saltu latitantes, quod arguit divinam hanc fuisse vindictam, ait sanctus Hieron. Cajetan. Angelom. Rursum *saltus*, id est præcipitia et fossæ saltus occultæ, in quas corruerunt fugientes. Ita Abulensis, Vatablus et alii.

9. Adhæsit caput ejus quercui.] *Sept. Implicatum est caput ejus in arbore;* Chald. *Et apprehensum est caput ejus in quercu;* Vatabl. *Detentum est caput ejus a quercu;* Hebr. *Adhæsit cæsaries ejus in ramis perplexis quercus.* Densi ergo et promissi capilli Absalomi, densis et implexis ramis quercus impliciti adhæserunt. Per crines ergo, in quibus gloriatus erat Absalom, punitur et suspenditur. Ita Abulens. et Joseph. Addit Cajet. caput ejus detentum fuisse inter duos ramos, nimirum capite plectitur, qui illud superbe contra patrem efferre voluerat. Audi sanctum Chrys. homil. de Absalom. tom. 1. *Inseritur ramis, obligatur lignis, transfixo gutture colligatus. Pendens jam mortuus ab hominibus invenitur, quem jam nec cœlum potuit conspicere virum, nec terra ulterius sustinere. O nefandum meritum parricidæ! Injuriam patris, non pugnantis gladius, non hostilis manus, non jaculantis ictus*

defendit, sed vindicant ligna, arbor ulciscitur, rami defendunt.

Et illo suspenso inter coelum et terram, mulus, cui insidebat, pertransivit.] Septuag. *Et suspensus est in arbore inter cœlum et terram, etc.* Sic et Chald. Adverte hic supplicium justa Dei vindicta sceleri Absalomi per omnia commensum; patris solium affectavit; thronus ei datur patibulum. Diademate coronari ambivit, en corona ejus fuit coma capitis arbori implexa. Sceptrum optavit, en sibi lanceæ tres pro triplici sceptro quibus confoditur. Satellitium regium concupivit, idipsum ei præstant armigeri Joab. Supplicium ergo ei versum est in sepulcrum et criminis epitaphium. Audi Chrys. hom. in Psalm.: *Absalom Davidem aggressus est, occisus a Joab, et in alio ligno suspensus est, qui adversus patrem erigebatur; et ab arbore detinebatur, qui cum radice pugnabat; et vinctus erat a ramo ramus, qui erat a paterna affectione abruptus; et capite tenebatur, qui genitoris caput auferre contendebat; et tamquam fructus pendebat ab arbore, qui naturæ agricolam volebat excindere; et in corde jaculo confossus est, illic occisus, ubi eædem parabat. Et tunc videri poterat spectaculum admirabile. Mulo enim equitans ex pilorum coma, a coma arboris tenebatur, et coma tenebat comâ Tyrannum, illic eum contundens, ubi diadema paternum gestare contendebat.* Causam deinde cur suspensus sit Absalom, subjicit: *Poterat ergo videri Absalom suspensus in medio cœli et terræ. Cœlum eum non admittebat. Si enim primum insurrectorem ejecit diabolum, quomodo ipsum insurrectorem secundum admisisset? Terra eum adversabatur, non ferens pollui passibus parricidæ. Si enim Dathan devoravit, qui contra Mosen erat locutus, et os suum aperuit adversus eum qui os improbe aperuerat; quomodo potuisset ferre pedes currentes adversus genitorem?*

11. Quare non confodisti eum cum terra,] ut in terram decideret, ibique confossus exspiraret, patet ex Hebræo.

14. Tulit ergo tres lanceas (breviores, unde Septuag. vertunt, *tria jacula*; Chald. *tria tela*; Vatabl. *tria spicula*; hæc enim significat Hebr. שבטים *scebatim*) et infixit eas in corde Absalom,] ut cor fictum et duplex imo triplex, quo coram patre exterius simularat obedientiam, interius vero foverat regni ambitionem et rebellionem; cor, inquam, proditorium triplici telo confoderet. Causam hanc dat sanctus Chrysost. loco jam citato, dicens: *In cor excordis tres sagittas infixit, illic eum feriens, ubi erat receptaculum iniquitatis, et cum in arbore sublimis penderet, pulchrum epitaphium ei David cecinit: Vidi impium superexaltatum et elatum tamquam cedros Libani; et transivi, et ecce non erat.* Idem Chrysost. In Psalm. 7. tom. 1. *Et ut scias quod factum est, non fuisse humanæ industriæ, sed totum fuisse divini judicii, capilli et lignum eum alligarunt, et brutum eum animal tradidit, et pro fune quidem coma, pro ligno autem arbor exstitit. Pro milite autem eum adduxit mulus. Considera autem (id quod est admirabile) cum hæc passus est, nemo suorum ad eum accedere ausus est, cum tantum fuisset spatium. Hoc autem Deus providerat, ut neque detraheretur, nec vinctus ad patrem afferretur, quoniam paterna viscera ei parci velle ultra modum indicaverant; et quod est admirabilius, qui patrem ei reconciliavit, is ipsum interfecit, propemodum instans vehemens accusator: sed is quidem eum occidit, Deus autem tulit sententiam.* Probat id ex Psalm. Davidis: *Quod enim e superis lata sit sententia, audi quomodo id ipse ostenderit. Cum enim dixisset: Et in verticem ipsius iniquitas ejus descendet, dicit: (Confitebor Domino secundum justitiam ejus, et psallam nomini Domini altissimi.) Gratias agam, inquit, non aliorum gaudens cædibus, sed Dei sententiam suscipiens.*

Mystice Glossa: *Arbor Absalomi*, ait, *significat patibulum gehennæ; tres lanceæ triplicem damnatorum pœnam, scilicet ignis, vermis, et carentiæ visionis beatificæ.* Porro peccavit Joab occidendo Absalom quia eum occidit contra præceptum regis jubentis eum servari; quare non habebat auctoritatem et jus eum occidendi, ait Abulens. qui opinatur hac de causa Davidem ei abstulisse ducatum et regimen exercitus cap. 19. vers. 13. Excusat tamen Joab Cajetan. quod ipse dictum Davidis de servando Absalomo accepérit, non ut præceptum, sed ut monitum et desiderium aut pietatis paternæ indicium. Rursum, quod eum occiderit ardore prælii ex zelo vindictæ tanti sceleris et parricidii. Denique quod metueret, si ei parceretur, eum redintegraturum bellum, vel alias patri suo insidias moliturum; timebat etiam Joab sibi, ne ab Absalomo occideretur.

Quæres, an Absalom sit damnatus? Nonnulli negant; nam lanceis confossus non statim exspiravit; habuit ergo tempus pœnitendi. Verum in flagranti delicto confossus, nec animum, nec consilium, nec rationem de Deo et sua salute cogitandi videtur habuisse; sed vulneribus oppressus, sopita sepultaque mente videtur infelicem animam exhalasse, esseque damnatus. Ita censet S. August. lib. 3. de doctrin. Christ. cap. 21. et lib. 22. contra Faustum cap. 66. Salvian. lib. 2. de Provid. S. Chrysost. homil. 69. et 70. ad Popul. S. Bern. serm. 26. in Cant. Theod. Procop. et alii hic. Nam, ut ait S. Augustin. *Justum est hoc Dei judicium, ut peccator qui in vita oblitus est Dei in morte obliviscatur et sui.* Simile prorsus scelus fuit Chramni filii Clotharii regis Franciæ, qui patri rebellans simili vindicta occubuit; de quo audi Gregorium Turon. lib. 4. histor. Franc. cap. 20. *Ibat Clotharius tamquam novus David contra Absalomum filium pugnaturus, plangens atque dicens: Respice, Domine, de cælo, et judica causam meam, quia injuste a filio injurias patior; respice et judica juste; illudque impone judicium quod quondam inter Absalomum et patrem ejus David posuisti. Confligentibus igitur pariter; Britannorum comes terga vertit, ibique et cecidit: denique Chramnus fugam iniit, naves in mari paratas habens: sed dum uxorem et filias suas liberare voluit, ab exercitu patris oppressus, captus atque ligatus est. Quod cum Clothario regi nuntiatum fuisset, jussit eum cum uxore et filiabus igni consumi, inclusisque in tugurio cujusdam pauperculæ, Chramnus super scamnum extensus orario suggillatus est, et sic postea super eos incensa casula, cum uxore et filiabus interiit.*

16. Retinuit populum ne persequeretur fugientem Israel.] Politicum enim præceptum est, ut in rebellione universali capita plectantur; parcatur vero multitudini, ne princeps suis subditis destituatur, ac rex sit sine regno. Ita Moyses principes, qui populo

fuerant duces ad cultum Beelphegor, suspendit, populo vero pepercit, Num. 25. 4. Idem fecit Joab in seditione Seba, ut audiemus cap. 20. Sic et Elias occidit sacerdotes Baal qui populum fovebant in idololatria, 3. Reg. 18. 40.

Idem fecere Gentiles, (unde lex Lycurgi fuit: *Hostem fugientem noli trucidare;* testis est Polyan. l. 1.) præsertim Romani. Ut alios taceam, illustre est quod refert Livius Decade 1. de Tarquinio ultimo Roman. rege, a quo cum Sextus Tarquinius ejus filius ad Gabinos transfugisset, misit filius ad patrem nuntium sciscitatum quid a se fieri vellet. At pater non verbo, sed facto respondit: nam inambulans per hortum summa papaverum capita discussit. Id a nuntio audiens filius, intellexit patrem velle ut primores Gabinorum e medio tolleret; quod cum reipsa fecisset, filius cæteram plebem facile sibi patrique subjecit. Ovidius l. 2. Fastor. eamdem referens historiam pro papaveribus ponit lilia:

Et virga, *inquit*, lilia summa metit.

17. Projecerunt eum in foveam grandem, et comportaverunt super eum acervum lapidum;] ut hoc acervo eum ejusque scelus, nomen et memoriam obruerent et æterna oblivione æque ac infamiæ nota sepelirent: quippe qui, ut ait S. Hieron. sceleratissimus erat et geminæ neci obnoxius; scilicet qui et patrem contra legis præceptum valde dehonorarit, et turpitudinem ejus revelarit violando publice ejus concubinas.

18. Dixerat enim: Non habeo filium, et hoc erit monimentum nominis mei.] Audivimus c. 14. vers. 27. Absalomum tres habuisse filios, et unam filiam. Ergo hi filii jam mortui erant; vel certe Absalom hoc monimentum erexit antequam eos genuisset. Ita Abulens. Cajet. Dion. Unde Chald. vertit: *Non habebat filium superstitem.* Aliter Rabbini et Lyran. qui censent Absalomum reliquisse filios post se, sed ineptos ad regnandum, vel mox morituros ob patris rebellionem. Audi eorum historiam, vel potius fabellam, quam refert S. Hieronym. in Tradit. *Tradunt Hebræi, quod depositus de quercu, petierit sibi inducias, antequam perimeretur, ut faceret sibi titulum ob memoriam sui, eo quod non haberet filium talem, qui regno dignus esset; putabat enim filios suos non solum regno indignos, verum etiam ob peccatum suum, quod in patrem gesserat, præsenti vita indignos, in quo titulo manum dicitur defixisse, et figuram manus suæ expressisse, et ob hoc, titulum hoc modo vocari.*

Et hoc erit monimentum nominis mei.] Extat etiamnum hic Absalomi titulus, sive monimentum, *in valle Regis*, vers. 18. id est in vallo Josaphat, cum nomine sepulcri ejusdem, quod floribus in summo aculptis exornatur, uti scribit testis oculatus Zuallardus lib. 3. peregrinationis suæ dio secunda. Audi Adrichom. in Descript. Hierusalem, num. 227. Monumentum sive manus Absalom, columna erat et statua marmorea cum inscriptione, duobus ab Hierosolyma stadiis distans, quam Absalom vivus sibi in monumentum in valle regia erexerat. Ubi etiamnum turris et magnus lapidum extat acervus qui quotidie magis ac magis augetur. Nam pagani et peregrini illac transeuntes pro more habent, ut quisque lapidem in eum projiciat, et quasi juxta legem vindicantes ipsius adversus David patrem suum rebellionem, hujusmodi maledictione illum exsecrentur: *Maledictus sit parricida Absalom; et quicumque injuste parentes suos persequuntur, maledicti sint in æternum.* Hinc patet titulum sive monumentum Absalomi fuisse columnam marmoream, cui insistebat statua ejusdem; unde Josephus ait fuisse statuam. Alii vocant ædificium. Vatabl. nuncupat arcum triumphalem vel pyramidem, ex eaque colligit Absalomum fuisse superbum, et ambitiosum, nimisque avidum laudis et gloriæ, ideoque pro monumento hoc superbo repensum ei fuisse vilem rudemque acervum lapidum.

Et appellatur manus Absalom.] *Manus*, id est, monumentum manu operaque Absalomi excitatum. Est metonymia. Tropol. Ambitiosi, uti erat Absalom, erigunt sibi titulos et pyramides, ut nomen suum æternent, illosque vocant *manus* suas, dicentes: *Manus nostra excelsa fecit hoc.* Ita Dion.

Simile sepulchrum habuit Ruffinus, celebris illo Imperatoris Tutor, qui proinde ipsum, et per ipsum orbem totum regebat: sed postea ambiens imperium, a militibus periit; de quo Claudianus lib. 2. contra Ruffinum ita canit:

Triviis calcandus spargitur ecce
Qui sibi pyramidas, qui non cedentia templis
Ornatura suos extruxit culmina Manes.
Et qui Sidonio velari credidit ostro,
Nudus pascit aves; jacet en, qui possidet orbem,
Exiguæ telluris inops, et pulvere raro
Per partes tegitur, nusquam totusque sepultus.

25. Si solus est, bonus est nuntius.] Signum enim est meos esse victores, ac victos hostes persequi; si enim mei cæsi victique essent, utique iste non solus veniret, sed multi cum eo fugientes se reciperent in urbem, ut vitam salvarent.

33. Fili mi Absalom.] Flebat David mortem non tam præsentem, quam æternam Absalomi, quod in flagranti delicto parricidii occisus foret; unde metuebat, imo credebat eum esse damnatum. Porro S. Chrysost. homil. de Absalom Davidi respondet, ejusque lamenta inhibet dicendo: *Quid plangis, gloriose poter, quid lamentaris, quasi Absalom quod ausus est, comprobare? Quid fles scelestum, quasi cum parricidium perpetrare volueris? plangis gloriam victoris exercitus, si fletur hostis interitus, nec lætitia esse poterit in victoria, si parricidæ plangitur pœna. Ille tuus non fuit filius, qui sic violavit paternos affectus. Ille tuus dici non meruit, qui jus patris sanctissimi violavit. Te non contempserunt exercitus, non duces, quibus parci scelesto mandasti, sed illa orbor, illa te primum ulta est; illa defendit, illa læsi patris injuriam, quæ te non audierat, vindicavit.* Et paulo post, causam subjicit dicens: *Novo enim supplicio debuit interire, qui sæculo novum scelus per patris exitium voluit inferre.*

Denique paternus affectus in filium licet scelestum urgebat Davidem. Nam, ut ait Quintil. declam. 322. *Pater erat; numquam hi affectus in tantum vincuntur, ut non ad naturam suam tandem revertantur.*

CAPUT DECIMUM NONUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

David luget mortem Absalomi; mox v. 9. Israel et tribus Juda Davidem in regnum reducit; occurrit ei Semei, v. 16. veniam maledicentiæ petens, eique parcit David; et Miphiboseth v. 24. excusans suam tarditatem, et Siba servum suum accusans. Denique v. 31. Berzellai invitatus a Davide se per servum excusat, et loco sui Chamaam filium substituit.

1 Nuntiatum est autem Joab quod rex fleret et lugeret filium suum, 2. et versa est victoria in luctum in die illa omni populo; audivit enim populus in die illa dici; Dolet rex super filio suo. 3. Et declinavit populus in die illa ingredi civitatem, quomodo declinare solet populus versus et fugiens de prælio. 4. Porro rex operuit caput suum et clamabat voce magna: Fili mi Absalom; Absalom fili mi, fili mi. 5. Ingressus ergo Joab ad regem in domum, dixit: Confudisti hodie vultus omnium servorum tuorum, qui salvam fecerunt animam tuam, et animam filiorum tuorum et filiarum tuarum, et animam uxorum tuarum, et animam concubinarum tuarum. 6. Diligis odientes te, et odio habes diligentes te, et ostendisti hodie, quia non curas de ducibus tuis et de servis tuis; et vere cognovi modo, quia si Absalom viveret, et omnes nos occubuissemus, tunc placeret tibi. 7. Nunc igitur surge, et procede, et alloquens satisfac servis tuis; juro enim tibi per Dominum, quod si non exieris, ne unus quidem remansurus sit tecum nocte hac, et pejus erit hoc tibi, quam omnia mala quæ venerunt super te, ab adolescentia tua usque in præsens. 8. Surrexit ergo rex et sedit in porta, et omni populo nuntiatum est quod rex sederet in porta; venitque universa multitudo coram rege; Israel autem fugit in tabernacula sua. 9. Omnis quoque populus certabat in cunctis tribubus Israel, dicens: Rex liberavit nos de manu inimicorum nostrorum, ipse salvavit nos de manu Philisthinorum, et nunc fugit de terra propter Absalom. 10. Absalom autem, quem unximus super nos, mortuus est in bello; usquequo siletis, et non reducitis regem? 11. Rex vero David misit ad Sadoc et Abiathar sacerdotes, dicens: Loquimini ad majores natu Juda, dicentes: Cur venitis novissimi ad reducendum regem in domum suam? (Sermo autem omnis Israel pervenerat ad regem in domo ejus.) 12. Fratres mei vos, os meum, et caro mea vos, quare novissimi reducitis regem? 13. Et Amasæ dicite: Nonne os meum, et caro mea es? Hæc faciat mihi Deus, et hæc addat, si non magister militiæ fueris coram me omni tempore pro Joab. 14. Et inclinavit cor omnium virorum Juda, quasi viri unius, miseruntque ad regem, dicentes: Revertere tu, et omnes servi tui. 15. Et reversus est rex; et venit usque ad Jordanem, et omnis Juda venit usque in Galgalam, ut occurreret regi, et traduceret eum Jordanem. 16. Festinavit autem Semei filius Gera filii Jemini de Bahurim, et descendit cum viris Juda in occursum regis David, 17. cum mille viris de Benjamin, et Siba puer de domo Saul; et quindecim filii ejus, ac viginti servi erant cum eo; et irrumpentes Jordanem, ante regem, 18. transierunt vada, ut traducerent domum regis, et facerent juxta jussionem ejus: Semei autem filius Gera prostratus coram rege, cum jam transisset Jordanem, 19. dixit ad eum: Ne reputes mihi, Domine mi, iniquitatem, neque memineris injuriarum servi tui in die qua egressus es, Domine mi rex, de Jerusalem, neque ponas rex in corde tuo. 20. Agnosco enim servus tuus peccatum meum; et idcirco hodie primus veni de omni domo Joseph, descendique in occursum domini mei regis. 21. Respondens vero Abisai filius Sarviæ dixit: Numquid pro his verbis non occidetur Semei, quia maledixit christo Domini? 22. Et ait David: Quid mihi, et vobis filii Sarviæ? cur efficiemini mihi hodie in satan? Ergone hodie interficietur vir in Israel? An ignoro hodie me factum regem super Israel? 23. Et ait rex Semei: Non morieris. Juravitque ei. 24. Miphiboseth quoque filius Saul, descendit in occursum regis, illotis pedibus, et intonsa barba: vestesque suas non laverat a die qua egressus fuerat rex, usque ad diem reversionis ejus in pace. 25. Cumque Jerusalem occurrisset regi, dixit ei rex: Quare non venisti mecum

Miphiboseth? 26. Et respondens ait: Domine mi rex, servus meus contempsit me, dixique ei ego famulus tuus, ut sterneret mihi asinum, et ascendens abirem cum rege; claudus enim sum servus tuus. 27. Insuper et accusavit me servum tuum ad te dominum meum regem; tu autem domine mi rex, sicut angelus Dei es, fac quod placitum est tibi. 28. Neque enim fuit domus patris mei, nisi morti obnoxia domino meo regi; tu autem posuisti me servum tuum inter convivas mensæ tuæ: quid ergo habeo justæ querelæ? aut quid possum ultra vociferari ad regem? 29. Ait ergo ei rex; Quid ultra loqueris? fixum est quod locutus sum; tu et Siba dividite possessiones. 30. Responditque Miphiboseth regi: Etiam cuncta accipiat, postquam reversus est dominus meus rex pacifice in domum suam. 31. Berzellai quoque Galaadites, descendens de Rogelim, traduxit regem Jordanem, paratus etiam ultra fluvium prosequi eum. 32. Erat autem Berzellai Galaadites senex valde, id est octogenarius, et ipse præbuit alimenta regi, cum moraretur in castris, fuit quippe vir dives nimis. 33. Dixit itaque rex ad Berzellai: Veni mecum, ut requiescas securus mecum in Jerusalem. 34. Et ait Berzellai ad regem: Quot sunt dies annorum vitæ meæ, ut ascendam cum rege in Jerusalem? 35. Octogenarius sum hodie; numquid vigent sensus mei ad discernendum suave, aut amarum? aut delectare potest servum tuum cibus et potus? vel audire possum ultra vocem cantorum, atque cantatricum? quare servus tuus sit oneri domino meo regi? 36. Paululum procedam famulus tuus ab Jordane tecum: non indigeo hac vicissitudine, 37. sed obsecro ut revertar servus tuus, et moriar in civitate mea, et sepeliar juxta sepulcrum patris mei et matris meæ. Est autem servus tuus Chamaam, ipse vadat tecum, Domine mi rex, et fac ei quidquid tibi bonum videtur. 38. Dixit itaque ei rex: Mecum transeat Chamaam, et ego faciam ei quidquid tibi placuerit, et omne quod petieris a me impetrabis. 39. Cumque transisset universus populus et rex Jordanem, osculatus est rex Berzellai, et benedixit ei: et ille reversus est in locum suum. 40. Transivit ergo rex in Galgalam, et Chamaam cum eo; omnis autem populus Juda traduxerat regem, et media tantum pars affuerat de populo Israel. 41. Itaque omnes viri Israel concurrentes ad regem dixerunt ei: Quare te furati sunt fratres nostri viri Juda, et traduxerunt regem et domum ejus Jordanem, omnesque viros David cum eo? 42. Et respondit omnis vir Juda ad viros Israel: Quia mihi propior est rex, cur irasceris super hac re? numquid comedimus aliquid ex rege, aut munera nobis data sunt? 43. Et respondit vir Israel ad viros Juda, et ait: Decem partibus major ego sum apud regem, magisque ad me pertinet David quam ad te; cur fecisti mihi injuriam, et non mihi nuntiatum est priori, ut reducerem regem meum? Durius autem responderunt viri Juda viris Israel.

3. Et declinavit populus, etc.] Hebr. et Chald. habent: *Et furatus est sese populus in die illa, ut intraret in urbem, sicut se furantur populi, qui pudefacti sunt, dum fugiunt in prœlio*, et terga vertunt hosti. *Furatus est*, hoc est furtim se subduxit, furtim ingressus est urbem; non cum triumpho, ut victores solent, sed ut illi qui fuga elapsi sunt et victi.

5. Confudisti (Vatabl. *pudefecisti*) hodie vultus omnium servorum tuorum qui salvam fecerunt animam tuam,] qui scilicet pugnando pro te salvarunt vitam tuam, quam tibi eripere satagebat hostis et proditor Absalom, cujus tu mortem hodie luges, quasi malles nos omnes victos occubuisse, ut ille foret superstes et victor.

11. Sermo autem omnis Israel (qui præcessit de reconciliatione et reductione regis (pervenerat ad regem in domo ejus,] q. d. Ideo liberius David accersivit et per modum amicæ querelæ accusavit suos contribules et tribum Juda, quod tarde venirent ad se reducendum in regnum, essentque hac in re novissimi, eo quod sciret cæteras tribus Israel communi consensu decrevisse se reducere. Quare hæc verba cum Romanis parenthesi includenda sunt. Subdunt Complut. *quia dixerat rex: Sic dicitis ad populum*; sed hæc verba delenda sunt cum Heb. Chald. et Romanis.

12. Quare novissimi reducitis regem?] Tribus Juda, ac præsertim cives Hierosolymæ Davide fugiente Absalomum cum exercitu magno venientem acceptarant, eique urbem et arcem Sion tradiderant, quam ille firmo militum præsidio munierat; quare male sibi conscii, quod scilicet Davidem offendissent, ac metuentes præsidium Absalomi arcem Sionis occupans, non audebant Davidem revocare. David ergo omnes benigne ad se invitat, vocans eos suos consanguineos, et impunitatem pollicens, ut se in urbem et regnum reciperent.

13. Et Amasæ dicite: Nonne os meum et caro mea es?] Erat enim Amasa filius Abigail, quæ erat soror Davidis, uti dictum est c. 17. 25.

Hæc faciat mihi Deus, et hæc addat, si non magister militiæ fueris coram me omni tempore pro Joab,] id est, loco et vice Joab, inquit Abulensis Dionysius et alii. Perperam Lyrannus τὸ *pro Joab*, interpretatur *sub Joab*, quasi Amasa Joabo fuerit subditus. Erat Amasa dux exercitus Absalom: quare eum ad se revocare satagit David, promittens

ei ducatum exercitus sui, loco Joab, sciebat enim ab Amasa pendere exercitum Absalomi, et præsertim milites qui erant in arce Sion, indeque urbem Hierosolymam, omnesque ejus cives; quare eum sibi promissu honoris amplissimo præmio devincire sategit David, ut ipse ad se omnem Absalomi exercitum, Hierosolymam, totamque tribum Juda reduceret; quod et reipsa Amasa præstitit. Amasa ergo finem rebellioni imposuit, omnesque Israelitas Davidi reconciliavit, quod sine eo David tarde et difficile, nec nisi periculoso bello confecisset. Addunt Rabbini Davidem ducatu exercitus spoliasse Joab, eo quod ipse Absalomum contra jussum suum occidisset, uti dixi cap. 18. 14. Addit Theodor. aitque: *David audaciam Joab perpetuo odio habuit; tolerabat autem propter ejus ingenium et prudentiam, et suspectum eum habens ne quid novi in eum moliretur.*

14. Et inclinavit (scilicet Amasa, vel, ut alii, Sadoc pontifex) cor omnium virorum Juda, quasi viri unius,] ut unanimiter et communi omnium consensu revocarent regem suum Davidem.

17. Et Siba puer de domo Saul] id est, *Siba* servus Miphiboseth, qui ex Jonatha erat nepos Saulis. Prævenit Siba suum herum Miphiboseth, ut Davidis gratiam conservaret, ac ut David eum sibi fideliorem quam Miphiboseth existimaret, itaque donationem bonorum Miphiboseth sibi ab eo factam confirmarat.

20. Idcirco hodie primus veni de domo Joseph,] id est, de decem tribubus Israelis, quarum caput erat tribus Ephraim, qui erat filius Joseph: nam alioqui Semei oriundus erat ex tribu Benjamin, non ex Ephraim vel Joseph, uti dixi cap. 16. 5. Opponit ergo domum Joseph domui Juda, hoc est Israel, sive decem tribus opponit tribui Juda. Rursum *domus Joseph* potest accipi domus Ephraim, Benjamin et Manasse: hæc enim unum habebant vexillum, unamque aciem in castris duodecim tribuum, ut patet Num. 7. v. 18. et 22.

22. Cur efficimini mihi hodie in Satan?] q. d. Cur mihi meæque clementiæ, commodis et gloriæ adversamini? *Satan* enim Hebr. idem est quod *adversarius.* Unde Christus Petro ait Matth. 16. 23. *Vade post me Satana*, id est, noli mihi adversari, sed sequere me euntem ad mortem et crucem. Inde diabolus vocatus est *Satanas*, quia summus et juratus est fidelium hostis.

23. Et ait rex Semei: Non morieris,] id est, non occideris a me hodie, nec quamdiu ego vivam, ne lætum hunc reditus mei diem tua cæde funestem; utque hac clementiæ specie omnes Israelitas perduellionis reos, ideoque sibi pariter necem a me metuentes, ad me revocem. Respicit enim David ad Abisai, qui illico volebat occidere maledicum Semei; unde illum retundens ait: *Ergone hodie interficietur vir in Israel?* quare fidem Semei datam non fefellit David, cum moriens jussit Salomoni ut eum commodo aliquo prætextu occideret 3. Reg. 2. Potuit enim David, gratiam veniamque dans Semei, illam limitare ad libitum suum: nam gratiam magnam ei præstitit, quod non illico ut urgebat Abisai, eum occiderit, imo per omnem vitam eum intactum reliquerit. Ergo quod in vita pepercerit Semei, opus fuit magnæ clementiæ: quod vero in morte jusserit eum occidi, opus fuit justitiæ et justæ castigationis. Rex scelestos punire debet: nec enim tam effrons ejus maledicentia, tamque atrox in regiam majestatem injuria relinqui debuit impunita ad aliorum exemplum; ne scilicet quis auderet deinceps tale quid in Salomonem et alios reges perpetrare. Ita Abulensis quæst. 26. ubi fuse aliorum sententias refutat, ac præsertim illam Cajetani dicentis Semei a Salomone occisum esse non ob maledicentiam in Davidem, sed ob novum peccatum, quo Jordanem contra præceptum Salomonis transierat. Hoc enim falsum est: nam vera causa necis Semei fuit maledicentia; prætextus vero fuit transitus Jordanis a Salomone vetitus: hoc enim est quod David recensens maledicentiam Semei mandat Salomoni, dicens: *Juravi per Dominum, dicens: Non te interficiam gladio; tu noli pati eum esse innoxium.* 3. Reg. 2. 9. Ecce hic clare explicat David quid juraverit et promiserit Semei, nimirum quod ipse non interficeret eum gladio, non autem quod Salomon sibi succedens eum non interficeret; imo voluit, intendit et jussit ut ipse eum morte puniret.

24. Miphiboseth quoque filius Saul descendit in occursum regis, illotis pedibus.] Sic et Chald. Septuag. vero: *Non curavit pedes suos;* Hebr. est: *Non fecit pedes suos;* Pagnin. *Non aptaverat pedes suos.* Solebant enim Judæi, quia ex complexione olent æque ac Arabes instar hircorum (unde Judæi a Poetis et vulgo *fœtentes* vocabantur) corpus et præsertim pedes utpote pejus olentes crebro lavare, maxime quia multi in Judæa, quasi regione calida, incedebant nudis pedibus, aut non nisi solea tectis, uti incessit Christus et Apostoli; pedes ergo, incedendo per lutum et pulverem, sordidabant, quare eos sæpe abluere oportebat.

Minus recte ergo Hebr. apud S. Hieron. et Aegelom. pro *illotis* vertentes: *Infectis pedibus*, per eos intelligunt, *ligneos pedes*, quos sibi fecerit Miphiboseth pro veris quibus carebat, vel quibus ægre uti poterat, utpote debilibus et claudis. Septuag. addunt: *Neque fecerat ungues*, id est, non præsecuerat ungues in signum luctus ob exilium Davidis, ut squalidus et hirtus appareret.

Vestesque suas non laverat;] interiores intellige, puta lineas, quæ carni adhærent, uti sunt camisiæ; hæ enim lavari solent, non vero extimæ et laneæ.

27. Tu autem Domine mi rex, sicut angelus Dei es,] q. d. Tu sapientissimus es, et prudentissime judicas et statuis; quare fac de me quod *placitum est tibi:* quidquid enim statueris, accipiam quasi de manu angeli ut sapientissime et optime factum.

29. Tu et Siba dividite possessiones.] Nonnulli censent Davidem, ob speciosas rationes Sibæ, dubitasse an illi, an Miphiboseth credere deberet, ideoque sententiam dimidiasse; sed videtur David cognovisse innocentiam Miphiboseth, tum ex ejus sordibus et illuvie, quæ nullam habebant speciem affectati regui, quod ipsi impegerat servus Siba; tum quia Siba accusator qui erat præsens, ut patet versu 17. nil ad objecta sibi a Miphiboseth respondit. Unde multi putant Davidem hic peccasse injustitia, quod innocenti Miphiboseth abstulerit dimidium bonorum, illudque dederit Sibæ ejus criminatori: nimia enim facile et temere ci suum herum accusanti crediderat, ejusque

donis illectus bona heri sui tradiderat cap. 16. v. 4. Quare ex verecundia, ne videretur errasse, noluit in totum revocare primam sententiam a se latam; sed eam æque ac bona dimidiavit; dimidium scilicet relinquendo Miphiboseth, dimidium vero dando Sibæ. Ita Abulensis, Cajet. et alii. Qua in re amicitiam et fidem datam Jonathæ patri Miphiboseth videtur violasse. Probabile tamen est, quod suspicatur Abulens. quæst. 30. damnum hoc Miphiboseth Davidem alia donatione vel beneficio compensasse.

Porro Hebræi apud S. Hieron. et ex eis Angelom. et Glossa censent in pœnam hujus injustitiæ Davidis Deum regnum ipsius paulo post divisisse in Roboam, et Jeroboam, ei dando decem tribus, Roboam vero relinquendo solam tribum Judæ; adeoque tradunt quod cum David dixit: *Tu et Siba, dividite possessiones*, audita sit vox e cœlo: *Roboam et Jeroboam regnum divident.* Verum alia hujus divisionis et schismatis fuit causa, nimirum idololatria Salomonis, ut audiemus libr. 3. cap. 11. Imo ob merita Davidis Deus reliquit Roboamo tribum Juda, alioqui eam cum cæteris illi ablaturus, ut patet 3. Regum cap. 11. vers. 32.

Etiam cuncta accipiat.] Dixit hoc Miphiboseth suboffenso in Davidem animo; unde S. Hier. et Angelom. Dixit hoc, inquiunt, non gratulanti animo, sed insultanti, et quasi contra Dominum murmuranti, quod Dominus Davidem in pace reduxisset; ideoque Miphiboseth 1. Paral. cap. 9. v. 40. vocatur *Meribbaal*, id est, litigans cum Domino: verum non videtur Miphiboseth voluisse insultare Davidi, et murmurare contra Deum, sed amariori corde hæc dixisse.

35. Octogenarius sum hodie, numquid vigent sensus mei?] In senio enim, ut ait Eccles. c. 12. v. 3. *Tenebrescunt videntes per foramina*, puta oculi, *et obsurdescent omnes filiæ carminis*, scilicet aures, *et dissipatur capparis*, nimirum appetitus, in cujus locum succedit ciborum, voluptatum, et rerum omnium fastidium; unde Solon *senectutem* ajebat esse *vitæ hiemem*, sicut ejusdem ver est juventus. Diogenes rogatus: *Quid est senectus? Est*, inquit, *vita brumalis, tempestatibus obnoxia.* Alexis poeta senex, rogatus quid ageret, respondit: *pedetentim morior*, significans senes non tam vivere, quam lente mori. Vide dicta Eccles. 12.

37. Est autem servus tuus Chamaam,] scilicet filius meus, q. d. Meus filius Chamaam pro me senio confecto comitabitur te, et quæ mihi beneficia rependere cogitabas, in illum confer. Quod illi feceris, mihi feceris. Ita Abulensis, Cajetan. et alii. Mystice S. Hieronym. et ex eo Angelom. *Chamaam*, inquit, *interpretatur suspirans: quamdiu enim cum patre permansit, suspirans vocatus est; postquam vero in doctrinam David regis transiit, non Chamaam sed Chamaan, quod interpretatur fidelis, appellatus est.*

43. Decem partibus ego major sum,] quia in Israele erant decem tribus; in Juda vero una dumtaxat, dando Judæ tribum Benjamin, ait Theod. et S. Hieronym. Ecce ex hoc jurgio cœpit dissensio inter Juda et Israel, quæ sub Roboam in apertum schisma erupit, imo capite sequenti seditionem Sebæ concitavit. Unde hæc narratio sternit viam ad bellum, quod per Israel Seba movit contra Judam et Davidem. Moral. disce in hac superba Judæ cum Israel rixa, quam verum sit istud Proverb. cap. 15. v. 1. *Responsio mollis frangit iram, sermo durus suscitat furorem.*

CAPUT VIGESIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS

Seba seditionem movet contra Davidem, qui ei opponit Amasam, quem Joab dolo occidit. Seba v. 14. Abelam occupat, obsidet eam Joab, cives caput Sebæ præscindunt, traduntque Joab; quare ille per cædem Sebæ sopita seditione victor ad Davidem redit.

1 Accidit quoque ut ibi esset vir Belial, nomine Seba, filius Bochri, vir Jemineus, et cecinit buccina, et ait: Non est nobis pars in David, neque hæreditas in filio Isai; revertere in tabernacula tua, Israel. 2. Et separatus est omnis Israel a David, secutusque est Seba filium Bochri; viri autem Juda adhæserunt regi suo a Jordane usque Jerusalem. 3. Cumque venisset rex in domum suam in Jerusalem, tulit decem mulieres concubinas, quas dereliquerat ad custodiendam domum, et tradidit eas in custodiam, alimenta eis præbens: et non est ingressus ad eas, sed erant clausæ usque in diem mortis suæ in viduitate viventes. 4. Dixit autem rex Amasæ: Convoca mihi omnes viros Juda in diem tertium, et tu adesto præsens. 5. Abiit ergo Amasa ut convocaret Judam et moratus est extra placitum quod ei constituerat rex. 6. Ait autem David ad Abisai: Nunc magis afflicturus est nos Seba filius Bochri, quam Absalom; tolle igitur servos domini tui, et persequere eum, ne forte inveniat civitates munitas, et effugiat nos. 7. Egressi sunt ergo cum eo viri Joab, Cerethi quoque et Phelethi, et omnes robusti exierunt de Jerusalem ad persequendum Seba filium

Bochri. 8. Cumque illi essent juxta lapidem grandem, qui est in Gabaon, Amasa veniens occurrit eis. Porro Joab vestitus erat tunica stricta ad mensuram habitus sui, et desuper accinctus gladio dependente usque ad ilia, in vagina, qui fabricatus levi motu egredi poterat, et percutere. 9. Dixit itaque Joab ad Amasam: Salve, mi frater. Et tenuit manu dextera mentum Amasæ, quasi osculans eum. 10. Porro Amasa non observavit gladium quem habebat Joab, qui percussit eum in latere, et effudit intestina ejus in terram, nec secundum vulnus apposuit, et mortuus est; Joab autem, et Abisai frater ejus, persecuti sunt Seba filium Bochri. 11. Interea quidam viri, cum stetissent juxta cadaver Amasæ, de sociis Joab, dixerunt: Ecce qui esse voluit pro Joab comes David. 12. Amasa autem conspersus sanguine, jacebat in media via. Vidit hoc quidam vir quod subsisteret omnis populus ad videndum eum, et amovit Amasam de via in agrum, operuitque eum vestimento, ne subsisterent transeuntes propter eum. 13. Amoto ergo illo de via, transibat omnis vir sequens Joab ad persequendum Seba filium Bochri. 14. Porro ille transierat per omnes tribus Israel in Abelam, et Bethmaacha; omnesque viri electi congregati fuerant ad eum. 15. Venerunt itaque et oppugnabant eum in Abela, et in Bethmaacha, et circumdederunt munitionibus civitatem, et obsessa est urbs; omnis autem turba, quæ erat cum Joab, moliebatur destruere muros. 16. Et exclamavit mulier sapiens de civitate: Audite, audite, dicite Joab: Appropinqua huc, et loquar tecum. 17. Qui cum accessisset ad eam, ait illi: Tu es Joab? Et ille respondit: Ego. Ad quem sic locuta est: Audi sermones ancillæ tuæ. Qui respondit: Audio. 18 Rursumque illa: Sermo, inquit, dicebatur in veteri proverbio: Qui interrogant, interrogent in Abela, et sic perficiebant. 19. Nonne ego sum quæ respondeo veritatem in Israel, et tu quæris subvertere civitatem, et evertere matrem in Israel? Quare præcipitas hæreditatem Domini? 20. Respondensque Joab, ait: Absit, absit hoc a me, non præcipito, neque demolior. 21. Non sic se habet res, sed homo de monte Ephraim Seba, filius Bochri cognomine, levavit manum suam contra regem David; tradite illum solum, et recedemus a civitate. Et ait mulier ad Joab: Ecce caput ejus mittetur ad te per murum. 22. Ingressa est ergo ad omnem populum, et locuta est eis sapienter, qui abscissum caput Sebæ filii Bochri projecerunt ad Joab, et ille cecinit tuba, et recesserunt ab urbe, unusquisque in tabernacula sua: Joab autem reversus est Jerusalem ad regem. 23. Fuit ergo Joab super omnem exercitum Israel, Banaias autem filius Joiadæ super Cerethæos et Phelethæos. 24. Aduram vero super tributa, porro Josaphat filius Ahilud a commentariis. 25. Siva autem, scriba; Sadoc vero et Abiathar, sacerdotes. 26. Ira autem Jairites erat sacerdos David.

1. Seba filius Bochri vir Jemineus,] scilicet de tribu Benjamin qui ægre ferebat regnum a Saule et tribu sua Benjamin translatum ad Davidem et tribum Juda; unde videtur hic Seba fuisse unus e ducibus Absalomi contra Davidem, ac forte primus post Amasam.

Non est nobis pars in David,] q. d. Tribus Juda, in fine capitis præcedentis, et dictis et factis luculenter ostendit Davidem, quasi contribulem, ad se, non ad nos qui sumus Israel, sive decem tribus, pertinere nullaque parte esse nostrum, sed totum esse suum. Habeamus ergo singuli in nostra tabernacula et domos, ac Davidem tamquam alienum, ad nos non pertinentem, abjiciamus. Sexta fuit hæc pœna Davidis, scilicet rebellio decem tribuum, concitata per Sebam, cujus initium et occasio fuit tum rebellio Absalomi, cum quo paulo ante conspirarant decem tribus, necdum plane exstincta: tum jurgium decem tribuum cum tribu Juda, eo quod ipsa sola cæteris non vocatis, Davidem Hierosolymam in regnum reduxisset. Contendebant enim de primatu, quia Juda prætendebat se esse principem tribuum omnium præsertim quia David rex oriundus erat ex Juda: cæteræ vero tribus decem sese Judæ præferebant, eo quod numero essent potiores, et decuplo plures. Ac pupugit illas quod David cap. præced. v. 11. Sadoc et Abiathar misisset ad solam tribum Juda, ut se in regnum reduceret, non vero ad cæteras tribus; unde ipse eis videbatur in tribum Judæ esse plus æquo propensior, illamque cæteris omnibus anteferre.

Politice hinc discant principes et reges cavere et sopire æmulationem nationum diversarum quas regunt, ut omnibus similem affectum, curam et providentiam demonstrent, nec unam alteri præferant, sed eas pari benevolentia prosequantur, itaque eas et sibi et invicem uniant. Aristot. in politicis hæc duo principia rectæ gubernationis tradit: Primum, ut princeps omnium sibi subditorum diligentem habeat curam, omnibusque provideat, et neminem negligat; secundum, ut sit omnibus par et æquabilis, nec unam gentem alteri, aut principem unum alteri anteponat; sed se singulis indifferentem et æquum exhibeat. Si enim majorem affectum uni quam alteri ostendat, alteri iram et invidiam movebit, imo schismata, seditiones et rebelliones concitabit. Exemplum quod imitetur, est Deus, de quo Plutarch. in Moral. *Ut Deus,*

inquit, *in cœlo pulcherrimum ac jucundissimum sui simulacrum constituit solem; sic in rep. principem qui prudentia, justitia, benignitate se erga omnes repræsentet.* Sicut igitur sol non est alius pauperi, alius diviti, sed omnibus communis, ita princeps personam spectare non debet, sed omnibus se communem exhibere.

Cyrus apud Xenophontem ait similia esse boni pastoris et boni regis officia: sicut ergo pastor æqualem omnium ovium habet curam, sic et rex eamdem habeat omnium subditorum.

Alexander Magnus, ut Persas devictos sibi devinciret, eorum vestitum assumpsit, cum eisque matrimonia suorum instituit, ut scirent se sibi esse curæ et cordi æque ac Macedones.

Themistocli, teste Plutarcho, hoc vir sapiens dedit monitum: *Bene principatum geres Athenis, si cunctis communis esse velis et mansuetus.*

Singularis hac in re fuit Carolus V. qui cum tam diversis nationibus imperaret; singulis tamen se parem, imo patrem exhibebat, ut Hispanis videretur esse Hispanus, Italis Italus, Germanis Germanus, Gallis Gallus, Belgis Belga. Sane viri prudentes censent hujus moniti neglectum, originem et occasionem dedisse bellis Belgicis, quæ jam 70. annis durant, imo flagrant magis quam umquam.

5. Abiit ergo Amasa, ut convocaret Judam,] ut scilicet ipse quasi dux exercitus pro Joab a Davide constitutus, per milites e tribu Juda Davidi et sibi adhærentes rebellionem Sebæ in suo ortu comprimeret et suffocaret, ne, si ei daretur tempus, adeo cresceret, ut separari non posset. Vidi ego in Belgio viginti duas militum regiorum rebelliones ob tardatam stipendii solutionem, quarum nonnullæ statim suppressæ sunt misso contra paucos rebellantes exercitu et capitibus eorum plexis, cæteræ vero pleræque data temporis mora ita crevere, ut urbem aliquam occupantes et munientes, factæ sint inexpugnabiles et hostibus ipsis nocentiores et formidabiliores; adeo ut princeps integrum stipendium illico eis exhibere, et omnia eorum postulata concedere coactus fuerit, cum magno Belgii damno.

Simili modo crevere hæreses: nam ut ait S. Hieron. Arius Alexandriæ scintilla fuit, quæ quia non statim exstincta est, in flammam erupit, quæ totum orbem populata est. Unde *ingemuit totus orbis, et Arianum se esse miratus est,* ait idem contra Lucifer.

6. Ait autem David ad Abisai,] quia Amasa, qui abierat convocaturus ex Juda exercitum, ultra triduum sibi a Davide præscriptum morabatur, nec redibat, timens David ne Seba se roboraret contra eum illico præmisit Abisai fratrem Joab cum parte copiarum, quæ ad manum erat, ut illum persequeretur.

8. Qui fabricatus levi motu egredi poterat et percutere.] Hebr. *qui egrediebatur et cadebat,* hoc est, qui ita fabricatus erat, ut levi motu e vagina educi posset, et quasi ex ea excidebat, ut scilicet Joab dextra apprehendens mentum Amasæ, quasi eum osculaturus, sinistra gladium breviorem sive pugionem levi motu e vagina educeret, eoque Amasam inscium dolose confoderet. Hebræi variæ hæc vertunt et explicant; sed sensum clare reddidit Noster. Causa cædis fuit, quod Joab indigne ferret Amasam sibi a Davide prælatum, ac se amoto, creatum exercitus ducem: quam ipse magnam æstimabat ignominiam, æque ac injuriam; ideoque Amasam licet consobrinum suum occidit. Discant hic principes caute duces suos loco movere, nec nisi specie honoris, quasi altius eos evectori. Peccavit graviter Joab occidendo Amasam, ideoque David moriens jussit Salomoni, ut eum occideret. Amasa tamen justas quoque perfidiæ suæ pœnas dedit, quod in Davidem avunculum suum rebellasset, et rebellantium dux exstitisset.

9. Et tenuit manu dextera mentum Amasæ, quasi osculans eum.] Hic enim priscus erat mos salutandi. Audi Plinium lib. 11. cap. 5. *Antiquis Græcis in supplicando mentum attingere mos erat.* Hinc de Thebi, quæ supplicabat Jovi, ait Homerus Iliade 1. *Dextra opprehendit mentum, et supplex allocuta est Jovem.* Mentum enim mentis est indicium, hinc mentum ab eminendo dicitur, quod gulæ colloque emineat: hinc et mentum soli homini datum, nulli alteri animali, teste Plinio lib. 11. cap. 37.

11. Ecce qui esse voluit pro Joab comes David,] scilicet Davidis in bello vicarius et Capitaneus generalis. Aliter ex Hebr. vertit Vatabl. et alii, nimirum: *Qui favet ipsi Joab, quique Davidi; sequatur ipsum Joab,* et cum eo persequatur rebellem Seba.

15. Oppugnabant eum in Abela, et in Bethmaacha.] *Et,* significat, *id est;* nam *Abela* alio nomine vocabatur *Beth,* id est domus, *Maacha:* nec enim Seba erat in duabus urbibus, sed in una quam obsedit Joab. Audi Adrichem. pag. 101. num. 2. *Abela,* quæ et *Abel Bethmaacha,* sive, Abel Domus Maacha; Josepho *Abelmachea;* Hieron. *Bethmacha;* aliis vero *Abelmaacha* et *Machanedam* vocatur: insignis ac munita, superioris Galilææ urbs est, ac Israelitarum metropolis, sita in tribu Nephtalim, in planitie regionis Berim, non procul a Cæsarea Philippi, a Jordane autem sexaginta stadiis distans. Ad quam usque Davidici exercitus dux Joab persecutus est perduellem Sebam.

18. Sermo, inquit, dicebatur in veteri proverbio: Qui interrogant, interrogent in Abela, et sic perficiebant.] Ita Romana, licet Regia legant: *proficiebant.* Hebræa hic concisa sunt et obscura, ideoque varie a variis vertuntur.

Primo. Vatabl. et Hebræi apud S. Hieron. vertunt: *Interrogando interrogabant, et finiebant,* q. d. Olim oppugnantes aliquam urbem interrogabant eam juxta legem Deuter. 20. 10. an conditiones pacis accipere vellet, seseque dedere: Si tu, o Joab, nunc idem hic fecisses, jam bellum finivisses; urbs enim hæc parata est conditiones pacis accipere: semper enim Davidi, fuit fidelis et subdita. Alii aliter.

Verum Noster clare et germane vertit, q. d. Nostra urbs *Abela* ab olitanis temperibus habita fuit domicilium virorum sapientum, gymnasium et quasi oraculum sapientiæ, ut, si quid in religione, in moribus, in rebus agendis esset ambiguum et difficile, id ad Abelanos sapientes resolvendum deferrent, et quidquid ipsi resolvissent id exsequebantur, et *perficiebant,* idque felici et optimo successu: hoc enim innuit et involvit τὸ *perficiebant,* q. d. Cur ergo tu, o Joab, audes oppugnare hanc urbem quæ est oraculum fidei et sapientiæ? patet ex seq. Ita Angel. Abulens. Cajet. et alii.

19. NONNE EGO SUM QUÆ RESPONDEO VERITATEM IN ISRAEL?] Septuag. Hebr. *Ego pacificans fideles Israel*, vel ut vertunt Septuag. *Ego sum pacifica de firmamentis Israel*. Loquitur mulier in persona suæ urbis et patriæ, scilicet *Abelæ*, q. d. Ego *Abela* sum quæ Israelitarum dubia et lites omnes decido, itaque litigantes pacifico, dum eis veritatem, verumque dubii resolutionem *respondeo*, q. d. Ego *Abela* abundo viris sapientibus et prudentibus, sumque doctorum Academia, ideoque quasi mater et universitas, a qua omnis Israel documenta et consilia petat. Peto ergo tu quoque, o Joab, ab ea consilia, et illico bellum finies. Porro Vatabl. et Pagnin. vertunt: *Ego sum ex pacificis et fidelibus Israel*. q. d. Ego semper in fide Davidis perstiti, cum eoque fui pacifica: cur ergo me evertere conaris? Sic Sylla, cognomento felix, hæc duo maxima fortunæ munera existimavit. Primum, amicitiam Metelli pii; secundum, quod non delevisset Athenas quas occuparat, sed urbi pepercisset, utpote Academiæ sapientiæ. Ita Plutarchus in Apoph. Roman.

Sic Attila postulante S. Leone pepercit Romæ, quasi gymnasio veræ fidei et religionis. Sic et Gensericus, rex Gothorum, ad preces ejusdem S. Leonis Romam occupans licet, ab incendio tamen, ignominiis et cædibus abstinuit, ut habet Vita S. Leonis.

ET TU QUÆRIS, etc. EVERTERE MATREM IN ISRAEL,] matrem scilicet et altricem sapientiæ, religionis et virtutis. Tales enim sunt Academiæ orthodoxæ, qualis erat *Abela*, et qualis ante Davidem tempore Josue fuit urbs *Dabir*, id est, oraculum et *Cariath Sepher*, id est, urbs litterarum, Josue 15. 15.

Quare fabella est R. Salomonis et Rabbinorum priscorum apud S. Hieron. qui ajunt, vel potius fingunt mulierem hanc fuisse *Saram* filiam Aser, de qua Genes. 46. 17. quæ fuerit prophetissa, et Jacob revelarit Joseph filium vivere et regnare in Ægypto, quæque ostenderit Moysi locum in quo condita erant ossa Joseph in Ægypto, ut ea inde transferret in Chanaan, idque non aliunde probant quam ex his ejus verbis: *Ego sum quæ respondeo veritatem in Israel*, quæ sane ioanis et frivola est probatio, præsertim quia *Sara* jam dicta debuisset esse septingentorum annorum: tot enim fluxere ab Aser filio Jacob usque ad Davidem.

22. ET LOCUTA EST EIS SAPIENTER] dicendo, ut ait Josephus: *Vultis mali male perire cum liberis ac conjugibus, propter hominem malum et ignotum, eumque pro Davide, cujus tanta in vos exstant beneficia, regnare? Spiratis unam urbem tam valido exercitui resistere posse?*

26. IRA AUTEM JAIRITES ERAT SACERDOS DAVID.] *Sacerdos*, scilicet proprie dictus, per quem David sua sacrificia Deo offerebat. Sicut hodie reges suos habent sacellanos, qui pro eis et coram eis Missas celebrent. Ita Theodor. et Abul. q. d. Sacellanorum Davidis primus et præcipuus erat *Ira*, aut *sacerdos*, id est, intimus cubicularius, et primus consiliarius Davidis, quomodo filii Davidis dicuntur fuisse *sacerdotes* 2. Reg. cap. 8. v. 17. Ita Vatabl. et Lyran. Unde Chald. pro *sacerdos* vertit: *princeps*, scilicet familiaris et peculiaris amicus Davidis.

CAPUT VIGESIMUM PRIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

POSTERI SAULIS, OB OCCISOS AB EO CONTRA DATAM FIDEM GABAONITAS, JUSSU DEI CRUCIFIGUNTUR. MOX VERSU 15. QUATUOR DAVIDIS CONTRA PHILISTHÆOS BELLA RECENSENTUR.

1 FACTA est quoque fames in diebus David tribus annis jugiter, et consuluit David oraculum Domini. Dixitque Dominus: Propter Saul, et Domum ejus sanguinum, quia occidit Gabaonitas. 2. Vocatis ergo Gabaonitis, rex dixit ad eos: (Porro Gabaonitæ non erant de filiis Israel, sed reliquiæ Amorrhæorum, filii quippe Israel juraverant eis: et voluit Saul percutere eos zelo, quasi pro filiis Israel et Juda.) 3. Dixit ergo David ad Gabaonitas: Quid faciam vobis? et quod erit vestri piaculum, ut benedicatis hæreditati Domini? 4. Dixeruntque ei Gabaonitæ: Non est nobis super argento et auro quæstio, sed contra Saul, et contra domum ejus; neque volumus ut interficiatur homo de Israel. Ad quos rex ait: Quid ergo vultis ut faciam vobis? 5. Qui dixerunt regi: Virum qui attrivit nos et oppressit inique, ita delere debemus, ut ne unus quidem residuus sit de stirpe ejus in cunctis finibus Israel. 6. Dentur nobis septem viri de filiis ejus, ut crucifigamus eos Domino in Gabaa Saul, quondam electi Domini. Et ait rex: Ego dabo. 7. Pepercitque rex Miphiboseth filio Jonathæ filii Saul, propter jusjurandum Domini, quod fuerat inter David et inter Jonathan filium Saul. 8. Tulit itaque rex duos filios Respha filiæ Aia, quos peperit Sauli, Armoni, et Miphiboseth, et quinque filios Michol filiæ Saul, quos genuerat Hadrieli filio Berzellai, qui fuit de Molathi, 9. et dedit eos in manus Gabaonitarum, qui crucifixerunt eos in monte coram Domino, et ceciderunt hi

septem, simul occisi in diebus messis primis, incipiente messione hordei. 10. Tollens autem Respha filia Aia cilicium, substravit sibi supra petram, ab initio messis, donec stillaret aqua super eos de cœlo, et non dimisit aves lacerare eos per diem neque bestias per noctem. 11. Et nuntiata sunt David, quæ fecerat Respha, filia Aia, concubina Saul. 12. Et abiit David, et tulit ossa Saul, et ossa Jonathæ filii ejus a viris Jabes Galaad, qui furati fuerant ea de platea Bethsan, in qua suspenderant eos Philisthiim cum interfecissent Saul in Gelboe, 13. et asportavit inde ossa Saul, et ossa Jonathæ filii ejus: et colligentes ossa eorum qui affixi fuerant, 14. sepelierunt ea cum ossibus Saul et Jonathæ filii ejus in terra Benjamin, in latere, in sepulcro Cis patris ejus, feceruntque omnia quæ præceperat rex, et repropitiatus est Deus terræ post hæc. 15. Factum est autem rursum prælium Philisthinorum adversum Israel, et descendit David, et servi ejus cum eo, et pugnabant contra Philisthiim. Deficiente autem David, 16. Jesbibenob, qui fuit de genere Arapha, cujus ferrum hastæ trecentas uncias appendebat, et accinctus erat ense novo, nisus est percutere David. 17. Præsidioque ei fuit Abisai filius Sarviæ, et percussum Philisthæum interfecit. Tunc juraverunt viri David, dicentes: Jam non egredieris nobiscum in bellum, ne exstinguas lucernam Israel. 18. Secundum quoque bellum fuit in Gob contra Philisthæos; tunc percussit Sobocai de Husati, Saph de stirpe Arapha de genere gigantum. 19. Tertium quoque fuit bellum in Gob contra Philisthæos, in quo percussit Adeodatus filius Saltus polymitarius Bethlehemites Goliath Gethæum, cujus hastile hastæ erat quasi liciatorium texentium. 20. Quartum bellum fuit in Geth, in quo vir fuit excelsus, qui senos in manibus pedibusque habebat digitos, id est, viginti quatuor, et erat de origine Arapha. 21. Et blasphemavit Israel; percussit autem eum Jonathan filius Samaa fratris David. 22. Hi quatuor nati sunt de Arapha in Geth, et ceciderunt in manu David, et servorum ejus.

1. Facta est quoque fames in diebus David tribus annis.] Immisit Deus hanc famem toti Israeli, quia rex ejus Saul Gabaonitas inique occiderat. Rex autem est publica persona, et remp. repræsentat. Quod ergo rex peccat, hoc respublica peccat; ideoque publicum regis peccatum publica fame castigavit Deus.

Et consuluit David oraculum Domini] per Sadoc, vel Abiathar Pontificem, indutum Rationali in quo erant Urim et Tummim quasi oraculum, ut dixi Exodi 28. 30.

Dixitque Dominus: Propter Saul et domum ejus sanguinum; quia occidit Gabaonitas,] q. d. Fames hæc immissa est in pœnam peccati, eo quod Saul ejusque familia multum sanguinem injuste effuderit. Hinc peccatum hoc sanguine expiandum erit, ac familia occidens erit occidenda.

Filii quippe Israel (Josue et principes Hebræorum, ut dictum est, Josue 9.) juraverant eis] se eos licet Amorrhæos, non occisuros; sed in suam rempublicam admissuros, ut aquatores et lignatores.

Et voluit Saul eos percutere zelo, quasi pro filiis Israel et Juda.] Zelus hic Saul fuit, quod vellet Gabaonitarum domos, vicos et prædia adjicere tribui Judæ cæterisque tribubus, quibus a Deo assignata erant, quasi Josue contra legem et jussum Dei Gabaonitis pepercisset, itaque Judæ et Judæis hæreditatem ois a Deo datam ademisset. Sed insipiens et stultus fuit hic zelus; tum quia erat contra fidem Gabaonitis a Josue et Hebræis datam; tum quia Gabaonitæ in coloniam æque ac religionem et fidem Hebræorum sponte transiбant, quibus proinde Deus volebat parci; tum quia Gabaonitæ oppida et prædia sua cesserant Hebræis, eorumque erant servi, atque hac servilute vitam ab eis redemerant, ut dixi, Josue cap. 9. Quare in hoc zelo Saulis verum fuit illud: *Summum jus, summa injuria.* Porro eum Saul occideret Gabaonitas, David eum fugiens latebat in sylvis et antris, et si forte id postea rescivit, sibi persuasit injuriæ huic morte Saulis et filiorum fuisse satisfactum; unde de ulteriore satisfactione non cogitavit, donec Deus pacato jam ejus regno illam ab eo hoc loco exegit. Quare minus recte Lyranus et Abulensis censent hanc famem in diebus Davidis contigisse, eo quod ipse injustitiam hanc Saulis non castigasset.

3. Ut benedicatis hæreditati Domini,] ut scilicet bene precemini Israeli; itaque Deus ab eo avertat famem triennalem, quam eidem propter vos induxit.

5. Virum (Saulem) qui attrivit nos et oppressit inique, ita delere debemus, ut ne unus quidem residuus sit de stirpe ejus] Novem supererant e stirpe Saulis, scilicet Miphiboseth ejusque filius, quinque filii Michol ex Hadriele, et duo filii Saul ex Respha concubina. Hos omnes sibi ad necem dedi initio postularunt Gabaonitæ; sed videntes Davidem intercedere pro Miphiboseth ejusque filio, utpote prognato ex Jonatha, cui David amicitiam et fidem juraverat, idcirco utrique pepercerunt, et reliquos septem ad crucem postularunt.

Quæres, an æqua et justa fuerit hæc eorum postulatio? Respondeo partim fuisse justam, eo quod nonnulli ex posteris Saulis cooperati fuissent ei in cæde Gabaonitarum; hoc enim significatur v. 1. ubi familia Saulis vocatur *domus sanguinum:* partim iniquam, quia verisimile est aliquos ex posteris Saulis fuisse a cæde Gabaonitarum immunes et innocentes, qui proinde pro peccato patris vel cognatorum jure humano non poterant occidi. Nam, ut ait Ezechiel, cap. 18. *Filius non portabit iniquitatem patris, sed anima quæ peccaverit, ipsa morietur.* Nullus enim princeps vel

rex potest filium condemnare ad mortem propter peccatum patris solius; unde in nullo fidelium tribunali filius pro patre occiditur. Dico fidelium; nam apud infideles et barbaros, uti apud Japones, patre peccante non solum ipse, sed et filii ejus plectuntur. Quare postulatio hæc Gabaonitarum aliquid habet rancoris, vindictæ et furoris insolentis, barbari et Turcici: nisi dicas ipsos non ex se, sed ex Dei instinctu, id postulasse, idque innititur versu 9. cum dicitur: *Qui crucifixerunt eos in monte coram Domino*, et versu 6. ubi ipsi ajunt: *Ut crucifigamus eos Domino:* Septuaginta: *Et placabimus in illis Dominum;* Chaldæus: *Et suspendemus illos ante Dominum*, quasi anathemata, catharmata et piacula Israelis. Nam ex parte Dei justa et sancta fuit hæc postulatio. Deus enim idcirco famem hanc immiserat Israeli, ut pro peccati Saulis piaculo occiderentur ejusdem posteri; cum ipse Saul jam utpote mortuus plecti et occidi non posset. Deus enim omnium tam nocentum quam innocentum vitæ et mortis est Dominus; quare potest patres nocentes punire in filiis innocentibus, juxta illud Deut. 5. 9. *Ego sum Dominus Deus tuus, Deus æmulator* (Septuag. *Zelotes*) *reddens iniquitatem patrum super filios in tertiam et quartam generationem*. Vide ibi dicta.

Deus ergo volebat hic plectere Saulem in filiis, multis de causis. Prima est, ut ostenderet quantum sibi displiceret oppressio pauperum Gabaonitarum facta a Saule, et violatio juramenti ois a Josue præstiti; ostenderet, inquam, per publicum et infame supplicium posterorum Saulis, nimirum eos crucifigendo. Secunda, ut indicaret quam profundum in Saulem odium concepisset, utpote cujus stirpem funditus vellet exscindi, ut jure dixerit Miphiboseth: *Neque enim fuit domus patris mei nisi morti obnoxia Domino Deo*. Tertia, ut daret exemplum futuris sæculis, quo patres a sui offensa et sceleribus cohiberet, q. d. Quod feci Sauli hosti meo, ejus familiam excindendo, hoc faciam cuilibet regi, principi, et privato, ut, si ipse me offendat non solum ipsum, sed ejus filios posterosque omnes affligam et disperdam, uti hoc sæculo sæpe factum vidimus; Deum scilicet ob peccata parentum antiquissimas et nobilissimas familias plane evertisse et succidisse. Quarta, ut consuleret quieti publicæ, ne inter Saulis et Davidis posteros bella civilia suscitarentur, qualia fuerant inter Davidem et Isboseth filium Saulis. Denique filiis innocentibus non fiebat injuria; tum quia Deus vitæ eorum erat dominus; tum quia ob peccatum originale omnes sumus rei mortis; tum quia ipsi alia propria habebant peccata ob quæ juste morte et cruce puniri a Deo poterant; hanc enim apud ipsum merebantur.

8. Tulit itaque rex duos filios Respha.] Non peccavit David tradendo filios Saulis, etiam innocentes Gabaonitis ad crucem, quia videbat hanc esse Dei voluntatem, qui idcirco famem Israeli immiserat. Conformabat igitur se voluntati divinæ, quæ justissima et sanctissima erat ob causas datas v. 5. Fecit ergo hoc David monitu Dei, et ut videtur, habito oraculo per pontificem et Urim, de quo v. 1. fecit, inquam, tamquam executor justitiæ Dei, qui peccata punit in tertiam et quartam generationem. Saul enim mortuus non poterat puniri nisi in filiis; ac proinde hic justitiæ Dei satisfieri non poterat, nisi occidendo ejus filios.

Sed hæc principibus, magistratibus, et justitiæ humanæ imitari non licet: quia ipsum caput nocens plectere debent, non vero ejus filios et posteros. Ita Abulensis, Cajetanus et alii.

Et quinque filios Michol filiæ Saul, quos genuerat Hadrieli.] Erant hi filii non Michol, sed Merob sororis Michol, quos Michol utpote carens prolibus in filios adoptarat; Merob enim fuit uxor Hadrielis, Michol vero Davidis. Quare cum dicitur: *Quos genuerit Hadrieli*, intellige ejus soror Merob, in cujus locum Michol eos adoptans successerat. Alii censent *Merob* alio nomine vocatum fuisse *Michol*. Cajetanus vero putat esse mendum, et pro *Michol* substituendum *Merob*. Verum omnes codices Hebræi, Græci, Latini habent *Michol*, non *Merob*. Chald. tamen habet: *Et quinque filios Merob, quos educaverat Michol filia Saul*, quia eos adoptarat, ut dixi.

9. Qui crucifixerunt eos in monte coram Domino,] nimirum ad placandum Dominum, vel in honorem Domini, ut ejus justitiæ vindicativæ, et offensæ a Saulo et familia ejus factæ per hanc familiæ ejus crucifixionem, quasi per publicum piaculum, et hostiam pro peccato satisfieret. Ubi nota honorari et glorificari Deum executione justitiæ. Dum enim sontes plectuntur, elucet Dei plectentis justitia et sanctitas, utpote qui peccata et peccatores odit, et impunitos esse non sinit. Hinc Deut. 13. 16. jubet Deus idololatras sibi comburi cum tota urbe. *Consumens*, inquit, *omnia Domino Deo tuo*.

In monte,] scilicet in collo Gabaa, quæ fuerat patris ei sedes Saulis; ut eo loco puniretur peccatum, ubi a Saulo fuerat commissum, omnesque idipsum ex loco supplicii colligerent.

Incipiente messione hordei,] id est, sub initium veris in Paschate, ut indicetur eos in cruce quasi piaculum mansisse per plures menses, ut patebit exsequenti.

10. Tollens autem Respha (duorum crucifixorum mater, et cæterorum cognata) cilicium, substravit sibi supra petram, ab initio messis, donec stillaret aqua super eos de coelo,] ut scilicet ipsa manens cubansque in cilicio, jugiter custodiret filiorum cadavera, ne ab avibus, canibus et feris laniarentur. Intelligo ipsam non solam mansisse, sed cum famulis et famulabus, ait Cajetanus.

Donec stillaret,] Jusserat David corpora hæc famis et peccati expiatoria manere in cruce, donec Deus ostenderet se placatum per pluviam, quam hactenus negando, sterilitatem et famem Israeli immiserat, itaque se iratum ostenderat. Unde non comprehenditur hic casus lege Deut. 21. 23. præcipiente ut crucifixi eadem die sepeliantur. Ibi enim agitur de eo qui ob proprium scelus crucifigitur in pœnam; hic vero de iis, qui ob alienam et publicam culpam, ideoque totius populi fiunt piaculum ad reducendam pluviam et fertilitatem. Ita Abulensis et alii. Unde Josephus ait: *Confestimque, pluente Deo, terra posito squalore ad pristinam fertilitatem rediit*. Porro tradunt Hebræi corpora hæc mansisse in cruce per sex menses, scilicet a Martio ad Septembrem: tunc enim in Palæstina pluviæ incipiunt, quæ per æstatem cessarunt. Vide hic ergo et mirare pietatem et patientiam Resphæ, qui tamdiu sub dio immota perstitit perdia et pernox, ut filiorum corpora intacta servaret. Hæc sunt viscera pietatis maternæ.

Mystice, Respha est pia sollicitudo sanctorum Pastorum et Patrum spiritualium, qui filios quos Christo genuerunt, mundo crucifixos custodiunt, eisque succurrunt rigore jejunii et instantia precum, donec misericordiam Dei impetrent super eos de cœlo, compescendo pravos homines, nec non malignos spiritus, ne pravis suggestionibus eos de cruce rapiant, lacerent et devorent. Ita Angelomus. Hinc *Respha* Hebr. idem est quod *pruna*, vel *carbo ignitus*, qui ardentis amoris est symbolum: aut *pavimentum* in quo ipsa se affligens pro filiis cilicio incubabat.

12. Et abiit David, et tulit ossa Saul.] David excitatus exemplo pietatis Resphæ, quæ tam sedulo corpora filiorum suorum custodivit, curavit eorum æque ac Saulis et Jonathæ ossa colligi, et honorifice sepeliri in sepulcro Cis patris ejus; ut ostenderet se injuriarum sibi a Saule illatarum esse immemorem, ac illi pro tantis maleficiis eximia beneficia rependeret qui est actus heroicæ charitatis.

15. Factum est autem rursum prælium.] Deinceps recensentur quatuor Davidis contra Philisthæos prælia, quæ eo ordine, quo hic narrantur, contigisse videntur. Hoc enim exigit simplex historiæ narratio, licet alii putent hic non servari ordinem temporis, sed quædam anterius, quædam posterius accidisse; sed quod dixi verius est, itaque censent Josephus, Severus, Sulpititus, Sigonius, Lyranus, Abulensis, Cajetanus, Serarius, Vatablus, Dionysius, Adrichomius, Salianus.

Deficiente autem David,] cum scilicet David jam senescens, pugnans in prælio, labore, æstu, fame et siti fatigatus deficeret viribus, nec posset vim hostium ingruentium sustinere amplius; tunc irruit in eum Jesbibenob gigas de stirpe Rapha, sive Raphaim, id est, gigantum, prognatorum ex primo gigante Rapha (*Arapha* enim idem est quod *Rapha*). Hebr. enim הרפה *Horopha*, ubi prima littera ה *he* non est radicalis, sed servilis, gerens vicem articuli sive pronominis demonstrativi, sed Davidi succurrit Abisai, et gigantem occidit. Audi Theodoretum in manuscripto: *Qui factum est ut David deficeret in acie? Senex erat, vincebat autem animi alacritate corpus. Cum autem in conflictu multum sustinuisset laborem, erat enim primus in acie pugnans, defessus est, ac defecit non ferens laborem. Cum autem in periculum venisset, ne occideretur ab eo qui primus pugnabat inter alienigenas, præter opinionem servatus est, cum eum protexisset Abisai, et maximum illum hostem interemisset.*

17. Ne extinguas lucernam Israel,] hoc est splendorem et gloriam Israelis, qualis erat rex David: Chald. *ne pereat tecum regnum Israel.*

19. In quo percussit Adeodatus filius Saltus polymitarius Bethlehemites Goliath Gethæum.] Per *Adeodatum* multi cum Chaldæo intelligunt Davidem, qui a Deo est datus Israeli ad ejus salutem. (Sic sanctus Augustinus filium suum vocavit *Adeodatum*) David enim fuit Bethlehemites, et occidit Goliath. Ita Hebræi apud sanctum Hieronymum; Angelomus, Lyranus, Glossa, Rabanus, Rupertus, Hugo, Dionysius et alii. Audi S. Hieronymum: *Adeodatus ipse est David. Idcirco dicitur Adeodatus, quia a Deo est electus in regnum. Filius Saltus, quia de saltu, ubi oves pascebat, est eductus. Polymitarius, quia de genere Beseleel mater ejus fuit. Bethlehemites, quia Noemi et Ruth tempore ubertatis reversæ sunt in Bethlehem.*

Verum melius Vatablus, Abulensis, Pagninus, Cajetanus, Serarius, Sanchez, Salianus et alii censent *Adeodatum*, Hebr. *Elchanan*, fuisse alium a Davide. Hic enim bella recensentur, quæ David post initum regnum, imo jam senex gessit: illa autem Davidis cum Goliath pugna, non bellum fuit, sed duellum ante regnum a Davide juvene susceptum. *Adeodatus* hic fuit *filius Saltus*; Hebr. *filius Iare*, ubi *Iare* est nomen proprium patris Adeodati, ut vertunt Sept. Vatabl. Chald. et alii. *Iare* autem Hebr. significat *saltum* vel sylvam; unde Noster vertit *filius Saltus*. Pater enim Adeodati dictus est *Iare*, id est sylva, vel saltus, eo quod natus sit in sylva, vel quod in sylva versari et venari consueverit. Τὸ igitur *Saltus* est nomen proprium patris Adeodati, ideoque majuscula littera scribendum, uti habent Romana. *Adeodatus* vocatur *polymitarius*. Hebr. *oregim*, id est, *textorum*, quia scilicet oriundus erat ex textoribus, aut potius quia ipse unus erat ex textoribus, qui *polymito*, id est liciis variegata contexunt, indeque faciunt pannos et vestes *polymitas*, hoc est, variorum colorum et liciorum.

Idem occidit *Goliath Gethæum*, hoc est, fratrem Goliath gigantis quem occidit David, ut expresse dicitur 1. Paralip. 20. 5. Frater ergo Goliath pariter vocatus est *Goliath*; aut potius vocatur *Goliath*, eo quod proceritate, robore et viribus similis esset Goliæ quem stravit David. Sic vulgo de viro eximie forti dicimus: Iste est alter Hercules, vel alter Samson. Unde Josephus eum vocat Palæstinorum robustissimus.

21. Percussit autem eum Jonathan filius Samaa fratris David.] Hebræi apud S. Hieronymum censent hunc *Jonathan* esse Nathan prophetam. *Jonathan*, inquit S. Hieron. *ipse est Nathan propheta, qui habuit duos fratres Joel et Jonadab. Idcirco ei hic nomen patris ponitur, quia inter præliatores describitur. Ubi vero de prophetia ejus scribitur, non ei annotatur pater, eo quod pater ejus propheta non fuerit.* Verum longe verius, imo mihi certum est *Jonathan* non fuisse Nathan prophetam, nec Adeodatum, de quo v. 19. ut volunt alii, sed ab utroque diversum. Addit Josephus: *Hoc prælium cum gente* (Philisthæa) *fuit ultimum non ausa postea se contra Israelitas movere.*

22. Hi quatuor nati sunt de Arapha in Geth.] Multi censent *Arapham* esse *Orpham*, socrum Noemi et cognatam Ruth, ideoque Goliath quem occidit David fuisse filium Orphæ. Ita Hebr. Philo Biblicus et Prudentius in Hamartigenia; verum id refutavi, Ruth cap. 1. v. 4. quibus adde *Arapha* non esse fœminam, ut innuit Serarius et Sanchez, sed virum, nimirum *Rapha*, a quo orti dictique sunt *Raphaim* gigantes, q. d. Hi quatuor gigantes jam dicti nati sunt ex primo illo potenteque gigante *Rapha*, qui proinde per antonomasiam præposito articulo *He* dictus est *Hararopha*, q. d. Ille gigas, ille Titan. Id ita esse patet, primo ex aliis Scripturæ locis ubi *Raphaim* dicuntur nati ex Rapha gigante, ut Genes. 14. 5. Josue 12. 4. et c. 13. 12. Secundo, quia Scriptura in assignanda stirpe et familia filiorum assignat eorum patres, non matres; et hoc significat τὸ *de genere Arapha*. Tertio quia Septuag. Romana vertunt: *qui erat de posteris* του ῥαφα, id est, *viri Raphæ*: τοῦ enim est masculinum et

virum significat. Regia habent των γιγαντων, id est, gigantum, et Τιτανων, id est, *Titanum*. Ita quoque Josephus, Chaldæus et alii. Denique, qui hic vocatur *Arapha*, 1. Paral. 20. v. 4. 6. et 7. vocatur *Rapha* a quo *Raphaim* sunt prognati.

Hi quatuor, etc. ceciderunt in manu (per manum robur et pugnam) David et servorum ejus;] licet enim David neminem horum per se occiderit, occidit tamen omnes per suos servos et milites jam dictos. Quod enim miles facit, hoc dux facit. Adde Davidem hos milites erudivisse, eisque exemplo præivisse occidendo Goliath gigantem. Ita Eucherius et alii. Hoc enim Davidis factum secuti ejus milites, alios gigantes occiderunt.

CAPUT VIGESIMUM SECUNDUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Hoc caput continet Hymnum, sive Psalmum Eucharisticum, quo David post tot bella, parta plena pace de tot victoriis Deo gratias agit. Porro hic Psalmus inter Psalmos ponitur, estque in ordine 17. Quare ibidem commodius loco suo, quasi Psalmus inter Psalmos explicabitur.

1 Locutus est autem David Domino verba carminis hujus, in die qua liberavit eum Dominus de manu omnium inimicorum suorum, et de manu Saul, et ait:

2. Dominus petra mea, et robur meum, et salvator meus.

3. Deus fortis meus, sperabo in eum; scutum meum, et cornu salutis meæ; elevator meus; et refugium meum, salvator meus, de iniquitate liberabis me.

4. Laudabilem invocabo Dominum; et ab inimicis meis salvus ero.

5. Quia circumdederunt me contritiones mortis; torrentes Belial terruerunt me.

6. Funes inferni circumdederunt me; prævenerunt me laquei mortis.

7. In tribulatione mea invocabo Dominum, et ad Deum meum clamabo; et exaudiet de templo suo vocem meam, et clamor meus veniet ad aures ejus.

8. Commota est et contremuit terra; fundamenta montium concussa sunt, et conquassata, quoniam iratus est eis.

9. Ascendit fumus de naribus ejus, et ignis de ore ejus vorabit; carbones succensi sunt ab eo.

10. Inclinavit cœlos, et descendit; et caligo sub pedibus ejus.

11. Et ascendit super cherubim, et volavit; et lapsus est super pennas venti.

12. Posuit tenebras in circuitu suo latibulum; cribrans aquas de nubibus cœlorum.

13. Præ fulgore in conspectu ejus, succensi sunt carbones ignis.

14. Tonabit de cœlo Dominus; et excelsus dabit vocem suam.

15. Misit sagittas, et dissipavit eos; fulgur, et consumpsit eos.

16. Et apparuerunt effusiones maris, et revelata sunt fundamenta orbis, ab increpatione Domini, ab inspiratione spiritus furoris ejus.

17. Misit de excelso, et assumpsit me; et extraxit me de aquis multis.

18. Liberavit me ab inimico meo potentissimo, et ab his qui oderant me; quoniam robustiores me erant.

19. Prævenit me in die afflictionis meæ, et factus est Dominus firmamentum meum.

20. Et eduxit me in latitudinem; liberavit me, quia complacui ei.

21. Retribuet mihi Dominus secundum justitiam meam; et secundum munditiam manuum mearum reddet mihi.

22. Quia custodivi vias Domini, et non egi impie, a Deo meo.

23. Omnia enim judicia ejus in conspectu meo; et præcepta ejus non amovi a me.

24. Et ero perfectus cum eo; et custodiam me ab iniquitate mea.

25. Et restituet mihi Dominus secundum justitiam meam; et secundum munditiam manuum mearum, in conspectu oculorum suorum.

26. Cum sancto sanctus eris; et cum robusto perfectus.
27. Cum electo electus eris; et cum perverso perverteris.
28. Et populum pauperem salvum facies; oculisque tuis excelsos humiliabis.
29. Quia tu lucerna mea Domine; et tu Domine illuminabis tenebras meas.
30. In te enim curram accinctus; in Deo meo transiliam murum.
31. Deus, immaculata via ejus, eloquium Domini igne examinatum; scutum est omnium sperantium in se.
32. Quis est Deus præter Dominum; et quis fortis præter Deum nostrum?
33. Deus qui accinxit me fortitudine; et complanavit perfectam viam meam.
34. Coæquans pedes meos cervis, et super excelsa mea statuens me.
35. Docens manus meas ad prælium, et componens quasi arcum æreum brachia mea.
36. Dedisti mihi clypeum salutis tuæ; et mansuetudo tua multiplicavit me.
37. Dilatabis gressus meos subtus me; et non deficient tali mei.
38. Persequar inimicos meos, et conteram; et non convertar donec consumam eos.
39. Consumam eos et confringam, ut non consurgant; cadent sub pedibus meis.
40. Accinxisti me fortitudine ad prælium; incurvasti resistentes mihi subtus me.
41. Inimicos meos dedisti mihi dorsum; odientes me, et disperdam eos.
42. Clamabunt, et non erit qui salvet; ad Dominum, et non exaudiet eos.
43. Delebo eos ut pulverem terræ; quasi lutum platearum comminuam eos atque confringam.
44. Salvabis me a contradictionibus populi mei; custodies me in caput gentium; populus, quem ignoro, serviet mihi.
45. Filii alieni resistent mihi, auditu auris obedient mihi.
46. Filii alieni defluxerunt, et contrahentur in angustiis suis.
47. Vivit Dominus, et benedictus Deus meus; et exaltabitur Deus fortis salutis meæ.
48. Deus qui das vindictas mihi, et dejicis populos sub me.
49. Qui educis me ab inimicis meis, et a resistentibus mihi elevas me; a viro iniquo liberabis me.
50. Propterea confitebor tibi Domine in gentibus; et nomini tuo cantabo.
51. Magnificans salutes regis sui, et faciens misericordiam christo suo David, et semini ejus in sempiternum.

CAPUT VIGESIMUM TERTIUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Recensentur ultima Davidis dicta, ac v. 8. ejus heroes, nimirum tres ejus fortissimi milites, eorumque heroica facinora, ac v. 24. cæteri ejus triginta Fortes numerantur. Confer hoc caput cum. 1. Paral. 11. ubi alio ordine et methodo idem catalogus Fortium Davidis texitur.

1 Hæc autem sunt verba David novissima. Dixit David filius Isai: Dixit vir, cui constitutum est de christo Dei Jacob, egregius psaltes Israel: 2. Spiritus Domini locutus est per me, et sermo ejus per linguam meam. 3. Dixit Deus Israel mihi, locutus est Fortis Israel, dominator hominum, justus dominator in timore Dei. 4. Sicut lux auroræ, oriente sole mane absque nubibus rutilat, et sicut pluviis germinat herba de terra. 5. Nec tanta est domus mea apud Deum, ut pactum æternum iniret mecum, firmum in omnibus atque munitum. Cuncta enim salus mea, et omnis voluntas; nec est quidquam ex ea quod non germinet. 6. Prævaricatores autem quasi spinæ evellentur universi, quæ non tolluntur manibus. 7. Et si quis tangere voluerit eas, armabitur ferro et ligno lanceato, igneque succensæ comburentur usque ad nihilum. 8. Hæc nomina fortium David. Sedens in cathedra sapientissimus princeps inter tres, ipse est quasi tenerrimus ligni vermiculus, qui octingentos interfecit impetu uno. 9. Post hunc, Eleazar filius patrui ejus Ahohites inter tres fortes, qui erant cum David quando exprobraverunt Philisthiim; et congregati sunt illuc in prælium. 10. Cumque ascendissent viri Israel, ipse stetit et percussit Philisthæos, donec deficeret manus ejus, et obrigesceret cum gladio; fecitque Dominus salutem magnam in die illa, et populus qui fugerat, reversus est ad cæsorum spolia detrahenda. 11. Et post hunc, Semma filius Age de Arari, et congregati sunt Philisthiim in statione; erat quippe ibi ager lente plenus. Cumque fugisset populus a facie Philisthiim, 12. stetit ille in medio agri, et tuitus est eum, percussitque Philisthæos, et fecit Dominus salutem magnam. 13. Nec non et ante descenderant tres qui erant principes inter triginta, et venerant tempore messis ad David in speluncam Odollam: castra autem Philisthinorum erant posita in Valle gigantum. 14. Et David erat in præsidio; porro statio Philisthinorum tunc erat in Bethlehem. 15. Desideravit ergo David, et ait: O si quis mihi daret potum aquæ, de cisterna quæ est in Bethlehem juxta portam! 16. Irruperunt ergo tres fortes castra Philisthinorum, et hauserunt aquam de cisterna Bethlehem, quæ erat juxta portam, et attulerunt ad David; at ille noluit bibere, sed libavit eam Domino, 17. dicens: Propitius sit mihi Dominus, ne faciam hoc; num sanguinem hominum istorum qui profecti sunt, et animarum periculum bibam? Noluit ergo bibere, hæc fecerunt tres robustissimi. 18. Abisai quoque frater Joab filius Sarviæ, princeps erat de tribus; ipse est qui levavit hastam suam contra trecentos, quos interfecit, nominatus in tribus, 19. et inter tres nobilior, eratque eorum princeps, sed usque ad tres primos non pervenerat. 20. Et Banaias filius Joiadæ viri fortissimi, magnorum operum, de Cabseel; ipse percussit duos leones Moab, et ipse descendit, et percussit leonem in media cisterna in diebus nivis. 21. Ipse quoque interfecit virum Ægyptium, virum dignum spectaculo, habentem in manu hastam; itaque cum descendisset ad eum in virga, vi extorsit hastam de manu Ægyptii, et interfecit eum hasta sua: 22. hæc fecit Banaias filius Joiadæ. 23. Et ipse nominatus inter tres robustos, qui erant inter triginta nobiliores; verumtamen usque ad tres non pervenerat; fecitque eum sibi David auricularium, a secreto. 24. Asael frater Joab inter triginta, Elehanan filius patrui ejus de Bethlehem, 25. Semma de Harodi, Elica de Harodi, 26. Heles de Phalti, Hira filius Acces de Thecua, 27. Abiezer de Anathoth, Mobonnai de Husati, 28. Selmon Ahohites, Maharai Netophatites. 29. Heled filius Baana, et ipse Netophathites, Ithai filius Ribai de

Gabaath filiorum Benjamin, 30. Banaia Pharathonites, Heddai de Torrente Gaas, 31. Abialbon Arbathites, Azmaveth de Beromi, 32. Ellaba de Salaboni, filii Jassen, Jonathan, 33. Semma de Orori, Aiam filius Sarar Arorites, 34. Eliphelet filius Aasbai, filii Machati, Eliam filius Achitophel Gelonites, 35. Hesrai de Carmelo, Pharai de Arbi, 36. Igaal filius Nathan de Soba, Bonni de Gadi, 37. Selec de Ammoni, Naharai Berothites armiger Joab filii Sarviæ, 38. Ira Jethrites, Gareb et ipse Jethrites, 39. Urias Hethæus. Omnes triginta septem.

HÆC AUTEM SUNT VERBA DAVID NOVISSIMA,] quia, ut ait S. Hieronymus in Tradit. *post psalterium et cætera metra hoc metrum composuisse dicitur.* Addit Chaldæus dici *novissima*, quia prophetiam continent de Christo in novissima et ultima mundi ætate nascituro, juxta illud S. Joannis, Epist. 1. cap. 2. v. 18. *Filioli, novissima hora est;* et illud Pauli: *Novissime diebus istis locutus est nobis in filio*, Hebr. 1. 3. Addit tertio Lyranus dici *novissima*, quia memoriæ maxime commendanda, uti sunt apud filios novissima parentum monita.

DIXIT VIR, CUI CONSTITUTUM EST DE CHRISTO DEI JACOB.] Primo, plano sic de Christo exponas, q. d. Dixit David, cui facta est promissio de Messia, sive *Christo* ex se nascituro, qui est *Christus Dei* veri, quem coluit *Jacob* Patriarcha, quia unctus est a Deo in summum mundi regem et pontificem. Secundo, de ipso Davide, q. d. Dixit David qui constitutus est, ut esset *Christus Dei*, id est, rex a Deo unctus, qui regeret posteros *Jacob*, sive populum Israel. Unde Septuaginta vertunt: *Dixit vir, quem suscitavit Dominus in Christum Dei;* sic et Chald. Vatabl. et alii. Tertio, Hebræi apud S. Hieronymum in Tradit. vertunt: *Dixit vir, cui constituta est scala Christo Dei Jacob*, idque sic explicant, q. d. *Scala eidem Christo Dei Jacob, id est Davidi constituta est, per quam conscenderet ad Deum; eo quod idem scilicet confessus sit se peccasse Domino.* Unde additur τὸ *Jacob*, q. d. Scala Davidis similis est scalæ Jacob, Genesis 28. per quam nimirum ipse vidit ascendentes Angelos ad Deum scalæ innixum, ut per eam repræsentaretur Filii Dei descensus in terram et carnem, per Jacob et Davidem, qui futuri erant ejus parentes, ut eos cæterosque homines peccato Adæ aliisque propriis perditos redimeret, et per pœnitentiam salvaret. *Scala* ergo peccatoris est pœnitentia et confessio; per hanc enim ad Deum in cœlum conscendit.

Primus sensus planissimus est, eumque exigit τὸ *de Christo*, vel ut Heb. est *super Christum*, et τὸ *dixit*, pro quo Hebr. נאם *neum*, id est dictum, effatum, sermo certus et irrefragabilis, oraculum.

EGREGIUS PSALTES ISRAEL.] *Egregius* Hebr. נעים *naim*, id est pulcher, speciosus, suavis, jucundus. Tales enim sunt Psalmi, quos David composuit, et cani jussit a Levitis in Israel; unde iidem canuntur in Ecclesia Christiana per omnia sæcula, loca et templa, ipsique sunt exsultatio Ecclesiæ et fidelium.

2. SPIRITUS DOMINI LOCUTUS EST PER ME, ET SERMO EJUS PER LINGUAM MEAM,] supple, insonuit, q. d. Deus locutus est per me, ac per meam linguam, quasi organum et instrumentum, Psalmos dictavit, juxta illud: *Lingua mea calamus scribæ velociter scribentis*, Psalm. 44. q. d. Ego non ex me meoque ingenio et sensu, sed afflatu numinis, Deo psallere, Deumque hymnis et psalmis laudare didici et docui.

3. DIXIT DEUS, etc. JUSTUS DOMINATOR IN TIMORE DEI.] Pagninus: *dominator timoris Dei*, q. d. Deus est *dominator* eorum qui timent Deum, sive eorum quos invenit fundatos *in timore Dei*; hos enim ita provide, benigne et amanter regit ac gubernat, ut cæterorum quasi immemor videntur.

Quæres, quid dixit Davidi Deus? Respondeo: Ea quæ dicta sunt v. 1. et 2. ac quæ dicentur v. 4. et seq. ac præsertim oraculum de Christo ex eo nascituro. Unde Chald. vertit: *Dixit, quod constitueret mihi regem; ipse est Messias, qui futurus est ut surgat, et dominetur in timore Dei.*

Aliter vertit Vatablus, nimirum: *Dixit Deus: Dominator super homines justus sit, dominator habeat timorem Dei*, q. d. Deus prædixit me Davidem fore dominatorem, id est regem, justum et timentem Deum.

4. SICUT LUX AURORÆ, ORIENTE SOLE, MANE ABSQUE NUBIBUS RUTILAT.] Primo, Lyranus, q. d. Sicut lux auroræ resplendet, sic Deus clare mihi Davidi locutus est, et revelavit futura. Secundo et melius, Chaldæus, Abulensis et alii, q. d. Sicut lux auroræ rutilat, subaudi, sic rutilabit regnum meum (Davidis) et, ut v. 5. sequitur, domus mea et aliorum justorum, eritque splendida, fœcunda, et gloriosa instar solis.

ET SICUT PLUVIIS (irrigata) GERMINAT HERBA DE TERRA,] subaudi, sic germinabit et fœcunda erit domus et posteritas mea, uti explicat versus sequens. Ex quo liquet ad litteram Davidem hic de se suaque stirpe loqui; allegorice vero et præcipue de Christo ex stirpe sua nascituro; Christi enim ortus fuit ex cœlesti gratia Spiritus Sancti, eoque irrorante B. Virgo concepit et peperit Christum, juxta illud: *Virtus Altissimi obumbravit tibi.* Et: *Visitavit nos Oriens ex alto*, Lucæ 1.

Mystice, Angelomus: *Aurora*, inquit, *est Ecclesia, quæ oriente sole, hoc est, Christo resurgente a mortuis, absque nubibus rutilat, id est, absque peccato infidelitatis resplendet in miraculis. Pluvia est evangelica prædicatio: herba credentem significat populum, terra vero Ecclesiam.*

Tropologice, idem Angelomus: *Qui*, inquit, *in timore Domini dominationem in subditis exercet, lucis opera per solem justitiæ illuminata profert; nec in eis aliquid remanebit obscurum, sed imbre cœlestis gratiæ irrigatus, germina virtutum in carne vivens fructificat.*

5. NEC TANTA EST DOMUS MEA APUD DEUM UT PACTUM ÆTERNUM INIRET MECUM,] q. d. Ego et domus mea non sumus tam magni, tantique meriti, ut ob illud Deus mecum iniret pactum, mihique promitteret *domum*, id est, posteritatem et stirpem regiam perpetuandam usque ad Christum, indeque in æternum; Christus enim omnium hominum dignitatem,

et merita longe transcendit. Hoc ergo pactum iniit mecum Deus ex mera sua misericordia, gratia et liberalitate, qua me unum e toto mundo eligere voluit ut Christi generationi subservirem.

Cuncta enim salus mea, et omnis voluntas,] repete, in omnibus firma est et munita, aut uti præcessit, aut, impletur et germinat, ut sequitur, q. d. Cuncta mihi ad salutem proficiunt, omniaque mihi ad votum et voluntatem Deo prosperante succedunt.

Nec est quidquam ex ea (ita lege cum Romanis, non *eo*) quod non germinet,] q. d. Quidquid ego volo, hoc Deus secundat, omnesque actiones, desideria et intentiones meæ prospere prospiciunt et succrescunt instar germinis e terra pluviis irrigata frondose erumpentis; persistit enim in metaphora germinis, unde Chaldæus vertit: *Omnes indigentiæ meæ, et omnes petitiones meæ ante ipsum factæ sunt*. Sic S. Dominicus dictitabat se a Deo impetrare quidquid peteret. Idem dixere alii sancti eximii; Deus enim *voluntatem timentium se faciet*, Psal. 144. 19.

6. Prævaricatores autem quasi spinæ evellentur universi,] a Deo, vel in hac vita, vel in die judicii, ubi eos e terra ejiciet in abyssum gehennæ.

7. Quæ non tolluntur manibus. Et si quis tollere voluerit eas, armabitur ferro et ligno lanceato, igneque succensæ comburentur.] Significat impios quasi spinas, nullius correctionis esse incapaces, et contactum eorum esse aculeatum: ac proinde non blande, sed rigide, cum eis agendum ut ferro succidantur, vel igne comburantur: sicut qui spinas vult tollere, non manibus eas evellit, ne iis pungatur; sed manus armat *ferro* quo eas succidat, vel *ligno lanceato;* Vatabl. *hastili lancea*, quo eas abigat et amoveat, ne ab iis lædatur: denique non tollet eas, sed igne comburet. Sic Deus succidet domos impiorum, easque igne gehennæ succendet; me autem meamque et cæterorum justorum domum prosperabit et perpetuabit.

Usque ad nihilum.] Hebr. in *habitaculo suo*, id est in stirpe sua exurentur, et quasi ad nihilum redigentur, q. d. Omnino peribunt, si non in hac vita, saltem in futura. Paraphrastice et eleganter hæc omnia a versu 4. hucusque vertit Chaldæus justisque et sanctis, qualis erat David adapta: *Beati*, inquit, *eritis vos justi: fecistis vobis facta bona, quia vos futuri estis, ut luceatis in luce gloriæ vestræ sicut splendor auroræ, qui ambulet et constet; et sicut sol qui splendet absque nubibus in splendore gloriæ suæ. Ecce sicut ager qui expectat in annis siccitatis, ut descendat pluvia super terram*. Deinde antithesin impiorum sanctis opponit: *Improbi*, ait, *factores peccati erunt similes spinis, quæ in ortu sua molles ad eruendum, et omnis filius hominis parcit super eis, et sinit eas; procedunt et invalescunt usquequo non sit possibile appropinquare ad eas manu; et sic omnis homo qui incipit appropinquare ad peccata progrediendo et se roborando super se usquequo operiant eum tamquam vestis ferrea; non* (quia Chaldæus putat negationem præcedentem hic esse repetendam) *prævalent illi in lignis hastarum et lancearum: ideo non est necesse ultio eorum in manu hominis, sed in igne incendendo incendetur, cum apparuerit domus judicii magni ut sedeat super solium judicii ad judicandum sæculum.*

8. Hæc nomina fortium David.] Additur 1. Paralip. 11. v. 10. *Qui adjuverunt eum, ut rex fieret super omnem Israel*. Porro hi fortes habitabant in domo una quæ Nehem. 3. 16. vocatur *domus fortium*: ubi etiam quasi in palæstra athletæ et pugiles, exercitii causa, digladiationibus certabant, ait ex Lyrano Adrichomius, qui eam sitam ait in monte Sion juxta palatium Davidis, ibique eamdem graphice depingit. Texitur hic catalogus fortium militum sive heroum Davidis, primo, ad historiæ integritatem, ut scilicet constet qui fuerint milites et duces, per quos David prælia tanta confecit, ac tot victorias obtinuit; secundo, ut virtuti eorum hæc laus detur, quæ omnes ad fortitudinem eorum imitandam excitet. Allegorice, ut hi fortes Davidis repræsentant Christi Apostolos et viros Apostolicos per quorum heroica facta ipse suæ fidei subegit totum orbem. Tropologice, ut eorum exemplo animentur fideles ad fortiter certandum contra carnem, mundum et dæmones. *Regnum enim cælorum vim patitur, et violenti rapiunt illud*, Matth. 11. Cœlum enim sublime est et forte, quare a fidelibus mente sublimioribus et fortioribus expugnandum est. Igitur cœlum est civitas fortium, in qua nemo imbellis et imbecillis admittitur, juxta illud Isaiæ 26. 1. *Urbs fortitudinem nostræ Sion salvator, in ea ponetur murus, et antemurale*. In vita S. Astionis et Epicteti Martyrum, qui acerba pro Christo tormenta fortissime tolerarunt, nil aliud ingeminantes, quam *Christiani sumus*, refertur, quod Vigilantius Astionis mortem parentibus adhuc infidelibus nuntiarit parabolice, dicens eum in remotam regionem migrasse, in qua felicissime viveret. Rogavit mater, dixitque: *Quæ est regio illa, quo perrexit dulcissimus meus et unicus Astion?* Vigilantius respondit: *Regio robustorum, seu fortium virorum*, quam deinde ex Apocal. cap. 21. graphice depingit; ac tandem explicans illam esse cœlum, ad quod per martyrium transierit fortis Astion, parentes ejus ad Christi fidem convertit. Abbas Athanasius in Prato spirituali apud Joannem Moschum, capite 130. narrat se in ecstasi ab Angelo ductum ad cœlum, cumque pulsans illud ingredi vellet, audisse ab ostiario: *Non huc ingredietur quispiam in negligentia degens; sed, si intrare vultis, abite, certate, nihil æstimantes vanitates sæculi*. Hinc in cœlo canunt Beati: *Transivimus per ignem et aquam, et eduxisti nos in refrigerium.*

Ite nunc, fortes, ubi celsa magni
Duxit exempli via; quid inertes
Terga nudatis? superata tellus
Sidera donat.

Ait Boetius, 4. de Cons. met. 7. Vide dicta Apoc. 3. 21.

8. Sedens in cathedra sapientissimus princeps inter tres.] Quis hic? David rex, inquiunt Hebræi apud S. Hieronym. Chald. Eucher. Lyran. Rupert. Dion. Vatabl. Alii putant esse Joab ducem exercitus. Verum dico: Hic sedens non est David, sed *Jesbaam* primus fortium Davidis. Id ita esse clare liquet tam ex Septuag. qui hic vertunt: *Jesbaab filius Techmani primus trium hic;* tum ex 1. Paralip. 11. v. 11. ubi clare dicitur: *Iste numerus robustorum David; Jesbaam filius Hachamoni princeps inter triginta;* tum ex Josepho qui eum vocat *Iessemum*, vel ut mendose legit Abulensis *Eusebium* filium Achimae. Recensentur enim hic fortes Davidis, quorum princeps fuit *Jesboam*.

Ita Beda, Angelomus, Abulensis, quæst. 10. Hugo, Glossa, Cajetanus, Arias, Serarius, Sanchez, Salianus. Ubi nota primo: *Jesbaam* Hebr. significat *sedens in populo;* quod hic dicitur, *sedens in cathedra*, quasi cæteris dignior; et fortium princeps: τὸ ergo ישב בשבת *Josceb bassebeth*, id est, *sedens in cathedra*, est nomen tam proprium, idemque quod *Jesbaam*, quam appellativum; quia vere Jesbaam erat sedens in cathedra, quasi dux et princeps militum. Secundo, *Jesbaam* qui hic dicitur *sapientissimus*, 1. Paralip. 11. 11. vocatur *filius Hachamoni*, id est, *sapientis*, tum quia pater ejus vocabatur *Hachamone*, id est *sapiens* per excellentiam; tum quia ipse Jesbaam erat sapientissimus, ut vere filius sapientis et sapientiæ vocari posset; ideoque apposite pater ejus vocatus fuit *Hachamoni*, id est *sapiens*; quare τὸ *filius sapientis*, hic tam ut nomen proprium, quam ut appellativum accipiendum est, æque ac τὸ *sedens in cathedra*.

Tertio *Jesbaam*, qui hic dicitur *princeps inter tres*, nimirum primos et omnium fortissimos, 1. Paralip. 11. dicitur *princeps inter triginta;* quia ipse erat primus fortium omnium Davidis, qui erant triginta.

IPSE (Jesbaam sive sedens in cathedra) EST QUASI TENERRIMUS LIGNI VERMICULUS.] Hebr. *ipse Adino Aaetsni*, quod Septuaginta, Pagninus et Vatablus retinent ut nomen proprium, vertuntque *Adino Hesnita* vel *Adino Hasoneus*, ut *Jesbaam* nomine proprio vocatus sit *Adino*, ex patria vero *Hesnita*, ex virtute et dignitate denique cognominatus sit *Jesbaam*, id est, *sedens in cathedra*. Secundo, Noster τὸ *Adino Haetsni* æque ac τὸ *sedens in cathedra*, accipit vertitque ut appellativum significans ad verbum *delicatus lignaceus*, hoc est, *tenerrimus ligni vermiculus*. Laudatur enim *Jesbaam* hic a tribus egregiis animi corporisque dotibus, scilicet primo a sapientia; secundo, ab humilitate et mansuetudine, qua se æstimabat et gerebat ut ligni vermiculum, id est ut teredinem, qui, licet tener et vilis, tamen rodendo sensim durum terit exeditque lignum, indeque dictus est *teredo*, ait Angelomus. Tertio, a robore, quod 800. occiderit q. d. *Jesbaam* amicis erat facilis, mitis et benignus, quasi vermiculus; sed idem hostibus erat terribilis ut leo. Ita Eucherius, Lyranus, Abulensis et Beda in Allegoriis.

Tropologice, sancti qui in sapientia et virtute eminent, apud se et alios sunt humillimi et mansuetissimi, quasi vermiculi; iidem tamen contra vitia et dæmones sunt fortissimi instar leonum.

QUI OCTINGENTOS INTERFECIT IMPETU UNO.] Ergo errat Josephus, qui pro octingentis ponit nongentos. Dices: 1. Paralipomen. 11. numerantur tantum trecenti. Respondeo: Jesbaam una vice occidisse 800. alia 300. sic ut universim occiderit 1100. Allegorice Jesbaam fuit typus Christi, *qui uno impetu*, id est sermonis imperio, legionem expulit dæmonum, Lucæ 8. 30. ait Angelomus, imo in cruce superavit omnes dæmones, omnia peccata, mortem et infernum. Audi Rupertum, l. 2. c. 38. *In Christo fuit spiritus humilitatis quasi tenerrimus ligni vermiculus, quo duce quasi vermem, et non hominem, se conteri perpessus est: in hoc verbum Dei est in unam eamdemque personam unitum homini quod et fortitudo ejus est, in qua percussit octingentos impetu uno; mortuus enim semel spoliavit inferos et nunc sedens in cathedra omnes judicaturus est, vivos et mortuos. Quis omnium fortium angelorum aut hominum hucusque pervenit? Fuerunt post eum tres fortissimi, videlicet Apostoli primi prædicatores Trinitatis, quorum fortitudinem, et nominibus propriis tres illi primi ordinis fortes pulchre exprimunt.* Hi tres Apostoli sunt, SS. Petrus, Jacobus et Joannes.

9. POST HUNC, ELEAZAR FILIUS PATRUI EJUS.] Hebr. *filius Dodo*, quod Vatabl. Pagninus et alii accipiunt ut nomen proprium, quasi *Dodo* fuerit pater Eleazari. Noster vero cum Sept. accipit ut appellativum, vertitque *patrui ejus*, scilicet Jesbaam jam dicti, q. d. Jesbaam et Eleazar erant filii duorum fratrum, ideoque inter se consobrini. Primus ergo fortium fuit Jesbaam, secundus Eleazar, tertius Semma, de quo v. 11. Et hic fuit primus fortium ternio, de quo, cum de aliis minus fortibus est sermo, dicitur: *Verumtamen usque ad tres non pervenerat*, ut patet vers. 23. Fuit deinde secundus fortium ternio, de quo vers. 18. Post hos duos fortium terniones vers. 24. numerantur alii triginta fortes.

ET CONGREGATI SUNT ILLUC,] ubi erat David, scilicet in *Phesdomin*, ut dicitur 1. Paralip. 11. v. 13.

10. CUMQUE ASCENDISSENT (id est, fugissent ut patet ex 1. Paralip. 11. nimirum cæteri milites,) TUNC IPSE, ELEAZAR, STETIT,] una cum Jesbaam, et fugavit totum exercitum Philisthiuorum. Unde sequitur.

PERCUSSIT PHILISTHÆOS, DONEC DEFICERET MANUS EJUS, ET OBRIGESCERET CUM GLADIO. *Obrigesceret*, stupore et spasmo, ait Vatabl. Experimur enim nimio labore et fatigatione manus contrahi ac stupere ut explicari nequeant: stupor ergo manum Eleazar astrinxit gladio, ut ab eo amoveri non posset. Minus recte Josephus, lib. 7. cap. 10. ait manus ejus adhæsisse capulo ob sanguinem ab eo fusum in gladio concrescentem, manumque Eleazari sibi astringentem. Nec enim cruor ita concrescit, ut manum gladio astringat.

11. ET POST HUNC SEMMA.] Tertius hic est in primo ternione fortium.

ERAT QUIPPE IBI AGER LENTE PLENUS,] quem scilicet Philisthini succendere vel deprædari volebant, sed fugientibus cæteris, tutatus est eum Semma. Ita Abulensis.

13. NECNON ET ANTE DESCENDERANT TRES, QUI ERANT PRINCIPES INTER TRIGINTA.] Putant nonnulli hos tres non esse tres fortes primi ternionis jam recensitos, sed tres proximo sequentes, qui secundum ternionem fortium constituebant, nimirum Abisai (hic enim ad Davidem venit in speluncam Odoliam, 1. Regum, 22) Banaiam et Jonathan; ut sensus sit, q. d. Antequam tres primi fortes, scilicet Jesbaam, Eleazar et Semma, Philisthæos in agro sternerent; alii tres fortes, scilicet Abisai, Banaias et Jonathan Davidi sitienti aquam e cisterna Bethlehem per media hostium castra attulerunt. Ita Hebræi apud S. Hieron. Verum melius Josephus, l. 7. 10. Serar. Salianus et alii hoc factum referunt ad tres primos, sive primi ordinis fortes q. d. Præter particularia horum trium heroum facta, quæ quisque eorum sigillatim gessit uti jam recensui, hi tres heroes simul juncti jam ante penetrarant castra Philisthinorum, et hauserant aquam de cisterna Bethlehem, eamque sitienti Davidi attulerant.

14. Et David erat in præsidio,] hoc est in loco munito, puta in arca et spelunca *Odollam*, de qua sermo præcessit, licet Joseph. et Abulensis per *præsidium* intelligant Jerusalem, et arcem Sion, cui vicina est Bethlehem.

15. O si quis mihi daret potum aquæ, de cisterna quæ est in Bethlehem!] Audi Joseph. *Dixit ad suos David: O quam bonam aquam habemus in patria mea, maxime in cisterna portæ vicina! O si quis eam mihi afferat! id certe mallem quam multum argenti accipere.* Omnes enim amant fontes et bona patriæ suæ: patria autem Davidis erat Bethlehem. Verum Davidis utpote cordati regis desiderium, magis ferebatur in ipsam Bethlehem, quam in aquam ejus; nimirum optabat ipse patriam suam e manibus Philisthinorum extorqueri, et sibi ac Israeli reddi. Porro tres fortes audito hoc Davidis desiderio, ut suam in eum fidem et promptitudinem ostenderent, ipso inscio, et, ut mox patuit, invito, per medios hostes hanc aquam ei attulerunt.

At ille noluit bibere: sed libavit eam Domino,] ne aquam bibens videretur sudorem et sanguinem suorum heroum, quo comparata erat, bibere et haurire, ac ne militi sitienti eamdem aquam appetendi desiderium injiceret, sed ut sitiens doceret illos secum tolerare sitim. Idem fecit Julius Cæsar et Alexander Magnus, teste Curtio, lib. 7. qui in aquæ penuria, et communi militum siti, oblatam sibi aquam noluit bibere. *Tunc*, ait Curtius, *poculo pleno, sicut oblatum est, reddito. Nec solus*, inquit, *bibere sustineo, nec tam exiguum dividere possum omnibus.* Sic et Cato ad suos milites ait apud Lucan. lib. 9.

Fatoque pericula vestra
Prætentate meo, sitiat quicumque bibentem
Viderit.

Et paulo ante:

O quibus una salus placuit mea castra secutis
Indomita cervice mori, componite mentes
Ad magnum virtutis opus, summosque labores.

Quare David hic heroicum actum elicuit non unius, sed multarum virtutum. Primo, mortificationis: nam ut ait Angelom. *in sacrificium Domini effusa aqua conversa est, quia culpam concupiscentiæ mactavit per pœnam reprehensionis suæ;* Secundo satisfactionis pro peccatis. Nam, ut ait S. Gregor. lib. 9. Registri, Ep. 39. *Licebat ei bibere, si voluisset; sed quia illicita se fecisse meminerat laudabiliter et a licitis abstinebat. Et qui prius pro culpa sua morientium militum sanguinem fundi non timuit, postmodum si aquam biberet, etiam viventium militum sanguinem se fudisse judicavit, dicens: Num sanguinem istorum hominum qui profecti sunt, et animarum periculum bibam?* Tertio, bonæ ædificationis et exempli. Nam, ut ait Eucherius: *Vicit naturam ut sitiens non biberet, et exemplum de se præbuit, quo omnis exercitus disceret sitim tolerare.* Addit S. Ambr. Apol. 1. Davidis. c. 7. *Exercuit etiam subditos ad virtutis officium, ut etiam per pericula regali imperio voluntarii milites obtemperarent. Quod autem noluit bibere, declaravit probondorum militum se imperasse gratia non sitis victum necessitate; prospexisse etiam ne cui regum bibendi usus alienis periculis quæreretur. Postremo, piæ vulnus conscientiæ deprecatum, eo quod aqua tot virorum quæsita sanguine, suavitatem bibendi habere non posset, quæ propositæ mortis horrore constaret.*

Allegoricam causam S. Ambros. ibidem assignat: *Sitiebat David*, inquit, *non aquam de lacu qui est in Bethlehem, sed oriundum ex virgine Christum spiritu prævidebat. Volebat ergo bibere non aquam fluminis, sed potum gratiæ spiritalis: hoc est non aquarum sitiebat elementum, sed sanguinem Christi. Denique non bibit oblatam aquam, sed Domino libavit, significans sitire se Christi sacrificium, non naturæ fluentum: illud sacrificium, in quo esset remissio peccatorum, illum sitire se fontem æternum, non qui periculis quæreretur alienis, sed pericula aliena depelleret.* Eadem ex Ambros. habet et transcripsit Eucherius, Beda et Angelomus. Quocirca Methodius, Orat. in Hypapantem, Deiparam ita alloquitur: *Tu Bethlehemitica illa Cisterna, quam velut vitæ refocillatricem David desideravit, ex qua immortalitatis poculum cunctis emanavit.*

18. Abisai quoque frater Joab, filius Sarviæ, princeps erat e tribus fortibus,] secundi gradus et ordinis. Nam in primo ordine et ternione, primique tres fortissimi erant Jesbaam, Eleazar et Semma. Ad quos nemo alius pervenit, ut sequitur. Hic ergo describuntur tres fortes secundi ordinis, et primis jam dictis proximi; secundum ergo hunc fortium ternionem constituebant Abisai, Banaias et Jonathan: de Abisai constat hoc loco: de Banaia vero v. 20 et 23. et clare 1. Paralipom. 11. 24. Banaias enim pollebat robore, æque ac consilio, unde præerat legionibus Cerethi et Phelethi, eratque secretarius Davidis, ut patet vers 23. De tertio Jonathan, est dubium. Nam Abulensis. quæst. 26. censet tertium esse Asaelem fratrem Joab, de quo v. 24. hic enim ibidem ponitur primus inter triginta, id est, fortior et præstantior cæteris triginta fortibus. Serarius vero censet tertium esse Joiadam patrem Banaiæ: Joiada enim v. 20. vocatur *vir fortissimus*. Alii censent esse Sobochai de quo cap. 21. v. 18. Alii esse Joab ex v. 24. Melius noster Salianus et Sanchez censent tertium esse Jonathan filium Samaa fratris Davidis. Hic enim unum gigantem, imo duos interfecit, uti dictum est cap. 21. v. 19. et 21. si credimus Hebræis, qui dicunt Jonathan eumdem esse cum Adeodato; sed verius est esse diversum. Nam *Elehanan*, id est *Adeodatus*, ponitur non inter tres, sed inter triginta fortes, 1. Paralip 11. v. 26. æque ac Sobochai v. 29. quare superest solus Jonathan ex cap. 21. v. 19. qui cum Abisai et Banaia constituit secundum ternionem fortium, ideoque diversus est a Jonathan filio Sage Ararithæ qui pariter 1. Paralip. 11. v. 34. inter triginta fortes numeratur. Porro Hebræi apud S. Hieron. in Tradit. Rupert. lib. 2. cap. 37. et Lyran. censent tres hosce fortes secundi ordinis esse tres illos, qui tres, imo quatuor gigantes interfecerunt, cap. 21. nimirum Abisai, Sobochai et Adeodatum sive Jonathan; putant enim ipsi hos duos ultimos non fuisse duos, sed unum eumdemque. *Jonathan* enim Hebr. idem est quod Latine *Adeodatus:* quæ sententia est probabilis, sed prior probabilior; nam *Adeodatus* Hebr. vocatur *Elehanan*, non *Jonathan*, fuitque filius *Jaare*, id est *Saltus*, ut dicitur cap. 21. 19. Jonathan vero fuit filius Samaa, ut ibidem dicitur, v. 21.

Sed usque ad tres primos non pervenerat,] q. d.

Abisai non erat ex primo tornione fortium, sed ex secundo, in eoque erat primus.

Mystice: Tres fortes Davidis sunt tres ejus eximiæ virtutes, scilicet sapientia, humilitas et fortitudo, quas celebratas audivimus v. 8. Ita Angelomus. Unde Rupert. lib. 2. cap. 37. *Tò usque ad tres primos non pervenerat*, sic exponit, q. d. *Quamvis Abisai inter tres fortes Davidis nobilior, et eorum princeps fuerit, tamen nec fortitudo ejus fortitudini Davidis, nec sapientia ejus sapientiæ Davidis, nec humilitas ejus humilitati Davidis coæquari potuit:* multo minus Sanctorum sanctitas sanctitati Christi, a quo dimanat, comparari potest.

Porro David hic non numeratur, quia rex; nec Joab, quia militum et fortium dux, licet Rupert. lib. 2. cap. 37. censeat Joab, etsi fortissimum, non nominari, eo quod ipse inique occiderit Abner et Amasam. Ita et Abulensis.

20. Ipse (Banaias) percussit duos leones Moab,] leones enim Moabitici fortiores et ferociores sunt Indicis, æque ac sunt Punici: uti ex Alberto et Avicenna docet Gesnerus, tract. de leone, lib. 1. Unde in Hebr. hi leones vocantur *Ariel*, id est *leones Dei*, id est magni, vasti et sævi; quæ enim Dei sunt, magna sunt. Nonnulli per *duos leones* accipiunt duos duces fortissimos, qui idcirco *leones Moab* vocentur, quod Moabitis opem tulerint, cum a Davide oppugnarentur, 2. Reg. 8. 2. Ita Hebræi apud S. Hieron. Joseph. Glossa, Lyran. Cajet.

Et percussit leonem in media cisterna in diebus nivis.] Rem gestam ita narrat Joseph. *Cum ningeret, leo in quemdam puteum illapsus est, cujus os quod angustum esset, videbat brevi fore, ut id nivibus oppleretur. Atque ideo deplorato exitu et salute, rugire cœpit. Banaias autem forte fortuna iter faciens accurrit ad rugitum bestiæ, et cum descendisset in puteum, repugnantem ictu baculi, quem gerebat, exanimavit.*

In diebus nivis.] Addit hoc ad commendandam Banaiæ fortitudinem, quod tempore nivis, quo maxime ob famem et prædæ defectum sævire etiam in homines solent leones, leonem occiderit. Leo enim cum sit calidissimus, et igneus tempore nivis et frigoris robustissimus est; homo vero frigore contrahitur et obtorpescit.

Porro Hebr. apud S. Hieron. et ex iis Rupert. lib. 2. cap. 37. per *leonem* intelligunt Joab, quem jussu Salomonis occidit Banaias, 3. Reg. 2. 29. idque, inquit, *in media cisterna, id est in domo Domini, ubi cornu altaris tenebat. Cisterna ideo dicitur, quia, sicut aqua cisternæ immunditiam aufert, ita etiam nihilominus hæc cisterna, id est, sanctuarium Domini peccata expiabat: in diebus nivis, quia per mortem peccatum expiavit.* Verum hoc symbolicum est.

23. Qui erant inter triginta (de quibus v. 24.) nobiliores,] q. d. Banaias *inter triginta* fortes erat *primus*, ut dicitur 1. Paral 11. 24.

24. Asael frater Joab inter triginta.] Præter duos terniones fortium jam recensitos, hic subjungit tertium, sed decuplo majorem, continentem scilicet cæteros triginta fortes, qui tamen cum sex jam dictis non erant coæquandi, quorum primus erat Asael. *Triginta* præcise sunt triginta duo, ut patet numeranti; sed Scriptura numeros integros assignat, quales sunt denarii vel simplices, vel duplicati, aut triplicati, uti sunt triginta.

Elehanan] hic videtur esse *Adeodatus* de quo cap. 21. 19. Illo enim ibidem in Hebr. vocatur *Elchanan*, fuitque Bethlehemites.

Filius patrui ejus,] scilicet Asaelis, q. d. Asael et Elehanan erant filii duorum fratrum, ideoque consobrini. Hebr. est *Dodo*, quod ut nomen proprium retinent Sept. 1. Paral. 11.

Mystice Rupert. libr. 2. cap. 38. per primum tornionem fortium Davidis accipit Apostolos, qui fuerunt fortissimi; nam totum orbem subegerunt Christo: per secundum tornionem fortium accipit Martyres. Causam subdit: *Post Apostolos quippe, martyres incedunt pugnatores ejusdem Trinitatis: fortes quidem et ipsi, ut merito totum in illis glorietur regnum David, id est omnis Ecclesia Christi, verumtamen inferiores Apostolis. Post illos ordinantur et alii triginta fortes, omnes videlicet gloriosi ejusdem sanctæ et individuæ Trinitatis confessores, fideliter credendo, et præcepta Decalogi fortiter adimplendo, facti insignes, ac proinde nos infirmiores ac plebeios, magni David milites, meritis præcipuis protegere valentes.*

32. Filii Jassen, Jonathan.] *Filii*, id est ex filiis, ait Serarius; vel *filii*, id est *filius*. Est enallage numeri. Sic Genes. 46. 23. dicitur, *filii Dan Husim*, quia Dan unicum tantum habebat filium, scilicet *Husim*. Ita Cajet. Verius Emmanuel, et ex eo Serarius, censent τὸ בני ישן *Bene Iassen*, id est *filii Iassen*, ut vertit Noster, esse nomen proprium hujus viri et herois, unde aliud nomen proprium ei non datur, sed tantum a patria cognominatur *Gezonites*, 1. Paral. 11. v. 33. Nam *Jonathan* qui sequitur, diversus est *a Bene Iassen*. Ibidem enim mox vocatur Jonathan, filius Sage, *Ararites*, non *Gezonites*.

34. Eliam filius Achitophel.] Hic *Eliam* fuit pater Bethsabee uxoris Uriæ, et postea Davidis, uti tradunt Hebræi.

39. Urias Hethæus.] Audi Rupert. lib. 2. cap. 39. *Triginta fortium ultimus positus erat Urias Ethæus, videlicet propter id quod sequitur: et addidit furor Domini irasci contra Israel. Jam enim ultio facta fuit in David, et in domo ejus; in populo vero, qui noluit resistere David in perimendo Uria Ethæo, necdum ultio divina facta fuerat.* Ex S. Hieron. hausit id Rupert. æque ac Angelomus, Hugo ac Abulens. Verum aliam pestis causam afferam cap. sequenti.

Omnes triginta septem.] Sunt enim triginta duo fortes, deinde quinque (nam sextus non nominatur) fortissimi, in primis duobus ternionibus jam recensitis, quibus additis fiunt universim triginta septem. Josephus numerat 38. quia addit Davidem: Lyranus vero 39. quia insuper addit Joab. Porro 1. Paralipom. 11. plures numerantur: nam post 37. hic recensitos, et ultimum Uriam, alios sedecim adjungit, quia liber Paral. supplet ea quæ in libris Regum subticentur. Præcipui ergo fortes Davidis fuere 37. qui hic recensentur; sed præter illos fuere alii fortitudine quoque præstantes, qui in Paral. adduntur. Hi enim socii fuere Davidis fidelissimi, ac venerunt ad eum a Saule profugum, eumque *adjuverunt*, ut fieret rex super totum Israel, ut ibi dicitur cap. 11. v. 10. unde expleto horum 37. fortium numero dicitur ibidem, v. 42. *Adina filius Siza Rubenites, princeps Rubenitarum, et cum eo triginta*, q. d. *Adina* princeps

erat Rubenitarum, non omnium, sed illorum triginta quos secum ducebat, esto illi non essent e numero triginta fortium.

Allegorice. Hi fortes Davidis repræsentant Heroes Christi, qui non tantum pro se, sed et pro aliis tuendis, salvandisque fortiter decertant. Ita Eucher. *Domus fortium* ergo est Ecclesia Christi tum militans, tum triumphans, ut dixi v. 8. Hinc ejus caput est Roma, quæ Hebr. idem est quod *excelsa;* Græce vero idem quod ῥώμη, id est *robur* et fortitudo (unde et Roma primitus vocabatur *Valentia*) quia Romana Ecclesia fortiter semper cum suo Pontifice contra errores et hæreses omnes decertavit, easque profligavit, juxta promissum Christi, Matth. 16. *Tu es Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, et portæ inferi non prævalebunt adversus eam. Et tibi dabo claves regni cœlorum, etc.* Via ergo ad cœlum et felicitatem æternam est fides, doctrina et virtus Ecclesiæ Romanæ; per hanc enim pergimus ad Jerusalem et Romam cœlestem. Unde in vita S. Dunstani Cantuar. Episcopi legimus, eum a Cherubinis et Seraphinis invitatum in cœlum ipso die Ascensionis Christi, cum ipsi dicerent: *Elia paratus esto, præsto sis hinc nobiscum Romam venire et coram summo Pontifice* (Christo) *sanctus, sanctus, sanctus, in æternum cantare.* Quare moriens sursum cum lecto e terra in altum elevatus est, ac ad circumstantes ait: *Vos videtis quo vocor, si vultis mecum ire, ite via qua incessi;* via scilicet fortitudinis, generose certando contra cupiditates et tentationes universas.

Symboi. Ab hisce Davidis fortibus Gentiles mutuati sunt suos heroes, quibus Poeta: *Salvete,* inquit, *Heroes Deum genus.* Qualis fuit Hercules, qui in Gadibus suis statuit columnas, cum hoc lemmate: *Nihil ultra.* De quo Propertius, lib. 4.

> Audistisne aliquem, tergo qui sustulit orbem
> Ille ego sum. Alciden terra recepta vocat.

Hinc finxerunt Argonautas, et heroica eorum facinora scilicet quod Jason cum 54. heroibus in navi dicta Argo navigarit Colchos ad auferendum vellus aureum; quorum præcipui fuere Castor, Pollux, Typhis, Hercules, etc. de quibus Virgilius, Ecloga 4.

> Alter erit tum Typhis, et altera quæ vehat Argo
> Delectos Heroas.

Vide Diodor. lib. 4. et Hyginum Fabul. 14.

Porro tales futuros Christi discipulos prædixit Sibylla Cumana, cujus versus Virgil. loco citato ad Pollionem exercitus ducem adulando translulit, sed revera illi non nisi Christo congruunt; sic enim de eo inter cætera canit;

> Te duce si qua manent sceleris vestigia nostri,
> Irrita perpetua solvent formidine terras.
> Ille Deum vitam accipiet, divisque videbit
> Permixtos heroas, et ipse videbitur illis.

Et inferius:

> Cara Deum soboles, magnum Jovis incrementum.

CAPUT VIGESIMUM QUARTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Deus ob numeratum a Davide populum iratus, trium pœnarum optionem Davidi offert, scilicet famis, belli et pestis. David pestem elegit; quare illa ingruens 70. millia occidit. Mox v. 17. David orat ut a populo in se pœna transferatur, ac in area Areuna sacrificat; itaque Deum sibi populoque reconciliat.

1 Et addidit furor Domini irasci contra Israel, commovitque David in eis dicentem: Vade, numera Israel et Judam. 2. Dixitque rex ad Joab principem exercitus sui: Perambula omnes tribus Israel a Dan usque Bersabee, et numerate populum ut sciam numerum ejus. 3. Dixitque Joab regi: Adaugeat Dominus Deus tuus ad populum tuum, quantus nunc est, iterumque centuplicet in conspectu domini mei regis; sed quid sibi dominus meus rex vult in re hujuscemodi? 4. Obtinuit autem sermo regis verba Joab, et principum exercitus; egressusque est Joab, et principes militum, a facie regis, ut numerarent populum Israel. 5. Cumque pertransissent Jordanem, venerunt in Aroer ad dexteram urbis quæ est in valle Gad; 6. et per Jaser transierunt in Galaad, et in terram inferiorem Hodsi, et venerunt in Dan silvestria. Circumeuntesque juxta Sidonem, 7. transierunt prope mœnia Tyri, et omnem terram Hevæi et Chananæi, veneruntque ad meridiem Juda in Bersabee; 8. et lustrata universa terra, affuerunt post novem menses et viginti dies in Jerusalem. 9. Dedit ergo Joab numerum descriptionis populi regi, et inventa sunt de Israel octingenta millia virorum fortium qui educerent gladium, et de Juda quingenta millia pugnatorum. 10. Percussit autem cor David eum, postquam numeratus est populus, et dixit David ad Dominum: Peccavi vede in hoc facto;

sed precor, Domine, ut transferas iniquitatem servi tui, quia stulte egi nimis. 11. Surrexit itaque David mane, et sermo Domini factus est ad Gad prophetam, et Videntem David, dicens: 12. Vade, et loquere ad David: Hæc dicit Dominus: Trium tibi datur optio, elige unum quod volueris ex his, ut faciam tibi. 13. Cumque venisset Gad ad David, nuntiavit ei, dicens: Aut septem annis veniet tibi fames in terra tua; aut tribus mensibus fugies adversarios tuos, et illi te persequentur; aut certe tribus diebus erit pestilentia in terra tua. Nunc ergo delibera, et vide quem respondeam ei qui me misit, sermonem. 14. Dixit autem David ad Gad: Coarctor nimis; sed melius est ut incidam in manus Domini (multæ enim misericordiæ ejus sunt) quam in manus hominum. 15. Immisitque Dominus pestilentiam in Israel, de mane usque ad tempus constitutum, et mortui sunt ex populo, a Dan usque ad Bersabee, septuaginta millia virorum. 16. Cumque extendisset manum suam Angelus Domini super Jerusalem ut disperderet eam, misertus est Dominus super afflictione, et ait Angelo percutienti populum: Sufficit; nunc contine manum tuam: erat autem Angelus Domini juxta aream Areuna Jebusæi. 17. Dixitque David ad Dominum, cum vidisset Angelum cædentem populum: Ego sum qui peccavi, ego inique egi; isti qui oves sunt, quid fecerunt? vertatur, obsecro, manus tua contra me et contra domum patris mei. 18. Venit autem Gad ad David in die illa, et dixit ei: Ascende, et constitue altare Domino in area Areuna Jebusæi. 19. Et ascendit David juxta sermonem Gad, quem præceperat ei Dominus. 20. Conspiciensque Areuna, animadvertit regem et servos ejus transire ad se; 21. et egressus adoravit regem prono vultu in terram, et ait: Quid causæ est ut veniat dominus meus rex ad servum suum? Cui David ait: Ut emam a te aream, et ædificem altare Domino et cesset interfectio quæ grassatur in populo. 22. Et ait Areuna ad David: Accipiat et offerat dominus meus rex, sicut placet ei; habes boves in holocaustum, et plaustrum, et juga boum in usum lignorum. 23. Omnia dedit Areuna rex regi, dixitque Areuna ad regem: Dominus Deus tuus suscipiat votum tuum. 24. Cui respondens rex, ait: Nequaquam ut vis, sed emam pretio a te, et non offeram Domino Deo meo holocausta gratuita. Emit ergo David aream et boves, argenti siclis quinquaginta; 25. et ædificavit ibi David altare Domino, et obtulit holocausta et pacifica; et propitiatus est Dominus terræ, et cohibita est plaga ab Israel.

1. ET ADDIDIT FUROR DOMINI IRASCI CONTRA ISRAEL.] Quæres, cur et ob quod peccatum Israelis? Resp. Theod. eo quod Israel cum Absalomo contra Davidem regem suum rebellasset. Sed ob hoc peccatum cæsa sunt viginti millia et amplius, cap. 18. licet forte hæc pœna tantæ culpæ non suffecerit, nec satisfecerit. Secundo, Lyran. et Cajetan. respondent fuisse peccatum, quo Israel cum Seba conspiravit contra Davidem: in hac enim conspiratione solus Seba punitus est; populo ergo a Deo castigatio hæc fuit reservata. Tertio, Abul. censet insuper alia fuisse populi peccata, qualia sæpe grassari solent in Rep.

COMMOVITQUE DAVID IN EIS DICENTEM: (ut diceret et juberet Joabo) VADE, NUMERA FILIOS ISRAEL ET JUDA.] *Commovit* Deus Davidem, non per se suggerendo ei, et dicendo: *Vade et numera populum* (sic enim incitasset eum ad peccatum, quod facere nequit) sed permittendo diabolo ad id parato, et anhelanti, ut Davidem ad superbam hanc populi numerationem incitaret. Deus ergo indirecte, diabolus vero directe excitavit Davidem ad hanc numerationem, uti expresse dicitur 1. Paral. 21. 1. *Consurrexit*, inquit, *Satan contra Israel, et concitavit David, ut numeraret Israel.* Tribuitur tamen hic idipsum Deo, ut ostendatur justo Dei judicio contigisse, ut permitteretur peccare David in numerando populum, hoc fine ut puniretur populus. Deus enim ita manu sua continet diabolos et malos homines, ut, licet ardeant ad malefaciendum, tamen nusquam erumpere possint, nisi quo ipsos, ut eant, miserit, vel positive ipse permiserit ad peccatorum castigationem. Atque hæc positiva Dei permissio vocatur actio et commotio, ut dixi cap. 16. 10, ubi dicitur, *Deus præcepisse Semei, ut malediceret Davidi.*

Hinc sapienter advertit S. Gregorius, lib. 29. Moral. cap. 14. subditos non debere irasci principibus, cum in aliquem errorem vel vitium labuntur, sed lapsus causam sibi suisque peccatis ascribere. *Ille*, inquit, *Deo attestante laudatus, ille supernorum mysteriorum conscius, David Propheta, tumore repentinæ elationis inflatus, populum numerando peccavit; et tamen vindictam populus, David peccante, suscepit. Cur hoc? quia videlicet secundum meritum plebium disponuntur corda rectorum. Justus vero judex peccantis vitium ex ipsorum animadversione corripuit, ex quorum causa peccavit. Sed quia ipse scilicet sua voluntate superbiens, a culpa alienus non fuit, vindictam culpæ etiam ipse suscepit. Nam ira sæviens, quæ corporaliter populum perculit, rectorem quoque populi intimo cordis dolore prostravit.* Unde concludit subjiciens: *Certum vero est, quod ita sibi invicem et rectorum merita, connectantur et plebium, ut sæpe ex culpa pastorum deterior fiat vita plebium, et sæpe ex plebium merito mutetur vita pastorum. Sed quia rectores habent judicem suum, magna cautela subditorum est: non temere vitam judicare regentium.* Eadem ad verbum ex S. Gregor. transcripsit Angelomus et Eucherius, vel potius Beda. Nam S. Eucherius ætate antecessit S. Gregorium, Beda vero secutus est.

Numerate populum, ut sciam numerum ejus.] Scriptura præcedenti cap. 23. recensuerat fortes et heroes Davidis; nunc ipse David cæterum populum sibi subditum numerari jubet, ut sciat quot et quantos ipse habeat subditos, quotque ex iis apti sint ut in militea conscribantur, indeque sciat suum robur, quot scilicet milites in aciem educere possit. Peccavit tamen, quia id fecit ex vanitate et superbia. Audi S. August. lib. 22. contra Faust. cap. 66. *Ibi in gregem sibi commissum tanto dilectio pastoralis, ut pro eis ipse vellet mori, quando populo numerato, peccatum elationis ejus, sic punire placuit Deo, ut eumdem numerum minueret morte multorum, cujus multitudine cor regis fuerat superbio pertentatum. In quo occulto judicio Deus, apud quem non est iniquitas, et quos noverat indignos hoc vita, subtraxit huic vitæ; et in illo qui de hominum copia se extulerat, tumorem animi humani, ejusdem copiæ diminutione sanavit.* Peccatum ergo Davidis fuit superbia. Aliud peccatum assignant Joseph. Cajet. et Abul. scilicet quod in hac numeratione et censu neglecta fuit lex Exod. 30. v. 13. quæ jubet ut in censu quisque solvat dimidium siclum. Verum nulla hujus neglectus fit hic mentio. Adde, licet David solvi jussisset dimidium siclum lege præscriptum, populusque eum solvisset, peccasset tamen David, cogens sua numeratione populum ad solvendum dimidium siclum hunc sine causa; secus fuisset si David justam habuisset populi numerandi causam: v. g. si volens proficisci ad bellum, et scire numerum eorum qui militare vel arma ferre possent, censuisset populum: vel si tributum fuisset toti populo imponendum ob causam publicam, tunc enim non peccasset.

Simili modo Romani faciebant lustrum, et censum omnium provinciarum, singulaque hominum capita numerabant et describebant: tum ut scirent quam numerosæ essent provinciæ, quotque milites dare possent; tum ut censum ab eis exigerent, uti fecit Augustus, in plena orbis pace jubens describi totum orbem sibi subditum, eique censum indicens, in qua descriptione et cenan natus est Christus, qui, ut ait S. Gregor. suos fideles numerat et describit in beata æternitate, Lucæ 2. 1.

9. Et inventa sunt de Israel octingenta (perperam Josephus habet *nongenta*) millia virorum fortium.] Igitur pueri et fœminæ non fuerunt numerati. Dices 1. Paralip. 21. vers. 5. dicitur: *Omnis numerus Israel mille millia et centum millia virorum.* Ergo fuere trecenta millia amplius. Resp. Hebræi apud S. Hieron. hic tantum recenseri vivos: in Paralip. vero tam vivos quam mortuos, nimirum qui peste a Deo percussi mortui sunt, unde colligunt ipsi peste mortuorum numerum fuisse treceuta millia; sed repugnat Script. quæ hic v. 15. numerat dumtaxat 70. millia.

Secundo, alii respondent hic non numerari tribum Benjamin et Levi; in Paral. vero numerari, ideoque trecenta millia amplius recenseri. Verum in lib. Paralip. post numerum undecim centenorum millium, illico subditur Levitas et Benjaminitas non fuisse numeratos. Ergo illi nec hic, nec in Paralip. numerantur.

Dico igitur duplicem hic fuisse descriptionem, sive censum Israelis: prior fuit, qua principes exercitus per singula oppida et vicos in privatis libris singulorum nomina describebant; et juxta hanc descriptionem fuere undecim centena millia populi numerata, ut habet liber Paralip. posterior fuit qua ex privatis hisce catalogis sive libris singulorum nomina transcribebantur in librum majorem, quem habebat Joab, ut eum traderet regi, itaque in fastos et Annales publicos referrentur, et horum numerus fuit tantum octingentorum millium, ut hic dicitur. Causa fuit, partim quod Joab invitus hanc descriptionem perageret, ideoque in ea regi traoscribenda moras necteret, ut sedaret fastum regis: partim, quod sæviente peste a Deo immissa inhibita et incisa fuerit hæc transcriptio, quare omittuntur in ea trecenta millia jam dicta. Id liquet ex 1. Paral. 27. 24. *Joab*, inquit, *cœperat numerare, nec complevit* (unde nec Benjamin nec Levi numeravit) *quia super hoc ira* (pestis) *irruerat in Israel, et idcirco numerus eorum, qui fuerant recensiti, non est relatus in fastos regis David.* Scriptor vero Paral. ex privatis catalogis illa trecenta millia addidit et supplevit.

Et de Juda quingenta millia pugnatorum,] qui scilicet apti erant ad ferenda arma et pugnandum, ut præcessit, esto actu non essent milites et pugnatores. Dices 1. Paralip. 21. 5. numerantur dumtaxat 470. millia ex Juda. Resp. Abulens. ibi non numerari eos qui ex Juda familiæ et militiæ Davidis erant ascripti, eo quod illos David apud se jam haberet in numerato: hos autem fuisse triginta millia, quæ juncta cum 470. millibus faciunt quingenta millia. Ita Abulens. et Lyran. Aliter alii respondent, nimirum, primo Hebræi apud S. Hieronym. et ex eis Angelomus, ajunt noluisse Joab summam integram, quæ erat 500. millium, tradere Davidi, ne ipse ex sua tribu Juda tam numerosa superbiret; unde decerpsisse ex eis triginta millia.

Secundo, alii asserunt triginta hæc millia fuisse proselytorum, id est Gentilium ad Judaismum conversorum, qui se tribui Judæ aggregarunt, ideoque illa hic non numerari.

Tertio, Serarius respondet hic selectiores tantum numerari eosque fuisse 470. millia: In Paralip. vero omnes omnino, et eos fuisse 500. millia.

Quarto, Salianus: tribus Juda, inquit, secundum antiquos suos terminos hic æstimatur; intra quos tribus Dan et Simeon, quasi in sinum Judæ receptæ sunt; idque confirmatur ex eo quod Joab cum suis dicitur venisse ad meridiem Juda, in Bersabee, cum tamen constet id oppidum fuisse in tribu Simeonis, non Judæ.

10. Percussit autem cor David eum,] q. d. Conscientia Davidem momordit, dictavitque ei quod male egisset numerando populum ex superbia et præsumptione. Josephus addit *God* prophetam aliosque Davidi ostendisse quod in hac numeratione peccasset, ac hunc conscientiæ scrupulum ei movisse.

Ut transferas iniquitatem,] ut scilicet eam auferas, remittas et condones.

12. Trium tibi datur optio.] *Trium*, scilicet cladium et calamitatum, nimirum pestis, famis et belli; quodcumque enim ex his tribus elegeris demet et demetet numerum hunc ingentem Israelis, in quo tu quasi rex superbis et gloriaris, itaque sternet tuam superbiam. Ita S. August. lib. 22. contra Faustum, cap. 66.

13. Aut septem annis veniet tibi fames.] Pro *septem* 1. Paralip. 21. 12. dicitur *tribus*, quia prior propositio Dei et Gad prophetæ continebat *septem:* sed hanc deinde Deus petente Gad aut Davide mitigavit et redegit ad tres annos, sicut numerum 50. justorum in Sodoma ob preces Abrahæ diminuit et redegit ad decem, Gen. 18. Unde Joseph. Origen. Ambros. Theodor. et alii tres tantum annos famis Davidi propositos asserunt.

14. Melius est ut incidam in manus Domini (multæ enim misericordiæ ejus sunt) quam in manus hominum.] Bellum ergo hominum, puta Philisthinorum, Syrorum et Ammonitarum deprecatur; de cætero David resignat se Deo, ut vel famem, vel pestem infligat. Sed urgente Gad propheta, ut alterum horum definite eligeret, elegit pestem, nam Septuag. addunt: *Et elegit sibi David mortem*, id est pestem quam vulgo *mortem*, sive mortalitatem, appellamus. Idem tradit Josephus, qui et aliam causam hujus electionis Davidis assignat, quem audi: *Rex cogitans quod si famem peteret, sui magis quam aliorum rationem habuisse videri posset, quandoquidem ipsi nihil periculi esset; multum frumenti in horreis habenti, illis non item. Quod si per tres menses ab hoste vinci elegisset, sic quoque sibi consuluisse, qui arces et fortissimam circa se cohortem haberet: optavit malum regnantibus æque ac regnatis commune, in quo omnibus par metus immineret, præfatus, melius esse incidere in manus Dei, quam in manus hominum.* Sic et Theod. Abulens. et Cajet. David ergo eligens *incidere in manus Dei*, videtur elegisse pestem: hæc enim est plaga, qua homines percutit manus Dei, ait Lyran. et Vatabl. nam fames sæpe non proxime a Deo, sed ab hostium deprædatione, vel terræ siccitate, vel aeris intemperie oritur.

Dices, Daniel. 13. 23. contrarium Davidi elegit Susanna dicens: *Melius est mihi absque opere incidere in manus vestras, quam peccare in conspectu Domini.* Responsio est facilis: Susanna enim loquitur de ea qui incidit in manus hominum per pœnam, ut ab eis occidatur; hoc enim satius est quam incidere in manus Dei per culpam, puta per fornicationem, ad quam ipsa a senibus urgebatur, q. d. Satius est occidi ab hominibus, quam peccare in Deum: cædes enim hominum temporalis est; offensa vero et vindicta Dei est æterna: quare præstat offendere homines, quam Deum. At vero David loquitur de pœna, non de culpa, q. d. Satius est puniri a Deo, quam ab homine, puta ab hoste: hic enim sæpe sævus est et implacabilis; Deus autem misericors, et pœnitentia placatur. Hinc S. Chrysost. hom. 29. in Ep. ad Rom. ostendit Davidem fuisse bonum pastorem, quia juxta Christi Domini sententiam, Joan. 10. v. 11. animam suam dabat pro ovibus suis: *Propterea*, inquit, *in optione suppliciorum illorum non famem elegit, non hostilem persecutionem; sed immissam a Domino mortem, per quam sperabat alios quidem fore securos; sed vero ante reliquos omnes e medio tollendum.* Unde ait: *Ego sum qui peccavi: ego inique egi: isti qui oves sunt, quid fecerunt? Vertatur, obsecro, manus tua contra me.* Nam, ut bene D. Chrysost. addit, *vellicabantur viscera ipsius cadentibus illis, tamquam si genuini necarentur filii.* Unde S. Ambr. Apolog. 1. David cap. 7. *Quo facto*, inquit (id est, oratione pro subditis) *statim dignus sacrificio judicatus est, qui absolutione æstimabatur indignus.* Et inferius: *Nec mirum*, inquit, *si toti oblatione pro populo, peccati sui adeptus est veniam; cum Moyses offerendo se Domino pro plebis errore, etiam plebis peccata deleverit.*

15. Immisitque Dominus pestilentiam in Israel, de mane usque ad tempus constitutum.] Septuag. *a mane usque in horam prandii.* Chald. *a tempore quo mactatur juge* (sacrificium) *usquequa adoleatur*, id est usquequa adolenda plene comburatur, quod erat sub tempus prandii. Sic et Josephus. Hinc multi putant pestem hanc durasse tantum per sex horas: tot enim sunt a mane ad prandium. Ita Theodoretus: *Trium dierum*, inquit, *mortem Deus minabatur, sex autem horis solam mortem intulit. Si dies numerentur cum noctibus; invenitur pars solum duodecimo minorum illata esse populo. Ita Deus benignus et clemens majoribus quidem usus est minis peccatores terrens, minis autem longe minora infert supplicio.* Idem Ambros. in Psal. 37. *Qui proposuerat*, inquit, *mortem triduo exercere in terra: ne unum quidem diem passus est præterire, sed ad horam prandii libenter indulsit, et, ut verbo Scripturæ utar, habuit pœnitentiam super malitiam.* Et aliquando post: *Vide*, inquit, *Domini gratiam, quod et ipse a proposito conditione deflexit. Numquid aliquod miserationis est crimen, quia plus minatur, et minus exigit, qui in remuneratione præmiorum sua promissa custodit, in exactione pœnarum præscriptum remordet?* Alii, ut Lyranus, Rupertus, Vatablus, Sanchez per *tempus constitutum* accipiunt tempus statum sacrificii vespertini, qua scilicet vespere alter agnus Deo offerebatur in juge sacrificium, quasi vi istius sacrificii cessarit pestis: Hebr. enim מועד *moed*, significat *tempus statum*, quale est festorum et sacrificiorum. Verum simplicius et aptius, per *tempus constitutum* accipias triduum a Deo constitutum plagæ pestis, v. 13. Ita Abulensis qui idipsum ratione confirmat: Quia, inquit, si nulla prius facta fuisset mentio temporis quo durare deberet pestilentia, esset divinationi locus, et nominata mane quo cœpit pestis, posset intelligi durasse ad tempus vespertini sacrificii a lege definiti: præsertim cum ea tempore David sacrificasse videatur. At cum paulo ante dictum fuerit, triduo duraturam, maxque dicatur durasse ad tempus constitutum, vis utique affertur Scripturæ, si tempus constitutum, alio quam ad prædictum triduum referatur, ita quoque Cajetanus, Dionysius, Salianus et alii, qui censent pestem hanc durasse per duos integros dies, et per partem diei tertiæ, donec Deus dixit Angelo percutienti: *Sufficit*, versu 16.

Et mortui sunt ex populo, etc., septuaginta millia virorum.] Perperam ergo Rabbini numerant trecenta millia, ut dixi versu 9.

16. Cumque extendisset manum suam Angelus Domini (hinc patet Angelum hunc infligentem pestem fuisse bonum, non malum. Sic bonus Angelus crematvit Sodomam Genesis 19. idem magis patet versu 17. ubi David ab Angelo veniam precatur (super Jerusalem ut disperderet eam, misertus est Dominus.] Hinc patet Angelum prius peste percussisse cæteras tribus, ex eisque occidisse 70. millia, ac tandem tertio die percussisse quoque Hierosolymam multosque in ea necasse: nam et Hierosolymitæ peccarant in

Deum, conspirando cum Absalomo contra Davidem suum regem, aliisque pluribus peccatis.

Et ait Angelo percutienti populum: Sufficit.] Hic colligitur Deum, antequam oraret David, ex spontanea misericordia jussisse Angelo, ut plagam pestemque sisteret. Porro Angelus hic infligebat Israelitis pestem, *applicando eorum corpori et cordi aliquid valde pestiferum*, ait Abulensis, *quod subito corrumperet viscera, idque sine sensu, sicut non sentitur aer infectus cum attrahitur; et quia illud quod applicabat Angelus, erat magis corruptum quam aer qui in tempore pestilentiæ attrahitur, velocius et insensibilius homines cadebant, tamquam nullum habuissent languorem.* Hinc vocatur pestis hæc *gladius;* tum quia qui percutiebantur peste ab Angelo, sentiebant quasi ictum gladii; tum quia in Scriptura omne quod pungit, cruciat, affligit, per catachresin vocatur gladius. Simile contigit in peste Romana, quæ Pelagium Pontif. sustulit, ad quam sedandam S. Gregorius publicas Litanias ad Basilicam S. Petri instituit, ipseque gestabat imaginem B. Mariæ a S. Luca depictam, de qua audi Baronium anno Christi 590. *Tunc vero et mirandum istud accidisse tradunt, ut cum pervenisset procedendo Gregorius ad molem Hadriani Tiberi adjacentem, in signum reconciliati numinis, visus fuit Angelus nudatum gladium in vaginam reponere, eoque symbolo morbum cessasse, significare voluisse*, quemadmodum (ut superius ex eodem Gregorio, Dialog. lib. 4. cap. 36. dictum est,) per sagittas visas cœlitus lapsas idem fuerat divinitus præmonstratus.

Simile factum in peste illa universali per Orientem, imo per totum orbem, quæ contigit anno Christi 594. qui fuit 18. Justiniani Imperat. de qua ita scribit Procop. lib. 2. de Bello Persico, et ex eo Baronius: *Phantasmata dæmonum multis humana specie visa sunt: quot enim in ipsa inciderent, percuti se ab aliquo viro putabant, morbusque subito irruebat. Nonnulli ab initio verbis sanctis ac aliis (ut poterant) supplicationibus eum avertere frustra quærebant: ac tamquam lymphati seu spiritu maligno agitati, amicos vocantes minime audiebant: in locis quoque angustis coercebantur. Nonnullis vero in somnis hæc eadem accidebant.* Et inferius: *Tribus igitur mensibus hujuscemodi lues Constantinopoli prævaluit, et ab initio quidem pauci, deinde in singulos dies quinque sæpius etiam decem millia efferrebantur: adeo ut plures etiam divites, ministris jam omnibus exstinctis curatorum penuria magis, quam morbo perirent et insepulti manerent.* Remedium fuit imploratum B. Virginis auxilium, quo lues exstincta est, unde in memoriam tanti beneficii Græci instituerunt Festum υπαπαντης, id est occursus Domini, quod nos festum Purificationis B. Virginis nuncupamus, die 2. Februarii. Vide Baron. in Mart. et in Annalibus anno Christi 544. in fine. Similis pestis contigit anno Domini 605. de qua ita Regino in Chronico: *Tunc*, ait, *visibiliter multis apparuit quod bonus et malus Angelus noctu per civitatem pergerent, et ex jussu boni Angeli malus Angelus, qui videbatur venabulum manu ferre, quoties de venabulo ostium domus cujuscumque percussisset, tot de eadem domo sequenti die homines interirent.* Idem prorsus Romæ contigisse sub Agathone Pontif. anno Domini 689. iisdem verbis, quibus utitur Regino (unde suspicio est unum idemque ab utroque narrari, sed alio anno consignari) scribit Paulus Diaconus l. 6. c. 5. et Anastasius Bibliothec. in Agathone, atque ex iis Baron. anno Christi jam dicto, qui et addunt: *Tunc per revelationem cuidam dictum est, quod pestis ipsa prius non quiesceret, quam in basilica, quæ B. Petri ad vincula dicitur, S. Sebastiani martyris altarium poneretur. Factumque est, et delatis ad urbem Romam beati Sebastiani martyris reliquiis, mox ut in jam dicta basilica altarium constitutum est, pestis ipsa quievit.* Hucusque Paulus: *Extat adhuc integrum ipsum altare, nec non ejusdem sancti martyris imago inciso opere expressa. Sed ex hoc propagata ad posteros religio est, ut pestis tempore voti causa imago ejusdem sancti Sebastiani diversis in locis pingi soleret, sed et in ejus memoriam altaria erigi, imo etiam et Ecclesias fabricari. Eadem de tempore et peste habet Anastasius in Agathone Pontif.* Hæc Baron.

17. Dixitque David ad Dominum, cum vidisset Angelum cædentem populum: Ego sum qui peccavi.] Angelus jam jussu Dei stiterat plagam; quo facto, ostendit tamen se Davidi vultu truci et igneo, cum stricto gladio, quasi minans adhuc populum ferire: quare territus David cum suis supplex in terram procidit, petiitque populo veniam et impetravit. Ita Abulensis, Salianus et alii. Hebræi tradunt Davidem ex hac visione et dolore populi percussi perculsum incurrisse morbum incurabilem. Quare ipsum ad Deum ingemuisse: *Miserere mei, quoniam infirmus sum*, Ps. 6. 3. *Infirmum se appellat*, inquit Lyranus, *juxta sententiam veterum Rabbinorum, qui ex visione Angeli percutientis populum pro numeratione prædicta fuit ita perterritus, ut de cætero languidus remaneret: adeo ut nullis vestibus calefieret ut 3. Reg. 1. v. 1. dicitur. Ajunt Hebræi*, inquit Hieronymus, *Sadoc sacerdotem infulatum Dominum deprecatum fuisse et imitatum fuisse patrem suum Aaron, et illius preces et devotionem Dominum vidisse et misertum fuisse.*

Ego sum qui peccavi,] scilicet numerando populum a quo peccato immunis erat populus, qui tamen reus ob alia scelera ab eo commissa, quæ hic castigare volebat Deus. Considerent hic, admirentur et imitentur Principes et Prælati profundam humilitatem, pœnitentiam et charitatem Davidis pro populo supplicantis, et pœnam ab eo in se transferri postulantis. Audiant S. Ambrosius in Apol. Davidis cap. 7. *Quam illud admirabile quod Angelo ferienti plebem se obtulit. Hoc facto statim dignus sacrificio judicatus est, qui absolutione æstimabatur indignus. Nec mirum, cum et Moyses offerendo se Domino pro plebis errore, etiam plebis errata deleverit.* Eadem pene Theod. q. 37. *Digna*, ait, *sunt admiratione ipsa verba regis, ignorans causam, suum peccatum vocavit, quod fuerat factum; et ut in suum genus justa ferretur sententia, supplicavit, utens verbis boni pastoris, imitans Filium suum et Dominum qui animam suam posuit pro ovibus.* Additur 1. Paralip. 21. 16. *Et ceciderunt tam ipse* (David) *quam majores natu vestiti ciliciis, proni in terram.* Sic S. Carolus Borromæus ad avertendam pestem, aliasque clades in publica supplicatione nudis pedibus, fune in collum injecto, bajulans crucem processit.

18. Ascende (in montem Moria, qui est pars montis Sion) et constitue altare Domino in area Areunа Jebusæi,] quia ob Angelum gladio minantem adhuc erat pestis metus, imo reliquiæ. Licet enim Deus

dixisset Angelo: *Sufficit*, ut neminem alterius peste inficeret; tamen qui jam ab eo peste infecti fuerant, non erant sanati. Jubet ergo Gad propheta Davidi Dei instinctu, ut altare erigat, ut libertatem a se concessam confirmet. Alii tamen ex hoc loco censent necdum cessasse Angelum a percussione et inflictione pestis, ideoque pestem necdum cessasse, nec Deum adbuc dixisse Angelo: *Sufficit*, sed id dixisse post preces et sacrificium Davidis. Quamvis enim jam ante id narrarit Scriptura, versu 16. tamen id fecisse videtur per anticipationem, qua voluit prius complere narrationem gestorum et dictorum inter Deum et Angelum; deinde subdere media prævia ad id a Deo ordinata, scilicet supplicationem et victimam Davidis, quibus placatus Deus dixit Angelo: *Sufficit*, stititque pestem. Hæc expositio est probabilis, eique favet quod ait David versu 21. *Et cesset interfectio quæ grassatur in populo;* et versu 25: *Et propitiatus est Dominus terræ, et cohibita est plaga ab Israel.* Ita Cajetanus.

In area Areuna Jebusæi.] Fuit *Areuna* princeps Jebusæorum, unde versu 23. in Hebræo vocatur *rex*, fuitque amicus et familiaris Davidis, quare videtur factus proselytus, et ad Judaismum Deumque verum conversus. Ita Abulensis, Dionysius, Salianus. Porro, qui ab Hebræis vocabatur *Areuna*, id est *collectio*, vel *area*, a Jebusæis paululum inflexo nomine dictus est *Ornan*, ut patet 1. Paral. 21. 18. Hinc Vatablus putat eum fuisse regem Jebusæorum, antequam Jerusalem a Davide caperetur, qua capta factum David tributarium. Idem docet S. Augustin. serm. 198. de Tempore, Serarius et alii.

Quæres, cur aream hanc Areunæ præ aliis alegit Deus ad sacrificium? Respond. primo, quia hæc area erat in monte Moria, ubi olim ante 850. annos Abraham jussus fuit a Deo immolare filium suum, Genes. 22. Secundo, quia in eodem loco decreverat Deus a Salomone ædificari templum, cujus hic quasi specimen et præludium a Davide jaci darique voluit. Id patet 2. Paral. 3. 1. ubi dicitur: *Et cœpit Salomon ædificare domum Domini in Jerusalem, in monte Moria, qui demonstratus fuerat David patri ejus, in loco quem paraverat David in area Ornan Jebusæi.* Symbolice, significare voluit Deus in *area Jebusæi*, id est, in regione Gentilium a vero Davide et Salomone, id est Christo templum, id est, Ecclesiam Catholicam verorum Israelitarum et Abrahæ filiorum per fidem, ex vivis fidelium lapidibus ædificandam fore. Ita Angelomus, et S. August. serm. 193. de Temp.

Tropologice, idem Angelomus: *Areuna*, ait, *interpretatur area, et Ornan Latine resonat lumen nobis. Bene ergo cum Deum pro offenso, quo peccavit, placare vellet, altare jubetur in area Areunæ vel Ornan construere, ut inde unusquisque conjiciat, quia aliter divinitas ab homine placari non potest, nisi in area cordis, per lumen rectæ fidei et veræ dilectionis, altare illi devotæ humilitatis constituat, in quo sacrificium piæ confessionis ac laudis Deo acceptabile offerat. Quod recte per eumdem Prophetam in Psalmis manifestatur, ubi dicitur ex persona Domini: Sacrificium laudis honorificabit me. Et iterum: Sacrificium, inquit, Deo spiritus contribulatus, cor contritum et humiliatum Deus non spernit.*

Allegorice, David hic sacrificans in area Areunæ iramque Dei placans et pestem sedans, typus erat Christi, qui eodem in loco (Calvariæ enim mons vicinus est monti Moriæ ejusque quasi pars et jugum) seipsum in hostiam pro peccato Patri immolaturus, iram ejus erat placaturus, mortemque præsentem et æternam a nobis oblaturus.

21. Et cesset interfectio.] Nesciebat David Deum dixisse Angelo percutienti: *Sufficit*: imo post hoc dictum Angelus apparuit Davidi stricto gladio quasi minans percutere, unde David putabat eum revera adhuc percutere, imo nonnulli putant eum revera adhuc percussisse, uti dixi versu 18. idque satis innuit Scriptura dicens ad preces et sacrificium Davidis Deum placatum sustulisse pestem hic v. ult. et 1. Paral. 21. ubi post sacrificium Davidis subditur versu 27. *Præcepitque Dominus Angelo, et convertit gladium in vaginam.* Ut ut est, certum est ante preces et sacrificium Davidis, necdum Deum fuisse reconciliatum, sed per Angelum stricto gladio adhuc minitatum populo; verum per preces et hostias Davidis plene fuisse placatum, ac jussisse Angelo ut gladium fulminantem in vaginam reconderet.

24. Emit ergo David aream et boves argenti siclis quinquaginta.] Dices: 1. Paral. 21. 25. dicitur: *Dedit ergo David Ornan pro loco siclos auri justissimi ponderis sexcentos.* Facilis et plana est communis responsio, Davidem pro area altaris et bobus dedisse siclos argenteos 50. ut hic dicitur: at vero postea pro tota area Areunæ ut in ea a Salomone fabricaretur templum illud orbis miraculum, dedisse siclos aureos sexcentos. Ita S. Hieronymus, Glossa, Lyranus, Hugo, Dionysius, Cajetanus, Salianus, Serarius et alii.

Aliter respondent Andr. Masius in Josue, c. 7. versu 24. Alcazar. de ponderibus et mensuris propos. 22. p. 60. Vilalpando tom. 3. pag. 414. scilicet hos 50. siclos vocari *argenti*, id est pecuniæ (Hebræi enim æque ac Franci pecuniam vocant *argentum*) revera tamen fuisse aureos. Jam 50. sicli aurei valent 600. siclos argenti; una enim libra, drachma vel uncia auri valet duodecim argenteos, teste Platone in Hipparcho. Quare siclos sexcentos, quorum fit mentio in Paralip. fuisse argenteos, eos tamen vocari auri, quia in auro persoluti sunt, nam ut dixi 50. sicli aurei dati a Davide valent sexcentos siclos argenteos. Hic sensus subtilis est et profundus, eique favent Hebræi, Septuag. et Chald. quæ hoc loco habent: *Emit boves, etc., in argento* (id est pecunia) *siclis quinquaginta*, scilicet aureis, qui valent 600. argenteos, uti fusius in fine Pentateuchi dixi tr. de Ponderibus. Verum hic sensus dure et difficulter applicatur versioni Vulgatæ quæ habet hoc loco: *Emit*, etc., *argenti siclis quinquaginta.* Quare prior sensus uti communior, ita simplicior et clarior est.

25. Et propitiatus est Dominus terræ.] Signum hujus propitiationis fuit ignis a Deo e cœlo missus, qui hostias Davidis consumpsit et quasi ad Deum, cui offerebantur, assumpsit. Id patet ex 1. Paral. 21. 26. ubi dicitur: *Et exaudivit eum in igne de cœlo super altare holocausti.* Sic Deus ostendit sibi placere sacrificia Abelis, non Caini, Aaronis, non Nadab, Eliæ, non sacerdotum Baal, per ignem e cœlo in eorum victimas missum, Gen. 4. 4. Levit. 9. 24. 3. Reg. 18. 29.

Simul hoc ignis signo ostendit Deus velle se eodem loco erigi a Salomone templum, in quo hostiæ sibi offerrentur, et igne cœlesti cremarentur, idque David populo nuntiavit, cum, ut dicitur 1. Paralip. 22. 1. ait: *Hæc est domus Dei, et hoc est altare in holocaustum Israel.* Unde mox latomos, ferrum, ligna, cæteramque materiam ad fabricam templi necessariam comparavit, ut ibidem subditur. Audi Josephum l. 7. cap. 20. *David autem cum animadvertisset se exauditum, et gratum fuisse sacrificium, decrevit totum illum locum, altare universi populi appellare, et Deo templum ibi exædificari. Quam ejus vocem Deus in futurum ratam esse voluit. Mox enim Propheta ad eum misso, illic templum exstruendum prædixit a filio, quem regni successorem esset relicturus.* Jam autem idipsum Deus revelaverat Davidi volenti ædificare templum, ut dictum est cap. 7. scilicet se velle in monte Moria et Sion ædificari templum, sed hoc ipsum David hic populo annuntiavit, et locum ab Areuna emit 600. siclis ut patet ex loco Paralip. jam citato. Ita Pineda lib. de Salomone cap. 5. num. 31. et ex eo Salianus.

Hic terminantur acta politica Davidis, quæ scilicet spectant bella et regimen populi. Acta enim Ecclesiastica, et spiritualia hic omittuntur, uti sunt compositio Psalmorum; distributio Levitarum et sacerdotum ad sacrificandum et psallendum, præparatio auri, argenti, æris, ferri, operarum ad fabricam templi, quæ proinde supplentur et fuse enarrantur 1. Paral. c. 23. usque ad finem libri. Insuper in eodem libro, cap. 27. recensentur nomina præfectorum tum exercitus, tum tribuum, ac cæterorum officialium Davidis.

Hic ergo finitur liber secundus Regum, qui totus continet Acta et gesta politica Davidis, ab initio regno usque ad finem vitæ. Ea per singulos ipsius annos apposite et probabiliter (nil enim certi hic definiri potest) distribuunt noster Salianus, Tornielius, Gordonus cæterique Chronologi, ex quibus hæc pauca sed præcipua accipe.

Anni Davidis.	*Anni Samuelis.*	*Anni Saulis.*
Primus: nascitur David Anno ætatis 13. David pascit oves,	undecimo anno Samuelis Judicis qui fuit 23. annus Samuelis Judicis,	Saul agros colit et pascit asinos. quo Hebræi petunt regem. Saul creatur rex, et varia bella feliciter conficit.
Anno 20. a Samuele in regem privatim ungitur.	Samuel Saulem regno privat.	Saul a dæmone vexatur.
Anno 22. duellat cum Goliath eique caput amputat.	Samuel pergit judicare.	Saul Davidi invidet.
Anno 23. fit tribunus et gener Saulis.		
Anno 24. fugit ad Samuelem in Naioth	Samuel prophetat.	Saul prophetat.
Anno 25. fugit in Ceilam: latet in deserto Engaddi.	Samuel luget lapsum Saulis.	Saul occidit sacerdotes in Nobe.
Anno 28. parcit Nabalo, et ducit Abigail.	Samuel moritur.	Saul persequitur Davidem.
Anno 30. vindicat cladem Siceleg: audit mortem Saulis.		Saul se occidit in Gelboe.
Anno 31. David creatur ungiturque rex Juda in Hebron.		Decem tribuum regem Abner constituit Isboseth Saulis filium.
Anno 38. ab omnibus tribubus rex creatur.		Isboseth dolose occiditur.
Anno 39. arcem Sionis expugnat, in eaque regni sedem locat.		
Anno 42. transfert Arcam in Sion, ante eam saltat, accipit oraculum de nascituro Salomone.		

Anno 43. et seq. bello superat Philisthæos, Ammonitas, Syros, Idumæos.
Anno 48. Hanon regem Ammon ob violatos legatos castigat et subjugat.
Anno 50. Bethsabee violat, et Uriam occidit.
Anno 51. a Nathan correptus pœnitet.
Anno 52. nascitur Salomon. Amnon violat sororem suam Thamar.
Anno 54. Absalom occidit Amnon, fugitque in Gessur.
Anno 59. Absalom post quatuor annos exilii a regno, et duos ab aula patria, plane pleneque reconciliatur Davidi.
Anno 61. ætatis, qui fuit regni 31. Absalom regnum invadit, fugit David, prælium parat, cum Absalomo confligit et vincit; Absalom fugiens, capillis arbori implectitur, et tribus lanceis a Joab configitur.

Anno 63. ætatis, qui fuit regni 33. ob famem a Deo immissam David Gabaonitis tradit septem Saulis filios crucifigendos.

Anno 64. ætatis, qui fuit regni 34. quatuor bella cum Philisthæis; cæsis totidem eorum gigantibus feliciter conficit. Narrantur cap. 21. v. 15. et sequentibus.

Anno 67. ætatis, qui fuit regni 37. lustrum agit totius populi: quare Deus immissa peste 70. millia occidit; sed David supplicans et sacrificans in area Areunæ Dei iram et pestem sedat.

Anno 69. ætatis, qui fuit regni 39. David Salomoni agenti annum ætatis 19. uxorem dat Naamam Ammonitidem, ex qua ipse eodem anno generat Roboam, qui ei post 40. annos in regno successit.

Anno 70. ætatis, qui fuit regni 40. David Salomonem regem constituit, ac paulo post moritur, qui fuit a mundo condito annus 2929. ante Romam conditam 270. ante Christi ortum 1021. juxta tabulam Chronologicam quam præfixi Pentateucho. Hanc annorum Davidicorum seriem digessimus ex Annalibus Saliani, Gordoni et Tornielli, qui omnes eum anno ætatis 70. mortuum docent. Synchroni autem reges ei fuerunt: Codrus quidem apud Athenienses annis aliquot, inde Medon annis 20. postque eum Acastus: apud Assyrios, Dercilus ac post eum Eupales; apud Latinos Sylvius: Ixion apud Corinthios, ut ex Eusebio colligere est; atque in his liber secundus Regum terminatur.

COMMENTARIA
IN
LIBRUM TERTIUM REGUM.

ARGUMENTUM.

Libro primo Regum audivimus acta duorum ultimorum Judicum, scilicet Heli Pontificis et Samuelis prophetæ, ac gesta Saulis primi regis Israelis. Continet ergo primus liber chronologiam octoginta annorum: nam Heli præfuit Israeli annis 40. totidem Samuel et Saul simul. Hisce actis intexuntur gesta Davidis in adolescentia, antequam crearetur rex, nimirum unctio ejus in regem facta a Samuele, duellum cum Goliath, bella cum Philisthæis, fugæ et latebræ cum eum persequeretur Saul.

Libro secundo Regum audivimus acta Davidis, ab initio regno usque ad ejus finem et mortem, quod fuit spatium 40. annorum; tot annis enim regnavit David.

Sequuntur jam duo libri ultimi, scilicet tertius et quartus Regum, qui gesta Salomonis cæterorumque Davidis posterorum Regum omnium enarrant, usque ad captivitatem Babylonicam, in qua a Nabuchodonosor et Chaldæis eversa est Jerusalem, Judæique traducti sunt in Babylonem, quod fuit spatium 430. annorum. Tot ergo annorum historia Regum Israelis his duobus libris pertexitur, ideoque hi duo libri ab Hebræis proprie Regum, a Græcis, Regnorum vocantur, cum priores duo libri Samuelis appellentur.

Accipe horum Regum Ordinem, æque ac temporis quo regnarunt seriem.

1. Salomon regnavit	40 annis,	3. Reg. 11. v. 42.
2. Roboam ejus filius	17 annis,	3. Reg. 14. v. 21.
3. Abia	3 annis,	3. Reg. 15. v. 2.
4. Asa	41 annis,	3. Reg. 15. v. 10.
5. Josaphat	25 annis,	3. Reg. 22. v. 42.
6. Joram	8 annis, sed tribus cum patre, ac post eum solus quinque annis.	4. Reg. 8. v. 17.
7. Ochozias	uno anno partim cum patre, partim solus,	4. Reg. 8. v. 26.
8. Athalia	6 annis,	4. Reg. 11. v. 4.
9. Joas	40 annis,	4. Reg. 12. v. 1.
10. Amasias	29 annis,	4. Reg. 14. v. 2.
11. Azarias, sive Ozias	52 annis,	4. Reg. 15. v. 2.
12. Joatham	16 annis,	4. Reg. 15. v. 33.
13. Achaz	16 annis,	4. Reg. 16. v. 2.
14. Ezechias	29 annis,	4. Reg. 18. v. 2.
15. Manasses	55 annis,	4. Reg. 21. v. 1.
16. Amon	2 annis,	4. Reg. 21. v. 19.
17. Josias	31 annis,	4. Reg. 22. v. 1.
18. Joachaz	tribus mensibus,	4. Reg. 23. v. 31.
19. Joakim	11 annis,	4. Reg. 23. v. 36.
20. Joachin	tribus mensibus,	4. Reg. 24. v. 8.
21. Sedecias	11 annis,	4. Reg. 24. v. 18.

Collige hos omnes annos et invenies 430. quos dixi hisce duobus libris pertractari.

Porro plerique horum regum fuere impii, pauci tamen pii, scilicet Josaphat, Joatham, Ezechias, Josias.

Rursum duodecim præcessere Romulum et Romam; hæc enim condi cœpit sub annum undecimum Joatham. Unde sequitur primos undecim reges præcessisse initium Olympiadum. Olympiades enim celebrari et computari cœperunt sub annum 40. Azariæ sive Oziæ: quare Olympiadea 23. annis præcedunt conditionem Romæ, uti omnes Chronologi fatentur. Vide tabulam chronologicam quam præfixi Pentateucho. Favet S. Hieronymus, qui in cap. 1. Isaiæ, versu 1. asserit Ezechiam regnare cœpisse anno 12. Romuli: ergo Romulus Romæ regnare cœpit anno 4. Achaz, qui fuit

pater Ezechiæ. Illo igitur anno jam condita erat Roma; nimirum sub annum undecimum Joatham illa condi cœpit, duravitque ejus fabrica per septem vel octo annos, ita ut finita sit sub annum quartum Achaz, ac tum in ea regnare cœpit Romulus. Eusebius tamen paolo posterius hæc consignat, nimirum initium Olympiadum collocat anno 49. Azariæ, conditionem Romæ anno 5. Achaz. Alii aliter, sed exiguo paucorum annorum discrimine.

Auctorem libri tertii et quarti Regum fuisse Jeremiam, qui eos ex antiquis Annalibus et Diariis collegerit, censent Procopius, Isidor. Abulensis et R. Moyses Kimchi, quos citat Sixtus Senensis, lib. 1. unde et caput ultimum Jeremiæ idem est cum cap. ultimo l. 4. Regum. Verum hac de re dixi in proœmio l. 1.

Denique quia sub Roboam regnum Israelis, sive duodecim tribuum, scissum et divisum est in duo, nam decem tribus constituerunt sibi regem Jeroboam; sola vero tribus Juda cum Benjamin adhæsit regi Roboam: unde hoc regnum ejusque reges vocantur Juda, cæteri vero vocantur reges Israel sive duodecim tribuum, quorum pariter gesta his duobus ultimis Regum libris recensentur; hinc eorum pariter ordinem et tempus quo regnarunt subjiciam. Præfuerunt ipsi decem tribubus per annos 256. Nam cœperunt anno 1. Roboam, et desiterunt anno 6. Ezechiæ, quo, ut dicitur 4. Reg. 18. 10. Samaria et regnum Israel eversum est a Salmanasar rege Assyriorum, ac decem tribus abductæ sunt in Assyriam. Quare hæc decem tribuum captivitas Assyriaca præcessit captivitatem Babylonicam, in qua Juda et Benjamin abductæ sunt in Babylonem anno ultimo Sedeciæ, annis 134.

Primus igitur Rex Israel sive decem tribuum fuit.

1. Jeroboam, qui regnavit	22 annis,	3. Reg. 14. v. 20.
2. Nadab	2 annis,	3. Reg. 15. v. 25.
3. Baasa	24 annis,	3. Reg. 15. v. 33.
4. Ela	2 annis,	3. Reg. 16. v. 8.
5. Zambri	septem diebus,	3. Reg. 16. v. 15.
6. Amri	12 annis,	3. Reg. 16. v. 23.
7. Achab	22 annis,	3. Reg. 16. v. 29.
8. Ochozias	2 annis,	3. Reg. 22. v. 52.
9. Joram	12 annis,	4. Reg. 3. v. 1.
10. Jehu	28 annis,	4. Reg. 10. v. 36.
11. Joachaz	17 annis,	4. Reg. 13. v. 1.
12. Joas	16 annis,	4. Reg. 13. v. 10.
13. Jeroboam	41 annis,	4. Reg. 14. v. 23.
14. Zacharias	sex mensibus,	4. Reg. 15. v. 8.
15. Sellum	uno mense,	4. Reg. 15. v. 13.
16. Manahem	10 annis,	4. Reg. 15. v. 17.
17. Phaceia	2 annis,	4. Reg. 15. v. 23.
18. Phacee	20 annis,	4. Reg. 15. v. 27.
19. Osee	9 annis,	4. Reg. 17. v. 1.

Addendum est interregnum undecim annorum quod inter Zachariam et Jeroboam intercessit, uti ostendam lib. 4. Reg. c. 15. v. 8.

Denique hi reges Israel ad unum omnes impii fuere, utpote schismatici et idololatræ.

CAPUT PRIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS

Davidi seni frigido quæritur uxor puella. Mox, v. 5. Adonias ambit invaditque regnum adjutus ab Abiathar Pontifice et Joab militum duce. Verum David ad preces Bethsabee, v. 30. jubet per Sadoc Pontificem, Nathan prophetam et Banaiam Ducem ungi et coronari regem Salomonem. Quare Adonias fugit ad altare; sed eum Salomon domum suam remittit.

1 Et rex David senuerat, habebatque ætatis plurimos dies; cumque operiretur vestibus, non calefiebat. 2. Dixerunt ergo ei servi sui: Quæramus domino nostro regi adolescentulam virginem, et stet coram rege, et foveat eum, dormiatque in sinu suo, et calefaciat dominum nostrum regem. 3. Quæsierunt igitur adolescentulam speciosam in omnibus finibus Israel, et invenerunt Abisag Sunamitidem, et adduxerunt eam ad regem. 4. Erat autem puella pulchra nimis, dormiebatque cum rege, et ministrabat ei; rex vero non cognovit eam. 5. Adonias autem filius Haggith elevabatur, dicens: Ego regnabo. Fecitque sibi currus et equites, et quinquaginta viros qui currerent ante eum. 6. Nec corripuit eum pater suus aliquando, dicens: Quare hoc fecisti? Erat autem et ipse pulcher valde, secundus natu post Absalom. 7. Et sermo ei cum Joab filio Sarviæ, et cum Abiathar sacerdote, qui adjuvabant partes Adoniæ. 8. Sadoc vero sacerdos, et Banaias filius Joiadæ, et Nathan propheta, et Semei et Rei, et robur exercitus David, non erat cum Adonia. 9. Immolatis ergo Adonias arietibus et vitulis, et universis pinguibus, juxta Lapidem zoheleth, qui erat vicinus Fonti Rogel, vocavit universos fratres suos filios regis, et omnes viros Juda servos regis. 10. Nathan autem prophetam, et Banaiam, et robustos quosque, et Salomonem fratrem suum, non vocavit. 11. Dixit itaque Nathan ad Bethsabee matrem Salomonis: Num audisti, quod regnaverit Adonias filius Haggith, et dominus noster David hoc ignorat? 12. Nunc ergo veni, accipe consilium a me, et salva animam tuam, filiique tui Salomonis, 13. Vade, et ingredere ad regem David, et dic ei: Nonne tu, domine mi rex, jurasti mihi ancillæ tuæ, dicens: Salomon filius tuus regnabit post me, et ipse sedebit in solio meo? quare ergo regnat Adonias? 14. Et adhuc ibi te loquente cum rege, ego veniam post te, et complebo sermones tuos. 15. Ingressa est itaque Bethsabee ad regem, in cubiculum; rex autem senuerat nimis, et Abisag Sunamitis ministrabat ei. 16. Inclinavit se Bethsabee, et adoravit regem. Ad quam rex: Quid tibi, inquit, vis? 17. Quæ respondens, ait: Domine mi, tu jurasti per Dominum Deum tuum ancillæ tuæ: Salomon filius tuus regnabit post me, et ipse sedebit in solio meo. 18. Et ecce nunc Adonias regnat, te, Domine mi rex, ignorante. 19. Mactavit boves, et pinguia quæque, et arietes plurimos, et vocavit omnes filios regis, Abiathar quoque sacerdotem, et Joab principem militiæ; Salomonem autem servum tuum non vocavit. 20. Verumtamen, Domine mi rex, in te oculi respiciunt totius Israel, ut indices eis, quis sedere debeat in solio tuo, domine mi rex, post te. 21. Eritque cum dormierit dominus meus rex cum patribus suis, erimus ego et filius meus Salomon peccatores. 22. Adhuc illa loquente cum rege, Nathan propheta venit. 23. Et nuntiaverunt regi, dicentes: Adest Nathan propheta. Cumque introisset in conspectu regis, et adorasset eum pronus in terram, 24. dixit Nathan; Domine mi rex, tu dixisti: Adonias regnet post me, et ipse sedeat super thronum meum? 25. Quia descendit hodie, et immolavit boves, et pinguia, et arietes plurimos, et vocavit universos filios regis, et principes exercitus, Abiathar quoque sacerdotem: illisque vescentibus, et bibentibus coram eo, et dicentibus: Vivat rex Adonias! 26. Me servum tuum, et Sadoc sacerdotem, et Banaiam filium Joiadæ, et Salomonem famulum tuum, non vocavit. 27. Numquid a domino meo rege exivit hoc verbum, et mihi non indicasti servo tuo, quis sessurus esset super thronum domini mei regis post eum? 28. Et respondit

rex David, dicens: Vocate ad me Bethsabee. Quæ cum fuisset ingressa coram rege, et stetisset ante eum, 29. juravit rex, et ait: Vivit Dominus, qui eruit animam meam de omni angustia, 30. quia sicut juravi tibi per Dominum Deum Israel, dicens: Salomon filius tuus regnabit post me, et ipse sedebit super solium meum pro me, sic faciam hodie. 31. Summissoque Bethsabee in terram vultu, adoravit regem, dicens: Vivat dominus meus David in æternum! 32. Dixit quoque rex David: Vocate mihi Sadoc sacerdotem, et Nathan prophetam, et Banaiam filium Joiadæ. Qui cum ingressi fuissent coram rege, 33. dixit ad eos: Tollite vobiscum servos domini vestri, et imponite Salomonem filium meum super mulam meam, et ducite eum in Gihon. 34. Et ungat eum ibi Sadoc sacerdos, et Nathan propheta, in regem super Israel; et canetis buccina, atque dicetis: Vivat rex Salomon! 35. Et ascendetis post eum, et veniet, et sedebit super solium meum, et ipse regnabit pro me, illique præcipiam ut sit dux super Israel et super Judam. 36. Et respondit Banaias, filius Joiadæ, regi, dicens: Amen; sic loquatur Dominus Deus domini mei regis. 37. Quomodo fuit Dominus cum domino meo rege, sic sit cum Salomone et sublimius faciat solium ejus a solio domini mei regis David. 38. Descendit ergo Sadoc sacerdos, et Nathan propheta, et Banaias filius Joiadæ, et Cerethi, et Phelethi, et imposuerunt Salomonem super mulam regis David, et adduxerunt eum in Gihon. 39. Sumpsitque Sadoc sacerdos cornu olei de tabernaculo, et unxit Salomonem; et cecinerunt buccina, et dixit omnis populus: Vivat rex Salomon! 40. Et ascendit universa multitudo post eum, et populus canentium tibiis et lætantium gaudio magno, et insonuit terra a clamore eorum. 41. Audivit autem Adonias, et omnes qui invitati fuerant ab eo, jamque convivium finitum erat; sed et Joab, audita voce tubæ, ait: Quid sibi vult clamor civitatis tumultuantis? 42. Adhuc illo loquente, Jonathas filius Abiathar sacerdotis venit; cui dixit Adonias: Ingredere, quia vir fortis es, et bona nuntians. 43. Responditque Jonathas Adoniæ: Nequaquam; dominus enim noster rex David regem constituit Salomonem, 44. misitque cum eo Sadoc sacerdotem, et Nathan prophetam, et Banaiam filium Joiadæ, et Cerethi, et Phelethi, et imposuerunt eum super mulam regis. 45. Unxeruntque eum Sadoc sacerdos et Nathan propheta regem in Gihon, et adscenderunt inde lætantes, et insonuit civitas; hæc est vox quam audisti. 46. Sed et Salomon sedet super solium regni. 47. Et ingressi servi regis benedixerunt domino nostro regi David, dicentes: Amplificet Deus nomen Salomonis super nomen tuum, et magnificet thronum ejus super thronum tuum. Et adoravit rex in lectulo suo; 48. et locutus est: Benedictus Dominus Deus Israel, qui dedit hodie sedentem in solio meo, videntibus oculis meis. 49. Territi sunt ergo, et surrexerunt omnes qui invitati fuerant ab Adonia, et ivit unusquisque in viam suam. 50. Adonias autem timens Salomonem, surrexit, et abiit, tenuitque cornu altaris. 51. Et nuntiaverunt Salomoni, dicentes: Ecce Adonias timens regem Salomonem, tenuit cornu altaris, dicens: Juret mihi rex Salomon hodie, quod non interficiat servum suum gladio. 52. Dixitque Salomon: Si fuerit vir bonus, non cadet ne unus quidem capillus ejus in terram; sin autem malum inventum fuerit in eo, morietur. 53. Misit ergo rex Salomon, et eduxit eum ab altari, et ingressus adoravit regem Salomonem; dixitque ei Salomon: Vade in domum tuam.

1. Et rex David senuerat.] Erat 70. annorum, quæ etiam tum erat periodus et terminus communis vitæ humanæ, ut ipse ait Psalm. 89. 10. dicens: *Dies annorum nostrorum in ipsis, septuaginta anni;* qui etiamnum est terminus vitæ hominis: quare ab ætate Davidis huc usque (quod est spatium 2600. annorum) vix decrevit hominum ætas et vita.

2. Cumque operiretur vestibus non calefiebat.] Fabulantur Rabbini hanc pœnam a Deo inflictam fuisse Davidi; eo quod ipse in spelunca clam rescuisset vestem Saulis regis sui se persequentis, 1. Reg. 24. Alii causam frigiditatis assignant quod a parentibus senibus et frigidis ultimo loco esset genitus. Verum Scriptura hic causam dat ætatem senilem: *Habebat,* ait, *ætatis plurimos dies;* atque illos in continuis ærumnis, bellis, laboribus expenderat, viresque exhauserat. Addit Abulens. eum morbo fuisse afflictum.

3. Quæsierunt igitur adolescentulam.] Hujus historiæ naturalem medicam causam dat Galenus et Franc. Valesius Medicus Philippi 2. Regis Hispan. Causam moralem assignat S. Hieron. Tropologicam S. Prosper. Audi Valesium sacræ Philosophiæ cap. 29. Suaserunt, inquit, Davidi adolescentulam potius quam vinum aut vestes pelliceas accipere, quia ille calor humanus in substantia est simillimus calori hominis naturali, ejusque gradum non superat. Unde Galenus, libr. 7. Methodi, ubi imbecillitatem frigidi et sicci ventris curat, ait: *Ex iis vero quæ extrinsecus applicantur, boni habitus puellus una sit accubans, ut*

semper abdomen ejus contingat; quod, ut ait Valesius, in ea ætate Davidis effectum est, qua non potuerit virginem cognoscere; alioqui multo magis eum læsisset congressus et copula maritalis, quam contulisset admotio adolescentulæ. Sic Rodulphus Habspurgensis, primus Austriacæ familiæ Imperator solebat, inquit Serarius ex Cuspin. filiolas nobilium et principum, etiam uxores, ipsis præsentibus caste osculari, quod hectica febre et senio confectus diceret se suaveolentes spiritus ex earum ore haurire. Hæc ergo est litteralis et communis expositio Abul. Dion. Lyran. Serarii, Saliani, Sanchez etc.

Moralem dat causam S. Hier. epist. 2. ad Nepotianum: *Nonne, ait, tibi videtur, si occidentem sequaris litteram, vel figmentum esse de mimo vel atellanarum ludicro? frigidus senex obvolvitur vestimentis, et nisi complexu adolescentulæ non tepescit. Vivebat adhuc Bethsabee; supererat Abigail, et reliquæ uxores ejus, et concubinæ, quas Scriptura commemorat: omnes quasi frigidæ repudiantur, et in unius tantum grandævus calescit amplexibus. Abraham multo David senior fuit, et tamen vivente Sara aliam non quæsivit uxorem; Isaac duplices David annos habuit, et cum Rebecca jam vetula numquam friguit.* Ubi adverte S. Hieronymum, æque ac Angelomum et alios, elevare hic, et quasi evertere sensum litteralem, qui omnino loco fundamenti statuendus est: quare hisce verbis tantum significant; litteralem ut minus utilem hic obiter prætereundum esse, ac morali, qui præcipuus est, inhærendum, quem sic assignat ibidem S. Hieron. *Quæ est igitur ista Sunamitis uxor et virgo, tam fervens ut frigidum calefaceret, tam sancta ut calentem ad libidinem non provocaret? Exponat Salomon sapientissimus patris sui delicias, et pacificus bellatoris viri narret amplexus. Posside sapientiam, posside intelligentiam. Ne obliviscaris ac ne declinaveris a verbis oris mei, neque derelinquas illam, et apprehendet te: ama illam, et servabit te. Principium sapientiæ, posside sapientiam, et in omni possessione tua posside intelligentiam: circumda illam, et exaltabit te; honora illam, et amplexabitur te, ut det capiti tuo coronam gratiarum. Corona quoque deliciarum proteget te; omnes quoque virtutes corporis mutantur in senibus et crescente sola sapientia decrescunt cætero.*

Probat idipsum ex etymo nominis *Abisag* et *Sunamitis*, dum post plura subjicit: *Sed et ipsius nominis Abisag sacramentum, sapientiam senum indicat ampliorem; interpretatur enim pater meus superfluus, vel patris mei rugitus: verbum superflui ambiguum est, sed in præsenti loco virtutem sonat, quod amplior sit in senibus, et redundans ac larga sapientia. In alio autem loco superfluus, quasi non necessarius ponitur. Abisag autem, id est rugitus, proprie nuncupatur; quod ut maris fluctus resonat, et, ut ita dicam, de pelago veniens fremitus auditur. Ex quo ostenditur abundantissimum, et ultra humanam vocem divini sermonis in senibus tonitruum commorari. Porro Sunamitis in lingua nostra coccinea dicitur, ut significet calere sapientiam, et divina lectione fervere; quod licet Dominici sanguinis indicet Sacramentum, tamen et fervorem ostendit sapientiæ:* unde optando concludit: *Amplexetur me modo sapientia; et Abisag nostra, quæ numquam senescit, in meo requiescat sinu. Impolluta est, virginitatisque perpetuæ et quæ in similitudinem Mariæ, cum quotidie generet semperque parturiat, incorrupta est. Hinc reor dixisse Apostolum: Spiritu ferventes.*

Hæc omnia ad verbum ex S. Hieron. transcripsit Angelomus, qui et addit: Hinc Dominus ait Lucæ 12. *Ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut ardeat? qui discipulorum corda succendens cogebat dicere: Nonne cor nostrum ardens erat in nobis, dum loqueretur in via et aperiret nobis Scripturas? Hanc siquidem puellam amplecti ac diligere debemus, quæ sapientiam significat senum ampliorem; non pueriles declamationes, et sapientium flosculos dialecticorum, ac verborum lenocinia.* Deinde idipsum probat exemplis Philosophorum: *Si enim Cato,* inquit, *Romani generis disertissimus (ut quidam doctorum protulit) octogenarius jam et senex Græcas litteras nec erubuerit, nec discere desperaverit; et si certe, ut ajunt, Homerus refert, quod de lingua Nestoris jam vetuli et pene decrepiti dulcior melle oratio fluxerit; et sapiens quidam Græciæ, cum completis centum et septem annis se cerneret mori, dixisse fertur; dolere quod tunc egrederetur e vita, quando sapere cœpisset: Plato etiam octogesimo anno scribens mortuus est; Socrates septuaginta et novem annos in docendi scribendique labore complevit: quanto magis, calescente corporis juventute inter bella corporis et inter incentiva vitiorum sapientiam ediscere debemus; ut in senectute etiam frigescentibus, in sinu mentis nostræ requiescat, et foveat dormiatque nobiscum, imo cibum spiritalis intelligentiæ nobis ministret! Potest nimirum etiam ista mulier contemplativæ vitæ gestare figuram, quam omnes perfecti incredibili amore complectentes, in ejus dilectione flammescunt.* David ergo ducit Abisag, quæ sapientiam senilis ætatis propriam repræsentat. Nam *Abisag*, interprete D. Hieronymo proxime citato, idem est quod *abundans* et quod *rugitus. In senibus autem,* inquit, *abundantissimum et ultra humanam vocem divini sermonis tonitruum commoratur.*

Tropologicam causam dat S. Prosper lib. 2. Prædestinat. cap. 27. Abisag, ait, significat animam Dei gratia castitatis calore succensam, quæ frigidas in fide potentias, ut membra regis magni suo accendit affectu.

Symbolicam dat Angelomus et Rupertus: David, inquiunt, id est Christus, mortua et rejecta veteri Synagoga Judæorum, despondit sibi adolescentulam Abisag, id est Ecclesiam novam Christianorum: *Et tanto ardore fidei in ejus dilectione caluit, ut propter illius amorem variis periculis se ultro committeret, et ad ultimum pro ejus nomine mori non recusaret.*

4. Erat autem puella pulchra nimis.] Physici tradunt, ait Dionys. puellas virgines calidiores esse corruptis quæ pepererunt, pulchras quoque plus movere appetitum, et adducendo hilaritatem calorem naturalem exsuscitare; etiam citra venereum congressum. Plura hac de re vide apud Abulens. quæst. 4. et 5.

Dormiebatque cum rege, et ministrabat ei.] Quæres, an Abisag fuerit uxor Davidis, an ancilla? Uxorem fuisse negat Abulens. cap. 2. q. 23. probatque primo, quia si fuisset uxor Davidis, Adonias ejus filius non potuisset, nec ausus fuisset eam sibi poscere uxorem:

hoc enim vetitum est, Levit. 18. 7. quod tamen ipse fecit, cap. 2. vers. 17.

Secundo, quia David frigidus impotens erat ad copulam conjugalem; ergo inhabilis ad contrahendum matrimonium.

Verum Abisag fuisse uxorem Davidis passim docent cæteri Interpretes, ut S. Hieronym. Procop. Theodor. Angelom. Lyran. Dionys. Serarius, Cajet. Salianus et Pineda, lib. 5. de Salomone, cap. 1. numer. 4. Hoc enim insinuat Scriptura cum ait: *Dormiebatque cum rege*, etc. *et non cognovit eam;* q. d. Poterat eam cognoscere ut maritus, sed reipsa non cognovit, utpote frigidus et inhabilis ad generandum. Adde, honestas hoc exigebat, ut non dormiret cum muliere, nisi quæ esset uxor; ut scilicet periculum tentationis et adulterii evitaret, si tentatio copulæ in præsentia virginis tam pulchræ eum invasisset.

Ad primum argumentum Abulens. respondet Cajetan. legem illam Levitici, ut filius non ducat uxorem patris, intelligi de ea quæ perfecta fuit uxor, nimirum quæ per copulam matrimonium cum eo consumavit: aut certe Adoniam fuisse legis hujus ignarum eo quod esset laicus, et juvenis aulicus, regisque filius; qui non tam legem quam regnum spectabat, ideoque Abisag petiit uxorem, ut per eam quasi patris uxorem et reginam in regnum evaderet, patrique succederet; quod non potuisset sperare, si Abisag Davidis fuisset ancilla dumtaxat, non uxor. Verum hac de re plura dicam c. 2. v. 17.

Ad secundum resp. Davidem non fuisse natura frigidum aut impotentem ad copulam, imo potuisse uti actu conjugali; hoc enim insinuat Scriptura cum ait: *Et non cognovit eam;* quasi dicat: Potuit eam cognoscere, at reipsa non cognovit, ne ei virginitatem adimeret, sed conservaret. Multi enim frigidæ complexionis potentes sunt ad actum conjugii. Unde in senibus, et sterilibus, non est impotentia impediens et irritans matrimonium.

Pro quo nota. In senibus, qui ita frigidi et exhausti sunt, ut nec natura nec arte juvari possint ad emittendum semen, nullum est matrimonium si quod ineant; at vero in senibus, qui seminare possunt, licet non generare, eo quod semen eorum ineptum sit ad generandum, validum est matrimonium, uti docet Sylvester v. *Matrimonium*, Scotus et Domin. de Soto in 4. tract. de Matrimon. Sanchez et alii: sed hoc vitium et impotentia seminandi rara est. Unde Ecclesia ordinare concedit senibus etiam decrepitis facultatem contrahendi matrimonium. Vide nostrum Thomam Sanchez, tract. de Matrimon. lib. 7. disp. 92. num. 19. et seq. imo Navarrus, Vega et alii opinantur semper in senibus valere contractum matrimonii, eo quod ipsi retineant potentiam intrinsecam seminandi, et per accidens sit, quod illa senio impediatur ne in actum exire queat. Sed verius est, quod ait Sanchez et alii, ad matrimonium requiri veram et propriam potentiam ad copulam conjugalem quæ fit per seminationem.

5. Adonias autem filius Haggith elevabatur dicens: Ego regnabo,] quia ipse licet esset quartus Davidis filius, mortuis tamen jam tribus primis Davidis filiis, erat ejus primogenitus; unde jure primogenituræ videbatur ad eum regnum spectare; sed quia illud superbe ambivit et præpropere adiit, idcirco eodem excidit, illudque Salomon animi sui modestia meruit obtinere, ad se translata primogenituræ dignitate et honore. Unde S. Ambros. Apolog. 1. de David. c. 5. *Eousque*, inquit, *præcavit David, ut cum Adoniam filium regnum sibi usurpare comperisset, conventus, non eum qui præripere gestiebat, sed eum qui expectaret, eligeret.* Sciebat enim Salomoni deberi regnum ex Dei ordinatione et decreto; hoc enim ei Deus revelarat, l. 2. c. 7. vers. 12. ideoque David Betbsabee jurarat quod ejus filium Salomonem ad regnum eveheret.

10. Et Salomonem fratrem suum non vocavit,] utpote suum in regno æmulum. Sciebat enim ei a Davide et a Deo promissum esse regnum, ideoque illud ei præripere satagebat.

Erimus ego et filius meus Salomon peccatores,] quasi dicat: Ego et Salomon habebimur, et ab Adonia puniemur ut peccatores et rebelles, eo quod ipsi regnum invadendi non consenserimus. Rursum *peccatores* ob adulterium, quod olim tecum commisi; hujus enim peccati infamia ab Adonia renovabatur et exaggerabatur, ut Salomonem regno privaret, dicendo populo: Cavete ne Salomonem, utpote adulteræ filium, ideoque infamem vobis regem creetis. Ita Cajetan. Unde S. Hieron. in Tradit. legit: *Erimus manzeres*, id est, habebimur spurii et infames.

36. Sic loquatur Dominus Deus] q. d. Approbet et confirmet Deus id quod tu loqueris, scilicet ut Salomon tibi in regno succedat.

39. Sumpsitque Sadoc sacerdos cornu olei de tabernaculo (erat ergo oleum hoc sacrum, quo ungendus et consecrandus erat rex Salomon,) et unxit Salomonem.] Nota, Unctio regum Juda ordinarie videtur facta a Pontifice oleo sancto. Id probatur, quia de Davide dicitur: *Oleo sancto meo unxi eum*, Psalm. 88. vers. 21. Idem patet de Salomone, quem hic unxit Sadoc oleo tabernaculi quod erat sanctum. Erant enim reges quasi christi Domini, utpote vice Dei duces et rectores populi Dei fidelis et sancti. Extraordinarie tamen a Propheta aliqui uncti sunt, et tum subinde usi videntur oleo non tabernaculi, sed alio communi, quod tamen a Propheta benedictum videtur. v. g. si a templo, ubi erat hoc oleum, longius abesset, uti Elias aberat agens in Samaria et monte Carmelo, cum misit Elisæum ut ungeret Hazael Damasci, et Jehu in Ramoth Galaad; imo communiter reges Israel, utpote schismatici et hostes Juda, videntur uncti oleo non tabernaculi, quod erat in Jerusalem, sed alio. Sic Absalom 2. Regum cap. 19. v. 10. unctus est, sed non oleo sancto, utpote in rebellione, absente Pontifice, et fugiente cum David. Josue quoque non fuit unctione, sed impositione manuum consecratus a Mose dux populi, Numer. cap. 27.

Porro David, ait Abulens. in prima unctione non fuit a Samuele unctus oleo sancto, quia privata fuit hæc unctio, et si Saul illam rescisset, omnes male mulctasset: nec in secunda, cum a tribu Juda fuit unctus in Hebron; quia tunc tabernaculum, in quo erat oleum sanctum, erat in Gabaon, ubi regnabat Isboseth hostis Davidis: sed in tertia, cum a toto Israele fuit unctus acceptusque in regem.

Denique alio oleo ungebantur reges, alio Pontifices et sacerdotes; reges enim oleo simplici, sacerdotes vero oleo composito ex aromatibus,

scilicet ex myrrha, einnamomo, casia, calamo, quæ oleo olivarum miscebantur, ut patet Exodi c. 30. v. 23. et 31. ac 32. ubi hoc oloum vocatur sanctum, vetaturqne sub pœna capitis ne quis laicus eo ungatur. Quare rex ao ungi non potorat, sed oleo laico et vulgari, quod tamen dicebatur sanctnm, quia e sancto tabernaculo acceptnm, et certo aliquo ritu sanctificatum ad ungendum regem fidelem, qui populo Dei imperarot, a pontifice consecrato adhibebatur. Longe ergo sanctier arat consecratio Sacerdotum, quam Regum, ut patet ex ejus ritu, qui describitur toto capito 29. Exodi et 8. Lavitici. Ita censent Oleaster, Cajot. Ystella et Lipoman. in Exodi 30. et favet S. Augustin. q. 135. in Exodum, ac Lorinus in Psal. 88. vers. 21. Contrarium tamen opinantur Rabbini, qnos citat et sequitur Gonebrardus in Psalm. 88. vers. 21. Lyran. Dionys. hic et Isidorus, lib. 3. de Offic. cap. 25. qui censent eodem oleo unctos fuisso Davidem et Salomonem eorumquo posteros, que ungebantur Pontifices. Ajunt onim ex Samuolis et prophetarum illius sæculi consilio disponsatum fuisso in lego id vetante, Exodi e. 30. 31. et 32. cum regibus Davidicæ familiæ, in Christi Domini ex ea orituri gratiam, cujus spiritualis ot divinæ nnctionia illa exterior typus fuit, et cujus tum illi, tnm postoa otiam regbs omnes cognoscerent se vicarios ot ministros esse. Addit Isidorus eos idcirco cognominatos esse Cbristos, quia eodom chrismate quo Sacerdotes, ungcrentur, ut ideo nefas esset illos tangore, Psaim. 104. versu 15. Idem ccnset Pineda, libr. 2. de Salomone, capite 6. ct Barradius tom. 2. libr. 3. cap. 41. Verum hi omnes nituntur traditiono Hebræorum, quæ sæpe falsa est et fallax, præsertim hoc loco, nbi fingit dispensationem legi Dei directe contrariam. Quaro prior sententia, uti S. Scripturæ conformior, sic et verior est.

Denique hac unctione significabatnr regem debere induere misericordiam, cæterasquo virtutes, quæ oleo repræsentantur, seque deboro subditorum esse medicum, ut ait Isaias cap. 3. 7. Vido de Christianorum Regum unctiene nostrum Joannem Azor, tom. 2. Instit. mor. libr. 10. capite. 5. q. 1. art. 3. et libr. 11. capite. 5. q. 3.

Quæres, quot annorum erat Salomon cum unctus fuit in regom? Hebræi tradunt eum fuisse duodecim annorum. Hobræos secutus est S. Ignatius Epist. ad Magnesianos, S. Hieronym. Epist. 132. ad Vitalem, Euseb. lib. 9. de Præpar. cap. 4. Clomens Roman. lib. 2. Constit. Apost. cap. 1. Cedrenus, Zonaras, Abulons. et Serarius. Rursum Josophus ait Salomonem regem creatum anno ætatis 14. Severus Sulpitius vero anno 16. Josephus enim lib. 8. cap. 2. in fine ait Salomonem vixisse 94. annis, rognasso 80. cœpit ergo regnare anno ætatis. 14. Sed hic manifostus est orror.

Dice igitur Salomenem, cum rex creatus est, fuisse viginti annorum. Probatur, quia jam uxorem duxerat, et ex ea genuerat Roboam; hic enim, cum post 40. annos ei in regnum successit, erat 41. annorum; ergo uno antequam pater regnaret, ab eo genitus fuit. Quod enim Rabbini et oorum sequaces dicunt, Salomonem genuisse Roboam anno ætatis duodecimo, incredibilo est, et commuuiter habetur impossibile. Et quis credat sapientissimum Davidem uxorem dedisse Salomoni non nisi duodoni?

Secundo, quia David eum vocat virum c. 2. 9. dicens: *Vir sapiens es, ut scias quæ facies ei.*

Tertio, quia Salomon mortuus est senex, et in senectuto corruptus fuit a fœminis. Ergo fuit tunc circitor 60 annorum. Ipso autom 40. annis regnavit. Igitur creatus est rex anno ætatis vigesimo. Ita Lyran. Torniellus, Gordonus, Salianus, Pineda, lib. 8. cap. 4. et alii, qui censent Salomonem ineuntem regnum fuisso 20. vel plurium annorum. Natus ergo est Salomon paulo post adulterium Davidis, cum ipse ageret annum ætatis quinquagesimum, ut ostendi 2. Regum, cap. 12. 24. enim regnaro cœpisset anno 12. mortuus essat auno 52. quæ ætas est virilis, non senilis.

Dices: 1. Paral. 29. vors. 1. Salomen vocatur *puer*. Resp. *puer*, id est juvenis, ut vertunt Septuag. quia respectu templi tam magnifici quod fabricare debabat Den, erat instar puori ad tantum opus.

39. Et dixit omnis populus: Vivat rex Salomon!] Hinc patet Salomonem publico unctum, et a toto populo acceptum in regem ilico reipsa regnare cœpisse ac Davidem jam senio fessum regnum regniquo administrationem in eum transtulisse. Id docont soquentia. Nam mox Salomon ut rex Adoniæ pepercit, eumque domum romisit. Undo S. Ambros. lib. 3. in Lucam. S. Augustin. lib. 17. de Civitat. cap. 8. S. Hieronym. Epist. 132. Sevorus Sulpitius ot alii asserunt Salomonem vivente adhuc patre regnare cœpisse; ac diserte Josephus, lib. 7. c. 10. in fine: *Deducto*, inquit, *deinde in regiam Salomone, et in solio paterno collocato, ex ea die in posterum obedientes ei fuerunt.*

Symbol. Rupert. *Vivente adhuc patre*, inquit, *rex Salomon constituitur; quia profecto Deus Pater, qui Christum constituit Regem hæredem universorum, numquam mortuus, numquam est moriturus.*

Porro ita David transtulit regnum in Salomonem; nt tamen ipse auctoritatem et jus regium, æque ac onus curamque regni non deposuerit, sed usque ad mortom retinuerit, ita tamen ut Salomonem secum regnare permiserit, et in eum multa regni negotia transmiserit. Id patet ox cap. 2. ubi David moriens multa mandata dat Salomoni.

45. Unxeruntque eum Sadoc sacerdos (summus, scilicet Pontifex) et Nathan Propheta regem in Gihon.] Gihon erat mons, et in eo fons vicinus monti Calvariæ, in quo Christus crucifixus *regnavit a ligno Deus*, ut ex Septuag. canit Ecclesia. Undo in cruce hunc ei Pilatus dedit titulum: *Jesus Nazarenus rex Judæorum*. Hoc ergo Christi ex se nascituri regnum præfiguravit hic Salomon unctus in Gihon: Salomon enim, id est pacificus rex, expressus fuit typus Christi, qui est *Pax nostra, qui fecit utraque unum*, Ephes. 2. 14. scilicet tam Judæos quam Gentes in seipso uniens et reconcilians Deo. Porro Salomonis nomen sibi usurparunt Turcarum Imperatores, a Salomone dicti Selymi et Solimanni; Germanorum Friderici (*fridericus* enim Germanice idem est quod *pacis dives*) Græcorum Ireno et Irenæi.

Denique bis unctus fuit Salomon: primo, hic coram tribu Juda subito et tumultuarie, nt a regno excluderet Adoniam; secundo, publice coram toto

Israele, ut is eum regem acceptaret, quem ad hoc paulo ante mortem convocavit David, quando et Sadoc unctus est in pontificem, ut expresse dicitur 1. Paral. 29. v. 22. Cœpit regnare Salomon anno mundi 2930. ante Romam conditam anno 269. ante ortum Christi 1020. juxta tabulam Chronologicam quam præfixi Pentateucho.

47. Et ingressi servi regis benedixerunt Domino nostro regi David dicentes: Amplificet Deus nomen Salomonis super nomen tuum, et magnificet thronum ejus super thronum tuum.] Sciebant hoc Davidi non fore invidiosum, sed gratum et optatum. Optant enim parentes ut filii opibus et gloria crescant ac a se relicta superent. Crescente enim gloria filii crescit et gloria patris. Porro voto huic populi respondit eventus: Salomon enim Davidem regni amplitudine, opibus, deliciis, magnificentia, sapientia et gloria superavit, at non virtute et sanctitate, saltem in senecta. Sic Honorio Imper. accinit Claudian. in quarto ejus Consulatu:

> Aspice, completur votum, jam natus adæquat
> Te meritis, et quod magis est optabile, vincit.

Et Sidonius Apollinaris, lib. 8. Epistol. 7. Audaci Præfecto: *Deum posco*, inquit, *ut te filii consequantur, aut, quod magis decet velle, transcendant.* Vide Senecam, l. 3. de Beneficiis, c. 36. et 37. ubi et varia filiorum exempla recenset, qui parentes suos virtute et beneficiis vicerunt, ac posteros ut idem faciant adhortator, additque: *Felices qui vicerint, felices qui vincentur.* Et causam dat: *Natura enim gloriosa virtus est, et anteire priores cupit.*

Porro 1. Paral. 29. 24. additur: *Sed et universi principes, et potentes, et cuncti filii regis David dederunt manum, et subjecti fuerunt Salomoni regi.* Hebr. habetur: *Dederunt manum sub Salomone rege.* Vulgata exponendo addidit: *Subjecti fuerunt*, ut illa porrectio manus fuerit in signum subjectionis; secundo, *dederunt manum*, id est, data manu fidelitatem promiserunt Salomoni, ait Lyran.; tertio, *dederunt manum*, in signum gratulationis et exsultationis; congratulantes scilicet Salomoni fratri suo de adepto regno.

Et adoravit rex in lectulo suo,] q. d. David Deum adorans laudavit eique gratias egit, quod dedisset sibi ante mortem videre successorem filium Salomonem, sedentem in throno regio cum tanto populi applausu.

52. Si fuerit vir bonus, non cadet ne unus quidem capillus ejus in terram,] q. d. Si Adonias deinceps probe, fideliter et obedienter se erga me gesserit, ut me regem agnoscat, nec quid rebellionis contra me moliatur, condonabo ei quod regnum invaserit, nec quid mali ei inferam. Sin autem rursum per artes et insidias regnum ambiverit, puniam eum pro meritis. Et quia hoc fecit Adonias, ideo a Salomone occisus est, ut audiemus cap. seq.

53. Vade in domum tuam,] sunt verba Salomonis Adoniæ suboffensi, ejusque ambitionem castigantis, ac minitantis si quid novi moliatur justum supplicium q. d. Ego tibi, o Adonia, hac vice ambitionem tuam et injuriam mihi illatam condono; sed si deinceps quid tale attentaris, scito me hujus injuriæ memorem fore, ac te pro utraque acrius castigaturum. Vade ergo in domum tuam, ibi quiesce, et res tuas age, nec te publicis regni mei negotiis immisceas, alioqui justam meam vindictam experieris.

CAPUT SECUNDUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

David moriturus ultima Salomoni dat monita. Primum, ut Dei præcepta observet; sic enim in regno fore felicem; secundum, ut scelera Joab et Semei castiget; tertium, ut filiis Berzellai sibi benefici gratiam rependat. Denique mortuo Davide regnat Salomon, v. 11. qui Adoniam petentem Abisag sibi dari in uxorem jubet occidi. Mox, v. 26. Abiathar Pontificem cum Adonia conspirantem ablegat in Anatoth, et v. 28. mandat trucidari Joab; denique v. 36. Semei sua jussa violantem necari imperat.

1 Appropinquaverunt autem dies David ut moreretur: præcepitque Salomoni filio suo dicens:
2. Ego ingredior viam universæ terræ: confortare et esto vir. 3. Et observa custodias Domini Dei tui, ut ambules in viis ejus, ut custodias cæremonias ejus et præcepta ejus, et judicia et testimonia, sicut scriptum est in lege Moysi: ut intelligas universa quæ facis, et quocumque te verteris: 4. ut confirmet Dominus sermones tuos, quos locutus est de me dicens: Si custodierint filii tui vias suas, et ambulaverint coram me in veritate, in omni corde suo et in omni anima sua, non auferetur tibi vir de solio Israel. 5. Tu quoque nosti quæ fecerit mihi Joab filius Sarviæ, quæ fecerit duobus principibus exercitus Israel, Abner filio Ner, et Amasæ filio Jether: quos occidit, et

effudit sanguinem belli in pace, et posuit cruorem prælii in balteo suo, qui erat circa lumbos ejus, et in calceamento suo, quod erat in pedibus ejus. 6. Facies ergo juxta sapientiam tuam, et non deduces canitiem ejus pacifice ad inferos. 7. Sed et filiis Berzellai Galaaditis reddes gratiam, eruntque comedentes in mensa tua; occurrerunt enim mihi quando fugiebam a facie Absalom fratris tui. 8. Habes quoque apud te Semei filium Gera filii Jemini de Bahurim, qui maledixit mihi maledictione pessima, quando ibam ad castra; sed quia descendit mihi in occursum cum transirem Jordanem, et juravi ei per Dominum, dicens: Non te interficiam gladio; 9. tu noli pati eum esse innoxium. Vir autem sapiens es, ut scias quæ facies ei, deducesque canos ejus cum sanguine ad inferos. 10. Dormivit igitur David cum patribus suis, et sepultus est in civitate David. 11. Dies autem quibus regnavit David super Israel, quadraginta anni sunt: in Hebron regnavit septem annis; in Jerusalem, triginta tribus. 12. Salomon autem sedit super thronum David patris sui, et firmatum est regnum ejus nimis. 13. Et ingressus est Adonias filius Haggith ad Bethsabee matrem Salomonis. Quæ dixit ei: Pacificusne est ingressus tuus? Qui respondit: Pacificus. 14. Addiditque: Sermo mihi est ad te. Cui ait: Loquere. Et ille: 15. Tu, inquit, nosti quia meum erat regnum, et me præposuerat omnis Israel sibi in regem; sed translatum est regnum, et factum est fratris mei; a Domino enim constitutum est ei. 16. Nunc ergo petitionem unam precor a te, ne confundas faciem meam. Quæ dixit ad eum: Loquere. 17. Et ille ait: Precor ut dicas Salomoni regi (neque enim negare tibi quidquam potest) ut det mihi Abisag Sunamitidem uxorem. 18. Et ait Bethsabee: Bene, ego loquar pro te regi. 19. Venit ergo Bethsabee ad regem Salomonem, ut loqueretur ei pro Adonia; et surrexit rex in occursum ejus, adoravitque eam, et sedit super thronum suum; positusque est thronus matri regis, quæ sedit ad dexteram ejus. 20. Dixitque ei: Petitionem unam parvulam ego deprecor a te; ne confundas faciem meam. Et dixit ei rex: Pete, mater mea; neque enim fas est ut avertam faciem tuam. 21. Quæ ait: Detur Abisag Sunamitis Adoniæ fratri tuo uxor. 22. Responditque rex Salomon et dixit matri suæ: Quare postulas Abisag Sunamitidem Adoniæ? postula ei et regnum; ipse est enim frater meus major me, et habet Abiathar sacerdotem, et Joab filium Sarviæ. 23. Juravit itaque rex Salomon per Dominum, dicens: Hæc faciat mihi Deus, et hæc addat, quia contra animam suam locutus est Adonias verbum hoc. 24. Et nunc vivit Dominus, qui firmavit me, et collocavit me super solium David patris mei, et qui fecit mihi domum, sicut locutus est, quia hodie occidetur Adonias. 25. Misitque rex Salomon per manum Banaiæ filii Joiadæ, qui interfecit eum, et mortuus est. 26. Abiathar quoque sacerdoti dixit rex: Vade in Anathoth ad agrum tuum, equidem vir mortis es; sed hodie te non interficiam, quia portasti arcam Domini Dei coram David patri meo, et sustinuisti laborem in omnibus in quibus laboravit pater meus. 27. Ejecit ergo Salomon Abiathar, ut non esset sacerdos Domini, ut impleretur sermo Domini quem locutus est super domum Heli in Silo. 28. Venit autem nuntius ad Joab, quod Joab declinasset post Adoniam, et post Salomonem non declinasset; fugit ergo Joab in tabernaculum Domini, et apprehendit cornu altaris. 29. Nuntiatumque est regi Salomoni, quod fugisset Joab in tabernaculum Domini, et esset juxta altare; misitque Salomon Banaiam filium Joiadæ, dicens: Vade, interfice eum. 30. Et venit Banaias ad tabernaculum Domini, et dixit ei: Hæc dicit rex: Egredere. Qui ait: Non egrediar, sed hic moriar. Renuntiavit Banaias regi sermonem, dicens: Hæc locutus est Joab, et hæc respondit mihi. 31. Dixitque ei rex: Fac sicut locutus est, et interfice eum, et sepeli, et amovebis sanguinem innocentem qui effusus est a Joab, a me, et a domo patris mei. 32. Et reddet Dominus sanguinem ejus super caput ejus, quia interfecit duos viros justos, melioresque se; et occidit eos gladio, patre meo David ignorante, Abner filium Ner principem militiæ Israel, et Amasam filium Jether principem exercitus Juda: 33. et revertetur sanguis illorum in caput Joab, et in caput seminis ejus in sempiternum. David autem et semini ejus et domui et throno illius, sit pax usque in æternum a Domino. 34. Ascendit itaque Banaias filius Joiadæ, et aggressus eum interfecit; sepultusque est in domo sua in deserto. 35. Et constituit rex Banaiam filium Joiadæ pro eo super exercitum, et Sadoc sacerdotem posuit pro Abiathar. 36. Misit quoque rex, et vocavit Semei, dixitque ei: Ædifica tibi domum in Jerusalem, et habita ibi; et non egredieris inde huc atque illuc. 37. Quacumque autem die egressus fueris, et transieris torrentem Cedron, scito te interficiendum: sanguis tuus erit super caput tuum. 38. Dixitque Semei regi:

Bonus sermo, sicut locutus est dominus meus rex, sic faciet servus tuus. Habitavit itaque Semei in Jerusalem diebus multis. 39. Factum est autem post annos tres, ut fugerent servi Semei ad Achis filium Maacha regem Geth; nuntiatumque est Semei, quod servi ejus issent in Geth. 40. Et surrexit Semei, et stravit asinum suum, ivitque ad Achis in Geth ad requirendum servos suos, et adduxit eos de Geth. 41. Nuntiatum est autem Salomoni quod isset Semei in Geth de Jerusalem et rediisset. 42. Et mittens vocavit eum, dixitque illi: Nonne testificatus sum tibi per Dominum, et prædixi tibi: Quacumque die egressus ieris huc et illuc, scito te esse moriturum? Et respondisti mihi: Bonus sermo quem audivi. 43. Quare ergo non custodisti jusjurandum Domini, et præceptum quod præceperam tibi? 44. Dixitque rex ad Semei: Tu nosti omne malum, cujus tibi conscium est cor tuum, quod fecisti David patri meo: reddidit Dominus malitiam tuam in caput tuum. 45. Et rex Salomon benedictus, et thronus David erit stabilis coram Domino usque in sempiternum. 46. Jussit itaque rex Banaiæ filio Joiadæ, qui egressus, percussit eum, et mortuus est.

2. Ego ingredior viam universæ terræ,] id est omnium terrigenarum sive hominum omnium in terra habitantium, q. d. Ego tendo ad mortem, uti cæteri homines qui terram incolunt, ut a terra e qua plasmatus sum in terram et pulverem redeam. Est metonymia significans idem quod alibi dicitur: *Ego ingredior universæ viam carnis*, id est viam mortis, quam ingrediuntur omnes qui carne constant. Salubris est hæc mortis et sepulchri memoria, juxta illud Eccles. 7. 40. *In omnibus operibus memorare novissima tua, et in æternum non peccabis.* Et cap. 14. 12. *Memor esto quoniam mors non tardat*, etc. *testamentum enim hujus mundi est*, quod omnis homo *morte morietur.* Simili modo S. Antonius moriturus, teste S. Athanasio, ait discipulis: *Ego quidem, filioli, secundum eloquia Scripturarum, patrum gradior viam. Jam enim Dominus me invitat, jam cupio videre cœlestia, sed vos, o viscera mea admoneo, ne tanti temporis laborem repente perdatis. Hodie vos religiosum studium arripuisse arbitramini, et cœptæ voluntatis fortitudo succrescat.* Et S. Paulus primus Eremita sub mortem Dei instinctu visitatus a S. Antonio, teste S. Hier. *En*, inquit, *quem tanto labore quæsisti, putridis senectute membris operit inculta canities. En vides hominem pulverem mox futurum.* Et paulo post: *Quia dormitionis meæ tempus advenit, et quod semper cupiebam dissolvi et esse cum Christo, peracto cursu superest mihi corona justitiæ; tu missus es a Domino, qui humo corpusculum meum tegas, imo terræ terram reddas.* Et S. Maria Ægyptiaca ad Zosimam: *Sepeli*, inquit, *Abba Zosima miseræ Mariæ corpusculum. Redde terræ quod suum est, et pulveri adjice pulverem. Ora tamen Dominum pro me.* Et Barlaam ad Josaphat: *Non jam*, inquit, *charissime fili, nos in hac vita eadem domus ac mensa conjunget. Jam enim ultimam patrum meorum viam ingredior. Quocirca tibi faciendum est, ut per mandatorum divinorum observationem, atque in hoc loco ad extremum usque vitæ diem commorationem, tui erga me amoris specimen exhibeas; sic nimirum vitæ tuæ rationes instituens quemadmodum didicisti, nec umquam abjectæ atque ignaræ animæ meæ memoriam intermittens. Multum itaque vale, atque in Christo delectare et exulta; quoniam terrena et interitui obnoxia cum sempiternis et ab interitu alienis bonis commutasti, ac propinqua est operum tuorum merces, ac jam jamque adest qui mercedem refert.* Ita Damascenus in eorum historia.

3. Et observa custodias Domini Dei tui.] *Custodias*, id est præcepta quæ Deus a te et cæteris observari et custodiri jussit. Patet ex sequent. *Custodiæ* ergo vocantur hic tres custodiendæ, per metonymiam.

Ut intelligas universa quæ facis,] hoc est ut intelligenter et prudenter agas quæcumque ages; hoc enim significat Hebr. תשכיל *taskel:* unde Chald. vertit, *ut prospera reddas omnia quæ feceris;* alii, *ut felix sis in omnibus quæ agis.* Qui enim prudenter sua agit, hic prospere ea agit. Prudentia enim est mater prosperitatis et felicitatis, sicut imprudentia infelicitatis.

5. Et effudit sanguinem belli (qui scilicet poterat esse causa belli) in pace, et posuit cruorem prælii in balteo suo, etc., et in calceamento suo,] q. d. Joab proditorie occidit Abner et Amasam præ se ferens amicum et arctum adeo eorum complexum, ut in complexu hoc dolose eos transfodiens, balteus et calcei ejus sanguine cæsorum tingerentur. Ita Lyran. Vatabl. et alii: vocat autem hunc sanguinem *belli et prælii*, quia periculum belli erat ex hac cæde; ne scilicet totus Israel Davidi rebellaret, velletque ulcisci proditoriam hanc cædem suorum ducum Abner et Amasæ factam a Joab, ideoque David eum hic jubet occidi. Rursum τὸ *belli* alludit ad bellum, in quo juste Abner occidit Asaelem fratrem Joab, cujus necem proinde Joab ultus est cæde Abneris, q. d. Joab ulcisci voluit sanguinem fratris sui Asaelis occidendo Abner, sed perperam et inique. Nam Abner juste in bello occidit Asaelem; Joab autem inique et proditorie occidit Abner in pace, cum Abner jam reconciliatus esset Davidi, imo totum Israel ad eum reduceret. Quare Joab Abnerem et Amasam in pace occidit quasi in prælio, adeoque pacem proditorie convertit in prælium, quo prælians et gladium stringens utrumque fraudulenter occidit, cum ipsi putarent se esse in pace, omniaque sibi cum David et Joab esse pacifica, ob pacem cum eo initam, idque præ se ferret Joab utrumque dolose complexans et osculans, quæ magna fuit Joabi fraus, injustitia et perfidia.

6. Facies ergo juxta sapientiam tuam (ut quæsita commoda occasione, et juste prætextu eum punias) et non deduces canitiem ejus pacifice ad inferos,] q. d. Non sines eum senem pacifice in lecto mori, sed violenta morte plectes; nam ante Christum omnes morientes descendebant ad inferos,

saltem ad limbum patrum. Lex enim talionis a lege naturæ, divina et humana lata est, ut, qui alium occidit, occidatur.

Dicos: Cur David non occidit Joab, sed id mandavit Salomeni? Resp. Quia cum Joab occidit Abnerem et Amasam, David non habebat potentiam et vires ad id sufficientes. Necdum enim in regno erat plane confirmatus, sed metuebat Joab, ne is contra se Israelem concitaret, uti paulo ante concitarat Abner; postea vero David bellis continuis implicitus id facere non potuit, præsertim quia Joabo egebat; nec enim alium habebat tam idoneum quem castris præficeret. Mandavit ergo id Salomoni, qui plena pace potiebatur, ideoque plena dignitate et auctoritate pollebat. Ita Josephus. Aliam causam, cur David jusserit occidi Joab, affert Theodoretus, quia timuit, inquit, ne is solita usus malitia despiceret juventutem Salomonis, et vel eum per speciem benevolentiæ interficeret, sicut prædictos occiderat; vel apertam instrueret aciem, et divideret Israelem intrudendo regem Adoniam, cui favebat, qui regni spem non plane abjecerat, ut sequentia declarabunt.

8. Qui maledixit mihi maledictione pessima.] Septuag. ὀδυνηρόν, id est *dolorosa*, Chald. *amara*; Hebr. est נמרצת *nimreset*, quod Hebræi apud S. Hieronym. sic explicant, ut per quinque litteras, quibus hæc vox constat, quinque convicia quæ Semei jecit in Davidem, significentur. Nimirum per primam *nun* significet נואף *Noeph*, id est adulter, propter adulterium cum Bethsabee; per secundam *mem* מואבי Moabi, id est Moabita, eo quod David ex ignobili Ruth Moabitide genus duceret; per tertiam *resh*, רוצח *rothseach*, id est homicida, propter Uriam et tot alios e medio sublatos; per quartam *tsade*, צרוע *tsarva*, id est leprosus, eo quod David jam non aliter ejectus ex urbe videretur quam soleant leprosi, quorum consortium omnes horrent et exsecrantur; per quintam *tau* תועבה designatur *tohaba*, quod abominabile significat.

Non te interficiam gladio.] Hinc patet Davidem cum dixit Semei: *Non morieris*, non plenam ei dedisse veniam et impunitatem, sed limitatam et restrictam ad tempus vitæ Davidis, q. d. Ego non interficiam te, per omnem vitam meam tibi condonabo vitam; sed post mortem meam cave tibi, quia Salomon filius meus meo instinctu quæret occasionem tuum scelus et maledictum castigandi: cum enim hæc promissio non sit debita, sed gratuita et liberalis, ex mente promittentis interpretanda et limitanda est, ait Abulensis. Commendat ergo David hic Salomoni justitiam in omnes, sed præsertim in maleficos, quos ipse hucusque clementer vivere permiserat, ut nunc ipse satisfaceret justitiæ; quæ in sua clementi permissione tacite intelligebatur, juxta illud Psalm. 71. 1. *Deus judicium tuum regi da, et justitiam tuam filio regis.*

10. Dormivit igitur David cum patribus suis, et sepultus est in civitate David,] puta in Sion *dormivit*. S. Scriptura mortem vocat somnum, ob fidem et spem resurrectionis. Nam in die judicii a morte quasi e somno evigilabimus ad vitam æternam. Hinc pia fidelium consuetudo habet, ut cum quis moritur dicant: *Obdormivit in Domino.*

Porro Josephus in fine lib. 7. Davidi hoc dat elogium quasi epitaphium: David fuit *vir optimus et omnibus virtutibus præditus, quas regem tot gentium incolumitati prospicientem habere oportebat. Nam fortis erat, ut nemo alius: et in certaminibus pro subjectorum tutela susceptis primus se periculis objiciebat, exemplo suo militem ad præclara facinora excitans, et non tamquam dominus pro imperio ad officium cogens. Idem in consiliis prudentissimus, et egregie callens quid in præsens, quidve in futurum conduceret. Ad hæc sobrius, mitis, benignus erga calamitosos, justus, humanus: quæ quidem præcipuæ sunt regum virtutes, nec in tanta potestate umquam ab æquitate deflexit, nisi quod ad Uriæ uxorem attinet. Tantas præterea divitias reliquit, quantas nullus alius rex, vel Hebræorum, vel aliarum gentium.*

De sepultura deinde ejusdem hæc illico subjicit: *Sepelivit eum Salomon Hierosolymis magnifice, præter solemnia illa in regum funeribus, illatis etiam in monumentum ejus maximis divitiis, quarum magnitudinem facile sit conjectare ex hoc quod dicemus. Nam post annos* MCCC. *Hyrcanus pontifex oppugnatus ab Antiocho cognomine Pio, Demetrii filio, volens pecuniam ei dare, ut abducto exercitu obsidionem solveret, nec valens aliunde sumere, aperta cella monumenti Davidis, et prolatis inde tribus talentorum millibus eorumque parte Antiocho numerata, oppugnationis periculo se exemit, sicut et alibi indicavimus. Ac rursum post multos annos elapsos Herodes rex alia cella aperta magnam pecuniam sustulit; ad loculos tamen, qui regum cineres continebant, neuter eorum pervenit. Singulari enim arte ita erant sub terram conditi, ut ab ingredientibus monumentum inveniri nequirent.* Verum horum fides sit penes Josephum: tot enim talentorum multitudo in sepulcrum defossa videtur pene incredibilis; ac cellæ eam ægre capere potuissent. Porro 1. Paral. 29. 28. de Davide dicitur: *Et mortuus est in senectute bona, plenus dierum, et divitiis, et gloria.* Fuit enim ipse regum omnium idea et exemplar, ideoque in omnibus fere typus Christi, uti per singula fuse ostendit noster Salianus anno mundi 3021. numer. 92. et seq. Vide elogia Davidis Eccles. 47. v. 2. et seqq. ubi eadem explicui.

17. Ut det mihi Abisag Sunamitidem uxorem.] Fuerat Abisag uxor Davidis regis: unde eam postulat Adonias filius Davidis, ut per eam quasi reginam evadat ad regnum et a populo sibi favente acclametur rex. Consilium hoc Adoniæ suggessisse Joab qui ejus partes fovebat, eratque vir sagax et callidus, censent Theodor. Hugo, Abulensis, Dionysius; Joab enim sibi a Salomone metuebat, et merito, uti mox patebit.

Quæres: Quomodo Adonias ausus est petere uxorem patris sui, cum id vetetur Levit. 18. 7? Resp. Josephus, Cajetan. et Serarius ibi tantum vetari ne quis uxorem ducat illam quæ cognita est a patre. Abisag autem non fuit cognita a Davide, sed mansit virgo. Unde ejus matrimonium illa Levit. lege non fuisse vetitum. Ut ut est, Adonias hujus legis ignarus videtur putasse hoc matrimonium esse licitum, aut certe amore pulchritudinis Abisag, et ambitione regnandi excæcatus illam parvipendit.

Porro, an jure naturæ licitum ratumque sit matrimonium filii ducentis uxorem patris, variæ sunt Doctorum sententiæ. Nam noster Thomas Sanchez lib.

7. de imped. matrimon. disp. 66. docet matrimonium in primo gradu affinitatis in linea recta, puta soceri cum nuru, vel socrus cum genero, non esse irritum jure naturæ ideoque esse dispensabile. Probat, quia tale fuisset matrimonium Adoniæ cum Abisag uxore patris sui Davidis. Si enim hoc fuisset irritum, utique Adonias non postulasset illam sibi in uxorem. Citat Sanchez in hanc sententiam S. Thomam, Alensem, Abulensem, Gabrielem, Tapperum, et plures alios.

Ex adverso Bellarm. lib. 1. de Matrim. c. 28. docet matrimonium tale esse irritum juræ naturæ et indispensabile, quia numquam in eo dispensatum legimus. Est enim plane contra honestatem naturalem et pudorem paternum maternumque. Idem tenet P. Ægidius Coninck, qui ex Josepho a Costa lib. 6. Indic. cap. 21. narrat Paulum IV. Pontifex cum concilio Limensi ita decidisse, scilicet ut Indi Peruani, qui matrimonium contraxerant cum noverca vel cum nuru, non admitterentur ad Baptismum, nisi prius solverent tale matrimonium, velut jure naturæ irritum. Ad Abisag, respondet Bellarmin. primo, illam non fuisse uxorem Davidis; non enim in Script. vocatur uxor, sed tantum calefactrix senis; secundo, si fuit uxor, Adoniam illicite petiisse uxorem, utpote contra legem, Levit. 18. vers 7. et 15. ideoque juste a Salomone jussum occidi: plus enim hic valere debet sententia Salomonis regis sapientissimi, quam postulatio Adoniæ. Hanc sententiam sequitur Paludanus, Sotus, Valentia, Navarr. Covarruv. Sylvester, Vasquez et plurimi alii, quos citat Sanchez loco citato et Ægidius Coninck, disput. 32. de Imped. matrimon. dubio 4. conclus. 3.

Problema ergo est, an matrimonium soceri cum nuru, vel generi cum socru sit jure naturæ irritum? Utrimque enim sunt graves auctores, his, et quidem pluribus asserentibus, illis negantibus. Utraque ergo sententia probabilis est et utramque in praxi sequi potest Pontifex, ut in eo vel dispenset, si justa prægnansque causa subsit; vel dispensationem neget, sicut hucusque negavit (et quidem adhuc recenter his diebus, quibus Romæ versor) ob rei indecentiam; certe publicum hujus dispensationis non exstat exemplum quod sciam.

Illud certum est apud omnes matrimonium hoc jure naturæ vetari, ac multo magis lege veteri, ut patet Levit. 18. 15. et c. 20. 14. et Deut. 27. vers. 20. Quare Adonias volens hanc legem violare, juste a Salomone repelli et plecti potuit ac debuit, præsertim quia per hoc tacite ambiebat regnum.

Multo magis jure naturæ vetitum et irritum est; ideoque indispensabile matrimonium in primo gradu consanguinitatis lineæ rectæ, ut si pater velit ducere filiam, vel mater suum filium, uti omues doctores docent. Quocirca ab Ecclesia colitur et celebratur S. Dymna, quæ cum esset filia regis Hiberniæ, ab eo ob formam in conjugem appetita, cum ipsa id constanter abnueret, a patre gladio obtruncata pro castitate Martyr occubuit, cujus sanctitatem Deus multis illustravit, et etiamnum illustrat miraculis; unde magnus energumenorum et maniacorum ad sepulcrum ejus (quod Geelæ in Brabantia exstat) est concursus, uti oculis meis conspexi.

Infamis igitur et porcina fuit responsio illius aulici et adulatoris, qui Henrico VIII. Angliæ regi, volenti ducere Annam Bolenam (quam ejus esse filiam spuriam vehemens erat auspicio) rogatus quod et quale peccatum foret, si quis matrem cognosceret et ejus filiam, respondit: Tale, ac si quis pullum comedat cum gallina. Sed Deus contrarium ostendit, cum Henricum totamque Angliam ob hoc conjugium gravissime afflixit, omnemque Henrici prosapiam funditus exstinxit. Ita Sanderus, libro 1. de Schism. Anglic.

19. Et surrexit rex in occursum ejus, adoravitque eam,] se ei inclinando, et reverentiam filialem exhibendo. Privatim enim eam excepit et honoravit ut matrem. Nam, ut ait Taurus Philosophus apud Gellium, lib. 2. c. 2. *Privatim inter filium magistratum et patrem privatum publici honores cessant, naturales et genuini exoriuntur.* Secus faciendum in publico. Unde Gellius ibidem laudat filium Fabii Maximi, qui consul existens, ac patri Proconsuli in publica via occurrens, jussit eum ex equo descendere; atque Fabius imperio filii paruit, eumque collaudavit, cum imperium, quod populi esset, retineret.

Hinc apud Persas filio coram matre sedere non licebat, nisi illa annuente. Unde Alexander Magnus Darii matrem Sisigambim, quam colebat ut matrem, sic alloquitur apud Curtium, lib. 5. *Quoties ad te veni, donec ut considerem annueres, restiti.*

20. Pete, mater mea: neque enim fas est ut avertam faciem tuam.] Heb. *ut reverti faciem tuam*, id est, ut te, tuamque faciem confundam et pudore afficiam negando quod postulas. Cum enim quid alicui negatur, ille confusus faciem suam retrahit, avertit, et domum redit. Promittit Salomon omnia se concessurum, quæ mater postulabit; intellige, si æqua et utilia postulet: non autem si sibi matrique noxia, uti erat hoc de danda Abisag uxore Adoniæ.

Si Salomon omnia matris postulata implet, multo magis Christus concedit matri suæ omnia quæ pro nobis supplicando petit. Illam ergo adeamus, et per illam omnia impetrabimus. Nec enim Christus confundet et pudefaciet faciem matris suæ, uti sæpe inculcat S. Bernardus; nec enim ipsa aliquid petit aut petere potest, quod sit præter dignitatem filii et suam.

22. Postula ei et regnum,] q. d. Si postulas Abisag dari uxorem Adoniæ, postulas ei regnum. Ipse enim ambit uxorem patris nostri regis Davidis, ut per eam quasi reginam elevetur in celsitudinem regiam, fiatque rex; præsertim quia ad hoc ei auxiliantur Abiathar Pontifex, et Joab dux militiæ. Ita Rupertus et alii.

25. Misitque rex Salomon per manum Banaiæ,] hoc est, misit Banaiam, ut per manum ejus occideretur Adonias. Est hebraismus. Cajetan. asserit Salomonem peccasse temeritate judicii, quod unico judicio fratrem læsæ majestatis damnarit, nisi tamen id moris fuerit. At vel unicum, ait Serarius, si id certum sit, hodie sufficiat, præsertim ubi periculum est regi, ne regno ab æmulo privetur, uti hic erat. Adde Salomonem hic punivisse primam regni invasionem factam ab Adonia, qua se curaverat ungi et coronari regem. Licet enim Salomon illam ei condonasset, tamen id

fecit sub conditione, si deinceps sibi foret fidelis, ac domi quiete se continens nullam deinceps ambitionis et affectati regni de se daret suspicionem; quod si illam daret, puniretur non tantum ob suspicionem, sed et ob invasionem regni præteritam. Adonias autem postulans Abisag uxorem, justam dedit Salomoni occasionem suspicandi ipsum rursus ambire regnum. Cur enim inverecunde et arroganter contra legem naturæ et divinam postulat reginam uxorem patris sui, nisi ut per eam thronum patris occupet, fiatque rex? quare jure merito plexus est a Salomone. Timebat enim Salomon eum, utpote ambitiosum et inquietum, semper res novas moliturum, et ad regnum jure primogenituræ sibi debitum aspiraturum: quare se eo vivente numquam in regno fore securum. Occidit ergo eum ut sibi securitatem et regno quietem pareret. Vide hic rursum quam David infelix fuerit in filiis. Amnon enim vitiavit Thamar, Absalom cum occidit et patri rebellavit, Adonias ambivit regnum, ideoque a fratre interemptus est. Fuit hæc pœna, et pœnitentia Davidi ob adulterium et homicidium Uriæ a Deo inflicta, 2. Reg. 12. 10. dicente: *Quamobrem non recedet gladius de domo tua.* En modica brevisque voluptas quantas ei peperit clades, ac quantarum calamitatum post se syrma caudamque protraxit.

26. Abiathar quoque sacerdoti (pontifici) dixit rex: Vade in Anathoth ad agrum tuum, equidem vir mortis es,] q. d. Mereris occidi, quia contra me conspirasti cum Adonia, eumque in regem unxisti. Ego tamen te non occidam, quia pontifex Davidi patri meo fidelis exstitisti; sed tantum a Jerusalem te ablegabo, ne in ea rursum res novas inter fratres et cives meos contra me moliaris. Vade ergo ad agrum tuum in Anathoth, ibique quiesce et res tuas age, nec rebus meis et regni te deinceps immisce. Porro hoc ipso Salomon indirecte exauctoravit et privavit Abiathar pontificatu, quia pontifex debebat residere Jerosolymis, ut sacerdotes in templo ministrantes dirigeret, Synagogæ et concilio Sanhedrim præsideret, regi ferret a consiliis, populum doceret, etc. Quare ablegato Abiathar, Salomon surrogavit ei Sadoc.

27. Ut impleretur sermo Dei, quem locutus est super domum Heli in Silo,] 1. Reg. 2. 30. ubi Deus minatur Heli et posteris ejus privationem vitæ, æque ac pontificatus, additque vers. 35. *Et suscitabo mihi sacerdotem fidelem*, scilicet Sadoc. Igitur Salomon vir sapiens usus hac occasione rebellionis Abiathar, ex Dei instinctu has ejus contra Heli minas, hocque ejus de Sadoc in pontificatum restituendo promissum implevit, itaque pontificatum a familia Ithamar et Heli, ex qua erat Abiathar, ad primævam et genuinam Eleazar stirpem, ex qua erat Sadoc, reduxit. Fecit hoc in pœnam peccatorum tum Heli, tum Abiathar; hic enim reus erat capitis et læsæ majestatis, quia faverat Adoniæ contra Salomonem, qui a Deo et a patre Davide constitutus erat rex: quare eum ejecit in exsilium, sed honestum; misit enim eum in patriam ad prædia sua, ut ibi vitam, quam ei condonabat, quiete traduceret. Nemo ergo hinc concludat Imperatores et Reges habere jus in Pontifices, ut eos creare et exauctorare possint. Nam Salomon exauctoravit Abiathar auctoritate non sua, sed Dei. Deus enim primitus Aaroni, indeque Eleazaro quasi primogenito, ejusque posteris pontificatum assignarat. Inde deviavit pontificatus ad Heli, qui erat ex Ithamar: jussit ergo Deus eum reduci ad familiam Eleazar, puta ad Sadoc; idque fecit Salomon instinctu jussuque Dei, non ut Rex, sed ut Propheta, et divinæ justitiæ exsecutor, uti ostendit Bellarm. lib. 2. de Pontif. cap. 29. Addo, nunc in lege nova longe sanctior et sublimior est pontificatus, quam fuerit in lege veteri: quare etiamsi tunc pontifex fuisset subditus regi, ut censet Abulensis, jam tamen non est, quia Pontifex est jam vicarius Christi, qui est Rex regum, et Dominus dominantium. Vide dicta Numer. 27. 21.

28. Venit autem nuntius ad Joab, (eo) quod Joab declinasset post Adoniam, et post Salomonem non declinasset,] ita legendum cum Hebr. Chald. Septuag. Romanis et cæteris: perperam ergo in Regiis et aliis nonnullis legitur: *Venit autem nuntius ad Salomonem.* Sensus est q. d. Venit nuntius ad Joab, nuntians ei occisum esse Adoniam, ut ipse qui faverat Adoniæ, et cum eo contra Salomonem conjurarat, fuga sibi consuleret, ne ipse quoque ut socius et particeps conjurationis Adoniæ occideretur a Salomone.

Post Salomonem,] ita legendum cum Septuag. Roman. et cæteris. At vero Hebr. et Chald. jam habent, *post Absalomem*, quod Vatabl. sic explicat, q. d. Joab etsi initio fuerat Davidi fidelis, nec declinarit post Absalomem; tamen postea fuit infidelis, quia cum Adonia conjuravit contra Salomonem, qui a Davide constitutus erat rex. Alii censent Salomonem vocari Absalomem, eo quod Absalom Hebr. idem sit quod *pater pacis:* Salomon vero idem sit quod *pacificus*, ideoque pater et arbiter pacis. Sic Ochosias per metathesin dictus est Joachas.

Verisimilius est Hebræa et Chald. moderna esse corrupta, ac S. Hieron. in Hebræo pro *post Absalomem*, legisse *post Salomonem.* Sic enim legerunt Septuag. et antithesis id exigit. Ita Sanchez.

30. Non egredior.] Sperabat Joab quod loci sanctitas eum tutaretur, nec Salomonis religio permitteret eum ibidem occidi, ideoque eo egredi noluit. Sed eum fefellit opinio: ob scelerum enim atrocitatem ibidem occisus est.

31. Fac sicut locutus est, et interfice eum,] in Tabernaculo, ex quo Joab egredi non vult, sed in eo occidi et mori. Homicida enim voluntarius, qualis erat Joab, dolose occidens Abner et Amasam, non gaudebat impunitate et immunitate loci sacri, juxta illud: *Si quis per industriam occiderit proximum suum et per insidias, ab altari meo evelles eum, ut moriatur*, Exodi 21. 14. Multo magis id sancitum est lege, non divina, sed humana in novo Testamento, in qua Christiani sanctiores esse debent Judæis, et ab homicidio spontaneo magis alieni. Vide c. *inter alia*, de Immunitate Ecclesiarum, ac Franc. Suarez, tract. de Immunit. Ecclesiast. c. 9 et 10. Porro tunc non erat lata lex quod Tabernaculum pollueretur cæde humana, sicut jam lata est ut Ecclesia Christiana, in qua commissa est cædes, censeatur polluta, iterumque debeat benedici. Nec juste, ait Salianus, fuso sanguine profanari poterat altare illud, quod perpetuo solebat sanguine cruentari: tota loci violatio consistebat in

vi, quæ directe loci privilegium irritabat; inde enim Asyla dici certum est, quod ab eorum quasi sinu reos abstrahere non liceret. Ideoque recte credidit Salomon perinde esse Joabum ad aram occidere, vel eum inde extractum alibi jugulare; utrovis enim modo locus violabatur, nisi legis dispensatio intervenisset, quam hic ob scelerum enormitatem non requirebatur, ut dixi.

44. Reddidit Dominus malitiam tuam in caput tuum,] q. d. Fecit Deus ut pœna malitiæ et maledictionis, qua maledixisti patri meo Davidi, in caput tuum noxium recideret. Ita enim omnia disposuit, ut tu pœnam mortis a me tibi propositam, si Jordanem transires, acceptans, tua te sententia condemnaris, et transeundo Jordanem reum mortis effeceris. Duplici ergo titulo Semei reus erat mortis. Primo, quod Jordanem contra præceptum Salomonis sub pœna mortis datum et a se acceptatum transgressus esset. Ita Theodor. Josephus, Serarius et alii. Secundo, quod Davidi maledixisset, et hoc maxime hic punire ex patris præcepto intendebat Salomon; sed tamen quia David pater per omnem suam vitam ei veniam dederat, noluit Salomon eam a patre datam simpliciter mutare, sed honesta conditione limitare, quam quia violavit Semei, hinc Salomon veniam patris abrogavit, ac Semei culpam et pœnam revocavit

CAPUT TERTIUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Salomon postulans a Deo sapientiam impetrat. Mox, v. 16. litem duarum puerperarum de filio vivente litigantium mira sagacitate dirimit, itaque summam sibi auctoritatem et gratiam apud omnes conciliat.

1 Confirmatum est igitur regnum in manu Salomonis, et affinitate conjunctus est Pharaoni regi Ægypti; accepit namque filiam ejus, et adduxit in civitatem David, donec compleret ædificans domum suam, et domum Domini, et murum Jerusalem per circuitum. 2. Attamen populus immolabat in excelsis; non enim ædificatum erat templum nomini Domini usque in diem illum. 3. Dilexit autem Salomon Dominum, ambulans in præceptis David patris sui, excepto quod in excelsis immolabat, et accendebat thymiama. 4. Abiit itaque in Gabaon, ut immolaret ibi; illud quippe erat excelsum maximum: mille hostias in holocaustum obtulit Salomon super altare illud in Gabaon. 5. Apparuit autem Dominus Salomoni per somnium nocte, dicens: Postula quod vis ut dem tibi. 6. Et ait Salomon: Tu fecisti cum servo tuo David patre meo misericordiam magnam, sicut ambulavit in conspectu tuo in veritate, et justitia, et recto corde tecum: custodisti ei misericordiam tuam grandem, et dedisti ei filium sedentem super thronum ejus, sicut est hodie. 7. Et nunc, Domine Deus, tu regnare fecisti servum tuum pro David patre meo; ego autem sum puer parvulus, et ignorans egressum et introitum meum. 8. Et servus tuus in medio est populi quem elegisti, populi infiniti, qui numerari et supputari non potest præ multitudine. 9. Dabis ergo servo tuo cor docile, ut populum tuum judicare possit, et discernere inter bonum et malum; quis enim poterit judicare populum istum, populum tuum hunc multum? 10. Placuit ergo sermo coram Domino, quod Salomon postulasset hujuscemodi rem. 11. Et dixit Dominus Salomoni: Quia postulasti verbum hoc, et non petisti tibi dies multos, nec divitias, aut animas inimicorum tuorum, sed postulasti tibi sapientiam ad discernendum judicium, 12. ecce feci tibi secundum sermones tuos, et dedi tibi cor sapiens et intelligens, in tantum ut nullus ante te similis tui fuerit, nec post te surrecturus sit. 13. Sed et hæc quæ non postulasti, dedi tibi: divitias scilicet, et gloriam, ut nemo fuerit similis tui in regibus cunctis retro diebus. 14. Si autem ambulaveris in viis meis, et custodieris præcepta mea, et mandata mea, sicut ambulavit pater tuus, longos faciam dies tuos. 15. Igitur evigilavit Salomon, et intellexit quod esset somnium; cumque venisset Jerusalem, stetit coram arca fœderis Domini, et obtulit holocausta, et fecit victimas pacificas, et grande convivium universis famulis suis. 16. Tunc venerunt duæ mulieres meretrices ad regem, steteruntque coram eo; 17. quarum una ait: Obsecro, mi Domine, ego et mulier hæc habitabamus in domo una, et peperi apud eam in cubiculo. 18. Tertia autem die postquam ego peperi, peperit et hæc; et eramus simul, nullusque alius nobiscum in domo exceptis nobis duabus. 19. Mortuus est autem filius mulieris hujus nocte, dormiens quippe oppressit

eum. 20. Et consurgens intempestæ noctis silentio, tulit filium meum de latere meo ancillæ tuæ dormientis, et collocavit in sinu suo; suum autem filium, qui erat mortuus, posuit in sinu meo 21. Cumque surrexissem mane ut darem lac filio meo, apparuit mortuus: quem diligentius intuens clara luce deprehendi non esse meum quem genueram. 22. Responditque altera mulier: Non est ita ut dicis; sed filius tuus mortuus est, meus autem vivit. E contrario illa dicebat: Mentiris; filius quippe meus vivit, et filius tuus mortuus est. Atque in hunc modum contendebant coram rege. 23. Tunc rex ait: Hæc dicit: Filius meus vivit, et filius tuus mortuus est. Et ista respondit: Non; sed filius tuus mortuus est, meus autem vivit. 24. Dixit ergo rex: Afferte mihi gladium. Cumque attulissent gladium coram rege, 25. Dividite, inquit, infantem vivum in duas partes, et date dimidiam partem uni, et dimidiam partem alteri. 26. Dixit autem mulier, cujus filius erat vivus, ad regem (commota sunt quippe viscera ejus super filio suo): Obsecro, Domine, date illi infantem vivum, et nolite interficere eum. E contrario illa dicebat: Nec mihi nec tibi sit, sed dividatur. 27. Respondit rex, et ait: Date huic infantem vivum, et non occidatur; hæc est enim mater ejus. 28. Audivit itaque omnis Israel judicium quod judicasset rex, et timuerunt regem, videntes sapientiam Dei esse in eo ad faciendum judicium.

1. Affinitate conjunctus est Pharaoni regi Ægypti: accepit namque filiam ejus] in uxorem. Eupolemus apud Eusebium, l. 9. de Præpar. cap. ult. asserit Pharaonem hunc fuisse eum, qui cognominatus est Vaphres, qui diversus est, et longe anterior Pharaone Vaphres, sive Ephree, vel Apries, qui fuit nepos Pharaonis Nechao occisoris Josiæ regis Juda, ultimusque Pharaonum, utpote a Nabuchodnosor victus et subactus, uti dixi Jerem. 44. v. 30.

Voluit Salomon per hoc matrimonium devincire sibi Pharaonem, utpote regem vicinum et potentem, cujus ope regnum suum stabiliret, illudque contra Chaldæorum, Assyriorum, Medorum, etc., vim et potentiam tueretur.

Porro licitum fuit hoc matrimonium fidelis cum infideli, tum quia Deus expresse tantum vetuerat Judæis ne ducerent in uxores filias Chananæorum, a quibus majus perversionis et idololatriæ periculum, non autem cæterarum gentium, etsi id quoque sibi non placere ob simile periculum satis ostendebat, ut patebit cap. 11. 1. tum quia verisimile est Ægyptiam hanc sponsam Salomonis ad judaismum esse conversam: quo facto licitum erat eam ducere; hoc enim permittit Deus Deuter. 21. vers. 20. et sequent. Sic enim Salomon jam duxerat Naamam Ammonitidem, et David filiam Tholmai regis Gessur, et Booz Ruth Moabitidem, et Salmon Raab Jerichuntinam, et Joseph filiam Putipharis Ægyptii, et Moyses filiam Jethro Madianitidem. Ita Abulens. Pineda, Serarius, Salianus, Sanchez et alii. Minus recte ergo Hebræi in Sederolam, Theodor. et Procop. censent Salomonem peccasse ducendo alienigenam, eo quod Deus id vetuisset Exod. 34. et Deuteron. 7. 3.

Putant Hebræi harum nuptiarum Salomonis cum filia Pharaonis Epithalamium concini in Cantico Canticorum; sed errant, uti in Cant. ostendi. Fateor tamen ibidem ad eas alludi, ut cum ait Cant. 1. 8. *Equitatui meo in curribus Pharaonis assimilavi te.* Et cap. 3. 11. *Egredimini, et videte, filiæ Sion, regem Salomonem in diademate, quo coronavit eum mater sua in die desponsationis illius;* quæ licet ad litteram competant nuptiis Christi cum Ecclesia, alludunt tamen ad connubium Salomonis cum Ægyptia, quod illarum fuit typus.

Denique Salomonem hanc Ægyptiam duxisse anno regni sui primo, vivente adhuc Davide, opinatur Josephus, Serarius et Sanchez, licet Abulens. Cedrenus et Salianus in annum tertium id conferant.

Donec compleret ædificans domum suam.] Salomon enim post ædificatum templum domum propriam ædificavit filiæ Pharaonis, de qua cap. 7. 8. interim locum ei assignavit in palatio suo, quod erat in arce Sion.

2. Attamen populus immolabat in excelsis: non enim ædificatum erat templum.] Quæres, quænam fuerint hæc excelsa, quorum tam crebra in libris Regum et Prophetarum fit mentio? Resp. Excelsa erant loci, sive sylvæ et nemora in excelsis montibus, collibus et umbrosis recessibus consita, in quibus gentes pleræque solebant sacella et altaria erigere, teste Homero, Virgilio et aliis, qui docent veteres in nemoribus sepulcra suis defunctis exstruxisse, in quibus primo parentalia celebrabant, sive parentabant heroibus populi, ac mox iisdem quasi diis sacrificare cœperunt. Id fecerunt, tum quia loca excelsa cæteris altiora sunt et viciniora cœlo, ideoque plus venerationis apud rudem populum obtinent. Unde *altare* dictum est ab altitudine, quasi *alta ara*, in qua altissimo Deo sacrificatur: et Græcum βωμός, id est altare dictum est ab Hebræo במה *Bama*, id est excelsum; quamquam altare proprie non erat excelsum. Nam Scriptura 4. Reg. 23. 15. distinguit inter altare et excelsum, sed potius altare erat in excelso, scilicet colle aut monte. Rursum nemora, quia condensa et silentia, sacrum quemdam horrorem Gentibus injiciebant, qui superstitiose censebant ibi habitare deos, quos Satyros et Faunos quasi sylvarum deos nuncupant. Unde templa dicta sunt fana a Faunis; nisi malis a fande, id est oracula dando, nomen sortita. Tertio, sylvæ copiosam suppeditant lignorum materiam ad fabricandum sacella, altaria et strues pyrarum, quibus victimæ comburantur, idcirco in iis excelsa erigebant.

Denique sylvæ, quia frondosæ et amœnæ, excitabant

Gentiles ut in eis sacra sua carnalia, quibus Bacche per symposia et crapulam, Veneri et Priape per luxuriam serviebant, exercerent.

Sic Cyrus et Persæ, teste Xenophente, lib. 8. sacrificabant in locis excelsis. Idem de aliis docet Apollouius, lib. 2. de Romauis. Idipsum constat ex Capitelio, in que celebant Jovem Capitelinum. Audi Virgil. lib. 8. Æneid.

Hinc ad Tarpeiam sedem et Capitolia ducit,
Aurea ounc, olim sylvestribus horrida dumis.
Jam tum religio pavidos terrebat agrestes
Dira loci: jam tum sylvam, saxumque tremebant.
Hoc nemus; hunc inquit frondoso vertice collem
(Quis Deus incertum est) habitat Deus; Arcades ipsum
Credunt se vidisse Jovem.

Idem Virgil. Eclega 7. arberes prepriss, quas Gentiles diis suis in his lucis sacrabant, ita recensel:

Populus Alcidæ gratissima, vitis Iaccha (*Baccho*)
Formosæ myrtus Veneri, sua Laurea Phœbo.
Phyllis amat corylos.

Chananæos pariter in excelsis lucis sylvisque suos deos coluisse patet ex ea qued Deus crebro jubeat Hebræis ut illas succendant et exstirpent, ut patet Exodi 34. 13. Deuteron. 7. 5. et c. 12. versu 2. et c. 16. 21. quibus locis directe qnidem et expresse vetat Deus ne excelsa habeant talia qualia habebant Chananæi, in quibus scilicet suos deūs falsos colebant: indirecte tamen vetat quoque ne sibi pariter in excelsis sylvis el lucis sacrificent, sed tantum in Tabernaculo et altari ad id a se destinate, et a Moyse fabricato, ac præsertim in temple mox a Salemone fabricande.

Excelsa ergo Hebræorum, de quibus in libris Regum et Prepbetarum crebra est mentie, erant duplicis generis. Una in quibus instar Gentium celebant earum dees et idola. Hæc manifeste erant illicita, quia idelis dicata in Dei veri injuriam. Unde in ea gravissime invehuntur et detonant Prophetæ, ut Jerem. cap. 7. 31. Ezechiel, c. 6. 3. Osee, 10. 8. Hinc Salemen gravissime peccavit, qnod io gratiam uxorum suarum Gentilium earum diis et idolis fecerit luces et excelsa, ibique eos adorarit, quæ proinde Ezechias rex dissipavit, Manasses ejus filius impius restituit, Josias funditus abolevit.

Altera excelsa erant, in quibus Hebræi, nen idelis, sed Dee vero sacrificabant. Sic Gedeon in excelsa petra sacrificium Deo obtulit, Judic. 6. 26. Idem fecit Samuel in excelse, 1. Reg. 9. 19. et Salemen hic sacrificavit in excelse Gabaon, id est in Tabernacule Moysis, qued tum situm erat in excelso et frondoso celle Gabaon.

Porre Deus bæc secunda excelsa nen amabat eb periculum gentilismi et idololatriæ; tolerabat tamen, donec ædificaretur fixum et stabile Templum a Salemone in Jerusalem; nam ante illud Tabernaculum Moysis erat mobile, et ab une leco transportabatur in alium, ime separatum erat ab altari, ut superius dixi. Unde multis incommedum erat et difficile in ee sacrificare, ideeque alie lece exclese suas bostias immelabant.

Hinc pii reges, ut Asa et Josaphat, permiserunt excelsa Dee vero erecta: vel si illa erant idolis statuta, permiserunt ea, quia ob inveteratam populi idelolatrantis consuetudinem, meluentes ejus seditionem et rebellionem, illa impedire et tollere nen poterunt. Verius tamen est, quod censet Abulens. quæst. 2. et 5. bos reges tantum permisisse excelsa, in quibus Deo vere sacrificabatur, non idelis; quæ tamen non permiserunt reges pientiores, sed everteruot, scilicet David, Ezechias et Josias, qui preinde soli e cæteris regibus Juda dicuntur nen peccasse, Eccles. 49. 5. Porro quod Samuel in Ramatba, Betblebem, aliisque in locis sacrificavit, 1. Reg. cap. 16. vers. 4. et 5. ac Elias in mente Carmele, 3. Reg. 18. 23. et David in area Ornan, 2. Reg. ult. 18. credendum est id eos fecisse ob graves et urgentes causas, idque ex Dei instinctu et dispensatiene, ut patet de Davide loce citato.

Hac de caosa, ut scilicet excelsa emnia tellerentur, voluit Deus a Salomene ædificari templum, in eoque sele sibi sacrificari ut in uno temple servaretur unitas religienis et Judaismi, ac Judæi plane arcerentur a profanis et excelsis sacrificiis Gentilium. Idem ante templum jusserat Deus fieri in Tabernaculo a Meyse fabricato, Levit. 17. vers. 3. et 4. vide ibi dicta.

3. Excepto quod in excelsis (Deo vere dicatis de qnibus jam dixi) immolabat.] Hinc Theod. Proc. Abulens. et Ribera l. 1. de Temple, c. 2. censent ante fabricam templi in excelsis sacrificare fuisse illicitum, et peccatum saltem veniale, eo qned hic carpatur Salomen quod in excelsis immelarit, este in cæteris dilexerit Dominum, et præcepta ejus servarit. Hebræi tamen, Lyran. Serarius et alii censent id fuisse licitum, nen quasi Deo absolute gratum, sed tamquam ab eo concessum et permissum, denec ædificaretur templum firmum et stabile. Sic et S. August. quæst. 36. in Judic. *Deus*, ait, *consuetudinem populi sui, quæ præter ejus Tabernaculum, tamen non diis alienis offerebant, sed Domino Deo suo; sustinebat potius quam vetabat, etiam sic exaudiens offerentes.* Post templi vero fabricam excelsa fuere illicita, ideoque David, Ezechias et Josias ea austulerunt, licet Asa, Amasias et Josaphat ea tolerarint metu majoris mali, ne scilicet si excelsa Dei tellerentur, populus ad excelsa deorum et Gentium, hoc est ad idola deflecteret. Unde de iis dicitur: *Fecit rectum ante conspectum Domini, etc., verumtamen excelsa non abstulit*; c. 15. v. 11. et 14. etc.

4. Abiit itaque in Gabaon ut immolaret ibi.] quia in Gabaon erat Tebernaculum et altare Moysis, unde ibi immelare licebat, ideeque mox vocatur excelsum magnum, id est maximum et religiosissimum, licet Arca fœderis non esset in Gabaen, sed e Coriathiarim a Davide translata in Sion, ut diserte dicitur 2. Paral. 1. vers. 4. et 5. Neta hic pietatem Salomonis, qui regnum auspicatur a cultu et invocatiene Dei; obtulit enim mille bostias, ut sequitur, ideoque a Dee obtinuit sapientiam tantam, quantam nulli umquam concessit Deus.

5. Apparuit autem Dominus Salomoni per somnium nocte dicens: Postula quod vis ut dem tibi.] Quæres, quale fuerit hec Salemenis somnium, et an in eo babuerit usum arbitrii, ut libere pestularit a Deo sapientiam, ideoque eam impetrarit?

Quæstie bæc est problema. Multi enim affirmant,

multi negant, et utrique pro se rationes afferunt probabiles.

Primo ergo nonnulli censent hoc somnium fuisse naturale, ex speciebus diurnis noctu in somnis naturaliter recurrentibus; aut naturaliter a Deo immissum, sd hoc ut sciretur sapientiam omnibus hominibus, sed præsertim regibus et principibus ad sapienter gubernandum præ aliis rebus expetendam esse utpote ad bonum regimen summe necessariam. Ita Abulens. Quia enim Salomon in Gabaon orans et sacrificans per diem crebro et instanter a Deo flagitarat sapientiam, hinc effecit Deus ut naturaliter noctu ipsi eædem cogitationum species recurrerent; ut scilicet Salomon dormiens videretur sibi postulare sapientiam, Deumque illam ipsi annuere, juxta illud Claudiani:

> Omnia quæ sensu volvuntur sensa diurno,
> Tempore nocturno reddit amica quies.

Idemque docet Aristot. lib. de Somniis et Hippocr. lib. de Insomniis.

Si dicas postulationem hanc Salomonis placuisse Deo, ac ipsum per eam reipsa impetrasse sapientiam, respondent illam postulationem in somnis per se non placuisse Deo, quia erat actus somniantis, non libere postulantis: sed ob aliam Salomonis ejusdem in vigilia sapientiæ postulationem, ex qua illa in somnis ortum habuit, at quasi effectus ex causa, naturaliter profluxit. Ita S. Thomas 1. 2. q. 113. art. 3. ad 2. *Salomon*, ait, *dormiendo non meruit sapientiam, nec accepit, sed in somno declaratum est quod per præcedens desiderium ei a Deo sapientia infunderetur.* Idem repetit de veritate, quæst. 28. art. 3. et 2. 2. quæst. 154. art. 5. ad 1. Favet S. August. lib. 12. de Genesi ad Litter. cap. 15. quem citat S. Thom. Item S. Bonav. in 2. dist. 15. q. 6. num. 72. Alensis in 4. quæst. 101. membro 3. art. 3. Richardus quodl. 1. quæst. 17. Sanchez, Salianus, Serar. Pineda lib. 3. de Salomono cap. 8. Pererius libr. 1. in Daniel. quæst. 7.

Probatur primo, quia Salomon dormiebat, eratque in somnio; omnia ergo hæc non revera, sed per somnium ei repræsentabantur.

Secundo, quia versu 15. diserte ait Script. *Evigilavit Salomon, et intellexit quod esset somnium.*

Verum contraria sententia non minus est probabilis, imo validiores affert rationes, nimirum somnium hoc non fuisse naturale, sed divinum, ac proprie a Deo (licet natura quoque et naturalibus per diem cogitationibus Salomonis Deo subservientibus) immissum, ideoque non tam fuisse somnium, quam visionem propheticam vel extasin, qualis fuit somnus Adæ, cum ex ejus costa Deus formavit Evam, quem Septuag. vocant extasin; in eo enim Adam Deo revelanto cognovit Christi incarnationem, et Ecclesiæ ex ejus latere formationem, uti docent S. August. S. Thomas, Rupert. et alii passim. Tale quoque fuit somnium Abrahæ Genes. 15. 12. in quo Deus Abrahæ revelavit, et promisit magnam posteritatem et Chananææ possessionem. Tale quoque fuit somnium Josephi de futuro suo principatu in Ægypto Genes. 37. 5. et Jacobi Genes. 28. 12. ubi Deus in somnis idem ei promisit quod Abrahæ, imo plura.

Probatur primo, quia hoc diserte significat Script. cum ait: *Apparuit autem Dominus Salomoni per somnium nocte, dicens.* Ergo fuit hæc vera Dei apparitio et locutio, quam Salomon excepit, uti Prophetæ excipiebant Dei oracula per visiones tam nocturnas, quam diurnas; Ergo non fuit somnium commune et naturale.

Secundo, quia sequens prolixa narratio recenset historiam veram, non somnistam. Ait enim Deus revera loquens Salomoni: *Postulo quod vis, ut dem tibi;* ac Salomon respondet prolixe, postulatque sapientiam, ac hujus postulationis suæ multas et graves causas affert, idque tam sapienter et prudenter, ut vigilans prudentius loqui non potuisset. Ex qua narratione, et ex longo Salomonis sermone ad Deum constat ipsum habuisse perfectissimum discursum et judicium, cum consideratione divinæ majestatis, et beneficiorum ejus, et propriæ infirmitatis ac necessitatis in illo regio statu, in quo erat constitutus; et ex hoc perfecto discursu ac judicio petitionem illam Deo proposuisse, et ideo illi placuisse.

Tertio, quia versu 11. Deus Salomoni præmium hujus suæ postulationis tam sapientis et sanctæ largitur, et votis ejus annuit dicens: *Quia postulasti verbum hoc etc. ecce feci tibi secundum sermones tuos,* nec tantum hoc, sed et longe plura adjicit, scilicet divitias, gloriam, longævitatem et magnificentiam præ omnibus regibus: quæ omnia ut revera, et non per somnium gesta fuse et accurate narrat Script. ut vix alio torqueri possint, ac omne somnium superent et transcendant. Et hoc voluit Script. dicens, versu 15. *Evigilavit Salomon et intellexit quod esset somnium,* scilicet non humanum, sed divinum, uti eo versu ostendam.

Quarto, quia revera Deus in somno hoc Salomoni indidit sapientiam, ut significat Script. nec enim aliud tempus, quo eam acceperit Salomon, reperire vel assignare possumus; ergo pariter revera Salomon in somno oravit, petiitque sapientiam; nam per orationem eam impetravit, ut dicitur vers. 11. et 12. *Ecce,* inquit, *feci secundum sermones tuos, et dedi tibi cor sapiens.* Ita sentit Lyran. Dionys. Salmeron. tom. 3. tract. 22. Anton. Fernandius lib. de Visionibus Præludio 7. num. 8. et seq. Hugo, Glossa, Consalvus Cervantes in Sapien. cap. 7. versu 7. ac fuse et solido Suarez tomo 2. de Relig. libr. 2. de Orat. capite 19. ubi docet primo, Deum in somno posse elevare intellectum et phantasiam ad perfectum usum rationis, ot ad plenum judicium de veritate sive speculativa sive practica, idque fecisse in somno Adami Genes. 2. Posse enim Deum ita confortare et clarificare phantasiam, et vapores omnes, qui illam in somno impediunt, depellere, ut vere res non tantum apprehendere, sed et recte de iis judicare possit, conservatis interim sensibus externis in eadem dispositione, quam in somno naturali habent. Accedit S. Ambros. in Psalm. 118. Octonario 18. in fine, ubi asserit Salomonem *orasse* tunc et *promeruisse.* Imo, Octonario 2. versu 2. addit: *Ex toto corde exquirens Deum sapientiam postulavit, et quia non opes sibi regias, sed divinæ munus gratiæ depoposcit, accipere meruit sapientiæ disciplinam.* Tertull. etiam lib. 4. contra Marcion. cap. 15. aperte sentit habuisse tunc Salomonem liberam electionem, dicens: *Qua permissa sibi optione, maluit ea postulare, quæ sciebat Deo grato, sapientiam, meruit etiam divitias consequi.* Ad eum modum loquitur Eucher. quæst.

2. in 3. librum Reg. dicens Salomonem deprecatum esse Deum, etc.

Denique 2. Paral. 1. v. 7. ubi eadem hæc historia narratur, nulla somnii fit mentio: *Ecce*, inquit, *in ipsa nocte apparuit ei Deus*. Fuit ergo somnium hoc vera Dei apparitio et visio, qualem habuere cæteri Prophetæ.

In hanc quoque sententiam tandem propendent S. Bonavent. Alensis et Richardus locis jam citatis, dum addunt Salomonem ex divino privilegio potuisse in somnis uti ratione et mereri, atque S. Thom. qui 1. 2. q. 113. art. 3. ad 2. secundam dat responsionem, dicens: *Vel potest dici quod ille somnus non fuit naturalis, sed somnus prophetiæ, secundum quod dicitur Num. 12. Si quis fuerit inter vos propheta Domini, per somnium aut in visione loquar ad eum. In quo casu aliquis usum liberi arbitrii habet.*

Dices: Somnus impedit usum rationis et liberi arbitrii, quia in somno sopiuntur, et quasi ligantur sensus et phantasia, sine quibus ratio non potest libere operari. Resp. naturaliter, et in somno naturali hoc verum est, at non in supernaturali et divino, quale fuit hoc Salomonis. In eo enim Deus Prophetis infundere potest species sine conversione ad phantasmata somnum non impedientes, sicut nec visionem in Christo somnus impediebat, qui de se ait Cant. 5. 2. *Ego dormio et cor meum vigilat*. Sic et B. Virginem dormientem libere Deum amasse, itaque meruisse censet S. Bernardinus et alii, idque probabile judicat Suarez 3. p. q. 37. art. 4. disp. 18. sect. 2. Aut potius Deus Adæ, Salomoni et Prophetis ita roborabat et clarificabat phantasiam in somnis, ut libere intelligere, eligere et operari possent, ut paulo ante dixi ex Suarez. Hoc enim magis est homini connaturale.

Porro totum hoc somnium Deus Salomoni immisit per Angelum, qui Deum repræsentabat, ac nominatim Deum filium ex Salomonis stirpe incarnandum, uti docent S. Chrysostom. homil. 16. in Acta, S. Leo, S. Ambros. Tertull. Origen. Theophyl. Euseb. Clemens. Niceph. et alii, quos citat Pineda lib. 3. de rebus Salomonis cap. 8. num. 4.

Quæres: Cur ergo hæc visio Salomoni exhibita est per noctem, non per diem? Resp. causa litteralis est, quia per diem Salomon occupatus fuerat in immolatione mille hostiarum. Unde tunc indispositus erat ad hanc visionem; per hostias tamen hasce se disposuit, et dignum reddidit ad visionem hanc recipiendam; quare in præmium suæ pietatis hanc visionem nocte sequenti, utpote quiescens, a Deo accepit.

Symbolica causa fuit, quia Deus, licet in se sit lux summa et infinita, mens tamen creata, præsertim humana, ad eam caligat; sicut oculus caligat et hebetatur ad intuitum solis. Quare Deus sanctis, præsertim veteris Testamenti, ut Abrahæ, Mosi, Jacobo apparebat nocte, vel in caligine. Unde S. Dionys. lib. de Mystica Theolog. docet eum qui Deum vult contemplari, ingredi debere cum Mose in caliginem, qua Deus tegitur et velatur.

Mystice S. Gregor. libr. 2. Moral. cap. 2. notat noctem signum esse mali ominis et infelicis exitus: *Non rediturus*, inquit, *ad veniam Judas, quod ad traditionis perfidiam nocte exiisse perhibetur, dicente Joanne cap. 13. Erat autem nox. Et inique diviti dicitur, Lucæ 12. Hac nocte repetent animam tuam abs te; anima quippe quæ ad tenebras ducitur, non in die repeti, sed in nocte memoratur. Hinc est quod Salomon, qui sapientiam non perseveraturus accepit, in somnis hanc et nocte accepisse describitur.* Hæc Gregor. ex quo Rupert. Eucher. et alii eadem descripserunt.

Addit Rupert. carpitque Salomonem, quod sapientiam, non sanctitatem petierit: *Tamen in eo*, inquit, *reprehensibilis est, quod data sibi optione, tam prona ad dondum largitate Domini bonum illud, quod verum et summum est, non postulavit.*

Verum hoc bonum includitur in sapientia, quam postulavit Salomon, uti docet S. Ambros. in Psalmo 118. ad illa: *In toto corde meo exquisivi te.* Unde Sapient. 9. Salomon postulans a Deo sapientiam ait: *Ut sciam quid acceptum sit coram te omni tempore;* de quo mox plura.

7. Ego autem sum puer parvulus,] q. d. Sum valde juvenis, rudis et inexpertus, ideoque quasi puer ad tantum onus, scilicet ad regimen tanti populi Israelis, ex me inidoneus; Salomon enim hoc tempore erat viginti annorum, ut superius dixi; unde explicans subdit.

Ignorans egressum et introitum meum.] Est Hebraica phrasis significans omnes hominis actiones, q. d. Nescio quo modo me gerere debeam in administratione tanti regni. Unde 2. Paralip. 1. 10. ait: *Da mihi sapientiam et intelligentiam, ut ingrediar et egrediar coram populo tuo*, quasi ejus rex et pastor. Chald. vertit: *Non ego scio egredi nec ingredi.* Alludit ad puerum (quem se vocavit) qui docente matre, discit egredi et ingredi in domum.

9. Dabis ergo servo tuo cor docile,] id est, doctrinam excipiens, quod scilicet doctrinam, id est, prudentiam et sapientiam, a te audiat et in se hauriat, puta cor prudens, intelligens et sapiens: Hebr. est *cor audiens*, quod nimirum audiat et accipiat sapientiam. Unde 2. Paral. 1. 10. hoc explicans ait: *Da mihi sapientiam et intelligentiam.* Et hic versu 11. respondens ei Deus dicit: *Postulasti tibi sapientiam, etc.*

Porro Salomon postulans hic sapientiam proprie postulat prudentiam, qua sapienter tam se quam totum populum regere possit, ut scilicet prudenter omnes suas actiones instituat, tum privatas, tum publicas, juxta legem et voluntatem Dei. Unde Sapient. 9. 4. et 10. explicans hanc suam sapientiæ postulationem ait: *Da mihi sedium tuarum assistricem sapientiam, etc., ut mecum sit, et mecum laboret, ut sciam quid acceptum sit apud te.* Causam subdit v. 17. dicens: *Sensum tuum quis sciet, nisi tu dederis sapientiam, et miseris spiritum sanctum tuum de altissimis?* Vide ibi dicta. Sapientia enim in libris Sapientialibus præcipue practicam sive ethicam significat, quæ docet nos sapienter, id est juste sancteque vivere, quæ proinde Sapient. 10. vocatur *scientia Sanctorum*, et Lucæ 1. *Prudentia justorum.* Deus tamen, qui suorum preces superat et vota, longe ampliorem sapientiam Salomoni concessit, ut jam dicam.

12. Dedi tibi cor (id est mentem) sapiens et intelligens, (Chald. *et considerans;* Septuag. *et peritum*) in tantum ut nullus ante te similis tui fuerit, nec post te surrecturus sit.] 2. Paral. 1. 12. dicitur: *Sapientia et scientia data sunt tibi.* Per quæ primo: intellige Ethicam et Politicam, ad gubernandum tam se

quam populum; hanc etiam præcipue postulabat Salomon; secundo, Physicam, Medicinam, Logicam, Rhetoricam, Poeticam, Mathematicam, Architectonicam (hac enim egebat ad fabricandum templum) omnesque scientias et artes naturales. Hæ enim ab Hebræis vocantur Sapientia, ut patet Exodi 31. v. 3. Nam de his ipse ait Sapient. 7. v. 17. *Ipse enim dedit mihi horum, quæ sunt, scientiam veram, ut sciam dispositionem orbis terrarum, et virtutes elementorum, initium et consummationem et medietatem temporum, vicissitudinum permutationes et commutationes temporum, anni cursus et stellarum dispositiones, naturas animalium et iras bestiarum, vim ventorum et cogitationes hominum; differentias virgultorum, et virtutes radicum, et quæcumque sunt absconsa et improvisa didici: omnium enim artifex docuit me sapientia*: tertio, sapientiam et prudentiam supernaturalem fidei mysteriorum, imo et donum prophetiæ. Salomonem enim eximium fuisse Theologum patet ex ejus Proverbiis et Sapientia: Prophetam quoque exstitisse patet Proverb. 30. versu 1. Vide ibi dicta. Horum ergo omnium scientiam infusam a Deo hac nocte accepit Salomon, idque in gradu valde intenso, ut eorum oblivisci non posset. Ita Abulens. Serarius, Pineda, Salianus et alii. Addit Josephus Salomonem a Deo didicisse exorcismos ad conjurandum expellendumque dæmones, et alia plura, quorum meminit Origen. tractat. 35. in Matth. Justinus Dialog. de Veritate Christianæ Relig. Epiphan. in hæresi Ebronitarum. Vide Baronium anno Christi 56. et Sixtum Senensem in Biblioth. verbo *Salomon*. Unde nonnulli putant Salomoni inditam gratiam gratis datam, ad componendum exorcismos, quibus pelleretur dæmon. Addit Josephus Salomonem incantationes ad morbos abigendos composuisse, quod est magicum; sed Josephus per incantationes forte accepit preces, quas postea vulgus superstitiose vertit in incantationes vel carmina magica.

Addunt, vel potius fabulantur Rabbini Salomonem cognovisse garritus avium, latratus canum, cæterarumque bestiarum voces et sermocinationes intellexisse. Verum, quis intelligat brutorum voces, quæ ratione et intellectu carent? frustra ergo id de se jactitant magi.

Ut nullus ante te similis tui fuerit.] Salomon ergo sapientia superavit non tantum Trismegistum, Orpheum, Homerum, Platonem, Solonem, Lycurgum, Aristotelem, omnesque Græcorum, Ægyptiorum, Chananæorum, etc., Sapientes, utpote quorum sapientia fuerit studio acquisita, cum Salomoni fuerit a Deo immediate infusa; sed etiam Abraham, Moysen, Davidem, Adamum, saltem post lapsum. Etsi enim hi certis in rebus excelluerint ut Abraham in eminenti fide, Moyses in accipiendis a Deo legibus, David in psalmis dictandis, tamen Salomon eos superavit amplitudine sapientiæ, quia omnem omnino complexus est, ac Christum Dominum, ejusque sapientiam, unionemque cum S. Ecclesia ad vivum tam verbis quam factis expressit.

Nec post te surrecturus sit.] Hinc recte infert Abul. Salomonem sapientiorem fuisse non tantum Adamo et Moyse, sed etiam Prophetis et Apostolis, solumque Christum excipit, ejusque matrem B. Virginem, licet de ea dubitet Suarez tomo 2. disput. 18. sect. 5. Idem asserit S. Hieron. in cap. 3. Ephes. *Salomonem*, inquit, *omnibus Apostolis sapientiorem fuisse, ut retro Patriarchis vox divina pollicita est, qui de se ipso quoque loquitur confidenter; Deus docuit me sapientiam, et intellectum sanctorum cognovi*. Sapient. 7. Intellige in rebus naturalibus et politicis; nam in mysteriis fidei et Evangelii Salomone sapientior erat Paulus et Apostoli. Lyran. tamen, Dionys. et Pererius lib. 5. in Genes. q. 3. censent hic Salomonem dici sapientiorem omnibus, sed ita ut pauci aliqui excipiantur, scilicet Apostoli, etc. Alii sic limitant: *Nullus similis tui*, scilicet in regibus; sed hoc nimis est arctum. Alii cum Serario melius sic: *Nullus*, scilicet eorum qui humano studio suaque industria sapientes evaserunt, *similis erit tui*, qui eam accepisti a Deo infusam; quare hic non fieri comparationem cum Adamo, B. Virgine et Apostolis, quorum sapientia fuit a Deo infusa. Vide Pinedam libr. 3. de Salom. capite 8. qui et addit Salomoni cum sapientia datum fuisse Spiritum Sanctum, id est majorem gratiam et sanctitatem; hanc enim ipse in sapientia et cum sapientia præcipue postulabat. Audi Remigium, qui ad illud Coloss. 2. 9. *In ipso habitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter*, sic scribit: *Aliter habitat in singulis electorum, aliter in Christo; quia illis datur spiritus ad mensuram, in illo autem pleniter habitat. Habitavit enim in Salomone per sapientiam, in Daniele per castitatem, in Prophetis per sanctitatem, in Moyse per mansuetudinem, in Christo vero per omnem virtutem et innocentiam.*

13. Sed et hæc, quæ non postulasti, dedi (id est, dare decrevi et illico sensim dabo) tibi, divitias scilicet et gloriam, ut nemo fuerit similis tui in regibus cunctis retro diebus.] Hinc Abulens. putat Salomonem superasse opibus et gloria Nemrod, Ninum, Saulem, Davidem, cæterosque Reges anteriores, non autem posteriores, qui Salomonem secuti sunt, uti fuit Alexander Magnus, Julius Cæsar, Augustus. Verum Serarius et alii melius censent Salomonem omnibus omnino regibus tam futuris, quam præteritis antelatum, omnesque superasse opibus et gloria. Nam 2. Paralipom. 1. vers. 12. clare dicitur: *Divitias autem et substantiam et gloriam dabo tibi, ita ut nullus in regibus, nec ante te nec post te fuerit similis tibi;* ubi ex Hebræo vertas: *Et gloriam quæ non fuit sic* (similis) *regibus ante et post te non erit sic*, id est similis tui.

Moral. disce hic quantum bonum Deique donum sit sapientia, quamque cæteris omnibus anteferendum, imo cætera omnia secum adducat, atque illud comparari oratione magis quam studio. Auctor enim datorque sapientiæ est Deus, qui est pater luminum. Jacobi 1. vers. 5. et 17. Vide ibi dicta; et sanctus Augustinus Præfat. in libro 1. de Doctrina Christ.

15. Igitur evigilavit Salomon, et intellexit quod esset somnium.] Vatablus et alii exponunt, q. d. Evigilans Salomon recordatus est sui somnii, sive se somniasse de sapientia, puta non fuisse rem veram, sed somnium fugax, mendax et evanidum. Verum hoc dici nequit: Salomon enim vere hic adeptus est sapientiam, ut patet ex verbis Script. vers. 12. *Dedi*, inquit, *tibi cor sapiens et intelligens, etc.*, quare

hic sensus directe adversatur S. Scripturæ eamque elidit et evertit.

Dico igitur: *Evigilans Salomon intellexit quod esset somnium*, scilicet non naturale sed supernaturale et divinum, puta visio realiter et efficaciter una cum re ipsa, scilicet cum sapientia a Deo immissa sibique indita. Unde Hebr. Septuag. et Chald. habent: *Igitur evigilavit Salomon, et ecce somnium;* scilicet consecutum est effectum suum, ac verum apparuit, q. d. Salomon evigilans vidit revera se sapientem effectum sicuti somniarat, id est, sicut dormiens per visum divinum viderat. Vidit enim omnium rerum species menti suæ sese ingerentes et obvolitantes, quibus clare res quaslibet perspiciebat, quas ante non cognoverat; intellexit ergo somnium hoc fuisse reale et verum, utpote supernaturale, et a Deo simul cum re somniata immissum. Unde mox intricatam meretricum litem sapientissime diremit, ac cætera omnia sapientissime administravit, ut patet ex sequenti. Ita Suarez, Serarius, Pineda.

Similia somnia non somniata et falsa, sed realia et vera exstant in S. Script. ut cum S. Petrus ab Angelo liberandus e carcere jubebatur se vestire et exire, *existimabat se visum videre*, et somniare, Actor. 12. 9. et tamen vere se vestiebat et exibat. Sic Hebræi e Babylone liberati, redeuntes in Jerusalem, dicunt: *In convertendo Dominus captivitatem Sion facti sumus sicut consolati;* Hebr. *sicut somniantes*, q. d. Adeo lætus, novus, mirus et inexspectatus fuit nobis reditus ab exilio in patriam, ut videretur esse somnium, ut non revera redire, sed reditum somniare nos putaremus. Sic Salomon hic evigilans videbatur sibi somniasse; sed mox vidit somnium versum esse in rem veram. Sic. sanctus Hieron. in somnio correptus a Deo quod Ciceronem præ S. Script. legeret, audiensque: *Ciceronianus es, non Christianus*, acriter vapulavit et flagellatus est, non per somnium, sed reipsa. Audi eum Epist. 18. ad Eustochium: *Nec vero sopor ille fuerat, aut vana somnio, quibus sæpe deludimur; testis est tribunal illud ante quod jacui: testis judicium triste, quod timui. Ita mihi numquam contingat in talem incidere quæstionem. Lividas fateor habuisse me scapulas, plagas sensisse post somnum, et tanto dehinc studia divina legisse, quanto non ante mortalia legeram*

CUMQUE VENISSET (ex Gabaon, ubi a Deo postulaverat sapientiam et impetraverat) JERUSALEM, STETIT CORAM ARCA FOEDERIS DOMINI, ET OBTULIT HOLOCAUSTA,] in gratiarum actionem pro tanto sapientiæ dono sibi a Deo indito. Arca enim erat in Sion, Tabernaculum vero et altare in Gabaon, uti dictum est v. 4.

16. TUNC VENERUNT DUÆ MULIERES MERETRICES AD REGEM,] Deo ita disponente ad Israeli patefaciendam Salomonis sapientiam illi paulo ante ab eo inditam, per solertem litis meretricum diremptionem. Pro *meretrices*. Hebr. est זנות *zonot*, quod Chald. vertit: *tabernarias* sive cauponas; *zona* enim, sive meretrix, dicitur illa quæ meretur prostituendo vel edulia, vel operas, vel corpus, qualis est caupona, lotrix, sartrix, textrix, purpuraria quæ arte et opificio suo victum lucratur. Et tales has duas fuisse censet noster Sanchez, quia meretrices proprie dictæ vix suscipiunt filios ob vagum concubitum et seminum commistionem: nam cuilibet se prostituunt; secus est de concubinis, quæ uni soli amasio adhærent; hæ enim concipiunt perinde ut uxores.

Verum S. Gregor. Ambros. Prosper, Pineda, Salianus et alii passim censent has duas fuisse meretrices proprie dictas, ut vertunt Septuag. et Noster; idque arguit quod maritorum nulla hic fit mentio, sed ipsæ per se litem contestantur. Meretrices enim, quia sunt avaræ, cupidæ, impudentes, iracundæ, hinc pariter sunt litigiosæ, imo multarum litium, rixarum, duellorum, cædium et bellorum causa, uti experientia quotidiana docet.

19. DORMIENS QUIPPE OPPRESSIT EUM,] quia scilicet volvendo se incubuit super infantem, eumque mole corporis sui suffocavit. Quocirca Jure Canonico vetatur ne matres cum infantibus dormiant, ob periculum oppressionis eorumdem ut patet 2. q. 5. Can. *Consuluit*.

CONTENDEBANT CORAM REGE,] quia deerant testes, aliæque probationes et indicia; hinc vocis et clamoris contentione more suo certabant inter se hæ muliereulæ.

Allegor. duæ hæ mulieres repræsentant Synagogam Judæorum, et Ecclesiam Christianorum, quæ inter se contendunt de puero Jesu et Messia vivo et vero; sed Salomon, id est, Christus, litem dirimit dicens Matth. 10. *Non veni pacem mittere, sed gladium*. Veni enim dividere legem et gratiam, Judæos et Christianos, fideles et infideles, uti pulchre docet S. Hieron. Epist. 131. ad Ruffinum, ubi et addit Salomonem hoc judicium peregisse anno ætatis suæ duodecimo, hoc enim regnare cœpisse; sed superius ostendi id factum anno ætatis vigesimo.

Rursum repræsentant Ecclesiam Catholicam, et hæresim Arianam, Nestorianam, et cæteras, quæ Christum dividunt in duos, ut alius in eo sit Deus, alius homo, ac veros fideles qui sunt vivi Ecclesiæ filii, sibi arrogare, et ad suam hæresim pertrahere, ideoque perdere et interimere satagunt. Ita S. August. serm. 200. de temp. *Impia*, ait, *et crudelis hæresis clamat ut dividatur. Quid est dividatur, nisi non Filius æqualis sit Patri? dum enim Filio subtrahit æqualitatem, et bonum omnipotentemque denegavit Patrem. Deus enim Pater si potuit filium sibi similem gignere et noluit, non est bonus; si voluit, et non potuit, non est omnipotens*. At vera mater, scilicet Ecclesia Catholica, clamat: *Date illi puerum, et nolite dividere eum. Filius meus est, sed melius apud illam migret natus, migret totus, tamen apud me maneat maternus affectus. Date illi puerum, non auferantur vobis membrorum, illius integritas non dividatur, ne mihi pietas auferatur. Quod dicit: Date illi puerum et nolite dividere, ecce et ego dico: Totum possida, et noli dividere Deum*. Hæc ad verbum ex sancto August. transcripsit Angelom. Eucher. vel potius Beda, et S. Prosper lib. de Prædict.

Tropol. S. Gregor. lib. 21. Moral. cap. 8. per duas has mulieres accipit veros et falsos doctores; veri enim et boni discipulorum salutem, falsi et mali suam gloriam et lucra quærunt, cum discipulorum perditione. *Quia nimirum*, ait S. Gregor. *magistri vigilantes quidem scientia, sed vita dormientes, auditores suos, quos per vigilias prædicationis nutriunt, dum quod dicunt facere negligunt, per somnum torporis occidunt, et negligendo opprimunt, quos olere verborum lacte videbantur. Unde plerumque dum ipsi reprehensibiliter vivunt*

et habere discipulos vitæ laudabilis nequeunt, alienos sibi attrahere conantur: quatenus dum bonos se habere sequaces ostendunt, apud judicia hominum excutient mala quæ agunt, et quasi per subditorum vitam mortiferam tegant negligentiam. Unde illic mulier filium quia extinxit proprium, quæsivit alienum: sed tamen veram matrem Solomonis gladius invenit; quia videlicet cujus fructus vivat, vel cujus intereat, extremo examine ira districti judicis demonstrat. Solerter deinde advertendum monet S. Greg. *quod vivens filius prius dividi præcipitur, ut soli postmodum matri reddatur; quia in hac vita quasi partiri conceditur vita discipuli, dum ex illa nonnumquam alter apud Deum meritum, alter vero apud homines laudem habere permittitur. Sed falsa mater eum quem non genuit, occidi non metuit; quia arrogantes magistri et charitatis ignari, si plenissimum nomen laudis ex alienis discipulis consequi nequeunt, eorum vitam crudeliter insequuntur. Insidiæ enim face succensi, nolunt aliis vivere, quos se conspiciunt non posse possidere.* Eadem ex S. Gregorio transcripsit Angelomus et Eucherius.

Symbolice, S. Ambros. lib. 3. de Virgin. *Duæ, ait, mulieres sunt fides et tentatio, quæ postquam posteritatem suam carnalis vitio conversationis et somno mentis amisit, posteritatis fructus auferre conatur alienæ. Itaque dum tentatio litigat, fides fluctuat, donec machæra Christi latentes distinguat affectus. Quæ est hæc machæra Christi? illa de qua scriptum est: Gladium veni mittere in terram. Est enim gladius de quo scriptum est: Et tuam ipsius animam pertransibit gladius. Quis autem sit hic gladius, quæ machæra, cognosce: Verbum, inquit, acutum et validum et penetrabilius omni gladio acutissimo, penetrans usque ad divisionem animæ et spiritus artuumque et medullarum.*

25. Dividite, inquit, infantem vivum in duas partes, et date dimidiam partem uni, et dimidiam partem alteri.] Dixit hoc Salomon non serio ut fereus sententiam, sed simulate, ut exploraret in utra resideret maternus affectus, ut illi filium vivum adjudicaret; nec enim alia probatio aut aliud medium litem hanc decidendi suppetebat. Nam a natura insita est matri arcanus erga prolem suam amor et commiseratio, cujus expers est illa quæ non est mater. Naturam ergo hic interrogavit Salomon, et illa respondens matrem genuinam suo affectu monstravit. Nam, ut ait S. Ambros. lib. 3. de Spiritu Sancto cap. 7. *Consideravit Salomon quod vera mater plus consuleret filio quam solatio, et gratiam juri, non gratiæ jura præferret. At vero illa quæ matris simularat affectum, vincendi studio cæco parvi duceret ejus exitium, in quo nesciret pietatis dispendium. Itaque vir ille spiritalis qui dijudicaret omnia (spiritalis enim dijudicat omnia) naturam in affectibus quæsivit, quæ latebat in vocibus, et pietatem interrogavit ut proderet veritatem. Vicit itaque mater charitatis affectu, quæ fructus est spiritus.*

Dices: Matri veræ injiciebatur hic metus iniquus dissectionis filii. Resp. id necessarium erat hoc loco et tempore ad bonum matris; ut scilicet hac ratione perpetua lite cum sua æmula, et jugi periculo perdendi filium liberaretur, quod longe majus ei erat malum. Quare melius erat illam modico tempore huoc metum pati, ut per eum mater esse agnosceretur, eique filius suus redderetur.

Simili indicio veritatem veramque matrem vel patrem explorarunt et deprehenderunt Imperatores. Cladius enim Cæsar, ait Sveton. in ejus Vita c. 15. *Fœminam non agnoscentem filium suum, dubia utrimque argumentorum fide, ad confessionem compulit, indicto matrimonio juvenis;* eo enim negato, quod horrebat natura, filium agnovit. Claudius igitur matrem negantem quemdam juvenem, qui vere ei filius erat, proprium filium esse, coegit ad confessionem veritatis, indicto ei cum ipso juvene matrimonio. Carolus item Magnus certus quod vel pater vel filius, quos captos detinebat, quemdam occidisset, incertus tamen uter eorum id fecisset, jussit utrumque suspendi. At cum pater, qui vere deliquerat, nullam videret redemptionis spem, fassus est et agnovit propriam culpam, et ita filium ab imminente supplicio liberavit. Ita ex Vita Caroli refert Joannes Molanus Doctor Lovan. l. 1. de fide hæret. servanda c. 8. et Mart. Delrio tom. 2. disquis. Magic. 4. in proœm. ex Andrea Barbatio in c. *Præsenti*, de Probatione.

Tertio, hoc Salomonis judicium imitatus est Alphonsus, rex Aragonum, qui, ut scribit Anton. Panorm. in ejus gestis lib. 2. cap. 39. cum serva quædam ex hero suo concepisset, et filium peperisset, ideoque ex lege Hispaniensi ad libertatem proclamaret; herus vero, ne matre cum filio privaretur, negaret puerum ex se natum, decrevit ut infans sub hasta venderetur; cumque uni qui majus pretium obtulerat infans traderetur, pater pietate naturali victus a lacrimis temperare non potuit, et suum esse filium fassus est. Quare rex et patri filium, et debitam matri libertatem illico adjudicavit.

Huc pertinet judicium Ariopharnis regis Thraciæ, qui cum tres Cimmeriorum regis filii de paterno regno altercarentur, jussit patris cadaver e sepulcro extractum arbori alligari, et eos arcu contendere, ut qui patris cor transfigeret, ei in regno succederet. Primogenitus guttur transfixit, secundus pectus; tertius junior, sed pientior, noluit in cor patris jaculari, dicens impium esse cor patris transfigere. Itaque huic Thrax regnum adjudicavit. Hoc exemplum recenset Theatrum vitæ humanæ vol. 7. l. 4. post initium ac auctorem citat Diodorum lib. 20. Sed Diodorus præter nomina Ariopharnis et filiorum regis Cimmeriorum nil tale habet; quare mihi idipsum de fide historica suspectum, et mythicum videtur.

26. Dixit autem mulier cujus erat filius vivus ad regem (commota sunt quippe viscera ejus super filio suo) Obsecro, Domine, date illi infantem vivum, et nolite interficere eum. E contrario illa dicebat: Nec mihi, nec tibi sit, sed dividatur.] Hinc patet hanc non tantum falsam fuisse matrem, sed etiam invidia et odio laborasse in veram matrem, ideoque petiisse ut ejus filius occideretur, sicut suus erat mortuus; alioqui enim petiisset sibi servari infantem, cum mater vera illum ei dari a rege postularet, ne filius suus occideretur. Voluit ergo ut filius ejus moreretur, sicut ejus filius erat mortuus. Ita Abul. Audi S. Ambr. l. 3. de Virg. *Quo audito, illa quæ petebat alienum non solum acquievit, sed etiam divisionem parvuli depoposcit, nullo affectu commoto materno. Illa quæ suum sciebat infantem, non vinci metuens, sed orbari; nec jam solatio suo proprio, sed pignori suo consulens orare accepit, ut incolumis magis puer traderetur*

alienæ, quam sectus in partes matri propriæ redderetur. Unde Salomon qui non majestate divina, sed argumentis ut homo interiorem interrogabat affectum, illi potius judicavit parvulum esse reddendum, quam veram matrem dolor proprius prodidisset; illam vero quam morituri parvuli misericordia non movebat, exortem pronuntiavit esse naturæ, quam exortem vidit esse pietatis. Veritas ergo non latuit sed tamen per simulationem ulterius fluctuavit; diuque etiam bona mater eventu hæsit ambiguo, dum judici periclitatur incerto.

Tropol. S. Gregor. 21. Moral. c. 8. per duas has mulieres accipiens falsos et veros doctores: *Perversa mulier*, inquit, *clamat: Nec meus sit, nec istius. Ut enim diximus, quos sibi obsequi non vident ad gloriam temporalem, eos oliis invident vivere per veritatem. Vera autem mater satagit ut ejus filius saltem apud extraneum sit, et vivat; quia concedunt veraces magistri ut ex eorum discipulis alii quidem magisterii laudem habeant, si tamen integritatem vitæ iidem discipuli non amittant. Per quæ pietatis viscera hæc eadem vera mater agnoscitur, quia omne magisterium in examine charitatis opprobatur; et sola recipere totum meruit quæ quasi totum concessit: quia fideles præpositi pro eo quod ex bonis discipulis suis non solum aliis laudem non invident, sed utilitatem eis etiam profectus exorant ipsi et integros et viventes filios recipiunt, quando in supremo examine ex eorum vita perfectæ retributionis gaudia consequuntur.*

Simili modo, sed dissimili affectu, et dispari effectu mater Antonini Caracallæ et Gætæ Cæsarum, sit Herodianus, ut eos discordes et imperium dividentes uniret, ac ab illis dividi postulavit, ut uterque eorum sui partem in suo regno haberet. Sed frustra; Caracalla enim metuens fratrem suum Gætam, utpote populo gratum, eum in sinu matris occidit, atque ut scelus velamine pietatis tegeret, eum inter Divos retulit dicens: *Ut non sit vivus, sit Divus.*

27. Respondit rex et ait: Date huic infantem vivum, et non occidatur; hæc est enim mater ejus.] Natura enim et naturalis compassio certo indicat hanc esse matrem. Vide hic solertiam et sapientiam Salomonis. *Itaque non immerito*, ait S. Ambros. lib. 2. de Offic. cap. 8. *æstimatus est intellectus Dei in eo esse, in quo occulta sunt Dei. Quid autem occultius quam internorum viscerum testimonia, in quæ sapientis intellectus, velut quidam pietatis descendit arbiter et velut quamdam genitalis alvi vocem eruit, qua maternus patuit affectus qui elegerat filium suum vel apud alienum vivere, quam in conspectu matris necari. Sapientiæ igitur fuit latentes distinguere conscientias, ex occultis eruere veritatem, et velut quadam machæra, ita spiritus gladio penetrare non solum uteri, sed etiam animæ et mentis viscera. Justitiæ quoque, ut quæ suum necaverat, alienum non tolleret, sed vera mater reciperet suum. Denique etiam Scriptura hoc pronuntiat; Audivit, inquit, omnis Israel hoc judicium quod judicavit rex; et timuerunt a facie regis, eo quod intellectus Dei in eo esset ut faceret justitiam.*

CAPUT QUARTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Recensentur v. 1. Officiales et Principes Salomonis, et v. 7. Præfecti annonæ 12. per singulas tribus. Mox, v. 20. Israelis pax et felicitas, ac Salomonis quotidianæ impensæ, regni amplitudo, opulentia, magnificentia, præsertim equorum et curruum. Denique, v. 29. ejus sapientia, parabolæ carmina et libri.

1 Erat autem rex Salomon regnans super omnem Israel, 2. et hi principes quos habebat: Azarias filius Sadoc sacerdotis; 3. Elihoreph et Ahia filii Sisa scribæ; Josaphat filius Ahilud a commentariis; 4. Banaias filius Joiadæ super exercitum; Sadoc autem, et Abiathar sacerdotes. 5. Azarias filius Nathan, super eos qui assistebant regi; Zabud filius Nathan sacerdos, amicus regis; 6. et Ahisar præpositus domus, et Adoniram filius Abda super tributa. 7. Habebat autem Salomon duodecim præfectos super omnem Israel, qui præbebant annonam regi et domui ejus; per singulos enim menses in anno, singuli neccessaria ministrabant. 8. Et hæc nomina eorum: Benhur, in monte Ephraim; 9. Bendecar, in Macces, et in Salebim, et in Bethsames, et in Elon, et in Bethanan; 10. Benhesed in Aruboth: ipsius erat Socho, et omnis terra Epher; 11. Benadinadab, cujus omnis Nephath dor, Taphet filiam Salomonis habebat uxorem; 12. Bana filius Ahilud regebat Thanac et Mageddo et universam Bethsan, quæ est juxta Sarthana subter Jezrael, a Bethsan usque Abelmehula e regione Jecmaan; 13. Bengaber in Ramoth Galaad; habebat Avothiair filii Manasse in Galaad, ipse præerat in omni regione Argob, quæ est in Basan, sexaginta civitatibus magnis atque muratis,

quæ habebant seras æreas; 14. Ahinadab filius Addo præerat in Manaim; 15. Achimaas in Nephthali; sed et ipse habebat Basemath filiam Salomonis in conjugio; 16. Baana filius Husi, in Aser, et in Baloth; 17. Josaphat filius Pharue in Issachar; 18. Semei filius Ela, in Benjamin; 19. Gaber filius Uri, in terra Galaad, in terra Sehon regis Amorrhæi et Og regis Basan, super omnia quæ erant in illa terra. 20. Juda et Israel innumerabiles, sicut arena maris in multitudine, comedentes, et bibentes, atque lætantes. 21. Salomon autem erat in ditione sua habens omnia regna a flumine terræ Philisthiim usque ad terminum Ægypti, offerentium sibi munera, et servientium ei cunctis diebus vitæ ejus. 22. Erat autem cibus Salomonis per dies singulos, triginta cori similæ, et sexaginta cori farinæ, 23. decem boves pingues, et viginti boves pascuales, et centum arietes, excepta venatione cervorum, caprearum, atque bubalorum, et avium altilium. 24. Ipse enim obtinebat omnem regionem quæ erat trans flumen, a Thaphsa usque ad Gazan, et cunctos reges illarum regionum; et habebat pacem ex omni parte in circuitu. 25. Habitabatque Juda et Israel absque timore ullo, unusquisque sub vite sua, et sub ficu sua, a Dan usque Bersabee, cunctis diebus Salomonis. 26. Et habebat Salomon quadraginta millia præsepia equorum currilium, et duodecim millia equestrium. 27. Nutriebantque eos supradicti regis præfecti; sed et necessaria mensæ regis Salomonis, cum ingenti cura præbebant in tempore suo. 28. Hordeum quoque et paleas equorum et jumentorum, deferebant in locum ubi erat rex, juxta constitutum sibi. 29. Dedit quoque Deus sapientiam Salomoni, et prudentiam multam nimis, et latitudinem cordis, quasi arenam quæ est in littore maris. 30. Et præcedebat sapientia Salomonis sapientiam omnium Orientalium et Ægyptiorum, 31. et erat sapientior cunctis hominibus, sapientior Ethan Ezrahita, et Heman, et Chalcol, et Dorda filiis Mahol; et erat nominatus in universis gentibus per circuitum. 32. Locutus est quoque Salomon tria millia parabolas, et fuerunt carmina ejus quinque et mille. 33. Et disputavit super lignis, a cedro quæ est in Libano usque ad hyssopum quæ egreditur de pariete, et disseruit de jumentis, et volucribus, et reptilibus, et piscibus. 34. Et veniebant de cunctis populis ad audiendam sapientiam Salomonis, et ab universis regibus terræ qui audiebant sapientiam ejus.

4. SADOC AUTEM ET ABIATHAR SACERDOTES,] scilicet summi, id est, Pontifices. Dices: Salomon jam ablegarat Abiathar, eumque pontificatu privarat cap. 2. 27. Resp. recensentur hic omnes officiales Salomonis, sive qui jam tum erant, sive qui fuerant, sive qui futuri erant, ut patebit vers. 11. et 15. Voluit enim eos omnes Script. hic simul enumerare. Nominat ergo Abiathar, quia is tempore Davidis fuerat pontifex, eumque ut sibi fidelem David Salomoni commendarat; sed quia ipse cum Adonia contra Salomonem conspirarat, hinc eum Salomon pontificatu privavit. Ita Abulensis. Alii respondent Abiathar ab exilio a Salomone revocatum, non ad pontificatum, sed ad simplex sacerdotium, uti Deus minando prædixerat ejus abavo Heli 1. Reg. 2. 36. *Futurum est ut quicumque remanserit in domo tua, etc., dicat: Dimitte me ad unam partem sacerdotalem.* Ita Theodoretus et Procop. Tertio, Serarius respondet Abiathar vocari sacerdotem, quia fuerat sacerdos.

5. ZABUD FILIUS NATHAN SACERDOS,] id est, princeps intimus regi, ut vertunt Septuag. Sic filii David vocantur sacerdotes, id est, aulæ principes et proximi regi. 2. Reg. 8. versu ultimo.

11. TAPHETH FILIAM SALOMONIS HABEBAT UXOREM.] Est prolepsis, necdum enim eam habebat, sed postea habuit. Nam Salomon hoc tempore erat dumtaxat 20. annorum circiter. Unde non poterat habere filiam quæ esset nubilis. Idem dico de Achimaas, qui alteram habuit Salomonis filiam vers. 15. Recensentur enim hic omnes officiales et principes Salomonis simul, sive qui tum erant, sive qui postea facti sunt, uti dixi versu 4.

20. JUDA ET ISRAEL INNUMERABILES SICUT ARENA MARIS,] q. d. Tempore Salomonis crevit tribus Juda et cæteræ undecim tribus Israelis in innumerabilem quasi multitudinem : eratque tum summa rerum omnium abundantia, ita ut omnes in suis opibus et deliciis gauderent et exultarent. Allegor. regni Salomonis felicitas repræsentavit felicitatem summam regni Christi in Ecclesia per gratiam, in cœlo per gloriam.

21. SALOMON AUTEM ERAT IN DITIONE SUA HABENS OMNIA REGNA A FLUMINE TERRÆ PHILISTHIIM, USQUE AD TERMINUM ÆGYPTI.] Quæres, quodnam sit *flumen terræ* Philisthiim? Primo, Gaspar Sanchez censet esse mare Palæstinorum; huic enim adjacent Philisthini. Secundo, Abul. censet esse Rinocoluræ rivum, qui disterminat Philisthæam ab Arabibus. Tertio, alii censent esse Jordanem, vel potius originem Jordanis in Libano; ubi oriuntur duo rivi Jor et Dan, qui mox confluentes faciunt Jordanem. Verum dico flumen hoc esse Euphratem. Nam τὸ *terræ Philisthiim* non est referendum ad τὸ *flumine*, ut patet ex Hebræo (in Hebræo enim est נהר *nahar* in absoluto, non *nehar*, uti esse deberet in regimine genitivi, si regeret genitivum terræ) sed ad τὸ *regna*, q. d. Salomon obtinebat omnia regna terræ Philisthiim, a flumine, id est, quæ interjacent a flumine Euphrate usque ad terram Philisthiim inclusive; sive Salomon obtinebat omnia regna

regionum inchoando a flumine Euphrata usque ad terram Philisthiim. Maluit dicere *terræ*, quam *usque ad terram*; tum ut indicet in terra Philisthinorum non fuisse finitum regnum Salomonis, sed per illam extensum usque ad fines Ægypti, q. d. a flumine tendendo per terram Philisthiim usque ad fines Ægypti; tum quia loquitur concise, et ex aliis Script. locis quasi pervulgatis, concise terminos regni Salomonis a Deo promissos assignat. Script. enim terminos terræ Sanctæ Judæis promissos assignat flumen Euphratem ab Oriente, et Philisthæam ab Occidente, Ægyptum a Meridie. Hoc enim promiserat Deus Abrahæ Genes. 15. 18. dicens: *Semini tuo dabo terram hanc a fluvio Ægypti usque ad fluvium magnum Euphratem.* Itaque se explicat Auctor hujus libri Regum mox v. 24. dicens: *Ipse enim obtinebat omnem regionem, quæ erat trans flumen, a Thaphsa usque ad Gazan*, quæ est ultima satrapia Philisthinorum. Ita clare non tantum intelligit, sed et legit S. August. in quæst. in Josue. quæst. 21. *Et erat dominans*, inquit, *in omnibus regibus a flumine usque ad terram Philisthiim, et usque ad fines Ægypti. Ecce ubi impletum est, quod in Genesi Deus ad Abraham loquens promittens que prædixerat. A flumine quippe hic intelligitur ab Euphrate.* Neque enim de Jordane hic accipi potest, cum et citra Jordanem et ultra Jordanem jam terras Israelitæ obtinerent etiam ante regnum Salom. Sic et Chald. *A Perath* (id est, Euphrate) inquit, *terræ Philisthiim usque ad fines Ægypti.* Sic et Benedictus: *A flumine terræ*, inquit, idest *usque ad terram Philisthiim.* Et Isidorus Clarius: *A flumine usque ad terram Philisthiim* Sic et Lyran. ac Mariana. Vatabl. *A flumine et terræ Palæstinorum usque ad Ægyptum.* Dat enim hic tres terminos regni Salomonis, scilicet Euphratem ab Oriente, Philisthinos ab Occidente, et Ægyptum a Meridie, ut dixi.

22. Erat autem cibus Salomonis (hoc est aulæ, sive aulicorum, puta principum, assecларum et famulorum Salomonis) triginta cori similæ et sexaginta cori farinæ, decem boves pingues, et viginti boves pascuales (aliti et saginati in pascuis) et centum arietes.] Hinc patet multitudo eorum quos alebat Salomon, ejusque magnificentia.

Simila est flos, sive albior et purior farina tritici, ex qua fit panis similiganeus et delicatus, de qua Martial. lib. 13.

Non poteris similæ dotes numerare nec usus.

Et Plinius lib. 18. c. 10. *Similago ex tritico fit laudatissima. Ex Africo justum est e modiis redire semimodios, et pollinis sextarios quinque. Ita enim appellant in tritico, quod florem in siligine.* Unde Seneca Epist. 119. *Utrum panis hic*, inquit, *plebeius, sit, an similigineus ad naturam nihil pertinet.* Sic nobiles comedunt panem similiganeum, plebei et rustici triticeum et siligineum. Porro *corus* est mensura continens modios Romanos triginta. Vide dicta de Mensuris in fine Pentateuchi.

Excepta venatione cervorum, capréarum atque bubalorum.] *Bubalus* hic non est is quem vulgus *Buffalum* vocat, animal stolidum et pauperum cibus, cum hic inter delicias cervorum et caprearum venatione capias ponatur. Unde bubalum esse a caprearum genere asserit Oppianus l. 2. de venatione. Et Plinius lib. 8. ait: *Africam gignere bubalos, vituli cervive potius similitudine, bobus autem sylvestribus imperitum vulgus nomen bubalorum imponere.* Hebr. est יחמור *iachmur*, quod R. Jona vertit: *capram magnam*; Tigurina, *ibicem*; alii, *damam*; alii, *hircum sylvestrem*.

24. Ipse enim obtinebat omnes regiones trans flumina a Thaphsa usque ad Gazan.] Thaphsa opponitur hic Gazæ; unde videtur sita fuisse juxta Euphratem. Hic eim limitabat regnum Salomonis ad Orientem, sicut Gaza ad Occidentem. Nonnulli auspicantur Thaphsa esse illam quæ Tharsacus dicitur a Ptolemæo, Strabone, Xenophonte et Stephano. Alia fuit Thaphsa cis Jordanem, cujus incolas Manahem occidit 4. Reg. 15. 16. Hinc videtur Salomon regnasse ultra flumen, scilicet ultra Euphratem, ac partem Mesopotamiæ obtinuisse, a Thaphsa scilicet usque ad Gazam.

26. Et habebat Salomon quadraginta millia præsepia equorum currilium, et duodecim millia equestrium,] hoc est, habebat 40. millia equorum in præsepiis. Sic enim explicatur 2. Paralip. 9. 25. *Habuit*, inquit, *Salomon quadraginta millia equorum in stabulis, et curruum equitumque* (tum ad pompam, tum ad bellum) *duodecim millia.* Est hypallage: *Habebat præsepia equorum*, id est, habebat equos in præsepiis, sive in equilibus. Aut certe per *præsepia*, intelligo septa, quæ in equili cuique equo ad manducandum assignantur; præsepium enim commune in varia septa, quæ cuique equo deputantur, dividitur, ut unus equus ab alio sive muro exiguo, sive trabe interjecta separetur, ne equi vicini septum et pabulum invadat, cum eoque pugnet et calcitret. Ita Vatabl.

Porro 2. Paral. 9. 25. in Hebr. jam est: *Habebat Salomon quatuor millia præsepium*, quia scilicet in quolibet præsepi sive equili habebat decem equos, ita ut universim haberet 40. millia equorum currilium, ut vertit Noster et Sept. Nam quatuor millia multiplicata per decem faciunt 40. millia. Ita Vatablus.

Curriles equi vocantur, qui currus trahunt, equestres qui equitem sustinent. Currilibus tot opus habuit Salomon ad vehendum suas reginas, quas habuit 700. et concubinas, id est, secundarias uxores, quas habuit trecentas. Item ad annonam, aquam, ligna, lapides, etc. ad fabricam templi et palatiorum suorum convehenda. Equestribus ad milites et equites, item ad principes et famulos honorarios, qui in iis se honoris et magnificentiæ causa stiparent et comitarentur.

Censent nonnulli Salomonem in copia tot equorum peccasse contra legem Deut. 17. 16. *Cum fuerit constitutus rex, non multiplicabit sibi equos*, sed magis peccavit in causa, scilicet in multiplicatione tot reginarum et uxorum, tantoque fastu et pompa regia, quam alere debebat populus. Unde et murmuravit contra Roboam Salomonis filium, imo ab eo defecit ad Jeroboam, ut audiemus cap. 12. versu 4. Abulensis tamen excusat Salomonem a peccato, saltem graviore, quod bona intentione id fecerit, et ob necessitatem, idque in rerum omnium abundantia et summa opulentia. Volebat enim Deus in Salomone suam et Israelis gloriam et magnificentiam toti mundo ostendere.

29. Dedit quoque Deus sapientiam Salomoni, et

PRUDENTIAM MULTAM NIMIS, ET LATITUDINEM (Chald. *dilatationem*) CORDIS, QUASI ARENAM, QUÆ EST IN LITTORE MARIS.] *Latitudinem cordis* vocat magnificentiam et magnanimitatem, puta cor regium, amplum, magnificum, magnanimum; ad tantum regimen ac tanta onera et opera, fabricarum præsertim, magno animo sustinenda et superanda, ut sicut arena plurima est et latissime se porrigit, sic et cor Salomonis plurima etiam minutissima complecteretur, et ad omnia quæ mente concipiebat opere exsequendum sese extenderet. Parum enim prodest multa mente concipere et intelligere, nisi adsit virtus et strenuitas ad ea in praxim redigendum.

31. SAPIENTIOR ETHAN.] Hic Ethan fuit insignis poeta et musicus, ut patet. 1. Paralip. 15. 19. unde et Psal. 88. hoc titulo prænotatur: *Intellectus Ethan.*

32. LOCUTUS EST (dictavit et scribi fecit) QUOQUE SALOMON TRIA MILLIA PARABOLAS.] Partem earum habemus in Proverbiis, ubi a cap. 10. incipiunt parabolæ, et se porriguot ad libri finem per versus 658. qui totidem quasi continent parabolas.

ET FUERUNT CARMINA EJUS QUINQUE ET MILLE.] Vatabl. *quinque super mille.* Sic et Hebr. Chald. et Joseph. q. d. Liber Odarum Salomonis continebat mille odes et quinque, Septuag. vero vertunt: *Erant carmina ejus quinque millia.* Hinc patet Salomonem fuisse poetam, Poesis prisca Hebræorum intercidit: neo jam numeros carminis in psalmis, aliisque carminibus advertimus, nisi in rythmo.

33. ET DISPUTAVIT SUPER LIGNIS A CEDRO QUÆ EST IN LIBANO, USQUE AD HYSSOPUM QUÆ EGREDITUR DE PARIETE,] hoc est a maximis usque ad minimas. *Hyssopum* hic intellige parietariam, quam nonnolli apud Abulensem vocant origanum vel spartum. Levinus Lemnius, capite 26. de herbis et Pineda vocat adianthum, Serarius saturejam, quæ idcirco Arabice nuncupatur *tsatar.*

ET DISSERUIT DE JUMENTIS, ET VOLUCRIBUS, ET REPTILIBUS, ET PISCIBUS.] Verisimile est hæc olim in libris fuisse conscripta, uti de iisdem nuper fuse scripsit Ulysses Aldrovandus, Conradus, Gesnerus Gulielmus Rondeletius, Julius Scaliger et alii. Verum hæc omnia pene interciderunt tot sæculorum intervallo, præsertim quia tum non erat typographia, sed pauca exemplaria manuscripta dumtaxat, quæ facile intereunt. Sic et interciderunt omnia Patriarcharum et Sapientum Hebræorum, Ægyptiorum, Chaldæorum, Arabum, Græcorum scripta ante Moysen, cujus fere solius ex prisco illo ævo libri et scripta exstant. Addit Abulensis Dei providentia eos interiisse, eo quod nimis curiosa continerent, vel quod nos tanta scientiarum luce, quam ipse per revelationem acceperat, indigni essemus. Glossa censet eos combustos fuisse a Chaldæis; Eusebius vero et ex eo Glycas, ab Ezechia rege.

Hinc patet Salomonem tum privatim suos, tum publice omnes docuisse Physicam et scientiam rerum naturalium, hoc enim significat τὸ *disputavit* et *disseruit.* Ad hoc enim ipse ædificavit scholam sive academiam in monte Sion, in qua ipse docebat, ut dixi Proverb. 9. v. 1. unde ab eo suam doctrinam hauserunt Pythagoras, Socrates, Plato, Aristotel. teste Eusebio, S. Ambrosio, Clemente Alexandr. et aliis.

Addit Psellus Salomonem scripsisse libros de gemmis, et geniis sive dæmonibus evocandis, certo loco affigendis, et ad opera cogendis. Sed et magi nonnulli proferunt Salomonis incantationes, claviculam et annulum; verum hæc magica sunt et Salomone indigna. Vide Pinedam.

CAPUT QUINTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

PACISCITUR SALOMON CUM HIRAM DE LIGNIS ET OPERARIIS AD FABRICAM TEMPLI.

1 MISIT quoque Hiram rex Tyri servos suos ad Salomonem; audivit enim quod ipsum unxissent regem pro patre ejus, quia amicus fuerat Hiram David omni tempore. 2. Misit autem Salomon ad Hiram, dicens: 3. Tu scis voluntatem David patris mei, et quia non potuerit ædificare domum nomini Domini Dei sui propter bella imminentia per circuitum, donec daret Dominus eos sub vestigio pedum ejus. 4. Nunc autem requiem dedit Dominus Deus meus mihi per circuitum; et non est satan, neque occursus malus. 5. Quamobrem cogito ædificare templum nomini Domini Dei mei, sicut locutus est Dominus David patri meo, dicens: Filius tuus, quem dabo pro te super solium tuum, ipse ædificabit domum nomini meo. 6. Præcipe igitur ut præcidant mihi servi tui cedros de Libano, et servi mei sint cum servis tuis; mercedem autem servorum tuorum dabo tibi quamcumque petieris: scis enim quomodo non est in populo meo vir qui noverit ligna cædere sicut Sidonii. 7. Cum ergo audisset Hiram verba Salomonis, lætatus est valde et ait: Benedictus Dominus Deus hodie, qui dedit David filium sapientissimum super populum hunc plurimum. 8. Et

misit Hiram ad Salomonem, dicens: Audivi quæcumque mandasti mihi; ego faciam omnem voluntatem tuam in lignis cedrinis et abiegnis. 9. Servi mei deponent ea de Libano ad mare, et ego componam ea in ratibus in mari, usque ad locum quem significaveris mihi, et applicabo ea ibi; et tu tolles ea, præbebisque necessaria mihi, ut detur cibus domui meæ. 10. Itaque Hiram dabat Salomoni ligna cedrina, et ligna abiegna, juxta omnem voluntatem ejus. 11. Salomon autem præbebat Hiram coros tritici viginti millia in cibum domui ejus, et viginti coros purissimi olei; hæc tribuebat Salomon Hiram per singulos annos. 12. Dedit quoque Dominus sapientiam Salomoni, sicut locutus est ei; et erat pax inter Hiram et Salomonem, et percusserunt ambo fœdus. 13. Elegitque rex Salomon operarios de omni Israel, et erat indictio triginta millia virorum. 14. Mittebatque eos in Libanum, decem millia per menses singulos vicissim, ita ut duobus mensibus essent in domibus suis; et Adoniram erat super hujuscemodi indictione. 15. Fueruntque Salomoni septuaginta millia eorum qui onera portabant, et octoginta millia latomorum in monte, 16. absque præpositis qui præerant singulis operibus, numero trium millium et trecentorum, præcipientium populo, et his qui faciebant opus. 17. Præcepitque rex ut tollerent lapides grandes, lapides pretiosos, in fundamentum templi, et quadrarent eos, 18. quos dolaverunt cæmentarii Salomonis et cæmentarii Hiram; porro Giblii præparaverunt ligna et lapides ad ædificandam domum.

1. MISIT QUOQUE HIRAM REX TYRI SERVOS SUOS AD SALOMONEM,] ut ei quasi novo regi de inauguratione gratularetur. Litteras Hiram et Salomonis ex Archivis Tyriorum acceptas recenset Josephus et Eupolemus apud Eusebium, lib. 9. de Præpar. Earum titulus est; *Suron Solomoni Regi magno salutem*, ubi vocat eum regem magnum, quasi regem regum, ob sapientiam æquo ac opes et potentiam. Hiram enim Hebr. et a Septuag. vocatur *Chiram* vel *Churom*, quasi Chirom vel Tyrom, id est Tyriorum rex, ait Serarius. A Phœnicibus Hiram vocatur *Surom* (Tyrus enim Hebr. dicitur צור *sor*, id est petra, quia in rupe sito. Unde *Sarranum ostrum* vocatur Tyria purpura) a Theophylo Antiocheno Hieromus et Hieromenus, cujus filiam Salomoni nupsisse asserit Tatianus. A Josepho l. 8. Antiq. cap. 2. et lib. 1. contra Apionem vocatur Iromus Abibali filius.

4. ET NON EST SATAN,] q. d. Non est adversarius, non est mihi hostis, cum quo bella geram, vel qui me a fabrica templi impediat.

7. BENEDICTUS DOMINUS DEUS HODIE QUI DEDIT DAVID FILIUM SAPIENTISSIMUM.] Hinc videtur quod Hiram partim ex familiaritate cum Davide, partim ex sapientia et felicitate Salomonis cognoverit Deum verum, quem ipsi colebant. Vocat enim eum *Jehova* (ut habent Hebr.) quod est nomen proprium Dei, Mosis et Hebræorum. Hinc quoque strenue cooperatus est Salomoni ad fabricam Templi Dei veri, mittendo tot millia operariorum, ligna, lapides; quod utique non fecisset, si ipse putasset Deum Salomonis non esse verum, sed falsum; pro templo enim ædificasset idolum. Simile fecit Seleucus rex Asiæ 2. Machab. 3. v. 3. Antea enim Hiram coluerat Herculem et Astarten deos Tyriorum, eisque templa ædificarat, uti asserit Josephus, lib. 1. contra Apion. Forte etiam Hiram cum hisce diis suis patriis simul coluit Deum Hebræorum, uti fecerunt Assyrii translati in Samariam, ut audiemus lib. 4. cap. 17.

Hinc Eucherius et Angelomus allegor. per Hiram intelligunt reges Gentium, ut Constantinum, Theodosium, Gratianum, Carolum, qui Christum et Apostolos in ædificanda et propaganda Ecclesia adjuverunt. Unde et Hiram vel Chiram Hebr. idem est, quod *vita excelsus*, aut *vitæ celsitudo;* vel *principatus*, aut *nobilitas*, aut *candor eorum*, ait Pagnin. in Nominib. Hebr.

10. ITAQUE HIRAM DABAT SALOMONI LIGNA CEDRINA, ET LIGNA ABIEGNA,] scilicet cedros et abietes. Addit lib. 2. Paral. 2. v. 8. *Ligna arceuthina*, id est juniperina, ut vertunt Septuag. scilicet juniperos quæ ibi in magnam altitudinem et crassitiem excrescunt, ut inde fiant trabes pro fabricis. Licet enim David ligna reliquamque materiam ad fabricam templi præparavit, ut dicitur 1. Paralip. 22. v. 14. tamen hæc non suffecerunt Salomoni, majora, et plures fabricas palatiorum suorum meditanti. Ita Abul.

Allegor. Eucher. et Angel. *Conversa Gentilitas*, inquit, *misit ad Christum viros quosdam, et secundum sæculum claros, sed securi Dominicæ increpationis, de monte suæ superbiæ jam dejectos et humiliatos, qui ad normam evangelicæ veritatis instituti, in ædificatione Ecclesiæ pro suo quisque merito vel tempore collocarentur. Misit etiam artifices: quia conversos ad veram sapientiam philosophos, qui gratia eruditionis populis quoque regendis jure præponerentur, Domino Gentilitas obtulit, qualis fuit ipsis Apostolorum temporibus Dionysius Areopagita, qualis deinceps Doctor suavissimus et fortissimus Martyr Cyprianus, aliique quamplurimi. Misit et aurum, quod in eodem pene significatione accipitur, quia nimirum viros sapientia et ingenio præclaros ostendit, pro quibus cunctis oblationibus Gentilitas a Deo dona exspectat gratiæ cœlestis.*

11. SALOMON AUTEM PRÆBEBAT HIRAM COROS TRITICI VIGINTI MILLIA.] Tyrus enim tunc erat insula et undique cincta mari, ut in ea nec seri nec meti posset. Unde Hiram petens a Salomone triticum in sua epistola apud Josephum ait: *Tritico indigemus, quippe insulares sumus:* postea vero Tyrus a Nabochodonosor per tredecim annos obsessa, comportatis in mare terræ aggeribus, ut adiri et expugnari posset, facta est Peninsula, ut dixi Ezech. 29. vers. 17. et 18. et Isaiæ 23. 10.

13. Elegitque rex Salomon operarios de omni Israel, et erat indictio triginta millia virorum.] Per *operarios* intellige primarios et artifices, vel præfectos operum. Nam, ut dicitur cap. 9. 22. *de filiis Israel non constituit Salomon servire quemquam, sed erant viri bellatores, et ministri ejus, et principes, et duces, et præfecti curruum et equorum.*

15. Fueruntque Salomoni septuaginta millia eorum qui onera portabant, et octoginta millia latomorum in monte,] hoc est lapicidarum, qui lapides ex monte sive rupe exciderent. Hi enim non erant Israelitæ, uti jam dixi; sed proselyti, ut patet 2. Paralip. 2. v. 17. et 18. Proselyti igitur hi erant Gabaonitæ, cæterique Chananæi Hebræis subjecti, et ad judaismum conversi. Proselytorum ergo onera portantium et latomorum in fabrica templi erant universim 150. millia, Hebræorum vero triginta millia ut dictum est v. 13. quæ adde 150. millibus, fient 180. millia. His adjice Tyrios et Sydonios, quos Salomon ab Hiram postularat, ipseque ei submiserat, ut patet v. 6. et 9. ac Ægyptios quos Pharao socer Salomonis ei destinarat, evadent ducenta millia et amplius eorum qui laborarunt in fabrica templi; imo si credimus Eupolemo apud Eusebium, lib. 9. de Præpar. evadent trecenta et quadraginta millia: Eupolemus enim asserit Hiram misisse Salomoni octoginta millia Tyriorum, ac Pharaonem totidem millia Ægyptiorum, qui juncti faciunt 160. millia, quæ si addas 180. millibus a Salomone destinatis, fient 340. millia. Verum hic numerus videtur nimius et quasi incredibilis. Unde nonnulli opinantur errorem esse in numeris Eupolemi vel Eusebii, ut octoginta millia irrepserint pro octo vel octodecim millibus. Sub latomis, id est lapicidis, intellige lignorum cæsores; sed hic latomi soli numerantur, quia erant plures lapicidæ quam lignicidæ. Sic sub onera portantibus intellige aurigas, nautas, muliones, agasones, etc.

16. Absque præpositis, etc. numero trium millium et trecentorum.] Dices: 2. Paral. 2. numerantur tria millia et sexcenti. Resp. Ex sexcentis erant trecenti, qui ipsis præpositis præerant, quos addit et supplet liber Paralip. Ita Vatabl. Dion. Cajet. et Salianus.

17. Ut tollerent lapides grandes, lapides pretiosos, in fundamentum templi.] Ergo hi lapides pretiosi non erant adamantes, carbunculi, smaragdi, sed marmorei: hi enim sunt duri et fortes, ut in fundamenta mittantur ibique fabricam omnem sustineant. Porro marmor est magni pretii et varii generis. Aliud enim dicitur ophites, eo quod habeat maculas instar serpentum: ὄφις enim est serpens. Aliud dicitur porphyrites, quod rubeat, ac candidis punctis dispungatur. Aliud est Parium et album, aliud nigrens, aliud viride. Aliud dicitur sphengites, quod splendet et traiucet.

18. Porro Giblii præparaverunt ligna et lapides.] Putant nonnulli fabros hos dictos Giblios ab Heb. גבול *gebul*, id est terminus, quod dolando lapides eos eleganti figura terminarent. Verum dico Giblios sive Biblios (littera enim *g* subinde commutatur cum littera *b*) dici ab urbe Biblo, de qua Adrichom. q. 185. n. 11. *Biblus*, inquit, *sive Byblus, et Biblium, olim Eve seu Evæa, nunc Gibel, Giblec et Bibleth dicta, inclyta Phœnices civitas est, quæ Hebroice Gebal et Gobel; incolæ vero ejus Biblii seu Giblii in sacris litteris vocantur. Hæc versus Aquilonem a Cane fluvio tribus, contra Austrum vero a civitate Botro quatuor milliaribus super mare sita, ab Evæo sexto filio Chanaan fundata scribitur, de qua in tertio Regum libro hoc modo legimus. Porro Biblii præparaverunt (Salomoni) ligna et lapides ad ædificandam domum* Denique in Biblo erant Adonidis templa, ait Strabo, l. 16. Hodie Gaeta dicitur.

CAPUT SEXTUM.

SYNOPSIS CAPITIS

Salomon fabricat templum.

1 Factum est ergo quadringentesimo et octogesimo anno egressionis filiorum Israel de terra Ægypti, in anno quarto, mense Zio (ipse est mensis secundus) regni Salomonis super Israel ædificari cœpit domus Domino. 2. Domus autem quam ædificabat rex Salomon Domino, habebat sexaginta cubitos in longitudine, et viginti cubitos in latitudine, et triginta cubitos in altitudine. 3. Et porticus erat ante templum viginti cubitorum longitudinis, juxta mensuram latitudinis templi, et habebat decem cubitos latitudinis ante faciem templi. 4. Fecitque in templo fenestras obliquas. 5. Et ædificavit super parietem templi tabulata per gyrum, in parietibus domus per circuitum templi et oraculi, et fecit latera in circuitu. 6. Tabulatum quod subter erat, quinque cubitos habebat latitudinis, et medium tabulatum sex cubitorum latitudinis, et tertium tabulatum septem habens cubitos latitudinis. Trabes autem posuit in domo per circuitum forinsecus, ut non hærerent muris templi. 7. Domus autem cum ædificaretur, de lapidibus dolatis atque perfectis ædificata est; et malleus, et securis, et omne ferramentum, non sunt audita in domo cum ædificaretur. 8. Ostium lateris medii

in parte erat domus dextræ, et per cochleam ascendebant in medium cœnaculum, et a medio in tertium. 9. Et ædificavit domum, et consummavit eam; texit quoque domum laquearibus cedrinis. 10. Et ædificavit tabulatum super omnem domum quinque cubitis altitudinis, et operuit domum lignis cedrinis. 11. Et factus est sermo Domini ad Salomonem, dicens: 12. Domus hæc quam ædificas, si ambulaveris in præceptis meis, et judicia mea feceris, et custodieris omnia mandata mea gradiens per ea, firmabo sermonem meum tibi, quem locutus sum ad David patrem tuum. 13. Et habitabo in medio filiorum Israel, et non dereiinquam populum meum Israel. 14. Igitur ædificavit Salomon domum, et consummavit eam. 15. Et ædificavit parietes domus intrinsecus tabulatis cedrinis, a pavimento domus usque ad summitatem parietum, et usque ad laquearia, operuit lignis cedrinis intrinsecus, et texit pavimentum domus tabulis abiegnis. 16. Ædificavitque viginti cubitorum ad posteriorem partem templi tabulata cedrina, a pavimento usque ad superiora, et fecit interiorem domum oraculi in Sanctum sanctorum. 17. Porro quadraginta cubitorum erat ipsum templum pro foribus oraculi. 18. Et cedro omnis domus intrinsecus vestiebatur, habens tornaturas et juncturas suas fabrefactas, et cælaturas eminentes: omnia cedrinis tabulis vestiebantur, nec omnino lapis apparere poterat in pariete. 19. Oraculum autem in medio domus, in interiori parte fecerat, ut poneret ibi arcam fœderis Domini. 20. Porro oraculum habebat viginti cubitos longitudinis, et viginti cubitos latitudinis, et viginti cubitos altitudinis, et operuit illud, atque vestivit auro purissimo; sed et altare vestivit cedro. 21. Domum quoque ante oraculum operuit auro purissimo, et affixit laminas clavis aureis. 22. Nihilque erat in templo quod non auro tegeretur; sed et totum altare oraculi texit auro. 23. Et fecit in oraculo duos cherubim de lignis olivarum, decem cubitorum altitudinis. 24. Quinque cubitorum ala cherub una, et quinque cubitorum ala cherub altera; id est, decem cubitos habentes, a summitate alæ unius usque ad alæ alterius summitatem. 25. Decem quoque cubitorum erat cherub secundus; in mensura pari, et opus unum erat in duobus cherubim; 26. id est, altitudinem habebat unus cherub, decem cubitorum, et similiter cherub secundus. 27. Posuitque cherubim in medio templi interioris; extendebat autem alas suas cherubim, et tangebat ala una parietem, et ala cherub secundi tangebat parietem alterum: alæ autem alteræ in media parte templi se invicem contingebant. 28. Texit quoque cherubim auro. 29. Et omnes parietes templi per circuitum sculpsit variis cælaturis et torno, et fecit in eis cherubim et palmas, et picturas varias, quasi prominentes de pariete, et egredientes. 30. Sed et pavimentum domus texit auro intrinsecus et extrinsecus. 31. Et in ingressu oraculi fecit ostiola de lignis olivarum, postesque angulorum quinque. 32. Et duo ostia de lignis olivarum; et sculpsit in eis picturam cherubim, et palmarum species, et anaglypha valde prominentia; et texit ea auro; et operuit tam cherubim quam palmas, et cætera auro. 33. Fecitque in introitu templi postes de lignis olivarum quadrangulatos, 34. et duo ostia de lignis abiegnis altrinsecus, et utrumque ostium duplex erat, et se invicem tenens aperiebatur. 35. Et sculpsit cherubim, et palmas, et cælaturas valde eminentes; operuitque omnia laminis aureis opere quadro ad regulam. 36. Et ædificavit atrium interius tribus ordinibus lapidum politorum, et uno ordine lignorum cedri. 37. Anno quarto fundata est domus Domini in mense Zio, 38. et in anno undecimo, mense Bul (ipse est mensis octavus) perfecta est domus in omni opere suo, et in universis utensilibus suis, ædificavitque eam annis septem.

IDEA TEMPLI.

Templum Salomonis fuit instar Tabernaculi Moysis: Tabernaculum enim erat quasi templum mobile Hebræorum peregrinantium in deserto; templum vero erat quasi tabernaculum fixum et stabile eorumdem quiete habitantium in terra promissa. Quare sicut Deus ideam tabernaculi dedit Moysi Exodi cap. 25. et seq. sic et ideam templi fabricandi dedit Davidi, ut is eam traderet Salomoni, ut patet 1. Paral. 28. 19. Templum ergo æque ac Tabernaculum proprie duas habebat partes, una anterior dicebatur Sanctum, altera posterior dicebatur Sanctum sanctorum, id est sanctissimum, uti est chorus in templis nostris. In Sancto erant tria, scilicet primo, candelabrum septiceps totidem lucernis impositis lucena. Secundo, mensa panum propositionis, continens duodecim panes, quos duodecim tribus offerebant Deo in gratiarum actionem, quasi protestantes se in terra promissa ali a Deo Tertio, altare thymiamatis vicinum et obversum

Sancto sanctorum, in quo quotidie mane et vespere immolabatur thymiama Deo residenti in Sancto sanctorum. Jam in Sancto sanctorum erat arca fœderis cum suo operculo, id est Propitiatorio, sustinens duos Cherubinos, qui junctis alis exhibebant quasi sedem et thronum Deo inde danti oracula et responsa de iis, quæ ab eo sciscitabatur pontifex indutus Rationali *Urim* et *Tummim*. Nam in Sanctum sanctorum nemo ingredi poterat nisi pontifex, in Sanctum vero nemo nisi sacerdos: quare pro populo ante Sanctum adjectum fuit atrium sub dio, quod erat quasi populi sive laicorum templum, ut in eo orarent et sacrificia spectarent.

Atrium hoc erat duplex. Prior enim ejus pars vicina Sancto cedebat sacerdotibus: in eo enim erat altare holocaustorum, in quo sacerdotes victimas immolabant, ac labrum sive mare æneum, in quo sacerdotes tam se quam victimas abluebant. Posterior et remotior a Sancto atrii pars cedebat laicis qui inde spectabant sacrificia quæ fiebant in atrio sacerdotum; unde ab eo distinguebatur muro alto tres cubitos dumtaxat, ita ut laici ultra eum spectare possent sacerdotes eorumque actiones. In hoc atrio Christus docuit. Nam in Sanctum ingredi non poterat, eo quod non esset sacerdos Leviticus. In atrium utrumque nemo ingredi poterat nisi mundus. Quare pro immundis et Gentilibus Herodes adjecit tertium atrium quod erat extimum et remotissimum a Sancto, ac separatum ab atrio Judæorum mundorum.

Porro ad muros vel latera horum atriorum erant exedræ, quæ et gazophylacia et pastophoria dicuntur, hoc est cubicula sacerdotum, et supellectilium templi, ut vestium sacrarum, quas hic induebant sacerdotes, ac deinde exuebant et reponebant.

Templum majus et magnificentius erat Tabernaculo. Tabernaculum enim longum erat cubitis triginta (Sanctum enim longum erat cubitis viginti, Sanctum sanctorum decem) totidem altum; latum vero decem cubitis. Quare tam in Tabernaculo, quam in templo, Sanctum erat quadrangulum, quia duplo longius erat quam latius; Sanctum sanctorum vero erat quadratum, quia tam latum erat quam longum. Templum autem longum erat sexaginta cubitis (Sanctum enim longum erat quadraginta cubitis, Sanctum sanctorum vero viginti) latum erat viginti cubitis, altum triginta usque ad primam contignationem; inde vero sursum per tabulata extendebatur ad nonaginta cubitos, ita ut universim in altitudine haberet centum et viginti cubitos.

Rursum in Tabernaculo unum erat candelabrum et una mensa, in templo vero erant decem mensæ et totidem candelabra.

Insuper, atria in templo majora erant quam in Tabernaculo. Erant enim atria quasi amplissimæ arcæ, partim sub dio apertæ et patentes, partim porticibus ad latera contectæ, unde et porticus nominantur, ut tempore pluviæ ad eas se recipere posset populus. Ad atrium sacerdotum ingressos quoque fuisse Levitas, eo quod ipsi sacerdotibus in immolatione victimarum subservirent, censent Theodor. q. 22. Angelomus, cap. 1. et Serarius, qui idem censet de Nathinæis; hi enim plurima ligna et aquas comportare debebant ad tot victimarum immolationem, quæ fiebat in atrio sacerdotum; Joannes Budinius, lib. 1. de Gloria Christi Domini, cap. 5. unicum atrium sacerdotum fuisse vult quatuor stadiorum, ita ut nimirum totus templi ambitus quinque stadiorum fuerit; Adrichomius, lib. de Jerusalem, n. 101. dicit atrium profanum fuisse quatuor stadiorum.

Allegor. templum repræsentabat Ecclesiam militantem; anagogice triumphantem in cœlis; tropologice animam sanctam, quæ per fidem in hac vita, et per speciem in altera Deum facie ad faciem contemplatur et hac contemplatione beatur.

Fuse et accurate templi fabricam describunt Josephus, lib. 8. Antiq. cap. 2. Pineda, lib. 5. de Rebus Salomonis; Franc. Ribera, lib. de Templo; Joannes Baptista Vilalpando, Abulensis, Arias Montanus, Christianus Adrichomius, Richardus de S. Victore, Cajetanus. Mysticam templi explicationem fuse affert Beda libris tribus de Tabernaculo; Eucherius, Angelom. Rupertus et Franc. Ribera, lib. 5. de Templo. Vide etiam, si libet, quæ annotavi Exodi 25. et seq. ubi Tabernaculum, omnesque ejus partes tam ad litteram quam mystice explicui. Multa quoque addidi Ezechielis, cap. 40. et seq.

Magnificentia templi quanta et quam eximia fuerit ex variis conjici potest. Primo, quod templum fuerit opus Salomonis, qui fuit rex sapientissimus, opulentissimus et magnificentissimus.

Secundo, quod templum factum sit ad ideam non hominis, sed Dei ipsius, qui illam dedit Davidi, ut eam traderet Salomoni, uti dixi. Volebat enim Deus ut Judæis et hominibus rudibus, qui Deum et divina æstimare et ponderare nesciunt, divina majestas in templi magnificentia repræsentaretur, ut ex illa discerent eum æstimare, revereri et admirari. Hanc causam dat Salomon 2. Paralip. 2. v. 5. dicens: *Domus quam ædificare cupio magna est. Magnus est enim Deus noster super omnes deos.*

Tertio, ex eo quod templum hoc ab omnibus habitum sit orbis miraculum. Insuper parietes et laquearia ejus tegebantur auro, ita ut omnia reniterent auro, et intrantium oculos fulgor undique occurrens perstringeret, ait Josephus, lib. 8. cap. 2.

Quarto, ex numero operariorum et præfectorum: laborarunt enim in eo ducenta hominum millia et amplius, per septem continuos annos, uti ostendi cap. 5. 15.

Quinto, ex opibus ad templi fabricam Salomoni relictis. Reliquit enim ei pater David, ut dicitur 1. Paralip. 22. v. 14. centum millia talentorum auri, quæ ad nostram monetam redacta faciunt mille et ducentos milliones. Millionem voco decies centena millia aureorum. Insuper reliquit ei mille millia talentorum argenti, quæ tantumdem efficiunt, puta mille et ducentos milliones auri. Libra enim una auri olim valebat decem libras argenti. Universim ergo reliquit ei bis mille et quadringentos milliones aureorum, præter æs, ligna, lapides, cæteramque fabricæ materiam innumeram. Unde 1. Paralip. 22. v. 14. additur: *Æris vero et ferri non est pondus: vincitur enim numerus magnitudine.*

Sexto, *malleus et securis, et omne ferramentum non sunt audita in domo cum ædificaretur.* Addit Josephus in fine lib. 15. *toto tempore* quo templum struebatur,

numquam interdiu pluisse, noctu tantum imbribus descendentibus, ne interrumperetur ædificatio, licet Josephus ibi proprie loquatur de templo Herodis.

Septimo, Hebræi decem mira et quasi miracula templi recensent, penes quos sit fides. Primum, *numquam abortivit mulier propter carnis nidorem in sanctuario. Secundum numquam fœtuit caro sanctuarii. Tertium, neque conspecta fuit musca in domo mactationis. Quartum, non occidit casus nocturnus sacerdoti magno in die expiationis. Quintum, non exstinxerunt pluviæ ignem qui erat in strue lignorum. Sextum, non eicit ventus columnam fumi. Septimum, non repertum ullum vitium in Gomer, nec in duobus panibus, nec in panibus facierum. Octavum, stabant coarctati et adorabant dilatati. Nonum, numquam læsit aliquem serpens et scorpio in Jerusalem. Decimum, nec dixit homo socio suo: Angustior mihi est locus quam ut possim pernoctare Hierosolymis.*

1. FACTUM EST ERGO QUADRINGENTESIMO ET OCTOGESIMO ANNO EGRESSIONIS FILIORUM ISRAEL DE TERRA ÆGYPTI, IN ANNO QUARTO, MENSE ZIO (IPSE EST MENSIS SECUNDUS) REGNI SALOMONIS SUPER ISRAEL, ÆDIFICARI CŒPIT DOMUS DOMINO.] Perperam ergo Josephus ab exitu Hebræorum usque ad fabricam templi numerat annos 592. (sic enim legendum in Josepho ostendit Ribera, lib. de Templo, cap. 1. non 612. uti jam habent Codices Latini Josephi) ac Beda numerat annos 490. Sulpitius 588. Theophilus 602. Cedrenus 672. Philastrius 713. Serarius hic in cap. 7. numerat annos 680. Hæc enim omnia repugnant huic loco, ubi Hebr. Septuag. Chald. et Latina constanter numerant annos dumtaxat 480. quorum computum præcise per annos Judicum assignavit Judic. c. 3. v. 13. Ubi nota Septuag. Roman. hic habere annos 440. dumtaxat, sed non numerant annos 40. quibus Hebræi peregrinati sunt in deserto; quare egressum ex Ægypto completum intelligunt, et sub eo comprehendunt ingressum in terram promissam, qui contigit anno quadragesimo ab egressu ex Ægypto. Verum Septuag. Complut. et Regia habent ut Noster et Hebr. scilicet annos 480.

Cœpit igitur Salomon ædificare templum anno quarto regni sui, mense secundo; perfecit vero illud anno undecimo, mense octavo, ut dicitur v. 37. Unde sequitur ædificationem hanc durasse septem annos, et septem menses præcise. Sed Scriptura septem menses quasi quid minutum subticet, et integrum annorum dumtaxat numerum assignat. Cœpit ergo templum fabricari anno mundi 2933. qui fuit a diluvio annis 1276. ante Christi nativitatem anno 1017. juxta tabulam Chronologicam, quam præfixi Pentateucho.

Porro Josephus ait fabricatum fuisse templum anno 12. Hiram regis Tyri, indeque numerat 143. annos usque ad ædificationem Carthaginis, quam fecit Dido ex Tyro navigans in Africam. Sed error irrepsit in computo Josephi, nam non 143. sed 125. dumtaxat fluxere anni, uti ex regum Tyri, qui Hiram successere, annorum numero, quam recenset Josephus, arithmetice demonstrat Salianus anno mundi 3166. in fine quo ipse Carthaginem conditam asserit, qui fuit annus decimus Joas regis Juda, et 28. Elisei Prophetæ, licet varii varie hac de re scribant.

Porro, cur hic numerentur anni fabricæ templi ab egressu Hebræorum ex Ægypto, causam dant Beda, Abulens. et ex eis Pineda, lib. 5. cap. 5. quod tunc primum suum populum redigeret Deus sub forma reipubl. ac certis ritibus, certisque sanctæ religionis et fidei legibus communiret. Ideo ubi illiusmet religionis templum amplissimum atque sanctissimum ædificabatur, et cujus erectione et opportunitate alia vel altaria vel loca religiosa cessare debebant; denique maximum incrementum religio et respub. percepturæ erant, oportuit ejusdemmet religionis et reipublicæ initia designari.

Locus fabricæ templi describitur: 2. Paralip. 3. v. 1. ubi dicitur: *Et cœpit Salomon ædificare domum Domini in Jerusalem in monte Moria* (ubi Abraham jussus fuit immolare Isaac, Genes. 22.) *qui demonstratus fuerat David patri ejus, in loco quem paraverat David in area Ornan Jebusæi.* Hinc et Christus ibidem, puta in monte Calvariæ, qui pars est montis Moria, crucifixus seipsum victimam Deo obtulit pro mundi salute. Hoc enim adumbrabat immolatio Isaac, et victimarum omnium in templo. Denique templum ædificatum fuit in loco pertinente ad tribum Benjamin, uti omnes interpretes docent, et patet Deuter. 33. v. 12. Sic et Plato, lib. 7. Polit. et Aristot. lib. 6. de legibus docent in montibus ædificanda esse templa, ut eminus sint conspicua, et cœlo Deoque viciniora.

Rursum 2. Paralip. 3. v. 3. dicitur Salomon *ædificasse longitudinis cubitos sexaginta in mensura prima:* id est, ante distinctionem Sancti a Sancto sanctorum prima mensura longitudinis totius templi fuit sexaginta cubitorum, quæ mensura deinde distincta et divisa est eo modo, ut ex ea Sanctum haberet 40. cubitos, reliquos vero viginti haberet Sanctum sanctorum. Ita Vatabl. aliter Abulens. Prima mensura templi, inquit, fuit longitudo, quia primo in longum ædificarunt utrumque templi parietem, deinde in latum parietes transversos.

IN MENSE ZIO,] jam legunt Hebræi *in mense zif*, quia pro ו *vau* vocali cum puncto *cholem*, legunt *vau* consonantem sine puncto. Idem mensis Hebr. dicitur איר *iiar* ab אור or, id est lux, splendor. Unde Chald. vertit, *in mense apertionis sive splendoris florum*, eo quod isto mense germina et flores se aperiant, eorumque viror et decor tunc splendescat.

IPSE EST MENSIS SECUNDUS,] qui partim respondet nostro Aprili, partim Majo, sicut primus Hebræorum mensis dictus Nisan, partim respondet nostro Martio, partim Aprili, quod tempus est aptissimum ad fabricam.

2. DOMUS (templum) AUTEM, etc., HABEBAT SEXAGINTA CUBITOS IN LONGITUDINE, ET VIGINTI CUBITOS IN LATITUDINE, ET TRIGINTA CUBITOS IN ALTITUDINE.] Dices: 2. Paralipom. 4. vers. 4. dicitur: *Porro altitudo centum viginti cubitorum erat*. Respon. altitudo templi usque ad primam contignationem sive usque ad primum tabulatum, erat triginta cubitorum, uti hic dicitur: altitudo vero ejusdem usque ad summam contignationem, sive usque ad summum tectum et pinnaculum, erat 120. cubitorum, ut in lib. Paralip. dicitur. Erat enim quasi aliud ædificium supra templum ubi repositi fuere templi thesauri, donaria, vota, item vetus Tabernaculum Moysis, et Davidis altare, etc. Ita Eucherius, Angelom, Abul. et passim interpretes.

Vide Riberam, l. 1. de Templo, cap. 5. et Villalpandum, pag. 267. Hic etiam latuit Joas puer, et postea rex, ait Cajetan. fugiens Athaliam occidentem filios regis, 4. Regum 11. 3. Tanta altitudo et moles templi sustentabatur crassis parietum muris, quibus incumbebat. Muri quoque fulciebantur per suas parastadas (vulgo *pilastras*) et antherides, de quibus vide Villalpandum.

Porro ex templo hoc ad tabulata conscendebatur per cochleam, de qua vers. 8. *Et per cochleam*, inquit, *ascendebant in medium cœnaculum* (tabulatum) *et a medio in tertium*.

Denique cum Judæi post reditum ex Babylone templum a Chaldæis combustum reædificarunt, ad sexaginta dumtaxat cubitos altitudinis illud evexerunt, eo quod Cyrus vetaret altius erigi, timens ne Judæi rebellantes ex templo facerent arcem, ut patet 1. Esdræ 6. et ex Josepho.

Allegorice Angelomus: *Longitudo domus Dei*, inquit, *longanimitatem designat Ecclesiæ, quia in exsilio peregrinationis ejus patienter adversa quæque tolerat, donec ad patriam quam exspectat perveniat. Latitudo insinuat charitatem, quæ dilatato sinu mentis non solum amicos in Deo, sed et inimicos diligere gaudet propter Deum: donec veniat tempus, quando sive ad pacem suam conversis, sive funditus omnibus exstinctis inimicis, cum solis gaudeat amicis in Deo. Altitudo spem denuntiat futuræ retributionis, cujus intuitu libenter infirma quæque, sive quæ demulcent, sive quæ adversantur, contemnit: usque dum utrisque transcensis sola mereatur videre bona Domini in terra viventium.*

3. Et porticus erat ante templum viginti cubitorum longitudinis, juxta mensuram latitudinis templi: et habebat decem cubitos latitudinis ante faciem templi,] ita scilicet, ut hi decem cubiti latitudinis porticus adjungerentur non latitudini, sed longitudini templi, quia latitudo porticus erat minor, utpote decem cubitorum dumtaxat, quam latitudo templi, quæ erat viginti cubitorum, quare ei jungi et adæquari non poterat: adjuncta est ergo longitudini templi. Eadem vero erat longitudo porticus, quæ latitudo templi, scilicet viginti cubitorum; quare illa huic adjuncta et adæquata fuit: latitudo vero porticus, quæ erat decem cubitorum, adjuncta fuit longitudini templi, quæ erat sexaginta cubitorum; ita ut adjuncta latitudine porticus, templum cum porticu haberet septuaginta cubitos in longitudine et viginti cubitos in latitudine. Ita Ribera et alii.

Erat hæc porticus templi vestibulum ad elegantiam et magnificentiam, æque ac ad usum addita Sancto, sive anteriori parti templi. Id imitati sunt Christiani primi, qui suis templis iisdem de causis adjecere porticus, quales videre est Romæ in Basilica S. Petri, S. Mariæ Majoris, S. Joannis Lateranensis, S. Laurentii, S. Cæciliæ, etc. idque ad multiplicem usum. In porticibus enim manebant excommunicati, pœnitentes, catechumeni, quibus templum ingredi et Missam audire fas non erat. Item pauperes, mendicantes et peregrini, qui a prandio vel noctu basilica clausa, in porticu orabant et pernoctabant. Ad hæc, qui in templo litteras et nuntios accipiebant de rebus domesticis vel sæcularibus, e templo, ubi illa expedire et tractare non decebat, egrediebantur in porticum, ibique ea peragebant. In porticu etiam parabantur sedes, scamna, ornamenta, cæteraque inferenda in templum.

Porro templum, inquit Angelomus et Eucher. *erat conversum ad Orientem, sicut et Tabernaculum, habebatque ostium porticus ab Oriente contra ostium templi, juxta quod historicus Judæorum Josephus apertissime docet, ita ut sol æquinoctialis oriens directis radiorum suorum lineis per ostia tria, porticus videlicet, et templi, et oraculi arcam testamenti perfundere posset.*

Unde Allegor. per porticum hanc significantur sancti, qui Christum præcesserunt, puta Patriarchæ et Prophetæ, qui orientem huic mundo solem justitiæ primi susceperunt, et nascenti in carne Domino testimonium, sive vivendo, sive prædicando, sive nascendo, sive etiam moriendo, præbuerunt, ait Angelom. et Eucher.

Denique nonnulli censent hanc esse porticum Salomonis, in qua docuerunt Christus et Apostoli. Ita Abulens. Titelm. Jansen. cap. 93. Concord. Evangel. sed hallucinantur: hæc enim porticus erat vicina Sancto ante atrium sacerdotum, in quorum neutrum ingredi licebat Christo et Apostolis, eo quod non essent sacerdotes veteris legis. Vide quæ de porticu Salomonis dixi Actor. 3. 11.

4. Fecitque in templo fenestras obliquas.] Hebr. שקפים אטמים *scekuphim atumim*, id est, *aspicientes clausos*, hoc est, ut Chald. *intrinsecus apertas, extrinsecus clausas*, puta introrsum latiores, extrorsum angustiores (forte etiam cancellis obductas: unde Septuag. vertunt, *cancellatas vel reticulatas*) ideoque *obliquas*, ut vertit Noster, ut videlicet plus luminis admitterent: quia ut docent Optici sive Perspectivi: in obliquis hisce fenestris radii solares venientes forinsecus intersecant se in superficie extima fenestræ, ubi est locus angustior, ac deinde dilatantur, et longe lateque se per domum dispergunt; (unde Symmach. pro *obliquas*, vertit *sagittarios*, quæ scilicet lucem quasi sagittam emittunt) sic enim lux solis in domum intrat per modum pyramidis inversæ. Ita S. Hieron. in cap. 40. Ezech. Ribera, lib. 1. de Templo, c. 13. Eucher. Angelom. et alii. Audi S. Hier. in cap. 41. Ezech. *Fenestræ quoque erant factæ in modum retis, instar cancellorum, ut non speculari lapide, nec vitro, sed lignis interrasilibus et vermiculatis clauderentur (pro quibus in Hebraico obliquas fenestras habes) quæ in tribus tantum erant partibus templi, ad dexteram videlicet, et ad sinistram, et post tergum, id est, ad Meridiem, et ad Aquilonem, et ad Occidentem. Orientalis autem pars non habebat fenestras, quia ipse introitus clarum immittebat lumen intrinsecus, et cuncta interiora templi januarum lumine complebantur, ita ut per singulas fenestras et cancellorum foramina intro quis posset aspicere.*

Hæ fenestræ erant in Sancto dumtaxat. Nam Sanctum sanctorum carebat fenestris ad sui reverentiam: Deus enim habitat in caligine nubis invisibili: per ostium tamen lux aliqua immittebatur in Sanctum sanctorum. Vide dicta Levit. 16. 13.

Allegor. hæ fenestræ obliquæ repræsentant sanctos Doctores, per quos Deus fideles docet et illuminat, *qui*, ut ait Angelomus, *dum ea quæ in occulto vident*

publice fidelibus pandunt; quasi suscepto lumine solis fenestræ, juncto templi penetralia replent. Unde bene eædem fenestræ obliquæ, id est intus latiores fuisse perhibentur, quia nimirum necesse est, ut, quisquis jubar supernæ contemplationis vel ad momentum perceperit, mox sinum cordis amplius castigando dilatet, atque ad majora capessendo solerti exercitatione se præparet. Vide dicta Ezech. 41. v. 17.

5. ET ÆDIFICAVIT SUPER PARIETEM TEMPLI TABULATA PER GYRUM, IN PARIETIBUS DOMUS PER CIRCUITUM TEMPLI (id est Sancti) ET ORACULI (id est Sancti sanctorum, ex quo Deus dabat oracula) ET FECIT LATERA IN CIRCUITU.] Describit hic cellas ædificatas circa templum: hoc enim significat τὸ *fecit latera in circuitu*. Erant enim hæ cellæ laterales templo, illudque lateraliter ambiebant per tria latera, sive per tres mundi plagas, scilicet ad Occidentem, Meridiem et Septemtrionem. Nam plaga ad Orientem, ubi erat ostium et ingressus, cellas in circuitu habere non poterat. Quod ergo ait, *super parietem*, idem est quod juxta parietem, vel circa parietem templi. Simili enim modo de Christo dicitur Lucæ 4. 39. *Stans supra*, id est juxta *illam imperavit febri*. Et Psalm. 136. 1. *Super*, id est juxta, *flumina Babylonis sedimus et flevimus*, etc. Sensus ergo est, q. d. Salomon ædificavit juxta et circa tres parietes templi spectantes ad tres mundi plagas ordinem quemdam cellarum, eumque circumcirca interna tabulata erexit et divisit, idque fecit tum ob pulchritudinem, tum ob firmitatem et custodiam templi. In his enim cellis poterant orare sacerdotes, et in ipsum templum per fenestras inspicere. In iisdem cellis reponebantur divitiæ templi. Unde illæ a Sept. vocantur *apothecæ*, et a Nostro 1. Paral. cap. 28. vers. 11. *cellaria*. Patet ex Josepho, 8. Antiq. cap. 2.

ET FECIT LATERA IN CIRCUITU.] *Latera* vocat tabulata cellarum, ut patet ex Hebr. et Sept. Hæc enim latera explicat, dum subdit: *Tabulatum quod subter erat quinque cubitos habebat latitudinis, et medium tabulatum sex cubitorum latitudinis, et tertium tabulatum septem habens cubitos latitudinis*: ubi pro *tabulatum* Hebr. et Sept. habent *latus*. Tabulata ergo vocat *latera*, tum quia lateraliter circuibant tria templi latera, tum potius quia unum super aliud lateraliter exstabat et prominebat, ac superius erat latius quam inferius, unde Chald. vocat *appendices*.

Sensus ergo est, q. d. Hæ cellæ, sive ordines cellarum, habebant tria latera, id est tria tabulata circumcirca, quorum latus sive tabulatum infimum erat quinque cubitorum latitudinis; secundum vero sex; tertium autem septem cubitorum; hoc est, tres erant ordines cellarum in tribus earum tabulatis, quorum secundus ordo erat latior primo, et tertius latior secundo ob trabes exstantes, de quibus mox subdit: *Trabes autem posuit*, etc. Ita Salianus, Ribera, Cajetan. et alii.

Porro hujus inæqualitatis tabulatorum causa fuit angustia areæ in monte Moria: hæc enim fecit ut imæ cellæ essent angustæ: quare superiores oportuit facere latiores per trabes prominentes. Ita Ribera.

6. TRABES AUTEM POSUIT IN DOMO PER CIRCUITUM FORINSECUS, UT NON HÆRERENT MURIS TEMPLI.] *Trabes*, id est, capita trabium ultra parietes, quibus incumbebant, exstabant et promioentia: Unde Hebr. vocantur מגרעות *migrot*, id est *deficientia*, quia scilicet non pertingebant ad vicinum parietem templi, sed ab eo deficiebant, erantque capita trabium exstantia dumtaxat. Sensus est, q. d. Fecit ut trabes ultra suum parietem porrigerentur et exstarent per sua capita, ut in iis imponerentur tigna transversa, itaque tabulata superiora fierent majora, et majorem haberent latitudinem quam tabulata inferiora. Neque enim hæ trabes et tabulata hærebant muris templi, sed cellæ hæ earumque tabulata distantes erant, licet parvo intervallo, a parietibus templi. Unde necesse est ut cellæ hæ habuerint fenestras e regione fenestrarum templi, ut in eas lumen suum transmitterent. Hinc patet cellas et tabulata hæc non fuisse prominentia ex ipso templo, uti volunt Beda, Angelom. Lyran. et Abulens. sed fuisse separata a muro templi, uti diserte hic asserit Scriptura.

Porro in imo ordine, sive in pavimento, quod suo tabulato tegebatur, erant cellæ sive cubicula 14. totidem in secundo ordine, sive in medio tabulato, totidem in tertio sive supremo, ita ut universim essent 42. cellæ, quæ omnes erant perviæ, ita ut ex una sine ostio transiretur in aliam, et inde in sequentem, etc.; licet Josephus asserat in singulis ordinibus triginta fuisse cellas sive domunculas, quæ quinque habebant cubitos in longitudine et totidem in latitudine. Sed errat in hoc, uti et in pluribus aliis Josephus, uti ostendit Salianus.

Tropologice, tres cellarum ordines sive tria earum tabulata, notant tres status et gradus fidelium in Ecclesia, scilicet imum conjugatorum, medium sive secundum continentium, tertium et summum virginum. Ita Beda, Rupertus et alii. Vide dicta Ezechielis, 41. 7.

7. DOMUS (templum) AUTEM CUM ÆDIFICARETUR, DE LAPIDIBUS DOLATIS ATQUE PERFECTIS (qui scilicet jam dolati et perfecti erant in monte Libano vel alibi, antequam in Sion ad fabricam templi adducerentur) ÆDIFICATA EST, ET (id est, idcirco) MALLEUS, ET SECURIS, ET OMNE FERRAMENTUM NON SUNT AUDITA IN DOMO CUM ÆDIFICARETUR,] quia ut dixi, jam lapides dolati erant; unde nec malleo, nec securi, nec ferro ad eos dolandos et aptandos opus erat, sed tantum calce ad eos inter se conglutinandos, idque ad fabricæ reverentiam, ac ne Salomonis et cæterorum fabricam spectantium aures strepitu malleatorum et serratorum offenderentur. Fabulantur Rabbini malleum non auditum in templo, eo quod Hebræi sanguine vermiculi, quem ipsi *Jomni* vocant, lapides secuerint. Theodoretus, quæst. 21. et 22. Procopius et Glycas opinantur omnes lapides Deo ita disponente sic fuisse in montibus natos vel excisos, ut ferro non esset opus. Verius Lyranus, Abulensis et Ribera, lib. 1. de Templo, cap. 12. respondent non fuisse auditum malleum vel securim, scilicet ad dolandum vel secandum lapides, quia jam in monte dolati et secti erant, ut dixi.

Anagogice, templum hic repræsentat cœlum, ubi nulla erit passio vel afflictio, quia, ut ait Eucherius et Angelomus, *hic tundimur adversitatibus, et disciplina veritatis exercemur, ut illic locis juxta meritum congruis disponamur, et castigatione cessante solo amoris glutino quo ad invicem copulemur, uno impleti spiritu perfundamur. Hic enim foris tundimur, ut illic sine reprehen-*

sione inveniamur. Hic malleus, hic securis, hic omnia tunsionum resonant ferramenta: in domo autem Dei nulli ictus audiuntur, quia in æterna patria omnes jam percussionum strepitus conticescunt.

Hoc est quod canit Ecclesia in Dedicatione Ecclesiæ: *Tunsionibus, pressuris expoliti lapides, suis coaptantur locis, per manus artificis disponuntur permansuri sacris ædificiis.*

8. Ostium lateris medii in parte erat domus dextræ: et per cochleam ascendebant in medium cœnaculum, et a medio in tertium.] Describitur hic cochlea per quam ascendebatur in tabulata, tum ipsius templi, tum cellarum templo adjacentium, de quibus dictum est versu 5. et seq. ac cochleæ ostium, quod erat in ipso pariete templi. Paries enim templi crassus erat novem vel decem cubitos. Unde in eo fieri poterat cochlea sine damno parietis, uti Romæ in Basilica S. Petri aliisque, imo in columna Trajani, æque ac Antonini videmus cochleas, per quas ab imo in summum per 185. gradus intrinsecus ascenditur. Vocat hoc *ostium lateris medii*, id est, tabulati medii; quia per hoc ostium ejusque cochleam ascendebatur in medium, sive secundum tabulatum tam templi quam cellarum, et ex secundo in tertium sive summum; nam infima pars templi, æque ac cellarum, non egebat cochlea nec ascensu, eo quod sita esset in ipso pavimento. Hoc ergo ostium eum sua cochlea erat *in parte domus dextræ*, id est, in muro templi dextro, hoc est Meridionali; nam spectantibus ad Orientem Meridies est ad dexteram, Septemtrio ad sinistram. In Meridionali ergo templi pariete et muro erat hæc cochlea, ejusque ostium, quæ ab imo assurgebat per gradus usque ad summum tam templi, quam cellarum fastigium. Triplex enim erat cellarum, ut dixi, æque ac templi, ordo et tabulatum: scilicet infimus, medius et summus. De ostio infimi ordinis et tabulati nil hic dicitur, quia illud erat in terra; unde non egebat ascensu et gradibus cochleæ. *In parte* ergo *domus dextræ*, hoc est, in crassitie parietis Meridionalis ipsius templi, ex imo, sive ex pavimento, surgebat cochlea cum suo ostio, ascendebatque intra crassitiem parietis sive muri usque ad medium, hoc est secundum tabulatum sive ordinem cellarum (unde patet cellas has, licet a templo separatas, per cochleam tamen ipsi fuisse conjunctas; erant enim illi vicinæ) templo vicinarum, et ex secundo protendebatur et ascendebat ad tertium et supremum tabulatum sive ordinem cellarum. Sufficiebat autem unum ostium et unus ingressus in singula tabulata, quia cellæ erant perviæ, ut dixi. Ita Cajetanus, Ribera, libr. 1. de Templo, cap. 15. et alii.

Porro an una fuerit, eademque cochlea, qua ad ipsa templi tabulata, et simul ad tabulata cellarum templo vicinarum ascendebatur, an vero duæ, non plane liquet. Verisimile est duas fuisse. Primo, quia in Hebræo pro cochlea est לולים *lulim*, in plurali, id est, cochleæ. Secundo, quia hoc erat commodius, et ad majorem templi majestatem. Tertio, quia id insinuat Josephus, libr. 8. cap. 2. qui crebro in templo versabatur. Ita Salianus. Una ergo cochlea ascendebatur in tabulata templi, altera in tabulata cellarum.

Tropologice, cochlea ascendens in gyrum significat non nisi per tortuosam laborum et dolorum viam ad perfectionem virtutis, et ad gloriam Beatorum in cœlum conscendi. Ita Eucherius et Angelomus, cujus rei appositum exstat visum in Vita S. Perpetuæ, quæ per scalam cultris obsitam, vidit Satyrum in carcere socium suum in cœlum ascendere, ac per hanc visionem accepit omen martyrii. Ita habet Vita ejus apud Surium die 7 Martii.

10. Et ædificavit tabulatum super omnem domum quinque cubitis altitudinis.] Videtur hoc intelligendum de tabulatis cellarum; nam tabulatum templi erat altum 90. cubitis, ut dixi: imo videtur loqui de summo dumtaxat cellarum tabulato, ait Abulensis et Cajetanus; nam Josephus asserit totam altitudinem cellarum fuisse sexaginta cubitorum.

15. Et ædificavit parietes domus intrinsecus tabulatis cedrinis.] *Ædificavit*, id est texit, vestivit, ornavit: nam parietes ædificati erant ex lapidibus: lapides deinde vestivit tabulis cedrinis, sicut pavimentum vestivit tabulis abietum sive abiegnis, ut sequitur. Id ita esse patet ex v. 18. ubi explicans, ait: *Omnia cedrinis tabulis vestiebantur, nec omnino lapis apparere poterat in pariete.*

16. Ædificavitque viginti cubitorum ad posteriorem partem templi tabulata cedrina,] q. d. Sicut texit priorem partem templi tabulis cedrinis, uti jam dixi v. 15. sic et iisdem texit posteriorem partem templi, id est Oraculum, sive Sanctum sanctorum, ex quo Deus dabat oracula. Describitur enim hic Sanctum sanctorum, quod erat interior sive posterior pars templi, habebatque in longitudine viginti cubitos, totidem in latitudine, sed triginta in altitudine, ut et reliqua templi sive Sancti pars; totum enim templum erat altum triginta cubitos, ut dictum est versu 2. Dicitur tamen hic tantum ad viginti cubitos ædificatum; quia videlicet ad viginti cubitos dumtaxat a pavimento sursum tectum fuit tabulis e cedro (ut hac parte tabulatum videretur esse quadratum, uti fuerat in Tabernaculo Moysis) reliquis vero decem cubitis in altum assurgebat nudus paries sive murus. Ita Ribera lib. 1. de Templo, cap. 6. Nonnulli tamen putant Sanctum sanctorum tantum habuisse viginti cubitos in altitudine, sicut totidem habebat in longitudine et latitudine, ut perfecte esset quadrum, sive quadratum totumque fuisse obtectum tabulis cedrinis; Sanctum vero solum habuisse triginta cubitos altitudinis, et proinde decem cubitis altius fuisse Sancto sanctorum, sicut Romæ in multis templis tribuna, sive chorus, demissior est reliquo templo. Cui sententiæ favet hic versus, qui viginti cubitos assignat Sancto sanctorum, et quod deformo fuisset, si ejus pars una fuisset tecta cedro, altera vero nuda.

Verius videtur Sanctum sanctorum per omnia quadratum fuisse quoad tabulatum cedrinum, assurrexisse tamen ultra hoc tabulatum ad decem cubitos, ut absolute esset altum triginta cubitos, uti erat Sanctum; sed tabulato huic viginti cubitorum tabulis cedrinis obtecto tam in Sancto, quam in Sancto sanctorum impositam fuisse fornicem cedrinam, quæ cœlorum formam imitaretur et repræsentaret: fornix autem hæc ascendebat ad decem cubitos, qui supra viginti reliquos exstabant usque ad tabulatum, uti solide ostendit Vilalpandus in capite 41. Ezechielis, Azor.

lib. 6. cap. 53. nec aliud vult Ribera, lib. 1. de Templo cap. 6. et Barradius, tom. 2. lib. 12. cap. 13.

Et fecit interiorem domum oraculi in Sanctum sanctorum,] q. d. Fecit ut interior domus, quæ oraculum dicebatur, esset Sanctum sanctorum, hoc est, sanctissima templi pars. Hæc enim nunc vocatur oraculum, nunc interior domus, nunc secundum Tabernaculum, nunc Sanctum sanctorum.

17. Porro quadraginta cubitorum erat ipsum templum præ foribus oraculi,] q. d. Anterior pars templi, quæ erat ante oraculum sive Sanctum sanctorum, quodque dicebatur Sanctum, habebat quadraginta cubitos in longitudine.

Porro fores oraculi, sive Sancti sanctorum, erant magnæ, semperque apertæ: unde capita vectium arcæ fœderis prominentia, et velo tecta prope stantibus apparebant, sive quia velum erat transparens, sive potius quia ultra velum prominebant. Hinc et velo hoc scisso in passione Christi apparuerunt Sancta sanctorum: alioqui enim si fores oraculi fuissent clausæ, illa non patuissent. Ita Ribera, lib. 1. c. 6.

19. Oraculum (Sanctum sanctorum) autem in medio domus (id est, in ipsa domo, sive in ipso templo) fecerat,] Non enim oraculum erat in medio, sed in fine templi: est hebraismus.

20. Sed et altare vestivit cedro.] Intellige altare thymiamatis quod erat in Sancto obversum Sancto sanctorum, ut ex eo fumus thymiamatis ascenderet ad Deum residentem super arcam in Sancto sanctorum. Hinc videtur quod Salomon fecerit novum altare thymiamatis: illud enim dicitur vestisse tabulis cedrinis, quas deinde auro texit, v. 21. perinde ac fabricavit novam mensam panum propositionis, novumque candelabrum majus; nam Mosaica minora erant et viliora, quam ut congruerent magnitudini et magnificentiæ templi sui novi; quare Salomon illa e templo removit, et cum Tabernaculo Moysis reposuit in tabulatis. Id ita esse clare liquet ex c. 7. v. 48. ut ibi ostendam.

21. Et affixit laminas clavis aureis,] quod sine malleo et sonitu vix fieri poterat. Quod ergo dixit v. 7. malleum, securim et ferrum non esse audita in templo, intellige quoad scindendum vel dolandum, ut ibidem præcessit, non autem quoad affigendum clavos; hi enim, cum essent plurimi, malleo affigendi erant, ait Ribera lib. 1. cap. 12. nisi quis dicat vertiles fuisse clavos et vertilia foramina, quibus inserendi erant, ut sola eorum gyratione sine malleatione suis locis infigerentur. Sic enim Cyzici, ait Plinius, lib. 36. 15. *Buleuterium* (domus concilii) *ædificatum est sine clavo ferreo, ita disposita consummatione, ut eximantur trabes sine fulturis, ac reponantur.*

23. Et fecit in oraculo (in Sancto sanctorum) duos Cherubim de lignis olivarum.] Ita Hebr. Chald. et cætera. Perperam ergo Regia et Complut. habent: *de lignis cupressinis;* quare illud delent Sept. Romana.

Nota: Duo Cherubim jussu Dei a Moyse fabricati, Exodi 25. vers. 18. erant duæ statuæ habentes speciem et formam imberbis et alati juvenis; significant enim Angelos Deum stipantes. Arca enim fœderis erat quasi cista, cujus operculum erat propitiatorium: propitiatorio insistebant erecti duo Cherubini, qui alas extendentes et jungentes, iis quasi solium, in quo sederet Deus, ita ut arcam haberet pro scabello pedum suorum, exhibebant; quare positi erant eo situ, perinde ac si duo homines vultibus in se mutuo conversis sese invicem aspiciant, seque manibus quasi alis teneant et complectantur.

Arcam hanc cum propitiatorio et Cherubinis (hæc enim a se invicem divelli non poterant) posuit Salomon in Sancto sanctorum; ibi enim ea collocari jusserat Deus Moysi. Salomon vero ad majestatem arcæ, propitiatorii et Cherubim Mosaicorum, in templo suo addidit duos alios Cherubinos longe majores, qui arcam cum Cherubinis suis (utpote exiguis et vix tres cubitos altis) suo corpore et alis velarent, et quasi umbella tegerent et obumbrarent: quare vultibus suis respiciebant arcam et Orientem, sed tergo murum Sancti sanctorum et Occidentem. Porro alium situm habebant et diversum a situ Cherubim quos fabricarat Moses; Mosaici enim erant supra arcam, alis expansis utrimque se mutuo prensantes et complectentes: hi vero Salomonis consistebant pedibus erectis in pavimento Sancti sanctorum, unusque stabat juxta alterum in eodem latere quasi ejus collatero: stabat autem uterque alis in longum exporrectis, ita ut unus extremitate alæ suæ attingeret extremitatem alæ alterius Cherubim, altera vero extremitate alterius alæ attingeret parietem templi; quare unus extremitate alæ suæ attingebat unum templi parietem, alter vero extremitate alæ suæ attingebat alterum templi, puta Sancti sanctorum, parietem. Quæque enim ala erat quinque cubitorum: quare duæ alæ unius Cherubim erant cubitorum decem, et totidem cubitorum erant alæ binæ alterius Cherubim; quare utræque expansæ erant viginti cubitorum, quæ erat longitudo æque ac latitudo Sancti sanctorum; hoc enim longum erat viginti cubitis, et totidem latum. Ita Beda, Abulensis, Adrichom. Ribera et alii.

Hinc Deus ex propitiatorio ad interrogata Pontificis respondens, dansque oracula, dicebatur sedere super Cherubim, id est, sapientissimos spiritus, et Angelos etiam Cherubinos longe scientia transcendere eosque quasi pedibus premere. Hinc etiam Deus hic vocatur Dominus *Sabaoth*, id est, exercituum, scilicet Angelorum, quos plurimos habet et quasi innumerabiles, eosque sapientissimos atque potentissimos.

Anagogice, Sanctum sanctorum repræsentabat cœlum empyreum; arca, Ecclesiam beatam, sive homines beatos; propitiatorium aureum, humanitatem Christi gloriosam; Cherubini duo, Angelos sanctos summe concordes in Dei obsequio et laude. His deitas nobis invisibilis eminet et insidet, ac beatis tam Angelis, quam hominibus summa inter se charitate flagrantibus, quod binario numero et faciebus Cherubinorum ad se invicem conversis significatur, videndum fruendumque se exhibet, hacque gloriosa visione eos in æternum beat. Ita Beda, Angelomus et ex iis Ribera, lib. 2. de Templo, cap. 7. Vide quæ de Cherubinis dixi Exodi 25. v. 18. Ezechiel. 1. vers. 5. et seq. et Apocal. 4. vers. 6. et 7. quamquam hi Cherubini Salomonis ab illis Mosaicis et Ezechielis tam forma et statura, quam situ et habitu fuerint diversi, ut patet ex dictis. Ex hisce perspicua sunt ea quæ sequuntur usque ad v. 29.

Decem cubitorum altitudinis,] q. d. Duo Cherubini erant alti quindecim pedes; cubitus enim est sesquipes.

Erant ergo gigantea magnitudine. Quis enim gigas est quindecim pedum? idque ut magnitudinem ac majestatem, tum Angelicam, tum divinam repræsentarent.

24. DECEM CUBITOS HABENTES A SUMMITATE ALÆ UNIUS USQUE AD ALÆ ALTERIUS SUMMITATEM.] *Summitatem* vocat extremitatem, q. d. Extremitas unius alæ Cherubini distabat ab extremitate alterius alæ decem cubitis; singulæ enim alæ erant quinque cubitorum, eratque utraque in rectum exporrecta; quare sub alis corpus sive dorsum Cherubini inter alas interjacens intellige: alioqui enim plusquam decem cubitorum fuisset distantia, ut patet. Ita Abulensis.

27. POSUITQUE CHERUBIM IN MEDIO TEMPLI INTERIORIS (puta oraculi sive Sancti sanctorum) EXTENDEBANT AUTEM ALAS SUAS CHERUBIM, ET TANGEBAT ALA UNA PARIETEM, ET ALA CHERUB SECUNDI TANGEBAT PARIETEM ALTERUM: ALÆ AUTEM ALTERÆ IN MEDIA PARTE TEMPLI SE INVICEM CONTINGEBANT.] Cherubini enim expandebant alas suas per totam oraculi latitudinem, ita ut unus Cherub alæ unius extremitate tangeret parietem oraculi Meridionalem; alter vero alæ unius extremitate tangeret parietem oppositum Septemtrionalem. Latitudo enim oraculi erat viginti cubitorum, et totidem cubitorum erant quatuor alæ duorum Cherubinorum; quæque enim ala erat quinque cubitorum: quare hi duo Cherubini in medio oraculi tangebant se invicem per duas extremitates aliarum duarum alarum, illisque velabant arcam cum propitiatorio et Cherubinis Mosaicis illi insistentibus, ita ut arca interciperetur duabus alis Cherubim super arcam a Moyse extensis quasi sub umbella, ait Joseph. 8. 4. Cherubinos enim a Moyse ex auro fabrefactos fuisse cum arca in templo a Salomone repositos, sub alis duorum Cherubinorum majorum ab eo fabricatorum docent Beda, Abul. Cajetanus et alii. Et ipsa Cherubinorum cum arca connexio idipsum poscit.

Porro, 2. Paralip. 3. 13. additur: *Ipsi* (duo Cherubini Salomonis) *autem stabant erectis pedibus*, et *facies eorum erant versæ ad exteriorem domum*, hoc est ad Sanctum. Unde liquet situs horum Cherubinorum scilicet eos locatos fuisse a Salomone ad extimum parietem Sancti sanctorum; ita ut faciebus suis respicerent tam arcam, quæ erat ante se, quam Sanctum faciei suæ obversum, ut videlicet Pontificem per Sanctum ingredientem in Sanctum sanctorum, æque ac populo ante Sanctum in atrio orantem obverso vultu comiter respicerent et quasi salutarent. Vultu ergo respiciebant Orientem; tergo vero Occidentem. Nam Sanctum erat ad Orientem; Sanctum sanctorum vero, præsertim ejus extima pars, fuit extremus murus ad Occidentem. Ita Ribera, lib. 2. cap. 6. et alii.

Denique Judæi conversi ad Sanctum sanctorum ut adorarent Deum in eo residentem, convertebantur ad Occidentem; Christiani vero orant conversi ad Orientem; unde et templa eorum spectant Orientem, ob causas quas alibi dixi. Vide Bellarminum, lib. 3. de Sanctis, c. 6. Sic et Vitruvius, l. 4. cap. 5. docet Gentiles eo unde terra illuminatur, id est, ad ortum solis, templa sua exstruxisse.

29. ET OMNES PARIETES TEMPLI PER CIRCUITUM SCULPSIT VARIIS CÆLATURIS, ET TORNO,] id est, tornatura sive opere tornatili, quo per tornum res in figuram orbicularem tornantur et rotundantur; sub torno tamen quamvis cælaturam et sculpturam accipe. Unde Vatablus vertit: *cælaturis et sculpturis*. *Tornus* enim subinde idem est quod cœlum sive scalprum, puta instrumentum quo res cælautur et sculpuntur. Sic enim Virgilius, Ecloga 3. vitem torno elaboratam dicit, cum constet vitem non esse rotundam, sed figuræ variantis. Et Horatius, lib. de Arte asserit carmina *tornari*, id est, poliri et perfici, dum ait:

Et male tornatos incudi reddere versus.

Ita Sanchez; unde explicans subdit:

ET FECIT IN EIS CHERUBIM, q. d. Sculpsit in parietibus templi effigies Cherubinorum jam dictorum, ET PALMAS, figuras palmarum, ET PICTURAS VARIAS.] Hebr. *apertiones florum* Chald. *liliorum*.

30. SED ET PAVIMENTUM DOMUS (templi) TEXIT AURO INTRINSECUS ET EXTRINSECUS] hoc est, tam in Sancto sanctorum, quam in Sancto. Sanctum enim erat extrinsecus, sive, exterior domus; Sanctum sanctorum vero erat intrinsecus, sive interior domus, uti dixi. Igitur Salomon pavimentum templi totius stravit tabulis abiegnis, quas deinde auro texit, æque ac parietes templi obduxit tabulis cedrinis, quas deinde auro vestivit. Ita Vatablus, Sanchez et alii.

31. ET IN INGRESSU ORACULI FECIT OSTIOLA DE LIGNIS OLIVARUM, POSTESQUE ANGULORUM QUINQUE.

32. ET DUO OSTIA DE LIGNIS OLIVARUM, ET SCULPSIT IN EIS PICTURAM CHERUBIM, ET PALMARUM SPECIES, ET ANAGLYPHA VALDE PROMINENTIA,] q. d. Salomon in ingressu oraculi, id est, Sancti sanctorum, fecit duo *ostiola*, id est, parva ostia ex eisdem lignis eaque pentagona, id est, quinque angulos et totidem postes habentia; atque in eis exculpsit effigies Cherubinorum, palmarum, et *anaglypha*. Anaglypha vox est græca, significans imagines et picturas e superficie parietis tabulæ vel ostii exstantes et prominentes. Hæc de ostiis Sancti sanctorum, nunc de ostiis Sancti hæc subdit.

33. FECITQUE IN INTROITU TEMPLI POSTES DE LIGNIS OLIVARUM QUADRANGULATOS.

34. ET DUO OSTIA DE LIGNIS ABIEGNIS ALTRINSECUS: ET UTRUMQUE OSTIUM DUPLEX ERAT, ET SE INVICEM TENENS APERIEBATUR,] q. d. Salomon in ingressu Sancti fecit postes quadrangulos ex olea, eisque annexuit duo ostia ex abiete, *altrinsecus;* ita scilicet ut unum ostium esset ex uno latere, alterum ab altero priori respondens et obversum.

ET UTRUMQUE OSTIUM DUPLEX ERAT, ET SE INVICEM TENENS APERIEBATUR,] q. d. Utrumque ostium erat plicatile, et habebat vertebras, quibus una pars tenebat aliam, erantque in eis quasi duæ plicaturæ, ut vertunt Septuag. Hebr. *erant duæ*, גלילים *gelilim*, id est, valvæ volubiles sive convolviles.

Addit Josephus huic ostio Sancti etiam appensum fuisse velum, simile velo quod oppansum erat Sancto sanctorum. Cæterum porticus, quæ erat ante Sanctum nullum habebat velum, sed tota patebat anterius, et sine ulla contignatione surgebat in altitudinem 120. cubitorum, quæ erat altitudo templi: latera ejus dumtaxat claudebant parietes. Erat enim hæc porticus quasi vestibulum additum templo ad ejus decorem, majestatem et venerationem augendam.

Nota: Tres erant partes templi præcipuæ. Prima hebraice vocabatur דביר *debir*, vel ut Septuaginta

offerunt, *dabir*, id est, oraculum, puta Sanctum sanctorum. Secunda Heb. vocabatur היכל *Hechal*, id est templum, puta Sanctum. Tertia אולם *ulam* id est, atrium, de quo v. 36. Duo priora habebant tectum, non acuminatum, sed planum, ut in eo ambulare possent: sic enim cæteræ domus in Palæstina erant planæ, sed circumcirca habebant septum sive murum exiguum, juxta legem Deuter. 22. v. 8. ne quis in tecto inambulans incaute ex tecto in terram laberetur et collideretur. In Sanctum sanctorum solus ingrediebatur Pontifex, idque semel in anno, scilicet in festo Expiationis, Levit. 16. in Sanctum vero cæteri sacerdotes, in atrium populus: unde in eo docuit Christus et Apostoli. Igitur Sanctum sanctorum erat ultima, intima et sacratissima pars templi, post quam sequebatur Sanctum, post Sanctum porticus, post porticum atrium sacerdotum, post hoc atrium laicorum mundorum, post hoc ultimum erat atrium immundorum et Gentilium.

36. Et ædificavit atrium interius tribus ordinibus lapidum politorum, et uno ordine cedri.] *Ulam*, sive atrium jam dictum erat duplex, scilicet interius vicinum Sancto, quod erat atrium sacerdotum et Levitarum, in eoque erat altare holocaustorum, in quo sacerdotes immolabant victimas. Alterum atrium erat exterius in quo populus et laici versabantur, orabant et spectabant sacrificia, quæ fiebant in atrio sacerdotum, ideoque erat amplissimum, et plura stadia ambitu suo complectebatur, ut tantam populi multitudinem caperet: unde 2. Paralip. 4. v. 9. vocatur *basilica grandis*. Atrium utrumque erat sub dio, tum ut fumus tot victimarum in aerem exhalaret, tum quia erat amplissimum, ut tegi non posset; habebat tamen ad latera porticus tectas, ut ad eas populus se tempore pluviæ et æstus reciperet.

Atrium hoc laicorum, sive populi Israel, non tantum a parte anteriore, ut putat Ribera, sed ex tribus partibus sive plagis mundi, ambiebat atrium sacerdotum, scilicet ab Oriente, Meridie et Septemtrione: nam ab Occidente atrium sacerdotum claudebatur Sancto et Sancto sanctorum. Ita Josephus, Theodoretus, Serarius, Salianus, Vilalpandus. Hinc atrium laicorum in septem quadra vel quadratas areas, ut Vilalpandus et Salianus, erat distributum; quaro in eis erat locus fœminarum separatus a viris, honestatis et castitatis causa, uti Romæ fit in templis plerisque. Porro nulli Gentili, sed solis Judæis, iisque mundis, licebat ingredi atrium laicorum. Quare pro immundis Herodes, vel ipse Salomon, ut vult Vilalpandus, pag. 206. adjecit tertium atrium, sive porticum Gentium; quia Josephus docet Solomonem implesse voraginem Mallo, eamque extimo muro cinxisse, alioqui enim inde in voraginem labi potuissent. Hic ergo murus fuit atrii Gentium, de quo et Ezechiel, c. 40. 5. Ex quo patet murum hunc fuisse quadratum et in quolibet latere longum fuisse sexcentos cubitos, id est, ut Josephus ait, habuisse stadium cum dimidio. Stadium enim continet 400. cubitos: murus autem atrii Israel, separans illud ab atrio Gentium, erat 500. cubitorum in longitudine a quolibet latere.

Ex hoc tertio Gentium atrio gradibus ascendebatur ad secundum atrium Israel sive Judæorum, eratque intermedium vallum lapideorum cancellorum tres cubitos altum, cui inscriptum erat: *Ne quis Gentilis illud transiret sub pœna mortis.* Ita Josephus. Hinc intelligimus illud Actorum 21. v. 28. quomodo et cur murmurarint Judæi contra S. Paulum, eo quod putarent ipsum Trophimum socium suum, qui erat Gentilis, induxisse in templum, hoc est, in atrium Israel. Atria hæc multas habebant portas, inter quas una erat nomine Speciosa, Actorum 3. 2.

Tribus ordinibus lapidum politorum, et uno ordine lignorum cedri,] q. d. Ædificavit Salomon inter atrium sacerdotum et atrium laicorum murum tres cubitos altum, teste Josepho, ne laici ingredi possent atrium sacerdotum; sed sacrificia, quæ in eo fiebant ultra murum, conspicerent: atque hic murus habebat tres ordines lapidum politorum, quorum alter alteri impositus erat et super omnes lapidum ordines imposuit ordinem unum lignorum e cedro.

Atrium sacerdotum erat altius atrio laicorum, ut sacerdotes in eo celsiores essent populo, et ab eo digna officerentur reverentia; sic et atrium laicorum altius erat atrio Gentium: quare ex atrio Gentium ad atrium Israel ascendebatur septem gradibus; ex atrio vero Israel ad atrium sacerdotum octo gradibus, inde ad Sanctum decem gradibus, uti docet Vilalpandus, p. 248. et patet Ezech. 40. 6. Quare ab atrio Gentium ad Sanctum ascensus erat gradum 25. sed usque ad atrium sacerdotum quindecim, in quibus decantabant quindecim psalmos graduum sive Graduales, ut tradunt Hebræi, S. Hieronymus et alii.

Intra hæc atria, puta in ipsis porticibus atriorum, ad eorum murus vel latera erant exedræ, 1. Paralip. 28. v. 12. Exedra autem dicebatur cubiculum columnis fultum et epistyliis pluribus, in quibus vacua erant spatia, quibus prospectus erat in viam. In his exedris partim manebant sacerdotes eo tempore quo ministrabant in templo, qui hic vestes sacras induebant et exuebant, partim servabatur supellex, oblationes et dona templi; unde et vocabantur *gazophylacia*, quia in eis servabatur gaza, id est, opes templi, in eisque erant arcæ, in quas populus pecuniam, quam templo offerebat, injiciebat. Hinc intelligimus illud Joannis 8. v. 20. *Et hæc verba locutus est Jesus in gazophylacio, docens in templo;* gazophylacium enim nunc exedram, nunc arcam vel cistam quæ gazam continet, significat.

Hæ exedræ dicebantur quoque *pastophoria*, uti vertunt Septuaginta a παστος, id est, thalamus; quia habitabant in eis sacerdotes, cum templo deservirent; qui ideo vocabantur pastophori. Ita S. Hieron. l. 7. in Isaiam.

Allegor. atrium repræsentat vitam incipientium Deo servire, Sanctum vitam proficientium, Sanctum sanctorum vero perfectorum; unde in atrio erat altare holocaustorum, quod significat mortificationem cupiditatum, et mare æneum sive lavacrum; quod symbolum est pœnitentiæ. Vide dicta Exodi 26. initio capitis.

37. Anno quarto (regni Salomonis) fundata est domus Domini.] Ad templi fundamenta, ait Vilalpandus, lib. 4. c. 71. et sequenti, pertinent subterranea loca plurima opere firmissimo constructa, et superioribus operibus accurato respondentia, ubi cryptoporticus, et culinæ, et gazophylacia, borrea, cellæ vinariæ, et oleariæ, exedræ, officinæ, et id genus alia

loca, quæ adeo ampla fuerunt atque capacia, ut in illa inferri possent ac conservari omnes primitiæ ac decimæ totius Israelis, ut suis temporibus multis sacerdotum ac Levitarum millibus distribui possent.

Similia videmus Romæ in cryptis priscis Martyrum Pontificum et fidelium, adeo ut Roma subterranea non tantum urbis, sed et orbis sit miraculum.

38. Et in anno undecimo (Salomonis) mense Bul (ita legendum cum Hebr. Septuag. et Rom. male ergo Regia habent Elal) ipse est mensis octavus,] qui nostro partim Octobri, partim Novembri respondet. Hebræi enim mensibus utebantur lunaribus; nos vero solaribus. October dicitur בול *bul* a נבל *nabal*, id est defluere, quod in Octobri defluant folia, et depluant imbres. Ita Serarius. Chaldæus vertit: *Mense quo congregantur novæ fruges.*

Ædificavitque eam annis septem.] Adde et septem mensibus, ut patet computanti a secundo mense quarti anni Salomonis usque ad mensem octavum anni undecimi ejusdem; sed Scriptura integros numeros annorum consignat, minutias omittit.

Allegorice, Radulphus in Præfat. lib. 17. in Levitic. Templum Salomonis, inquit, septem annis et septem mensibus constructum est, quia a Christi adventu usque ad ejus reditum ad judicium per septiformem Spiritus gratiam Ecclesia construitur, donec in fine consummetur; idque fiet toto hoc sæculo, quod septem dierum cursu peragitur, ait Eucherius; sic et Angelomus.

CAPUT SEPTIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Salomon ædificat domum suam, et domum reginæ, et domum saltus Libani; mox, v. 15. fabricat duas columnas, ac v. 23. mare æneum, et v. 38. decem luteres, cæteraque vasa templi.

1 Domum autem suam ædificavit Salomon tredecim annis, et ad perfectum usque perduxit. 2. Ædificavit quoque domum saltus Libani centum cubitorum longitudinis, et quinquaginta cubitorum latitudinis, et triginta cubitorum altitudinis; et quatuor deambulacra inter columnas cedrinas: ligna quippe cedrina exciderat in columnas. 3. Et tabulatis cedrinis vestivit totam cameram, quæ quadraginta quinque columnis sustentabatur. Unus autem ordo habebat columnas quindecim 4. contra se invicem positas, 5. et e regione se respicientes, æquali spatio inter columnas, et super columnas quadrangulata ligna in cunctis æqualia. 6. Et porticum columnarum fecit quinquaginta cubitorum longitudinis et triginta cubitorum latitudinis, et alteram porticum in facie majoris porticus et columnas, et epistylia super columnas. 7. Porticum quoque solii, in qua tribunal est, fecit; et texit lignis cedrinis a pavimento usque ad summitatem. 8. Et domuncula, in qua sedebatur ad judicandum, erat in media porticu, simili opere. Domum quoque fecit filiæ Pharaonis (quam uxorem duxerat Salomon) tali opere, quali et hanc porticum. 9. Omnia lapidibus pretiosis, qui ad normam quamdam atque mensuram tam intrinsecus quam extrinsecus serrati erant, a fundamento usque ad summitatem parietum, et extrinsecus usque ad atrium majus. 10. Fundamenta autem de lapidibus pretiosis, lapidibus magnis decem sive octo cubitorum. 11. Et desuper lapides pretiosi æqualis mensuræ secti erant, similiterque de cedro. 12. Et atrium majus rotundum, trium ordinum de lapidibus sectis, et unius ordinis de dolata cedro, necnon et in atrio domus Domini Interiori, et in porticu domus. 13. Misit quoque rex Salomon, et tulit, Hiram, de Tyro, 14. filium mulieris viduæ de tribu Nephthali, patre Tyrio, artificem ærarium et plenum sapientia, et intelligentia et doctrina ad faciendum omne opus ex ære. Qui cum venisset ad regem Salomonem, fecit omne opus ejus. 15. Et finxit duas columnas æreas, decem et octo cubitorum altitudinis columnam unam, et linea duodecim cubitorum ambiebat columnam utramque. 16. Duo quoque capitella fecit, quæ ponerentur super capita columnarum, fusilia ex ære: quinque cubitorum altitudinis capitellum unum, et quinque cubitorum altitudinis capitellum alterum; 17. et quasi in modum retis, et catenarum sibi invicem miro opere contextarum. Utrumque capitellum columnarum fusile erat: septena versuum retiacula in capitello uno, et septena retiacula in capitello altero. 18. Et perfecit columnas, et duos ordines per circuitum retiaculorum singulorum, ut tegerent capitella quæ erant super summitatem malo-

granatorum; eodem modo fecit et capitello secundo. 19. Capitella autem, quæ erant super capita columnarum, quasi operc lilii fabricata erant in porticu quatuor cubitorum. 20. Et rursum alia capitella in summitate columnarum desuper juxta mensuram columnæ contra retiacula; malogranatorum autem ducenti ordines erant in circuitu capitelli secundi. 21. Et statuit duas columnas in porticu templi; cumque statuisset columnam dexteram, vocavit eam nomine Jachin: similiter erexit columnam secundam, et vocavit nomen ejus Booz. 22. Et super capita columnarum opus in modum lilii posuit, perfectumque est opus columnarum. 23. Fecit quoque mare fusile decem cubitorum a labio usque ad labium, rotundum in circuitu: quinque cubitorum altitudo ejus, et resticula triginta cubitorum cingebat illud per circuitum. 24. Et sculptura subter labium circuibat illud decem cubitis ambiens mare: duo ordines sculpturarum striatarum erant fusiles. 25. Et stabat super duodecim boves, e quibus tres respiciebant ad Aquilonem, et tres ad Occidentem, et tres ad Meridiem, et tres ad Orientem; et mare super eos desuper erat, quorum posteriora universa intrinsecus latitabant. 26. Grossitudo autem luteris trium unciarum erat: labiumque ejus, quasi labium calicis, et folium repandi lilii, duo millia batos capiebat. 27. Et fecit decem bases æneas, quatuor cubitorum longitudinis bases singulas, et quatuor cubitorum latitudinis, et trium cubitorum altitudinis. 28. Et ipsum opus basium interrasile erat; et sculpturæ inter juncturas. 29. Et inter coronulas et plectas, leones, et boves et cherubim; et in juncturis similiter desuper; et subter leones et boves, quasi lora ex ære dependentia. 30. Et quatuor rotæ per bases singulas, et axes ærei; et per quatuor partes quasi humeruli subter luterem fusiles, contra se invicem respectantes. 31. Os quoque luteris intrinsecus erat in capitis summitate: et quod forinsecus apparebat, unius cubiti erat totum rotundum, pariterque habebat unum cubitum et dimidium; in angulis autem columnarum variæ cælaturæ erant: et media intercolumnia, quadrata non rotunda. 32. Quatuor quoque rotæ, quæ per quatuor angulos basis erant, cohærebant sibi subter basim: una rota habebat altitudinis cubitum et semis. 33. Tales autem rotæ erant, quales solent in curru fieri: et axes earum, et radii, et canthi, et modioli, omnia fusilia. 34. Nam et humeruli illi quatuor per singulos angulos basis unius, ex ipsa basi fusiles et conjuncti erant. 35. In summitate autem basis erat quædam rotunditas dimidii cubiti, ita fabrefacta, ut luter desuper posset imponi, habens cælaturas suas, variasque sculpturas ex semetipsa. 36. Sculpsit quoque in tabulatis illis quæ erant ex ære, et in angulis, cherubim, et leones, et palmas, quasi in similitudinem hominis stantis, ut non cælata, sed apposita per circuitum viderentur. 37. In hunc modum fecit decem bases, fusura una, et mensura, sculpturaque consimili. 38. Fecit quoque decem luteres æneos: quadraginta batos capiebat luter unus, eratque quatuor cubitorum: singulos quoque luteres per singulas, id est, decem bases, posuit. 39. Et constituit decem bases, quinque ad dexteram partem templi, et quinque ad sinistram; mare autem posuit ad dexteram partem templi contra Orientem ad Meridiem. 40. Fecit ergo Hiram lebetes, et scutras, et hamulas, et perfecit omne opus regis Salomonis in templo Domini. 41. Columnas duas, et funiculos capitellorum super capitella columnarum duos: et retiacula duo, ut operirent duos funiculos qui erant super capita columnarum. 42. Et malogranata, quadraginta in duobus retiaculis: duos versus malogranatorum in retiaculis singulis, ad operiendos funiculos capitellorum, qui erant super capita columnarum. 43. Et bases decem, et luteres decem super bases. 44. Et mare unum, et boves duodecim subter mare. 45. Et lebetes, et scutras, et hamulas: omnia vasa, quæ fecit Hiram regi Salomoni in domo Domini, de aurichalco erant. 46. In campestri regione Jordanis fudit ea rex in argillosa terra, inter Socboth et Sartham. 47. Et posuit Salomon omnia vasa: propter multitudinem autem nimiam non erat pondus æris. 48. Fecitque Salomon omnia vasa in domo Domini, altare aureum, et mensam, super quam ponerentur panes propositionis, auream; 49. et candelabra aurea, quinque ad dexteram, et quinque ad sinistram, contra oraculum, ex auro puro; et quasi lilii flores, et lucernas desuper aureas, et forcipes aureos; 50. et hydrias, et fuscinulas, et phialas, et mortariola, et thuribula, de auro purissimo; et cardines ostiorum domus interioris Sancti sanctorum, et ostiorum domus templi ex auro erant. 51. Et perfecit omne opus quod faciebat Salomon in domo Domini, et intulit quæ sanctificaverat David pater suus, argentum et aurum, et vasa, reposuitque in thesauris domus Domini.

1. Domum autem suam ædificavit Salomon tredecim annis.] Tres domos hisce tredecim annis ædificavit Salomon, scilicet domum suam, domum filiæ Pharaonis reginæ, et domum saltus Libani, ut patet v. 2. et 8. has enim tres domos fuisse distinctas patet ex seq. Itaque censent Lyran. Abul. Cajetan. Dionys. Hugo, Vatabl. et alii passim. Hæ tamen tres domus 3. Reg. 9. 10. et 2. Paral. 8. 1. vocantur una domus, quia erant contiguæ et connexæ, ita ut non tam tres domus, quam tres partes vel tria membra unius ejusdemque domus esse viderentur. Sic enim palatium regis vel Pontificis plures in se habitationes, et quasi plura palatia comprehendit. Ita Josephus, Vilalpandus, Pineda et alii.

Porro sicut David domum suam regiam ædificavit in Occidentali parte montis Sion juxta templum, sic Salomon suum palatium ædificavit in Orientali parte ejusdem montis Sion juxta templum, tum ut templum, totumque montem Sion hisce duabus domibus, quasi duabus arcibus muniret, tum ut ex iis urbem Jerusalem eis subjectam defenderet, et in officio contineret, tum ut facile templum adire, Deoque litare et sacrificare posset.

Tredecim annis.] Pluribus annis, ideoque tardius ædificata est regia quam templum; hoc enim septem annis perfectum fuit, ut dictum est c. 6. 37. Causa prima fuit devotio et fervor Salomonis urgentis opus templi, quasi domus Dei; secunda quia ad templi fabricationem materiam omnem et sumptus jam ante præparaverat David; tertia, quia populus fabricam templi ardentius juvit et promovit. Ita Joseph. Addo Salomonem his tredecim annis tres domos ædificasse, scilicet suam, reginæ, et saltus Libani. Ita Abulensis.

2. Ædificavit quoque domum saltus Libani.] Erat hæc domus ad elegantiam, amœnitatem et recreationem comparata. Sed cur dicitur *saltus* sive sylva *Libani?* Respon. primo, quia in loco sylvoso montis Sion, ac instar Libani arboribus et viridariis cincta. Nam *saltus* proprie dicitur densior sylva et invia, quod ibi arbores saliant, in quo æstivare et pasci pecudes solent, ait Valla l. 4. Unde 2. Paralipom. 9. 16. ubi nos habemus *posuitque ea* (scuta) *rex in armamentario, quod erat consitum nemore:* Heb. et Sept. habent: *Posuit scuta in domo saltus Libani.* In hac enim domo Salomon reposuit arma militaria, ibique erat ejus armamentarium. Secundo, quia domus hæc constructa erat ex lignis Libani. Ita Abulens. et Serarius. Tertio, quia suis nemoribus, amœnitate, viriditate, umbra speciem Libani referebat. Quarto, quia multitudine columnarum cedrinarum cedros Libani imitabatur. Ita Theodoret. Quinto, quia ex ea prospici poterat Libanus, ejusque aura et frigus tempore æstivo captari et excipi. Ita Arias. Unde Josephus et Chald. eam vocant domum refrigerii. Perperam ergo Guilielmus Tyri Epis. l. 18. Belli sacri censet hanc domum dici *saltus Libani*, quod in monte Libano foret ædificata. Sita enim erat in Jerusalem et in monte Sion.

Et quatuor deambulacra inter columnas cedrinas.] Nota; domus saltus Libani inferne, sive sub se habebat hæc quatuor deambulacra, ita videlicet ut inferne in longum porrecti essent tres ordines columnarum intercepti inter duos parietes domus; inde enim spatiis intermediis necessario exurgebant quatuor deambulacra. Quisque autem columnarum ordo habebat quindecim columnas in longum, æqualiter ex adverso columnarum aliorum duorum ordinum dispositas, ita ut inter tres columnarum ordines duo essent ambulacra, atque tertium foret inter unum columnarum ordinem et parietem domus ex uno latere, quartum vero inter alium columnarum ordinem et parietem ex altero adversoque latere. Quare hæc ambulacra tam longa erant, quam erat ipsa domus. Vide Abulensem quæst. 2. et seq.

3. Et tabulatis cedrinis vestivit totam cameram.] *Cameram* vocat fornicem; hæc enim fit opere concamerato, estque ipsa domus concameratio.

6. Et porticum columnarum fecit quinquaginta cubitorum longitudinis, et triginta cubitorum latitudinis.] Ita videlicet ut longitudo porticus hujus annecteretur latitudini domus saltus Libani, quæ etiam erat quinquaginta cubitorum: latitudo vero porticus annecteretur longitudini domus ejusdem transversim: unde fiebat ut domus centum cubitorum longitudinis, additis hisce 30. cubitis latitudinis porticus, evaderet longa 130. cubitos.

Et alteram porticum in facie majoris porticus,] q. d. Salomon *in facie*, id est, ante hanc porticum majorem adhærentem domui saltus (erat enim porticus hæc domus ipsius quasi introitus et vestibulum) fecit aliam minorem porticum ad majoris porticus proportionatam gradationem, decus et ornamentum.

7. Porticum quoque solii in qua tribunal est fecit.] Est hæc tertia porticus, non vestibularis, sed judiciaria, ideoque non domui saltus Libani annexa, uti duæ priores jam dictæ, sed separata, et per se consistens, non longe tamen ab aliis duabus, et a domo saltus Libani dissita. Hæc porticus vocatur *solii*, quia in ea erat solium Salomonis regale et judiciarium, statuis leonum circumseptum de quo c. 10. 18. Ita Abulensis et Pineda.

8. Et domuncula, in qua sedebatur ad judicandum, erat in media porticu,] q. d. In tertia hac porticu erat domuncula, in qua erat solium sive thronus Salomonis jam dictus, juxta quem et circa quem humiliores erant throni sive sedes, in quibus sedebant consiliarii et principes cum Salomone judicaturi, quasi ejus assessores: ex quibus omnibus conflabatur judiciale tribunal, pluribus judicum sedibus constans, quod domuncula quadam claudebatur, et quasi tegebatur, ut assessores cum Salomone de re quapiam inter se secreto consultaturi, vel sententiam dictaturi, semoti essent a litigantibus, et a populo, qui circumcirca in porticu ambulabat, vel ad judicium veniebat. Quare domuncula hæc fuit minor quædam ædicula, compacta ex cedro, et undecumque clausa, ut contineret solum regem cum suis consiliariis, habens tamen suum ostium, per quod litigantes aliique jus suum vel gratiam quampiam postulantes ad solium regis accederent, et ab eo vel jus vel gratiam flagitarent et impetrarent. Habens etiam fenestras plures, ut iis apertis rex sententiam pronuntians, vel jus dicens, aut quid aliud promulgans a toto populo videri et audiri posset. Erat enim hoc quasi prætorium Salomonis. Ita Lyran. Dion. Salianus et Pineda l. 7. de Rebus Salom. c. 7.

Domum (palatium) quoque fecit filiæ Pharaonis,]

quasi primariæ suæ uxori et reginæ. Causa datur 2. Paral. 8. 11. ubi dicitur: *filiam vero Pharaonis transtulit de civitate David in domum quam ædificaverat ei. Dixit enim rex: Non habitabit uxor mea in domo David regis Israel, eo quod sanctificata sit, quia ingressa est in eam arca Domini.*

9. OMNIA LAPIDIBUS PRETIOSIS,] scilicet facta erant e marmore, vel pario, vel porphyretico, vel ophite, sive serpentino, etc. nimis enim pretiosum fuisset in domo tam vasta omnia ex gemmis, scilicet ex smaragdis, carbunculis, adamantibus, etc. fabricare. *Lapis* ergo *pretiosus* vocatur hic marmor pretiosum.

ET EXTRINSECUS (male quidam legunt, *intrinsecus*) USQUE AD ATRIUM MAJUS] Hinc patet, præter tres porticus jam dictas, fuisse in domibus hisce Salomonis atrium majus, de quo v. 12. porticus enim ex eodem lapide pretioso sive marmore factæ videntur, ex quo ipsa domus, ut hic locus insinuat.

11. SIMILITERQUE DE CEDRO,] q. d. Cedri adhibitæ ad fabricam domorum Salomonis æquali mensura sectæ et aptatæ sunt, sicut secti erant lapides pretiosi earumdem.

12. ET ATRIUM MAJUS ROTUNDUM (in domibus Salomonis jam dictis vers. 9.) subaudi fabricavit Salomon TRIUM ORDINUM DE LAPIDIBUS SECTIS, ET UNIUS ORDINIS DE DOLATA CEDRO: NEC NON IN ATRIO DOMUS DOMINI INTERIORI, ET IN PORTICU DOMUS,] q. d. Sicut Salomon in atrio templi interiori, id est, in atrio sacerdotum, fecit murum habentem tres ordines lapidum sectorum, et unum de dolata cedro, ut hoc muro separaret atrium interius sacerdotum ab atrio exteriori laicorum, uti dictum est c. 6. 36. sic prorsus idem fecit in atriis domorum a se ædificatarum, et in porticu.

Dices: Atrium sacerdotum æque ac laicorum erat quadratum, ut dixi cap. 6. 36. quomodo ergo hic dicitur rotundum? Resp. Erat quadratum constans septenis areis quadratis: dicitur tamen rotundum, quia circumcirca cinctum erat tribus ordinibus lapidum jam dictis. Unde pro *rotundum* Hebr. סָבִיב *sabib*, id est, circumcirca, sive in circuitu, qui circuitus hic erat quadratus, non rotundus. Ita Pineda l. 5. c. 16. in fine.

14. MISIT QUOQUE REX SALOMON, ET TULIT HIRAM DE TYRO FILIUM MULIERIS VIDUÆ DE TRIBU NEPHTHALI, PATRE TYRIO.] Τὸ *de tribu Nephthali* refer non ad *mulieris viduæ*, sed ad *Hiram* artificem. Hic enim fuit ex tribu Nephthali, ut patet ex Hebræo, Chald. et Septuag. mater vero ejus fuit ex tribu Dan, ut dicitur 2. Paral. 2. 13.

Dices: Quomodo ergo pater Hiram dicitur fuisse Tyrius? Resp. Hiram gente erat Judæus, puta Nephthalita; sed habitatione et exercitio artis erat Tyrius. Tyri enim habitabat, ibique artem affabre laborandi didicerat et exercuerat. Ita S. Hieron. Hebræi, Lyran. Cajetanus et alii. Sic S. Paulus vocatur *Tharsensis*, quia Tharsi erat natus et educatus, cum gente et genere esset Hebræus.

15. ET FINXIT DUAS COLUMNAS ÆREAS,] Booz et Jachin. Hæ duæ columnæ templi fuse hic describuntur usque ad v. 23.

DECEM ET OCTO CUBITORUM ALTITUDINIS COLUMNAM UNAM.] Intellige quoad stipitem sive scapum columnæ: nam 2. Paralip. 3. 15. dicitur quælibet columna fuisse 35. cubitorum, scilicet addendo quoque et supputando quantitatem basis, capitis et coronæ, qua in apice ornabatur. Ita Abulensis. Lyranus et Cajetan. Verum hæc in justa architecturæ proportione non possunt ascendere ad tantam altitudinem, ut ipsi columnæ pene æquentur. Quare melius alii respondent quod utraque columna simul juncta erat 35. cubitorum; licet enim universim esset 36. cubitorum (nam bis octodecim faciunt 36.) tamen in utraque medius cubitus insertus erat suo capitello, in eoque absconditus non apparebat. Ita Vatabl. et Ribera lib. 2. de Templo c. 12. Tertio, et verisimillime, Vilalpandus l. 5. c. 5. at ex eo Salianus, respondent singulas columnas cum basi sua fuisse septemdecim cubitorum cum dimidio, seclusa plintho quæ absolvit decimum octavum. Seclusionis autem plinthi causa fuit, quod reliqua columna cum sua basi cava foret, quam propterea oportuit super solidam plinthum inniti, ideoque seorsim a columna plinthum fundi; plinthus enim est ultima pars basis, quæ spiris subjacet, ita dicta quod πλίνθον, id est laterem, forma sua repræsentet (unde et Gallice vocantur *plinthes*) plinthus enim est exæquata latitudine velut tabula. Unde et apud Vitruvium lib. 3. cap. 2. spirarum plinthides sunt plinthi basium. Plinthus ergo, id est ima pars basium, hic non computatur, quia hanc architectus prudenter solidam fundere voluit, ut totum opus columnæ, quæ cava erat, firmius sustentaret et contineret: utraque igitur columna simul juncta erat 35. cubitorum seclusa plintho, quia quælibet erat alta septemdecim cubitos cum dimidio; hos enim duplica et habebis 35. cubitos.

ET LINEA DUODECIM CUBITORUM AMBIEBAT COLUMNAM UTRAMQUE.] Hebr. *Et filum duodecim cubitorum circuibat columnam secundam:* si secundam, ergo et primam: erant enim hæ duæ columnæ omnino æquales et pares. Per *lineam*, vel, ut Hebr. est, *filum*, intellige mensuram; filo enim mensuramus rerum crassitiem, q. d. Columnæ hæ in ambitu et crassitie habebant mensuram duodecim cubitorum: *linea* ergo notat peripheriam, sive circumferentiam. Jam Vilalpandus et ex eo Salianus volunt non unam, sed *utramque* columnam *simul junctam* habuisse hanc duodecim cubitorum mensuram, ita ut dimidia pars lineæ sive fili 12. cubitorum ambiret unam columnam, altera pars fili alteram: sic ut una columna fuerit crassa sex cubitos, et totidem altera, ac consequenter utraque simul crassa fuerit 12. cubitos; hoc enim exigit symmetria et proportio, ut cum quælibet columna esset alta 18. cubitis, crassa non esset nisi sex cubitis; altitudo enim est tripla ad crassitiem.

Verum unamquamque columnam crassam fuisse 12. cubitos diserte docet Josephus et Jeremias cap. 52. 21. ubi columnas has a Chaldæis Jerusalem vastantibus abductas describens ait: *Funiculus duodecim cubitorum circuibat eam*, scilicet columnam unam. Sic et Septuag. hic: *Et perimetrum*, inquiunt, *duodecim cubitorum filum ambiebat eam* (columnam primam) *et sic columna secunda*, scilicet erat pariter 12. cubitorum, etc. et Chald. *Et filum*, inquit, *duodecim cubitorum ambiebat illam; et sic fecit columnæ secundæ*. Erant ergo hæ non tam columnæ ad symmetriam et proportionem architectonicam columnarum fabricatæ,

quam moles et turres, vel arcos quædam ingontes æneæ ad templi magnificentiam et munimon orectæ. Sic Romæ celumna Trajana (æquo ac alia Antenini Imp.) est crassissima instar turris, adeo ut plures viri expansis brachils eam in circuitu complecti nequeant. Unde et intrinsecus centinot cochleam, qua per gradus ab imo ad summum conscenditur. Denique prisci alias fabricarum suarum rationes et proportiones spectabant, diversas ab iis quas spectavit Vitruvius et posteriores architecti. Ita Sanchez, Vatablus, Pagninus et alii.

Porro addit Jeremias celumnas has intrinsecus cavas fuisse, ita tamen ut crassitudo æris extrinsecus esset quatuor digiterum in circuitu. Undo Vilalpandus l. 5. cap. 37. basce mensurns justa preportione in sua opinione librans, censet singulas hasce columnas penderasse quinque talentorum millia, utramque vero decem talenterum millia. Addit Eupelemus apud Eusebium, Salemoeem totas celumnas vestisse anro ad crassitudinem digiti unius. Unde colligit Vilalpandus in columnis bis aure vestiendis expensos fuisse 95. milliones.

Deniquo si columna in circuitu habebat 12. cubitos crassitiei, orgo in circuitu sive circuli hujus diametro babebat 4. cubites; diameter onim est tertia pars peripheriæ sive circuli; circulus onim continot diametrum ter, et insuper septimam ejus partem; quare iuter diametrum et circulum illa est proportio, quæ est inter septem et vigiuti due. Ita Abulensis, Ribera, Vatablus. Porre in proportione et symmetria crassitiei ad altitudinem spectatur crassities non tam circuli, vel circuitus, quam diametri. Cum ergo celumna hæc in diametro crassa fuerit dumtaxat 4. cubitos, alta vero 18. cubitos, fuit ea preportie inter crassitiem et altitudinem, quæ est inter 4. et 18. quæ satis est æqua et congrua. Celumnarum enim proportiones ab hominum dimensionibus et preportionibus desumptæ sunt. Videmus autem inter homines alios esse graciles, sed altes alios vero crassos et breves; quia quod natura dat crassitiei, hoc demit altitudini; bis ergo similis fuit hæc columna crassa et brevis. Adde columnam hanc præter 18. cubites sui scapi sive stipitis, insupor habuisse 5. cubitos capitelli, qui juncti 18. faciunt 23. ergo columna quælibet alta erat 23. cubitis.

17. Et quasi in modum retis et catenarum, etc.] q. d. Capitella hæc cingebantur fasciis quibusdam æneis (ait Josephus) in medum retis sive catenarum, quæ habebant per intervalla aperturas quasi annulos et cancelles, per ques capitellorum elegantia (erant enim liliata, ait Joseph. sive habebant formam liliorum) appareret.

Septena versuum retiacula in capitello uno,] q. d. Hæ fasciæ jam dictæ septies circuibant capitella singula, ita ut quasi septem fasciarum versus sive ordines et gyres efficerent: versus ergo vocat gyres.

18. Et perfecit columnas, et duos ordines per circuitum retiaculorum singulorum, ut tegerent capitella,] q. d. Singula capitella, et consequenter singulæ columnæ, habebant duo retiacula, sive duplicem coronam reticulatam et cancellatam, quæ instar retis ambiebat capitellum, illudque tegebat et ornabat. Ita Sanchez. Melius Ribera per *duos ordines retiaculorum* accipit dues ordines malogranatorum ex retiaculis dependentium. Id patet ex Hebræo et Septuag. qui habont: *Duo ordines malogranatorum æneorum retibus contexti, opus pensile, ordo super ordinem;* et ex Josepho, qui ait: *Dependebant inde duæ series malorum punicorum ducentorum numero.* Sensus ergo est, q. d. Singuli septeni versus, sive gyri, retiaculi utriusque columnæ habebant duos ordines malogranatorum; centum enim malegranata in medio singulorum versuum sive gyrerum interposita et quasi insorta erant, ut patet 2. Paralipom. cap. 3. v. 16. reliqua voro centum malogranata ex iisdem versibus sive gyris alterne suspensa dependebant, *ita ut bini ordines malogranatorum singulis retiaculis jungerentur*, ut dicitur 2. Paralip. c. 4. v. 13.

Ut tegerent capitella, quæ erant super summitatem malogranatorum,] q. d. Fecit hæc duo retiacula, ut tegereut et circumdareut capitellum, quæ retiacula in septenos versus sive gyros, distributa orant super summitatem malegranaterum: nam superier versus, sive gyri, pars orat supor summitatem malogranatorum appensorum, sive ex gyro iuferue dopendentium. Ita Ribera l. 2, c. 14.

Additur 2. Paralip. 3. 16. *Nec non fecit quasi catenulas in Oraculo*, q. d. Hæ fasciæ catenarum, sive hæc retiacula catenata orant talia, qualia orant illa quæ fabricata orant in Oraculo, sive in Sancto sanctorum. Ita Ribera l. 2. 14. Aliter Cajetan. *Fecit*, ait, *catenas in Oraculum*, id est ad mysterium et significationem, scilicet ut catenæ illæ significarent, et tacite loquerentur futuram regni illius sive Israelis captivitatem.

Eodem modo fecit et capitello secundo,] puta in capitello secundæ columnæ.

19. Capitella autem quæ erant super capita columnarum, quasi opere lilii, fabricata erant in porticu quatuor cubitorum.] Locus hic totus valde obscurus et implexus est: unde a variis varie exponitur; sed ut breviter et claro eum explices: Nota, quælibet harum duarum columnarum babebat tria capitella; primum et imum erat, quod proxime stipiti, sive stylo et scape columnæ erat impositum: undo preprie vocatur *epistylium*, 2. Paralip. c. 4. v. 12. eratque altum tres cubitos, ut dicitur 4. Regum ult. v. 17. Secundum capitellum erat imo, sive epistylio, impositum, ac tegebatur retiaculo jam dicto, in quo visebantur due ordines malegranaterum; supra hoc secundum exstabat tertium capitellum. Ita Ribera.

Hoc v. 19. describitur capitellum imum, sive epistylium. Sensus ergo est, q. d. In duabus bisce columnis capitella ima quæ erant super capita columnarum id est, quæ summitati scapi sive stipitis columnarum incumbebant, ideoque *epistylia* vocantur, erant fabricata in formam lilii, idque *in porticu quatuor cubitorum*, id est, ita ut versus porticum, hoc est in latum non voro in altum essent 4. cubitorum; nam in altum erant trium dumtaxat cubitorum, ut dixi. Undo Sept. pro *in porticu* vertunt: *juxta vestibulum.* De secundo capitello jam dictum est vers. 16. et seq. nam circa illud erat retiaculum habens dues ordines malogranatorum. De tertio, sivo summo, capitello dicitur versu proxime. Sic Vitruvius, et ex eo Architecti celumnis triplex imponunt capitellum, nimirum epistylium, zophorum et coronicem. Epistylium est capitellum, quod proxime stylo, sive scapo, columnæ imponitur. Zopherus est illud quod inter epistylium

et coronicem interponitur, quod pulvinatis sæpe figuris visitur ornamentisque diversis instructum. Galli vocant *la frize*; sicut hic capitellum secundum quasi zophorus retiaculis septenorum gyrorum, ac duobus ordinibus malogranatorum ornabatur. Coronicem vocant ipsam coronidem capitelli.

Vilalpandus censet tria hæc capitella simul juncta fuisse quinque cubitorum, ut dicitur vers. 16. ita ut epistylium fuerit trium cubitorum, ut habetur 4. Reg. ultim. 17. zophorus vero duorum cubitorum, coronis denique unius. Alii tamen illos quinque cubitos soli secundo capitello, utpote quod solum habebat retiacula, attribuunt, cui addunt tres cubitos epistylii, et aliquot coronicis. Verum sic capitellum fuisset in quantitate dimidium columnæ; hæc enim erat 18. dumtaxat cubitorum. Quare ut inter capitella et columnam congrua sit proportio, potius dicendum videtur omnia capitella non excessisse mensuram quinque cubitorum; hæc enim proportionem architectonicam habent cum columna 18. cubitorum.

20. Et rursum alia capitella in summitate columnarum desuper, juxta mensuram columnæ contra retiacula.] Hic agitur de tertio, sive summo capitello, quod erat quasi coronis columnæ addita, *contra retiacula*, id est, super retiacula et e regione retiaculorum, quod capitellum erat *juxta mensuram columnæ*, id est, habebat eamdem crassitiem, quam columna, scilicet duodecim cubitorum.

Malogranatorum autem ducenti ordines erant in circuitu capitelli secundi;] hoc enim secundum capitellum, ut dixi, ambiebatur retiaculo, ex quo dependebant centum malogranata, et totidem inserta sive interposita erant; quodque enim retiaculum habebat ducenta malogranata. Altera ergo columna pariter in suo secundi capitelli retiaculo habebat totidem malogranata, puta ducenta. Ergo utrisque junctis erant universim 400. malogranata ex ære fabrefacta, ut dicitur v. 42. et 2. Paralipom. 4. v. 13. Porro dependentia malogranata præcise fuerunt tantum 96. sed Script. numerat centum, ut numerum integrum sive plenum assignet, et forte quatuor reliqua erant quidem, sed tecta non apparebant. Hoc est enim quod dicitur Jerem. c. ult. 23. *Et fuerunt malogranata nonaginta sex dependentia et omnia malogranata centum retiaculis circumdabantur*, hoc est, illa quæ interposita erant retiaculis, erant centum; dependentia vero præcise non erant centum, sed 96. Ita Ribera, lib. 1. de Templo c. 14.

21. Et statuit duas columnas in porticu templi] quæ scilicet porticus erat templi vestibulum, ideoque erat ante Sanctum, nimirum interjecta inter Sanctum et atrium sacerdotum, de qua cap. 6. 3. ita ut una columna uni portæ porticus, altera alteri astaret. Ita Vilalpand. In primo, inquit, vestigio sanctuarii eas constituit ab utroque latere portæ aulæ sanctæ. Sic et Salianus, Adrichomius et alii. Male ergo nonnulli has columnas statuunt ante atrium sacerdotum, alii ante atrium laicorum.

Cumque statuisset columnam dexteram, vocavit eam nomine Jachin; similiter erexit columnam secundam (a sinistris) et vocavit nomen ejus Booz.] *Jachin* Hebr. idem est quod *directio et rectitudo*, a rad. כּוּן *cun*, id est, dirigere. Unde Septuag. 2. Paral. 3. ult. vertunt κατόρθωσις, id est, correctio, directio, recta affectio. *Booz*. Hebr. idem est quod *in eo fortitudo*. Unde Septuag. vertunt, ἰσχύς, id est, vis et robur. Nonnulli, ut Beda, Abulens. Vatabl. Ribera, censent Salomonem idem significasse duobus hisce nominibus *Jachin* et *Booz*, scilicet optare se firmitatem et stabilitatem templi. Nam etiam *Jachin* subinde significat firmitatem et fortitudinem. Melius Cajetanus et alii hæc duo distinguunt, ac per *Jachin*, id est directionem, accipiunt prudentiam et sapientiam; per *Booz* vero fortitudinem et firmitatem; ut Salomon per *Jachin* significarit templum hoc miro artificio et sapientia esse elegantissime fabricatum; per *Booz* vero fortissime fundatum, munitum et stabilitum: atque iisdem nominibus suum desiderium et votum patefecerit, q. d. Utinam Deus meum hoc templum, quasi suum Jachin dirigat, ac quasi suum Booz roboret, ut a nullo hoste, a nullo fulmine dejiciatur! Utinam Deus diutissime hoc meum, imo suum templum tueatur, dirigat et confirmet!

Rursum dextra columna *Jachin*, ait Cajetan. significabat directivum imperium tum Dei circa omnes creaturas et homines, sed maximo Israelitas eorumque templum, tum regum regnique Israel: unde utraque columna coronata erat. Sinistra vero columna *Booz* significabat fortitudinem ad exsequendum ea, quæ per *Jachin*, id est, per directivum imperium prudenter sunt ordinata; utrumque enim in Deo est Deique providentia, quæ sapienter et fortiter omnia gubernat; utrumque quoque regibus est necessarium. Utrumque ergo Salomon Deo est gratulatus, ac simul optavit et petiit, ut utrumque Deus in templi et populi regnique custodia ostenderet, sibique et suis successoribus ad bene regendum eadem communicaret.

Allegor. columnæ hæ templi significant Ecclesiæ sapientiam æque ac firmitatem; ipsa enim est columna et firmamentum veritatis, uti huc alludens ait Apostolus 1. ad Timoth. cap. 3. 15. Vide ibi dicta. Quare Jachin repræsentat Doctores et Rectores Ecclesiæ; hi enim alios docent et dirigunt in viam virtutis et salutis; Booz significat Martyres virosque fortes. Unde S. Hieronymus, Beda, Eucherius et Angelom. Columnæ, inquiunt, sunt Apostoli et Doctores, quia contemplatione ad superna sunt erecti, ac fortes fide et opere. Sunt duæ, quia Judæos et Gentiles fulciunt. Sunt ante fores templi, ut utrosque in templum, id est, in cœlum inducant. Rursum sunt duæ ita dispositæ, ut nobis in prosperis et adversis ingressum patriæ cœlestis ante oculos mentis jugiter habendum esse doceant, ut nec adversis dejiciamur, nec prosperis extollamur, sed inter utraque constantes in fide et virtute ad cœlum tendamus. Ita auctores citati. Linea 12. cubitorum, ait Beda, norma est Apostolicæ institutionis. Columnæ capitellum imponitur, quia *qui perseveraverit usque ad finem, et legitime certaverit, coronabitur*, sicut ait Apostolus: nam qui certat in agone, non coronatur nisi legitime certaverit. Altitudo capitelli quinque cubitorum est; quia corona pro quinque sensuum voluptatibus animose contemptis atque superatis redditur. Fascia cingens capitellum beatitudo est, quam Theologi accidentalem vocant: septies illud cingit, quia plurimis ex rebus hæc beatitudo

oriiur, et multæ sunt causæ gaudandi; septem enim promultis ponitur.

Insuper quilibet sancti In fide eminentes et virtute columnæ sunt, æneæ propter firmitatem in bonis operibus, erectæ per intentionem, altæ per contemplationem, striatæ seu excavatæ per mortificationem, qua pravas appetitiones coercent et sese per carnis macerationem extenuant, quæ excavatio potest etism ad bumilitatem referri. Secundo, duo capitella duo sunt testamenta, quorum meditationi et observationi Doctores sancti et animo subduutur et corpore. Tertio, species catenarum et aimilitodo retis in capitellia, varietas est virtutum spiritualium in sanctis. Quarto, malogranata ducenta magnam et multiplicem eorum cbaritatem, unlonem, concordiam, zelum sigoificant. Quinto, capitelia io florom liiil desinebant. Quid eoim por lilium nisi æterna felicitas, et immortalitatis floribus redolens amœnitas designatur, in qusm Sanctl omnes tandem deainunt, eamdemque cum aiiis prædicant, quasi in summo ostontant et promerendam proponunt. Ita Angelom. et Beda: *Quid*, inquiunt, *per lilio nisi supernæ cloritas patriæ atque immortalitatis floribus redolens parodisi designatur amœnitas?* Plura minutiora vide apud Riberam l. 2. de Templo c. 15.

22. ET SUPEA CAPITA COLUMNARUM OPUS IN MODUM LILII POAUIT,] q. d. Toti operi columnarum et capitellorum quasi coronidem imposuit liiium, sive formam lilil ex eodem ære fabrefacti, tum ut decorem templi oatenderet, tum ut ojus florem a Deo postularet, ut scilicet In eo floreret pietas et Dei cultus purus et castus. Lilium enim puritatis et virginitatis est symbolum, æquo ac gloriosæ resurrectionis Cbristi et Sanctorum, juxta illud quod Martyribus acclnit Ecclesia in Officio Ecclesiastico: *Sanctorum velut oquilæ juventus renovabitur, et florebunt sicut lilium* in *Civitate Domini.* Et tempore Pascbali: *Sancti tui, Domine, florebunt sicut lilium, et sicut odor balsami, erunt ante te, Alleluja.* Et illud Sponsi: *Ego flos campi et lilium convallium,* Cantic. 2. 1. Vide ibi dicta; et Eccles. 39. 19. et Osee 14. v. 6. ubi multa de symbolis lillorum dixi. Salomon ergo lilium imponens templo repræseotavit Cbristi, B. Virginis, et Sanctorum puritatem, spleudorem, felicitatem et gloriam æternam; templum enim fult figura cœli, ac cœlestis conversationis, resurrectionis, et gloriæ.

Tropolog. quilibet fidelis et sanctus iodiget columna duplici, ut fiat templum Dei, scilicet Jacbin, Id est, prudenti rectaque directione ad decernondum id quod agendum est; et Booz, id est, fortitutidioe ad illud exsequendum. Prudentia onim præit quasi lux, viam virtutis et sanctitatis ostendens, unde dexteram occupat: fortitudo vero sequitur quasl sinistra, ut id quod prudentia faciendum ostendit, fortiter in opus conferat. Utraque est opus Salomonis, id est, Cbristi; quare ab eo supplicibus et assiduis precibus cuilibet est flagitanda. Neutra enim sola sufficit; sed si utraque jungatur, omnia perficit, omnia superat, hominemque ad culmen sanctitatis et in cœlum evebit; Spiritus Sanctus enim nos dirigere debet in viam salutis, ac deinde roborare, ut oam per tot bostes, tentationes, difficultates constanter prosequamur. Unde Salomon Proverb. 3. 6. *In omnibus viis tuis*, inquit, *cogita illum, et ipse diriget gressus tuos.* Et parens ejus David crebro in Psalmis idipsum postulat, ut Psalm. 118. v. 5. *Utinam dirigantur viæ meæ od custodiendas justificationes tuas!* Et v. 133. *Gressus meos dirige secundum eloquium tuum.* Psalm. 26. v. 11. *Dirige me in semitam rectam.* Psalm. 89. 17. *Opus manuum nostrarum dirige.* Ad Josue vero ait Deus cap. 1. v. 6. 7. et 9. *Confortare et esto robustus* ad debellandos Chananæos, *noli metuere et noli timere, quoniam tecum est Dominus Deus tuus in omnibus od quæcumque perrexeris.* Et ad David: *Brachium meum confortabit eum.* Psalm. 88. 22.

23. FECIT QUOQUE MARE FUSILE DECEM CUBITORUM A LABIO USQUE AD LABIUM, ROTUNDUM IN CIRCUITU.] *Mare* vocat concbam iogentem, quæ magnam vim aquarum capiebat, ad manus et pedes sacerdotum (bi enim nudis pedibus ministrabant in tomplo) aqua inde profluente abluendum. Unde v. 26. et 31. vocatur *luter* id est, lavacrum a fine et usu, sed a capacitate hic vocatur *mare*, idquo *fusile*, id est fusum ex ære. Erat *rotundum:* uode diameter ejus erat decem cubitorum a labio usque ad labium, id est, ab uno extromo peripberiæ usque ad aliud oi oppositum; altitudo ejus erat quinquo cubitorum.

Rursum insistebat duodecim bobus ex ære fabrefactis, qui vultibus suis respiciebant quatuor mundi plagas. Adde: buic mari sive conchæ insculptæ erant effigies Cherubim, leonum, boum et palmarum. Deniquo mare boc erat in atrio sacerdotum juxta altare holocaustorum, ac respondebat labro æneo, quod Moyses fecit ex speculis mulierum in Tabernaculo, Exodi 30. 18. ubi ostendi labrum boc æque ac mare non tam repræsentasse baptismum, ut volunt Eucberius et Angelomus (erat enim labrum hoc æque ac mare non aote atrium, sed In ipso atrio) quam pœnitentiam, quæ fidelibus præmittenda est sacrificio et sacramento Eucharistiæ, uti docot S. Gregor. homil. 17. in Evang. ac Beda l. 3. de Tabernac. c. ult. Vide Riberam singula applicantem lib. 2. de Templo cap. 17. Concba hæc vasta et plena aquis, ideoque vocata *mare*, sigoificat amaram et magnam debere esse contritionem et pœnitentiam peccatoris, quæ flumina lacrymarum si non ex oculis, certe ex corde profundat, juxta illud: *Magna est velut mare contritio tua.* Thren. 2. 13.

ET RESTICULA (Hebr. קו *kaf*, id est lines; Chald. *filum*, quod Noster vocat *resticulum*, id est, parvam restem sive funiculum mensorium) TRIGINTA CUBITORUM CINGEBAT ILLUD PER CIRCUITUM,] q. d. Mare boc, sive concha ænea funiculo triginta cubitorum circumcirca ciogi et mensurari poterat, boc est, in ambitu vel circuitu continebat triginta cubitos. Circuitus enim sive circumferentia circuli est triplex ad diametrum: quare cum diameter bujus conchæ fuerit decem cubitorum, ut dixi, sequitur ejus peripberiam sive circuitum fuisse triginta cubitorum.

Notat Abulensis circuitum præcise fuisse triginta cubitorum et unius cum dimidio, quia circuitus continet diametrum ter, et insuper septimam diametri partem: sed Scrip. more suo minorem numerum omittit et supprimit. Hinc Josephus ait banc concham fuisse semiorbis, vel potius, ut Græce est, hemispherii forma et specie.

24. ET SCULPTURA SUBTER LABIUM CIRCUIBAT ILLUD DECEM CUBITIS AMBIENS MARE,] q. d. In summitate

continuo post labiom maris vel concbæ erat sculptura quædam cingens maro, non totum, sod quasi tertiam ojus partem, quæ erat decem cubitorum; hæc autem sculptura erant duo ordines sculpturarum, striatarum, de quibus proxime sequitur. Ita Ribora. Alitor Cajet. et Abul. qui per *subter labium* intolligunt imam partem concbæ, quæ erat decem cubitorum, ita ut sculptura bæc totam illam ambierit.

Duo ordines sculpturarum striatarum erant fusiles,] q. d. Sculptura jam dicta eraot duo ordines sculpturarum striatarum ex æro fuso. *Striatarum*, ita legendum cum Hebr. et Roman. non *histriatarum*, ut legunt codices Regii, nec *historiatarum*, quasi ibi depictæ essont bistoriæ, ut legunt voluntquo alii. *Striatorum* ergo, hoe est babentium strias: striæ autem sunt canaliculi aut sulci, qui per lignum ant æs ducuntur ad olegantiam, ita ut una pars emineat altera subsidat, quales vidomus Romæ in columnis basilicæ S. Petri ex æro fusis. Ita Ribera ot alii, quin ot Vitruvius lib. 6. cap. ult. Unde Apuleius *striatom frontem* vocat contractam caperatamquo, et quasi sulcos facieotem præ tristitia.

25. Et stabat supra duodecim boves,] qui anteriori sui parte, id est, faciebus suis terni respiciebant quaternas mundi plagas, sed posteriori sui parto latitabant; id est, abscondebantur sub concha quam sustinobant. Allegor. 12. boves sunt duodocim Apostoli, qui jussu Christi fidem et pœnitentiam per omnes mundi plagas prædicarunt.

26. Grossitudo autem luteris trium unciarum erat.] *Luteris*, id est, lavacri; Græce enim λούω, est lavo: unde λουτηρ est lavacrum. *Luteris* ergo, id est, maris æoei jam dicti, ut patet ex Hebr. Chald. et Septuag. Frustra ergo Adrichom. luterom a mari æneo distinguit, ac luterem ponit ad Septemtrionem, mare vero æneum ad Meridiem in atrio sacerdotum, ita ut inter utrumquo medium fuerit altaro bolocaustorum; in lutere enim ablutas fuisse victimas, in mari æooo vero ipsos sacordotes. Verum ad utramque sufficiebat mare æneum cum decem luteribus, de quibus v. 27. Sensus igitur est, q. d. Maris ænei crassities erat trium unciarum, id est, quatuor digitorum, sive palmi, ut vertunt Septuag. boc est trium pollicum quæ est quarta pars pedis, sive palmaris crassitudo: nam uncia est duodecima pars pedis, pes aotem sedecim digitos continet; tres ergo unciæ sunt quarta pars pedis, puta quatuor digiti. Hoe est, quod dicitur 2. Paral. 4. 5. *vastitas*, id est, crassities *ejus habebat mensuram palmi*.

Labiumque ejus quasi labium calicis, et folium repandi lilii,] q. d. Labium sivo labrum maris ænei erat quasi labium calicis, et quasi repandum, id est, apertum recurvumque lilium. *Repandum* enim idem est quod rocurvum ot sinuosum, quodquo retrorsum patet. Sic cervix ropanda est incorva: pectus vel dorsum repandum est incurvum. Unde Plinius lib. 14. 22. *Ad hæc pertinet*, inquit, *pectorosa cervicis repandæ ostentatio.*

Mystice, Eucherius et Angelomus: *Per labium calicis*, inquiunt, *gustus Dominicæ passionis, per folium repandi lilii patefacta claritas resurrectionis ipsius exprimitur.* Utraque enim in lavacro baptismi et pœnitentiæ, abluimur. Nam ut ait Eucherius: Christus, *qui ante passionem quidem suam quasi clausum adhuc lilium fuit: cum signis miraculorum quæ fecit clarus homo refulsit, post resurrectionem vero et ascensionem suam repandum se lilium supernæ patriæ civibus exhibuit; quod in assumpta humanitate potentiam divinæ claritatis, quam habuit apud Patrem priusquam mundus esset, ostendit. Unde in amoris Cantico lilii se vocabulo designare voluit dicens: Ego flos campi et lilium convallium. Labium ergo maris in quo sacerdotes lavabantur, quasi labium fuit calicis, et folium repandi lilii: quia lavacrum salutare quo membra summi sacerdotis efficimur, in fide nos sacrosanctæ passionis ejus a peccatorum omnium labe purificat, ac purificatos ad visionem gloriæ ipsius perennis intromittit.*

Duo millia batos capiebat.] Batus, ephi et metreta æqualia suot, suntque decima pars cori, Ezech. 45. v. 11. Scilicet erat mensura contioens tres modios: corus enim continebat decies amplius, nimirum 30. modios. Batus erat monsura liquidorum, sicut ephi aridorum, continens tantum quantum amphora Romana, scilicet 48. soxtarios, boc est aquæ uncias 960. uti multis probat Alcazar tract. de Monsuris propos. 14. licet Vilalpandus longe majorem faciat batum. Dices: 2. Paral. 4. 5. dicitur mare æneum contiouisse *tria millia metretas*, id est, batos. Resp. cum Vilalpando, Alcazario et aliis, batum fuisse duplicem, majorem et minorem, major erat sesquialter alterius, ut duo majores æquarent tres minores. Jam Vilalpandus censet batum majorem continuisse 108. sextarios, minorom 72. Alcazar vero tract. de Mensuris prop. 14. censet hos batos non fuisse communes, sed extraordinarios et minores, adeoque batum hunc fuisse tantum decimam partem bati; rursum hos batos fuisse duplices, nimirum majorem et minorem, ita scilicet ut major esset sesquialter minoris. Decima autem pars bati est gomer, sive assaron, qui continet 96. uncias, boc est, octo libras duodecim unciarum. Quare putat Alcazar mare æneum continuisse Romanas amphoras, 208. cum Vilalpandus ei tribuat amphoras Romanas 4500. Verum uti bæc mensura Vilalpandi est nimis magna et immanis, ita illa Alcazarii est nimis exigua, et exilior, quam ut mare vocari possit. Quare ab ordinaria et vulgari mensura bati recedendum non esse censeo, dicoque batum hic accipi communem, qui æqualis erat amphoræ Romanæ, continens 48. sextarios et uncias 960. quæ faciunt libras 80. Quare mare boc continens duo millia batorum continebat bis mille amphoras Romanas, boc est sextariorum nonaginta sex millia, librarum aquæ vero centum et sexaginta millia. Hi sunt bati majores bis mille, qui æquivalent batis minoribus ter mille: babent se enim sicut duo ad tria; quare batus minor continebat dumtaxat 640. uncias, quæ faciunt 52. libras et 4. uncias, ut patet proportionem utriusque supputanti et inter se conferenti.

Aliter respondent Cajetan. et Ribera, scilicet mare æneum cepisse duo millia batorum dumtaxat, si communi modo moderate tantum implebatur; sin vero ad summum omnino apicem, cepisse tria millia batorum, et boc significare Hebr. מחזיק *machazig*, 2. Paralip. 4. 5. *machazig*, enim idem est quod *fortificante*, id est, fortiter planeque implenti capiebat tria millia batorum. Peripheria enim superior, quia erat

amplissima, exiguo suo limbo paucorum digitorum facile capiebat mille batos. Liber enim Paralipomenon est supplementum libri Regum; supplet enim τα παραλιπομενα, id est, quæ in eis relicta et omissa sunt. Unde sæpe majorem recenset numerum. Ita Vatablus.

27. Et fecit decem bases æneas.] pro decem luteribus, qui bis basibus sustinebantur. Id patet ex v. 38. et 2. Paral. 4. 6. ubi dicitur: *Fecit quoque conchas decem, et posuit quinque a dexteris, et quinque a sinistris, ut lavarent in eis omnia quæ in holocaustum oblaturi erant: porro in mari sacerdotes lavabantur.* Luteres ergo erant magnæ conchæ, sive labra et pelves, in quibus sacerdotes abluebant victimas jam excoriatas, et carnes earum dissectas, ut lotæ imponerentur altari holocaustorum ad eas Deo offerendum et cremandum: in mari æneo vero soli sacerdotes lavabant suas manus et pedes: licet enim Nathinæi victimas immolandas prius abluissent in probatica piscina, antequam inducerentur in templum, tamen illi animalia integra et viva abluebant: quare in templo, id est, in atrio rursum a sacerdotibus eadem jam mactata et dissecta a sanguine et sordibus abluenda erant, ut pura offerrentur Deo in altari. Quocirca mare æneum erat in medio luterum, ac quinque luteres habebat a dextris, quinque a sinistris. Ita Ribera. Quisque autem luter capiebat quadraginta batos, ut dicitur vers. 38. Idem habet Josephus in versione Ruffini: male enim Gelenius pro batis substituit congios.

Quatuor cubitorum longitudinis bases singulas, et quatuor cubitorum latitudinis, et trium cubitorum altitudinis.] Erant ergo bases luterum quadratæ, quia latæ quatuor cubitos, totidem longæ: quare ex quaternis tabulis æneis inter se junctis conflatæ et compactæ fuerunt, ideoque juncturæ hæ, ut non apparerent, tectæ fuerunt sculpturis variis, ut sequitur.

28. Et ipsum opus basium interrasile erat et sculpturæ inter juncturas.

29. Et inter coronulas et plectas, leones, et boves et Cherubim: et in juncturis similiter desuper; et subter leones et boves, quasi lora ex ære dependentia.] Locus hic implexus est et difficilis. Omissis variis variorum explicationibus, ut breviter et clare rem totam expediam. Nota primo, *opus interrasile* vocari, quod inter tabulas lineas, aureas vel æneas planas et quasi rasas protuberat, exstat et eminet, ut in conchis exstant et eminent capita leonum, hominum et boum, etc. Unde Hebr. est מסגרות *misgerot*, id est, *clausuræ*, vel ut Vatablus *cincturæ*. *Clausuras* Hebr. vocant sculpturas exstantes et eminentes, quia hæ quasi claudunt et terminant tabulam planam et rasam, puta spatia intermedia tabulæ plana. Unde Noster opus hoc interrasile, id est, sculpturas has vocat *coronulas* et *plectas*, tum quia coronulis et floribus aliisque rebus contextis et implexis cingebantur, tum quia ipsæ sculpturæ sive effigies sculptæ vocantur coronæ et coronamenta, id est, ornamenta, quia tabulam vel rem cui adduntur coronant et ornant. Quocirca pro his omnibus est hebraice una vox *misgerot*, quam Noster vertit nunc *opus interrasile*, nunc *sculpturas*, nunc *coronulas*, nunc *plectas*. Quædam enim erant in modum coronæ rotundæ, quædam alia figura et forma implexæ, quæ *plectæ* dicebantur. Hæ ergo quatuor voces idem hic significant. Possunt tamen per *plectas* accipi juncturæ ipsæ tabularum, uti est in Hebræo, ut plecta derivetur a πλεκω id est, plico, concinno, necto, jungo: nam inter juncturas tabularum erant hæ sculpturæ.

Nota secundo, pro *juncturas* Hebr. est שלבים *scelabbim*. quod Pagnin. vertit: *vestes;* Marinus, *gradus;* Vatabl. *prominentias;* sed credendum est Nostro ac Septuag. qui constanter vertunt: *juncturas*, ac Chald. qui vertit: *commissuras*. Unde Exodi 26. 17. Noster et alii passim vertunt: *incastraturas*.

Hebræa ergo ad verbum sic habent: *Et hoc opus basis, clausuræ eis, et clausuræ inter juncturas, et super* (id est juxta vel inter) *clausuras. quæ erant inter juncturas, leones, boves et cherubim. Et super* (id est, juxta vel inter) *juncturas sic desuper: et subter leonibus et bobus copulationes, opus descensionis. Clausuras*, ut dixi, vocat sculpturas leonum, boum et cherubim, etc. quæ tegebant juncturas tabularum ænearum, ne apparerent esse compactæ, sed viderentur esse continuæ, et ex eodem ære productæ, sive ut non multæ, sed una integra, et solida tabula esse videretur. Sensus ergo est, q. d. Salomon sculpsit in basibus decem luterum varias sculpturas, ut illis tegeret juncturas tabularum ænearum, inter quas sculpturas eminebant sculpturæ leonum, boum et Cherubinorum. Itaque fecit has sculpturas et effigies tam inter juncturas superiores et altiores, quæ erant desuper, quam inter inferiores quæ erant subter: addiditque sub leonibus et bobus copulationes, id est, lora quædam inter se copulata et connexa dependentia, id est, deorsum tendentia; hoc est enim *opus descensionis*, quod habent Hebræa. Apposite sculpsit hæc lora, quia boves et leones loris alligari et copulari solent. Ita Ribera lib. 2. de Templo cap. 18.

30. Et quatuor rotæ per bases singulas,] q. d. Singulæ bases impositæ erant quatuor rotis, ut huc illuc rotari et moveri viderentur.

Et per quatuor partes quasi humeruli subter luterem fusiles, contra se invicem respectantes,] q. d. Erant in basibus luterum partes quædam exstantes, quibus quasi humeris luteres sustentabantur, ex ære fusæ, et sibi invicem obversæ.

31. Os quoque luteris intrinsecus erat in capitis summitate,] q. d. Os luteris, id est, ipsa superior pars basis, cui luter, sive concha luteris imponebatur, erat concava instar oris, ut ei luter pariter concavus apte inseri posset, eratque in capitis summitate, hoc est, erat in summitate basis. Sic enim Auctor se explicat versu 35.

Et quod forinsecus apparebat, unius cubiti erat totum rotundum, pariterque habebat unum cubitum et dimidium.] Id clare explicat Josephus dicens lib. 8. cap. 2. *Qua parte effigies leonum et aquilarum sic erant adoptatæ, ut connatas putares, interrenientibus inter eas palmarum arbusculis. Atque hæc rotunditas habebat altitudinis cubitum et dimidium, sed dimidius cubitus tegebatur cælaturis, et tantum cubitus apparebat.*

In angulis autem columnarum variæ cælaturæ erant.] Nam, ut ait Josephus, tabulæ basium cum essent quadratæ in angulis habebant columnas, id est, columellas quasdam ad elegantiam, quibus latera

basium utrimque inserebantur et quasi incastrabantur; et hæ habebant suas sculpturas quibus ornabantur.

Et media intercolumnia quadrata, non rotunda.] *Intercolumnia* vocat ipsos scapos, sive stipites basium, qui inter columnas in angulis annexis quasi medii intercedebant, q. d. Ipse scapus basium quadratus erat, non rotundus. Hebr. et Chald. *Ipse clausuræ*, id est, sculpturæ, *erant quadratæ, non rotundæ. Clausuras*, sive sculpturas, vocat ipsas bases sculptas et effigiatas.

33. Tales autem erant rotæ,] q. d. Tales erant rotæ basium, ut viderentur posse rotari et moveri, cum reipsa essent fixæ, nec rotari possent: et idcirco habebant omnia quæ habent rotæ veræ et rotabiles, scilicet suos axes; radios, canthos et modiolos. Modiolus in rota vocatur ipse nodus sive centrum rotæ, ex quo oriuntur radii, qui inde perducuntur ad canthum id est, ad peripheriam sive circumferentiam exteriorem rotæ.

35. Varias sculpturas ex semetipsa,] id est, non additiitas, sed quasi agnatas et simul cum ipsa, ut ex ipsa basi fusæ viderentur.

36. Sculpsit quoque in tabulatis illis quæ erant ex ære,] q. d. Sculpsit super summas tabulas basium effigies leonum, palmarum, etc. *Tabulata* enim *ex ære* vocat ipsas tabulas æneas inter se connexas et contabulatas.

38. Fecit quoque decem luteres.] Ecce hi sunt luteres, quorum bases huc usque descripsit.

39. Mare (æneum) autem posuit ad dexteram partem templi contra Orientem ad Meridiem,] q. d. Ita posuit mare æneum ad Meridiem, ut tamen verteretur ad Orientem, q. d. Non plane obversum erat Meridiei, sed ei parti Meridiei, quæ nonnihil declinat et vergit ad Orientem.

Denique mari æneo et decem luteribus ad abluendum victimas, adde ex Aristæa l. de Sept. Interpret. post initium, fuisse in templo occulta receptacula aquarum, quæ ad diluendum sanguinem jugulatarum hostiarum funduntur, quarum fluxus tam assiduus, inquit, est ut perennis fons videatur. Et ad hoc sunt juxta aræ basim frequentes aperturæ solis ministris cognitæ. Sed mirabilius est, et fere inenarrabile subterraneorum conceptaculorum magnitudo, quæ ad quinque usque stadia per circuitum templi cuncta penetrat. Plumbeæ ad ea fistulæ quacumque per muros et templi solum, quibus omnia abluantur, mundenturque, descendunt. De hisce superius quoque mentionem feci.

Allegor. et Tropolog. luteres decem idem significant quod mare æneum, nimirum multiplicem et crebram pœnitentiam, qua in hac vita fragili ob multiplices lapsus et labendi pericula indigemus. Quadraginta bati, quos singuli luteres capiunt, significant dies 40. Quadragesimæ, qui omnes pœnitentiæ sunt addicti. Cætera vide apud Eucherium, Angelomum, et Riberam lib. 2. de Templo cap. 19. qui minutim singula applicant.

Primus hoc sæculo pœnitentiæ sacramentum negavit et sustulit Martin. Lutherus; quare ipse non fuit luter, nec lotor, sed luteus et lutulentus, imo pollutor et profanator sacrorum, utpote suis poculis, ventri et Veneri totus indulgens, iisque corpus et animam conspurcans quasi *sus lota in volutabro luti*, ut ait S. Petrus epist. 2. cap. 2. v. 22.

40. Fecit ergo Hiram lebetes, et scutras, et hamulas.] Pro *scutras* Hebr. est יעים *iaim*, quod Chald. et recentiores vertunt: *scopas;* Sept. *calfactoriola;* alii vertunt: *fuscinas, phialas, thuribula;* S. Hieron. nunc *scutras, forcipes, tridentes*, nunc *trullas et creagras* vertit. Nomina enim Hebræa sunt polysema, et multa significant. *Scutra* genus est vasis profundi et circularis, cujus dimiuutivum est scutella: quare aliud est *scutra;* aliud *scruta*, licet Calepinus hæc duo pro eodem habeat. *Scruta* enim sunt usu attritæ vestes, jumentorum soleæ, clavi refixi, sulphurata, vitrorum fragmenta, cæteraque similia, quæ vilissimi proxenetæ venalia habent, quos *scrutarios* appellant, quales Romæ videmus Judæos, de qualibus ait Horat. lib. 2. epist. 7.

Vilia vendentem tunicato scruta popello.

Scutra ergo vel *scuta* est scutella magna, ita a scuto dicta, quod instar scuti rotunda sit et concava. Hinc Lucilius lib. 6. ait: *Scutam* (scutellam) *ligneolam cerebro inflixit*. Et Papias: *Scutra*, ait, *vas æneum æquale fundo, latum et apertum desuper*. Et Priscianus in fine lib. 3. *A scuto*, ait, *dicitur scutula et scutella, quasi parva scuta vel scutra*. Scutra enim litteram *r* mutuatur *a scetra, quæ est scutum loreum sine ligno, quo utuntur Afri et Mauritani*, ait Isidor. lib. 18. Etymol. cap. 12. de quo Poeta: *Lævam scetra tegit*. Porro diminutiva *r* simplicis mutant in *l;* sic a mitra diminutivum fit mitella, a capra capella, a sacrum sacellum, ab ager agellus, a piger pigellus, a miser misellus.

Hamulæ, Hebr. מזרקות *misraskoth* sunt vasa sparsoria vel infusoria, quibus aqua, vel vinum, vel thus spargitur et funditur. Radix enim זרק *zurac* significat spargere, aspergere, quales sunt ampullæ, quibus in missa aqua et vinum in calicem spargitur et infunditur. Sept. vertunt *phialas;* Chald. *pelves*. S. Hieron. hic *hamulas*, alibi *phialas*, alibi *thuribula*. Audi Columellam:

Aut habilem lymphis hamulam, Bacchove lagenam.

42. Ad operiendum funiculos capitellorum.] *Funiculos* vocat spiras orbiculares, quæ capitello incisæ ipsum in orbem circuibant et ornabant. Unde Hebr. est גלות כתורת *gulloth ketoreth*, id est, *convolvolæ coronæ;* Septuag. *vertibilia;* Chald. *vasa rotunda coronarum;* Vatab. *globos coronatos. Funiculos capitellorum* ergo, vocat media capitella, eo quod in modum funis spiras et gyros haberent; hæc enim Hebr. vocantur *gulloth ketoret*, quasi revolutiones coronæ, vel capita suis spiris in gyrum circumdata et coronata.

45. Omnia vasa quæ fecit Hiram (nam alii artifices fabricarunt vasa ex auro et argento, etc.) de aurichalco erant.] Hebr. *de ære* ממרט *memorat*, id est, terso et polito, hoc est optimo, ut vertit Chald. et Septuag. quod *aurichalcum* vocatur, quia rubet et fulget ut aurum. Vide dicta Ezech. 1. 27. et Apocal. 1. 15.

Porro, *Hiram*, 2. Paral. 2. 13. a rege Tyri vocatur *pater meus*, quia scilicet rex eum ob præstantiam artis colebat ut patrem: *pater* enim Hebræis sæpe significat magistrum, ducem, præsidem, præfectum. Sic

Joseph a Pharaone vocabatur *pater*, ob præstantiam prudentiæ et providentiæ tempore famis, Genes. 45. v. 8. Sic 4. Reg. 13. 14. Rex Israel Eliseum vocat *patrem*, quia eum ut Prophetam et magistrum reverebatur. Porro Joseph. bis vasis multa alia adjicit: primo, mensarum, aurearum, super quibus instrumenta varia essent, numerum extendit ad 10000. Secundo, phialarum et spondiorum aureorum 20000. argentearum 40000. candelabrorum 10000. œnochoarum 80000. phialarum aurearum 100000. argentearum 200000. lancium aurearum 50000. argentearum 160000. craterum aureorum 60000. argenteorum 120000. metrorum seu mensurarum Moysis, Hin et Assaron aurearum 20000. argentearum 40000. thuribulorum quibus thus adoleretur aureorum 20000. argenteorum 40000. Quibus vero ad altare holocaustorum ignis auferretur, aureorum 50000. stolarum-Hierarchicarum pro sacerdotum principibus 10000. pro sacerdotibus aliis 10000. tubarum 20000. organorum musicorum, nablorum et cinyrarum ex electro 30000.

48. Fecitque Salomon omnia vasa aurea in domo Domini: altare aureum, etc.] puta altare thymiamatis in Sancto, ante Sanctum sanctorum, de quo dixi Exodi 30. 1. Hinc patet Salomonem fecisse novum altare thymiamatis in Sancto pro veteri a Moyse fabricato, illudque vetus Moysis reposuisse in tabulato Sancti. Salomon enim omnia vasa templi nova fecit, excepta arca cum propitiatorio et cherubim: in arca enim servabatur lex in tabulis lapideis, digito Dei scripta. Arcam ergo a Moyse factam reposuit in templo, nec novam fabricavit; cætera vero omnia innovavit. Unde sequitur:

49. Et mensam super quam ponerentur panes propositionis (novam fabricavit pro vetere a Moyse facta) et candelabra aurea, quinque ad dexteram et quinque ad sinistram.] Moyses unum duntaxat fecit candelabrum ex auro septiceps, sive habens septem calamos et totidem lucernas; sed Salomon pro uno hoc fabricavit quinque. De mensa hac panum et de candelabro fuse dixi Exodi 25. v. 23. et 31. Quare hic ea non repetam.

Forcipes,] hoc est emunctoria, ait Abulensis et Vatabl. *forceps* enim est instrumentum, quo forvum, id est, calidum tenetur, ait Festus, quod non solum forcipibus, quibus ignem struimus, sed et emunctoriis, quibus favillas lucernarum et candelarum capimus et carpimus, convenit.

50. Mortariola] sunt vasa proprie, in quibus pilo teruntur quæ solvenda sunt, ait Nonius Marcellus. Unde S. Isidor. lib. 4. Etymol. cap. 11. *Mortaria*, inquit, *dicuntur quod ibi jam semina in pulverem redacta et mortua condiantur*. Verum hoc loco Hebr. est. כפות *cappoth* quæ vox significat vascula curva (כפף *caphaph* enim significat curvare) et concava, in quibus thus vel incensum vel quippiam tale reponitur. Ita Vatabl. et alii. Unde Septuag. vertunt: *phialas;* Chald. et Vatabl. *cochlearia*. *Mortariola* ergo sunt parva mortaria: itaque vocantur vasa instar mortariorum curva et concava.

51. Quæ sanctificaverat David,] id est, quæ David dicaverat, destinaverat et quasi consecraverat Deo in usum templi. Septuag. *Intulit Salomon sancta* (Hebr. et Chald. *sanctitates*) *David patris sui*. Quæ enim Deo dicantur, adeo sunt sancta, ut sint quasi ipsæ sanctitates.

Nota: In templo nil videri poterat præter marmor, cedrum, aurum, argentum; ut disces in anima sancta et religiosa dicataque Deo, nil nisi purum, solidum et pretiosum reperiri debere.

CAPUT OCTAVUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Dedicatio templi, in qua supplicat Salomon Deo, ut orantes in illo, vel versus illud exaudiat.

1 Tunc congregati sunt omnes majores natu Israel cum principibus tribuum, et duces familiarum filiorum Israel, ad regem Salomonem in Jerusalem: ut deferrent arcam fœderis Domini de civitate David, id est, de Sion. 2. Conveniitque ad regem Salomonem universus Israel in mense Ethanim, in solemni die, ipse est mensis septimus. 3. Veneruntque cuncti senes de Israel, et tulerunt arcam sacerdotes, 4. et portaverunt arcam Domini, et tabernaculum fœderis, et omnia vasa Sanctuarii, quæ erant in tabernaculo; et ferebant ea sacerdotes et levitæ. 5. Rex autem Salomon, et omnis multitudo Israel, quæ convenerat ad eum, gradiebatur cum illo ante arcam, et immolabant oves et boves absque æstimatione et numero. 6. Et intulerunt sacerdotes arcam fœderis Domini in locum suum, in oraculum templi, in Sanctum sanctorum, subter alas Cherubim. 7. Siquidem Cherubim expandebant alas super locum arcæ, et protegebant arcam et vectes ejus desuper. 8. Cumque eminerent vectes et apparerent summitates eorum foris Sanctuarium ante oraculum, non apparebant ultra extrinsecus, qui et fuerunt ibi usque in præsentem diem. 9. In arca autem non erat

aliud, nisi duæ tabulæ lapideæ quas posuerat in ea Moyses in Horeb, quando pepigit Dominus fœdus cum filiis Israel, cum egrederentur de terra Ægypti. 10. Factum est autem, cum exissent sacerdotes de Sanctuario, nebula implevit domum Domini, 11. et non poterant sacerdotes stare et ministrare propter nebulam; impleverat enim gloria Domini domum Domini. 12. Tunc ait Salomon: Dominus dixit ut habitaret in nebula. 13. Ædificans ædificavi domum in habitaculum tuum firmissimum solium tuum in sempiternum. 14. Convertitque rex faciem suam, et benedixit omni Ecclesiæ Israel; omnis enim Ecclesia Israel stabat. 15. Et ait Salomon: Benedictus Dominus Deus Israel, qui locutus est ore suo ad David patrem meum, et in manibus ejus perfecit, dicens: 16. A die qua eduxi populum meum, Israel de Ægypto, non elegi civitatem de universis tribubus Israel, ut ædificaretur domus, et esset nomen meum ibi; sed elegi David ut esset super populum meum Israel. 17. Voluitque David pater meus ædificare domum nomini Domini Dei Israel; 18. et ait Dominus ad David patrem meum: Quod cogitasti in corde tuo ædificare domum nomini meo, bene fecisti, hoc ipsum mente tractans. 19. Verumtamen tu non ædificabis mihi domum, sed filius tuus, qui egredietur de renibus tuis, ipse ædificabit domum nomini meo. 20. Confirmavit Dominus sermonem suum quem locutus est; stetique pro David patre meo, et sedi super thronum Israel, sicut locutus est Dominus; et ædificavi domum nomini Domini Dei Israel. 21. Et constitui ibi locum arcæ, in qua fœdus Domini est, quod percussit cum patribus nostris, quando egressi sunt de terra Ægypti. 22. Stetit autem Salomon ante altare Domini in conspectu Ecclesiæ Israel, et expandit manus suas in cœlum, 23. et ait: Domine Deus Israel; non est similis tui Deus in cœlo desuper, et super terram deorsum: qui custodis pactum et misericordiam servis tuis, qui ambulant coram te in toto corde suo. 24. Qui custodisti servo tuo David patri meo quæ locutus es ei: ore locutus es, et manibus perfecisti, ut hæc dies probat. 25. Nunc igitur, Domine Deus Israel, conserva famulo tuo David patri meo quæ locutus es ei, dicens: Non auferetur de te vir coram me, qui sedeat super thronum Israel; ita tamen si custodierint filii tui viam suam, ut ambulent coram me sicut tu ambulasti in conspectu meo. 26. Et nunc, Domine Deus Israel, firmentur verba tua quæ locutus es servo tuo David patri meo. 27. Ergone putandum est quod vere Deus habitet super terram? si enim cœlum, et cœli cœlorum te capere non possunt, quanto magis domus hæc quam ædificavi? 28. Sed respice ad orationem servi tui, et ad preces ejus, Domine Deus meus; audi hymnum et orationem quam servus tuus orat coram te hodie, 29. ut sint oculi tui aperti super domum hanc nocte ac die, super domum de qua dixisti: Erit nomen meum ibi ut exaudias orationem quam orat in loco isto ad te servus tuus; 30. ut exaudias deprecationem servi tui et populi tui Israel, quodcumque oraverint in loco isto, et exaudies in loco habitaculi tui in cœlo, et cum exaudieris, propitius eris. 31. Si peccaverit homo in proximum suum, et habuerit aliquod juramentum quo teneatur astrictus, et venerit propter juramentum coram altari tuo in domum tuam, 32. tu exaudies in cœlo; et facies, et judicabis servos tuos, condemnans impium, et reddens viam suam super caput ejus, justificansque justum, et retribuens ei secundum justitiam suam. 33. Si fugerit populus tuus Israel inimicos suos (quia peccaturus est tibi) et agentes pœnitentiam et confitentes nomini tuo, venerint, et oraverint, et deprecati te fuerint in domo hac, 34. exaudi in cœlo et dimitte peccatum populi tui Israel, et reduces eos in terram quam dedisti patribus eorum. 35. Si clausum fuerit cœlum, et non pluerit propter peccata eorum, et orantes in loco isto, pœnitentiam egerint nomini tuo, et a peccatis suis conversi fuerint propter afflictionem suam, 36. exaudi eos in cœlo, et dimitte peccata servorum tuorum, et populi tui Israel, et ostende eis viam bonam per quam ambulent, et da pluviam super terram tuam quam dedisti populo tuo in possessionem. 37. Fames si oborta fuerit in terra, aut pestilentia, aut corruptus aer, aut ærugo, aut locusta, vel rubigo, et afflixerit eum inimicus ejus portas obsidens, omnis plaga, universa infirmitas, 38. cuncta devotatio, et imprecatio, quæ acciderit omni homini de populo tuo Israel, si quis cognoverit plagam cordis sui, et expanderit manus suas in domo hac, 39. tu exaudies in cœlo in loco habitationis tuæ, et repropitiaberis, et facies ut des unicuique secundum omnes vias suas, sicut videris cor ejus (quia tu nosti solus cor omnium filiorum hominum) 40. ut timeant te cunctis diebus quibus vivunt super faciem terræ quam dedisti patribus nostris. 41. Insuper et alienigena, qui non est de populo tuo Israel, cum venerit de terra longinqua propter nomen tuum (audietur

enim nomen tuum magnum, et manus tua fortis, et brachium tuum, 42. extentum ubique) cum venerit ergo, et oraverit in hoc loco, 43. tu exaudies in cœlo, in firmamento habitaculi tui, et facies omnia pro quibus invocaverit te alienigena, ut discant universi populi terrarum nomen tuum timere, sicut populus tuus Israel, et probent quia nomen tuum invocatum est super domum hanc quam ædificavi. 44. Si egressus fuerit populus tuus ad bellum contra inimicos suos, per viam, quocumque miseris eos, orabunt te contra viam civitatis quam elegisti, et contra domum quam ædificavi nomini tuo, 45. et exaudies in cœlo orationes eorum, et preces eorum, et facies judicium eorum. 46. Quod si peccaverint tibi (non est enim homo qui non peccet) et iratus tradideris eos inimicis suis, et captivi ducti fuerint in terram inimicorum longe vel prope, 47. et egerint pœnitentiam in corde suo in loco captivitatis, et conversi deprecati te fuerint in captivitate sua, dicentes: Peccavimus, inique egimus, impie gessimus; 48. et reversi fuerint ad te in universo corde suo, et tota anima sua, in terra inimicorum suorum, ad quam captivi ducti fuerint; et oraverint te contra viam terræ suæ, quam dedisti patribus eorum, et civitatis quam elegisti, et templi quod ædificavi nomini tuo: 49. exaudies in cœlo, in firmamento solii tui, orationes eorum, et preces eorum, et facies judicium eorum: 50. et propitiaberis populo tuo qui peccavit tibi, et omnibus iniquitatibus eorum, quibus prævaricati sunt in te; et dabis misericordiam coram eis qui eos captivos habuerint, ut misereantur eis. 51. Populus enim tuus est, et hæreditas tua; quos eduxisti de terra Ægypti, de medio fornacis ferreæ, 52. ut sint oculi tui aperti ad deprecationem servi tui et populi tui Israel, et exaudias eos in universis pro quibus invocaverint te. 53. Tu enim separasti eos tibi in hæreditatem de universis populis terræ, sicut locutus es per Moysen servum tuum, quando eduxisti patres nostros de Ægypto, Domine Deus. 54. Factum est autem, cum complesset Salomon orans Dominum omnem orationem et deprecationem hanc, surrexit de conspectu altaris Domini; utrumque enim genu in terram fixerat et manus expanderat in cœlum. 55. Stetit ergo, et benedixit omni Ecclesiæ Israel voce magna, dicens: 56. Benedictus Dominus, qui dedit requiem populo suo Israel, juxta omnia quæ locutus est: Non cecidit ne unus quidem sermo, ex omnibus bonis quæ locutus est per Moysen servum suum. 57. Sit Dominus Deus noster nobiscum, sicut fuit cum patribus nostris, non derelinquens nos, neque projiciens. 58. Sed inclinet corda nostra ad se, ut ambulemus in universis viis ejus, et custodiamus mandata ejus, et cæremonias ejus, et judicia quæcumque mandavit patribus nostris. 59. Et sint sermones mei isti, quibus deprecatus sum coram Domino, appropinquantes Domino Deo nostro die ac nocte, ut faciat judicium servo suo, et populo suo Israel per singulos dies; 60. ut sciant omnes populi terræ, quia Dominus ipse est Deus et non est ultra absque eo. 61. Sit quoque cor nostrum perfectum cum Domino Deo nostro, ut ambulemus in decretis ejus, et custodiamus mandata ejus, sicut et hodie. 62. Igitur rex, et omnis Israel cum eo, immolabant victimas coram Domino. 63. Mactavitque Salomon hostias pacificas, quas immolavit Domino, boum viginti duo millia, et ovium centum viginti millia; et dedicaverunt templum Domini rex et filii Israel. 64. In die illa sanctificavit rex medium atrii quod erat ante domum Domini; fecit quippe holocaustum ibi, et sacrificium, et adipem pacificorum, quoniam altare æreum quod erat coram Domino, minus erat, et capere non poterat holocaustum, et sacrificium, et adipem pacificorum. 65. Fecit ergo Salomon in tempore illo festivitatem celebrem, et omnis Israel cum eo, multitudo magna ab introitu Emath usque ad rivum Ægypti, coram Domino Deo nostro, septem diebus et septem diebus, id est, quatuordecim diebus. 66. Et in die octava dimisit populos: qui benedicentes regi, profecti sunt in tabernacula sua lætantes, et alacri corde super omnibus bonis quæ fecerat Dominus David servo suo, et Israel populo suo.

2. In mense Ethanim, in solemni die, ipse est mensis septimus.] Male nonnulli legunt *Bethanim*. Legendum enim cum Hebr. Septuag. et Roman. *Ethanim*, id est, *fortium* quia hoc mense septimo fructus sunt *fortes*, id est maturi, ac cum frugibus collecti reponuntur in borrea, quibus cor hominis et vita confirmatur et roboratur, ait Vatabl. vel propter crebra festa quæ mense septimo celebrabantur, quibus a *fortibus* et piis Deus colebatur: festa enim quasi roborant homines in pietate et Dei cultu; ita Cajetan. vel quia eo mense manifestatur fortitudo et sanitas hominum quæ maxime tentatur ægritudinibus autumni, cum folia defluunt, et hominum vires sole recedente deficiunt. Mensis ergo septimus, sive *Tisri*, vocatur *Ethanim*, hisce de causis, ac partim respondet nostro Septembri, partim Octobri, eratque olim primus

mensis anni vulgaris, antequam Deus primum mensem anni sacri constitueret *Nisan*, sive Martium vel Aprilem, ob celebritatem Paschæ, Exodi 12. v. 2. unde Chald. hoc loco vertit: *Congregatus est Israel in mense quem veteres vocabant mensem primum, et nunc ipse est mensis septimus.*

Dices: Templum perfectum est mense octavo, ut dictum est cap. 6. vers. ult. quomodo ergo dicitur hic dedicatum mense septimo? Respondet Abulensis, Salianus et alii, templum cum fuit dedicatum, fuisse quidem perfectum quoad partes principales, non tamen habuisse omnimodam suam perfectionem, sed hanc post dedicationem illi additam, ita ut mense octavo omnino fuerit perfectum. Voluisse enim Salomonem anticipare omnimodam perfectionem ob solemnitatem festi Tabernaculorum in mense septimo, ut in illa coram toto populo templum suum dedicaret.

Aliter respondet Serarius, scilicet dilatam fuisse dedicationem in annum sequentem, mensemque ejus septimum, ut interim parietes melius siccarentur, et cætera omnia ad dedicationem necessaria plenius compararentur; quare dedicatum esse templum anno 12. regni Salomonis mense septimo.

In solemni die,] id est in festo Tabernaculorum, ait Abulensis. Verum id dici nequit: nam hoc festum incipiebat die 15. mensis septimi; hic autem celebrata est dedicatio templi per 14. dies, ut patet v. 65. qua peracta dimissus est populus die 23. ejusdem mensis, ut patet 2. Paralip. 7. 10. jam a die 15. mensis usque ad diem 23. non intercedunt 14. dies, sed octo dumtaxat. Ergo dies solemnis hic intelligitur festum hoc dedicationis, quod ob hanc dedicationem magnificentissimam fuit solemnissimum. Ita Vatablus, Torniellus, Serarius, Salianus, qui censent festum hoc dedicationis incidisse in diem octavum mensis septimi, sive *Ethanim:* inde enim usque ad diem 23. quo perfecta fuit dedicatio, intercedunt 14. dies de quibus v. 65. Igitur in 14. hisce diebus includitur festum Tabernaculorum, quod erat solemnissimum, et incipiebat die 15. mensis septimi, durabatque per septem dies: unde eodem tenebantur omnes masculi ex toto Israele adire templum juxta legem Deuteron. 16. 16. quare hanc temporis festique occasionem studio captavit Salomon, ut solemnior esset dedicatio majorique populi frequentia celebraretur.

Alleg. dedicatio templi significabat dedicationem Ecclesiæ, et cujuslibet templi Christiani, de qua vide nostrum Martinum de Roa, lib. de Natali die, cap. 21.

Tropolog. significabat dedicationem animæ sanctæ præsertim B. Virginis, de qua vide Petrum Damiani, serm. 2. de Nativitate B. Virginis, ubi illam cum templo Salomonis comparat. Quomodo anima fiat domus et templum Dei, docet Philo, lib. de Cherubim; S. Macarius, homil. 1. et 10. S. Bernardus, serm. de dedicat.

4. Et portaverunt arcam Domini sacerdotes,] sicut eamdem tulerant tempore Davidis in Sion 2. Reg. 6. sed major fuit pompa Salomonis, quam Davidis.

Et tabernaculum foederis,] scilicet fabricatum a Mose; hoc enim proprie dicitur *fœderis.* Ita Jesephus Ribera, Abulensis, Serarius, Vatalp. Sanchez et alii, licet Salianus et Emmanuel Sà, intelligant tabernaculum quod David fabricarat arcæ fœderis in Sion. Nam tabernaculum Moysis non erat in Sion, sed in Gabaon. Verum non est dubium illud ex Gabaon fuisse a Salomone translatum in Sion, indeque in templum. Addo utrumque tabernaculum tam Moysis quam Davidis, a Salomone fuisse translatum in templum, perinde ac cætera omnia vasa sacra e Moyse fabricata præsertim altaria in templum translata sunt, id est in tabulatum templi, idque prudenti consilio, ne scilicet alibi quam in templo, Dei cultus celebraretur, itaque caveretur periculum superstitionis et idololatriæ, ait Cajetan.

6. Et intulerunt arcam in oraculum templi, hoc est, in Sanctum sanctorum subter alas Cherubim,] quos scilicet Salomon novos fabricarat, altosque decem cubitos, ut arcam, quæ alta erat cubitum unum cum dimidio dumtaxat, velarent, aliisque suis tegerent.

9. In arca autem non erat aliud nisi duæ tabulæ lapideæ.] Hac de re affatim dixi Heb. 9. v. 4. et 5.

10. Nebula implevit domum Domini.] Nebula enim Deus se suamque gloriam repræsentabat et simul velabat. Caligo enim Deitatis est velamentum, æque ac sacramentum. Significat enim eam hominibus esse invisibilem et inaccessam.

11. Et non poterant sacerdotes stare et ministrare propter nebulam,] tum ob reverentiam divinæ majestatis se ostendentis per nebulam; tum quia nebula hæc sensibilior offendebat oculos sacerdotum, eorumque aciem obtundebat et hebetabat. Ita Cajetan.

Impleverat enim gloria Domini domum Domini.] Nebulam vocat *gloriam Domini*, quia ipsa erat index et symbolum gloriæ Domini, ut dixi: ideoque erat lucida et splendida. Ita Cajetan. Nebula hæc, inquit, et nebula, et caligo, et gloria Domini appellatur. Ex quibus nominibus colligitur quod erat nebula per modum caliginis lucidæ, et ratione lucis appellatur gloria, seu potius honor Domini: ratione vero formæ appellatur caligo: ratione autem materiæ, nebula: erant enim velut vapores nebulosæ caliginis cum splendore, et proptorea sensibiliter offendebant oculos sacerdotum ministrantium in altari.

12. Dominus dixit: ut habitaret in nebula.] Dixit hoc Lev. 16. 13. ubi jubet Deus pontifici ut non nisi thurificando ingrediatur Sanctum sanctorum, idque ad hoc, ut vapor et nebula thymiamatis operiat propitiatorium, ac Deum in eo residentem; ne si pontifex eum videat, fulgore et terrore divinitatis exanimetur et moriatur. Idem dixit Ps. 103. 3. *Qui ponis nubem ascensum tuum.* Et Ps. 17. 10. *Caligo sub pedibus ejus.* Et v. 12. *Posuit tenebras latibulum suum.* Hinc Deus Moysi et Hebræis loquebatur per caliginem. Exodi 24. 16. Deut. 4. et 5.

13. Firmissimum solium tuum.] Hebr. *directionem ad solium tuum.* Officium templi, ait Cajet. manifestatur esse, non præstare Deo habitationem, sed præbere hominibus directionem mentis eorum, ad solium divinum sempiternum, quod in cœlis est; ad dirigendos siquidem homines in Deum, qui creavit cœlos et terram, regitque universum, effectum est templum.

22. Stetit autem Salomon ante altare (holocaustorum) Stetit ergo inter altare et populum a tribus lateribus circumfusum. Additur 2. Paralip. 6. 13. eum

stetisse in suggesto æreo, ibidem pro persona regis collocato ut videretur ab universo populo, IN CONSPECTU (Heb. *e regione totius*) ECCLESIÆ ISRAEL,] faciem siquidem versus altare et sanctuarium ad occidentem habens (in qua etiam plaga erant sacerdotes ac Levitæ) populus autem per tres alias plagas Orientis, Meridiel, et Septemtrionis erat. Sic enim incepit facere quod faciendum ab aliis in hac subjuncta oratione docuit; videlicet quod versa facie ad templum preces Deo funderentur.

Porro Salomon orationem hanc fudit quasi rex Israelis, ideoque diadema gerebat in capite. Unde Chald. Cantic. 3. vers. 11. cum per ferculum Salomonis intellexisset ejus templum, pro eo quod Noster. Septuag. et Hebr. habent: *Egredimini et videte, filiæ Sion, regem Salomonem in diademate*, etc. sic vertit: *Quando venit Salomon rex, ut faceret dedicationem domus sanctuarii, præco egressus est in fortitudine, et sic ait: Egredimini et videte, habitatores provinciarum terræ Israel et populus Sion, diadema et coronam, qua coronaverunt domus Israel regem Salomonem in die dedicationis sanctuarii; et lætatus est in lætitia solemnitatis tabernaculorum, quam fecit rex Solomon in tempore illo 14. diebus.* Et cap. 4. vers. 1. addit: *Et in illo die obtulit rex Solomon mille holocausta, et suscepta est cum beneplacito oblatio ejus coram Domino; irruit vox de cœlis et ait: Quam pulcher est cœtus Israel, et quam pulchri sunt principes congregationis et sapientes habitantes in concilio: quia ipsi semper illuminant populum domus Israel*, etc. Videant hic reges et principes miram pietatem Salomonis, qua ipse rex quasi sacerdos et pontifex templum a se fabricatum Deo dicat et consecrat; ac supplicat, ut Deus orantium in eo preces exaudiat, totique populo benedicit, ideoque a Deo exauditur, ac miraculosa caligino et igne de cœlo in victimas delapso decoratur. Imitentur eum principes, et similiter a Deo benedicentur.

ET EXPANDIT MANUS SUAS IN CŒLUM,] flexitque genua, ut dicitur 2. Paralip. 6. vers. 13. ut hoc gestu testaretur reverentiam et devotionem suam erga Deum Deique templum; ac populum ad eamdem exemplo suo excitaret. Salomonem imitati sunt primi Christiani, qui flexis genibus et elevatis in cœlum manibus orabant, cujus cæremoniæ varias causas ex Patribus recensui 1. Timoth. 2. 8. ad illa: *Levantes puras manus.*

SI ENIM CŒLUM ET CŒLI CŒLORUM (id est, summi, vastissimi et capacissimi cœli) TE CAPERE NON POSSUNT, QUANTO MAGIS DOMUS HÆC QUAM ÆDIFICAVI,] non capiet te. Deus enim est immensus, ideoque est ubique, et omnia implet, ac ultra omnia per immensa vacui spatia extenditur, ideoque mille et milliones infinitos novorum mundorum in iis creare potest. Idem dixere philosophi, unde Aratus:

> Juppiter est quodcumque vides: Jovis omnia plena.

Et Æschylus apud Clement. Alexandrinum libro 5. Stromatum:

> Juppiter est æther, est terra,
> Cœlumque et omnia Juppiter; et si quid supra.

Et Orpheus ibidem:

> Oceani ad fines expansa est, et manus illi
> Undique dextera, sub pedibus subjectaque terra est.

29. ERIT NOMEN MEUM IBI,] q. d. In domo mea ero præsens: ibi colar, illic respondebo, illic preces exaudiam, operabor mirabilia, et gloriam meam ostendam. Illnc rursum: *Nomen meum erit ibi*, id est, ipsum ex nomine meo vocabitur, *templum Domini*, juxta illud: *Domus mea, domus orationis vocabitur*, Matth. 21. 13.

31. SI PECCAVERIT HOMO IN PROXIMUM SUUM, ET HABUERIT ALIQUOD JURAMENTUM.] q. d. Si quis vocatus ad templum ut juret, ibidem jurarit se non peccasse in proximum, nec rem ejus abstulisse vel læsisse q. d. Salomon: O Domine, oro et supplico ut in templo hoc ostendas veritatem vel falsitatem juramenti, ut videlicet pejerantem in templo punias quasi sacrilegum et profanantem domum tuam, ut omnibus pateat, quanta religio et reverentia templo tuo debeatur, quamque in eo tu sis præsens, et virtutem tuam spiritalem ostendas. Ita enim phrasis hæc explicatur 2. Paralipomen. 6. v. 22. et 23. Ita Abulensis. Sic olim suspecti de aliquo crimine ducebantur ad oratorium S. Stephani, ut ibi juramento se purgarent: nam si falsum jurabant, illico a Deo puniebantur; cujus rei exempla recenset S. Aug. l. 22. de Civit. cap. 8. Idem fiebat pejerantibus in templo S. Martini ad ejus reliquias, uti narrat Greg. Turonens. l. 8. c. 16.

38. CUNCTA DEVOTATIO (perperam nonnulli legunt *devoratio*) ET IMPRECATIO.] Hebr. *Omnis oratio et supplicatio quæ facta fuerit a quocumque homine*, in templo, etc. Sic et Septuag. ac Chald. *Devotatio* enim est oratio et voti nuncupatio, et hæc vox olim fuit in usu uti ex Apuleio et Cicerone ostendi Prov. 20. 25. ad illa: *Ruina est homini devorare*, vel ut legunt Beda, Lyran. et alii *devotare sanctos.*

Imprecatio vero idem est quod *precatio*: ponitur enim nomen compositum pro simplici: minus genuine ergo per eam accipit anathematismum S. August. quæst. 21.

SI QUIS COGNOVERIT PLAGAM CORDIS SUI,] id est, si quis acrem animi dolorem senserit, eumque orationem coram te effuderit in templo, tu exaudies et ab eo liberabis eum.

43. NOMEN TUUM INVOCATUM EST SUPER DOMUM HANC,] q. d. Domus hæc vocatur domus tua.

45. FACIES JUDICIUM EORUM,] id est jus eis dices et facies, ulciscendo injurias eis factas, ipsosque liberando ab oppressoribus injustis et violentis.

48. ET ORAVERINT TE CONTRA VIAM TERRÆ SUÆ, etc., ET CIVITATIS QUAM ELEGISTI, ET TEMPLI,] q. d. Si Judæi extra Judæam apud gentes constituti te oraverint faciem suam convertentes ad terram suam, puta ad Jerusalem et templum. Sic Daniel. cap. 6. 10. *in Babylone captivus contra Jerusalem tribus temporibus in die flectebat genua sua.* Et Psaltes Psal. 133. v. 2. *In noctibus*, inquit, *extollite manus vestras in Sancta*, id est, versus templum sanctum. Quin et Turcæ hodie in suis Moschæis orantes superstitiose convertunt se ad Meridiem, ut respiciant versus Mecham et suum Mahometem ibi sepultum.

50. DABIS MISERICORDIAM CORAM EIS.] Hebr. *Dabis eos in misericordias.* q. d. Conciliabis eis gratiam apud

hostes, ut ab eis misericordiam consequantur, ac misericorditer tractentur et liberentur.

54. UTRUMQUE ENIM GENU IN TERRAM FIXERAT.] Notent hoc nobiles delicatuli et gloriosuli, qui orant uno genu in terra fixo, altero elevato quasi pugnaturi cum Deo, ni concedat quod petunt. Rex regum Salomon orans ecce utrumque flexit genu, et utrasque manus in cœlum expandit, atque hoc gestu supplex perstitit toto tempore prolixæ orationis suæ: et nos viles pauperesque homunculi dedignabimur utrumque genu flectere, ut uno supplicare Deo, altero minari eidem videamur?

55. BENEDIXIT OMNI ECCLESIÆ ISRAEL,] q. d. Bene precatus est toti cœtui, sive conventui populi Israel.

59. SINT SERMONES MEI, etc., APPROPINQUANTES DOMINO.] q. d. Sit Dominus jugiter memor hujus orationis meæ, quam ad eum pro futuris posteris sæculisque effudi. Ita Vatabl.

60. QUIA DOMINUS IPSE EST DEUS, ET NON ULTRA EST ABSQUE EO.] q. d. Non est alius Deus præter eum, sed ipse unus et solus est Deus verus.

61. SICUT ET HODIE,] subaudi, facitis, ut ita quoque faciatis in posterum, ut perfecto corde Deum ametis, ejusque mandata universa custodiatis. Additur 2. Paral. 6. 41. *Nunc igitur consurge, Domine Deus, in requiem tuam, tu et arca fortitudinis tuæ:* ut scilicet super arcam residens requiescas in templo hoc a me tibi fabricato: vocat *Arcam fortitudinis*, quia per eam Deus Jerichuntem et Chananæam duce Josue fortiter expugnavit. Pergit Paralip. *Sacerdotes tui, Domine Deus, induantur salutem*, ut undique sint sani et salvi, ac salute quasi veste circumquaque induantur, et cingantur, ut eam quoque aliis præsertim laicis, impertiri valeant: *Domine Deus, ne averteris faciem Christi*, q. d. Ne meas, puta Salomonis, qui sum tuus Christus, id est, rex Israelis a te unctus et creatus, preces jam recensitas, o Domine, avertas, sed exaudias et adimpleas: stimulum adhibet concludens: *Memento misericordiarum* (Hebr. חסדי chasde, id est, *pietatum*) *David servi tui*, q. d. Concede mihi quod peto propter merita Davidis patris mei, qui fuit vir pietatum et misericordiarum, tam active quam passive, quia opera misericordiæ multa et præclara in Saulem cæterosque Israelitas exhibuit, ideoque vicissim a te, Domine, magnam misericordiam et gratiam consecutus est.

Porro Deum exaudisse orationem Salomonis patebit cap. seq. v. 2. Nota hic Deum magis exaudire orationes quæ in templo quasi in domo sua fiunt, quam quæ alibi, ob causas quas recensui 1. Timoth. 2. v. 1. et 2.

63. MACTAVITQUE SALOMON HOSTIAS PACIFICAS (quæ pro pace, id est, salute et felicitate sua et populi tam obtenta quam deinceps obtinenda offerebantur juxta legem Levit. 3.) BOUM VIGINTI DUO MILLIA, ET OVIUM CENTUM VIGINTI MILLIA.] Vide hic rursum Salomonis pietatem et magnificentiam in cultu Dei.

64. IN DIE ILLA SANCTIFICAVIT REX MEDIUM ATRII QUOD ERAT ANTE DOMUM DOMINI.] q. d. Illo die dedicationis templi Salomon per pontificem et sacerdotes dedicavit mediam partem atrii sacerdotum quæ erat ante Sanctum, ut in ea multa erigerentur altaria ad tot millia victimarum in eis offerenda. Unum enim altare a Deo præscriptum Exodi 27. vers. 1. omnia hæc capere non poterat. Quare necessitas præsens excusavit Salomonem a peccato, ut non faceret contra Dei legem vetantem erigi aliud altare, præsertim quia simul offerebat in altari a Deo præscripto victimas tot quot illud capere poterat, cæteras vero obtulit in altaribus juxta illud in atrio sacerdotum a se erectis: unde tunc totum atrium sacerdotum, vel potius dimidia ejus pars erat quasi unum altare. Ita Abulensis.

Deinceps vero Salomon in templo hoc quotidie sacrificia obtulit: sed plura et majori solemnitate ter in anno, scilicet in Paschate, Pentecoste, et festo Tabernaculorum, ut patet 2. Paral. 8. v. 13.

65. FECIT ERGO SALOMON IN TEMPORE ILLO FESTIVITATEM CELEBREM, etc. SEPTEM DIEBUS, ET SEPTEM DIEBUS.] Priores septem dies fuere dedicationis templi, posteriores septem festi Tabernaculorum. Ita Abulensis, Cajetanus et alii.

Denique in hac dedicatione Levitæ et Cantores ac 120. sacerdotes concinebant tam voce, quam tubis, cymbalis, organis, citharis, psalteriis, cæterisque musicis instrumentis personabant ut dicitur 2. Paralip. 5. 11. Fabulantur Rabbini eo tempore portas templi sponte fuisse clausas, cumque cantarentur Psalmus 131. sponte apertas. Miracula vero quæ tunc contigerunt fuere, quod Deus igne cœlesti omnes victimas consumpserit, et suam majestatem ostenderit in nube splendida et gloriosa. Audi 2. Paralip. 7. 1. *Cumque complesset Salomon fundens preces, ignis descendit de cælo, et devoravit holocausta et victimas: et majestas Domini implevit domum. Nec poterant sacerdotes ingredi templum Domini, eo quod implesset majestas Domini templum Domini. Sed et omnes filii Israel videbant descendentem ignem, et gloriam Domini super domum: et corruentes proni in terram super pavimentum stratum lapide, adoraverunt, et laudaverunt Dominum, quoniam bonus, quoniam in sæculum misericordia ejus.*

CAPUT NONUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Deus apparet Salomoni, promittitque ei thronum æternum si in lege sua ambulet; sin autem, minatur ei regni templique exterminium. Mox, v. 10. Salomon offert Hiram regi Tyri 20. civitates; inde, v. 17. ædificat munitque varias urbes, ac omnes Chananæos reliquos sibi facit tributarios. Denique v. 26. classem mittit in Ophir, quæ ei affert 420. talenta.

1 Factum est autem, cum perfecisset Salomon ædificium domus Domini, et ædificium regis, et
omne quod optaverat et voluerat facere, 2. apparuit ei Dominus secundo, sicut apparuerat ei
in Gabaon. 3. Dixitque Dominus ad eum: Exaudivi orationem tuam et deprecationem tuam,
quam deprecatus es coram me; sanctificavi domum hanc, quam ædificasti, ut ponerem nomen meum
ibi in sempiternum, et erunt oculi mei et cor meum ibi cunctis diebus. 4. Tu quoque si ambulave-
ris coram me, sicut ambulavit pater tuus, in simplicitate cordis, et in æquitate, et feceris omnia quæ
præcepi tibi, et legitima mea, et judicia mea servaveris, 5. ponam thronum regni tui super Israel in
sempiternum, sicut locutus sum David patri tuo, dicens: Non auferetur vir de genere tuo de solio
Israel. 6. Si autem aversione aversi fueritis vos et filii vestri, non sequentes me, nec custodientes
mandata mea, et cæremonias meas, quas proposui vobis, sed abieritis et colueritis deos alienos, et
adoraveritis eos, 7. auferam Israel de superficie terræ quam dedi eis; et templum quod sanctificavi
nomini meo, projiciam a conspectu meo, eritque Israel in proverbium, et in fabulam cunctis populis.
8. Et domus hæc erit in exemplum: omnis qui transierit per eam stupebit, et sibilabit, et dicet:
Quare fecit Dominus sic terræ huic, et domui huic? 9. Et respondebunt: Quia dereliquerunt Do-
minum Deum suum, qui eduxit patres eorum de terra Ægypti; et secuti sunt deos alienos, et adora-
verunt eos, et coluerunt eos; idcirco induxit Dominus super eos omne malum hoc. 10. Expletis autem
annis viginti postquam ædificaverat Salomon duas domos, id est domum Domini, et domum regis,
11. (Hiram rege Tyri præbente Salomoni ligna cedrina et abiegna, et aurum juxta omne quod
opus habuerat) tunc dedit Salomon Hiram viginti oppida in terra Galilææ. 12. Et egressus est Hiram
de Tyro, ut videret oppida quæ dederat ei Salomon, et non placuerunt ei, 13. et ait: Hæccine sunt
civitates quas dedisti mihi, frater? Et appellavit eas terram Chabul, usque in diem hanc. 14. Misit
quoque Hiram ad regem Salomonem centum viginti talenta auri. 15. Hæc est summa expensa-
rum quam obtulit rex Salomon ad ædificandam domum Domini, et domum suam, et Mello, et
murum Jerusalem, et Heser, et Mageddo, et Gazer. 16. Pharao rex Ægypti ascendit, et cepit Ga-
zer, succenditque eam igni; et Chananæum, qui habitabat in civitate, interfecit, et dedit eam in
dotem filiæ suæ uxori Salomonis. 17. Ædificavit ergo Salomon Gazer, et Bethoron inferiorem,
18. et Baalath, et Palmiram in Terra solitudinis. 19 Et omnes vicos, qui ad se pertinebant, et
erant absque muro, munivit, et civitates curruum et civitates equitum, et quodcumque ei placuit
ut ædificaret in Jerusalem, et in Libano, et in omni terra potestatis suæ. 20. Universum popu-
lum, qui remanserat de Amorrhæis, et Hethæis, et Pherezæis, et Hevæis, et Jebusæis, qui non
sunt de filiis Israel: 21. horum filios qui remanserant in terra, quos scilicet non potuerant filii
Israel exterminare: fecit Salomon tributarios, usque in diem hanc. 22. De filiis autem Israel non
constituit Salomon servire quemquam, sed erant viri bellatores, et ministri ejus, et principes,
et duces, et præfecti curruum et equorum. 23. Erant autem principes super omnia opera Salo-
monis præpositi quingenti quinquaginta, qui habebant subjectum populum, et statutis operibus
imperabant. 24. Filia autem Pharaonis ascendit de civitate David in domum suam, quam ædifi-
caverat ei Salomon: tunc ædificavit Mello. 25. Offerebat quoque Salomon tribus vicibus per annos

singulos holocausta, et pacificas victimas, super altare quod ædificaverat Domino, et adolebat thymiama coram Domino: perfectumque est templum. 26. Classem quoque fecit rex Salomon in Asiongaber, quæ est juxta Ailath in littore maris Rubri in Terra Idumææ. 27. Misitque Hiram in classe illa servos suos viros nauticos et gnaros maris, cum servis Salomonis. 28. Qui cum venissent in Ophir, sumptum inde aurum quadringentorum viginti talentorum, detulerunt ad regem Salomonem.

2. Apparuit ei Dominus secundo, sicut apparuerat ei (primo) in Gabaon,] scilicet apparuit ei *nocte*, ut dicitur 2. Paralip. 7. 12. in somnis: sic enim ei apparuerat in Gabaon cap. 3. 4.

3. Sanctificavi domum hanc,] Id est *elegi locum istum mihi in domum sacrificii*, ut exponitur 2. Paral. 7. 12.

Ut ponerem nomen meum ibi in sempiternum,] quamdiu scilicet templum erit et subsistet, vocabitur domus Domini, ibique ego me meamque præsentiam, gratiam et gloriam ostendam.

Et erunt oculi mei et cor meum ibi cunctis diebus,] q. d. Conjiciam oculos in domum meam, ipsaque erit mihi cara, cordi et curæ.

4. Tu quoque si ambulaveris coram me, sicut ambulavit pater tuus in simplicitate (Hebr. בתום *betom*, id est in *integritate;* Chald. *in veritate:* Septuag. *in sanctitate*) cordis et in æquitate.] Hebr. בישר *beioscer*, id est *in rectitudine:* hoc est, si integro vero, sancto et perfecto corde mihi servieris, ut totum cor mihi tradas, nec illud dividas, ut ejus partem unam mihi alteram idolis et cupiditatibus tradas. Deus enim totum cor, totumque amorem nostrum poscit, juxta illud: *Diliges Dominum Deum ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex tota fortitudine tua.* Deut. 6. 5. vide ibi dicta. Unde explicans subdit:

Et feceris omnia quæ præcepi tibi, et legitima (leges) mea, et judicia (jura et leges judiciales a me latas) mea servaveris.

6. Si autem aversione aversi fueritis,] a me meaque lege.

7. Auferam Israel de superficie terræ, quam dedi eis: et templum quod sanctificavi (dicavi) nomini meo projiciam,] uti jam ob occisum Christum videmus Judæos toto orbe errenes et vagos, et templum eorum excisum. Sic et Christianos ad hæresim aliaque scelera dilabentes Deus sæpius punivit, et etiamnum punit, excidio gentis et regni, ac templa et monasteria succendi evertique sinit.

10. Expletis autem annis viginti (ab inchoata templi fabrica, puta anno 24. regni Salomonis) postquam ædificaverat Salomon duas domos, id est domum Domini, et domum regis, etc.

11. Tunc dedit Salomon Hiram viginti oppida in terra Galilææ.] Quæres an licite Salomon has urbes ab Israele abalienaverit, et tradiderit Hiram regi Tyri gentili? Resp. illum licite non potuisse illas in æternum abalienare, ut faceret terram Phœnicum, quia injuriam fecisset Israelitis contra legem Dei, qui illas eis assignarat et dederat. Rursum Hiram Galilæos hos pertraxisset ad sua idola et gentilismum. Quare non tradidit Hirame absolutum plenumque earum dominium, sed tantum usumfructum, ut scilicet Hiram ex eis redditus et jura, quæ Salomon percipere solebat, reciperet, donec expensas suas pro Salomone factas compensaret; vel certe usque ad vitam suam ut eo mortuo redirent ad regnum et reges Israelis. Ita Abulensis, Sorarius, Salianus et alii.

13. Et appellavit eas terram Chabul.] *Chabul* Phœnicum lingua, ait Josephus, lib. 8. c. 5. significat *non placens*, vel displicens. Ita Abulensis, Cajetanus et alii: Hæbræorum vero lingua חבל *chebel* significat *compedes*, inde *Chabul* significat *terram tenacem* et lutosam, quæ gradientes remoratur, eisque quasi compedes injicit, ut vix progredi queant. Ita R. David, Vatabl. et Pagnin. Posset quoque *chabul* per metathesin deduci a כלב *keleb*, id est canis, q. d. *Terra canina*, vilis et spurca instar canis; unde Josephus ait Hiram noluisse has urbes acceptare, itaque eas mansisse Israeli.

15. Hæc est summa expensarum, quam obtulit rex Salomon ad ædificandam domum Domini, et domum suam et Mello, et murum Jerusalem, et Hezer, etc.] q. d. Hæc est causa vel materia tot expensarum et sumptuum, quos fecit Salomon; nimirum fabrica templi, domus suæ, Mello, etc. In his enim fabricis maximas expensas fecit, et ærarium suum opulentissimum exhausit. Hebr. enim est: *Hoc est verbum tributi*, id est, hæc est ratio et causa tributi tanti, quod Salomon populo indixit (ob quod populus murmuravit, et a Roboam ad Jeroboam defecit) nimirum, ut ex eo fabricaret templum et tot urbes. Fabrica enim opes etiam regias et maximas exhaurit. Ita Vatabl. Serarius, Sanchez et alii.

Posset, secundo, cum Septuag. verti: *Hæc est summa distributionis*, in quam scilicet Salomon suas opes totaque tributa distribuit et expendit, ut *summa expensarum* sit summa rerum, in quas expensæ sunt factæ, nimirum fabrica templi et tot urbium. Nam alioqui proprie nulla summa tributorum vel opum Salomonis hic texitur.

Et dedit eam in dotem filiæ suæ uxori Salomonis.] Jam ante cum nuberet Salomoni, dederat ei dotem. *In dotem* ergo, id est in augmentum dotis. Unde Hebr. habent: *Dedit ei* שלחים *silluchim;* Septuag. ἀποστολὰς id est *missilia*, scilicet munera, hoc est, *dedit ei dono* ut vertit Chald.

18. Et palmiram.] Hebr. et Septuag. *Thamor*, id est *Palma*. Videtur ergo urbs hæc dicta *Palmira*, a palmarum copia, et palmetis ibidem abundantibus, ait S. Hieron. in Ezech. cap. 47. et 48. Sita erat trans Jordanem in finibus Israel, pertinebatque ad dimidiam tribum Manasse, distans a Damasco 27. millibus passuum. Ædificavit eam ergo Salomon ibidem tamquam in extremo imperii sui limite, et validissimis mœnibus cinxit; postea ab Hadriano Imper. restaurata dicta fuit *Hadrianopolis*. Ab hac urbe celebri tota regio et solitudo vicina dicta est *Palmirena*. Vide Adrichom. pag. 92. num 73.

21. Fecit Salomon tributarios,] scilicet Chananæos, omnes, qui residui erant in Judæa, quos Hebræi non potuerant exterminare. Quæres an peccarit hic Salomon? nam Deus jusserat omnes Chananæos occidi. Resp. Abulensis non peccasse, quia nec David pater ejus illos occiderat: unde vel Deum in lege sua dispensasse, vel potius tunc legem non obligasse, eo quod tunc cessaret omne periculum, quod timebatur Israeli a Chananæis, ne scilicet ipsi Hebræos ad sua idola pellicerent: jam enim erant omnino a Davide et Salomone suppressi, ut id facere et capita elevare non auderent. Rursum metuere poterat Salomon, ne, si ipse omnes Chananæos occideret, Philisthini, aliæque gentes, in vindictam simili modo omnes Judæos apud se degentes trucidarent, imo ipsi bellum moverent. Adde, legem jubentem occidi Chananæos maxime pertinuisse ad Chananæos, qui tempore Josue vivebant et deinceps, cum expugnanda et possidenda erat terra, ut indicatur hoc versu. Ita Cajetan. et alii.

26. Classem quoque fecit rex Salomon.] Pineda censet Salomonem hanc classem instruxisse initio regni, ad colligendum aurum pro fabrica templi. Verum hoc abunde jam ante compararat David: unde Salianus opinatur ipsum hanc classem adornassé post fabricam templi anno regni sui 24. idque colligit ex vers. 10. quod intellige de classibus posterioribus et majoribus. Nam ante fabricam templi pro ejus æque ac palatiorum urbiumque ædificandarum immani sumptu, eum hanc classem instruxisse ad aurum comparandum, liquet ex c. 10. 12. ubi dicitur Salomon ex lignis thyinis alatis ex Ophir fecisse fulcra domus Domini et domus regiæ.

27. Gnaros maris.] Tyrii enim et Phœnices, utpote accolæ maris, in arte nautica et navigatione omni ævo apud omnes gentes fuere celebres.

28. Qui cum venissent in Ophir sumptum inde aurum quadringentorum viginti talentorum, detulerunt ad regem Salomonem.] Quæres, quæ et ubi sit Ophir? Nonnulli putant fuisse Angolam, in qua sunt Æthiopes, qui in mancipia adducti sunt Salomoni, uti et hodie inde adducuntur in Hispaniam. Alii censent fuisse Malacam, alii Sefalam, alii cum Eugubino imam Persiam, alii Africam.

Duæ sententiæ sunt probabiliores. Prior, Ophir esse regnum Peru in India Occidentali, tum quia ibi est aurum plurimum et laudatissimum, quod inde quotannis fere in Hispaniam exportatur; tum quia Ophir per metathesin litterarum est Peru; tum quia aurum Ophir vocatur aurum פרוים *Paruaim*, id est duarum Peru, scilicet minoris et majoris. 2. Paralip. 3. 7. Ita Vatabl. Arias, Geneb. et alii, qui censent novum orbem a Salomone fuisse apertum et cognitum.

Posterior et communior sententia est Ophir fuisse in India Orientali, adeoque plures ejus auriferas regiones complecti, uti auream Chersonesum, ita dictam ab auri copia; Sumatram et Taprobanam, Pegu, Ceylam, aliasque Indiæ Orientalis regiones auriferaces. Ita Sanchez, Serarius, Salianus, Gaspar Vararius, lib. de Ophir, Josephus Acosta, lib. 1. de natura novi orbis, c. 13. et 14. Favent Josephus, Hesychius, Theodor. Procop. et S. Hier. Epist. 140. ad Principiam, qui *Ophir* dictum asseril ab *Ophir* filio Heber, Gen. 10. v. 29.

Probatur primo, quia hæc classis solvebat ex Asiongaber sita in mari Rubro, sive in sinu Arabico: ex hoc autem facilis, directa et vicina est navigatio per promontorium Comorinense in Sumatram et Taprobanam, utpote directe ei objacentem, ut patet ex tabulis cosmographicis; longissima vero, et plane periculosa et anfractuosa fuisset navigatio ex mari Rubro in Peru: oportuisset enim vel per Orientem gyrare totam Indiam Orientalem, Malacam, Japones et Sinas, ibique reflectere iter in Americam: vel certe per Occidentem circumnavigare promontorium Bonæ-Spei totamque Africam ac Oceanum vastissimum; inde per Brasiliam, Patagones, Chili et fretum Magellanicum tendere in Peru: longe autem facilior et vicinior in Peru fuisset navigatio ex Joppe et Tyro, puta ex mari Mediterraneo, uti hodie est ex Hispali in Hispania.

Secundo, quia tunc incognitus erat usus magnetis: quare suos cursus navigantes metiebantur polo et stellis polaribus: unde littora vicina legebant, nec audebant transire Gades (ubi Hercules suas columnas, quasi navigationis terminum, quem nemo transire auderet, fixit) multo minus lineam æquinoctialem. Hinc Gades habitæ sunt extremus terræ terminus, ipsis etiam Tyriis, uti testatur Strabo, lib. 3. Diodor. lib. 5. Paterculus, lib. 1. Unde vetus Proverbium: *Ad Gades*. Apud Petr. Apianum 1. Antiq. extat hoc Gadibus monumentum: *Heliodorus insanus Carthaginensis ad extremum orbis sarcophago testamento, me hic condi jussi, ut viderem si quis me umquam insanior, ad me usque ad hæc usque loca penetraverit.*

Tertio, si India Occidentalis, et navigatio in eam a Salomone fuisset reperta et trita, utique mansisset ejus memoria et continuatio: auri enim cupido ad eam omnes excitasset. Jam autem nulla ejus exstat memoria, imo ante Americum Vespucium (unde dicta est America) terra illa ab omnibus habita fuit ut nova et incognita. Accedit, quod ex sinu Arabico sive mari Rubro, crebra tum erat Tyriorum aliorumque in Indiam Orientalem navigatio, uti ex priscis auctoribus ostendit Pineda.

Quarto, quia Sumatra, Taprobana et loca vicina abundant auro præstanti, gemmis, lignis thyinis, ebore, aliisque rebus pretiosis quæ in Ophir et Tharsis esse dicuntur cap. 10. v. 11. et 22. cum Peru careat lignis thyinis, simiis, pavonibus, ebore et elephantis, teste Josepho Acosta loco citato, qui in Peru vixit 15. annos. Accedit, quod Maffæus, lib. 16. hist. Indic. scribat Pegusios ex majorum traditione stirpem suam referre ad Judæos exsules, a Salomone damnatos ad aurifodinas missosque ad aurum in Pegu locisque vicinis effodiendum. Porro ab Ophir aurum præstans vocatur Ophirisum, indeque obrizum, ait S. Hieron. loco citato.

Quinto, Ophir dicta est ab Ophir filio Jectam, et nepote Heber. Porro frater Ophir dictus est Hevila, amboque incoluerunt Indiæ et plagæ Orientalis regiones ad Gangem fluvium, quæ ipsorum nominibus appellatæ, fuere auri et gemmarum feracissimæ.

Hinc patet responsio ad argumenta prioris sententiæ. Adde, Ophir nomine suo tam ad Peru alludere quam ad Africam, quasi Africa sit Ophirica, sive Africa. Nam in Ophir prima littera est Aleph, quæ est in

Africa. Unde Septuag. et Joseph. pro *Ophir* vertunt, *Sophir* vel *Sofira*, quam nonnulli putant esse Sofalam, quæ est Africæ regio, per quam e mari Rubre venientes navigant in Sumatram cæteramque Indiam Orientalem. De auro *Peruaim* dicam 2. Paral. 3. 7. Deuique nomen Peru fuit incognitum, imo etiamnum Peruanis ignotum est: Hispani enim nuper illud isti regioni indiderunt a flumine quodam ibidem sito, cui nemen est Peru, teste Acosta et aliis.

Denique cur Salomon rex sapientissimus, relictis opibus Indiæ Orientalis sibi vicinæ, iisque præstantissimis, quæsivisset eas in India Occidentali remotissima, ubi navigatio erat periculosissima; si quis tamen omnino velit Ophir esse Peru, dicat partem hujus classis navigasse in Peru aliam in Sumatram et Indiam Orientalem, sicut nunc ex divisione Pontificis Alexandri VI. Lusitani navigant in Indiam Orientalem, Hispani eis vicini in Occidentalem. Plura de Ophir vide apud Pinedam, l. 4. de Rebus Salom. c. 61.

Aurum quadringentorum viginti talentorum,] supplet lib. 2. Paralip. c. 8. 18. more suo, numeratque 450. talenta. Mystice, Salomon hac navigatione repræsentavit, imo viam aperuit Hispanis et Lusitanis in Indiam, tum ut aurum, tum potius ut Indorum animas omni auro pretiosiores Christo qui verus est Salomon, acquireret.

CAPUT DECIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Regina Saba visit Salomonem, ejusque sapientiam et magnificentiam admiratur. Mox v. 14. recensentur Salomonis annui reditus et opes; ac v. 18. thronus eburneus, v. 22. classis in Tharsis, atque v. 26. equites et equitatus.

1 Sed et Regina Saba, audita fama Salomonis in nomine Domini, venit tentare eum in ænigmatibus.
2. Et ingressa Jerusalem multo cum comitatu, et divitiis, camelis portantibus aromata, et
aurum infinitum nimis, et gemmas pretiosas, venit ad regem Salomonem, et locuta est ei
universa quæ habebat in corde suo. 3. Et docuit eam Salomon omnia verba quæ proposuerat: non
fuit sermo qui regem posset latere, et non responderet ei. 4. Videns autem regina Saba omnem
sapientiam Salomonis, et domum quam ædificaverat, 5. et cibos mensæ ejus, et habitacula servorum, et ordines ministrantium, vestesque eorum, et pincernas, et holocausta quæ offerebat in domo
Domini: non habebat ultra spiritum. 6. Dixitque ad regem: Verus est sermo quem audivi in terra
mea, 7. super sermonibus tuis et super sapientia tua: et non credebam narrantibus mihi, donec
ipsa veni, et vidi oculis meis, et probavi quod media pars mihi nuntiata non fuerit: major est
sapientia et opera tua, quam rumor quem audivi. 8. Beati viri tui, et beati servi tui, qui stant
coram te semper, et audiunt sapientiam tuam. 9. Sit Dominus Deus tuus benedictus, cui complacuisti, et posuit te super thronum Israel, eo quod dilexerit Dominus Israel in sempiternum, et
constituit te regem, ut faceres judicium et justitiam. 10. Dedit ergo regi centum viginti talenta
auri, et aromata multa nimis, et gemmas pretiosas: non sunt allata ultra aromata tam multa,
quam ea quæ dedit regina Saba regi Salomoni. 11. (Sed et classis Hiram, quæ portabat aurum
de Ophir, attulit ex Ophir ligna thyina multa nimis, et gemmas pretiosas. 12. Fecitque rex de
lignis thyinis fulcra domus Domini, et domus regiæ, et citharas lyrasque cantoribus: non sunt
allata hujuscemodi ligna thyina neque visa usque in præsentem diem). 13. Rex autem Salomon
dedit reginæ Saba omnia quæ voluit et petivit ab eo: exceptis his quæ ultro obtulerat ei munere
regio. Quæ reversa est, et abiit in terram suam cum servis suis. 14. Erat autem pondus auri,
quod afferebatur Salomoni per annos singulos, sexcentorum sexaginta sex talentorum auri: 15. excepto eo quod afferebant viri qui super vectigalia erant, et negotiatores universique scuta vendentes, et omnes reges Arabiæ, ducesque terræ. 16. Fecit quoque rex Salomon ducenta scuta de
auro purissimo, sexcentos auri siclos dedit in laminas scuti unius. 17. Et trecentas peltas ex auro
probato: trecentæ minæ auri unam peltam vestiebant: posuitque eas rex in domo Saltus Libani.
18. Fecit etiam rex Salomon thronum de ebore grandem: et vestivit eum auro fulvo nimis. 19. Qui
habebat sex gradus: et summitas throni rotunda erat in parte posteriori: et duæ manus hinc atque
inde tenentes sedile: et duo leones stabant juxta manus singulas. 20. Et duodecim leunculi stantes

super sex gradus hinc atque inde: non est factum tale opus in universis regnis. 21. Sed et omnia vasa, quibus potabat rex Salomon, erant aurea: et universa supellex domus saltus Libani de auro purissimo: non erat argentum, nec alicujus pretii putabatur in diebus Salomonis; 22. quia classis regis per mare cum classe Hiram semel per tres annos ibat in Tharsis, deferens inde aurum, et argentum, et dentes elephantorum, et simias, et pavos. 23. Magnificatus est ergo rex Salomon super omnes reges terræ, divitiis et sapientia. 24. Et universa terra desiderabat vultum Salomonis, ut audiret sapientiam ejus, quam dederat Deus in corde ejus. 25. Et singuli deferebant ei munera, vasa argentea et aurea, vestes, et arma bellica, aromata quoque, et equos et mulos, per annos singulos. 26. Congregavitque Salomon currus et equites, et facti sunt ei mille quadringenti currus, et duodecim millia equitum: et disposuit eos per civitates munitas: et cum rege in Jerusalem. 27. Fecitque ut tanta esset abundantia argenti in Jerusalem, quanta et lapidum: et cedrorum præbuit multitudinem, quasi sicomoros quæ nascuntur in campestribus. 28. Et educebantur equi Salomoni de Ægypto, et de Coa. 29. Negotiatores enim regis emebant de Coa, et statuto pretio perducebant. 30. Egrediebatur autem quadriga ex Ægypto sexcentis siclis argenti, et equus centum quinquaginta. Atque in hunc modum cuncti reges Hethæorum et Syriæ equos venumdabant.

1. SED ET REGINA SABA, AUDITA FAMA SALOMONIS IN NOMINE DOMINI (hoc est, audita fama de mira Salomonis sapientia illi a Deo indita, dequa ejus stupendis fabricis et operibus quæ faciebat *in nomine*, id est, ope et virtute *Domini;* nam τὸ *in nomine Domini* referendum ad *fama*, non ad *venit*, ut patet ex Hebræo) VENIT TENTARE EUM IN ÆNIGMATIBUS,] ut per ænigmata obscura et intricata probaret ejus sapientiam.

Quæres: Cujus erat, et ex qua regione venit hæc regina?

Nota: Ex S. Hieron. in Tradit. in Genes. duplex est Saba; una est civitas Arabiæ Felicis, et tum scribitur per litteram *schin*, unde ejus incolæ dicti sunt *Sabæi* (juxta illud:

India mittit ebur, molles sua thura Sabæi).

a *Saba* filio Regma ejus fundatore, Gen. 10. 7. Altera Saba est in Æthiopia, quæ scribitur per litteram *samech*, vel ei æquipollentam *sin*, fundata et appellata a Saba filio Chus, Genes. 10. v. 7. ex quo orti videntur Abyssini, quorum est rex Preto-Joannes. Hæc fuit Æthiopiæ metropolis, et postea a Cambyse nomine sororis suæ vocata est Meroe, teste Josepho, lib. 2. Antiq. cap. 10. et Strabone, lib. 16. et 17. utriusque fit mentio Psalm. 71. v. 10. *Reges Arabum et Saba dona adducent*. Hebr. enim est *Reges* שבא *Soba* id est Arabiæ) et סבא *Seba* (id est Æthiopiæ) *dona offerent*.

Jam nonnulli censent reginam hanc venisse ex Saba, quæ est in Arabia Felice; hæc enim abundat thure et aromatibus; et quia *Saba* hic scribitur per *schin*. ita censent Cajetanus, Eugubinus, Pererius, Gagneius, Baronius, Suarez, et alii quos citat et sequitur Pineda lib. 5. de Rebus Salomonis, c. 14. num. 5. et 6.

Alii vero passim censent reginam hanc venisse ex Saba, quæ est in Æthiopia.

Probant primo, quia regina hæc venit ex finibus terræ, ut ait Christus Matth. 12. v. 42. Ergo non venit ex Arabia, hæc enim vicina est Judææ; sed ex Æthiopia quæ longissime ab ea distat. Secundo, quia Æthiopia præ Arabia auro abundat, aliudque nihil fere quam aurum mercatui exponit, ait Genebr. in Ps. 71. Eadem thurifera et aromatica est. Tertio, quod in Æthiopia fœminæ dominari soleant; unde ejus reginæ communi nomine vocantur *Candaces*, ut patet Act. 8. et ex Plinio, l. 6. 29. Quarto, quod illa sit apud Æthiopes, sive Abyssinos, continua et constans traditio de qua mox plura. Rursum, quod regina hæc a Christo vocetur *regina Austri*. Æthiopia autem Judææ est ad Austrum, cum Arabia potius sit ei ad Orientem. Adhæc, cum vocatur *regina Austri*, videtur latissime per totam quasi Meridionalem plagam regnasse, qualis est vasta Æthiopia, non parva Arabia. Quinto, quia ab hac Regina Æthiopes acceperunt Circumcisionem a Salomone, ac cognitionem S. Script. cultumque veri Dei Israelis; unde Eunuchus Candacis reginæ Æthiopum in curru veniens Hierosolymam Deum adoraturus, legebat Isaiam Prophetam, quando ad eum accessit Philippus eumque in fide Christi instruxit. Act. 8. Hic enim primus e Gentibus factus est Christianus, et Christi fidem in Æthiopia propagavit. Unde de eo cecinit Psaltes: *Æthiopia præveniet manus ejus Deo*, Psal. 67. 32. Atque hujus rei typus fuit hæc regina: sicut enim ipsa prima ex longinqua regione venit ad Salomonem ut ejus sapientiam audiret; sic et Æthiopia prima venit ad Christi fidem et cultum. Ita censent hoc loco Josephus, Rabanus, Abulensis, Hugo, Dion. item Maldon. Toletus, Jans. Baradius, Franc. Lucas in Matth. 12. S. Hier. in Isaiæ 43. Orig. hom. 2. in Cantic. S. Aug. serm. 152. de Temp. ait, *venisse a partibus Æthiopiæ*, Nazianz. orat 40. appellans *Æthiopum Reginam;* Nyssenus, hom. 7. in Cantica, vocans *Æthiopissam, dicensque eam transmisisse magnum quod intercedebat spatium, ut ad Salomonem accederet*.

Dices: Saba hic scribitur per *schin;* ergo notat eam quæ est in Arabia. Resp. Rabbinos male hic posuisse punctum in dextro cornu, itaque fecisse *schin*, cum ponendum esset in sinistro, legendumque *sin*.

Porro, Regina hæc a Josepho vocatur *Nicaule*, a Rabbinis in libro Juchasin *Nicolaa*, a Damiano Goes in legatione Æthiopica, *Maqueda*. Addit Josephus ab hac regina fuisse in Judæam primum allatam opobalsami radicem, quod tamen verisimile haud videri alibi dicetur. Addit Glycas eam fuisse Sibyllam, et de dignoscendis puellorum et puellarum faciebus ænigma proposuisse.

Fabulantur nonnulli reginam hanc prædixisse in Cedrone suspendendum (Christum) qui Salomone foret sapientior. Vide Gretserum, l. 1. de Cruce, c. 4.

Causa adventus ejus fuit, ut audiret disceretque sapientiam Salomonis, ut ait Christus Matth. 12. 42. Hinc sapienter S. Bern. scribens ad Hierosolymæ reginam ep. 189. ipsi reginam hanc imitandam proponit: *Regina Austri*, ait, *venit audire sapientiam Salomonis, ut regi disceret et sic regeret; aliaqui bene non regis, si bene non regeris.* Unde Cassiodor. lib. 10. Epist. ult. Amalesvemtham (id est cœli filiam) Gothorum reginam, sapientia et pietate insignem, comparat cum regina Saba.

Allegor. Sicut regina Saba ex Æthiopia venit ad Salomonem, ut ab eo disceret sapientiam; sic Ecclesia e Gentibus venit ad Christum, ut hauriret scientiam salutis. Ita Eucherius, Angelomos, Beda et S. Beroard. serm. 12. in Cantic. S. Ambros. lib 2. Offic. cap. 10. S. Gregorius in Psal. 7. pœnit. vers. 7. Prosper. lib. 2. de Prædict. c. 27. Idem satis insinuat Christus dicens Matth. 12. *Regina Austri venit a finibus terræ audire sapientiam Salomonis; et ecce plus quam Salomon hic.* Vide præ cæteris Eucherium, lib. 3. in libros Regum ante finem. Imo Hebræi in *Berescit Rabba*, id est, in Genesi magna, ad illud c. 25. 6. *Emisit eos ad Orientalem plagam*, censent reginam hanc venisse ad Salomonem, eo quod, ex fama tantæ sapientiæ et virtutum ejusdem suspicaretur ipsum esse Messiam sive Christum, idque significare τὸ *in nomine Dei venit*, Ita refert Galatinus, lib. 8. cap. 3.

5. Non habeoat ultra spiritum,] q. d. Extra se rapta est præ admiratione et stupore, ait Vatabl. Allegor. S. Greg. in Psal. 7. pœn. v. 7. per reginam hanc accipiens Ecclesiam: *Electorum Ecclesia*, inquit, *de Gentibus congregata, cognito Christi gratia et Evangelicæ doctrinæ inventis magistris, abjecto superbiæ spiritu, omnique elationis fastu deposito, didicit de seipsa diffidere, et in regis sui misericordia magna sperare.*

8. Beati viri tui, et beati, servi tui qui stant coram te semper, et audiunt sapientiam tuam.] Id verius est in Christo Salomonis antitypo, uti docet ipse Lucæ 11. v. 31. Anagog. id verissimum erit in cœlo, ubi *videbimus Deum deorum in Sion*, et *non habebimus ultro spiritum* præ admiratione gloriæ, *quom oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit.* Ita Angelomus. *Et revero*, ait Eucher. *id quod parat Deus diligentibus se, fide non comprehenditur, spe non attingitur, caritate non capitur, desiderio et voto transgreditur; acquiri potest, æstimari non potest. Videbit homo merita sua insuspicabili retributionum largitate succrescere, habebit de perceptione fructum, non habebit de satietate fastidium.*

11. Attulit ex Ophia ligna thyina.] Hebr. *almugim*, vel *olgumim*, de quibus dixi Apoc. 18. 12. Chald. vertit: *ligna coraliorum*, quæ sub aquis speciem habent ligni tamquam frutices, sed cum ad aerem educuntur, durescunt in lapidem. Vatabl. vertit: *lignum Brasilicum*; alii, *Ebenum*; Septuag. vertunt: πελεκητὰ, id est, *dolata*. Angelomus: *Thyina ligno*, ait, *sunt imputribilia et spinosa in similitudinem albæ spinæ.* Noster et Septuag. *pinea* vertunt, 2. Paral. 2. 8. Hic Noster vertit *thyina*, quia hæc ignota ligna quæ Hebr. vocantur *almugim*, similia erant lignis ex *thyia* arbore de qua sic scribit Plinius lib. 3. 16. *Theophrastus, qui primus a Magni Alexandri ætate scribit quæ circa urbis Romæ quadringentesimum quadragesimum gesta sunt, annum, magnum jam huic arbori honorem tribuit, memoratos referens ex ea templorum veterum contignationes.* Transversas intelligit trabes, qualia etiam fulcra domus Domini explicantur; ex quo valde proceram fuisse arborem liquet. Additque *quamdamque immortalitatem materiæ in rectis contra vitia omnia incorruptæ. Radice nihil crispius, nec aliunde pretiosioro opera.* Ita Plinius ex Theopbr. Unde recte colligas instrumenta musica ex hac arbore confecta. Theophrastus autem ipse ait hanc arborem in Ægypto nasci circa Ammonis delubrum, et in Cyrenæa regione, cupresso similem ramis ét foliis, et trunco et fructu, maxime vero sicut cupressum sylvestrem. Ita Theopbr. lib. 5. cap. 5.

Porro 2. Paral. 2. 8. adduntur a Nostro et Septuag. *ligna arceuthina*, id est *juniperina*; recentiores *abiegna*: ברוש *beros*; enim est *abies*; quia Hebræa nomina multis rebus competunt, pluresque res significant.

12. Fecitque rex de lignis thyinis fulcra domus Domini.] Per *fulcra* intellige trabes. Additur 2. Paralip. 9. 11. ex iisdem thyinis Salomonem fecisse gradus in domo Domini.

13. Quæ reversa est.] Postquam omnia Salomonis facta dictaque lustrasset, ideoque multos menses, vel annum, ut volunt nonnulli, cum eo mansit; familiariter et crebro cum eo agens et colloquens, imo, ut multi tradunt, ex eo concipiens filium. Adeo enim indubitatum est apud Æthiopes, quod eorum Imperatores originem ducant a Salomone, et regina Saba, ut res sit apud eos sine controversia, de qua omnes eorum libri plani inveniuntur. Et propterea Imperatores eorum *Israelitæ* dicuntur, eoque nomine gloriantur. Et ne aliquando regnum ad alios hæreditate pervenire possit, in monte Gnixen-Amba asservari solent filii Imperatorum, ut, deficiente prole mascula quæ Imperatori præsenti succedat, inde Imperatorem accipere possint.

Historiam vero reginæ Saba, et qua ratione prolem susceperit a Salomone, ita narrant antiquissimi libri, qui in Ecclesia *Agsum* asservantur. Narraverat mercator quidam Tamerin nomine, reversus ab Hierosolymis, reginæ Saba quam viderat et audierat Salomonis gloriam et sapientiam : illa vero tante regem visendi studio exarsit, ut statim de capessenda via agere cœperit, tendemque patriam ac regnum relinquens, Hierosolymam profecta est megno suorum procerum comitatu et pompa vere regia stipata, adeo ut vel in ipsis Hierosolymis admirationi fuerit. Ibi a Salomone magnificentissime excepta, et post septem menses edocta jam de vero unius Dei cultu, et de iis omnibus quæ scire optarat, cum regressum ad patriam et regnum pararet, a Salomone ad cœnam lautissimam invitata in ejus palatio pernoctavit, et a Salomone prolem concepit, quam postea transactis novem mensibus et quinque diebus in lucem edidit, cum jam regni sui fines ingrederetur.

Filius ex ea natus in libris qui asservantur in Ecclesia *Agsum* plura habet nomina, nimirum *Bainelehequem*, *Ebnaalehaquem*, *Ebnchaquem*, *Menilehec*, quod ultimum nomen frequentius auditur vulgo inter

Æthiopes. Et idem valet in lingua antiqua atque, *assimilatur illi*: reliqua nomina idem valent ac, *filius sapientis*. Is grandior factus matrem de patre suo sæpius interrogavit, tandemque annum 22. agens re cognita, ab ea precibus impetravit ad Salomonem eundi facultatem, ductusque a mercatore illo Tamerin, cum magno comitatu et apparatu Hierosolymam pervenit, ibique a patre exceptus, cognitus est esse ejus filius.

Cum ad matrem redire vellet, jussit eum Salomon in regem Æthiopiæ solitis insignibus rite insugurari, ac proinde introductus in templum per Sadoc et Joas sacerdotes, unctusque est manu propria filii principis Salomonis, vocatusque fuit *David* nomine avi sui; et acclamante universo populo: *Vivat rex*, ductus est per civitatem mula regia vectus. Post hæc discessit ad matrem, cumulatus muneribus a patre acceptis, secumque filium sacerdotis Sadoc, Zachariam nomine, duxit: in domum suam introduxit ea omnia officia, quæ in domo Salomonis in usu erant, quorum aliqua il Imperatores adhuc retinent.

Fingunt Æthiopes secum asportasse cum Zacharia prædicto ipsam quoque arcam Domini, quam ipsi *Sionem* vocant: nisi dicas arcam aliam similem illi Mosaicæ et Salomonicæ fabricatam, eique datam fuisse.

Exceptus a matre in regem avectus fuit, et inde mos introductus creandi in regem filios regis, cum antea non nisi virgines, quæ semper innuptæ mansissent, reginæ creari solerent, qualis post Christum fuit Candaces regina, Actor. 8. 27.

Hæc omnia tradit P. Emmanuel Paz e Societate nostra, qui multos annos in Æthiopia vixit, adeoque nuper ejus Imperatorem ad orthodoxam fidem convertit, in historia Æthiopiæ, quam diligenter et exacte conscripsit, qui et addit reginam Saba natam in regno Tigri, quod in Abyssia est primarium, eamque vocari reginam *Meridiei*. Habui historiam hanc ejus manu scriptam Romæ a R. P. Assistente Lusitaniæ.

Eadem tradunt rerum Æthiopicarum historici, ut Damianus Goes, Victorius, Franc. Alvarez, Barrius, Abrahamus Ortelius, ac Genebrar. in Chronol. anno mundi 3150. et Malvenda de Antichristo, lib. 5. cap. 13. esto illa fabulosa æstiment Thomas Bozius, libr. 21. de Signis Ecclesiæ cap. 1. et Pineda, libr. 5. de rebus Salomonis, cap. 14. num. 46. Fieri potest ut Æthiopes historiæ huic plura addiderint fabulosa; sed tamen rem ipsam scilicet Abyssinos Imper. oriundos esse a Salomone et regina Saba, tot sæculorum traditione continua apud Æthiopes receptam certamque, uti mihi Romæ asseruere Abyssini sacerdotes orthodoxi, durum est negare, præsertim cum Salomon trecentas habuerit concubinas, et septingentas uxores, quibus, si una hæc regina Saba inseratur vel addatur, quid erit incommodi? potuit enim eam uti cæteras uxorem ducere, ut per eam, ejusque et suos posteros fidem cultumque unius veri Dei apud Æthiopes induceret et firmaret; per filium enim spurium id rite et efficacitor fieri non poterat. Favet quod imperatori Abyssinæ pro stemmate sit *leo stans et manu tenens erectam crucem*; leo enim fuit stemma Davidis et tribus Judæ, Genes. 49. 9. crux est stemma Christi et Christianorum. Denique Preto Janes, sive Abyssinus Imperator, hos sibi usurpat titulos, quos ex priscis Æthiopum monumentis recenset Ortelius in Theatro, tabula 68. suntque hi:

David supremus meorum regnorum a Deo unice dilectus,
Columna fidei, ortus ex stirpe Juda,
Filius David, filius Salomonis, filius columnæ Sionis,
Filius ex semine Jacob, filius magnus Mariæ,
Filius Nabu secundum carnem,
Filius Sanctorum Petri et Pauli secundum gratiam,
Imperator superioris et majoris Æthiopiæ,
Et amplissimarum jurisdictionum et terrarum;
Rex Goæ, Caffates, Fatigar, Angotæ, Baru,
Baliguanzæ, Adeæ, Vanguæ, Goiamæ,
Ubi Nili fontes, Amaræ, Baguamedri, Ambeæ, Vaguinci,
Tigremahon, Sabaim patriæ reginæ Sabæ,
Barganassi, et dominus usque in Nubiam,
Quæ in Ægyptum extenditur.

Denique a Salomone per reginam Saba Abyssini acceperunt circumcisionem aliosque Judaicos ritus, quos etiamnum una cum Baptismo usurpant.

Favet tempus: nam venit regina Saba ad Salomonem anno regni ejus 24. ut patet versu 10. cum Salomon jam in mulieres pronus, uxores sibi multiplicaret, ac videret reginam hanc tot naturæ dotibus instructam ad Judaismum conversam, optaro illi connubio jungi, ut ex eo prolem honoratam, sapientem et fidelem conciperet: sicut de illa Thalestri Amazonum regina scribit Justinus, l. 12. occurrisse Alexandro cum trecentis millibus mulierum, viginti quinque dierum inter infestissimas gentes itinere confecto, ex rege liberos quæsituram; post triginta igitur dies utero pleno discessisse.

14. Erat autem pondus auri, quod afferebatur Salomoni (ex Ophir, Tharsis et aliunde quam ex tributis, hæc enim mox excipiuntur) per annos singulos sexcentorum sexaginta sex talentorum auri,] quæ faciunt octo milliones aureorum coronatorum Francicorum, exceptis octo eorumdem millibus: jam octo milliones coronatorum Franc. faciunt 24. milliones florenorum Belgicorum; unus enim coronatus Francicus valet tres florenos Brabanticos, sive Belgicos; licet enim initio ex Ophir tantum allata sint Salomoni 420. talenta, ut dictum est cap. 9. 28. tamen paulatim crescente cura, et numero fossorum, plura allata fuere. Imo Vilalpan. tom. 2. libr. 5. cap. 46. et Pineda, libr. 4. cap. 6. in fine, censent pro immensis sumptibus fabricæ templi, palatiorum et urbium Salomonem triplicem misisse classem, quarum singulæ tertio quoque anno redirent confecto cursu; singulis tamen annis una rediret, et primam quidem classem quadringenta et viginti auri talenta devexisse, alteram quadringenta quinquaginta, tertiam vero orescente hominum industria, et fossorum multitudine, auri cupiditate etiam, sexcenta et plura talenta reportasse, uti hic dicitur: nam 450. talentorum secundæ classis mentio est 2. Paral. 8. 18. sicut 420. talenta primæ classi assignantur 3. Reg. 9. 28. Favet Anastasius Sinaita, lib. 10. Hexam. dicens classem Salomonis singulis annis rediisse ex Tharsis.

15. Excepto eo quod afferebant viri qui super vectigalia erant,] Septuag. *Absque tributis subditorum et mercatorum, qui negotiabantur*. Hinc patet tributa et vectigalia Salomonis excludi a sexcentis sexaginta sex talentis jam dictis; ideoque illa et allata

fuisse ex Ophir et Tharsis, etc. Ita Salianus. Porro tributa hæc ingentia erant, adeo ut propter ea populus contra Roboam rebellarit, ut audiemus cap. 12.

ET NEGOTIATORES,] quos Salomon misit ad emendum et comparandum aurum, vel qui partem auri a se comparati Salomoni pendebant pro tributo.

ET SCRUTA (ita legendum cum Roman. non *scuta*, uti legunt Lyran. Abulens. Hugo et alii) VENDENTES,] qui scilicet non tantum res veteres, sed et novas minutim per ulnas et libras divendebant, quos Galli *les merciers*, id est merciarios vocant, qui merces quascumque particulatim distrahunt. Hebr. est: *ex negotiatione aromatariorum;* q. d. Salomon ex minimis etiam mercibus et institoribus, quales sunt aromatarii, colligebat tributum. Nam, ut ajebat Vespasian. Imper. *lucrum ex qualibet re licet sordida bene olet*, quia *dulcis odor lucri*.

ET OMNES REGES ARABIÆ DUCESQUA TERRÆ,] id est *satrapæ terrarum*, ut dicitur 2. Paral. 9. v. 14. Puta principes et præfecti terrarum Judææ vicinarum.

Ex his omnibus patet quantæ et quam immensæ fuerint opes Salomonis· Deus enim in sinum ejus aurum et argentum undequaque congerere videbatur; et ispe sua sapientia mille modos illud congerendi excogitabat. Vide Pinedam, lib. 4. de Salomone cap. 19. et Vilalpand. tom. 2. libr. 5. cap. 44. usque ad cap. 54. ubi docet Salomonis opes majores fuisse quam fuerint Imperatorum Assyriorum, Babyloniorum, Medorum, Græcorum, Romanorum, cæterorumque omnium.

Hæc munera reges obtulerunt Salomoni ob ejus divinam sapientiam et virtutem, optantes ab eo instrui et dirigi, imo se et sua regna, ait Severus Sulpitius, Salomoni regenda offerebant; idque satis innuitur versu. 23.

Salomon hic fuit typus Christi, de quo cecinit David Psalm. 71. 9. *Coram illo procident Æthiopes.* Et: *Reges Tharsis et insulæ munera offerent; reges Arabum et Saba dona adducent. Et adorabunt eum omnes reges terræ, omnes gentes servient ei.*

16. FECIT QUOQUE REX SALOMON DUCENTA SCUTA,] lib. 2. Paralip. cap. 9. vers. 15. pro scutis ponuntur *hastæ*, sed hastæ vocantur scuta acuminata instar hastarum; sic etiamnum sunt clypei hastati, id est, umbonem et cuspidem habentes, tamque valent ad protegendum corpus, quam ad hostem transfigendum. Idipsum ostendit Vilalpandus, pagina 527. ex Polybio qui ait, *umbone posse averti vehementiores hostium ictus;* et ex Suetonio, qui in Julio Cæsare, cap. 68. ait eodem posse *impelli hostem*, imo *sterni*, ut ait Livius, libr. 10. Et hoc significat Hebr. צנה *tsinna* a radice צנן *tsanan*, id est, *acuere* et *esse acutum*. Unde Noster *tsinna*, nunc vertit *scutum*, nunc *hastam*, nunc *loricam*, nunc *contum*. Sic et Septuag. Vide Pinedam, lib. 5. Salom. cap. 6. num. 1.

SEXCENTOS AURI SICLOS DEDIT IN LAMINAS SCUTI UNIUS.] Siclus est semuncia; sexcenti sicli ergo sunt sexcentæ semunciæ, quæ faciunt libras 25. Quare hæc scuta æque ac peltæ non tam ad bellandum (quis enim miles cum armis ferret scutum 25. librarum?) quam ad magnificentiam et ostentationem fabricata sunt. Unde ea Salomon reposuit in domo saltus Libani, ut sequitur.

17. TRECENTAS PELTAS.] Scutum est clypeus magnus totum pene tegens hominem; *pelta* est clypeus brevior, habens formam lunæ corniculatæ. Unde Virgil. 1. Æneid.

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis.

TRECENTÆ MINÆ AURI UNAM PELTAM VESTIEBANT.] Mina Hebræa continet 60. siclos, id est 30. uncias, puta duas libras cum media: *Trecentæ minæ auri* ergo faciunt libras 750.

Verum quia hoc pondus in pelta videtur enorme, hinc nonnulli per *minam* hic intelligunt siclum, cujus mentio facta est v. præced. nam hoc versu in Hebr. similis prorsus est sermo; sicut enim ibi dixit quodlibet scutum fuisse sexcentorum aureorum, scilicet siclorum (pondus enim sicli apud Hebræos erat usitatissimum) sic hic ait quamlibet peltam fuisse trecentorum aureorum, scilicet siclorum. Sic et Josephus *minam* pro siclo usurpat, cum ait Josephum a fratribus veoditum viginti minis, hoc est siclis argenti. Hinc Septuag. et Chald. pro *trecentis siclis* vertunt, *tres minæ:* (unde suspicari quis posset Nostrum, qui sequi solet Septuag. vertisse *tres* non *triginta*); porro mina Romana æque ac Attica continebat siclos 25. hoc est 100. drachmas, puta centum aureos. Aureus enim habet pondus unius drachmæ; quare tres minæ Atticæ pendent valentque trecentos aureos. Melius, ut dixi, per trecentos aureos, intelligas siclos, quorum quisque pendebat, et valebat quatuor drachmas, hoc est quatuor aureos.

18. FECIT ETIAM REX SALOMON THRONUM DE EBORE GRANDEM, ET VESTIVIT EUM AURO FULVO NIMIS,] tum ut in eo quasi rex magnifice, velut in solio regali consideret; tum ut in eo suorum lites caussasque quasi judex decideret (judicum enim est sedere in soliis) ut omnibus eum videre, audire et consulere cupientibus, aures et responsa daret.

Allegorice Salomon hic repræsentavit potestatem judiciariam datam a Deo Christo, qua homo est, ejusque solium gloriosum, in quo residebit in die judicii, judicabitque *omnes tribus terræ*. Ita Rupert. Eucher. et Angelom. Audi Eucherium: *Thronus eburneus æterni judicii potestatem auro divinitatis fulgentem, quam Dominicus homo a Patre accepit figuram gestasse non dubium est. Sex gradus hujus throni omnem creaturam visibilem et invisibilem, quæ sex diebus facta est et Christo Domino a Patre subjecta, typice demonstrabant. Quod autem ipse thronus in posteriore sui parte rotundus esse describitur, hoc procul dubio datur intelligi; quia præsens mundus, qui per metas temporum volvitur, in sua extremitate a Domino sit judicandus. At vero duodecim leunculi per sex gradus bini stantes, sanctorum Apostolorum insinuant potestatem, quibus dictum est a Domino: Sedebitis super duodecim thronos, judicantes duodecim tribus Israel.*

Symbol. thronus hic significat B. Virginem, ex qua verus Salomon, puta æterna Dei Sapientia, carnem assumpsit, in eaque quasi in throno suo ebore puriore, leonibus fortiore, et auro per charitatem fulgentiore ad novem menses consedit; unde ipsa ab Ecclesia in litaniis vocatur et invocatur *thronus Salomonis*. Ita Lyran. Hic B. Petrus Damiani egregium sermonem de hoc throno Salomonis habuit in Nativit. B. Virginis ubi illum Virgini eleganter accommodat et subjicit:

Fecit, inquit, *thronum, uterum videlicet intemeratæ Virginis in quo sedit illa Majestas. Hanc sessionem filii et probavit et cognovit Pater, ipso dicente: Tu cognovisti sessionem meam.* Et: *Thronus tuus Deus in sæculum sæculi.* Et: *Thronus iste sicut sol in conspectu tuo.* Et post pauca: *Et vox de throno exivit dicens: Laudem dicite Deo nostro, omnes sancti ejus. Et ex throno*, inquit, *hoc est ex Virgine laus Angelorum prorumpit et hominum; quia, dum hic restituitur, ille resarcitur, utrique gratiarum debent devotionem. Nosti quidnam dicat qui sedet in throno? Ecce nova facio omnia. Felix thronus in quo sedit dominator dominus, in quo et per quem non solum omnes sed etiam omnia renovantur.* Et post nonnulla: *Quid grandius Virgine Maria, quæ magnitudinem summæ divinitatis intra sui ventris clausit arcanum? Attende Seraphim, et in illius superioris naturæ supercrola dignitatem, et videbis quidquid majus est, minus Virgine, solumque opificem opus istud supergredi.* Vide plura apud eumdem, ubi singula throni hujus applicat B. Virgini.

19. Et duo leones stabant.] Leo enim erat insigne tribus Juda, Davidis et Salomonis ob robur et regnum. Genes. 49. v. 5. ita et Christi eorum antitypi, Apoc. cap. 5. vers. 5. Vide ibi dicta Symbol. leo notat vigilantiam (leo enim apertis oculis dormit) et fortitudinem, quam debet habere rex et Judex, ut vires impiorum retundat et frangat. Unde Eccles. cap. 7. vers. 6. *Noli*, inquit, *quærere fieri judex, nisi valeas virtute irrumpere iniquitatem, ne forte extimescas faciem potentis, et ponas scandalum in æquitate tua.* Vide ibi dicta.

21. Non erat argentum, scilicet in vasis et supellectile Salomonis, quia hæc tota erat ex auro, vel potius, *non erat*, scilicet in æstimatione. Unde explicans subdit: nec alicujus pretii putabatur,] nam alioqui vers. 22. addit ex Tharsis Salomoni allatum fuisse tam argentum, quam aurum.

22. Quia classis regis per mare cum classe Hiram semel per tres annos ibat in Tharsis, deferens inde aurum et argentum, et dentes elephantorum (ebur) et simias, et pavos.

Quæres an hæc classis Salomonis navigans in Tharsis sit eadem cum classe navigante in Ophir, de qua vers. 11. Putant nonnulli fuisse unam eamdemque: *Ophir* enim et *Tharsis* vocari immensum mare, vastissimas regiones et valde peregrinas, qualis est India sive Orientalis sive Occidentalis. Ita Josephus Acosta lib. 1. de Novo orbe, capite 14. et alii. Hi ergo per *Ophir* et *Tharsis* accipiunt mare Indicum, ejusque emporia ad quæ navigarit classis Salomonis solvens ex Asiongaber sita in mari Rubro, uti ex eadem solvens classis Josaphat navigavit *in Tharsis*, id est in Indiam Orientalem, uti dicitur 2. Paralip. 20. 36. Idem insinuat Josephus Hebræus.

Planius alii censent fuisse duas classes; nam illa ibat in *Ophir*, hæc in *Tharsis:* illa ex Ophir afferebat aurum Ophirinum et ligna thyina; hæc ex Tharsis aurum argentum, ebur, simias et pavos: illa quotannis ibat in Ophiri ut patet versu 14. Hæc semel in triennio ibat in Tharsis, ut hic dicitur; illa solvebat ex Asiongaber sita in sinu Arabico: hæc ex Joppe sita ad mare Mediterraneum; quare per *Tharsis* accipe hic mare Mediterraneum. Tharsis enim fuit filius Javan, Genes. 10. 4. Qui primus post diluvium incoluit Ciliciam, cujus metropolis est *Tharsus;* inde mare vicinum, et tandem reliquum mare Mediterraneum dictum est *Tharsis;* Cilices enim olim hoc toto fere dominabantur. Sic Jonas, cap. 1. versu 3. *Fugit in Tharsis*, id est in mare Mediterraneum. Ita Ribera ibidem, Salianus et alii.

Hæc ergo classis solvens ex Tyro, vel ex Joppe, navigabat *in Tharsis*, id est, in vicinum sibi mare Mediterraneum, variaque littora, portus et emporia tum Africæ, tum Europæ, tum Asiæ, ut Arabiæ, Anatoliæ, Græciæ, Dalmatiæ, Galliæ, Italiæ, Hispaniæ, Mauritaniæ, Cypri, Cretæ, Siciliæ, Sardiniæ, Cycladum etc. Mari huic adjiacentia obibat, et quidquid alicubi præclarum pretiosumque erat, pro Salomone coemebat. Quare multis stationibus usa non nisi tertio anno, ut ait Josephus, domum redibat. Quod si quis velit eam ex mari Mediterraneo ulterius perrexisse in Oceanum, et navigasse in Brasiliam, Peru et Mexico, uti modo faciunt Hispani, non repugnabo, ac facilius id concesserim de hac classe, quam de altera navigante in Ophir; hæc enim triennium impendebat in itu et reditu, illa vero in Ophir unum annum dumtaxat.

Porro nova est opinio Pinedæ, lib. 4. de Salomone cap. 14. ubi multis argumentis probare contendit *Tharsis* esse Tartessum, et Hispaniam Bæticam, ubi est sita Hispalis, vulgo *Seville*, quæ olim auro abundabat ut patriæ suæ hoc decus Salomonicæ classis arroget. Censet ergo ipse unam dumtaxat eamdemque fuisse Salomonis classem, quæ ex Asiongaber sita in sinu Arabico, sive mari Rubro, solvens, primo navigarit in Oceanum, ac per promontorium Bonæ-Spei omnia Africæ littora Gades usque circumvecta, venerit in *Tharsis*, id est Tartessum et Hispalim; inde rediens, eadem Africæ littora relegens navigarit in Indiam Orientalem, puta in Taprobonam et Sumatram, indeque tertio demum anno in portum Asiongaber ex quo solverat, redierit.

Verum sic prius debuisset hæc classis ex Tharsis redire in Asiongaber, ibique merces suas in Tharsis et Tartesso comparatas exponere, ac deinde in Ophir, id est in Sumatram, navigare. Cur enim merces in Tharsis comparatas novæ longæque navigationis in Indiam et Sumatram periculo exposuisset, cum facile eas exponere posset in Asiongaber, quæ nautis ex Tharsis sive ex Tartesso tendentibus in Indiam necessario prænavigandа erat? Sane fuisset hæc periculosa nimis, ut videtur, temeraria et imprudens navigatio, qua tot pretiosæ merces credebantur navi et mari infido, cum in portum vicinum secure deponi possent.

27. Fecitque ut tanta esset abundantia argenti in Jerusalem, quanta et lapidum.] Est hyperbole, q. d. Fecit ut maxima esset abundantia argenti, qualis est lapidum. Nam alioqui lapidum major erat copia quam argenti.

28. Negotiatores enim regis emebant (equos) de Coa, et statuto pretio perducebant.] Pro *de Coa*, Hebr. est מקוה quod Noster et Septuag. acceperunt, ut nomen proprium loci punctantque et legunt מִקְוֵה *miccoa*, vertuntque: *de Coa*, licet in Septuag. corrupte legatur, *de Ecue* vel *Thecue*. Videtur, *Coa* fuisse urbs vel regio occidentalis Ægypti in qua erat equorum

negotiatio celeberrima, de qua Stephanus Bysantius. Ita Serarius.

Chaldæus vero aliis punctis legens מקוה *micue*, vertit: *Collectio mercatorum regis emebant collectionem pretio*. Chaldæum secuti R. David, R. Salamon, R. Joseph, et R. Levi apud Pagnin. varie exponunt; sed omnium summa hæc est, multitudinem mercatorum dato pretio ex Ægypto eduxisse multitudinem vel byssi, vel telæ, vel equorum, vel aliarum rerum. Sed standum est versioni S. Hieron. et Septuag. Nonnulli putarunt *Coam* esse Goam, quæ est sedes proregis regis Lusitaniæ in India Orientali; sed hæc longissime abest ab Ægypto et Jerosolymis.

Porro dignitatem et magnificentiam regis maxime consistere in satellitum, equitum, curruum numero et pompa, ex Athenæo, Æliano, Xenophonte et aliis docet Brissonius, lib. 1. de Regno Persarum. Unde Julianus Apostata, *cum removisset fastum palatii, contemptibile reddidit imperium*, ait Socrates, libr. 3. Hist. cap. 1. et Cassiod. lib. 6. Tripart. cap. 1. sed hac in re, uti et in aliis omnibus, modus servandus est.

29. Egrediebatur autem quadriga ex Ægypto sexcentis siclis argenti, et equus centum quinquaginta.] *Quadriga*, id est, quatuor equi qui currum sive quadrigam trahunt. Quisque enim equus stabat 150. siclis: quatuor ergo equi stabant sexcentis siclis; quocirca ipse currus sive quadriga, alio pretio comparanda erat, ita Abulens. Siclus argenti est semuncia, sive quatuor drachmæ argenti, puta quatuor Julii Romani, sive quatuor regales Hispanici, qui faciunt florenum Brabanticum sive Belgicum. Sexcenti sicli igitur sunt sexcenti floreni Brabantici.

Atque in hunc modum cuncti reges Hethæorum et Syriæ equos venumdabant.] Recte vertit noster interpres. Nam articulus *lamed* præfixus, licet ordinarie sit nota dativi, tamen subinde est nota ablativi, idemque valet quod *a, ex, de*. Unde sic ex Hebræo vertas: *Et sic de cunctis regibus Hethæorum et Syrorum per manus eorum exibant*, id est, vendebantur Salomoni.

Porro Septuag. Chald. et Rabbini *lamed* accipientes ut notam dativi, contrarie vertunt: *Sic* (600 siclis) *educebant ex Ægypto* equos *cunctis regibus Hethæorum et Syrorum:* vide Abulensem qui egregie Vulgatam versionem hic propugnat.

Denique tanta rerum omnium opulentia, felicitas et gloria a Deo data fuit Salomoni ob ejus sapientiam et virtutem, ut omnes Israelitæ eamdem imitarentur ob spem eorumdem præmiorum: ideoque Deo vero servirent; non idolis, videntes Deum verum majora dare soli Salomoni, quam omnia idola suis cultoribus. Israelitæ enim crassi et rudes non nisi terrena capiebant et sapiebant, uti et modo faciunt posteri eorum Judæi.

Secundo, ut reges Syrorum, Ægyptiorum, Arabum, imo totius mundi incitarentur ad colendum Deum Salomonis, ut similem magnificentiam a Deo adipiscerentur, qualem adeptus erat Salomon, uti fecit regina Saba, aliique reges cordati.

Tertio, ut in Salomone daret specimen et tenuem ideam felicitatis et gloriæ æternæ, quam suis electis ab æterno præparavit in cœlo.

Quarto, ut ostenderet in Salomone quam vana esset omnis opulentia et gloria hujus mundi, utpote quæ mox cum ipso Salomone instar fumi evanuit, ut dicerent: *Sic transit gloria mundi*. Quare veram felicitatem et gloriam sitam esse in bonis cœlestibus et æternis, ut ea homines ambirent; idque clare ostendit Deus in Salomone, cujus felicitas mera fuit infelicitas, uti jam patebit; gloria enim ejus mox facta est ingloria, et fama infamia, ac opulentia paupertas; nam filius ejus Roboam, amissis decem tribubus Israel, unam solam tribum Juda ægre retinuit.

CAPUT UNDECIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Salomon senex, a mulieribus alienigenis illectus, colit earum idola. Quare v. 11. Deus minatur ei regni amissionem, ac v. 14. adversarium ei suscitat Adad Idumæum, et v. 23. Razon Syrium; denique v. 26. Jeroboam Hebræum, cui Deus per Ahiam scindentem pallium in duodecim partes, quarum decem dedit eidem, promittit regnum decem tribuum, ita ut solæ duæ reliquæ, scilicet Juda et Benjamin, adhæreant filio Salomonis, scilicet Roboam.

1 Rex autem Salomon adamavit mulieres alienigenas multas, filiam quoque Pharaonis, et Moabitidas, et Ammonitidas, Idumæas, et Sidonias, et Hethæas, 2. de gentibus super quibus
dixit Dominus filiis Israel: Non ingrediemini ad eas, neque de illis ingredientur ad vestras;
certissime enim avertent corda vestra ut sequamini deos earum. His itaque copulatus est Salomon
ardentissimo amore. 3. Fueruntque ei uxores quasi reginæ septingentæ et concubinæ, trecentæ, et
averterunt mulieres cor ejus. 4. Cumque jam esset senex, depravatum est cor ejus per mulieres, ut
sequeretur deos alienos: nec erat cor ejus perfectum cum Domino Deo suo, sicut cor David patris ejus. 5. Sed colebat Salomon Astarthen deam Sidoniorum, et Moloch idolum Ammonitarum.

6. Feciique Salomou quod uon placuerat coram Domino, et uou adimplevit ut sequeretur Dominum, sicut David pater ejus. 7. Tunc ædificavit Salomou fanum, Chamos idolo Moab, in monte qui est contra Jerusalem et Moloch idolo filiorum Ammon. 8. Atque in hunc modum fecit universis uxoribus suis alienigenis, quæ adolebant thura, et immolabant diis suis. 9. Igitur iratus est Dominus Salomoni, quod aversa esset mens ejus a Domino Deo Israel, qui apparuerat ei secundo, 10. et præceperat de verbo hoc ne sequeretur deos alienos, et non custodivit quæ mandavit ei Dominus. 11. Dixit itaque Dominus Salomoni: Quia habuisti hoc apud te, et non custodisti pactum meum, et præcepta mea quæ mandavi tibi, disrumpens scindam regnum tuum, et dabo illud servo tuo. 12. Verumtamen in diebus tuis non faciam, propter David patrem tuum: de manu filii tui scindam illud, 13. nec totum regnum auferam, sed tribum unam dabo filio tuo, propter David servum meum, et Jerusalem quam elegi. 14. Suscitavit autem Dominus adversarium Salomoni, Adad Idumæum de semine regio, qui erat in Edom. 15. Cum enim esset David in Idumæa, et ascendisset Joab princeps militiæ ad sepeliendum eos qui fuerant interfecti, et occidisset omne masculinum in Idumæa (16. sex enim mensibus ibi moratus est Joab et omnis Israel, donec interimeret omne masculinum in Idumæa) 17. fugit Adad ipse, et viri Idumæi de servis patris ejus cum eo, ut ingrederetur Ægyptum: erat autem Adad puer parvulus. 18. Cumque surrexissent de Madian, venerunt in Pharan, tuleruntque secum viros de Pharan, et introierunt Ægyptum ad Pharaonem regem Ægypti, qui dedit ei domum, et cibos constituit, et terram delegavit. 19. Et invenit Adad gratiam coram Pharaone valde, in tantum ut daret ei uxorem, sororem uxoris suæ germanam Taphnes reginæ. 20. Genuitque ei soror Taphnes Genubath filium, et nutrivit eum Taphnes in domo Pharaonis: eratque Genubath habitans apud Pharaonem cum filiis ejus. 21. Cumque audisset Adad in Ægypto dormisse David cum patribus suis, et mortuum esse Joab principem militiæ, dixit Pharaoni: Dimitte me, ut vadam in terram meam. 22. Dixitque ei Pharao: Qua enim re apud me indiges, ut quæras ire ad terram tuam? At ille respondit: Nulla; sed obsecro te ut dimittas me. 23. Suscitavit quoque ei Deus adversarium Razon filium Eliada, qui fugerat Adarezer regem Soba dominum suum; 24. et congregavit contra eum viros, et factus est princeps latronum, cum interficeret eos David: abieruntque Damascum, et habitaverunt ibi, et constituerunt eum regem in Damasco. 25. Eratque adversarius Israeli cunctis diebus Salomonis; et hoc est malum Adad, et odium contra Israel, regnavitque in Syria. 26. Jeroboam quoque filius Nabath, Ephrathæus, de Sareda, servus Salomonis, cujus mater erat nomine Sarva, mulier vidua, levavit manum contra regem. 27. Et hæc est causa rebellionis adversus eum, quia Salomon ædificavit Mello, et coæquavit voraginem civitatis David patris sui. 28. Erat autem Jeroboam vir fortis et potens; vidensque Salomon adolescentem bonæ indolis et industrium, constituerat eum præfectum super tributa universæ domus Joseph. 29. Factum est igitur, in tempore illo, ut Jeroboam egrederetur de Jerusalem, et inveniret eum Ahias Silonites propheta in via, opertus pallio novo: erant autem duo tantum in agro. 30. Apprehendensque Ahias pallium suum novum, quo coopertus erat, scidit in duodecim partes. 31. Et ait ad Jeroboam: Tolle tibi decem scissuras; hæc enim dicit Dominus Deus Israel: Ecce ego scindam regnum de manu Salomonis, et dabo tibi decem tribus. 32. Porro una tribus remanebit ei, propter servum meum David, et Jerusalem civitatem quam elegi ex omnibus tribubus Israel; 33. eo quod dereliquerit me, et adoraverit Astarthen deam Sidoniorum, et Chamos deum Moab, et Moloch deum filiorum Ammon; et non ambulaverit in viis meis, ut faceret justitiam coram me, et præcepta mea, et judicia sicut David pater ejus. 34. Nec auferam omne regnum de manu ejus, sed ducem ponam eum cunctis diebus vitæ suæ, propter David servum meum, quem elegi, qui custodivit mandata mea et præcepta mea. 35. Auferam autem regnum de manu filii ejus et dabo tibi decem tribus. 36. Filio autem ejus dabo tribum unam, ut remaneat lucerna David servo meo cunctis diebus coram me in Jerusalem civitate, quam elegi ut esset nomen meum ibi. 37. Te autem assumam, et regnabis super omnia quæ desiderat anima tua, erisque rex super Israel. 38. Si igitur audieris omnia quæ præcepero tibi, et ambulaveris in viis meis, et feceris quod rectum est coram me, custodiens mandata mea, et præcepta mea, sicut fecit David servus meus: ero tecum, et ædificabo tibi domum fidelem, quomodo ædificavi David domum, et tradam

tibi Israel. 39. Et affligam semen David super hoc, verumtamen non cunctis diebus. 40. Voluit ergo Salomon interficere Jeroboam: qui surrexit et aufugit in Ægyptum ad Sesac regem Ægypti, et fuit in Ægypto usque ad mortem Salomonis. 41. Reliquum autem verborum Salomonis, et omnia quæ fecit, et sapientia ejus: ecce universa scripta sunt in Libro verborum dierum Salomonis. 42. Dies autem, quos regnavit Salomon in Jerusalem super omnem Israel, quadraginta anni sunt. 43. Dormivitque Salomon cum patribus suis, et sepultus est in civitate David patris sui, regnavitque Roboam filius ejus pro eo.

1. Rex autem Salomon adamavit mulieres alienigenas multas,] gentiles scilicet et Chananæas, quæ suos deos et idola colebant, et ad eadem colenda Salomonem maritum suum induxerunt. Vide hic quam periculosum sit uxores ducere infideles, vel hæreticas.

2. De gentibus super quibus dixit Dominus filiis Israel: Non ingrediemini ad eas.] Lex ista exstat Exodi 34. 16. loquiturque dumtaxat de Chananæis, ut ibidem patet, quales erant Sidoniæ et Hethææ quare peccavit Salomon contra legem eas ducendo. Alias aliarum gentium fœminas in uxores duci lex permittebat Hebræis, dummodo illæ prius abjuratis idolis ad Deum verum, et religionem Hebræorum converterentur. In hoc quoque peccavit Salomon, quia duxit eas persistentes in sua idololatria; unde ab eis ad idola colenda pertractus est. Ita Abulensis.

3. Fueruntque ei uxores quasi reginæ septingentæ et concubinæ trecentæ,] id est universim mille. *Reginæ* vocantur primariæ uxores, quæ regum et principum erant filiæ, ideoque regio cultu et nomine utebantur: *concubinæ* erant secundariæ uxores utpote plebeiæ, licet S. Hieron. Epist. 132. eas vocet *scorta*.

Miserabilis fuit hic lapsus Salomonis viri sapientissimi et sanctissimi, quo in sex gravia scelera prolapsus est: primum ejus scelus fuit, quod contra legem duxerit alienigenas et idololatras; secundum, quod nimis multas, puta mille. Lex enim Deuter. 17. 17. jubebat regi dicebatque: *Non habebit uxores plurimas;* tertium, quod eis potestatem fecerit colendi sua idola, imo eis delubra in monte Oliveti ædificarit; quartum, quod ipse eadem adorarit; quintum, quod suo exemplo multos Hebræos ad eadem colenda impulerit; sextum, quod immania tributa populo indixerit, quia ad tot reginas ornandas, et magnifice alendas, immensis opibus erat opus. Et hoc est grave jugum, de quo cap. sequenti apud Roboam filium queruntur Hebræi, ideoque ab eo schisma faciunt. In Salomone videre est quam verum sit illud vetus dictum:

> Vestis pulchra, jocus, potus, cibus, otia, somnus,
> Enervant mentem luxuriamque fovent.

Et averterunt mulieres cor ejus;] a Deo vero ad idola mentem et voluntatem ejus deflexerunt.

4. Cumque jam esset senex, depravatum est cor ejus per mulieres, ut sequeretur deos alienos.] Hinc patet Salomonem vere coluisse idola; quare mirum est id ipsum hic negare Robertum Stephanum: nam id ipsum affirmat S. Iren. lib. 4. cap. 45. Justin. Dial. contra Tryphon. Tertull. lib. 5. contra Marcion. S. Basil. Epist. ad Chelid. S. August. 14. Civit. cap. 11. Adoravit ea autem, non quod in eis aliquid inesse divinitatis censeret, sed ut suis concubinis morem gereret. Audi S. Augustinus. libr. 11. de Genesi ad litteram, cap. 42. *Ita Salomon vir tantæ sapientiæ, numquid nam credendum est quod in simulacrorum cultu credidit esse aliquid utilitatis? sed mulierum amori ad hoc malum trahenti resistere non evaluit, faciens quod sciebat non esse faciendum, ne suas, quibus deperibat atque diffluebat mortiferas delicias contristaret.* Confirmat idipsum exemplo Adæ, dum subdit: *Ita et Adam, posteaquam de ligno prohibito seducta mulier, manducavit eique dedit ut simul ederent, noluit eam contristari, quam credebat posse sine suo solatio contabescere; si ob ejus alienaretur animo, et omnino illa interire discordia. Non quidem carnis victus concupiscentia, quam nondum senserat in resistente lege membrorum legi mentis suæ: sed amicali quadam benevolentia, qua plerumque fit ut offendatur Deus, ne homo ex amico fiat inimicus; quod eum facere non debuisse, divinæ sententiæ justus exitus indicavit.*

5. Sed colebat Salomon Astarthen deam Sidoniorum.] Hæc erat Venus de qua dixi Judic. 2. 13.

Et Moloch,] sive *Melchom*, cui filios concremando immolabant, de quo dixi Levit. 18. 21. Unde et Salomonem eidem filium vel filios suos immolasse et concremasse censet Pineda et Salianus.

7. Tunc ædificavit Salomon fanum Chamos.] *Chamos* est Κῶμος deus temulentiæ, puta Bacchus; unde ab eo dicta est comessatio. Vide dicta Rom. 13. 13. ad illa: *Non in comessationibus.*

Causa tanti lapsus fuit nimia Salomonis prosperitas, opulentia, deliciæ et libidines. Proxima causa fuere uxores, quas ardentissime amabat; hæ enim eum dementarunt juxta illud: *Vinum et mulieres faciunt apostatare sapientes.*

Disce hic quam cavendæ sint fœminæ; amor earum enim est insuperabilis, et quidvis licet pretiosissimum et scelestissimum ab amasiis extorquet: fuge ergo illas, quia nec sapientior es Salomone, nec fortior Samsone, nec sanctior Davide, qui omnes per fœminas ceciderunt. Sapienter Eucher. hic: *Admonendi sunt,* inquit, *quibus hoc sæculum prosperatur, qui nullis adversitatibus hujus mundi feriuntur, quod Salomon post acceptam sapientiam usque ad idololatriam cecidisse describitur, quia nihil in hoc mundo, priusquam caderet, adversitatis habuisse memoratur; sed concessa sapientia eum funditus deseruit, eo quod eum nulla saltem minima tribulationis disciplina custodivit, nisi postquam Deum deseruit, et se a Deo desertum esse cognovit.*

Et S. Bernard. l. 2. de Consider. ad Eugenium sub finem: *Adverte, quam rarus semper exstiterit, inquit qui non vel modice in prosperitate animum relaxaverit a sui custodia et disciplina. Quando hoc incautis non fuit ad disciplinam, quod ignis ad ceram, quod solis radius ad nivem vel glaciem? Sapiens David, sapiens*

Salomon fuit; sed blandientibus nimis secundis rebus alter ex parte, alter ex toto desipuit. Magnus qui incidens in adversa, non excidit vel parum a sapientia. Nec minor cui præsens felicitas arrisit, non irrisit. Quamquam facilius inveneris qui sapientiam retinuerunt contraria sibi fortuna, quam qui propitia non perdiderunt.

11. Quia habuisti hoc apud te,] quia in animum tuum induxisti a me apostatare et colere idola; aut, quia in te inventum est scelus apostasiæ et idololatriæ.

Scindam regnum tuum (in duo, scilicet in regnum Juda et Israel, sive decem tribuum) et dabo illud servo tuo] Jeroboam, quem creabo regem Israelis, 12.

13. Tribum unam dabo filio tuo.] *unam*, scilicet præter suam, q. d. Præter tribum Juda, ex qua quia ortus est David, hinc ipsa nepotum ejus propria censetur, adjiciam et unam aliam tribum, scilicet Benjamin. Ita Abulensis, vel ut Cajetanus, tribus Juda et Benjamin censebantur una eademque, et vocabantur *regnum Juda.*

Porro Abulensis, Torniellus et Salianus censent Deum hæc dixisse Salomoni, non per se nec per angelum, eo quod eo indignus esset Salomon, sed per Ahiam Silonitem, de quo v. 29. Pineda tamen l. 3. c. 2. n. 5. censet Deum hic per se tertio apparuisse Salomoni; hoc enim simpliciter verba significant, cum dicitur vers. 11. *Dixit itaque Dominus Salomoni.* Denique Salomon nil Deo respondit; unde videtur in suo scelere perstitisse.

Quæres, an Salomon sit damnatus, an salvatus? Problema hoc est priscum. Damnatum censent Tertull. l. 2. de Præscript. c. 2. Cyprian. Epist. 7. S. August. 17. de Civit. c. 8. et 20. S. Chrysost. serm. de Pœnit. Beda in l. 3. Regum c. 6. Raban. in lib. 4. Reg. cap. 23. Isidor. de vita et morte Proph. cap. 24. Lyranus, Abulensis et alii hic.

Ratio est prima, quia Scriptura, commemorans ejus lapsum tam gravem, non adjicit ejus pœnitentiam, sicut adjicit in lapsu Davidis. Secundo, quia ipse sua delubra idolis ædificata non destruxit: nam ea destruxit tandem Josias. Respondent aliqui ipsum ea obserasse, vel destruxisse usque ad rudera, quæ ab impiis reædificata, vocantur *excelsa Salomonis;* sed id dicunt, non probant. Tertio, quia ad hoc videtur Deus Salomonem in hac vita cumulasse omnibus bonis, ut ejus merita remuneraretur in hac vita, et scelera puniret in futura juxta illud Abrahæ ad divitem epulonem: *Fili, recordare quia recepisti bona in vita tua, et Lazarus similiter mala: nunc autem hic consolatur, tu vero cruciaris.* Quarto, quia amor ardens fœminarum longa consuetudine roboratus pene est insuperabilis; talis autem fuit Salomonis, qui tot suis amasiis perdite amatis undique cingebatur, ut etiamsi pœnitere vellet, non posset. Huc facit, quod ante paucos annos in Italia uni e nostra Societate contigit. Vocabatur ille ut concubinario cuidam in morte adesset. Adfuit et totis viribus eum ad pœnitentiam hortatus est, ut amoribus illicitis valediceret, nunc blandiendo, nunc minando instans Dei judicium et gehennam. Sed et concubina flens rogabat eum ut pœniteret, et moriendo animæ saluti consuleret; omnia frustra surdo cecinerunt. Ille enim dixit se nec velle nec posse amicam tamdiu dilectam abdicare. Quare impœnitens miseram exhalavit animam.

Ex adverso eum pœnituisse et salvatum esse opinantur Rabbini veteres, et ex eis S. Hieron. S. Gregor. Thaumaturgus, Rupertus, Pineda, Salianus, Barradius, Serarius, Sanchez, Delrio et alii, qui asserunt eum post lapsum scripsisse Ecclesiasten, in quo quasi pœnitens se vanis amoribus et idolis vacasse exclamat: *Vanitas vanitatum, et omnia vanitas.* Hoc argumentum foret validum, si constaret Ecclesiasten a Salomone scriptum post lapsum, non ante, qua de re dixi proœmio in Ecclesiasten: nam dicta et scripta ejus recensita sunt initio libri hujus 4. et 5. ante lapsum; lapsus vero ejus in senio demum hoc c. 11. narratur.

Probant primo, quia Deus 2. Reg. 7. promiserat Davidi se Salomonem, si peccaret, correpturum *in virga virorum*, qua scilicet homines castigari solent, ut emendentur.

Secundo, quia Proverbiis 24. 23. Septuag. addunt, *Novissime ego quoque egi pœnitentiam, respexique ut eligerem disciplinam.*

Tertio, quia Salomon fuit *Ididia*, id est *dilectus Deo*, Christi typus et scriptor canonicus tot sacrorum librorum. Pluribus id probat Pineda libr. 8. de Rebus Salomonis cap. 1. sect. 6. Meam sententiam aperui Eccl. 47. vers. 22. ad illa: *Dedisti maculam in gloria tua.* Romæ concionator quidam insignis publice inter concionandum asseruit, nuper cuidam sanctæ personæ revelatum esse, Salomonem ad hæc usque tempora acres pœnas in purgatorio subiisse at jam iis absolutum abiisse in cœlum. Sed hæ revelationes examinandæ sunt, nec fœminis eas asserentibus facile credendum.

14. Suscitavit autem Dominus adversarium Salomoni Adad Idumæum,] ab Austro, sicut ab Aquilone hostem ei suscitavit Razon, v. 23. Hæc pœna a Deo inflicta fuit Salomoni adhuc viventi; prior, scilicet regni scissio, eidem irrogata est post mortem.

Quomodo Deus suscitet Israeli et fidelibus hostes exposui, Judic. 3. 8.

Porro Pineda lib. 7. cap. 18. num. 7. censet has Dei minas de regni scissione Salomoni intentatas anno regni ejus 32. ut reliquis octo annis maximas molestias et animo et corpore sustineret. Idem tamen, in sua Chronologia, hanc objurgationem ad finem anni 37. Salomonis refert. Trigesimo octavo vult suscitatos Salomoni adversarios, trigesimo nono ipsum resipuisse, quadragesimo denique defunctum esse: quæ videtur plurimum rationi consentanea distributio, ait Salianus.

15. Et ascendisset Joab ad sepeliendum eos qui fuerant interfecti.] Probabile est, quod censet Cajetanus, tunc accidisse ut præsidiarii Davidis relicti in Idumæa a se subacta, post ejus obitum cæsi sint ab Idumæis: itaque Joab ivisse eo ad illos sepeliendos, et ad vindicandam illorum necem: unde omnes Idumæorum masculos occidisse, exceptis forte parvulis, qui excipiuntur lege Deuter. 20. 14.

21. Dixit Pharaoni: Dimitte me ut vadam in terram meam.] Hæc videtur fuisse series historiæ quam Script. hic paucis convolvit. Adad ex semine regio Idumææ puer fugit, vel potius a servis abductus est in Ægyptum, cum David vastaret Idumæam. In Ægypto gratiam invenit apud Pharaonem, adeo ut

Pharao ei sororem conjugis suæ dederit uxorem. Hic audiens Davidem vastatorem Idumææ mortuum, petiit a Pharaone veniam redeundi in suum Idumææ regnum, quam Pharao tandem concessit. Anno ergo Salomonis tertio in Idumæam rediit, trigesimum circiter, ut ait Abulensis, agens annum, ubi cum bona venia Salomonis, interventu Pharaonis, qui utrumque sibi affinitate conjunxerat, videtur in Idumæa regnasse tributarius eadem lege ac conditione tributi, quam imposuerat David; nihil enim ab eo tempore in Idumæa mutatum aut turbatum invenitur. Hic ultimis Salomonis annis, videns eum effœminatum, infatuatum, et contemptibilem factum, tributum ei negavit, ac rebellans se suamque Idumæam in libertatem vindicavit. Ita Abulens. Salianus et alii.

23. Suscitavit quoque ei Deus adversarium Razon,] qui, ut sequitur, factus princeps latronum, constituit se regem Damasci. Justa congruaque fuit hæc pœna, ut Salomoni Deo rebellanti rebellarent pariter tam subditi quam bello subacti. Sic Deus peccatori suscitat adversarios, qui eum stimulent, et ad Deum redire cogant.

25. Eratque (Razon) adversarius Israeli cunctis diebus Salomonis: et hoc est malum Adad, et odium contra Israel, regnavitque in Syria.] Josephus, Cajetanus et alii sic exponunt, q. d. Adad junxit se cum Razon, ac ejus ope roboratus rebellavit Salomoni, fecitque se regem Syriæ. Sed aberrant: nam Syriæ, puta Damasci, regem se fecit Razon, ut dictum est v. præced. Adad vero, ut filius regis Idumææ, in sua Idumæa regnavit. Sensus ergo est, q. d. Razon fuit adversarius Israelis et Salomonis, sicque adauxit malum hostilitatis Adad contra Israel, *regnavitque in Syria*, scilicet ipse Razon, non autem Adad. Unde Chald. vertit: *Et fuit* (Razon) *adversarius Israelis cunctis diebus Salomonis, et cum malo quod fecit Hadad, rebellavit in Israel, et regnavit super Aram*, id est Syriam, q. d. Razon cum Hadad rebellavit Salomoni, et afflixit Israelem, fecitque se regem Syriæ. Ita Vatablus, Pineda et Salianus. Id clare significant Septuaginta Romana, quæ hæc verba transponunt junguntque vers. 22. ubi sic legunt: *Et reversus est Ader in terram suam, hoc est malum quod fecit Ader, et aggravavit, sive afflixit Israel, et regnavit in terra Edom:* Pro ארם *Aram* enim legerunt, אדם *Edom;* litteræ enim ר et ד sunt persimiles, ut una sæpe pro alia substituatur; sicut hic pro *Adad* Septuag. legunt *Ader*. Concludit ergo Script. jungendo duos Salomonis hostes, Adad scilicet et Razon, ac tertium maximumque addendo v. seq. nimirum Jeroboam. Denique utraque sententia conciliari potest, dicendo Adad primo regnasse in Idumæa, deinde ex ea, utpote montosa ac sterili migrasse in Syriam, utpote divitem et fertilem, ac mortuo Razon rebellionis socio successisse ei in regno Syriæ. Nam ejus filius Benadad fuit rex Syriæ, ut patet 3. Reg. 20. v. 1. imo ab Adad cæteri reges Syriæ post eum dicti sunt Benadad, id est, filii et successores Adad, ideoque infesti Israeli. Ita S. Hieronymus cap. 1. Amos, Rabbini et Vatablus 4. Regum. cap. 6. vers. 28.

26. Jeroboam quoque filius Nabath, Ephrathæus.] Hic tertius fuit hostis Salomonis. Hebræi apud S. Hieron. in Tradit. censent *Nobath* esse *Semei*, qui maledixit Davidi, ideoque occisus est a Salomone; quare ejus filium Jeroboam grave, et quasi ex patre ingenitum in Davidem et Salomonem odium concepisse, ideoque ei rebellasse. Verum errant: nam Semei erat ex tribu Benjamin; Jeroboam vero erat *Ephrathæus*, id est, ex tribu Ephraim, quæ tribus fuit arrogans, æmula Judæ, et avida imperii. Unde Jeroboamo illud occupavit, tenuitque pene toto tempore regum Israel. Pluribus exemplis Ephraimitarum arrogantiam et turbulentum ingenium ostendit Salianus anno mundi 3057. num. 22.

Mulier vidua.] Ita Hebr. Chald. Septuag. hic; sed cap. seq. Septuag. Rom. habent: *mulier fornicaria*, sive *meretrix;* et sic legit Lucifer Calarit. l. de Regibus Apostaticis.

Levavit manum contra regem,] postquam ab Abia Propheta decem pallii scissuras, et per eas regni decem tribuum promissionem a Deo accepit, ut sequitur; tunc enim videtur sollicitasse decem tribus per revelationem hujus prophetiæ, ut a Salomone tam duro tributorum exactore ad se quasi mitiorem futurum deficerent: forte etiam aperte rebellavit Salomoni, et regnum invasit, uti hæc verba insinuant. Ita Josephus Pineda et Salianus; licet etiam ante Abiæ prophetiam Jeroboam rebellasse censeant Abulensis et Tornielius.

Qua in re peccavit: Deus enim hic ei tantum per Abiam promisit regnum decem tribuum, non autem illud reipsa ipsi nunc dedit, sed demum post mortem Salomonis sub Roboam. Quare inique et injuste Jeroboam contra Salomonem regem suum insurrexit. Ita Abulensis. Sicut cum Samuel secreto unxit Davidem in regem, non eo ipso dedit ei jus ad regnum, sed ut regnaret post mortem Saulis: unde David, vivente Saule, nihil circa regnum attentavit.

Denique opinatur Salianus Jeroboam pariter nil contra Salomonem attentasse, sed tantum dici *levasse manum contra regem*, eo quod ab Abia designatus sit rex contra Salomonem, et designationem hanc Abiæ acceptarit. Vulgi enim sermone qui regnum alicujus, licet sibi oblatum, acceptat, dicitur regi rebellare; Serarius vero ait eum *levasse manum* contra Salomonem, quia eam levavit contra Roboam Salomonis filium. Verum eum aliquid mox contra Salomonem molitum esse hae phrasis proprie significat Script. idque confirmat subdens: *Et hæc est causa rebellionis adversus eum.* Rebellavit ergo ipse Salomoni. Unde Josephus lib. 8. c. 2. *His*, ait, *Prophetæ verbis erectus ad spes magnas Jeroboamus, cum esset alioqui inquieta et ambitioso ingenio, quamprimum in suam provinciam pervenit, non immemor præsagii prophetici, sollicitare populum cœpit, ut a Salomone deficeret, ipsique principatum deferret.* Josephum sequuntur Tornielius, Pineda, Abulensis et alii.

31. Tolle tibi decem scissuras,] ut per hoc cognoscas te sub Roboam a duodecim tribubus Salomonis regno sublaturum, et tibi arrogaturum decem tribus Israel, ut mox explicat Ahias.

Symbolice, hæ decem scissuræ significabant regnum, decem tribuum in decem familias sibi invicem succedentes, fere scindendum ac decies dividendum, ait Rupertus. Hic enim fuit ordo et successio Regum Israel sive decem tribuum. Primam scissuram decem

tribuum a duabus fecit Jeroboam. *Hujus filium*, ait Rupertus l. 5. cap. 4. *nomine Nadab percussit Boaso. Hæc secundo Israel scissura regni est. Ejusdem Booso filium Helo occidit Zambri, regnavitque pro eo. Zombri se in polatio incendit obsidente Amri, qui et pro eo regnavit. Post hunc regnavit Achab; et post eum filius ejus Ochozios, et post eum froter ejus Joram. Sed istum occidit Jehu, regnavitque pro eo usque ad quartom generationem. Quintum ob illo percussit Sellum, regnavitque pro eo. Sed et istum percussit Manahem, regnavitque pro eo. Filium quoque hujus Phaceiam percussit Phacee filius Romeliæ, regnavitque pro so. Sed et contra istum conjuravit Ozee, percussitque eum et interfecit, regnavitque pro eo. Contro istum ascendit rex Assyriorum et transtulit Israel in Assyrios. Hæc decima fuit scissura. Nam in Jeroboom prima, in Basoo secunda, in Zombri tertia, in Amri quarto, in Jehu quinta, in Sellum sexta, in Manahem septima, in Phacee filio Romeliæ octavo, in Ozee nona, in rege Assyriorum, qui divisos a Deo et David rege suo, divisit etiom loco, transferendo in Assyrios, recte computatur decima.*

Tropologiee, Jeroboam primus schismaticus notat hæreticos, qui Ecclesiam suam hæresi discindunt ac præsertim principes, qui ut regnum sui regis orthodoxi invadant, hæresim inducunt ac hæreticos in auxilium vocant, uti fecit Jeroboam (idem factum vidimus in Belgio) qui idcirco regnum perdidit, uti Deus hic ei prædicendo comminatur. Hinc apposite, ait Angelomus: *Jeroboam Hebr. interpretotur dijudicans populum; nam et hæretici dijudicare populum; videntur, cum erroris sui sequacem faciunt.* Tunc enim fit illud: *Tolle tibi decem scissuros.* Sic et Rupertus lib. 5. c. 5. Eucher. Beda et olii.

32. PORRO UNA TRIBUS, Juda cum Benjamin sibi associata, REMANEBIT EI,] scilicet Salomoni, puta Roboam Salomonis filio et successori.

36. UT REMANEAT LUCERNA DAVID SERVO MEO.] *Lucerna* vocatur Davidis regis posteritas, non qualiscumque, sed regalis, splendida et gloriosa. Sicut enim lux solis se propagans, novam in aere spargit lucem et sicut candela vel lucerna una accendit aliam, et hæc aliam et aliam; sic pariter David rex genuit Salomonem regem, et Salomon genuit Roboam regem, et ita de cæteris ejus posteris. *Lucerna* ergo appellatur hic successio regia posterorum Davidis, quæ erat quasi lucerna, et quasi residuum quoddam lucis, id est, splendoris et gloriæ Davidis refulgens in Jerusalem. Ita Cajetanus.

38. ÆDIFICABO TIBI DOMUM FIDELEM,] id est, familiam regalem, continuam et stabilem, ut scilicet posteri tui in regno decem tribuum continua serie succedant. Mirum est quod Jeroboam et Principes ei similes non credant hisce Dei, qui prima est veritas, verbis et promissis; sed contrariis modis per impietatem, frandes et scelera conentur sibi parare regni regiæque sobolis stabilitatem; quo fit ut Deum contra se concitent, itaque ab eo funditus evertantur, uti contigit Jeroboam, omnibusque regibus Israel ejus successoribus.

39. ET AFFLIGAM SEMEN DAVID SUPER HOC,] id est, propter hoc, scilicet propter te, si mihi fueris fidelis q. d. Si mihi fideliter servieris, te exaltabo, et posteros Davidis æmulos tuos humiliabo et deprimam.

VERUMTAMEN NON CUNCTIS DIEBUS.] Rabbini in Sederolam, cap. 15. hoc referunt ad regnum Asa regis Juda, qui valde regnum Juda evexit. Salianus et alii referunt ad Ezechiam; nam ejus anno sexto decem tribus abductæ sunt in Assyriam, tuncque desiit regnum, et reges decem tribuum æmuli regum Juda. Mystico, hoc maxime impletum est a Messia, puta a Christo, qui quasi Davidis filius rursum regnavit super totum Israel, universumque orbem, ab eoque colitur ut Deus, Messias, et Rex regum. Ita Cajetanus, Abulensis, Serarius et alii. Unde a Christo in cœlum ascensuro quærebant discipuli: *Domine, si in tempore hoc restitues regnum Israel?* Act. 1.

Porro Deus tam serio Jeroboam inculcat veram sui religionem et cultum, quia prævidebat eum schisma facturum a Deo et templo propter regnum, cum tamen Deus vellet per eum schisma a Salomone in Dei cultu factum resarcire. At cur Deus id præsciens nihilominus eum regem constituit? Respondeo, ut puniret populum, eique impio similem, scilicet impium daret regem, æque ac jam ante eidem dederat impium Saulem, ait Rupertus et ex eo Salianus. Populus enim jam magna ex parte erat corruptus, tam regis imitatione, quam propria malitia, ad quam eum pellexit otium, deliciæ, et rerum omnium abundantia. Volens ergo Deus castigare populum impium, dedit regem Jeroboam, qui populi cupidinibus et desideriis ad idola colenda obsequeretur, itaque tot calamitatum, et tandem extremi excidii eidem fieret causa, juxta illud Job, 34. 30. *Qui regnare facit hypocritam* (id est impium) *propter peccata populi.*

40. VOLUIT ERGO SALOMON (re intellecta, quod scilicet Ahias Jeroboamo detulisset regnum decem tribuum) INTERFICERE JEROBOAM,] quasi regni sui æmulum et invasorem. Addit Chald. Cant. 8. v. 12. eum quoque voluisse occidere Ahiam, eo quod ipse regnum detulisset, ideoque Ahiam pariter fugisse in Ægyptum; sed de Ahia nil habet hic Scriptora: est tamen id probabile. Nam delicati sunt reges, et quoslibet etiam sanctos, qui alios reges inducere satagunt, persequuntur, ut perduellionis reos; qui enim tangit regnum, tangit pupillam eorum. Verum hæc magna, ait Dionysius, fuit Salomonis excæcatio, ambitio et impatientia, quasi vellet et posset impedire propositum Dei de regni divisione.

41. IN LIBRO VERBORUM (id est, factorum vel gestorum) SALOMONIS,] puta in Diariis, Chronicis et Annalibus Salomonis.

43. DORMIVITQUE (somno mortis) SALOMON CUM PATRIBUS SUIS,] anno ætatis 60. ajunt Lyranus, Abulensis, etc. Narrant Zonaras et Cedrenos ejus sepulcrum sub Hadriano Imperatore dissiliisse ac concidisse, eamque rem motus et tumultus Judaicos portendisse. Sic et Dio in Hadriano lib. 69. de Judæorum desertione tractans, ob quam omnes fere ab eo interempti sunt, et tota Judæa desolata: *Id eis*, inquit, *antequam bellum gereretur, fuerat denuntiatum ex eo quod monumentum Solomonis, quem illi summa reverentia colunt, sua sponte divisum corruerot.*

Figuram et formam Salomonis ex Cant. 5. 10. *Dilectus meus candidus et rubicundus*, etc. Ita colligit Pineda, lib. 6. c. 4. et ex eo Salianus. Salomon fuit colore candido et rubicundo, natura calida et humida

sed paulo calidiore, cæsarie densa; capillis aurescentibus, et modice crispantibus, sicut elatæ palmarum; oculi justæ magnitudinis, implentes orbem suum splendentes ac cæsii, leni placidoque intuitu; genæ efflorescentes atque hilares, sicut lilia mixta rosis; labia ejus tenuia et mollia, ut rubentia Syriæ lilia; os ipsum afflans suavis odoris halitum; manus delicatæ, molles articulatæ quasi torno politæ; digiti longiores, deductiora brachia; pectus et thorax candida, velut pixis eburnea, moderatæ magnitudinis et formæ; crura illius quasi columnæ marmoreæ, vel Pariæ candidissimæ; pedes sicut bases aureæ elaboratissimæ, modiocri magnitudine; incessus firmus et constans; statura procera et erecta; vox soavissima: dignus qui speciosum forma præ filiis hominum repræsentaret. Sed pleraque horum supervenientes anni vitiaque Salomoni ademerunt; ac præsertim effusa libido atque morbi, mœrores et angores ob idololatriam illi a Deo in senio immissi; unde Ecclesiast. c. 47. ejus elogia hac flebili catastrophe threnoque concludit: *Et inclinasti femora tua mulieribus; potestatem habuisti in corpore tuo, dedisti maculam in gloria tua, profanasti semen tuum inducere iracundiam ad liberos tuos, et incitari stultitiam tuam, ut faceres imperium bipartitum.* Vide ibi dicta.

Sub annum regni Salomonis vigesimum natus est Homeros, poeta Græcorum sapientissimus, quem passim imitatus et Latino versu consectatus est Virgilius Latinorum poetarum princeps. Quare de Homeri natali loco certant septem Græciæ urbes, nimirum *Smyrna, Rhodus, Colophon, Salamin, Ios, Argos, Athenæ.* Imo Ietas, id est, incolæ insulas Io, Homero aram excitasse, eique quasi Deo sacrificasse, testatur Gellius, l. 3. c. 11. Homero coævus et suppar fuit Hesiodus. Ita decuit ut sub Salomone Hebræorum, imo mortalium omnium, sapientissimo, sapientia apud Græcos nasceretur; indeque ad Latinos transferretur. Ita ex S. Cyrillo lib. 7. contra Julianum, et aliis Salianus anno Salomonis vigesimo, qui fuit ab excidio Trojæ annus 168. ante Romam conditam 160. tunc quoque regnabat in Latio sextus rex Sylvius, Æneæ Sylvii filius, ac Dido condidit Carthaginem, ait Eusebius in Chronico.

Denique Josephus l. 8. cap. 3. hoc Salomoni epitaphium ponit: *Moritur Salomon regum omnium felicissimus, opulentissimus et prudentissimus, excepto peccato od quod a mulieribus jam senescens pertroctus est.* Jam anto proclamarat, totique mundo concionatus erat Salomon: *Vanitas vanitatum et omnia vanitas*, et tamen vanitas vanaque species mulierum eum in senio dementavit, vanumque reddidit, ut seipsum fecerit summum vanitatis speculum. Evanuit enim ejus sapientia evanuit ejus sanctitas, evanuit ejus potentia, evanuit ejus felicitas et gloria, evanuit denique sanitas et vita præsens, utinam non æterna! Quid est homo etiam sapientissimus, ditissimus, potentissimus, si Deum deserat, et a Deo deseratur? utique non est aliud quam mancipium vanitatis, imago stultitiæ præda mortis, ærumnarum abyssus. Oh! si Salomoni liceret ad vitam redire, qualem sgeret pœnitentiam, qualem instituere vitam, quid mortalibus inclamaret! utique illud S. Salvii a morte ad vitam revocati apud Gregorium Turonensem, lib. 7. Histor. cap. 1. *Audite filii Adæ, et intelligite, quia nihil est quod cernitis in hoc mundo; sed omnia vanitas. Omnia ergo ut vana contemnite, ut verom gloriam Dei mereamini adipisci in cœlo.* Vana sunt sceptra, vanæ tiaræ, vana Venus, vanæ opes, vana vins, vanus orbis universus. *O curas hominum, o quantum est in rebus inane!* Nil verum, nil bonum, nil magnum, nisi æternum. Æterna cogitate, æterna ambite, ut Deus vos beet in æternum, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

CAPUT DUODECIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

POPULUS A ROBOAM POSCIT TRIBUTORUM GRAVIUM SALOMONIS RELAXATIONEM: ILLE NEGAT ET DURIORA MINATUR; QUARE DECEM TRIBUS, EO RELICTO, REGEM SIBI CREANT JEROBOAM: PARAT CONTRA EAS BELLUM ROBOAM, V. 21. SED REVOCAT EUM DEUS PER SEMEIAM PROPHETAM. MOX V. 26. JEROBOAM METUENS NE POPULUS, VENIENS AD TEMPLUM, REDIRET PARITER AD ROBOAM, VITULOS AUREOS QUASI IDOLA ERIGIT IN DAN ET BETHEL.

1 VENIT autem Roboam in Sichem: illuc enim congregatus erat omnis Israel ad constituendum eum regem. 2. At vero Jeroboam filius Nabat, cum adhuc esset in Ægypto profugus a facie regis Salomonis, audita morte ejus, reversus est de Ægypto. 3. Miseruntque et vocarunt eum: venit ergo Jeroboam, et omnis multitudo Israel, et locuti sunt ad Roboam, dicentes: 4. Pater tuus durissimum jugum imposuit nobis; tu itaque nunc imminue paululum de imperio patris tui durissimo, et de jugo gravissimo quod imposuit nobis, et serviemus tibi. 5. Qui ait eis: Ite usque ad tertium diem, et revertimini ad me. Cumque abiisset populus, 6. iniit consilium rex Roboam cum senioribus, qui assistebant coram Salomone patre ejus, cum adhuc viveret, et ait: Quod datis mihi

consilium, ut respondeam populo huic. 7. Qui dixerunt ei: Si hodie obedieris populo huic, et servieris, et petitioni eorum cesseris, locutusque fueris ad eos verba lenia, erunt tibi servi cunctis diebus. 8. Qui dereliquit consilium senum, quod dederant ei, et adhibuit adolescentes, qui nutriti fuerant cum eo et assistebant illi. 9. Dixitque ad eos: Quod mihi datis consilium, ut respondeam populo huic, qui dixerunt mihi: Levius fac jugum quod imposuit pater tuus super nos? 10. Et dixerunt ei juvenes qui nutriti fuerant cum eo: Sic loqueris populo huic, qui locuti sunt ad te, dicentes: Pater tuus aggravavit jugum nostrum, tu releva nos. Sic loqueris ad eos: Minimus digitus meus grossior est dorso patris mei. 11. Et nunc pater meus posuit super vos jugum grave, ego autem addam super jugum vestrum: pater meus cecidit vos flagellis, ego autem cædam vos scorpionibus. 12. Venit ergo Jeroboam, et omnis populus ad Roboam die tertia, sicut locutus fuerat rex, dicens: Revertimini ad me die tertia. 13. Responditque rex populo dura, derelicto consilio seniorum, quod ei dederant. 14. Et locutus est eis secundum consilium juvenum, dicens: Pater meus aggravavit jugum vestrum, ego autem addam jugo vestro; pater meus cecidit vos flagellis, ego autem cædam vos scorpionibus. 15. Et non acquievit rex populo; quoniam aversatus fuerat eum Dominus, ut suscitaret verbum suum, quod locutus fuerat in manu Ahiæ Silonitæ, ad Jeroboam filium Nabat. 16. Videns itaque populus quod noluisset eos audire rex, respondit ei, dicens: Quæ nobis pars in David? vel quæ hæreditas in filio Isai? Vade in tabernacula tua Israel, nunc vide domum tuam David. Et abiit Israel in tabernacula sua. 17. Super filios autem Israel, quicumque habitabant in civitatibus Juda, regnavit Roboam. 18. Misit ergo rex Roboam Aduram, qui erat super tributa, et lapidavit eum omnis Israel, et mortuus est. Porro rex Roboam festinus ascendit currum, et fugit in Jerusalem: 19. recessitque Israel a domo David, usque in præsentem diem. 20. Factum est autem cum audisset omnis Israel, quod reversus esset Jeroboam, miserunt, et vocaverunt eum congregato cœtu, et constituerunt eum regem super omnem Israel, nec secutus est quisquam domum David præter tribum Juda solam. 21. Venit autem Roboam Jerusalem, et congregavit universam domum Juda, et tribum Benjamin, centum octoginta millia electorum virorum bellatorum, ut pugnarent contra domum Israel, et reducerent regnum Roboam filio Salomonis. 22. Factus est autem sermo Domini ad Semeiam virum Dei, dicens: 23. Loquere ad Roboam filium Salomonis regem Juda, et ad omnem domum Juda, et Benjamin, et reliquos de populo, dicens: 24. Hæc dicit Dominus: Non ascendetis, neque bellabitis contra fratres vestros filios Israel: revertatur vir in domum suam, a me enim factum est verbum hoc. Audierunt sermonem Domini, et reversi sunt de itinere, sicut eis præceperat Dominus. 25. Ædificavit autem Jeroboam Sichem in monte Ephraim, et habitavit ibi; et egressus inde ædificavit Phanuel. 26. Dixitque Jeroboam in corde suo: Nunc revertetur regnum ad domum David. 27. Si ascenderit populus iste ut faciat sacrificia in domo Domini in Jerusalem: et convertetur cor populi hujus ad dominum suum Roboam regem Juda; interficientque me, et revertentur ad eum. 28. Et excogitato consilio fecit duos vitulos aureos, et dixit eis: Nolite ultra ascendere in Jerusalem; ecce dii tui, Israel, qui te eduxerunt de terra Ægypti. 29. Posuitque unum in Bethel, et alterum in Dan. 30. Et factum est verbum hoc in peccatum: ibat enim populus ad adorandum vitulum usque in Dan. 31. Et fecit fana in excelsis, et sacerdotes de extremis populi, qui non erant de filiis Levi. 32. Constituitque diem solemnem in mense octavo, quinta decima die mensis, in similitudinem solemnitatis, quæ celebrabatur in Juda. Et ascendens altare, similiter fecit in Bethel, ut immolaret vitulis quos fabricatus fuerat: constituitque in Bethel sacerdotes excelsorum quæ fecerat. 33. Et ascendit super altare quod extruxerat in Bethel, quinta decima die mensis octavi, quem finxerat de corde suo; et fecit solemnitatem filiis Israel, et ascendit super altare, ut adoleret incensum.

1. Venit autem Roboam in Sichem.] *Sichem* enim erat locus Patriarcharum incolatu et sepulturis celebris, et quasi sacer; unde illic conventum egit Josue, cap. ult. 1. Abimelech Judic. cap. 9. 1. Igitur hic Israelitæ comitia regni celebrant in Sichem, ut ibidem Roboam sibi regem creent.

4. Pater tuus durissimum jugum imposuit nobis.] Salomon enim ad suam et mille uxorum suarum magnificentiam in vestitu, mensa, famulis, equis et curribus sustentandam, immania populo tributa imposuerat, a quibus ex parte liberari hic jure suo postulat populus.

7. Si hodie obedieris populo etc. locutusque fueris ad eos verba lenia, erunt tibi servi cunctis diebus.] Prudentissimum fuit hoc senum consilium, quia utilissimum tum ad tollendam populi exacerbationem contra Salomonem et Roboam, tum ad oppressionem ejus sublevandam. Nimia enim tributa exaugunt subditorum opes, spiritum et sanguinem, ac subinde vitam: quare iis eorumque tributis et servitiis privat se rex dum eos iisdem opprimit. Commoditas enim subditorum est bonum et commoditas principum; quare lenitas et clementia est summa dos principum, qua subditos sibi conciliant, ut regi se sinant, et ad omnia principis sui jussa exsequenda faciles se præbeant. Prudentia politica ergo dictat ut a lenitate auspiceris regnum, ac lenitate tibi subditos devincias; postea jam tibi devinctis onera necessaria facile impones. Notum est illud Lucani:

Nil pudet assuetos sceptris: mitissima sors est
Regnorum sub rege novo.

Longum enim imperium robur sibi comparavit et auctoritatem, æque ac audaciam quidlibet imperandi: recens vero sensim lenitate hæc tria sibi comparare debet.

Audi S. Hieronymum, epist. 62. Episcopi cujusdam clementiam in subditos celebrantem: *Amari*, inquit, *parens et Episcopus debet, non timeri. Antiqua sententia est: Quem metuit quis, odit; quem odit, periisse cupit. Unde et in nostris litteris cum initia parvulorum in timore consistant; perfecta dilectio foras mittit timorem. Non quæris monachos tibi esse subjectos, et ideo magis subjectos habes. Tu offers osculum, illi colla submittunt; exhibes militem, et ducem impetras: quasi unus in pluribus es, ut sis unus ex pluribus. Cito indignatur libertas, si opprimitur. Nemo plus impetrat a libero quam qui servire non cogit. Novimus canones Ecclesiasticos, non ignoramus ordines singulorum, et lectione et quotidianis exemplis multa didicimus, multa usque ad hanc ætatem experti sumus. Qui scorpionibus cædit, et lumbis patris habere se putat digitos crassiores, cito regnum mansueti David dissipat. Certe Romanus populus ne in rege quidem superbiam tulit. Dux ille Israelitici exercitus, qui decem plagis afflixerat Ægyptum, et ad cujus imperium cælum et terra et maria serviebant inter cunctos homines, quos tunc terra generavit mansuetissimus prædicatur; et ideo per quadraginta annos obtinuit principatum; quia potestatis superbiam lenitate et mansuetudine temperabat. Lapidabatur a populo, et pro lapidantibus rogabat, quia potius deleri ipse vult de libro Dei, ne commissus sibi grex pereat: cupiebat enim illum imitari pastorem, quem sciebat etiam errantes oves suis humeris portaturum: Pastor, inquit, bonus ponit animam suam pro ovibus suis.*

8. Qui dereliquit consilium senum, et adhibuit adolescentes, qui nutriti fuerant cum eo.] Vide hic stultitiam et fastum Roboam, qui maturo senum consilio spreto, sequitur juvenilem et stolidam adolescentum sententiam, ideoque subditos offendit, avertit, et ad Jeroboam sibi regem creandum adegit. Vide ergo hic vanitatem a Salomone prædictam, in ipsomet impletam; quam describit Eccles. c. 2. v. 18 dicens: *Rursus detestatus sum omnem industriam meam, qua sub sole studiosissime laboravi, habiturus hæredem post me: quem ignoro utrum sapiens, an stultus futurus sit, et dominabitur in laboribus meis, quibus desudavi et sollicitus fui: et est quidquam tam vanum?*

Audi Spartianum in Severo: *Reputanti mihi, Diocletiane Auguste, neminem prope magnorum virorum optimum et utilem filium reliquisse satis claret. Denique aut sine liberis viri interierunt, aut tales habuerunt plerique, ut melius fuerit de rebus humanis sine posteritate decedere.*

Hebræorum est gnome: sicut bona sunt quatuor, scilicet opes, scientia, senum consilium, animus demissus; sic ex adverso quatuor sunt mala eis contraria, scilicet paupertas, ignorantia, juvenile consilium, et animus superbus, quæ Rempublicam, æque ac privatum quemque evertunt; uti Romanum imperium eversum est per juvenes imprudentes et arrogantes. Hinc in porticu tabernæ meritoriæ, in qua olim alebantur veterani et emeriti milites, olim hæc carmina litteris aureis descripta erant:

Roma vetus, veteres dum te rexere Quirites,
Nec bonus immunis, nec malus ullus erat.
Defunctis patribus successit prava juventus,
Cujus consilio præcipitata ruis.

Vide Ciceronem libro de Senectute, Plutarchum in Nicia; et Thucydidem libro 6. Hac de causa Augustus Cæsar, teste Suetonio, consiliarios habuit graves et senes, Agrippam et Mecœnatem, quorum consiliis tanta et tam præclara gessit; unde iis mortuis in infamism ob filiæ libidines prolapsus ingemuit, dictitans sibi hanc infelicitatem non fuisse obventuram, si Agrippa et Mecœnas vixissent.

Crœsus Lydorum rex nimia felicitate ebrius, Solonis senis sapientissimi monita negligens, ac juvenibus ipsius potentiæ adulantibus aures præbens, dum Cyri imperium perdere conatur, suum perdidit. Itaque sublatus in pyram, ut illic vivus cremaretur, inclamato Solonis nomine, et re tota detecta, singularem victoris Cyri clementiam expertus est, uti refert Herodotus, lib. 1.

Si Xerxes patrui sui senis Artabani prudentia consilia, quam juveniles Mardoni adulationes audire maluisset, utique Græcos bello tot centenorum millium non lacessivisset, nec e Græcia summa cum infamia fugere coactus fuisset, teste Herodoto, lib. 7.

Dionysius Siciliæ Tyrannus, si Platonis senis sapientissimi consiliis obtemperasset acceptum a patre imperium liberis suis firmius reliquisset: at quia ipsi juvenum adulationes anteposuit, regno dejectus, compulsus est fieri ludimagister.

Feliciter imperasset Nero, si seni Senecæ et Burrhi consiliis perpetuo, ut cœperat, paruisset. At dum eis primo rejectis deinde interfectis, juvenis juvenum adulantium voces sequitur, sibi acceleravit exitium, et perpetuam apud posteros ob tot flagitia et dedecora infamiam peperit. Ita Suetonius in ejus Vita.

Quocirca sapienter Cornelius Tacitus: *Adulatio*, inquit, *perpetuum malum principum, quorum opes sæpius assentatio quam hostis evertit.* Et reges abundant omnibus rebus in aula, excepta veritate. Quid Neronem castissime educatum crudelem fecit? Adulatio. Quid Cæsarem contra patriam rebellare fecit? Adulatio. Quid Roboam tyrannum reddidit? Adulatio. In aula

igitur unus Clytus præferendus sexcentis Aristippis. Vere Ovidius:

Agmen adulantum media procedit in aula.

10. Minimus (Hebr. קטני *katanni*, id est, parvus, sive minimus, scilicet) digitus meus grossior est dorso patris mei,] est adagium, q. d. Ego multo sum fortior et excellentior patre meo; ego majorem habeo majestatem et magnificentiam præ illa quam habuit pater: quare majora vobis imponam tributa et onera quam imposuerit pater meus Salomon. Unde Chald. vertit: *Debilitas mea fortior est robore patris mei;* Septuag. *Parvitas mea grossior est dorso patris mei;* Vatabl. *Exiguum meum crassius erit lumbis patris mei.* Ecce ut fastus Roboam faciat stolidum et stultum.

14. Ego cædam vos scorpionibus,] id est *flagris aculeatis* ut vertit Vatabl. Vox hæc dignior est carnifice, quam rege.

16. Quæ nobis pars in David? vel quæ hæreditas in filio Isai?] q. d. Quæ nobis est commodio, quæ societas, quæ spes et utilitas in Davidis stirpe, puta in Roboam, ut eum nobis regem creemus? q. d. Nulla: non ergo illum nobis regem constituamus. Contemptim Davidem vocant *filium Isai*, sive Jesse, q. d. David fuit vir plebeius et pauper, utpote filius Jesse civis nostri: nos eum aveximus in Regem, ut nos protegeret; jam autem Roboam ejus nepos ob Davidis nomen insolescens, nos non protegit, sed laniat et diripit. Cur eum igitur nobis regem statuamus, eo quod sit e familia Davidis, cum recenter illa a nobis ad regnum sit promota. Deprimamus ergo eum cum sua familia, ac redigamus in ordinem, et ad statum pristinum vitæ plebeiæ reducamus, atque ex alia familia modestiorem et benigniorem nobis regem eligamus.

Nunc vide domum tuam David.] Chaldæus: *Nunc regna super viros domus tuæ David:* Sept. *Nunc pasce* (id est, rege) *domum tuam David.* q. d. Tu, o Roboam, fili Davidis, rege tuos contribules, puta tribum Juda; nos decem tribus de alio clementiore nobis providebimus.

19. Recessitque Israel a domo David,] pro Roboam creans sibi regem Jeroboam.

Quæres, an decem tribus licite fecerint schisma, seque separarint a Roboam, qui erat legitimus regni hæres et Salomonis successor? Respondet Abulensis id licite eos fecisse; quia ipsi, inquit, liberi erant: Roboam vero volebat eos in servitutem redigere; poterant ergo ab eo recedere; populus enim vel respublica regem creans illi dat imperium et jus regendi. Ergo illa idipsum ei potest auferre vel minuere, si is eo abutatur in populi perniciem; populus enim non absolute, sed certis conditionibus se principi regendum tradit, quas si princeps non servat, potest eum abdicare. Hæc Abulensis de quibus alibi dicendum. Verius dicas id factum esse ex voluntate et decreto Dei ut patet v. 24.

Præclare monet Principem Cornelius Tacitus, lib. 4. Annal. *Dura*, inquit, *vectigalia populo non imponant: nimia enim in exigendo tributo severitas, et nimium ipsum tributum impositum movet subditos frequenter ad seditionem.*

20. Præter tribum Juda solam.] Adde, et Benjamin; hæc enim unita cum Juda unum cum eo constituit regnum.

26. Dixitque Jeroboam in corde suo: Nunc revertetur regnum ad domum David.]

27. Si ascenderit populus iste ut faciat sacrificia in domo Domini in Jerusalem.] Timuit Jeroboam ne populus, vadens Jerusalem ad templum, rediret pariter ad regem Roboam regnantem in Jerusalem, diceretque: Volumus adhærere Jeroselymæ et templo; ergo et regi ejus Roboam: hinc jussit ne quis adiret Jerusalem et templum, sed ut in Dan et Bethel vitulis a se erectis omnes sacrificarent. Videbatur hoc ejus consilium politice prudens, et ad regnum suum statumque politicum tuendum salutare; sed revera fuit imprudens et perniciosum, statumque et regnum ejus labefactavit et evertit. Hoc enim ei comminatus erat Deus, *in cujus manu sunt omnium jura regnorum*, et ita contigit: nam quia Jeroboam, ad schisma regni sui tuendum, fecit schisma pariter in religione et fide; idcirco *deleta est* universa ejus *domus* et familia *de superficie terræ*, ut dicitur cap. 13. Regnavit enim ipse 22. annis dumtaxat cum multis doloribus et incommodis. Successit ei filius Nadab, qui vix per biennium regnavit, et a servo suo Baasa regno et vita privatus est, qui mox omnem familiam Jeroboam adeo exstinxit, ut ne unus quidem ex ea fuerit superstes, uti jam ante idipsum ei per Abiam prophetam Deus comminatus fuerat: quæ omnia patent 3. Reg. 15. v. 25. et seq. Fuit ergo ipse stolidus æque ac impius, quod Deo promittenti stabilitatem regni in posteris suis, si sibi soli serviret, non crediderit. Esto enim populus ejus ivisset in Jerusalem adoratum Deum in templo; tamen Deus populum ipsi subjectum et obedientem fecisset, impedivissetque ne ad Roboam rediret; hoc enim expresse ei promiserat, ac mille modos id præstandi in mente et manu habebat. Talia fere sunt consilia politicorum et Machiavellistarum (quorum iste Jeroboam clarissimum est exemplar) qui religionem faciunt servire politiæ, et talem fidem et religionem amplectuntur, qualem regno vel obtinendo, vel retinendo, vel augendo, aliisque agepia sibi propositis putant aptiorem. Etsi enim eorum consilia initio videantur speciosa et utilia, tamen plerumque successu temporis maximis difficultatibus principes involvunt, et eis perniciem afferunt ita disponente divina providentia, quæ omnibus hominum consiliis dominatur. Audiant ipsi Nazianz. in laudem S. Athanasii, Orat 21. *Constantius Imperator*, inquit, *de tribus in morte doluit: primo, quod propinquis suis necem intulisset; secundo, quod Julianum apostatam Imperatorem nominasset; tertio, quod novis fidei dogmatibus studuisset, simulque cum his vocibus a vita discessit. Princeps enim religionem roborando, ab ea quoque roboratur.* Jeroboam in schismate secuti sunt Donatistæ, de quibus S. August. Epist. 171. *Donatistæ*, ait, *Episcopum contra Episcopum ordinaverunt, altare contra altare erexerunt*, idque *in civitate Carthaginensi, in capite Africæ*, sicut Jeroboam erexit altare contra altare.

Denique veram religionem, Deique cultum et pietatem, regni et reipublicæ esse fundamentum docet S. Augustinus, lib. 1. de Civitate et seq. S. Ambros. de Fide ad Gratianum, sanctus Cyrillus ad Reginas, quin et Philosophi. Audi Platonem, libro 4. de Legibus: *Ante omnia Deum invocemus, ut civitatem nostram stabiliamus, obsecremusque ut nos exaudiat, et nobis*

propitius sit atque benignus, ad nos veniat et leges ipse nos doceat, nostramque civitatem adornet. Et Mercurium Trismegistum apud Rhodig. libro 9. c. 19. *Est hominis mensura ante omnes religio, quam sequitur bonitas; ea demum tunc videtur esse perfecta, si etiam cupiditatem omnium alienarum rerum despectui habeat virtute munita. Unusquisque pietate, religione, prudentia, cultu et veneratione Dei clarescit, quasi oculis vera ratione perspecta, et fiducia credulitatis suæ eatenus inter homines præstans, quatenus astra reliqua sol luminis majestate agnoscitur præcellere.*

Pythagoræ sententia est, accedendo ad Deum effici unumquemque optimum. Xenophon. lib. 8. Pediæ Cyri, Cambysen filio suo Cyro ad Astiagen avum proficiscenti ita loquentem facit: *Hoc unum præcipue commendo, idque tanquam pretiosum thesaurum a patre donatum in tua memoria perpetuo recondi cupio: Dei esto amicus, in eumdem pius, nihilque aggrediaris nisi Dei numine implorato; imbecilla enim est et hebes mortalium natura, nil Dei sapientiam latet: omnia ex sententia iis cedunt, quibus illa præsto est.* Quæ paterna admonitio tam altè filii animo insedit, ut non absque admiratione passim lectoribus inculcet Xenophon, qua pietate Cyrus deos coluerit, et quo studio ac diligentia operam dederit, ut eos votis, precibus, sacrificiis placaret. Cicero, Oratione de Aruspicum respon. *Quam,* inquit, *volumus, licet P. C. ipsi nos amemus, tamen nec numero Hispanos, nec robore Gallos, nec calliditate Pœnos, nec artibus Græcos, nec denique hoc ipso hujus gentis ac terræ domestico nativoque sensu Italos ipsos ac Latinos, sed pietate ac religione atque hac sapientia quod deorum immortalium numine omnia regi gubernarique perspeximus, omnes gentes nationesque superavimus.* Valerius Maximus, lib. 1. c. 1. *Omnia,* ait, *post religionem ponenda semper nostra civitas duxit, etiam in quibus summæ majestatis conspici decus voluit, quapropter non dubitarunt sacris imperia servire: ita se humanarum rerum futura regimen existimantia, si divinæ potentiæ bene atque constanter fuissent famulata.* Et eodem in loco: *Non mirum igitur, si pro ejus imperio augendo custodiendoque pertinax deorum indulgentia semper excubuit, quod tam scrupulosa cura parvula quoque momenta religionis examinare videtur, quia numquam remotos ab exactissimo cultu cæremoniarum oculos habuisse nostra civitas existimanda est.*

Porro omnia præcepta regibus danda his duobus concluduntur: Memento quod es homo; memento quod est Deus, judex et vindex. Prius ad refrænandam eorum potentiam, posterius ad voluntatem pertinet.

28. Fecit duos vitulos aureos.] Fecit Jeroboam vitulos potius quam arietes vel equos: quia vitulum aureum patres Judæorum conflarant et adorarant in deserto, idque ad similitudinem Apis, quam specie vituli vel bovis coluerant in Ægypto, Exodi 32. 4. Vide ibi dicta. Unde contra hos vitulos detonat Osee cæterique Prophetæ. Hinc etiam iisdem verbis hic utitur Jeroboam, quibus usi erant majores ejus, Exodi 32. dicendo: *Hi sunt dii tui Israel, qui te eduxerunt de terra Ægypti.* De his multa dixi in Osee et Prophetis. Rursum, Jeroboam fugiens Salomonem ivit in Ægyptum ad Sesac regem, ibique vidit coli (et forte ipse ad conciliandam sibi gratiam Sesac, coluit) Apin specie vituli: unde mortuo Salomone rediens in Judæam, faciensque schisma a Juda et Jerusalem, erexit vitulos aureos quos viderat coli in Ægypto, ut Ægyptiorum auxiliis fretus resisteret Roboamo et Judæis.

29. Posuitque unum in Bethel, et alterum in Dan,] quasi in duobus regni sui limitibus: Bethel enim erat limes Israelis ad Meridiem, Dan vero ad Austrum. Rursum Bethel erat locus celebris, et sacer ob visionem Dei in scala exhibitam Jacobo patriarchæ Genes. 32. indeque dicta est *Bethel* id est, *Domus Dei;* sed Jeroboam ex *Bethel,* id est, *Domo Dei,* fecit *Bethaven,* id est, *domum iniquitatis,* et idoli, ut ait Osee. Bethel nunc ponitur in tribu Benjamin, nunc in tribu Ephraim; unde multi putant duas fuisse Betheles, atque hic intelligi eam quæ est in Ephraim: hujus enim rex erat Jeroboam. Alii tamen cum Adrichomio unam eamdemque censent fuisse Bethel, quæ nunc Benjamin, nunc Ephraim attribuitur, eo quod sita esset in confinio utriusque tribus, aut quod hæc una ex Benjamin adhæserit Jeroboam permiseritque apud se collocari hoc idolum vituli.

30. Et factum est verbum hoc (id est, res hæc, est metonymia) in peccatum,] q. d. Occasione horum vitulorum Jeroboam totus Israel lapsus est in idololatriam, illosque ut deos suos adoravit. Quare gravissime peccavit Jeroboam peccato non tantum idololatriæ, sed et scandali; quia causa fuit cur totus Israel deinceps usque ad sui excidium, vitulos hos quasi idola et deos suos coluerit per annos 256. quibus novemdecim reges Jeroboam secuti ejus vitulos coluerunt.

31. Et fecit fana (vitulorum et idolorum delubra, non sacra, sed profana et sacrilega) in excelsis,] montibus et collibus, in quibus idololatræ solebant idola sua collocare et adorare.

Et sacerdotes de extremis populi,] q. d. Non ex tribu Levi, ut statuerat Deus, sed ex qualibet alia vilissimos homines constituit sacerdotes suorum vitulorum et idolorum. Ita profanantes religionem profanant cætera omnia. Sed id decebat vilissimos vitulos, ut vilissimos haberent sacerdotes. Fuit ergo hoc justum Dei judicium. Sic et hæretici hoc ævo ministros suæ hæresis incipientis constituerunt cerdones, sutores, apostatas, et quisquilias hominum. Dignum tali patella operculum.

Sane Aristot. ex mero lumine naturæ et philosophiæ lib. 7. Politic. cap. 9. præcipit ut homines viles non constituantur sacerdotes, propter honorem qui religioni et majestati divinæ debetur.

Vide ergo unum eumdemque utrobique spiritum diaboli, qui, quia contemptor sacrorum, ea omnia ad vilitatem traducit, ut irrideat et omnibus irridenda proponat, utque eos sensim deducat ad atheismum, ut nihil credant, negentque animæ immortalitatem, gehennam et omne numen, uti hoc ævo multos hæreticos fieri videmus atheos, ut sapienter advertit et annotavit Chard. Hosius.

Audi Tertull. lib. de Præscript. adversus hæreticos cap. 41. *Ordinationes eorum temerariæ, leves, inconstantes, nunc neophytos conlocant, nunc sæculo obstrictos, nunc apostatas nostros, ut gloria eos obligent, quia veritate non possunt. Nusquam facilius proficitur, quam in castris rebellium, ubi ipsum esse illic, promoveri est. Itaque alius: hodie Episcopus, cras alius: hodie Diaconus, qui*

cras lector: hodie presbyter, qui cras laicus: nam et laicis sacerdotolia munera injungunt.

32. Constituitque diem solemnem in mense octavo, quinta decima die mensis in similitudinem solemnitatis quæ celebrabatur in Juda.] scilicet festi Taberoaoulorum, quod Judæi ex Dei decreto celebrabaot die 15. mensis septimi; sod Jeroboam ox proprio cerebro illud transtulit in diem 15. mensis octavi, ne videretur Judæos sequi, sed ipse esse auctor novi festi æque ac novæ religionis et novorum deorum, sed ridiculorum, scilicet vitulorum. Quid enim stolidius vitulo? utique non aliud, nec alius quam is, qui vitulos irrationales ut rationales habet, ac eis rationem, providentism et divinitatem attribuit.

33. Et ascendit super altare ut adoleret incensum.] Vide hic ut Jeroboam ex uno peccato schismatis, labatur in profundum scelerum. Arrogat enim hio sibi non tantum regoum, sed et pontificstum, sesoque facit pontificem et caput Ecclesiæ. Nam ut pontifex, adolet incensum, festa instituit, sacerdotes consecrat, fana ædificat. Ita Josephus. Quare in Jeroboam recte torqueas illud Senesii Episcopi, Epist. 101. ad Pylæmenem: *Alia ratione in foro vero discere non licet, nisi cuncta et divina et humana jura confundas, et pro ingenuo veterator evadas.*

CAPUT DECIMUM TERTIUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Propheta altari Jeroboam scissionem, et excidium per Josiam regem intentat. Jubet eum capi Jeroboam, sed manus ipsius exarescit, quam illi veniam precanti restituit propheta, qui contra jussum Dei comedens cum alio propheta in Bethel, rediens domum a leone occiditur.

1 Et ecce vir Dei venit de Juda in sermone Domini in Bethel, Jeroboam stante super altare, et
thus jaciente. 2. Et exclamavit contra altare in sermone Domini et ait: Altare, altare, hæc
dicit Dominus: Ecce filius nascetur domui David, Josias nomine, et immolabit super te
sacerdotes excelsorum, qui nunc in te thura succendunt, et ossa hominum super te incendet. 3. Deditque
in illa die signum, dicens: Hoc erit signum quod locutus est Dominus: Ecce altare scindetur
et effundetur cinis qui in eo est. 4. Cumque audisset rex sermonem hominis Dei quem inclamaverat
contra altare in Bethel, extendit manum suam de altari dicens: Apprehendite eum. Ex exaruit
manus ejus, quam extenderat contra eum, nec valuit retrahere eam ad se. 5. Altare quoque scissum
est, et effusus est cinis de altari, juxta signum quod prædixerat vir Dei in sermone Domini.
6. Et ait rex ad virum Dei: Deprecare faciem Domini Dei tui, et ora pro me, ut restituatur manus
mea mihi. Oravitque vir Dei faciem Domini, et reversa est manus regis ad eum, et facta est sicut
prius fuerat. 7. Locutus est autem rex ad virum Dei: Veni mecum domum ut prandeas, et dabo
tibi munera. 8. Responditque vir Dei ad regem: Si dederis mihi mediam partem domus tuæ, non
veniam tecum, nec comedam panem; neque bibam aquam in loco isto. 9. Sic enim mandatum est
mihi in sermone Domini præcipientis: Non comedes panem, neque bibes aquam, nec reverteris per
viam qua venisti. 10. Abiit ergo per aliam viam, et non est reversus per iter quo venerat in Bethel.
11. Prophetes autem quidam senex habitabat in Bethel, ad quem venerunt filii sui, et narraverunt
ei omnia opera quæ fecerat vir Dei illa die in Bethel: et verba quæ locutus fuerat ad regem narraverunt
patri suo. 12. Et dixit eis pater eorum: Per quam viam abiit? Ostenderunt ei filii sui viam
per quam abierat vir Dei, qui venerat de Juda. 13. Et ait filiis suis: Sternite mihi asinum. Qui
cum stravissent, ascendit. 14. Et abiit post virum Dei, et invenit eum sedentem subtus terebinthum:
et ait illi: Tune es vir Dei qui venisti de Juda? Respondit ille: Ego sum. 15. Dixitque ad eum: Veni
mecum domum, ut comedas panem. 16. Qui ait: Non possum reverti, neque venire tecum: nec comedam
panem, neque bibam aquam in loco isto: 17. quia locutus est Dominus ad me in sermone
Domini dicens: Non comedes panem et non bibes aquam ibi, nec reverteris per viam qua ieris.
18. Qui ait illi: Et ego propheta sum similis tui: et angelus locutus est mihi in sermone Domini,
dicens: Reduc eum tecum in domum tuam, ut comedat panem, et bibat aquam. Fefellit eum. 19. Et
reduxit secum: comedit ergo panem in domo ejus, et bibit aquam. 20. Cumque sederent ad mensam,

factus est sermo Domini ad prophetam, qui reduxerat eum. 21. Et exclamavit ad virum Dei, qui venerat de Juda, dicens: Hæc dicit Dominus: Quia non obediens fuisti ori Domini, et non custodisti mandatum quod præcepit tibi Dominus Deus tuus. 22. Et reversus es, et comedisti panem, et bibisti aquam, in loco in quo præcepit tibi ne comederes panem, neque biberes aquam, non inferetur cadaver tuum in sepulcrum patrum tuorum. 23. Cumque comedisset et bibisset, stravit asinum suum prophetæ, quem reduxerat. 24. Qui cum abiisset, invenit eum leo in via, et occidit: et erat cadaver ejus projectum in itinere: asinus autem stabat juxta illum, et leo stabat juxta cadaver. 25. Et ecce viri transeuntes viderunt cadaver projectum in via, et leonem stantem juxta cadaver. Et venerunt, et divulgaverunt in civitate, in qua prophetes ille senex habitabat. 26. Quod cum audisset propheta ille, qui reduxerat eum de via, ait: Vir Dei est, qui inobediens fuit ori Domini, et tradidit cum Dominus leoni, et confregit eum et occidit juxta verbum Domini quod locutus est ei. 27. Dixitque ad filios suos: Sternite mihi asinum. Qui cum stravissent, 28. et ille abiisset, invenit cadaver ejus projectum in via, et asinum et leonem stantes juxta cadaver: non comedit leo de cadavere, nec læsit asinum. 29. Tulit ergo prophetes cadaver viri Dei, et posuit illud super asinum, et reversus intulit in civitatem prophetæ senis ut plangeret eum. 30. Et posuit cadaver ejus in sepulcro suo, et planxerunt eum: Heu! heu! mi frater. 31. Cumque planxissent eum, dixit ad filios suos: Cum mortuus fuero sepelite me in sepulcro, in quo vir Dei sepultus est: juxta ossa ejus ponite ossa mea. 32. Profecto enim veniet sermo, quem prædixit in sermone Domini contra altare quod est in Bethel, et contra omnia fana excelsorum, quæ sunt in urbibus Samariæ. 33. Post verba hæc non est reversus Jeroboam de via sua pessima, sed econtrario fecit de novissimis populi sacerdotes excelsorum: quicumque volebat, implebat manum suam, et fiebat sacerdos excelsorum. 34. Et propter hanc causam peccavit domus Jeroboam, et eversa est, et deleta de superficie terræ.

1. ET ECCE VIR DEI (propheta a Deo missus ad nascentem idololatriam Jeroboam castigandam et comprimendam) VENIT DE JUDA (ex Judæa) IN SERMONE (instinctu et jussu) DOMINI IN BETHEL.] Propheta hic a Josepho *Jadon* vocatur, a S. Hieronym. 2. Paral. 10. *Jaddo*; ab Hugone, Lyran. Dion. Sorario et Sanchez *Addo*, qui 2. Paral. 9. 29. dicitur scripsisse gesta Salomonis in visione quam habuit contra Jeroboam. Verum cum noster hic propheta statim a visione et prophetia sua contra Jeroboam occisus sit a leone, non videtur habuisse tempus et vitam ad scribenda gesta Salomonis, uti habuit Addo, qui insuper scripsit gesta Abiæ filii et successoris Roboam, ut patet 2. Paral. 13. 22. quare non potuit esse is de quo hoc cap. utpote qui initio regni Roboam occisus est. Addit S. Hieron. et Glossa in cap. 1. Zachar. v. 1. Addo hunc fuisse avum Zachariæ prophetæ, qui ibidem nominatur. Verum inter Addo hunc et Zachariam hunc fluxere anni plusquam quadringenti. Verisimilius est quod ait Epiphan. in Vitis Prophetarum sub initium, prophetam hunc fuisse *Joam* (quem Theodor. et Glycas vocant *Joel*) qui ibidem ejus vitam ex hoc 13. cap. describit. Denique Tertull. libro de Jejuniis contra Psychicos, cap. 16. eum vocat *Semeiam*. Sic et Clemens Alex. lib. 1. Strom. cap. 1. eum nuncupat *Semeiam* filium Amame.

2. ALTARE, ALTARE, HÆC DICIT DOMINUS: ECCE FILIUS NASCETUR DOMUI DAVID, JOSIAS NOMINE, ET IMMOLABIT (mactabit) SUPER TE SACERDOTES EXCELSORUM.] Edita est hæc prophetia de Josia rege trecentis annis ante ejus nativitatem, simulque ejus nomen est editum, scilicet quod vocaretur *Josias*, id est *salus Dei*, quia ipse idola evertens, fidem veri Dei ejusque salutem omnibus attulit. Sic Isaias, cap. 45. v. 1. ducentis annis ante Cyrum ejus nomen edidit, et de eo plura præclara vaticinatus est, quæ Judæi postea ostendentes Cyro, ab eo liberationem e Babylone obtinuerunt, teste Josepho.

3. HOC ERIT SIGNUM, QUOD LOCUTUS EST DOMINUS: ECCE ALTARE SCINDETUR.] Signum hoc edidit propheta non sub Josia, sed hoc ipso tempore cum Jeroboam in eum extenderet manum, ut dicitur v. 5.

4. ET EXARUIT MANUS EJUS.] Audi S. Chrysost. homil. 4. in verba Isaiæ: *Christus*, inquit, *cum ipse quidem in faciem colaphis cæderetur, in servum qui colaphum impegerat, nihil durius fecit: Jeroboam vero cum extenta manu conaretur apprehendere prophetam, a quo coarguebatur, manus illi exaruit. Per hæc te erudiens, ut quæ tibi ipsi invehuntur cum mansuetudine feras; quæ vero in Dominum ingeruntur, multa cum vehementia ulciscaris.*

6. ET REVERSA EST MANUS REGIS AD EUM.] Causam dat S. Ambros. lib. 2. de Virg. ad finem: *Rogavit*, inquit, *veniam, statimque manus ejus, quæ aruerat sacrilegio, sanata est religione. Tam maturum in uno et misericordiæ divinæ, et indignationis exemplum exstitit, ut sacrificanti subito dextera adimeretur, pænitenti venia daretur.*

Porro Propheta hic tria insignia miracula patravit: primo enim, scidit altare, ut Jeroboam videret illud a Deo velut sibi exosum, scindi et disrumpi: secundo manus ejus contra prophetam extensam obriguit; tertio, illa per preces prophetæ sanata est. Et tamen Jeroboam hæresiarcha a sua hæresi et idololatria non resipuit, sed in ea mansit obfirmatus et obduratus. Mira ergo fuit ejus cæcitas, durities et malignitas.

9. NON COMEDES PANEM, NEQUE BIBES AQUAM, NEC REVERTERIS PER VIAM QUA VENISTI.] Jusserat hoc

prophetæ Deus ad detestationem idololatriæ, ut ipso facto ostenderet Bethelitas idololatras adeo esse detestabiles, ot a Deo quasi excommunicatos; ut nullam fidelibus cum eis cibi vel potus, imo nec viæ communionem habere volit. Jussit ergo eum in reditu aliam inire viam, quasi via in Bethel ob ejus idola esset polluta et exsecranda, nec ullo modo revisenda. Adeo severe vero vetuit Deus ei comedere in Bethel, ut si a Jeroboam conjectus fuisset in carcerem, debuisset potius mori fame, quam cibum a Bethalitis oblatum sumere. Figura hæc erat Ecclesiasticæ censuræ et excommunicationis, qua Ecclesia vetat cum excommunicatis communicare et cibum sumere, ut illi honorum consortio exclusi confundantur ot resipiscant. Ita S. Cyprian. Epist. 75. Lucifer Calarit. lib. de non conveniendo cum hæreticis, et ex eis Rupertus, libr. 5. cap. 6. ot Abulensis hic q. 8. quare hoc iis maleficium non est, sed beneficium, uti fuit ipsi Jeroboam, de quo Josephus: *Rex*, ait, *miratus viri continentiam, eo magis de se cœpit esse sollicitus, ex iis quæ viderat et audierat, parum felicem rerum suarum exitum augurans.*

11. Prophetes autem quidam senex habitabat in Bethel.] Chald. *Propheta falsus nomine Michal*, etc. Josephus quoque eum vocat *pseudoprophetam*. Sic ot S. Gregor. Rupert. Angelom. Eucher. Lyran. Hugo, Dionys. Cajet. et alii. Unde nonnulli opinantur eum fuisse idololatram ot vatem diaboli. Abulensis vero fidelem fuisse putat, sed malum ot impium. Verum id redarguunt sequentia, arguuntque eum fuisse fidelem ot prophetam Dei, non pseudoprophetam, eo quod, ut ait Theodor. *Deus per ipsum prædixerit homini Dei, id quod esset eventurum, et quod crediderit eo quæ prædicto fuerant de Josia, et quod filiis suis mandarit, ut, cum decessisset, se cum ejus corpore sepelirent.* Quæ omnia ostendunt eum fuisse fidelem et pium. Vocatur ergo a sancto Gregorio, Ruperto et aliis jam citatis *pseudopropheta*, id est mendax propheta, quia mentitus est, dicendo sibi ab angelo revelatum esse Deum velle ut secum cibum sumeret. Theodoreto consentit sanctus August. mox citandus, sanctus Hieronymus, Serarius, Tornielius, Salianus, et alii.

18. Angelus locutus est mihi in sermone (jussu) Domini, dicens: Reduc eum tecum in domum tuam, ut comedat panem.] Mentitur hic propheta, ut alium prophetam ad prandium deducat. Videbat enim eum de via fessum, famentem et sitientem nolle in Bethel comedere nec bibere, sed jejunum redire: quare motus compassione, ex studio hospitalitatis virum Dei ad hospitium suum invitat, et per mendacium quasi compellit. Sic subinde viros religiosos carnibus vinoque abstinentes decipiunt sæculares, ut carnes liquatas sub oleribus absconditas comedant. Cum agerem in Belgio, exstitit quidam eremita ob simplicitatem cognominatus Joannes Simplex, qui in monasterium B. Virgini dicatum veniens, vinum a procuratore oblatum recusavit, dicens se profiteri jugem a vino abstinentiam. Unde procurator eum fallens: Dabimus ergo tibi, inquit, lac B. Virginis nostræ, jussitque ei aliud vinum suavius apponi: Bibe, inquit, lac a B. Virgine tibi propinatum loco vini quod respuis. Quod illo ut gustavit valde exhilaratus: Utinam, inquit, in eremo nostro tale lac haberemus, cum vinum non bibamus.

Verum fuit intempestiva et imprudens prophetæ hujus hospitalitas; nam alteri prophetæ mortem peperit; sed id ipse ignorabat: quare venialiter tantum peccavit; atque officiosum fuit ejus mendacium dumtaxat, non perniciosum.

Porro permisit id Deus, ut prophetiæ suæ veritatem prophetæ ipsius inobedientis, et contra jussum suum in Bethel cibum sumentis morte sanciret, ut ex ea cognosceret Jeroboam, eum verum fuisse prophetam a Deo missum, ac minas ab eo sibi intentatas vera obventuras.

Nota: Josephus quem sequitur Glossa, et Abulensis censent hunc prophetam ex malo dolo invitasse prophetam, ut eum faceret mendacem vel perderet. Audi Glossam: *Iste pseudopropheta princeps erat sacerdotum, et valde a rege colebatur tamquam divinus; timens autem ne per sermonem eiri Dei Rex ab idolorum cultura recederet, et se tamquam maleficum interficeret, excogitavit ut virum Dei deciperet sotie acute ogens ut dum transgrederetur præceptum Dei, illius iram incurreret; sicut postea fecit, cum magis homini quam Deo credidit; ac per hoc monstrarentur esse falsa, quæ prædixit: sicque regi persuadere posset sicut fecit.* Verum prius quod dixi, longe verius est.

19. Fefellit eum et reduxit secum: comedit ergo panem in domo ejus.] Peccavit hic propheta, quia nimis facile et temere credidit alteri prophetæ mentienti Deum revocasse suum præceptum ei datum de non comedendo in Bethel: debuisset enim magis eum, ejusque oraculum suo contrarium examinare. Cum enim Deus ipse ipsimet clare jussisset non comedere in Bethel, non debebat credere alteri prophetæ dicenti Deum hoc præceptum revocasse. Poterat enim et debebat cogitare: Deus mentiri nequit; hic homo mentiri et fallere potest: cur ergo Deo meo relicto credam homini mendaci? cur pro certo incertum et dubium amplectar? Certo enim mihi constat, Deum absolute mihi vetasse comedere in Bethel: quare hic homo dicens contrarium a Deo esse decretum, utique de fraude, et de mendacio suspectus est. Nam, ut notat Abulensis Deus omnia quæ præceptis ejus supervenire possunt, prævidet et præcogitat. Quare in ejus præceptis non est utendum interpretatione et epiikia: secus est in mandatis hominum: qui omnia futura prævidere nequeunt, ideoque patiuntur epiikiam.

Fuit tamen hoc ejus peccatum veniale dumtaxat, quia prophetam credidit esse veracem non mendacem. Unde ob peccatum a leone quidem occisus est; sed corpus ejus quasi sancti a leone integrum intactumque servatum est. Ita S. August. mox citandus, Eucherius, Angelom. Cajet. Salianus, Serarius et alii.

20. Cumque sederent ad mensam, factus est sermo Domini ad prophetam, qui reduxerat eum.] Propheta in mensa peccans per inobedientiam, comedensque contra jussum Domini, in mensa pariter punitur, et a Deo sententiam mortis accipit, idquo ab hospite suo, puta a propheta qui eum seduxerat et invitarat, *ut inde pœnam veraciter sumeret, unde culpam negligenter admisit*, ait S. Greg. et ex eo Eucherius et Angelomus.

24. Qui cum abisset, invenit eum leo in via et

occidit,] puta suffocavit, vel morsu interemit; at non devoravit, sed corpus integrum servavit: ita punitus fuit a Deo propheta, ut Jeroboam ex hac ejus punitione cognosceret ipsum verum fuisse prophetam. Ipse enim inter alia dixerat sibi a Deo mandatum ne comederet in Bethel, ut ostenderet quam odisset Bethel. Nota. Deus hic peccatum veniale duntaxat punit morte, quia ipse summus est vitæ necisque omnium Dominus; secus est de principe et judice, qui debet peccata pro sui merito proportionaliter punire, gravia graviter, levia leviter. Unde lex humana peccata venialia morte punire nequit. Sic Deus Moysen ob peccatum veniale incredulitatis punivit morte in deserto, Num. 20. Sic uxor Loth, quia respexit retro, quod tantum veniale fuit peccatum, examinata est, et in statuam salis conversa, Genes. 19. Ita Cassian. collat. 7. c. 25. et S. Thom. 3. p. q. 8. art. 2. ad 3.

Moral. S. Chrysost. in Ps. 3. *Sicut*, inquit, *canis aut qualibet fera, quam homo beneficiis cicuravit, sibique in omnibus obsequentem reddidit, si vultum simulet alienum, aut proprium mutet vel obscuret fuligine, puta, aut cœno, aut colore non proprio, non minus illum allatrat morsuque oppetit domesticus canis, aut lacerat mansuefactus leo, quam si esset alienus. Sic*, inquit Chrysost. *quia propheta iste per inobedientiam vultum fuligine fœdaverat, non agnovit leo tamquam dominum suum, atque ideo tamquam alienum interfecit. Longe aliter sese leones habuere cum Daniele, cum tamen essent in lacu famelici, quia in eo totam invenerunt speciem et vultum, qualem venerari et osculari jussi sunt: neque enim fœdaverat aut mutaverat faciem fuligine peccati, sicut hic propheta, qui vultui prius puro ac candido, inobedientiæ stercus aut cœnum aspersit.*

Rursum, S. Hieron. lib. 2. contra Jovin. *Qui*, inquit, *jejunus miracula fecerat, pransus illico saturitatis pœnas luit.* Denique S. Birgittæ, lib. 5. Revel. Inter 14. q. 1. quærenti cur subinde justi mala morte, injusti bona morte moriantur? Christus respondit: *Quandoque justis flebilis exitus contingit ad majus eorum meritum, ut qui semper per vitam in virtutibus fuere solliciti, per mortem contemptibilem liberi evolent ad cœlum;* atque exemplum affert hujus prophetæ a leone occisi.

Asinus autem stabat juxta illum, et leo stabat juxta cadaver,] quasi custos cadaveris viri sancti, æque ac asini ipsius: quare prædo factus est prædæ suæ custos. Hic ergo Deus prophetæ sanctitatem ostendit: nam, ut ait Theodor. *eum honoravit post mortem, quia occisorem* (leonem) *ei induxit custodem: hac quidem ratione honorans ut prophetam; illa vero puniens ut transgressorem, et eos qui nunc sunt terreni, ut ne parva quidem Dei mandata despiciant.* Pergit Theodor. et post eum Procop. ex hoc loco ostendere quantam Deus corporum sanctorum habeat curam, ut etiam leones eis custodes apponat. Leo ergo qui fuit carnifex vivi, factus est defensor mortui, ut qui pro inobedientia cæsus cernebatur, pro pœnitentia salvus crederetur. Ita Lyran. pœnitens enim pro culpa, mortem a Deo immissam patienter excepit.

Audi S. August. l. de cura pro mort. cap. 7. *Hactenus enim voluit. Dominus servum suum plectere, qui non sua contumacia spreverat præceptum ejus implere, sed aliena decipiente fallacia obedire se credidit, quando non obedivit. Neque enim putandum est ita fuisse interemptum morsu bestiæ, ut ad supplicium tartareum ejus deinde anima raperetur: quandoquidem ipsum ejus corpus, idem leo qui occiderat custodivit, jumento etiam, quo vehebatur, illæso, et simul cum illa immani fera intrepida præsentia ad sui domini funus astante. Quo mirabili signo apparet, hominem Dei coercitum potius temporaliter usque ad mortem quam punitum esse post mortem.*

Audi et S. Gregor. 4. Dial. 24. *Stetit leo juxta asinum, et non comedit de cadavere. Ex qua re ostenditur, quod peccatum inobedientiæ in ipsa fuerit morte laxatum, quia idem leo, quem viventem præsumpsit occidere, contingere non præsumpsit occisum. Qui enim occidendi ausum habuit, de occisi cadavere comedendi licentiam non accepit: quia is qui culpabilis in vita fuerat, punita inobedientia erat jam justus ex morte. Leo ergo qui prius peccatoris vitam necaverat, custodivit postmodum cadaver justi.*

Eadem ex S. Greg. transcripserunt Eucher. et Angelom. qui et addunt morale documentum, neminem se alicujus virtutis æstimare debere, licet quid fortiter gesserit: nam hic propheta permissus est labi et occidi, qui gloriabatur se regem Jeroboam contempsisse et increpasse. Simile exemplum S. Eremitæ ob levem culpam a Deo lethali morbo percussi, et tamen multa miracula patrantis recenset Cassianus, collat. 7. cap. 26.

29. Tulit ergo prophetes cadaver viri Dei,] ut honorifice sepeliret et de more plangeret, præsertim, quia ipse necis ejus per mendacium fuerat causa. Unde ex sequentibus liquet prophetam hunc fuisse fidelem et pium, qui per præposteram hospitalitatem seduxerat prophetam. Quare Josephus, lib. 8. Antiq. cap. 3. Valde a narratione S. Script. discrepat et aberrat, dum ait quod pseudopropheta hic regem Jeroboam minis et miraculis prophetæ territum volentemque ab idolis resipiscere, in idololatria confirmarit, ac miracula prophetæ apud eum elevarit et confutarit. *Ajebat enim*, inquit Josephus, *præ lassitudine manum ejus obtorpuisse dum altari inferret victimas, ac deinde post quietem, vigorem pristinum recepisse. Altare quoque recentis etiam tum structuræ, quod tot ac tantarum victimarum molem non ferret, disruptum concidisse. Postremo vatis mortem indicat, a leone esse necatum: adeo nihil divinum, nec in vita, nec in verbis ejus fuisse. His dictis regi persuasit, et mentem ejus a Deo et justis ac piis operibus in totum avertam, in extremam impietatem præcipitavit. Intantum enim posthac contra omne jus ac fas debacchatus est, ut nihil aliud quæreret quam quomodo in dies magis ac magis semetipse novis sceleribus superaret.* Verum hæc a narratione S. Scriptur. in seq. aliena sunt et quasi contraria.

Et reversus intulit in civitatem prophetæ senis,] id est in civitatem suam, puta in Bethel, ut patet vers. 32. ipse enim erat *propheta senex*, qui eum suo mendacio seduxerat, ideoque eum a leone occisum sepelivit et planxit.

31. Cum mortuus fuero, sepelite me in sepulcro, in quo vir Dei (propheta a leone occisus) sepultus est.] Id jussit hoc fine ne ossa sua cremarentur a Josia: omnia enim cæterorum, utpote idololatrarum, sepulcra effodit, et ossa in Bethel combussit Josias, excepto

sepulcro prophetæ, qui contra Jeroboam hic detonuerat, et Josiam ejus idola et idololatras eversurum prædixerat, ut patet lib. 4. Reg. cap. 23. quare in ejus sepulcro sua quoque ossa sepeliri voluit, ut ossa ejus servarentur intacta.

33. Quicumque volebat implebat manum suam,] oleo et victimis, curando scilicet manus suas ab alio sacerdote inungi, seque consecrari: ac manu sua victimas in consecratione offerri solitas offerendo. Unde sequitur: et hoc ritu fiebat sacerdos excelsorum, id est vitulorum, qui in excelso monte Bethel erecti adorabantur. Jeroboam enim expulit Levitas et sacerdotes Aaronicos qui proinde cum cæteris Israelitis fidelibus idola Jeroboam detestantibus profugerunt in Jerusalem ad Roboam, ejusque regnum firmarunt, ut dicitur 2. Paralip. 11. v. 13.

34. Et propter hanc causam peccavit domus Jeroboam, peccatum grando idololatriæ, quia scilicet vitulos aureos erexit, ad eosque adorandos compulit totum populum et (idcirco) eversa est et deleta de superficie terræ,] quasi de terra funditus abrasa, ut nemo ex ea remaneret superstes, ut patet cap. seq. vers. 10.

Nota hic veram causam interitus et excidii familiarum etiam regalium, qualis fuit Jeroboam, esse idololatriam, hæresin, et scelera cætera ex ea consequentia; idque toto hoc libro, et quarto sequenti, per exempla omnium regum Israel, qui Jeroboam in idololatria vitulorum æque ac in regno secuti sunt, ostenditur. Ubi mira eorum cæcitas liquet, quod cum audirent hasce Dei minas, ac reipsa eas in Jeroboam cæterisque antecessoribus suis impleri viderent, ipsi tamen quasi dementati, eorum idololatriam secuti sint; ideoque ipsi pariter cum suis familiis a Deo excisi sint.

CAPUT DECIMUM QUARTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Uxor Jeroboam adiens Ahiam prophetam pro salute filii, diras ab eo Dei minas excipit. Mox v. 29. reliqua gesta tam Jeroboam, quam Roboam recensentur.

1 In tempore illo ægrotavit Abia filius Jeroboam. 2. Dixitque Jeroboam uxori suæ: Surge, et commuta habitum, ne cognoscaris quod sis uxor Jeroboam: et vade in Silo, ubi est Ahias propheta, qui locutus est mihi, quod regnaturus essem super populum hunc. 3. Tolle quoque in manu tua decem panes, et crustulam, et vas mellis, et vade ad illum: ipse enim indicabit tibi quid eventurum sit puero huic. 4. Fecit ut dixerat uxor Jeroboam: et consurgens abiit in Silo, et venit in domum Ahiæ: at ille non poterat videre, quia caligaverant oculi ejus præ senectute. 5. Dixit autem Dominus ad Ahiam: Ecce uxor Jeroboam ingreditur ut consulat te super filio suo qui ægrotat, hæc et hæc loqueris ei. Cum ergo illa intraret, et dissimularet se esse quæ erat, 6. audivit Ahias sonitum pedum ejus introeuntis per ostium, et ait: Ingredere, uxor Jeroboam: quare aliam te esse simulas? ego autem missus sum ad te durus nuntius. 7. Vade et dic Jeroboam: Hæc dicit Dominus Deus Israel: Quia exaltavi te de medio populi, et dedi te ducem super populum meum Israel. 8. Et scidi regnum domus David, et dedi illud tibi, et non fuisti sicut servus meus David, qui custodivit mandata mea, et secutus est me in toto corde suo, faciens quod placitum esset in conspectu meo: 9. sed operatus es mala super omnes qui fuerunt ante te, et fecisti tibi deos alienos et conflatiles, ut me ad iracundiam provocares, me autem projecisti post corpus tuum. 10. Idcirco ecce ego inducam mala super domum Jeroboam, et percutiam de Jeroboam mingentem ad parietem, et clausum, et novissimum in Israel: et mundabo reliquias domus Jeroboam sicut mundari solet fimus usque ad purum. 11. Qui mortui fuerint de Jeroboam, in civitate, comedent eos canes: qui autem mortui fuerint in agro, vorabunt eos aves cœli: quia Dominus locutus est. 12. Tu igitur surge et vade in domum tuam: et in ipso introitu pedum tuorum in urbem morietur puer. 13. Et planget eum omnis Israel, et sepeliet: iste enim solus inferetur de Jeroboam in sepulcrum, quia inventus est super eo sermo bonus a Domino Deo Israel, in domo Jeroboam. 14. Constituit autem sibi Dominus regem super Israel, qui percutiet domum Jeroboam in hac die, et in hoc tempore: 15. et percutiet Dominus Deus Israel, sicut moveri solet arundo in aqua: et evellet Israel de terra bona hac, quam dedit patribus eorum, et ventilabit eos trans flumen: quia fecerunt sibi lucos, ut irritarent Dominum. 16. Et tradet Dominus Israel propter peccata Jeroboam, qui peccavit, et peccare fecit Israel. 17. Surrexit itaque uxor Jeroboam, et abiit, et venit in Thersa: cumque illa ingrederetur limen domus, puer mor-

tuus est, 18. et sepelierunt eum. Et planxit eum omnis Israel juxta sermonem Domini, quem locutus est in manu servi sui Ahiæ prophetæ. 19. Reliqua autem verborum Jeroboam, quomodo pugnaverit, et quomodo regnaverit, ecce scripta sunt in Libro verborum dierum regum Israel. 20. Dies autem, quibus regnavit Jeroboam, viginti duo anni sunt: et dormivit cum patribus suis: regnavitque Nadab filius ejus pro eo. 21. Porro Roboam, filius Salomonis, regnavit in Juda. Quadraginta et unius anni erat Roboam, cum regnare cœpisset: decem et septem annos regnavit in Jerusalem civitate, quam elegit Dominus ut poneret nomen suum ibi ex omnibus tribubus Israel. Nomen autem matris ejus Naama Ammanitis. 22. Et fecit Judas malum coram Domino, et irritaverunt eum super omnibus quæ fecerant patres eorum in peccatis suis quæ peccaverunt. 23. Ædificaverunt enim et ipsi sibi aras, et statuas, et lucos, super omnem collem excelsum, et subter omnem arborem frondosam. 24. Sed et effœminati fuerunt in terra, feceruntque omnes abominationes gentium, quas attrivit Dominus ante faciem filiorum Israel. 25. In quinto autem anno regni Roboam, ascendit Sesac rex Ægypti in Jerusalem, 26. et tulit thesauros domus Domini, et thesauros regios, et universa diripuit: scuta quoque aurea, quæ fecerat Salomon: 27. pro quibus fecit rex Roboam scuta ærea, et tradidit ea in manum ducum scutariorum et eorum qui excubabant ante ostium domus regis. 28. Cumque ingrederetur rex in domum Domini: portabant ea qui præeundi habebant officium, et postea reportabant ad armamentarium scutariorum. 29. Reliqua autem sermonum Roboam, et omnia quæ fecit, ecce scripta sunt in Libro sermonum dierum regum Juda. 30. Fuitque bellum inter Roboam et Jeroboam cunctis diebus. 31. Dormivitque Roboam cum patribus suis, et sepultus est cum eis in civitate David: nomen autem matris ejus Naama Ammanitis: et regnavit Abiam filius ejus pro eo.

1. Ægrotavit Abia filius Jeroboam,] puniente Deo idololatriam Jeroboam per morbum et mortem filii.

Commuta habitum (ut deposita regali veste plebeiam induas, abeasque sola sine comitatu) ne cognoscaris quod sis uxor Jeroboam,] ne scilicet Ahias, qui mihi regnum detulit cum obligatione servandi veram fidem, cultumque Dei, videns me erexisse vitulos aureos in idola, te et me acriter objurget aut repellat, nec responso dignetur. Hanc uxorem Septuag. Roman. asserunt fuisse sororem Reginæ Ægypti natu majorem, eamque vocant *Ano;* Lucifer Calarit. de Regibus apostaticis vocat *Annam.* Ita Serarius et Salianus.

3. Et crustulam.] Chald. *et placentas:* Septuag. *et collyrea*: Vatabl. *dulciarios panes*, Gallice *des gauffres;* nam solebant illis imprimere formam quamdam in qua erant foramina. Hebr. enim נקדים *nickudim* significat *punctata,* puta liba vel crustulas punctis notatas et distinctas. Regina hæc munera non regia, sed plebeia et rusticana (qualem se simulabat) offert, scilicet panes, placentas, vas mellis.

6. Ego autem missus sum ad te durus nuntius,] ut denuntiem filium, pro quo me consulis moriturum et alias longe majores clades Dei jussu infligam: quia Jeroboam Deo fuit durus et refractarius; duro autem nodo durus quærendus est cuneus.

10. Et percutiam de domo Jeroboam mingentem ad parietem,] id est, omnem masculum: soli enim masculi ad parietem mingunt, ait Elias in Thisbi. Aut potius q. d. Occidam omne vivens in domo Jeroboam usque ad canem, ut ne canem vivum in ea relinquam: soli enim canes elevata tibia parietem aqua sua conspergunt. q. d. Ne canibus quidem parcam. Ita Theodor. Vatabl. Serarius.

Et clausum,] id est, carcere conclusum, vel domi abditum.

Et novissimum,] id est ultimum qui scilicet usque ad finem belli relictus fuerit, q. d. Reliqui omnes tandem peribunt. Aut *novissimum,* id est, vilissimum, abjectissimum. Hac phrasi utitur Scriptura cum omnes omnino vult significare. q. d. Delebo omnes reliquias et quisquilias tuæ familiæ. Simili modo Deus occidit omnes primogenitos Ægypti, *a primogenito Pharaonis usque ad primogenitum captivæ quæ erat in carcere,* Exodi 12. 29.

Et mundabo (scopabo, scopis everram, evertam) reliquias domus Jeroboam, sicut mundari solet fimus (Chald. *stercus*) usque ad purum,] ut nil fimi remaneat, sed totum domus pavimentum sit purum.

12. In ipso introitu pedum tuorum in urbem morietur puer,] ut pateat a Deo per me mortem filio intentatam et immissam ob tua et tui mariti idola, ideoque gravius doleatis, quod vestri filii fueritis quasi parricidæ. Sic Valens Imper. morbum filio suo ob Arrianismum immissum depulit per preces S. Basilii; at mox vocans Arrianos ad eum visendum, eumdem perdidit.

13. Ille enim solus inferetur de Jeroboam in sepulcrum, quia inventus est super eo sermo bonus a Domino.] Aliqui putant filium hunc aliquid boni gessisse, ob quod meruerit apud Deum sepulturam, v. g. quod fideles euntes in Jerusalem ad adorandum Deum in templo, ire permiserit. Ita Rabbini. Verum filius hic erat puer, ut dictum est v. 12. Melius alii, non filii, sed alicujus domestici meritis id attribuunt; hoc enim significat τὸ *in domo Jeroboam*, q. d. Aliqui e familia Jeroboam nonnulla bona fecerunt, ob quæ Deus eos remunerabitur hac mercede, ut filius hic Jeroboam sepultura digna donetur. Ita Vatablus.

14. CONSTITUIT (constituere decrevit) AUTEM SIBI DOMINUS REGEM ISRAEL (Baasa servum Jeroboam) QUI PERCUTIET DOMUM JEROBOAM IN HAC DIE, ET IN HOC TEMPORE,] hoc est brevi, post paucos dies, post modicum tempus. Pro *in hoc tempore*, Hebr. ad verbum habent: *Et quid? etiam nunc.* q. d. Quin imo ex nunc ex hoc instanti incipiam percutere Jeroboam occidendo filium ejus parvulum ægrotantem. Aliter Vatabl. q. d. *Quid nunc?* id est, quantula et quam parva est hæc pœna et tribulatio, præ illis quæ regi Jeroboam parantur in futurum, puta in gehenna? Aliter quoque Chald. qui vertit: *Exterminabit domum Jeroboam, eum qui vivit hodie, et etiam qui gignetur ex nunc et ultra.*

15. ET PERCUTIET DOMINUS DEUS ISRAEL, SICUT MOVERI SOLET ARUNDO,] q. d. Deus percutiet regem Jeroboam, ejusque populum Israel assidue ab omnibus partibus undequaque, sicut assidue ab omnibus ventis agitatur arundo, ut nulla ei sit requies, sed continuis hostium incursionibus, deprædationibus, præliis conquassetur, donec cadat et intereat.

Rursum, VENTILABIT, id est, in omnem ventum disperget, ac per quatuor mundi ventique plagas dissipabit EOS (Israelitas) TRANS FLUMEN,] scilicet Euphratem, qui erat terminus terræ Judæis promissæ. Id reipsa præstitit, cum sub Osee ultimo rege decem tribus abductæ sunt a Salmanasar in Assyriam anno 6. Ezechiæ regis, uti audiemus c. 16. et 17.

QUIA FECERUNT SIBI LUCOS,] puta sylvas arboribus consitas, umbrosas, amœnas et nemorosas, in quibus more Gentium sua colebant idola, quibus hosce lucos dicabant. Unde in iis comessando, inebriando, fornicando serviebant Baccho et Priapo, ut patet cap. 15. v. 13. Causas alias lucorum affert Plinius, libr. 12. c. 1. *Hæc, ait, fuere quondam numinum templa, priscoque ritu simplicia rura; etiam nunc Deo præcellentem arborem dicant: nec magis auro fulgentia atque ebore simulacra, quam lucos et in iis silentia ipsa adoramus. Arborum genera numinibus suis dicata, perpetuo servantur, uti Jovi esculus, Apollini laurus, Minervæ olea, Veneri myrtus, Herculi populus. Quin et sylvanos faunosque et dearum genera sylvis, ac sua numina non secus ac cœlo attributa credimus.*

Causas vero cur Deus lucos adeo vetuerit, recenset Philo, lib. de monarch. *Primo*, inquit, *quoniam verum Dei templum non amœnitates postulat, sed severam castimoniam. Deinde quia non est fas illuc importare quæ faciunt ad virorem arborum, hoc est brutorum et hominum excrementa. Tertio, quia sylvestris materiæ nullus est usus, cum sit ut poetæ loquuntur, telluris inutile pondus: fructiferæ autem arbores parum cordatos et pios ab intentione animi religioneque sacris debita retraherent. Præterea condensa sylvarum maleficis conveniunt ex latebris securitatem et insidiarum occasionem quærentibus: at patentia et oculis exposita loca, quæ introgressi et videri ab aliis et videre alios possunt, sacris maxime apta sunt et accommodata.*

16. ET TRADET DOMINUS ISRAEL (hoc est Israelem, puta decem tribus in manus hostium, scilicet Assyriorum) PROPTER PECCATA JEROBOAM.] Nota hic quatuor plagas gravissimas, quibus Deus castigavit idololatriam publicam Jeroboam; primo enim prædicit filium ejus puerum moriturum; secundo, ipsum periturum eum omnibus posteris, idque cum infamia, ut careant sepultura atque à canibus et feris laniantur; tertio, regnum a Jeroboam, ejusque familia ad alium regem transferendum; quarto, totum populum in captivitatem abducendum.

19. RELIQUA AUTEM VERBORUM (id est, factorum; est Metonymia) JEROBOAM, etc., SCRIPTA SUNT IN LIBRO VERBORUM (factorum) DIERUM REGUM ISRAEL,] puta in Annalibus, Chronicis et Diariis, in quibus scribebantur gesta regum populique Israel per singulos dies. Aliqui putant hunc librum esse librum Paralipomen. sed errant, quia hic liber citatur in libro Paralip. quare ante librum Paralipom. æque ac ante libros Regum (nam in iis hic et alibi citatur) conscriptus est. Vide Abulens. Proœm. in lib. Paralipom.

21. PORRO ROBOAM,] finitis gestis Jeroboam primi Regis Israel, transit ad gesta Roboam primi regis Juda.

UT PONERET NOMEN SUUM IBI.] *Nomen*, id est nominis sui cognitionem, fidem, cultum, adorationem æquo ac celebritatem, famam, gloriam, miracula, oracula, etc. In Jerusalem enim erat templum, sacerdotes, pontifices et prophetæ, qui populum in Dei fide cultuque instruerent et promoverent.

NOMEN AUTEM MATRIS EJUS NAAMA AMMANITIS,] nimirum soror aut filia Sobi, quem David loco Hanon bello victi regem Ammonitarum constituerat, qui proinde ut arctius sibi Davidem devinciret, petiit ut Naama daretur uxor Salomoni filio Davidis, ut dixi 2. Reg. 17. 27. Concessit id David, eo quod Naama ad Judaismum se converti velle diceret; sed Vatabl. et Emman. Sa, aliique suspicantur fictam et simulatam fuisse ejus conversionem, adeoque ipsam in corde mansisse gentilem, et deorum suorum cultricem; imo ad eorum cultum Roboam filium suum traduxisse: atque hanc fuisse causam invalescentis in Juda idololatriæ. Idcirco enim statim hic subdit Scriptur. *Et fecit Judas malum coram Domino*, etc. *Ædificaverunt enim et ipsi sibi aras, et statuas, et lucos.* Discant hic Principes quam periculosum sit et Deo ingratum ducere filias infidelium vel hæreticorum, licet dicant se velle ad fidem converti: hoc enim dicunt ob spem regni vel principatus; quia difficile est ut hæresim, quam a puero imbiberunt, serio ex animo eradicent. Hinc et David ducens Maacha filiam regis Gessur, et ex ea genuit Absalomem. At qualis fuit Absalom? utique fratricida, et parricida, quia in necem patris cum toto Israele conjuravit. Porro Absalomis filia vel neptis fuit Maacha, quæ hoc nomen ab avia, puta matre Absalomis accepit, fuitque uxor Roboam, atque aviæ idololatriam et scelera imitata, facta est ipsa, vel potius ejus soror aut neptis princeps et sacerdotissa sacrorum Priapi, quam proinde Asa filius loco movit, ut audiemus cap. seq. v. 13. Propago ergo idololatriæ æque ac hæresis (uti ex S. Hieron. ostendi 2. Timoth. 3. 6.) facta est per fœminas, utpote novitatis amantes et in suo sensu pertinaces.

22. ET FECIT JUDAS MALUM,] puta idola, quæ antonomastice vocantur *malum*, sive *peccatum*, quia ipsa summum sunt scelus. Nota Roboam primis tribus regni sui annis, cum sua tribu Juda in fide et cultu veri Dei perstitit: sed iis elapsis illam deseruit, variasque effœminatorum spurcitias permisit: qua de causa Deus

in eum anno regni sui quinto immisit Sesac regem Ægypti, qui Jerosolymam cepit et spoliavit, quæ omnia patent ex seq. et ex 2. Paral. cap. 11. v. 17. et cap. 12. Causa idololatriæ fuit partim mater Roboam, puta Naama jam dicta, partim uxor Maacha, de qua v. 21. partim vicinia idololatrarum: omnes enim Gentes in circuitu, ac præsertim decem tribus Israel colebant idola, ac multæ ex eis florebant pace, opibus, deliciis, atque Judæos sibi vicinos illiciebant ad sua idola colenda, promittentes eis a diis sois similem rerum abundantiam.

24. Sed et effoeminati fuerunt in terra.] q. d. Idololatræ permittente Roboam constituerunt lupanaria; non tantum meretricum, sed et puerorum meritoriorum, seu scortorum masculorum, catamitorum ad præposteram et exsecrandam libidinem, qualia constituit impius Simon, 2. Machab. c. 4. v. 9.

Ecce fructus idololatriæ, æque ac hæresis, est libido, eaque infamis et horrenda; ime enim coli volunt spurci dæmones, quos in idolis adorabant, ut homines ad omnem spurcitiam omneque scelus impellant, ad Dei creatoris sui injuriam, æque ac ad ejus offensam et vindictam concitandam.

25. In quinto autem anno regni Roboam (puniente Deo ejus apostasiam et idololatriam) ascendit Sesac rex Ægypti in Jerusalem,] cum sexaginta millibus equitum et peditatu innumerabili ex Ægyptiis, Libyiis, Troglodytis et Æthiopibus collecto, ut dicitur 2. Paralipom. 12. 3. *Sesac.* Herodotus apud Josephum vocat *Sesostrim*, a Diodoro lib. 1. vocatur *Sesoosis* qui et addit columnas ab eo in Palæstina erectas, quibus insculpta erant genitalia muliebria, ut notaret incolarum libidinem, et per eam effœminationem et ignaviam, quasi qui virilitatem amisissent, so pavidi instar fœminarum non fuissent ausi arma capere, et sibi resistere. Videtur hic Sesac cognatus fuisse Roboam: nam ejus pater Salomon duxerat filiam Pharaonis, cujus in regno Ægypti *Sesac* videtur fuisse successor et filius.

26. Et tulit thesauros domus Domini, etc.] Sesac diripuit Jerusalem, non tamen eam evertit, tum quia in Jerusalem inventa sunt opera bona pœnitentiæ, scilicet religionis, deprecationis, sacrificiorum, eleemosynarum; quibus viri pii eversionem deprecati sunt a Deo 2. Paralip. 12. 12. tum quia rex Roboam videns Sesac vastare Judæam, cum suis resipuit dicens, *Justus est Dominus*, ut dicitur 2. Paral. 12. 6. ubi additur: *Cumque vidisset Dominus quod humiliati essent, factus est sermo Domini ad Semeiam dicens: Quia humiliati sunt, non disperdam eos daboque eis pauxillum auxilii et non stillabit furor meus super Jerusalem per manum Sesac. Verumtamen servient ei, ut sciant distantiam servitutis meæ, et servitutis regni terrarum*: quid scilicet intersit inter servire Deo, et servire homini, puta Sesac regi. Deus enim suos servos ditat et exaltat; Sesac vero deprimit et spoliat. Danique ibidem de Roboam v. 14. dicitur: *Fecitque malum, et non præparavit cor suum ut quæreret Dominum.*

CAPUT DECIMUM QUINTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Impio Roboam succedit filius impius Abia, huic pius filius Asa, qui v. 12. aufert idola et effoeminatos, ac Maacha matrem suam sacerdotissam Priapi. Asæ pio succedit pius filius Josaphat, v. 24. Jeroboam vero impio regi Israel succedit impius filius Nadab, quem Baasa occidit, totamque ejus familiam succidit.

1 Igitur in octavo decimo anno regni Jeroboam filii Nabat, regnavit Abiam super Judam. 2. Tribus annis regnavit in Jerusalem: nomen matris ejus Maacha filia Abessalom. 3. Ambulavitque in omnibus peccatis patris sui, quæ fecerat ante eum: nec erat cor ejus perfectum cum Domino Deo suo, sicut cor David patris ejus. 4. Sed propter David dedit ei Dominus Deus suus lucernam in Jerusalem, ut suscitaret filium ejus post eum, et statueret Jerusalem. 5. Eo quod fecisset David rectum in oculis Domini, et non declinasset ab omnibus quæ præceperat ei cunctis diebus vitæ suæ, excepto sermone Uriæ Hethæi. 6. Attamen bellum fuit inter Roboam et Jeroboam, omni tempore vitæ ejus. 7. Reliqua autem sermonum Abiam, et omnia quæ fecit, nonne hæc scripta sunt in Libro verborum dierum regum Juda? Fuitque prælium inter Abiam et inter Jeroboam. 8. Et dormivit Abiam cum patribus suis, et sepelierunt eum in civitate David: regnavitque Asa filius ejus pro eo. 9. In anno ergo vigesimo Jeroboam regis Israel regnavit Asa rex Juda, 10. et quadraginta et uno anno regnavit in Jerusalem. Nomen matris ejus Maacha, filia Abessalom. 11. Et fecit Asa rectum ante conspectum Domini, sicut David pater ejus: 12. et abstulit effœminatos de terra, purgavitque universas sordes idolorum, quæ fecerant patres ejus. 13. Insuper et Maacham matrem suam amovit, ne esset princeps in sacris Priapi, et in luco ejus, quem consecraverat: subvertitque specum ejus, et confregit simulacrum turpissimum, et combussit in torrente Cedron. 14. Excelsa

autem non abstulit. Verumtamen cor Asa perfectum erat cum Domino cunctis diebus suis: 15. et intulit ea quæ sanctificaverat pater suus, et voverat in domum Domini, argentum et aurum, et vasa. 16. Bellum autem erat inter Asa et Baasa regem Israel, cunctis diebus eorum. 17. Ascendit quoque Baasa rex Israel in Judam, et ædificavit Rama, ut non posset quispiam egredi vel ingredi de parte Asa regis Juda. 18. Tollens itaque Asa omne argentum et aurum, quod remanserat in thesauris domus Domini, et in thesauris domus regiæ, dedit illud in manus servorum suorum: et misit ad Benadad filium Tabremon filii Hezion, regem Syriæ, qui habitabat in Damasco, dicens: 19. Fœdus est inter me et te, et inter patrem meum et patrem tuum: ideo misi tibi munera, argentum et aurum: et peto ut venias, et irritum facias fœdus quod habes cum Baasa rege Israel, et recedat a me. 20. Acquiescens Benadad regi Asa, misit principes exercitus sui in civitates Israel, et percusserunt Ahion et Dan, et Abeldomum Maacha, et universam Cenneroth, omnem scilicet Terram Nephthali. 21. Quod cum audisset Baasa, intermisit ædificare Rama, et reversus est in Thersa. 22. Rex autem Asa nuntium misit in omnem Judam, dicens: Nemo sit excusatus, et tulerunt lapides de Rama et ligna ejus, quibus ædificaverat Baasa, et extruxit de eis rex Asa Gabaa Benjamin, et Maspha. 23. Reliqua autem omnium sermonum Asa, et universæ fortitudines ejus, et cuncta quæ fecit, et civitates quas exstruxit, nonne hæc scripta sunt in Libro verborum dierum regum Judæ? Verumtamen in tempore senectutis suæ doluit pedes. 24. Et dormivit cum patribus suis, et sepultus est cum eis in Civitate David patris sui. Regnavitque Josaphat filius ejus pro eo. 25. Nadab vero filius Jeroboam regnavit super Israel anno secundo Asa regis Juda: regnavitque super Israel duobus annis. 26. Et fecit quod malum est in conspectu Domini, et ambulavit in viis patris sui et in peccatis ejus, quibus peccare fecit Israel. 27. Insidiatus est autem ei Baasa filius Ahiæ de domo Issachar, et percussit eum in Gebbethon, quæ est urbs Philisthinorum: siquidem Nadab et omnis Israel obsidebant Gebbethon. 28. Interfecit ergo illum Baasa in anno tertio Asa regis Juda et regnavit pro eo. 29. Cumque regnasset, percussit omnem domum Jeroboam: non dimisit ne unam quidem animam de semine ejus, donec deleret eum juxta verbum Domini, quod locutus fuerat in manu servi sui Ahiæ Silonitis, 30. propter peccata Jeroboam, quæ peccaverat, et quibus peccare fecerat Israel: et propter delictum, quo irritaverat Dominum Deum Israel. 31. Reliqua autem sermonum Nadab, et omnia quæ operatus est, nonne hæc scripta sunt in Libro verborum dierum regum Israel? 32. Fuitque bellum inter Asa, et Baasa regem Israel cunctis diebus eorum. 33. Anno tertio Asa regis Juda, regnavit Baasa filius Ahiæ, super omnem Israel, in Thersa, viginti quatuor annis. 34. Et fecit malum coram Domino, ambulavitque in via Jeroboam, et in peccatis ejus, quibus peccare fecit Israel.

1. Igitur in octavo decimo anno Jeroboam filii Nabat (regis Israel) regnavit Abiam (filius Roboam) super Judam.

2. Tribus annis regnavit.] Dices: V. 9. Abia dicitur mortuus anno vigesimo Jeroboam, ergo non tribus, sed duobus tantum annis regnavit: nam ab anno 18. ad 20. sunt tantum duo anni. Resp. numerandum his esse annum 18. eumque fuisse primum regni Abiam, secundum vero fuisse 19. tertium vero 20. regni Jeroboam. Ita Abulens. Cajetan. Salianus et alii. Ubi nota in chronologia annum subinde a principio, subinde a fine computari: quocirca unus annus additus vel demptus in Chronologia nullam facit diversitatem. Porro Abulensis hic tres alios modos conciliandi diversam chronologiam assignat, valde utiles et notandos.

Primus est per Synecdochen, qua pars anni, mensis, vel diei ponitur pro integro anno, mense, vel die. Sic Christus dicitur tribus diebus fuisse in sepulcro, quia per partem diei primæ et tertiæ fuit in sepulcro; solo autem die secundo integro in eodem mansit.

Secundus, quod aliquando numerentur anni, quibus filius regnavit cum patre, aliquando vero anni quibus solus ipse regnavit post patrem.

Tertius, quod quandoque interregnum jungitur annis sequentis regis vel judicis, uti ostendi Judic. cap. 3. quandoque non. Eosdem modos tradit Richardus de S. Victor. tractat. de Concordia temporum regum Juda.

Nomen matris ejus Maacha, filia Abessalom,] id est *Absalom*, ut dicitur 2. Paral. 11. 21. Hebr. enim *Abisalom*, idem est quod *Absaloni*. Quare vix dubitandum est, quin Absalom hic sit filius Davidis, de quo lib. 2. crebra facta est mentio: nec enim alium legimus Absalom. Ideo ergo Absalom hic nominatur, quia ipse ex gestis ejus recensitis lib. 2. toti Israel fuit notissimus. Quare *Maacha* hæc eadem est cum *Thamar*: hanc enim solam filiam genuit Absalom, ut patet 2. Reg. 14. 27. Ita censent Hebræi, Josephus, Lyran. Cajetan. Sanchez et alii. Minus recte ergo Abulensis et Salianus censent alium esse hunc Absalom ab Absalome filio Davidis.

Dices: 2. Paral. 13. 2. hæc *Maacha* vocatur *Michaia filia Uriel de Gabaa*. Resp. Cajetan. Absalom fuisse binomium, alioque nomine vocatum esse *Uriel*, forte ob pulchritudinem, quod adeo esset pulcher, ut Angelus videretur, dicique posset *Uriel*, id est *lux* et *splendor Dei;* aut certe Absalem fuisse patrem naturalem Maachæ; Urielem vero ejusdem fuisse patrem legalem; quod difficile est concipere, cum nullus Davidis filius legatur vocatus *Uriel*, cui quasi fratri sine liberis defuncto Absalom semen suscitare debuerit.

Posset planius dici Maacham dici *filiam*, id est *neptem* Absalemis, more Scripturæ quo nepotes vocantur *filii*. Videtur enim Thamar Absalomis unica filia nupsisse Urieli, ex eoque genuisse Maacham hanc Rohoami uxorem, et Abiæ matrem. Id variis conjecturis confirmatur. Nam Uriel hic fuit de Gabaa, quæ erat urbs in tribu Benjamin, fuit ergo ipse Benjaminita; ergo Uriel non est Absalem: hic enim erat de tribu Juda, æque ac David.

Secundo, quia Thamar videtur fuisse hoc tempore grandævior, quam ut nuberet Roboamo. Nata est enim facile 12. vel 13. annis ante mortem Davidis (nam pater ejus Absalem occisus est novem annis ante mortem Davidis, uti dixi in Chron. Davidis sub finem, lib. 2. Reg.) Adde annos 40. regni Salomonis, habebis 52. annos vitæ Thamar. Esto enim Roboam eam videatur duxisse ante mortem Salemonis: nam ex ea genuit Abiam, qui post triennium moriens regni successorem reliquit filium Asa. Roboam autem regnavit 17. annis dumtaxat: quare Abia a Roboam ante initum regnum genitus videtur, ut eo moriente esset plusquam 17. annorum: nam post triennium moriens reliquit filium Asa jam grandævum, et habilem ad regnum. Esto, inquam, id ita sit; tamen non videtur diu ante mortem Salomonis eam duxisse, eo quod illam duxerit tertio loco, ut patet 2. Paral. 11. 20. filii enim regum ante regnum et ante mortem patris, non solebant multiplicare uxores.

Tertio, quia hæc semper vocatur *Maacha*, numquam Thamar, ergo non fuit ipsa Thamar, sed Thamaris filia.

Quarto, quia hic v. 10. de Asa filio Abiæ idem dicitur quod hic de Abia, scilicet: *nomen matris ejus Maacha filia Abessalom.* Hæc ergo Maacha vel fuit eadem cum Maacha matre Abiæ, ut dicatur *mater*, id est *avia* Asæ; vel certe fuit ejus soror junior, ait Cajetan. ut posset duci ab Asa filio Abiæ. Ergo Maacha non fuit Thamar, utpote quæ nullam sororem habuit, sed fuit unica filia Absalomis: fuit ergo Maacha filia Thamaris.

Quinto, id diserte asserit Josephus, qui cum prius Maacham vocasset filiam Absalomis, mox libro 8. c. 3. eamdem vocat Absalemis neptem, scilicet ex Uriele et Thamar progenitam.

3. Ambulavitque in omnibus peccatis patris sui,] colendo idola Roboami, permittendo effœminatos, etc. hos cum idolis sustulit filius ejus Asa, ut sequitur.

4. Dedit ei Dominus Deus suus lucernam (id est prolem gloriosam et regiam, scilicet) ut suscitaret filium ejus post eum (ut Asa filius ei in regno succederet) et (per eum) statueret Jerusalem,] stabiliendo eam in fide et cultu veri Dei, itaque pariter stabiliendo ejus pacem, opes et regnum.

5. Excepto sermone (id est re et facto, puta homicidio) Uriæ Hethæi.] Dices: David multa alia peccata commisit, ut dum ex superbia numeravit populum, quod peccatum Deus punivit peste et morte 70. millium hominum, 2. Reg. 24. 15. dum voluit occidere Nabal, omnesque ejus domesticos, 1. Reg. 25. vers. 21. dum Miphibosoth innocenti partem dimidiam facultatum ademit, 2. Regum 19. vers. 29. Verum hæc peccata nec tam gravia fuerunt, quam fuit adulterium et homicidium Uriæ, nec tam certa et a vulgo taxata; quin imo habebant velum et prætextum aliquem honestatis et justitiæ, saltem apud homines, qui proinde ea vel excusabant, vel non æstimabant. Hoc vero peccatum contra Uriam ab omnibus habitum fuit ut injustum, enorme et infame; ideoque Deus qui peccata tacita et tam scandalosa non sinit impunita, acriter illud punivit. Ob hoc enim omnia mala Davidi acciderunt, eique dictum est a Deo, quod numquam recederet gladius a domo ipsius, idque ita accidisse reipsa hic ostendit, dum subdit inter Roboam et Jeroboam æque ac Abiam perpetua fuisse bella, cædes et spoliationes. Ita Abul. Cajetan. et alii.

6. Attamen bellum fuit inter Roboam et Jeroboam omni tempore vitæ ejus,] q. d. Deus ob merita Davidis voluit ei dare *lucernam*, id est, posteritatem regiam, scilicet Salomonem, Rohoam et Abiam; sed tamen ob eorum peccata, præsertim idololatriæ, fecit ut perpetua haberent bella cum Jerobeam.

7. Fuitque prælium inter Abiam et inter Jeroboam.] illud enarratur fuse 2. Paralip. 13. ubi dicitur Abiam in aciem eduxisse 400. millia, Jeroboam vero 800. millia, cumque hi utpote plures, illos cingerent, ipsos invocasse Deum, ac ejus ope ex 800. millibus cecidisse 500. millia.

10. Nomen matris ejus Maacha filia Abessalom,] id est Absalom filii Davidis. *Filia*, id est neptis, ut liquet. Hæc enim Maacha mater Asæ, vel est eadem cum Maacha matre Abiæ, ut vult Lyran. et Serar. ut dicatur *mater*, id est avia Asæ, sicut vers. 3. David dicitur Abiæ *pater*, id est avus; vel potius ejus soror junior, ex eadem matre Thamar Absalemis filia genita, ut ex Cajet. dixi v. 2. aut certe ejus neptis. *Maacha* Hebr. idem est quod compressio, attritio, fixio, ait Pagnin. Videtur hoc nomen commune fuisse reginis sive filiabus regum Gessur: unde filia regis Gessur, quam duxit David, vocata est *Maacha*, quæ fuit mater Absalomis, indeque Thamar filia Absalomis suam filiam, quæ nupsit Roboamo, vocavit *Maacha*, ac ejus sororem, quæ nupsit Abiæ, vocavit quoque *Maacha:* hanc enim tam Hebr. quam Septuag. Noster et Josephus constanter vocant matrem Asæ. Simili modo S. Paula, Melania, Macrina S. Basilii amita, Eudoxia, Constantia, suum nomen ad filias ac neptes transmiserunt.

Porro nominatur hic Maacha *mater*, vel avia Asæ, ut Asæ insignis virtus et religio ostendatur, quod a tam impia matre educatus, tamen tam pius evaserit, adeoque ipsam matrem a sacerdotio idolorum amoverit. Sic Plinius, lib. 7. Epist. laudat Quadratum juvenem, quod in deliciis aviæ degens, viveret tamen severissime.

13. Insuper et Maacham matrem suam amovit, ne esset princeps (sacerdotissa prima) in sacris Priapi.) Hebr. ad verbum est: *Ne esset domina, quia fecit idolum horrendum;* ubi Septuag. Chald. Vatabl. Pagnin. et alii *τὸ ne esset domina*, exponunt, *ne esset regina*, ne regeret regnum. Unde et Noster 2. Paralip. 15. 16. vertit: *Sed et Maacham matrem Asa regis de augusto deposuit imperio, eo quod fecisset in luco simulacrum Priapi.* Hic tamen vertit: *Ne esset princeps in sacris Priapi;* hic enim principatus sacrorum Priapi apud Judæos et idololatras erat augustum imperium, et summa dignitas, ut אשר *ascer*, id est *quia, quod*, capiatur pro באשר *baascer* id est, *in se quod fecit idolum*, puta in cultura sui Priapi. Pro *Priapi* Hebr. est מפלצת *miphletset;* id est *tremor*, horror; sic vocatur Priapus, tum quia pingebatur vel sculpebatur turpi et horrenda forma; tum quia horrore suo terrorem incutiebat furibus et avibus volentibus deprædari hortos, quorum ipse erat Deus et tutor; unde illud Horatii, lib. 1. satyra 8. de Priapo:

> Deus inde ego furum, aviumque
> Maxima formido.

Hinc et ab Hebr. *miphletset*, Priapus Latine dictus est *Phallus* et *Mutinus;* sic enim eum appellat Juven. satyra 6. Virgilius et Ovidius. Ita Serar. Vatabl. et Sanchez. Fuit ergo Maacha obscœna et sacrilega, imo obscœnitatis et sacrilegii princeps, ac meretricum et scortorum regina, ideoque suo Priapo sacravit lucum quia libido, utpote pudenda, quærit lucos, id est sylvas umbrosas, et tenebras, quibus suam turpitudinem tegat. Unde *lucus* dicitur per antiphrasin, eo quod luce careat sitque opacus. Ita Eucherius.

Porro Hebræi coluerunt Priapum nomine *Beelphegor*, quasi Deum obscœnitatis, ritibus et actibus obscœnissimis. Vide dicta Numer. 25. 3. Fecit autem hæc Asa initio regni, cum esset pene puer; eo major fuit ejus zelus et pietas. Quocirca Deus hunc Asæ zelum remuneratus est: primo pace felici et longa; secundo ædificatione multarum urbium; tertio, victoria illustri, qua decies centena millia Æthiopum prostravit 2. Paral. 14. 7.

14. Excelsa autem non abstulit.] Abulensis per *excelsa* accipit templa a Salomone exstructa idolis, quæ manserunt usque ad Josiam, qui ea evertit; qua in re, inquit, non peccavit Asa, nec Josaphat, nec Ezechias, quia templa hæc jam evilluerant, erantque clausa, nec in eis colebantur idola: quare cum jam non essent amplius scandalosa, permissa sunt ad futuram rei gestæ memoriam.

Melius Cajetanus *excelsa* intelligit templa in montibus et locis excelsis Deo vero dicata, in quibus Israelitæ Deo vero sacrificabant, quæ licet a Deo essent vetita, prudenter tamen ea permisit Asa, ne populi delectatio et consuetudo immolandi in excelsis eum abduceret a cultu Dei ad idololatriam: zelosi tamen reges, quales fuere Ezechias et Josias, eadem sustulerunt: quamquam dici posset Asa peccasse, quod excelsa permiserit, sicut in pluribus aliis peccavit, uti jam dicam.

Verumtamen cor Asa perfectum erat cum Domino cunctis diebus suis.] *Perfectum*, intellige in fide et cultu unius veri Dei, ac in extirpatione idololatriæ; nam in aliis multis peccavit Asa, ut cum ægrotans non speravit in Domino, sed confisus est in arte medicorum, de quo mox. Item cum diffidens Deo vasa sacra dedit regi Syriæ v. 18. ad evadendum bellum regis Israel. Rursum, cum prophetam se increpantem conjecit in nervum, id est, *in carcerem* et vincula multosque e populo interfecit, 2. Paral. 16. 10. Vide Abulensem, quæst. 18.

15. Et intulit ea quæ sanctificaverat (id est dicaverat, consecraverat) pater suus, et voverat in domum Domini.

18. Aurum quod remanserat in thesauris domus Domini (aurum templi) etc., misit ad Benadad.] Peccavit hac in re Asa, tum quod aurum templi usurparit et alienarit; tum quod magis in Benadad impio, quam in Deo spem reposuerit: ideoque increpitus est a propheta, 2. Paral. 15. 1.

23. Verumtamen in tempore senectutis suæ doluit pedes.] Res hæc fusius narratur 2. Paral. 16. 12. *Ægrotavit*, inquit, *Asa anno trigesimo nono regni sui, dolore pedum* (podagra) *vehementissimo, et nec in infirmitate sua quæsivit Dominum, sed magis in medicorum arte confisus est;* ideoque mortuus: unde illico subjungitur: *Dormivitque cum patribus suis, et mortuus est anno quadragesimo primo regni sui.*

CAPUT DECIMUM SEXTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Jehu filius Hanani Propheta Baasæ regi Israel minatur exitium, ideoque ab ejus filio Ela occiditur: hinc v. 9. Ela a Zambri regno et vita multatur. Mox v. 16. Zambri obsessus ab Amri se cum domo succendit. Inde v. 24. Amri rex creatus ædificat Samariam. Denique v. 29. Amri morienti succedit impius Achab cum sua Jezabele. Additur vers. ult. Hiel ædificasse Jericho, ideoque filios omnes amisisse.

1 Factus est autem sermo Domini ad Jehu filium Hanani contra Baasa, dicens: 2. Pro eo quod
exaltavi te de pulvere, et posui te ducem super populum meum Israel, tu autem ambulasti
in via Jeroboam, et peccare fecisti populum meum Israel, ut me irritares in peccatis eorum:
3. ecce ego demetam posteriora Baasa, et posteriora domus ejus: et faciam domum tuam sicut do-
mum Jeroboam filii Nabat. 4. Qui mortuus fuerit de Baasa in civitate, comedent eum canes: et qui
mortuus fuerit ex eo in regione, comedent eum volucres cœli. 5. Reliqua autem sermonum Baasa
et quæcumque fecit, et prælia ejus nonne hæc scripta sunt in Libro verborum dierum regum Israel?
6. Dormivit ergo Baasa cum patribus suis, sepultusque est in Thersa: et regnavit Ela filius ejus pro
eo. 7. Cum autem in manu Jehu filii Hanani prophetæ verbum Domini factum esset contra Baasa,
et contra domum ejus, et contra omne malum, quod fecerat coram Domino, ad irritandum eum in
operibus manuum suarum, ut fieret sicut domus Jeroboam: ob hanc causam occidit eum, hoc est,
Jehu filium Hanani, prophetam. 8. Anno vigesimo sexto Asa regis Juda, regnavit Ela filius Baasa
super Israel in Thersa duobus annis. 9. Et rebellavit contra eum servus suus Zambri, dux mediæ
partis equitum: erat autem Ela in Thersa bibens, et temulentus in domo Arsa præfecti Thersa 10. Ir-
ruens ergo Zambri, percussit et occidit eum anno vigesimo septimo Asa regis Juda, et regnavit pro
eo. 11. Cumque regnasset et sedisset super solium ejus, percussit omnem domum Baasa, et non de-
reliquit ex ea mingentem ad parietem, et propinquos et amicos ejus. 12. Delevitque Zambri omnem
domum Baasa, juxta verbum Domini, quod locutus fuerat ad Baasa in manu Jehu prophetæ. 13. Pro-
pter universa peccata Baasa, et peccata Ela filii ejus, qui peccaverunt, et peccare fecerunt Israel pro-
vocantes Dominum Deum Israel in vanitatibus suis. 14. Reliqua autem sermonum Ela, et omnia quæ
fecit, nonne hæc scripta sunt in Libro verborum dierum regum Israel? 15. Anno vigesimo septimo
Asa regis Juda, regnavit Zambri septem diebus in Thersa: porro exercitus obsidebat Gebbethon ur-
bem Philisthinorum. 16. Cumque audisset rebellasse Zambri, et occidisse regem, fecit sibi regem o-
mnis Israel Amri, qui erat princeps militiæ super Israel in die illa in castris. 17. Ascendit ergo
Amri, et omnis Israel cum eo, de Gebbethon, et obsidebant Thersa. 18. Videns autem Zambri quod
expugnanda esset civitas, ingressus est palatium, et succendit se cum domo regia, et mortuus est,
19. in peccatis suis, quæ peccaverat faciens malum coram Domino, et ambulans in via Jeroboam, et
in peccato ejus, quo fecit peccare Israel. 20. Reliqua autem sermonum Zambri, et insidiarum ejus,
et tyrannidis, nonne hæc scripta sunt in Libro verborum dierum regum Israel? 21. Tunc divisus est
populus Israel in duas partes: media pars populi sequebatur Thebni filium Gineth, ut constitueret
eum regem: et media pars Amri. 22. Prævaluit autem populus qui erat cum Amri, populo qui se-
quebatur Thebni filium Gineth: mortuusque est Thebni, et regnavit Amri. 23. Anno trigesimo primo
Asa regis Juda, regnavit Amri super Israel, duodecim annis: in Thersa regnavit sex annis. 24. E-
mitque montem Samariæ a Somer duobus talentis argenti: et ædificavit eum, et vocavit nomen civi-
tatis, quam extruxerat, nomine Semer domini montis, Samariam. 25. Fecit autem Amri malum in
conspectu Domini, et operatus est nequiter super omnes qui fuerunt ante eum. 26. Ambulavitque

in omni via Jeroboam filii Nabat, et in peccatis ejus quibus peccare fecerat Israel: ut irritaret Dominum Deum Israel in vanitatibus suis. 27. Reliqua autem sermonum Amri et prælia ejus quæ gessit, nonne hæc scripta sunt in libro verborum dierum regum Israel? 28. Dormivitque Amri cum patribus suis, et sepultus est in Samaria: regnavitque Achab filius ejus pro eo. 29. Achab vero filius Amri regnavit super Israel anno trigesimo octavo Asa regis Juda. Et regnavit Achab filius Amri super Israel in Samaria viginti et duobus annis. 30. Et fecit Achab filius Amri malum in conspectu Domini, super omnes qui fuerunt ante eum. 31. Nec suffecit ei ut ambularet in peccatis Jeroboam filii Nabat: insuper duxit uxorem Jezabel filiam Ethbaal regis Sidoniorum. Et abiit, et servivit Baal, et adoravit eum. 32. Et posuit aram Baal in templo Baal, quod ædificaverat in Samaria, 33. et plantavit lucum: et addidit Achab in opere suo, irritans Dominum Deum Israel, super omnes reges Israel qui fuerunt ante eum. 34. In diebus ejus ædificavit Hiel de Bethel, Jericho: in Abiram primitivo suo fundavit eam, et in Segub novissimo suo posuit portas ejus: juxta verbum Domini, quod locutus fuerat in manu Josue filii Nun.

2. Tu autem ambulasti in via Jeroboam,] q. d. Tu secutus es ejus idololatriam, et coegisti populum ad adorandum vitulos aureos a Jeroboam in idola erectos.

3. Et faciam domum tuam sicut domum Jeroboam] q. d. Sicut per te funditus excidi familiam Jeroboam ob idololatriam vitulorum, sic ob eamdem stirpitus evertam tuam progeniem per Zambri, tuo filio Elæ rebellantem, vers. 9. Mira fuit perversitas et stoliditas regum Israel, quod, cum viderent jussu Dei plane everti familias regum præcedentium ob cultum vitulorum, imo ipsi easdem everterent, ipsi tamen eosdem vitulos colerent, et coleodos proponerent populo, ne ad templum, et Asa regem Jerusalem rediret; esto reclamarent prophetæ, et excidium eis minarentur. Nimirum diabolus et ambitio regnandi excæcabat, et dementabat eos. Hoc justo Dei judicio factum est ut omnes sibi invicem fuerint carnifices: Baasa enim fuit carnifex filiorum Jeroboam, Zambri fuit carnifex filiorum Baasæ, Zambri vero carnifex fuit Amri: sic apud Romanos Julius Cæsar sustulit Pompeium, Julium Brutus et Cassius, hos Augustus. Mox Neronem ad necem adegit Senatus, Galbam Otho, Othonem Vitellius, Vitellium Vespasianus, Titum Domitianus, Domitianum Nerva et Trajanus, uti narrat Sextus Aurelius Victor in Epitome Cæsarum; ecce hic verum illud Juvenalis:

> Ad generum Cereris (*Plutonem*) sine cæde et sanguine pauci
> Descendunt reges, et sicca morte tyranni.

Unde de Galba dixit Tacitus: *Omnium consensu capax imperii nisi imperasset.* De Vespasiano vero: *Solus imperantium,* inquit, *mutatus in melius.* Sed hac de re fusior erit sermo vers. 31. in Achab.

5. Scripta sunt in libro verborum dierum regum Israel,] puta in Diariis et Annalibus Regum Israel, ut superius dixi.

7. Ob hanc causam occidit eum,] puta ob prophetiam, qua Elæ idololatræ intentabat excidium. Fuit ergo Jehu hic vere propheta æque ac martyr, ac prophetia eum martyrem effecit.

9. Et rebellavit contra eum servus suus Zambri.] Nota hic justa Dei judicia in reges infideles et idololatras; quia enim Ela rebellavit Deo summo Domino suo; hinc justa Dei vindicta ei vicissim rebellavit servus et chiliarcha suus Zambri: sicut Ela occidit Jehu prophetam Dei, sic et ipse occisus est a Zambri Dei nutu.

18. Videns autem Zambri quod expugnanda esset civitas, ingressus est palatium, et succendit se cum domo regia.] Nimirum Zambri tyrannus ambiens aulam, invenit urnam, ac ascendens in regiam resilit in pyram. Idem fecit Sardanapalus ultimus rex Assyriorum, qui in Ninive obsessus ab Arbaco militiæ suæ Præfecto, ne in ejus manus veniret, rogum in regia ingentem exstruxit, quo aurum et argentum omne, et quidquid erat regiæ supellectilis congessit. Tum concubinis et Eunuchis in domunculam, quam in medio pyræ exstruxerat, conclusis se regiamque cum illis omnibus absumsit incendio. Ita Diodorus, Justinus, Strabo, et cæteri passim. Sic uxor Asdrubalis capta a Scipione incensaque Cartagine, dextra lævaque tres filios mortem non recusantes trahens, *incendio se flagrantis patriæ objecit*, ait Valerius Maxim. lib. 2. cap. 2. Sic Numantini per 14. annos a Romanis obsessi, cum fame deficerent, maluerunt se suaque omnia incendere, quam Scipioni se tradere. Vide Florum, lib. 2.

22. Mortuusque est Thebni,] occisus a factione adversa Amri, teste Josepho. Addunt Septuag. fratrem quoque Thebni occisum, nomine Joramum.

23. Anno trigesimo primo Asa regis Juda regnavit Amri super Israel.] Licet enim Amri occiso Zambri, a populo acclamatus sit rex anno 27. Asæ, uti dictum est vers. 15. et 16. tamen regni æmulum habuit Thebni, cum quo colluctatus est per quinque annos, donec eo mortuo solus regnavit, quod factum anno 31. Asæ, ut hic dicitur. Ita Abulens. Richard. de S. Victore, Torniellus, Salianus et alii. Unde explicans subdit: Super Israel regnavit duodecim annis: cœpit enim regnare mortuo Zambri anno 27. Asæ, ut dictum est vers. 15. et 16. mortuus est autem anno 38. Asæ ut dicitur vers. 29. jam a 27. anno Asæ usque ad 38. sunt 12. anni inclusive. Vide hic, ut Deus prolonget regna piorum regum, abbreviet vero impiorum. Ecce tibi Asa 41. annis regnavit in Juda, quibus annis octo reges successive regnarunt in Israel, scilicet Jeroboam, Nadab, Baasa, Ela, Zambri,

Thebni, Amri et Achab, quorum omnium ortus et occasus (excepto Achab) vidit Asa.

In Thersa regnavit sex annis.] *Thersa* ante Amri erat metropolis et regia regum Israel. Quare in ea regnavit Amri quinque annis, quibus cum Thebni de regno contendit; eo vero mortuo, anno sexto regni sui ex Thersa regiam transtulit in Samariam, quam ædificavit, ut sequitur, ibique regnavit aliis sex annis, hoc est universim, tam in Thersa quam in Samaria, 12. annis, uti dictum est. Causa translationis fuit quod Zambri regiam in Thersa secum combussisset, moxque urbs capta ab Amri, spoliata et vastata fuisset, ut dictum est v. 18. rursum, quod Samaria ob montem cui insidebat munitior foret: unde ipsa diu hostium postea eam obsidentium insultus sustinuit. Ita Salianus. His ergo de causis Amri ex Thersa regnum et regiam transtulit in Samariam.

24. Emitque montem Samariæ a Somer (nomen est viri, qui erat dominus montis) duobus talentis argenti.] Talentum Hebræum continebat tria millia siclorum, sive mille quingentas uncias (siclus enim est semuncia) quæ faciunt 12. millia drachmarum. Drachma argenti est Julius Romanus, sive Regalis Hispanicus: quare talentum argenti continebat tria millia florenorum Brabanticorum, sive Francorum Gallicorum quæ faciunt aureos Romanos mille ducentos: ergo duo talenta argenti faciunt 6. millia florenorum Brabant. quæ conficiunt bis mille et quadringentos aureos.

Et vocavit nomen civitatis, quam exstruxerat, nomine Semer (vel Somer) domini montis Samariam.] Putant aliqui prius Samariam fuisse ædificatam, nam nominis Samariæ mentio facta est cap. 13. v. 32. sed hic urbi veteri ab Amri adjunctum fuisse montem vicinum, et civitatem eousque extensam, ac totam deinde vocatam Samariam. Ita Sanch. Alii vero putant urbem totam primitus ædificatam ab Amri, ac nominatam Samariam: quare c. 13. per anticipationem vocari Samariam, eo quod postea cum Auctor libri hæc scribebat, vocata sit Samaria. Hæc est celebris illa metropolis regum Israel, contra quam detonat Isaias cæterique prophetæ.

31. Et abiit et servivit Baal.] *Baal*, sive *Bal*, *Bel* et *Belus*, est Juppiter Belus, puta *Nemrod*. Nemrod enim est Belus, qui fuit pater Nini primi regis Assyriorum, a quo condita et appellata fuit *Ninive*, cujus uxor fuit Semiramis. Nemrod ergo dictus est *Baal*, id est dominus, fuitque auctor idololatriæ sub annum trecentesimum a diluvio, ut dixi Gen. 10. 9. Unde ab eo cæteri deinceps gentium dii et idola dicta, vel agnominata sunt *Baal* vel *Baalim*. Unde Abul. in l. 4. Reg. c. 3. q. 3. censent Baal hunc Sidoniorum et Tyriorum fuisse Herculem; hic enim apud eos magno in honore fuit. Unde Hiram rex Tyri tempore Salomonis eidem statuam erexit, teste Josepho, l. 8. c. 2. Hinc in Tyro quinquennales ludi Herculi celebrabantur, ut patet 2. Machab. 4. 18. ergo idolis et vitulis Jeroboam adjunxit idolum Baal sive Jovis Beli quod more gentis suæ Sidoniæ colebat Jezabel ejus uxor.

Tropol. hinc disce quam Deo invisa, ideoque infelix sit impietas, nimirum quod continua et funestissima sit tragœdia impiorum principum vita: pauca ex dictis c. 12. 15. 16. et l. 4. c. 9. 10. 11. 15. hæc tragica accipe.

Postquam occupavit regnum Israel Jeroboam propter delictum Salomonis, vindicatum per eum in persona Roboam filii ejus, translatis decem tribubus in Jeroboam, regnavit et filius ejus in Israel. Vindicta in persona filii successit, et ipse cum omni semine et domo Nabath erasus fuit per regem novum Baasa. Baasa Tyranni finita potestas in filio Ela, qui necatus cum omni semine per Zambri ejus servum. Zambri tantum per septem dies regnavit et obsessus ab Amri, coactus se in palatio comburere sustulit regiam progeniem. Amri et Achab stirpem sustulit Jehu, servus Joram regis, qui erat ex progenie Achab. Advenit autem in quarta generatione vindicta super progeniem Jehu, juxta verbum Domini; et ideo Zacharias qui ex Jehu descenderat, obtruncatus est a servo suo nomine Sellum, qui tantum regnavit pro eo in Israel per unum mensem, occisus pariter a Manahen filio Gadi de Thersa, qui regnavit pro eo decem annis in Israel, et post eum Phaceia filius ejus biennio tantum; nam eum occidit Phaceas filius Romeliæ dux ejus; sed et hunc occidit Oseas filius Ela, hic autem translatus cum populo in Assyrios. Sic Saladinus, ait Æmilius, l. 6. domito Oriente tandem mortuus, et omnes ejus filii a patruo eorum necati; uno evadente tantum e manibus Sephadmi patrui. Vetus est dictum tyrannos principes quam rarissime senescere, propter varia pericula quibus involvuntur, et quam ægerrime communem livoris et periculi sortem possunt evadere, et paucissimi omnino fuerunt qui suo fato seu morte naturali perierunt. Quare et Saturninus apud Flavium Vopiscum cum a suis purpura esset indutus: *Nescitis*, inquit, *amici, quid mali sit imperare. Nam et gladii et tela cervicibus nostris im pendent, imminent hastæ, undique spicula, ipsi custodes timentur, ipsi comites formidantur: non cibus pro voluptate, non iter pro auctoritate, non bella pro judicio, non arma pro studio. Adde, quod omnes ætas in imperio reprehenditur: senex est quispiam, inabilis videtur: si juvenis, inest furor. Nam quod imperatorem me cupitis in mortis necessitatem me trohitis; sed habeo solatium hoc mortis, solus perire non potero.* Subit mentem quod Ælianus lepide refert de tyrannis ex Æsopi scriptis: si quis suem comprehendat eam vociferari, idque non temere. Etenim cum nec lanam portet, neque quidquam aliud ejus generis, statim conjectura mortem augurari, scientem seipsam usui et esui esse capientibus. Similes autem videri suibus tyrannos, qui semper in suspicionibus et metu versantur, cum sciant, sicut sues, suam vitam solam omnibus deberi. Ita Ælianus, l. 9. var. histor.

34. In diebus ejus ædificavit Hiel de Bethel, Jericho; in Abiram primitivo suo fundavit eam, et in Segub novissimo suo posuit portas ejus: juxta verbum Domini, quod locutus fuerat in manu Josue.] Josue evertens Jericho statuit eam anathema ac maledixit ei qui illam reædificare vellet, dicens c. 6. v. 26. *Maledictus vir coram Domino, qui suscitaverit et ædificaverit urbem Jericho. In primogenito suo fundamento illius jaciat, et in novissimo liberorum ponat portas ejus.* Quare nemo usque ad tempora Achab ausus fuit reædificare Jericho; tunc autem id ausus fuit Hiel illectus fertilitate loci. Jericho enim erat fœcundissima et amœnissima, adeoque sola proferebat balsamum. Addit hoc Scriptura, ut indicet quanta

fuerit sub Achab scelerato idololatra Dei et prophetarum oblivio, ac quam corrupti mores avaritia: hæc enim stimulavit Hiel ad reædificandum Jericho contra jussum Josue; rursum ut ejus punitione terreret Achab et idololatras. Si enim Hiel ob reædificatam Jericho contra jussum Josue, mulctatus est filiis omnibus, multo magis filiis omnibus se mulctandum a Deo cogitare debebat Achab, qui in Dei injuriam Baalem suum pro Deo coli volebat.

In Abiram primogenito suo fundavit eam, et in Segub novissimo suo posuit portas ejus,] q. d. Hiel jaciens fundamenta Jericho, statim perdidit filium suum primogenitum, nomine *Abiram;* deinde pergens illam ædificare, ex ordine perdidit cæteros usque ad ultimum *Segub*, quem amisit dum portas urbis locaret. Quantum ergo crescebat Jericho, tantum decrescebat familia Hiel; adeoque ipsa perfecta, plane hæc exstincta est, *mira pertinacia*, ait Rupert. *fulciente conditoris nomen, ut totum cum effectu perderet genitoris honorem.* Ubi mira apparet Hielis cæcitas, avaritia et ambitio, qui, cum videret in se impleri minas Josue, ac sensim filios suos omnes emori, ab ædificatione tamen urbis non destitit, malens eam perficere cum amissione omnium filiorum, quam illa omissa filios in vita retinere; forte etiam hoc fecit, ut piaceret impio Achab, eique ostenderet se, æque ac ipsum, esse Dei et prophetarum ejus contemptorem.

Tropol. Eucher. *Ille*, inquit, *qui postquam in Ecclesia habitum religionis assumpserat, ad agenda scelera quæ ei Dominus Jesus in die baptismatis condonaverat, redit, quosque ipse anathematizaverat diaboli pompas, luxuriose vivendo repetit; cum errorum dogmata, vel gentilium fabulas, veritati Ecclesiasticæ, quo imbutus est, quasi de Bethel egrediens ruinas Jericho resuscitat. Meritoque talis coram Domino maledictus, et primum filiorum in fundatione nefariæ civitatis, et novissimum in portarum positione amittit, quia et fundamenta fidei, a quibus bona ædificia inchoare, et claustra bonæ actionis, quibus perfici debuerat, perdit.* Eadem ad verbum habet Angelomus.

CAPUT DECIMUM SEPTIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Elias inducit Israeli siccitatem et sterilitatem. Unde jussu Dei in torrente Carith se abscondit, pasciturque a corvis. Mox v. 10. in Sarephta viduæ farinam in hydria, et oleum in lecytho multiplicat. Denique v. 17. filium ejus mortuum, expandens se super eum, ad vitam revocat.

1 Et dixit Elias Thesbites de habitatoribus Galaad ad Achab: Vivit Dominus Deus Israel, in
cujus conspectu sto, si erit annis his ros et pluvia, nisi juxta oris mei verba. 2. Et factum
est verbum Domini ad eum, dicens: 3. Recede hinc, et vade contra Orientem, et abscondere in torrente Carith, qui est contra Jordanem, 4. et ibi de torrente bibes: corvisque præcepi
ut pascant te ibi. 5. Abiit ergo, et fecit juxta verbum Domini: cumque abiisset, sedit in torrente
Carith qui est contra Jordanem. 6. Corvi quoque deferebant ei panem et carnes mane, similiter
panem et carnes vesperi, et bibebat de torrente. 7. Post dies autem siccatus est torrens: non enim
pluerat super terram. 8. Factus est ergo sermo Domini ad eum, dicens: 9. Surge, et vade in Sarephta Sidoniorum, et manebis ibi: præcepi enim ibi mulieri viduæ ut pascat te. 10. Surrexit, et
abiit in Sarephta. Cumque venisset ad portam civitatis, apparuit ei mulier vidua colligens ligna,
et vocavit eam, dixitque ei: Da mihi paululum aquæ in vase, ut bibam. 11. Cumque illa pergeret
ut afferret, clamavit post tergum ejus dicens: Affer mihi, obsecro, et buccellam panis in manu
tua. 12. Quæ respondit: Vivit Dominus Deus tuus, quia non habeo panem nisi quantum pugillus
capere potest farinæ in hydria, et paululum olei in lecytho: en colligo duo ligna, ut ingrediar et
faciam illum mihi et filio meo, ut comedamus, et moriamur. 13. Ad quam Elias ait: Noli timere,
sed vade, et fac sicut dixisti: verumtamen mihi primum fac de ipsa farinula subcinericium panem
parvulum, et affer ad me: tibi autem et filio tuo facies postea. 14. Hæc autem dicit Dominus
Deus Israel: Hydria farinæ non deficiet, nec lecythus olei minuetur, usque ad diem in qua Dominus daturus est pluviam super faciem terræ. 15. Quæ abiit, et fecit juxta verbum Eliæ: et comedit ipse, et illa, et domus ejus: et ex illa die, 16. Hydria farinæ non defecit, et lecythus olei
non est imminutus, juxta verbum Domini, quod locutus fuerat in manu Eliæ. 17. Factum est
autem post hæc, ægrotavit filius mulieris matris familias, et erat languor fortissimus, ita ut non
remaneret in eo halitus. 18. Dixit ergo ad Eliam: Quid mihi et tibi, vir Dei? ingressus es ad me,

ut rememorarentur iniquitates meæ, et interficeres filium meum? 19. Et ait ad eam Elias: Da
mihi filium tuum. Tulitque eum de sinu ejus, et portavit in cœnaculum ubi ipse manebat, et po-
suit super lectulum suum. 20. Et clamavit ad Dominum, et dixit: Domine Deus meus, etiam ne
viduam, apud quam ego utcumque sustentor, afflixisti ut interficeres filium ejus? 21. Et expandit
se, atque mensus est super puerum tribus vicibus, et clamavit ad Dominum, et ait: Domine Deus
meus, revertatur, obsecro, anima pueri hujus in viscera ejus. 22. Et exaudivit Dominus vocem
Eliæ: et reversa est anima pueri intra eum, et revixit. 23. Tulitque Elias puerum, et deposuit
eum de cœnaculo in inferiorem domum, et tradidit matri suæ, et ait illi: En vivit filius tuus.
24. Dixitque mulier ad Eliam: Nunc in isto cognovi, quoniam vir Dei es tu, et verbum Domini
in ore tuo verum est.

1. Et dixit Elias Thesbites de habitatoribus Galaad ad Achab.] Quæres primo, cur Deus suscitarit Eliam, eumque miserit ad Achab? Resp. ut ejus æque ac Jezabelis ardorem in propaganda idololatria reprimeret et restingueret, ac Israelem in vera unius Dei fide et religione conservaret, ideoque eum armavit zelo et spiritu fortitudinis admirabili, ut solus ipse se opponeret tyrannis, sacerdotibus et idololatris omnibus. Sic Pharaone opprimente fideles Hebræos, Deus suscitavit Moysen, qui se illi opponeret, et populum ex ejus servitute educeret. Sic Jeroboam vitulos pro diis erigenti opposuit Ahiam prophetam, Manassi Isaiam, Antiocho Machabæos. Sic toti orbi pene Arriano unum opposuit Athanasium fidei Orthodoxæ Atlantem, Pelagianis S. Augustinum, Nestorianis S. Cyrillum, Iconomachis S. Joannem Damascenum; Albigensibus S. Dominicum, Lutheranis et Calvinistis S. Ignatium et similes. Fuit ergo Elias (quod S. Bernard. scribit Eugenio Pontifici in fine, l. 4. de Consider.) *forma justitiæ, sanctitatis speculum, pietatis exemplar, assertor veritatis, fidei defensor, doctor Israelis, magister insipientium, refugium oppressorum, pauperum advocatus, judex viduarum, oculus cæcorum, lingua mutorum, ultor scelerum, malorum metus, bonorum gloria, virga potentium, malleus tyrannorum, regum pater, sal terræ, orbis lumen, propheta Altissimi, præcursor Christi, Christus Domini, Deus Achab, Baalitarum terror, idololatrarum fulmen.*

Quæres secundo, quid significat Elias? Resp. *Elias* Hebr. dicitur אליהו *Eliahu*, id est *Deus Domini*, vel potius *Deus meus Dominus*, ait Pagnin. aut q. d. *El ia hu*, id est, *potens est Deus ipse*. *El* enim est nomen Dei, qua fortis est et potens ad omnia debellandum; *ia* est abbreviatum *Jehova*; *hu* est ipse. Eliæ enim officium fuit ostendere Achab et Israeli non Baal, sed Deum Israelis esse verum Deum, fortem, et omnipotentem omnium Dominum. Ita S. Hier. Angelom. et alii. Unde Hebræi censent Eliæ nomen sumptum ex illa populi ad Eliam acclamatione: *Dominus ipse est Deus, Dominus ipse est Deus*, capite 18. versu 39. nam antea eum vocatum fuisse *Joberscyth*, tradunt iidem in Genesi Magna, cap. 27. Hinc S. Hieronymus Michææ, cap. 5. *Elias*, inquit, *idem est quod Dominus Deus.*

Audi S. Isidor. lib. 7. Orig. c. 8. *Elias interpretatur Dominus Deus. Ex futuri ergo præsagio sic vocatur. Nam dum altercaretur in sacerdotio cum quadringentis sacerdotibus Baal, invocato nomine Domini, descendit ignis de cœlo super holocaustum. Quod cum vidisset omnis populus, cecidit in faciem suam et ait: Dominus ipse est Deus. Ex hac ergo causa tale prius nomen accepit, pro eo quod per eum postea cognoverit populus Dominum Deum: idem et fortis Dominus interpretatur, vel propterea quod interfecit eosdem sacerdotes, vel propterea quod Achabi adversitatem toleravit.*

Rursum, *Elias* idem est quod *fortis Domini*, ait S. Hieron. vel *Deus Domini*, ait Pagnin. quia sicut Moyses a Domino constitutus est Deus Pharaonis, Exodi 7. vers. 1. sic ab eodem Elias constitutus est Deus Achabi et Jezabelis: sicut enim Moyses decem plagas cœlestes et terrestres infligens Pharaoni, coegit eum dimittere Hebræos; sic et Elias omnia elementa commovit per stupenda miracula, quasi eorum esset Deus et Dominus, quibus Achab et Baalitas perculit, imo occidit.

Aliam causam tropologicam dat S. Ambros. lib. 1. de Cain c. 2. ubi Eliam hisce elogiis ornat: *Victor passionum*, inquit, *nec ullis captus illecebris, qui omnem istam secundum corpus habitationem cœlestis puritate conversationis obduxerat, mentem regens, carnem subjiciens et regia quadam auctoritate castigans, nomine Dei vocatus est, ad cujus similitudinem se perfectæ virtutis ubertate formaverat, et ideo non legimus de eo sicut de cæteris, quia deficiens mortuus est.* Deo enim persimilis est, qui ab omni vitio purus et sanctus est. Audi S. Dionys. epist. ultim. ad S. Joannem Evangelistam, quæst. 10. *Quicumque viri studiosi sunt, ab omniquidem rerum corporearum voluptate abducuntur; liberi autem ab omnibus malis, Deique amore impulsi, omnium bonorum pacem diligunt et sanctimoniam; atque ab hac vita principium futuræ faciunt, cum inter homines Angelorum vitam imitentur cum omni animi tranquillitate, Dei nominis appellatione digni, cum benignitate cæterisque virtutibus*, etc. Rursum, Eliæ competit fortitudo Dei, quam depingens Isaias, 25. 4. ait: *Factus est fortitudo pauperi, fortitudo egeno in tribulatione sua, spes a turbine, umbraculum ab æstu; spiritus enim robustorum quasi turbo impellens parietem. Sicut æstus in siti tumultum alienorum humiliabis, et quasi calore sub nube torrente propaginem fortium marcescere facies.* Simili enim fortitudine Elias dejecit Achab, Jezabelem et Baalitas, juxta illud Eccles. 48. 2. *Irritantes illum* (Eliam) *invidia sua, pauci facti sunt; non enim poterant sustinere præcepta Domini.* Et paulo post: *Qui dejecisti reges ad perniciem, et confregisti facile potentiam ipsorum, et gloriosos de lecto suo.*

Porro Beda, et Angelom. in l. 4. Regum, c. 23. quin et S. Chrysost. hom. 3. de Elia asserunt *Eliam* dici quasi ἥλιον, id est sulem, eo quod ipse fuerit sol Israelis et curru igneo vectus sit iu cœlum, indeque a poetis fingi solem vehi curru igneo, quem quia Phaethon solis filius rege nescivit, hinc se et orbem combussit, de quo plura lib. 4. c. 2. Hæc per allusionem dicuntur; constat enim *Elias* esse nomen Hebræum, non Græcum. Simili modo Nazianzen. Hebraicum nomen *pascha* derivat a Græco πάσχω, id est patior, quod in paschate passus sit Christus.

Quæres tertio, quæ fuerint oximiæ virtutes et dotes Eliæ, quibus debellavit idololatriam? Resp. Prima ejus dos fuit vitæ innocentia, austeritas et sanctitas. Audi S. Isidor. lib. de Ortu et Interitu Prophet. c. 35. *Elias*, inquit, *sacerdos magnus atque propheta, habitator solitudinis, fide plenus, devotione summus, in laboribus fortis, industria solers, excellenti ingenio præditus, in exercitatione disciplinæ rectus, in sancta meditatione assiduus, metuque mortis intrepidus.*

Secunda Eliæ dos fuit solitudo et contemplatio. Secedens enim in Carmelum vacabat orationi et contemplationi, ibique Eliseum et alios discipulos collegit quasi auctor vitæ monasticæ et eremiticæ. Unde Carmelitæ suum nomen et institutum ab Elia in monte Carmelo accepisse profitentur, de quo plura cap. 18.

Tertia fuit ejus dicendi et arguendi libertas, qua inter cætera ait Achab regi et Jezabeli in faciem, quod venumdati sunt sub peccato, et quod Deus omnem eorum stirpem exscindet, quodque canes lingent sanguinem Jezabelis, c. 21. 20.

Quarta, invicta animi patientia et fortitudo, qua omnes regum et idololatrarum persecutiones generose sustinuit et superavit, imo omnes sacerdotes Baal occidit c. 18.

Quinta, zelus honoris et cultus divini, qui eum ad omnia certamina cum rege et Baalitis inounda compulit, unde ipse ad Deum ait: *Zelo zelatus sum pro Domino Deo exercituum, quia dereliquerunt pactum tuum filii Israel*, etc., *prophetas tuos occiderunt gladio, derelictus sum ego solus, et quærunt animam meam*, cap. 19. 14. Hinc Elias a nonnullis vocatur Angelus; ac de Joanne Baptista ait Angelus, quod præcedet Christum *in spiritu et virtute Eliæ*, Lucæ 1. Hinc raptus est Elias, ut præcurrat Christum ad judicium, certetque contra Antichristum, a quo proinde occidetur, et martyrio laureabitur Jerosolymæ; sed tertia die coram toto populo gloriose a morte resurget et conscendet in cœlum, uti dixi Apocal. cap. 11. vers. 3. Denique vide elogia Eliæ apud Eccles. cap. 48. vers. 1. *Surrexit*, inquit, *Elias quasi ignis, et verbum ejus quasi facula ardebat.* Vide ibi dicta. Fuit enim Elias totus igneus et fulmineus.

Hinc allegor. Elias fuit typus Christi, qui vere fuit *Elias*, id est *Dominus Deus*. Christus enim, instar Eliæ, magna certamina habuit de fide Messiæ cum Scribis et Pharisæis, ac continuas ab eis persecutiones sustinuit, tandemque mortem crucis, sed ab ea die tertia gloriosus resurrexit, et die 40. in cœlum conscendit. Ita Angelom. Eucher. Rupert. et alii.

Denique Elias fuit Dux et Princeps Prophetarum cæterorum: atque hac de causa una cum Moyse legislatore apparuit in Transfiguratione Christi, eique nomine omnium prophetarum testimonium perhibuit quod ipse verus esset Messias ab eis prophetatus, Matth. 17.

Thesbites, oriundus ex *Thesba* vel *Thesbe* vico, sito in tribu Gad inter Jebaa et Saron, ait Adrichom. in Descript. terræ Sanctæ. Hinc S. Epiphan. Dorotheus, Isidorus, Metaphrastes et alii in Vita Eliæ docent Eliam natum in Thesbe, quæ Arabiæ est contermina. Audi S. Epiph: *Elias ex Thesbis erat e continente Arabiæ: morabatur autem in Galaad, quoniam Thesbis erant ædes sacerdotibus consecratæ ac destinatæ.* Sed clarius Metaphrastes: *Elias*, inquit, *a sacerdotibus* (Hierosolymitanis scilicet, ad quos de visione consulendos Sobachus parens profectus est) *appellatus est Thesbites, eo quod esset domus, quæ sorte obtigerat sacerdotibus, in qua is habitabat, virtutem exercens ab adolescentia, et flammeam efficiens animam per ignem spirantem Spiritus Sancti gratiam.*

Falluntur ergo Abulens. Hugo, Lyran. qui censent Eliam oriundum ex urbe Thebe, in qua occubit Abimelech Gedeonis filius, Judic. 9. 50. Thebe enim erat in tribu Ephraim juxta Sichem; Thesbe vero patria Eliæ erat trans Jordanem in Galaadite, puta in tribu Gad. Quare Elias videtur fuisse Gaddita, indeque nascendo viriles, fortes et militares hausisse spiritus. Tales enim erant Gadditæ juxta illud Genesis 49. 19. *Gad accinctus* (hoc enim Hebr. significat *Gad*) *præliabitur ante eum, et ipse accingetur retrorsum.*

Porro, *Thesbites* Hebr. idem est quod *captivans* vel *convertens*, ait Angelom. et alii. Elias enim captivavit et *convertit cor patris in filios, et cor filiorum ad patres eorum*, ut ait Malach. cap. 4. v. 6. De nativitate et educatione Eliæ hæc habet Dorotheus in ejus Vita: *Cum nasciturus esset Elias, pater ejus Sabacha vidit illum ob angelis albicantibus salutari, et igne tamquam fasciis involvi, et flamma ignis veluti cibo ali, et Hierosolymam profectus, rem istam indicavit, dictumque illi est ex oraculo, ne timeret: fore enim ut puer nasciturus in luce habitaret, et quæ diceret, firmam sententiam haberent, judicaretque Israelem in gladio et igne.* Eadem habet S. Epiphan. et Metaphrastes in Vita Eliæ. Hinc Eliam perpetuam coluisse virginitatem consentiunt Patres, scilicet S. Hier. l. 1. contra Jovin. et ad Eustoch. de Custod. Virg. Ambros. l. 1. de Virg. Idem asserit S. Chrysost. l. de Virgin. t. 5. S. Ephrem non uno loco: pulchre paræn. 1. tomo 2. fol. 90. ait: *Donum optimum monachi est virginitas, currus ipsum ad cœlum cum Elia vehens;* et fol. 91. *Elias te sua pelle caprina cooperiens in cœlos introducet.*

Virgines quoque vel cælibes fuisse Eliseum cæterosque Eliæ discipulos, non est dubium; quin et ex ipsis plures pro vera Dei religione a Jezabele occisos martyrii lauream adeptos esse, satis liquet ex cap. 18. vers. 13.

Porro Elias non videtur fuisse sacerdos, ait Abul. Sanchez et alii, quia non oriundus ex Levi, sed ex Gad: unde et Scriptura nusquam eum vocat sacerdotem, uti vocat Jeremiam et Zachariam patrem Joannis Baptistæ. S. Epiphan. tamen, S. Isidorus et alii eum vocant sacerdotem, ortumque ex Levi, quia Levitæ et sacerdotes, cum propriam non haberent possessionem, spargebantur per omnes tribus, ut eas in

fide et Dei cultu erudirent. Poterat ergo in tribu Gad nasci Elias Levita.

Denique Hebræi censent Eliam esse Phinees, filium Eleazari filii Aaron; sed errant, ut ostendi Numer. 25.

De habitatoribus Galaad.] Migravit Elias a patria sua Thesbe in viciuam Galaaditim. Cur? Resp. Primo, quia Galaaditæ tunc valde corruptis erant moribus, idololatræ et homicidæ. Ivit ergo ad eos Elias, ut ipsos per se et suos discipulos ad meliorem frugem revocaret. Id liquet ex Osee propheta, qui sub Ozia rege paulo post Eliam prophetavit, ac c. 6. 8. sic ait: *Galaad civitas operantium idolum, supplantata sanguine. Et quasi fauces virorum latronum, particeps sacerdotum in via, interficientium pergentes de Sichem.* Vide ibi dicta.

Rursum, Galaad erat ferax resinæ, opobalsami et aliorum aromatum, ex quibus conficiuntur emplastra et medicinæ ad curandos morbos et vulnera. Hinc repræsentat prophetas, qui quasi medici spiritales animarum vulnera et ægritudines curant. Hoc est, quod ait Jeremias cap. 8. 22. *Numquid resina non est in Galaad, aut medicus non est ibi? Quare ergo non est obducta cicatrix filiæ populi mei?* Unde ibi Chaldæus Paraphrastes vertit: *Desiderabam doctrinam Eliæ prophetæ, qui fuit de Galaad, cujus verba erant medicinæ.* Elias ergo et Eliseus, uti in Carmelo, Bethel, Jericho, Galgalis; sic et in Galaad commorati sunt, ut incolas ad verum Dei cultum traducerent, ut *ubi superabundavit delictum, superabundaret et gratia*, Rom. 5. 20. ideoque hisce in locis Collegia discipulorum, qui proinde *filii prophetarum* vocantur, instituit: unde ad eos spectat illud Cant. 4. 1. *Capilli tui sicut greges caprarum, quæ ascenderunt de monte Galaad.* Hac de causa Elias rapiendus in cœlum, Collegia hæc in Bethel, Jericho, Galgalis, etc., obivit, 4. Regum 22. ut suis discipulis valediceret, eosque in aspero vitæ eremiticæ et cœnobiticæ studio prosequendo confirmaret. Ita Abulensis.

Vivit Dominus Deus Israel, in cujus conspectu sto, si erit annis his ros et pluvia, nisi juxta oris mei verba.] Non dubium est Eliam zelo æstuantem prius Achab regem monuisse de abdicando cultu Baal, et colendo Deo vero: sed cum ille surdas adhiberet aures, Elias a verbis ad verbera venit, ac totam terram percussit sterilitate, ut Achab et idololatræ discerent non Baal, uti ipsi putabant, sed Deum verum dare pluviam, messem, cæteraque terræ bona ideoque ad hæc obtinenda eum invocarent, non Baal; ait ergo: *Vivit Dominus*, id est, juro per vitam Dei quod non erit pluvia fœcundans terram, nisi juxta meum beneplacitum, quando scilicet ego precibus meis cœlum ad pluendum aperiam, sicut nunc illud precibus meis clausi; Eliam enim precibus hæc omnia a Deo impetrasse docet Jacobus in Epist. c. 5. 17. *Elias*, inquit, *homo erat similis nobis passibilis: et oratione oravit ut non plueret super terram, et non pluit annos tres et menses sex. Et rursum oravit, et cœlum dedit pluviam et terra dedit fructum suum.*

In cujus conspectu sto.] Septuag. *cui astiti coram eo;* Chald. *ante quem ministro*, q. d. Ego semper mente Deum habeo præsentem, conorque illum amare, laudare, revereri, eique per omnia placere, ideoque illum invocavi et invoco; ut mihi hanc potestatem sistendi laxandique pluvias, ad evertendum cultum Baal, concedat uti de facto concessit. Nec enim Elias juraret ita fore nisi Deus ei id concessisset, eumque fecisset quasi Dominum aeris. Unde exclamat Eucherius: *Magna vis propheticæ dignitatis, humanus sermo est, divinus effectus. In terris homo loquitur, et imperio ejus cœlestes obediunt potestates. Commovit omnem creaturam unus sermo prophetæ, et miro modo humi sonans aera cœlumque concussit, turbatus est humani ministerii ordo, et a sæculis instituta elementorum harmonia contabuit, cum sicco humidum, calido frigidum negaretur: sed elementa pœnam suam læta suscipiunt, dummodo vel in salute hominum, vel in honore proficiat conditoris.*

Si erit annis his ros et pluvia.] Hebr. *si* idem est quod *non.* Causam dat Auctor de Mirabil. Script. l. 2. cap. 15. *Quatenus*, inquit, *qui Deum per mala in terra exacerbassent, cœli clementia et aeris commoditate carerent.*

Nisi juxta oris mei verba,] ut nulla futura sit pluvia, nisi quando ego verbis et precibus meis illam adduxero. Concionatorie S. Chrysost. hom. 1. de Elia, ait eum ex rigido zelo vindicandi idololatriam, noluisse Deo (utpote quem misericordem facile precibus flectendum ad dandam veniam et pluviam sciebat) relinqui, sed sibi reservari; utpote qui jam mentem obfirmarat de non danda idololatris venia, nec pluvia. Quare ipsum tamdiu precibus Deum fatigasse, donec id ei concederet, quo obtento constanter et severe edixisse: Juro per Deum, quod non pluet nisi quando ego voluero: non volam autem nisi sacerdotibus Baalitis occisis, et cultu Baal subverso, ut patet c. 18. 41. Hæc S. Chrysost. qui homil. 2. graphice hæc depingens ait: *Cum Elias propheta sanctissimus populum prævaricatum aspiceret; cumque Baal et lucos despecto Domino coli a sacrilegis pervideret: cumque creatore despecto figmentis sese nemoribusque omnis populus addixisset, zelo Dei commotus Judæam terram siccitatis sententia, et pluviarum sterilitate addixit. Tunc subito anhelat terra, siccatur cœlum, sitiunt omnes, fontes arescunt, omnis humor ima petit, supera deserit, aer fervet, serenitas torquet, tranquillitas pœna est, æstuant noctes, dies arescunt, sata torrentur, arbusta ægrotant, etc. iram Dei universa creatura testatur.*

3. Abscondere in torrente Carith.] Quæret enim te, quasi sterilitatis auctorem rex Achab, et si invenerit, occidet. Fuge ergo et late, ne in tuum caput siccitatis causa revolvatur. *Torrens Carith* descendit de montibus Ephraim juxta urbem Phaselum, unde juxta eum multæ erant cavernæ et speluncæ, in quas se abdere poterat Elias. Hic ergo latuit per triennium siccitatis, pastus a corvis. Unde in ejus memoriam S. Helena ibidem ecclesiam extruxit, teste Niceph. lib. 8. cap. 30. *Carith* Hebr. idem est quod *excisio, succisio*, quia hic Elias terræ germina et sata per ariditatem a se inductam succidit. Unde S. Chrysost. homil. de Petro et Elia, ait Eliam igneum ardorem et quasi febrim terræ induxisse: *Vix dum*, ait, *exierat sermo ejus, cum subito mutatur aer, cœlum æneum factum, idemque sermo in terræ viscera tamquam febris incubuit. Et e vestigio exaruerunt omnia, omnia solitudine ac vastitate horruerunt, herbæ siccatæ sunt, plantæ simul, et arbores tum frugiferæ, tum steriles.*

Meminit hujus sterilitatis et famis Menander, historicus Gentilis, apud Josephum, lib. 8. c. 7. sed mutile et imperfecte, more Gentilium cum de rebus judaicis loquuntur. Ait enim famem hanc durasse uno tantum anno, cum S. Jacobus, cap. 5. 17. asserat eam durasse tres annos et sex menses. Videtur hæc fames tantum fuisse in Israele; ejus enim idololatriam Elias puniebat. Quare quod Lucæ 4. 25. dicitur eam fuisse *in omni terra*, accommode accipo, scilicet *in omni terra* Achab regi subjecta, et peccatis idololatriæ ejus contaminata.

4. CORVISQUE PRÆCEPI,] id est, instar præcipientis ordinavi, et instinctum hunc eis indidi, ut tibi afferant panem. Ita Cajet.

6. CORVI QUOQUE DEFEREBANT PANEM ET CARNES MANE, SIMILITER PANEM ET CARNES VESPERI.] Corvus est avis vorax, inhumana, maligna; illa ergo usus est Deus ad cibandum Eliam, ut ostenderet se omnibus animalibus imperare, earumque indolem mutare et convertere eo quo iubet, ac sanctis, qualis erat Elias, omnes creaturas Deo jubente servire et obsequi. Sic corvi afferebant quotidie dimidium panem ad S. Paulum primum eremitam, integrum vero adveniente S. Antonio. Unde ad eum conversus S. Paulus ait: *Eja Dominus nobis prandium misit vere pius, vere misericors. Sexaginta anni sunt; cum accipio quotidie dimidii panis fragmentum, nunc ad adventum tuum militibus suis Christus duplicavit annonam.* Ita S. Hieron. in Vita S. Pauli. S. Benedictus vero corvo, qui hora prandii ad se venire et cibum e manu sua sumere solebat, jussit panem veneno infectum a Florentio invido sibi submissum tollere, et in locum, ubi a nemine inveniri posset, asportare: cui obediens corvus idipsum præstitit, uti refert S. Gregor. lib. 2. Dial. cap. 8. hujus corvi progenies etiamnum superest, ac a Benedictinis continue alitur in monte Cassino.

Porro quod corvis potius quam aliis avibus Deus usus sit, causa litteralis fuit, quod corvi ament loca solitaria, ac præsertim torrentes, eo quod siccissimæ, et calidissimæ sint naturæ. Unde Prov. 30. vers. 17. dicitur: *Oculum qui subsannat patrem*, etc. *effodiant eum corvi de torrente.*

Corvis ergo, quasi maxime obviis avibus, usus fuit ad alendum Eliam in torrente Carith, ut ex corvo cibum, ex torrente potum in tanta omnium siccitate caperet. Aqua enim ad potum sufficit, estque potus maxime naturalis, quo ante Noe omnes prisci usi sunt.

Tropolog. vide hic, et reverere miram Dei in suos fideles providentiam; corvi enim Deo instigante quotidie bis apportabant panem et carnes Eliæ, scilicet mane ad prandendum, et vespere ad cœnandum. Angeli autem hos panes et carnes apparabant, ideoque meliores et sapidiores erant nostris, qui a pistoribus et cocis apparantur, juxta illud Psalm. 77. 25. *Panem Angelorum manducavit homo;* mox eosdem corvis ad Eliam deferendos dabant, eosque continebant ne illos attingerent, ac impellebant ut ad Eliam intactos deferrent. Nam ut in Vita S. Onuphrii legimus, Deus et Angeli singularem habent curam eremitarum, qualis erat Elias, eo quod ipsi omnia deseruerint, et ab omnibus sint deserti, juxta illud: *Tibi derelictus est pauper, et orphano tu eris adjutor*, Psalm. 9. vers. 14. Quocirca S. Basil. homil. 8. in divites avaros: *Carmelus,* ait, *mons sublimis ac desertus Eliam habuit, cui viaticum cibusque fuit spes in Deo; et cum ita viveret, fame tamen extinctus non est, sed avium rapacissimi corvi cibum ei attulere, et qui alienas solebant escas invadere, viro justissimo ministri fuere: naturæ quoque obliti, in pane carneque ei afferendis Dominico præcepto paruerunt.*

ET CARNES.] Deus ergo non tantum panes ad vitam necessarios, sed etiam carnes ad lautitiam pro obsonio Eliæ submittebat. Quærit Abulens. quid comederit Elias diebus jejuniorum, quibus non licet vesci carnibus? ac respondet eum comedisse quidquid corvi afferebant; Deus enim mittendo carnes ad Eliam, hoc ipso cum eo in jejunio dispensabat, volebatque ut eas comederet, ac dono suo tam liberali frueretur ne frustra eas misisse videretur.

Allegor. S. Prosper. lib. 2. de Prædict. et Promiss. cap. 28. *Panis Eliæ*, inquit, *est corpus Christi, quod Judæi ut corvi gentibus ministrarunt, carnem in crucis ligno decoctam gentibus præparantes, ac ut corvi una et raucisona voce clamantes ad Pilatum: Crucifige, crucifige eum.*

Aliter S. August. Serm. 101. de Tempor. ubi omnia gesta Eliæ allegor. applicat Christo et Ecclesiæ: *B. Elias*, inquit, *typum habuit Domini Salvatoris. Sicut enim Elias a Judæis persecutionem passus est, ita et verus Elias Dominus noster ab ipsis Judæis reprobatus est et contemptus. Elias reliquit gentem suam, et Christus deseruit synagogam. Elias abiit in desertum, et Christus venit in mundum. Elias in deserto corvis ministrantibus pascebatur, et Christus in deserto mundi hujus gentium fide reficitur. Corvi enim illi, qui beato Eliæ jubente Domino ministrabant, gentium populum figurabant. Propterea et de gentium Ecclesia dicitur: Nigra sum, sed formosa, filiæ Jerusalem. Unde nigra? Ecce in iniquitatibus conceptus sum, et in delictis peperit me mater mea. Unde formosa? Asperges me hyssopo, et mundabor; lavabis me, et super nivem dealbabor.* Et mox: *Vere Ecclesia gentium corvis similis erat, quando viventem Dominum contemnebat, et ante acceptam gratiam, velut morticinis cadaveribus, idolis ministrabat.*

Symbol. Auctor. Mirabil. S. Scriptur. apud S. August. lib. 2. cap. 17. *A corvis*, ait, *ministrari prophetæ præcipitur, ut scilicet culpam, quam in diluvio commiserat in terra, purgare avis illa videretur, dum ut fidelis minister efficitur Eliæ, qui negligens et fallax erat ante Noe. Præterea quoque in hoc ministerio illud etiam ostenditur, qualiter homo si non peccasset, etiam infructuosorum animalium nunc ministeriis uteretur. Unde vero eas carnes et panes ille corvus detulerit, ipse viderit qui tale officium committebat. In quo tamen intuendum est, quod ex aliquorum hominum scientium aut nescientium industria corvi hæc acciperent, qui coctos panes et carnes qualibet qualitercumque præparabant.*

9. VADE IN SAREPHTA SIDONIORUM.] Urbs hæc sita erat inter Tyrum et Sidonem in via publica, non procul a littore maris, et ab Eleuthero fluvio, duobus milliaribus distans a Sidone. Dicta est *Sarephta*, id est *conflatorio*, a צרף *tsaraph*, id est *conflare;* quod in ea essent officinæ conflatoriæ vasorum ex ære, ferro, aliisque metallis.

Jubet ergo Deus Eliam extra Israelis fines et Achab persecutoris sui dominium, abire in ditionem Sidonio-

rum, ut ibi sub rege gentili secure et quiete degeret. Hinc allegor. Elias significat Christum, qui persecutionem patiens a Judæis, Evangelium suum transtulit ad gentes, uti explicat ipse Christus Lucæ 4. 25.

Audi Auctorem Mirabil. S. Script. lib. 2. c. 18. *Idcirco ad Sarephtam Sidoniorum saturandus propheta mittitur, ut per illum bona et fidelis vidua pasceretur. Ne vero quem moveat, quod Sidoniorum terra hanc eamdem plagam pariter cum Israel perpessa erat, dum inde Jezabel persecutrix prophetarum, et totius vindictæ et facinoris causa, Sidoniorum regis filia paternam originem ducebat.*

Præcepi enim ibi mulieri.] *Præcepi*, id est ordinavi, disposui, providi; non enim proprie Deus præceperat viduæ, cum ei non esset locutus, imo vidua petenti Eliæ frustum panis, negavit se illud habere, v. 12. Si quis tamen contendat Deum revelasse viduæ adventum Eliæ, ac jussisse ut eum exciperet et pasceret eo modo quo Elias postulaturus erat, non repugnabo. Fuit hæc mulier gentilis, utpote Sidonia, sed religiosa et devota, ait S. Chrysost. homil. 3. de Elia, et Abul. q. 24.

12. En colligo duo ligna, ut faciam (coquam) illum mihi et filio meo, ut comedamus et moriamur,] q. d. Postquam modicum hoc farinæ comederimus, moriemur fame, quia non habemus aliud quod comedamus.

Allegor. S. August. Serm. 101. de Temp. notat *duo ligna* significare crucem Christi; in ea enim sunt duo ligna, scilicet unum erectum, alterum transversum. *Ideo*, inquit August. *duo ligna colligebat, quia in typo Eliæ Christum excipiebat. Duo ligna volebat colligere, quia crucis mysterium desiderabat cognoscere. Crux enim Domini Salvatoris duobus lignis aptata est, ideo duo ligna colligebat vidua illa, quia in illum qui in duobus lignis pependit creditura erat Ecclesia. Dixit ergo vidua illa: Colligo duo ligna ut faciam cibum mihi et filio meo, et manducabimus, et moriamur. Verum est, fratres dilectissimi, nemo in Christum crucifixum credere merebitur, nisi huic sæculo moriatur; nam quicumque corpus Christi digne manducare voluerit, necesse est ut moriatur præteritis, et vivat futuris.*

Et filio meo,] sic et Chald. hoc enim est Hebr. לבני *libni*. Verum Septuag. aliis punctis legentes לבני *lebanai*, vertunt, *filiis meis;* significant ergo eam plures habuisse filios, quibus panem eripuit, ut daret Eliæ. Eo major fuit ejus virtus. Ita Eucher.

13. Verumtamen mihi primum fac de ipsa farinula subcinericium panem,] qui scilicet sub cinere festinato citoque coquitur, ut præsenti urgentique fami Eliæ statim succurreret. Sic Abraham Angelis festinantibus coxit panes subcinericios, Genes. 18. 6.

Mystice Eucherius: *Panis subcinericius*, inquit, *est pœnitentium satisfactio, juxta illud Psal. 101. Quia cinerem sicut panem manducabam, et potum meum cum fletu temperabam; his enim satisfactionibus Dominus se pasci hortatur.*

Mihi primum fac.] Causam dat S. Prosp. p. 2. Prædict. c. 29. *Ut misericordia*, ait, *primum occupet locum, quam præire ante faciem Dei Script. testatur; ipsa enim omnis copia.* Sic S. Ludov. rex Franciæ priusquam ipse pranderet, centum pauperibus prandium dabat.

15. Quæ abiit, et fecit juxta verbum Eliæ.] Mira fuit hujus viduæ fides, obedientia, liberalitas, ut modicum farinæ sibi ad vitam necessarium daret Eliæ qui famem hanc induxerat. Unde exclamat Eucherius: *O magnificum mulieris animum, o immutabile mentis propositum, o vere venerabile per sæcula factum! poculum petit, mox offert; et quod regibus jam forsitan deerat, quod divites non habebant, hoc vidua ex abundantia erogabat. Pascit Pane, quæ cum filio die postero erat moritura, nec habere se negat: sed fatetur simpliciter, nec metuit prodere veritatem, et non tam postulanti quam quodammodo exigenti omnem causam pandit in medium: quantitatem victus, et numerum personarum, ut non tam hospitem velit habere quam judicem.* Et inferius: *Erat in illo tempore spectaculum angelis hominibusque gratissimum, quod inter gentes in terra profana vidua mulier jam tunc esset filia Abrahæ, multo hospitalior ipso parente, multo humanior fidei genitore. Erat quidem Abraham hospitalis, et erga peregrinos magno detentus affectu; sed erat vere opulentus, erat dives.* Et paulo post: *Studio humanitatis omnem vim despexit naturalis affectus, non de se, non de parvulis sollicita; nihil eam a mentis proposito revocavit, nec proprii sexus infirmitas, nec materna erga parvulos viscera pietatis; occidit in se naturæ officia hospitalitatis intuitu, et effectus est devotus erga hospitem matris animus filiorum crudele sepulcrum.*

16. Et ex illa die hydria farinæ non defecit et lecythus olei non est imminutus,] non per rarefactionem, sed additionem novæ farinæ et olei continuam, ait Abulens. Unde ex eo deinceps sustentata fuit vidua cum filio, quin et Elias ipse, ut patet v. 20. Merebatur hoc fides et sanctitas Eliæ, item obedientia et eleemosyna viduæ, qua modicum farinæ quod habebat, dederat Eliæ. Ita S. Prosper lib. 2. de Prædict. et Promiss. cap. 29. quem audi: *Sic anima fœneratur Deum, sic dum dat in necessitate, sibi consulit ad salutem. Sic repletur anima quæ corpore abscedente Domino, castigantem diligens, unius tori fidem pudico amore custodit, sacramento farris et olei unctione munita, secura exspectans gratam pluviam, cum ei dixerit Dominus: Euge, serve bone, quia in modico fuisti fidelis, intra in gaudium Domini tui.*

Audi et Eucherium liberalitatem et virtutem hujus viduæ admirantem, et hoc elogio remunerantem: *Facta est igitur manus viduæ perenne torcular, et mola jugiter fundens. Ecquid dico mulieris manum? In verbo prophetæ tota domus viduæ piorum cellarium facta est. Non ibi ros, non pluvia, non veris aura, non calidi soles, non nimbus necessarius, non aratrum, non agricola, non colonus, sed omnia et in omnibus sermo prophetæ affatim viduæ ministrabat.* Pascentem se viduam pavit Elias.

Audi S. Hieron. Epist. 10. ad Furiam: *Recordemur viduæ Sarephtanæ, quæ et suæ et filiorum saluti Eliæ prætulit famem; ut in ipsa nocte moritura cum filio superstitem hospitem relinqueret, malens vitam perdere, quam eleemosynam; et in pugillo farinæ seminarium sibi messis Dominicæ præparavit. Farina seritur, et olei capsaces nascitur: in Judæa frumenti est penuria; granum enim tritici ibi mortuum fuerat, et in gentium vidua olei fluenta manabant.* Simili modo S. Euthymius (cujus sanctitas toti orbi sub Justiniano Imper. inclaruit) farina in monasterio deficiente, illam multiplicavit, dicens: *Bono estote animo; quantum*

enim egentibus impertitis, duplum nobis Dominus elargietur. Spero enim quod sicut olim hydria farinæ non defecit, ita nunc minime sit defectura. Ita Eustachius in ejus Vita, et ex eo Baronius, anno Christi 564. Pari ratione Masymas Anachoreta, instar Eliæ, in duobus doliis pro pauperibus multiplicavit frumentum, et oleum ut refert Theodor. in Histor. Religiosa cap. 14. quem audi: *Hospitum autem et pauperum tam alacri animo curam gerebat, ut patefaceret portas omnibus qui aderant. Dicitur enim habuisse duo dolia: unum quidem frumenti, alterum vero olei. Ex his semper quidem suppeditabat omnibus egentibus: habebat autem ea semper plena benedictione, quæ data est viduæ Sarephtanæ, et immissa fuerat in hæc dolia. Ipse enim Dominus omnes opes effundit in omnes eos qui ipsum invocant; et sicut illius hydriam, et guttam jussit scaturire, præbens manipulos seminum hospitalitatis, ita etiam huic viro admirabili exhibuit suppeditationem, quæ ex æquo respondebat ejus animi alacritati.*

Similia sæpe fecit S. Joannes Eleemosynarius Archiepiscopus Alexandrin. teste Leontio in ejus Vita. Unde ejus axioma erat: *Quo plura erogo in pauperes, eo plura semper et majora a Deo recipio.* Unde S. Basil. homil. de Eleemosyna eum comparat puteo, vel fonti qui quo plus aquæ effundit, eo amplius aquæ ebullientis admittit, et recipit. Vide S. Chrysost. homil. cui titulus: *Quod eleemosyna sit ars omnium quæstuosissima.*

Allegor. hydria farinæ significabat panem Eucharistiæ, qui quotidie a fidelibus comeditur, nec tamen consumitur, aut deficit umquam. Ita Lanfrancus, Algerus et alii scribentes contra Berengarium.

Quod locutus fuerat in manu Eliæ,] id est per Eliam; manus enim est instrumentum instrumentorum; unde notat causam instrumentalem; talis enim respectu Dei fuit Elias.

17. Ægrotavit filius mulieris matris familias,] puta viduæ jam dictæ; hæc enim mortuo marito erat sola mater familias. Permisit, vel immisit hunc morbum Deus puero hoc fine, ut mortuus ab Elia suscitaretur; itaque Eliæ fides et virtus apud Achab et Baalitas splendesceret. Ita Eucher. et alii. Audi S. August. ad Simplic. quæst. 5. *Non malefaciendi causa mortificavit filium ejus, sed exhibendi miraculi ad gloriam nominis sui, quo tantum prophetam, et tunc viventibus, et posteris commendaret. Sicut dicit Dominus, non ad mortem mortuum fuisse Lazarum, sed ut glorificaretur Deus in Filio, et ideo consequentia probant, et ipsa etiam fiducia, qua credidit Elias non ad hoc illud contigisse, ut acerbo luctu ejus hospita affligeretur, sed potius ad hoc factum esse, ut Deus magnificentius ostenderet viduæ, qualem Dei famulum suscepisset.*

Nonnulli censent hunc viduæ filium suscitatum ab Elia fuisse Jonam prophetam. *Tradunt Hebræi*, inquit S. Hieron. in præfat. in Jonam, *hunc esse filium viduæ Sarephtanæ, quem Elias propheta mortuum suscitavit, matre postea dicente ad eum: Nunc cognovi quia vir Dei es tu, et verbum Dei in ore tuo est veritas; et ob hanc causam etiam ipsum puerum sic vocatum. Amathi enim in nostra lingua veritatem sonat, et ex eo quod verum Elias locutus est, ille qui suscitatus est filius esse dicitur veritatis.* Sic ipse, utique recitando non probando. Jonas enim Hebræus erat, hic vero filius erat Sidonius. Vide dicta proœmio in Jonam.

18. Ingressus es ad me, ut rememorarentur iniquitates meæ, et interficeres filium meum,] q. d. Num venisti ad me, o Elia, tamquam minister Elohim, id est, Dei summi judicis et vindicis, ut ad tuum ingressum puniar morte filii? Videbat enim ipsa Eliam quasi ministrum Dei punire scelera et scelestos, ut cum toti Israeli ob cultum Baal induxit sterilitatem et famem. Est enim naturalis quasi antipathia inter sanctitatem et inquitatem, ac inter sanctos et iniquos, ut una prædominans aliam excludat et quasi interimat. Sic Eliæ severa sanctitas, et sancta severitas videbatur hic elidere omnem iniquitatem familiæ viduæ, ac in ejus punitionem occidere viduæ filium. Notat Theodor. humilitatem, et pœnitentiæ spiritum in hac vidua, quod mortem filii suis peccatis adscribat; ideoque meruit eum resuscitari. Audi Theodor. hic quæst. 52. *Sunt*, inquit, *admiratione digna verba viduæ: Tuo, inquit, lumine aperta sunt mea peccata, quæ occulta erant. Non dixit: Fuisti mihi malum auspicium; mala conciliavit mihi tuus adventus; sed potius suis peccatis tribuit quod acciderat. Tantum enim ei profuit prophetæ doctrina:* quasi præ humilitate doluerit, se prophetam in domum suam indigne suscepisse.

21. Et expandit se, atque mensus est super puerum.] Hebr. יתמודד *iitmoded*, id est, *seipsum admensus est* (est enim conjugationis *Hitpael*, quæ notat actionem reflexam agentis in seipsum) super puerum commensus est, et coæquavit seipsum puero, scilicet os suum ori pueri, manibus manus, pectus pectori, tibias tibiis, pedes pedibus applicando, et quoad fieri poterat per contractionem coæquando. Unde Chald. vertit: *Coarctavit se super puerum;* Septuag. *Inflavit puero ter:* Vatabl. *Incubuit puero.*

Quæres: Cur id fecit Elias? Respon. Variæ fuere causæ. Prima ethica et pathetica, ut ostenderet eximium suum in viduam et filium ejus amorem, indeque dolorem de ejus morte. Quos enim summe diligimus, hos amplexamur, arcteque complectimur, nec nos ab eis avelli patimur, quasi eis nostras vires, spiritum, et vitam inspirare velimus. Sic S. Ambros. Orat. funebri in obitu fratris sui Satyri, idem se illi fecisse commemorat: *Nihil*, inquit, *mihi profuit ultimos hausisse anhelitus, nihil flatus meos inspirasse morienti.*

Secunda physica causa fuit, ait Abul. quod Elias hoc suo in puerum incubitu, et insufflatione volebat corpus ejus ex morte frigidum calefacere, itaque disponere ad animam, vitamque recipiendam, sicut disponit mater corpus embryonis in utero, ut Deus deinde jam calefacto et disposito, infundat animam rationalem; hoc enim est opus solius Dei, matris vero opus est materiam disponere. Sic gallina ova incubando calefacit, ut deinde in pullos formentur, et animentur.

Tertia symbolica, ut ostenderet quam ardua et difficilis res esset mortuum e morte suscitare ad vitam. Unde idem fecit Eliseus imitans Eliam magistrum suum, 4. Reg. 4. 34. Rursum, ut liqueret quanta esset distantia inter miracula Eliæ et Christi; Elias enim laboriose se fatigando et sudando suscitavit mortuum; Christus vero facillime solo jussu, et verbo, utpote mortis vitæque Dominus.

Quarta theologica, ut sancti corporis sui contactu cadaver pueri Deo commendaret, ait Serar. Corpora

enim sanctorum non tantum viva sunt, sed et vivifica; adeo ut corpus Elisei jam mortui mortuum suscitarit quondam a latronibus occisum, qui in sepulcrum Elisei projectus, dum sacra ejus ossa tetigisset, divina virtute revixit, uti narratur 4. Reg. 13. 20. Aliam magisque propinquam causam dat Abulensis: Elias, ait, ter puero incubuit; nam primo ei incubuit orans Deum, ut eum resuscitaret: sed cum id videret non fieri, secundo incumbens puero, oravit ferventius. Verum cum nec tum quidem surgeret puer, tertio eidem incumbens oravit ardentissime, sicque tandem vitam puero impetravit. Idem fecit Eliseus. Idem nos imitari et facere convenit. Deus enim in rebus arduis vult sæpius et ardentius rogari, ut illud ferventibus, et zelo quasi armatis et inflammatis precibus ab eo extorqueamus. Hoc enim res meretur, sicque crescit nostra devotio, virtus, et meritum. Atque hic est fructus perseverantiæ, et orationis perseverantis, se seque intendentis, et ardentis.

Quinta mathematica; ut enim corpus majus æquetur minori, debet illud amplecti, ac vicissim minus majori se subjiciat, oportet. Id patet in circulo minori incluso in majori. Hic enim subjicit se majori; unde major eum amplectitur et proportionaliter sibi æquat, quia uterque idem centrum ambit, et ad illud circumcirca gyrat, ita ut nulla linea diametralis a majori circulo ad centrum duci possit, nisi illa prius circulum minorem intermediom secet et pertranseat. Quare nulla pars in circulo majori assignari potest, cui non pars similis et proportionaliter æqualis in minori respondeat. Quare docemur, quod ut inferiores Superioribus uniantur, et quasi adæquentur, necesse sit ut Superiores ad inferiores se per amorem inclinent, eosque complectantur; inferiores vero Superioribus debita obedientia, et subordinatione se submittant et substernant. Hæ ergo sunt duæ virtutes sublimes, quæ omnia complanant, adæquant et uniunt, nimirum charitas et humilitas. Sicut Elias charitate amplexans puerum, et puer naturaliter se submittens Eliæ, ei se quasi adæquavit, itaque ab eo animam, spiritum et vitam recepit.

Allegoricam et præcipuam causam dat sanctus Prosper parte 2. Prædict. cap. 31. scilicet, ut Elias suo gestu repræsentaret mysterium Incarnationis, quo Dei Filius suam deitatem commensus est, et quasi coæquavit nostræ humanæ naturæ, quam assumpsit, ut per eam nos peccato mortuos vivificaret: *Elias et post eum Eliseus*, ait Prosper, *ut mortuum parvulum suscitaret, juvenilia membro contexit. Et Dominus Jesus seipsum exinanivit formam servi accipiens; parvum se illi parvo cooptavit, ut efficeret istud corpus humilitatis nostræ conforme corpori gloriæ suæ. Jacens subter se frigidum suo calore succendit; similiter et noster Salvator Dominus mundum, a cujus calore non est jam qui se abscondat. Insufflavit ille tertio jacenti, ut trina confessio infunderetur credenti; sic suscitatus est mortuus, dum a morte perpetua justificatus est impius.*

Unde Chald. vertit: *Coarctavit se super puerum;* Septuag.: *Insufflavit ter in puerum.* Sicut enim gallina incubat ovis, totamque se super ea expandit, et quasi commensurat, ut ea calefaciat et vivificet; sic et Deitas Christi se expandit super totam humanitatem nostram, eique quasi seipsam admensa est et coæquavit, ut eam frigidam calefaceret, exanimem animaret, mortuam vivificaret; singula enim hominis membra omnesque animæ potentiæ per peccatum spiritaliter erant mortuæ, frigidæ, aridæ et exanimes: quare in singulas Deitas incumbens, insufflavit in eas, et inhalavit spiritum gratiæ et vitæ spiritalis. Tertio autem Elias incubuit puero, eique seipsum coarctando admensus est, quia Christus tertio seipsum coarctavit, et commensus est humanæ naturæ, scilicet primo in utero; secundo, in præsepio; tertio, in cruce: itaque mortuum genus humanum vivificavit, eique spiritum charitatis, paupertatis et patientiæ inspiravit, et *cum clamore valido ac lacrymis preces offerens, exauditus est pro sua reverentia.* Ita Lyran. Angelom. Eucher. Salianus.

Audi S. August. serm. 201. de Temp. *Filius viduæ defunctus jacebat, quia filius Ecclesiæ, id est populus Gentium, multis peccatis et criminibus mortuus est. Orante Elia filius viduæ suscitatur, veniente Christo filius Ecclesiæ, id est populus Christianus, de carcere mortis reducitur; Elias inclinatur in oratione, et vivificatur viduæ filius; et Christus procumbit in passione, et suscitatur populus Christianus.* Et post nonnulla: *Nam quod tribus vicibus inclinatur, mysterium Trinitatis ostenditur. Viduæ enim filium: id est populum Gentium, nec solus Pater sine Filio, nec Pater et Filius sine Spiritu Sancto; sed tota Trinitas suscitavit. Denique hoc etiam in Sacramento Baptismatis demonstratur, dum tertio vice vetus homo mergitur, ut novus surgere mereatur.* Hoc igitur est verbum abbreviatum, de quo Apostolus, Rom. 9. 28. *Ut quod cælo non capiebatur præsepio caperetur;* ait S. Cyprianus, l. 2. contra Judæos, cap. 3. nimirum Verbum infans, puer sapiens, Deus lactens.

Tropologica causa fuit, ut ostenderet Elias virum zelosum et charitate flagrantem, qui convertere satagit animas vitiis et concupiscentiis mortuas, debere per magnam compassionem, commiserationem, et zelum iis quasi se coæquare et commetiri, ut eis frigidis et torpentibus spiritum vitæ inhalet; peccator enim est quasi cadaver mortuum et frigidum; quare ingenti et crebro concionatoris, confessarii, et monitoris ardore opus est, ut calorem pœnitentiæ et devotionis ei aspiret, quo ad vitam gratiæ a Deo recipiendam se disponat. Sic enim ignis frigidum lignum prius calefacit, ut deinde illud igniat: et gallina ova diu calefacit, ut animentur. Ita faciebat Paulus dicens: *Factus sum infirmus infirmis, ut infirmos lucrifaciam. Omnibus omnia factus sum, ut omnes facerem salvos,* 1. ad Corinthios 9. 22. Et: *Quis infirmatur, et ego non infirmor? Quis scandalizatur, et ego non uror?* 2. ad Corinthios capite 11. versu 29. Et: *Filioli mei, quos iterum parturio, donec formetur Christus in vobis,* Galat. cap. 4. vers. 19.

Anagogica causa fuit ut significaret Christum in resurrectione commensurum, et quasi coæquaturum nos suæ gloriæ et corpori glorioso, juxta illud: *Reformabit corpus humilitatis nostræ, configuratum corpori claritatis suæ,* ad Philippenses capite 3. vers. 21.

22. Et reversa est anima pueri intra eum.] *Reversa,* scilicet e limbo. Hinc patet animæ hominis im-

mortalitas. Hic puer est primus ab origine mundi a morte ad vitam suscitatus; nec enim alium eo priorem suscitatum legimus. Ita Cajetan. Denique cœnaculum, sive locus in quo Elias hunc puerum e morte suscitavit, etiamnum ostenditur, ait Adrichom. in Sarephta.

CAPUT DECIMUM OCTAVUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Elias sistit se regi Achab, et non se, sed ipsum suis idolis turbasse Israelem asseverat. Mox v. 21. miraculo evocationis ignis e coelo in victimam certat cum prophetis Baal, vincensque jubet omnes mactari. Denique v. 41. pluviam Israeli a se siccitate damnato inoeque foecunditatem restituit.

1 Post dies multos factum est verbum Domini ad Eliam, in anno tertio, dicens: Vade, et ostende
te Achab, ut dem pluviam super faciem terræ. 2. Ivit ergo Elias, ut ostenderet se Achab:
erat autem fames vehemens in Samaria. 3. Vocavitque Achab Abdiam dispensatorem domus
suæ: Abdias autem timebat Dominum valde. 4. Nam cum interficeret Jezabel prophetas Domini, tulit
ille centum prophetas, et abscondit eos quinquagenos et quinquagenos in speluncis, et pavit eos pane
et aqua. 5. Dixit ergo Achab ad Abdiam: Vade in terram ad universos fontes aquarum, et in
cunctas valles, si forte possimus invenire herbam, et salvare equos et mulos, et non penitus jumenta
intereant. 6. Diviseruntque sibi regiones, ut circuirent eas: Achab ibat per viam unam, et Abdias
per viam alteram seorsum. 7. Cumque esset Abdias in via, Elias occurrit ei: qui cum cognovisset
eum, cecidit super faciem suam, et ait: Num tu es, domine mi, Elias? 8. Cui ille respondit: Ego.
Vade, et dic domino tuo: Adest Elias. 9. Et ille: Quid peccavi, inquit, quoniam tradis me servum
tuum in manu Achab, ut interficiat me? 10 Vivit Dominus Deus tuus, quia non est gens aut regnum
quo non miserit dominus meus te requirens? et respondentibus cunctis: Non est hic: adjuravit regna
singula et gentes, eo quod minime repercireris. 11. Et nunc tu dicis mihi: Vade, et dic domino tuo:
Adest Elias. 12. Cumque recessero a te, Spiritus Domini asportabit te in locum quem ego ignoro:
et ingressus nuntiabo Achab, et non inveniens te, interficiet me: servus autem tuus timet Dominum
ab infantia sua. 13. Numquid non indicatum est tibi domino meo, quid fecerim cum interficeret Jezabel
prophetas Domini, quod absconderim de prophetis Domini centum viros, quinquagenos et quinquagenos
in speluncis, et paverim eos pane et aqua? 14. Et nunc tu dicis: Vade et dic domino tuo:
Adest Elias: ut interficiat me? 15. Et dixit Elias: Vivit Dominus exercituum, ante cujus vultum
sto, quia hodie apparebo ei. 16. Abiit ergo Abdias in occursum Achab, et indicavit ei: venitque Achab
in occursum Eliæ. 17. Et cum vidisset eum, ait: Tune es ille qui conturbas Israel? 18. Et
ille ait: Non ego turbavi Israel, sed tu, et domus Patris tui, qui dereliquistis mandata Domini, et
secuti estis Baalim. 19. Verumtamen nunc mitte, et congrega ad me universum Israel in monte Carmeli,
et prophetas Baal quadringentos quinquaginta, prophetasque lucorum quadringentos qui comedunt
de mensa Jezabel. 20. Misit Achab ad omnes filios Israel, et congregavit prophetas in monte
Carmeli. 21. Accedens autem Elias ad omnem populum, ait: Usquequo claudicatis in duas partes
si Dominus est Deus, sequimini eum: si autem Baal, sequimini illum. Et non respondit ei populus
verbum. 22. Et ait rursus Elias ad populum: Ego remansi propheta Domini solus: prophetæ autem
Baal quadringenti et quinquaginta viri sunt. 23. Dentur nobis duo boves et illi eligant sibi bovem
unum, et in frusta cædentes, ponant super ligna, ignem autem non supponant: et ego faciam bovem
alterum, et imponam super ligna, ignem autem non supponam. 24. Invocate nomina deorum vestrorum,
et ego invocabo nomen Domini mei: et Deus qui exaudierit per ignem, ipse sit Deus. Respondens
omnis populus ait: Optima propositio. 25. Dixit ergo Elias prophetis Baal: Eligite vobis bovem
unum, et facite primi, quia vos plures estis: et invocate nomina deorum vestrorum ignemque non

supponatis. 26. Qui cum tulissent bovem, quem dederat eis, fecerunt: et invocabant nomen Baal de mane usque ad meridiem, dicentes: Baal, exaudi nos. Et non erat vox, nec qui responderet: transiliebantque altare quod fecerant. 27. Cumque esset jam meridies, illudebat illis Elias, dicens: Clamate voce majore: Deus enim est, et forsitan loquitur, aut in diversorio est, aut in itinere, aut certe dormit, ut excitetur. 28. Clamabant ergo voce magna, et incidebant se juxta ritum suum cultris et lanceolis donec perfunderentur sanguine. 29. Postquam autem transiit meridies, et illis prophetantibus venerat tempus quo sacrificium offerri solet, nec audiebatur vox, nec aliquis respondebat, nec attendebat orantes; 30. dixit Elias omni populo: Venite ad me. Et accedente ad se populo, curavit altare Domini quod destructum fuerat. 31. Et tulit duodecim lapides juxta numerum tribuum filiorum Jacob, ad quem factus est sermo Domini, dicens: Israel erit nomen tuum. 32. Et ædificavit de lapidibus altare in nomine Domini: fecitque aquæductum, quasi per duas aratiunculas in circuitu altaris, 33. et composuit ligna: divisitque per membra bovem, et posuit super ligna. 34. Et ait: Implete quatuor hydrias aqua et fundite super holocaustum et super ligna. Rursumque dixit: Etiam secundo hoc facite. Qui cum fecissent secundo, ait: Etiam tertio idipsum facite. Feceruntque tertio. 35. Et currebant aquæ circum altare, et fossa aquæductus repleta est. 36. Cumque jam tempus esset ut offerretur holocaustum, accedens Elias propheta, ait: Domine Deus Abraham, et Isaac, et Israel, ostende hodie quia tu es Deus Israel, et ego servus tuus, et juxta præceptum tuum feci omnia verba hæc. 37. Exaudi me, Domine, exaudi me: ut discat populus iste, quia tu es Dominus Deus; et tu convertisti cor eorum iterum. 38. Cecidit autem ignis Domini, et voravit holocaustum, et ligna, et lapides, pulverem quoque, et aquam quæ erat in aquæductu lambens. 39. Quod cum vidisset omnis populus, cecidit in faciem suam, et ait: Dominus ipse est Deus, Dominus ipse est Deus. 40. Dixitque Elias ad eos: Apprehendite prophetas Baal, et ne unus quidem effugiat ex eis. Quos cum apprehendissent, duxit eos Elias ad torrentem Cison, et interfecit eos ibi. 41. Et ait Elias ad Achab: Ascende, comede, et bibe: quia sonus multæ pluviæ est. 42. Ascendit Achab, ut comederet et biberet: Elias autem ascendit in verticem Carmeli, et pronus in terram posuit faciem suam inter genua sua, 43. et dixit ad puerum suum: Ascende, et prospice contra mare. Qui cum ascendisset, et contemplatus esset, ait: Non est quidquam. Et rursum ait illi: Revertere septem vicibus. 44. In septima autem vice, ecce nubecula parva quasi vestigium hominis ascendebat de mari. Qui ait: Ascende, et dic Achab: Junge currum tuum et descende, ne occupet te pluvia. 45. Cumque se verteret huc atque illuc, ecce cœli contenebrati sunt, et nubes, et ventus, et facta est pluvia grandis. Ascendens itaque Achab abiit in Jezrahel: 46. et manus Domini facta est super Eliam, accinctisque lumbis currebat ante Achab, donec veniret in Jezrahel.

1. In anno tertio,] siccitatis et famis ab Elia inductæ Israeli.

3. Abdias autem timebat Dominum valde.] Hebræi, Lyran, et Rupert. putant hunc *Abdiam* esse Abdiam prophetam, qui inter minores prophetas ordine est quartus. Addit Lyran. Abdiam merito hujus beneficentiæ in prophetas a Deo in præmium accepisse donum prophetiæ: S. Epiphan. vero lib. de Prophetis censet Abdiam hunc fuisse quinquagenarium illum qui libr. 4. cap. 1. Eliæ supplex mortem effugit. Sed hunc Abdiam ab utroque esse diversum, ostendi prœmio in Abdiam.

4. Tulit ille centum prophetas, et abscondit eos] Abulens. putat Prophetas hosce fuisse prophetas proprie dictos. Planius Lyran. et Cajetan. censent eos fuisse viros religiosos, qui, abdicatis curis terrenis seorsim simul habitantes divinis laudibus insistebant, uti faciunt jam Cœnobitæ. Simili modo legimus 1. Reg. cap. 19. vers. 20. chorum prophetarum non tantum vocali cantu sed et musicis instrumentis una cum Samuele et Saule laudasse Deum. Sic Heman, et Idithun cantores dicuntur *prophetasse*, id est, cecinisse psalmos in citharis et psalteriis, 1. Paralipomenon capite 25.

18. Non ego turbavi Israel, sed tu, et domus patris tui, qui dereliquistis mandata Domini, et secuti estis Baalim,] puta idola, et deos gentium. Vide hic libertatem Eliæ qua Achab regi culpam, causamque siccitatis et famis a se inductæ in faciem objectat. Idem fecere Lucifer Calar. S. Athanasius et S. Hilarius. in Epistolis et libris scriptis ad Constantium Imperat. Arrianum.

19. Congrega ad me universum Israel in monte Carmeli, et prophetas Baal quadringentos quinquaginta, prophetasque lucorum quadringentos.] Petiit hoc Elias, ut omnes occideret; ac iis occisis excideret pariter idola Baal, et *lucorum*, id est, aliorum deorum qui in sylvis et lucis colebantur. Fuere ergo universim pseudoprophetæ, sive pseudodoctores hæresis et idololatriæ 850. quos omnes Elias partim per se, partim per populum interemit. Esto enim soli subinde Baalitæ quasi præcipui nominentur, tamen

cæteros quoque fuisse interemptos patet cap. 19. versu 1.

23. Et ego faciam alterum bovem,] *faciam*, id est, sacrificabo. Summum enim et nobilissimum opus, quod facit homo, est sacrificium. Sic Virgilius:

> Cum faciam (*id est, sacrificabo*) vitulo pro frugibus, ipse venito.

24. Deus, qui exaudierit per ignem, ipse sit Deus,] qui scilicet ignem in hostiam sibi oblatam e cœlo dimiserit. Hic enim hoc ipso ostendet se ignis æque ac cœli esse Dominum, ac sacrificium illud esse suum, id est, verum et divinum. Solebat enim Deus in igne apparere, ac per ignem e cœlo missum absumere sacrificia sibi oblata, uti fecit in sacrificio Abelis Genes. 4. 4. Aaronis Levit. 9. 24. Salomonis 2. Paralip. 7. 1. Davidis 1. Paralip. 21. 20. Gedeonis Judic. 6. 21. Manue Judic. 13. 20. et aliorum. Ignis enim repræsentat majestatem Dei. Unde Deuter. 4. 24. Moyses ait Hebræis, *Dominus Deus tuus ignis consumens est*. Ignis enim symbolum est castitatis et puritatis, æque ac efficacitatis divinæ, uti per 17. analogias ostendi Levit. 9. 23. Hinc et Spiritus Sanctus in specie ignis descendit in Apostolos die Pentecostes Actor. 2. Vide ibi dicta.

Et hæc populus sciebat, atque illa tum ex Scripturis, tum ex Levitis audierat; unde statim succlamavit, dixitque: *Optima propositio*. Miraculo enim hæc lis de Deo vero decidenda erat, uti hic Eliæ suggessit Deus, eo quod Achab, Jezabel et Baalitæ in cultu Baal essent obstinati, nec ullas rationes in contrarium ad aures admitterent.

26. Qui cum tulissent bovem, quem dederat eis, fecerunt,] id est, immolarunt Baal. Tradunt, vel potius more suo fabulantur (teste Lyrano et Abulensi) Rabbini bovem hunc fugisse a Baalitis ad Eliam quasi qui dedignaretur immolari Baal, velletque ab Elia immolari Deo vero, ut hoc prodigio adverteret populus Baal non esse Deum, et ad Deum verum, quem colebat Elias, rediret.

Transiliebant altare quod fecerant.] Sic et Septuag. sed Hebr. et Chald. habent: *quod fecerat*, scilicet Elias, ait Serarius et Sanchez, qui censent Baalitas insultasse hic altari Eliæ, illudque saltando diruisse, ideoque paulo post Eliam versu 30. illud restaurasse. Favet Chald. qui vertit: *Insaniebant super aram, quam fecerat*, scilicet Elias. Verum vers. 30. contrarium potius significat, scilicet Eliam needum erexisse suum altare.

Quare Vatablus, Hebr. *quod fecerat*, exponit subaudiendo *unus eorum*, scilicet Baalitarum, vel eorum dux, *rex Achab*. Saltabant ergo Baalitæ inconditi quasi amentes, ut vertit Chald. cum viderent Baal a se invocatum non respondere; tum ex pudore et anxietate, ne ab Elia mala mulctarentur, uti reipsa eis mox contigit; tum ut Baalem anxio hoc suo transultu placarent, commoverent et quasi cogerent ad respondendum: hoc enim gestu significabant suum erga Baalem ejusque altare studium, et devotionem, quasi qui cuperent ipsimet fieri victimæ, et in altari immolare se Baali, ideoque lanceolis se incidentes, sanguine suo altare cruentabant, ut sequitur. Similes saltus et gestus inconditos more bacchantium edebant Corybantes, Luperci, et Salii apud Romanos. Ita Salianus, Vatablus et alii.

27. Et forsitan loquitur,] colloquitur cum aliquo, ut ad vestras preces attendere nequeat.

Aut in diversorio est,] ut comedat, bibat, et epuletur. Putabant enim Gentiles deos instar hominum manducare et potare, ac vesci nectare et ambrosia. Unde Homerus Iliad. 2. inducit Jovem, apud Ægyptios et Æthiopes, epulantem cum aliis diis.

28. Incidebant se juxta ritum suum cultris et lanceolis,] ut Baali se suumque sanguinem litarent, et offerrent, itaque eum flecterent ad respondendum. Idem fecere Syri, Græci et Romani, teste Apuleio l. 8, Luciano in Dea Syria, Plutarcho lib. de Superstitione. Audi Lactantium lib. 1. de falsa relig. c. 21. *Alia virtutis* (sacrificia) *quam eamdem Bellonam vocant, in quibus ipsi sacerdotes non alieno, sed suo cruore sacrificant. Sectis namque humeris, et utraque manu districtos gladios exerentes currunt, efferuntur, insaniunt.* De hac Tibullus, ubi fœminam sacrificantem induxit:

> Ipsa bipenne suos cædit violenta lacertos,
> Sanguineque effuso spargit inepta Deam.
> Statque latus præfixa veru, stat saucia pectus,
> Et canit eventus quos Dea magna movet.

Nimirum dæmon æmulus Dei, et invidus homini, divinis honoribus gaudet, ideoque humano sanguine sibi quasi Deo litari vult; itaque simul homines sibi exosos excruciat, vulnerat et sæpe necat.

29. Et illis (*Baalitis*) prophetantibus,] id est, Baalem laudantibus et invocantibus. Chald. *insanientibus*.

30. Curavit (Elias) altare (Domini) quod destructum fuerat.] Abulensis q. 27. putat hoc altare primitus erectum a Saule 1. Reg. 15. 12. sed Saul ibi erexit fornicem triumphalem, non altare. Dico ergo Eliam, ut populum avocaret ab altari, et cultu Baal, jam ante instinctu Dei erexisse altare in monte Carmelo, et ad illud populum convocasse, ut in eo Deo vero sacrificaret: quare Jezabelem, et Baalitas Eliæ indignantes hoc ejus altare destruxisse, Eliam vero illud hic rursum erexisse, et instaurasse.

31. Et tulit duodecim lapides juxta numerum tribuum filiorum Jacob.] Duodecim enim filii Jacob per suos filios, nepotes, et abnepotes constituerunt 12. tribus Israel. Fecit hoc Elias, ut ostenderet se Deum verum colere, illique sacrificare, quem coluerat Jacob, cæterique Patriarchæ, et prisci Israelitæ, ac proinde præsentes quoque Israelitas, utpote eorum posteros, debere iisdem vestigiis insistere, ac eumdem Deum colere. Unde subditur.

Ad quem factus est sermo Domini, dicens: Israel erit nomen tuum.] Apposite, q. d. Sicut Jacob luctans cum Deo (id est, Angelo Dei vicario,) eumque volentem vincens, vocatus est Israel, id est, dominans Deo Genes. 32. sic pariter vos, ai Patriarchæ vestri Jacobi, fidem et cultum veri Dei imitati fueritis, fietis veri Israelitæ, id est, dominantes Deo, ac omnia quæ ab eo postulaveritis impetrabitis: quod ut faciatis, ecce ישרה אל *isra el*, id est, *dominabitur Deus* in hoc meo sacrificio, per ignem e cœlo in illud missum, ac Baalitas prosternet: licet enim ai ipsi ope sui Baal, id est, dæmonis potuissent ignem e

cœlo in bovem suum demittere (hoc enim faciet Antichristus ope dæmonis Apocalyp. 13. 13.) tamen sciebat Elias, ex Dei revelatione, Deum id non permissurum, ut Baalem confunderet, et se solum Deum verum ostenderet.

32. Fecitque aquæductum quasi per duas aratiunculas in circuitu altaris,] scilicet quasi per duos sulcos, sive per duo spatia, quæ arari poterant. In Hebræo significatur aquæductus fuisse tantus, ut caperet duo sata. Habet enim: *Juxta domum*, id est, saccum vel mensuram *duorum satorum seminis:* q. d. Fecit alveum vel areolam excavatam circum altare tantam, ut caperet saccum continentem duo sata, id est, duos modios seminis. Ita Vatabl. Male ergo quidam sic exponit, q. d. Fecit tantum alveum, quantus est in quo seminantur, duo sata. Sic enim alveus hic fuisset major alveo Tiberis vel Rheni. Satum enim est mensura Hebræa capiens tantum, quantum modius apud Romanos. Jam modius, dum seminatur, integrum agrum implet. Porro Hebræi *domum* vocant saccum vel vas quodlibet, quod semen aliamve rem continet.

Fecit hoc Elias, tantumque aquæ circa altare effudit, ne quis putaret eum sub altari abscondisse ignem ac proinde ignem ab eo e cœlo evocatum, non e cœlo descendisse, sed in terra ab eo absconditum, inde in altare more suo ascendisse. Audi S. Chrysost. homil. de Petro et Elia, quam ex Metaphraste recitat Surius die 1. Augusti: *Attende quod dicturus sum, vidi enim ipse quod dicam. In idolorum altaribus foramina quædam sunt ex inferiore parte altaris, et fovea quædam obscura; descendunt autem erroris artifices in foveam illam, et ex foraminibus ignem sufflant ad sacrificium conficiendum, ita ut multi decepti ignem illum cœlestem existiment esse. Ne igitur et Elias in suspicionem veniret, quod et ipse aliquid tale machinatus esset, aquam effudit, ut aqua illa nulla esse infra altare foramina ostenderet: ubi enim aqua foramen invenerit, illic aqua non consistit sed per foramina ipsa defluat necesse est.*

Fabulatur R. Salomon Eliam, cum tantum alveum aqua in hydria allata implere non posset, fecisse ut pars aquæ ex hydria a se effusæ manus suas attingeret, itaque novo miraculo ex Eliæ manibus, quasi e duobus fontibus aquas largissimas emanasse, quæ totum alveum implerent, ideoque 4. Reg. 3. 11. dici ab Eliseo in Eliæ manus aquam effusam.

38. Cecidit autem ignis Domini, et voravit holocaustum,] quasi cibum Dei. Victimæ enim sunt quasi cibus Dei. Scribit Josephus libr. 8. Antiq. cap. 13. locum hunc igne Dei consumptum usque ad sua tempora perdurasse. Vide dicta Isaiæ 64. 2. ad illa: *Aquæ arderent igne.*

39. Quod cum vidisset omnis populus, cecidit in faciem suam, et ait: Dominus ipse est Deus, Dominus ipse est Deus.] Hebr. *Jehova ipse est Elohim, Jehova ipse est Elohim*, q. d. יהוה *Jehova* qui primus hoc nomen suum indicavit Moysi Exodi 6. 3. ac hoc nomine ab eo et cæteris Israelitis invocatus est, ipse est solus, verusque Elohim, id est Deus, et Numen omnia gubernans, cœlum et terram moderans a quo proinde nos, cæterique homines omnem alimoniam, omneque bonum expectare, et postulare debemus: אלהים *Elohim* enim significat Deum, quatenus habet providentiam rerum omnium, omniaque regit, judicat et vindicat. Hinc Hebræi dicunt sumptum nomen Eliæ, sive ut Hebr. vocatur, אליהו *Eliahu* qui prius vocabatur *Jaberscuab. Eliahu* enim idem est, quod אל יה הו *El Ia hu*, id est, *fortis Deus ipse.* Jam *El* est abbreviatum *Elohim, Ia* est contractum *Jehova, hu* est *ipse.* Sic מכבי *Machabi*, id est, *Machabæi* nomen a Juda et fratribus sumptum est ex illo Exodi 15. מי כמוך באלים יהוה *Mi camocha Baelim Jehova*, id est: *Quis similis tui in fortibus Domine?* Hoc enim velut insigne et emblema suæ pugnæ et victoriæ præferebant Machabæi, nullam in sua fortitudine spem, sed totam in Deo collocantes. Elias enim Dei ope fortior evasit Achabo, Jezabele, et Baalitis, non tantum passive, eorum persecutiones fortiter sustinendo, sed et active, omnes mactando: sic S. Liduina, quæ in morbis plurimis et acerbissimis per annos 30. et amplius admirabile fuit patientiæ speculum, hoc nomen quasi omen futuræ patientiæ accepit. *Liduina* enim Belgice idem est, quod *lata patientia*, uti habet ejus Vita in initio apud Surium, t. 7. die 14. Aprilis. Sic Mars Græce dictus est ἄρης, quod naturam habeat ἄρρατον, id est infractam, invictam, et immutabilem, ait Plato in Cratilo. Unde ad hoc etymon alludens Virgil.

Infractos adverso Marte Latinos,

nuncupat. Sic *Agamemnon*, ait Plato, hoc nomen accepit ob laborum, quos perpessurus erat, tolerantiam; decem enim annis obsidens Trojam multa perpessus est. Unde Ἀγαμέμνων dictus quasi ἄγαν μένων, id est, *valde manens* in obsidione Trojæ. Sic *Elias* Athleta divinus idem est, quod *fortis Domini*, vel *fortis Dominus*, in eo ejusque operibus.

Notat Benjamin in itinerario, in Carmelo antrum Eliæ adhuc visi, altarisque diruti vestigia; cujus locus circularis fuerit diametro fere cubitorum quatuor.

40. Apprehendite prophetas Baal,] et lucorum puta universim 850. ut dixi vers. 19. quos omnes Elias jussu Dei, ut ipse ait vers. 36. præcepit occidi; quia ipsi erant antistites, doctores et auctores idololatriæ, ideoque blasphemi in Deum, quos Deus per Moysen jusserat occidi; ita Abulensis et Alii. Audi Auctorem de Mirabil. S. Script. l. 2. *Quippe qui Elias erat in ea lege, quæ dicit Levit. cap. 24. blasphemum non patieris vivere. Nullus hominum idolum colit; nisi Dei blasphemus extiterit. Ac per hoc, qui idololatriæ cultores mactaverat, blasphemos et sacrilegos de terra purgabat.* Et S. Basil. hom. 20. de Ira: *Illum qui tamquam pharmaco, ad ea quæ oportet, ira utitur, Dominus minime condemnat. Moyses omnium hominum mansuetissimus, vituli idololatriam damnans, Levitarum manus in cædem fratrum armavit. Phinees justa contra publice fornicantes ira, ut oportebat, usus, protinus utrumque trucidavit. Samuel regem Amalec justa ira in medium trahens occidit. Sic itaque fit ira sæpenumero bonarum actionum ministra. Elias vero zelotes quinquaginta supra quadringentos turpitudinis sacerdotes, et quadringentos sacrorum nemorum comedentes de mensa Jezabel justa sapientique indignatione in totius Israel utilitatem ut morte mulctarentur, effecit.*

Duxit eos ad torrentem Cison (ubi Barac cecidit Sisaram cum suis copiis Judic. 4. v. 7.) et interfecit eos ibi,] ne terra sancta eorum scelesto

sanguine pollueretur, neve eorum cadavera aerem inficerent, idcirco ea devolvit in *torrentem Cison*, nec in terra, sed in aquis decurrentibus sepelivit.

41. Et ait Elias ad Achab: ascende, comede et bibe, quia sonus multæ pluviæ est,] q. d. Jam peracta est justa vindicta de impiis idololatris Deo injuriis: quare Deus jam quasi placatus reconciliari cupit Israeli, ac pluviam et fœcunditatem illi denegatam restituere. Quocirca nunc mihi Deus revelovit pluviam mox venturam, imo ego eam video quasi venientem, ac sonitum venti vel tonitrui, qui ingentem pluviam præire solet, videor mihi audire: nullum enim adhuc signum pluviæ in aere apparebat, ut patet ex sequentibus: *Ascende* ergo, o Achab, *comede, bibe*, et exulta ob tam lætum pluviæ et fertilitatis nuntium, quod tibi affero.

42. Elias autem ascendit in verticem Carmeli et pronus in terram posuit faciem suam inter genua sua,] ut attentius et ardentius oraret Deum pro pluvia ab eo promisso ut eam statim exhiberet. Hic enim gestus significabat humilitatem, et attentionem orantis Eliæ, et Dei misericordiam, toto affectu implorantis: hoc enim situ est embryo in ventre matris, eoque quasi tacite suam miseriam ostendens, implorat Dei misericordiam, ut se in lucem educat. Audi S. Isidor. lib. 11. Orig. cap. 1. *Genua sunt commissiones femorum et crurum, et dicta genua, eo quod sint in utero genis opposita; cohærent enim sibi, et cognata sunt oculis lacrymarum indicibus et misericordiæ: nam a genis genua dicuntur. Denique complicatum gigni formarique hominem dicunt, ita ut genua sursum sint, quibus oculi formentur, ut cavi et reconditi fiant. Ejus genua comprimit arcta gena: inde est quod homines, dum ad genua se prosternunt, statim lacrymantur. Voluit enim sos naturo uteri materni rememorari, ubi quasi in tenebris considebant, antequam ad lucem pervenirent.* Hoc ipsum dixit Aristot. lib. 7. de Histor. animal. cap. 8. *Homo in ssinet conglobatus sic gestatur, ut nasus inter genua, aures extra genua habeat.*

Porro Abulensis hinc colligit Eliam, ab hoc tempore quo in monte Carmelo cœlitus ignem devocavit, eoque Baalitos prostravit, habitationem suam in eodem monte ad memoriam tanti beneficii et miraculi deinceps fixisse, atque eodem confluxisse ad ipsum plures viros religiosos, qui se totos Deo, orationi, et divinis rebus, laudibusque tradebant. Quos post Christum imitati sunt, qui in eodem monte religiose Deum coluerunt; indeque orta est antiqua, et sancta Carmelitarum religio et familia. Unde septem Summi Pontifices Sixtus IV. Joannes XXII. Julius III. Pius V. Gregorius XIII. Sixtus V. et Clemens VIII. in Bullis huic Ordini concessis, de professoribus hujus sacri instituti ita loquuntur: *Tamquam, religionis speculum et exemplar claritate fulgentes, sanctorumque prophetarum Eliæ et Elisei, et aliorum patrum, qui montem sanctum Carmeli juxta Eliæ fontem habitarunt, successionem hæreditariam tenentes.* Unde et Sixtus V. huic Religioni concessit, ut Eliam et Eliseum tamquam suæ institutionis patronos coleret, dies festos in eorum honorem celebrando, proprisque officia in eorum memoriam recitando, quod et ipsa Religio studiose servat, et in ipso efficio nomen et solemnitatem patroni Eliæ tribuunt.

Hoc et Niceph. lib. 8. c. 3. asserit Helenam, Magni Constantini matrem, in Carmelo templum ædificasse Eliæ prophetæ. Sane tempore Eliæ et Elisei in Carmelo fuisse oratorium, vel synagogam, ad quam festis diebus populus conveniret tum orationis causo, tum ut Eliam, Eliseum, et similes concionatores audiret, satis significatur, lib. 4. Reg. 4. 23. idque ibidem docent Lyranus, Abulensis et alii. Porro etiamnum Carmelitæ Eliæ festum solemne celebrant die 20. julii, quo die Elias Martyrologio Romano ascriptus est. Vide Suarez, lib. 2. de Relig. capite 10.

Exstat in Biblioth. Patrum, tom. 4. editionis tertiæ Coloniensis, p. 275. liber Joannis XLIV. Jeroselymorum Episcopi ad Caprasium de institutionem monachi, in quo Carmelitarum institutum per omnia ab Elia derivatum ostenditur, quem librum nonnulli recentiores vetustum esse autumant, auctoremque faciunt Joannem Jerosolymitanum Episcopum, qui vixit tempore S. Hieron. et ab eo velut Origenista notatus est; sed id multis refutant Doctores Colonienses in præfat. libri, ac Baronius, tum 5. anno Christi 444. et Bellarm. de Script. Eccles. pag. 95. qui censeot stylum esse hominis Latini, et posteriorum temporum.

Deniquo Solomon montis hujus meminit Cantic. 7. 15. dicens: *Caput tuum ut Carmelus.* Vide ibi dicta. Porro *Carmeli* nomen apte repræsentat statum Religionis, tum quia hic piis institutis et meritis abundat, sicut Carmelus frugibus et fructibus; tum quia *Carmel* Hebr. idem est quod *scientia circumcisionis*, scilicet mortificationis, passionum, cupiditatum, et affectuum terrenorum, quæ discitur in Religione, quasi in propria hujus rei schola.

Quamobrem jure S. Hieron. hos omnes quos diximus, veteris Testamenti *monachos* vocat, idemque alio loco seipsum monachis annumerans: *Noster*, inquit, *princeps Elias, noster Eliseus, nostri duces filii Prophetarum*; quod iisdem pene verbis dicit Isidorus lib. 2. c. 15. qui in libro de Ecclesiasticis officiis hunc utrumque et cæteros Prophetas *monachorum* appellat *principes*. Ad quos etiam accedit aperte Cassianus, l. 1. c. 2. qui ab iis ait monasticæ professionis primordia esse fundata. Elias enim sine uxore, sine liberis, sine familia castam cælibemque semper egit vitam; in tanta insuper paupertate, ut vestium loco, zona pellicea amictus describatur; victum autem modo a vidua, modo a corvo quasi mendicatum acciperet.

Hinc et S. Chrysost. ait hom. 2. ad populum: *Quid dic mihi, Elia pauperius? sed propterea omnes divites vincebat, quoniam pauper erat; ipsam vero paupertatem ex mentis opulentia elegit, etc. rex pauperis indigebat, et verbis nihil plus quam melotem habentis inhiabat.*

Addit Adrichom. In Carmelo: In hoc monte spelunca est et fons, ubi habitabant Elias, et Eliseus, et filii Prophetarum; postea habitaverunt (et etiamnum habitant) ibi Fratres Carmelitæ; unde et originem et nomen habent.

43. Prospice contra mare] Mediterraneum; inde enim in terra sancta nubes et pluviæ ex maris vaporibus exoriri solent. Sciebat Elias ex Dei revelatione mox venturam pluviam; sed ut regem et populum eam avidissime exspectantem solaretur, et in pluviæ spe confoveret, utque appareret a Deo per

preces Eliæ hanc pluviam singulari dono dari; hinc mittit puerum septies, ut in mare signum pluviæ, puta nubes prospectet, illudque, cum apparuerit, sibi populoque renuntiet.

44. Ecce nubecula parva quasi vestigium (pedis) hominis ascendebat de mari.] Hebr. *parvula quasi vola hominis*; Vatabl. *ad magnitudinem volæ hominis*; Chald. *Nubes parva sicut vola manus hominis ascendit de Occidente*, id est, de mari Mediterraneo; hoc enim est ad Occidentem Judææ.

Nota: vola tam de pedibus quam de manibus dicitur; Hebr. enim כף *caph*, id est *vola*, proprie est curvitas, sive concavitas tam pedum, quam manuum, imo et cochlearium, aliarumque rerum curvarum; Chald. hic accipit volam manus: Noster vero *volam pedum*. Unde vertit *vestigium hominis*; idque congruentius: videbatur enim Deus hic in nube, quasi pedibus descendere ad dandam Israeli pluviam, et terram fœcundandam.

Allegor. S. August. serm. 201. de Temp. *Elias*, inquit, *figuram habuit Domini Salvatoris. Elias oravit et sacrificium obtulit, et Christus pro universo mundo seipsum immaculatum sacrificium tradidit. Elias oravit in monte Carmeli et Christus in monte Oliveti. Elias oravit, ut pluvia in terram veniret, et Christus, ut in cordibus humanis gratia divina descenderet. Quod autem Elias dixit ad puerum suum: Vade, et considera septies; septiformem Sancti Spiritus gratiam, quæ danda erat Ecclesiæ, designabat. Et quia ipse dixit se vidisse nubeculam parvulam ascendentem de mari, carnem Christi figurabat, quæ in mari mundi istius nascitura erat.* Probat idipsum ex Evangelio, dum subdit: *Quamobrem ne forte aliquis dubitet, nubem illam vestigium hominis habuisse dixit, illius utique hominis, qui dixit: Quem dicunt homines esse filium hominis? sicut ergo orante Elia, post tres annos et sex menses pluvia de cœlo descendit: ita et in adventu Salvatoris tribus annis et sex mensibus quibus prædicare dignatus est, pluvia verbi Dei totum mundum feliciter irrigavit. Et sicut tunc in adventu Eliæ omnes sacerdotes idolorum interfecti sunt, et deleti; ita in adventu veri Eliæ, id est Domini nostri Jesu Christi observatio sacrilega Paganorum destructa est.* Eadem ex S. August. transcripsere Beda, Angelomus, et Eucherius.

Simile et quasi parallelum Eliæ fuit Aniani Episcopi factum. Cum enim Attila rex Hunnorum obsideret Aureliam ad Ligerim, Anianus cives hortatus est ut sperarent in Deum, ejusque opem implorarent; quod cum illi humi prostrati fecissent, tum ad eos conversus dixit: *Prospicite de muris num subsidium adveniat.* Putabat enim Aetium adventare. Prospicientes autem neminem viderunt. At ille: *Orate iterum cum fide; vos enim hodie Dominus liberabit.* Et cum fecissent: *Prospicite iterum*, inquit. Nemine autem apparente, dixit illis: *Si cum fide orabitis, Dominus sine dubio nobis aderit.* Illi vero cum fletu magno misericordiam Dei invocare cœperunt. Inde ex sancti Episcopi præcepto de integro prospicientes, nebulam quasi de terra surgentem viderunt; quod renuntiantibus dixit: *Atqui hoc Domini auxilium est.* Hunnis proinde id oppidum invadentibus, tanta vis aquæ de cœlo decidit, ut coacti sint in castra reverti. Sequenti die trementibus et fatiscentibus assiduis jam ictibus arietum muris, ecce Aetius Valentiani III. Dux, et Theodoricus Gothorum rex, ac Thorismundus filius ejus cum suis quisque exercitibus prodierunt, commissoque certamine Attilam ab urbe propulerunt. Hæc ita acta Gregorius Thuronensis refert. libr. 2. cap. 7.

46. Et manus Domini facta est super Eliam accinctisque lumbis currebat ante Achab.] *Manus*, id est, vis, virtus, alacritas, agilitas ad currendum: q. d. Deus dedit robur, vires et alacritatem Eliæ, ut licet ipse esset jejunus, fessus, et debilis ex longa concertatione cum Baalitis, item ex prolixa oratione, sacrificio et impetratione pluviæ, tamen curreret, imo præcurreret currum Achab, qui concitatis equis procurrebat, ut pluviam evaderet. *Currebat* ergo Elias, ut Achab et Israelitæ agnoscerent auctore Deo datam esse pluviam per preces Eliæ: item ut officium honorarium præstaret regi suo Achab, eum stipando, præeundo, et præcurrendo.

CAPUT DECIMUM NONUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Jezabel minatur mortem Eliæ; ille fugit ac sub junipero pastus ab Angelo, pergit in montem Horeb: ubi v. 10. rogatus a Deo quid ibi agat, queritur prophetas occisos, se quoque posci ad necem; mox Deus, ei apparens in sibilo auræ tenuis, jubet ut ungat Hazael in regem Syriæ, et Jehu in regem Samariæ, ac Eliseum in prophetam sibi successurum; idipsum mox exequitur vers. 19. ac projecto in Eliseum pallio illum sibi socium adoptat.

1 NUNTIAVIT autem Achab Jezabel omnia quæ fecerat Elias, et quo modo occidisset universos
prophetas gladio. 2. Misitque Jezabel nuntium ad Eliam, dicens: Hæc mihi faciant dii, et
hæc addant, nisi hac hora cras posuero animam tuam sicut animam unius ex illis. 3. Timuit
ergo Elias, et surgens abiit quocumque eum ferebat voluntas; venitque in Bersabee Juda et dimisit
ibi puerum suum. 4. Et perrexit in desertum, viam unius diei. Cumque venisset, et sederet subter
unam juniperum, petivit animæ suæ ut moreretur, et ait: Sufficit mihi, Domine, tolle animam meam;
neque enim melior sum quam patres mei. 5. Projecitque se et obdormivit in umbra juniperi; et ecce
Angelus Domini tetigit eum, et dixit illi: Surge, et comede. 6. Respexit, et ecce ad caput suum
subcinericius panis, et vas aquæ: comedit ergo, et bibit, et rursum obdormivit. 7. Reversusque est
Angelus Domini secundo, et tetigit eum, dixitque illi: Surge, comede; grandis enim tibi restat via.
8. Qui cum surrexisset, comedit, et bibit, et ambulavit in fortitudine cibi illius, quadraginta die-
bus et quadraginta noctibus, usque ad montem Dei Horeb. 9. Cumque venisset illuc, mansit in spe-
lunca; et ecce sermo Domini ad eum, dixitque illi: Quid hic agis, Elia? 10. At ille respondit: Zelo
zelatus sum pro Domino Deo exercituum, quia dereliquerunt pactum tuum filii Israel; altaria tua
destruxerunt, prophetas tuos occiderunt gladio, derelictus sum ego solus, et quærunt animam me-
am ut auferant eam. 11. Et ait ei: Egredere, et sta in monte coram Domino; et ecce Dominus trans-
it, et spiritus grandis et fortis subvertens montes, et conterens petras ante Dominum: non in spi-
ritu Dominus, et post spiritum commotio; non in commotione Dominus. 12. Et post commotionem
ignis: non in igne Dominus, et post ignem sibilus auræ tenuis. 13. Quod cum audisset Elias, ope-
ruit vultum suum pallio, et egressus stetit in ostio speluncæ, et ecce vox ad eum dicens: Quid hic
agis, Elia? Et ille respondit: 14. Zelo zelatus sum pro Domino Deo exercituum, quia dereliquerunt
pactum tuum filii Israel; altaria tua destruxerunt, prophetas tuos occiderunt gladio, derelictus sum
ego solus, et quærunt animam meam ut auferant eam. 15. Et ait Dominus ad eum: Vade, et rever-
tere in viam tuam per desertum in Damascum; cumque perveneris illuc, unges Hazael regem super
Syriam. 16. Et Jehu filium Namsi unges regem super Israel: Eliseum autem filium Saphat, qui est
de Abelmeula, unges prophetam pro te. 17. Et erit: quicumque fugerit gladium Azael, occidet eum
Jehu: et quicumque fugerit gladium Jehu, interficiet eum Eliseus. 18. Et derelinquam mihi in Israel
septem millia virorum, quorum genua non sunt incurvata ante Baal, et omne os quod non adoravit
eum osculans manus. 19. Profectus ergo inde Elias, reperit Eliseum filium Saphat, arantem in duo-
decim jugis boum, et ipse in duodecim jugis boum arantibus unus erat: cumque venisset Elias ad
eum, misit pallium suum super illum. 20. Qui statim relictis bobus cucurrit post Eliam, et ait: Oscu-
ler, oro, patrem meum et matrem meam, et sic sequar te. Dixitque ei: Vade, et revertere; quod
enim meum erat, feci tibi. 21. Reversus autem ab eo, tulit par boum, et mactavit illud, et in ara-
tro boum coxit carnes, et dedit populo, et comederunt: consurgensque abiit, et secutus est Eliam,
et ministrabat ei.

3. TIMUIT ERGO ELIAS (furorem et potentiam Jezabelis, de quo v. 4. vide Abulens. q. 3.) DIMISIT PUERUM,] scilicet famulum, ut solus secretius fugeret et lateret.

4. PERREXIT IN DESERTUM. etc. CUMQUE VENISSET ET SEDERE SUBTER UNAM JUNIPERUM.] *Juniperus* enim amat loca calida et sicca; unde abundat in Syria, ac præsertim in deserto. Unde Plinius lib. 16. cap. 30. *Junipero*, ait, *eadem virtus quæ cedro*. Et c. 40. *Cariem vetustatemque non sentiunt cupressus, cedrus, ebenus, lotus, buxus, taxus, juniperus.* Hinc baccæ juniperi sunt calidæ, robustæ, et efficaces ad stomachum calefaciendum, siccandum, et roborandum instar piperis et sinapis. Talis est vir zelosus, de quo vero dicas illud Arabum adagium: *Præstat granum piperis* (vel juniperi) *decem peponibus.* Zelosus enim instar parvi piperis, vel juniperi, si frangatur, vel confricetur ignes amoris divini exhalat, quibus auditores ad bonum stimulat, pungit, accendit.

Apposite ergo sub juniperi umbra quievit Elias; juniperi enim baccæ, quæ ardent instar piperis, repræsentant ardorem et zelum Eliæ; sed hic temperandus erat umbra patientiæ et humilitatis: juniperus enim cum sit parva, parvam humilemque dat umbram. Talis fuit *Juniperus* unus e primis sociis S. Francisci, de quo in Annalibus Waddingi ita legimus, anno Domini 1210. num. 35. *Suæ etiamtunc aggregavit* (S. Franciscus) *Sodalitati B. Juniperum tantæ humilitatis, et simplicitatis virum, ut ab imperito vulgo fatuus crederetur. Incredibilia pene videntur quæ fecit, et dixit ad imam sui dejectionem, nec alius quisquam tam honoris avidus, quam hic vituperii. Proinde cum ab aliquo afficeretur opprobriis, fimbrias pauperis lacernæ expandens dicebat ei: Amice, projicias huc liberaliter, imple gremium lapidibus istis pretiosis, imple, ne timeas: injurias et opprobria lapides appellans pretiosos. Quando redibat domum, hujusmodi secum habebat sermonem: O inutilis frater! qua fronte redis ad putres? quo te admittent titulo? certe si hospitii gratia te sub tecto colligant, et panem arctum et aquam brevem dederint, rem magnam et tuis meritis majorem præstabunt: juste certe te repellent tamquam sua indignum societate. Ejus simplicitatem sanctus Franciscus admirans, adstantibus dicebat: Utinam, fratres, de hujusmodi Juniperis integram sylvam haberemus!* alludens ad nominis etymologiam et proprietatem, quia teste B. Isidoro, ut cinis Juniperi diutissime accensos ejusdem ligni carbones servat, sic hic in sacro pectore accensum servabat amorem. Et sicut Juniperus est obsita aculeis, et secundum Hieron. semper floret, semper novos affert fructus, et numquam deponit virorem suum: sic hic pœnitentiæ compunctione et asperitate fovebat in se divinæ charitatis viriditatem. Pro *Juniperum* Hebr. est רתם *rothem*, quod retinentes Sept. vertunt *Ratham*, ut habent Complutens. vel *Rathmon* ut habent Romana; hinc aliqui putarunt *Rathmon* esse *rhamnum*. Audi S. Methodium tract. de Castitate apud Photium in bibliotheca: *Rhamnus virginitatem denotat* (quia enim aculeatus est et pungit, hinc denotat vitam asperam et mortificationem, quæ parens est, et nutrix castitatis) *Rhamnus enim arbor casta est et fortasse ex simili quadam cum virgine natura stirps hæc* χρος *appellatur, rhamnus quidem propter robur et fortitudinem contra voluptates:* ἀχρος *vero, quod omni ex parte casta et pura sit. Unde et Eliam ferunt a facie Jezabelis mulieris fugientem ad rhamnum primum venisse, atque exauditum fuisse, cibumque accepisse quia fugientibus stimulum carnis et fœminam et voluptatem, perfugium et tegumentum castitatis lignum germinavit quod ab auctore virginitatis Christo plantatum est eis, qui virginitatem complectuntur.* Sicque explicat illud, Judic. 9. 14. *Dixerunt omnia ligna ad rhamnum: Veni et impera super nos:* quia cum ficus, id est lex naturæ in paradiso, et vitis, id est lex naturæ data Noe post diluvium, qui reperit vitem et vinum, ac olea, id est lex Moysis et Prophetarum (hi enim ungebantur oleo) fœtentia hominum vulnera curare nequivissent: *Misit quarto Deus rhamnum, id est castitatem, quæ illis imperaret, quæ voluptatibus superatis, etiam in reliquum tempus illis interminata est, quod nisi sibi parerent omnes, et sincere ad se accenderent, futurum, ut omnes flammis absumerentur: nullam enim post hanc aliam legem secuturam, sed judicium et ignem. Hinc cœpit homo justitiam colere. Deoque constanter per fidem adhærere et se a diabolo sejungere.* Hucusque S. Methodius.

Allegor. Rupertus, lib. 5. capite 10. per juniperum accipit sanctam et vivificam Dei crucem, ad quam confugit fidelis, dum timore, aliave tentatione pulsatur; illic ambit mortem, illic optat commori Christo quia ejus cruci totum se subjicit, optatque ei configurari et concrucifigi.

PETIVIT ANIMÆ SUÆ (id est *sibi*, est Hebraismus), UT MORERETUR.] Unde tantus pavor, tanta consternatio in Elia, qui paulo ante impavidus certarat cum Achab et Baalitis, eosque superaverat? Resp. primo, quia subduxit Deus illi robur a se inditum, ut agnosceret Elias illud fuisse donum Dei, se vero ex natura sua timidum, uti sunt alii homines. Hac de causa solet Deus sanctos, qui præclara gesserunt, objicere timoribus et tentationibus, ut eos conservet in humilitate, ne efferantur, sed cogantur ad Deum recurrere. Ita S. Chrysost. homil. de Elia et Petro, quæ extat apud Surium die prima August. *Deus*, inquit, *declarare voluit miracula illa, quæ ostensa fuerant, non ab Elia, sed a sua ipsius potentia facta fuisse. Vide quid faciat, quo tempore Deus ipse operabatur. Reges, Principes et populi Eliæ succumbebant; cum vero Deus abscessisset, etiam mulier una prophetæ illi terribilis visa est. Abscessit Deus, et natura humana redarguta fuit.* Et paulo post: *Non uno, aut altero, sed quadraginta diebus aufugit, et ad regionem omnino desertam se contulit, non nutrimentum, non cibum aliquem secum ferens: nam tamquam ebrius præ metu, cætera nihil curabat; sed desertas tantum regiones sequebatur.* Idem pene hic habent Angelom. et Rabanus: *Sancti*, inquiunt, *viri sublevante spiritu ad summa rapiuntur; quamdiu vero in hac vita sunt, ne superbiant, tentationibus reprimantur.*

Addit S. Chrysost. Deum voluisse hoc metu punire crudelitatem Eliæ, qua 800. pseudoprophetas occiderat. Verum hoc est improbabile, cum hoc fecerit jussu Dei ex zelo, ad tollendam idololatriam.

Secundo, quia Jezabel videns prophetas suos omnes ab Elia occisos furebat contra Eliam, ad eum dirissime excarnificandum, et habebat in manu Achab

regem maritum suum, per quem poterat innumeros milites in Eliam immittere. Quare magis timuit Elias Jezabelem, quam Acbab et Baalitas. Nam ut ait Eccles. cap. 25. 23. *Non est caput nequius super caput colubri, et non est ira super iram mulieris.* Unde S. Ambrosius, Epist. 23. graviores ait esse tentationes mulierum, quam virorum, utpote quibus viri fortes victi prostratique sint. Sic et S. Bernardus, Serm. 64. inter parvos. Hinc S. Petrus, qui pugnarat contra totam cohortem, et Malcho aurem amputarat, timuit ancillam, ejusque metu Christum negavit.

Ut moreretur.] Dices: Elias fugiebat Jezabel volentem se occidere, fugiebat ergo mortem. Cur ergo eamdem hic optat? Resp. primo, quia in fuga ejusque difficultatibus, et viæ ærumnis crevit labor, indeque dolor, et mœror Eliæ, qui ita eum depressit, ut optaret mortem ad ærumnas tot tantasque evadendas, quam prius fugerat. Sic videmus eos qui pestem mortemque evaserunt, si postea in graviores tribulationes et pericula incidant, optare dicereque: Utinam mortuus fuissem cum sociis, utinam pestis me cum cæteris abstulisset! Tales fuere Græci, qui capta Troja redeuntes, acerrima tempestate jactati optarunt se in obsidione Trojæ occubuisse:

Quid fata possunt? invidet Pyrrhus patri;
Ajaci Ulysses, Hectori Atrides minor:
Priamo Agamemnon. Quisquis ad Trojam jacet
Felix putatur, *ait Seneca in Agamemnone*

Secunda et potior causa fuit, quod Elias timeret occidi a Jezabele, non quod mortem metueret, sed ne videretur superatus et victus a Jezabele, et cum ipso vera Dei religio. Jezabel enim jactasset se occidisse Eliam, et cum eo supplantasse Dei fidem et cultum. Optat ergo a Deo sibi mortem immitti, ne illa a Jezabele inferatur non tam sibi, quam Dei cultui, et religioni. Sic Herodias occidit S. Joannem Baptistam Eliæ antitypum, et Eudoxia S. Chrysostomum. Vide S. Petrum Damiani, tom 2. serm. 2. de S. Vitali.

Allegor. Elias repræsentat hic infirmitatem Christi paventis in horto. Ita Rupert. lib. 5. c. 10.

Sufficit mihi Domine, huc usque vixisse, ac tot tantisque beneficiis a te ornatum fuisse. Sufficit mihi vicisse Acbab, et pseudoprophetas occidisse. Tolle (ergo) animam meam,] ne eam tollat Jezabel cum meo æque ac tuo dedecore et infamia.

Neque enim melior sum quam patres mei,] tum prisci Abrahamm, Isaac, Jacob, etc., tum proximi, nimirum prophetæ jam ante a Jezabele occisi, quos ego ut me seniores et patres, imo ut Martyres veneror.

5. Projecitque se et obdormivit in umbra juniperi,] ex lassitudine itineris, et ex mœrore animi. Porro umbra juniperi exilis est, cum juniperus pro frondibus spinas habeat, et noxia. Nam ut ait Virgil. Ecloga 10. *Juniperi gravis umbra;* quare umbra hæc potius capitis dolorem et mœrorem in Elia auxit, quam minuit. Unde umbra hæc typus est humanorum præsidiorum, quæ cum vana sint et noxia, ad eam tamen confugiunt homines, dum potius ad Dei Christique umbram et protectionem, velut utilem et solidam confugere deberent cum sponsa, quæ ait Cantic. 2. 3. *Sub umbra illius, quem desideraveram sedi; et fructus ejus dulcis gutturi meo.* Et cum Jerem. Thren. 4. 20. *Spiritus oris nostri Christus Dominus captus est in peccatis nostris, cui diximus: In umbra tua vivemus in Gentibus. Christus* enim, ut ait S. Bernardus serm. 2. super missus est, *parvulos ad se confugientes sub umbra alarum suarum protegere non desinit, sive ab æstu carnalium desideriorum, sive a facie impiorum qui eos afflixerunt. Bona et desiderabilis umbra sub alis Jesu, ubi tutum est fugientibus refugium, grotum fessis refrigerium.* Hinc rursum Jerem. cap. 17. 5. *Maledictus*, inquit, *homo qui confidit in homine, etc. Erit enim quasi myricæ in deserto; et non videbit, cum venerit bonum. Benedictus vir qui confidit in Domino.*

7. Grandis tibi restat via,] usque in montem Horeb, ut ibi videas et audias Deum v. 11. uti vidit et audivit Moyses. Sic cuique fideli grandis restat via ad culmen sanctitatis et perfectionis, et grandior via restat in cœlum empyreum.

8. Ambulavit in fortitudine cibi illius quadraginta diebus et quadraginta noctibus usque ad montem Dei Horeb.] Hinc patet huic cibo et pani admirandam a Deo inditam fuisse virtutem, ut Eliæ vires sufficerent ad iter agendum sine alio alimento per 40. dies et noctes. Unde Auctor Mirabil. S. Scripturæ, lib. 2. 19. asserit panem hunc mirabiliter factum manibus Angelorum, licet Abulensis naturalem et communem putet fuisse, cui Deus hanc vim ad confortandum Eliam indiderit, ut alio cibo non indigeret.

Tropologiam totius historiæ habet S. Bernard. toto Serm. 64. inter parvos.

Allegor. per panem hunc Eliæ Patres accipiunt Eucharistiam, cujus virtute per 40. dies, id est per totam vitam, quæ nobis est tempus jejunii et pœnitentiæ, ambulamus *ad montem Dei Horeb*, ut scilicet videamus *Deum deorum in Sion.* Ita Paschasius Radbertus lib. de Sanguine et Corpore Domini, cap. 10. Algerus, lib. 2. de Sacramento Altaris, cap. 1. Rupert. lib. 5. c. 10. R. Samuel Maroch. lib. de Adventu Messiæ, c. 20.

Anagog. panis hic repræsentat suavissimam refectionem sanctorum in cœlo, per quam non 40. diebus, sed per omnem æternitatem sine cibo sani, fortes, læti et gloriosi permanebunt. Ita Rupertus.

Quadraginta diebus,] sine alio cibo, ideoque jejunus. Paucorum dierum iter est a Bersabee usque in montem Horeb, scilicet quatuor, vel quinque; præsertim cum Elias tam nocte quam die ambularet, et timor ei adderet alas, ait Serarius. Unde patet eum metu, pavore, mœrore et angore perculsum, vagabundum incessisse, huc illucque divertendo, quo eum voluntas ferebat, non autem rectum tenuisse iter; ac forte nec sibi in animo præfixisse viæ terminum, scilicet ire in Horeb. Ita Abulensis.

Nota hic, Eliam jejunasse 40. diebus, æque ac fecit Moyses, et postea Christus, cujus imitatione Ecclesia instituit jejunium Quadragesimæ.

Scripsit S. Ambros. lib. de Elia et jejunio, in quo ostendit commoda jejunii, aufertque varia hac de re e sacra Scriptura exempla, æque ac documenta ebrietatis et intemperantiæ.

Horeb.] *Horeb* est mons Sinai, uti ostendi Exodi 17. vers. 6. in quo Moyses legem a Deo accipiens cum eo collocutus est, Exodi 19. ut scilicet in eodem Elias

pro lege Dei patiens et pugnans, cum eodem colloqueretur, et modum ad eam propugnandam ab eo acciperet.

9. Mansit in spelunca.] In hac spelunca (ut videtur) Moyses a Deo obtectus Exodi 33. 22. vidit tergum et gloriam dei pertranseuntis, ideoque in illa eamdem vidit hic Elias, sed alio schemate. Moyses enim vidit in specie ingentis lucis, et splendoris; Elias vero in specie sibili auræ tenuis: ita R. Salomon, Lyran. et alii. Hinc spelunca hæc priscis fuit in magna veneratione, adeoque Josephus lib. 2. Antiq. cap. 12 tradit ante Moysis ætatem, locum illum ita antiquis visum esse sacrum, ut pastores religione quadam prohiberentur greges ad illum montem appellere, quia ibi divinum esse aliquid suspicabantur.

Symbol. S. Gregor. lib. 2. in Ezech. homil. 13. *Elias*. ait, *cum vocem Domini secum loquentis audiret, in speluncæ suæ ostio stetisse describitur, et faciem velasse; quia cum per contemplationis gratiam vox supernæ intelligentiæ fit in mente, totus homo jam intra speluncam non est, quia animum carnis cura non possidet, sed stat in ostio, quia mortalitatis angustias exire meditatur. Sed jam qui in ostio speluncæ consistit, et verbo Dei in aure cordis percipit, necesse est ut faciem velet; quia dum per supernam gratiam ad altiora intelligenda ducimur, quanto sublimius levamur, tanto semper per humilitatem nosmetipsos intellectu nostro premere debemus, ne conemur plus sapere, quam oportet sapere.* Et nonnullis interjectis: *Aurem enim intendere, et faciem operire, est vocem interioris substantiæ audire per mentem, et tamen ab omni specie corporea, oculos cordis avertere, ne quid sibi in illa corporale animus fingat, quæ ubique tota, et ubique circumscripta est.*

10. Zelo zelatus sum pro Domino Deo exercituum,] ut tollerem cultum Baal et idolorum, et ideo 850. eorum antistites occidi. Rursum verti potest cum Vatablo: *Mira zelotypia teneor pro Domino Deo*, q. d. Crucior in honorem Dei quadam quasi zelotypia; et quasi sustinerem Dei personam; crucior, cum videam synagogam, quæ sponsa est Dei, ab eo deficere, et ad Baal quasi ad adulterum transire.

Altaria tua destruxerunt.] Præter altare enim a Deo constitutum in templo Jerosolymæ multi ab ea remoti in montibus vicinis altaria Deo vero erexerant, quæ vocabantur *excelsa*, in iisque sacrificabant, quæ licet Deo minus placerent, tamen ipse ea spiritu hæretico et impio, quasi illa essent Dei falsi, non veri, everti volebat. Ita Abulensis et Serarius.

11. Et ait (Angelus Dei vicarius) ei: Egredere et sta in monte coram Domino; et ecce Dominus transit, et spiritus grandis et fortis subvertens montes et conterens petras ante Dominum: non in spiritu Dominus, et post spiritum commotio; non in commotione Dominus et post commotionem ignis: non in igne Dominus et post ignem sibilus auræ tenuis.] Hebr. *sibilus*, vel *vox tacita*, sive submissa et gracilis. Septuag. adduut κἀκεῖ κύριος, id est, *et ibi* (in sibilo) *Dominus*.

Nota, finem et scopum hujus visionis fuisse, ut Deus Eliam ira, tædio, et dolore ob licentiam, impunitatem, et scelera Jezabelis, et Baalitarum succensum consolaretur, mitigaret et erudiret. Primo ergo ipsius oculis et sensibus offert ventum validissimum, adeo ut is videretur subversurus montes, et contriturus petras; mox ingentem terræ motum; deinde ignem ardentem et flagrantem, q. d. Mihi, o Elia, venti, terra, ignes, adeoque omnia elementa, omnesque creaturæ mediæ, summæ, et imæ ad manum sunt, ut idololatras et Jezabelem perdam; at hic modus providentiæ et clementiæ meæ non est ordinarius et usitatus, nec congruus; ideoque nolo eo uti, unde ait: *Non in eo Dominus*. Quarto denique loco Deus auribus Eliæ offert lenem auram, sive spiritum, et sibilum repræsentantem se, et suam clementiam ac providentiam; spiritus enim hic lenis significat Dei patientiam, et longanimitatem ad puniendu peccata, quam imitari et induere debeat Elias, et quivis vir Apostolicus. Ita S. Iren. lib. 4. contra hæres. c. 37. *Docebatur*, ait, *propheta turbatior et concitatior ad vindictam mitius agere*. Et Tertull. lib. de Patientia, cap. 15. *Sedet in throno spiritus ejus* (id est Dei) *mitissimi et mansuetissimi, qui non turbine glomeratur, non nubilo livet, sed est teneræ serenitatis apertus, et simplex, quem tertio vidit Elias; nam ubi Deus, ibi et alumna ejus, patientia scilicet.* Et S. Macarius, homil. 6. *Ecce*, inquit, *vox auræ tenuis et in ea Dominus. Liquet ergo quod quies Domini sita est in pace, et tranquillitate.* Et Theodor. quæst 37. *Per hoc*, ait, *ostendens quod lenitas, benignitas et clementia sola est Deo grata; unumquodque autem aliorum attrahit hominum improbitas.* S. Chrysostomus homil. 1. de Elia in fine asserit ideo Deum cito rapuisse Eliam, ne, si diutius viveret, igne et zelo ejus perderetur orbis, sed in zelum severum Eliæ severior est Chrysost. Sic et Procop.

Secundo, hic lenis spiritus sive sibilus detulit vocem Dei ad Eliam, qua Deus eum nimis perturbatum, pusillanimem, putantemque se unicum superesse Dei cultorem, et prophetam, erudivit; unde ait: *Reliqui mihi septem millia virorum, qui non curvaverunt genua ante Baal*. Roman. 11. 4.

Tertio, spiritus hic subtilis significabat Dei virtutem, efficacitatem, et vindictam omnia penetrantem. Unde indicavit Eliæ modum vindictæ in Baalitas exercendæ per Hazael, Jehu et Eliseum, non per ventum, terræ motum, et ignem. Ita Cajetan. et Antonius Fernandius in visionibus veteris Testamenti, visione 9.

Igitur spiritus hic lenis simul erat subtilis et acer. Deus enim Deique sapientia, et providentia operatur, et castigat tam fortiter, quam suaviter. Igitur Deus hac visione non volebat Eliæ zelum vindictæ improbare, sed moderari dumtaxat, ut non fieret ex ira, et perturbatione animi, qualis erat in Elia; sed ex lenitate, et amore justitiæ. Unde mox eidem vindictæ rationem, et modum præscribit, scilicet ut ungat in regem Hazael, et Jehu, ac Eliseum in prophetam, ut ipsi eamdem peragant.

Porro hæc omnia per Angelos, utpote Dei administros, ut ait Apostolus Hebr. 1. ult. facta sunt. Unde Chald. vertit: *Ecce gloria Domini revelatur, et ante eum erat exercitus Angelorum venti disrumpentium montes, et confringentium petras ante Dominum: non erat in exercitu Angelorum venti majestas Domini: et post exercitum Angelorum venti erat exercitus Angelorum commotionis* (excitantium terræ motum) *non erat in exercitu Angelorum commotionis majestas Domini; et post*

exercitum commotionis, exercitus Angelorum ignis; non erat in exercitu Angelorum ignis majestas Domini; et post exercitum Angelorum ignis vox canentium in silentio, quasi demulcentium Eliæ animum mœrentem et perturbatum.

Symbolice, hac visione significabatur Dei natura et majestas quæ non est ventus, nec terra, nec ignis, nec aliud corpus, sed subtilissimus, mitissimus et purissimus spiritus. Hæc ergo Dei apparitio fuit quasi *scintillatio divinitatis*, ut loquitur Tertul. quæ sui reverentiam a nobis extorquet. Rursum significatur hic Dei indoles, cui propria est lenitas et clementia. Tonat Deus, fulminat, fulgurat, concutit montes, sed id quodammodo facit invitus et *tactus dolore cordis intrinsecus*, quia proprium est illius misereri, et parcere; atque ideo non inhabitare dicitur in turbine et igne, quia hæc aliquid sonant horribile, et humanis commodis importunum, sed in aura tenui, quæ recreat et reficit laborantem spiritum, ait Sanchez ex Theodoreto. Sic et sanctus Gregorius, libro quinto Moralium, capite 26. cujus verba mox recitabo.

Allegorice, repræsentabatur Christi Salvatoris in mundum venturi spiritus fere diversus, et adversus spiritui Moysis, Eliæ, et legis veteris. Deus enim in Horeb, sive Sina, dans, legem Moysi, audiri fecit tonitrua, micare fulgura, ignes coruscare, montem tremere, Exodi 19. et 20. ut duros Judæos sui suæque legis metu percelleret. Idem fecit hic Elias, cum per eum violatam legem, suique cultum restaurare vellet. At vero cum Filius Dei in carnem descendit, venit in spiritu lenitatis et mansuetudinis, juxta illud Isaiæ 42. 1. quod citat Matth. cap. 12. 19. *Non contendet, neque clamabit, neque audiet aliquis in platea vocem ejus; arundinem quassatam non confringet, et linum fumigans non extinguet.* Unde cum Joannes et Jacobus vellent ut Christus in Samaritanos eum non recipientes instar Eliæ e cœlo vibraret ignes et fulmina, ipse eos repressit, dixitque: *Nescitis cujus spiritus estis. Filius hominis non venit animas perdere, sed salvare.* Lucæ 9. 55. Ita S. Irenæus, lib. 4. cap. 37. *Domini*, inquit, *adventus significabatur post legem, quæ data est per Moysen, mitis et tranquillus, et regni ejus mitis, et mansueta requietio.* Et Rupert. *Non in variis*, inquit, *Judæorum captivitatibus erat finis, nondum venerat Messias; sed in spiritu auræ lenis, id est, occultus et secretus fuit ejus adventus, quem quasi de aura tenui, id est de Spiritu S. Maria Virgo concepit.* Hunc spiritum lenitatis Christus commendavit, et impressit S. Petro, Paulo, cæterisque Apostolis et fidelibus. Unde hic est spiritus legis gratiæ et novi Testamenti, qui longe potentior et efficacior est spiritu timoris, et terroris veteris Testamenti. Huc facit Apologus de Euro vento validissime certante cum sole, uter esset potentior, uter scilicet viatori pallium excuteret. Sane non excussit Eurus, imo viator Euro flante magis pallio se involvit, ut Euro resisteret; sed illud ei suo ardore et calore auderem ei excutiens extorsit sol: simili modo plus valet, plus potest lenitas quam violentia; plus amor quam timor; plus ardor quam terror. Recitat fusius hunc Apologum B. Petrus Damiani, lib. 1. epist. 16. ad Alexandrum II. Pont. additque: *Si Roboam senum consiliis acquiescens populo mitia responderet, totum Israel sui juris imperio subdidisset; ad quia coævorum suorum superbiæ credit, divisis a se decem tribubus, sublimem regni potentiam humilem fecit. Rhinoceros etiam qui rabida persequentium canum ora celerrima pernicitate contemnit, capi se gremio blandæ virginis non pavescit.*

Porro S. Gregorius, lib. 5. Moral. cap. 25. explicans illud Job cap. 4. *Et vocem quasi auræ lenis audivi: Quid*, inquit, *per vocem auræ lenis nisi Spiritus Sancti cognitio designatur. Qui tamen super Apostolos veniens per exteriorem sonum, tamquam per vehementem demonstratur, cum dicitur: Factus est repente de cœlo sonus tamquam advenientis spiritus vehementis. Sanctus enim Spiritus cum se notitiæ humanæ imbecillitatis insinuat, et sonitu vehementis spiritus, et voce auræ lenis exprimitur; quia scilicet veniens et vehemens est et lenis; lenis, quia notitiam suam quatenus cognosci utcumque valeat nostris sensibus temperat: vehemens, quia, quantumlibet hanc temperet, odoratu tamen suo infirmitatis nostræ cæcitatem illuminando perturbat.*

Tropolog. significatur hic primo, modus quo Deus pœnitentes et perfectionis studiosos exercet et disponit, ut eos ad perfectionem suamque familiaritatem perducat. Primo enim eos terrore mortis, judicii, et gehennæ quasi vento validissimo, terræ motu, et igne percellit, compungit, ciet lacrymas, ac deinde ut spiritus auræ lenis eos mulcet, adeptat, recreat, et ad altum contemplationis verticem sustollit. Audi S. Gregorium, 5. Moral. 26. *Spiritus ante Dominum evertit montes, et petras conterit, quia pavor qui ex adventu ejus irruit, et altitudinem cordis nostri dejicit, et duritiam liquefacit; sed spiritui commotionis, et igni non inesse Dominus dicitur; esse vero in sibilo auræ tenuis non negatur. Quia nimirum mens cum in contemplationis sublimitate suspenditur, quidquid perfecte conspicere prævolet Deus non est. Cum vero subtile aliquid conspicit, hoc est quod de incomprehensibili substantia æternitatis audit. Quasi enim sibilum tenuis auræ percipimus, cum saporem incircumscriptæ veritatis contemplatione subita degustamus.*

Idem præstitit Deus Eliæ, dum eum, post terrores, luctas et pugnas cum Baalitis, curru igneo rapuit in cœlum, ubi aura leni, id est plena pace meatis et corporis fruitur. Simili modo ergo, qui tentationibus agitatur, non demittat animum; sed sciat et successurum *spiritum auræ lenis*, id est consolationem, quietem et gaudium.

Secundo, traditur hic forma, ait Sanchez, viris Apostolicis et Prælatis, quæ in corrigendis, aut puniendis divinæ legis transgressoribus servari debeat; nempe ut illa imitetur. quæ maxime sunt in rerum natura violenta, ventum nimirum, qui concutit atque subvertit montes; et ignem, qui consumit et dissipat omnia, idque celeritate incredibili, neque suavitatem assumat tenuis et refrigerantis auræ, donec Deum advenire videat, quem antecedunt quasi stratores viarum, et præcursores ad parandum hospitium, ventus, commotio, ignis.

13. Quod cum audisset Elias.] Audiebat enim ventum valide perstrepentem, terræ motum locum conquassantem, auram tenuem sibilantem; ignem vero partim audiebat, utpote stridentem, partim vero videbat, utpote lucentem.

13. Operuit vultum suum pallio,] ut Deo se hisce signis ostenderet reverentiam exhiberet, quasi indignus qui in eum aspiceret, eumque contueretur.

14. Prophetas tuos occiderunt gladio (quia sese opponebant cultui Baal), derelictus sum ego solus (propheta et zelator veræ religionis, qui me valide eidem oppono) et quærunt animam meam,] ut me occidant; me ergo ucciso nullus supererit propheta, nullus zelator, qui tuum cultum propugnet, et Baalitis sese opponat. Actum ergo est de vera religione, de tuo cultu, de tota Synagoga; omnia occupat impia Jezabel; ubique colitur Baal; ubique exundat perfidia et idulolatria. Hæc est cousa mei doloris et mœroris, meæ fugæ et exilii, ut mori optem potius quam vivere, et videre tanta mala gentis meæ et populi Dei. Ita Elias mœrore, ira et zelo confectus.

15. et 16. Unges Hazael regem super Syriam, et Jehu filium Namsi unges regem super Israel; Eliseum autem, etc. unges prophetam pro te,] uti hi ultionem justam de Baalitis, quam tu, o Elia, adeo desideras, reipsa peragant. Unde in Eliæ laudibus dicitur Eccles. 48. versu 8. *Qui ungis reges ad pœnitentiam*, id est, ad pœnam et ultionem impiorum, ut sint divini cultus vindices. *Unges regem*, id est regem designabis, regnum ei deferes. Est catachresis: quia enim unctione creabantur reges, hinc *ungere* est regem creare. Nam Hazael non fuit unctus ab Elia, sed designatus rex ab Eliseo, quem ad eum misit Elias: Jehu vero in regem Israel unctus fuit ab uno Elisei discipulo, ut patet 4. Reg. 8. v. 13. et seq. Itaque Elias hæc jussa Dei exsecutus fuit per Eliseum, quem idcirco jussu Dei sibi subrogavit. Sic Eliseum non legimus unctum, sed immisso ab Elia in eum pallio designatum prophetam, versu 19. Ita Theud. Raban. Dionys. Abul. Salianus.

Sanchez tamen τὸ *unges* proprie accipit, censetque omnes hos tres ab Elia fuisse unctos, licet id Scriptura factum non narret. Ideo enim videtur Elias jussu Dei rediisse per desertum in Damascum, quæ longior et inamœnior erat via, ut ibi Hozaelem in regem ungeret; esto enim Hazoel postea rursum ab alio unctus sit, tamen nil prohibet eum prius ab Elia fuisse unctum. Sic enim David et Saul bis uncti fuere. Hæc sententia probabilis est, atque hunc versum proprie ad litteram accipit.

Qui est de Abelmeula.] Erat hæc urbs in tribu Manasse cis Jordanem. Fuit ergo Eliseus de tribu Manasse, sicut Elias de tribu Gad. Ita S. Hieronym. Salianus, Adrichom. et alii; licet S. Epiphan. et Isidor. in vita Elisei dicant eum fuisse oriundum ex tribu Ruben, qui et addunt in ortu Elisei mugiisse unum e vitulis aureis, quos conflavit Jeroboam, et illius mugitum auditum fuisse Hierosolymis, et ex eo Sacerdotem quemdam prudentem conjectasse, eo die aliquem esse natum, qui futurus esset sculptilibus omnibus atque idolis exterminium.

17. Et erit, quicumque fugerit gladium Hazael, occidet eum Jehu.] Quomodo Hazael et Jehu occiderint idololatras, audiemus in sequentibus.

Et quicumque fugerit gladium Jehu interficiet eum Eliseus,] gladio non corporali, sed spiritnali, puta gladio linguæ, qua eos acriter redarguet minabiturque mortem præsentem, et æternam, inquit Angelom. Rabanus et Hugo. Planius accipias hæc de gladio et morte corporali; illo enim idololatras occiderunt Hazael et Jehu, quibus hic Eliseus cumparatur. Eliseus enim occidit 42. pueros idololatrarum filios sibi insultantes, dicentesque: *Ascende calve*, 4. Regum 2. ac verisimile est eum; instar Eliæ magistri sui, juxta hoc oraculum plures alios idololatras interfecisse etsi Scriptura id non commemoret. Ita Abulensis. Lyran. Cajetan. Sanchez et alii.

18. Et derelinquam mihi in Israel septem millia virorum, quorum genua non sunt curvata ante Baal.] Opponit Deus septem millia illi, quod dixerat Elias versu 14. *Derelictus sum ego solus*, q. d. Falleris, Elia, non es solus. En Eliseus tibi accedit: en septem millia virorum Deicolarum, quæ *derelinquam*. Hebr. והשארתי *hisarti*, id est, remanere faciam, reservabo, custodiam, ne a Jezabel occidantur, aut pervertantur, et ad cultum Baal traducantur.

Et omne os quod non adoravit eum, osculans manus,] repete *derelinquam*, id est, custodiam et in vita conservabo. Sensus totius versus est, q. d. Et custodiam septem millia virorum qui non flexerunt genua ante Baal, nec osculando manum eum adorarunt: erat enim hoc duplex genus adorationis, genuflexio et osculatio manus. *Osculans manus*, Hebr. *osculans eam*, scilicet Baal, ut eum osculo hoc salutet et adoret, quasi suum Deum et Dominum. Noster vertit: *osculans manus*, ut notet ritum modumque adorandi, qui erat osculari manum idoli, vel manum propriam eo ritu et gestu quasi oscularetur manum idoli, utpote remoti, vel longe positi. Hunc ritum insinuat Job capite 31. vers. 26. *Si vidi solem, cum fulgeret, et lunam incedentem clare, et lætatum est in abscondito cor meum, et osculatus sum manum meam ore meo.* Hujus consuetudinis externi quoque meminerunt Plinius libro 28. capite 2. *Inter adorandum dexteram ad osculum referimus.* Minutius in Octavio: *Cæcilius, simulacro Serapidis viso, ut vulgus superstitiosus solet, manum ori admovens, osculum labiis impressit.*

19. Reperit Eliseum filium Saphat arantem in (cum) duodecim jugis boum.] Erat ergo Eliseus agricola locuples, utpote qui haberet duodecim juga boum lisque agrum ingentem coleret. Nam boves bos ipsius fuisse patet ex vers. ult. ubi ipse par boum mactavit pro epulo, quo suis valedixit.

Et ipse in duodecim jugis boum arantibus unus erat.] Nam quodque jugum boum, sive par boum suum habebat aurigam et aratorem; quare duodecim erant hic juga boum, et pariter duodecim aratores, e quibus unus erat Eliseus.

Misit pallium suum super illum,] ut eum vocaret ad se sequendum, eumque faceret sibi socium suique instituti participem, uti jam novitiis in Religione datur pallium, sive vestis ejusdem Religionis. Simili modo olim sponsus sponsam sibi adoptans, tegebat eam pallio suo. Unde illud Ruth ambientis nuptias Booz, c. 3. v. 9. *Expande pallium tuum super famulam tuam*; et illud Ezech. 16. 8. *Expandi amictum meum super te.* Hac ergo cæremonia institutus est Eliseus propheta socius et successor Eliæ, ejusque cor omnino a Deo immutatum est, atque ex laico factus est Religiosus, ex agricola Propheta, ex idiota theodidactos. Unde statim reliquit boves,

domum, parentes, et secutus est Eliam. Addit Sanchez eum fuisse unctum ab Elia; hoc enim jusserat Deus, v. 16. Unctio, inquit, Eliseum fecit Prophetam (hic enim ungi solebat) pallium autem, Eliæ contubernalem et monachum.

20. QUOD ENIM MEUM ERAT, FECI TIBI,] q. d. Ego non nisi pallio te tetigi; sed Deus cor tuum tetigit, illudque ex carnali fecit spirituale et cœleste, ut omnia relinquas; et alacer me sequaris, certesque ut ego cum idololatria.

21. TULIT PAR BOUM ET MACTAVIT ILLUD, ET IN ARATRO BOUM COXIT CARNES, ET DEDIT POPULO ET COMEDERUNT.] Eliseus, quia festinabat et gestiebat illico sequi Eliam, idcirco usus est aratro pro lignis, ad coquendum carnes boum. Dedit ergo typum et exemplum nobis, ut Dei vocationem illico, resolute et constanter sequamur, uti notant Cajetan. et Abulens. Celebravit enim convivium quo suis valediait, ut ostenderet se boves, aratrum, agrum, omniaque relinquere, ac lætum sequi Eliam. Hinc colligit Abulensis eum fuisse juvenem et ἄγαμον, id est, sine uxore et cælibem: alioqui enim petiisset ab Elia facultatem salutandi tam uxorem et filios quam patrem et matrem. Rursum Eliseus, ait Abulens. nihil voluit sibi reliquum manere in sæculo, ut liber et expeditus transiret totus ad Dominum: idcirco aratrum et boves consumpsit, qua in re exemplum dedit Religiosis, ut idem faciant. Hinc et S. Ignatius, epist. ad Philadelph. Eliseum asserit fuisse cælibem et virginem: nimirum Eliseus Dei vocantis instincto jam superior erat omni terrena cupiditate. Nam, ut ait S. Cyprian. tract. de oratione Domin. ad illa: *Adveniat regnum tuum: Qui renuntiavit jam sæculo, major est et honoribus ejus et regno: et ideo qui se Deo et Christo dedicat, non terrena, sed cœlestia regna desiderat*, imo Deum ipsum, *quia in illo regnaturi sumus*. Et S. Ambros. lib. 6. de Sacram. cap. 5. *Si Deus in nobis regnat, locum habere adversarius non potest. Culpa non regnat, peccatum non regnat; sed regnat virtus, regnat pudicitia, regnat devotio.*

CAPUT VIGESIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

BENADAD REX SYRIÆ OBSIDET SAMARIAM ET ACHAB; SED AB EO DEI OPE CÆDITUR. UNDE V. 23. DICENS DEUM ISRAEL ESSE DEUM MONTIUM, IN VALLE REPARAT BELLUM, IN QUA RURSUM DEI DUCTU PROFLIGATUR; CAPTUSQUE AB ACHAB VENIAM VITAMQUE CONTRA JUSSUM DEI IMPETRAT, V. 35. ACHAB A PROPHETA VULNERATO REDARGUITUR, AUDITQUE SE SIMILI MODO VULNERANDUM, IMO OCCIDENDUM, EO QUOD BENADAD DIGNUM MORTE LIBERUM DIMISERIT.

1 PORRO Benadad rex Syriæ congregavit omnem exercitum suum, et triginta duos reges secum, et equos, et currus: et ascendens pugnabat contra Samariam, et obsidebat eam. 2. Mittensque nuntios ad Achab regem Israel in civitatem, 3. ait: Hæc dicit Benadad: Argentum tuum, et aurum tuum meum est; et uxores tuæ, et filii tui optimi, mei sunt. 4. Responditque rex Israel: Juxta verbum tuum, domine mi rex, tuus sum ego, et omnia mea. 5. Revertentesque nuntii, dixerunt: Hæc dicit Benadad, qui misit nos ad te: argentum tuum, et aurum tuum, et uxores tuas, et filios tuos dabis mihi. 6. Cras igitur hac eadem hora mittam servos meos ad te, et scrutabuntur domum tuam, et domum servorum tuorum; et omne quod eis placuerit, ponent in manibus suis, et auferent. 7. Vocavit autem rex Israel omnes seniores terræ, et ait: Animadvertite, et videte, quoniam insidietur nobis; misit enim ad me pro uxoribus meis, et filiis, et pro argento et auro; et non abnui. 8. Dixeruntque omnes majores natu, et universus populus, ad eum: Non audias, neque acquiescas illi. 9. Respondit itaque nuntiis Benadad: Dicite domino meo regi: Omnia propter quæ misisti ad me servum tuum in initio, faciam; hanc autem rem facere non possum. 10. Reversique nuntii retulerunt ei. Qui remisit, et ait: Hæc faciant mihi dii, et hæc addant, si suffecerit pulvis Samariæ pugillis omnis populi qui sequitur me. 11. Et respondens rex Israel, ait: Dicite ei: Ne glorietur accinctus æque ut discinctus. 12. Factum est autem, cum audisset Benadad verbum istud, bibebat ipse et reges in umbraculis, et ait servis suis: Circumdate civitatem. Et circumdederunt eam. 13. Et ecce propheta unus accedens ad Achab regem Israel, ait ei: Hæc dicit Dominus: Certe vidisti omnem multitudinem hanc nimiam? ecce ego tradam eam in manu tua hodie, ut scias, quia ego sum Dominus. 14. Et ait Achab: Per quem? Dixitque ei: Hæc dicit Dominus: Per pedissequos principum provinciarum. Et ait: Quis incipiet præliari? Et ille dixit: Tu. 15. Recensuit ergo pueros principum

provinciarum, et reperit numerum ducentorum triginta duorum; et recensuit post eos populum, omnes filios Israel septem millia: 16. et egressi sunt meridie. Benadad autem bibebat temulentus in umbraculo suo et reges triginta duo cum eo, qui ad auxilium ejus venerant. 17. Egressi sunt autem pueri principum provinciarum in prima fronte. Misit itaque Benadad. Qui nuntiaverunt ei, dicentes: Viri egressi sunt de Samaria. 18. Et ille ait: Sive pro pace veniunt, apprehendite eos vivos; sive ut prælientur, vivos eos capite. 19. Egressi sunt ergo pueri principum provinciarum, ac reliquus exercitus sequebatur. 20. Et percussit unusquisque virum, qui contra se veniebat; fugeruntque Syri; et persecutus est eos Israel. Fugit quoque Benadad rex Syriæ in equo cum equitibus suis. 21. Nec non egressus rex Israel, percussit equos et currus, et percussit Syriam plaga magna. 22. (Accedens autem propheta ad regem Israel dixit ei: Vade, et confortare, et scito, et vide quid facias; sequenti enim anno rex Syriæ ascendet contra te). 23. Servi vero regis Syriæ dixerunt ei: Dii montium sunt dii eorum, ideo superaverunt nos; sed melius est ut pugnemus contra eos in campestribus, et obtinebimus eos. 24. Tu ergo verbum hoc fac: Amove reges singulos ab exercitu tuo, et pone principes pro eis; 25. et instaura numerum militum qui ceciderunt de tuis, et equos secundum equos pristinos, et currus secundum currus quos ante habuisti: et pugnabimus contra eos in campestribus, et videbis quod obtinebimus eos. Credidit consilio eorum, et fecit ita. 26. Igitur postquam annus transierat, recensuit Benadad Syros, et ascendit in Aphec, ut pugnaret contra Israel. 27. Porro filii Israel recensiti sunt, et acceptis cibariis profecti ex adverso, castraque metati sunt contra eos, quasi duo parvi greges caprarum: Syri autem repleverunt terram. 28. (Et accedens unus vir Dei, dixit ad regem Israel: Hæc dicit Dominus: Quia dixerunt Syri: Deus montium est Dominus, et non est Deus vallium; dabo omnem multitudinem hanc grandem in manu tua, et scietis quia ego sum Dominus). 29. Dirigebantque septem diebus ex adverso hi atque illi acies, septima autem die commissum est bellum: percusseruntque filii Israel de Syris centum millia peditum in die una. 30. Fugerunt autem qui remanserant in Aphec, in civitatem: et cecidit murus super viginti septem millia hominum, qui remanserant. Porro Benadad fugiens ingressus est civitatem in cubiculum quod erat intra cubiculum. 31. Dixeruntque ei servi sui: Ecce audivimus quod reges domus Israel clementes sint; ponamus itaque saccos in lumbis nostris, et funiculos in capitibus nostris, et egrediamur ad regem Israel: forsitan salvabit animas nostras. 32. Accinxerunt saccis lumbos suos, et posuerunt funiculos in capitibus suis, veneruntque ad regem Israel, et dixerunt ei: Servus tuus Benadad dicit: Vivat, oro te, anima mea. Et ille ait: Si adhuc vivit, frater meus est. 33. Quod acceperunt viri pro omine; et festinantes rapuerunt verbum ex ore ejus, atque dixerunt: Frater tuus Benadad. Et dixit eis: Ite, et adducite eum ad me. Egressus est ergo ad eum Benadad, et levavit eum in currum suum. 34. Qui dixit ei: Civitates, quas tulit pater meus a patre tuo, reddam, et plateas fac tibi in Damasco, sicut fecit pater meus in Samaria, et ego fœderatus recedam a te. Pepigit ergo fœdus, et dimisit eum. 35. Tunc vir quidam de filiis prophetarum dixit ad socium suum in sermone Domini: Percute me. At ille noluit percutere. 36. Cui ait: Quia noluisti audire vocem Domini, ecce recedes a me, et percutiet te leo. Cumque paululum recessisset ab eo, invenit eum leo, atque percussit. 37. Sed et alterum inveniens virum, dixit ad eum: Percute me. Qui percussit eum, et vulneravit. 38. Abiit ergo propheta, et occurrit regi in via, et mutavit aspersione pulveris os et oculos suos. 39. Cumque rex transisset, clamavit ad regem, et ait: Servus tuus egressus est ad præliandum comminus; cumque fugisset vir unus, adduxit eum quidam ad me, et ait: Custodi virum istum; qui si lapsus fuerit, erit anima tua pro anima ejus aut talentum argenti appendes. 40. Dum autem ego turbatus huc illucque me verterem, subito non comparuit. Et rex Israel ad eum: Hoc est judicium tuum, quod ipse decrevisti. 41. At ille statim abstersit pulverem de facie sua, et cognovit eum rex Israel quod esset de prophetis. 42. Qui ait ad eum: Hæc dicit Dominus: Quia dimisisti virum dignum morte de manu tua, erit anima tua pro anima ejus, et populus tuus pro populo ejus. 43. Reversus est igitur rex Israel in domum suam audire contemnens, et furibundus venit in Samariam.

1. Porro Benadad rex Syriæ, etc., pugnabat contra Samariam.] *Benadad* idem est quod *Ben Adad*, id est filius Adad, ait Josephus, l. 8. c. 8. nimirum rebellis illius Idumæi, qui debellata a Davide Idumæa, fugit in Ægyptum, indeque mortuo Davide rediens, animos regnumque resumens, rebellavit Salomoni, c. 11. versu 25. Ideoque paternam indolem, et odium contra Israelem fovens, graviter et continuo eum afflixit. Unde, c. 11. versu 25. de eo dictum et prædictum est: *Hoc est malum Adad, et odium contra Israel.*

Politice, disce hic quam rebellio obstinata Principum sit periculosa, et in filios per multa sæcula derivetur. Experiuntur idipsum Hispani in Hollandia. Rebellio ergo in suo principio vel succidenda, vel conciliauda est juxta illud: *Principiis obsta.*

3. Hæc dicit Benadad (ad Achab, ejusque populum Israel) Argentum tuum, et aurum tuum meum est,] non jure, sed potestate et imperio; quia ego illud habere volo et deposco, qui te sum potentior, ut mihi resistere nequeas. Erant enim res Achab et Israelis afflictæ, ita ut in aciem educere non posset nisi septem millia, versu 15. Ille ergo incipit Deus punire Achab et Israelitas ob cultum Baal.

5. Revertentesque nuntii (missi a Benadad obsidente Samariam ad Achab in ea obsessum) dixerunt:

6. Cras igitur hac eadem hora mittam servus meos ad te, et scrutabuntur domum tuam, etc.] Est hæc nova Benadad petitio, qua petit ab Achab ut permittat a suis diripi non tantum regiam, sed et totam Samariæ civitatem, ait Josephus, ut scilicet spoliet urbem, et pretiosissima quæque ex ea ad libitum auferat.

10. Hæc faciant mihi dii, etc., si suffecerit pulvis Samariæ pugillis omnis populi, qui sequitur me,] q. d. Juro me deleturum totam Samariæ urbem, itaque eam eversurum, ut nec parum pulveris in ea remaneat, sed quidquid in ea est auferatur in pugillis exercitus mei numerosissimi. Unde Chald. vertit: *Si suffecerit pulvis Someron* (Samariæ) *ut feratur soleis plantarum pedum populi qui mecum erit.* Ita Abulens. Est hyperbole, et proverbialis locutio, qua gloriosus Benadad in 32. regibus se sequentibus, et copiis innumeris superbiens, jactat, juratque se Samariam eversurum, spoliaturum et rasurum, ut nihil in ea rapina dignum remaneat. Nec enim tam curiosi vel otiosi erant ejus milites, ut omnem pulverem e Samaria, quam ut omnes thesauros, et omnia pretiosa ex ea efferrent. Aurum enim quærebant, non arenam.

11. Ne glorietur accinctus æque ut discinctus.] Est adagium, q. d. Ne canas triumphum ante victoriam: *accinctus* enim miles vadit ad prælium; parta vero victoria se discingit, arma ponit, et spoliis hostilibus incubat. Unde Chald. *Ne laudet*, inquit, *se expeditus, et descendens in prælium, sicut vir qui vincit et ascendit* (victor) *ex eo;* Vatabl. *Ne glorietur qui initurus est prælium perinde ac is qui jam vicit.*

23. Servi vero regis Syriæ (Benadad) dixerunt ei: Dii montium sunt dii eorum, ideo superaverunt nos; sed melius est ut pugnemus contra eos in campestribus, et obtinebimus eos,] q. d. Victi sumus a Samaritis montanis, quia pugnavimus in Samariam, quæ sita est in monte, ideoque in tutela est deorum qui montibus et montanis præsunt; descendamus ergo in valles, ubi dii vallium nobiscum erunt ut montanos et deos montium in vallibus superemus. Ita isti stolidi putabant Deum Hebræorum esse Deum montium dumtaxat. Sed unde hic eorum error et stulta persuasio? Resp. ex multis conglobatis, nimirum primo, quia Moses Hebræorum Dux in monte Sina cum Deo collocutus ab eo legem acceperat. Secundo, quia in monte Sion erectum a Salomone erat templum, in quo Deus habitabat. Tertio, quia Hebræi Deum colebant in excelsis, scilicet collibus. Quarto denique, et quod maxime ad præsentem cladem facit, quia Syri in monte Samariæ hanc stragem ab Israelitis acceperant. Hæc fuit Gentilium superstitio, ut montibus Deas Oreades, id est montanas, sylvis sylvanos, mari marinos, ut Neptunum, etc., præficerent, de quibus S. August. lib. 4. de Civit. c. 8. ubi eos montium jugis Jugatinum Deum, Collibus Collatinam, Vallibus Valloniam Deam præfecisse asserit. De iisdem cauit Ovidius, lib. 1. Fastor. eosque sic loquentes inducit:

> Dii sumus agrestes, et qui dominantur in altis
> Montibus, imperium est in sua tecta Jovi.

24. Tu ergo verbum hoc fac: Amove reges singulos ab exercitu tuo, et pone. Principes pro eis,] qui scilicet belli sint periti, et in rebus bellicis experti, non vero quieti et deliciis assueti, uti sunt reges, quique spe gloriæ et honoris a te adipiscendi fortius pugnent. Ita Abulens. Hos enim significat Heb. פחות *pachot*, id est *Duces;* Chald. *Imperatores.*

28. Quia dixerunt Syri: Deus montium est Dominus (Hebr. *Jehova*, id est, Deus Israelitarum) et (idem *Jehova*) non est Deus vallium; dabo omnem multitudinem hanc grandem in manu tua,] ut ostendam me tam esse vallium Deum, quam montium, utque tu, o Achab, me Deum verum agnoscas et colas, non vero Baal.

30. Porro Benadad fugiens ingressus est civitatem (Aphec jam dictam) in cubiculum, quod erat intra cubiculum,] id est, in intimum et secretissimum cubiculum, ut ibi se absconderet.

31. Ponamus ergo saccos in lumbis nostris,] quasi serviles vestes, et luctus ac pœnitentiæ indices, ut iis profiteamur nos pœnitere facti, quod scilicet Israeli bellum moverimus, eique quasi victori nos victos in servitutem dedamus.

Et funiculos in capitibus nostris,] ut profiteamur nos reos esse mortis, meritosque esse restim et laqueum, qui fauces nobis præcludat nosque strangulet. Audi Josephum: *Illi induti saccos, et restibus capita redimiti, qui priscus apud Syros supplicandi mos fuit, Achabum adeunt et salutis tantum gratiam petere Adadum significant, deditilium ejus in perpetuum futurum.*

32. Si adhuc vivit, frater meus est.] Putabat Achab ex tanta hostium strage occubuisse Benadad. Unde audiens eum cladi superstitem, de tanta victoria exultans, ejus misertus inconsulte et temere in hanc vocem erupit: *Si adhuc vivit, frater meus est.* q. d. Charus mihi erit ut frater, tractabo eum quasi fratrem. Solent reges se mutuo fratres vocare. Hoc dictum Achab servi Benadad ex ore ejus illico rapuerunt, acceperuntque ut omen vel augurium, quasi illud verbum amicum quod ipsi exciderat, signum esset misericordiæ, et salvationis Benadad, quem proinde statim ad Achab adduxerunt, illeque eum

supplicem, ut dicto staret, quasi fratrem excepit, et in currum suum sustulit: sed paulo post pœnas bujus temeritatis dedit, cum bellum renovante Benadad, in eo Achab occubuit, ut dicetur cap. ult.

Symbolice, Benadad est typus diaboli, qui semper fideles et sanctos persequitur, nunc vi, nunc fraude et dolo. Quare qui cum eo pacem vel fœdus init, uti fecit Acbab, certo certius ab eodem evertetur. Ita Eucher.

34. Plateas fac tibi in Damasco] in quibus jus et judices item forum rerum venalium ac vectigalia constituas in signum subjectionis, q. d. Partem urbis meæ regiæ, scilicet Damasci, tibi concedam, ut ostendam illam tibi æque ac mibi esse subjectam, imo me tibi esse subditum, ideoque pendere hoc tributum. Ita Abulensis, Cajetanus et Vatablus.

35. Tunc via quidam de filiis Prophetarum.] Josephus censet hunc fuisse Prophetam Michæam, qui cap. ult. Acbab exitium prædixit. Idem tradit Glycas, et Hebræi in Sederolam, et colligitur ex cap. ult. v. 26. ubi pro *tollite* Hebr. est והשיבהו *vahascibehu*, id est, facite eum redire. Verum bæc res incerta est. Unde Serarius et alii censent hunc alium fuisse a Michæa, ideoque non nominari.

Dixit ad socium suum in sermone Domini (ex oraculo et jussu Dei): Percute me,] ut proprii capitis mei vulnere, repræsentem Acbab regi vulnus ipsius, quod parcendo Benadad accepit in anima sua, ac vulnus populi, quod scilicet populus totus accepit in Acbab rege quasi capite suo, ac tertio vulnus, quod tam Acbab quam populus accipiet, cum a Benadad reparante bellum occidetur, ut patebit, c. ult. et l. 4. c. 6. v. 8. et seq. Ita Cajet. Addit Abulens. aliam causam bujus vulneris, scilicet ut per illud Propheta ab Acbab non agnosceretur, sed videretur esse miles, itaque accessum haberet ad eum, eique parabolam hanc vulneris exponeret: si enim fuisset agnitus, noluisset eum Achab idololatra audire. Tertia et potissima causa bujus percussionis et vulneris fuit exemplum; ut scilicet Deus, in propheta hoc tam percutiente quam percusso, daret exemplum et speculum perfectæ obedientiæ. Unde credendum est, ait Abulens. quod paulo post Deus hoc vulnus supernaturaliter curarit, ita ut ne cicatrix quidem ejus remaneret, idque ad hoc, ut ostenderet quanti meriti sit pura et simplex obedientia, quamque ex adverso Deo exosa sit inobedientia, cum propter eam, illum qui Prophetam percutere noluerat, leoni mactandum objecerit. Audi S. Chrysost. orat. 1. contra Judæos sub initium: *Qui percussit Prophetam, evasit incolumis: qui perpercit, dedit pœnas; nimirum ut intelligeres in jussis divinis non oportere curiosum esse, examinareque rerum quæ præcipiuntur naturam, sed nihil aliud quam obtemperare. Etenim ne prior ille veritus pareeret Prophetæ, non dixit illi simpliciter: Percute me, sed addidit: In verbo Domini, hoc est, Deus præcipit, ne quære ulterius. Rex est qui hanc præscribit legem: Reverere jubentis auctoritatem, summaque cum animi promptitudine obtempera. At id facere non sustinuit, eoque pœnas dedit gravissimas, suoque exemplo secuturos adhortans, ut quidquid præceperit Deus, per omnia obtemperarent, moremque gererent in posterum.*

Denique R. Salomon et Lyranus volunt Prophetæ bujus sanguinem pro populi Israelitici peccatis satisfecisse, ne cum Achabo periret cap. ult. sed populus ille victus est, et pro eo satisfacere istiusmodi plaga non potuit, nec voluit Propheta.

42. Quia dimisisti virum dignum morte,] Benadad regem Syriæ, qui reus erat mortis tum ob continuum odium et bellum contra Israelitas, tum præcipue ob blasphemiam, qua dixit me esse Deum montium, non vallium; hæc enim valde Deum irritavit, ut patet v. 28. Ita Hebræi, Rupert. Lyran. Dion. et alii.

Erit anima tua pro anima ejus.] Occideris pro Benadad quem occidere debuisti.

Et populus tuus pro populo ejus.] occidetur pro Syris Benadad subjectis, quos occidere debuit. Ita reipsa contigit, ut audiemus capite ultimo.

Est hoc exemplum neglectæ justitiæ justæque vindictæ notandum, alteque infigendum mentibus Regum et Judicum: *Homicida es, eo quod hostem dimiseris,* ait S. Chrysost. loco citato.

Reversus est igitur Rex Israel (Achab) in domum suam, audire contemnens.] Addit Josephus lib. 8. Antiq. cap. 8. eum adeo indignatum, ut Prophetam incarcerarit: fuisse enim Michæam existimat; quem ab eo incarceratum audiemus, c. ult. Ita Hugo, Dion. et alii.

CAPUT VIGESIMUM PRIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Achab petit vineam a Naboth; ille negat: unde Jezabel eum per falsos testes quasi blasphemum lapidari curat, agrumque ejus Achabo tradit. Quocirca v. 17. mittit Deus Eliam, qui Achab et Jezabeli exitium denuntiet, quodque canes lingent sanguinem eorum in agro Naboth. Quo audito, poenitet Achab v. 27. quare Deus ab eo in filium poenam comminatam transfert.

1 Post verba autem hæc, tempore illo vinea erat Naboth Jezrahelitæ, qui erat in Jezrahel,
juxta palatium Achab regis Samariæ. 2. Locutus est ergo Achab ad Naboth, dicens: Da
mihi vineam tuam, ut faciam mihi hortum olerum, quia vicina est, et prope domum me-
am, daboque tibi pro ea vineam meliorem; aut si commodius tibi putas, argenti pretium, quanto
digna est. 3. Cui respondit Naboth: Propitius sit mihi Dominus, ne dem hæreditatem patrum
meorum tibi. 4. Venit ergo Achab in domum suam indignans, et frendens super verbo quod
locutus fuerat ad eum Naboth Jezrahelites, dicens: Non dabo tibi hæreditatem patrum meorum.
Et projiciens se in lectulum suum, avertit faciem suam ad parietem et non comedit panem.
5. Ingressa est autem ad eum Jezabel uxor sua, dixitque ei: Quid est hoc, unde anima tua
contristata est? et quare non comedis panem? 6. Qui respondit ei: Locutus sum Naboth Jezra-
helitæ; et dixi ei: Da mihi vineam tuam, accepta pecunia; aut, si tibi placet, dabo tibi vineam
meliorem pro ea. Et ille ait: Non dabo tibi vineam meam. 7. Dixit ergo ad eum Jezabel uxor ejus:
Grandis auctoritatis es, et bene regis regnum Israel. Surge, et comede panem, et æquo animo
esto; ego dabo tibi vineam Naboth Jezrahelitæ. 8. Scripsit itaque litteras ex nomine Achab; et si-
gnavit eas annulo ejus, et misit ad majores natu et optimates qui erant in civitate ejus, et habita-
bant cum Naboth. 9. Litterarum autem hæc erat sententia: Prædicate jejunium, et sedere facite
Naboth inter primos populi, 10. et submittite duos viros filios Belial contra eum, et falsum testimo-
nium dicant: Benedixit Deum et regem: et educite eum, et lapidate, sicque moriatur. 11. Fecerunt
ergo cives ejus majores natu et optimates, qui habitabant cum eo in urbe, sicut præceperat eis
Jezabel, et sicut scriptum erat in litteris quas miserat ad eos: 12. prædicaverunt jejunium et se-
dere fecerunt Naboth inter primos populi. 13. Et adductis duobus viris filiis diaboli, fecerunt eos
sedere contra eum; at illi, scilicet ut viri diabolici, dixerunt contra eum testimonium coram mul-
titudine: Benedixit Naboth Deum et regem; quam ob rem eduxerunt eum extra civitatem, et la-
pidibus interfecerunt. 14. Miseruntque ad Jezabel, dicentes: Lapidatus est Naboth et mortuus est.
15. Factum est autem, cum audisset Jezabel lapidatum Naboth, et mortuum, locuta est ad
Achab: Surge, et posside vineam Naboth Jezrahelitæ, qui noluit tibi acquiescere, et dare eam
accepta pecunia: non enim vivit Naboth, sed mortuus est. 16. Quod cum audisset Achab, mor-
tuum videlicet Naboth, surrexit, et descendebat in vineam Naboth Jezrahelitæ, ut possideret eam.
17. Factus est igitur sermo Domini ad Eliam Thesbiten, dicens: 18. Surge, et descende in occursum
Achab regis Israel, qui est in Samaria: ecce ad vineam Naboth descendit, ut possideat eam; 19. et
loqueris ad eum, dicens: Hæc dicit Dominus: Occidisti, insuper et possedisti. Et post hæc addes: Hæc
dicit Dominus: In loco hoc, in quo linxerunt canes sanguinem Naboth, lambent quoque sangui-
nem tuum. 20. Et ait Achab ad Eliam: Num invenisti me inimicum tibi? Qui dixit: Inveni, eo
quod venumdatus sis, ut faceres malum in conspectu Domini. 21. Ecce ego inducam super te
malum, et demetam posteriora tua, et interficiam de Achab mingentem ad parietem, et clausum
et ultimum in Israel. 22. Et dabo domum tuam sicut domum Jeroboam filii Nabat, et sicut do-
mum Baasa filii Ahia: quia egisti, ut me ad iracundiam provocares, et peccare fecisti Israel.
23. Sed et de Jezabel locutus est Dominus, dicens: Canes comedent Jezabel in agro Jezrahel. 24. Si
mortuus fuerit Achab in civitate, comedent eum canes: si autem mortuus fuerit in agro, comedent

eum volucres cœli. 25. Igitur non fuit alter talis sicut Achab, qui venumdatus est, ut faceret malum in conspectu Domini: concitabat enim eum Jezabel uxor sua, 26. et abominabilis factus est, in tantum ut sequeretur idola, quæ fecerant Amorrhæi, quos consumpsit Dominus a facie filiorum Israel. 27. Itaque cum audisset Achab sermones istos, scidit vestimenta sua, et operuit cilicio carnem suam, jejunavitque et dormivit in sacco, et ambulavit demisso capite. 28. Et factus est sermo Domini ad Eliam Thesbiten dicens: 29. Nonne vidisti humiliatum Achab coram me? quia igitur humiliatus est mei causa, non inducam malum in diebus ejus, sed in diebus filii sui inferam malum domui ejus.

1. Vinea erat Naboth.] *Naboth* hic fuit vir probus, ut patet ex sequentibus. Unde *Naboth* Hebr. idem est quod *prophetiæ* vel *loquelæ fructus*, ait ex S. Hier. Pagninus. Vineam ejus, quia sibi vicinam, concupivit Achab: inexplebilis enim est divitum avaritia, et cupiditas; qua de re in hoc caput insignem tractatum scripsit S. Ambrosius de Naboth, sive de Nabuthe, in quo acriter perstrinxit divites avaros et rapaces, qualis erat Achab; unde cap. 2. *O dives*, ait, *nescis quam pauper sis, quam inops tibi ipsi videaris, qui te divitem dicis! quanto plus habueris, plus requiris; et quamquam acquisieris, tamen tibi adhuc indiges. Inflammatur lucro avaritia, non restinguitur. Quasi gradus quosdam cupiditas habet, quo plures ascenderit. eo ad altiora festinat, unde sit gravior ruina lapsuro.* Et post nonnulla: *Denique docet nos Scriptura divina quam misere egeat, mendicet abjecte. Rex Achab in Israel erat, et pauper Naboth. Ille regni opibus affluebat, iste angusti soli cespitem possidebat: nihil pauper de possessionibus divitis concupivit, rex sibi egere visus est, quia vineam habebat pauper vicinus. Quis igitur tibi pauper videtur? qui contentus est suo, an qui concupiscit alienum? Alter certe pauper censu videtur, alter est pauper affectu,*

2. Da mihi vineam tuam.] Hæc verba urgent egregie S. Ambr. cap. 2. jam dicto: *Quæ*, inquit, *vox alia est stipem publice postulantis, nisi: Da mihi, hoc est: Da mihi, quia egeo; da mihi, quia aliud vivendi subsidium habere non possum; da mihi, quia non est mihi panis ad victum, nummus ad potum, sumptus ad alimentum, ad indumentum substantia; da mihi, quia tibi Dominus dedit unde largiri debeas, mihi non dedit; da mihi, nisi tu dederis, habere non potero; da mihi, quia scriptum est: Date eleemosynam. Hæc quam abjecta, quam vilia!*

3. Ut faciam mihi hortum olerum.] Notat S. Ambr. cap. 3. regis avari impudentiam. *Hæc erat igitur*, inquit, *omnis insania, hic omnis furor, ut spatium vilibus oleribus quæreretur. Non tam ergo ipsi cupitis quasi utile possidere, sed alios vultis excludere. Major vobis cura de pauperum spoliis, quam de vestris emolumentis. Injuriam vestram putatis, si quid pauper habeat, quod dignum possessione divitis æstimetur. Damnum vestrum creditis, quidquid alienum est.*

Propitius sit mihi Dominus.] Hebr. *Prohibeat Dominus*, id est absit; Septuag. *Non mihi fiat a Domino*; Chald. *Absit mihi a Domino*.

Ne dem hæreditatem patrum meorum tibi,] q. d. Hæreditas a parentibus consignata mihi conservanda est, non tam ut mea, quam ut eorum hæreditas: hanc enim memoriam et reverentiam filius debet parentibus, ut eorum bona tueatur, et ad posteros transmittat. Porro idem S. Ambr. cap. 3. jam citato: *Quasi contagionem quamdam*, inquit, *sui pecuniam esse divitis arbitretur; quasi dicat: Pecunia tua tecum sit in perditionem; ego autem hæreditatem patrum meorum non possum vendere.*

Tropol. vinea est anima, quæ est tota hæreditas nostra; quare cave ne eam vili pretio voluptatis, vel honoris vendas diabolo, morti et gehennæ. Unde S. Ambr. exhort. ad Virgines, per vineam accipit virginitatem, per Jezabel concupiscentiam, per Naboth Christum: *Vinea*, inquit, *quidam fructus virginalis est; conjugia velut olerum plantaria sunt, in quibus frequens zelus est: et ideo olera herbarum cito cadunt atque marcescunt, nisi finem imponat senectus, aut ad perfectum vehat continentia. Non veniat ergo in vos Achab, qui concupiscat vineam vestram delere et extinguere: nec veniat in vos Jezabel vanum illud et sæculare profluvium; hoc enim significatur vocabulo vana et vacua redundantia, sed veniat Nabuthe, qui venit a Patre, sicut indicat nominis ipsius interpretatio, qui vineam sanguine defendat suo, et pro ea mortem offerat. Hic est qui lapidatus pro nobis est, pro nobis mortuus, pro nobis falsis appetitus testimoniis.*

4. Et non comedit panem,] ex ira et tristitia, quod Naboth ejus cupiditati restitisset, atque eum quasi contempsisset. Audi S. Ambr. cap. 6. *Non manducavit panem suum, quoniam quærebat alienum. Etenim divites magis alienum panem quam suum manducant qui raptu vivunt, et rapinis sumptum exercent suum. Aut certe non manducavit panem suum, volens se morte mulctare, quod ei aliquid negaretur.* Et eleganter, cap. 6. *Ditem*, inquit, *dicunt Gentiles inferorum præsulem, arbitrum mortis. Ditem appellant et divitem, quod nisi mortem dives inferre non noverit, cui regnum de mortuis, cui sedes inferi sint. Quid est enim dives, nisi quidam inexplebilis gurges divitiarum, inexplebilis auri fames? Quo plus hauserit, plus inardescit.* Et nonnullis interjectis: *Dulcis enim somnus servi, etsi modicum vel multum edat; at satiato divitiis non est, qui eum sinat dormire: excitat eum cupiditas, exagitat cura pervigil aliena rapiendi, torquet invidia, mora vexat, sterilitas proventuum infœcunda perturbat, sollicitat abundantia.*

7 Dixit ergo ad eum Jezabel uxor ejus.] Impio marito Jezabel fuit impientior, avaro avarior, crudeli crudelior, rapace rapacior, cupido cupidior. Unde S. Ambr. 9. docet Jezabel esse typum avaritiæ, quæ divitibus promittit contra justitiam possessionem, quam desiderant. Ipsa enim Achab et Israeli fuit fax et incentrix idololatriæ et malorum omnium quasi furia quædam inferni, ut patet versu 25.

9. Prædicate (*indicite*) jejunium,] ut sceleri (puta

cædi injuste Naboth) prætextis speciem pietatis et zeli Dei; jubet enim Jezabel indici jejunium, ut per illud quasi per publicam populi pœnitentiam expietur blasphemia Naboth, quam illi falso impingi curabat. Blasphemia enim erat Hebræis horrenda; unde ea audita, vestes scindebant, aliaque publici doloris et detestationis rei tam indignæ signa edebant.

10. BENEDIXIT (Naboth) DEUM ET REGEM.] *Benedixit*, id est, maledixit. Est eupheuismus per antiphrasin: quia enim blasphemia res est adeo horrenda; hinc eam Judæi ne nominare quidem audebant, sed eam significabant per contrarium, puta per benedictionem et laudem: ita sanctus Hieronymus epist. 34. ad Julianum.

13. ET LAPIDIBUS INTERFECERUNT.] Blasphemus enim lapidibus obruendus erat ex lege Levit. 24. 16. Additur 4. Reg. 9. 26. filios Naboth quoque fuisse interfectos, ut sic vinea eorum ab iis ad Achab transiret, quasi deficiente hærede, hæres foret rex.

Simili modo Eudoxia uxor Arcadii Imper. ambiens vineam Callitropes viduæ, S. Chrysostomum, qui viduæ causam agebat, in exilium egit, et per mille ærumnas itinerum, famis, sitis, militum cum vexantium etc., ad mortem adegit; ut vere S. Chrysost. non tantum sit Confessor, sed et Martyr; utpote pro justitia injuste occisus, non una morte, sed centum.

Allegor. Naboth fuit typus Christi, quia a Scribis et Pharisæis ambientibus ejus vineam, id est Synagogam, per falsos testes accusatus blasphemiæ, quod se diceret filium Dei, ideoque occisus est juxta parabolam vineæ, quam hac ipsa de re eis objecit Christus, Matth. 21. versu 23. Scribarum enim de Christo vox est versu 38. *Hic est hæres; venite, occidamus eum, et habebimus hæreditatem ejus.* Hinc et canes, id est Gentiles (hos enim Judæi despiciebant quasi canes) Romani, duce Tito et Vespasiano, linxerunt sanguinem Judæorum Christicidarum, in eodem loco, puta Jerosolymæ et in eodem tempore, scilicet in Paschate, quo ipsi occiderant Christum. Ita Angelomus.

15. SURGE, ET POSSIDE.] Hebr. רש *resch*, id est *hæredita*, scilicet titulo confiscationis; quia Naboth accusatus erat criminis læsæ Majestatis tam divinæ, quam regiæ, ideoque condemnatus. Quare vinea ejus a Jezabele fisco regis Achab fuit addicta.

19. OCCIDISTI, INSUPER ET POSSEDISTI.] Occidisti Naboth, ut ejus vineam invaderes et possideres, itaque iniquæ cædi iniquam possessionem addidisti: quare lege talionis tu pariter occideris et vineam omniaque amittes, tamque possessione, quam vita privaberis.

IN LOCO HOC, IN QUO LINXERUNT CANES SANGUINEM NABOTH, LAMBENT QUOQUE SANGUINEM TUUM.] Id ita reipsa per congruam justamque Dei vindictam contigisse narratur, cap. 22. 38. Dices: Ibi dicitur quod canes linxerint sanguinem Achab in Samaria, at vero Naboth sanguinem canes linxerunt in Jezrabel, ubi occisus est. Resp. Jezrabel pertinuisse ad Samariam, quæ erat metropolis et caput totius regni Israel. Idem ergo locus hic intelligendus est in genere, non in individuo. Ita Abulens. Lyran. Vatabl. Aliter respondent Hebræi, scilicet arma Achab sanguine ejus tincta abluta fuisse in piscina Jezrabel, cum eo ad armamentarium deferrentur: quare tunc canes sanguinem ejus ablutum linxisse; sed id confutat Abulens. ex eo quod c. 22. 38. prophetia hæc impleta dicatur, cum ejus sanguinem linxerunt canes in Samaria, pro qua perperam Josephus substituit Jezrahel. Posset quoque dici Deum mitigasse et revocasse hanc pœnam ob pœnitentiam Achab, uti insinuatur versu 29.

Denique planius et plenius Salianus et Sanchez censent id impletum in Joram filio Achab: hic enim occisus est in agro Jezrahel. Sanguis enim sæpe significat filios; hi enim ex sanguine parentum gignuntur; unde illud Anchisæ de Julio Cæsare:

Projice tela manu, sanguis meus,

Hoc est, *o fili mi Jule*, Æneid. 6. Idipsum probatur tum ex vers. 29. ubi Deus mitigans pœnam hanc Achabo intentatam ob ejus pœnitentiam, ait se illam ab Achab translaturum in ejus filium Joram, tum ex lib. 4. Regum, cap. 9. v. 25. et 26. ubi occiso Joram jussit Jehu ejus cadaver projici in agrum Naboth lingendum et vorandum canibus, ut hæc de eo Dei prophetia impleretur.

Sic Aristobulus primus e Machabæis, Judæorum rex occidit fratrem Antigonum, sed justo Dei judicio doloribus excruciatus vomuit sanguinem, qui eodem loci effusus est, quo ipse fratris sanguinem effuderat. Unde ipse ingemiscens exclamavit ait Joseph. 13. Antiq. 19. *Ergo non latet Deum, inquit, meum impium et sceleratum facinus, quando tam cito reposcor ad pœnas cognati sanguinis. O corpus impudens, quousque retinebis animam, quam materni simul ac fraterni manes flagitant? cur non semel eam reddis, ne sic per partes opus sit libare meum sanguinem, atque ita parentare oppressis per nefas et parricidium? Vix ea fatus erat, cum exhalavit animam una tantum anno in regno exacta.*

20. EO QUOD VENUMDATUS SIS, UT FACERES MALUM.] *Venumdatus*, quasi servus addictus peccato. Unde Cajetan. *venumdatus*, inquit, id est traditus peccato; nam quod venditur, traditur ementi quasi Domino, q. d. Tu, o Achab, tua mala voluntate totus addictus es peccato, quasi ad nihil aliud venditus vel locatus sis quam ad peccandum. Alludit ad servos, qui ad certa opera se elocant, iisque totos se addicunt: sic enim Achab seipsum addixerat non tantum idolis, sed et suæ Jezabeli, ut quasi servus ab ea ageretur ad omne scelus; ita Abulens. Sensus ergo est, q. d. Tu, o Achab, revera non es rex nec Israelita, id est liber, et ingenuæ conditionis, sed mancipium Baal, et Jezabelis; quia iis te totum addixisti et mancipasti, ut eis per omnia obsequaris, ac facias quidquid ipsi volunt. Causa fuit, quod Ithobaal rex Tyri et pater Jezabelis, ideoque socer Achab, esset sacerdos Astharthes, ut ait Josephus lib. 1. contra Apionem, ac nomine suo profiteretur cultum Baal; ideo enim dictus est *Ithobaal*, vel, ut Noster vertit cap. 16. 31. *Ethbaal*. Hic ergo pater Baali et Astarthæ addictissimus, imo consecratus sacerdos, suam impietatem et idololatriam transfudit in filiam suam Jezabel, et in maritum ejus Achab; unde Josephus l. 9. c. 7. *Baal*, ait, *Tyriorum Deus erat quem Achabus in gratiam Ithobaalis Tyriorum et Sidoniorum regis, soceri sui coluit, templo ei Samariæ dicato, et prophetis cum reliquo cultu assignatis.*

Intuere hic et admirare libertatem Eliæ, qui Achab

regem in faciem objurgat, eique objectat quod sit peccati mancipium, ideoque extremam perniciem denuntiat. Sic S. Athanasius, S. Hilarius, et Lucifer Calaritan. acriter objurgant Constantium Imper. Arrianum, eumque vocant Herodem, Neronem, et Antichristum. Eorum verba recitavi Apocal. 11. v. 5.

Tropol. vide hic quam vilis, miser et infelix sit peccator, qui instar Achab ob modicam voluptatem, imo ob unum aureum, vendit se suamque animam diabolo, eamque ut mancipium tradit suæ cupiditati, ut fiat pabulum mortis et fomentum gehennæ.

21. Demetam posteriora tua,] id est, posteritatem tuam funditus excindam.

27. Scidit vestimenta sua.] Videtur hæc Achab pœnitentia fuisse ex metu pœnæ, non ex amore justitiæ, ideoque servilis, imperfecta, et extorta; unde non videtur Deus ei condonasse culpam, sed pœnam tantum distulit, eamque ab eo in filium transtulit, ut dicitur v. 29. Ita Lyran. Dion. Cajet. imo S. Greg. hom. 19. in Ezech: *In quibus verbis*, ait, *pensandum est quomodo ei in electis suis mœror amaritudinis placeat, qui amittere timent Deum, si sic ei et reprobi pœnitentia placuit, quia timebat perdere præsens sæculum; aut quomodo ei grato sit spontanea afflictio pro culpis in eis qui placent, si hæc ad tempus placuit et in eis qui displicebant.*

Veram tamen et seriam fuisse hoc tempore Achab pœnitentiam censent Abulensis, Hugo, Vatabl. Sanchez, Serarius, S. Chrysostom. epist. ad Theodorum (Mopsuestenum) lapsum, ubi ait: *Achab, perturbatus ipsius sceleris immanitate, pœnituit, et cilicio circumdatus facinus suum flevit, atque ita erga se Domini misericordiam provocavit, ut o cunctis eum absolverit peccatis. Sic enim ait Deus ad Eliam: Vidisti quomodo compunctus est Achab a facie meo, quia flevit in conspectu meo non inducam mala in diebus ejus.*

Sic quoque S. Ambros. lib. de Nabuthe. c. 17. ac Tertull. lib. 4. contra Marcion. cap. 10. Quæ sententia pariter probabilis est, eamque insinuat id quod Deus ait ad Eliam, v. 29. *Nonne vidisti humilitatum Achab?* etc. Nec obstat quod Achab post pœnitentiam mox ad pristina scelera redierit. Erat enim homo levissimus, ait Theod. et totus a sua Jezabele agebatur. Sic enim hodie multi vere pœnitent, sed mox data occasione, in sua solita peccata relabuntur.

Utramque sententiam concilies, dicendo pœnitentiam Achab fuisse veram attritionem, at non assurrexisse ad contritionem charitate formatam. Serio enim de peccatis doluit ob imminentes sibi clades ab Elia intentatas; at non doluit de iis amore Dei, quod scilicet eum, qui est summum bonum, offendisset. Quare pœnam evasit, at culpam non delevit, nec justificatus est: quæ sententia videtur verissima et sanctæ Scripturæ summe consentanea. Quare perperam Calvinus censet hanc Achab pœnitentiam fuisse fictam.

29. Quia igitur humiliatus est mei causa, scilicet mei non tam amore, quam metu et timore; unde et temporalem tantum veniam et præmium ei rependo, scilicet, non inducam malum in diebus ejus, sed in diebus filii sui.] Quare jure exclamat S. Hieron. Epist. 30. ad Oceanum: *O felix pœnitentia, quæ od se Dei traxit oculos; quæ furentem Dei sententiam confesso errore mutavit!* Loquitur autem de pœnitentia Achab.

CAPUT VIGESIMUM SECUNDUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Achab regi eunti ad bellum pseudoprophetæ prædicunt victoriam, Michæas vero Propheta exitium. Quare in prælio Achab sagitta transfixus occumbit, canesque lingunt sanguinem ejus. Mox v. 41. describuntur gesta Josaphat regis Juda, ejusque classis missa in Ophir. Denique ei morienti v. 51. succedit filius Joram, Achab vero succedit filius Ochozias

1 Transierunt igitur tres anni absque bello inter Syriam et Israel. 2. In anno autem tertio, descendit Josaphat rex Juda ad regem Israel. 3. Dixitque rex Israel, ad servos suos: Ignoratis quod nostra sit Ramoth Galaad, et negligimus tollere eam de manu regis Syriæ? 4. et ait ad Josaphat: Veniesne mecum ad præliandum in Ramoth Galaad? 5. Dixitque Josaphat ad regem Israel: Sicut ego sum, ita et tu; populus meus, et populus tuus, unum sunt: et equites mei, equites tui. Dixitque Josaphat ad regem Israel: Quære, oro te, hodie sermonem Domini. 6. Congregavit ergo rex Israel prophetas, quadringentos circiter viros, et ait ad eos: Ire debeo in Ramoth Galaad ad bellandum, an quiescere? Qui responderunt: Ascende, et dabit eam Dominus in manu regis. 7. Dixit autem Josaphat: Non est hic propheta Domini quispiam, ut interrogemus per eum? 8. Et ait rex Israel ad Josaphat: Remansit vir unus, per quem possumus interrogare Dominum; sed ego odi eum, quia non prophetat mihi bonum, sed malum, Michæas filius Jemla. Cui Josaphat ait: Ne loquaris ita, rex. 9. Vocavit ergo rex Israel eunuchum quemdam, et dixit ei: Festina adducere Michæam filium Jemla. 10. Rex autem Israel, et Josaphat rex Juda, sedebant unusquisque in solio suo, vestiti cultu

regio, in area juxta ostium portæ Samariæ, et universi prophetæ prophetabant in conspectu eorum. 11. Fecit quoque sibi Sedecias filius Chanaana cornua ferrea, et ait: Hæc dicit Dominus: His ventilabis Syriam, donec deleas eam. 12. Omnesque prophetæ similiter prophetabant, dicentes: Ascende in Ramoth Galaad, et vade prospere, et tradet Dominus in manus regis. 13. Nuntius vero, qui ierat ut vocaret Michæam, locutus est ad eum, dicens: Ecce, sermones prophetarum ore uno regi bona prædicant; sit ergo sermo tuus similis eorum, et loquere bona. 14. Cui Michæas ait: Vivit Dominus, quia quodcumque dixerit mihi Dominus, hoc loquar. 15. Venit itaque ad regem, et ait illi rex: Michæa, ire debemus in Ramoth Galaad ad præliandum, an cessare? Cui ille respondit: Ascende, et vade prospere, et tradet eam Dominus in manus regis. 16. Dixit autem rex ad eum: Iterum atque iterum adjuro te, ut non loquaris mihi nisi quod verum est, in nomine Domini. 17. Et ille ait: Vidi cunctum Israel dispersum in montibus, quasi oves non habentes pastorem, et ait Dominus: Non habent isti dominum; revertatur unusquisque in domum suam in pace. 18. (Dixit ergo rex Israel ad Josaphat: Numquid non dixi tibi, quia non prophetat mihi bonum, sed semper malum?) 19. Ille vero addens, ait: Propterea audi sermonem Domini: Vidi Dominum sedentem super solium suum, et omnem exercitum cœli assistentem ei a dextris et a sinistris; 20. et ait Dominus: Quis decipiet Achab regem Israel, ut ascendat, et cadat in Ramoth Galaad? Et dixit unus verba hujuscemodi, et alius aliter. 21. Egressus est autem spiritus, et stetit coram Domino, et ait: Ego decipiam illum. Cui locutus est Dominus: In quo? 22. Et ille ait: Egrediar, et ero spiritus mendax in ore omnium prophetarum ejus. Et dixit Dominus: Decipies et prævalebis; egredere, et fac ita. 23. Nunc igitur ecce dedit Dominus spiritum mendacii in ore omnium prophetarum tuorum, qui hic sunt, et Dominus locutus est contra te malum. 24. Accessit autem Sedecias filius Chanaana, et percussit Michæam in maxillam, et dixit: Mene ergo dimisit Spiritus Domini, et locutus est tibi? 25. Et ait Michæas: Visurus es in die illa, quando ingredieris cubiculum, intra cubiculum ut abscondaris. 26. Et ait rex Israel: Tollite Michæam, et maneat apud Amon principem civitatis, et apud Joas filium Amelech, 27. et dicite eis: Hæc dicit rex: Mittite virum istum in carcerem, et sustentate eum pane tribulationis, et aqua angustiæ, donec revertar in pace. 28. Dixitque Michæas: Si reversus fueris in pace, non est locutus in me Dominus. Et ait: Audite, populi omnes. 29. Ascendit itaque rex Israel, et Josaphat rex Juda, in Ramoth Galaad. 30. Dixit itaque rex Israel ad Josaphat: Sume arma, et ingredere prælium, et induere vestibus tuis; porro rex Israel mutavit habitum suum, et ingressus est bellum. 31. Rex autem Syriæ præceperat principibus curruum triginta duobus, dicens: Non pugnabitis contra minorem et majorem quempiam, nisi contra regem Israel solum. 32. Cum ergo vidissent principes curruum Josaphat, suspicati sunt quod ipse esset rex Israel, et impetu facto pugnabant contra eum, et exclamavit Josaphat. 33. Intellexeruntque principes curruum quod non esset rex Israel, et cessaverunt ab eo. 34. Vir autem quidam tetendit arcum, in incertum sagittam dirigens, et casu percussit regem Israel inter pulmonem et stomachum. At ille dixit aurigæ suo: Verte manum tuam, et ejice me de exercitu, quia graviter vulneratus sum. 35. Commissum est ergo prælium in die illa, et rex Israel stabat in curru suo contra Syros, et mortuus est vespere: fluebat autem sanguis plagæ in sinum currus, 36. et præco insonuit in universo exercitu antequam sol occumberet, dicens: Unusquisque revertatur in civitatem, et in terram suam. 37. Mortuus est autem rex, et perlatus est in Samariam: sepelieruntque regem in Samaria, 38. et laverunt currum ejus in piscina Samariæ, et linxerunt canes sanguinem ejus, et habenas laverunt, juxta verbum Domini, quod locutus fuerat. 39. Reliqua autem sermonum Achab, et universa quæ fecit, et domus eburnea quam ædificavit, cunctarumque urbium quas extruxit, nonne hæc scripta sunt in Libro sermonum dierum regum Israel? 40. Dormivit ergo Achab cum patribus suis, et regnavit Ochozias filius ejus pro eo. 41. Josaphat vero filius Asa regnare cœperat super Judam anno quarto Achab regis Israel. 42. Triginta quinque annorum erat cum regnare cœpisset, et viginti quinque annis regnavit in Jerusalem: nomen matris ejus Azuba filia Salai. 43. Et ambulavit in omni via Asa patris sui, et non declinavit ex ea: fecitque quod rectum erat in conspectu Domini. 44. Verumtamen excelsa non abstulit: adhuc enim populus sacrificabat, et adolebat incensum in excelsis. 45. Pacemque habuit Josaphat cum rege Israel. 46. Reliqua autem verborum Josaphat, et opera ejus, quæ

gessit, et prælia, nonne hæc scripta sunt in Libro verborum dierum regum Juda? 47. Sed et reliquias effœminatorum, qui remanserant in diebus Asa patris ejus, abstulit de terra. 48. Nec erat tunc rex constitutus in Edom. 49. Rex vero Josaphat fecerat classes in mari, quæ navigarent in Ophir propter aurum: et ire non potuerunt, quia confractæ sunt in Asiongaber. 50. Tunc ait Ochozias filius Achab ad Josaphat: Vadant servi mei cum servis tuis in navibus. Et noluit Josaphat. 51. Dormivitque Josaphat cum patribus suis, et sepultus est cum eis in civitate David patris sui: regnavitque Joram filius ejus pro eo. 52. Ochozias autem filius Achab regnare cœperat super Israel, in Samaria, anno septimo decimo Josaphat regis Juda, regnavitque super Israel duobus annis. 53. Et fecit malum in conspectu Domini, et ambulavit in via patris sui et matris suæ, et in via Jeroboam filii Nabat, qui peccare fecit Israel. 54. Servivit quoque Baal, et adoravit eum, et irritavit Dominum Deum Israel, juxta omnia quæ fecerat pater ejus.

3. Dixitque Josaphat ad regem Israel: Sicut ego sum, ita et tu.] Hebr. *Sicut ego, sicut tu*, hoc est, ego sum, sicut tu, et tu es sicut ego. Hebræi enim in comparatione repetunt τὸ *sicut*, vel ita: Sensus ergo est, q. d. Quod tu facturus es, faciam et ego: si tu eas in bellum contra Syros, ibo et ego; omnia erunt nobis communia, et communis quoque erit belli alea et periculum. Causa datur 2. Paralip. 18. v. 1. quod Josaphat erat regi Achab affinitate conjunctus; nam Athaliam filiam Achab dederat filio suo Joram uxorem, ideoque ipse Achabum hic invisit, et cum eo ivit ad bellum. Qua in re peccavit præbendo auxilium, et amicitiam fovendo cum impio Achab, ideoque pene in prælio fuit occisus, ut dicitur vers. 32. Hinc et revertens a bello, obvium habuit Jehu prophetam, qui eum graviter increpuit dicendo: *Impio præbes auxilium, et his qui oderunt Dominum, amicitia jungeris; et idcirco iram quidem Domini merebaris; sed bona opera inventa sunt in te*, etc. Ubi vides quam Deo displiceant connubia et fœdera cum impiis, quamque eadem toti regno sint periculosa. Nam impia Athalia exstinxit omne semen regium, id est, omnes suos ex Joram filios et nepotes, unico Joas excepto et abscondito, ut ipsa sola regnaret, 4. Regum 11. vers. 1. Eadem de causa, naves quas misit Josaphat cum navibus Ochoziæ filii Achab in Tharsis confractæ sunt, ut dicitur 2. Paralip. 20. 37. Ibi enim Eleazar propheta ad Josaphat dixit: *Quia habuisti fœdus cum Ochozia, percussit Dominus opera tua, contritæque sunt naves, nec potuerunt ire in Tharsis.* E contrario Deus benedicit et prosperat connubia et fœdera cum probis et sanctis, ac sancti suam sanctitatem et felicitatem suis conjugibus et fœderatis aspirant, uti aspiravit Abraham Hothæis, Genes. 23. v. 6. Jacob Labano, Genes. 30. vers. 27. Joseph Putiphari, Genes. 39. vers. 3. Moses Hebræis quos ex Ægypti servitute eduxit, Exodi 12. Samuel Davidi, David Sauli, etc. Hoc est quod sanxit Apostolus, 2. Corinth. 6. vers. 14. dicens: *Nolite jugum ducere cum infidelibus. Quæ enim participatio justitiæ cum iniquitate? Aut quæ societas luci ad tenebras? Quæ autem conventio Christi ad Belial? aut quæ pars fideli cum infideli? quis autem consensus templo Dei cum idolis? vos enim estis templum Dei vivi.*

5. Quære, etc., sermonem Domini,] oraculum a Deo per Prophetam aliquem: an felix sit futurus belli eventus, an infelix; si enim sit felix, ibimus ad illud; sin infelix, domum redibimus.

6. Congregavit ergo rex Israel (Achab) prophetas quadringentos,] non Dei, sed Baal sive dæmonis, ideoque pseudoprophetas, idololatras et hæreticos. Hinc Lucifer Calarit. lib. 1. de Apostat. Regibus notat principes hæreticos suis adhærere pseudoprophetis, id est, Prædicantibus hæreticis, ac veros Dei prophetas despicere, imo persequi et occidere, uti fecere Constantius, Valens, Julianus et alii, qui proinde a suis Arrianis seducti misere perierunt.

Ascende, et dabit eam Dominus in manu regis,] puta tuam, o Achab. Diabolus ab his pseudoprophetis per auguria, et sortilegia eis consueta consultus de belli eventu, victoriam promittit, sed mentitur. Quare ipse decipit prophetas, et hi decipiunt Achab, eumque nimis sibi credentem in decipulam cædis quasi murem inducunt.

7. Dixit autem Josaphat: Non est hic Propheta Domini quispiam, ut interrogemus per eum?] Josaphat erat veri Dei cultor; quare displicuit ei, quod Achab Prophetas Baal, ipsumque Baal, hoc est, dæmonem consuluisset, nec eis utpote mendacibus credidit. Petiit ergo quæri verum Dei Prophetam ejusque oraculum suscitari et sequi.

8. Michæas.] Est hic alius et diversus a Michæa, qui inter minores Prophetas numeratur sextus, imo hic eum præcessit 150. annis; hic enim prophetavit sub Josaphat et Achab, ille vero sub Joatham et Achaz: hic in Israel, ille in Juda.

15. Ascende, et vade prospere, et tradet eam Dominus in manus regis.] Primo Cajetanus censet Michæam id dixisse antequam a Deo oraculum accepisset, ideoque aliis Prophetis assensum fuisse, errasse, et falsum prædixisse; ac mox adjuratum a rege, a Deo illustratum, verum oraculum de regis nece a Deo accepisse et pronuntiasse.

Secundo, Dionysius ait hanc responsionem esse ambiguam, tamque de Benadad rege Syriæ hoste regis Achab, quam de ipso Achab accipi posse. Sic enim dæmon consultus ambigue respondendo fefellit Crœsum, dicens:

Crœsus Halym penetrans, magnam disperdet opum vim.

Et Pyrrhum, dicens, teste Ennio:

Ajo te Æacida Romanos vincere posse.

Vide Ciceronem, libro 2. de Divinitate.

Tertio, Theodoretus et Lyranus censent Michæam hic nil asserere, sed ut ostendat se non odisse regem Achab, ut ipse putabat, optare illi dumtaxat prosperum belli successum, ut *tradet*, idem sit quod, *opto ut tradat*.

Quarto et genuine, Michæas hic loquitur ironice, q. d. Quandoquidem, o Achab, prophetæ tui tibi victoriam spondent, tuque eis credis, vade ad prælium; illi enim dicunt te victorem rediturum. Experire ergo eorum oraculum, quia mihi meoque non credis. Ego enim scio te in prælio periturum; sed illud nolo tibi edicere; quia tu indignus es qui audias a Deo veritatem, cum mendacem Baalem consulas, ejusque oracula mendacia audire malis, quam mea ex Deo vero verissima. Ita Abulensis, Vatablus, Sanchez, Serarius.

16. Iterum atque iterum adjuro te.] Videbat rex ex vultu, gestu, et modo dicendi Michæam non serio, sed figurate et ironice loqui. Adjurat ergo eum, ut non nisi veritatem verumque oraculum serio ex animi sui sensu depromat.

17. Vidi cunctum Israel dispersum in montibus, quasi oves non habentes pastorem.] Prædicit Michæas Israelis fugam, et mortem regis Achab, eumque occidendum in prælio, q. d. *pastor*, id est, rex occidetur; quare ejus subditi et milites, quasi oves sine pastore e prælio montis Samariæ diffugient.

19. Vidi Dominum sedentem super solium suum, et omnem exercitum cœli assistentem ei a dextris et a sinistris.] A dextris erant Angeli, a sinistris diaboli; unde inde exivit is qui dixit v. 22. *Egrediar, et ero spiritus mendax, in ore omnium Prophetarum ejus.* Sic Job 1. *Cum filii Dei* (Angeli) *assisterent coram domino, affuit inter eos et Satan.* Ubi S. Gregorius, lib. 2. Moral. cap. 16. citans hanc Michææ visionem: *A dextera ergo Dei*, inquit, *et sinistra Angelorum exercitus stat, quia et voluntas electorum spirituum divinæ pietati concordat, et reproborum sensus suæ malitiæ serviens judicio districtionis ejus obtemperat.*

Nota hanc visionem Michææ non fuisse rem veram vereque gestam, sed imaginariam: Deus enim in imaginatione Michææ pingebat hanc speciem et formam concilii, ut videretur sibi videre Deum cum Angelis et dæmonibus consultantem de modo decipiendi regem Achab. Nec enim vere Deus concilium cum Angelis, multo minus cum dæmonibus celebrat, neque cum eis consultat, utpote qui sciat certissimo omnes modos rei conficiendæ, quique sint futuri efficaces et habituri effectum, qui non. *Quis* enim *consiliarius ejus fuit?* Roman. 11. 34. Idem patet ex Angelorum dissensione et ignorantia, quæ hic tacite inducitur, cum eorum omnium sententiis dæmonis consilium præferatur, versu 22.

Igitur fuit imaginaria et symbolica hæc visio, a Deo immissa Prophetæ, ut per eam rex Achab intelligeret se decipi a suis pseudoprophetis victoriam promittentibus, idque fieri Deo permittente et disponente ad justam ejus castigationem et interitum. Accommodat enim Deus se suumque oraculum Achab regis captui et conceptui. Ita Serarius, Sanchez et alii.

20. Et ait Dominus: Quis decipiet Achab?] Ista Dei inquisitio præter demerita et scelera Achab, quibus meruit decipi et perire, duo significat: Prius, quod decipere alienum est a Deo. Unde Deus illud hic inquirit quasi idipsum non habeat in se, nec inter divina illud reperiatur; sed in cœtu dæmonum, qui hic inter se agitabant consilium de modo decipiendi Achab: unde Deus eos in hac visione interrogans inducitur, q. d. Quis ex vobis, o dæmones, decipiet Achab? scio enim vos hac de re agitare consilium.

Posterius, quod ipsum decipere dæmonum fuerit exacte cognitum et ordinatum a Deo ad Achab punitionem; Deus enim volebat punire Achab, ideoque permisit eum consulere dæmonem per suos pseudoprophetas, ac dæmoni permisit mentiri et decipere Achab, promittendo victoriam in prælio, quo ipse erat occidendus. Ita S. August. quæst. 44. in lib. Judicum. Unde Theodoretus et Procopius docent hic significari divinam voluntatem fuisse causam exitii Achab: hæc enim voluit Achabi impietatem punire, ideoque nonnulla ejus peccata, quæ tamen libere fiunt, permisit, nimirum ut consuleret suos magos, eisque crederet, itaque deciperetur et periret. Hæc duo, ait Cajetanus significat ista Dei inquisitio. Nam alioqui Deus proprie nihil inquirit, cum omnia perfecte perspiciat et sciat. Loquitur ergo hic Scriptura anthropopathos, sive humano more; quia homines in re dubia et futura inquirunt, et consultant de modo congruo rei peragendæ.

Et dixit unus verba hujuscemodi et alius aliter.] Varii modi decipiendi Achab ab adstantibus non tam Angelis, quam dæmonibus in symbolica hac visione Deo suggesti narrantur, qui in particulari non recensentur, quia iis uti noluit Deus. In genere tamen referuntur, ut pateat omnes modos decipiendi a Deo esse cognitos, et in promptu ad manum, ut iis exsequatur decretum suæ providentiæ, et vindictæ de occidendo impio Achab. Ita Cajetanus.

21. Egressus est autem spiritus] q.d. Obtulit se Domino ad decipiendum Achab Diabolus quispiam; hujus enim officium est mentiri et decipere: hoc enim facere nequeunt Angeli boni, ideoque veraces et fideles. *Neque enim*, ut ait S. Gregor. 2. Moral. 16. *fas es credere bonum spiritum fallaciæ deservire voluisse, ut diceret: Egrediar, et ero spiritus mendax in ore omnium Prophetarum ejus; sed quia Achab ex præcedentibus peccatis dignus erat, ut tali debuisset deceptione damnari, quatenus qui sæpe volens ceciderat in culpam, quandoque nolens caperetur ad pœnam. Occulta justitia licentia malignis spiritibus datur, ut quos volentes in peccati laqueo strangulant, in peccati pœnam etiam nolentes trahant.* Idem docet sanctus Augustinus libro 83. quæstione 4. 53.

22. Egrediar, et ero spiritus mendax in ore omnium Prophetarum ejus,] q. d. Suggeram mendacium et mendax promissum omnibus pseudoprophetis Achab, ut illi uno ore regi promittant victoriam in prælio, cum ipse in eodem sit necandus. Porro Philastrius, lib. de Hæresibus, hæresi de Pythonissa hæc addit, incertum unde: *Et ait immundus spiritus ad Dominum: Faciam me quasi Angelum lucis, et verba similia eloquar et ducam eum in prælium, et ibi eum deseram, et sic morietur. Et ait Dominus: Vade, sic facies.* Rursum, S. Epiphanius, hæresi 25. *Spiritus*, inquit, *erroris est velut flatus in tibia, diversis modis unumquemque stolidum concitans adversus veritatem; nam et ipsa tibia*

imitamentum est draconis, per quem locutus est diabolus et decepit Evam.

Et dixit Dominus: Decipies, et prævalebis; egredere, et fac ita,] verba sunt Dei non jubentis, sed permittentis diabolo parato decipere, ut decipiat Achab. Sic Christus ait Judæ: *Quod facis fac citius*, Joan. cap. 13. vers. 27. id est, permitto ut illico me prodas.

23. Nunc igitur ecce dedit Dominus spiritum mendacii in ore omnium Prophetarum tuorum.] *Dedit* laxando dæmoni habenas, non impediendo, sed volenti decipere permittendo deceptionem. Dæmon enim neminem decipere vel tentare potest, nisi positive id ei permittat Deus. Quare sicut qui leonem fune ligatum manu tenet, si funem laxet, ut leo aliquem invadat et occidat, dicitur is qui funem laxavit eum occidisse, sic et Deus dicitur *dare spiritum mendacii*, cum funem laxat diabolo eique paratissimo ad mentiendum permittit ut mentiatur, et decipiat. Hisce enim phrasibus significat Scriptura altissimam Dei providentiam ita sua manu continere omnium hominum voluntates, tam malorum quam bonorum, ut nihil omnino velle aut agere possint, nisi quod Deus permiserit.

24. Percussit Michæam in maxillam,] quæ ignominiosa et probrosa est percussio, ut dixi Thren. 3. 30.

25. Visurus es in die illa, quando ingredieris cubiculum intra cubiculum (id est, intimum, obstrusissimum cubiculum, quoniam non invenies locum in quo possis esse tutus a metu Syrorum hostium) ut abscondaris.]

27. Sustentate eum pane tribulationis, et aqua angustiæ,] vel afflictionis. Vatablus: *Qualis afflictis dari solet*, q. d. Sustentate eum exiguo pane, et exigua aqua. Chald. *pane qui erit in afflictione*, id est, non ad saturitatem, sed ad necessitatem tantum, ut vivere possit, nec fame vel siti moriatur.

28. Audite populi omnes,] hoc meum oraculum illudque notate, ut cum illud vere evenire videritis, me verum prænuntiasse fateamini.

30. Dixit itaque rex Israel ad Josaphat, etc. Induere vestibus tuis,] regiis et solitis quasi belli dux, ut animos militibus addas ad fortiter pugnandum.

Porro rex Israel (Achab) mutavit habitum suum] ac deposito regio induit plebeium gregarii militis. Fecit hoc Achab non ad honorandum Josaphat, quasi ipse esset imperator, et belli dux (esto id ipse coram Josaphat simularet) sed ex terrore prophetiæ Michææ. Esto enim non plane crederet eum vera dicere, scilicet se occidendum in prælio; tamen idipsum timuit, præsertim accedente præcepto regis Syriæ, quo jusserat ut omnes sui in unum Achab arma converterent. Hoc enim præceptum videtur ei innotuisse. Porro Josephus addit id eum fecisse ut facilius et certius prophetiam Michææ eluderet, et falsam fuisse ostenderet, cum mutato habitu, et in ultimo agmine positus, procul esset a gladiis et ictibus hostium, ut nihil ei de vulnere et morte metuendum videretur.

31. Non pugnabitis, etc., nisi contra regem Israel solum,] puta contra Achab, ut eum solum occidatis vel capiatis; ille enim est fax belli. Josaphat enim sequitur eum ut comes ducem. Quare illo sublato, auferetur omne bellum. Rursum, jussit hoc rex Syriæ instinctu Dei, ut videtur, volentis Achab impium punire et trucidare. Unde Josephus addit solum Achab in prælio occubuisse, idque prædixisse Michæam.

34. Vir autem quidam tetendit arcum, in incertum sagittam dirigens, et casu percussit regem Israel.] Fuit hic casus fortuitus respectu militis Syri sagittam ex arcu jacientis, at respectu Dei non fuit casus, sed destinatus ictus; Deus enim per Angelos direxit hanc sagittam, ut non alium feriret, quam impium Achab. Sic Julianus Apostata, quasi novus Achab, idolorum cultum restituens, cœlesti telo, ait Nazianzenus, Orat. 2. in Julianum in bello Persico ictus occubuit anno Domini 363. nimirum a S. Mercurio Martyre confossus, ut ex Helladio docet Damasc. Orat. I. de Imagin. Nicephorus, lib. 10. cap. 35. et alii; ideoque fremens et frendens manum sanguine suo implens, eumque in aerem jaciens: *Vicisti*, inquit, *Galilæe* (ita ipse Christum per contemptum vocabat) teste Theodoreto, lib. 3. cap. 20. Porro occisus est Julianus eodem die, quo ipse anno præcedente SS. Joannem et Paulum S. Constantiæ Constantini Magni filiæ primicerios occiderat, et martyrio coronarat, nimirum die 26. Junii, uti solerter advertit Baronius.

Inter pulmonem et stomachum.] Hebr. בין רבקים ובין השרין *ben debakim uben hassirian*, quod Rabbini vertunt: *inter juncturas, et thoracem;* Chaldæus: *inter juncturas loricæ;* Noster 2. Paralip. 18. 33. vertit: *inter cervicem et scapulas.* Utrumque verum est, ait Abulensis; nam sagitta hæc adunca intravit inter cervicem et scapulas Achabi, exiit vero inter stomachum et pulmonem ejusdem: hic ergo sagittæ exitus; in Paralip. vero ejusdem ingressus narratur.

38. Et laverunt currum ejus in piscina Samariæ (perperam Josephus habet; *Iezare* vel *Iezrahel*), et linxerunt canes sanguinem ejus, et habenas laverunt juxta verbum Domini.] Pro *habenas*, Hebr. est זונות *zonoth*, quod Sept. et Joseph. vertunt: *meretrices. Meretrices*, inquiunt, *lotæ sunt in sanguine ejus.* Josephus vero: *Meretrices posthoc ex eo fonte aquabantur*, quia istæ *noctem flumine purgant, dum mane se lavant*, ait ex Procopio et Theodoreto Serarius. Chald. et Rabbini vertunt, *arma*, adduntque hæc relata esse in armamentarium, quod erat in Jezrahel; ibique canes sanguinem iis inhærentem linxisse, itaque ad amussim impletum esse Eliæ oraculum.

Verum Noster optime vertit, *habenas*. Agitur enim hic de curru, ejusque habenis sanguine Achab cruentatis, ideoque lotis in piscina Samariæ; unde canes ibidem eum linxisse. Atque sic impleta est prophetia Eliæ non per omnia, sed ex parte; quoad omnia vero impleta est in cæde Ochoziæ filii Achab, ut dixi c. 21 v. 19.

39. Domus eburnea.] Quomodo domus fiant ex ebore dixi Amos 3. ad illa: *Peribunt domus eburneæ.*

42. Nomen matris ejus Azuba.] In libris Regum nominatur crebro eorum mater, quia a matre pendet educatio prolium, vel in bonum, vel in malum; et qualis est mater, talis est et proles. Ita Spartani fortes fuerunt in bellis et laboribus, quia matres habebant, quæ ex instructione Lycurgi, laboribus et duritiei se

et proles assuefaciebant. Unde Gorgou Leouidæ uxor diceuti sibi cuidam: *Vos solæ Spartanæ vestris viris imperatis*, respondit: *Quia solæ etiam viros parimus*. Ita Plutarchus in Apophtheg. Clarius exemplum est in S. Wenceslao duce Bohemiæ, ejusque fratre Boleslao; ille enim a pia avia Ludmilla pie educatus, pius et sanctus effectus est: hic ab impia matre Dahrouucia impie anutritus, impius et fratricida evasit: nam ut regnum occuparet, S. Wenceslaum occidit, sed Martyrem effecit, uti habet Vita S. Wenceslai, quam ex Æuea Sylvio recenset Surius, die 28. Septembris. Hoc est quod ait Apostolus: *Quod si delibatio sancta est, et massa; et si radix sancta, et rami*. Rom. 11. 16. Sic S. Machabæa, S. Symphorosa, S. Felicitas, tres iuquam matres et heroinæ, septem filiis suis fuere duces ad martyrium.

44. VERUMTAMEN EXCELSA NON ABSTULIT.] Dices: 2. Paralip. 17. 6. dicitur ea ebstulisse. Resp. Non abstulit ea initio regni, ne seditionem populi contra se concitaret; sed in progressu, cum sat regnum suum firmasset. Unde in Paralip. additur: *cum sumpsisset audaciam*. Aut abstulit ea, sed non ita, quin rursum succreverint ex nimia populi ad illa propensione, ut insinuatur 2. Paralip. 20. 33. Denique Lyranus et alii respondent Josaphat sustulisse *excelsa* idolis erecta, permisisse vero excelsa Deo vero dicata. Hæc responsio uti planior, ita verior est. Nam cum Script. dixisset 2. Paralip. 17. 6. Josaphat sustulisse *excelsa et lucos*, scilicet idololatricos, postea c. 20. 33. subjicit: *Verumtamen excelsa*, scilicet Deo vero dicata, sed ab eo vetita, *non abstulit*.

46. RELIQUA AUTEM VERBORUM (id est, rerum et factorum; est metonymia in hisce libris frequens) JOSAPHAT, etc., NONNE HÆC SCRIPTA SUNT IN LIBRO VERBORUM DIERUM REGUM JUDA?] Nimirum in Chronicis et Diariis in quibus *verba*, id est, gesta regum Juda per singulos dies descripta erant.

Plurima enim heroica facta Josaphat hic brevitatis studio subticentur, e quibus nonnulla recensentur 2. Paralip. cap. 17. 2. ubi celebratur zelus Josaphat in cultu Dei propagando, et in erudiendo populo, ideoque gloria illi in præmium a Deo retributa. Rursum, eodem libro cap. 19. narratur quod ipse in Juda reformarit tribunalia, ac Judices constituerit Levitas, aliosque viros pios et incorruptos. Ad hæc cap. 20. recensentur insignis victoria, quam ipse sua pietate et prece a Deo contra Ammon et Moab obtinuit, ubi inter alia v. 12. orans ait: *In nobis quidem non est tanta fortitudo, ut possimus huic multitudini resistere quæ irruit super nos. Sed cum ignoremus quid agere debeamus, hoc solum habemus residui, ut oculos nostros dirigamus ad te*. Quocirca Deus suscitavit prophetam Jahaziel, qui ait v. 17. *Confidenter state, et videbitis auxilium Domini super vos*. Fidens ergo ipse castra præcessit, sed ita ut præmitteret cantores Deum laudantes et concinentes: *Confitemini Domino quoniam bonus, quoniam in æternum misericordia ejus*. Cumque hi cœpissent canere, Deus hostium insidias convertit in ipsosmet, ut se invicem invaderent, et mutua su cæde trucidarent. Unde ad unum omnes perierunt, ac supervenit Josaphat cum suis ad spolia eis detrahenda.

48. NEC ERAT TUNC REX CONSTITUTUS IN EDOM,] quia Idumæa subacta a Davide regebatur ab ejus Præfectis, sed mox sub Joram filio Josaphat, *recessit Edom, ne esset sub Juda, et constituit sibi regem*, ut dicitur 4. Reg. 8. 20.

49. QUÆ NAVIGARENT IN OPHIR.] Ubi sit Ophir dixi c. 9. 28.

CONFRACTÆ SUNT IN ASIONGABER,] quia fœderatæ et junctæ erant classi impii regis Israel, nimirum Ochoziæ filii Achab, ut dicitur 2. Paralip. 20. 37. Unde Ochozias, videns naves suas confractas, petiit a Josaphat ut sui servi irent cum servis Josaphat in ejus navibus; sed id noluit Josaphat, ut sequitur; nimirum quia timebat eamdem vel pejorem Dei vindictam ob societatem cum impio Ochozia.

51. DORMIVITQUE JOSAPHAT CUM PATRIBUS SUIS, ET SEPULTUS EST CUM EIS IN CIVITATE DAVID,] puta in Sion: mausolæum tamen ipsi erectum est in valle, quæ inde dicta est *Josaphat*, quæ sita est inter Jerusalem et montem Oliveti, ubi fiet judicium universale, uti ex Beda et aliis dixi, Joelis 3. 2.

Hic finitur liber tertius Regum, qui complectitur historiam Regum Juda per annos 126. Salomon enim regnavit annis 40. Roboam 17. Abia 3. Asa 41. Josaphat 25. junge hos omnes, habebis annos 126.

Denique quoad synchronismum historiæ Gentilium hæc tradit Eusebius in Chron. Genebr. Salianus et alii. Tempore Josaphat imperavit in Israel Achab, et Ochozias illius filius; in Assyria Orphratanes; in Lacedæmone Archelaus; Athenis Mechades; Corinthi Agelas; apud Latinos Capetus Sylvius, et Tiberinus Sylvius, qui fluvio Tibri nomen dedit, cum prius vocaretur Albula; et Agrippa Sylvius; in Ægypto Nepher, Cheres, Amenophis, Osochor, Spinaces.

COMMENTARIA

IN

LIBRUM QUARTUM REGUM.

ARGUMENTUM.

Hebræi hunc librum jungunt libro tertio, et cum eo unum efficiunt. Verum Latini aptius dividunt, et hic quartum inchoant. Hic enim cœpit prolapsus regni Juda, quod sub Salomone cæterisque hucusque regibus, fuerat forte, amplum et opulentum. Porro libro primo Regum audivimus gesta Heli, Samuelis et Saulis per 80. annos, libro secundo gesta Davidis regis per 40. annos, libro tertio gesta Salomonis, Roboam, Abiæ, Asæ et Josaphat per annos 126. jam vero hoc libro quarto audiemus gesta Joram, Ochoziæ, Athaliæ, Joas, Amasiæ, Oziæ, Joatham, Achaz, Ezechiæ, Manassis, Amon, Josiæ, Joachaz, Joakim, Joachin et Sedeciæ per annos 304. ex Davide recta generationis serie successive descendentium; quibus in Israelo sive in decem tribubus regnarunt Ochozias filius Achab, Joram, Jehu, Joachas, Joas, Jeroboam, Zacharias, Sellum, Manahem, Phaceia, Phacee et Osee, sub quo desiit regnum Israel anno sexto Ezechiæ cum totus ejus populus a Salmanasar abductus est in Assyriam, ut audiemus cap. 18. 10. Regnum vero Juda desiit anno ultimo Sedeciæ, cum ejus populus abreptus fuit a Nabuchodonosor in captivitatem Babylonicam, ut audiemus capite ultimo.

CAPUT PRIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Ochoziæ ægrotanti, et de sanitate per nuntios consulenti Beelzebub, Elias per eosdem mortem denuntiat: mox v. 9. duos quinquagenarios ab eo ad se capiendum missos, igne coelesti cum 50. militibus comburit; tertio vero sibi supplici parcit ac cum eo Ochoziam adit, eique necem intentat. Moritur ergo Ochozias, eique succedit frater Joram.

1 Prævaricatus est autem Moab in Israel, postquam mortuus est Achab. 2. Cecíditque Ochozias
per cancellos cœnaculi sui, quod habebat in Samaria, et ægrotavit; misitque nuntios, dicens
ad eos: Ite, consulite Beelzebub deum Accaron, utrum vivere queam de infirmitate mea hac.
3. Angelus autem Domini locutus est ad Eliam Thesbiten, dicens: Surge, et ascende in occursum
nuntiorum regis Samariæ, et dices ad eos: Numquid non est Deus in Israel, ut eatis ad consulendum
Beelzebub deum Accaron? 4. Quam ob rem hæc dicit Dominus: De lectulo, super quem ascendisti
non descendes, sed morte morieris. Et abiit Elias. 5. Reversique sunt nuntii ad Ochoziam. Qui dixit
eis: Quare reversi estis? 6. At illi responderunt ei: Vir occurrit nobis, et dixit ad nos: Ite, et
revertimini ad regem, qui misit vos, et dicetis ei: Hæc dicit Dominus: Numquid, quia non erat
Deus in Israel, mittis ut consulatur Beelzebub deus Accaron? Idcirco de lectulo, super quem ascendisti,
non descendes, sed morte morieris. 7. Qui dixit eis: Cujus figuræ et habitus est vir ille,
qui occurrit vobis, et locutus est verba hæc? 8. At illi dixerunt: Vir pilosus, et zona pellicea accinctus
renibus. Qui ait: Elias Thesbites est. 9. Misitque ad eum quinquagenarium principem, et quinquaginta
qui erant sub eo. Qui ascendit ad eum; sedentique in vertice montis, ait: Homo Dei, rex

præcepit ut descendas. 10. Respondensque Elias, dixit quinquagenario: Si homo Dei sum, descendat
ignis de cœlo, et devoret te, et quinquaginta tuos. Descendit itaque ignis de cœlo, et devoravit eum,
et quinquaginta qui erant cum eo. 11. Rursumque misit ad eum principem quinquagenarium alte-
rum, et quinquaginta cum eo. Qui locutus est illi: Homo Dei, hæc dicit rex: Festina, descende.
12. Respondens Elias ait: Si homo Dei ego sum, descendat ignis de cœlo, et devoret te, et quin-
quaginta tuos. Descendit ergo ignis de cœlo, et devoravit illum, et quinquaginta ejus. 13. Iterum
misit principem quinquagenarium tertium, et quinquaginta qui erant cum eo Qui cum venisset,
curvavit genua contra Eliam, et precatus est eum, et ait: Homo Dei, noli despicere animam meam,
et animas servorum tuorum qui mecum sunt. 14. Ecce descendit ignis de cœlo, et devoravit duos
principes quinquagenarios primos, et quinquagenos qui cum eis erant; sed nunc obsecro ut mise-
rearis animæ meæ. 15. Locutus est autem Angelus Domini ad Eliam, dicens: Descende cum eo, ne
timeas. Surrexit igitur, et descendit cum eo ad regem; 16. et locutus est ei: Hæc dicit Dominus:
Quia misisti nuntios ad consulendum Beelzebub deum Accaron, quasi non esset Deus in Israel, a
quo posses interrogare sermonem, ideo de lectulo, super quem ascendisti, non descendes, sed morte
morieris. 17. Mortuus est ergo juxta sermonem Domini, quem locutus est Elias, et regnavit Joram
frater ejus pro eo, anno secundo Joram filii Josaphat regis Judæ: non enim habebat filium. 18. Re-
liqua autem verborum Ochoziæ, quæ operatus est, nonne hæc scripta sunt in libro sermonum die-
rum regum Israel?

1. Prævaricatus est autem Moab in Israel,] id est, ut vertit Chaldæus, Moabitæ rebellarunt Israeli, puta Ochoziæ filio Achab, qui regnabat in Israel. Cum enim viderent Achab in prælio cæsum, et exercitum ejus dissipatum, ac Ochoziam juvenem, animos sumpserunt, et ei, cui hucusque subjecti fuerant, rebellarunt, negando tributum, sibique proprium regem constituerunt: sicut sub idem tempus Idumæi a Davide subacti rebellarunt Joram regi Juda, ut audiemus cap. 8. Ita Abulensis.

2. Ceciditque Ochozias (filius Achab rex Israel) per cancellos cœnaculi sui,] id est, per fenestras cancellatas et reticulatas tabulati, inquit Pagninus, Vatablus et alii. Aut *cœnaculum* vocat solarium sive tectum, quod in Palæstina erat planum, ut in eo ambulare, cœnare, dormire possent. Porro hoc tectum circumcirca cingebatur lorica sive muro, ne quis incaute ex eo laberetur juxta legem Deuteronomii 22. 8. Murus hic reticulatus et cancellatus erat, ex quo, fatiscentibus vel ruptis cancellis, lapsus est Ochozias. Ita Sanchez.

Tropologice, Eucherius: *Ochozias*, inquit, *rex Samariæ, qui se a domo David separavit, et per cancellos decidit, hoc significare videtur: quod hæretici, sive schismatici, etsi aliquam bonæ actionis arcem conscendere videntur, quia tamen compagem Ecclesiæ unitatis non habent, quasi patentibus et non solidis laterum præsidiis, semper ad vitiorum infima relabuntur, dum divino destituti auxilio suæ pertinaciæ fastu intereunt.*

Consulite Beelzebub deum Accaron.] Septuag. *Consulite Baal muscam, deum Accaron.* Josephus: *Consulite Myodis (id enim Deo nomen erat) oraculum:* μυῖα est musca, inde *Myodes* est deus muscarum, qui scilicet invocabatur ad abigendas muscas, quibus abundabant Accaronitæ ob solum humidum et calidum, ex maris vicinia. Idem dicebatur Juppiter ἀπόμυιος, teste Pausania, lib. 5. et Plinio lib. 29. cap. 6. ubi *Myodem* vocat *Achorem*, forte quia in Accarone, ut hic dicitur, colebatur. Simili modo colebatur deus Smintheus, ad abigendos mures; hos enim Cretenses vocant Sminthas; et Parnopius ad abigendas parnopas, id est culices, vel, ut alii volunt, locustas, teste Pausania in Atticis. Gentiles enim rebus omnibus deos præficiebant, adeoque colebant Febrim, Cloacinam, Pavorem et Pallorem quasi numina, teste S. August. lib. 4. de Civit. c. 16. et 23. Sic *Beelzebub* Hebr. idem est quod *Baal* sive *Beel* et *Bel* זבוב *Zebub*, id est, *muscæ*, vel *Baal Musca*, ut vertunt Septuaginta; idolum enim hoc instar muscæ erat efformatum, ait Nazianz. l. 2. contra Julianum, et Theodor. quæst. 3. Hinc et Philastrius inter hæreses numerat *Myolatras*, id est, muscæ adoratores, sive *Muscaccaronitas*, hæresi 13. Vide dicta Matthæi 10. 25. Quibus adde nonnullos cum Serario sentire, quod *Beelzebub* sive *Myodes*, id est, *Deus muscæ*, fuerit libidinis deus, aut dea quæpiam, ob impudicitiam et libidinem quæ in muscis notatur; unde Lucianus in Encomio muscæ tradit olim fuisse meretrices, quæ *muscæ* vocabantur. Insuper dii (dæmones) omnes propter multitudinem, insolentiam, impudicitiam, mordacitatem, sordes, fœtorem, muscæ vocari possunt: unde hoc sæculo dæmon specie magnæ muscæ vel crabronis involans in eum, qui relicta fide orthodoxa Anabaptismum profitebatur, illico eum quasi possidens, S. Script. peritum efficiebat, eumdemque hac peritia privabat, si ab Anabaptismo ad fidem rediret, uti oculati testes narrant. Rursum dæmones *muscæ* vocantur, quia, ut ait libr. de Sacrificiis Lucianus, *victimarum sanguini muscarum instar inhiarent. Adde, in Gentilium vates, muscæ instar dæmones quandoque involasse, ut oracula ederent; quemadmodum Sacerdotale Romanum tradit eum interdum ad energumenos obsidendum accedere. Hinc igitur apud Judæos, qui contemptus et detestabilis erat, vocatur Beelzebub, Matth. 10. Ipseque dæmonum princeps, Matth. 12. tamquam omnium salacissimus, impudentissimus, contemptissimus*, ait Serarius; aut quia *Myodes* erat *Juppiter*

ἀπομυος, ut dixi; Juppiter autem est deorum omnium primus et princeps.

Tropologice, colunt Beelzebub, id est, deum muscam vel muscarum, impudentes, luxuriosi, insolentes, inquieti, litigiosi. Audi S. Gregor. lib. 18. Moral. cap. 25. explicantem quartam Ægypti plagam, quæ fuit muscarum, Exodi c. 8. 21. *Ægyptus, quæ hujus mundi speciem tenet, muscis percutitur. Musca enim nimis insolens et inquietum animal est. In qua quid aliud, quam insolentes curæ desideriorum carnalium designantur? Unde alias dicitur: Muscæ morientes perdunt suavitatem unguenti: quia cogitationes superfluæ, quæ assidue in animo carnalia cogitante et nascuntur et deficiunt; eam suavitatem qua unusque intrinsecus per spiritum est, perdunt: quoniam integritate ejus perfrui non permittunt. Ægyptus ergo muscis percutitur: quia eorum corda qui terrenam vitam diligunt, dum desideriorum suorum inquietudinibus feriuntur, turbis cogitationum carnalium ad ima depressa sunt, et ad quietis intimæ desiderium non levantur. Unde cum ope pietatis ad cor veritas venit, prius ab eo cogitationum carnalium æstus ejicit, et post in eo virtutum dona mira disponit.* Plura de muscarum symbolis dixi Eccles. 10. 1. ad illa: *Muscæ morientes perdunt suavitatem unguenti.*

4. Quamobrem (quia scilicet relicto Deo consuluisti Beelzebub) etc., morte morieris.] Elias intentat mortem Ochoziæ ob consultum dæmonem; quod notent ii qui consulunt divinos et magos; hos enim Deus plectet morte æterna et sæpe temporali. Sic enim Saul occisus est in prælio, eo quod consuluisset Pythonissam, 1. Reg. 28. 16. Sic Achab telo confossus est, quod a pseudoprophetis Baal eventum belli esset sciscitatus, lib. 3. Regum capite ultimo. Est enim hæc consultatio scelus grave, et Deo valde injurium; quia per illud præscientia futurorum et divinatio adimitur ejus divinitati, cui propria est, ac traditur diabolo. Unde Deus ostendit quam acriter hanc sui contumeliam sentiat, dum eam tam atrociter castigat.

8. Vir pilosus et zona pellicea accinctus.] Incedebat enim Elias intonsus, prolixa barba et capillis, hispido vestitu et piloso, puta melote, sive pelle ovina vel caprina intonsa circumdatus, et zona pellicea accinctus, id est, corio non apparato, sed adhuc piloso et villoso, quasi eremita mundi contemptor, et paupertatis priscæque simplicitatis amator. Vide Cassianum, lib. 1. Instit. c. 1. Fabulatur R. Eliezer c. 31. zonam hanc Eliæ fuisse ex pelle illius arietis, quem pro Isaac immolavit Abraham, Genes. 22.

9. Homo Dei (ironice ita eum vocat, q. d. O Elia, qui te vocas jactasque virum Dei) rex præcepit ut descendas] ex vertice montis Carmeli ad nos, ut te quasi captivum deducamus ad regem Ochoziam, cui mortem prænuntiasti, ut hujus funesti oraculi rationem reddas, et pœnas luas. Itaque quinquagenarius hic peccavit primo impietate, quia impietati Ochoziæ volentis Eliam castigare consensit, ejusque fuit administer. Secundo, fastu, quia imperiose et superbe quasi regii mandati executor jussit eum descendere; ideoque ab Elia, imo a Deo igne cœlesti sideratus occubuit.

10. Respondensque Elias dixit quinquagenario: Si homo Dei sum, descendat ignis de cœlo et devoret te et quinquaginta tuos.] Elias titulum ironicum sibi datum, serium efficit, eumque in caput dicentis per seriam vindictam retorquet. Unde nota: pro *Dei* Hebr. est, *Elohim*, quæ vox significat Deum qua judicem et vindicem, q. d. Si ego sum minister *Elohim*, id est, summi judicis et vindicis, ut tu ironice dixisti, ipse *Elohim* me, ut suum ministrum, defendat, ac puniat tuam insolentiam et violentiam, qua me ejus ministrum vis capere, et ad regem invitum pertrahere. Hæc enim violentia in Deum ipsum, qui meus est herus et Dominus, redundat. Quare hanc sui, imo Dei injuriam Elias ultus est, spiritu vehementi ignem e cœlo devocans. Idem faciet in fine mundi cum Enoch decertans contra Antichristum ejusque asseclas: unde Apoc. 11. 5. de utroque dicitur: *Et si quis voluerit eos nocere, ignis exiet de ore* (jussu) *eorum, et devorabit inimicos eorum*, et Eccles. cap. 48. 1. *Surrexit Elias propheta, quasi ignis, et verbum ipsius quasi facula ardebat*, et v. 3. *Dejecit ignem de cœlo ter.* Vide ibi dicta.

Symbolice, S. Ambrosius, lib. de iis qui mysteriis initiantur c. 9. cum Elia comparat sacerdotem consecrantem Eucharistiam. Sicut enim Elias igne cœlesti consumpsit quinquagenarium cum suis, sic sacerdos vi divina verborum Christi consumit substantiam panis et vini, illamque in Christi corpus convertit: eam, ut ait Lanfrancus contra Bereng. *Si tantum valuit sermo Eliæ, ut ignem de cœlo deponeret; non valebit Christi sermo, ut species mutet elementorum?*

11. Festina, descende.] Impudentior fuit hic secundus Pentecontarchus priore: tum quia audito ejus supplicio non resipuit, tum quia auxit impudentiam, addendo: *festina*: ideoque eadem pœna plexus, ac igne cœlesti consumptus est.

14. Obsecro ut misereamis animæ meæ.] Hic tertius duorum præcedentium supplicio territus et sapientior factus, fit supplex Eliæ: unde non audet petere dicereque ut descendat, sed misericordiam postulat, ut scilicet sibi parcat, et dicat quid sibi facto sit opus; quid scilicet regi renuntiare debeat. Quare ei Elias non tantum pepercit, sed et monente Angelo ultro se comitem ad regem adjunxit.

17. Regnavit (in Israel) Joram frater ejus pro eo, anno secundo Joram filii Josaphat regis Judæ,] qui scilicet cum patre Josaphat adhuc vivente, sed eunte cum Achab ad pugnam contra Syros, ideoque absente, regnabat in Jerusalem, de quo cap. 3. v. 1. Cæso enim Achab in bello, illico successit ei in regnum filius Ochozias, et eo primo regni sui anno e morbo moriente, frater ejus Joram.

CAPUT SECUNDUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Elias curru igneo rapitur in coelum; succlamat ei Eliseus: Pater mi! currus Israel et auriga ejus. Mox v. 14. pallio Eliæ dividens Jordanem, sicco pede eum pertransit. Inde vers. 19. aquas pessimas immisso sale persanat. Denique v. 23. pueros 42. sibi insultantes: Ascende calve, immissis duobus ursis dilacerat.

1 Factum est autem, cum levare vellet Dominus Eliam per turbinem in cœlum, ibant Elias et
Eliseus de Galgalis. 2. Dixitque Elias ad Eliseum: Sede hic, quia Dominus misit me usque in
Bethel. Cui ait Eliseus: Vivit Dominus, et vivit anima tua, quia non derelinquam te. Cumque
descendissent Bethel, 3. Egressi sunt filii prophetarum, qui erant in Bethel, ad Eliseum, et dixerunt
ei: Numquid nosti quia hodie Dominus tollet dominum tuum a te? Qui respondit: Et ego novi, si-
lete. 4. Dixit autem Elias ad Eliseum: Sede hic, quia Dominus misit me in Jericho. Et ille ait: Vi-
vit Dominus, et vivit anima tua, quia non derelinquam te. Cumque venissent Jericho, 5. accesserunt
filii prophetarum, qui erant in Jericho, ad Eliseum, et dixerunt ei: Numquid nosti quia Dominus
hodie tollet dominum tuum a te? Et ait: Et ego novi, silete. 6. Dixit autem ei Elia: Sede hic, quia
Dominus misit me usque ad Jordanem. Qui ait: Vivit Dominus, et vivit anima tua, quia non dere-
linquam te. Ierunt igitur ambo pariter, 7. et quinquaginta viri de filiis prophetarum secuti sunt
eos, qui et steterunt econtra, longe: illi autem ambo stabant super Jordanem. 8. Tulitque Elias pal-
lium suum, et involvit illud, et percussit aquas quæ divisæ sunt in utramque partem, et transierunt
ambo per siccum. 9. Cumque transissent, Elias dixit ad Eliseum: Postula quod vis ut faciam tibi,
antequam tollar a te. Dixitque Eliseus: Obsecro ut fiat in me duplex spiritus tuus. 10. Qui respon-
dit: Rem difficilem postulasti; attamen si videris me, quando tollar a te, erit tibi quod petisti: si
autem non videris, non erit. 11. Cumque pergerent, et incedentes sermocinarentur: ecce currus
igneus, et equi ignei diviserunt utrumque; et ascendit Elias per turbinem in cœlum, 12. Eliseus
autem videbat, et clamabat: Pater mi, pater mi! currus Israel et auriga ejus. Et non vidit eum amplius:
apprehenditque vestimenta sua, et scidit illa in duas partes. 13. Et levavit pallium Eliæ, quod ceci-
derat ei: reversusque stetit super ripam Jordanis, 14. et pallio Eliæ, quod ceciderat ei, percussit
aquas, et non sunt divisæ, et dixit: Ubi est Deus Eliæ etiam nunc? percussitque aquas, et divisæ
sunt huc atque illuc, et transiit Eliseus. 15. Videntes autem filii prophetarum, qui erant in Jericho
econtra, dixerunt: Requievit spiritus Eliæ super Eliseum. Et venientes in occursum ejus, adorave-
runt eum proni in terram, 16. dixeruntque illi: Ecce, cum servis tuis sunt quinquaginta viri fortes,
qui possunt ire, et quærere dominum tuum, ne forte tulerit eum spiritus Domini, et projecerit eum
in unum montium, aut in unam vallium. Qui ait: Nolite mittere. 17. Coegeruntque eum, donec ac-
quiesceret, et diceret: Mittite. Et miserunt quinquaginta viros: qui cum quæsissent tribus diebus,
non invenerunt. 18. Et reversi sunt ad eum; at ille habitabat in Jericho, et dixit eis: Numquid non
dixi vobis: Nolite mittere? 19. Dixerunt quoque viri civitatis ad Eliseum: Ecce habitatio civitatis
hujus optima est, sicut tu ipse, domine, perspicis; sed aquæ pessimæ sunt, et terra sterilis. 20. At
ille ait: Afferte mihi vas novum, et mittite in illud sal. Quod cum attulissent, 21. egressus ad fon-
tem aquarum, misit in illum sal, et ait: Hæc dicit Dominus: Sanavi aquas has, et non erit ultra in
eis mors, neque sterilitas. 22. Sanatæ sunt ergo aquæ usque in diem hanc, juxta verbum Elisei,
quod locutus est. 23. Ascendit autem inde in Bethel, cumque ascenderet per viam, pueri parvi
egressi sunt de civitate, et illudebant ei, dicentes: Ascende calve; ascende calve. 24. Qui cum re-
spexisset, vidit eos, et maledixit eis in nomine Domini; egressique sunt duo ursi de saltu, et la-
ceraverunt ex eis quadraginta duos pueros. 25. Abiit autem inde in montem Carmeli, et inde rever-
sus est in Samariam.

2. Sede hic.] Elias ex modestia et humilitate voluit occultare suum raptum, ideoque Eliseum a se dimittere. Dona enim Dei, quæ pertinent ad aliqualem, inquit Abulensis, personæ excellentiam, occultari debent, ne homines videantur in eis gloriari; quia Dei est ea manifestare, uti hic manifestavit raptum Eliæ per filios prophetarum. Quocirca Elias non tam præcipit, quam hortatur Eliseum, dicens: *sede*, id est, mane *hic*; non est necesse ut me comiteris. Verum Eliseus sapienter ab Eliæ latere discedere noluit, ut ejus benedictionis fieret particeps, et zeli spiritusque hæres; unde ait:

Vivit Dominus, et vivit anima tua (id est, juro per vitam Dei et animæ tuæ) quia (quod) non derelinquam te.] Hinc liquet Deum Eliseo revelasse Eliam propediem rapiendum fore, illique suggessisse ut caveret, ne eum desereret.

3. Egressi sunt filii prophetarum.] Erant hi discipuli Eliæ, Elisei, aliorumque prophetarum, qui quasi viri religiosi totos se dabant Deo: quorum multa jam erant collegia in Galgalis, Bethel, Jericho, Carmelo, etc. ab Elia et aliis instituta, ideoque Elias ante raptum ea hic visitavit, ut suos alumnos in vera fide, et aspero vitæ eremiticæ instituto confirmaret, ultimaque salutis et perfectionis monita eis daret, et Eliseum successorem suum promulgaret. Exhortationem Eliæ ad eos graphice hic repræsentat Salianus. Porro inter eos erant aliqui veri prophetæ, qui hic raptus Eliæ revelationem a Deo acceperunt, eamque Eliseo et aliis revelarunt, ut patet ex sequenti.

7. Illi autem (Elias et Eliseus) stabant super, id est juxta, Jordanem,] ut eum Elias divideret, et sicco pede transiret.

9. Obsecro ut fiat in me duplex spiritus tuus.] *Duplex*, id est, duplo major, ajunt nonnulli cum Theodor. q. 7. et Græcis. Accedit B. Petrus Damiani serm. 2. de nativit. S. Joannis Baptistæ: *In Eliseo*, ait, *fuit duplex Eliæ spiritus, non meritorum cumulo, sed exhibitione miraculorum; quia 24. miracula fecit, cum Elias fecerit 12. dumtaxat*, licet alii pauciora numerent. Unde Anastasius Nicænus qu. 55. numerat Eliæ signa septem, Elisei vero 14. Accedit et S. Ambr. serm. 2. de Eliseo, qui exclamat: *O hæreditas pretiosa, in qua plus hæredi relinquitur quam habetur; plus consequitur qui accipit, quam possideret qui largitur! Pretiosa plane hæreditas, quæ dum a patre transfertur ad filium, meritorum quodam fœnore duplicatur! Igitur Elias, cum simplicem sanctitatis ipse haberet spiritum, Eliseo duplicem dereliquit. Mirum ergo in modum plus Elias gratiæ dimisit in terris, quam secum portavit ad cœlos: et licet ipse ad altiora totus transfertur corpore, apud filium tamen majore manet sanctitate.* Alii: *duplex*, inquiunt, respectu tertiæ partis residuæ; ita ut si spiritus Eliæ in tres divideretur partes, Eliseus postularet sibi duas, idque videtur innuere: *os duorum*, quod est in Hebr. Unde Pagninus vertit: *Fiat mensura duarum partium de spiritu tuo super me.* Melius alii τὸ *duplex* tribuunt Eliæ, q. d. Oro, o Elia, ut *tuus spiritus duplex*, id est, multiplex, validus et eximius, in me derivetur; ut te abeunte, ego quasi filius tibi in spiritu tuo eximie, quasi in hæreditate spirituali succedam, eodemque zelo, quo tu, cultum veri Dei contra Baalitas propugnem. Unde Angelomus: *Spiritus duplex*, inquit, *est spiritus prophetiæ et miraculorum.* Probatur id primo ex Hebræo qui habet: *Os duorum in spiritu tuo fiat mihi*: primogenitus enim duplicem habebat portionem hæreditatis paternæ, cæteri vero filii simplicem et unam dumtaxat, q. d. Peto ut ego quasi primogenitus tuus, o Elia, tibi in utroque tuo spiritu succedam. Secundo, quia Eccles. 48. versu 4. dicitur de Elia: *Quis poterit gloriari ut Elias?* Ergo ille major fuit spiritu, quam Eliseus; tertio, quia ibidem versu 13. dicitur: *Et in Eliseo completus est spiritus ejus.* Vide ibi dicta.

10. Si videris me, quando tollar a te, erit tibi quod petisti: si autem non videris, non erit.] Ratio hujus conditionis a Deo et Elia propositæ Eliseo fuit, ut magis accenderet Elisei desiderium et studium, itaque eum præpararet ad tantum spiritus Eliæ duplicis donum, utque ipsius Eliæ preces crescerent pro Eliseo, proque hoc spiritu ei impetrando, ad ipsius et totius Israelis bonum. Erat enim uterque incertus an Eliseo præsente raperetur Elias, ut ejusdem spiritus hæres et successor fieret. Ita S. Chrysostom. hom. 1. in Acta; qui et addit Eliam hic præfigurasse Christum, qui non statim post resurrectionem misit Spiritum in Apostolos, sed voluit prius eos videre suam ascensionem in cœlum, indeque decimo die, puta in festo Pentecostes, misit in eos Spiritum Sanctum, ut ad eum per plures dies se compararent.

11. Ecce currus igneus, et equi ignei diviserunt utrumque.] Non erat hic currus vere igneus, sic enim adussisset Eliam; sed habebat formam et speciem ignis, sicut habent meteora in aere formata. Erant enim revera Angeli, qui assumentes formam ignis, sursum vectabant Eliam, juxta illud: *Qui facis Angelos tuos spiritus, et ministros tuos ignem urentem*, Ps. 103. 4. Fuit ergo hic ignis aer crassior, splendens, rubensque ut ignis, ait Abulensis q. 17. Serarius et alii. Hic ergo currus igneus ab Angelis ex nubibus fuit formatus, quo Elias, quasi triumphator et civis cœli, raptus est in altum. *Igneus enim currus congruebat igneo Eliæ animo, ad eum vehendum in cœlum*, ait S. Chrys. hom. 1. de Elia. Item efficio ad quod Elias reservatur, videlicet ad præveniendum secundum Christi ad judicium adventum. Plures alias hujus currus raptusque causas litterales, allegoricas, tropologicas et anagogicas recensui Eccles. 48. 9. ad illa: *Qui receptus es in turbine ignis, in curru equorum igneorum.* Porro Elias hoc curru igneo non tantum de Achab, Jezabele et idololatris, sed et de morte, ipsoque igne triumphavit: fuit enim hic currus triumphi, uti fuit currus Cherubim, Ezechielis 1. Ait noster Prado ibidem, q. d. Par est ut tu, o Elia, qui in vita imperaveras igni in cœlo, jam ab igne quasi ejus imperator et triumphator veharis in cœlum: unde patet quam inepte dicat R. Kimchi, Eliam in sphæra ignea ab igne fuisse consumptum. Audi S. Ambr. serm. 2. de Eliseo: *Elias magister Elisei nonne Angelis ducentibus raptus ad cœlum est, et quadriga ignea impositus quasi in quodam triumpho victor ascendit? Victor enim exstiterat non gentium barbararum, sed sæcularium voluptatum. Siquidem graviores inimici sunt pravi mores, quam hostes infesti: ut facilius intelligamus hoc tempore malignitatem hostium vinci posse, quam morum.*

Et ascendit Elias per turbinem in cœlum.] Sept. *Et assumptus est Elias in commotione usque ad cœlum.*

Chald. *Ad summitatem cœlorum.* Eccles. 48. 9. habetur: *Qui receptus es in turbine ignis.* Græce ἐν λαίλαπι, id est, *procella ignea.* Videtur ergo Deus emisisse fulgetra, coruscationes et fulgura, similesque igneas procellas, quæ Eliam raperent et veherent in cœlum. Unde Vatabl. ibidem vertit: *Qui procella ignea sublatus sis in curru equorum ardentium.* Sic ergo Elias turbine sive vento impellente, curru igneo vehente, et Angelo auriga utrumque moderante, vectus est in cœlum, ait Abul. Vatabl. Serar. Salianus et alii. Audi S. Ambr. in symb. Apost. sub finem: *Enoch translatus est,* inquit, *ne videret mortem similiter et Elias in corpore isto positus, curru igneo, id est, Angelorum subvectione, qui sunt spiritus et flamma ignis, qui faciunt voluntatem Dei, in illa commotione usque ad cœlum assumptus est.* Auctor mirabilium Scripturæ lib. 2. cap. 22. *Jam jamque Elias igneo curru receptus velut ad cœlum, considerante Eliseo, rapitur.* Rursum Ambr. l. de Nabuthe cap. 14. *Cum reciperetur Elias, et curru quasi ad cœlum ferretur, clamavit ad eum Eliseus: Pater, pater, agitator Israel, et eques ejus; hoc est, qui populum Domini bono ductu regebas, constantiæ merito hos accepisti currus, hos equos ad divina currentes, quia moderatorem te humanarum mentium Dominus comprobavit. Ideo tamquam boni auriga certaminis, victor æterno præmio coronaris.*

In cœlum.] Septuag. v. 1. vertunt: *quasi in cœlum.* Hinc primo nonnulli censent Eliam vere raptum in cœlum, non aereum, sed æthereum, ibique quasi cœlitem degere. Ita Dorotheus in synopsi cap. de vita Eliæ. S. Hieron. in cap. 9. Amos, S. Ambr. l. de Paradiso, cap. 3. Alcimus lib. 4. et Serar. Secundo, alii censent Eliam raptum *in cœlum,* id est, in aerem, indeque traductum in paradisum terrestrem; in illum enim raptus fuit Enoch, Eccles. 48. 7. Ita Iren. lib. 5. c. 5. S. Justin. qu. 85. Isidor. lib. de ortu et obitu Sanctor. cap. 5. S. Thom. 1. p. qu. 102. art. 2. Tertio, alii censent Eliam ductum in secretam aliquam terræ regionem. Ita S. Greg. hom. 29. in Evang. et Rupertus lib. 3. de Trinit. c. 33. Quarto, certius alii dicunt incertum esse Eliæ et Enoch locum. Ita S. Chrys. hom. 22. in ep. ad Hebr. ibique Theoph. et OEcum. S. Aug. de gratia Christi c. 2. et 3. S. Cypr. de montibus Sion et Sina, Theodor. q. 45. in Genes. sive ergo in terra, sive in aere sit Elias, vitam agit quietam et sanctam, in jugi Dei contemplatione, uti ex S. August. ostendi Genes. 5. 22.

Ex hoc Eliæ raptu in cœlum, Poetas accepisse fabulas de solis quadriga asserit Beda q. 37. et S. Chrys. hom. 1. de Elia: ubi docet *Eliam* dici quasi ἥλιον, id est, solem, imo ab *Elia* solem dictum esse ἥλιον.

Anagog. raptus Eliæ fuit expressus typus ascensus Christi in cœlum, uti docet S. Bern. serm. 3. et 6. de Ascens. ac S. Greg. hom. 29. in Evang. quem audi: *In cœlum aereum Elias sublevatus est, ut in secretam quamdam terræ regionem repente duceretur, ubi in magna jam carnis et spiritus quiete viveret, quousque ad finem mundi redeat, et mortis debitum solvat. Ille etenim mortem distulit, non evasit. Redemptor autem noster, quia non distulit, superavit; eamque resurgendo consumpsit, et resurrectionis suæ gloriam ascendendo declaravit.* Deinde Christi ascensum præfert raptui Eliæ, subjiciens: *Notandum quoque est quod Elias in curru legitur ascendisse; ut videlicet aperte demonstraretur, quia homo purus adjutorio indigebat alieno. Per Angelos quippe facta illa et ostensa sunt adjumenta: quia nec in cœlum quidem aereum per se ascendere poterat, quem naturæ suæ infirmitas gravabat. Redemptor autem noster non curru, non Angelis sublevatus legitur: quia is qui fecerat omnia nimirum super omnia sua virtute ferebatur. Illo etenim revertebatur, ubi erat: et inde redibat, ubi remanebat: quia cum per humanitatem ascenderet in cœlum, per divinitatem suam et terram pariter continebat et cœlum.* Et nonnullis interjectis: *Nam Enoch translatus, Elias vero ad cœlum subvectus esse memoratur: ut veniret postmodum, qui nec translatus, nec subvectus cœlum æthereum sua virtute penetraret.*

Addit deinde in hisce tribus sensim crevisse castitatem et sanctimoniam usque ad summum: *Translatus namque est Enoch,* inquit, *et per coitum genitus, et per coitum generans. Raptus est Elias per coitum genitus, sed non per coitum generans. Assumptus vero est Dominus, neque per coitum generans, neque per coitum generatus.*

Denique Elias et Enoch jam sunt æternitatis candidati, et paradisi (sive illius primi, de quo Genes. 2. sive alterius similis aut melioris) coloni, confirmati in gratia, ait Franc. Suarez: ac licet non videant Deum, nec sint Beati, multa tamen a Deo lumina et solatia hauriunt; versantur enim quasi *in atrio domus Domini.* Unde crebrius ab Angelis, quam cæteri mortales visitantur, cum eisque colloquuntur. Hinc et vivunt ex verbo Dei, sine cibo et potu corporeo. Deus enim eos conservat incorruptos (æque ac vestes eorum, uti servavit vestes Hebræorum per 40. annos in deserto) sanos, vegetos, alacres, et de suo gradu, statu et efficie gaudentes et exultantes. Juges enim agunt gratias Deo, quod soli ipsi duo ex tot millibus hominum electi sint, qui in fine mundi pro Christo contra Antichristum certaturi sint, ac gentes et Judæos conversuri, tandemque martyrio gloriose coronandi, quique fidem et spem resurrectionis sua translatione, incorruptione et longævitate hominibus persuadeant, et reipsa repræsentent.

An sint in statu merendi necne, problema est. Affirmant Abulensis qu. 24. Viegas in cap. 11. Apoc. com. 5. Malvenda lib. 9. de Antichristo cap. 5. Henriquez lib. ult. de fine hominis, c. 23. et alii. Ratio est, quia adhuc sunt viatores, ac cum differatur eorum beatitudo, quæ aliis eorum coævis jam pridem data est, videtur hujus dilationis vice eis concessa facultas augendi sua merita. Negant Franc. Suarez tom. 2. in 3. disp. 55. sect. 1. Pererius l. 7. in Genes. disp. de Enoch. qu. 5. Gabriel Vasquez 1. 2. disp. 216. cap. 1. et alii. Ratio est, quod raptus eis reputetur quasi mors, in qua cessat omne meritum: et quia alioqui ipsi continuo augendo sua merita per tot annorum millia, omnes sanctos gratia et gloria superarent, excepta B. Virgine.

12. Eliseus autem videbat et clamabat: Pater mi, pater mi! currus Israel et auriga ejus.] Hebr. *Currus Israel et equites ejus;* Septuaginta: *Et equesejus,* q. d. Vale, o Elia, pater mi, qui eras totum robur Israelis, ac magis Israelem juvabas tuo zelo et oratione, quam magna curruum et equitum multitudo. Ita Procop. Vatabl. Cajetan. et alii.

Unde Chald. vertit: *Magister mi, magister mi, qui melior eras Israeli oratione tua curribus et equitibus.* Sic et Joas rex visitans Eliseum morientem, ei succlamavit cap. 13. v. 14. *Pater mi! currus Israel et auriga ejus.* Talis enim post Eliam fuit Eliseus.

Tropolog. Elias, id est, doctor et prædicator mores populi corrigens, currus est: quia eum tolerando portat: auriga, quia eum exhortando agitat. Audi S. Greg. lib. 2. in Ezech. hom. 21. *Quid est, quod Elias currus Israel et auriga dicitur, nisi quia auriga agitat, currus portat? Doctor ergo qui mores populi et per patientiam sustinet, et sacri eloquii verbis docet, et currus dicitur et auriga. Currus, quia tolerando portat: auriga, quia exhortando agitat. Currus, quia mala sustinet; auriga, quia populum bonis admonitionibus exercet.* Hinc et S. Cyril. in Collectan. *Currus,* inquit, *significat excelsam et illuminatam vitæ rationem Eliæ.* Rursum S. Ambros. l. de Isaac, c. 8. *Currus,* inquit, *est anima sancta; auriga et agitator est Christus; equi sunt quatuor, prudentia, temperantia, fortitudo, justitia; hi animam ad cœlum evehunt. Velociores,* inquit, *prudentia tardat, justitia admonet flagello proprio segniores; temperantia mansuetiores, fortitudo duriores reddit: novit copulare discordes, ne forte currum suum dissipent. Itaque licet intelligibili spectaculo videre unamquamque animam cum summo certamine ad cœlum rapi, festinantes equos, qui priores perveniant ad bravium Christi, quorum prius imponatur palmo cervicibus. Isti sunt equi subjecti fidei jugo, adstricti vinculo charitatis, justitiæ frænis, retinaculis sobrietatis.*

Politice: *currus Israel et auriga ejus,* est princeps, qui sustinet quasi currus onera Reip. et populi, ac dirigit, ut auriga, jugales: aurigatur, et præsidet, et simul bajulat et portat. Princeps et prælatus ergo sit ut mater, quæ regit et portat infantem. Hic princeps Hebr. dicitur: נשיא *nasu,* q. d. portitor, bajulus, qui populi onera levat. Sic Isaiæ 9. de Christo dicitur: *Cujus imperium super humerum ejus.*

Moraliter hic significatur, quod si te totum divino imperio subdideris, facile a tuis subditis, debita obsequia impetrabis. Elia per turbinem in cœlum abeunte, exclamat de terra Eliseus: *Pater mi, pater mi! currus Israel et auriga ejus.* Currum appellat simul et aurigam; currum, qui regitur; et aurigam, qui regit: ut ostenderet eum optimi principis munia explevisse, quod non solum alios prudenter regeret, sed etiam seipsum ab ipso Deo regi facile pateretur. Unde Lyran. in Commentario Morali ad 1. Regum 9. *Currus,* inquit, *qui ducitur, hic ponitur primo; et auriga, qui ducit, secundo: ad ostendendum quod ille bene ducit regendo, qui primo fuit ductilis in obediendo.*

Quæres, quo anno, mense et die Elias sit raptus in cœlum? Resp. raptus est ante finem regni Josaphat: nam ejus gesta hucusque audivimus et audiemus c. seq. ubi post Eliæ raptum, coram eo prophetavit Eliseus. Videtur ergo raptus paulo post mortem Ochoziæ regis Israel, quam ipse ei prædixerat c. 1. post illam enim statim ejus raptus hoc c. 2. subjungitur. Mortuus est autem Ochozias anno regni sui secundo, qui fuit regni Josaphat annus 18. et filii ejus Joram cum patre regnantis secundus, ut patet hoc libro cap. 3. vers. 17. et lib. 3. cap. ult. vers. 52. Unde Salian. Genebrardus et alii asserunt Eliam raptum sub annum 19. regni Josaphat, qui fuit a creato mundo, ait Salian. annus 3139. post raptum Enoch 2162. ante Christi ortum, 914. Hisce fere consentiunt Hebræi in Seder Olam, Joseph. Abulensis, Torniellius, Serar. et alii. Hoc ergo anno Christi 1638. Elias a raptu suo agit annum 2552. Inde Syri, cum longam et felicem alicui vitam precantur, optant ei Eliæ annos et vitam. Vivit enim adhuc Elias et vivet usque ad finem mundi, quando pro Christo certans contra Antichristum ab eo martyrio laureabitur. Raptus est Elias mense Julio, ac die ejus vigesima: illa enim die raptus ejus consignatur in Martyrologio Romano et Menologio Græcorum: quin et Græci in honorem Eliæ templa erexerunt, ut docet Baron. in Martyrol. ad diem 20. Julii. Quoto anno vitæ suæ raptus sit Elias præcise definiri nequit. Cœpit ipse prophetare paulo post initium regni Josaphat, ait Salian. anno ejus tertio, vel quarto, ut vult Torniellus: raptus est anno ejus 19. ergo per sedecim annos prophetavit. Adde his triginta annos, et plures quos habebat cum cœpit prophetare (nemini enim ante annum ætatis trigesimum apud Hebræos prophetare licebat) habebis ut minimum annos Eliæ ante raptum 46. Denique Elias in multis fuit typus Christi, ut ostendunt Patres, præsertim S. Cyprian. l. de Spiritu Sancto, et S. Augustin. serm. 201. de temp. atque ex iis exacte noster Salian. anno mundi 3139. num. 33. et seqq.

Successit Eliæ Eliseus dignus tanto magistro discipulus, annos natus 40. qui sub sex regibus Juda scilicet sub Josaphat, Joram, Ochozia, Athalia, Joas, et Amasia (quibus synchroni et coævi fuerunt Jehu, Joachas et Joas regnantes in Israel) prophetavit per annos 66. mortuusque est anno ætatis 106. qui fuit annus Amasiæ regis octavus, mundi 3204. ante Christum 849. uti ex S. Cyrillo l. 1. contra Julian. et Clemente lib. 1. Strom. docet Salian. anno mundi jam dicto, scholio 1. Porro S. Epiphan. in vita Elisei ait, eo die quo natus est Eliseus, vitulum aureum a Jeroboam conflatum, vocem edidisse tam sonoram, ut audiretur Jerosolymis, qua significabatur illo die natum esse infantem, qui vitulos aureos cæteraque idola everteret.

Apprehenditque (Eliseus) vestimenta sua, et scidit illa in duas partes,] in signum luctus, quod tanto magistro, scilicet Elia, per ejus raptum foret orbatus. Hic enim raptus erat instar mortis Eliseo: privabat enim eum solita instructione, colloquio et consolatione Eliæ. Vestis scissione ergo Eliseus luxit Eliæ abitum, indeque suam orbitatem et solitudinem.

13. Et levavit pallium Eliæ, quod ceciderat ei,] quod scilicet Elias ascendens dimittebat Eliseo, ad sui memoriam, ac ad Elisei solatium et auxilium. Abulensis censet hoc pallium fuisse cilicinum ex pilis camelorum, uti fuit vestis S. Joannis Baptistæ. Verisimilius Serar. et alii censent fuisse melotem, id est, vestem factam ex pelle ovina. Nam Septuag. vertunt: *Et tulit melotem Eliæ, quæ ceciderat super eum.*

Et non sunt divisæ.] Sic et Sept. Hæc tamen verba desunt in Hebr. et Chald. sed subintelliguntur: ideo enim Eliseus secundo percussit aquas, quia prima percussione non fuerant divisæ. Noluit enim Deus in prima aquas dividi, ne novus propheta Eliseus ex patrato miraculo superbiret de novo suo spiritu, sed per

preces ad Deum recurreret. Rursus ut sciret se hanc aquarum divisionem, cæteraque miracula secutura, non suis, sed Eliæ meritis obtinere. Ita Abulensis et Cajetanus.

14. UBI EST DEUS ELIÆ ETIAM NUNC?] Hebr. et Sept. *etiam ipse*, qui scilicet semper idem est, fidelis, omnipotens, et servos suos se invocantes exaudiens. *Non quod Deum putaret absentem, sed quia præsentiam ejus in beneficiis requirebat*, ait S. Ambr. in Psal. 37. Unde Chald. vertit; *Suscipe petitionem meam, Domine Deus Eliæ etiam ipse.* Hoc est primum Elisei miraculum, scilicet quod pallio Eliæ percutiens Jordanem, eum diviserit et sicco pede transierit. Nota: pro *etiam ipse* Hebr. est אף הוא *aph hu*, quam vocem Hebræam retinent Sept. vertuntque αφφω (quam proinde perperam Theodor. accipit ut Græcam vertitque *occultum*) quasi illud sit nomen proprium Dei. Dei enim nomen est illud: *Ipse est qui fecit nos, ipse fecit cœlum et terram, ipse est Dominus Deus noster;* הוא *hu* enim derivatur ab היה *haia:* quare idem est quod *Jehova*, sive ὁ ὤν id est, *qui est*, Exodi 3. v. 6.

19. AQUÆ PESSIMÆ SUNT ET TERRA STERILIS,] quia scilicet terra hæc juxta aquas pessimas est sita; unde in Hebr. et Chald. est: *terra orbatrix*, sive *terra orbot*, vel perimit, scilicet semina in se jacta, per suam amaritiem vel putredinem. Quocirca sanatis ab Eliseo aquis, sanata et fœcundata pariter fuit terra; alioqui enim ager Jerichuntis erat fertilis et dives; tantum ergo aqua salsuginosa terræ sibi vicinæ nocebat, eamque sterilem reddebat. Porro Aristot. in Polit. docet in fundandis urbibus et domibus duo maxime esse spectanda, scilicet an aer sit bonus, et aquæ salubres, aqua enim in potu, et aer in respiratione penetrant intima hominis, itaque ea bene vel male afficiunt, ac sanitatem vel morbum mortemque conciliant.

20. AFFERTE MIHI VAS NOVUM, ET MITTITE IN ILLUD SAL.] Vasis novitas significabat per preces et merita Elisei deinceps fore novitatem aquarum et terræ, ut ex sterili fieret fertilis. Quare videtur Eliseus vas totum cum sale in fontem immersisse, ut asserit Joseph. S. Ambros. Beda, Angelom. et Eucher.

21. EGRESSUS AD FONTEM AQUARUM, MISIT IN ILLUM SAL, ET AIT: HÆC DICIT DOMINUS: SANAVI AQUAS ISTAS.] Videntur enim aquæ istæ, si non salsæ, certe putres et olidæ fuisse, ideoque convenienter salem adhibuit, licet miraculo, aquarum tantum perpurgsrit, et perpurgatas tam diu conservarit, ut ait cap. 34. Sacræ Philos. Franc. Vallesius. Imitatur hoc Ecclesia in benedictione salis et aquæ, cum benedicitur aqua lustralis, dum orat ut aqua sic benedicta sit salus mentis et corporis. Ita Abulensis.

FONTEM.] Hinc patet non omnes aquas Jerichuntis fuisse pravas, sed hujus fontis dumtaxat quem fuse describit Joseph. multaque addit more suo amplificando et Romanorum auribus accommodando. Audi eum lib. 5. de bello cap. 4. *Hunc fontem aliquando ferunt non solum terræ atque lignorum fructus, sed etiam fœminarum partum, obtundere solitum, cunctaque pariter morbo ac peste corrumpere; postea vero mansuevisse, contraque saluberrimum ac feracissimum esse factum ab Eliseo quondam propheta, qui Eliæ notus fuerat atque successerat. Receptus enim hospitio ab Hierichuntinis habitatoribus, quod humaniores eos expertus erat, ipsos et omnem illam regionem perpetua gratia remuneratus est: progressusque ad fontem, lagenam fictilem salis plenam in profluentem aquam misit. Juxta deinde ad cœlum dextram tendens, fontique invergens blanda libamina, ipsum quidem precabatur ut fluenta leniret, ac dulciores aquarum venas aperiret. Deum vero, ut fœcundioribus auris flumina temperaret, orabat: tamque ubertatem fructuum quam successionem prolis daret indigenis, nec eos genitrix filiorum aqua deficeret, quoad justi manerent. Ad has preces ex disciplina manibus quoque multa operatus, fontem immutavit: et qui antea causa erat his orbitatis ac famis, idem victus ac fœcunditatis auctor est effectus.* Et nonnullis interjectis: *Optimos autem in ea paradisos ac densissimos educat, palmarumque irriguarum genera, tam sapore quam nominibus varia; quarum pinguissima calcibus pressæ plurimum mellis emittunt, non multum alio melle deterius: quamquam et mellis altrix est illa regio, et opobalsami ferax, qui omnium carissimus est fructus ibi nascentium; itemque cyprum et mirobolanum gignit: ut qui divinum esse illum tractum dixerit, non erraverit, ubi et larga et optima generantur quæ sunt carissima. Sed nec in aliis si fructibus aliqua facile toto orbe regio certaverit: adeo multiplicatum quod satum est, reddit. Cujus rei causa mihi videtur esse aquarum vis læta et aeris calor.* Ubi ridicule, si non impie, Josephus asserit Eliseum precatum esse fontem et cœlum ut mansuesceret et dulcesceret; nimirum voluit se accommodare Romanis Gentilibus, qui superstitiose fontes et cœlum precabantur, imo subinde ut numina adorabant. Porro quod ait aquas has steriles fecisse fœminas, colligit ex textu Hebræo hic, qui habet terram fuisse משכלת *messascheleth*, id est *orbatricem*, quod directe de terræ fructibus dicitur. Josephus autem idipsum extendit ad fœminas; hæ enim proprie dicuntur orbæ, dum filiis orbantur. Josephum secutus S. Ambr. serm. 2. de Eliseo: *Videte*, ait, *quanta Elisei sint merito, cujus prima in civitate hospitalitas magna est filiorum fœcunditas. Dum enim sterilitatem avertit aquarum successionem largitur hæredum.* Censet ergo ipse cum Josepho Eliseum non tantum terræ, sed et fœminis sterilibus fœcunditatem dedisse. Pergit Ambr. *Non enim hoc facto unum Eliseus sanavit hominem, aut unius domus præstitit medicinam, sed totius civitatis populum reparavit. Si enim tardius hos fecisset interveniente sterilitate, senescentibus cunctis civitas sine habitatore remansisset. Igitur Eliseus, dum curavit aquam, curavit et plebem: et dum fontem benedixit undarum, fontem quemdam indulsit animarum. Nam sicut sanctificatione ejus, de occultis terræ venis aqua sana prodivit, ita de occultis vulvæ visceribus soboles sana processit. Non enim sola tantum fluenta benedixit Eliseus, quæ fontium jam gremio tenebantur, sed et illa quæ humido terræ solo adhuc indiscreta, paulatim erant in posterum deflexura.*

Tropol. S. Amb. serm. 87. qui est de Eliseo, per sal accipit Christum et Apostolos, qui suo sapientiæ sale condierunt et fœcundum effecerunt totum orbem. *Sterilis sivitos, ait, fuit Esclesia ante Christi adventum: at ubi venit Christus velut vas fictile assumens corpus humanum, sanavit aquarum vitia, id est, resecavit sacrilegia populorum; et statim Ecclesia, quæ erat sterilis, cœpit esse fœcunda insperso sale, id est, Apostolis de quibus dicitur: Vos estis sal terræ.* Sic et Beda in quæst.

qui per sal accipit sapientiam Christi: Eliseus enim fuit typus Christi tam factis quam nomine proprio; *Eliseus* enim Hebr. idem est quod *salus Dei*, vel *Deus Salvator*. Ita ex Beda Eucher. et Angelom. Eliseus, inquiunt, vasi indidit sal, illudque in aquam immittens, itaque eam sanans et fœcundans significabat quod omnes aquæ, id est, omnes populi, antea virtutibus steriles, per Christi incarnationem, fœcunditatem et benedictionem accepturi essent. Hinc in nomine *Elisa*, id est, *Eliseus* continetur nomen Jesu: *Elisa* enim idem est quod *El Jesua*, id est, *Deus*, vel *potens* (omnipotens) *Jesus*. Paulo aliter S. Aug. libr. contra Fulgentium Donatistam non longe ante finem, per fontem Elisei accipit Jordanem, in quo baptizatus Christus aquas baptismi salutares effecit: *Eliseus*, ait, *est Christus Salvator*, qui *aquarum sterilitatem*, id est, *gentium infœcunditatem discussa morte sanavit. Accepit vas fictile, hoc est corpus fragilitatis humanæ: sal misit id est, sapientia divina replevit. In aquam projecit, hoc est, in Jordanem descendit: aquas suo descensu sanavit, id est, gentes suo adventu redemit, et maritante sermone, Ecclesiam ex gentibus congregavit, et in fœtus uberes longe lateque diffudit.*

23. Ascendit autem inde Eliseus in Bethel.] ubi Jeroboam rex alterum ex vitulis suis aureis quasi idolum constituerat, ut contra illud depugnaret.

Pueri parvi egressi sunt de civitate et illudebant, ei dicentes: Ascende, calve.] Calvities est capitis depilatio, ideoque deformitas, sicut ejus pulchritudo et quasi corona est cæsaries et coma; præsertim apud Syros, et Palæstinos, ubi, utpote in regione calida et sicca, plerique omnes comati sunt, densosque et duros habent capillos. Unde Ovidius:

Turpe pecus mutilum, turpis sine gramine campus,
Et sine fronde frutex, et sine crine caput.

Et Aristot. l. 5. de gener. animal. asserit in homine idem esse calvescere, quod in avibus deplumari, aut in arboribus frondes defluere. Hinc olim Romani servis caput radebant; et Caligula Imper. ait Suetonius in ejus vita cap. 35. adolescentulos pulchros et comatos, quoties sibi occurrerent, occipitio raso deturpabat ad ludibrium. Ex adverso quantus capitis decor sit coma ostendit S. Ambr. l. 6. Hexam. c. 9. *Ipse autem vertex*, ait, *capitis quam suavis et gratus! quam speciosa cæsaries, quam reverenda in senibus, quam veneranda in sacerdotibus, quam terribilis in bellatoribus, quam decora in adolescentibus, quam compta in mulieribus, quam dulcis in pueris!* Deinde addit quod proxime Aristoteles: *Ex arboribus licet quæ humani sit gratia capitis æstimare. In capite arboris omnis est fructus, ibi omnis est pulchritudo: tolle arbori comam, tota arbor ingrata est.*

Hoc ergo puerorum in Eliseum probrum et convicium: *Ascende calve*, partim physicum est, partim ethicum. Physicum, quia exprobrant ei vitium naturæ puta calvitiem; ethicum, quia tacite exprobrant ei libidinem. Calvi enim a multis habentur luxuriosi. Unde illud Juvenalis Satyra 4. de Domitiano Imper. luxurioso et crudeli:

Cum jam semianimum laceraret Flavius orbem
Ultimus, et calvo serviret Roma Neroni.

Et illud Suetonii de Julio Cæsare: *Urbani, servate uxores, mœchum calvum deducimus.* Imo Plinius et Aristoteles propriam calvitiei causam assignant libidinem. Plinius enim lib. 11. cap. 37. sic ait: *Defluvium eorum* (pilorum) *in muliere rarum, in spadonibus non visum, nec in ullo ante Veneris usum.* Idem tamen ibidem ait. *Quædam animalia naturaliter calvent, sicut struthio, cameli, et cervi aquatici.* Aristot. l. 5. de gener. anim. cap. 3. *Nemo*, inquit, *antequam coire incipiat, calvescit; sed a venereo coitu potius evenit, scilicet iis qui sua natura sunt eo propensiores.* Causam subdit. *Cum enim cerebrum frigidissimum omnium corporis partium sit, tum rei venereæ usus refrigerat, quo fit ut calor cerebro ad producendos in capite pilos deficiat, itaque fiat calvities.* Et mox: *Qui semen ferunt, ea ipsa ætate calvescunt, qua semen emittunt.* Verum hi auctores sic explicandi sunt, quod velint calvitiem in multis oriri ex nimia venere, non tamen in omnibus; rursus quod proni in venerem citius calvescant quam alii; insuper quod nemo calvescat, antequam potens sit semen emittere, hoc est ante pubertatem. Sic Aristotelem explicat Cardanus lib. 4. de sanitate tuenda, c. 15. Nam etiam castos calvescere patet experientia, ut Eliseus fuit calvus, quem tamen S. Ignatius ep. ad Philadelph. Virginibus annumerat. Alloquens enim virgines, sic ait. *Virgines solum Christum præ oculis habete, et ejus Patrem in animabus vestris, illuminatæ a Spiritu Sancto. Memor sum sanctitatis vestræ sicut Eliæ, sicut Jesu Nave, sicut Melchisedec, sicut Elisei, sicut Jeremiæ, sicut Joannis Baptistæ, sicut dilectissimi discipuli (S. Joannis) sicut Timothei, sicut Titi, sicut Evodii, sicut Clementis, et eorum qui in castitate de vita exierunt; non detraho autem cæteris beatis qui nuptiis copulati fuerunt, quorum nunc non memini.* Avicenna docet calvitiem in nonnullis esse hæreditariam affectionem, ideoque calvescere, quia a calvis progeniti sunt, sicut vice versa Æthiopes et ab eis progeniti ob magnum calorem vix calvescunt. Sic constat alios senio, alios morbo, alios continuo intensoque studio, alios profunda meditatione, etc., hæc enim cerebrum desiccant et debilitant, calvescere. Variis enim ex causis potest caput infrigidari, cerebrum debilitari et contrahi, ac cranium capitis siccitate durari, quæ tres sunt calvitiei causæ, ut docet Aristot. Galenus 14. Meth. cap. 18. cæterique medici. Unde S. Thomas Aquinas ex parte fuit calvus ob continuum contentumque studium, qui tamen perpetim fuit virgo, imo virginitatis zona ab Angelis cinctus, ut habet ejus vita. Porro alii prisci et moderni calvitiem æque ac canitiem non probrum, sed decus senectutis æstimant, imo calvos olim habitos fuisse pulchros, quasi lunæ splendenti similes, ideoque eos a luna adamari docet vetus ille versus:

Mavors imberbes, et calvos luna adamavit.

Idem docet Lucian. cujus verba recitat Robertus Titius l. 3. controvers. c. 17. Lucianus enim agens de hominibus, qui fabulose in luna habitare dicuntur: *Pulcher*, inquit, *apud illos habetur calvus, et sine coma comatos autem abominantur. Apud eos vero, qui cometas inhabitant stellas, comati contra formosi habentur.* Unde etiam factum puto, ut calvi a Synesio *lunulæ* nuncupentur, nisi quis malit hujus appellationis causam ad

splendorem cranii debilis referre, quod lucet instar lunæ: certe de Isocrate dicterium commemaratur, quod per calvum ejus cerebrum eluceret. Valerius quidem Maximus, de Æschylo poeta loquens, ait: *In Sicilia mænibus urbis, in qua morabatur, egressus aprico in loco resedit: super quem aquilo testudinem ferens, elusa splendore capitis (erat enim capillis vacuum) perinde atque lapidi sam illisit.* Itaque Petronius arbiter epigrammate quodam calvariam ridere dixit, id est, spleudescere; id euim interdum significat vax illa, sicut apud Haratium: *Ridet argento domus.* Denique Nicetas Choriales agens de Duca: *Cæterum Ducas,* inquit, *cujus ante meminimus, illi adstons, detrocto copite pilso, orabat ut sibi diadema imponeretur calvitio ostenso, quod instor plenæ lunæ relucebot.*

Denique nonnulli putant Eliseum non natura vel ætate et senio, sed pro religiasarum et nazaræorum ritu caput rasisse, ideoque fuisse calvum, id est, rasum. Sicut illius illorumque veterum exemplo in nova lege Pontifices, Sacerdates et Manachi per tonsuram Ecclesiasticam orbiculariter raso, et quasi calvo sunt capite, tum ut Christi coronam spineam repræsentent, tum ut mundo valedicentes, totos se Deo dedicent, uti olim fecere nazaræi: ab eis enim tonsuram bano acceptam esse tradit S. Isidor. lib. de divinis afficils in Conc. Aquisgran. cap. 1. quem audi: *Tonsuræ Ecclesticæ usus a nazaræis, ni fallor, exortus est; qui prius crine servato, denuo post vitæ magnam continentiam, deootione completo, caput radebont, et capilloe in ignem socrificii ponere jubebantur; scilicet ut perfectionem devotionis suæ Domino consecrorent. Hujus ergo exempli usus ob Apostolis introductus est, ut qui divinis cultibus moncipoti, Domino consecrontur, quasi nazaræi, id est, Soncti Dei, crine præciso innoventur. Hoc quoque et Ezechieli prophetæ jubetur, dicente Domino: Tu, fili hominie, sume tibi gladium acutum, et duces super coput tuum et burbom. Videlicet quio ipse Sacerdotoli genere Deo in ministerio socrificationis serviebat. Hoc et nazaræos Priscillom et Aquila in actis Apostolorum primoe fecisse legimus; Poulum quoque Apostolum, et quosdam discipulorum Christi, qui hujusmodi cultu imitondi exstiterunt. Est autem clericis tonsura signum quoddam quod in corpore figuratur, et in onima ogitur: scilicet ut hoc signo et religione vitia resecentur, et criminibus carnie nostræ quasi crinibus exuamur, atque inde innocatis sensibus, ut comis rudibus, enitescamus; expoliantes nos, juxta Apostolum, veterem hominem cum octis suis, induentes novum, qui renovatur in ognitione Dei; quam renovationem in mente oportet fieri, sed in capite demonstrori, ubi ipso mens noscitur habitare. Quod vero detonso capite superius; inferius circuli corona relinquitur; sacerdotium regnumque Ecclesiæ in cis existimo figurari.*

Quare sicut hæretici jam Sacerdotes et Monachos irrident, vocantquo rasas et calvos, juxta illud unius ex ipsis: *Turba Sacerdotum vertice raso caput:* sic quoque hi pueri, a parentibus hæreticis et idololatris instructi, videntur Eliseum ejusque discipulos nazaræos, indeque eremitas, ideoquo capite tonsos et rasos, per ludibrium vocasse calvos. Hi enim pueri erant Bethelitarum idololatrarum, vitulum aureum colentium filii, teste S. Augustino cujus verba mox citabo. Eliseo erga quasi viro religioso illudentes succlamarunt: *Ascende calve,* scilicet, in montem nostræ urbis Betbel, aut etiam, ascende in aerem, uti ascendit magister tuus Elias, q. d. Rapiat et auferat te malus aliquis genius in auras, uti abstulit Eliam magistrum tuum: sequere discipulus magistrum, ut nobis desinas esse molestus; nec amplius nos ob cultum vituli aurei castiges et objurges. Ita S. Justinus in qu. 80. ad Orthodoxas: *Proscindendæ,* inquit, *per detractionem Eliæ assumptionie gratia proferebant, perinde ac si dicerent; Abripiat te quoque spiritus, et in juga montium inoia inocessa abjiciat, quemadmodum illum abjecit, ut itidem a te liberemur, sicut ob illo liberati sumus.*

Parro vocantur hi pueri parvi, quia non erant adalescentes, sed pueri novem vel decem annorum, ideoque doli et culpæ capaces, ut patet tum ex ipsa petulanti et maledica irrisiane, tum ox ejus acerrima punitione.

Alleg. Judæi Christo a se depilato et corona spines coranata illuserunt, dicentes: Ascende in crucem. Unde S. Born. serm. 1. ad milites templi c. 1. ait: *Ascendit itoque crucem calous noster, mundo pro mundo expositus, et revelata facie ac discooperto fronte purgationem peccatorum faciens, probrosæ et ousteræ mortis tom non erubuit ignominiom, quam nec pœnam exhorruit, ut nos ob opprobrio sempiterno eriperet, restitueret gloriæ. Nec mirum; quid enim erubesceret, qui ito lavit nos a peccatis, non quidem ut aqua diluens, et retinens sordes, sed veluti solis radius desiccans et retinens puritatem? Est quippe Dei sapientia ubique ottingens propter munditiom suom.*

22. QUI CUM RESPEXISSET, VIDIT EOS ET MALEDIXIT EIS IN NOMINE DOMINI,] id est imprecatus est eis a Deo justam punitionem et vindictam. Focit hoc Eliseus ex justo religionis zelo: primo, quia dum servi et prophetæ Dei irridentur, Deus, ipse irridetur. Ita S. Thom. 2. 2. quæst. 108. art. 1. ad 4. Secundo, magis parentes quam pueros punire voluit; parentes eum idololatræ pueris instillabant suam idololatriam, et contemptum veri Dei, ejusque propbetarum. Nam ut ait S. August. serm. 204. de Tempor. *Rem parentibus instigantibus fecisse pueri contumeliosi credendi sunt. Neque enim illi clomarent, si porentibus displiceret.* Et S. Justinus quæst. 80. citata: *Deus,* ait, *puerorum clode porentes flagellovit, ac simul posteros monuit ut in vero Dei cultu, modestio et probitote filios suos educent, ne similiter costigentur.* Unde S. Gregor. lib. 4. Dial. cap. 18. narrat parvulum quemdam blasphemare salitum e sinu patris a dæmonibus abreptum: *Quatenus,* inquit, *reatum suum pater ejus ognosceret, qui parvuli filii onimam negligens, non parvulum peccatorem gehennæ ignibus nutrivisset.* Addit Auctor mirabil. S. Script. lib. 2. cap. 22. forte pueros istos a parentibus vitulo aureo et idolis fuisse consecratos. Tertio, Eliseus bene consuluit pueris; effecit enim ne impunitate deteriores fierent, ait Theod. quæst. 13. Si enim diutius vixissent, sceleratiores et idololatræ parentum doctrina et exemplo evasissent, ideoque gravius damnandi.

EGRESSIQUE SUNT DUO URSI DE SALTU, ET LACERAVERUNT EX EIS QUADRAGINTA DUAS PUEROS.] Apposite ursos immisit Deus ad devorandos pueros anto ora patrum, ut quos ad informandos pueros imitari neglexerant,

eosdem experirentur in illorum internecione lictores. Ostendit enim hosce parentes, qui in formandis filiis fuerant socordes, imo impii, ursis esse pejores. Ursi enim informes fœtus suos lambendo formant et figurant, teste Plinio, lib. 8. cap. 36. et lib. 10. cap. 63. Unde S. Ambr. *Ursa*, ait, *partus suos* (lambendo) *ad sui effingit similitudinem, tu filios tuos instruere similes tui non potes?*

Allegor. Abulensis, Serar. et alii passim: Eliseus, inquiunt, ascendens in montem, est Christus montem Calvariæ ascendens, ibique crucifixus; illuserunt ei 42. pueri, id est, Judæi dicentes: *Si tu es Christus Dei filius descende de cruce.* Maledixit eis Christus ordinando eis in pœnam, excidium Jerusalem, ut scilicet post quadraginta annos ab ascensu suo in *Bethel*, id est, *in domum Dei*, puta in cœlum, de sylva gentium venirent duo ursi, scilicet Titus et Vespasianus, qui eos lacerarent et perderent. Ita Angelom. Eucher. Beda, Rupert. et S. Hier. in tit. Psalm. 46. *Eliseus*, ait, *figuram Christi tenet: pueri, Judæorum qui dixerunt: Ave rex Judæorum: ursi proprie dæmones intelliguntur; quia devoraverunt corda illorum, ideoque Psalmus ille inscribitur pro filiis Core, qui sunt filii Calvi.* Et S. August. lib. 12. contra Faustum cap. 35. *Eliseo*, ait, *pueros insultantes et clamantes: Calve, calve, bestiæ comedunt; pueruli, stultitia deridentes Christum in loco Calvariæ crucifixum, invasi a dæmonibus pereunt.*

Tropolog. Origenes homil. 4. in Ezech. per duos ursos accipit dæmones et bestias vitiorum, quæ in animam peccatricem immittuntur. Denique Marcion hæresiarcha, ut probaret Moysen Christo, et vetus Testamentum novo contrarium, illudque a mali et crudeli Deo, hoc a bono et benigno editum: Christus, inquit, jubet nos esse ut parvulos; at vero Deus ille vetus immisit ursos in parvulos Eliseum irridentes: hic ergo illi est contrarius. Resp. Tertull. lib. 4. contra Marc. c. 23. *Satis impudens antithesis, cum tam diversa committit, parvulos et pueros; innocentem adhuc ætatem, et judicii jam capacem, quæ conviciari poterat, ne dicam blasphemare. Quia ergo justus Deus, nec pueris impiis pepercit, exigens majori ætati honorem, et utique magis a minore. Quia vero bonus adeo diligit parvulos, ut apud Ægyptum bene fecerit obstetricibus protegentibus partus Hebræos, periclitantes edicto Pharaonis. Ita et hæc affectio Christi cum Creatore est.*

CAPUT TERTIUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

ELISEUS EXERCITUI REGIS ISRAEL SITI LABORANTI DAT AQUAM, ET VICTORIAM CONTRA MOAB. UNDE VERSU 26. REX MOAB UNDIQUE CIRCUMSESSUS FILIUM SUUM IMMOLAT; QUARE REX ISRAEL INDIGNANS AB EO RECEDIT.

1 JORAM vero filius Achab regnavit super Israel in Samaria anno decimo octavo Josaphat regis
Judæ, regnavitque duodecim annis. 2. Et fecit malum coram Domino, sed non sicut pater suus
et mater: tulit enim statuas Baal, quas fecerat pater ejus. 3. Verumtamen in peccatis Jeroboam
filii Nabat, qui peccare fecit Israel, adhæsit, nec recessit ab eis. 4. Porro Mesa rex Moab nutriebat
pecora multa, et solvebat regi Israel centum millia agnorum, et centum millia arietum, cum
velleribus suis. 5. Cumque mortuus fuisset Achab, prævaricatus est fœdus quod habebat cum rege
Israel. 6. Egressus est igitur rex Joram in die illa de Samaria, et recensuit universum Israel. 7. Misitque
ad Josaphat regem Juda, dicens: Rex Moab recessit a me, veni mecum contra eum ad prælium.
Qui respondit: Ascendam; qui meus est, tuus est: populus meus populus tuus; et equi mei equi
tui. 8. Dixitque: Per quam viam ascendemus? At ille respondit: Per desertum Idumææ. 9. Perrexerunt
igitur rex Israel, et rex Juda, et rex Edom, et circuierunt per viam septem dierum, nec
erat aqua exercitui, et jumentis quæ sequebantur eos. 10. Dixitque rex Israel: Heu, heu, heu, congregavit
nos Dominus tres reges, ut traderet in manus Moab. 11. Et ait Josaphat: Est ne hic propheta
Domini, ut deprecemur Dominum per eum? Et respondit unus de servis regis Israel: Est hic
Eliseus filius Saphat, qui fundebat aquam super manus Eliæ. 12. Et ait Josaphat: Est apud eum
sermo Domini: Descenditque ad eum rex Israel, et Josaphat rex Juda, et rex Edom. 13. Dixit autem
Eliseus ad regem Israel; Quid mihi et tibi est? vade ad prophetas patris tui, et matris tuæ. Et
ait illi rex Israel: Quare congregavit Dominus tres reges hos, ut traderet eos in manus Moab? 14. Dixitque
ad eum Eliseus: Vivit Dominus exercituum, in cujus conspectu sto, quod si non vultum Josaphat
regis Judæ erubescerem, non attendissem quidem te, nec respexissem. 15. Nunc autem adducite

mihi psaltem. Cumque caneret psaltes, facta est super eum manus Domini, et ait: 16. Hæc dicit Dominus: Facite alveum torrentis bujus fossas et fossas. 17. Hæc enim dicit Dominus: Non videbitis ventum, neque pluviam, et alveus iste replebitur aquis, et bibetis vos, et familiæ vestræ, et jumenta vestra. 18. Parumque est hoc in conspectu Domini: insuper tradet etiam Moab in manus vestras. 19. Et percutietis omnem civitatem munitam, et omnem urbem electam, et universum lignum fructiferum succidetis, cunctosque fontes aquarum obturabitis, et omnem agrum egregium operietis lapidibus. 20. Factum est igitur mane, quando sacrificium offerri solet, et ecce aquæ veniebant per viam Edom et repleta est terra aquis. 21. Universi autem Moabitæ audientes quod ascendissent reges, ut pugnarent adversum eos, convocaverunt omnes qui accincti erant balteo desuper, et steterunt in terminis. 22. Primoque mane surgentes, et orto jam sole ex adverso aquarum, viderunt Moabitæ econtra aquas rubras quasi sanguinem. 23. Dixeruntque: Sanguis gladii est; pugnaverunt reges contra se, et cæsi sunt mutuo; nunc perge ad prædam Moab. 24. Perrexeruntque in castra Israel: porro consurgens Israel, percussit Moab; at illi fugerunt coram eis. Venerunt igitur qui vicerant, et percusserunt Moab. 25. et civitates destruxerunt, et omnem agrum optimum, mittentes singuli lapides, repleverunt: et universos fontes aquarum obturaverunt; et omnia ligna fructifera succiderunt, ita ut muri tantum fictiles remanerent: et circumdata est civitas a fundibulariis, et magna ex parte percussa. 26. Quod cum vidisset rex Moab, prævaluisse scilicet hostes, tulit secum septingentos viros educentes gladium, ut irrumperent ad regem Edom, et non potuerunt. 27. Arripiensque filium suum primogenitum, qui regnaturus erat pro eo, obtulit holocaustum super murum: et facta est indignatio magna in Israel, statimque recesserunt ab eo, et reversi sunt in terram suam.

1. Joram vero filius Achab regnavit super Israel in Samaria anno decimo octavo Josaphat regis Juda.] Dices: Hic versus pugnare videtur cum versu 17. cap. 1. ubi dicitur Joram rex Israel cœpisse regnare anno secundo Joram filii Josaphat, qui utique post patrem Josaphat regnavit: quomodo ergo hic dicitur cœpisse regnare anno 18. Josaphat? Resp. Joram. in Juda regnare cœpisse cum patre Josaphat anno 17. regni ejus: quare annus 18. Josaphat fuit annus secundus regni Joram filii ejus, quo Joram filius Achab cœpit regnare in Israel. Josaphat enim pergens ad bellum cum Achab contra Syros, ut dictum est capite ultimo lib. 3. surrogavit sibi filium Joram, eumque constituit regem in Juda, tum ne se absente regnum destitueretur rege, tum ne careret successore, si contigisset ipsum in bello mori, uti sæpe fit. Ita Abulens. Cajetan. Salian. et alii.

Disputat hic Abulensis quæst. 21. an deceat religiosos, qualis erat Eliseus, in aulis Principum versari, ac respondet decere, si sint magnæ solidæque prudentiæ et virtutis, uti erant Elias et Eliseus, quos Deus ad reges mittebat, ut eos in Dei cultu erudirent, vitia castigarent, sana consilia suggererent. Sic Plutarchus scripsit libellum hoc titulo: *Maxime cum principibus viris philosopho esse disputandum*. Unde Pericles usus est Anaxagora, Dionysius Tyrannus Siciliæ Platone, Pythagora Principes Italiæ, Cato Athenodoro, Scipio Panætio. Cæterum ad castra magis religiosos probatæ virtutis mitti expedit, ut milites instruant, coerceant, sacramenta ministrent; unde multi militum per eos salvantur, qui sine eis damnarentur, ut patet ex missionibus castrensibus in Belgio, Germania, Italia, Gallia, etc. Adde religiosorum exempla sanctitatis, preces et sacrificia multum prodesse exercitibus, uti profuit hic Eliseus. Cæterum Religiosi, qui honoris, libertatis vel vanitatis causa aulas ambiunt, tam aulas quam seipsos perdunt, ac religionum Superioribus magnas creant molestias, ut satius esset eos esse sæculares, quam religiosos, ut experientia docet.

2. Tulit enim statuas Baal,] scilicet abstulit et amovit e Samaria et regno Israel idola et cultum Baal; quia viderat patrem suum Achab ob ejus cultum in prælio cæsum.

3. Verumtamen in peccatis Jeroboam, etc. adhæsit,] colendo vitulos aureos a Jeroboam erectos, et populum ad eorum cultum impellendo, ne a se deficeret ad Josaphat regem Juda, si Jerosolymam ejus metropolim ad colendum verum Deum in templo adiret. Magna fuit regum Israel judicii perversitas, cæcitas et obstinatio in sustentandis hisce vitulorum idolis, ideoque omnes perierunt et excisi sunt.

5. Cumque mortuus fuisset Achab prævaricatus est foedus,] hoc est, rex Moab rebellavit, ut vertit Chald. Juramo regi Israel, eique solitum tributum negavit; quia eum ob juventutem, et ob cæsum in prælio Achab patrem contempsit.

8. Per desertum Idumææ.] Imprudens fuit hoc responsum et consilium. *Desertum* enim est locus aridus, ubi desunt aquæ pro tantis copiis, quantæ erant in tribus exercitibus, scilicet regis Juda, regis Israel, et regis Edom: unde milites mox siti laborarunt et defecerunt, ut sequitur. Permisit id Deus, ut puniret Joram regem Israel idololatram, utque viam sterneret ad miraculum abundantiæ aquarum dandæ per se et Eliseum; ut ex eo rex agnosceret se esse verum Deum, ac idola vitulorum abdicaret.

11. Est hic Eliseus, etc. qui fundebat aquam super manus Eliæ,] id est, qui Eliæ quasi minister serviebat: ministrorum enim est fundere aquas super manus dominorum, cum eas mane vel ante prandium abluunt.

13. Quid mihi et tibi est?] quasi dicat: Quæ mihi

societas vel communio est tecum? Tu enim colis vitulos aureos, ego vero verum Deum: *Vade* ergo *ad prophetas patris tui*, puta sacerdotes et cultores vitulorum, quos hucusque in consilium adhibuisti: illos etiam nunc consule, cum tibi oraculum et consilium in rebus naturalitor desperatis dare non poterunt; unde in lis confugis ad me ot ad Deum verum, quem hucusque sprevisti. Mira fuit hic dicendi et regem arguendi libertas in Eliseo, digna tanto propheta, et viris Apostolicis imitanda, cum ab hæreticis principibus ad temporalia commoda evocautur. Vide hac de re exempla Mosis, Eliæ, Pauli aliorumque, quæ recenset S. Gregorius 7. Moral. 15.

14. VIVIT DOMINUS (id est, juro per Dominum) IN CUJUS CONSPECTU STO (quem ut mihi præsentem semper in mente habeo, revereor, colo et amo, æque ac magister meus Elias, a quo hoc didici) QUOD SI NON VULTUM JOSAPHAT REGIS JUDA (qui mecum Deum verum colit) ERUBESCEREM, NON ATTENDISSEM QUIDEM TE, NEC RESPEXISSEM,] sed despexissem, nec te dignatus essem responso, multo minus oraculo, quia tu Deum meum negligis et despicis. Qui enim Deum habet præsentem nullius præsontiam timet aut curat. Quocirca Sextus Philosophus in sententiis (quæ falso Sixti Pontif. nomine impressæ exstant) numer. 293. *Ad omnia quæ agis*, inquit, *Deum invoco testem*. Et numer. 278. *Exordium in agendo a Deo sume. Ore autem prius Deum habeto et mente quam respires*. Et num. 277. *Sapientum animæ insatiabiles sunt in omore Dei*. Et numer. 304. *Particeps Dei est vir sapiens*. Et numer. 430. *Sapiens mens speculum est Dei*. Et numer. 368. *Optime honorat Deum, qui mentem, quoad potest, similem Deo facit*.

15. NUNC AUTEM (in honorem et auxilium fidelis piique regis Josaphat) ADDUCITE MIHI PSALTEM,] qui instrumentum musicum manu pulset (hunc enim significat Hebr. מנגן *menaggen)* unde Chald. vertit: *Adducite mihi virum, qui norit psallere cithara*. Jussit Eliseus *psaltem* psallere, ut sono suavi et harmonia Musices, animum nonnihil indignatione in regem Israel commotum colligeret, sedaret, eumque in Deum orando sustolleret, et ad recipiendam a Deo prophetiam disponeret. Fuit enim hic Psaltes Levita, ait Theodoret. qui Psalmos pios a Davide compositos psallere solebat. Ita Rup. Abul. et alii. Audi S. Greg. homil. 1. in Ezech. *Cum eum* (Eliseum) *Josaphat de futuris requireret, et prophetiæ ei spiritus deesset, psaltem fecit applicari, ut prophetiæ ad hunc spiritus per laudem psalmodiæ descenderet, atque ejus animum de venturis repleret. Vox enim psalmodiæ, cum per intentionem cordis agitur, per hanc omnipotenti Domino ad cor iter paratur, ut intentæ menti, vel prophetiæ mysteria, vel compunctionis gratiam infundat*. Sic S. Franciscus, audiens harmoniam lyræ, mente in Deum sustollebatur. Idem de se fatetur S. Augustinus in Confession. dum audiret psalmodiam.

CUMQUE CANERET PSALTES, FACTA EST SUPER EUM MANUS (id est, operatio et illustratio) DOMINI,] q. d. Canente et personante psalte, Deus Elisei mentem illustravit, eique futura revelavit, ac aquam victoriamque promisit. Sic sæpe de Ezech. et aliis prophetis, dum prophetant, dicitur: *Facta est super eum manus Domini*, hoc est Deus ei lumen propheticum indidit.

16. FACITE ALVEUM TORRENTIS HUJUS FOSSAS ET FOSSAS,] quasi dicat: Facite multas et profundas fossas in alveo hujus torrentis, ut iis excipiatis copiam aquarum, quam Deus mox daturus est vobis.

20. FACTUM EST IGITUR MANE, QUANDO SACRIFICIUM OFFERRI SOLET,] ut intelligamus, ait Cajet. virtutem sacrificii matutini, quod jugiter ex lege mane Deo offerebat Josaphat in templo, cooperatam esse ad hoc miraculum.

ET ECCE AQUÆ (adductæ per Angelos) VENIEBANT PER VIAM EDOM,] in castra Josaphat et regum sociorum, ut ex iis sitim restinguerent.

22. PRIMOQUE MANE SURGENTES, ET ORTO JAM SOLE EX ADVERSO AQUARUM, VIDERUNT MOABITÆ E CONTRA AQUAS RUBRAS, QUASI SANGUINEM,] ex reflexione radiorum solis matutini, qui ob vapores nocturnos, per quos transparebant, rubri videbantur, sicut iidem rubri videntur, cum transeunt per vitrum rubrum; rubri quoque nobis apparent, cum e nube vel terra ad oculum repercutiuntur. Hæc enim est ratio optica, ut patet ex perspectiva et ex quotidiana experientia. Unde Hebr. est: *Sol illuminavit super aquas, et viderunt aquas rubras*. Et Joseph. *Aquæ*, inquit, *videbantur rubræ, eo quod illo tempore* (mane) *maxime aqua radiis solis icta rutilat*. Non ergo vere rubræ erant aquæ, sed ob radiorum reflexionem rubræ apparebant. Ita Abul. et alii. Porro hac aquarum rubedine decepti Moabitæ, putarunt illas sanguine hostium inter se dimicantium rubricari, ideoque in eos irruentes ab eis cæsi sunt ad internecionem.

25. ITA UT MURI TANTUM FICTILES REMANERENT.] Hebr. est: *Donec dimitterent lateres ejus in pariete chareseth*, id est, *fictili*, sive lateritio, scilicet ex lateribus fabricato. Ita Septuaginta, Pagninus et alii. Secundo, Rabbini et Vatablus vertunt. *Dumtaxat in Kir Haresch reliquos fecerunt lapides ejus*, quasi *Kir Horesch* fuerit primaria civitas Moab, quæque lateritios habebat muros, ad quam proinde cæteris omnibus ab Hebræis vastatis, rex Moab cum suis profugerat; unde de ea mox subdit: *Et circumdata est civitas a fundibulariis;* utraque ergo versio consonat, utraque vera est, ut dixi Isaiæ cap. 16. vers. 7. Et Jerem. cap. 48. vers. 31.

27. ARRIPIENSQUE FILIUM SUUM PRIMOGENITUM, etc. OBTULIT HOLOCAUSTUM SUPER MURUM,] tum ut Dii placati hoc tam dilecto et insigni holocausto tutarentur murum, tum ut Israelitis murum obsidentibus commiserationem moveret, dum viderent regem, ad tantas angustias redactum, ut filium suum primogenitum immolaret, itaque eum obsidere, et persequi desinerent, eoque relicto domum redirent, uti et fecerunt. Hoc etiam in extremis angustiis facere solitos reges Phœnicum, ut rem dilectissimam, scilicet filium, Deo suo sacrificarent, tradit Porphyr. apud Euseb. lib. 4. de Præpar. cap. 7. *Phœnices*, inquit, *ubi gravius sive bello, sive fame, sive etiam æstu laborarent, necessariorum suorum aliquem Saturno communibus addictum suffragiis immolabant: cujusmodi exemplorum plena est Phœnicum historia, quam Phœnicia lingua Sanchoniatha conscripsit*, etc. Ita Joseph. Theodor. Procop. Abulen. et alii.

Porro R. Salomon et cum eo alii nonnulli בנו *beno*, id est, *filium suum*, vertentes: *filium ejus*, regis Edom

scilicet, fabulantur regem Moab erumpentem ex urbe cum 700. viris filium regis Edom cepisse, eumque in urbem captivum duxisse; quare regem Edom, ut filium liberaret, obsidionem deseruisse, ac indignatum regi Israel obsidionem pertinacius urgenti ab eo recessisse; eo vero abeunte, regem Moab filium ejus captivum super murum mactasse et immolasse. Verum hoc non habet speciem verisimilitudinis.

Et facta est indignatio magna in Israel, statimque recesserunt ab eo,] q. d. Israelitæ indignati sunt ob tam crudele et indignum facinus, quod scilicet rex Moab filium suum immolasset, ideoque miserti sunt ejus, cum viderent eum ad tantam necessitatem et miseriam redactum, ut filium suum immolaret. Ita Joseph. *Reges vero*, inquit, *hoc viso, tantam necessitatem miserati, et humanarum vicissitudinum memores, soluta obsidione, domum quisque suam reversi sunt.* Eum secutus Theodor. *Cum Moabitæ*, inquit, *funditus de medio tollerentur, tentavit quidem fugere rex eorum. Postquam autem valida et strenua cohors ei non permisit filium primogenitum et regni successorem, in quadam turre obtulit in holocaustum. Hæc cum conspexisset multitudo hostium, miserata est casum illum, et solvit obsidionem.* Ita quoque Abulens. Serar. Vatabl. Salian. et alii. Quocirca Moabitæ postmodum ossa regis Idumææ exhumarunt et incenderunt (eo quod ipse regem eorum ad immolandum filium suum compulisset) ut ait Amos, cap. 2. 1. Vide ibi dicta. Audi nunc aliorum sententias. Primo R. Salomon et ex eo Lyranus censent regem Moab Deum verum in tanta necessitate invocasse eique sacrificasse eo quod nec homines nec Dii eum ex illa eripere possent, ad illudque impulsum fuisse exemplo Abrahæ, qui immolare volens Isaac filium Deo, mire illi placuit magnaque ab eo dona recepit. Verum Abraham id fecit jussu Dei, sine quo id fuisset illicitum, imo homicidium et parricidium. Ita Abulensis et Burgensis. Adde: rex Moab non colebat Deum verum, sed idola, id est, dæmonem qui eum impellebat ad hoc scelus; dæmon enim humano sanguine sibi litato delectatur, eumque a suis cultoribus exigit, ideoque eis persuadet se cum offensus est, talibus hostiis placari, et inductas calamitates avertere, ac optata bona largiri.

Secundo, Burgensis ait regem Moab consuluisse suos sacerdotes, cur Hebræi adeo fortes forent et felices, illosque respondisse, eo quod ipsi colerent Deum Moloch, illique suos filios immolarent et concremarent; regem ergo voluisse eos imitari, et Deum simili filii victima in tantis angustiis sibi conciliare. Verum Moloch erat Deus Ammonitarum, Moabitarum vero erat Chamos, quem sacerdotes regi Moab, ut proprium et domesticum commendasse, non est dubium. Addit Burgen. indignationem magnam, cujus hic fit mentio non fuisse hominum, puta Israelitarum, sed Dei: Deus enim, inquit, indignabatur Israelitis, quod ipsi immolando filios idolo Moloch, Moabitis dedissent exemplum idem faciendi. Sic et Lyran. indignationem Dei accipit, non Israelitarum. Ait enim Deum indignatum Hebræis, eo quod Angelus ei repræsentaret peccata Hebræorum, eaque graviora esse ostenderet sceleribus Moabitarum; idcirco Deum immisisse pestem in castra Hebræorum, ut coacti fuerint deserere obsidionem urbis Moab.

Tertio Cajetan. et ex eo Pererius in cap. 22. Genes. num. 105. indignationem Israelitarum contra se invicem intelligit, et ejus causam et modum sic explicat: Quia, inquit, causa iræ narratur holocaustum primogeniti regis, et effectus illius, narratur recessus ab oppugnatione regis Moab; intelligere licet Israelitas idololatras, viso illo holocausto, cooperante diabolo, magni pendisse illud, et desperasse de victoria adversus regem, munitum præsidio tanti holocausti. Quocirca commoti sunt ad iram contra Israelitas volentes persistere in bello: denique magnitudo iræ vicit, et fecit recessum a bello. Intellige tamen recessum hunc esse factum, renovato fœdere cum rege Moab de tributo dando regi Israel; ita ut finem suscepti belli recessus non abstulerit.

Hæc sententia duabus prioribus est verisimilior; sed prima, quam initio assignavi, est verisimillima.

Denique sacrilegum et execrabilem hunc filios in gravi calamitate immolandi ritum imitati sunt Carthaginenses, utpote a Phœnicibus (quorum hic ritus fuit proprius, ut paulo ante dixi) oriundi. Carthago enim fuit Tyriorum colonia. Audi Q. Curtium, libr. 4. *Sacrum multis sæculis intermissum repetendi auctores quidam erant, ut ingenuus puer Saturno immolaretur: quod sacrilegium verius quam sacrum Carthaginenses a conditoribus traditum, usque ad excidium urbis suæ fecisse dicuntur.* Et Diodorus lib. 20. Historiæ de Carthaginensibus loquens sic ait: *Dicebant autem Saturnum illis iratum fuisse, quoniam prius ipsi excellentiores ex filiis suis sacrificabant. Postea vero clam emptis infantibus, atque educatis, liberorum loco immolabant.* Unde Imilce Hannibalis uxor, cum Aspar filius ejus esset mactandus, apud Silium Italicum in calce lib. 4. Punicorum sic lamentatur:

Sit satis ante aras cæsos vidisse juvencos;
Aut si velle nefas superis fixumque sedetque,
Me me, quæ genui vestris absumite votis,
Cur spoliare juvat Lybicas hac indole gentes?

Porro in sacrilegum et parricidale hoc sacrificium detonant Patres, ut Tertull. Apolog. cap. 9. Cyrill. lib. 4. contra Julian. Lactant. l. 1. de falsa religione, cap. 1. S. August. lib. 7. de Civitat. cap. 19. Theodor. lib. 7. de Providentia.

CAPUT QUARTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

ELISEUS PRIMO VIDUÆ PAUPERI OLEUM MULTIPLICAT. 2. v. 8. SUNAMITIDI HOSPITÆ SUÆ STERILI FILIUM IMPETRAT, EUMQUE MORTUUM AD VITAM REVOCAT. 3. v. 38. OLLAM COLOCYNTHIDARUM AMARISSIMAM INJECTA FARINA DULCORAT. 4. v. 42. PANES PER MIRACULUM MULTIPLICAT, UT CENTUM VIRIS SUFFICIANT.

1 MULIER autem quædam de uxoribus prophetarum clamabat ad Eliseum, dicens: Servus tuus
vir meus mortuus est; et tu nosti quia servus tuus fuit timens Dominum; et ecce creditor
venit ut tollat duos filios meos ad serviendum sibi. 2. Cui dixit Eliseus: Quid vis ut faciam
tibi? Dic mihi, quid habes in domo tua? At illa respondit: Non habeo ancilla tua quidquam in do-
mo mea, nisi parum olei, quo ungar. 3. Cui ait: Vade, pete mutuo ab omnibus vicinis tuis vasa va-
cua non pauca. 4. Et ingredere, et claude ostium tuum, cum intrinsecus fueris tu, et filii tui: et
mitte inde in omnia vasa hæc; et cum plena fuerint, tolles. 5. Ivit itaque mulier, et clausit ostium
super se, et super filios suos: illi offerebant vasa, et illa infundebat 6. Cumque plena fuissent vasa
dixit ad filium suum: Affer mihi adhuc vas. Et ille respondit: Non habeo. Stetitque oleum. 7. Venit
autem illa, et indicavit homini Dei. Et ille: Vade, inquit, vende oleum, et redde creditori tuo; tu
autem, et filii tui, vivite de reliquo. 8. Facta est autem quædam dies, et transibat Eliseus per Su-
nam: erat autem ibi mulier magna, quæ tenuit eum ut comederet panem; cumque frequenter inde
transiret, divertebat ad eam ut comederet panem. 9. Quæ dixit ad virum suum: Animadverto quod
vir Dei sanctus est iste, qui transit per nos frequenter. 10. Faciamus ergo ei cœnaculum parvum,
et ponamus ei in eo lectulum, et mensam et sellam et candelabrum, ut cum venerit ad nos ma-
neat ibi. 11. Facta est ergo dies quædam, et veniens divertit in cœnaculum, et requievit ibi. 12. Di-
xitque ad Giezi puerum suum: Voca Sunamitidem istam. Qui cum vocasset eam, et illa stetisset
coram eo, 13. dixit ad puerum suum: Loquere ad eam: Ecce, sedule in omnibus ministrasti nobis,
quid vis ut faciam tibi? numquid habes negotium, et vis ut loquar regi, sive principi militiæ? Quæ
respondit: In medio populi mei habito. 14. Et ait: Quid ergo vult ut faciam ei? Dixitque Giezi: Ne
quæras; filium enim non habet, et vir ejus senex est. 15. Præcepit itaque ut vocaret eam: quæ cum
vocata fuisset, et stetisset ante ostium, 16. dixit ad eam: In tempore isto, et in hac eadem hora,
si vita comes fuerit, habebis in utero filium. At illa respondit: Noli quæso, domine mi, vir Dei, noli
mentiri ancillæ tuæ. 17. Et concepit mulier, et peperit filium in tempore, et in hora eadem qua
dixerat Eliseus. 18. Crevit autem puer. Et cum esset quædam dies, et egressus isset ad patrem
suum, ad messores 19. ait patri suo: Caput meum doleo, caput meum doleo. At ille dixit puero:
Tolle, et duc eum ad matrem suam. 20. Qui cum tulisset, et duxisset eum ad matrem suam, po-
suit eum illa super genua sua usque ad meridiem, et mortuus est. 21. Ascendit autem et collocavit
eum super lectulum hominis Dei, et clausit ostium; et egressa, 22. vocavit virum suum, et ait: Mitte
mecum, obsecro, unum de pueris, et asinam, ut excurram usque ad hominem Dei, et revertar.
23. Qui ait illi: Quam ob causam vadis ad eum? hodie non sunt Calendæ, neque Sabbatum. Quæ
respondit: Vadam. 24. Stravitque asinam, et præcepit puero. Mina, et propera, ne mihi moram fa-
cias in eundo: et hoc age quod præcipio tibi. 25. Profecta est igitur, et venit ad virum Dei in mon-
tem Carmeli; cumque vidisset eam vir Dei econtra, ait ad Giezi puerum suum: Ecce Sunamitis illa.
26. Vade ergo in occursum ejus, et dic ei: Rectene agitur circa te, et circa virum tuum, et circa
filium tuum? Quæ respondit: Recte. 27. Cumque venisset ad virum Dei in montem, apprehendit
pedes ejus et accessit Giezi ut amoveret eam. Et ait homo Dei: Dimitte illam; anima enim ejus in
amaritudine est, et Dominus celavit a me, et non indicavit mihi. 28. Quæ dixit illi: Numquid petivi
filium a domino meo? numquid non dixi tibi: Ne illudas me. 29. Et ille ait ad Giezi: Accinge lumbos

tuos, et tolle baculum meum in manu tua, et vade. Si occurrerit tibi homo, non salutes eum: et si salutaverit te quispiam, non respondeas illi; et pones baculum meum super faciem pueri. 30. Porro mater pueri ait: Vivit Dominus, et vivit anima tua, non dimittam te. Surrexit ergo, et secutus est eam. 31. Giezi autem præcesserat ante eos, et posuerat baculum super faciem pueri, et non erat vox, neque sensus: reversusque est in occursum ejus, et nuntiavit ei, dicens: Non surrexit puer. 32. Ingressus est ergo Eliseus domum, et ecce puer mortuus jacebat in lectulo ejus: 33. ingressusque clausit ostium super se, et super puerum, et oravit ad Dominum. 34. Et ascendit et incubuit super puerum: posuitque os suum super os ejus, et oculos suos super oculos ejus, et manus suas super manus ejus; et incurvavit se super eum, et calefacta est caro pueri. 35. At ille reversus, deambulavit in domo, semel huc atque illuc: et ascendit, et incubuit super eum; et oscitavit puer septies, aperuitque oculos. 36. At ille vocavit Giezi, et dixit ei: Voca Sunamitidem hanc. Quæ vocata, ingressa est ad eum. Qui ait: Tolle filium tuum. 37. Venit illa, et corruit ad pedes ejus, et adoravit super terram: tulitque filium suum, et egressa est, 38. et Eliseus reversus est in Galgala. Erat autem fames in terra, et filii prophetarum habitabant coram eo, dixitque uni de pueris suis: Pone ollam grandem, et coque pulmentum filiis prophetarum. 39. Et egressus est unus in agrum ut colligeret herbas agrestes: invenitque quasi vitem silvestrem, et collegit ex ea colocynthidas agri, et implevit pallium suum, et reversus concidit in ollam pulmenti: nesciebat enim quid esset. 40. Infuderunt ergo sociis, ut comederent; cumque gustassent de coctione, clamaverunt, dicentes: Mors in olla, vir Dei. Et non potuerunt comedere. 41. At ille: Afferte, inquit, farinam. Cumque tulisset, misit in ollam, et ait: Infunde turbæ, ut comedant; et non fuit amplius quidquam amaritudinis in olla. 42. Vir autem quidam venit de Baalsalisa deferens viro Dei panes primitiarum viginti panes hordeaceos, et frumentum novum in pera sua. At ille dixit: Da populo, ut comedat, 43. responditque ei minister ejus: Quantum est hoc, ut apponam centum viris? Rursum ille ait: Da populo, ut comedat; hæc enim dicit Dominus: Comedent, et supererit. 44. Posuit itaque coram eis; qui comederunt, et superfuit juxta verbum Domini.

1. Mulier autem quædam.] Joseph. lib. 9. c. 2. quem sequuntur Hebræi, Theodor. Lyran. Abul. et alii, asserit hanc mulierem fuisse uxorem Abdiæ dispensatoris Achab. 3. Reg. 18. 3. illamque hoc beneficium et miraculum multiplicati olei obtinuisse ab Eliseo, ob merita et eleemosynas mariti sui, qui in persecutione Jezabelis absconderat et aluerat centum prophetas Domini. Deus enim liberalitatem liberalitate remunerat, ac in misericordes summe misericors est juxta illud: *Beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur*, Matth. 5.

2. Et ecce creditor venit.] Hebræi tradunt hunc creditorem fuisse Joram regem Israel, qui pecunias dederit Abdiæ, quas ille erogarit in alendis secreto centum prophetis, ideoque illas ab uxore ejus jam a rege repeti. Verum id confutat Abulensis quæst. 4.

Ut tollat duos filios meos ad serviendum sibi.] Solebant Hebræi filios vendere aut servos abducere pro debitis parentum, ut patet Matth. 18. 25. et Isaiæ 50. v. 1. Idem olim fecere Romani, teste Dionysio Halicarn. lib. 2. et Athenienses, teste Plutarcho in Solone: quin et Christiani, ut patet ex lege 2. de patribus qui filios distraxerunt, l. 4. Cod. tit. 43. Quod et suo tempore factum graviter queritur et deplorat S. Ambr. lib. de Job cap. 8.

Nisi parum olei quo ungar.] Sic et Septuag. Hebr. est, *nisi lecythus olei*. Noster et Septuag. addunt: *Quo ungar*, id est, quo semel dumtaxat ungi possim, ut significent modicum esse vas, et modicum esse olei. Olei enim usus proprie est ad unctionem, quæ apud Hebræos erat usitata et frequens. Alii cum Sanchez, *quo ungar*, scilicet post mortem illico, quæ mihi ob famem imminet. Moris enim Hebræis æque ac gentibus erat mortuos ungere ante sepulturam.

3. Pete mutuo ab omnibus vicinis tuis vasa vacua non pauca.] Ego enim efficiam ut omnia oleo impleantur; et quo plura vacua attuleris, eo plura oleo plena recipies. Tropol. significatur cor vacuandum esse a cupiditatibus terrenis, ut Deus illud oleo gratiæ suæ impleat. Audi S. Bern. serm. 6. de Ascens. *Unde spiritualis gratiæ inopia tanta quibusdam, cum oliis copia tanta exuberet? Profecto nec avarus, nec inops est gratiæ distributor: sed ubi vasa vacua desunt, stare oleum necesse est. Undique se ingerit amor mundi cum consolationibus, imo desolationibus suis, observat aditus, per fenestras irruit, mentem occupat: sed non ejus qui dixit: Renuit consolari anima mea; memor fui Dei, et delectatus sum. Præoccupatum nempe sæcularibus desideriis animum delectatio sancta declinat: nec misceri poterunt vera vanis, æterna caducis, spiritualia corporalibus, summa imis, ut pariter sapias quæ sursum sunt et quæ super terram.* S. Greg. vero hom. 3. in Ezech. per oleum accipit doctrinam quæ per doctores in vacuas hominum mentes effunditur. *Quia dum*, inquit, *ab unius ore doctoris, parvum quid de amore divinitatis multorum vacuæ mentes audiunt, exuberante gratia, unguento divini amoris usque ad summum replentur. Etiam*

multorum nunc corda, quæ prius fuerant vacua vascula unguento spiritus plena sunt quæ ex paucitate olei solummodo infusa videbantur. Unde S. Aug. serm. 206. de Temp. docet viro Apostolico quærenda esse *vasa vacua*, id est, homines instructione indigentes; in quos oleum doctrinæ infundat: sic enim illa crescentibus hominibus crescet.

4. Et claude ostium tuum,] tum ne quis superveniens tuam infusionem olei in vasa interturbet, vel remoretur et sistat; ut miraculum hoc et beneficium sit secretum, utque videas solum Deum illud operari, nec ullum hominem ei cooperari, tum ut sola oleo fruaris, nè quis quippiam ex eo postulet aut decerpat. Mystice S. Aug. serm. 206. de Temp. *Significatur*, inquit, *ut unusquisque eleemosynam clauso ostio faciat, id est, pro solo Dei amore, non ideo ut laudetur ab hominibus, sed ut apud Deum invenire gratiam mereatur. Qui enim pro laude humana eleemosynam facit, aperto ostio facit, quia apertum omnibus patet. Qui vero pro sola vita æterna, et pro remissione peccatorum bona opera fecerit, etiamsi publice faciat, clauso ostio fecit; quia de illa eleemosyna non hoc quærit quod videtur, sed quod non videtur: laus enim humana videtur, æternum præmium non videtur.*

5. Illi offerebant vasa, et illa infundebat;] infundendo ergo crescebat oleum. Angeli enim continuo aliud et aliud oleum lecytho suggerebant et indebant, donec omnia vasa implerentur, quo facto stetit oleum, subducente se Angelo. Allegor. S. August. serm. 206. de Temp. *In oleo*, ait, *misericordia intelligitur. Ergo viduæ illi ideo debitum creverat, quia oleum misericordiæ peccando perdiderat. Considerate, fratres: Defecit oleum et debitum crevit. Crevit oleum, et periit debitum. Creverat cupiditas, et periit charitas; rediit charitas, et periit iniquitas. Veniente vero Eliseo Christo Domino vidua, hoc est Ecclesia, per augmentum olei, id est, donum gratiæ et misericordiæ, vel charitatis pinguedine de peccatorum debito liberatur.*

Tropol. idem S. August. ibidem per oleum accipit charitatem, quæ erogando non minuitur, sed sui diffusione semper accrescit. *Considerate*, inquit, *fratres charissimi, quamdiu vidua illa oleum in vasculo proprio habuit, nec sibi sufficiebat nec debitum reddere poterat. Verum est, chari simi. Qui se solum diligit, nec sibi sufficit, nec peccatorum suorum debitum reddit. Cum vero in alienis vasculis, id est, omnibus vicinis et propinquis, et omnibus omnino hominibus cœperit oleum charitatis infundere, tunc et sibi sufficere, et ab omnibus se debitis potenit liberare. Et vere, fratres talis est natura sancti amoris, et veræ charitatis, ut erogando crescat, et quantum in aliis plus expenditur, tantum in se abundantius cumuletur.* Idem confirmat ex antithesi cibi et olei, sive charitatis: *Cibum corporis si volueris egenti tribuere, ad præsens, quod illi dederis, tu habere non poteris. Panem charitatis si dederis centum hominibus, integer manet. Si universo mundo largiri volueris, tibi nihil deficet, imo non solum non deficit, sed omnium illorum quibus largitus fueris, lucrum tibi multipliciter crescit. Verbi gratia: Unum panem charitatis habebas: si nemini dedisses, ipsum solum haberes. Mille hominibus dedisti, mille panes acquisivisti.* Rationem a priori subjicit: *Quia tanta est possessio charitatis, ut et singulis tota sit, et omnibus integra esse possit. Ergo et aliis dedisti, et tu nihil penitus perdidisti; imo non solum non perdidisti, sed sicut jam dixi, quidquid aliis a te collatum est, tu centupliciter acquisisti.* Unde subdit quærendos esse homines pane corporali vel spirituali egentes ut eis charitatem exhibentes, faciamus eam tam in nobis, quam in ipsis continuo crescere. Eadem habent et ex S. August. transcripsere Eucher. Angelom. Beda, Rupert. et alii.

8. Transibat Eliseus per Sunam: erat autem ibi mulier magna,] tum opibus et fama, scilicet opulenta, honorata, celebris, tum probitate et pietate. Unde Chald. vertit: *Ibi erat mulier timens peccata.* Fabulatur R. Salomon Sunamitidem hanc fuisse sororem Abisag Sunamitidis, quæ Davidi seni data est uxor, ad eum calefaciendum 3. Regum 1. nam a morte Davidis usque ad Eliseum, fluxere plusquam 80. anni. Quare hæc mulier debuisset excedere annum ætatis centesimum.

9. Animadverto quod vir Dei sanctus est iste.] Id advertebat ex Elisei modestia, abstinentia, gravitate, sermone, precatione assidua, aliisque virtutibus heroicis. Quare fabulatur R. Salomon id illam cognovisse, ex eo quod mensæ quam toties straverat Eliseo, numquam musca insedisset, vel quid sordidum inhæsisset.

10. Faciamus ergo ei cœnaculum parvum,] Hebr. et Chald. *Cœnaculum muri parvi: muri*, id est, ex muro et solida fabrica, non vero ex levibus asseribus: vel ut Vatabl. *muri*, id est, muro conclusum et septum ac semotum ab aliis domus partibus, ut quiete et secreto ibi solus degat, oret et meditetur Eliseus.

Et ponamus ei in eo lectulum et mensam et sellam et candelabrum,] scilicet nil nisi præcise necessarium: sciebat enim Eliseum paupertatis studiosum pulvinaria, tapetes, aliaque ornamenta, quasi superflua non admissurum.

13. In medio populi mei habito,] q. d. Ego pacifice inter meos cives et vicinos vivo, omnes amo, et ab omnibus amor: quare nulla mihi cum quopiam lis est, ut pro ea regis vel principis opem implorare debeam; imo si ea egerem, cives mei me juvarent, et pro me regem interpellarent; omnibus enim nota et chara sum.

16. In tempore isto (q. d. proximo anno sub hoc idem tempus) habebis in utero filium.]

Noli mentiri ancillæ tuæ.] *Mentiri*, non formaliter; sciebat enim Eliseum virum sanctum nolle illam fallere et contra mentem loqui, ut falso ei promitteret filium; sed materialiter, q. d. Utinam verus, non falsus reipsa accidat sermo tuus: utinam sermo tuus non sit tantum apprecatio benevola, sed et efficax prophetia, ut revera sequente anno nascatur mihi filius.

17. Et concepit mulier et peperit filium.] Tropol. audi ex vitis Patrum, lib. 6. cap. 1. de contemplatione; *Dixit aliquando senex: Sunamitis Eliseum suscepit, eo quod non haberet affectum cum aliquo homine. Dicitur Sunamitis personam habere animæ, Eliseus Spiritus Sancti: quacumque ergo hora recedit anima a sæculari confusione et perturbatione, adveniet ei spiritus Dei, et tunc poterit parere, cum sit sterilis.*

23. Quam ob causam vadis ad eum? hodie non sunt calendæ (scilicet Neomenia, quæ erat prima

dies lunæ et mensis, ideoque quasi festa Hebræis) NEQUE SABBATUM.] Hinc liquet, ait Abulensis q. 30. Vatabl. Serar. et alii, solere Hebræos festis diebus Eliseum aliosque sanctos prophetas adire, ut ejus exhortationes et pia monita exciperent, utque ejus preces et benedictionem poscerent.

QUÆ RESPONDIT: VADAM,] q. d. Omnino ire ad Eliseum cupio, opto et destino. Causam subticet, ne maritus, audiens filium unicum mortuum, dolore exanimetur.

24. MINA.] Duc asinum, et me in asino ad Eliseum.

26. RECTENE AGITUR CIRCA TE? etc. QUÆ RESPONDIT: RECTE.] *Recte*: licet enim filius meus sit mortuus magno meo dolore, tamen scio eum mortuum ex voluntate et decreto Dei quæ rectissima et sanctissima est. Aut quia mox *recte* mecum agetur: omnino enim confido eum a te resuscitandum. Sic de puella mortua ait Christus: *Non est mortua, sed dormit*, quia scilicet ego eam mox a morte suscitabo, ut non tam esse mortua, quam dormire videatur, Lucæ 8. Sunamitis autem hoc prætexit apud Giezi, ut per eum pateat sibi accessus ad Eliseum, qui virgo et castus vitans consortia fœminarum, si audisset ejus filium jam mortuum, ad eum suscitandum misisset suum servum Giezi, uti et reipsa postmodum fecit.

27. APPREHENDIT PEDES EJUS, ET ACCESSIT GIEZI, UT AMOVERET EAM.] Sciebat enim Giezi Elisei humilitatem, religionem et castitatem, ut nollet tangi et hoc pedum tactu honorari, et quasi adorari a fœmina.

29. TOLLE BACULUM MEUM.] Hinc Eliseum gestasse baculum, ideoque priscos monachos eum gestasse docet Cassianus, l. 1. Instit. cap. 9. additque mysticam ejus significationem, dicens: *Cujus gestatio spiritualiter monet, numquam debere eos inter tot oblatrantes vitiorum canes, et invisibiles nequitiarum spiritualium bestias, inermes incedere; de quibus Beatus David liberari postulans dicit: Ne tradas, Domine, bestiis animam confitentem tibi; sed irruentes eas retundere crucis signaculo, ac longius propulsare, atque adversus se sævientes, jugi memoria Dominicæ passionis, et imitatione illius mortificationis extinguere.*

SI OCCURRERIT TIBI HOMO, NON SALUTES EUM.] Causa fuit prima, ne Giezi salutando obvios, cum eisque colloquendo moras in via necteret, sed illico puerum apposito baculo suscitaret, antequam maritus eum esse mortuum resciscerel, q. d. ait S. August. serm. 106. de Temp. *Ita velociter ambula, ut nullis fabulis occupari aut retardari præsumas.* Secunda, ut res maneret secreta. Tertia, quia Giezi, ait Theodor. et Procop. erat laudis avidus, unde obviis gloriando dixisset: Meus herus Eliseus misit me ut suscitem mortuum, ideoque id facturus ad eum pergo; quare hac jactatione offendisset Deum, itaque impedivisset miraculum, nec Deus per eum puerum suscitasset. Quarta, ut Giezi vitaret omnem oculorum auriumque distractionem, totumque se disponeret per preces ad tanti miraculi patrationem. Ita Cajetan. Abulens. et S. Ambros. in cap. 10. Lucæ, lib. 7. ad illa: *Neminem salutaveritis: Festinato enim*, inquit, *jubebat eum contendere, ut celebrandæ resurrectionis exsequeretur officium, ne, confabulatione alicujus obvii, mandato deflecteretur a munere. Ergo et hic non salutationis officium aufertur, sed obstaculum impediendæ devotionis aboletur: ut, quando divina mandantur, paulisper sequestrentur humana.*

31. POSUERAT BACULUM SUPER FACIEM PUERI, ET NON ERAT VOX NEQUE SENSUS.] Allegoricam causam dat S. Aug. serm. 106. de Temp. dicens: *Puer iste* (Giezi) *typum habuit beati Moysi. Misit enim eum Deus cum baculo in Ægyptum; sed baculus sine Christo flagellare Ægyptum potuit, de originali vel actuali peccato liberare, vel resuscitare non potuit. Nihil enim, dicente Apostolo, ad perfectum adduxit lex. Opus erat ut qui baculum miserat, ipse descenderet. Baculus sine Eliseo nihil valebat, quia crux sine Christo nihil poterat.* S. Petrus per baculum a se missum e morte suscitavit S. Maternum suum discipulum, et primum Trevirensem Episcopum, ut habet ejus vita, et S. Macedonius per baculum suum suscitavit Theodoretum pene exanimem, uti ipse refert in Philotheo cap. 3.

PUER NON SURREXIT.] Cur? Rationem reddit Rabbi Salomon apud Lyran. *Hoc*, inquit, *fuit propter demeritum Giezi, qui non servavit præceptum Elisei, sed occurrentibus sibi hominibus jactanter dicebat se missum ad suscitandum mortuum.* Indignus enim est qui miracula faciat, qui de illis faciendis gloriatur. Hoc profecto et prævidit et præcavit Eliseus dicens ad puerum quem mittebat: *Si occurrerit tibi homo, non salutes eum; et si salutaverit te quispiam, non respondeas illi.* Nam ut recte Theod. q. 17. *Sciebat*, inquit, *eum esse honoris cupidum et causam dicturum; inanem autem gloriam fore impedimento ne faciat miraculum.* Aliam causam dat R. Eliezer c. 33. *Ridebat*, inquit, *Giezi dicendo obviis: Credisne baculum istum vitam restituere?*

34. ET INCUBUIT SUPER PUERUM, POSUITQUE OS SUUM SUPER OS EJUS, etc.] Franciscus Valesius sacræ Philosoph. c. 35. Si liceret dicere, inquit, puerum non fuisse omnino mortuum, sed syncopen passum, naturalis fuisset hæc Elisei curatio; nam syncope correpti, extinctione naturalis caloris periclitantur mori solentque fotu et calefactione (maxime anhelitus humani; is enim calor congener est et vitalis) revocari. Rursum discurrebat Eliseus, ut suum calorem pueru infundendum excitaret: is enim maximo exercitio excitatur; unde mox per eum sibi incumbentem excipiens, cœpit oscitare, calore jam incipiente flatum agitare et discutere, et crescente vigore et spiritibus animalibus moveri, aperti sunt oculi, et deinde aliorum sensuum instrumenta, et puer ad officia vitæ revocatus est. Verum ex narratione S. Script. clare liquet puerum vero fuisse mortuum, non syncopen passum: incubuit ergo puero Eliseus easdem ob causas ob quas Elias magister suus simili mortuo incubuerat, quas recensui 3. Reg. 17. 21.

Allegorica et præcipua causa fuit, ut Eliseus uti nomine, ita et facto repræsentaret Filii Dei incarnationem, in qua ipse carnem nostram induit, et quasi os ori, manus manibus, pedes pedibus accommodavit. Ita S. Augustinus sermone 11. de verbis Apostoli: *Quid*, inquit, *significavit mortuus puer, nisi Adam?* (et peccatorem Adæ filium per peccata mortuum) *posuit baculum supra mortuum, non surrexit. Si enim data esset lex quæ posset vivificare, omnino ex lege esset justitia. Non ergo potuit lex vivificare. Venit ipse*

grandis ad parvulum. Salvator ad salvandum, vivus ad mortuum, venit ipse. Et quid fecit? Juvenilia membra contraxit, tamquam seipsum exinaniens, ut formam servi susciperet. Juvenilia ergo membra contraxit, parvum se parvo coaptavit; ut efficeret corpus humilitatis nostræ conforme corpori gloriæ suæ. Itaque in isto typo Christo prophetice expresso suscitatus est mortuus, tamquam justificatus est impius. Rursum idem S. August. serm. 106. de Temp. *Venit,* inquit, *Eliseus et ascendit in cœnaculum, quia venturus erat Christus, et ascensurus crucis patibulum. Inclinavit se Eliseus, ut puerum resuscitaret: humiliavit se Christus, ut mundum in peccatis jacentem erigeret. Misit Eliseus oculos super oculos, manus super manus. Videte, fratres, quantum se vir ille perfectæ ætatis contraxit, ut parvulo mortuo et jacenti congrueret. Quod enim Eliseus in puero præfiguravit, hoc in toto genere humano Christus implevit. Audi Apostolum dicentem: Humiliavit semetipsum, factus obediens usque ad mortem. Quia parvuli eramus, parvulum se fecit. Quia mortui jacebamus, prius se medicus inclinavit; quia et revera fratres nemo potest jacentem erigere, si se noluerit inclinare. Quod autem puer oscitavit septies, septiformis gratia Sancti Spiritus ostenditur, quæ humano generi, ut resuscitetur in adventu Christi, tribuitur.* Eadem ex S. August. habent Eucher. Angelom. Beda, Rupert. et alii. Audi quoque S. Ambros. tom. 2. in cap. 4. Ecclesiastæ Exhort. ad Clericos, qui hæc de Christo in cruce se nobis commensurante, calefaciente et vivificante explicat: *Christus nobis commortuus est, ut nos calefaceret, qui ait: Ignem veni mittere in terram. Mortuus eram; sed quia in baptismate commortuus Christo sum, accepi lumen vitæ a Christo. Et qui in Christo moritur, per Christum calefactus vitæ et resurrectionis vaporem accipit. Frigidus erat puer, calefacit eum Eliseus spiritu suo, dedit ei vitæ calorem. Condormivit ei, ut eum calor quietis ejus, qui in symbolo consepultus ei fuerat, excitaret. Frigidus itaque est, qui non moritur in Christo. Calefieri non potest, cui ignis ardens non appropinquat. Invalescere non potest alteri, qui secum non habet Christum.* Audi denique S. Bernardum serm. 16. in Cant. *Oculis suis tetigit meos, interioris hominis frontem claris luminaribus ornans, fide et intellectu. Ori meo junxit suum, et mortuo signum pacis impressit; quoniam cum adhuc peccatores essemus, reconciliavit nos Deo, justitiæ mortuos. Os ori applicuit, iterato inspirans in faciem meam spiraculum vitæ; sed sanctioris, quam primo. Nam primo quidem in animam viventem creavit me; secundo, in spiritum vivificantem reformavit me. Manus suas meis superposuit, exemplum præbens bonorum operum, formam obedientiæ; aut certe manus suas misit ad fortia, ut doceret manus meas ad prælium, et digitos meos ad bellum. Et oscitavit puer septies, quia septies in die laudem dicere consuevit.* Psalm. 118.

Symbol. B. Petrus Damiani lib. de contemptu sæculi, cap. 28. *Is,* inquit, *quem terroris virga suscitare non poterat, per amoris spiritum ad vitam redit, dumque se parvulo accommodavit et composuit, facile erexit et suscitavit.* Rursum Eliseus hic symbolum dedit Eucharistiæ, in qua Christus ut ait S. Cyrill. totum se nobis commiscet, ac quasi oculos oculis, os ori, manus manibus, animam animæ nostræ applicat; id quod pulchra specie per visum repræsentatum fuit Ruperto Abbati Tuitiensi: cum enim ipse a Superiore juberetur capessere sacerdotium, putaretque se tanto gradu indignum, per visum vidit Christum crucifixum se ad amplexum invitantem. Quare Rupertus, Christum arctissime amplexus et osculatus, narrat Christum, quo profundius oscula admitteret, divinum os suum apertum, et hians præbuisse: simul etiam factum esse ut inter eos amplexus, tum divino amore majorem in modum inflammaretur, tum etiam sacerdotii, quod antea fugiebat, desiderium sibi inspirari senserit; quod, simul ac illuxit, cum suo Abbati indicasset, paulo post cum omnium gaudio exsecutum esse. Adjungit etiam aliud, quo post eum ordinem susceptum, non minus sit confirmatus. Nam jacenti in lectulo, hominis species apparuit de cœlo labens, capite obvoluto, quasi agnosci nollet, eaque se ita in eum tota dimisit, ut caput capiti, pedes pedibus, reliqua membra cum omnibus membris intime commisceret: quin etiam ipsam animæ substantiam modo quodam, qui verbis exprimi non posset, ita pervaderet, atque imprimeret, et quidem citius et profundius, quam mollissima cera signo imprimatur. Addit vero, quod facile credi possit, secutam esse tantam tamque incredibilem jucunditatem ac suavitatem, ut nisi ea celeriter a Deo inhibita esset, is quasi torrens voluptatis sine dubitatione animam de corpore abstracturus fuerit. Hoc, uti narravi, de seipso refert ipse Rupert. l. 12. in Matth. pag. 162. et ex eo Hier. Platus l. 1. de bono status relig. cap. 37.

Tropol. qui vult proximos peccato mortuos ad vitam gratiæ revocare, eorum infirmitati se accommodet oportet, ac per excessum charitatis os ori, manus manibus, linguam linguæ quasi applicet. Idem faciat religiosus, ut tam aliis religiosis, quam sæcularibus, quoad licet, per omnia se accommodet, ut faciebat Apostolus, dicens: *Omnibus omnia factus sum, ut omnes lucrifacerem.* Est enim in religione summa omnium unio, concordia, familiaritas, opitulatio, uti ex sancto Basilio, Chrysost. et aliis docet Platus, l. 1. de bono status relig. cap. 27. et 28.

34. Et incurvavit se super eum,] contrahendo membra sua magna, ut ea quasi adæquaret parvis membris pueri. Addunt Septuag. *et insufflavit super eum,* id est, halitu suo afflando calefecit puerum. Unde sequitur:

Et calefacta est caro pueri,] ut videlicet per calorem disponeretur ad animationem et vitam: sicut ergo mater disponit embryonem in utero, calefaciendo, ad animam illi a Deo infundendam, sic fecit et Eliseus hic. Voluit enim Deus eum miraculum hoc operari eo modo, qui naturæ esset conformis. Simili modo Deus, Adamum efformans in hominem viventem, *inspiravit in faciem ejus spiraculum vitæ.* Gen. 2.

35. At ille reversus deambulabat in domo semel huc atque illuc,] ut ambulando excitaret tum majorem calorem, quem puero deinde incumbendo aspiraret, tum majorem fervorem orandi pro pueri resuscitatione. Allegor. Eliseus ambulans repræsentabat Christum ambulantem per Judæam, et ubique semina Evangelii spargentem. Ita Eucharius.

Et oscitavit puer septies, aperuitque oculos.] Vatablus et alii: *Sternutavit.* Septuag. *Confortatus est.*

Cum enim puer capite laborasset, ut dictum est v. 19. videtur caput habuisse oppletum humoribus, qui spirituum vitalium meatus occupantes, eum suffocarunt. Quare jam per Eliseum calore, vita et vigore ei redditis, caput confortatum, sternutando expulit humores se gravantes: ita cerebrum purgavit, puerumque perfectæ sanitati reddidit.

39. Et collegit ex ea colocynthidas.] *Colocynthis* est cucurbita agrestis, qua medici utuntur, ut pituitam vehementer expurgent; estque amarissima, unde vocatur *fel terræ*, ait Vallesius S. Philos. c. 36. additque non tantum amara est, sed et perniciosa; adeo ut si supra quatuor obolos etiam emendata sumatur, posait super purgationes et exulcerationes ventris et mortem afferre, atque adeo admota exterius enecet fœtus. Hinc disce studium paupertatis. Audi Theodor. *Quod autem vita prophetarum*, inquit, *nullas habuerit possessiones docet historia. Nam qui erat eorum primus* (Eliseus) *nunc quidem eos excepit convivio olerum agrestium: nunc autem panes hordeaceos viginti apposuit centum viris, eosque ab aliis allatos. Eis autem tantam benedictionem impertiit, ut et illos centum satiaret, et post satietatem superessent permulti.*

Mors in olla,] q. d. Pulmentum hujus ollæ amarissimum est et pessimum, ut videatur esse venenum mortiferum. Tropol. *mors est in olla* deliciarum mundi, quæ gulam et venerem provocant, ideoque varios morbos ac mortem præsentem et æternam accersunt; amaræ sunt ergo, ut colocynthides. Aliter S. Bernard. uti mox dicam.

41. Afferte, inquit, farinam.] Farina enim quia glutinosa et leniens instar amyli, ait Vallesius, colocynthidarum mordacitatem et acrimoniam temperat; unde prudenter adhibita hic fuit ab Eliseo, licet potissima causa correctionis pulmenti fuerit virtus divina et miraculosa. Simili modo in lepra Naaman curanda, aliquid juvit aqua Jordanis capite 5. et in ulcere Ezechiæ sanando, aliquid juverunt Isaiæ ficus, capite 20. versu 7. quia extergunt et discutiunt tumores, si fiat cataplasma ex eis et farina hordeacea vel triticea. Ita Vallesius et Serarius licet contrarium sentiant Angelomus et alii, scilicet hæc non juvisse, sed potius obfuisse, ut ostenderetur curationem hanc fieri non vi naturali, sed supernaturali et divina.

Infunde turbæ.] Notat Theod. q. 19. filios prophetarum nil proprii possedisse, sed vixisse in communi, ut jam faciunt religiosi.

Tropol. S. Bernardus serm 65. inter parvos: *Prælatus ex debito officii sui apponit subjectis ollam grandem, herbas agrestes continentem, id est, admonitionem de gravibus disserentem, acerbitate refertam, sed tamen igne Sancti Spiritus succensam. Subditi ergo perhorrescentes sermonum austeritatem, clamant: Mors in olla, et non possunt gustare. Sapiens igitur dispensator non affert, imo afferri jubet farinam; quoniam non præbet, sed hortatur habere caritatem, cujus condimento reddantur dulcia, quæ prius videbantur amara. Potest namque prædicator monita salutis auribus circumstantium insonare; sed nemo nisi solus Deus valet saporem caritatis palato cordis infundere.*

43. Ut apponam coram viris centum.] Eliseus hic miraculose multiplicans panes repræsentat Christum, qui his paucis panibus pavit plura hominum millia. Mystice singula hæc adaptantem prædicatoribus, vide Angelomum.

CAPUT QUINTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Eliseus liberat Naaman a lepra, eamque immittit avaro et Simoniaco Giezi.

1 Naaman, princeps militiæ regis Syriæ, erat vir magnus apud Dominum, suum, et honoratus: per illum enim dedit Dominus salutem Syriæ; erat autem vir fortis et dives, sed leprosus. 2. Porro de Syria egressi fuerant latrunculi et captivam duxerant de terra Israel puellam parvulam, quæ erat in obsequio uxoris Naaman, 3. quæ ait ad dominam suam: Utinam fuisset dominus meus ad prophetam, qui est in Samaria! profecto curasset eum a lepra, quam habet. 4. Ingressus est itaque Naaman ad dominum suum, et nuntiavit ei, dicens: Sic et sic locuta est puella de terra Israel. 5. Dixitque ei rex Syriæ: Vade, et mittam litteras ad regem Israel Qui cum profectus esset et tulisset secum decem talenta argenti, et sex millia aureos, et decem mutatoria vestimentorum, 6. detulit litteras ad regem Israel, in hæc verba: Cum acceperis epistolam hanc, scito quod miserim ad te Naaman servum meum, ut cures eum a lepra sua. 7. Cumque legisset rex Israel litteras, scidit vestimenta sua, et ait: Numquid Deus ego sum, ut occidere possim, et vivificare, quia iste misit ad me, ut curem hominem a lepra sua? animadvertite, et videte quod occasiones quærat adversum me. 8. Quod cum audisset Eliseus vir Dei, scidisse videlicet regem Israel vestimenta sua, misit ad eum,

dicens: Quare scidisti vestimenta tua? veniat ad me, et sciat esse prophetam in Israel. 9. Venit ergo Naaman cum equis et curribus, et stetit ad ostium domus Elisei; 10. misitque ad eum Eliseus nuntium, dicens: Vade, et lavare septies in Jordane, et recipiet sanitatem caro tua, atque mundaberis 11. Iratus Naaman recedebat, dicens: Putabam quod egrederetur ad me, et stans invocaret nomen Domini Dei sui, et tangeret manu sua locum lepræ, et curaret me. 12. Numquid non meliores sunt Abana et Pharphar, fluvii Damasci, omnibus aquis Israel, ut laver in eis, et munder? Cum ergo vertisset se, et abiret indignans, 13. accesserunt ad eum servi sui, et locuti sunt ei: Pater, et si rem grandem dixisset tibi propheta, certe facere debueras; quanto magis quia nunc dixit tibi: Lavare, et mundaberis? 14. Descendit, et lavit in Jordane septies juxta sermonem viri Dei, et restituta est caro ejus, sicut caro pueri parvuli, et mundatus est. 15. Reversusque ad virum Dei cum universo comitatu suo, venit, et stetit coram eo, et ait: Vere scio quod non sit alius Deus in universa terra, nisi tantum in Israel. Obsecro itaque ut accipias benedictionem a servo tuo. 16. At ille respondit: Vivit Dominus, ante quem sto, quia non accipiam. Cumque vim faceret, penitus non acquievit. 17. Dixitque Naaman: Ut vis, sed, obsecro, concede mihi servo tuo, ut tollam onus duorum burdonum de terra; non enim faciet ultra servus tuus holocaustum aut victimam diis alienis, nisi Domino. 18. Hoc autem solum est, de quo depreceris Dominum pro servo tuo, quando ingredietur dominus meus templum Remmon, ut adoret, et illo innitente super manum meam: si adoravero in templo Remmon, adorante eo in eodem loco, ut ignoscat mihi Dominus servo tuo pro hac re. 19. Qui dixit ei: Vade in pace. Abiit ergo ab eo electo terræ tempore. 20. Dixitque Giezi puer viri Dei: Pepercit dominus meus Naaman Syro isti, ut non acciperet ab eo, quæ attulit; vivit Dominus, quia curram post eum, et accipiam ab eo aliquid. 21. Et secutus est Giezi post tergum Naaman; quem cum vidisset ille currentem ad se, desiliit de curru in occursum ejus, et ait: Rectene sunt omnia? 22. Et ille ait: Recte, dominus meus misit me ad te, dicens: Modo venerunt ad me duo adolescentes de monte Ephraim, ex filiis prophetarum; da eis talentum argenti, et vestes mutatorias duplices. 23. Dixitque Naaman: Melius est ut accipias duo talenta. Et coegit eum, ligavitque duo talenta argenti in duobus saccis, et duplicia vestimenta, et imposuit duobus pueris suis, qui et portaverunt coram eo. 24. Cumque venisset jam vesperi, tulit de manu eorum, et reposuit in domo, dimisitque viros, et abierunt. 25. Ipse autem ingressus, stetit coram domino suo. Et dixit Eliseus: Unde venis Giezi? Qui respondit: Non ivit servus tuus quoquam. 26. At ille ait: Nonne cor meum in præsenti erat, quando reversus est homo de curru suo in occursum tui? Nunc igitur accepisti argentum, et accepisti vestes, ut emas oliveta et vineas, et oves, et boves, et servos, et ancillas. 27. Sed et lepra Naaman adhærebit tibi et semini tuo, usque in sempiternum. Et egressus est ab eo leprosus quasi nix.

2. De Syria egressi fuerant latrunculi,] id est, milites ad prædandum hostilem terram Israel: sic milites olim vocabantur *latrones*, ob causas quas superius dedi; nunc sæpe non tantum vocantur, sed reipsa sunt latrones.

Captivam duxerat puellam parvulam,] per quam Deus Naaman principem Syriæ sanavit tum corpore, tum mente, ut fieret fidelis et Dei cultor. Sic sub Constantino Imperatore fœmina Christiana captiva assiduis suis precibus, jejuniis et pietatis exercitiis Iberos ad Christi fidem traduxit, teste Niceph. lib. 1. cap. 34.

5. Et decem mutatoria vestimentorum,] ut ea offerret Eliseo, qui iis uteretur, cum vestem quotidianam mutare vellet. Vestes elegantiores et pretiosiores intelligit, quibus utimur in publico et diebus solemnibus, inquit Vatablus.

6. Ut cures eum a lepra,] ut cures eum a lepra liberari per prophetam, quem audio apud te esse thaumaturgum. Nec enim rex noverat Eliseum, ideoque non ad eum, sed ad regem Israel sibi notum scribit, ut per Eliseum curet Naaman sanari.

7. Numquid ego sum Deus?] Rex Israel crude accipit verba regis Syriæ: nec enim sciebat quid puella regi Syriæ de Eliseo dixisset, quodque rex non per se, sed per Eliseum peteret curari Naaman a lepra. Unde suspicatus est regem sibi insidiari, bellumque meditari, et hanc belli occasionem prætexere.

10. Misitque ad eum Eliseus nuntium.] Cur ipse Eliseus non ivit ad Naaman, ut eum quasi principem honorifice exciperet? Respondent primo Theodor. et Procop. quod legis adeo studiosus esset Eliseus, ut ne immundi quidem hominis aspectum, multo minus contactum ferre vellet, ut scilicet intelligeremus quam eorum mores et consuetudinem defugere oporteat, quos graviorum scelerum infidelitatis et hæreseos lepra inquinat.

Secundo, et verius, ut ostenderet se ab aula et aulicis abstractum, Deo soli quasi religiosum vacare, ideoque parvi facere principum præsentiam, famulos,

equos et pompam, quæ mundus admiratur. Non ergo id fecit ex superbia, utpote qui, *non solum se conspici, sed teneri etiam a muliere permisit*, c. 4. ait S. Greg. 7. Mor. cap. 15. qui et sub initium capitis celsitudinem animi in Eliseo similibusque sanctis deprædicans, ait: *Cuncta quippe quæ foris eminent, occultis eorum obtutibus per despectum jacent. Nam super se interius rapti, in alio animum figunt; et quæque in hac vita patiuntur, quasi longe infra labentia atque a se aliena conspiciunt; atque, ut ita dixerim, dum mente extra carnem fieri decertant, pene ipsa quæ tolerant, ignorant. In horum profecto oculis quidquid temporaliter eminet, altum non est. Nam velut in magni vertice montis siti, præsentis vitæ gaudia plene despiciunt: seque ipsos per spiritalem celsitudinem transcendentes, subjecta sibimet intus vident, quæcumque per carnalem gloriam foris tument. Unde et nullis contra veritatem potestatibus parcunt: sed quos attolli per elationem conspiciunt, per spiritus auctoritatem premunt.*

Sic sanctus Antoninus, salutatus a Constantino Magno per litteras, vix voluit respondere; respondit tamen coactus pene a discipulis, eique monita salutis dedit, teste sancto Athanasio.

Tertio, voluit Eliseus miraculi et sanitatis futuræ magnitudinem augere, dum per famulum interonntium illud peragit, ait Abulensis; idque non contactu, sed solo verbo, ait Auctor mirabil. S. Scripturæ, libr. 2. cap. 28.

11. Putabam quod egrederetur ad me, et stans invocaret nomen Domini Dei sui, et tangeret manu sua locum lepræ, et curaret me.] Loquitur Naaman ex sensu principum gentilium superborum, qui ex suo judicio præfigunt sibi modum patrandi miraculi; sed Deus, volens eos humiliare, alium ejus modum præscribit, ut discant Deo se suumque judicium submittere, ac a Deo legem accipere, non dare, illique simpliciter per omnia obedire.

12. Numquid non meliores sunt Abana et Pharphar fluvii Damasci?] Audi Benjamin in itinerario: *Urbs ipsa Damascus maxima, atque pulcherrima est, muris cincta; regio vero tota hortis et paradisis instructissima, ex singulis lateribus quindena continens milliaria. Nusquam alias in tota terra fructifera urbs huic similis visitur; quam duo flumina ex Hermone monte delapsa beant, Amma et Pharphar: sita est enim urbs sub Hermone monte, Amma urbem ipsam influit, cujus aquæ per tubos in omnes magnatum domos, atque etiam in fora et plateas deducuntur; estque regio ipsa negotiis omnium terrarum frequens. Pharphar vero urbem ipsam præterfluens, hortos et paradisos omnes irrigat.*

13. Pater, etsi rem grandem dixisset tibi propheta, certe facere debueras; quanto magis quia (quod) nunc dixit tibi: Lavare et mundaberis.] Benignus in famulos instar patris erat Naaman, adeo ut ab eis *pater* vocaretur, et ut pater amaretur, qui proinde benevole consilium salutare illi suggesserunt; quod ipse placide audivit et acceptavit. Sic et Eliseus Eliam magistrum suum vocabat patrem, dicens: *Pater mi, currus Israel et auriga ejus.* Sic etiamnum Hollandi natura sua benigni suos heros et dominos vocant: Vaer, id est, pater.

14. Descendit et lavit septies in Jordane.] Cur septies? ut septenarius numerus, qui universitatis numerus censetur, demonstraret omnia scelera capitalia, quæ septem numerantur; et in omne tempus, quod septem hebdomadæ diebus circumfertur, penitus ex animis eradicanda. Tertullianus. libr. 4. contra Marc. capite 9. nationum, ait: *Quæ septem maculis capitalium delictorum inhorrerent. Quapropter septies, quasi per singulos titulos, in Jordane lavit; simul et ut totius hebdomadis caneret expiationem, quia unius lavacri vis et plenitudo Christo soli dicabatur, facturo in terris sicut sermonem compendiatum, ita et lavacrum.*

Secundo septies, ut significetur perfecta corporis et animi ablutio et sanitas: illa enim constat elementis quatuor, eorumque justa temperie producitur; hæc vero invocato S. Trinitatis nomine in baptismo peragitur. Ita Theodoret. et Procopius.

Tertio, septena lotio septem Ecclesiæ Christi Sacramenta adumbrat, quibus omnis peccati lepra abstergitur; hæc ergo sunt quasi septem baptismata et ablutiones animæ.

Et mundatus est.] Ecce hic est fructus simplicis obedientiæ. Sic Constantinus Magnus a lepra purgatus est aqua baptismi collati a sancto Sylvestro, non vi aquæ, nec etiam vi baptismi præcise (Baptismi enim effectus est abluere peccata animæ, non lepram corporis) sed quia aqua hæc *divinæ voluntatis et propheticæ jussionis instrumentum fuit*, ut ait sanctus Ambrosius.

Allegor. lotio Naaman in Jordane significat primo baptismum, qui lavat lepram animæ. Hic enim in Jordane, dum Christus in eo baptizatus est, ad hoc quasi consecratus fuit. Secundo, pœnitentiæ; Jordanis enim Hebr. idem est quod *fluvius judicii*, quod in Sacramento pœnitentiæ peragitur. Ita Angelomus, Prosper et alii. Audi S. Ambr. lib. 4. in c. 4. Lucæ: *Disce spiritalia Sacramenta signari. Corporis remedium petitur, mentis acquiritur. Abluitur caro, affectus diluitur. Non enim magis corporis, quam mentis lepram video fuisse mundatam: quando post baptismum veteris erroris colluvione detersa, negat se diis alienis hostias, quas spoponderat Domino, litaturum.*

15. Obsecro itaque ut accipias benedictionem a servo tuo,] scilicet munera quæ tibi attuli v. 5. Hæc enim ab Hebræis vocantur, *benedictio*, quia signa sunt amoris et benevolentiæ. Adde: hæc *benedictio* est realis, idemque quod *benefactio*. Sic benedicere Dei est efficax, idemque quod benefacere.

16. Vivit Dominus ante quem sto, quia non accipiam,] q. d. Esto sim cum meis discipulis in summa egestate et paupertate, tamen juro me tua munera non accepturum, ut ostendam hoc miraculum non esse meum, sed Dei; utque illud me pure ex amore Dei, non ob munera patrasse demonstrem; utque tu discas servos Dei, non munera hominum, sed Dei ambire.

Idem fecit S. Hilarion: Audi quid de Oriono a legione dæmonum per eum liberato in ejus vita scribat S. Hieron. *Curatus*, ait, *cum uxore et liberis, venit ad monasterium, plurima, quasi gratiam redditurus, dona afferens. Cui sanctus: Non legisti*, inquit, *quid Giezi, quid Simon passi sint; quorum alter accepit pretium, alter obtulit: ut ille venderet gratiam Spiritus Sancti,*

hic mercaretur? Cumque Orionus flens diceret: Accipe, et da pauperibus, respondit: Tu melius potes tua distribuere, qui per urbes ambulas, et nosti pauperes; ego, qui mea reliqui, cur aliena appetam?

Perfecta ergo sanctitas munera quælibet et quantalibet refutat, uti fecit Abraham Gen. 14. 22. de quo S. Ambros. lib. 1. de Abraham cap. 3. *Quantum,* inquit, *est illud, quod de præda victoriæ nihil voluit contingere, nec oblatum sumere? Minuit enim fructum triumphi mercedis susceptio, et beneficii arrodit gratiam. Plurimum enim refert utrum pecuniæ, an gloriæ dimicaveris.*

Hinc a Deo audire meruit: *Ego protector tuus sum et merces tua magna nimis.* Gen. 15. 1. Ubi S. Ambr. citatus: *Quoniam,* inquit, *sibi mercedem ab homine non quæsivit, a Deo accepit.* Hinc Eliseus hic fuit typus Christi jubentis Apostolis: *Gratis accepistis, gratis date,* ait S. August. sermone 208. de Temp.

17. Obsecro, concede mihi servo tuo, ut tollam onus burdonum duorum de terra] Israel. *Burdonum,* id est *mulorum,* ut vertit Chald. Septuag. Vatabl. Pagninus et alii. Hebr. enim פרד *Pered* est *mulus,* ac forte a *Pered* dictus est burdo, litteram P in vicinam labialem B commutando. Fit in Digest. lib. 32. t. 49. mentio *Burdonum,* ubi male Accursius baculos intelligit, qui Gallice *bourdons* vocantur. Unde Cujacius lib. 11. Observat. cap. 16. *burdones* asserit esse mulos, qui manui et burici vocantur, geniti ex asino et equa, vel equo et asina; ideoque Hebr. dicuntur *peradim,* id est, divisi, separati, quod divisæ et diversæ a suis genitoribus sint speciei: פרד *parad* enim est dividere, separare. Sensus est, q. d. Concede ut possim tollere de terra tua tantum quantum possunt ferre duo *burdones,* id est, muli, ut ex ea quasi sancta erigam in patria mea altare Deo Israel, quem solum verum esse Deum ex hoc miraculo sanationis meæ agnosco, veneror et amo. Unde verisimile est Naaman circum altare erexisse templum vel sacellum, in eoque cum tota familia sua Deum coluisse, ac multos alios ad illum ibi colendum induxisse. Potuisset Naaman ex terra Syriæ altare erigere. Israeliticam tamen optavit, quod eam, uti monet Theodoret. q. 19. Abulens. quæst. 22. sanctam crederet, quam præ cæteris Deus elegisset, in qua populum templumque suum collocasset, quæ tot sanctissimorum virorum domiciliis et virtutibus celebraretur.

Nota hunc locum pro cultu reliquiarum Sanctorum, nam votum Naaman probavit Eliseus propheta Dei.

Non enim faciet servus tuus holocaustum aut victimam diis alienis nisi (sed tantum) Domino.] Hebr. *Jehova,* qui verus et unicus est Moysis et Israelis Deus. Huc ecce Naamanum perduxit Elisei sanctitas, et munerum despicientia. Unde sanctiorem, ait Mendoza in lib. 1. Reg. cap. 12. v. 4. judicavit terram illam, in qua munerum cupiditas sepelitur, quam illam aquam in qua corporum lepra expiatur. Ob eam rationem sananti lepram Eliseo obtulit aurum, tamquam medico: repudianti aurum obtulit preces, tamquam Deo: neque propria auctoritate, sed illius obtenta prius facultate, terræ portionem ausus est exportare.

18. Hoc autem solum est, de quo depreceris Dominum pro servo tuo, quando ingredietur Dominus meus (rex Syriæ) templum Remmon, ut adoret, et illo innitente super manum meam, si adoravero in templo Remmon, adorante eo in eodem loco, ut ignoscat mihi Dominus servo tuo pro hac re.

19. Qui dixit ei: Vade in pace.] Gregor. de Valentia tract. de fide et fidei professione disp. 1. quæst. 3. puncto 2. ad 3. censet hanc petitionem Naaman continere rem illicitam, scilicet professionem idololatriæ; Naaman enim cooperatum fuisse idololatriæ regis in adoratione idoli Remmon, ideoque Eliseum non annuere nec directe respondere, sed permittere, id est, negative se habere, quia videbat eum hoc tempore incapacem correctionis, ad deponendam hanc idololatriæ simulationem, ideoque illam in aliud tempus distulisse, ac pro hac vice suffecisse ei, quod Naamanum ad veri Dei cognitionem perduxisset. Verum si Naaman cooperabatur idololatriæ, debuisset Eliseus eum hac de re docere nec dissimulare. Nam ex eo quod ait: *Vade in pace,* omnino colligebat Naaman Eliseum suæ petitioni annuere, et concedere ut rege adorante, adoraret et ipse in templo Remmon; quare Eliseus fovisset et confirmasset Naaman in sua idololatria, quod absit.

Pejus Priscillianistæ, quos sequitur Machiavellus, dicebant licitum esse simulare exterius hæresim vel idololatriam, dummodo in animo veram fidem retineas; unde ajebant: *Jura, perjura, secretum prodere noli.* Mitius, perperam tamen Adrianus in 4. quæst. 1. de Baptismo resp. ad 5. asserit licitum esse extrinsecus simulare idololatriam, si absit scandalum, nec instet præceptum confitendi fidem.

Nota ergo adorationem hanc Naaman non fuisse proprie dictam: sic enim fuisset impia et idololatrica; sed in propriam, scilicet incurvationem corporis, vel genuflexionem obsequii causa, ut scilicet regem ex officio sibi commisso fulciret et sustentaret in templo, uti et alibi facere consueverat; quod facere non poterat, nisi rege genuflectente, ipse pariter genuflecteret. Est catachresis. Id patet ex Hebr. שחה *sacha,* quod proprie significat, curvare vel incurvare se, uti vertit hic Arias. Alia ergo fuit adoratio regis, alia Naaman; rex enim proprie adorabat idolum suum Remmon: Naaman vero adorabat improprie, id est, curvabat se, ut regi suo se curvanti accommodaret, eumque sustentaret et honoraret. Erat ergo hæc ejus adoratio non religiosa, sed politica et civilis; sicut *Abraham adoravit,* id est, reverentiam exhibuit, *filios Heth,* Gen. 23. 7. et Jacob *adoravit,* id est, veneratus est filium suum Joseph principem Ægypti. Hebr. cap. 11. vers. 21.

Solebat enim rex Syriæ, cum incederet, aut se quacumque de causa prosterneret, inniti aut manibus, aut humeris Naaman: quare necesse erat ut sese Naaman ad regis motum, atque habitum, accommodaret. Ex quo fiebat ut cum stante staret, cum incedente incederet, et procedente ipse quoque procederet. Hoc enim si omisisset, incivilis et rusticus, imo infidelis habitus fuisset.

Dices: Naaman cooperabatur regi adoranti Remmon; ergo cooperabatur ejus idololatriæ. Resp. negando consequentiam. Cooperabatur enim regi ad actionem naturalem, scilicet ad curvationem corporis

dumtaxat, non autem ad moralem, vel ad intentionem regis, quæ erat curvando se adorare Remmon. Sic nobiles, ait Cajetanus, comitantes suum regem euntem ad concubinam, non peccant; quia non comitantur eum, ut vadat ad fornicandum et peccandum, sed absolute ut vadat quocumque libuerit: comitantur enim eum dumtaxat honoris et obsequii causa, ceu famuli dominum suum.

Sensus ergo Naaman fuit, q. d. Peto, o Elisee, facultatem, ut curvante se rege in templo Remmon ad eum adorandum, liceat et mihi regem sustentanti curvare me, non ad adorandum Remmon, sed ut hoc obsequium et servitium regi meo præstem, ad quod ex officio meo teneor, tam in templo quam alibi, ne gradu et dignitate apud regem excidam. Rex enim innititur super me; quare quocumque ipse se flectit, et vertit, ego pariter me vertere et flectere debeo. Erat ergo actus hic curvandi adiaphorus et indifferens, eratque cultus non sacer, sed civilis et politicus. Nam sustentare regem sive stantem, sive ambulantem, sive genuflectentem per se est actus observantiæ; per accidens vero est, quod contingat eum sustentari, dum ille coram idolo incurvatur. Id enim non est idolo, sed regi reverentiam exhibere.

Dices secundo: Naaman dabat scandalum aulicis; putabant enim ipsi eum adorare cum rege Idolum Remmon. Resp. nullum fuit scandalum, tum quia sciebant Naaman ex officio teneri ad sustinendum regem in hac corporis curvatione, nec aliud prætendere; tum quia Naaman publice abdicarat idola, et profitebatur cultum veri Dei Israelis, eique altare et sacellum erexerat, in quo totam suam familiam Deum verum secum adorare compellebat. Ita Abulens. Lyran. Burgen. Cajetan. Serar. Sanchez, Salianus hic, et Suarez, de fide, tract. 1. disp. 14. sect. 4. num. 8.

Quin et Tertull. lib. de Idololatria cap. 15. in fine: *Sed quoniam*, inquit, *ita malis circumdedit sæculum idololatria, licebit adesse in quibusdam, quæ nos homini non idolo officiosos habent. Plane ad sacerdotium et sacrificium vocatus non ibo (proprium enim idoli officium est) sed neque consilio, neque sumptu aliave opera in hujusmodi fungar. Si propter sacrificium vocatus assistam, ero particeps idololatriæ: si me alia causa conjungit sacrificanti, ero tantum spectator sacrificii.*

Porro hac in re circumspecte agendum est: una enim circumstantia subinde speciem facti mutat, et quod erat licitum, facit illicitum; ut si rex velit suos famulos cogere ad idololatriam, ideoque eos compellat secum ire ad templum, ut secum idolum adorent, ut fecit Julianus apostata. Unde Valentinianus dux militiæ postea Imperator Julianum quidem euntem ad idolorum fanum, honoris causa comitatus est; sed cum ibidem sacrificus idololatra roscidis quibusdam frondibus eum aspersisset, ipse illi alapam impegit, conviciisque eum proscidit, ac partem vestis in quam asperginis illius gutta ceciderat, abscidit. Quocirca ipse ob Christianam fidem a Juliano militia exutus, et in exilium actus hac sua in fide constantia meruit Juliano post Jovianum in imperio succedere. *Qui ergo omnia pietati posthabuit, omnia consecutus est muneris pietatis*, ait Baronius anno Christi 364.

Sic S. Serg. et Bacchus primicerii Maximiani Imp. comitati sunt eum sacrificaturum Jovi usque ad januas templi; sed illud ingredi noluerunt. Causam rogati, dixerunt se religione prohiberi; se enim Christianos esse, nec Jovem, sed Deum verum colere. Qua de causa excruciati gloriosam obiere martyrii agonem die 7. octobris: quia nimirum tunc asseclæ imperatoris solebant injicere thus thuribulo in honorem idoli, et idolo acclamare, aliisque signis et modis cooperari idololatriæ imperatoris. Adde, tunc flagrante imperatorum in Christianos persecutione, signum idolorum cultus erat astare sacrificiis. Denique sub decem primis imperator. fideles persequentibus, Christiani ferventes erant, et quamlibet idololatriæ speciem et umbram horrebant et cavebant.

Porro Naaman hic factus est veri Dei cultor, non tamen Judæus vel proselytus, quia non fuit circumcisus; quare legem Moysis servare non tenebatur, uti ad eam æque ac ad circumcisionem obligabantur omnes Judæi, tamquam Abrahæ, Isaac et Jacob posteri: mansit erga Naaman gentilis, et Deum verum colebat, uti colebant patres omnes ante diluvium in statu legis naturæ. Vide S. Augustinum, sermone 207. de Temp. qui est de Naaman Syro.

Remmon.] Nonnulli censent *Remmon* esse Jovem summum deorum, itaque dici quasi רם *ram*, id est, *excelsum*, utpote altitonantem. Melius Serarius, Sanchez et alii censent esse Venerem, tum quia Venus erat dea Syriæ, tum quia Syri Venerem faciebant tam deam quam deam, teste Macrobio; tum quia *Remmon* Hebr. significat *malum punicum*. Veneri autem poma præsertim aurea et punica, ob pulchritudinem et seminum fœcunditatem sacra fuisse testantur Theocritus, Virgilius, Lucianus et Ovidius, lib. 10. Metamorph. Vide Pererium Hieroglyph. lib. 54. Sic Romani colebant Pomonam, quasi deam pomarum, teste sancto Augustino, libro 3. Civit. 24.

Abiit ergo ab eo electo tempore.] Chald. et Pagnin. *Abiit ab eo milliare terræ*; Septuag. *In spatio terræ*; Isidorus: *Quasi per stadium terræ*; Vatablus: *Jugerum agri*; Cajetanus ex R. David, *Prandio terræ*, id est, tanto spatio Naaman abierat ab Eliseo, cum ad eum venit Giezi petens munera, quantum durante prandio confici potest scilicet milliare. Et huic expositioni vulgatam versionem accommodat Sanchez, ut *electum tempus* vocetur milliare; milliare enim est communis et electa hominum mensura, quam scilicet omnes communi consensu elegerunt ad demetiendum locorum spatia et distantias.

Verum Noster, Genes. 35. 16. vertit: *verno tempore;* alibi vertit: *tempus viridationis*. Ergo *tempus electum* est tempus vernum quo omnia virent. Ita Rupertus: addit hoc Scripturæ, ut significet Eliseum prudenter Naamano præscripsisse lotionem in Jordane, ex eo quod erat tempus vernum; tunc enim, tepente aura, lotiones corpori salutares sunt, cum in hyeme ob frigos sint noxiæ. Rursum, ut significet lætiorem hanc a lepra curationem accidisse Naamano, ex tempore, utpote qui acciderit in vere, cum omnia florent et lætitiam homini aspirant: lætissimum ergo ipsum rediisse domum. Vide dicta Genes. cap. 35. vers. 16.

20. VIVIT DOMINUS, QUIA CURRAM POST EUM, ET ACCIPIAM AB EO ALIQUID,] q. d. Juro per Deum quod petam a Naaman aliquod antidoton, sive munus pro sanitate ei data a meo magistro Eliseo. Hinc patet Giezi proprie non fuisse Simoniacum, quia miraculosam sanitatem Naamano non vendidit pretio, nec de eo cum ipso pactus est; sed post gratis ei datam ab Eliseo sanitatem, munus aliquod ab eo petiit: Simoniacus vero primus fuit Simon magus, qui a sancto Petro emere voluit pretio Spiritum Sanctum, Actorum 8. unde ab eo hoc peccatum nomen *Simoniæ* accepit. Peccavit tamen graviter Giezi: Primo, quod inscio et invito Eliseo hoc munus a Naaman petierit et acceperit; secundo, quod mentitus sit Eliseum id petere; tertio, quod Eliseo hanc notam cupiditatis inusserit, quæ multum ejus sanctitati et honori derogabat. Ipse enim respuens munera Naaman ab eo habitus fuit ut vir divinus, et propheta cœlestis: jam vero potens munera videri ei potuit homo egens et cupidus, ac similis pseudoprophetis, qui pro suis vaticiniis accipiebant munera. Quare poterat Naaman deficere a fide quam conceperat de Deo vero, ex sanctitate et integritate Elisei. Unde valde verisimile est Eliseum effecisse, ut Naaman resciret, Giezi se inscio munera hæc ab eo petiisse, ideoque a se lepra punitum, ut hac ratione integritas sua in munerum contemptu Naamano constaret; itaque ille in opinione quam de eo conceperat, ac vera in Deum fide confirmaretur. Quarto, Giezi peccavit furto, quia Naaman munera hæc mittebat Eliseo, pro quo ea Giezi petebat; Giezi autem illa in suos usus convertere destinabat. Unde ea abscondit versu 24. ne quid Eliseus de iis sciret. Quocirca mox Eliseus illi exprobrat, versu 16. *Accepisti argentum*, inquit, *ut emas oliveta et vineas*. Quinto, peccavit simonia mentali; animum enim habuit simoniacum: petiit enim munera a Naaman intuitu sanitatis miraculose illi ab Eliseo collatæ, quasi hæc merces et hoc pretium Eliseo pro sanitate deberetur. Unde S. Ambrosius, libr. de Dignitate sacerdotali cap. 4. ait simoniacos esse sectatores Giezi et Simonis Magi, ideuque lepram simoniæ adhærere eorum non corporibus, sed mentibus.

26. NONNE COR MEUM IN PRÆSENTI (præsens) ERAT, QUANDO REVERSUS EST HOMO (Naaman) DE CURRU SUO IN OCCURSUM TIBI.] *Cor*, id est, mens et oculi mentis meæ a Deo supernaturaliter elevati et adjuti fuere, ut absentem et remotam tuam munerum a Naaman acceptionem, quasi præsentem cognoscerent et cernerent, q. d. Putabas me absentem, cum munera petiisti: at ego spiritu tibi præsens eram; mentis enim intuitu vidi omnia quæ fecisti. Multo ergo magis, ait S. Augustinus l. 22. de Civit. 19. Sancti in cœlis absentia et remota quæ in terra fiunt, cernere possunt.

Simili modo S. Benedictus vidit absentia multa, uti narrat S. Gregorius 2. Dialog. cap. 13 18. 19. Unde addit S. Gregor. eum habuisse spiritum Elisei.

26. ACCEPISTI ARGENTUM, etc. UT EMAS OLIVETA ET VINEAS, ET OVES, ET BOVES, ET SERVOS, ET ANCILLAS.] Talentum argenti continebat sex millia siclorum argenti, hoc est, sex millia florenorum Brabanticorum sive Francorum, ut vocant Galli: quare duo talenta quæ accepit Giezi valebant duodecim millibus Francorum, quæ faciunt quatuor millia coronatorum Francicorum: quorum quisque continet duodecim Julios sive Regales; hac summa autem illo ævo, cum omnia essent vili pretio, ac rarum foret argentum, poterant emi hæc omnia. Alii disjunctive explicant, q. d. Ut emas, vel oliveta, vel vineas, vel oves et boves. Hinc videtur quod Eliseus munera hæc sibi a Naaman per Giezi missa, ipsi Giezi concesserit et dederit, ne ipse injuste ea possideus continue peccaret.

27. SED ET LEPRA NAAMAN ADHÆREBIT TIBI ET SEMINI TUO USQUE IN SEMPITERNUM,] non absolute, ut patet, sed q. d. ad longissimum et immemorabile tempus, v. g. per trecentos annos, sive in tertiam et quartam generationem, Exodi 34. 7. Ita Serarius, Abulensis, Sanchez et alii.

Argentum ergo quod inique accepit Giezi fuit veneno infectum et pestiferum, instar vestium nummorumque, quibus in domo peste infecta pestis adhæresait, ut ea accipientem invadat et inficiat. Sic enim lepra Naaman, quasi adhæsisset argento, infecit Giezi illud recipientem, eumque leprosum effecit.

Quare deinceps Giezi cum Eliseo versatus non est, sed ut leprosus hominum consortium ex lege Levitica 13. et 14. vitare debuit: nec enim eum Eliseus legis studiosissimus ad se admisisset. Ita Abulensis, quæst. 10. quod ergo Giezi cap. 8. cum rege Joram collocutus dicitur, eique miracula Elisei narrasse, id videtur contigisse antequam percussus esset lepra; unde Abulensis, Serarius, Salianus et alii censent hic esse hysterologiam, ac Giezi lepram, et consequenter Naamani ad Eliseum adventum et sanationem, posterius contigisse, scilicet anno ultimo regni Joram, cum paulo post ipse occisus est a Jehu: si quis tamen ordinem S. Scripturæ retinere velit, dicat oportet Giezi pœnitentiam egisso, sicque Deum et Eliseum placasse, lepramque a se, si non a posteris omnibus repulisse, ait Serarius, itaque jam mundatum collocutum esse cum rege Joram.

CAPUT SEXTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Eliseus ferrum securis in aqua mersum ad lignum, quasi ad suum manubrium, enatare facit: inde v. 8. consilia secreta regis Syriæ revelat regi Israel. Mox v. 14. milites Syros ad se capiendum missos excæcat, ducitque ad regem Israel, eosque vetat percuti, imo cibo refici jubet. Denique v. 24. rex Syriæ obsidet Samariam, eamque ad extremam famem redigit. Quare rex Israel Eliseum ad necem deposcit, sed ille legatis regis ostium occludi præcipit.

1 Dixerunt autem filii prophetarum ad Eliseum: Ecce locus in quo habitamus coram te angustus
est nobis. 2. Eamus usque ad Jordanem, et tollant singuli de sylva materias singulas, ut
ædificemus nobis ibi locum ad habitandum. Qui dixit: Ite. 3. Et ait unus ex illis: Veni ergo
et tu cum servis tuis. Respondit: Ego veniam. 4. Et abiit cum eis. Cumque venissent ad Jordanem
cædebant ligna. 5. Accidit autem ut cum unus materiam succidisset, caderet ferrum securis in
aquam; exclamavitque ille et ait: Heu, heu, heu, domine mi, et hoc ipsum mutuo acceperam. 6. Dixit
autem homo Dei: Ubi cecidit? At ille monstravit ei locum. Præcidit ergo lignum, et misit illuc;
natavitque ferrum, 7. et ait: Tolle. Qui extendit manum, et tulit illud. 8. Rex autem Syriæ pugnabat
contra Israel, consiliumque iniit cum servis suis dicens: In loco illo et illo ponamus insidias.
9. Misit itaque vir Dei ad regem Israel, dicens: Cave ne transeas in locum illum, quia ibi
Syri in insidiis sunt. 10. Misit itaque rex Israel ad locum quem dixerat ei vir Dei, et præoccupavit
eum, et observavit se ibi non semel neque bis. 11. Conturbatumque est cor regis Syriæ pro
hac re, et convocatis servis suis, ait: Quare non indicatis mihi quis proditor mei sit apud regem
Israel? 12. Dixitque unus servorum ejus: Nequaquam, Domine mi rex, sed Eliseus propheta, qui
est in Israel, indicat regi Israel omnia verba quæcumque locutus fueris in conclavi tuo. 13. Dixitque
eis: Ite, et videte ubi sit, ut mittam, et capiam eum. Annuntiaveruntque ei dicentes:
Ecce in Dothan. 14. Misit ergo illuc equos, et currus, et robur exercitus: qui cum venissent nocte
circumdederunt civitatem. 15. Consurgens autem diluculo minister viri Dei, egressus, vidit exercitum
in circuitu civitatis, et equos, et currus; nuntiavitque ei, dicens: Heu, heu, heu, domine
mi, quid faciemus? 16. At ille respondit: Noli timere; plures enim nobiscum sunt quam cum illis.
17. Cumque orasset Eliseus, ait: Domine, aperi oculos hujus, ut videat. Et aperuit Dominus
oculos pueri, et vidit: et ecce mons plenus equorum, et curruum igneorum, in circuitu Elisei.
18. Hostes vero descenderunt ad eum; porro Eliseus oravit ad Dominum, dicens: Percute obsecro,
gentem hanc cæcitate. Percussitque eos Dominus, ne viderent juxta verbum Elisei. 19. Dixit
autem ad eos Eliseus: Non est hæc via, neque ista est civitas; sequimini me, et ostendam vobis
virum quem quæritis. Duxit ergo eos in Samariam; 20. cumque ingressi fuissent in Samariam,
dixit Eliseus: Domine, aperi oculos istorum, ut videant. Aperuitque Dominus oculos eorum, et
viderunt se esse in medio Samariæ. 21. Dixitque rex Israel ad Eliseum, cum vidisset eos: Numquid
percutiam eos, pater mi? 22. At ille ait: Non percuties; neque enim cepisti eos gladio et arcu tuo,
ut percutias: sed pone panem et aquam coram eis, ut comedant et bibant, et vadant ad dominum
suum. 23. Appositaque est eis ciborum magna præparatio, et comederunt, et biberunt, et dimisit
eos, abieruntque ad dominum suum, et ultra non venerunt latrones Syriæ in terram Israel. 24. Factum
est autem post hæc, congregavit Benadad rex Syriæ universum exercitum suum, et ascendit,
et obsidebat Samariam. 25. Factaque est fames magna in Samaria: et tamdiu obsessa est, donec
venundaretur caput asini octoginta argenteis, et quarta pars cabi stercoris columbarum quinque
argenteis. 26. Cumque rex Israel transiret per murum, mulier quædam exclamavit ad eum, dicens:

Salva me, domine mi rex. 27. Qui ait: Non te salvat Dominus: unde te possum salvare? de area, vel de torculari? Dixitque ad eam rex: Quid tibi vis? Quæ respondit: 28. Mulier ista dixit mihi: Da filium tuum, ut comedamus eum hodie, et filium meum comedemus cras. 29. Coximus ergo filium meum, et comedimus. Dixitque ei die altera: Da filium tuum ut comedamus eum. Quæ abscondit filium suum. 30. Quod cum audisset rex, scidit vestimenta sua, et transibat per murum. Viditque omnis populus cilicium quo vestitus erat ad carnem intrinsecus. 31. Et ait rex: Hæc mihi faciat Deus, et hæc addat, si steterit caput Elisei filii Saphat super ipsum hodie. 32. Eliseus autem sedebat in domo sua, et senes sedebant cum eo. Præmisit itaque virum, et antequam veniret nuntius, ille dixit ad senes: Numquid scitis quod miserit filius homicidæ hic ut præcidatur caput meum? videte ergo, cum venerit nuntius, claudite ostium, et non sinatis eum introire: ecce enim sonitus pedum domini ejus post eum est. 33. Adhuc illo loquente eis, apparuit nuntius qui veniebat ad eum. Et ait: Ecce, tantum malum a Domino est; quid amplius expectabo a Domino?

1. DIXERUNT AUTEM FILII PROPHETARUM AD ELISEUM: ECCE LOCUS IN QUO HABITAMUS CORAM TE (nos regente, docente et dirigente, quasi nostro duce et magistro) ANGUSTUS EST NOBIS,] quia in dies crescebat discipulorum ad eos et ad Eliseum confluentium, ac religiosam vitam ambientium numerus, ob eorum vitæ sanctitatem et famam virtutis.

2. EAMUS USQUE AD JORDANEM, ET TOLLANT SINGULI DE SYLVA MATERIAS SINGULAS, UT ÆDIFICEMUS] tugurium in quibus tanta multitudo religiosorum habitet. Vide hic priscorum religiosorum paupertatem, laborem et unanimitatem. Audi Theodoretum: *Choros prophetarum extremam amplectabatur* (ultro et voluntarie) *paupertatem, non enim habebant domos, sed utebantur tuguriis. Quamobrem a magno illo propheta supplices petierunt ut abiret cum ipsis ligna secantibus ad ea construenda. Tanta autem utebantur paupertate, ut ne securim quidem sustinerent possidere.* Et S. Hieronymum, Epist. 4. ad Rustic. *Filii prophetarum*, ait, *quos monachos in veteri Testamento legimus, ædificabant sibi casulas prope fluenta Jordanis, et turbis urbium derelictis, polenta et herbis agrestibus victitabant.* Idem prorsus fecere monachi et eremitæ post Christum, tempore S. Antonii, S. Basilii, S. Hieron. unde juxta Jordanem ædificabant sibi casulas et tuguria, ut patet ex Vitis Patrum. Hinc et ipse S. Hieronymus per S. Paulam quinque ædificavit monasteria, ad quæ Romanam nobilitatem evocavit, atque uni eorum ipse præerat. Quocirca Franc. Suarez, tomo 3. de Religione, lib. 3. c. 1. n. 6. et seq. ex S. Ignatio, Hieronymo, Ambrosio et Damasceno, docet hos filios, id est, discipulos prophetarum fuisse typum et præludium Religiosorum novi Testamenti, ac instar eorum coluisse castitatem, paupertatem et obedientiam, sed sine voto.

5. HEU, HEU, HEU, DOMINE MI.] Tropologice, Eucherius: *Recte*, inquit, *is qui ferrum amiserat, clamabat Heu, heu, heu, Domine mi, et hoc ipsum mutuo acceperam. Habent enim hoc electi proprium, si quando in eis sua scientia furtiva vanæ gloriæ culpa subripitur, ad cor velociter redeunt, et quidquid in se ante districti judicis oculos damnabile inveniunt, lacrymis insequuntur. Qui flentes non solum caute inspiciunt quæ male commiserunt, sed ex accepto munere, quæ reddere etiam bona debuerant.*

6. DIXIT AUTEM HOMO DEI: (Eliseus Dei servus) UBI CECIDIT FERRUM? AT ILLE MONSTRAVIT EI LOCUM; PRÆCIDIT ERGO LIGNUM ET MISIT ILLUC, NATAVITQUE FERRUM] Idem prorsus Gotho cuidam pauperi præstitit S. Benedictus, qui, ut ait S. Gregorius, 2. Dialog. cap. 6. *accessit ad locum* (ad lacum in quem ceciderat ferrum ex falce,) *tulit de manu Gothi manubrium, et misit in lacum: et mox ferrum de profundo rediit, atque in manubrium intravit. Qui statim ferramentum Gotho reddidit, dicens: Ecce labora, et noli contristari.*

Quæres, an verum hic fuerit miraculum? Asserit Valles. S. Phil. c. 37. dicens Deum ferro gravitatem detraxisse et indidisse levitatem, ut e fundo enatando ferretur in altum. Verum dico non fuisse hic proprie dictum miraculum, quod omnem naturæ et naturalium causarum vim excedat oportet, ut a solo Deo patrari possit. Omnia enim hæc facta sunt per Angelum, qui lignum ab Eliseo præcisum et in manubrium adaptatum apprehendit, in fundum aquæ detulit, ferro inseruit, in altum extulit; et securim ibi fluitantem sustentavit, donec eam lignator apprehenderet. Ita Abulensis.

Allegorice, Tertullianus, libro contra Judæos, c. 13. per aquas Jordanis accipit baptismum; per lignum, crucem Christi; per ferrum, dura peccatorum corda. *Quid*, inquit, *manifestius hujus ligni Sacramento? quod duritia hujus sæculi mersa in profundo erroris, et a ligno Christi, id est, passionis ejus in baptismo liberatur; ut quod perierat olim per lignum in Adam, id restituetur per lignum Christi.* Sic et S. Ambros. l. 2. de Sacram. c. 2. *Ecce*, inquit, *aliud genus baptismatis. Quare? Quia omnis homo ante baptismum quasi ferrum premitur atque demergitur. Ubi baptizatus fuerit, non tamquam ferrum, sed tamquam jam levior fructuosi ligni species levatur.* Et mox: *Vides ergo quod in cruce Christi omnium hominum levatur infirmitas.* Et Theodoretus quæst. 19. *Hoc*, inquit, *præfiguravit Servatoris nostri dispensationem; quomodo enim lignum quidem, quod est levissimum, fuit demersum, quod est autem gravissimum, nempe ferrum, supernatavit; ita divinæ naturæ descensus effecit, ut humana natura ascenderet.*

S. Augustinus vero, serm. 210. de Tempore, per fluvium accipit fluentes voluptates et concupiscentias, ex quibus nos mersos liberat Eliseus, id est, Christus per lignum crucis. *Securis illa*, inquit, *in profundo jacebat, quia genus humanum in omnium criminum abyssum infelici ruina corruerat, sicut scriptum est: Infixus sum in lima profundi. Et iterum: Deveni in*

altitudinem maris, et tempestas demersit me. Fluvius enim ille, ubi securis cecidit, significat præterfluentem et fugitivam, et in abyssum descendentem voluptatem, vel luxuriam sæculi hujus. Fluvius enim a fluendo nomen accepit. Et quia omnes peccatores transitoriis voluptatibus inhærentes, fluere dicuntur; ideo securis illa in fluvio et in limo jacebat oppressa. Pergit deinde ad Eliseum, id est, Christum Salvatorem: *Veniens vero Eliseus misit lignum, et natavit ferrum. Quid est lignum mittere, et ferrum in medium producere, nisi patibulum crucis ascendere, et de profundo inferni humanum genus erigere, ac de omnium peccatorum limo per crucis mysterium liberare? postquam vero natavit ferrum misit manum Propheta, et recepit illud, et rediit ad utiles usus domini sui. Ita et de nobis factum est, dilectissimi fratres, qui de manu Domini superbiendo cecideramus, per crucis lignum iterum ad manum vel ad potestatem Domini redire meruimus. Et ideo quantum possumus cum ipsius adjutorio laboremus, ne iterum superbiendo de manu Domini corruamus.*

S. Irenæus autem, lib. 5. cap. 17. per ferrum accipit firmum Dei verbum, quod per lignum (comedendo ex ligno scientiæ boni et mali a Deo vetito, Genes. 3.) negligenter amiseramus, nec inveniebamus sed per lignum crucis Christi recepimus. *Quod autem securis similis sit verbo Dei*, inquit, *docet Joannes Baptista dicens: Jam autem securis ad radicem arborum posita est*, Matthæi 3.

Tropologice, Angelomus: *Ferrum in manubrio*, inquit, *donum intellectus in corde est; ligno vero per hoc cædere, est prave agentes increpare; quod nonnunquam dum fluxe agitur, dum lapsus vanæ gloriæ in accepta eadem scientia non vitatur, ferrum in aqua perditur, quia ex dissoluto opere intelligentia fatuatur. Quam profecto intelligentiam ad hoc novimus dari, ut ante dantis oculos ex bona actione debeat restitui. Unde recte is, qui ferrum amiserat, clamabat: Heu, heu, heu, Domine mi, et hoc ipsum mutuum acceperam.* Idem iisdem verbis habet Eucherius ac pene Rupertus.

Anagogice Beda: Sicut ferrum aquis mersum Eliseus reduxit ad manubrium; sic Christus corpus suum aquis passionis et mortis demersum revocavit ad vitam. Idem faciet nobis in communi omnium resurrectione. Corpus enim nostrum instar ferri est durum, grave, frigidum, ferruginosum, et pronum ut in abyssum ruat; sed Christus ferro huic contrarias dotes corporis gloriosi inseret, illudque quasi igniet, ut sit clarum, agile, leve, subtile, impassibile, gloriosum.

12. Dixitque unus servorum ejus.] Abulensis putat hunc fuisse Naaman, quem Eliseus a lepra curarat; sed videtur incredibile quod ipse Eliseum sibi tam beneficum regi prodiderit, uti sub initium capitis 8. fatetur Abulensis.

Eliseus propheta qui est in Israel, indicat regi Israel omnia verba quæcumque locutus fueris in conclavi tuo.] Spiritus enim prophetiæ est cognoscere tam arcana, absentia et remota, quam futura prædicere. Utrumque enim eamdem virtutem requirit, scilicet opem et revelationem divinam.

16. Noli timere: plures enim nobiscum sunt, quam cum illis.] *Plures*, nimirum Angeli, qui pro Deo et sanctis ejus, quasi cœlestes acies innumeræ et fortissimæ militant, ob quas ipse vocatur *Deus sabaoth*, id est *exercituum*, juxta illud Psalmi 33. *Immittet* (Hebr. חנה chone, id est *castrametabitur*) *Angelus Domini in circuitu timentium eum.* Sic de Jacob fugiente Esau dicitur, Genes. 32. v. 1. *Fueruntque ei obviam Angeli Dei, quos cum vidisset, ait: Castra Dei sunt hæc.* Sic Angeli pugnarunt pro Mose et Hebræis contra castra Pharaonis in mari Rubro, Exodi 14. Unde S. Ambrosius, sermone 1. de Eliseo: *Divinus timor*, inquit, *terrorem a nobis expellit hostilem. Arma autem hæc nostro sunt, quibus nos Salvator instruxit: oratio, misericordia atque jejunium. Jejunium enim melius quam murus tuetur; misericordia facilius liberat quam rapina, oratio longius vulnerat, quam sagitta. Sagitta enim non nisi proxime conspectum percutit adversarium, oratio autem etiam longius positum vulnerat inimicum.* Et paulo post: *Mira res! plures e cœlo defensores meretur sanctitas, quam in terris oppugnatores adduxit improbitas.* Causam subdit: *Scire enim debet quod adversarii meritis magis quam virtute vincuntur, et non tam virtute quam sanctitate superantur; sicut sanctus Eliseus hostes suos non armis superabat, sed oratione vincebat.*

17. Et aperuit Dominus oculos pueri.] *Non mirum*, ait S. Ambrosius, sermone de Eliseo, *si oratio aperuit oculos, ut videret exercitus; non mirum, inquam si novos inserit oculos, qui nova promeretur auxilia. Aut cur non acies producat obtutum, qui acies instruxerat Angelorum? Cur, inquam, non oratione sua hebetudinem pupillarum detergeret, qui meritis suis caliginem nubium penetravit? Necessario ergo S. Eliseus hoc facto ministro formidoloso præstitit securitatem, cui jam refuderat claritatem.*

Et ecce mons plenus equorum, et curruum, igneorum, in circuitu Elisei.] Angeli hos equos et currus specie ignis ex aere et nubibus ac radiis solis apposite ad ignis colorem exhibendum per ea transparentibus efformarunt, ut Eliseo suam cœlestem naturam igneamque celeritatem, fortitudinem, vim et efficaciam repræsentarent, uti repræsentarant Eliæ in ejus raptu. Spiritus enim Eliæ successor et hæres fuit Eliseus: in eo ergo impletum fuit illud Dei promissum: *Ego ero ei, ait Dominus, murus ignis in circuitu, et in gloria ero in medio ejus*, Zachar. 2. 5. Vide ibi dicta. Causam dat S. Ambros. sermone 2. de Eliseo. *Quid mirum*, ait, *si is auxilia meretur e cœlo cujus animus semper in cœlo est, sicut ait Apostolus: Nostra autem conversatio in cœlis est. Ergo si nostra conversatio in cœlis est, et cœlestium conversatio potest esse nobiscum, hoc est, ut qui ita vivimus, Angelorum recte consortium mereamur. Est ergo sancte viventibus quædam inter se cognatio, conjunctio atque societas, nec interest utrum in cœlis maneant an in terris; Angelici sint habitus vel humani, dummodo in iis sit eadem vita vel sanctitas. Conversatio enim connectit, quos separat elementum, et diversis licet corporibus dividantur, iisdem tamen actibus conjunguntur. Atque ideo fit ut sancti sibi quodam consortio cohærentes, a se invicem non discedant, et modo Angeli ad terras veniant modo homines ad cœlestia transferantur, ac profectu meliore quibus vita communis est incipiunt illius vivendi etiam elementa esse communia.*

18. Percute, obsecro, gentem hanc cæcitate.] Septuag. αορασια, id est, *avidentia*, ut scilicet videntes non videant, nec advertant. Hinc ea percussi hic

Syri Eliseum quidem et civitatem videbant, sed non agnoscebant nec advertebant. Simili cæcitate et sorasia percussi sunt cives Sodomæ, invadentes dumum Lot, Genes. 19. Audi S. Ambrosium, sermone 1. de Eliseo: *Tunc igitur oravit Eliseus, et omnem hostilem exercitum cæcitate percussit. Non mirum si adversariis cæcitatem intulit, qui famulo largitus est claritatem; et si hostibus aufert visum, qui ministro præstat aspectum. Ubi sunt qui dicunt, plus quam preces sanctorum, hominum arma posse? Ecce una oratio Elisei totum exercitum vulneravit, et unius prophetæ meritis omnis est hostium numerus captivatus. Quæ catervæ regum, quæ turba militum talem victoriam perpetrarunt, ut ita hostes prosternerent, ut de illis nullus occumberet? Hæc est vera, hæc incruenta victoria, ubi sic adversarius vincitur, ut de vincentibus nemo lædatur.*

19. Dixit autem ad eos Eliseus: Non est hæc via, neque ista est civitas.] Abulensis putat Eliseum hic officiose mentitum. Videbant enim Syri civitatem Dothain in qua, vel juxta quam tunc degebat Eliseus quem quærebant: hoc autem videtur negare Eliseus dicens: *Neque ista est civitas*, quam quæritis. Excusat Eliseum Lyran. dicens eum loculum esse non de civitate Dothain, in qua tunc degebat, sed de Samaria, ubi habebat domum et fixerat sedem, ut patet v. 32. Non enim respondet hic Eliseus ad quæsita Syrorum, utpote qui nihil interrogarant, sed ad mentem eorum, quasi dicat: Quæritis Eliseum, o Syri; venite mecum, ego ostendam vobis viam in Samariam, in qua ipse habitat, ibique ege eum vobis ostendam, faciamque ut agnoscatis quem modo præsentem quidem habetis, sed tamen percussi aorasia non cognoscitis. Nolebat enim ab eis agnosci in Dothain, sed in Samaria, ut eos ad regem deduceret, et convivio exciperet. In hisce autem verbis nullum fuit mendacium, sed celatio veritatis dumtaxat, quæ licita est, et sæpe necessaria; si enim veritatem aperuisset, dixissetque: *Ego sum Eliseus quem quæritis*, non potuisset eos tradere regi Israel, nec suam in eos potentiam æque ac beneficentiam ostendere. Quod si Syri rogarint Eliseum: Quæ est via in Dothain, ubi est Eliseus? uti nonnulli censent, idque responsio Elisei subindicat, non tenebatur Eliseus ad eorum, utpote hostium, mentem respondere, sed ad proprism et suam, scilicet hanc non esse Samariam patriam suam, ubi Eliseum, quem quærebant, erant agnituri, ut dixi.

22. Non percuties,] id est, non occides Syros quos ad te perduxi: *Si enim occidantur*, ait Theodoretus, *non cognoscetur magnitudo miraculi; sin autem revertantur ad eum qui misit, ille quoque discet Dei nostri potentiam.*

Sed pone panem et aquam coram eis, ut comedant et bibant.] Noluit Eliseus Syros, licet hostes, occidi a rege Israel, sed benigne et laute tractari, ut eos charitate superaret et ex inimicis amicos faceret, ut deinceps terram Israel non invaderent nec prædarentur; quod et fecerunt victi ab Eliseo, tum potentia, tum potius amore. Vide S. Chrysostomum (vel quisquis est auctor: styli enim elegantia arguit fuisse Latinum non Græcum) hom. de Eliseo et Syrorum insidiis detectis, tomo 1. ubi inter cætera ait de Syris: *Mirantur et stupent sibi pro morte victum, pro interitu cibum, convivium pro pœna parari.* Et inferius: *Fit tunc propheta sanctissimus gloriosus in suis, gloriosior in alienis. Exhibet suis signa virtutum, et alienis causas exhibet gloriarum. Docuit prior inimicos foveri, docuit primus debere hostibus parci, docuit adversariis pro pœna epulas exhiberi.* Deinde docet Eliseum fuisse typum Christi; unde subjicit. *O Dominum Christum, et in veteribus novum, et in novis exemplis veterem figuratum! Eliseus sanctissimus claudit visum, et reserat; cæcos efficit, et illuminat; aspectum adimit, et condonat; persequentibus adimit, et se sequentibus tribuit; cæcos efficit alienos, et videntes efficit in civitate inclusos. Qui captivare prophetam venerant, excæcantur; et qui capti jam fuerant, oculantur. Hujus utriusque veritas completur, ut et figura Christi, et exemplum futuri populi monstrarentur; ut jam fierent ex alienis proprii, ex inimicis amici, et ex hostibus sui. Dimittit Eliseus exercitus istos ad suos: dimittit, inquam, tot prædicatores quot habuit hostes; tot relatores virtutum, quot homines hostium.* Denique concludit, dicens quod tunc temporis defuit, postmodum completum esse per Apostolos in Pentacoste et deinceps, dicente Script. Psalm. 18. *In omnem terram exivit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum.*

23. Et ultra non venerunt latrones Syriæ in terram Israel,] scilicet vivente Eliseo, sive ad longum tempus: nam postea rursum venisse liquet ex sequenti. Hic fuit fructus beneficentiæ Elisei in prædones Syros, uti jam dixi. Ita S. Chrys. hom. 1. de Eliseo.

25. Donec venumdaretur caput asini octoginta argenteis,] hoc est 80. siclis, puta 80. florenis Brabanticis, sive 80 Francis. *Argenteus* enim erat siclus, licet nonnulli putent fuisse dimidium sicli dumtaxat, et sic 80. argentei essent 40. Franci. Aliqui per *caput asini* accipiunt totum asinum, ut sit synecdoche, qua caput significat totum corpus vel animal, ut cum dicimus: Quid sibi vult istud *caput* hominis, vel istud insanum *caput?* id est, iste homo. Simplicius alii accipiunt solum caput asini; hoc enim arguit ingentem fuisse famem, et asinus magne præ cæteris animalibus est capite, si proportio ad reliquum corpus spectetur. Sic cum Hannibal Casilinum obsideret, mus unus vendebatur ducentis denariis, teste Valerio Maximo lib. 7. cap. 6.

Et quarta pars cabi stercoris columbarum quinque argenteis.] *Cabus* sive chœnix erat mensura victus diurni, continens quatuor libras et quinque uncias ut dixi in fine Pentateuchi: quarta pars cabi ergo erat libra cum uncia, puta tredecim unciæ. Lyranus, Hugo et Dionysius per *stercus* intelligunt grana frumenti, quæ in columbarum gurgulione vel ventriculo inveniuntur. Verum alii simpliciter *stercus* ut sonat accipiunt. Unde Josephus et Theodoretus censent stercus hoc columbinum fuisse pro sale; habet enim vim acrem et causticam, teste Galeno. Plenius alii stercus columbæ censent fuisse pro edulio, tum quia fit ex granis aliisque cibis purioribus, tum quia humidius est, et rebus integrioribus constat; unde homini est edule. Addit Plinius, lib. 29. cap. 6. fimum columbarum ex aceto valere ad curandas agilopas, albugines et cicatrices, et libro 30. capite 4. ad faucium asperitates et distillationes leniendas. Insuper, margaritas, quæ contra cardiacos et melancholicos affectus celebrantur, et quarum siccitate innata, corporum

redundantiæ consumuntur, puriores reddit. Ita enim scribit l. de Gemmis, c. 13. Franc. Ruæus. Est apud Vegesum in Lotharingia mentem, amnis margaritarum ferax; verum non usque adeo splendidæ sunt, mirum tamen, quod quæ per genesin gratia in eis desideratur, per columbas resarcitur; quæ scilicet devoratas, puriores tandem eas cum fæcibus reddunt, restituuntque, ait Serarius et ipse Lotharingus.

27. QUI AIT: NON TE SALVAT DOMINUS; UNDE TE POSSUM SALVARE? DE AREA VEL TORCULARI?] hoc est, ut Vatablus vertit: *Quandoquidem Dominus tibi non fert opem; unde ergo tibi ferrem opem? de horreone an de torculari?* q. d. Cum Dominus famem hanc toti urbi immiserit, nisi ipse tibi in ea succurrerit ego tibi succurrere nequeo; quia non habeo frumentum in horreo, nec vinum in torculari, q. d. Mihi ipsi deest panis et vinum ad victum. Unde Chald. vertit: *Ni salvet te Dominus, unde salvabo te?* Hinc et Regia in Vulgata editione sic legunt: *Non salvet te Dominus*, q. d. Non ego, sed Dominus te salvet et pascat, quia ego non habeo cibum quem tibi dem.

Aliter Josephus, Abulensis et Sanchez: Rex, inquit, ob famem et ob importunam interpellationem mulieris iratus, indignanter respondit: *Non te salvet Deus*, q. d. Deus te affligat. Sic Gentiles irati mala imprecantes dicebant: *Dii te perdant! Dii tibi male faxint!* Unde Vatablus sic quoque vertit: *Dispereas, quare quæris a me cibum, cum me scias omni cibo carere?*

29. COXIMUS ERGO FILIUM MEUM, ET COMEDIMUS.] Barbarum fuit hoc epulum quod matri extrema fames extersit, ut matrem se oblita fieret mactatrix et voratrix filii. Simile accidit in obsidione Jerosolymæ sub Tito, teste Josepho; ac multis hisce annis, Suecis Germaniam populante, multi fame adacti carnes humanas vorarunt. Permisit Deus Samaritas ad hæc extrema adigi, primo, ad puniendum eorum schisma et idololatriam; secundo, ut illustrior fieret sua ex iis liberatio, et Elisei illam promittentis prophetia. Sic Deus permittit homines subinde ad ipsa mortis limina pervenire, ut eo ferventius Deum invocent, ac Deus eos exaudiens majorem ab eis gratiarum actionem et laudem referat. Quare in rebus naturaliter desperatis maxime sperandum est in Deo, qui illis solet succurrere juxta illud: *Deus ex machina.* Audi S. August. serm. 211. de Temp. *Natum convertit in cibum, quem Deus condidit in solatium. Sed postquam ad funestas epulas ventum esset, altera mulier alteram exhortatur: Recipe, inquit, recipe, miseranda mater in viscera filium nuper visceribus procreatum; esto tui nati sepulcrum, esto ejus corporis diversorium; esto ejus, ut ita dixerim, monumentum; intra te paululum comestus infans redeat, qui per famem vivere jam jamque non poterat; recipiat nunc comestum uterus, quem vivum ediderat partus; repetat habitaculum mortuus, unde nuper exierat vivus.*

30. VIDITQUE OMNIS POPULUS CILICIUM QUO VESTITUS ERAT (REX) AD CARNEM INTRINSECUS.] Rex hic, licet impius et idololatra, censuit pœnitentia et cilicio placandum esse Deum: pientior ergo fuit nostris hæreticis, qui cuticulam curantes, respuunt cilicia, eaque superstitioni addicunt. Vide hic quam antiquus sit usus cilicii in pœnitentia. Sic rex Ninives cum toto populo vestivit se sacco (cilicio) seditque in cinere, Jonæ 3. 6. Itaque excidium sibi a Deo per Jonam comminatum pœnitendo evasit. Sic rex Arrianus cilicium induit, eoque et precibus Deum placavit, teste Salviano, lib. 7. Porro longe antiquior est usus cilicii: primus enim eo usus legitur Jacob Patriarcha, audiens filium suum Joseph a bestia devoratum, Genes. 37. 34. ubi multa de usu cilicii dixi.

31. ET AIT REX: HÆC MIHI FACIAT DEUS, ET HÆC ADDAT: SI STETERIT CAPUT ELISEI FILII SAPHAT SUPER IPSUM HODIE] q. d. Hodie amputabo caput Elisei, eo quod ipse suaserit nobis sustinere hanc in Samaria obsidionem, promittendo Dei in ea solvenda auxilium, cum in ea extremam famem patiamur, simusque desperati: sine eo enim tempestive compesuissemus cum rege Syriæ nos obsidente, itaque famem hanc evasissemus, quam Eliseus videt et dissimulat, nec suis precibus avertere satagit. Ita Theodoretus.

32. NUMQUID SCITIS QUOD MISERIT FILIUS HOMICIDÆ (scilicet Joram rex Israel, qui *filius* est Achabi *homicidæ*; Achab enim occidit Naboth) HUC UT PRÆCIDATUR CAPUT MEUM,] q. d. Joram patrissat et imitatur patrem suum; sicut enim Achab pater ejus occidit Naboth, sic ipse me vult occidere, æque ac ipse occidit sex fratres suos, ut dicitur 2. Paral. 21. 3. et seq.

VIDETE ERGO CUM VENERIT NUNTIUS, CLAUDITE OSTIUM, ET NON SINATIS EUM INTRARE. ECCE ENIM SONITUS PEDUM DOMINI EJUS POST EUM EST,] q. d. Rex ipse nuntium a se missum ad me occidendum illico subsequitur, mandati sui pœnitens, illudque revocans. Ita Josephus q. d. Ne timeatis resistere nuntio regis, quia rex eumdem statim revocabit; adeo enim festinus eum sequitur, ut videar sonitum pedum ejus festinantis audire. Hinc patet Eliseum suasisse regi ne Samariam dederet Syris, sed a Domine speraret auxilium et subsidium. Fuit hic rex Joram filius Achab, qui ei successit; ejus enim acta hic describuntur usque ad cap. 8. v. 14. ubi mors ejus narratur. Igitur Joram præcipitanter ex cholera miserat nuntium ad occidendum Eliseum, sed mox subsidente cholera ad se reversus pœnituit: quare metuens ne nuntius Eliseum occideret, ut jusserat, illico nuntium secutus accurrit, ut cædem inhiberet. Sciebat enim Eliseum esse prophetam, virum sanctum et beneficum Samariæ, atque alias sæpe ejus oracula fidelia et verissima esse expertus erat: ut de hoc quoque, de obsidione inquam solvenda, vix dubitare posset. Ita diserte Josephus, Theodoretus et Abulensis.

CAPUT SEPTIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

PRÆDICIT ELISEUS SAMARIAM OBSIDIONE ET FAME CRASTINO DIE LIBERANDAM; ITA FIT. DEUS ENIM TERROREM PER SPECTRA HOSTIUM IMMITTENS SYRIS, EOS IN FUGAM AGIT. UNDE HEBRÆI EORUM CASTRA PRÆDANTUR, ET ANNONÆ FIT COPIA.

1 DIXIT autem Eliseus: Audite verbum Domini: Hæc dicit Dominus: In tempore hoc cras modius similæ uno statere erit, et duo modii hordei statere uno in porta Samariæ. 2. Respondens unus de ducibus super cujus manum rex incumbebat, homini Dei, ait: Si Dominus fecerit etiam cataractas in cœlo, numquid poterit esse quod loqueris? Qui ait: Videbis oculis tuis, et inde non comedes. 3. Quatuor ergo viri erant leprosi juxta introitum portæ: qui dixerunt ad invicem: Quid hic esse volumus donec moriamur? 4. Sive ingredi voluerimus civitatem, fame moriemur: sive manserimus hic, moriendum nobis est; venite ergo, et transfugiamus ad castra Syriæ: si pepercerint nobis, vivemus; si autem occidere voluerint, nihilominus moriemur. 5. Surrexerunt ergo vesperi, ut venirent ad castra Syriæ. Cumque venissent ad principium castrorum Syriæ, nullum ibidem repererunt. 6. Siquidem Dominus sonitum audiri fecerat in castris Syriæ, curruum et equorum et exercitus plurimi; dixeruntque ad invicem: Ecce mercede conduxit adversum nos rex Israel reges Hethæorum et Ægyptiorum, et venerunt super nos. 7. Surrexerunt ergo, et fugerunt in tenebris et dereliquerunt tentoria sua, et equos et asinos in castris; fugeruntque, animas tantum suas salvare cupientes. 8. Igitur cum venissent leprosi illi ad principium castrorum; ingressi sunt unum tabernaculum, et comederunt et biberunt: tuleruntque inde argentum, et aurum, et vestes, et abierunt, et absconderunt; et rursum reversi sunt ad aliud tabernaculum, et inde similiter auferentes absconderunt. 9. Dixeruntque ad invicem: Non recte facimus; hæc enim dies boni nuntii est. Si tacuerimus et noluerimus nuntiare usque mane, sceleris arguemur: venite, eamus et nuntiemus in aula regis. 10. Cumque venissent ad portam civitatis, narraverunt eis, dicentes: Ivimus ad castra Syriæ, et nullum ibidem reperimus hominem, nisi equos et asinos alligatos, et fixa tentoria. 11. Ierunt ergo portarii, et nuntiaverunt in palatio regis intrinsecus. 12. Qui surrexit nocte, et ait ad servos suos: Dico vobis quid fecerint nobis Syri; sciunt quia fame laboramus, et idcirco egressi sunt de castris et latitant in agris, dicentes: Cum egressi fuerint de civitate, capiemus eos vivos, et tunc civitatem ingredi poterimus. 13. Respondit autem unus servorum ejus: Tollamus quinque equos, qui remanserunt in urbe (quia ipsi tantum sunt in universa multitudine Israel, alii enim consumpti sunt) et mittentes explorare poterimus. 14. Adduxerunt ergo duos equos, misitque rex in castra Syrorum dicens: Ite et videte. 15. Qui abierunt post eos usque ad Jordanem; ecce autem omnis via plena erat vestibus et vasis, quæ projecerant Syri cum turbarentur: reversique nuntii indicaverunt regi. 16. Et egressus populus diripuit castra Syriæ; factusque est modius similæ statere uno, et duo modii hordei statere uno, juxta verbum Domini. 17. Porro rex ducem illum, in cujus manu incumbebat, constituit ad portam: quem conculcavit turba in introitu portæ, et mortuus est juxta quod locutus fuerat vir Dei, quando descenderat rex ad eum. 18. Factumque est secundum sermonem viri Dei, quem dixerat regi, quando ait: Duo modii hordei statere uno erunt, et modius similæ statere uno, hoc eodem tempore cras in porta Samariæ; 19. quando responderat dux ille viro Dei, et dixerat: Etiamsi Dominus fecerit cataractas in cœlo, numquid poterit fieri quod loqueris? Et dixit ei: Videbis oculis tuis, et inde non comedes. 20. Evenit ergo ei sicut prædictum fuerat, et conculcavit eum populus in porta, et mortuus est.

1. IN TEMPORE HOC (hac hora) CRAS MODIUS SIMILÆ UNO STATERE ERIT,) id est, vendetur uno siclo, hoc est uno Franco Gallico, puta quatuor Juliis, sive Regalibus, q. d. Cras summa erit frumenti abundantia,

per quam omnis Samariæ inopia et fames tolletur, omniaque vili pretio comparabuntur.

Allegor. *Benadad* est diabolus, qui obsidebat Samariam, id est, Ecclesiam veterem, faciebatque ut esset magna fames spiritalis verbi Dei, ac salutis rerumque cœlestium. Venit Eliseus, id est Christus, qui per se et Apostolos ubique prædicando, hauc famem austulit, fecitque ut ubique sint doctores, qui prædicent verbum Dei, quique doceant viam salutis, virtutis et perfectionis. Ita Eucherius et Angelomus.

2. Si Dominus fecerit etiam cataractas in coelo,] ut per eas depluat triticum, sicut depluerunt aquæ in diluvio Noe, et manna in deserto, Exodi 16. *Numquid poterit esse quod loqueris?* q. d. Impossibile est ut in tanta rerum inopia tanta fiat subito copia, ut tam vili pretio vendatur triticum, unusque modius comparetur uno statere.

Videbis oculis tuis, et inde non comedes,] quia a turba populi opprimeris in porta: idque fiet justo Dei judicio ob tuam incredulitatem, qua hoc meo et Deo oraculo non credis: quia videris putare hoc factum esse impossibile etiam Deo, cui omnia sunt possibilia. Quare negas Deo suam omnipotentiam. Ita Abulensis.

6. Siquidem Dominus sonitum audiri fecerat in castris Syriæ curruum et equorum] hostilium se invadentium; itaque Syros terrefecit, ut consternati fugerent, et Samariam relinquerant liberam. Ita Joseph. Vide hic ut ludat in humanis divina potentia rebus. Poterat enim in Syros immittere Angelos, qui illico omnes trucidarent; poterat fulgetris eos siderare; poterat igne cœlesti, milleque aliis modis eos perdere. Sed noluit, voluitque eorum superbiam deprimere per inanem sonitum, per falsam imaginationem, per ridiculum metum, quo percuti timebant, ubi non erat timor, ac projectis rebus omnibus fugiebant, ut vitam duntaxat servarent. Similem timorem panicum hostium plurimorum contra se venientium, immisit Deus in castra Madian, quando Gedeon cum trecentis militibus lagenas flammantes complodentibus, et tubis concrepantibus, ea invasit. Judic. 7. 19.

13. Tollamus quinque equos qui remanserunt in urbe, quia ipsi tantum sunt in universa multitudine Israel,] puta in tota Samaria, quæ est caput et metropolis regni Israel, sive decem tribuum. Legit Interpres בכל *bechal*. id est, *in universa*; jam pro ב legunt affine כ, ככל *kechal*, id est, *sicut universa*. Unde Chald. Pagnin. Vatabl. vertunt: *Ecce illi sicut universa multitudo Israel*, q. d. Sicut totus populus in Samaria macer et fame confectus est, sic et hi qui residui sunt in ea quinque equi, macilenti et fame confecti sunt.

17. Quem conculcavit turba in introitu portæ] quia porta erat angusta, et turba ingens: quæ fame rabida quasi furebat ad cibum, qui erat in castris Syrorum; unde ipse dux portæ volens hanc turbam moderari, et in partes dividere, ne se mutuo comprimeret, ab eadem violenter irrumpente oppressus et contritus est: ita Elisei oraculum per omnia verum certumque fuit.

CAPUT OCTAVUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Eliseus prædicit famem septennem, et v. 7. Benadad regi Syriæ mortem. Hazaeli vero regnum ejus: inde v. 17. describuntur gesta Joram filii Josaphat regis Juda, ac v. 25. gesta Ochoziæ filii Joram.

1 Eliseus autem locutus est ad mulierem, cujus vivere fecerat filium, dicens: Surge, vade tu et domus tua, et peregrinare ubicumque repereris; vocavit enim Dominus famem, et veniet super terram septem annis. 2. Quæ surrexit, et fecit juxta verbum hominis Dei; et vadens cum domo sua, peregrinata est in terra Philisthiim diebus multis. 3. Cumque finiti essent anni septem, reversa est mulier de terra Philisthiim, et egressa est ut interpellaret regem pro domo sua, et pro agris suis. 4. Rex autem loquebatur cum Giezi puero viri Dei, dicens: Narra mihi omnia magnalia quæ fecit Eliseus. 5. Cumque ille narraret regi quo modo mortuum suscitasset, apparuit mulier, cujus vivificaverat filium, clamans ad regem pro domo sua, et pro agris suis. Dixitque Giezi: Domine mi rex; hæc est mulier, et hic est filius ejus, quem suscitavit Eliseus. 6. Et interrogavit rex mulierem: quæ narravit ei. Deditque ei rex eunuchum unum, dicens: Restitue ei omnia quæ sua sunt, et universos reditus agrorum, a die qua reliquit terram usque ad præsens. 7. Venit quoque Eliseus Damascum, et Benadad rex Syriæ ægrotabat; nuntiaveruntque ei, dicentes: Venit vir Dei huc. 8. Et ait rex ad Hazael: Tolle tecum munera, et vade in occursum viri Dei, et consule Dominum per eum, dicens: Si evadere potero de infirmitate mea hac? 9. Ivit igitur Hazael in

occursum ejus, habens secum munera, et omnia bona Damasci, onera quadraginta camelorum. Cumque stetisset coram eo, ait: Filius tuus Benadad rex Syriæ misit me ad te, dicens: Si sanari potero de infirmitate mea hac? 10. Dixitque ei Eliseus: Vade, dic ei: Sanaberis; porro ostendit mihi Dominus quia morte morietur. 11. Stetitque cum eo, et conturbatus est usque ad suffusionem vultus; flevitque vir Dei. 12. Cui Hazael ait: Quare dominus meus flet? At ille dixit: Quia scio quæ facturus sis filiis Israel mala. Civitates eorum munitas igne succendes, et juvenes eorum interficies gladio, et parvulos eorum elides, et prægnantes divides. 13. Dixitque Hazael: Quid enim sum servus tuus canis, ut faciam rem istam magnam? Et ait Eliseus: Ostendit mihi Dominus te regem Syriæ fore. 14. Qui cum recessisset ab Eliseo venit ad dominum suum. Qui ait ei: Quid dixit tibi Eliseus? At ille respondit: Dixit mihi: Recipies sanitatem. 15. Cumque venisset dies altera, tulit stragulum, et infudit aquam, et expandit super faciem ejus: quo mortuo, regnavit Hazael pro eo. 16. Anno quinto Joram filii Achab regis Israel, et Josaphat regis Juda, regnavit Joram filius Josaphat rex Juda. 17. Triginta duorum annorum erat, cum regnare cœpisset; et octo annis regnavit in Jerusalem. 18. Ambulavitque in viis regum Israel, sicut ambulaverat domus Achab: filia enim Achab erat uxor ejus, et fecit quod malum est in conspectu Domini. 19. Noluit autem Dominus disperdere Judam, propter David servum suum, sicut promiserat ei: ut daret illi lucernam, et filiis ejus cunctis diebus. 20. In diebus ejus recessit Edom, ne esset sub Juda, et constituit sibi regem. 21. Venitque Joram Seira, et omnes currus cum eo; et surrexit nocte, percussitque Idumæos, qui eum circumdederant, et principes curruum, populus autem fugit in tabernacula sua. 22. Recessit ergo Edom ne esset sub Juda, usque ad diem hanc. Tunc recessit et Lobna in tempore illo. 23. Reliqua autem sermonum Joram, et universa quæ fecit, nonne hæc scripta sunt in Libro verborum et dierum regum Juda? 24. Et dormivit Joram cum patribus suis, sepultusque est cum eis in Civitate David, et regnavit Ochozias filius ejus pro eo. 25. Anno duodecimo Joram filii Achab regis Israel, regnavit Ochozias, filius Joram regis Judæ. 26. Viginti duorum annorum erat Ochozias, cum regnare cœpisset, et uno anno regnavit in Jerusalem: nomen matris ejus Athalia filia Amri regis Israel. 27. Et ambulavit in viis domus Achab, et fecit quod malum est coram Domino, sicut domus Achab: gener enim domus Achab fuit. 28. Abiit quoque cum Joram filio Achab, ad præliandum contra Hazael regem Syriæ in Ramoth Galaad et vulneraverunt Syri Joram: 29. qui reversus est, ut curaretur, in Jezrael; quia vulneraverant eum Syri in Ramoth, præliantem contra Hazael regem Syriæ. Porro Ochozias filius Joram, rex Juda, descendit invisere Joram filium Achab in Jezrael, quia ægrotabat ibi.

1. Vocavit (voce, id est, jussu suo adducet) enim Dominus famem, et veniet super terram septem annis.] Est hysterologia; hæc enim prophetia Elisei de fame septennii, anterius facta est, scilicet ante quinque vel sex annos; hic autem recensetur, eo quod mulieri hospitæ suæ, cui hanc famem prædixerat Eliseus, post famis septennium in terram suam revertenti contigerint ea quæ hic v. 5. et sequent. narrantur. Idem confirmatur ex eo quod Giezi hic v. 4. colloquatur cum rege. Ergo necdum erat leprosus; leprosi enim arcebantur hominum commercio. Ergo hæc contigerunt ante adventum et sanationem Naaman; tunc enim Giezi percussus est lepra, uti superius dixi. Ita Torniellus, Salianus et alii.

7. Venit quoque Eliseus Damascum (quæ erat metropolis Benadad regis Syriæ) et Benadad rex Syriæ ægrotabat.] In Damasco. Benadad paulo post solutam obsidionem Samariæ, ex terrore et mœrore hunc morbum, in quo mortuus est, incurrit. Audi Josephum lib. 9. c. 2. *Rex autem Syrorum Damascum reversus incolumis, ubi cognovit divinitus immissum terrorem, se una cum exercitu in fugam conjectum, et casum fuisse, quod de adventu hostium crediderant, ratus omnino adversum se habere Numen per animi ægritudinem in morbum etiam corporis incidit.* Nimirum voluit Deus Benadad, qui tot clades Israeli intulerat, morbo et morte punire, ideoque Eliseum misit Damascum qui Hazaeli ejus mortem prædiceret, eumque regni successorem declararet.

9. Habens secum munera et omnia bona Damasci, onera quadraginta camelorum.] Obtulit tot tantaque munera Hazael Eliseo pro salute Benadad regis sui: sed certum est Eliseum ea non acceptasse; tum quia ipse Benadad non sanavit, sed ejus mortem prædixit, tum quia ipse constanter refutavit cap. 5. munera Naaman quem a lepra curarat, ac Giezi ea acceptantem lepra punivit. Ita Abulensis et alii.

10. Vade, dic ei: Sanaberis. Porro ostendit mihi Dominus, quia morte morietur.] Est hic locus difficilis; nam videtur Eliseus jubere Hazaeli mendacium, ut scilicet dicat Benadad regi eum sanandum, cum mox esset moriturus. Primo, Rabbini et ex eis Abulensis legunt contrarie, scilicet, *non sanaberis:* nam pro לו *lo*, per vau, hoc est, *ei* legunt לא *lo* per aleph, hoc est, *non*. Verum Chald. Septuag. et Latini omnes Codices legunt affirmative: *sanaberis*. Secundo, alii

respondent Eliseum irenice locutum, quasi dicat, scilicet sanaberis, speras te sanandum; sed erras: nam non sanaberis, sed morieris.

Tertio et genuine, *sanaberis*, scilicet quantum ex parte morbi, q. d. morbus tuus non est lethalis, ex morbo hoc non morieris, quod erat verum; nam non morbus, sed vis Hazaelis occidit et suffocavit Benadad. Ita Cajet. Serar. Salianus et alii.

13. QUID ENIM SUM SERVUS TUUS CANIS, UT FACIAM REM ISTAM MAGNAM?] Hazael negat se esse canem, non tantum quoad vilitatem, sed etiam et potius, quoad impudentiam et feritatem caninam; quasi dicat ego non sum tam impudens, barbarus et ferus, ut instar canis sæviam in viscera humana, eaque devorem. Cur ergo tu, o Elisee, asseris, mihique dicis: *Parvulos eorum elides, et prægnantes divides?* Ita tum quidem sentiebat Hazael; sed factus rex Syriæ sensum mutavit, fecitque quod hic prædicit Eliseus, quodque ipse hic abominatur. Honores enim mutant mores, sed rare in meliores. Causam subdit:

OSTENDIT MIHI DOMINUS TE REGEM SYRIÆ FORE.] q. d. tu fies rex Syriæ, ideoque factus rex innatum Syrorum in Israelitas odium indues, ut *eorum parvulos elidas et prægnantes dividas*, uti prædixi. Odium hoc cœpit ab Adad, dum Salomoni rebellavit, fecitque se regem Syriæ, illudque ex eo quasi patre suxit filius Benadad, ac ex eo cæteri reges Syriæ. Vide dicta 3. Reg. 11. vers. 14. Hac regni prædictione audacior factus Hazael regem Benadad suffocavit, ejusque regnum occupavit, ut sequitur: ac immemor et ingratus Eliseo, hostem se fecit Israeli, in eumque sævi, implevitque barbariem ab Eliseo sibi prædictam.

15. TULIT STRAGULUM, ET INFUDIT AQUAM, ET EXPANDIT SUPER FACIEM EJUS.] Addunt Hebr. Chald. et Septuag. *et mortuus est*, quod Noster expressit, subdens: *Quo mortuo regnavit Hazael*. Videtur Benadad æstu febrili æstuans petisse aquam ad se refrigerandum: porrexit illam ei in stragulo aqua madefacto Hazael, itaque vel per imprudentiam, vel potius per dolum distillante continue ex stragulo aqua in os et fauces Benadad, eum suffocavit, ut ei in regno succederet. Addit Serarius aquam hanc et stragulum fortasse venenato quopiam humore fuisse infectum: sicut de Herculis Deianiræa veste tradunt veteres, ac de Othonis III. Imperat. Ladislai Hungarorum regis, et Selymanni tunica. Josephus ait simpliciter strangulatum fuisse: ita nimirum Deus punivit Benadad ob sævitiam in Israelitas exercitam. Porro Benadad videtur regnasse 56. annos; tot enim intercedunt ab anno 17. Asa regis Juda, quo Benadad regnare cœpit, ut patet 3. Regum cap. 15. vers. 18. usque ad primum annum regni Hazaelis. Ita Salianus. Nonnulli tamen putant plures reges in Syria intercessisse, omnesque dictos fuisse *Benadad*, id est, filios et successores Adad, primi regis Syriæ. Unde Hebræi tradunt, *Benadad* fuisse nomen commune regum Syriæ. Denique Josephus lib. 11. Antiq. cap. 2. asserit tam Benadad quam Hazael apud Syros in summa esse veneratione, imo *utrumque divinis honoribus coli*, et utriusque effigiem quotidianis pompis honorari, tum propter aliam beneficentiam, tum quia magnifice templis extructis Damascum ornatiorem reddiderint.

16. ANNO QUINTO JORAM FILII ACHAB REGIS ISRAEL REGNAVIT JORAM FILIUS JOSAPHAT REX JUDA.] scilicet solus post mortem patris Josephat. Objicies, id videtur factum anno septimo Joram, non quinto; nam c. 3. v. 1. dictum est, quod Joram rex Israel cœperit regnare anno 18. Josaphat regis Juda; Josaphat autem regnavit annis 25. ab anno autem 18. ad 25. sunt septem anni, post quos moriente Josaphat successit ei filius Joram. Respondent Lyran. et Cajetan. Joram filium Achab regnasse post mortem Achab cum Ochozia fratre primogenito per biennium: scilicet ab anno 18. Josaphat, usque ad annum ejus vigesimum, quo mortuus est Ochozias, tumque solus regnare cœpit Joram ejus frater junior. Ergo quod hic dicitur: *anno quinto Joram*, intellige a tempore, quo Joram solus post fratris mortem regnare cœpit, quod fuit anno Josaphat vigesimo; verum obstat quod dicitur 3. Reg. ultimo, 32. scilicet Ochoziam in Israel regnare cœpisse anno 17. Josaphat, ac mortuum anno 18. ejusdem; nam per biennium dumtaxat regnavit: quare cum Ochozias sit mortuus anno Josaphat 18. eique statim frater Joram successerit, hinc sequitur Joram cœpisse regnare anno 18. Josaphat, non vigesimo. Melius Abulensis respondet non esse numerandum annum 18. Josaphat, eo quod illo expleto cœperit regnare Joram, nec 19. eo quod sub finem ejus cœperit regnare, nec 25. eo quod is fuerit imperfectus: ablatis autem his tribus annis manent ab anno 18. Josaphat, ad annum ejusdem 25. dumtaxat anni quinque integri, de quibus hic dicitur: *Anno quinto Joram filii Achab*, etc. *regnavit Joram filius Josaphat*, scilicet post mortem Josaphat, qui anno 25. regni sui mortuus est; tunc enim successit ei filius Joram.

Optime Richardus de S. Victore in conciliatione lib. Reg. et Paralipom. Arias in Daniele, Salian. Torniellus, Sanchez et Serar. hic respondent Joram regem Juda, bis a patre nuncupatum fuisse regem, ob duo ejus bella, scilicet primo, anno 17. Josaphat, quo ipse cum Achab iturus erat ad bellum contra Syros 3. Reg. 22. tumque videtur Joram a Josaphat patre dumtaxat regis titulum accepisse, ut si quid mali in bello accidisset, sibi succederet Joram. Secundo post sex annos, scilicet anno 23. Josaphat quo ipse in bellum contra Moabitas profectus est, ut dictum est hoc lib. cap. 3. tunc enim Josaphat rursum Joram filium declaravit regem, et regni administrationem se absente eidem tradidit, indeque numerandi sunt anni octo, quibus dicitur regnasse Joram; ita scilicet, ut tribus annis Joram regnarit cum Josaphat patre vivente, quatuor vero cæteris post mortem patris: octavus vero et ultimus fuerit imperfectus, ideoque non numeretur. Quare licet nonnulli censeant Joram post mortem patris Josaphat regnasse octo annis, tamen verius est quod dixi, nimirum ipsum quatuor integris annis dumtaxat, et quinto incompleto regnasse post mortem Josaphat, cum eo vere vivente tribus ultimis ejus annis regnasse, id patet ex c. 9. vers. 29. ubi Ochozias filius Joram regis Juda, mortuo Joram patre, dicitur cœpisse regnare anno undecimo Joram regis Israel: jam computa annos ab anno quinto Joram regis Israel, usque ad annum ejus undecimum, habebis annos dumtaxat quinque integros, quibus solis alter Joram post mortem patris Josaphat regnavit in Juda.

Vice versa cum cap. 1. vers. 17. dicitur Joram rex Israel regnare cœpisse anno secundo Joram filii Josaphat regis Juda, intellige annum secundum ab eo tempore, quo Joram primum a patre Josaphat ituro contra Syros titulum regis accepit, quod fuit anno Josaphat 17. Unde secundus Joram filii Josaphat annus incidit in annum 18. Josaphat, quo cœpit regnare Joram filius Achab in Israel.

18. Ambulavitque (Joram filius Josaphat rex Juda) in viis regum Israel (colendo idola eorum) sicut ambulaverat domus Achab. Filia enim Achab erat uxor ejus,] nomine Athalia; hæc enim fuit uxor Joram, et mater Ochoziæ, ut patet v. 26.

19. Ut daret illi lucernam,] id est, stirpem et prosapiam regiam, scilicet nepotum sibi invicem continuo in regno Juda succedentium.

21. Venitque Joram in Seira,] id est, in Idumæam. Hæc enim sicut ab Esau fundatore, qui alio nomine vocatus est *Edom*, dicta fuit *Idumæa*, sic ab eodem qui pariter vocatus est *Seir*, id est pilosus, hirsutus, dicta est *Seira*.

23. Reliqua autem sermonum (id est rerum et gestorum) Joram, et universa quæ fecit, nonne hæc scripta sunt in libro verborum dierum regum Juda?] puta in Diariis et annalibus regum Juda. Nota, hic tacentur multa de Joram, quæ proinde supplentur in lib. 2. Paralipom. cap. 21. ubi v. 3. Josaphat rex dicitur filiis suis, qui erant fratres Joram, dedisse *pensitationes* (male nonnulli legunt *pensationes*,) id est, annuos redditos. Rursum, quod Joram omnes fratres suos numero sex occiderit, ut solus secure regnaret. Insuper, quod Elias jam raptus (ante novem annos) ad eum miserit litteras ex paradiso, quibus ei ob hæc fratricidia et ob idololatriam minatus est Dei vindictam, quæ mox ei obvenit; nam Deus percussit eum morbo insanabili, ita ut viscera egereret; filios quoque ejus omnes occidit per Philisthæos et Arabes, unico excepto Ochozia, qui licet minimus natu, ei successit, idque in pœnam talionis, ut sicut ipse fratres suos occiderat, sic et filii ejus occiderentur. Addit Joseph. uxores ejus fuisse occisas. Ita Barbari isti justo Dei judicio cæde filiorum regis, regiorum fratrum manibus parentarunt: nec tamen dixit rex insipiens in corde suo: *justus es, Domine, et rectum judicium tuum.*

25. Anno duodecimo Joram filii Achab regis Israel, regnavit Ochozias filius Joram regis Judæ.] Dices, cap. seq. vers. 29. dicitur Ochozias regnare cœpisse anno undecimo Joram, non duodecimo. Respond. cœpit anno undecimo regnare cum patre Joram, qui erat in tormentis sui morbi; sequenti autem anno, qui est duodecimus, mortuo patre solus regnavit in Juda. Ita Abulens. Sanchez, Salianus et alii.

26. Viginti duorum annorum erat Ochozias, cum regnare cœpisset.] Dices 2. Paralipomen. 22. 3. dicitur fuisse 42. annorum. Resp. hæc antilogia est perdifficilis et quasi irreconciliabilis, quam discutiam suo loco in lib. Paralipomen.

Nomen matris ejus Athalia, filia Amri,] id est, neptis Amri; erat enim Athalia filia Achab, ut dictum est v. 18. Achab autem erat filius Amri. Sic Matth. 1. 8. Ozias dicitur filius Joram, cum ejus fuerit nepos, imo trinepos: omittuntur enim ibi tres generationes, et tres filii intermedii, scilicet Ochozias, Joas et Amasias, eo quod Joram miscuisset se stirpi impiæ Achab, et cum sua uxore Athalia filia Jezabelis, idololatriam invexisset in regnum Juda.

Aliter respondent Hebræi apud S. Hieron. in Tradit. et Cajetanus scilicet, Athaliam vere fuisse filiam Amri, dici tamen filiam Achab, vel imitatione, vel nutritione, quod ab Achab, sit educata, ideoque ejus idololatriam imitata.

27. Gener enim domus Achab fuit.] Ochozias ergo videtur duxisse filiam Joram filii Achab, sicut Joram pater Ochoziæ duxerat Athaliam filiam Achab, aut certe duxisse filiam fratris, aut sororis Joram: ideo enim dicitur, *gener domus Achab*, quia scilicet socer ejus fuit Joram, vel frater Joram: nimirum tota hæc impietatis et idololatriæ propago invecta fuit in regnum Juda per impiam Jezabel; hujus enim filia fuit Athalia, ac neptis ejus fuit uxor Ochoziæ, quarum utraque a Jezabele, quæ unica erat mater, alterius avia, educata ejus impietatem et mores gentilitios imbibit. Vide hic quam periculosum et noxium sit ducere uxores infideles vel hæreticas.

CAPUT NONUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Eliseus mittit unum e suis, qui ungat Jehu in regem Israel, ut familiam Achab deleat; ungit ille Jehu: in ex Jehu intelligentes principes eum regem creant. Jehu ergo rex factus pergit in Jezrael, ibique occidit Joram regem Israel, et Ochoziam regem Juda, ac Jezabelem ex domo præcipitari jubet, quam deinde canes devorant juxta oraculum Eliæ.

1 Eliseus autem Prophetes vocavit nnum de filiis prophetarum, et ait illi: Accinge lumbos tuos, et tolle lenticulam olei hanc in manu tua, et vade in Ramoth Galaad. 2. Cumque veneris illuc, videbis Jehu filium Josaphat filii Namsi: et ingressus suscitabis eum de medio fratrum suorum, et introduces in interius cubiculum. 3. Tenensque lenticulam olei, fundes super caput ejus, et dices: Hæc dicit Dominus: Unxi te regem super Israel. Aperiesque ostium, et fugies, et non ibi subsistes. 4. Abiit ergo adolescens puer prophetæ in Ramoth Galaad, 5. et ingressus est illuc: ecce autem principes exercitus sedebant, et ait: Verbum mihi ad te, o princeps. Dixitque Jehu: Ad quem ex omnibus nobis? At ille dixit: Ad te, o princeps. 6. Et surrexit et ingressus est cubiculum: at ille fudit oleum super caput ejus, et ait: Hæc dicit Dominus Deus Israel: Unxi te regem super populum Domini Israel, 7. et percuties domum Achab domini tui, et ulciscar sanguinem servorum meorum prophetarum, et sanguinem omnium servorum Domini, de manu Jezabel. 8. Perdamque omnem domum Achab: et interficiam de Achab mingentem ad parietem, et clausum et novissimum in Israel. 9. Et dabo domum Achab, sicut domum Jeroboam filii Nabat, et sicut domum Baasa filii Ahia. 10. Jezabel quoque comedent canes in agro Jezrahel, nec erit qui sepeliat eam. Aperuitque ostium et fugit. 11. Jehu autem egressus est ad servos domini sui: qui dixerunt ei: Rectene sunt omnia? quid venit insanus iste ad te? Qui ait eis. Nostis hominem, et quid locutus sit. 12. At illi responderunt: Falsum est, sed magis narra nobis. Qui ait eis: Hæc et hæc locutus est mihi, et ait: Hæc dicit Dominus: Unxi te regem super Israel. 13. Festinaverunt itaque et unusquisque tollens pallium suum posuerunt sub pedibus ejus, in similitudinem tribunalis, et cecinerunt tuba, atque dixerunt: Regnavit Jehu. 14. Conjuravit ergo Jehu filius Josaphat filii Namsi contra Joram: Porro Joram obsederat Ramoth Galaad, ipse et omnis Israel, contra Hazael regem Syriæ: 15. et reversus fuerat ut curaretur in Jezrahel propter vulnera, quia percusserant eum Syri, præliantem contra Hazael regem Syriæ. Dixitque Jehu: Si placet vobis, nemo egrediatur profugus de civitate, ne vadat, et nuntiet in Jezrahel. 16. Et ascendit, et profectus est in Jezrahel: Joram enim ægrotabat ibi: et Ochozias rex Juda descenderat ad visitandum Joram. 17. Igitur speculator qui stabat super turrim Jezrahel, vidit globum Jehu venientis, et ait: Video ego globum. Dixitque Joram: Tolle currum, et mitte in occursum eorum, et dicat vadens: Rectene sunt omnia? 18. Abiit ergo qui ascenderat currum, in occursum ejus, et ait: Hæc dicit rex: Pacatane sunt omnia? Dixitque Jehu: Quid tibi et paci? transi, et sequere me. Nuntiavit quoque speculator, dicens: Venit nuntius ad eos, et non revertitur. 19. Misit etiam currum equorum secundum; venitque ad eos, et ait: Hæc dicit rex: Numquid pax est? Et ait Jehu: Quid tibi et paci? transi, et sequere me. 20. Nuntiavit autem speculator, dicens: Venit usque ad eos, et non revertitur: est autem incessus quasi incessus Jehu filii Namsi, præceps enim graditur. 21. Et ait Joram: Junge currum. Junxeruntque currum ejus: et egressus est Joram rex Israel, et Ochozias rex Juda, singuli in curribus suis, egressique sunt in occursum Jehu, et invenerunt eum in agro Naboth Jezrahelitæ. 22. Cumque vidisset Joram Jehu, dixit: Pax est Jehu? At ille respondit: Quæ pax? adhuc fornicationes Jezabel matris tuæ, et veneficia ejus multa vigent. 23. Convertit autem Joram manum suam, et fugiens ait ad Ochoziam: Insidiæ, Ochozia. 24. Porro Jehu tetendit arcum manu, et percussit Joram

inter scapulas; et egressa est sagitta per cor ejus, statimque corruit in curru suo. 25. Dixitque Jehu ad Badacer ducem: Tolle, projice eum in agro Naboth Jezrahelitæ: memini enim quando ego et tu sedentes in curru sequebamur Achab patrem hujus, quod Dominus onus hoc levaverit super eum, dicens: 26. Si non pro sanguine Naboth, et pro sanguine filiorum ejus, quem vidi heri, ait Dominus, reddam tibi in agro isto, dicit Dominus. Nunc ergo tolle, et projice eum in agrum, juxta verbum Domini. 27. Ochozias autem rex Juda videns hoc, fugit per viam domus horti: persecutusque est eum Jehu, et ait: Etiam hunc percutite in curru suo: et percusserunt eum in ascensu Gaver, qui est juxta Jeblaam: qui fugit in Mageddo, et mortuus est ibi. 28. Et imposuerunt eum servi ejus super currum suum, et tulerunt in Jerusalem: sepelieruntque eum in sepulcro cum patribus suis in Civitate David. 29. Anno undecimo Joram filii Achab, regnavit Ochozias super Judam, 30. venitque Jehu in Jezrahel. Porro Jezabel introitu ejus audito, depinxit oculos suos stibio, et ornavit caput suum, et respexit per fenestram 31. ingredientem Jehu per portam, et ait: Numquid pax potest esse Zambri, qui interfecit dominum suum? 32. Levavitque Jehu faciem suam ad fenestram, et ait: Quæ est ista? et inclinaverunt se ad eum duo vel tres eunuchi. 33. At ille dixit eis: Præcipitate eam deorsum; et præcipitaverunt eam, aspersusque est sanguine paries, et equorum ungulæ conculcaverunt eam. 34. Cumque introgressus esset, ut comederet, biberetque, ait: Ite, et videte maledictam illam, et sepelite eam: quia filia regis est. 35. Cumque issent ut sepelirent eam, non invenerunt nisi calvariam, et pedes, et summas manus. 36. Reversique nuntiaverunt ei. Et ait Jehu: Sermo Domini est, quem locutus est per servum suum Eliam Thesbiten, dicens: In agro Jezrahel comedent canes carnes Jezabel, 37. et erunt carnes Jezabel sicut stercus super faciem terræ in agro Jezrahel; ita ut prætereuntes dicant: Hæccine est illa Jezabel.

1. Vade in Ramoth Galaad.] Jam enim urbs illa post regis Joram eam obsidentis vulnus capta erat vel tota, vel ejus pars, sit Abulens. Sanchez et Serar. idque patet ex v. 15.

2. Suscitabis eum de medio fratrum suorum,] id est, ut Vatabl. *jube ut surgat e medio fratrum*, id est, principum collegarum suorum; qui enim hic fratres, paulo post vocantur principes.

Et introduces in interius cubiculum,] ut secreto eum ungas in regem: ne si publice id facias, seditio concitetur a Jorami regis asseclis et fautoribus, ideoque ubi eum secreto unxeris, statim *fugies, et non ibi subsistes*.

6. Unxi te.] Hæc videtur fuisse secunda unctio Jehu: nam prima facta videtur ab Elia; hoc enim ei jusserat Deus 3. Reg. 19. 15. ideoque eum ire jusserat in Damascum, ut ibi ungeret Hazael in regem Syriæ, ac deinde in Samariam, ut ungeret Jehu in regem Israel: sed prima illa Eliæ unctio fuit prævia et prognostica regni; hæc vero secunda facta ab Eliseo fuit regni collatio, ejusque in regem creatio. Ita Cajetan. Historic. Scholast. Sanchez et alii.

11. Quid venit iste insanus ad te?] Vide hic ut principes idololatræ, hominesque militares prophetam rideant, vocentque *insanum* et fanaticum. Vita enim prophetarum aspera, vestitus horridus, sermo propheticus eis videbatur esse insania, ac prophetæ videbantur eis insanire; erant enim quasi emotæ mentis, et altiori numinis spiritu afflati. Unde Plato in Phædone; *Quidam*, ait, *divino beneficio sunt insani, ut prophetæ et Sibyllæ*, et Cicero l. 2. de divinat. *Quid habet auctoritatis furor iste, quem divinum vocatis, ut quæ sapiens non videt, ea videat insanus, et is qui humanos sensus amiserit, divinos assecutus sit; et vaticinari, idem sit quod insanire. Animalis enim homo non percipit ea quæ sunt spiritus Dei*. 1. Corinth. 2. et 3. Idem et magi faciebant prophetæ diaboli, qui gestus inconditos edebant, et furere videbantur: unde de Sibylla ab Ænea consulta ita canit Virg. l. 6. Æneid.

Non vultus, non color unus;
Non comptæ mansere comæ: sed pectus anhelum,
Et rabie fera corda tument, majorque videri
Nec mortale sonans, afflata est numine quando
Jam propiore Dei.

Nostis hominem, et quid locutus sit,] q. d. nostis eum insanum esse, ac proinde insana locutum, ideoque non credenda, nec a me enarranda. Id dicit Jehu, ne si se revera ab eo unctum dicat in regem, sibi creet periculum: ne scilicet aliquis vel pro Joram pugnans, vel Jehu regnum invidens, eum invadat et occidat. *Percunctantibus autem illis*, inquit Joseph. *qua de causa venisset juvenis, et insanum videri dicentibus: Recte*, *inquit, conjecturam facitis, nam insani verba locutus est. Illis vero magis etiam sibi exponi quid esset orantibus, regnum populi sibi a Deo delatum, ait illum dixisse*.

12. At illi dixerunt: Falsum est, sed magis narra nobis,] q. d. non insana, sed seria et magni momenti locutus est propheta, cupimusque omnino ut ea nobis enarres. Unde Chald. vertit: *Falsum tu dicis, indica nunc nobis*. Suspicati sunt Dei instinctu, id quod res erat, scilicet Jehu a propheta accepisse regni oraculum, illudque ab eo extorquere satagunt, unde sequitur.

13. Festinaverunt itaque, et unusquisque tollens pallium suum (vestem extimam) posuerunt sub pedibus ejus in similitudinem tribunalis.] Sept. *super ascensum graduum;* Vatabl. *in fastigio graduum*, id est, in supremo gradu, nimirum summo et eminen-

tissimo loco, q. d. loco excelso vestibus suis ereaerunt ei qusai tbronum regium, ut in eo velut rex sederet: boc enim ritu eum regem crearunt.

Nimirum ad vocem Prophetæ, qnam a Jehu audierant principes, hi et milites divinitus excitati regnum ei detulerunt, ideoque gradus aliquos opere tumultuario constrnaerunt, quos palliis suis quasi aulæis constraverunt, et in summo eornm Jehu collocarunt, eique acclamarunt: *Regnavit Jehu*, q. d. rex noster est Jehu, vivat ergo et regnet prospere per multos annos. Sic Plutarcbus scribit de Catone Uticensi in ejus vita, stratas esse a militibus vestes per ea loca, quæ ipse pedibus calcaturus erat: quod bonoris genus refert Imperatoribus impendi solere. Et in Deorum suorum quibusdam sacris, dum illos festa pompa traducerent, vestes sterni solitas esse scribit idem Plutarcbus in Alcibiade.

Idem de sacris Junonia tradit Athenæus lib. 12. cap. 9. Sic et Christo quasi Messiæ regi, solemni pompa Ingredienti Jerusalem in die Palmarum, turba viam stravit et palmis et vestibus, Matthæi 21.

18. QUID TIBI ET PACI?] q. d. non pacem vcbo sed bellum; coujuravi enim coutra tuum regem Joram, ut eum occidam regnumque ejus occupem.

21. ET EGRESSUS EST JORAM REX ISRAEL, ET OCHOZIAS REX JUDA, etc. IN OCCURSUM JEHU; ET INVENERUNT EUM IN AGRO NABOTH JEZRAELITÆ.] Justum congruumque fuit boc Dei judicium, qui eos congregavit in agrom Naboth ut in eo cæderentur, in quo Achab pater eorum, Naboth vinea sua spoliarat et occiderat, uti ipse per Eliam eidem prædiaerat 3. Reg. cap. 21. vers. 23.

22. ADHUC FORNICATIONES JEZABEL MATRIS TUÆ, ET VENEFICIA EJUS MULTA VIGENT,] puta idololatria et magia Jezabelis; idololatria enim est fornicatio mystica, qua quis relicto Deo sponso, adbæret idolis, quasi adulteris. Eadem est magia, quia sacerdotes idolorum sunt magi; consulunt enim dæmonem, et ab eo oracula accipiunt. Dicit boc Jehu, q. d. Ego ex parte Dei judicis venio, ut puniam idololatriam et magiam tuam tuæque matris Jezabelis.

25. QUOD DOMINUS ONUS HOC LEVAVERIT SUPER EUM] *Onus* vocatur propbetia minax et onerosa, qua Deus per Eliam prædixerat posteros Achab ob ejus scelera occidendos 3. Reg. 21. 23.

27. ETIAM HUNC PERCUTITE,] ad exterminium domus Achab a Deo prædictum et decretnm. Erat enim Ochozias rex Juda, ex parte matris Athaliæ, nepos Acbab, cjusque scelera et idololatriam imitabatur.

Dices, 2. Paralipom. cap 22. vers. 9. dicitur Ochozias fugisse et latuisse in Samaria. Resp. bac vice fugit et latuit in Samaria, sed ut ibidem additur, in Samaria postea deprebensus deductns est ad Jehu in Gaber, ibique percussus fugit in Mageddo, ibique mortuus est. Ita Lyranus.

29. ANNO UNDECIMO JORAM FILII ACHAB REGIS ISRAEL REGNAVIT OCHOZIAS SUPER JUDAM.] *Regnavit*, id est, regnare cœpit, et vix uno anno regnavit; nam anno duodecimo Joram una cum eo occisus est a Jehu.

30. PORRO JEZABEL INTROITU EJUS (Jebu regicidæ) AUDITO, DEPINXIT OCULOS SUOS STIBIO,] non ad illiciendum Jehu in sui amorem. Erat enim vetula, et sciebat Jehu esse juratum suum hostem, sed ad animositatem ostentandam, quasi quæ non timeret nec curaret Jebu; unde eum increpuit vocavitqne domini sui (Joram regis) interfectorem, ut eum percellaret: putabat enim quod Jebu in se, utpote fœminam et reginam, non auderet manus injicere, nec ejus sanguine se cruentare. Quod si auderet, volebat animose et nobiliter mori, quasi mortem contemnens. Hæc est vanitas sæculi et sæcularium, æque ac mulierum vanitas est stibium et purpurissa, quam proinde Magdalena dum pœnituit, despexit; nam ut ait S. Hieronymus Epist. ad Furiam: *Non habuit crispantes mitras, nec stridentes calceolos, nec orbes stibio fulginatos.* Unde S. Cyprianus tract. de Opere et Eleemosyna: *Inunge oculos tuos*, inquit, *non stibio diabolico, sed collyrio Christi.*

31. NUMQUID PAX POTEST ESSE ZAMBRI, QUI INTERFECIT DOMINUM SUUM?] quasi dicat, quæ pax et societaa potest esse cum Jebu, qui est quasi alter Zambri tyrannus. Sicut enim Zambri occidit Ela regem suum, 3. Regum cap. 16. vers. 10. ejusque regnum invasit, sic Jehu occidit Joram regem suum, ejusque regnum invadit.

37. ET ERUNT CARNES JEZABEL SICUT STERCUS.] Alludit ad Etymon nominis Jezabel. *Jezabel* enim Hebr. idem est quod אי זבל *e zebel*, id est, *ubi stercus? Zebel* enim Chaldaice, Syriace et Arabice idem est quod *stercus*. Aut Jezabel idem est quod י זבל *i zebel*, id est, *insula sterquilinii, vel væ sterquilinio*, ait Pagnin. unde nonnulli putant a *zebel*, id est *stercus diabolum* per contemptum vocari *zabulum*, id est, *stercororium*, ac Græcos Beelzebub vocare *Beelzebub*, quasi *Deum stercoris;* stercori enim insidet *zebub* id est, *musca*. Porro S. Ambros. exhortat. ad virgin. *Jezabel*, inquit, *idem est quod vanitatis profluvium, vel vana et vacua redundantio, qualis est in avaritia, ambitione, omnique concupiscentia, cujus idea est Jezabel.*

HÆCCINE EST ILLA JEZABEL?] q. d. Itane fortuna vices commutans Jezabelem ex summo gloriæ in imum ignominiæ prostravit? Erat illa decor et pulchritudo orbis: jam putet ut sordidum stercus. Erat illa regum uxor et mater, imo domina et rectrix: en tibi jam a canibus laniatur. Erat illa terror Eliæ et prophetarum, imo totius Israelis: ecce jam illa ungulis equorum calcatur.

Notat S. Chrys. hom. 25. in Epist. ad Roman. Jezabelem gravius punitam esse, quam Achab, qui in bello sagitta confixus decore occubuit, eo quod Jezabel fuerit ei omnia mali occasio, imo suggestrix et incentrix: *Jezabel*, ait, *majores pœnas dedit, quam Achab vineæ raptor: ipsa quippe universum istud negotium texuerat, regique lapsus occasionem dederat.*

Sic B. Franciscus Borgia nuper Dux Gandiæ, cum Isabellæ uxoris Caroli V. defunctæ corpus ad regium sepulcrum Granatam deferret, illud adeo deforme, fœdum et horridum conspexit, ut non agnosceret, nec auderet jurare, hoc esse corpus imperatricis. Quare illud contentis oculis intuens et admirans: *Hæccine*, inquit, *est Isabella mundi Imperatrix?* Hæccine sapiens et sancta illa Isabella, gaudium Hispaniæ, decus imperii, spes orbis? ubi nuperus ille vultus decor, ubi oculorum splendor, ubi coronæ regiæ majestas? Itane caro ejus versa est in putredinem, decor in fœtorem, splendor in horrorem? Quare Deo mentem illumi-

nante, attente considerans quanta esset regum regnorumque et omnium bonorum mundi vanitas, eis valedicere, et soli Deo servire decrevit, ac Societatem Jesu ingressus, rarum virtutum omnium, tam religiosis, quam sæcularibus, quin et principibus ac regibus dedit exemplar, ut patet ex ejus vita.

CAPUT DECIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Jehu occidit septuaginta filios Achab, et quadraginta duos fratres Ochoziæ, ac per dolum omnes cultores Baal, unde meruit progeniem in regno usque in quartam generationem. Idem tamen coluit vitulos aureos Jeroboam, ideoque domus ejus tandem excisa est.

1 Erant autem Achab septuaginta filii in Samaria: scripsit ergo Jehu litteras, et misit in Sama-
riam, ad optimates civitatis, et ad majores natu, et ad nutritios Achab, dicens: 2. Statim ut
acceperitis litteras has, qui habetis filios domini vestri, et currus, et equos et civitates firmas,
et arma, 3. eligite meliorem, et eum qui vobis placuerit de filiis domini vestri, et eum ponite super soli-
um patris sui, et pugnate pro domo domini vestri. 4. Timuerunt illi vehementer, et dixerunt: Ecce duo
reges non potuerunt stare coram eo, et quomodo nos valebimus resistere? 5. Miserunt ergo præpositi
domus, et præfecti civitatis, et majores natu, et nutritii ad Jehu, dicentes: Servi tui sumus, quæ-
cumque jusseris faciemus, nec constituemus nobis regem: quæcumque tibi placent, fac. 6. Rescripsit
autem eis litteras secundo, dicens: Si mei estis, et obeditis mihi, tollite capita filiorum domini ve-
stri, et venite ad me hac eadem hora cras in Jezrahel. Porro filii regis, septuaginta viri, apud opti-
mates civitatis nutriebantur. 7. Cumque venissent litteræ ad eos, tulerunt filios regis, et occiderunt
septuaginta viros, et posuerunt capita eorum in cophinis, et miserunt ad eum in Jezrahel. 8. Venit
autem nuntius, et indicavit ei, dicens: Attulerunt capita filiorum regis. Qui respondit: Ponite ea ad
duos acervos juxta introitum portæ usque mane. 9. Cumque diluxisset, egressus est, et stans dixit
ad omnem populum: Justi estis: si ego conjuravi contra dominum meum, et interfeci eum, quis per-
cussit omnes hos? 10. Videte ergo nunc quoniam non cecidit de sermonibus Domini in terram, quos
locutus est Dominus super domum Achab, et Dominus fecit quod locutus est in manu servi sui Eliæ.
11. Percussit igitur Jehu omnes, qui reliqui erant de domo Achab in Jezrahel, et universos optima-
tes ejus, et notos, et sacerdotes, donec non remanerent ex eo reliquiæ. 12. Et surrexit, et venit in
Samariam: cumque venisset ad Cameram pastorum in via, 13. invenit fratres Ochoziæ regis Juda,
dixitque ad eos: Quinam estis vos? Qui responderunt: Fratres Ochoziæ sumus, et descendimus ad salu-
tandos filios regis, et filios reginæ. 14. Qui ait: Comprehendite eos vivos, quos cum comprehendissent
vivos, jugulaverunt eos in cisterna juxta Cameram, quadraginta duos viros, et non reliquit ex eis
quemquam. 15. Cumque abiisset inde, invenit Jonadab filium Rechab in occursum sibi, et benedixit
ei. Et ait ad eum: Numquid est cor tuum rectum sicut cor meum cum corde tuo? Et ait Jonadab: Est.
Si est, inquit, da manum tuam. Qui dedit ei manum suam. At ille levavit eum ad se in currum: 16. di-
xitque ad eum: Veni mecum, et vide zelum meum pro Domino. Et impositum in curru suo, 17. duxit in
Samariam. Et percussit omnes, qui reliqui fuerant de Achab in Samaria usque ad unum, juxta verbum
Domini quod locutus est per Eliam. 18. Congregavit ergo Jehu omnem populum, et dixit ad eos: Achab
coluit Baal parum, ego autem colam eum amplius. 19. Nunc igitur omnes prophetas Baal, et universos
servos ejus, et cunctos sacerdotes ipsius, vocate ad me: nullus sit qui non veniat, sacrificium enim
grande est mihi Baal: quicumque defuerit, non vivet. Porro Jehu faciebat hoc insidiose, ut disperde-
ret cultores Baal. 20. Et dixit: Sanctificate diem solemnem Baal. Vocavitque, 21. et misit in uni-
versos terminos Israel, et venerunt cuncti servi Baal, et non fuit residuus ne unus quidem qui non
veniret. Et ingressi sunt templum Baal: et repleta est domus Baal: a summo usque ad summum.

22. Dixitque his qui erant super vestes: Proferte vestimenta universis servis Baal. Et protulerunt eis vestes. 23. Ingressusque Jehu, et Jonadab filius Rechab, templum Baal, ait cultoribus Baal: Perquirite et videte, ne quis forte vobiscum sit de servis Domini, sed ut sint servi Baal soli. 24. Ingressi sunt igitur ut facerent victimas et holocausta: Jehu autem præparaverat sibi foris octoginta viros, et dixerat eis: Quicumque fugerit de hominibus his, quos ego adduxero in manus vestras, anima ejus erit pro anima illius. 25. Factum est autem, cum completum esset holocaustum, præcepit Jehu militibus et ducibus suis: Ingredimini, et percutite eos, nullus evadat. Percusseruntque eos in ore gladii, et projecerunt milites et duces: et ierunt in civitatem templi Baal, 26. et protulerunt statuam de fano Baal, et combusserunt, 27. et comminuerunt eam. Destruxerunt quoque ædem Baal et fecerunt pro ea latrinas usque in diem hanc. 28. Delevit itaque Jehu Baal de Israel. 29. Verumtamen a peccatis Jeroboam filii Nabat, qui peccare fecit Israel, non recessit, nec dereliquit vitulos aureos, qui erant in Bethel, et in Dan. 30 Dixit autem Dominus ad Jehu: Quia studiose egisti quod rectum erat, et placebat in oculis meis, et omnia quæ erant in corde meo fecisti contra domum Achab: filii tui usque ad quartam generationem sedebunt super thronum Israel. 31. Porro Jehu non custodivit ut ambularet in lege Domini Dei Israel in toto corde suo: non enim recessit a peccatis Jeroboam, qui peccare fecerat Israel. 32. In diebus illis cœpit Dominus tædere super Israel: percussitque eos Hazael in universis finibus Israel, 33. a Jordane contra Orientalem plagam, omnem Terram Galaad, et Gad, et Ruben, et Manasse, ab Aroer, quæ est super Torrentem Arnon, et Galaad, et Basan. 34. Reliqua autem verborum Jehu, et universa quæ fecit, et fortitudo ejus, nonne hæc scripta sunt in Libro verborum dierum regum Israel? 35. Et dormivit Jehu cum patribus, suis, sepelieruntque eum in Samaria: et regnavit Joachaz filius ejus pro eo. 36. Dies autem, quos regnavit Jehu super Israel, viginti et octo anni sunt, in Samaria.

1. ERANT AUTEM ACHAB SEPTUAGINTA FILII,] non ex sola Jezabele, sed ex aliis multis uxoribus ab eo procreati.

AD NUTRITIOS ACHAB.] id est, ut Septuag. *ad nutritios filiorum Achab,* scilicet ad primates, qui septuaginta filios Achab enutrierant.

4. ECCE DUO REGES (Joram rex Israel, et Ochozias rex Juda, utrumque enim occidit Jehu) NON POTUERUNT STARE CORAM EO,] id est resistere, illi, unde sequitur.

ET QUOMODO NOS (privati et plebei) VALEBIMUS RESISTERE?

5. MISERUNT ERGO PRÆPOSITI DOMUS,] qui scilicet præerant palatio regio, quod Amri ædificarat in Samaria, in quo habitarat Achab, ejusque filius Joram, occisus a Jehu.

7. OCCIDERUNT SEPTUAGINTA VIROS.] Non peccavit Jehu jubendo occidi septuaginta filios Achab, quia id fecit jussu Dei, qui summus vitæ tam nocentum quam innocentum est Dominus, eo quod essent filii nocentis Achab, cuius utpote nequissimi semen omne, omnemque stirpem funditus delere volebat Dominus: verisimile enim est inter hos septuaginta aliquos fuisse minores et innocentes, nec idololatriæ Achab capaces vel participes. Peccarunt tamen Samaritæ, quod hoc mandatum Jehu de eis occidendis executi sint, non ut ministri Judicis, sed timore Jehu, quem nesciebant esse regem a Deo electum, et ab Eliseo unctum, ideoque nesciebant eum esse Judicem Israelis, ac habere a Deo potestatem occidendi hos filios Achab. Forte etiam peccavit Jehu jubendo eis hoc facinus, si prius non satis eis probavit suam auctoritatem, et jus regni sibi a Deo datum, nisi ipsi illud aliunde facile scire potuerint. Ita Abulensis.

ET POSUERUNT CAPITA EORUM IN COPHINIS.] Apposite ad culpam Achab qui in cophinis collegerat uvas ex vinea Naboth a se occisi: idcirco igitur in pœnam peccati filiorum ejus capita in cophinis deferuntur ad Jehu. In eo ergo punitur tum ipse, tum filii, in quo peccarant.

8. PONITE EA AD (Chald. in) DUOS ACERVOS JUXTA INTROITUM PORTÆ USQUE MANE,] ut totus populus ingrediens et exiens per portam, videat hoc justum Dei judicium contra domum Achab, itaque ab ejus idololatria et cultu Baal recedat.

9. JUSTI ESTIS,] id est, justam Dei vindictam implestis, licet inscii et non cogitantes. Cogitabant enim implere jussum Jehu de eis occidendis, non autem jussum Dei.

SI EGO CONJURAVI CONTRA DOMINUM MEUM (Joram regem Israel,) ET INTERFECI EUM, QUIS PERCUSSIT OMNES HOS?] q. d. non ego, sed vos, esto meo jussu meique metu, q. d. Ex hac ultione patet manifeste vindicta Dei contra domum impiam Achab; quod scilicet Deus tam me quam vobis usus sit ad illam peragendam. Nam ego licet occiderim Joram, non tamen potuissem occidere septuaginta ejus fratres, nisi Deus immisisset vobis mei metum, ut me jubente eos occideretis. Alioqui enim potuissetis meo jussui resistere, aut vi, aut honesta excusatione, aut filios hos Achab, quos occidistis, abscondendo, vel alio amandando. Deus ergo vobis mentem eripuit, ne id faceretis, sed eos occideretis.

11. PERCUSSIT IGITUR JEHU QUI RELIQUI ERANT DE DOMO ACHAB.] *Omnes,* id est fere omnes, quia pauci iique fere pauperes, abjecti et imbelles fuere relicti. Remansere quoque fratres Ochoziæ regis Juda,

prognati ex Athalia filia Achab, quos paulo post occidit vera. 14. Remansit quoque Joas, qui Ochoziæ patri in regno Judæ successit. Simili modo dixit Script. nullum relinquendum ex domo Jeroboam, Bassa, Ela, etc. quia digniores omnes sublati, et pauci vilesque relicti fuere.

13. Fratres Ochoziæ,] id est filii fratrum Ochoziæ, ut explicatur 2. Paral. 22. 9. nam fratres Ochoziæ fuere occisi ab Arabibus 2. Paral. 21. 17.

Descendimus ad salutandos filios regis,] scilicet Ochoziæ regis Israel, ejusque uxoris et reginæ.

14. Jugulaverunt eos,] quasi posteros impii Achab ex impia matre Athalia. Fecit id Jehu instinctu Dei, unde ait ad Jonadab: *Vide zelum meum pro Domino.* Ita Abul.

Juxta Cameram] *pastorum*, ut dictum est vers. 12. Chald. *Ad domum congregationis pastorum*, Hebr. *ad domum ligationis*, in qua scilicet oves ligabantur ad tondendum, q. d. in tonstrina ovium. Ita Pagn. Forte tondebantur tum ibidem oves, ideoque de more læta instruebantur convivia, sed quæ invitati fuere hi filii fratrum Ochoziæ, ibique inter epulas occisi, uti in similibus occisus fuit Amnon a fratre suo Absalom. 2. Reg. 13.

15. Invenit Jonadab filium Rechab in occursum sibi, et benedixit ei,] scilicet bene precatus est ei, salutavit eum dicendo more Hebræo: *pax tibi.* Hic *Jonadab* est ille qui laudatur Jeremiæ cap. 35. 6. ubi Jeremias propinans vinum Rechabitis, posteris et discipulis Jonadab, audit ab eis: *Non bibemus vinum, quia Jonadab filius Rechab pater noster præcepit nobis dicens: Non bibetis vinum vos, et filii vestri usque in sempiternum, et domum non ædificabitis, et sementem non seretis, et vineas non plantabitis, nec habebitis; sed in tabernaculis habitabitis cunctis diebus vestris, ut vivatis diebus multis super faciem terræ, in quo vos peregrinamini.*

Joannes Jerosolym. lib. de Institut. monach. c. 25. asserit hunc *Jonadab* fuisse Elisei discipulum, ejusque vitæ religiosæ vestigia, excepta continentia, sectatum esse cum suis filiis et nepotibus. Rechabitæ hi fuere Cinæi, posteri Jethro Madianitæ, soceri Mosis. Vide dicta Jeremiæ 35. v. 6.

Numquid est cor tuum rectum sicut cor meum cum corde tuo?] q. d. amasne me sincere et ex animo, sicut ego amo te. Hinc videtur Jehu ante regnum fuisse probus, utpote amicus et familiaris Jonadabo viro probo et religioso. Amicitia enim non coalescit inter probos et improbos, poscit enim sibi similes.

16. Et impositum in curru suo duxit in Samariam,] ut auctoritatem sibi apud Samaritas nomenque probitatis conciliaret per Jonadabum sibi socium, quem omnes habebant pro viro integro et sancto, ut hac ratione facilius perageret cædem Baalitarum, quam moliebatur, nec aliquis ei resistere auderet.

18. Achab coluit Baal parum, ego autem colam eum amplius.] Mentitur Jehu, sed officiose, et ad bonum finem, ut omnes cultores Baal in unum colligat et mactet, quod Deus ei jusserat, quodque alia ratione perfici vix poterat. Unde ipse putabat hoc mendacium sibi esse licitum, imo necessarium, honestum et pium. Ita Theodor. et Procop.

Licet enim hoc ejus mendacium ex genere suo esset perniciosum, quia erat simulatio imo professio idololatriæ, ideoque scandalum publicum, uti docet sanctus Thomas 2. 2. quæstion. 111. articul. 1. ad 2. Franciscus Suarez tract. 1. de Fide, disputat. 14. sect. 4. n. 9. Gregorius de Valentia tractat. de Fide, disputat. 1. quæst. 3. puncto 2. imo sanctus Augustinus libro contra mendacium capite 2. hoc Jehu mendacium vocat impium, ideoque eum non pro illa simulatione, sed pro obedientia, qua jussu Dei occidit posteros Achab, a Deo fuisse laudatum et remuneratum asserit, additque: *Visum est quibusdam Catholicis Priscillianistas se debere simulare, ut eorum latebras penetrarent; quod ego prohibens*, ait Augustinus, *scripsi librum contra mendacium.*

Tamen multa sunt quæ Jehu excusant, et hoc ejus mendacium potius officiosum quam perniciosum fuisse ostendunt. Primum est, intentio loquentis, nimirum quod illud dixerit non serio, non enim intendebat colere Baal, sed ficte et simulate ut omnes cultores Baal in unum colligeret, et collectos omnes quasi victimas divinæ justitiæ mactaret, ut Deus ei jusserat; quod alias facere nequivisset. Unde sanctus Hieron. in c. 2. Epist. ad Galat. omnino excusat Jehu, docetque utilem esse simulationem, et quandoque exhibendam, dummodo caveatur mendacium: *Utilem*, ait sanctus Hieronymus, *simulationem assumendam esse in tempore, Jehu regis nos docet exemplum.* Idem censet Abulensis, Cajetanus et alii, imo Adrianus in 4. q. 1. de Baptismo in responsione ad 5. ait licere celare fidem per professionem falsæ religionis, si justa subsit causa: quod tamen alii passim improbant et refellunt, ac merito.

Secundum, quod simulatio et fictio hæc Jehu brevissimo tempore duravit; unde exiguum fuit scandalum: nam mox visuri erant universi animum loquentis plane contrarium: moram ergo modici temporis Jehu pro nihilo reputavit.

Tertium, quod non jusserit vel exhortatus sit Baalitas ad sacrificandum Baal, sed tantum dixerit: *Ego colam eum amplius:* qua voce tantum intendit occasionem dare Baalitis, ut animum suum aperirent, et malitiam idololatriæ mente conclusam proderent, ut illam deinde ipse succideret. Sic medici dant pharmaca, quæ humores pravos commoveant, ut eos deinde emicantes expellant, itaque homini sanitatem restituant. Sic principes mittunt exploratores ad hostes, qui se eorum amicos simulent, ut eorum consilia rescissant, et principibus renuntient; uti fecit Chusai transfugiens ab Absalomem, ibique dissipans consilia Achitophelis 2. Reg. 15. vers. 14. Sic heri explorant fidem servorum et ancillarum, hinc inde ponendo nummos, ut videant an ipsi eos auferant et furentur, an vero fideliter ad herum referant. Hi ergo dant quidem occasionem furti; non tamen ad illud incitant vel invitant.

Dices. Jehu implicite suo exemplo invitavit Baalitas ad sacrificandum Baal. Resp. Jehu non invitavit, sed occasionem tantum eis dedit sacrificandi (uti jam dixi de heris) quam sciebat illos arrepturos, idque permisit, ut quod ipsi quotidie faciebant privatim, hoc jam facerent publice, itaque se detegerent, ut ab eo puniri plectique possent. Satius enim erat unum actum

sacrificii publicum permittere ad redimenda tot privata eorum sacrilegia. Satius erat sinere eos publice semel idola colere, quam privatim millies et millies, ut hac permissione idololatriam Baal funditus excinderet.

Quartum, quia magna tunc erat rerum et religionis perturbatio: alii enim colebant Baal, alii vitulos aureos, alii Melchom, alii Chamos, alii Deum verum: quare exiguum fuit hoc Jehu scandalum: quisque enim libere colebat quod volebat. Addunt nonnulli Jehu ambigue fuisse locutum, et per Baal intellexisse Deum verum: hic enim verus est *Baal*, id est omnium Dominus; aut potius per Baal intellexisse dæmonem, q. d. Achab coluit Baal, id est dæmonem, victimis animalium: ego amplius eum colam, sed materialiter tantum, victimis hominum, quia Baalitas mactabo et offeram illi non quasi Deo, sed quasi Dei archicarnifici, qui mere delectatur sanguine et morte hominum impiorum, ut animas eorum abripiat in tartara: magnum enim festum egit dæmon in mactatione idololatrarum, quam fecit Jehu, eosque quasi victimas suas lætissime acceptavit.

Quintum, quia Jehu erat homo militaris; militari ergo sensu et astu hoc militare stratagema adinvenit ad perdendos simul et semel omnes Baalitas, Dei æque ac suos hostes: quare non studuerat casibus conscientiæ, sed quod zelus honoris Dei et militaris industria ad detegendos hostes, ut ex inopinato eos opprimeret, illi suggerebat, hoc bona fide peregit, idque præsente, juvante, et ut videtur, probante Jonadab viro probo, prudente et religioso.

Denique Jehu a Domino laudatus et remuneratus fuit v. 30.

Simili modo Constantius imperator Constantini Magni pater, ut agnosceret quinam in familia sua essent veri et cordati Christiani, qui ficti vel timidi, et inconstantes, adixit ut qui deos colere vellent, in aula manerent, pristiuisque honoribus fruerentur; qui vero id facere nollent, aula excederent. Mox omnes eos qui se deos colere velle dicebant, aula ejecit; cæteros in ea retinuit, causamque dedit: *Quomodo*, inquit, *mihi fidi erunt, qui Deo perfidi fuerunt?* Ita refert Eusebius lib. 1. de vita Constantini cap. 9. et 10. et Sozom. lib. 1. cap. 6.

19. Sacrificium enim grande est mihi Baal,] q. d. Volo grande et solemne sacrificium offerre Baal, ideoque volo Baalitas omnes esse præsentes. Hoc simulabat Jehu, sed vere intendebat ipsosmet Baalitas quasi victimas mactare Deo, eosque offerre dæmoni, quasi Dei carnifici, qui eorum utpote sui cultorum erat dominus et possessor, ideoque eos secum abrepturus erat in gehennam.

20. Sanctificate diem solemnem Baal,] hoc est, indicite diem festum et sanctum, quo solemniter colamus Baal: sed vos, o Baalitæ, coletis eum formaliter victimis boum, ego vero eum colam materialiter dumtaxat mactando et tradendo vos ipsos quasi victimas dæmoni, cui vosmetipsos dicastis, et quasi servos addixistis. Et vere solemne festum egit tum dæmon, cum tot idololatrarum quasi servorum suorum a Jehu cæsorum animas et corpora rapuit. Vocati ergo venerunt ad festum solemne non epuli, sed macelli sui. Sic diabolus in morte Lutheri indixit solemne festum dæmonibus sibi subditis, adeoque omnes circumquaque convocavit ad ejus animam eum triumpho deducendam ad tartara. Id fassi suot dæmones, qui energumenos possidebant Geilæ, quæ civitas est in Brabantia inter Antverpiam et Lovanium, ubi sancta Dympna virgo et martyr, a suo patre rege Hyberniæ pro virginitate occisa requiescit, et multis miraculis præsertim in energumenis a dæmone liberandis resplendet, uti oculis meis olim conspexi, eum sanctæ bujus virginis lipsana sacra visitarem. Geilæ, inquam, eo die quo mortuus est Lutherus, omnes energumeni a dæmonibus fuere liberi; sed postero die rursus ab iisdem possessi et exagitati. Rogati dæmones causam, dixere, se pridie convocatos ad magni amici sui Martini Lutheri funus, illi interfuisse ac festum agitasse: principem enim ipsorum et archidæmonem præcepisse, ut universi spiritus maligni ad sui prophetæ et fidelis cooperarii Lutheri exequias confluerent: congruere enim ut qui quamplurimos ad inferos deduxisset, a quamplurimis ad eosdem solemniter deduceretur. Uti inter alios narrat Tilmannus Bredenbachius libr. 7. Collat. sacr. capite 39. qui et addit, innumerabilem corvorum horrendum in modum erocitantium copiam (erant illi dæmones) cadaver Lutheri supervolitasse, illudque Islebio Wittenbergam ad sepulcrum usque comitatam fuisse. Simile festum egerunt dæmones in morte Udonis Magdeburgensis præsulis, uti idem Bredenbac. libr. 8. cap. 14. ex Nauclero, Fulgosio, P. Canisio fuse enarrat.

21. Et venerunt cuncti servi Baal.] *Servos* vocat devotos Baal, præsertim sacerdotes, ut patet v. 19. unde et v. seq. jussit eis dari vestes, scilicet sacerdotales et sacras: nec enim videntur omnes omnino, qui Baal adorabant, venisse, aut temple uno capi potuisse. Sic Actor. 17. 4. *colentes*, vocantur viri pii et religiosi Deum pie colentes. Abulensis tamen censet omnes omnino profitentes cultum Baal vocatos venisse ad diem solemnem Baal: licet enim tempore Achab fuerint illi in magno numero, tamen paulo post agente Josaphat rege pio, multi ex eis ad cultum unius veri Dei redierunt.

Et repleta est domus Baal, a summo usque ad summum,] scilicet ab extremo in extremum. Septuag. *Et repleta est domus super os;* Chald. *ex angulo in angulum.*

22. Proferte vestimenta universis servis Baal,] scilicet sacerdotalia vel sacra, qualibus utebantur Levitæ et Nathinæi, sive ministri sacerdotum: non ergo dedit eis vestes laicas in præmium. Hæc enim magna multis fuisset idololatriæ et peccati illecebra, ut pro vestibus se cultores Baal esse mentirentur. Addit Abul. Jehu eis victimas ad sacrificium suppeditasse et invitasse ad sacrificandum, idque sine culpa. Verum id dici nequit: invitare enim ad sacrificandum idolo, culpa est et scelus, quocumque fine id fiat. Sufficit ergo Jehu, quod eos paratos ad sacrificandum permitteret sacrificare.

23. Sed ut sint servi Baal soli.] *Nolle se dicens*, ait Josephus, *ut sacris eorum alienus ac prophanus nullus se ingerat.* Prodenter id providit Jehu, ne quis innocens Deique cultor, sed soli nocentes Baalitæ mactarentur.

24. Anima ejus erit pro anima illius.] *Inter-*

minatus, sit Josephus, *quicumque aliquem eorum elabi permiserit, vicarium pro illo moriturum.*

25. Factum est autem cum completum esset holocaustum.] Hebr. Chald. et Septuaginta Roman. habent in singulari: *Cum consumasset*, scilicet summus sacerdos Baal. Septuaginta Regia et Complut. habent in plurali: *Et factum est ut compleverunt facientes holocaustum:* utrumque verum; plures enim in pluribus altaribus plura offerebant holocausta.

Et projecerunt (cadavera eorum) milites et duces] Jehu.

Et ierunt in civitatem templi Baal, 26. et protulerunt statuam de fano Baal, et combusserunt.] Videtur civitas quædam proprie fuisse dicata Baal, e cujus templo statuam Baal eduxerunt et combusserunt. Vatablus et Salianus per *civitatem* intelligunt civitates, ut sit Enallage numeri, quasi dicat: Jussu missuque Jehu iverunt in quaslibet civitates Israel, ex eisque eduxerunt idola Baal et combusserunt; idque eos fecisse valde est probabile; nam ut sequitur: *Delevit itaque Jehu Baal de Israel:* quod non fecisset si una tantum civitate eum delevisset. Denique posset esse Hypallage: *Ierunt in civitatem templi*, id est ierunt in templum civitatis: templum enim hoc ab Achab in Samaria ædificatum erat vastum et amplum, habens varia domicilia annexa instar parvæ civitatis, quasi dicat: Postquam in templo cæsi sunt omnes et soli cultores Baal, Jehu cum suis ingressus est ipsum templum, ac statuam Baal eduxit et combussit. Unde Septuaginta Regia et Complut. non habent τὸ *civitatem*, sed tantum *ierunt usque ad templum Baal*, idque valde huic loco est appositum et congruum.

29. Verumtamen a peccatis (a vitulis aureis adorandis) Jeroboam, etc. non recessit.] Mira fuit hæc Jehu et cæterorum regum Israel vel cæcitas vel fatuitas, quod cum viderent se jussu Dei delere domus Achab, eliorumque regum ob idolorum culturam, ipsi tamen eadem si non numero, certe specie coluerint; ideoque eamdem Dei manum vindicem senserunt, ac cum posteris excisi sunt. Causa fuit politica, quod metuerunt, ne si rediret populus ad Deum adorandum in Jerusalem, rediret pariter ad stirpem Davidis et reges regnantes in Juda. Sed vanus fuit hic eorum metus: Deum enim eumdem habebant: ille enim promiserat, si se solum colerent, regnum eis fore stabile, et propagandum in posterus per multa sæcula.

30. Quia studiose egisti, etc. filii tui usque ad quartam generationem sedebunt super thronum Israel:] promisso Dei respondit eventus: nam Jehu regnavit 28. annis, huic successit filius Joachaz per 17. annos, huic filius Joas per sedecim, huic filius Jeruboam per 41. huic filius Zacharias per sex menses.

Porro Hebræi censent prophetam hæc promittentem Jehu fuisse Jonam prophetam quartum e minoribus. Verum Jonas non floruit sub Jehu, sed sub Jeroboam abnepote Jehu. Quare melius Nicephorus in Chron. et Salian. censent prophetam hunc fuisse Eliseum, qui primitus unxerat Jehu in regem, ut dictum est c. 9. v. 1. et 2.

Videtur Jehu statim post cæsos Baalitas et eversum Baal, hanc promissionem a Deo in præmium accepisse, licet Abulens. censeat id factum postquam Jehu cœpit colere vitulos, ideoque a Deo limitari hanc promissionem ad quartam generationem. Sed cultum vitulorum punivit mox Deus per Hazael regem Syriæ invadentem terram Israel, uti illico subditur: tunc ergo non præmii sed punitionis fuit tempus.

Denique contra idola et vitulos Jehu misit Deus prophetas, qui sua oracula et minas in eum, et Israelem illi in scelere applaudentem dictarent et scriberent; quorum primus fuit Osee, qui cœpit prophetare sub Jehu, vel paulo post Jehu. Unde cap. 1. 4. ait: *Adhuc modicum, et visitabo sanguinem Jezrahel super domum Jehu*, et cap. 7. 1. *Cum sanare vellem Israel, revelato est iniquitas Ephraim*, puta Jehu et decem tribuum quarum caput erat Ephraim. Causam subdit populi in idola pronitatem consuetudine firmatam, quæ Jehu idololatriam fovit et promovit. Unde mt. vers. 3. *In malitia sua lætificaverunt regem*, etc. *quievit paululum civitas a commistione fermenti, donec fermentaretur totum*, etc. *Quia applicaverunt quasi clibanus cor suum, cum insidiaretur eis.* Vide ibi dicta.

32. Percussitque eos Hazael in universis finibus Israel,] urbes cremando, juvenes occidendo, parvulos elidendo, prægnantes dissecando, uti eis prædixerat Eliseus cap. 8. vers. 12.

CAPUT UNDECIMUM

SYNOPSIS CAPITIS.

ATHALIA, EXSTINCTO SEMINE REGIO, REGNAT: OCCIDIT EAM JOIADA PONTIFEX, AC REGEM CONSTITUIT JOAS OCHOZIÆ FILIUM.

1 ATHALIA vero mater Ochoziæ, videns mortuum filium suum, surrexit, et interfecit omne semen regium. 2. Tollens autem Josaba filia regis Joram, soror Ochoziæ, Joas filium Ochoziæ, furata est eum de medio filiorum regis, qui interficiebantur, et nutricem ejus, de triclinio: et abscondit eum a facie Athaliæ, ut non interficeretur. 3. Eratque cum ea sex annis clam in domo Domini: porro Athalia regnavit super terram. 4. Anno autem septimo misit Joiada, et assumens centuriones et milites, introduxit ad se in templum Domini, pepigitque cum eis fœdus: et adjurans eos in domo Domini ostendit eis filium regis: 5. et præcepit illis, dicens: Iste est sermo, quem facere debetis: 6. Tertia pars vestrum introeat sabbato, et observet excubias domus regis. Tertia autem pars sit ad portam Sur: et tertia pars sit ad portam, quæ est post habitaculum scutariorum: et custodietis excubias domus Messa. 7. Duæ vero partes e vobis, omnes egredientes sabbato, custodiant excubias domus Domini circa regem. 8. Et vallabitis eum, habentes arma in manibus vestris: si quis autem ingressus fuerit septum templi, interficiatur: eritisque cum rege introeunte et egrediente. 9. Et fecerunt centuriones juxta omnia, quæ præceperat eis Joiada sacerdos: et assumentes singuli viros suos, qui ingrediebantur sabbatum, cum his qui egrediebantur sabbato, venerunt ad Joiadam sacerdotem. 10. Qui dedit eis hastas, et arma regis David, quæ erant in domo Domini. 11. Et steterunt singuli habentes arma in manu sua, a parte templi dextera, usque ad partem sinistram altaris et ædis, circum regem. 12. Produxitque filium regis, et posuit super eum diadema, et testimonium: feceruntque eum regem, et unxerunt: et plaudentes manu, dixerunt: Vivat rex. 13. Audivit autem Athalia vocem populi currentis; et ingressa ad turbas in templum Domini, 14. vidit regem stantem super tribunal juxta morem, et cantores, et tubas prope eum, omnemque populum terræ lætantem, et canentem tubis; et scidit vestimenta sua, clamavitque; Conjuratio, conjuratio. 15. Præcepit autem Joiada centurionibus, qui erant super exercitum, et ait eis: Educite eam extra septa templi, et quicumque eam secutus fuerit, feriatur gladio. Dixerat enim sacerdos: Non occidatur in templo Domini. 16. Imposueruntque ei manus, et impegerunt eam per viam introitus equorum juxta palatium, et interfecta est ibi. 17. Pepigit ergo Joiada fœdus inter Dominum, et inter regem, et inter populum, ut esset populus Domini, et inter regem et populum. 18. Ingressusque est omnis populus terræ templum Baal, et destruxerunt aras ejus, et imagines contriverunt valide: Mathan quoque sacerdotem Baal occiderunt coram altari. Et posuit sacerdos custodias in domo Domini. 19. Tulitque centuriones, et Cerethi et Phelethi legiones, et omnem populum terræ, deduxeruntque regem de domo Domini: et venerunt per viam portæ scutariorum in palatium, et sedit super thronum regum. 20. Lætatusque est omnis populus terræ, et civitas conquievit: Athalia autem occisa est gladio in domo regis. 21. Septemque annorum erat Joas, cum regnare cœpisset.

1. ATHALIA VERO MATER OCHOZIÆ, VIDENS MORTUUM FILIUM SUUM (Ochoziam occisum a Jehu, cap. 9. vers. 27.) SURREXIT (erexit se) ET INTERFECIT OMNE SEMEN REGIUM,) scilicet omnes Ochoziæ regis filiique sui filios, ideoque nepotes suos cæterosque ex regibus prognatos. *Athalia* impia filia fuit impii Achab et Jezabelis, nupta Joram filio Josaphat regi Juda, ex eoque genuit Ochoziam: quare videns Ochoziam filium suum occisum a Jehu, invasit regnum, et omnes filios regis, quorum ipsa erat avia, interfecit. Mira fuit et barbara hæc ejus feritas et impietas, qua quasi altera Medea (cujus tragœdiam vide apud Senecam) suos filios, id est nepotes jugulavit. Fecit hoc partim ex rabie et furia, partim ambitione, ut sola nomine proprio,

non quasi avia et tutrix nepotum, libere regnaret; partim ex invidia, ut eversa familia Achab et Jezabelis, quorum ipsa erat filia, everteret pariter domum Davidis, cui ipsa posteritatem et propagationem regni invidebat. Ita Josephus. Addit Theodoret. *Athalia*, inquit, *impia et tyrannica voluit omne genus Davidis, tamquam pium, radicitus extinguere, ut arrepto imperio populum suum impietatem doceret.* Addunt alii, ut se totis regni viribus armaret contra Jehu, qui domum Achab everterat, ejusque eversionem, bellum vel necem Jehu inferendo, ulcisceretur. Athaliæ similis fuit Drahomira impia et idololatra mater S. Wenceslai regis Bohemiæ et martyris, quæ fratrem ejus Boleslaum in Wenceslai necem impulit; sed castigavit eam Deus: nam vivam terra absorpsit, uti fusius ex Æнea Sylvio et aliis enarravi, Gen. cap. 4.

Sub Athalia floruit Lycurgus, qui paulo post ex Minois legibus, quas ille Cretensibus dederat aliisque leges dedit Lacedæmoniis: floruit enim Lycurgus ante Solonem et Draconem circa annum a capta Troia 290. ante Romam conditam anno 150. ante Olympiades anno 125. ante Christum anno 900. ait ex Clemente et Eusebio Salianus anno mundi 3153.

2. Tollens autem Josaba filia regis Joram, soror Ochoziæ, Joas filium Ochoziæ, furata est eum etc. et abscondit eum a facie Athaliæ, ut non interficeretur.] Josephus, l. 9. Antiq. cap. 7. asserit Josabam fuisse uxorem Joiadæ Pontificis, ideoque Joiadam quasi avunculum Joas, et quasi Pontificem eum in regnum restituisse. Errat ergo Philo, vel potius Pseudo-Philo in breviario temporum, quem secuti sunt Joannes Annius et Joannes Lucidus, dicens in Ochozia defecisse stirpem Salomonis, quotquot enim eum sequuntur, descendere ex Nathan non ex Salomone; nam diserte Joas hic vocatur filius Ochoziæ, qui ex Salomone, non ex Nathan descendit. Frivolum ergo est quod iidem addunt, idcirco Joas, Amasiam et Ochoziam omitti in genealogia Christi, Matth. 1. quod in Ochozia defecerit stirps Salomonis.

6. Tertia pars testrum introeat sabbato (domum Domini sive templum) et observet custodias domus regis,] id est custodiat portam templi vergentem ad regiam. Ita Abulens. Cajetan. et alii. Divisit Joiada milites in tres partes, ut tria loca necessaria ad novi regis tutelam, et ad Athaliæ comprehensionem custodirent. Porro militum horum majorem partem Joiada assumpsit ex Levitis, quibus ipse præerat quasi Pontifex, ut conjuratio foret secretior et tutior; si enim sæculares assumpsisset, utique id statim rescivisset Athalia, eosque oppressisset. Hinc et sabbato detinuit Levitas, qui vice sua hebdomadaria perfuncti, de more domum suam erant redituri, ut majorem ex eis militum numerum conflaret. Hinc quoque Centuriones quinque assumpsit ex Levitis, qui reliquos Levitas per urbes Juda sparsos ad se congregarent, nimirum Azariam filium Jeroham, Ismael filium Johanan, Azariam filium Obed, Maasiam filium Adaiæ, et Elisaphat filium Zechri, ut dicitur 2. Paralipom. 23. 1. Porro Levitæ hi sine armis veniebant ad templum, quasi in eo ministraturi: sed Joiada Pont. ibidem dabat eis hastas, lanceas, clypeos et peltas, ut ibidem dicitur versu 9. et hic 10.

6. Et tertia pars sit ad portam, quæ est post habitaculum scutariorum.] Hæc est porta, qua a domo Domini sive a templo descendebatur in regiam, ut patet, v. 3. quæ 2. Paral. 23. 20. vocatur *superior.*

7. Duæ vero partes e vobis, omnes egredientes sabbato, custodiant excubias domus Domini circa regem.] Nota, singulis sabbatis ministros, puta sacerdotes et Levitas, in templo ad ministrandum mutari solitos; ut per hebdomades successive singuli sua vice ministrarent, juxta ordinem a Davide præscriptum 1. Paralipomen. cap. 24. vers. 3. et seq. utrosque ergo, hoc est utriusque septimanæ, scilicet unius finientis, et alterius incohantis ministros detinuit Joiada, et novos quidem ingredientes ad ministerium templi, in tres partes sive classes divisit, singulisque portam unam custodiendam demandavit: veteres vero sive egredientes, in duas partes distribuit, quæ novum regem Joas puerum custodirent, ut hoc versu dicitur. Ita Abulensis.

8. Si quis autem ingressus fuerit septum templi, interficiatur.] Arctissime enim hic servanda erat disciplina militaris custodiæ, ne vel ordines turba affluente turbarentur, vel Athalia milites sive ministros suos immitteret, qui puerum regem interciperent, aut occiderent.

12. Produxitque filium regis, et posuit super eum diadema (coronavit eum in regem) et testimonium.] Pro *diadema* Hebr. est נזר *nezer*, pro quo Septuag. vertunt ἁγίασμα, id est *sanctificationem*, per quam Theodoret. intelligit *chrisma*: verum de chrismate et unctione Joas paulo post sequitur, ac *nezer* significat *diadema*, sive coronam regiam, quam Septuaginta vocant *sanctificationem*, quia illa in sancto templo asservabatur, ut regi fideli Israelis, quasi a Deo electo et sanctificato imponeretur. Ita Abulensis. Per *testimonium* Pagnin. et Vatablus intelligunt vestem regiam, puta purpuram sive paludamentum purpureum. Melius alii accipiunt Deuteronomium: hoc enim regi novo dari jusserat Deus Deuteronom. cap. 17. v. 18. et 19. ut rex ex eo disceret officii sui esse et Deum pie colere, et subditos benevole instar parentis regere. Ita Abulens. Cajetan. et alii, ac S. Hieronym. in lib. 2. Paralipom. Id ita esse patet ex 2. Paralip. 23. v. 11. ubi sic clare explicatur: *Dederunt*, inquit, *in manu ejus tenendam legem.* Hæc enim cæremonia in auguratione regis erat præscripta a Deo Deuter. 17. Lex enim, sive Deuteronomium (id est secunda lex, hoc est legis repetitio facta a Moyse in Deuteron.) vocatur *testimonium*, scilicet voluntatis divinæ, quia in ea edicebat et protestabatur Deus, quid ab Hebræis vellet fieri. Hæc omnia jure egit Joiada, tum quia avunculus erat pueri Joas cui regnum debebatur, ideoque quasi ejus tutor, curare debebat ut illud ab Athalia, quæ invaserat, auferretur, et Joas regi restitueretur, ac vice Joas sui pupilli illud administrare tenebatur; tum quia erat Pontifex, ad quem deficiente rege vel principe spectabat cura uti Synagogæ, sic et Reipubl. Itaque illius erat curare, ut Athalia hostis Israelis, quæ Rempub. simul et religionem evertebat, a regno amoveretur, et alius princeps sive rex, cui illud jure competebat, crearetur, qui utramque conservaret et promoveret.

14. Populum terræ,] id est plebem, hæc enim vilis est, et in *terram* quasi abjecta, ac in terrenis projecta.

16. Et impegerunt eam, } id est impactis manibus vi extraxerunt eam extra templum, ut foris eam occiderent, ne templum cæde et sanguine tam impiæ mulieris pollueren.

19. Cerethi et Phelethi,] quinam hi fuerint dixi, lib. 2. cap. 8. Hebr. est *duces et cursores*, id est milites expeditos, uti aunt velites. Noster nominavit: *Cerethi et Phelethi*, quia hi erant prætoriani et fortissimi milites, qui in hoc facinore maxime erant necessarii.

20. Occisa est gladio in domo regis,] id est juxta domum, sive palatium regis, ut dictum est vers. 16. Congrue ibi cæditur, ubi peccarat; invaserat enim palatium et regnum. Quare verum non est quod ait Josephus, l. 9. cap. 7. Athaliam protractam fuisse ad torrentem Cedron, ibique occisam; fieri tamen potuit, ut cadaver occisæ in torrentem Cedron projiceretur. Athaliæ et Jezabeli similis in impietate æque ac Numinis vindicta tempore S. Gregorii Magni Pontificis fuit Brunichildis multorum regum Franciæ mater et avia. Hæc enim ut perpetuo regnaret, ac regina moreretur, Theodoricum regem, cujus ipsa erat avia, concubinarum amoribus implexum detinebat, ideo que S. Columbanum eum redarguentem Gallia expulit ac Desiderium Viennensem et Delphinum Lugdunensem Episcopos occidit, atque decem reges sua opera et consilio extinxit; sed tandem a Clothario rege capta, ac camelo primo imposita et circumducta ludibrium fuit toti populo, deinde indomiti equi caudæ per capillos alligata, raptataque, calcibus equi dispersum fuit ejus cerebrum, reliqua vero membra per aspera saxa, sentes et rupes protracta, discerpta fuere, uti ex Aimoino narrat Baronius anno Christi 614.

CAPUT DUODECIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Joas rex restaurat templum, mox v. 17. redimit bellum et excidium Jerosolymæ auro tam sacro quam profano misso ad Hazael, bellum molientem. Denique v. 20. a servis suis occiditur.

1 Anno septimo Jehu, regnavit Joas: et quadraginta annis regnavit in Jerusalem, nomen matris ejus Sebia de Bersabee. 2. Fecitque Joas rectum coram Domino cunctis diebus, quibus docuit eum Jojada sacerdos. 3. Verumtamen excelsa non abstulit: adhuc enim populus immolabat, et adolebat in excelsis incensum. 4. Dixitque Joas ad sacerdotes: Omnem pecuniam sanctorum, quæ illata fuerit in templum Domini a prætereuntibus, quæ offertur pro pretio animæ, et quam sponte et arbitrio cordis sui inferunt in templum Domini: 5. accipiant illam sacerdotes juxta ordinem suum, et instaurent sartatecta domus, si quid necessarium viderint instauratione. 6. Igitur usque ad vigesimum tertium annum regis Joas non instauraverunt sacerdotes sartatecta templi. 7. Vocavitque rex Joas Jojadam pontificem et sacerdotes, dicens eis: Quare sartatecta non instauratis templi? nolite ergo amplius accipere pecuniam juxta ordinem vestrum, sed ad instaurationem templi reddite eam. 8. Prohibitique sunt sacerdotes ultra accipere pecuniam a populo, et instaurare sartatecta domus. 9. Et tulit Jojada pontifex gazophylacium unum, aperuitque foramen desuper, et posuit illud juxta altare ad dexteram ingredientium domum Domini, mittebantque in eo sacerdotes, qui custodiebant ostia, omnem pecuniam, quæ deferebatur ad templum Domini. 10. Cumque viderent nimiam pecuniam esse in gazophylacio, ascendebat scriba regis, et pontifex, effundebantque, et numerabant pecuniam, quæ inveniebatur in domo Domini: 11. et dabant eam juxta numerum et mensuram, in manu eorum qui præerant cæmentariis domus Domini: qui impendebant eam in fabris lignorum, et in cæmentariis iis, qui operabantur in domo Domini, 12. et sartatecta faciebant: et in iis, qui cædebant saxa, et ut emerent ligna, et lapides, qui excidebantur, ita ut impleretur instauratio domus Domini, in universis quæ indigebant expensa ad muniendam domum. 13. Verumtamen non fiebant ex eadem pecunia hydriæ templi Domini, et fuscinulæ, et thuribula, et tubæ, et omne vas aureum et argenteum, de pecunia quæ inferebatur in templum Domini; 14. iis enim qui faciebant opus, dabatur ut instauraretur templum Domini: 15. et non fiebat ratio iis hominibus, qui accipiebant pecuniam ut distribuerent eam artificibus, sed in fide tractabant eam. 16. Pecuniam vero pro delicto, et pecuniam pro peccatis, non inferebant in templum Domini, quia sacerdotum erat.

17. Tunc ascendit Hazael rex Syriæ, et pugnabat contra Geth, cepitque eam: et direxit faciem suam ut ascenderet in Jerusalem. 18. Quam ob rem tulit Joas rex Juda omnia sanctificata, quæ consecraverant Josaphat et Joram et Ochozias, patres ejus reges Juda, et quæ ipse obtulerat: et universum argentum, quod inveniri potuit in thesauris templi Domini, et in palatio regis: misitque Hazaeli regi Syriæ, et recessit ab Jerusalem. 19. Reliqua autem sermonum Joas, et universa quæ fecit, nonne hæc scripta sunt in Libro verborum dierum regum Juda? 20. Surrexerunt autem servi ejus, et conjuraverunt inter se, percusseruntque Joas in domo Mello in descensu Sella. 21. Josachar namque filius Semaath, et Jozabad filius Somer, servi ejus, percusserunt eum, et mortuus est: et sepelierunt eum cum patribus suis in Civitate David, regnavitque Amasias filius ejus pro eo.

3. Veruntamen excelsa non abstulit,] timore populi in illa propensi, ne ille seditionem moveret. Vide quæ de excelsis dixi superius, lib. 3. Reg. c. 3. v. 2.

4. Omnem pecuniam sanctorum,] id est sanctificatorum, sive consecratorum; q. d. omnem pecuniam Deo oblatam et consecratam accipiant sacerdotes, etc.

A prætereuntibus.] Hebr. *a transeunte*, scilicet in numerum et censum, id est ab omni qui numeratur, solvitque censum. Ad hunc enim tenebantur soli illi qui attigerant vel excesserant annum vigesimum. Exodi 30. 14.

Quæ offertur pro pretio animæ,] id est pro censu suo. Jusserat enim Deus, ut quisque Hebræus in censu pro capite suo solveret dimidium siclum, id est duos Julios sive duos regales. Hoc *pretium* vocatur *animæ*, id est vitæ sive hominis viventis, tum quia Hebræi qui toti erant Deo dicati, hoc pretio quasi vitam ab eo redimebant; tum quia solvendo hoc pretium, a Deo tacite postulabant et impetrabant, ut Deus eis vitam prorogaret, eamque faceret longam, sanam et prosperam, uti dixi Exodi 30. 12.

5. Ut instaurent sartatecta domus.] Dei scilicet templi, ut scilicet restaurent quæ longitudine temporis vetustate consumpta, corrosa et ruinosa sunt, quæque Athalia demolita est et abstulit. Nam ut dicitur, 2. Paral. 24. v. 7. *Athalia impiissima, et filii ejus destruxerunt domum Dei, et de universis quæ sanctificata fuerant in templo Dei, ornaverunt fanum Baalim.*

7. Quare sarta tecta non instauratis templi?] Dupliciter peccabant sacerdotes: primo, quod negligentes essent in exigenda pecunia pro censu debita templo ex lege Exodi 30. v. 12. secundo, quod eam non in sartatecta templi, sed in alios ac subinde in privatos et proprios usus expenderent. Quare jure cum eis expostulavit rex Joas, eisque hoc colligendæ et servandæ pecuniæ pro templi fabrica officium abstulit, eosque pecuniam in gazophylacium inferre præcepit, v. 9.

8. Prohibitique sunt sacerdotes,] non inviti sed volentes et consentientes. Unde pro *prohibiti sunt* Hebr. est יאתו *ieotu*, id est *consenserunt*, voluerunt, annuerunt. Chald. *contenti fuerunt*; quia, ut ait Josephus, sciebant multos e populo esse difficiles ad solvendum censum, ac neminem libenter argentum erogare.

13. Veruntamen non fiebant ex eadem pecunia hydriæ templi Domini, et fuscinulæ, et thuribula, etc.] quamdiu scilicet durabat restauratio templi; hæc enim utpote magis necessaria præire debebat; qua peracta reliquum pecuniæ expensum est in hydrias, aliaque vasa templi, ut patet 2. Paral. 24. Ita Abulens. Cajet. et alii.

15. Et non fiebat ratio, etc.] q. d. non exigebatur ratio et computus a recepturibus pecuniæ, quia sciebant omnes quod in fide tractabant eam,] quod scilicet omnia expenderent in fabricam templi, et nihil in proprios usus decerperent. Ita Chald. Vatabl. et alii.

16. Pecuniam vero pro delicto, et pecuniam pro peccatis, non inferebant in templum Domini, quia sacerdotum erat.] Vatablus: *Pecunia quæ superarat empto victima pro delicto vel peccatis, non inferebatur in ædem Domini, quod sacerdotum esset.* Qui enim longe a templo habitabant, non victimam, sed pecuniam mittebant ad unum e sacerdotibus, qui victimam emebat, et quod reliquum erat pecuniæ empta victima, id cedebat in utilitatem sacerdotum. Ita Vatablus. Abulensis vero sic explicat, quasi hic agatur de delicto et peccato contra sacerdotem admisso, ut si quis abstulisset id quod de victimis ad sacerdotem pertineret; tunc enim præter illatum damnum, et victimam pro illo peccato, quintam etiam partem insuper in pecunia debuit offerre sacerdoti. Audi legem Levit. c. 5. vers. 15. *Anima si prævaricans cæremonias per errorem, in his quæ Domino sunt sanctificata, peccaverit, offeret pro delicto suo arietem immaculatum de gregibus, qui emi potest duobus siclis, juxta pondus sanctuarii: ipsumque quod intulit damnum restituet, et quintam partem ponet supra, tradens sacerdoti.* Idem de delicto sancitur Num. 5. vers. 6. Quid intersit inter *delictum et peccatum* dixi Levit. 7. v. 1.

17. Tunc ascendit Hazael rex Syriæ, etc., et direxit faciem suam, ut ascenderet in Jerusalem.] Quia Deus per Hazael castigare volebat Joas regem, qui post mortem Joiadæ depravatus a consiliariis Athaliæ, deflexit ad idola, ideoque occidit Zachariam filium Joiadæ, eo quod eum de idololatria argueret. Atque ob hanc cædem sacrilegam Joas ipse cæsus est a famulis suis, et regia sepultura caruit; quæ omnia fuse narrantur 2. Paralip. 24. Porro ad hanc idololatrarum castigationem peragendam, jusserat Deus Eliæ, ut Hazael ungeret in regem Syriæ 3. Reg. 19. 16.

18. Quam ob rem tulit Joas rex Juda omnia sanctificata, quæ consecraverant Josaphat, etc. et universum aurum, quod inveniri potuit in thesauris templi Domini, et in palatio regis: misitque Hazael regi Syriæ, et recessit ab Jerusalem.] Ab hoc exemplo colligi ait Cajetan. quod pecunia et thesauri Ecclesiarum licite impenduntur pro redimenda vexatione populi, qualis erat hic obsidio Jerusalem;

simul tamen cum toto thesauro regio. Iniquum enim esset inchoare lytrum ab expilatione Ecclesiarum: sed ubi publicus regiusque thesaurus non sufficit, Ecclesiarum opes subvenire et supplere debent. Hæc Cajetan. Audi S. Ambros. lib. 2. offic. cap. 28. tres casus recensentem, in quibus licet vasa sacra in laicos usus convertere: *Sane si quis in sua derivet emolumenta, crimen est; sin vero pauperibus erogat, captivum redimit, misericordia est. Nemo enim potest dicere, cur pauper vivit? nemo potest queri, quia captivi redempti sunt; nemo potest accusare, quia templum Dei ædificatum est; nemo potest indignari, quia humandis fidelium reliquiis spatia laxata sunt; nemo potest dolere, quia in sepulturis Christianorum requies defunctorum est. In his tribus generibus vasa Ecclesiæ etiam initiata confringere, conflare, vendere licet.* Quæ S. Ambr. verba transcripta sunt in jus Canonicum, exstantque 12. q. 2. c. *aurum*, §. *nemo potest*.

CAPUT DECIMUM TERTIUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Regnant in Israel successive Joachaz, Joas et Jeroboam, vers. 14. moriens Eliseus victoriam triplicem contra Syros regi Joas promittit, ac v. 21. jam mortuus mortuum contactu ossium suorum suscitat. Denique v. 24. moritur Hazael, cui succedit Benadad filius, quem tertio pugnando vincit Joas juxta oraculum Elisei.

1 Anno vigesimo tertio Joas filii Ochoziæ regis Juda, regnavit Joachaz filius Jehu super Israel
in Samaria decem et septem annis. 2. Et fecit malum coram Domino, secutusque est pec-
cata Jeroboam filii Nabat, qui peccare fecit Israel, et non declinavit ab eis. 3. Iratusque
est furor Domini contra Israel, et tradidit eos in manu Hazael regis Syriæ, et in manu Benadad
filii Hazael cunctis diebus. 4. Deprecatus est autem Joachaz faciem Domini, et audivit eum Domi-
nus: vidit enim angustiam Israel, quia attriverat eos rex Syriæ: 5. et dedit Dominus salvatorem
Israeli, et liberatus est de manu regis Syriæ, habitaveruntque filii Israel in tabernaculis suis sicut
heri et nudiustertius. 6. Verumtamen non recesserunt a peccatis domus Jeroboam, qui peccare fecit
Israel, sed in ipsis ambulaverunt: siquidem et lucus permansit in Samaria. 7. Et non sunt derelicti
Joachaz de populo nisi quinquaginta equites, et decem currus, et decem millia peditum: interfece-
rat enim eos rex Syriæ, et redegerat quasi pulverem in tritura areæ. 8. Reliqua autem sermonum
Joachaz, et universa quæ fecit, et fortitudo ejus, nonne hæc scripta sunt in Libro sermonum die-
rum regum Israel? 9. Dormivitque Joachaz cum patribus suis, et sepelierunt eum in Samaria:
regnavitque Joas filius ejus pro eo. 10. Anno trigesimo septimo Joas regis Juda, regnavit Joas
filius Joachaz super Israel in Samaria sedecim annis, 11. et fecit quod malum est in conspectu Domini,
non declinavit ab omnibus peccatis Jeroboam filii Nabat, qui peccare fecit Israel, sed in ipsis am-
bulavit. 12. Reliqua autem sermonum Joas, et universa quæ fecit, et fortitudo ejus, quomodo pu-
gnaverit contra Amasiam regem Juda, nonne hæc scripta sunt in Libro sermonum dierum regum
Israel? 13. Et dormivit Joas cum patribus suis: Jeroboam autem sedit super solium ejus. Porro
Joas sepultus est in Samaria cum regibus Israel. 14. Eliseus autem ægrotabat infirmitate, qua et
mortuus est: descenditque ad eum Joas rex Israel, et flebat coram eo, dicebatque: Pater mi, pater
mi, currus Israel, et auriga ejus. 15. Et ait illi Eliseus: Affer arcum, et sagittas. Cumque attu-
lisset ad eum arcum, et sagittas, 16. dixit ad regem Israel: Pone manum tuam super arcum. Et
cum posuisset ille manum suam, superposuit Eliseus manus suas manibus regis, 17. et ait: Aperi
fenestram orientalem. Cumque aperuisset, dixit Eliseus: Jace sagittam. Et jecit. Et ait Eliseus:
Sagitta salutis Domini, et sagitta salutis contra Syriam: percutiesque Syriam in Aphec, donec con-
sumas eam. 18. Et ait: Tolle sagittas. Qui cum tulisset, rursum dixit ei: Percute jaculo terram.
Et cum percussisset tribus vicibus, et stetisset, 19. iratus est vir Dei contra eum, et ait: Si per-
cussisses quinquies, aut sexies, sive septies, percussisses Syriam usque ad consumptionem: nunc
autem tribus vicibus percuties eam. 20. Mortuus est ergo Eliseus, et sepelierunt eum. Latrunculi

autem de Moab venerunt in terram in ipso anno. 21. Quidam autem sepelientes hominem, viderunt
latrunculos, et projecerunt cadaver in sepulcro Elisei. Quod cum tetigisset ossa Elisei, revixit
homo, et stetit super pedes suos. 22. Igitur Hazael rex Syriæ afflixit Israel cunctis diebus Joa-
chaz, 23. et misertus est Dominus eorum, et reversus est ad eos propter pactum suum, quod
habebat cum Abraham, et Isaac, et Jacob: et noluit disperdere eos, neque projicere penitus, usque
in præsens tempus. 24. Mortuus est autem Hazael rex Syriæ, et regnavit Benadad filius ejus pro
eo. 25. Porro Joas filius Joachaz tulit urbes de manu Benadad filii Hazael, quas tulerat de manu
Joachaz patris sui jure prælii, tribus vicibus percussit eum Joas, et reddidit civitates Israel.

1. ANNO VIGESIMO TERTIO JOAS FILII OCHOZIÆ REGIS JUDA, REGNAVIT JOACHAZ FILIUS JEHU SUPER ISRAEL.] Tempore Joas regis Juda, scilicet anno regni ejus decimo conditam esse Carthaginem Romæ æmulam a Didone, quæ ex Tyro, regnante Pygmalione, navigavit in Africam, eamque condidit, tradit Josephus ex Tyriorum annalibus l. 1. contra Appionem, quem sequuntur Torniellus, Gordonus, Salianus, Scaliger, licet alii alio tempore conditam velint. Sunt enim ea de re variæ variorum sententiæ. Juxta hanc sententiam Carthago condita est centum et triginta annis ante Romam. Rursus anno decimo quarto Joas, Lycurgus leges dedit Spartanis, quas Gentiles celebrant, sed Christianis legibus longe sunt inferiores; nam et mulieribus luxuriose vivere, et adulterari, atque pueris et adolescentibus furari permittunt, ut scilicet fiant callidi, utque quisque rem suam diligentius custodiat. Quare eas improbat, culpatque Aristot. lib. 2. de Repub. cap. 9. Eodem anno 14. Joas, cœperunt certamina Olympica, indeque nominatæ et computatæ Olympiades, institutæ vel potius instauratæ ab Iphido rege Elidis, qui Lycurgo fuit coævus; uti ex Plutarch. in Lycurgo, Aristot. et Pausania docet Salianus. Nomina tamen victorum in Olympicis cœpta fuere describi post 27. Olympiades, nimirum Olympiade 28. in qua primus victor describitur Corœbus: quare communiter ab hac 28. Olympiade numerantur Olympiades, ac vigesima vocatur prima, quæ juxta computum Saliani incidit in annum Joatham regis Juda primum, qui fuit annus mundi 3278. ante Christum 775. licet alii aliter hos annos assignent; nusquam enim major sententiarum diversitas, quam in chronologia.

5. ET DEDIT DOMINUS SALVATOREM ISRAEL.] Quis hic salvator? Aliqui censent fuisse Angelum præsidem et tutelarem Israelis, qui pro eo contra Syros pugnarit et vicerit, uti pugnavit Angelus pro Ezechia contra Sennacherib, occidens 185. millia Assyriorum. Alii volunt fuisse hominem et ducem certum á Deo missum, sed in Scriptura innominatum, ideoque nobis incognitum et incertum. Melius alii censent fuisse Eliseum, ita Cajetan. aut certe Joas regem Israel ab Eliseo confortatum, qui tertio Syros superavit, ut sequitur. Quare toto tempore Joachaz afflictus fuit Israel a Syris, ut dicitur v. 22. Post Joachaz vero succedens Joas Syros depressit, et Israeli libertatem restituit. Unde Joachaz orans Deum pro salute Israelis, eam impetravit pro tempore regni, non sui sed filii sui Joas. Ita Abulensis.

7. ET NON SUNT DERELICTI JOACHAZ DE POPULO NISI QUINQUAGINTA EQUITES.] Hic versus confirmat id quod jam dixi: quare connectendus est cum versu 3. et ponendus ante versum 4. ubi per Hyperbaton interjicitur deprecatio Joachaz, ejusque exauditio, ac promissio liberationis faciendæ per Joas. Ita Sanchez.

ET REDEGERAT QUASI PULVEREM IN TRITURA AREÆ,] id est Hazael comminuit et contrivit Israelitas, sicut comminui et conteri solet gluma et pulvis in area. Ita Abulensis.

8. ET FORTITUDO EJUS,] Joachaz licet victus ab Hazaele, utpote potentiore, fortiter tamen in præliis se gessit; et defendit se quoad potuit.

14. ELISEUS AUTEM ÆGROTABAT INFIRMITATE QUA ET MORTUUS EST: DESCENDITQUE AD EUM REX ISRAEL (Joas) ET FLEBAT CORAM EO, DICEBATQUE: PATER MI, CURRUS ISRAEL ET AURIGA EJUS:] q. d. Tu, o Elisee, meus et Israelis es pater, utpote qui me meumque regnum magis defendebas, quam magna equitum et curruum multitudo; tu ergo vivens quasi auriga, aurigabas et regebas regnum Israel; nunc te moriente, quis me meosque contra Hazael et Syros defendet? Idem succlamabat Eliseus Eliæ dum in cœlum raperetur, cap. 2. 12. vide ibi dicta.

16. DIXIT AD REGEM ISRAEL: PONE MANUM TUAM SUPER ARCUM. ET CUM POSUISSET ILLE MANUM SUAM SUPERPOSUIT (perperam Regia legunt *supposuit*) ELISEUS MANUS SUAS MANIBUS REGIS,] ut significaret suum illi auxilium affuturum, etiamsi absentis, imo vita functi; Deum enim propter merita sua ei daturum victoriam; ac se in limbo pro ea Deum oraturum certoque impetraturum. Post mortem ergo viva erat vis et virtus Elisei, ac mira quæ solebat dum viveret, etiam mortuus operabatur. Ita Abulensis, Cajetan. et alii. Unde discant hæretici Sanctos, præsertim post Christum in cœlo regnantes per Deum esse potentes, ut nobis eos invocantibus opitulari possint et velint.

Discant hic principes et cæteri hominum, quantum sanctorum virorum oratio et merita prosint, ac nisi ipsi manus suas manibus et operibus nostris apponant, frustra nos laborare.

Tropol. Doctor uti prædicationis admoveat manum operationis bonæ, ut quod docet verbo, duceat primus exemplo. Sic efficax erit prædicatio, et auditoribus persuadebit quod prædicat. Ita Angelom. et Eucher.

17. APERI FENESTRAM ORIENTALEM (ut jacias sagittam victricem contra Syros, qui Israeli sunt ad Orientem) CUMQUE APERUISSET, DIXIT ELISEUS: JACE SAGITTAM; ET JECIT, ET AIT ELISEUS: SAGITTA SALUTIS DOMINI, ET SAGITTA SALUTIS CONTRA SYRIAM,] q. d. Oro Deum ut tuas tuorumque militum sagittas (quas hac mea sagitta ejusque jactu repræsento) et arma, pugnas et prælia secundet, dirigat et roboret, ut Syros feriant, mactent et subjiciant; nec tantum id oro, sed

idipsum ut propheta ox ore Dei tibi prænuntio, et de Syris victoriam promitto; unde subdit:

PERCUTIESQUE SYRIAM IN APHEC.] Alludit ad veterum ritum, qui bellum hostibus denuntiabant, et prælium incboabant jacta in terram hostilem sagitta vel telo, uti fecerunt Romani, teste Servio in illud Turni apud Virgil. 9. Æneidos:

> En, ait, et jaculum intorquens emittit in suras
> Principium pugnæ.

Idem fecere Græci; unde mox ut Persidem attigit *primus Alexander* (Magnus) *jaculum velut in terram hostilem jecit*, ait Justinus lib. 2. Vide Gellium l. 16. 14. et Alexand. ab Alexand. lib. 4. Genial. cap. 3.

Tropol. Angelomus: *Cum exemplis suis*, inquit, *Dominus actiones Doctorum dirigit et confortat, orientalem fenestram aperire mandat, et jacere sagittam, quia lumine scientiæ et veræ doctrinæ, suos hortatur primum illustrari, et sicut jacula verborum mittere.* Et paulo post: *Sagitta salutis Domini, et sagitta salutis contra Syriam; percutiesque Syriam in Aphec, donec consumos eam. Sagitta ergo salutis Domini, est prædicatio sancta cum decenter exhibetur et spiritualium hostium certissima interfectio, si perseveranter agitur. Nec fas est ut aliquando dispensator verbi Dei segniter torpeat, cui jussum est ut gregis Domini curam habeat; quia multum obest devotis auditoribus, si inertia prævalet Doctoribus. Dicit enim Propheta: Clama ne cesses.* Sic et Eucher.

IN APHEC.] Aphec urbs erat in tribu Issachar hostium clade celebris, oam regem Aphec Josue occidit: *In hac Philisthæi posuerunt castra, pugnaturi contra Israel, postea contra Saul, ibidem etiam Syri pugnaverunt contra Achab regem Israel, quando dixerunt: Dii montium sunt dii eorum, pugnemus contra eos in vallibus et campestribus, et obtinebimus eos; ubi et Benadad rex Syriæ victus est*, ait Adrichomius.

DONEC CONSUMAS EAM,] subaudi nisi tu impediss, uti factum est. Nam Joas, ter tautum percutiens terram, ter tantum percussit Syros, qui utique sæpius et ad consumptionem eos delevisset, si sæpius terram percussisset, ut patet versu 19.

19. SI PERCUSSISSES QUINQUIES, AUT SEXIES, AUT SEPTIES, PERCUSSISSES SYRIAM USQUE AD CONSUMPTIONEM.] Illa erat voluntas et decretum Dei qui ita libere disposuerat et decreverat, ut Joas toties perculeret Syriam, quoties percussisset terram; quod decretum Dei sciebat Eliseus, sed jussu Dei ooluit indicare regi Joas, ut illius permitteretur arbitrio toties percutere, quoties vellet terram. Si enim Joas scivisset decretum Dei, utique sæpius terram sagitta percussisset.

Simili modo victoriam Josue cootra Amalec Deus alligavit extensioni manuum et orationi Moysis, Exodi 17. versu 11. et ejusdem Josue victoriam coutra Chananæos alligavit elevationi clypei Josue, 8. versu 18. Purro quod Joas ter tantum percusserit terram, ideoque ter tantum Syros percusserit, ejus peccatis et culturæ vitulorum attribuit Abulensis. Mirum enim fuit et indignum regem, toties monitum ab Eliseo, ejusque miracula cernentem, imo victorias contra Syros Dei ope nanciscentem, non reliquisse cultum vitulorum, ac ad veri Dei sibi tam benefici venerationem se totum transtulisse. Verisimile est eum coluisse Deum verum, quem per Eliseum agnoverat, et simul Deos patrios, scilicet vitulos aureos Jeroboam. Utrosque enim coluit pater ejus Joachaz, ut patet v. 4. et 6. Hinc in eum eique similes reges Israel detonans Deus per Osee, cap. 10. 2. ait: *Divisum est cor eorum nunc interibunt.*

20. MORTUUS EST ERGO ELISEUS, ET SEPELIERUNT EUM.] Morienti affuisse Joas regem, ac filios prophetarum discipulos suos jam per totum Israelem propagatos, ultimaque ab eo sanctitatis et religiosæ vitæ monita accepisse non est dubium. Affuisse quoque Amos prophetam, Amasiæ regis fratrem et Isaiæ patrem, asserunt Hebræi in Seder Olam. Prophetavit Eliseus circiter 66. annus sub sex regibus Israel, scilicet sub Achab, Ochozia, Joram, Jehu, Joachaz et Joas. Vixit centum annis et amplius, in religiosa disciplina octogiota, mortuusque est anno mundi 3204. ait Salianus, Amasiæ regis Juda anno octavo, Joas regis Israel anno decimo, ante Christum anno 849. Ascriptus est catalogo Sanctorum in Martyrolog. Rom. die 14 Junii, ubi sic legimus: *Samariæ in Palæstina S. Elisei prophetæ, cujus sepulcrum dæmones perhorrescere scribit S. Hieron.* Audi S. Hieron. scribentem in principium Abdiæ prophetæ: *Abdiæ sepulcrum cum Mausolæo Elisei, et Joannis Baptistæ in Sebaste venerationi habetur, quæ olim Samaria.* Idem in epitaphio Paulæ addit; illic variis dæmones rugire cruciatibus, et ante sepulcra sanctorum ululare homines more luporum, fremere more leonum, sibilare iostar serpentum, mugire boatu taurorum. Refert Cedrenus in Leone Magno Imper. Elisei reliquias Alexandriam translatas fuisse.

Hinc Julianus apostata, ossa Elisei et Baptistæ cum brutorum ossibus commiscens, exurere voluit, ut habet S. Artemii vita apud Lipomanum.

Elogia Elisei vide Eccles. 48. 13. *In Eliseo*, ait, *completus est spiritus ejus* (Eliæ) *in diebus suis non pertimuit principem, et in potentia nemo vicit illum*; vide ibi dicta. Denique Eliseo in prophetia mox successit Osee, qui sub Ozia filio Amasiæ regis Juda prophetavit, Isaias, Amos, Jonas, cæterique prophetæ majores et minores.

21. QUOD CUM TETIGISSET OSSA ELISEI, REVIXIT HOMO:] Mira Elisei virtus et sanctitas quod mortuus mortuum ad vitam suscitarit. Fuit ipse hac in re typus Christi, cujus in cruce mortui gratia et meritorum contactu omnes resurgemus. Ita Angelom. Eucherius et alii. Hinc Eliseo Eccles. hoc dat elogium, cap. 48. 14. *Et mortuum prophetavit corpus ejus. Prophetavit*, id est, miraculum fecit suscitando mortuum. Miracula enim erant opera *Prophetarum*, id est, virorum et Doctorum sanctorum Israelis.

CAPUT DECIMUM QUARTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Gesta Amasiæ filii Joas regis Juda, ac bellum ejus cum Joas rege Israel in quo Amasias victus captusque est, ac Jerusalem spoliata: qui tandem a suis occisus filium reliquit successorem Azariam, sicut Joas regi Israel successit filius Jeroboam, et huic filius Zacharias.

1 IN anno secundo Joas filii Joachaz regis Israel, regnavit Amasias filius Joas regis Juda. 2. Viginti
quinque annorum erat, cum regnare cœpisset: viginti autem et novem annis regnavit in Jeru-
salem, nomen matris ejus Joiadam de Jerusalem. 3. Et fecit rectum coram Domino, verum-
tamen non ut David pater ejus. Juxta omnia, quæ fecit Joas pater suus, fecit: 4. nisi hoc tantum,
quod excelsa non abstulit; adhuc enim populus immolabat, et adolebat incensum in excelsis. 5. Cum-
que obtinuisset regnum, percussit servos suos, qui interfecerant regem patrem suum. 6. Filios autem
eorum qui occiderant, non occidit, juxta quod scriptum est in Libro legis Moysi, sicut præcepit
Dominus, dicens: Non morientur patres pro filiis, neque filii morientur pro patribus; sed unusquis-
que in peccato suo morietur. 7. Ipse percussit Edom in Valle Salinarum decem millia, et appre-
hendit petram in prælio, vocavitque nomen ejus Jectehel usque in præsentem diem. 8. Tunc misit
Amasias nuntios ad Joas filium Joachaz, filii Jehu regis Israel, dicens: Veni, et videamus nos. 9. Re-
misitque Joas rex Israel ad Amasiam regem Juda, dicens: Carduus Libani misit ad cedrum quæ est
in Libano, dicens: Da filiam tuam filio meo uxorem. Transieruntque bestiæ saltus quæ sunt in Libano
et conculcaverunt carduum. 10. Percutiens invaluisti super Edom, et sublevavit te cor tuum: con-
tentus esto gloria, et sede in domo tua; quare provocas malum, ut cadas tu et Judas tecum? 11. Et
non acquievit Amasias: ascenditque Joas rex Israel, et viderunt se, ipse et Amasias rex Juda, in
Bethsames oppido Judæ. 12. Percussusque est Juda coram Israel, et fugerunt unusquisque in taber-
nacula sua. 13. Amasiam vero regem Juda, filium Joas filii Ochoziæ, cepit Joas rex Israel in Beth-
sames, et adduxit eum in Jerusalem; et interrupit murum Jerusalem, a porta Ephraim usque ad
portam anguli, quadringentis cubitis. 14. Tulitque omne aurum et argentum, et universa vasa quæ
inventa sunt in domo Domini, et in thesauris regis, et obsides, et reversus est in Samariam. 15. Re-
liqua autem verborum Joas quæ fecit, et fortitudo ejus qua pugnavit contra Amasiam regem Juda,
nonne hæc scripta sunt in Libro sermonum dierum regum Israel? 16. Dormivitque Joas cum patri-
bus suis, et sepultus est in Samaria cum regibus Israel: et regnavit Jeroboam filius ejus pro eo.
17. Vixit autem Amasias, filius Joas, rex Juda, postquam mortuus est Joas filius Joachaz regis
Israel, quindecim annis. 18. Reliqua autem sermonum Amasiæ, nonne hæc scripta sunt in Libro
sermonum dierum regum Juda? 19. Factaque est contra eum conjuratio in Jerusalem: at ille fugit
in Lachis. Miseruntque post eum in Lachis, et interfecerunt eum ibi. 20. Et asportaverunt in equis,
sepultusque est in Jerusalem cum patribus suis in Civitate David. 21. Tulit autem universus populus
Judæ Azariam annos natum sedecim, et constituerunt eum regem pro patre ejus Amasia. 22. Ipse
ædificavit Ælath, et restituit eam Judæ, postquam dormivit rex cum patribus suis. 23. Anno quinto
decimo Amasiæ filii Joas regis Juda, regnavit Jeroboam filius Joas regis Israel in Samaria, qua-
draginta et uno anno: 24. et fecit quod malum est coram Domino. Non recessit ab omnibus peccatis
Jeroboam filii Nabat, qui peccare fecit Israel. 25. Ipse restituit terminos Israel ab introitu Emath,
usque ad mare solitudinis, juxta sermonem Domini Dei Israel, quem locutus est per servum suum
Jonam filium Amathi prophetam qui erat in Geth, quæ est in Opher. 26. Vidit enim Dominus af-
flictionem Israel amaram nimis, et quod consumpti essent usque ad clausos carcere, et extremos,
et non esset qui auxiliaretur Israeli. 27. Nec locutus est Dominus ut deleret nomen Israel de sub

cœlo, sed salvavit eos in manu Jeroboam filii Joas. 28. Reliqua autem sermonum Jeroboam, et universa quæ fecit, et fortitudo ejus qua præliatus est, et quomodo restituit Damascum et Emath Judæ in Israel, nonne hæc scripta sunt in Libro sermonum dierum regum Israel? 29. Dormivitque Jeroboam cum patribus suis regibus Israel, et regnavit Zacharias filius ejus pro eo.

1. In anno secondo Joas filii Joachaz regis Israel regnavit Amasias.] Dices: Hoc videtur repugnare capiti præcedenti, v. 10. ubi dicitur Joas rex Israel regnare cœpisse anno 37. Joas regis Juda qui 40. annis regnavit: cui mortuo demum successit filius Amasias; ergo Amasias non secundo, sed quarto anno Joas regis Israel regnare cœpit. Respond. Joas rex Israel regnare cœpit anno 37. Joas regis Juda, sed cum patre suo Joachaz; ac post biennium mortuo patre solus regnare cœpit anno 39. Joas regis Juda, ab eoque anno hic anni ejus numerantur. Quare moriente Joas rege Juda anno sequente, puta 40. regni sui, qui erat annus secundus Joas regis Israel, quo solus post patrem Joachaz regnavit, Amasias patri Joas in Juda succedens ibidem regnare cœpit solus anno secundo Joas regis Israel.

2. Nomen matris ejus Jojadam.] Multas rationes hic congerit Abulensis cur in lib. Regum regibus Juda semper addantur nomina matrum, numquam autem regibus Israel; potissima est, quod regnum Judæ potius erat, et celebrius templo veroque Dei cultu, et Messia ex eo nascituro. Addo regnum Israel fuisse schismaticum et idololatricum, Juda vero legitimum et divinum.

3. Et fecit rectum coram Domino,] quia scilicet Amasias initio regni solum Deum verum coluit.

Verumtamen non fuit ut David pater ejus,] qui non tantum idola non coluit, sed nec ea subditos colere permisit; quod tamen fecit Amasias, permittens populum immolare in excelsis, quod 2. Paralip. 25. 2. dicitur: *Fecitque bonum in conspectu Domini, verumtamen non in corde perfecto.*

Juxta omnia quæ fecit Joas pater suus fecit,] quia sicut Joas vivente Joiada Pontifice solum Deum coluit, eo vero mortuo deflexit ad idola; sic fecit et Amasias ejus filius, qui sub finem declinavit ad Deos Idumæorum, ut patet 2. Paral. 25. 14.

4. Nisi tantum quod excelsa non abstulit,] hæc verba non ad proxime præcedentia: *Juxta omnia quæ fecit* Joas *pater ejus*, quia Joas quoque excelsa non abstulit; sed ad superiora: *Et fecit rectum coram Domino*, referenda sunt, q. d. Amasias recte Deum coluit, sed non recte permisit populum in excelsis immolare. Quare illa verba *(juxta omnia quæ fecit Joas pater suus, fecit)* parenthesin continent, ut advertit Sanchez, et quasi parenthesi inclusa a sequentibus sejungenda sunt.

7. Ipse percussit Edom in valle Salinarum.] Idumæi enim rebellarant Judæis ante sexaginta annos, scilicet a sexto anno Joram regis Juda, usque ad duodecimum Amasiæ (ajunt Hebræi in Seder Olam) qui eos rursum debellavit et Judæ servire coegit. Vide 2. Paral. 21. 8. et c. 25. 11. Porro post hanc victoriam Amasias lapsus est in idololatriam, coluitque Deos Idumæorum, ideoque cæsus captusque est a Joas rege Israel, ut dicitur 2. Paralipom. 25. v. 20.

Et apprehendit petram in prælio,] id est, cepit rupem hostium celsam et munitam, ex qua præcipitavit alia decem millia Idumæorum, ut dicitur 2. Paralip. 25. 12. Ita Cajetanus. Sic Gabaitæ cæsi fugerunt ad petram Remmon, Judic. 20. 4.

Alii per *petram* accipiunt *Petram*, Arabiæ urbem, quæ postea a Ptol. Philadelpho restaurata dicta est *Philadelphia.*

Vocavitque nomen ejus Jecteel,] id est *obedientia* vel *expectatio Dei*, ut Noster vertit Gen. 49. 10. ut nossent omnes quod Amasias ex Dei mandato æque ac auxilio vicerat et punierat rebelles Idumæos. Ita Cajetan. Aliter Vatabl. Vocavit eam *Jectehel*, inquit, quia sic vocabatur is qui eam expugnavit. Pagn. *Jectehel* vertit: *congregatio Dei.*

8. Tunc (cum gestiens et exultans, imo se exaltans de victoria Idumæorum putaret se pari modo domiturum Israelitas) misit Amasias nuntios ad Joas (regem Israel) dicens: Veni et videamus nos] in prælio, id est, duellemus et præliemur ut videamus uter sit fortior: ita Chald. *Veni*, inquit, *excipiamus ad invicem facies in bello*, id est, veni et statuto die confligamus. Vatablus: *Age, spectemus nos mutuo coram.*

Hebræi, teste Vatablo, censent causam belli fuisse quod, ut narratur 2. Paralip. 25. Amasias conductos a se milites ex Israel contra Idumæos jussu prophetæ dimiserit; illi dimissi indignantes spoliarunt regnum Judæ: spolia ergo hæc a Joas et Israelitis bello repetere voluisse Amasiam. Verum nil tale indicat Scriptura; quin potius Joas Amasiæ objicit, quod victoria de Idumæis elatus, ex fastu se provocet ad prælium. Audi Joseph. lib. 9. cap. 10. *Amasias felicitatem suam, cujus tamen auctorem Deum non agnoscebat, non capiens, sed fastu inflatus, scripsit Joæ regi Israelitarum, ut ipsius imperata faceret cum populo suo, sicut ante hac idem populus majoribus ejus Davidi et Salomoni paruit; quod si nolit ultro facere officium, bello esse decernendum de imperii juribus.* Sic et Abulensis Histor. Scholast. Salianus et alii. Sperabat Amasias se victorem fore, eo quod propheta sibi dixisset 2. Paral. 25. Deum non esse cum Israele: sed idem cogitare debebat de se, utpote jam apostata et colente Deos Idumæorum, præsertim quia Deus voluerat regnum Israel dividi a regno Juda, ut audivimus, lib. 3. cap. 12. et seq. Quare Amasias volens rursum illud sibi unire et subjicere, faciebat contra voluntatem Dei, ideoque in bello succubuit.

9. Carduus Libani misit ad cedrum quæ est in Libano, dicens: Da filiam tuam filio meo uxorem. Transieruntque bestiæ saltus quæ sunt in Libano, et conculcaverunt carduum.] Hoc apologo Joas retundit fastum Amasiæ provocantis se ad bellum. Contemptim enim Amasiam vocat *carduum* humilem, vilem et aculeatum. *Libani* tamen, quia ipse ex Judæa et semine regio erat oriundus; se vero vocat *cedrum* excelsam, nobilem et pretiosam, quam humilis

carduus id est Amasias, vix queat aspicere, multo minus ei se viribus æquare, ut dicere audeat: *Da filiam tuam filio meo uxorem*, q. d. Regnum tuum Israel junge et subde regno meo Juda, uti olim sub Davide ei junctum et quasi conjugio copulatum fuit.

TRANSIERUNTQUE BESTIÆ SALTUS QUÆ SUNT IN LIBANO.] Ita vocat militea suos Israelitas (per *Libanum* enim intelligit totam Palæstinam, scilicet tam Israel quam Judam) fortes et feroces quasi leones, ET CONCULCAVERUNT CARDUUM,] scilicet conculcabunt te, o Amasia, capient et spoliabunt. Ita factum est, uti hic minatus et ominatus est Joas: quia Deus per eum volebat castigare superbiam, æque ac idololatriam Amasiæ, ut dicitur 2. Paralipom. 25. 12.

Unde apologo huic hoc epimythium addit Josephus lib. 9. cap. 10. *Hoc exemplum*, ait, *te moneat ne majora quam por est appetas; neve propter recentem ex Amalecitis* (potius Idumæis) *victoriam elatus, et te et regnum tuum incertæ committas oleæ.*

Similis apologus est Judic. 9. 10. ubi Joatham filius Gedeonis Abimelech tyrannum comparat rhamno, bonos vero principes ficui, viti et oleæ. Vide ibi dicta.

13. AMASIAM VERO REGEM JUDA, etc. CEPIT JOAS REX ISRAEL.] Ecce hic impletur apologus Joas: sic enim merentur puniri, qui alios bello lacessunt. Sic videmus non raro eos, qui alios provocant ad duellum, in eo succumbere et occidi, Deo eorum audaciam et superbiam castigante.

17. VIXIT AUTEM AMASIAS, etc. POSTQUAM MORTUUS EST JOAS VIGINTI QUINQUE ANNIS.] Corrige cum Roman. Chald. et Septuag. 15. *annis*, uti habetur 2. Paral. 25. 25.

19. ET INTERFECERUNT EUM.] Justum hoc fuit Dei judicium, ut sicut Joas pater deflectens ad idola necisus fuit a suis, sic et Amasias filius ejus ad eadem declinans a suis conjuratis necaretur, ut patet 2. Paral. 25. v. 27. Probabiliter tamen Salianus et alii opinantur eum ante mortem pœnituisse, et pie in unius veri Dei cultu obiisse.

25. IPSE RESTITUIT TERMINOS ISRAEL AB INTROITU EMATH USQUE AD MARE SOLITUDINIS, JUXTA SERMONEM DOMINI DEI ISRAEL, QUEM LOCUTUS EST PER SERVUM SUUM JONAM FILIUM AMATHI.] Hinc patet Jonam prædixisse Jeroboam regi, quod ipse restituturus esset Israeli urbes illas, quas Syri ei ademerant ab Emath usque ad mare mortuum, etsi hoc oraculum in prophetia Jonæ non extet. Est autem *Emath* in tribu Nephthalim contigua Syria, non longe a Damasco, quæ Syriæ erat caput. *Emath* erat ingressus et quasi porta in terram sanctam. Eadem postea ab Antiocho Epiphane in ea regnante dicta est *Epiphania*, vide dicta Amos 6. versu 2. Audi nunc Josephum, lib. 9. cap. 11. *Jeroboamo propheta Jonas prædixit, quod devictis Syris ditionem suam esset amplificaturus, prolatis ejus terminis ad Septemtrionem usque ad Amathum urbem: ad Meridiem vero usque ad Asphaltitem lacum; his enim olim terminis Chananæa terra finiebatur, juxta Josue Imperatoris definitionem. Quo oraculo excitatus Jeroboamus totos eos tractus ademptos Syris ad suum regnum addidit, nihil fallente Jonæ vaticinio.*

Hinc patet Jonam prophetam prophetasse sub Jeroboam rege Israel, et Azaria, sive Ozia rege Juda, ac proinde coævum fuisse Isaiæ (quem Hebræi Amasiæ regis fratrem, vel fratris filium fuisse tradunt, teste S. Hieron.) Osee, Joeli, Amos et Nahum. Quare non recte Abulensis censet Jonam hunc esse diversum a Jona qui est quartus inter minores Prophetas.

28. QUOMODO RESTITUIT DAMASCUM ET EMATH JUDÆ IN ISRAEL.] Quomodo erant hæ civitates Judæ in Israel? aliud enim erat regnum Judæ, aliud Israel. Omissis Abulensis et aliorum sententiis, dico breviter, Davidem has urbes cepisse et attribuisse suæ tribui Judæ; quia ipse ex ea erat oriundus, indeque hæ urbes, licet extra sortem Judæ sitæ, vocabantur tamen Judæ. Diviso autem regno Israel a regno Judæ, urbes hæ utpote vicinæ cesserunt Israeli; sensus ergo est, q. d. Jeroboam fecit ut Damascus et Emath a Davide subjugatæ, et tribui Judæ attributæ, sed deinde a Syris occupatæ, restituerentur Israeli, cujus ipse erat rex; ac aliis civitatibus Judæ, quæ erant in ditione Israelis, rursum annumerarentur, uti a Davide annumeratæ fuerant, q. d. Jeroboam fecit ut Damascus et Emath olim subactæ et tributariæ Davidi, jam sibi et Israeli forent tributariæ. Ita Salianus et Sanchez.

29. DORMIVITQUE (naturali morte defunctus est) JEROBOAM CUM PATRIBUS SUIS. Dices: Amos cap. 7. versu 11. dicitur: *In gladio morietur Jeroboam. Resp.* hæc verba non esse Amos, sed Amasiæ pseudoprophetæ, qui ut Amos prophetam traduceret apud Jeroboam, mentitur et fingit Amos id dixisse. Non enim dixerat Amos: *In gladio morietur Jeroboam*, sed, *consurgam super domum Jeroboam in gladio*, scilicet occidendo non ipsum Jeroboam, sed filium ejus Zachariam.

CAPUT DECIMUM QUINTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Regnat Azarias in Juda, succedit ei filius Joathan. In Israel regnant successive Jeroboam, Zacharias, Sellum, Manahem, Phaceia, Phacee, et ultimus Osee. Nam Phul et Theglathphalasar reges Assyriorum invadunt Israelem, et partem ejus transferunt in Assyriam.

1 Anno vigesimo septimo Jeroboam regis Israel, regnavit Azarias filius Amasiæ regis Juda. 2. Sedecim annorum erat cum regnare cœpisset, et quinquaginta duobus annis regnavit in Jerusalem: nomen matris ejus Jechelia de Jerusalem. 3. Fecitque quod erat placitum coram Domino, juxta omnia quæ fecit Amasias pater ejus. 4. Verumtamen excelsa non est demolitus: adhuc populus sacrificabat, et adolebat incensum in excelsis. 5. Percussit autem Dominus regem, et fuit leprosus usque in diem mortis suæ, et habitabat in domo libera seorsum: Joatham vero filius regis gubernabat palatium, et judicabat populum terræ. 6. Reliqua autem sermonum Azariæ, et universa quæ fecit, nonne hæc scripta sunt in Libro verborum dierum regum Juda? 7. Et dormivit Azarias cum patribus suis; sepelieruntque eum cum majoribus suis in civitate David, et regnavit Joathan filius ejus pro eo. 8. Anno trigesimo octavo Azariæ regis Juda, regnavit Zacharias filius Jeroboam super Israel in Samaria sex mensibus; 9. et fecit quod malum est coram Domino, sicut fecerant patres ejus: non recessit a peccatis Jeroboam filii Nabat, qui peccare fecit Israel. 10. Conjuravit autem contra eum Sellum filius Jabes: percussitque eum palam, et interfecit, regnavitque pro eo. 11. Reliqua autem verborum Zachariæ, nonne hæc scripta sunt in Libro sermonum dierum regum Israel? 12. Iste est sermo Domini, quem locutus est ad Jehu, dicens. Filii tui usque ad quartam generationem sedebunt super thronum Israel, factumque est ita. 13. Sellum filius Jabes regnavit trigesimo nono anno Azariæ regis Juda: regnavit autem uno mense in Samaria. 14. Et ascendit Manahem filius Gadi de Thersa: venitque in Samariam, et percussit Sellum filium Jabes in Samaria, et interfecit eum regnavitque pro eo. 15. Reliqua autem verborum Sellum, et conjuratio ejus per quam tetendit insidias, nonne hæc scripta sunt in Libro sermonum dierum regum Israel? 16. Tunc percussit Manahem Thapsam et omnes qui erant in ea, et terminos ejus de Thersa, noluerant enim aperire ei: et interfecit omnes prægnantes ejus, et scidit eas. 17. Anno trigesimo nono Azariæ regis Juda, regnavit Manahem filius Gadi super Israel decem annis in Samaria. 18. Fecitque quod erat malum coram Domino: non recessit a peccatis Jeroboam filii Nabat, qui peccare fecit Israel cunctis diebus ejus. 19. Veniebat Phul rex Assyriorum in terram, et dabat Manahem Phul mille talenta argenti, ut esset ei in auxilium, et firmaret regnum ejus. 20. Indixitque Manahem argentum super Israel cunctis potentibus et divitibus, ut daret regi Assyriorum quinquaginta siclos argenti per singulos: reversusque est rex Assyriorum, et non est moratus in terra. 21. Reliqua autem sermonum Manahem, et universa quæ fecit, nonne hæc scripta sunt in Libro sermonum dierum regum Israel? 22. Et dormivit Manahem cum patribus suis, regnavitque Phaceia filius ejus pro eo. 23. Anno quinquagesimo Azariæ regis Juda, regnavit Phaceia filius Manahem super Israel in Samaria biennio; 24. et fecit quod erat malum coram Domino: non recessit a peccatis Jeroboam filii Nabat, qui peccare fecit Israel. 25. Conjuravit autem adversus eum Phacee filius Romeliæ, dux ejus, et percussit eum in Samaria in turre domus regiæ, juxta Argob, et juxta Arie, et cum eo quinquaginta viros de filiis Galaaditarum, et interfecit eum, regnavitque pro eo. 26. Reliqua autem sermonum Phaceia, et universa quæ fecit, nonne hæc scripta sunt in Libro sermonum dierum regum Israel? 27. Anno quinquagesimo secundo Azariæ regis Juda, regnavit Phacee filius Romeliæ super Israel in Samaria viginti annis. 28. Et fecit quod erat malum coram Domino: non recessit a

peccatis Jeroboam filii Nabat, qui peccare fecit Israel. 29. In diebus Phacee regis Israel venit Theglathphalasar rex Assur, et cœpit Ajon, et Abel Domum, Maacha et Janoe, et Cedes, et Asor, et Galaad, et Galilæam, et universam terram Nephthali: et transtulit eos in Assyrios. 30. Conjuravit autem, et tetendit insidias Osee filius Ela contra Phacee filium Romeliæ, et percussit eum, et interfecit: regnavitque pro eo vigesimo anno Joatham filii Oziæ. 31. Reliqua autem sermonum Phacee, et universa quæ fecit, nonne hæc scripta sunt in Libro sermonum dierum regum Israel? 32. Anno secundo Phacee, filii Romeliæ regis Israel, regnavit Joatham filius Oziæ regis Juda. 33. Viginti quinque annorum erat, cum regnare cœpisset, et sedecim annis regnavit in Jerusalem: nomen matris ejus Jerusa, filia Sadoc. 34. Fecitque quod erat placitum coram Domino: juxta omnia quæ fecerat Ozias pater suus, operatus est. 35. Verumtamen excelsa non abstulit: adhuc populus immolabat, et adolebat incensum in excelsis: ipse ædificavit portam domus Domini sublimissimam. 36. Reliqua autem sermonum Joatham, et universa quæ fecit, nonne hæc scripta sunt in Libro verborum dierum regum Juda? 37. In diebus illis cœpit Dominus mittere in Judam Rasin regem Syriæ, et Phacee filium Romeliæ. 38. Et dormivit Joatham cum patribus suis, sepultusque est cum eis in Civitate David patris sui, et regnavit Achaz filius ejus pro eo.

1. Anno vigesimo septimo Jeroboam regis Israel, regnavit (regnare cœpit) Azarias Amasiæ filius regis Juda.] Azarias hic alio nomine dictus est Ozias. *Azarias* enim hebraice idem est quod *auxilium Dei;* Ozias, idem quod *fortitudo Dei:* ubi autem est auxilium Dei, ibi est fortitudo. Deus enim est fortissimus et potentissimus. Unde 2. Paral. 26. v. 7. de eo dicitur: *Et adjuvit eum Deus contra Philisthiim, et contra Arabes, et contra Ammonitas,* etc. Ex hoc loco Franc. Ribera in Amos, c. 1. v. 1. censet interregnum fuisse tredecim annorum inter Amasiam et Azariam, eo quod Azarias trimulus esset moriente patre Amasia. Id probat, quod anno decimo quinto Amasiæ, uti dictum est c. præc. v. 23. cœpit regnare Jeroboam, cujus anno vigesimo septimo, uti hic dicitur, cœpit regnare Azarias. Amasias autem regnavit annis viginti novem. Ergo 29. ejus annus fuit decimus quartus Jeroboami. Ergo vacavit regnum Juda ab anno 14. Jeroboami usque ad 27. ejusdem, puta per spatium tredecim annorum. Verum resp. annum hunc 27. Jeroboam esse annum 27. ab eo tempore quo Jeroboam simul cum patre Joas regnare cœpit; nam regni, quo ipse post patrem solus regnavit, erat hic annus decimus quartus dumtaxat, quo Amasias moriens anno regni sui vigesimo nono, successorem reliquit Azariam filium. Id ita esse liquet ex 2. Paral. 25. v. 25. ubi Amasias, post mortem Joas, dicitur vixisse quindecim annis. Mortuus est ergo anno 14. finiente, et 15. inchoante Jeroboami, qui Joas patri immediate successit. Ita Salian. Cajet. et alii. Fugienda enim hic sunt interregna, ne chronologiæ series continua turbetur, et incerta dubiaque reddatur. Unde Eusebius, Josephus et alii passim regno et annis Amasiæ immediate subjiciunt, et connectunt regnum et annos Azariæ.

2. Et quinquaginta duobus annis regnavit.] Tempore Azariæ vixit Sardanapalus, quem Gentiles Historici ultimum collocant regem Assyriorum, ajuntque eum utpote effœminatum ab Arbace Mediæ præfecto obsessum in Ninive, ibi seipsum cum gaza regia concremasse. Quare Arbacem se fecisse regem Mediæ sub annum Azariæ decimum, regnante apud Latinos Proca Sylvio, apud Corinthios Agemone, apud Spartanos legislatore Lycurgo. Ita Eusebius, Diodorus, Justinus, Ptolemæus, Strabo, et ex eis Torniellus, Salianus, Gordonus, Samerius et alii.

Verum paulo post restituta est Ninive ejusque regnum; nam, ut mox audiemus, paulo post sub eodem Azaria regnavit Phul rex Assyriorum, cui successit Theglathphalasar, huic Salmanasar, huic Sennacherib, huic Asarhaddon, sub quo ob cæsos paulo ante Assyrios, Ezechiam et Jerusalem obsidentes, ab Angelo, Ben Merodach Babylonius caput erexit, seque regem Babylonis effecit, qui fuit avus Nabuchodonosoris primi monarchæ Babyloniorum. Omnes enim hi reges jam nominati vocantur reges Assyriorum, non Babyloniorum, nec ante Baladan quispiam in Script. rex Babylonis nuncupatur.

Videtur ergo Phul Assyrius cum Arbace præfecto divisisse Sardanapali imperium, ut Arbaces Mediæ et Persidi, Phul vero Assyriæ et Babyloniæ dominaretur; ita ex Metasthene Annii Genebrardus, Torniellus, Samerius, Gordonus, Salianus et alii.

Huic chronologiæ consentit tempus prophetiæ Jonæ, qui, ut audivimus cap. præcedenti vers. 25. prophetavit sub Jeroboam, cui coævus fuit Azarias. Jonas ergo missus a Deo Sardanapali et Ninivitarum luxum et luxuriam castigavit. Pœnituit Sardanapalus cum Ninivitis, sed non multo post in solita vitia relapsi, ab Arbace Medo obsessi et vastati fuere, ut dixi in Jona.

5. Percussit autem Dominus regem (Azariam) et fuit leprosus,] quia scilicet ipse usurpabat munus Pontificis, adolendo incensum super altare thymiamatis, quod erat in Sancto, ut dicitur 2. Paral. 26. vers. 16. de quo ibidem plura.

8. Anno trigesimo octavo Azariæ regis Judæ regnavit Zacharias filius Jeroboam super Israel.] Hic fuit abnepos Jehu; unde Jehu stirps regia finita fuit in Zacharia, quasi in quarta generatione, uti ei promiserat Deus, cap. 10. vers. 30. *Anno trigesimo octavo Azariæ,* scilicet ex eo tempore quo ipse regnare cœpit cum patre Amasia; nam ex eo tempore quo post patrem solus regnavit Azarias, erat hic annus 26. vel 27. Si ergo annos 38. Azariæ numeres ab anno 18. Amasiæ patris ejus, quo ipse eum in regnum socium ascivit, annus hic Azariæ 38. erit 41. Jeroboami

regis Israel, quippe qui anno 15. Amasiæ patris Azariæ solus regnare cœperit. Hic enim annus quadragesimus primus fuit ultimus Jerohoam: unde, eo moriente, successit ei filius Zacharias per sex menses. Verum quia Azarias post patrem Amasiam solus regnavit 52. annis qui hic sigillatim consignantur: nam vers. 37. numeratur annus Azariæ 39. et vers. 23. annus 50. et vers. 27. annus 52. et ultimus, ut sic consequens certaque chronologia temporum per annos regum Juda contexatur: hinc melius cum Richardo a S. Victore, Lyrano, Abulense et aliis dicemus Jerohoam regem Israel mortuum esse anno vigesimo septimo Azariæ regis Judæ: inde per undecim annos, scilicet usque ad annum 38. Azariæ fuisse interregnum, et regnum Israel caruisse rege; eo quod Zacharias filios Jerohoam, vel propter ætatem teneriorem, vel propter rebellionem subditorum, vel aliam ob causam prævalere et regnum patris obtinere non posset. Ratio est, quod 41. anni Jerohoami computandi sint ab anno decimo quinto Amasiæ, ita ut cum Amasia qui 29. annis regnavit Jerohoam regnarit annis quatuordecim; quare reliquos 27. annos (regnavit enim Jerohoam 41. annis) regnare debuit cum Azaria filio Amasiæ, ita ut mortuus sit anno vigesimo septimo Azariæ, tumque successerit ei filius Zacharias. Itaque cum hic dicitur de aliquo regum Juda, quod tot annis regnarit intellige solus post patrem; quia per reges Juda chronologia hic texitur, quæ alioqui foret incerta et ambigua, verum alias cum dicitur: tali anno regnavit talis rex, præsertim in Israel, accipi potest non de regno, sed de corregno, quo scilicet non solus, sed cum patre regnavit.

Nota: Sub Azaria cœpere computari Olympiades, sed quoto ejus anno id factum, variant Chronologi. Eusebius libr. 3. de Præparat. et in chronico initium Olympiadum collocat anno 50. Azariæ ac consequenter urbis Romæ initium, cum eam Romulus condidit anno Achaz quarto vel quinto: nam initium Olympiadum antecedit initium Romæ 23. annis, uti omnes Historici et Chronologi consentiunt. Jam adde duos annos Azariæ (regnavit enim 52. annis) et sedecim filii ejus Joatham, ac quinque Achaz habebis annos 23. quos quærimus.

Alii Olympiades cœpisse censent anno quarto vel quinto Azariæ. Serarius anno 47. ejusdem. Pererius libr. 11. in Danielem, quasi anno octavo Achaz. Tornielius, Salianus et alii anno 52. Azariæ, vel potius anno primo Joatham, quia Azariæ patri successit. Exigua enim est hæc paucorum annorum in tanta temporum priscorum intercapedine differentia. Juxta tabulam chronologicam quam præfixi Pentateucho, cœperunt Olympiades anno quadragesimo Azariæ; Roma vero condita est anno decimo vel undecimo Joatham, de quo v. 33.

Porro ante Olympiades nihil apud Historicos profanos Græcos et Latinos est certum, sed omnia incerta et confusa: unde hoc sæculum ipsi vocant μυθικὸν, id est, fabulosum: post eas vero æque ac post conditam Romam, omnia suis annis inde deductis assignari cœperunt, uti testatur Eusebius lib. 10. de Præpar. cap. 3. et Censorinus lib. 10. de die natali cap. 21. Olympias autem spatium erat quatuor annorum, quod intererat inter duos ludos Olympicos, qui Jovi Olympio totius Græciæ concursu, quarto quolibet anno, apud Pisam et Elidem ob memoriam diei intercalaris celebrabantur sub initium æstatis, sive solstitii æstivi, a luna undecima usque ad decimam sextam, teste Livio, Censorino et aliis. Audi Solinum Polyhistor. cap. 2. *Certamen Olympicum (quod olim Hercules in honorem atavi sui materni Pelopis ediderat, in omni genere certaminum victor) jam pridem intermissum Iphitus Eliensis instauravit post excidium Trojæ anno 408. Roma deinde condita incipiente Olympiade 7. post excidium Trojæ anno 433.* Idem scribunt Diodorus Siculus, Dionysius Halicarnasseus, Eratosthenes apud Clementem Alexandrinum, et ex his alii.

Et ascendit Manahem de Thersa,] quam nomine regis sui Zachariæ obsidebat, ait Josephus, et occiso in Samaria Sellum, qui occiderat Zachariam regem, rapuit imperium; cumque Thersam rediisset, nec Thersenses eum ut regem admitterent, in eos sævilt, et maxime in Thapsenses discindendo prægnantes in ea, ut dicitur v. 16.

16. Et terminos ejus de Thersa,] nam ager urbis Thapsæ pertingebat usque ad Thersam, ait Vatablus.

Et scidit eas] hoc est, dissecuit prægnantes, ut fœtum educeret, ait Abulensis. Magna fuit hæc crudelitas et barbaries.

19. Veniebat Phul rex Assyriorum.] Hic est *Phul*, qui alio nomine *Belochus* dicitur, qui cum Arbace Medo Sardanapalum in Ninive per biennium obsedit, coegitque ut extructa in regia pyra altissima, in eam se cum uxoribus et filiis ac mille myriadibus auri et decem mille myriadibus argenti injiceret et concremaret. Duravit incendium ad quindecim dies. In eo desiit monarchia Assyriorum, quæ a Belo usque ad Sardanapalum stetit annis mille trecentis. Porro Phul cum Arbace divisit monarchiam, ac sibi servavit Assyriam et Babyloniam; Arbaci concessit Mediam et Persiam. Porro *Phul* hebraice idem est quod *faba*, ait Pagn. sicut Romæ a faba cognominati sunt *Fabii*, inter quos eminuit Fabius Maximus Romæ liberator, et Hannibalis domitor. Notat Scaliger regum Assyriorum et Babyloniorum nomina alia esse simplicia, ut Phul, Asar, Theglath; alia composita, ut Theglathphalasar componitur ex tribus, scilicet ex Theglath, Phul, et Asar. Salmanasar componitur ex Salman et Asar, et Asarhaddon conflatur ex Asar, et Haddon. Nabuchodonosor ex Naho, qui erat Deus Babyloniorum, Chad, et Netser. Vide ibi dicta Isaiæ 46. v. 1.

Et dabat Manahem Phul mille talenta argenti ut esset ei in auxilium,] contra rebelles Thersæ, Thapsæ, etc. ut dictum est versu 14. Hæc fuit occasio cur Theglathphalasar successor Phulis invaserit Israelem, eumque abduxerit in Assyriam, ut dicetur v. 29. Phul ergo vocatus in auxilium fuit a Manahem non a Therseosibus, ut scribit Josephus.

29. In diebus Phacee venit Theglathphalasar rex Assur.] Qui fuit filius Phulis de quo v. 19. ideoque dictus est Phul, Assar, vel Theglath Phul-Assar. Hic ecce vastavit Israelem, ac ex eo quinque tribus in Assyriam abduxit, nimirum incolas *Galaad*, scilicet Rubenitas, Gadditas, et dimidiam tribum Manassæ; et *Galilææ*, puta Zabulonitas et Nephthalitas, de quibus Isaias 9. 1. cum paulo ante vocatus in auxilium ab Achaz rege Juda, contra Rasin regem Syriæ et Phacee

regem Israel, venisset Damascum, et occisis illis regibus, ut dicitur cap. seq. vers. 6. et 7. ipsum quoque Achaz, a quo vocatus fuerat, oppressit, ejusque ditionem expilavit, 2. Paralip. 28. vers. 8. Hec ipsum paulo ante Isaias cap. 7. vers. 17. ipsi Achaz prædixerat. Hæc ergo fuit prima Israelis, id est, decem tribuum captivitas. Hinc apposite *Theglathphalasar* Hebr. (cui affinis est lingua Assyriaca et Chaldaica) idem est quod *captivitas mirabilis ligationis*, ait Pagnin. in nomin Hebr.

30. Regnavitque pro eo (puta Osee pro Phacee) vigesimo anno Joatham filii Oziæ.] Dices: Joatham tantum sedecim annis regnavit, ut dicitur vers. 33. quis est ergo hic annus ejus vicesimus? Resp. Fuit vicesimus ab eo tempore quo Joatham regnare cœpit cum patre Azaria: hic enim a Deo percussus lepra, ideoque a contubernio hominum separatus, regni regimen permisit Joatham filio suo, ut dictum est versu 5. Ita Cajetanus et alii. Dices: Osee non potuit regnare cum Joatham; nam Phacee cui successit Osee fuit superstes Joathamo per tres annos, ut patet hic v. 27. collato cum versu 1. cap. seq. Resp. Osee cœpisse regnare et invadere regnum Phacee, vivente Joatham, tandemque eo mortuo, post aliquot annos eum omnino superasse, et occidisse, anno quarto Achaz regis Juda, tumque solum plene regnasse. Ita Cajetanus. Secundo, melius Hebræi in Seder Olam, Abulen. Genebrard. Torniellus, Salianus, sic exponunt: *vicesimo anno Joatham*, id est, qui vicesimus futurus erat Joatham solius post patrem regnantis, si ipse adhuc vixisset, qui ante quadriennium erat mortuus. Erat ergo hic annus vigesimus ex quo Joatham regnare cœpit: sed quia ipse sedecim tantum annis regnavit, hinc revera hic erat annus quartus Achaz, qui successit Joatham; sed maluit Scriptura nominare Joatham quam Achaz, quia necdum Achazi mentionem fecerat. Porro Scriptura annos Osee bifariam numerat; primo ab hoc anno quarto Achaz, uti hic fit; secundo, ab hoc anno Achaz duodecimo, uti fit 4. Reg. 17. versu 1. Ratio est, quod prioribus octo annis Osee non fuerit rex pacificus, sed cum familia Phacee adhuc luctans, aut Assyriorum potius servus quam rex, aut aliis de causis a regno impeditus. Itaque ab anno quarto Achaz precario magis quam pleno jure regnabat. Ita Abulens. Serar. Salianus et alii jam citati. Denique hic annus vigesimus tam erat regni Phacee (hic enim 20. annis regnavit) finiantis, quam Joathami inchoantis. Joatham enim, si vixisset ille anno, inchoasset annum regni 20. ipse enim cœpit regnare anno secundo Phacee, ut sequitur.

32. Anno secundo Phacee, etc. regnavit Joatham filius Oziæ regis Juda;] Phacee enim cœpit regnare anno 52. et ultimo Osiæ: quare hic primus fuit regni Phacee annus; secundus fuit quo mortuo Ozia successit ei Joatham, qui sexdecim annis regnavit: quare 17. anno Phacee, mortuo Joatham, successit ei filius Achaz, ut dicitur cap. seq. vers. 1. quia nimirum ultimus annus Joatham non fuit integer, sed dimidiatus, ita ut 17. Phacee fuerit simul ultimus Joathami morientis, et Achazi ei succedentis. Quocirca unus annus additus vel demptus in chronologia nullam facit differentiam; quia anni dimidiati nunc numerantur, nunc non numerantur.

Porro *Joatham*, ait Auctor Imperf. hom. 1. in Matth. *interpretatur perfectus, vel dominus immaculatus. Et vere perfectus fuit hic Joatham, et quantum ad reges sibi præcedentes dominus immaculatus; quia fecit quod placitum erat Deo, et nulla reprehensio ejus legitur in scriptura regnorum.*

33. Sedecim annis regnavit] probe et pie; unde præ aliis laudatur a Scriptura et a Josepho. Tempore Joatham prophetavit Isaias et Michæas, ut patet ex ejus titulo. Anno undecimo Joatham, Romulus agens annum ætatis 18. urbis Romæ fundamenta jecit 21. die Aprilis (unde hic dies deinceps quasi Romæ natalis quotannis celebratus est) ipsis scilicet Palilibus, hoc est, festo Palis Deæ pastorum, quæ pro felici pecorum partu illa die ab eis colebatur. Hinc enim vocatum est Palilia vel Parilia. Factum id est Olympiadis sextæ anno tertio, ut vult Varro; vel quarto, ut vult Cato, et eum secuti Cicero, Plinius, Tacitus, Gellius, Censorinus, Eusebius, S. Augustinus, Orosius, et Cardinal. Baronius. Quare Olympiades antecedunt Romam 23. annis, ut dixi: tot enim annos conficiunt sex Olympiades jam dictæ; quælibet enim quatuor continet annos. Hoc computu Olympiadum initium assignandum est anno 40. Azariæ, uti dixi, et juxta eumdem Roma condita est anno 751. ante nativitatem Christi.

Alii, quia paulo tardius vel serius hoc initium Olympiadum assignant; hinc consequenter tardius vel serius assignant fabricam Romæ. Unde Torniellus et Salianus, quia initium Olympiadum combinant cum primo anno Joatham, hinc Romæ initium combinant cum anno octavo vel nono Achaz. Sed in re tam antiqua post tot sæcula exigua est hæc temporis differentia.

Hinc illud Propertii:

> Urbi festus erat, dixere Palilia patres.
> Hic primus cœpit mœnibus esse dies.

Hinc quoque S. Hieron. in c. 1. Isaiæ v. 1. ait Ezechiam regnare cœpisse anno duodecimo Romuli: primus ergo Romuli annus incidit in quartum annum Achaz, eum scilicet ipse Romæ fundamenta jaciens anno undecimo Joatham, ejusdem fabricam per septem vel octo annos sequentes perfecisset, ac solium regale in ea erexisset anno quarto Achaz. Sic et S. Augustinus libro 18. Civit. cap. 22. *Quem*, (Ezechiam) inquit, *constat optimum et piissimum regem Romuli regnasse temporibus.*

CAPUT DECIMUM SEXTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Regnat Achaz filius Joatham: contra eum conspirant reges Syriæ et Israel. Ille invocat Theglathphalasar ipsique ingens pondus auri et argenti mittit: qui invocatus Syriam et Israelem vastat. Interim Achaz idola colit, et templum profanat.

1 Anno decimo septimo Phacee filii Romeliæ, regnavit Achaz filius Joatham regis Juda. 2. Viginti annorum erat Achaz, cum regnare cœpisset; et sedecim annis regnavit in Jerusalem: non fecit quod erat placitum in conspectu Domini Dei sui, sicut David pater ejus. 3. Sed ambulavit in via regum Israel; insuper et filium suum consecravit, transferens per ignem secundum idola Gentium: quæ dissipavit Dominus coram filiis Israel. 4. Immolabat quoque victimas, et adolebat incensum in excelsis, et in collibus, et sub omni ligno frondoso. 5. Tunc ascendit Rasin rex Syriæ, et Phacee filius Romeliæ rex Israel, in Jerusalem ad præliandum: cumque obsiderent Achaz non valuerunt superare eum. 6. In tempore illo restituit Rasin rex Syriæ, Ailam Syriæ, et ejecit Judæos de Aila; et Idumæi venerunt in Ailam, et habitaverunt ibi usque in diem hanc. 7. Misit autem Achaz nuntios ad Theglathphalasar regem Assyriorum, dicens: Servus tuus, et filius tuus ego sum; ascende, et salvum me fac de manu regis Syriæ, et de manu regis Israel, qui consurrexerunt adversum me. 8. Et cum collegisset argentum et aurum, quod inveniri potuit in domo Domini, et in thesauris regis, misit regi Assyriorum munera. 9. Qui et acquievit voluntati ejus: ascendit enim rex Assyriorum in Damascum, et vastavit eam; et transtulit habitatores ejus Cyrenen. Rasin autem interfecit. 10. Perrexitque rex Achaz in occursum Theglathphalasar regi Assyriorum in Damascum, cumque vidisset altare Damasci, misit rex Achaz ad Uriam sacerdotem exemplar ejus, et similitudinem juxta omne opus ejus. 11. Exstruxitque Urias sacerdos altare: juxta omnia quæ præceperat rex Achaz de Damasco, ita fecit sacerdos Urias, donec veniret rex Achaz de Damasco. 12. Cumque venisset rex de Damasco, vidit altare, et veneratus est illud: ascenditque et immolavit holocausta, et sacrificium suum; 13. et libavit libamina, et fudit sanguinem pacificorum, quæ obtulerat super altare. 14. Porro altare æreum, quod erat coram Domino, transtulit de facie templi, et de loco altaris, et de loco templi Domini; posuitque illud ex latere altaris ad Aquilonem. 15. Præcepit quoque rex Achaz Uriæ sacerdoti, dicens: Super altare majus offer holocaustum matutinum, et sacrificium vespertinum, et holocaustum regis et sacrificium ejus, et holocaustum universi populi terræ et sacrificia eorum, et libamina eorum: et omnem sanguinem holocausti, et universum sanguinem victimæ super illud effundes; altare vero æreum erit paratum ad voluntatem meam. 16. Fecit igitur Urias sacerdos, juxta omnia quæ præceperat rex Achaz. 17. Tulit autem rex Achaz cælatas bases, et luterem qui erat desuper; et mare deposuit de bobus æreis qui sustentabant illud et posuit super pavimentum stratum lapide. 18. Musach quoque sabbati, quod ædificaverat in templo, et ingressum regis exterius convertit in templum Domini, propter regem Assyriorum. 19. Reliqua autem verborum Achaz, quæ fecit, nonne hæc scripta sunt in Libro sermonum dierum regum Juda? 20. Dormivitque Achaz cum patribus suis, et sepultus est cum eis in civitate David, et regnavit Ezechias filius ejus pro eo.

3. Filium suum consecravit (idolo Moloch) transferens per ignem.] Nota, dupliciter Ammonitæ et Hebræi filios suos consecrabant idolo Moloch: primo, eos igne comburendo: ritum modumque recensui Levit. 18. 21. secundo, traducendo eos per ignem, tum ut eos igne expiarent a peccatis et immunditiis, tum ut hoc ritu eos idolo Moloch initiarent et dedicarent. Ritum describit Theodoretus: *Vidi*, inquit, *in aliquibus civitatibus semel in anno accendi rogos, et trans eos saltare aliquos, non solum pueros, sed etiam viros;*

infontes autem per flammam ferri a matribus. Videbatur autem istud quædam esse expiatio, et purgatio. Existimo autem hoc quoque fuisse Achazi peccatum. Quare Theodoretus et ex eo Salianus censent Achaz filium non combussisse, sed traduxisse tantum per ignem, itaque eum lustrasse, et dicasse idolo. Unde 2. Paralip. 28. vers. 3. dicitur: *Et lustravit filios suos in igne.* Ex quo loco liquet Achaz non unum, sed plures, et forte omnes filios hoc ritu lustrasse; nec enim verisimile est eum plures vel omnes combussisse; successit enim ei in regno filius Ezechias.

Josephus tamen et ex eo Abulensis et Adrichomius censent eum filium suum immolasse et cremasse idolo Moloch. Lyranus censet eum utrumque fecisse, scilicet unum e filiis cremasso, alios traducendo per ignem lustrasse. Porro non dubium est plures Judæos hoc exemplo Achaz regis sui excitatos filios suos consecrasse Moloch.

7. Misit autem Achaz nuntios ad Theglathphalasar,] ut se adjuvaret contra Rasin regem Syriæ, et Phacee regem Israel, ideoque misit omne aurum et argentum tam templi, quam palatii sui. Peccavit hac in re Achaz, eo quod Deus per Isaiam cap. 7. v. 4. ipsi opem promisisset contra Rasin et Phacee; sed ipse diffisus Deo, fisus est regi Theglathphalasar, ideoque ab eodem spoliatus et oppressus est. Audi 2. Paralip. 28. v. 19. *Humiliaverat enim Dominus Judam propter Achaz regem Juda, eo quod nudasset eum auxilio, et contemptui habuisset Dominum. Adduxitque contra eum Theglathphalasar regem Assyriorum, qui et afflixit eum, et nullo resistente vastavit. Igitur Achaz, spoliata domo Domini et domo regum ac principum, dedit regi Assyriorum munera, et tamen nihil ei profuit. Insuper et tempore angustiæ suæ auxit contemptum in Dominum, ipse per se rex Achaz, immolavit diis Damasci victimas percussoribus suis, et dixit: Dii regum Syriæ auxiliantur eis, quos ego placabo hostiis, et aderunt mihi; cum e contrario ipsi fuerint ruinæ ei, et universo Israel.*

9. Transtulit habitatores ejus (Damasci) Cyrenen,] non illam quæ est in Æthiopia, nec illam quæ est in Africa, sed in Cyrenen quæ est in Media. Unde Josephus ait Damascenos translatos in Mediam.

10. Cumque vidisset altare Damasci,] egregia forma, materia et arte elaboratum, placuit ei: unde jussit Uriæ Pontifici, ut ad ejus ideam simile fieri curaret Hierosolymis in templo, loco altaris a Salomone fabricati. An altare hoc idolis (uti Damasceni) erexerit, iisque sacrificarit Achaz, an vero Deo vero, Scriptura non exprimit; verisimile tamen est eum idolis illud erexisse; quia illa colebat ipse æque ac Damasceni, eisque ubique aras erigi jubebat, ut iniret gratiam Theglathphalasar eumque sibi devinciret colendo ejus deos et idola, sed frustra: idcirco enim ab eo expilatus et subactus est, uti dixi. Ita Abulensis et alii.

11. Exstruxitque Urias sacerdos altare.] Peccavit Urias Pontifex, impium hoc altare erigens, malens placere regi Achaz quam Deo: secus fecit S. Ambrosius; nam ut ipse refert lib. 5. Epist. 32. *Cum esset impositum, ut Ecclesiæ vasa jam traderemus imperatori, hoc responsi reddidi: me, si de meis aliquid posceretur, aut fundus, aut domus, aut aurum, aut argentum; id quod mei juris esset, libenter offerre: templo Dei nihil posse decerpere, nec tradere illud, quod custodiendum, non tradendum acceperim. Deinde consulere me etiam imperatoris saluti, quia nec mihi expedit tradere, nec illi accipere. Accipiat enim vocem liberi sacerdotis: si vult sibi esse consultum; recedat a Christi injuria, et absit a me ut tradam Christi hæreditatem, et hæreditatem Dionysii, qui in exilio, fidei causa, defunctus est, hæreditatem Eustorgii confessoris, hæreditatem Miroclis atque omnium retro fidelium Episcoporum.*

14. Porro altare æreum (a Salomone fabricatum) quod erat coram Domino (id est, coram Sancto, et Sancto sanctorum, in quo residebat Deus dans oracula) transtulit] per contemptum, ut dicitur 2. Paralip. 28. v. 19. et 22. quia Achaz fuit impiissimus ideoque contemptor Dei, ejusque altaris et templi. Idcirco enim altare Dei suo loco movit, illique suum Damascenum substituit, ac altare Dei ad latus sui altaris, quasi vicarium et precarium in angulo collocavit.

15. Super altare majus (quod ego amoto Salomonico, instar altaris Damasceni erigi curavi) offer holocaustum.]

17. Et posuit supra pavimentum.] Fecit Achaz hæc omnia ad contemptum, ut dixi, altaris (huic enim lateres et mare æneum subserviebant) utque illud ad usus suos, puta ad sacrificia foret inutile; itaque Judæi non in eo, Deo vero, sed in suo idolis sacrificare cogerentur.

18. Musach quoque sabbati quod ædificaverat in templo.] Repete ex v. præced. *tulit*, et *deposuit*, hoc est, sustulit et dejecit. Quid fuerit *Musach* variæ sunt sententiæ; sed duæ probabiliores: prior, *Musach* hebraice idem est quod *opertorium* sive *tectum*; significat ergo vel solium opertum, in quo sabbato aliisque festis diebus sedebant reges, ut sacrificiis interessent ac legem Dei audirent; unde cap. 23. v. 3. *gradus* vocatur, ut vult R. Salomon. Hinc Septuaginta vertunt: *fundamentum cathedræ sabbatorum*, per quod videntur accipere basin cui imponebatur cathedra regis, cum veniret sabbato ad templum oraturus et legem auditurus, Ezech. 46. 1. *Musach sabbati* ergo hebraice significat tentorium sabbatinum conopæo splendido coopertum, quod erat juxta atrium sacerdotum, sed extra illud, in quo rex sabbato et festis sedebat spectans sacrificia. Et hoc est tribunal in quo sedit Joas, cum creatus est rex a Jojada Pontifice, 4. Regum 11. v. 14. aut certe, *Musach* significat *pulpitum*, ut vertit Vatablus, sive suggestum opertum et tectum, in quo sedebant Levitæ et sacerdotes, dum legem et prophetas populo interpretabantur, ut vult Vilalpandus, uti fecit Esdras Nehem. 8. v. 4. Posterior sententia est, quod *Musach* erat tegmen, puta velum vel tabulatum paratum pro Levitis aliisque templi custodibus, qui singulis sabbatis per vices munia sacra obibant in templo, ait Vatablus. Aut *Musach* erat locus contectus in atrio populi, ut sub illo tuti ab æstu, pluvia et ventis degerent homines, qui ad templum oraturi vel legem audituri confluebant. Unde Marinus in Lexico *Musach* vertit *porticum*. Omnes hi sensus probabiles sunt; impius enim Achaz videtur hæc sustulisse. Unde 2. Paralip. 20. 24. dicitur clausisse templum Domini. Verum, quia *Musach sabbati* pertinere videtur ad ingressum *regis*, qui hoc

eodem versu continetur; hinc alius sensus quem mox subjiciam videtur probabilior.

Et ingressum regis exterius convertit in templum Domini propter regem Assyriorum,] Primo, nonnulli sic explicant, q. d. Achaz profanavit templum, cum illud fecit esse quasi vestibulum regii sui palatii, ut in illud non pateret aditus nisi per templum, ut scilicet ipse esset tutior a rege Assyriorum, qui templum, prius expugnare debuisset, antequam pergeret ad expugnationem palatii. Verum alia ex parte quæ templo non adjacebat, poterat oppugnari palatium, et facilius expugnari quam templum.

Secunde, Theoderetus et Lyranus censent Achaz obstruxisse iter quo e palatio ibatur ad templum, hoc fine ut rex Assyriorum intelligeret ipsum plane deseruisse Deum verum Deique cultum, ut ejus deos sequeretur et coleret. Favet Chald. qui pro *convertit*, vertit: *avertit* (*convertere enim* est alio, vel in contrariam partem vertere) Hebr. est הסב *heseb*, id est, *circuire fecit*, ut nimirum si quis e regia in templum ire vellet, magno circuitu descendere cogeretur, ex monte Sion, et trajicere totum Ophel, ut veniret ad radices montis Moria, indeque in templum 900. gradibus ascenderet, ut hæc molestia tam longi circuitus et molesti ascensus, eos qui erant regis familiæ a templo adeundo avocaret, ait Salianus. Verum τὸ *convertit in templum*, non avertere, sed vertere in templum, significat. Unde tertio planius sic nonnulli exponunt, q. d. Achaz vestibulum palatii sui, per quod ibatur in templum, quodque erat extra templum, adjecit templo, fecitque ut quod prius erat exterius templo, jam esset intra templum, ut sic imitaretur regem Assyriorum, qui palatium habebat ita innexum templo, ut pars templi esse videretur; quæ erat quædam templi vilitas et profanatio. Sic enim fiebat ut in palatium ingredi nemo posset nisi per templum. Ita Vatablus.

Denique, hic videtur maxime obvius et congruus totius hujus versiculi esse sensus, ut per *Musach sabbati* accipiamus tentorium et conopæum in quo rex sedebat in sabbatis et festis in atrio laicorum, sed primo loco vicinissimus atrio sacerdotum, ut proxime spectaret sacrificia et audiret hymnos quos canebant sacerdotes et Levitæ in suo atrio, ut patet Ezechiel 46. v. 1. Nemini enim laico, ne regi quidem, atrium sacerdotum ingredi fas erat, sed solis sacerdotibus et Levitis. Achaz vero in gratiam regis Assyriorum, qui vile et indecorum sibi esse existimabat foris stare cum vili plebe, *Musach* hoc, sive tentorium, *convertit in templum Domini*, id est diruto muro intermedio junxit atrio sacerdotum, ut vicinum esset Sancto et Sancto sanctorum, ut jam non inter laicos et plebem, sed inter sacerdotes rex uterque consistere vel considere posset, quasi separatus a vulgo et sacerdotibus annumeratus, ut proxime omnia sacra quæ sacerdotes peragebant tam in atrio, quam in Sancto, cerneret et audiret. Porro, quia ad hoc regia *Musach*, sive tentorium et tribunal ingressus patebat ex ipsa demo regia per intermedia atria; hinc Achaz hunc quoque ingressum qui domus suæ regiæ pars erat, qua rex e regia ad *Musach* descendebat, quæ idcirco hic vocatur *ingressus regis*, quæque quasi domus laica antea erat extra atrium sacerdotum, fecit ut jam dejecto septo intermedio intra ipsum atrium sacerdotum concluderetur, cum eoque pertingeret usque ad Sanctum et Sanctum sanctorum. Hunc sensum exigit τὸ *convertit in templum Domini*, quod tam ad *ingressum regis*, quam ad *Musach sabbati* pertinet. Ita Gaspar Sanchez ex R. Salomone, Lyranus et alii; nec improbat Abulensis, qui tamen aliam expositionem adjicit, dicens duas fuisse e regia vias ad templum, unam patentem et publicam, per quam spectante populo rex ibat ad templum; alteram occultam et clausam, per quam rex secreto, eum videri nollet, adibat templum: publicam viam clausit Achaz, ut regi Assyriorum (cujus gratiam ambiebat) videretur patriæ religionis desertor, et idolorum ejus cultor; occultam vero servavit ut per eam occulte templum ingredi posset, nec regem Assyriorum, utpote id ignorantem offenderet, ideoque de eo hic dici quod *ingressum regis exterius converterit in templum Domini propter regem Assyriorum*. Ita Abulensis. Verum obstat quod ingressus hic ad templum jam ante erat; quare nequit dici quod Achaz eum converterit in templum Domini.

Minus vere quoque Glossa, quam sequuntur Dionysius et Hugo, censent *Musach sabbati* fuisse ædificium in templi vestibulo, in quod reges sabbatis ad templum venientes eleemosynas conjicerent: *Musach* ergo fuisse gazophylacium regum, sicut *Corbona* erat gazophylacium laicorum.

CAPUT DECIMUM SEPTIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

OSEE ULTIMUS REGNAT IN ISRAEL: ILLO ENIM NEGANTE TRIBUTUM SALMANASAR RELIQUAS QUINQUE TRIBUS ISRAELIS TRANSFERT IN ASSYRIAM, AC ASSYRIOS COLONOS MITTIT IN SAMARIAM, QUI IN EA TAM DEO ISRAELIS, QUAM SUIS DIIS ET IDOLIS SERVIUNT.

1 ANNO duodecimo Achaz regis Juda, regnavit Osee filius Ela in Samaria super Israel novem annis. 2. Fecitque malum coram Domino; sed non sicut reges Israel, qui ante eum fuerant. 3. Contra hunc ascendit Salmanasar rex Assyriorum, et factus est ei Osee servus, reddebatque illi tributa. 4. Cumque deprehendisset rex Assyriorum Osee, quod rebellare nitens misisset nuntios ad Sua regem Ægypti, ne præstaret tributa regi Assyriorum, sicut singulis annis solitus erat, obsedit eum, et vinctum misit in carcerem. 5. Pervagatusque est omnem terram: et ascendens Samariam, obsedit eam tribus annis. 6. Anno autem nono Osee, cepit rex Assyriorum Samariam, et transtulit Israel in Assyrios: posuitque eos in Hala, et in Habor, juxta fluvium Gozan, in civitatibus Medorum. 7. Factum est enim, cum peccassent filii Israel Domino Deo suo, qui eduxerat eos de terra Ægypti, de manu Pharaonis regis Ægypti, coluerunt deos alienos. 8. Et ambulaverunt juxta ritum Gentium, quas consumpserat Dominus in conspectu filiorum Israel, et regum Israel, quia similiter fecerant. 9. Et offenderunt filii Israel verbis non rectis Dominum Deum suum: et ædificaverunt sibi excelsa in cunctis urbibus suis, a Turre custodum usque ad civitatem munitam. 10. Feceruntque sibi statuas et lucos in omni colle sublimi, et subter omne lignum nemorosum: 11. et adolebant ibi incensum super aras in morem Gentium, quas transtulerat Dominus a facie eorum; feceruntque verba pessima irritantes Dominum. 12. Et coluerunt immunditias, de quibus præcepit eis Dominus ne facerent verbum hoc. 13. Et testificatus est Dominus in Israel et in Juda, per manum omnium Prophetarum et Videntium, dicens: Revertimini a viis vestris pessimis, et custodite præcepta mea, et cæremonias, juxta omnem legem quam præcepi patribus vestris, et sicut misi ad vos in manu servorum meorum Prophetarum. 14. Qui non audierunt, sed induraverunt cervicem suam juxta cervicem patrum suorum, qui noluerunt obedire Domino Deo suo. 15. Et abjecerunt legitima ejus, et pactum quod pepigit cum patribus eorum, et testificationes quibus contestatus est eos: secutique sunt vanitates, et vane egerunt; et secuti sunt Gentes, quæ erant per circuitum eorum, super quibus præceperat Dominus eis, ut non facerent sicut et illæ faciebant. 16. Et dereliquerunt omnia præcepta Domini Dei sui: feceruntque sibi conflatiles duos vitulos et lucos, et adoraverunt universam militiam cœli; servieruntque Baal, 17. et consecraverunt filios suos, et filias suas, per ignem: et divinationibus inserviebant et auguriis, et tradiderunt se ut facerent malum coram Domino, ut irritarent eum. 18. Iratusque est Dominus vehementer Israeli, et abstulit eos a conspectu suo, et non remansit nisi tribus Juda tantummodo. 19. Sed nec ipse Juda custodivit mandata Domini Dei sui: verum ambulavit in erroribus Israel, quos operatus fuerat. 20. Projecitque Dominus omne semen Israel, et afflixit eos, et tradidit eos in manu diripientium, donec projiceret eos a facie sua: 21. ex eo jam tempore, quo scissus est Israel a domo David, et constituerunt sibi regem Jeroboam filium Nabat: separavit enim Jeroboam Israel a Domino, et peccare eos fecit peccatum magnum. 22. Et ambulaverunt filii Israel in universis peccatis Jeroboam quæ fecerat: et non recesserunt ab eis, 23. usquequo Dominus auferret Israel a facie sua, sicut locutus fuerat in manu omnium servorum suorum Prophetarum: translatusque est Israel de terra sua in Assyrios, usque in diem hanc. 24. Adduxit autem rex Assyriorum de Babylone, et de Cutha, et de Avah, et de Emath, et de Sepharvaim: et collocavit eos in civitatibus Samariæ pro filiis Israel, qui possederunt Samariam, et habitaverunt in urbibus ejus. 25. Cumque ibi habitare cœpissent, non timebant Dominum: et immisit in eos Dominus leones, qui interficiebant eos.

26. Nuntiatumque est regi Assyriorum, et dictum: Gentes, quas transtulisti, et habitare fecisti in civitatibus Samariæ, ignorant legitima Dei terræ; et immisit in eos Dominus leones, et ecce interficiunt eos, eo quod ignorent ritum Dei terræ. 27. Præcepit autem rex Assyriorum, dicens: Ducite illuc unum de sacerdotibus, quos inde captivos adduxistis, et vadat, et habitet cum eis; et doceat eos legitima Dei terræ. 28. Igitur cum venisset unus de sacerdotibus his, qui captivi ducti fuerant de Samaria, habitavit in Bethel, et docebat eos quomodo colerent Dominum. 29. Et unaquæque Gens fabricata est deum suum: posueruntque eos in fanis excelsis, quæ fecerant Samaritæ, Gens et Gens in urbibus suis, in quibus habitabant. 30. Viri enim Babylonii fecerunt Sochothbenoth: viri autem Chutæi fecerunt Nergel, et viri de Emath fecerunt Asima. 31. Porro Hevæi fecerunt Nebahaz et Tharthac. Hi autem qui erant de Sepharvaim comburebant filios suos igni, Adramelech et Anamelech diis Sepharvaim, 32. et nihilominus colebant Dominum. Fecerunt autem sibi de novissimis sacerdotes excelsorum, et ponebant eos in fanis sublimibus. 33. Et cum Dominum colerent, diis quoque suis serviebant juxta consuetudinem Gentium, de quibus translati fuerant Samariam; 34. usque in præsentem diem morem sequuntur antiquum: non timent Dominum; neque custodiunt cæremonias ejus, judicia, et legem, et mandatum, quod præceperat Dominus filiis Jacob, quem cognominavit Israel. 35. Et percusserat cum eis pactum, et mandaverat eis, dicens: Nolite timere deos alienos, et non adoretis eos, neque colatis eos, et non immoletis eis; 36. sed Dominum Deum vestrum, qui eduxit vos de terra Ægypti in fortitudine magna, et in brachio extento, ipsum timete, et illum adorate, et ipsi immolate. 37. Cæremonias quoque, et judicia, et legem, et mandatum quod scripsit vobis, custodite ut faciatis cunctis diebus, et non timeatis deos alienos. 38. Et pactum, quod percussit vobiscum, nolite oblivisci: nec colatis deos alienos, 39. sed Dominum Deum vestrum timete, et ipse eruet vos de manu omnium inimicorum vestrorum. 40. Illi vero non audierunt, sed juxta consuetudinem suam pristinam perpetrabant. 41. Fuerunt igitur Gentes istæ timentes quidem Dominum, sed nihilominus et idolis suis servientes: nam et filii eorum, et nepotes, sicut fecerunt patres sui, ita faciunt usque in præsentem diem.

1. Anno duodecimo Achaz regis Juda regnavit Osee filius Ela in Samaria.] Hic annus 12. Achaz erat octavus post mortem Phacee; Phacee enim regnavit 20. annis, et mortuus est anno quarto Achaz, ut patet ex dictis cap. 16. v. 1. Quare fuit hic interregnum 8. annorum in Israel, scilicet ab anno quarto Achaz, quo mortuus est Phacee, usque ad annum duodecimum Achaz, quo Phacee successit Osee. Videtur ergo regnum Osee in Israel interruptum armis vel Syrorum, vel æmulæ familiæ Phacee, ait Abul. quæst. 17. per octo annos, donec octavo anno Osee iterum viribus resumptis cœpit regnare anno 12. Achaz. Ita Richardus de S. Victore in concordia annorum regum Israel et Juda, Cajet. et alii. Vide dicta c. 15. 30.

2. Fecitque malum (Israeli solitum, scilicet colendo vitulos aureos a Jeroboam ibidem erectos, quasi deos penates sive Israeli proprios et patrios) coram Domino, sed non sicut reges qui ante eum fuerant;] quia, ut tradunt Hebræi in Seder Olam c. 22. Osee licet ipse coleret vitulos aureos, permisit tamen suis qui vellent ire in Jerusalem, ibique adorare Deum Judæorum in templo, quod cæteri reges Israel non permiserant, imo per dispositos a se custodes, euntes intercipiebant. Hinc Osee permisit Israelitas ab Ezechia invitatos Jerosolymam ad celebrandum Pascha, eodem pergere, ut patet 2. Paralip. 30. v. 11. et 18.

3. Contra hunc ascendit Salmanasar] filius Theglathphalasar filii Phul. Genebrardus putat Salmanasar esse eum qui a Ptolemæo Nabonassar vocatur. Verum Salmanasar fuit Assyrius, Nabonassar vero Chaldæus, ut nomina ipsa indicant. Ita Serarius. Quare Nabonassar fuit Baladan, de quo c. 20. v. 12.

Et factus est ei Osee servus, reddebatque illi tributa] per quinque vel sex annos, quibus exactis negavit tributum, fretus ope regis Ægypti. Quare Salmanasar invasit Israelem, ac Osee vinxit, et Samariam per tres annos obsedit, ac anno tertio cepit; qui fuit annus nonus et ultimus Osee, quo Salmanasar reliquas quinque tribus Israelis abduxit in Assyriam et Mediam, sicut Theglathphalasar pater ejus ante quatuordecim annos quinque viciniores tribus eodem abduxerat. Fuit hæc secunda plenaque captivitas Israelis, sive decem tribuum, ex qua numquam redierunt, facta anno sexto Ezechiæ regis Juda, idque ut testimonio esset Christum, exspectatum esse Messiam sibi jam olim ex libris veteris Testamenti, ait Cajetanus; nulla enim spes eis restat restituendi regni terreni, cum plane sint dissipati et dispersi, sed tantum spes regni spiritualis, et salutis æternæ quam attulit Christus omnibus gentibus quæ in eum credere volunt. Porro tunc ex Israel in Assyriam abductus fuit Tobias; erat enim ipse ex tribu Nephthali: quare ejus historia hic subnectenda est; hoc enim tempore sub Salmanasar contigit.

6. Posuitque eos in Hala et Habor juxta fluvium Gozan, in civitatibus Medorum.] Josephus ait abductos in Mediam et Persidem. Scaliger censet translatos ad Colchos et Iberos. Ego vero, ait Genebrardus, puto veterem Tartariam esse ad desertum Belgiam in Orientis Septemtrionalis angulo, e qua illi

sub annum Christi 1200. duce Cignis erumpentes, cum antea ignoti essent, et loco et nomine, imperium Cham Tartarorum, quod hodie memoratur, constituerunt. Nam in Hebræorum annalibus apud R. Salomonem in 27. Isaiæ, decem tribus in Oriente fuerunt perditæ, ibique facile amplexæ sunt Mahometismum: quod jam ab ævo circumciderentur, et corrupta quadam Mosaycæ religionis specie tinctæ essent. Confirmat id Genebrardus, ex eo quod hordæ quædam apud Tartaros nomina Dan, et Nephthalim et Zabulon retinuisse dicuntur, aliaque apud eos exstare legis et rerum Hebraicarum monumenta: ut non mirum sit Russiam, Sarmatiam, Livoniam et Moscoviam Judæis abundare, qui etiam nunc, sicut et in Europa, patriæ superstitionis retinentissimi sunt. Addit Genebrardus plerosque in Americam penetrasse; nam ibi sepulcra subterranea cum litterarum Hebraicarum inscriptionibus esse reperta, et eam profectionem indicari 4. Esdræ 13. v. 40. *Hæ sunt decem tribus*, inquit, *quæ captivæ factæ sunt de terra sua in diebus Oseæ regis, quem captivum duxit Salmanasar rex Assyriorum, et transtulit eos trans flumen, et translati sunt in terram aliam* etc. Denique censet Genebrardus hanc Israelitarum per Orientem et Septemtrionem dispersionem et quasi infusionem Judæorum, fabulæ quod Caspiis montibus clausi teneantur, occasionem dedisse. Hic ergo finitur regnum Israel sive decem tribuum, quod a primo eorum rege Jeroboam, qui fecit schisma a Roboam rege Juda, stetit per annos 256. hæcque est Assyriaca captivitas, quæ Babylonicam in qua abducta est tribus Juda, et excisa Jerusalem sub Sedecia rege, præcessit annis 134.

Porro multi hanc captivitatem prævidentes fugerant in alias provincias, multi etiam veri Dei cultores migrarunt in tribum Juda, eique se junxerunt, ut patet ex sequenti.

9. Et irritaverunt filii Israel verbis non rectis Dominum.] *Verbis*, id est rebus et operibus, puta idololatriis et superstitionibus. *Verbum* enim sæpe in Scriptura significat rem verbo significatam per metonymiam, uti hic v. 11.

A Turre custodum usque ad Civitatem munitam.] *Turrem custodum*, vocat turrim rusticanam, quæ erigitur in agris et vineis, ut in ea degant custodes, qui uvas, fructus et segetes custodiant, q. d. Israelitæ statuerunt idola in locis et municipiis tam parvis quam magnis, scilicet tam in pagis et villis, quam in oppidis et urbibus munitis. Ita Vatablus.

11. Feceruntque verba (id est opera) pessima,] uti jam dixi.

13. Et testificatus (protestatus) est Dominus in Israel et in Juda per manum omnium prophetarum;] tunc enim Deus misit prophetas, scilicet Osee, Isaiam, Joelem, Amos, Abdiam et Michæam, ut patet ex eorum prooemio. Nam sub Azaria, sive Ozia rege cœpit prophetare Osee et Isaias, qui ex parte Dei protestati sunt Israeli et Judæ de injuria et impietate in Deum commissa, quod scilicet relicto Deo colerent idola, ac de ejus castigatione, quod scilicet Deus eos per Assyrios vastaret, et captivos abduceret; hanc enim eis comminati et vaticinati sunt.

15. Et secuti sunt gentes quæ erant per circuitum.] Ecce hæc fuit Israelitis occasio et causa idololatriæ, quod scilicet per commercium, connubia, et familiaritatem cum gentibus vicinis, earum mores et superstitiones didicerint et imbiberint. Sic nostro sæculo Germania, Gallia, Suecia, Dania, Anglia, Scotia, etc. a vicina Saxonia Saxonis Lutheri hæresim imbiberunt per mutua commercia præsertim mercatorum hæreticorum.

16. Et adoraverunt universam militiam cœli] puta solem lunam luciferum cæteraque astra, quæ sunt quasi *militia* et ordinata acies Dei, quæ semper circumit, et stationes suas obit, militatque Deo ac ejus jussu in infideles et impios vibrat procellas, tonitrua et fulmina.

20. Projecitque Dominus omne semen Israel (scilicet tam decem tribuum, quam tribus Juda, de qua sermo præcessit) donec projiceret eos a facie sua,] id est, donec plene et irrevocabiliter eos a se abjiceret. Notent hic Judæi, scilicet se plane a Deo abjectos et projectos esse, ut suæ gentis e captivitate, quam per 1600. annos patiuntur, liberationem, et Synagogæ restitutionem sperare non debeant, sed cæteris gentibus immixti et permixti, cum eis in Christum credere debeant, si a servitute tam temporali quam æterna liberari velint.

24. Adduxit autem rex assyriorum viros de Babylone.] Hinc patet Salmanasar dominatum fuisse non tantum Assyriæ, sed et Babyloni: nam inde colonos transtulit in Samariam.

Et de Cutha.] Hinc coloni hi translati in Samariam dicti sunt Cuthæi, sicut a Samaria dicti sunt Samaritani. Quare ipsi fuere Babylonii et Assyrii, non vero Judæi vel Israelitæ.

26. Ignorant legitima Dei terræ,] id est, ignorant ritum et cæremonias, quibus legitime coli vult Deus Samariæ: idcirco enim ipse iratus immisit in eos leones, ut præcessit.

30. Viri enim Babylonii fecerunt Sochoth Benoth] quasi suum simulacrum et idolum. Notat Vatablus voces has esse Syriacas et Chaldaicas, atque hæc significare: *Succoth Benoth*, idem est quod *gallina cum pullis suis*. *Nergel* est *gallus gallinaceus*. *Asima* est *hircus sylvestris*. *Nebahaz* est *canis*, eo quod latrare soleat, aut iratus exerat dentes. *Tharthac* est *asinus*. *Adramelech et Anamelech* est *mulus et asinus*. Vide et mirare hic stoliditatem Cuthæorum sive Samaritarum, qui stolidissima animalia, uti sunt mulus, equus et asinus, pro diis coluerunt: permisit hoc Deus, ut ostenderet in quæ absurda numina incidunt illi qui verum Dei numen deseruut.

33. Et cum Dominum colerent, diis quoque suis serviebant.] Nova fuit hæc Cuthæorum stultitia, quod Deum cum idolis suis colerent, quasi Deus esset Dominus terræ Israel, quam ipsi incolebant; idola vero essent dii patrii suarum terrarum, ex quibus adducti erant in Samariam.

41. Fuerunt igitur gentes istæ timentes (adorantes, sacrificantes, colentes) quidem Dominum, nihilominus et idolis suis servientes. Nam filii eorum, et nepotes, sicut fecerunt patres eorum, ita faciunt usque in præsentem diem.] Hi ergo sunt Cuthæi sive Samaritæ vel Samaritani, qui simul colebant Deum Israel cum idolis gentium, ideoque Judæis Deum solum colentibus fuere exosi quasi anathemata, ut patet ex Samaritana cum Christo colloquente, Joan. 4. Ex tota enim gentium deorum et religionum

colluvie et permistione, roligionem quamdam ex multis eompactam, quasi contonom monstrosum effecere. Quare errores varios habuere, quos recenset S. Epiphanius, Philastrius ot alii in eorum hæresi. A Judæis mutuati sunt eircumcisionom, sabbati cultum, cæremonias a Moyso præscriptas. Solum enim Moysis Pontateuchum admittebant, cæteros vero prophetas et hagiographa spernebant. Ab aliis gentibus mutuati sunt oorum idola, ritus gentilitios, superstitiones, ete. Addit Philastrius, ot ex eo Gabriol Pratoolus in hærosi Samaritanorum, eos 1° judicium futurum non exspeetare; 2° resurrectionem mortuorum negare; 3° animæ immortalitatem inficiari; 4° Jesum esso Christum Doi Filium a prophotis promissum non credere; 5° S. Epiphanius, hæresi 9. sub medium: *Habent*, inquit, *alias quasdam dementiæ consuetudines antiquas, quod videlicet urina se proluunt, ubi ab externis venerint, polluti nimirum. Et quod in aquam se una cum vestibus immergunt, ubi contigerint alium ex alia gente.* De aliis Samaritanorum erroribus vide Epiphanium, hæresl 10. 11. 12. 13. Porro Samaritæ, eum Judæis omnia prospere succederent, volebant esse Judæi, cum sinistre eos aversabantur, instar vespertilionis Æsopici, qui cum avibus volebat esso avis propter alas quas habot, eum muribus mus; corporo onim est mus, sod alis avis. Undo Josephus lib. 11. Antiq. c. 8. ot lib. 12. c. 7. scribit Samaritas, eum viderent Alexandrum Magnum Judæis amicum, jactasse se esso Judæos, et eamdem eum eis religionem colere: cum vero Antiochum Epiphanem eis infensum et infestum conspicerent, negasse se esso Judæos, eosque aversatos esse.

CAPUT DECIMUM OCTAVUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

REGNAT EZECHIAS, IDOLA SUBVERTIT, REBELLAT REGI SENNACHERIB, QUI V. 17. MITTIT RABSACEM. HIC DEUM BLASPHEMAT, ET EZECHIÆ INSULTAT, SUADETQUE JUDÆIS UT SE DEDANT SENNACHERIB.

1 Anno tertlo Osee filii Ela regis Israel, regnavit Ezechias filius Achaz regis Juda. 2. Viginti
quinque annorum erat, cum regnare cœpisset; et viginti novem annis regnavit in Jerusalem:
nomen matris ejus Abi filia Zachariæ. 3. Fecitque quod erat bonum coram Domino, juxta
omnia quæ fecerat David pater ejus. 4. Ipse dissipavit excelsa, et contrivit statuas, et succidit lucos,
confregitque serpentem æneum quem fecerat Moyses: siquidem usque ad illud tempus filii Israel adolebant ei incensum; vocavitque nomen ejus Nohestan. 5. In Domino Deo Israel speravit: itaque post
eum non fuit similis ei de cunctis regibus Juda, sed neque in his qui ante eum fuerunt; 6. et adhæsit
Domino, et non recessit a vestigiis ejus, fecitque mandata ejus, quæ præceperat Dominus Moysi.
7. Unde et erat Dominus cum eo, et in cunctis, ad quæ procedebat, sapienter se agebat. Rebellavit
quoque contra regem Assyriorum, et non servivit ei. 8. Ipse percussit Philisthæos usque ad Gazam,
et omnes terminos eorum, a Turre custodum usque ad Civitatem munitam. 9. Anno quarto regis Ezechiæ, qui erat annus septimus Osee filii Ela regis, Israel, ascendit Salmanasar rex Assyriorum in Samariam, et oppugnavit eam, 10. et cepit. Nam post annos tres, anno sexto Ezechiæ, id est, nono anno Osee
regis Israel, capta est Samaria: 11. et transtulit rex Assyriorum Israel in Assyrios collocavitque eos
in Hala et in Habor fluviis Gozan in civitatibus Medorum; 12. quia non audierunt vocem Domini Dei
sui, sed prætergressi sunt pactum ejus: omnia, quæ præceperat Moyses servus Domini, non audierunt,
neque fecerunt. 13. Anno quarto decimo regis Ezechiæ, ascendit Sennacherib rex Assyriorum ad
universas civitates Juda munitas, et cepit eas. 14. Tunc misit Ezechias rex Juda nuntios ad regem
Assyriorum in Lachis, dicens: Peccavi, recede a me; et omne quod imposueris mihi feram. Indixit
itaque rex Assyriorum Ezechiæ regi Judæ trecenta talenta argenti, et triginta talenta auri. 15. Deditque Ezechias omne argentum quod repertum fuerat in domo Domini, et in thesauris regis; 16. in
tempore illo confregit Ezechias valvas templi Domini, et laminas auri, quas ipse affixerat, et dedit
eas regi Assyriorum. 17. Misit autem rex Assyriorum Tharthan, et Rabsaris, et Rabsacen, de Lachis
ad regem Ezechiam, cum manu valida, Jerusalem: qui cum ascendissent, venerunt Jerusalem, et steterunt juxta aquæductum piscinæ superioris, quæ est in via Agrifullonis. 18. Vocaveruntque regem:
egressus est autem ad eos Eliacim filius Helciæ, præpositus domus, et Sobna scriba, et Joahe filius

Asaph a commentariis. 19. Dixitque ad eos Rabsaces: Loquimini Ezechiæ: Hæc dicit rex magnus, rex Assyriorum: Quæ est ista fiducia, qua niteris? 20. Forsitan inisti consilium, ut præpares te ad prælium. In quo confidis, ut audeas rebellare? 21. an speras in baculo arundineo atque confracto Ægypto, super quem, si incubuerit homo, comminutus ingredietur manum ejus, et perforabit eam? sic est Pharao rex Ægypti omnibus qui confidunt in se. 22. Quod si dixeritis mihi: In Domino Deo nostro habemus fiduciam; nonne iste est cujus abstulit Ezechias excelsa et altaria, et præcepit Judæ et Jerusalem: Ante altare hoc adorabitis in Jerusalem? 23. Nunc igitur transite ad Dominum meum regem Assyriorum, et dabo vobis duo millia equorum, et videte an habere valeatis ascensores eorum? 24. Et quomodo potestis resistere ante unum satrapam de servis domini mei minimis? An fiduciam habes in Ægypto propter currus et equites? 25. Numquid sine Domini voluntate ascendi ad locum istum, ut demolirer eum? Dominus dixit mihi: Ascende ad terram hanc, et demolire eam. 26. Dixerunt autem Eliacim filius Helciæ, et Sobna, et Joahe, Rabsaci: Precamur ut loquaris nobis servis tuis Syriace, siquidem intelligimus hanc linguam; et non loquaris nobis Judaice, audiente populo, qui est super murum. 27. Responditque eis Rabsaces, dicens: Numquid ad dominum tuum, et ad te misit me dominus meus, ut loquerer sermones hos, et non potius ad viros, qui sedent super murum, ut comedant stercora sua, et bibant urinam suam vobiscum? 28. Stetit itaque Rabsaces, et exclamavit voce magna Judaice, et ait: Audite verba regis magni, regis Assyriorum. 29. Hæc dicit rex: Non vos seducat Ezechias; non enim poterit eruere vos de manu mea. 30. Neque fiduciam vobis tribuat super Dominum, dicens: Eruens liberabit nos Dominus, et non tradetur civitas hæc in manu regis Assyriorum. 31. Nolite audire Ezechiam. Hæc enim dicit rex Assyriorum: Facite mecum quod vobis est utile, et egredimini ad me; et comedet unusquisque de vinea sua, et de ficu sua, et bibetis aquas de cisternis vestris: 32. donec veniam, et transferam vos in terram quæ similis est terræ vestræ, in terram fructiferam, et fertilem vini, terram panis et vinearum, terram olivarum, et olei ac mellis, et vivetis, et non moriemini: Nolite audire Ezechiam qui vos decipit dicens: Dominus liberabit nos. 33. Numquid liberaverunt dii Gentium terram suam de manu regis Assyriorum? 34. Ubi est deus Emath, et Arphad? ubi est deus Sepharvaim, Ana, et Ava? numquid liberaverunt Samariam de manu mea? 35. Quinam illi sunt in universis diis terrarum, qui eruerunt regionem suam de manu mea, ut possit eruere Dominus Jerusalem de manu mea? 36. Tacuit itaque populus, et non respondit ei quidquam: siquidem præceptum regis acceperant ut non responderent ei. 37. Venitque Eliacim filius Helciæ, præpositus domus, et Sobna scriba, et Joahe filius Asaph a commentariis, ad Ezechiam, scissis vestibus, et nuntiaverunt ei verba Rabsacis.

2. VIGINTI QUINQUE ANNORUM ERAT, CUM REGNARE COEPISSET.] Dices: Ex capite præcedenti liquet quod Achaz vixerit dumtaxat triginta sex annis; ergo Achaz genuit Ezechiam anno ætatis undecimo: nam cum ipse mortuus est anno ætatis trigesimo sexto, succedens ei Ezechias erat 25. annorum; tolle enim 25. a 36. remanent anni undecim. Consequentiam admittit Cajetanus, Sanchez et S. Hieronymus, Epistola 132. ad Vitalem, ubi pluribus exemplis id fieri posse probat. Abulensis tamen censet Achaz fuisse quatuordecim annorum, cum genuit Ezechiam; quia, inquit, in Scriptura tacentur anni ejus incompleti. Erat enim Achaz, inquit Abulensis, cum cœpit regnare, viginti annorum scilicet completorum, et unius incompleti, quem Scriptura non numerat. Rursum sedecim annis regnavit, scilicet completis, insuper decimo septimo incompleto: quare mortuus est anno ætatis trigesimo octavo. Ezechias quoque erat tantum 24. annorum completorum, cum regnare cœpit; sed inchoarat annum 25.

4. CONFREGITQUE SERPENTEM ÆNEUM QUEM FECERAT MOYSES (ad sanandum eos qui a serpentibus morsi erant, Numer. 21. 8.) SIQUIDEM USQUE AD ILLUD TEMPUS FILII ISRAEL ADOLEBANT EI INCENSUM] tamquam numini benefico, utpote qui patres eorum cursaset a morsu serpentum. Addit Philastrius Episcopus Brixiensis coævus sancto Ambrosio, libr. de hæresibus cap. 21. Ezechiam jussisse deleri et ferro radi, penitusque excindi impressiones sive insculptiones quasdam quas Judæorum populus faciebat in lapide quodam magno, velut obelisco, qui in templo, loco columnæ erectus erat: ex quo tollentes diversas formulas velut quarumdam litterarum, et in lamina ponentes in collo bajulabant, quibus incantationes quasdam et maleficia exercebant, atque percolebant ea velut tutamina quædam, in pectore suo illa portantes, quæ Dominus in lege passim fieri vetuerat, quod paganæ cæcitatis hæc esset impietas.

VOCAVITQUE NOMEN EJUS NOHESTAN] id est *ænulum* scilicet ex parvo, vili et tinnulo ære conflatum. *Nohestan* enim est nomen diminutivum, quo utitur Ezechias ad simulacri contemptum, q. d. Quid putatis, o Judæi, parum æris vilia sordidique habere divinitatem? Erratis, nil in eo est numinis; nil magni;

nam non est aliud quam modica abjecti nigrique æris portio.

Addit Anastasius Nicænus ex Eusebio: *Libros*, inquit, *Solomonis qui scripti erant de Proverbiis, et odis in quibus tractabatur de natura plantarum et omni genere animalium, et de curatione omnium morborum, de medio sustulit Ezechias: propterea quod morborum medelas inde acciperet populus, et nihili facerent, a Deo petere curationes.*

5. In Domino Deo Israel speravit,] ideoque dicitur v. 7. *Unde et erat Dominus cum eo, et in cunctis, ad quæ procedebat, sapienter se agebat.* Unde et apposite vocatus est *Ezechias* Hebr. חזקיהו *Chiskiahu*, id est, *fortitudo mea Dominus*, sit Pagoious, quasi hoc ejus fuerit lemma et symbolum.

Non fuit similis ei,] Ezechiæ, quoad hoc scilicet, quod abstulerit excelsa et serpentem æneum confregerit, quæ alii reges omnes ante eum permiserant. Nam alioqui David videtur religiosior et sanctior fuisse Ezechia: David enim vir fuit secundum cor Dei, cui proinde a Deo facta est promissio de Christo ex se nascituro; adeoque David a Deo statutus est in exemplar quod imitarentur, regibus omnibus ex eo nascituris. Ita Abulensis. Vel certe est hyperbole, q. d. Adeo pius et zelosus in Dei cultu tuendo fuit Ezechias, ut vix videatur habuisse parem vel similem. Idem dicitur de Abraham, Ecclesiast. 44. 20. *Non est*, inquit, *inventus similis illi in gloria: qui conservavit legem Excelsi.* Vide ibi dicta.

7. Rebellavit quoque contra regem Assyriorum,] cui se pater ejus Achaz subjecerat pendebatque tributum, quod negavit Ezechias, indignum reputans regem Juda fidelem servire regi infideli, confidensque in Deo, quod ipse se ab hac servitute liberaret, uti et fecit, per miraculosam victoriam.

8. A turre custodum] rusticana, ut dixi c. 17. v. 9.

11. Collocavitque eos in Hala et in Habor fluvis Gozan in civitatibus Medorum.] Pro *fluviis*, Serarius et alii censent legendum *fluvii*. Unde Vatablus vertit: *juxta fluvium Gozan*, et sic vertit Noster, cap. 17. 6. Hebr. enim est. נהר *nehar*, id est, *fluvii*, in singulari; aut certe fluvii vocantur urbes adjacentes fluviis per metonymiam; nam in urbibus habitant homines, non in fluviis, nisi apud Sinas, ubi tanta est hominum copia, ut terra eos non capiat: quare multi in pontibus et navibus fluminum habitare coguntur, teste nostro Nicolao Trigaultio in historia Chinensi.

13. Anno quartodecimo regis Ezechiæ ascendit Sennacherib,] qui jam Salmanasar patri vita functo, in regno Assyriorum successerat. Ascendit autem contra Judam, eo quod Ezechias rebellasset et tributum negasset, v. 7. Id factum est ex Dei providentia, qui non obstante pietate Ezechiæ, volebat punire tribum Juda, ob idololatriam et scelera ab ea commissa.

17. Misit autem rex Assyriorum.] Nota hic perfidiam Sennacherib, qui acceptis ab Ezechia trecentis argenti talentis, et triginta auri, nihilominus misit contra eum exercitum, qui proinde ab Angelo cæsus est, ac dum alienа invasit, sua domi amisit.

Quæ est in via agri fullonis.] Ita dictus est ager, quod in eo fullones aqua piscinæ pannos abluerent.

25. Dominus dixit mihi: Ascende ad terram hanc, et demolire eam.] Mentitur Rabsaces se Dei jussu invadere Judæos, ut eos terreat, et ad deditionem compellat. Ita Abulensis.

Reliqua hujus capitis transcripta sunt ex Isaiæ cap. 36. ubi ea explicui: Isaias enim fuit internuntius inter Deum et Ezechiam, eique victoriam contra Sennacherib prædixit et promisit.

36. Præceptum regis (Ezechiæ) acceperant, ut non responderent ei.] Cur? Respondet primo S. Cyrillus Alexandrinus in cap. Isaiæ citatum: *Quia*, inquit, *imperitis sermonibus, et fastui barborico, linguæque contra Deum petulanti illacrymari potius, quam reclamare oportuit.* Respondet secundo Procopius ad locum citatum Regum: *Nihil*, inquit, *ad blasphemias istas respondere passus est pius rex, ne ad majores provocaret.* Respondet tertio Abulensis ibid. quæst. 44. *Quia ad honorem*, inquit, *regis pertinebat, quod negotia sua fierent prudenter, ordinate, et cum maturatione; si autem quilibet de populo posset respondere Rabsaci, sicut vellet; esset quædam deordinatio magna, et posset irridere Rabsaces ordinationem quam habebat Ezechias in subditis et negotiis suis.*

CAPUT DECIMUM NONUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Isaias prædicit Ezechiæ victoriam de Sennacherib: quare Angelus ex ejus castris cædit 185. millia.

1 Quæ cum audisset Ezechias rex, scidit vestimenta sua, et opertus est sacco, ingressusque est domum Domini. 2. Et misit Eliacim præpositum domus, et Sobnam scribam, et senes de sacerdotibus, opertos saccis, ad Isaiam prophetam filium Amos. 3. Qui dixerunt: Hæc dicit Ezechias: Dies tribulationis, et increpationis, et blasphemiæ, dies iste: venerunt filii usque ad partum, et vires non habet parturiens. 4. Si forte audiat Dominus Deus tuus universa verba Rabsacis, quem misit rex Assyriorum dominus suus, ut exprobraret Deum viventem, et argueret verbis, quæ audivit Dominus Deus tuus: et fac orationem pro reliquiis, quæ repertæ sunt. 5. Venerunt ergo servi regis Ezechiæ ad Isaiam. 6. Dixitque eis Isaias: Hæc dicetis domino vestro: Hæc dicit Dominus:

Noli timere a facie sermonum, quos audisti, quibus blasphemaverunt pueri regis Assyriorum me. 7. Ecce, ego immittam ei spiritum, et audiet nuntium, et revertetur in terram suam, et dejiciam eum gladio in terra sua. 8. Reversus est ergo Rabsaces, et invenit regem Assyriorum expugnantem Lobnam: audierat enim quod recessisset de Lachis. 9. Cumque audisset de Tharaca rege Æthiopiæ, dicentis: Ecce, egressus est ut pugnet adversum te: et iret contra eum, misit nuntios ad Ezechiam, dicens: 10. Hæc dicite Ezechiæ regi Juda: Non te seducat Deus tuus in quo habes fiduciam: neque dicas: Non tradetur Jerusalem in manus regis Assyriorum. 11. Tu enim ipse audisti quæ fecerunt reges Assyriorum universis terris, quomodo vastaverunt eas: num ergo solus poteris liberari? 12. Numquid liberaverunt dii Gentium singulos, quos vastaverunt patres mei, Gozan videlicet, et Haran, et Reseph, et filios Eden, qui erant in Thelassar? 13. Ubi est rex Emath, et rex Arphad, et rex civitatis Sepharvaim, Ana, et Ava? 14. Itaque cum accepisset Ezechias litteras de manu nuntiorum, et legisset eas, ascendit in domum Domini, et expandit eas coram Domino. 15. Et oravit in conspectu ejus, dicens: Domine Deus Israel, qui sedes super Cherubim, tu es Deus solus regum omnium terræ, tu fecisti cœlum et terram. 16. Inclina aurem tuam, et audi: aperi, Domine, oculos tuos, et vide: audi omnia verba Sennacherib, qui misit ut exprobraret nobis Deum viventem. 17. Vere, Domine, dissipaverunt reges Assyriorum Gentes, et terras omnium. 18. Et miserunt deos eorum in ignem: non enim erant dii, sed opera manuum hominum ex ligno et lapide, et perdiderunt eos. 19. Nunc igitur, Domine Deus noster, salvos nos fac de manu ejus, ut sciant omnia regna terræ, quia tu es Dominus Deus solus. 20. Misit autem Isaias filius Amos ad Ezechiam, dicens: Hæc dicit Dominus Deus Israel: Quæ deprecatus es me super Sennacherib rege Assyriorum, audivi. 21. Iste est sermo, quem locutus est Dominus de eo: Sprevit te, et subsannavit te, virgo filia Sion: post tergum tuum caput movit, filia Jerusalem. 22. Cui exprobrasti et quem blasphemasti? contra quem exaltasti vocem tuam, et elevasti in excelsum oculos tuos? contra sanctum Israel. 23. Per manum servorum tuorum exprobrasti Domino, et dixisti: In multitudine curruum meorum ascendi excelsa montium in summitate Libani, et succidi sublimes cedros ejus, et electas abietes illius. Et ingressus sum usque ad terminos ejus, et saltum carmeli ejus, 24. ego succidi. Et bibi aquas alienas, et siccavi vestigiis pedum meorum omnes aquas clausas. 25. Numquid non audisti quid ab initio fecerim? Ex diebus antiquis plasmavi illud, et nunc adduxi: eruntque in ruinam collium pugnantium civitates munitæ. 26. Et qui sedent in eis, humiles manu, contremuerunt et confusi sunt, facti sunt velut fœnum agri, et virens herba tectorum, quæ arefacta est antequam veniret ad maturitatem. 27. Habitaculum tuum, et egressum tuum, et introitum tuum, et viam tuam ego præscivi, et furorem tuum contra me, 28. Insanisti in me, et superbia tua ascendit in aures meas: ponam itaque circulum in naribus tuis, et camum in labiis tuis, et reducam te in viam, per quam venisti. 29. Tibi autem, Ezechia, hoc erit signum: Comede hoc anno quæ repereris: in secundo autem anno, quæ sponte nascuntur: porro in tertio anno seminate et metite: plantate vineas, et comedite fructum earum. 30. Et quodcumque reliquum fuerit de domo Juda, mittet radicem deorsum, et faciet fructum sursum. 31. De Jerusalem quippe egredientur reliquiæ, et quod salvetur de monte Sion: zelus Domini exercituum faciet hoc. 32. Quam ob rem hæc dicit Dominus de rege Assyriorum: Non ingredietur urbem hanc, nec mittet in eam sagittam, nec occupabit eam clypeus, nec circumdabit eam munitio. 33. Per viam, qua venit, revertetur: et civitatem hanc non ingredietur, dicit Dominus. 34. Protegamque urbem hanc, et salvabo eam propter me, et propter David servum meum. 35. Factum est igitur in nocte illa, venit Angelus Domini, et percussit in castris Assyriorum centum octoginta quinque millia. Cumque diluculo surrexisset, vidit omnia corpora mortuorum: et recedens abiit, 36. Et reversus est Sennacherib rex Assyriorum, et mansit in Ninive. 37. Cumque adoraret in templo Nesroch deum suum, Adramelech et Sarasar filii ejus percusserunt eum gladio, fugeruntque in terram Armeniorum, et regnavit Asarhaddon filius ejus pro eo.

Hoc caput pariter transcriptum est ex Isaiæ c. 37. ubi illud explicui.

34. Propter David.] Quæres: Cur non dixit: *Propter Ezechiam et Isaiam*, quorum sine dubio preces Deo gratissimæ extiterunt? Optime Glycas 2. parte Annalium citatus in Glossa: *Hæc verba*, inquit, *ita divinitus*

prolata sunt, ne putaret Ezechias orationem suam, justitiæ causa qua præditus erat, exauditam esse.

37. Et regnavit Asarhaddon filius ejus pro eo.] Genebrardus in Chronol. Pererius, Arias Montanus, et Serarius in cap. 1. Judith versu 1. censent *Asarhaddon* esse Sardanapalum: primo quia sicut Sardanapalus a gentilibus Historicis ponitur ultimus rex et monarcha Assyriorum, sic et a Script. ultimus Assyriorum rex ponitur *Asarhaddon:* post eum enim nominantur Baladan Merodach, Nabuchodonosor, Evelmerodach et Balsasar, qui omnes fuere principes et reges Babyloniorum. Secundo, quia Sardanapali nomen videtur conflatum ex Asar et Don vel Haddon addito nomine Phul: ergo est idem cum Asarhaddon. Tertio, quia quæ de eversione Ninives futura per eluvionem Tigris fluvii prædicunt Jonas et Nahum, ea sub Sardanapalo contigisse testatur Diodorus.

Verum Eusebius, Torniellus, Salianus, cæterique Chronologi Sardanapalum auterius collocant, scilicet sub Azaria rege Juda: tunc enim prophetavit Jonas, et Sardanapalo excidium Ninives prædixit, ut dixi cap. 15. 2. et Jonæ cap. 3. v. 6. et seq.

CAPUT VIGESIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Ezechias æger invocans Deum per Isaiæ ficus sanatur, signumque accipit, reversionem umbræ in horologio: mox v. 12. Merodach rex Babylonis mittit legatos ad Ezechiam, quibus ipse omnes suos thesauros ostendit, ideoque ab Isaia audit illos omnes a Babyloniis diripiendos.

1 In diebus illis ægrotavit Ezechias usque ad mortem: et venit ad eum Isaias filius Amos, propheta, dixitque ei: Hæc dicit Dominus Deus: Præcipe domui tuæ: morieris enim tu, et non vives. 2. Qui convertit faciem suam ad parietem, et oravit Dominum, dicens: 3. Obsecro, Domine, memento, quæso, quomodo ambulaverim coram te in veritate, et in corde perfecto, et quod placitum est coram te, fecerim. Flevit itaque Ezechias fletu magno. 4. Et antequam egrederetur Isaias mediam partem atrii, factus est sermo Domini ad eum, dicens: 5. Revertere, et dic Ezechiæ duci populi mei: Hæc dicit Dominus Deus David patris tui: Audivi orationem tuam, et vidi lacrymas tuas: et ecce sanavi te, die tertio ascendes templum Domini. 6. Et addam diebus tuis quindecim annos: sed et de manu regis Assyriorum liberabo te, et civitatem hanc, et protegam urbem istam propter me, et propter David servum meum. 7. Dixitque Isaias: Afferte massam ficorum. Quam cum attulissent, et posuissent super ulcus ejus, curatus est. 8. Dixerat autem Ezechias ad Isaiam: Quod erit signum, quia Dominus me sanabit, et quia ascensurus sum die tertia templum Domini? 9. Cui ait Isaias: Hoc erit signum a Domino, quod facturus sit Dominus sermonem, quem locutus est: Vis ut ascendat umbra decem lineis, an ut revertatur totidem gradibus? 10. Et ait Ezechias: Facile est umbram crescere decem lineis: nec hoc volo ut fiat, sed ut revertatur retrorsum decem gradibus. 11. Invocavit itaque Isaias propheta Dominum, et reduxit umbram per lineas, quibus jam descenderat in horologio Achaz retrorsum decem gradibus. 12. In tempore illo misit Berodach Baladan, filius Baladan, rex Babyloniorum, litteras et munera ad Ezechiam: audierat enim quod ægrotasset Ezechias. 13. Lætatus est autem in adventu eorum Ezechias, et ostendit eis domum aromatum, et aurum et argentum, et pigmenta varia, unguenta quoque et domum vasorum suorum, et omnia quæ habere poterat in thesauris suis. Non fuit quod non monstraret eis Ezechias in domo sua, et in omni potestate sua. 14. Venit autem Isaias propheta ad regem Ezechiam, dixitque ei: Quid dixerunt viri isti? aut unde venerunt ad te? Cui ait Ezechias: De terra longinqua venerunt ad me, de Babylone: 15. At ille respondit: Quid viderunt in domo tua? Ait Ezechias: Omnia quæcumque sunt in domo mea, viderunt: nihil est quod non monstraverim eis in thesauris meis. 16. Dixit itaque Isaias Ezechiæ: Audi sermonem Domini: 17. Ecce dies venient, et auferentur omnia, quæ sunt in domo tua, et quæ condiderunt patres tui usque in diem hanc, in Babylonem: non remanebit quidquam, ait Dominus. 18. Sed et de filiis tuis qui egredientur ex te, quos generabis, tollentur, et erunt eunuchi

in palatio regis Babylonis. 19. Dixit Ezechias ad Isaiam: Bonus sermo Domini, quem locutus es: sit pax et veritas in diebus meis. 20. Reliqua autem sermonum Ezechiæ, et omnis fortitudo ejus, et quomodo fecerit piscinam, et aquæductum, et introduxerit aquas in civitatem, nonne hæc scripta sunt in Libro sermonum dierum regum Juda? 21. Dormivitque Ezechias cum patribus suis, et regnavit Manasses filius ejus pro eo.

Hoc caput transcriptum quoque est ex Isaiæ cap. 38. et 39. ubi illud explicui. Multa de Ezechiæ pietate et zelo religionis adduntur 2. Paral. cap. 29. et 30. et 31. Unde meruit ipse a Deo obtinere victoriam contra Sennacherib, et sanitatem miraculosam in qua Deus ei adjiecit 15. annos vitæ.

12. In tempore illo misit Merodac Baladan, filius Baladan.] *Baladan* fuit primus princeps Babyloniorum: eorum enim nomen hucusque non audivimus, sed Assyriorum dumtaxat. Quare videtur quod Baladan præfectus Babyloniæ, vel potius filius ejus Merodach Baladan videns Sennacherib (cui ipse erat subditus et vectigalis) at Assyriorum copias ab Angelo cæsas in Judæa, ejusque vires attritas, jugum excusserit, seque principem absolutum et regem Babyloniorum effecerit, imo Asarhaddonem regno et vita privarit sub annum Ezechiæ vigesimum sextum, ut vult Salianus; tuncque defecit regnum Assyriorum: unde deinceps in Scriptura nulli reges Assyriorum nominantur, sed omnes Babyloniorum, quorum primus fuit Baladan. Unde *Baladan* Hebr. idem est quod *sine Domino*, ait Pagnin. Porro Baladan patrem non esse Salmanasar regem Assyriorum, ut vult Genebrardus, sed Nabonassar, qui a Ptolemæo in Almagesto ponitur primus princeps Babyloniorum, censent ex Eusebio, Beroso, Josepho, Scaliger, Serarius, Bellarminus, Tornielius, Salianus in Chronol. unde ab eo constituta fuit æra Nabonassarea, a qua Babylonii cæterique annos suos computant deinceps, sicut Persæ a Cyro, Græci ab Alexandro, Romani ab Augusto. Hinc Chaldaice dictus est *Balodan* a *Bal* et *Haddon*. *Bal* enim sive *Bel* et *Baal*, erat *Nemrod* sive Juppiter Belus, primus post diluvium turris Babel conditor, ut dixi Genes. 10. qui (vel cujus socius) alio nomine dictus est *Nabo*, id est prophetia vel divinatio, uti dixi Isaiæ c. 46. v. 1. ad illa: *confractus est Bel, contritus est Nabo*. Nam ut ait Tertullianus Apolog. 20. *Testimonium divinitatis est veritas divinationis.* Dei enim proprium est divinare, præscire, et prædicere futura, juxta illud Isaiæ 41. v. 23. *Annuntiate quæ ventura sunt..., et sciemus quia dii estis vos.* Hinc a Nabo Deo et Assar conflatus est dictusque Nabonassar. Rursum filius Baladan, sive Nabonassar fuit hic *Merodach* sive Berodach, qui primus se regem Babylonis nuncupavit misitque legatos ad Ezechiam. Merodacho successit filius Ben Merodach, uti asserunt Eusebius l. 9. de Præparat. Berosus apud Josephum, Methasthenes Annii, Josephus, Scaliger l. 5. de Emendat. temp. Tornielius, Salianus et alii, qui Baladan tribuunt 27. annos, Merodach 52. Ben Merodach 44. qui in unum conflati faciunt 123. unde Chronologi a Nabonassar usque ad Nabopolassar, quem Berosus vocat Nabolassar qui Ben Merodacho successit, fuitque Nabuchodonosor senior, uti asserunt Eusebius, Berosus, Scaliger Bellarminus, Tornielius, Salianus et alii, numerant annos 123. Nabuchodonosori seniori post annos regni 19. defuncto successit Nabuchodonosor junior, cognomento Magnus, qui Jerusalem cœpit, et Judæos in Babylonem abduxit, ac monarchiam ab Assyriis ad Babylonios transtulit, regnavitque annis 45. cui successit filius Evel Merodach, alio nomine dictus Balsasar, per 34. annos, ut dixi Daniel 5. v. 1. Hæc chronologia virorum eruditorum est probabilis, licet alii aliam assignent in nonnullis a jam dicta differentem. Nil enim certi de temporibus tam antiquis, et historia certa carentibus asseri potest. Vide dicta Ezechielis 1. sub initium. Denique qui privatus dictus est Baladan, assumpto imperio, vocatus est Nabonassar Baladan; filius vero ejus vocatus est Merodach Baladan. Porro primum annum Nabonassar multi cum Ptolemæo assignant anno primo vel secundo octavæ Olympiadis, sive anno trigesimo ab initio Olympiadum, quem Tornielius contendit esse annum regis Achaz 13. conditæ vero Romæ sextum, Scaliger et Serarius volunt esse annum Achaz nonum, Salianus Achaz decimum quartum; alii malunt esse annum Jotham nonum. Nil enim certi in re tam incerta statui potest. Rursum Ptolemæus ab anno primo Nabonassar numerat annos 123. usque ad annum primum Nabopolassar, quem Eusebius, Berosus, Josephus, Scaliger, Salianus et alii censent esse Nabuchodonosorem seniorem. Alii vero censent esse juniorem, qui cognominatus est Magnus et Judæos in Babylonem abduxit. Nec enim Monarcham tam potentem videtur omisisse Ptolemæus. Difficile enim est et subinde impossibile historicos profanos adaptare, et per omnia adæquare historiæ sacræ Scripturæ, mox tamen eam illi adæquabo.

Porro Merodach inchoans regnum Babylonis misit legatos ad Ezechiam, quia audierat eum idem jugum regis Assyriorum excussisse, quod ipse excusserat, ut cum eo fœdus iniret, junctisque viribus Assyrio resisterent.

Ad extremum hos chronologiæ limites, et quasi Canones ex Ptolemæo et aliis statuunt, figuntque Scaliger, Serarius, Salianus et alii.

1. Nabonassari annus primus, incidit in annum primum octavæ Olympiadis, sive in annum vigesimum nonum ab initio Olympiadum. Id patet ex eo quod Ptolemæus asserat Alexandrum Magnum mortuum esse anno 424. Nabonassaris. Constat autem Alexandrum mortuum esse anno primo Olympiadis 114. a quo anno ad superiora regrediendo, primus Nabonassaris in primum octavæ Olympiadis necessario incidit. Nam 113. Olympiades faciunt annos 452. a quibus si demas septem Olympiades jam devolutas, id est annos 28. reliqui erunt 424. qui a primo Nabonassaris usque ad mortem Alexandri fluxere.

2. Hinc sequitur annum primum Nabonassari esse sextum a Roma condita: hæc enim condita est in fine Olympiadis sextæ, sive anno 23. ab initio Olimpiadum,

ab hoc autem initio annus primus Naboeassari est 29. jam 29. annus posterior est 23. sex annis, ut liquet.

3. Annus 151. ab initio Olympiadum est annus primus Nabopolassar, hoc est Nabuchodonosoris senioris, qui fuit pater Nabuchodonosoris Magni, sive primi Monarchæ Chaldæorum.

4. Annus Naboeassar 122. est annus primus Nabopolassar: ita Scaliger et Serarius; negat tamen hoc Salianus et Toreiellus, qui annum primum Naboeassaris consignant anno 13. vel 14. Achaz, annum vero primum Nabopolassar anno 13. Josiæ, jam a 14. Achaz ad 13. Josiæ fluxere anni centum et unus dumtaxat, non centum viginti duo.

Juxta hos canones ita horum omnium anni annis regum Juda assignandi et combinandi videntur, ut initium Olympiadum assignemus anno 40. Azariæ; Romæ conditionem, anno 10. vel 11. Joatham, annum primum Naboeassaris anno 15. Joatham, annum primum Nabopolassaris sive Nabuchodonosoris senioris, anno 18. Josiæ. Nam ab anno 40. Oziæ usque ad decimum Joatham sunt 23. anni. Inde ad 15. Joatham sunt anni sex, inde ad 18. Josiæ fluxere anni 122. inde ad annum quietum a captivitate Jeachim, sunt anni triginta, quando cœpit prophetare Ezechiel, ut ipse ait cap. 1. v. 1. Videtur enim Nabuchodonosor senior cœpisse quidem regnum in Babylone meliri anno 13. Josiæ, sed anno 18. Josiæ absolute regnasse, tumque cum Cyaxare rege Medorum obsedisse Niniven, ad evertendam monarchiam Assyriorum, quam paulo post reipsa cœpit et evertit Nabuchodonosor junior senioris filius, itaque monarchiam ab Assyriis ad se et Chaldæos transtulit, uti ostendi Nahum 2. vers. 1.

CAPUT VIGESIMUM PRIMUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Manasses impius regnat et idola restituit, ac prophetas occidit. Succedit ei v. 18. impius filius Amon, qui post biennium a suis occiditur, succedente sibi filio pio Josia.

1 Duodecim annorum erat Manasses cum regnare cœpisset, et quinquaginta quinque annis regnavit in Jerusalem: nomen matris ejus Haphsiba. 2. Fecitque malum in conspectu Domini, juxta idola Gentium, quas delevit Dominus a facie filiorum Israel, 3. Conversusque est, et ædificavit excelsa, quæ dissipaverat Ezechias pater ejus: et erexit aras Baal, et fecit lucos sicut fecerat Achab rex Israel, et adoravit omnem militiam cœli, et coluit eam. 4. Extruxitque aras in domo Domini, de qua dixit Dominus: In Jerusalem ponam nomen meum. 5. Et extruxit altaria universæ militiæ cœli in duobus atriis templi Domini. 6. Et traduxit filium suum per ignem: et ariolatus est, et observavit auguria, et fecit pythones, et aruspices multiplicavit, ut faceret malum coram Domino, et irritaret eum. 7. Posuit quoque idolum luci, quem fecerat, in templo Domini, super quod locutus est Dominus ad David, et ad Salomonem filium ejus: In templo hoc, et in Jerusalem, quam elegi de cunctis tribubus Israel, ponam nomen meum in sempiternum. 8. Et ultra non faciam commoveri pedem Israel de terra, quam dedi patribus eorum: si tamen custodierint opera omnia quæ præcepi eis, et universam legem quam mandavit eis servus meus Moyses. 9. Illi vero non audierunt: sed seducti sunt a Manasse, ut facerent malum super Gentes, quas contrivit Dominus a facie filiorum Israel. 10. Locutusque est Dominus in manu servorum suorum Prophetarum, dicens: 11. Quia fecit Manasses rex Juda abominationes istas pessimas super omnia quæ fecerunt Amorrhæi ante eum, et peccare fecit etiam Judam in immunditiis suis; 12. propterea hæc dicit Dominus Deus Israel: Ecce ego inducam mala super Jerusalem et Judam, ut quicumque audierit, tinniant ambæ aures ejus. 13. Et extendam super Jerusalem funiculum Samariæ et pondus domus Achab: et delebo Jerusalem, sicut deleri solent tabulæ: et delens vertam, et ducam crebrius stylum super faciem ejus. 14. Dimittam vero reliquias hæreditatis meæ, et tradam eas in manus inimicorum ejus: eruntque in vastitatem, et in rapinam cunctis adversariis suis: 15. eo quod fecerint malum coram me, et perseveraverint irritantes me, ex die qua egressi sunt patres eorum ex Ægypto, usque ad hanc diem. 16. Insuper et sanguinem innoxium fudit

Manasses multum nimis: donec impleret Jerusalem usque ad os: absque peccatis suis, quibus peccare fecit Judam, ut faceret malum coram Domino. 17. Reliqua autem sermonum Manasse, et universa quæ fecit, et peccatum ejus quod peccavit, nonne hæc scripta sunt in Libro sermonum dierum regum Juda? 18. Dormivitque Manasses cum patribus suis, et sepultus est in horto domus suæ, in horto Oza: et regnavit Amon filius ejus pro eo. 19. Viginti duorum annorum erat Amon cum regnare cœpisset: duobus quoque annis regnavit in Jerusalem; nomen matris ejus Messalemeth filia Harus de Jeteba. 20. Fecitque malum in conspectu Domini, sicut fecerat Manasses pater ejus. 21. Et ambulavit in omni via per quam ambulaverat pater ejus: servivitque immunditiis, quibus servierat pater ejus, et adoravit eas, 22. et dereliquit Dominum Deum patrum suorum, et non ambulavit in via Domini. 23. Tetenderuntque ei insidias servi sui, et interfecerunt regem in domo sua. 24. Percussit autem populus terræ omnes qui conjuraverant contra regem Amon: et constituerunt sibi regem Josiam filium ejus pro eo. 25. Reliqua autem sermonum Amon quæ fecit, nonne hæc scripta sunt in Libro sermonum dierum regum Juda? 26. Sepelieruntque eum in sepulcro suo in horto Oza; et regnavit Josias filius ejus pro eo.

7. Posuitque idolum luci, quam fecerat, (idolum in luco ante a se constructo positum, jam luco sculptili circumdatum, posuit) in templo.] q. d. Manasses prius construxerat lucum sive sylvam diis sacram, in eoque collocarat idolum, quod deinde ex luco transtulit in templum; sed quia lucum cum idolo transferre non poterat, hinc loco luci, fecit simulacrum sive similitudinem luci ex auro, argento vel ære, in eoque posuit idolum, illudque cum luco transtulit in templum, ut ibidem jam non Deus in templo, sed dæmon in luco coleretur. Unde utrumque postea destruxit Josias Manassis nepos cap. 23. vers. 6. et 7.

10. Locutusque est Dominus in manu servorum suorum Prophetarum] scilicet per Osee, Amos, Joelem Nahum, Jonam, Abdiam, ac maxime Isaiam Manassis socerum, qui proinde a Manasse serra lignea dissectus Christi in ligno crucifixi fuit typus, ut dixi proœmio in Isaiam, ac plures alios prophetas, adeo ut Josephus l. 10. c. 4. asserat, *ex eorum numero per singulos dies aliquem supplicio a Manasse affectum fuisse.*

13. Extendam super Jerusalem funiculum Samariæ.] *Funiculus* mensorius metaphorice significat eamdem pœnæ mensuram: q. d. Qua mensura punivi, vastavi et abduxi e Samaria Israelitas in Assyriam, eadem puniam, vastabo, et abducam Judæos e Jerusalem in Babylonem: sicut enim fuerunt pares in culpa et idololatria, sic pares erunt in pœna et captivitate. Est metaphora a fabris qui utuntur ferro sive funiculo, quem extendunt plumbi massa, ut juxta illud ad perpendiculum fabricam construant, vel constructam diruant et destruant. q. d. Ego Jerusalem destruam, et quasi funiculo ad solum coæquabo, sicut solet faber domos diruere, et per funiculum mensorium terræ coæquare et complanare; unde explicans idipsum per aliam similitudinem ceræ declarat, dicens: *Delebo Jerusalem, sicut deleri solent tabulæ: et delens vertam, et ducam crebrius stylum super faciem ejus.* q. d. Delebo Jerusalem sicut deleri solent litteræ in tabula ex cera exaratæ. Solebant enim olim, ante inventionem chartæ, scribere in tabulis cera obductis, et in ea stylo quasi calamo litteras efformare. Quare stylus hic inferne acutus erat; superne vero obtusus, ut eodem litteras in cera scriptas cum vellent obducerent, et cera complanata alias in illa litteras pingerent; si ergo una vox vel littera dumtaxat delenda foret, id faciebant uno alterove styli per ceram ductu; sin plures, pluribus ductibus; sin omnes, omnibus ductibus, donec erasis litteris pura et complanata restitueretur cera. Ita fecit hic Deus in excidio Judææ et Jerosolymæ. Nam primo induxit in eam stylum hostilem regis Babylonis, cum ex ea Manassen, et primores regni in Babylonem captivos abduxit. 2. Paralip. 33. v. 11. Secundo, cum Pharao Nechao Josiam, qui tota erat Judæorum spes, occidit, ejusque filium Joachaz in Ægyptum abripuit cap. 23. vers. 33. Tertio, cum Nabuchodonosor Joakim fratrem Joachaz cepit et vinxit. Quarto, cum idem Joachin filium Joakim cum magno nobilium et populi numero in Babylonem transmisit. Quinto et ultimo, cum idem Sedeciam ultimum regem cum reliquis abduxit, urbemque et templum concremavit.

Sensus ergo est: *Extendam super Jerusalem funiculum;* q. d. Non tantum urbem demoliar, sed fundamenta refodiam, eaque terræ quasi per funiculum admetiens coæquabo, ut nullum sit reliquum ejus vestigium, neque delineatio prima illius; non secus ac fieri solet cum tabellæ ceratæ, lineæ vel characteres delentur.

Pro *tabulæ* Hebr. est צלחת *tsallacat,* quod passim vertunt scutella, frixorium, lebes, caldaria. Unde Vatabl. sic vertit: *Detergam Jerusalem, sicut quis patinam detergit et eam vertit.* Sicque explicat; q. d. Repurgabo Jerusalem ab hominibus sceleratis, quos ubi fugavero, invertam illam, uti inverti solet a rusticis scutella expurgata. Noster vero Hieron. Prado in Ezech. cap. 5. versu 11. sic vertit et exponit: *Abstergam Jerusalem, ut mundari solet caldarium abstersione et verti super faciem suam.* Id est, ut solet, cum probe extersum est) converti dorsum in faciem, ut nil lustramenti fiat reliquum, sed ad ultimam guttam distillet in terram: sic mundabo Jerusalem abstergens ex ea omnes incolas et domos, eamque a fundamentis evertens.

16. Insuper et sanguinem innoxium fudit Manasses multum nimis,] præsertim eorum qui suæ impietati resistebant, illumque de ea arguebant: uti erant Isaias cæterique Prophetæ; ita ut quotidie aliquem e Prophetis occideret, ait Josephus. Hinc apposite vocatus est *Manasses,* id est, *ab insurgente vel ex oblivione,* ait Auctor Imperf. Homil. 1. in Matth. *Providentia enim Dei sic eum dispensavit vocari; quia oblitarus fuerat*

omnem conversationem patris sui sanctam, et omnia beneficia Dei pro merito ejus collata in ipsum, et stimulatus ab insurgente diabolo, qui solet insurgere super genus humanum ad evertendum, gesturus omnia quæ Deum ad iracundiam provocarent. Addit idem Auctor de Manasse quid novi et miri, aitque: *Denique cum ægrotasset Ezechias in tempore quodam, et venisset ad eum Esaias Propheta visitandum, vocavit Ezechias filium suum Manassen, et cœpit ei mandare, quod debeat Deum timere, quomodo regere regnum, et alia multa. Et dixit ad eum Esaias: Vere quia non descendunt verba tua in cor ejus, sed et meipsum oportet per manum ejus interfici. Quod audiens Ezechias volebat filium suum interficere, dicens: Quia melius est me sine filio mori, quam talem filium relinquere, qui et Deum exasperet, et sanctos ejus persequatur. Tenuit autem eum vix Esaias propheta, dicens: Irritum faciat Deus consilium tuum hoc, videns Ezechiæ religionem, quia plus amabot Deum, quam filium suum.* verum hæc videtur Rabbinorum fabella. Nam ægrotante Ezechia necdum natus erat Manasses, quia post morbum Ezechias supervixit 15. annos, eique deinde morienti succedens Manasses erat duodecim annorum. Natus est ergo Manasses tertio a morbo et sanitate recuperata Ezechiæ patris sui anno.

18. Dormivitque (somno mortis) cum patribus suis.] Nota 2. Paralip. 33. v. 11. narratur pœna a Deo inflicta Manassi, scilicet captivitas in Babylone, indeque seria ejus pœnitentia et conversio ad Deum.

Porro Manasses in Babylonem abductus videtur a Merodach Baladan: hic enim tunc in Babylone regnabat: unde huic Ezechias pater Manassis opes suas ostenderat, ideoque eum illexerat ad eas abripiendas; quod et futurum ei prædixit Deus cap. 20. 17. atque idipsum paulo post præstitit, dum effecit ut Manasses ob sua scelera, per eumdem Baladan cum gaza regia in Babylonem vinctus abduceretur. Ita Bellarmin. Salianus, et alii. Dicitur tamen Manasses captus a rege Assyriorum, vel quia Babylonii vocantur Assyrii, vel quia Merodach vectigalis fuit Asarhaddon regi Assyriorum, cujus postea jugum excussit.

Et sepultus est in horto domus suæ, in horto Oza.] ubi scilicet Oza occisus est a Deo, eo quod temere tetigisset arcam titubantem 2. Reg. 6. 8. Hic hortus erat prope Jerusalem, et regiis hortis copulatus, in quo Manasses Babylone rediens regium sibi Mausolæum construxit, atque in eo ipse et filius ejus Amon sepulti sunt.

20. Fecitque malum.] Ita Script. vocat idololatriam, quasi malum malorum summum; nam ut ait Sapiens c. 14. 27. *Infandorum idolorum cultura omnis mali causa est, et initium, et finis.* Imitatus est Amon patrem Manassen peccantem, sed non pœnitentem. Addit Glycas eum dixisse: *Pater meus a puero multa scelera fecit, ac in senecta pœnitentiam egit; quare et ego in hac ætate pro animi libidine me geram, et deinceps ad Dominum me convertam.* Quocirca Deus hanc ejus præfidentiam cita morte punivit: nam post biennium a suis servis occisus est. Audi S. Clementem lib. 2. Constit. Apost. cap. 23. *Talis*, inquit, *exstitit Amon filius Manassis de quo ait Scriptura: Decepit se Amon mala cogitatione transgressionis, et dixit: Pater meus multa peccata ab adolescentia commisit, et cum senex esset, commisisse pœnituit; et nunc ego ambulabo, ut expetit anima mea, et postea convertam me ad Dominum: et egit improbe coram Domino super omnes natos ante se, et delevit eum Deus celeriter ex terra ejus bona, et servi impetum in eum fecerunt, et domi ejus interfecerunt, et regnavit duobus tantum annis.*

Notent hoc juvenes, qui in juventute voluptuantur et luxuriantur, eamque dicant diabolo, promittentes se senectam dicaturos Deo: nam plerique talium variis humanæ vitæ casibus intercipiuntur et moriuntur, justoque Dei judicio ad senectam indeque ad vitæ emendationem et salutem æternam non pertingunt.

CAPUT VIGESIMUM SECUNDUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Pius Josias pie regnat, ac repertum Deuteronomium studiose perlegit, auditque ab Holda prophetissa supplicia, quæ in eo Deus impiis comminatur, non sibi, sed filiis suis obventura.

1 Octo annorum erat Josias cum regnare cœpisset, triginta et uno anno regnavit in Jerusalem: nomen matris ejus Idida, filia Hadaia de Besecath. 2. Fecitque quod placitum erat coram Domino, et ambulavit per omnes vias David patris sui: non declinavit ad dexteram, sive ad sinistram. 3. Anno autem octavo decimo regis Josiæ, misit rex Saphan filium Aslia, filii Messulam, scribam templi Domini, dicens ei: 4. Vade ad Helciam sacerdotem magnum, ut confletur pecunia, quæ illata est in templum Domini, quam collegerunt janitores templi a populo, 5. deturque fabris per præpositos domus Domini: qui et distribuant eam his qui operantur in templo Domini, ad instauranda sartatecta templi, 6. tignariis videlicet et cæmentariis, et iis qui interrupta componunt: et

ut emantur ligna, et lapides de lapicidinis, ad instaurandum templum Domini. 7. Verumtamen non supputetur eis argentum quod accipiunt, sed in potestate habeant, et in fide. 8. Dixit autem Helcias Pontifex ad Saphan scribam: Librum Legis reperi in domo Domini: deditque Helcias volumen Saphan, qui et legit illud. 9. Venit quoque Saphan scriba ad regem, et renuntiavit ei quod præceperat, et ait: Conflaverunt servi tui pecuniam, quæ reperta est in domo Domini: et dederunt ut distribueretur fabris a præfectis operum templi Domini. 10. Narravit quoque Saphan scriba regi, dicens: Librum dedit mihi Helcias sacerdos. Quem cum legisset Saphan coram rege, 11. et audisset rex verba Libri Legis Domini, scidit vestimenta sua. 12. Et præcepit Helciæ sacerdoti, et Ahicam filio Saphan, et Achobor filio Micha, et Saphan scribæ, et Asaiæ servo regis, dicens: 13. Ite et consulite Dominum super me, et super populo, et super omni Juda, de verbis voluminis istius quod inventum est: magna enim ira Domini succensa est contra nos: quia non audierunt patres nostri verba libri hujus, ut facerent omne quod scriptum est nobis. 14. Ierunt itaque, Helcias sacerdos, et Ahicam, et Achobor, et Saphan, et Asia, ad Holdam prophetidem, uxorem Sellum, filii Thecuæ, filii Araas custodis vestium quæ habitabat in Jerusalem in Secunda: locutique sunt ad eam. 15. Et illa respondit eis: Hæc dicit Dominus Deus Israel: Dicite viro, qui misit vos ad me: 16. Hæc dicit Dominus: Ecce, ego adducam mala super locum istum, et super habitatores ejus, omnia verba Legis, quæ legit rex Juda: 17. quia dereliquerunt me, et sacrificaverunt diis alienis, irritantes me in cunctis operibus manuum suarum: et succendetur indignatio mea in loco hoc, et non extinguetur. 18. Regi autem Juda, qui misit vos ut consuleretis Dominum, sic dicetis: Hæc dicit Dominus Deus Israel: Pro eo quod audisti verba voluminis, 19. et perterritum est cor tuum, et humiliatus es coram Domino, auditis sermonibus contra locum istum et habitatores ejus, quod videlicet fierent in stuporem, et maledictum: et scidisti vestimenta tua, et flevisti coram me, et ego audivi, ait Dominus: 20. idcirco colligam te ad patres tuos, et colligeris ad sepulcrum tuum in pace, ut non videant oculi tui omnia mala, quæ inducturus sum super locum istum.

1. Octo annorum erat Josias, cum regnare cœpisset.] Hoc nomen ei impositum fuit a Deo prædictum ante 327. annos; tot enim fluxere a Roboam et Jeroboam usque ad Josiam, 3. Reg. 13. 2. Josias enim Hebr. dicitur quasi יה שי *ia scai*, id est, *Dei munus* vel oblatio; aut quasi יה אש *ia es*, id est, *Dei ignis*, ob ejus zelum et ignita sacrificia, et quia idololatras igne combussit. Audi Auctorem operis imperfecti apud Chrys. hom. 1. in Matth. *Josias interpretatur hostia Domino, vel salus Domino. Providentia autem Dei secundum quod futurus fuerat Josias, dispensavit ei nomen imponi, ubi est hostia Domino, aut salus Domini: quoniam vere in illo fuit hostia Domini. Tale enim sacrificium obtulit Domino Deo, quale nec ante eum aliquis regum, nec post eum. Et ipse fuit hostia Deo secundum quod mandat Apostolus: Ut exhibeatis corpora vestra hostiam vivam, sanctam, Deo placentem. Et ipse fuit populi sui in tempore suo a Deo salus.* Et inferius: *Tertius enim Josias est, cujus nomen prophetatum est priusquam nasceretur. Hi tres sunt: Samson, Josias, Joannes.*

5. Ad instauranda sartatecta templi.] Josias in templi instauratione imitatus est suum proavum Joas regem Juda, ejusque methodum in instauratione secutus est.

7. Non supputetur eis argentum,] id est, non exigatur ab eis ratio et computus, sed fidei eorum omnis pecunia et sumptus credatur, quod Joas alia phrasi jusserat cap. 12. v. 15. dicens: *Non fiebat ratio iis hominibus, qui accipiebant pecuniam ut distribuerent eam artificibus, sed in fide tractabant eam.*

8. Librum regis reperi in templo Domini,] puta Deuteronomium, ut ait Chrysost. homil. 9. in c. 2. Matth. S. Athanas. Epist. ad Marcel. et Abulensis; vel totum Pentateuchum, ut ait Josephus, qui adjungit illud repertum in gazophylacio, dum ex eo acciperent aurum pro sartis templi tectis. Nimirum tempore impii Manassis, qui 55. annis regnavit, per tot annorum spatia adeo neglecta fuit lex, et profanatus Dei cultus, ut *liber legis*, tamquam res noviter inventa scribatur, ait Cajetanus. Addit Lyran. ex R. Salomone impium Achaz, qui Manassis erat avus, combussisse libros legis, ne ab eis violatæ legis et idololatriæ argueretur. Quare sacerdotes clam librum legis abscondisse in muro templi a se perfosso et occluso: cæmentarios autem, dum jussu Josiæ sartatecta templi instaurarent, invenisse librum, eumque detulisse ad Pontificem, et hunc ad regem Josiam.

14. Ierunt itaque, Helcias sacerdos, etc. ad Holdam prophetidem, uxorem (Septuaginta Sixtini habent, *matrem*) Sellum.] Hunc *Sellum* Hebræi tradunt fuisse avunculum patris Jeremiæ. Cur non ierunt ad Jeremiam, qui tum prophetabat? Forte quia ab urbe aberat. Addit S. Hieron. lib. 2. contra Pelagianos, in eo quod consulitur mulier, occultam regis, sacerdotum et omnium virorum reprehensionem esse, quod nullus virorum sanctus potuerit reperiri, qui posset futura prædicere. Denique *Holda* hæc et senio, et prudentia, et sanctitate, et oraculis apud omnes erat celebris et venerabilis, æque ac Debbora Judic. 4. et Anna mater Samuelis 1. Reg. 2.

Quæ habitabat in Jerusalem in secunda,] scilicet in ea urbis parte quæ vocabatur *Secunda civitas*, juxta

secundum (erant enim universim tres muri) urbis murum, ac juxta portam secundam, sive mediam, quæ vocabatur *piscium*, per quam ibatur in templum; unde per eam Chaldæi invaserunt Jerosolymam et templum. Ita S. Hieron. loco jam citato, Villalpandus, Ribera, Salian. Serar. et alii. Vide Adrichom. in descript. Jerusalem. Chaldæus pro *Secunda* vertit, *domum doctrinæ* id est scholam; Vatabl. *locum dignitatis secundæ a templo*, quo loco dabatur opera eruditioni et doctrinæ. In eo enim habitabant prophetæ et doctores, ac inter eos Rechabitæ. Hinc et Thalmud dividitur in Misnam et Gemaram. *Misna* enim *secundam* significat, quasi prima sit lex Moysis, secunda sit legis Thalmudica repetitio et explicatio.

CAPUT VIGESIMUM TERTIUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

JOSIAS SANCIT FOEDUS INTER DEUM ET POPULUM, IDEOQUE ABOLET IDOLA, FANA, ARUSPICES, EQUOS SOLIS, EXCELSA, VITULOS AUREOS JEROBOAM, AC V. 21. SOLEMNE PASCHA CELEBRAT. DENIQUE V. 29. OCCIDITUR IN PRÆLIO A PHARAONE NECHAO, QUI JOSIÆ JOACHAZ FILIUM, DEINDE EO ABDUCTO JOAKIM EJUS FRATREM REGEM SUBSTITUIT.

1 ET renuntiaverunt regi quod dixerat. Qui misit: et congregati sunt ad eum omnes senes Juda et Jerusalem. 2. Ascenditque rex templum Domini, et omnes viri Juda, universique qui habitabant in Jerusalem cum eo sacerdotes et prophetæ, et omnis populus a parvo usque ad magnum: legitque cunctis audientibus omnia verba libri fœderis, qui inventus est in domo Domini. 3. Stetitque rex super gradum: et fœdus percussit coram Domino, ut ambularent post Dominum, et custodirent præcepta ejus, et testimonia, et cæremonias, in omni corde, et in tota anima, et suscitarent verba fœderis hujus, quæ scripta erant in libro illo: acquievitque populus pacto. 4. Et præcepit rex Helciæ pontifici, et sacerdotibus secundi ordinis, et janitoribus, ut projicerent de templo Domini omnia vasa, quæ facta fuerant Baal, et in luco, et universæ militiæ cœli; et combussit ea foris Jerusalem in Convalle Cedron, et tulit pulverem eorum in Bethel. 5. Et delevit aruspices, quos posuerant reges Juda ad sacrificandum in excelsis per civitates Juda, et in circuitu Jerusalem: et eos, qui adolebant incensum Baal, et Soli, et Lunæ, et duodecim signis, et omni militiæ cœli. 6. Et efferri fecit lucum de domo Domini foras Jerusalem in Convalle Cedron, et combussit eum ibi et redegit in pulverem, et projecit super sepulcra vulgi. 7. Destruxit quoque ædiculas effœminatorum, quæ erant in domo Domini, pro quibus mulieres texebant quasi domunculas luci. 8. Congregavitque omnes sacerdotes de civitatibus Juda: et contaminavit excelsa, ubi sacrificabant sacerdotes, de Gabaa usque Bersabee; et destruxit aras portarum in introitu ostii Josue principis civitatis, quod erat ad sinistram portæ civitatis. 9. Verumtamen non ascendebant sacerdotes excelsorum ad altare Domini in Jerusalem: sed tantum comedebant azyma in medio fratrum suorum. 10. Contaminavit quoque Topheth, quod est in Convalle filii Ennom: ut nemo consecraret filium suum aut filiam per ignem Moloch. 11. Abstulit quoque equos, quos dederant reges Juda, Soli, in introitu templi Domini juxta exedram Nathamelech eunuchi, qui erat in Phaturim: currus autem Solis combussit igni. 12. Altaria quoque, quæ erant super tecta cœnaculi Achaz, quæ fecerant reges Juda, et altaria quæ fecerat Manasses in duobus atriis templi Domini, destruxit rex, et cucurrit inde, et dispersit cinerem eorum in Torrentem Cedron. 13. Excelsa quoque, quæ erant in Jerusalem ad dexteram partem Montis offensionis, quæ ædificaverat Salomon rex Israel Astaroth idolo Sidoniorum, et Chamos offensioni Moab, et Melchom abominationi filiorum Ammon, polluit rex. 14. Et contrivit statuas, et succidit lucos: replevitque loca eorum ossibus mortuorum. 15. Insuper et altare, quod erat in Bethel, et excelsum quod fecerat Jeroboam filius Nabat, qui peccare fecit Israel: et altare illud, et excelsum destruxit, atque combussit, et comminuit in pulverem, succenditque etiam lucum. 16. Et conversus Josias, vidit ibi sepulcra, quæ erant in monte: misitque et tulit ossa de sepulcris, et combussit ea super altare, et polluit illud juxta verbum Domini, quod locutus est vir Dei qui prædixerat verba hæc. 17. Et ait: Quis est titulus ille, quem video? Responderuntque ei cives urbis illius: Sepulcrum est hominis Dei, qui venit de Juda, et prædixit verba hæc, quæ fecisti super altare Bethel. 18. Et ait: Dimittite eum, nemo commoveat

ossa ejus. Et intacta manserunt ossa illius, cum ossibus prophetæ, qui venerat de Samaria. 19. Insuper et omnia fana excelsorum, quæ erant in civitatibus Samariæ, quæ fecerant reges Israel ad irritandum Dominum, abstulit Josias: et fecit eis, secundum omnia opera quæ fecerat in Bethel. 20. Et occidit universos sacerdotes excelsorum, qui erant ibi super altaria: et combussit ossa humana super ea: reversusque est Jerusalem. 21. Et præcepit omni populo, dicens: Facite Phase Domino Deo vestro secundum quod scriptum est in libro fœderis hujus. 22. Nec enim factum est Phase tale a diebus judicum, qui judicaverunt Israel, et omnium dierum regum Israel, et regum Juda, 23. sicut in octavo decimo anno regis Josiæ factum est Phase istud Domino in Jerusalem. 24. Sed et pythones, et ariolos, et figuras idolorum, et immunditias, et abominationes, quæ fuerant in terra Juda et Jerusalem, abstulit Josias: ut statueret verba legis, quæ scripta sunt in Libro, quem invenit Helcias sacerdos in templo Domini. 25. Similis illi non fuit ante eum rex, qui reverteretur ad Dominum in omni corde suo, et in tota anima sua, et in universa virtute sua, juxta omnem legem Moysi: neque post eum surrexit similis illi. 26. Verumtamen non est aversus Dominus ab ira furoris sui magni, quo iratus est furor ejus contra Judam: propter irritationes, quibus provocaverat eum Manasses. 27. Dixit itaque Dominus: Etiam Judam auferam a facie mea, sicut abstuli Israel: et projiciam civitatem hanc, quam elegi, Jerusalem, et domum de qua dixi: Erit nomen meum ibi. 28. Reliqua autem sermonum Josiæ, et universa quæ fecit, nonne hæc scripta sunt in Libro verborum dierum regum Juda? 29. In diebus ejus ascendit Pharao Nechao rex Ægypti, contra regem Assyriorum, ad flumen Euphraten, et abiit Josias rex in occursum ejus: et occisus est in Mageddo, cum vidisset eum. 30. Et portaverunt eum servi sui mortuum de Mageddo: et pertulerunt in Jerusalem, et sepelierunt eum sepulcro suo. Tulitque populus terræ Joachaz filium Josiæ: et unxerunt eum, et constituerunt eum regem pro patre suo. 31. Viginti trium annorum erat Joachaz cum regnare cœpisset, et tribus mensibus regnavit in Jerusalem: nomen matris ejus Amital, filia Jeremiæ de Lobna. 32. Et fecit malum coram Domino, juxta omnia quæ fecerant patres ejus. 33. Vinxitque eum Pharao Nechao in Rebla, quæ est in terra Emath, ne regnaret in Jerusalem: et imposuit mulctam terræ centum talentis argenti, et talento auri. 34. Regemque constituit Pharao Nechao Eliacim filium Josiæ pro Josia patre ejus: vertitque nomen ejus Joakim. Porro Joachaz tulit et duxit in Ægyptum, et mortuus est ibi. 35. Argentum autem et aurum dedit Joakim Pharaoni, cum indixisset terræ per singulos, ut conferretur juxta præceptum Pharaonis: et unumquemque juxta vires suas exegit, tam argentum quam aurum de populo terræ, ut daret Pharaoni Nechao. 36. Viginti quinque annorum erat Joakim cum regnare cœpisset: et undecim annis regnavit in Jerusalem: nomen matris ejus Zebida filia Phadaja de Ruma. 37. Et fecit malum coram Domino, juxta omnia quæ fecerant patres ejus.

3. Stetitque rex super gradus,] super quos erectum erat sedile regium quasi solium; unde 2. Paralip. 34. 31. vocatur tribunal, in quo et Joas ante Josiam simile fœdus inter Deum et populum pepigit, 4. Reg. 11. v. 14. æque ac Salomon. 2. Paral. 6. 12. Et hoc videtur esse *Musach sabbati*, ut dixi cap. 16. 18. Porro Josias adjuravit populum, ut fœdus hoc exacte servaret, ut dicitur 2. Paralip. 34. 32. Simili modo primum populi cum Deo fœdus sancivit Moyses, Exodi 24. cum variis cæremoniis quæ illud populo magis inculcarent.

Et suscitaret verba fœderis.] *Suscitare* est a morte ad vitam excitare; verba autem legis et fœderis divini jam per idola Manassis a multis erant oblivioni tradita, et quasi mortua; quare Josias ea populo prælegens et inculcans, videtur ea quasi a morte ad vitam, vel certe e somno quasi dormientia ad vigiliam suscitasse.

4. Et præcepit rex Helciæ Pontifici et sacerdotibus secundi ordinis,] id est minoribus, qui maximo sacerdoti, puta Helciæ Pontifici suberant. Ita Abulensis, Vatabl. Sanchez et alii: licet alii per secundum ordinem intelligant secundam classem. Erant enim sacerdotes a Davide juxta familias in varias classes distributi.

Et tulit pulverem eorum (idolorum et vasorum eis dicatorum, ideoque a se combustorum) in Bethel,] ut scilicet nec pulvis tam impius remaneret in terra Juda, quæ erat sancta: *Bethel* enim erat locus profanatus ab idololatria Jeroboam, qui fuit primus rex Israel. Ita Cajet.

7. Destruxit quoque ædiculas effœminatorum,] scilicet scortorum masculorum Veneri et Priapo dicatorum, uti easdem destruxit Aza, l. 3. c. 15. v. 12. et 13.

Pro quibus mulieres texebant (e liciis, filis vel ramis) quasi domunculas luci,] ut iis quasi cortinis et peristromatis suam obscœnitatem velarent et tegerent effœminati, in luco quem erexerant in templo, ad infandas libidines.

8. Et contaminavit excelsa,] scilicet templa et

fana profana in locis excelsis erecta, profanando, destruendo, sordibus et ossibus mortuorum, ut dicitur versu 14. implendo: unde explicans subdit:

Et destruxit aras.] Quæ et qualia fuerint *excelsa* dixi, lib. 3. cap. 3. v. 2.

9. Verumtamen non ascendebant sacerdotes excelsorum ad altare Domini in Jerusalem, sed tantum comedebant azyma in medio fratrum suorum,] q. d. Josias non permisit sacerdotes illos, qui impie vel illicite in excelsis sacrificarant, ire in Jerusalem ac ministrare in templo, utpote impuris idolorum vel superstitionum victimis pollutos: sed tamen permisit eos ali azymis, aliisque cibis, quibus cæteri sacerdotes et Levitæ sibi a populo oblatis vescebantur. Ita Abulensis et alii.

10. Contaminavit quoque Topheth.] Locus erat in *Gehennom*, id est in valle filiorum Ennom, juxta Jerusalem, in quo parentes filios suos cremabant idolo Moloch, ac ne eorum vagitus audirentur, pulsabant תף *toph*, id est *tympanum*: unde lacus dictus est *Topheth*. Vide dicta Isaiæ 30. 33. et Jeremiæ 7. versu 31. Hunc ergo locum cum idolo Moloch, cui sacer erat, Josias *contaminavit*, id est profanavit, destruxit et ossibus implevit fimoque.

11. Abstulit quoque equos, quos dederant reges Juda Soli.] Qui et quales erant hi Solis equi? Resp. Persæ aliæque gentes Solem ob eximium fulgorem, pulchritudinem et utilitatem colebant ut Deum, eumque vocabant *Mithram et Apollinem*, eique dicabant *equos*, partim pictos et sculptos, partim veros et vivos, eo quod equus animalium velocissimus repræsentet Solis motum velocissimum, testis est Xenophon, lib. 8. Cyropædiæ; Herodot. lib. 1. in fine, Justin. lib. 1. et alii. Unde Ovidius, 1. Fastor.

> Placat equo Persis radiis Hyperiona cinctum,
> Ne detur celeri victima tarda Deo.

Hinc Poetæ fabulantur Solem quadriga vehi, quam trahant quatuor equi celerrimi, nimirum, ut ait Ovidius 2. Metamorph.

> Pirois, Eous et Æthon,
> Solis equi, quartusque Phlegon.

Per quos Abulensis significari putat quatuor anni et diei partes.

Solis simulacrum et idolum ita pingit Macrobius, libr. 1. Saturn. capite 30. *Nunc vero*, inquit, *eumdem Jovem Solemque esse, tum ex ipso sacrorum ritu, tum ex habitu dignoscitur. Simulacrum enim aureum specie imberbi instat, dextra elevata cum flagro in aurigæ modum, læva tenet fulmen et spicas. Quæ cuncta Jovis Solisque potentiam consociatam demonstrant. Hujus templi religio etiam divinatione præpollet, quæ ad Apollinis potestatem refertur, qui idem atque Sol est. Vehitur enim simulacrum Dei Heliopolitani ferculo, veluti vehuntur in pompa ludorum Circensium deorum simulacra, et subeunt plerumque provinciæ proceres, raso capite, longi temporis castimonia puri, feruntur que divino spiritu non suo arbitrio, sed quo Deus propellit vehentes.* Subdit Macrobius hinc Deum a Syris vocari *Adad* id est *unum*, quia unus est sol æque ac Deus in mundo. Idem, lib. 1. in Som. Scipionis; *Cicero*, inquit, *asserit quod Sol sit dux, et princeps, et moderator luminum reliquorum, quem Heraclitus fontem cælestis lucis appellat. Dux ergo est, quia omnes luminis majestate præcedit. Princeps, quia ita eminet, ut propterea quod talis solus appareat, sol vocetur. Moderator reliquorum dicitur, quia ipse cursus eorum recursusque certa definitione spatii moderatur.* Et mox: *Mens mundi appellatur, ut Physici eum cor cæli vocaverunt, eo quod Sol diem et noctem, dein veris elementem temperiem, torridum cancri ac leonis æstum, mollitiem autumnalis auræ, vim frigoris inter utramque temperiem, omnia hæc Solis cursus et ratio dispensat. Jure ergo cor cæli dicitur, per quem fiunt omnia quæ divina ratione fieri videmus.* Quæres secundo: Quo ritu colebant Solem per equos? Primo, Histor. Scholast. censet Judæos hisce equis et curru repræsentasse currum et equos igneos, quibus Elias quasi ἥλιος, id est Sol, raptus est in cælum, ut audivimus, cap. 2. Sic et Eucher. et Angelom. qui et addunt: *Audientes Græci ab Israelitis quod Elias curru igneo, et equis sit igneis ad cælestia translatus, vel certe hoc ipsum inter alia depictum in pariete viderunt, crediderunt, vicinia decepti nominis, Solis hic transitum per cælos esse designatum: et miraculum divinitus factum Dei, mutarunt in argumentum erroris, humana stultitia commentatum. Quos imitati ipsi Judæi satageruut, ne in aliquo gentilium stultissimis minus stulti apparerent.* Secundo, melius Rabbi Salomon: Summo mane, inquit, orienti Soli obviam ducebant equos, ut eum salutarent, eique reverentiam exhiberent. Carpit hoc Abulensis, sed immerito; nam equus Cyri ante Solis ortum ei ad pompam sacrificii obviam prodiisse testatur Xenophon, cujus verba mox recitabo. Sic et Romani Solem orientem salutabant, quos redarguit S. Leo, serm. de Epiphan. et idipsum facere solitum Socratem testatur Plato et Plutarchus, qui inde natum proverbium asserit: *Plures adorant Solem orientem quam occidentem.* Unde nonnulli putant equos hos Solis fuisse illos, quibus vehebantur ii qui Solem orientem salutabant et colebant.

Tertio, Abulensis vult equos hos pictos vel sculptos cum curru ante Solis statuam suspensos fuisse, vel eam currui impositam ab equis tractam fuisse.

Quarto, ipsos equos vivos Soli mactabant et sacrificabant. Causam dat Herodotus, l. 1. quod Deorum pernicissimo vellent mortalium etiam omnium pernicissimum immolare. Audi Xenophontem, lib. 8. ubi Cyri e Babylone capta triumphantem egressum describit: *Cum palatii portæ apertæ fuissent, primo agebantur ipsi Jovi tauri pulcherrimi quaterni, et aliis quibusdam diis, quos Magi delegissent. Post boves vero equi, ut Soli sacrificium existerent. Post hos autem currus educebatur candidus jugum habens aureum, coronatus, Jovi sacer. Post hunc educebatur Solis currus, candidus et coronatus similiter uti superior. Post hunc etiam alius tertius currus educebatur, cujus equi strati erant puniceis amictibus, et post eum viri sequebantur, qui in magno quodam foco ignem portarent.* Hinc *Cyrus* Persice idem est quod Sol, ait Plutarch. in Artaxerxe Mnemone. Sic Philostratus in Heroicis scribit Palamedem Græcis jussisse, ut orienti Soli equum candidum mactarent.

Hunc ergo Solis quasi Dei cultum a gentibus vicinis hausere Judæi. Porro equos hos vivos fuisse liquet ex eo, quod Josias dicitur eos abstulisse non

combussisse; currum vero Solis combussisse, non abstulisse; si enim equi ex ligno, ære vel auro picti sculptique fuissent, utique eos cum curru combussissent. Porro hi Solis equi erant *juxta exedram Nathanmelech Eunuchi. Nathan melech* Hebr. idem est quod *donum regis*. Sic ergo vocabatur hic Eunuchus, ut significaretur quanti ab illis fieret esse Solis cultorem et aurigam. Cum enim ipse esset horum equorum stabularius dumtaxat et stabuli præfectus, vocabatur tamen augusto nomine: *Nathan melech*, id est *donum regis*. Septuag. vertunt: *juxto gazophylacium Nathan Eunuchi regis*. Alii vertunt: *De exedra Nathan melech Eunuchi*; sicque explicant, q. d. De exedra sive curru Solis, qui dicitur *Nathan melech*, id est donans rex; Sol enim est rex qui omnia donat; idem est *Eunuchus*, qui imberbis, utpote juvenis semper fortis et agilis. Hinc et custodem hujus simulacri solis voluerunt esse *Eunuchum*, id est imberbem; quia talis est Sol. Ita Vilalpan. lib. 3. cap. 32. in c. 40. Ezech. p. 221. Porro *exedra* erat locus, versu 3. cubiculum in quo sunt sedes, ut fiat hominum consessus; qualia multa erant juxta templum pro sacerdotibus, levitis et aliis.

Tropolog. Docet nos Josias, quod idola et equos Solis, id est effrænes impetus animi, domare et destruere debeamus.

Allegor. et anagog. Josias repræsentat Christum, qui in die judicii omnem impietatem destruet; nil enim coinquinatum sinet ingredi in cœlum. Ita Angelom.

13. Ad dexteram partem Montis offensionis,] id est montis Oliveti, qui ab idolis et fanis in eo a Salomone erectis, dictus est *offensionis*. Idola enim et idolorum cultus sunt summa Dei injuria et offensio. Unde mox additur:

Et Chamos offensioni (id est, idolo Deum offendenti) Moab.] Hinc idolum in Scriptura vocatur *offensio*. Ita Eucherius et Angelomus.

14. Replevitque loca ossibus mortuorum.] Hisce enim locus idolis sacer profanabatur, contaminabatur, fiebatque vilis, immundus et horridus, præsertim apud Judæos, qui ex ossium et cadaverum contactu immunditiam legalem contrahebant. Sic et Gentiles ossa et cadavera insepulta horrebant. Audi Virgilium, 6. Æneid.

> Præterea jacet exanimum tibi corpus amici,
> Heu! nescis, totumque incestat funere classem.

15. Insuper et altare quod erat in Bethel, et excelsum quod fecerat Jeroboam (scilicet fanum in quo collocarat idola sua, puta vitulos aureos, ut a toto Israele colerentur) destruxit.] Licet enim Bethel esset in Israel, non in Juda ubi regnabat Josias, tamen Israelitis jam a Salmanasar ex Israele in Assyriam abductis, regeque et regno eorum everso videbatur terra Israel ad pristinum dominum, puta ad Davidis familiam et Josiam regem Juda redire; præsertim quia Deus id Josiam in Bethel facturum ante trecentos annos prædixerat et promiserat, l. 3. c. 13. 2. atque hoc ipso jus et potestatem id faciendi Josiæ dederat, imo ordinaverat et jusserat, ut id faceret.

17. Quis est titulus ille, quem video?] *Titulus* erat sepulcrum prophetæ contra Jeroboam et vitulos aureos in Bethel collocatos vaticinantes, et eorum hoc excidium per Josiam futurum prædicentis. Vocatur *titulus*, quia erat aliquo signo insignitum, ut Josias sciret ibi sepultum esse prophetam veri Dei cultorem, ideoque illi parceret. Quale hoc signum fuerit Scriptura non explicat. Fabulatur R. Salomon ex ossibus prophetæ succrevisse herbas visu elegantes, odore fragrantes, usu salubres, ex quibus Josias collegerat, illa ossa esse viri sancti et prophetæ. Melius alii suspicantur fuisse signum crucis, aut nomen Jehova, aut quid simile.

20. Et occidit sacerdotes excelsorum, qui erant ibi super altaria.] Abeuntibus enim Assyriis Samariam vastantibus, multi Israelitæ profugi et exsules ad suas sedes redierunt, ibique, ut ante, sua idola in excelsis coluerunt; ideoque sacerdotes ad iis sacrificandum constituerunt, quos probe Josias zelator honoris divini occidit, et quasi victimas in illis ipsis altaribus justitiæ divinæ mactavit et consecravit.

Et combussit ossa humana super ea.] Ossa tum sacerdotum a se occisorum, tum priorum, quæ e sepulcris extraxit, et in altari combussit, sicque altare contaminavit et polluit. Hoc enim prædictum erat a propheta illo, qui a leone occisus est, lib. 3. cap. 13. versu 10. *Exclamavit*, inquit, *vir Dei contra altare in sermone Domini, et ait: Altare, altare, hæc dicit Dominus: Ecce filius nascetur domui David Josias nomine, et immolabit super te sacerdotes excelsorum, qui nunc in te thura succendunt, et ossa hominum super te incendet.* Hinc patet mortuos ob scelera posse plecti cadaverum exustione, publica infamia et ignominia. Unde cum in quinta Synodo universali quæsitum esset, an liceret olim defunctos anathemate ferire? Eutychius Episcopi Amaseni a responsis, neque concilio, neque deliberatione ulla eam rem egere dixit: propterea quod et Josias rex non tantum viventes dæmonum sacerdotes olim jugularit, sed et eorum qui longo ante tempore sepulti fuerant, sepulcra effoderit. Ita Nicephor. lib. 17. histor. 27.

21 Facite Phase,] id est, immolate agnum paschalem, cæterasque victimas paschales, quæ per septem dies azymorum in lege offerri jubentur, Num. 28. v. 16. et seq.

Alleg. Josias instituens *Phase* solemnissimum, typus fuit Jesu Christi, qui instituit Eucharistiam, imo seipsum fecit *Phase*, id est agnum Paschalem, juxta illud Pauli 2. Corinth. 5. *Pascha nostrum immolatus est Christus. Itaque epulemur in azymis sinceritatis et veritatis.*

25. Similis illi non fuit ante eum rex,] nimirum quoad omnimodam idololatriæ tam in Israele quam in Juda excisionem, ac religionis reformationem, qua in re Josias omnes antecessores suos, etiam Ezechiam, superavit; nam alioqui absolute Josia melior et sanctior videtur fuisse David, ait Abulensis.

29. In diebus ejus ascendit Pharao Nechao (id est claudus) rex Ægypti contra regem Assyriorum,] ut ulcisceretur injurias Ægypto a Sennacherib illatas, et spolia ab eo ablata repeteret, præsertim quia videbat a clade castris Sennacherib ab Angelo in Judæa illata, res Assyriorum in pejus ire, eisque rebellasse Medos et Babylonios. Perrexit ergo Pharao cum castris ad Euphratem et Niniven, spe illius potiundæ; sed quia transeundum erat per Judæam, occurrit illi Josias, metuens ne Judæam invaderet et spoliaret; ac licet

Pharao assereret se nil contra Josiam et Judæam moliri, tamen Josias ei non credens, instruxit contra eum aciem, in qua dum audacius et incautius præliatur, a sagittariis confixus occubuit. Porro Abulensis omnino a culpa excusat Josiam, quod vereretur Pharaonem, si ingrederetur Judæam, aliquid contra eam machinaturum, imo eam occupaturum, ut expelli non posset. Scriptura tamen 2. Paral. 35. 22. innuit eum aliqua temeritate peccasse : licet enim non teneretur Pharaoni dicenti verum, scilicet se a Deo alio mitti, credere; tamen prius debebat Deum consulere, antequam bellum tam anceps et periculosum aggrederetur. Ita Cajet. ideoque permisit Deus eum succumbere et occidi.

Et occisus est in Mageddo.] Licet enim *Mageddo* esset in sorte Manasse et Israel, non Juda cui præerat Josias, tamen Josias illam quoque terram habuit sibi subjectam, ob causam quam dedi, versu 15. Cui aliam adjungit Abulensis, scilicet quod Israelitæ reliqui a captivitate Salmanasar junxerint se regno Judæ, ac Josiam pro rege suo acceptarint, ut juncti Judæis fortiores essent, ac facilius Syris, Ægyptiis, aliisque hostibus circumjacentibus resisterent.

Cum vidisset eum,] scilicet in prælio, hoc est cum eum præliando cepisset. Sic videre per Catechresin sumitur pro præliari, cap. 14. v. 8. *Veni et videamus nos*, id est veni et pugnemus.

Porro mirabile fuit judicium Dei, quod permiserit regem tam pium in justa piaque Israelis defensione occidi: nam occiso Josia interiit tota Israelis spes, ac regnum Davidis et Judæ excisum est. Nimirum *judicia Dei abyssus multa*. Voluit Deus tollere Josiam, ne videret mala gentis suæ, scilicet excidium regni et templi ob peccata Judæorum jam a Deo decretum. Causam aliam affert S. Justin. quæst. 79. ad Orthod. nimirum, quod Josias *jusso prophetæ non paruerit, qui ei ex mandato Dei dixerat, ut ne progrederetur ad obviandum regi Ægypti in bellum, sicut ait Hieremias. Quapropter ut eum purum a peccatis ex hac vita reciperet Dominus Deus, ideo permisit illum inobedientiæ ejus ferro Ægyptio pœnas exsolvere : ad posterorum hominum documentum, ut prophetis immorigeri non essent, tum autem ut illud discerent : Si justus vix salvatur, impius et peccator ubi comparebit?* Hucusque Justinus.

Verum hæc prophetia Jeremiæ nusquam exstat, quod sciam. Allegor. Josias in flore ætatis pro suis pugnans, fuit typus Jesu Christi pro hominum salute a Judæis occisi anno ætatis suæ 34. Plura de pietate et zelo Josiæ audiemus 2. Paral. 34. et seq. Elogium Josiæ habet Eccles. cap. 49. v. 1. et seq. Simili modo permisit Deus S. Ludovicum conantem terram sanctam Saracenis eripere, ab eis capi, ac secundo redeuntem peste mori, ut discamus regna terræ parvi pendere, ac ambire regnum cœleste, gloriosum et æternum, uti ajebat S. Ludovicus, in omni sua infelicitate Deum laudans, eique gratias agens; unde moriens, in cœlum suspiciens canebat illud Psalm. 5. *Introibo in domum tuam, Domine, adorabo ad templum sanctum tuum, et confitebor nomini tuo.* Ita habet ejus vita apud Surium, die 25. Augusti.

30. Tulitque populus terræ Joachaz filium Josiæ : et unxerunt eum.] *Joachaz* licet ætate junior, erat enim 23. annorum, et tribus tantum mensibus regnavit, cum mox successit ei frater senior Joakim, qui 25. erat annorum, prælatus tamen in regno est seniori Joakim, sive quod animosior et bellicosior foret; unde Pharao timens eum deposuit et substituit Joakim; sive quod Joakim timens Pharaonem regnum detractarit. Pharao enim victo cæsoque Josia, arrogabat sibi jus constituendi reges in Judæa, ut patet ex seq.

33. Vinxitque eum Pharao.] Pharao cæso Josia perrexit contra Assyrios, ac re bene gesta victor rediens Judæam reliquam subjugavit, ideoque amoto Joachaz quem populus constituerat regem, constituit Joakim, ac mulctam centum talentorum argenti Judææ quasi a se subactæ imposuit; bellum enim hoc cruentum fuit, utpote in quo Joachaz et Judæi multos Ægyptios vulnerarint et occiderint, ut indicat Ezechiel, cap. 19. v. 4. vide ibi dicta, æque ac Jerem. cap. 22. vers. 10. et seq. ac timebat Pharao Joachaz, ne rursum rebellaret.

34. Vertitque nomen ejus Joakim.] Moris erat regibus et principibus bello subactis nomen mutare, novumque indere in signum subjectionis, ut patet Daniel. 1. Adde *Joakim* idem esse quod *Eliakim*, utrumque enim Hebr. significat *Deus firmabit :* Dei enim nomen tam est *El*, id est fortis, quam *ia*, quod est abbreviatum *Jehova*.

37. Et fecit malum coram Domino,] id est coluit idola, insuper avare expilavit subditos, fuitque superbus et ambitiosus, ideoque occisus a Chaldæis, *sepultura asini sepultus est ;* hoc est insepultus in sterquilinium projectus est instar asini, uti docet Jerem. cap. 22. 13. et seq. Vide ibi dicta.

CAPUT VIGESIMUM QUARTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Regnat Joakim, et post eum filius Joachin v. 6. quem Nabuchodonosor abduxit in Babylonem, eique substituit Sedeciam patruum, v. 17.

1 In diebus ejus ascendit Nabuchodonosor rex Babylonis, et factus est ei Joakim servus tribus annis: et rursum rebellavit contra eum. 2. Immisitque ei Dominus latrunculos Chaldæorum, et latrunculos Syriæ, et latrunculos Moab, et latrunculos filiorum Ammon: et immisit eos in Judam, ut disperderent eum, juxta verbum Domini, quod locutus fuerat per servos suos prophetas. 3. Factum est autem hoc per verbum Domini contra Judam, ut auferret eum coram se propter peccata Manasse universa quæ fecit, 4. et propter sanguinem innoxium, quem effudit, et implevit Jerusalem cruore innocentium; et ob hanc rem noluit Dominus propitiari. 5. Reliqua autem sermonum Joakim, et universa quæ fecit, nonne hæc scripta sunt in Libro sermonum dierum regum Juda? et dormivit Joakim cum patribus suis: 6. et regnavit Joachin filius ejus pro eo. 7. Et ultra non addidit rex Ægypti, ut egrederetur de terra sua: tulerat enim rex Babylonis a rivo Ægypti usque ad fluvium Euphraten, omnia quæ fuerant regis Ægypti. 8. Decem et octo annorum erat Joachin cum regnare cœpisset, et tribus mensibus regnavit in Jerusalem: nomen matris ejus Nohesta filia Elnathan de Jerusalem. 9. Et fecit malum coram Domino, juxta omnia quæ fecerat pater ejus. 10. In tempore illo ascenderunt servi Nabuchodonosor regis Babylonis in Jerusalem, et circumdata est urbs munitionibus. 11. Venitque Nabuchodonosor rex Babylonis ad civitatem cum servis suis, ut oppugnarent eam. 12. Egressusque est Joachin rex Juda ad regem Babylonis, ipse et mater ejus, et servi ejus, et principes ejus, et eunuchi ejus, et suscepit eum rex Babylonis anno octavo regni sui. 13. Et protulit inde omnes thesauros domus Domini, et thesauros domus regiæ: et concidit universa vasa aurea, quæ fecerat Salomon rex Israel in templo Domini juxta verbum Domini. 14. Et transtulit omnem Jerusalem, et universos principes, et omnes fortes exercitus decem millia, in captivitatem: et omnem artificem, et clusorem: nihilque relictum est, exceptis pauperibus populi terræ. 15. Transtulit quoque Joachin in Babylonem et matrem regis, et uxores regis, et eunuchos ejus, et judices terræ duxit in captivitatem de Jerusalem in Babylonem. 16. Et omnes viros robustos septem millia, et artifices, et clusores mille, omnes viros fortes et bellatores: duxitque eos rex Babylonis captivos in Babylonem. 17. Et constituit Matthaniam patruum ejus pro eo: imposuitque nomen ei Sedeciam. 18. Vigesimum et primum annum ætatis habebat Sedecias cum regnare cœpisset, et undecim annis regnavit in Jerusalem: nomen matris ejus erat Amital, filia Jeremiæ de Lobna. 19. Et fecit malum coram Domino, juxta omnia quæ fecerat Joakim. 20. Irascebatur enim Dominus contra Jerusalem et contra Judam, donec projiceret eos a facie sua: recessitque Sedecias a rege Babylonis.

1. In diebus ejus ascendit Nabuchodonosor rex Babylonis, et factus est ei Joakim servus (subjectus et tributarius) tribus annis, et rursum rebellavit,] anno, quarto regni sui. Fusius hæc narrat Josephus, libr. 10. cap. 7. et sequent. ubi recenset quomodo Ægyptii cum Babyloniis, devictis Assyriis, de imperio decertarint. Primo enim Ægyptii, occiso Josia, subjugarunt Syriam; deinde revertentes in Judæam, amoto Joachaz, regem constituerunt Joakim, qui spe Ægyptii auxilii tributum, quod Babylonis tribus annis dederat, quarto anno dare recusavit. Quare contra eum venit Nabuchodonosor eodem anno, eumque in Babylonem abduxit, ubi eumdem promittentem tributum in Jerusalem remisit. Stetit Joakim in fide septem annis; sed octavo anno, qui fuit regni sui undecimus, rursum rebellavit. Quare a militibus Nabuchodonosoris intercepta Jerusalem in ea captus et occisus est, suffecto ei filio Joachin. Verum cum Nabuchodonosor metueret ne Joachin filius patrem Joakim in rebellione imitaretur, ejusque necem ulcisceretur, eum cœpit duxitque in Babylonem, eique in regnum substituit Sedeciam patruum, qui etiam nutavit in fide

et subjectione Nabuchodonosori promissa, fretus inani spe auxilii Ægyptiaci; qua de causa sæpius a Jeremia admonitus et increpitus fuit, tandemque rebellans a Nabuchodonosore in Jerusalem obsessus fuit; cumque Ægyptii ei vellent succurrere, a Nabuchodonosore prohibiti et fugati sunt. Cepit Nabuchodonosor ergo Jerusalem, et in ipsa Sedeciam, eumque excæcavit et filios ejus occidit, ac quinto post anno Ægyptum invasit et subegit, et Pharaonem ejus regem trucidavit. Vide etiam Jeremiam, cap. 22. v. 13. et seq. et Auctorem de Mirab. S. Scripturæ apud S. August. tom. 3. lib. 2. cap. 9.

Porro hic quartus annus Joakim fuit primus regni Nabuchodonosoris, quo ipse Joakim cum Daniele et aliis nobilibus abduxit in Babylonem. Post octo deinde annos, puta anno regni Joakim undecimo et ultimo, eo occiso abduxit ejus filium Joachin cum omnibus principibus, militibus et civibus Jerosolymæ, ut dicitur c. 24. 14. unde ab hoc anno undecimo Joakim, qui fuit octavus Nabuchodonosoris, numerandi sunt anni 70. captivitatis Babylonicæ; nam Nabuchodonosor post abductum Joachin regnavit annis 36. deinde ejus filius Evilmerodach, sive Balsasor, annis 34. qui simul juncti faciunt 70. Balsasari successit Cyrus rex Persidis, qui expletis jam 70. captivitatis annis, Babylonem capiens et Balsasarem occidens, Judæos e Babylone liberavit. Vide dicta Jeremiæ 29. v. 10.

2. Immisitque ei Dominus latrunculos Chaldæorum.] *Latrunculi* vocantur milites qui grassantur, et prædatum excurrunt quasi latrunculi. Hos misit Nabuchodonosor, ut cum Syris, Moabitis et Ammonitis juncti interciperent Jerusalem, ac Joakim rebellantem caperent et occiderent; quod et fecerunt, uti jam dixi.

Et regnavit Joachin filius ejus pro eo.] Nota, Differunt Joakim pater, et Joachin filius, sive Jeconias et Jechonias, Matth. 1. Pater enim Joakim scribitur Hebr. per litteram *Coph* et *Mem*; filius vero Joachin scribitur per *Caph* et *Nun*. *Joakim* Hebr. idem est quod *Deus firmabit; Joachin* vero, quod *Deus præparabit* vel *diriget*. Joachin sive Jechonias a Jeremia, cap. 22. 24. in Hebræo decurtatur, vocatur *Conias*, id est *præparatus*, scilicet ad interitum.

8. Decem et octo annorum erat Joachin, cum regnare cœpisset.] Dices: 2. Paral. ult. v. 9. dicitur anno octavo regnasse. Resp. Anno 18. solus post patrem regnavit, anno vero octavo cœpit cum patre Joakim regnare. Videtur enim Joachin anno tertio vel quarto Joakim patris sui declaratus Rex, cum scilicet Nabuchodonosor patrem cepit, et abduxit in Babylonem. Ita Abulensis.

Et tribus mensibus regnavit.] Quomodo ergo 2. Paral. ult. v. 10. dicitur post annum abductus a Nabuchodonosor? Resp. Cajet. fluxisse aliquot menses interregni inter Joakim et Joachin antequam Joachin assumeret regnum. Aliam responsionem afferam 2. Paral. ult. 10.

12. Egressusque est Joachin,] suadente Jeremia, ut se traderet Nabuchodonosori, ut patet Jerem. 38. 2. et seq. ideoque ductus est quidem in Babylonem, sed post Nabuchodonosoris mortem ab ejus filio Evilmerodach e carcere liberatus fuit, et summo honore affectus anno post hunc trigesimo septimo, ut habetur cap. sequent. v. 27.

14. Et transtulit omnem Jerusalem,] id est omnes cives et incolas Jerusalem. Fuit hæc secunda captivitas. Prima enim facta est ante octo annos, anno quarto Joakim, cum ipse rebellans abductus est cum primoribus in Babylonem, uti dixi, v. 1. secunda fuit hæc, qua Joachin cum suis principibus et militibus, ac cum Ezechiele Propheta abductus fuit; tertia et extrema facta est post undecim annos, scilicet ultimo anno Sedeciæ, quo Jerusalem cum templo a Nabuchodonosor capta et eversa est, ut dicetur cap. sequenti.

Et omnem artificem et clusorem,] id est *inclusorem*, ut vertit Noster, Jerem. 24. 1. per quem S. Hieron. ibidem accipit eum qui gemmas pretiosis metallis includit, et palis annulorum aureorum illigat. Melius alii intelligunt eos, qui castra metandi sunt periti, noruntque ea vallis quasi claustris suis includere, æque ac urbes vallare et munire. Ita Vatabl. Sanchez et alii. Unde Chald. vertit *janitores* id est, urbium custodes et clausores portarum. Agitur enim hic de militibus, et fortibus quos Chaldæi abstulerunt Judæis, ne iterum rebellarent, æque ac fecere Philisthæi, 1. Reg. 13. 19. Ita Angel. Sic per *artificem* intellige *fabrum*, uti vertit Noster, Jerem. 24. 1. eum scilicet qui enses aliaque arma fabricat. Eadem arte utitur diabolus, dum viros zelosos e Republ. amovere satagit, ut eam præsidio destitutam pessumdet.

17. Et constituit Matthaniam patruum ejus (scilicet Joachin, ideoque fratrem Joakim) imposuitque ei nomen Sedeciam,] ut scilicet ipse nomine suo semper admoneretur fidem et subjectionem quam promiserat Nabuchodonosori servare; *Sedecias* enim Hebr. idem est quod *justitia mea Deus*. Ita Cajet. Josias pius rex filiis suis pia nomina imposuit, quæ eos admonerent pietatis in Deum. Unde unum appellavit *Joachaz*, id est, *Dei apprehensio* vel *possessio*, ut quoties audiret se nominari, cogitaret se a Deo apprehendi et possideri; alterum vocavit *Heliakim*, id est *Dei firmitas*, ut cogitaret se non nisi a Deo firmari; tertium vocavit *Matthaniam*, id est *donum Dei*, vel juxta Syrum *expectatio Dei*, ut in omnibus adversis ad Dominum quasi ad asylum confugeret; sed omnes obliti Dei æque ac nominis sui, ad idola confugerunt, ideoque Deo vindicante perierunt.

CAPUT VIGESIMUM QUINTUM.

SYNOPSIS CAPITIS.

Nabuchodonosor capit Jerusalem; Sedeciam excæcatum cum populo in Babylonem abducit; templum succendit.

1 Factum est autem anno nono regni ejus, mense decimo, decima die mensis, venit Nabuchodonosor rex Babylonis, ipse et omnis exercitus ejus in Jerusalem, et circumdederunt eam; et extruxerunt in circuitu ejus munitiones. 2. Et clausa est civitas atque vallata, usque ad undecimum annum regis Sedeciæ, 3. nona die mensis; prævaluitque fames in civitate, nec erat panis populo terræ. 4. Et interrupta est civitas; et omnes viri bellatores nocte fugerunt, per viam portæ, quæ est inter duplicem murum ad hortum regis (porro Chaldæi obsidebant in circuitu civitatem) fugit itaque Sedecias per viam quæ ducit ad campestria solitudinis. 5. Et persecutus est exercitus Chaldæorum regem, comprehenditque eum in planitie Jericho; et omnes bellatores, qui erant cum eo, dispersi sunt, et reliquerunt eum. 6. Apprehensum ergo regem duxerunt ad regem Babylonis in Reblatha; qui locutus est cum eo judicium. 7. Filios autem Sedeciæ occidit coram eo, et oculos ejus effodit, vinxitque eum catenis, et adduxit in Babylonem. 8. Mense quinto, septima die mensis, ipse est annus nonus decimus regis Babylonis: venit Nabuzardan princeps exercitus, servus regis Babylonis, in Jerusalem. 9. Et succendit domum Domini, et domum regis, et domos Jerusalem, omnemque domum combussit igni. 10. Et muros Jerusalem in circuitu destruxit omnis exercitus Chaldæorum, qui erat cum principe militum. 11. Reliquam autem populi partem, quæ remanserat in civitate, et perfugas qui transfugerant ad regem Babylonis, et reliquum vulgus, transtulit Nabuzardan princeps militiæ. 12. Et de pauperibus terræ reliquit vinitores et agricolas. 13. Columnas autem æreas, quæ erant in templo Domini, et bases, et mare æreum, quod erat in domo Domini, confregerunt Chaldæi, et transtulerunt æs omne in Babylonem. 14. Ollas quoque æreas, et trullas, et tridentes, et scyphos, et mortariola, et omnia vasa ærea, in quibus ministrabant, tulerunt. 15. Nec non et thuribula et phyalas; quæ aurea, aurea; et quæ argentea, argentea, tulit princeps militiæ: 16. id est, columnas duas, mare unum, et bases quas fecerat Salomon in templo Domini: non erat pondus æris omnium vasorum. 17. Decem et octo cubitos altitudinis habebat columna una; et capitellum æreum super se altitudinis trium cubitorum; et retiaculum, et malogranata super capitellum columnæ, omnia ærea: similem et columna secunda habebat ornatum. 18. Tulit quoque princeps militiæ Saraiam Sacerdotem primum, et Sophoniam Sacerdotem secundum, et tres janitores. 19. Et de civitate eunuchum unum, qui erat præfectus super bellatores viros; et quinque viros; de his, qui steterant coram rege, quos reperit in civitate; et Sopher principem exercitus, qui probabat tyrones de populo terræ; et sexaginta viros e vulgo, qui inventi fuerant in civitate. 20. Quos tollens Nabuzardan princeps militum, duxit ad regem Babylonis in Reblatha. 21. Percussitque eos rex Babylonis, et interfecit eos in Reblatha in terra Emath, et translatus est Juda de terra sua. 22. Populo autem qui relictus erat in terra Juda, quem dimiserat Nabuchodonosor rex Babylonis, præfecit Godoliam filium Ahicam filii Saphan. 23. Quod cum audissent omnes duces militum, ipsi et viri qui erant cum eis, videlicet quod constituisset rex Babylonis Godoliam; venerunt ad Godoliam in Maspha, Ismahel filius Nathaniæ, et Johanan filius Caree, et Saraia filius Thanehumeth Netophathites et Jezonias filius Maachati, ipsi et socii eorum. 24. Juravitque Godolias ipsis et sociis eorum, dicens: Nolite timere servire Chaldæis: manete in terra, et servite regi Babylonis, et bene erit vobis. 25. Factum est autem in mense septimo, venit Ismahel filius Nathaniæ, filii Elisama de semine regio, et decem viri cum eo; percusseruntque Godoliam, qui et mortuus est; sed et Judæos et Chaldæos, qui erant cum eo in Maspha. 26. Consurgensque omnis populus a parvo usque ad magnum, et principes militum, venerunt in Ægyptum, timentes Chaldæos. 27. Factum est vero in anno trigesimo septimo

transmigrationis Joachin regis Juda, mense duodecimo, vigesima septima die mensis; sublevavit Evilmerodach rex Babylonis, anno quo regnare cœperat, caput Joachin regis Juda de carcere. 28. Et locutus est ei benigne; et posuit thronum ejus super thronum regum, qui erant cum eo in Babylone. 29. Et mutavit vestes ejus; quas habuerat in carcere, et comedebat panem semper in conspectu ejus cunctis diebus vitæ suæ. 30. Annonam quoque constituit ei sine intermissione, quæ et dabatur i a rege per singulos dies, omnibus diebus vitæ suæ.

Hoc caput idem prorsus est cum cap. ultimo Jeremiæ, ubi illud explicui: Jeremias enim toti huic cladi interfuit, et eam impedire conatus fuit, ut patet ex ejus prophetiis sed frustra. Vide Abul. hic q. ult. seriem singularum Jeremiæ prophetiarum cum serie gestorum Regum horum combinantem. Vide et chronotaxim, quam Jeremiæ præfixi.

4. Interrupta est civitas,] crebris scilicet ictibus arietum hostilium, unde ex ea fugerunt cives per occultam viam et exitum. Ita Abulens. et Vatabl. licet Cajetanus velit murum ruptum fuisse ab ipsis civibus, ut per rupturam effugerent.

6. Locutus est cum eo judicium,] id est, judicio cum eo disceptavit, justeque eum condemnavit dicendo: Tu fidem mihi datam fregisti et rebellasti, juste ergo mereris a me excæcari, Alia addit R. Salomon, sed more suo fabulatur.

8. Septima die mensis.] Jerem. cap. ult. habet *decima die;* utrumque sic concilia, quod die septima venerit Jerusalem, sed decima combusserit templum. Ita Cajet. Aut potius die septima discessit ex Reblatha, ubi erat Nabuchodonosor, et die decima (tridui enim est iter) pervenit in Jerusalem.

11. Reliquum vulgus transtulit Nabuzardan princeps militiæ.] Septuag. vertunt *archimagirus,* id est *princeps coquorum,* Hebr. *princeps mactantium;* Chald. *magister homicidarum;* unde per eum S. Greg. mystice accipit gulam quæ templum animæ nostræ evertit. Audi eum 3. p. Pastor. Admonit. 20. *Princeps cocorum destruxit muros Jerusalem. Princeps namque cocorum venter est, cui magna cura obsequium a cocis impenditur, ut ipse delectabiliter cibis impleatur. Muri autem Jerusalem virtutes sunt animæ, ad desiderium supernæ pacis elevatæ. Cocorum igitur princeps muros Jerusalem dejicit; quia dum venter ingluvie extenditur, virtutes animæ per luxuriam destruuntur.* Quocirca Abbas Pœmen in Vitis. Patr. *Nisi,* ait, *Nabuzardan princeps coquorum venisset, templum Dei non arsisset; hoc est, nisi desiderium gastrimargiæ irrepsisset, anima libidine non conflagrasset.* Angelom. vero per *Nabuzardan* intelligit diabolum, qui omnia fidelium bona diripere satagit.

14. Trullas,] non cæmentarias, sed *trullas,* id est opercula ollarum, dicta *trulla,* ait Abulensis, a trudendo, quia trudit, id est claudit ollam, ut *trullis* sit quasi *trusilis; trullas* enim Noster jungit ollis. Nam in Hebr. Chald. et Septuag. nulla vox trullis respondet.

Verum prisci auctores per *trullam* accipiunt vas fundens aquam. Ita Nonius Marcel. *Trullæum,* inquit, *quo manus perluuntur.* Titin. Setina: *Sapientia,* inquit, *gubernator torquet navem, haud valentia: cocus magnum ahenum quando fervit, paulula confutat trua.* Varro l. 4. *Trulla,* ait, *a similitudine truæ, quæ quod magna, et hæc pusilla ut trulla. Hinc Græce τρυβλίον: nos trullam, Trua, quæ a culina in lavatrinam aquam fundunt. Trua, quod travolat ea aqua, ab eodem est appellatum.* Varro ergo trullam dictam putat a travolando. Nonius Marcellus vero a terendo quasi terulam. Isidorus autem a trudendo. Audi eum l. 19. Origen. c. 18. *Trullæ nomen factum, eo quod trudit et detrudit, id est includit calce vel luto lapides.*

Allegoria et tropologia hic est facilis et apposita. Jerusalem enim est Ecclesia, æque ac anima fidelis per fidem contemplans Deum; idola sunt res creatæ et vanæ; quas contra Dei legem ambit, v. g. idolum avari est aurum, luxuriosi libido, superbi honor. Nabuchodonosor est diabolus, qui capta Jerusalem, id est anima, ejus regem Sedeciam, id est mentem (*Sedecias* enim Hebr. idem est quod *justitia Dei,* quam mens cogitare, timere et imitari debet) excæcat: inde eam gratiis bonisque omnibus dispoliat, templumque, id est omnem Dei timorem cultumque exurit, ac deinde captivam libertate sua privat, vinctamque deducit in Babylonem, id est, in extremam rerum omnium confusionem, qualis est in anima cupiditatibus suis subdita, præsertim dum in gehennam conjicitur. Verum antequam id fiat, multas ex hac captivitate liberat Cyrus, id est Christus. Ita Angelomus et Eucherius.

27. Factum est vero in anno trigesimo septimo transmigrationis Joachin.] Fuit ergo Joachin in carcere Babylonio quamdiu superstes fuit Nabuchodonosor per 37. annos: eo vero mortuo, Evilmerodach patri succedens Joachin liberavit et exaltavit. Causam dedi Jeremiæ 52. sub finem capitis.

SYNCHRONISMUS REGUM JUDA, PROPHETARUM, REGUM ET HEROUM GENTILIUM.

Salomoni synchronos, sive coævus fuit Nathan propheta, Hiram rex Tyri, Hesiodus, et Homerus Græcorum Salomon.

Roboamo coævus fuit Abias propheta, ac Jeroboam primus rex Israel, et Laosthenes rex Assyriorum.

Asæ coævus fuit Jehu propheta, ac Baasa rex Israel et Ophratæus rex Assyriorum.

Tempore Josaphat floruit Elias propheta, qui curru igneo raptus est in cœlum.

Sub Joram prophetavit Eliseus per sexaginta sex annos, mortuusque est sub Amasia rege.

Sub Joas vixit Joiada Pontifex, ejusque filius Zacharias martyr. In Israel successive regnarunt Jehu, qui domum Achab succidit, Joachaz et Joas.

Amasiæ regis frater fuit Amos, pater Isaiæ prophetæ. Isaias ergo avum habuit Joas regem, patruum vero Amasiam: hoc tempore Lycurgus leges dedit Spartanis.

Tempore Azariæ sive Oziæ cœpit prophetare Isaias, ac prophetavit per sexaginta annos sub Ozia, Joatham, Achaz, Ezechia et Manasse regibus; prophetarunt tunc quoque Osee, Joel, Amos, Jonas et Abdias. Sub annum 40. Azariæ cœperunt computari Olympiades, sive anni Iphyti regis, qui eas instituit. Olympiades antecedunt Romæ conditionem annis 23. Quare sub annum decimum Joatham Roma condita est a Romulo, qui primus in ea regnavit annis 36. Huic successit Numa Pompilius per annos 44. huic Tullus Hostilius per annos 32. huic Ancus Martius per annos 24. huic Tarquinius Priscus per annos 38. huic Servius Tullius per annos 44. huic Tarquinius Superbus per annos 25.

Sub Joatham prophetarunt Nahum et Michæas. Sub idem tempus Sardanapalus, obsessus in Ninive ab Arbace Mediæ præfecto, seipsum cum regia totaque gaza combussit. Quare Arbaces Mediæ se regem fecit, Baladan vero, qui alio nomine dictus est Nabonassar, Babyloniam occupavit, a quo constituta est Æra Nabonassaræa, quæ incipit ab anno 15. Joatham.

Sub Achaz capta est Damascus ab Assyriis, ac Theglathphalasar eorum rex dimidiam partem decem tribuum Israel in Assyriam abduxit.

Ezechiæ coævus fuit Merodach filius Baladan, sive Nabonassaris primus rex Babylonis, et Salmanasar rex Assyriorum, qui Israelem, id est, decem tribuum reliquias, ac inter eas Tobiam in Assyriam abduxit. Item filius ejus Sennacherib, qui obsidens Jerosolymam ab Angelo fugatus est cæsis 185. millibus.

Tunc quoque floruit Sibylla Erythræa, teste sancto Augustino lib. 18. de Civit. cap. 23. Manasses Isaiam prophetam sibi consanguineum lignea serra dissecuit. Tunc floruit apud Lydos Gyges, qui Candaule occiso regnum obtinuit: ejus pronepos fuit Crœsus, quem Cyrus prælio vicit et subjugavit. Tunc quoque in Ægypto regnavit Pammetichus, cujus filius Nechao Josiam superavit et occidit. Tunc quoque claruit Thales Milesius, unus e septem Græciæ sapientibus, ac successive cæteri sex sapientes. Sub Manasse quoque Romæ regnavit Numa Pompilius, floruit Sibylla Samia. Tunc pariter historiam Judith contigisse multi opinantur.

Sub Josia cœpit prophetare Jeremias, ac tempore Joakim, Joachin et Sedeciæ prophetavit per 45. annos, tandemque in Ægypto a Judæis lapidibus obrutus, martyr occubuit. Sub eodem prophetavit Baruch, Sophonias et Holda prophetissa. Romæ regnarunt Tullus Hostilius et Ancus Martius. Floruere Aristomenes, Phalaris tyrannus, Zeleucus legislator, Terpander musicus, Sappho et Stesichorus poetæ. Anno quarto Joakim cœpit regnare Nabuchodonosor, qui monarchiam ab Assyriis ad Chaldæos transtulit, ac Jerusalem cum templo evertit et Judæos in Babylonem abduxit, ac Ægyptum subjugavit et Pharaonem Nechao, qui Pharaonum fuit ultimus, trucidavit, uti dixi Jerem. 44. 30.

Sub Joachin et Sedecia prophetavit in Babylonia Ezechiel per annos 22. cui successit Daniel, qui usque ad centesimum annum vixit et prophetavit. Vide dicta in prooemio Jeremiæ, Ezechielis et Danielis.

Hoc tempore in Media regnabat Cyaxares, cui, successit filius Astyages, ac huic nepos ex filia Cyrus, qui Babylonem cum Dario Medo avunculo suo cepit, et monarchiam a Chaldæis ad Persas transtulit, ac Judæos ex Babylone liberos in Judæam remisit.

Tunc quoque floruere Draco Atheniensium legislator, æque ac Solon, Epimenides philosophus qui teste Laertio Athenis aram erexit *Ignoto Deo*, de qua Paulus Act. 17. Item Anaximenes, Xenophanes, Anacharsis philosophus, Arion musicus, Æsopus Fabularum dictator, Sibylla Cumæa, quæ Tarquinio regi Roman. novem libros oraculorum obtulit pretio 300. aureorum: cumque is illud abnueret, Sibylla magnam eorum partem combussit ac pro paucis reliquis tantumdem exegit et obtinuit, uti narrat Plinius, Solinus, Gellius, Servius et alii. Hæc Eusebius, Torniellus, Gordonus, Salianus, cæterique Chronologi.

Audi sanctum Augustinum, lib 18. de Civit. cap. 25. *Regnante apud Hebræos Sedecia, et apud Romanos Tarquinio Prisco, qui successerat Anco Martio, ductus est captivus in Babyloniam populus Judæorum, eversa Jerusalem, et templo illo a Salomone constructo. Eo tempore Pittacus Mitylenæus unus de septem sapientibus fuisse perhibetur: et quinque cæteros, qui ut septem numerentur, Thaleti quem supra commemoravimus, et huic Pittaco adduntur, eo tempore fuisse scribit Eusebius, quo captivus Dei populus in Babylonia tenebatur. Hi sunt autem Solon Atheniensis, Chilo Lacedæmonius, Periander, Corinthius, Cleobulus Lyndus, Bias Prienæus. Eo captivitatis Judaicæ tempore et Anaximander, et Anaximenes, et Xenophanes physici claruerunt. Tum et Pythagoras, ex quo cœperunt appellari philosophi.*

FINIS TOM. II. PAR. I.